

Giản Lan
Dịch: Kaze

Nửa Đời Thanh Tĩnh

Literature

Mục lục

Chương 1: Tứ Bối Lặc Và Bát Bối Lặc Mở Đường Xây Phủ

Chương 2: Chiêm Ngưỡng Phủ Tứ Bối Lặc Mới Xây Dựng

Chương 3: Đêm Phủ Tứ Bối Lặc Mừng Tân Gia

Chương 4: Chuyện Nhà Bếp Phủ Tứ Gia

Chương 5: Diện Kiến Tứ Gia Dận Chân

Chương 6: Thư Phòng Tứ Bối Lặc – Tứ Nghi Đường

Chương 7: Đổi Nơi Làm Việc Sang Thư Phòng Tứ Bối Lặc

Chương 8: Quy Củ Thư Phòng Tứ Gia

Chương 9: Sách Của Tứ Gia Và Con Chim Nhỏ Của Hoàng Huy

Chương 10: Tin Vui Cho Tứ Gia

Chương 11: Buổi Chiều Ở Thư Phòng Tứ Gia

Chương 12: Đêm Đầu Tiên Dài Đằng Đẵng

Chương 13: Nô Tài Trong Phòng Tứ Gia

Chương 14: Tiễn Bước Năm Khang Hi Thứ Ba Mười Tám

Chương 15

Chương 16: Tứ Gia Tắm Rửa

Chương 17: Gia Yến (Một)

Chương 18: Gia Yến (Hai)

Chương 19: Dạ Yến Của Hoàng Tử

Chương 20: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Hai)

Chương 21: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Ba)

Chương 22: Cuộc Sống Về Đêm

Chương 23: Vốn Không Khuyên Nhủ Chỉ Là Tương Bồi

Chương 24: Bát Phủ Tụ Hợp (Một)

Chương 25: Bát Phủ Tụ Hợp (Hai)

Chương 26: Bát Phủ Tụ Hợp (Ba)

Chương 27: Kinh Nguyệt Đầu Tiên

Chương 28: Hoa Quế Ế Mùa Xuân Tứ Nghi Đường

Chương 29: Hương Mùa Hè

[Chương 30: Biên Cương Xa Xôi](#)
[Chương 31: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Một\)](#)
[Chương 32: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Hai\)](#)
[Chương 33: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Ba\)](#)
[Chương 34: Tiếng Kèn Bắt Đầu Mùa Săn](#)
[Chương 35: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Một\)](#)
[Chương 36: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Hai\)](#)
[Chương 37: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Ba\)](#)
[Chương 38: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Bốn\)](#)
[Chương 39: Tỉnh Là Tốt Rồi](#)
[Chương 40: Thuốc Trị Thương ☉ Da Cáo](#)
[Chương 41: Quay Về Tứ Phủ](#)
[Chương 42: Người Đau Không?](#)
[Chương 43: Tử Cấm Thành Tường Đỏ Ngói Xanh](#)
[Chương 44: Ta Biết Rồi](#)
[Chương 45: Nha Hoàn Thông Phòng](#)
[Chương 46: Ra Ngoài \(Một\)](#)
[Chương 47: Ra Ngoài \(Hai\)](#)
[Chương 48: Tứ Gia Làm Sao Vậy?](#)
[Chương 49: Ngoại Truyện: Bí Mật Của Bát A Ca Dận Tự](#)
[Chương 50: Nhược Tắc Như Vân](#)
[Chương 51: Nô Tài Của Ta \(Một\)](#)
[Chương 52: Nô Tài Của Ta \(Hai\)](#)
[Chương 53: Xứng Lừa Vừa Đòi](#)
[Chương 54: Một Khắc Cũng Không Thể Mất Đi](#)
[Chương 55: Tuyết Hóa Trong Lòng](#)
[Chương 56: Vì Tình Mà Sinh *](#)
[Chương 57: Bất Vi Sở Động](#)
[Chương 58: Nô Tài Biết Tội](#)
[Chương 59: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Biệt](#)
[Chương 60: Ngày Thu Ở Tứ Nghi Đường * Hoa Quế Rơi](#)
[Chương 61: Năm Chặt Tay Nàng](#)

[Chương 62: Người Nàng Hâm Mộ Nhất](#)

[Chương 63: Đi Cùng Ta](#)

[Chương 64: Rượu Ngấm Trong Lòng](#)

[Chương 65: Bình Yên Trước Giông Bão](#)

[Chương 66: Ôm Thật Chặt](#)

[Chương 67: Trời Xanh Có Tình](#)

[Chương 68: Đôi Môi Chàng](#)

[Chương 69: Chờ Ta Trở Về](#)

[Chương 70: Không Thể Nói Ra](#)

[Chương 71: Vẫn Như Ngày Nào](#)

[Chương 72: Giông Tố Sắp Đến](#)

[Chương 73: Tình Yêu Thiên Hạ](#)

[Chương 74: Nàng Vẫn Khỏe Chứ?](#)

[Chương 75: Không Kịp](#)

[Chương 76: Chi Là Nô Tài](#)

[Chương 77: Không Bao Giờ Buông Tay](#)

[Chương 78: Như Đã Qua Mấy Đời](#)

[Chương 79: Nàng Là Người Của Ta](#)

[Chương 80: Việc Vui Tới Cửa](#)

[Chương 81: Không Được Rời Xa Ta](#)

[Chương 82: Đồng Cam Cộng Khổ](#)

[Chương 83: Cầu Xin Tình Yêu](#)

[Chương 84: Dục Vọng \(15+\)](#)

[Chương 85: Mềm Mại](#)

[Chương 86: Du Thuyền \(Một\)](#)

[Chương 87: Du Thuyền \(Hai\)](#)

[Chương 88: Du Thuyền \(Ba\)](#)

[Chương 89: Tình Không Thể Tình](#)

[Chương 90: Đêm Vào Bát Phủ \(1\)](#)

[Chương 91: Đêm Vào Bát Phủ \(Hai\)](#)

[Chương 92: Lửa Giận Của Tứ Gia](#)

[Chương 93: Tứ Gia Lại Sao Vậ?](#)

[Chương 94: Sóng Ngầm](#)
[Chương 95: Ta Không Nóng](#)
[Chương 96: Đồng Hành](#)
[Chương 97: Bầu Bạ Cùng Chàng Đi Vào Giấc Ngủ](#)
[Chương 98: Xem Nàng Làm Thế Nào](#)
[Chương 99: Tàn Hoài Dạ Bạc \(Đêm Đổ Bến Tàn Hoài\)](#)
[Chương 100: Gặp Lại Hoàng Huy](#)
[Chương 101: Đêm Không Ngủ](#)
[Chương 102: Gặp Lại Tuyết Sắc](#)
[Chương 103: Du Du Ngã Tâm](#)
[Chương 104: Tứ Gia Gặp Thích Khách](#)
[Chương 105: Điên Cuồng](#)
[Chương 106: Bí Mật Của Mỹ Nhân](#)
[Chương 107: Nụ Hôn Kẹo Hồ Lô](#)
[Chương 108: Thân Mật](#)
[Chương 109: Đau Đớn](#)
[Chương 110: Trái Tim Hòa Quyện](#)
[Chương 111: Chân Thành](#)
[Chương 112: Đi Cùng Chàng](#)
[Chương 113: Sóng Gió Nổi Lên](#)
[Chương 114: Cướp Giữa Đường](#)
[Chương 115: Câu Đố Của Dận Đường](#)
[Chương 116: Vết Thương Của Dận Tự](#)
[Chương 117: Lời Thề Chân Vân](#)
[Chương 118: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 119: Quấn Quýt Bên Nhau](#)
[Chương 120: Lưu Luyến Không Rời](#)
[Chương 121: Đường Tình Vãn Dài](#)
[Chương 122: Rẽ Mây Nhìn Trời](#)
[Chương 123: Tình Thế Thay Đổi](#)
[Chương 124: Đêm Trừ Tịch ♪♪ Trương Phu](#)
[Chương 125: Nghìn Vàng Không Đổi](#)

[Chương 126: Hồ Lặng Sóng Nổi Lên](#)
[Chương 127: Sóng Gió Quần Khởi](#)
[Chương 128: Cảm Giác Gia Đình](#)
[Chương 129: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn*](#)
[Chương 130: Giá Có Thể Một Đêm Bạc Đầu](#)
[Chương 131: Không Ngừng Yêu Thương](#)
[Chương 132: Hoảng Loạn Trong Biệt Trang](#)
[Chương 133: Gông Cùm](#)
[Chương 134: Nếu Biết](#)
[Chương 135: Trời Đất Quay Cuồng](#)
[Chương 136: Ta Là Chồng Nàng](#)
[Chương 137: Ngàn Sợi Dây Tình](#)
[Chương 138: Ngoại Truyện](#)
[Chương 139: Trời Nghiêng Đất Lệch](#)
[Chương 140: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 141: Thiếp Là Vợ Chàng](#)
[Chương 142: Người Lâu Ngày Không Gặp](#)
[Chương 143: Vân Yên Tức Giận](#)
[Chương 144: Hũ Giấm Đổ Rồi](#)
[Chương 145: Sóng Ngầm Cuộn Trào](#)
[Chương 146: Bí Mật Của Tứ Gia](#)
[Chương 147: Mơ Qua Nghìn Núi](#)
[Chương 148: Người Xưa Và Người Qua Đường](#)
[Chương 149: Hạnh Phúc Tột Cùng](#)
[Chương 150: Song Sinh Long Phượng](#)
[Chương 151: Tình Vì Lễ Gì Mà Chịu Đựng](#)
[Chương 152: Sinh Tử Luân Hồi](#)
[Chương 153: Bẫy Của Tử Ngưng](#)
[Chương 154: Vui Buồn Lẫn Lộn](#)
[Chương 155: Tạo Hóa Trêu Người](#)
[Chương 156: Tạo Hóa Trêu Người \(2\)](#)
[Chương 157: Lừa Dối...](#)

[Chương 158+1: Sự Thật Rõ Ràng \(1\)](#)
[Chương 158+2: Sự Thật Rõ Ràng \(2\)](#)
[Chương 159: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước...](#)
[Chương 160: Thời Gian Trôi Nhanh](#)
[Chương 161: Thời Khắc Đi Qua Nhau](#)
[Chương 162: Lời Trong Lòng Khó Nói](#)
[Chương 163: Chuyện Củ Phủ Đầy Bụi...](#)
[Chương 164: Không Thể Buông Tha](#)
[Chương 165: Xung Đột Trực Diện](#)
[Chương 166: Kí Ức Lộn Xộn](#)
[Chương 167: Trăn Trở Suy Nghĩ](#)
[Chương 168: Chúng Ta Về Nhà](#)
[Chương 169: Bên Trọng Bên Khinh](#)
[Chương 170: Lâu Bền Không Đổi](#)
[Chương 171: Tình Ý Như Nước](#)
[Chương 172: Đoán Không Thấu](#)
[Chương 173: Trong Phúc Có Họa, Trong Họa Có Phúc](#)
[Chương 174: Có Chết Cũng Phải Chết Cùng Nhau](#)
[Chương 175: "Nàng" Trở Về](#)
[Chương 176: Lưu Luyến Cuộc Đời](#)
[Chương 177: Hạnh Phúc Chân Thật](#)
[Chương 178: Trước Sau Gắn Bó](#)
[Chương 179: Mê Hoặc](#)
[Chương 180: Đạo Hôn Nhân](#)
[Chương 181: Đắng Cay Ngọt Bùi](#)
[Chương 182+1: Cùng Hội Cùng Thuyền](#)
[Chương 182+2: Cùng Hội Cùng Thuyền \(2\)](#)
[Chương 183: Điều Quý Giá Nhất](#)
[Chương 184: Tình Yêu Hèn Mọn](#)
[Chương 185: Đàn Ông Như Rượu](#)
[Chương 186: Có Nhớ Ta Không](#)
[Chương 187: Suy Nghĩ Không Thông](#)

[Chương 188: Lời Thề Cuối Cùng](#)
[Chương 189: Sự Thật Nổi Ngôi](#)
[Chương 190: Quân Lâm Thiên Hạ](#)
[Chương 190+2: Quân Lâm Thiên Hạ 2](#)
[Chương 190+3: Quân Lâm Thiên Hạ 4](#)
[Chương 191+1: Điện Dưỡng Tâm Thần Bí 1](#)
[Chương 191+2: Điện Dưỡng Tâm Thần Bí 2](#)
[Chương 192: Niên Đại Tướng Quân](#)
[Chương 193+1: Quý Phi Niên Thị 1](#)
[Chương 193+2: Quý Phi Niên Thị 2](#)
[Chương 194: Máu Tanh Và Dị Dạng](#)
[Chương 195: Chua](#)
[Chương 196: Trái Tim Của Bát Gia](#)
[Chương 197: Tên Của Ta](#)
[Chương 198: Chuyển Biến Bất Ngờ](#)
[Chương 199: Không Để Lại Gì](#)
[Chương 200: Non Sông Cô Quạnh...](#)
[Chương 201: Người Phụ Nữ Của Ngài](#)
[Chương 202: Cảnh Xuân](#)
[Chương 203: Người Trong Tim](#)
[Chương 204: Chưa Từng Thanh Thản](#)
[Chương 205: Bổng Nhiên Ngoảnh Đầu](#)
[Chương 206: Đại Kết Cục](#)
[Chương 207: Ngoại Truyện – Bí Mật Trong Lòng Của Vân Yên](#)
[Chương 208: Ngoại Truyện Về Tứ Gia](#)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 1: Tứ Bối Lặc Và Bát Bối Lặc Mở Đường Xây Phủ

Vân Yên và và mấy cô bé Phúc Nhi, Bích Nguyệt đều là tiện tịch, đều là những nha hoàn làm việc nặng thấp kém nhất trong điền trang. Những nha hoàn khác thường xem thường bọn họ, đùn đẩy tất cả các công việc nặng nhọc dơ bẩn nhất cho họ làm.

- Vân Yên, người chuyển toàn bộ củi vào nhà bếp đi, nhanh lên một chút, chậm chạp là biết tay ta.

Một đại nha hoàn ăn mặc đơn giản chỉnh tề tay chống eo kiêu ngạo sai bảo nàng. Vân Yên buông cái chày đang giã gạo trong tay xuống, cung kính nói: "Vâng, tỷ tỷ." Đại nha hoàn thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, hất cằm xoay người bước đi.

- Quá coi thường người khác rồi, nó nghĩ mình là ai chứ!

Bích Nguyệt đang giã gạo bên cạnh nhin không được nói nhỏ. Phúc Nhi vội vàng lấy khuỷu tay huých vào cánh tay con bé, nói:

- Bà cô nhỏ của tôi ời, cô nhỏ giọng một chút, để người khác nghe thấy chúng ta lại gặp rắc rối.

Vân Yên tìm dây thừng, đi đến sân nhỏ bên kia, trong sân chất đầy một đồng củi. Vân Yên ngồi xổm xuống, bắt đầu buộc thành từng bó một, chỉ một lát sau đầu đã ra đầy mồ hôi, trên tay cũng đã xuất hiện vài vết thương do bị củi gỗ đâm. Phàm là những a hoàn có chút thân phận đều không muốn làm những việc này, nhưng Vân Yên là tiện tịch. Đúng vậy, là nha hoàn tiện tịch thấp kém nhất, là nha hoàn tiện tịch đến xách giày cho

chủ tử cũng không xứng. Đến nơi này, càng khiến nàng hồi tưởng lại số phận xuất thân quyết định cuộc sống của con người như thế nào. Vì vậy, hai người Bích Nguyệt, Phúc Nhi có thể thỉnh thoảng thừa dịp không có người để oán trách, oán trách những nha hoàn coi thường họ, oán trách ông trời, oán trách xuất thân chính mình, nhưng Vân Yên vẫn không kêu rên một tiếng khi làm việc. Làm việc thì có gì không tốt? Ít nhất không phải nghĩ chuyện kiếp trước kiếp này, sẽ không còn nhớ lại những ký ức vớ vẩn về hy vọng xa vời. Dù là kiếp nào, nàng cũng không có thời gian để thương hoa than nguyệt. Đó là công việc của những tiểu thư nhà có tiền.

Nàng bắt đầu chuyển từng bó từng bó một, cố hết sức khiêng vào phòng chứa củi. Quần áo bằng vải thô đã bị mồ hôi thấm ướt, nàng cũng không hề để ý. Trên khuôn mặt non nớt thanh tú không có bất cứ cảm xúc nào. Làm cho đến giữa trưa, cuối cùng cũng vất vả chuyển xong đồng củi trên mặt đất. Cơm của hạ nhân trong phòng bếp cũng bị vét hết sạch, Vân Yên đành ôm một bụng rỗng quay lại phòng giã gạo.

- Vân Yên, qua đây, tôi và Bích Nguyệt giấu cho cô một cái bánh bao nè.

Phúc Nhi lấy một bọc giấy dầu gói bánh bao từ trong tay áo ra.

Vân Yên nhìn cái bánh bao, lại nhìn hai cô bé đều mặc quần áo vải thô. Cúi đầu mấp máy đôi môi khô nứt:

- Cám ơn hai người, Phúc Nhi, Bích Nguyệt.

- Còn không mau đi rửa tay, mau ăn đi, nhân lúc nó còn nóng.

Bích Nguyệt giả bộ trừng mắt với Vân Yên. Vân Yên mỉm cười đi tới thùng nước múc nước rửa tay. Đau như bị muối xát. Xòe tay ra xem, chỉ chút những vết thương mới và vết thương cũ chồng chất lên nhau. Nàng thờ dãi một tiếng, đôi tay này, quả là rách giầy cho người ta cũng không xứng mà.

Rửa tay xong cầm lấy bánh bao, từng miếng từng miếng một ăn hết, cảm giác đói tới mức lưng dán bụng cũng giảm đi phân nửa. Nàng vội vàng tiếp tục cùng hai cô bé bắt đầu giã gạo.

Một hai canh giờ luôn chân luôn tay trong nhà bếp đến trước giờ chuẩn bị cơm tối, ba người cuối cùng cũng nâng cái lu đựng gạo đã giã xong lên chuyển đi. Vừa đặt cái lu xuống, không kịp lau mồ hôi, bỗng nghe thấy giọng nói của quản gia vang lên bên ngoài, mọi người đều nhòm vào trong sân.

- Có chuyện gì vậy?

Bích Nguyệt ngó đầu ra ngoài cửa xem xét.

- Chúng ta mau ra xem thế nào đi, chắc quản gia muốn giáo huấn gì rồi.

Phúc Nhi vội vàng kéo Vân Yên cùng Bích Nguyệt bên cạnh. Ba người nhanh chóng chạy vào trong sân, đã có một đám hạ nhân tập trung ở đó. Một bà quản gia gầy gò đứng ở phía trước.

- Đã đến đông đủ hết chưa? Sau này cứ lười biếng thế này thì định làm việc ở phủ hoàng tử thế nào?

Giọng nói sắc bén của bà quản gia vang lên bắt đầu giáo huấn.

- Quản gia dạy bảo đúng ạ, mọi người đã đến đủ rồi ạ .

Gã sai vật đứng đầu bước lên vừa cười vừa trả lời..

Quản gia nhìn đám nô tài đứng đông nghịt trong sân, ai cũng cúi gằm đầu xuống, tăng hăng một cái bắt đầu lên tiếng:

- Hiện tại các người đứng đúng vị trí, xếp thành hàng cho ta.

Nàng, Phúc Nhi và Bích Nguyệt ba người xem xét lại vị trí của nhau, cùng giúp mọi người xếp thành một hàng.

- Mấy ngày trước, Vạn Tuế Gia đã chỉ dụ cho các vị hoàng tử trưởng thành được mở đường xây phủ. Trong đó có kỳ chủ kỳ Tương Bạch của chúng ta – Tứ Bối Lặc và Bát Bối Lặc, đây là chuyện lớn vô cùng quan trọng. Các người bình thường cũng gọi chân tay nhanh nhẹn, quý củ nên dạy cho các người các người đều đã biết. Hiện tại hai phủ bối lặc vừa mới xây, lại gần nhau, đúng lúc này cần đến hạ nhân, các người vô cùng có phúc, có thể vào được phủ hoàng tử là phúc khí mà bao nhiêu người mấy đời không tu được! Các người tới đây nhất định phải cẩn thận chăm chỉ, nếu không cẩn thận đầu của các người!

Bài giáo huấn dài đầy kích động của quản gia đã khiến các hạ nhân trong sân xôn xao hẳn lên.

- Các người trật tự!

Quản gia quát lớn một tiếng, âm thanh như ong vỡ tổ phía dưới bỗng nhiên im bặt.

- Các người tách thành hai nhóm, số lẻ đến phủ Tứ gia, số chẵn đến phủ Bát gia.

Những hạ nhân xung quanh bắt đầu báo số của chính mình, Vân Yên đứng ở giữa Phúc Nhi và Bích Nguyệt, đợi sau khi Phúc Nhi báo số chẵn thì Vân Yên chính là số lẻ, Bích Nguyệt lại là số chẵn. Ba người họ cứ ba mặt nhìn nhau như vậy rồi tự động tách ra thành hai nhóm.

Sau khi giáo huấn kết thúc, hạ nhân đều tung tăng như chim sẻ quay về phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngày hôm sau đến phủ hoàng tử báo danh. Nghe nói Tứ Bối Lặc và Bát Bối Lặc là hai hoàng tử trưởng thành được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất đấy.

Ba người Phúc Nhi, Bích Nguyệt, Vân Yên trên đường quay trở lại phòng cho hạ nhân đều không nói gì.

Trở lại căn phòng đơn sơ, vành mắt Phúc Nhi hoe hoe đỏ kéo tay Vân Yên:

- Vân Yên, từ nay về sau chúng ta không thể làm bạn được nữa rồi, cô phải tự chăm sóc cho chính mình đấy nhé.

- Không phải quản gia nói rằng hai phủ Bối Lặc gần nhau sao, có lẽ có lúc chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Bích Nguyệt tiếp lời nói.

"Ừ" Vân Yên cúi đầu trả lời, yên lặng nắm tay hai người.

- Tỷ tỷ, hai tỷ cũng phải cẩn thận đấy.

- Nghe nói, Bát Bối Lặc nổi danh là Bối Lặc hiền đức, có phải không?

Bích Nguyệt túm tay áo Phúc Nhi.

- Hình như là vậy, chỉ là không biết chủ tử Tứ Bối Lặc của Yến Vân là người như thế nào nhỉ? Ít người nhắc tới quá.

Phúc Nhi ngược đầu lên nhìn Vân Yên. Vân Yên chỉ lắc đầu. Nàng tuy là một cô gái xuyên không, nhưng đáng tiếc chỉ là một cô sinh viên khoa học tự nhiên tốt nghiệp đại học Tam Lưu, không thông thạo lịch sử lắm. Con trai của Khang Hi lại quá nhiều, nàng cũng không rõ là ai với ai. Về phần đi đâu làm việc cho ai, Tứ Bối Lặc, Bát Bối Lặc hay Bối Lặc nào đó đều là vận mệnh do ông trời đưa đẩy, Vân Yên đã sống nửa đời người, sẽ không bị những chuyện này làm mình thấp thỏm không yên.

Ba người vừa lú lú nói chuyện, vừa thu dọn hành lý chỉ vèn vèn vài bộ quần áo chuẩn bị ngày mai rời khỏi chỗ này, cười cười nói nói đến đêm

khuya mới ngủ.

Lúc này không ai biết được, số phận đang chờ đợi ba người phía trước là như thế nào?

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 2: Chiêm Ngưỡng Phủ Tứ Bối Lặc Mới Xây Dựng

Sáng sớm ngày hôm sau, hạ nhân trong thôn trang xếp hàng lần lượt lên hai chiếc xe ngựa của phủ Bối Lặc. Vân Yên cùng Bích Nguyệt và Phúc Nhi phân thành hai nhóm lên xe của phủ Tứ Bối Lặc và Bát Bối Lặc. Cũng may hai phủ này gần nhau, xe ngựa đi cùng một đường. Trên đường đi, nha hoàn sai vặt xung quanh hưng phấn nhìn con phố càng ngày càng phồn hoa nói chuyện riu ra riu rít. Vân Yên co đầu gối lại núp trong góc không lên tiếng, nhìn thành Bắc Kinh tường đỏ ngói xanh, ít nhiều cũng có cảm giác như đã qua mấy đời. Không ai biết rằng, trong cơ thể này là linh hồn của một cô gái hai mươi lăm tuổi của ba trăm năm sau.

Xe ngựa lần lượt dừng trước hai phủ đệ uy nghi trang nghiêm, hạ nhân xuống xe nhìn hai phủ Bối Lặc, nơi này sẽ là nơi họ an thân gửi thận sau này. Ngồi lưu ly mới tinh, bức hoành tôn quý, đều tỏ rõ thân phận hoàng gia cao quý của chủ nhân phủ đệ. Quản gia đứng đầu thúc giục bọn họ xếp hàng, đương nhiên hạ nhân không thể vào từ cửa chính, bọn họ cẩn thận từng bước xếp hàng vào phủ từ cửa hông. Vân Yên chen chúc trong đám người, nhìn thấy Phúc Nhi và Bích Nguyệt đã xếp hàng vào phủ bên kia, rồi biến mất trong góc tường. Nàng vội vàng đi theo đám hạ nhân vào phủ đệ rộng lớn trang nghiêm.

Tiến vào trong sân, nhận ra trong phủ hoàng tử mới xây cây cối đều xanh um tươi tốt, cảnh vật vô cùng đẹp. Các sân viện đan xen vào với nhau đầy nghệ thuật, đình đài lầu các không nơi đâu là không tôn quý, dòng nước nhỏ chảy róc rách, con đường nhỏ cổ kính quanh co. Một đám người đi đi rề rề theo quản gia dẫn đường đằng trước, đến thờ mệnh cũng không dám, hiển nhiên bị khí thế hoàng gia làm cho kinh sợ. Vân Yên ở trong

đám người hơi cúi đầu xuống, không nhìn bốn phía xung quanh. Một lúc lâu sau mới đến sương phòng dành cho hạ nhân, hai người được phân một phòng, chỗ ở tốt hơn nhiều so với hồi còn sống ở thôn trang.

Cô bé cùng phòng với nàng tên là Thu Hạnh, cũng là con gái của một gia đình nô bộc trong kỳ Tương Bạch, nhưng có chút thân phận hơn Vân Yên, bởi vậy dĩ nhiên là xem thường nàng. Vân Yên cũng quen rồi, không nói lời nào. Nhậm Thu Hạnh trước tiên là chọn giường và đồ dùng, đặt bọc hành lý của mình sang một bên, thu dọn đơn giản. Chợt nghe thấy tiếng bắt đầu tập trung bên ngoài sân, hai người vội vàng buông đồ xuống, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bọn họ vừa mới tập hợp xong dưới sự chỉ huy của một gã sai vặt, một người có vẻ là quản gia với dáng người gầy gò nhưng lại cực kỳ có tinh thần bước vào trong sân.

- Ta là quản gia của phủ Tứ Bối Lặc, các người có thể gọi ta là Cao quản gia. Nay các người tới phủ Tứ Bối Lặc này, phải nhớ kỹ mình cả đời này là nô tài của Tứ gia. Hiện tại phủ Tứ gia vừa mới xây xong, có rất nhiều việc cần làm, hy vọng các người đều trung thành với chủ nhân, làm việc tuân thủ đúng quy củ, sau này tất sẽ ngày càng tốt hơn, cũng giành lấy vinh dự cho gia đình các người, kết cục của những kẻ không tuân thủ quy củ, không trung thành với chủ nhân đừng trách ta chưa nói. Các người hiểu chưa?

- Chúng nô tài hiểu rồi ạ, nhất định sẽ trung thành với chủ nhân!

Đám hạ nhân cùng đồng thanh trả lời. Khóe miệng Vân Yên giật giật, vẫn không theo kịp câu nói đồng thanh đã dùng hàng ngàn lần của mọi người.

Sau khi quản gia rời đi, tất cả mọi người dưới sự phân công của nha hoàn sai vặt đứng đầu tới các viện làm việc.

Các khu nhà đều mới tinh, phải sắp xếp lại từ đầu. Hoa cỏ trong đình viện cũng vừa mới trồng, phải sửa sang lại. Mỗi ngày đều có đồ dùng gia đình và các vật trang trí cổ xưa quý báu được chuyển vào trong phủ, xa hoa lộng lẫy. Còn có đồ sứ muôn màu rực rỡ và tranh chữ các loại..., phần lớn là sứ Thanh Hoa quý giá được sản xuất từ lò trấn Cảnh Đức (1). Hàng ngày nàng đều cùng với một đại nha hoàn tiếp nhận sắp xếp những món đồ cổ, bài trí cư thất, sửa sang lại hoa cỏ, Vân Yên cảm thấy rất yên bình, nhìn một phủ đệ từ trống rỗng trở nên xinh đẹp phong phú.

Thời gian hơn nửa tháng trôi qua rất nhanh, các sân dần dần sắp xếp xong, lần lượt treo tấm hoành phi lên.

Vân Yên cẩn thận lau một cái bình sứ Thanh Hoa vẽ hình rồng uốn lượn, chất lượng sứ của cái bình tinh tế mà sáng bóng. Nàng thấy dưới đáy bình in dòng chữ "chế tạo Đại Thanh năm Khang Hi", ngẫm lại làm việc ở nhà Hoàng tử ít nhất cũng làm cho hạ nhân được mở rộng con mắt nhỉ. Nàng vừa lau xong cái bình thì bị Thu Hạnh gọi đến chuyển mấy cuộn tranh. Vân Yên luôn làm những công việc mà những nha hoàn có chút mặt mũi không muốn làm nhất, nàng cũng quen rồi. Chạy đến cửa sân liền nhìn thấy những cuộn thi họa chất đầy trong xe ngựa, nàng bắt đầu đi đến ôm một bó to, trọng lượng không hề nhẹ chút nào, dưới sự chỉ dẫn của một gã sai vặt đưa tới một góc trong căn phòng phía Đông Nam, vị trí chỗ này cực kì kín đáo, loanh quanh luẩn quẩn đi qua một cái cầu bắc qua một dòng nước mới khó vất cả tìm thấy được, Vân Yên dĩ nhiên mồ hôi đã đầm đìa. Ngẩng đầu lên nhìn, bên trên đã treo tấm hoành phi "Tứ Nghi Đường", khung cảnh xung quanh cực kỳ yên tĩnh trang nhã, trong sân trồng đầy ngô đồng và ngọc lan. Cây ngô đồng lá xanh đung đưa, vỏ cây xanh tươi nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Lúc này đang là cuối hạ, hương hoa ngọc lan xinh đẹp khiến người ta vui vẻ thanh tĩnh, thấm vào lòng người.

Vân Yên bước vào phòng, trong phòng đã kê một cái bàn. Nàng đặt những cuộn tranh trong ngực lên bàn. Rồi quay lại tiếp tục chuyển tiếp, chạy tới chạy lui vài lần, không có người giúp nàng, nàng cũng không hề than một tiếng buồn bực tự làm việc của mình, cũng kiên quyết không mở những cuộn tranh cuộn sách kia ra xem, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng Vân Yên lại cực kỳ thích góc sân phía Đông Nam, thích những cây ngô đồng, hoa ngọc lan yên bình ở đây. Cuối cùng nàng cũng chuyển xong cuộn tranh cuối cùng, đặt cuộn tranh lên bàn, mới lau mồ hôi trên trán. Xoay người ra khỏi phòng, chuẩn bị trở về tiền viện. Khi đi qua cây ngô đồng, một cơn gió mát mẻ phả vào mặt, cành lá xào xạc, hương thơm phảng phất. Vân Yên ngửa đầu nhẹ nhàng thở dài, xuyên không về ba trăm năm trước, cảm giác khi đứng trong mảnh sân yên tĩnh này rất giống với cảm giác vứt bỏ thế giới mà Lỗ Tấn từng nói "Nấp chốn lâu con thành nhất thống, Kế gì Đông, Hạ với Xuân, Thu (2)"

Đột nhiên có tiếng bước chân không biết xuất hiện từ đâu, Vân Yên theo phản xạ lập tức trốn sau thân cây ngô đồng hớn, cũng may vóc người chỉ là một cô bé gầy gò mười một mười hai tuổi, thân cây to lớn xanh biếc vẫn có thừa sức che cho nàng.

(1) Trấn Cảnh Đức ở tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, nơi sản xuất gốm sứ chất lượng cao với lịch sử hơn 1700 năm.

(2) Trích từ bài thơ Tự trào của Lỗ Tấn, bản dịch của Hoàng Trung Thông.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Phủ Tứ Bối Lặc Mừng Tân Gia

Một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên.

- Hình như vừa rồi đệ nghe thấy một tiếng thở dài như có như không đâu đó trong gió.

Một người đàn ông mặc áo bào màu tím mỉm cười nói chuyện với người đàn ông mặc áo bào màu xanh đen bên cạnh. Âm cuối trong trẻo ấm áp như làn gió mát thổi qua mặt.

Người đàn ông mặc áo xanh đen lạnh lùng nhìn bốn phía xung quanh, giọng nói Bắc Kinh giàu từ tính dễ nghe vang lên:

- Có sao? Đi thôi.

Thấy hai người đi qua chiếc cầu cong cong rồi xa dần, Vân Yên mới dám hé một phần khuôn mặt ra, nhìn theo bóng lưng cao lớn của hai người đàn ông. Một bóng lưng trong đó bỗng nhiên nghiêng người, dọa cho Vân Yên vội vàng thu hồi ánh mắt núp vào bên trong. Một lúc lâu sau, nàng mới dám thò đầu ra thì phát hiện bóng người đã biến mất, vỗ vỗ ngực. Hai người kia mặc dù quần áo đơn giản, nhưng có thể xuất hiện trong phủ này hiển nhiên là người cao quý hơn nàng, tránh được thì nên tránh. Một lần nữa nàng chắc chắn bốn phía không có bóng người, mới bước ra khỏi phía sau thân cây chạy nhanh tới tiền viện tiếp tục làm việc.

Ngày tháng trôi qua cực kì nhanh, Vân Yên an phận làm việc, rất ít khi suy nghĩ về chuyện của nửa đời trước, mỗi ngày bận rộn đến đau lưng, có khi nửa đêm ngả người trên giường lưng đau như bị kim đâm, nhưng nàng

cẩn rằng chịu đựng ngủ thiếp đi. Tuy hai phủ Bối Lặc gần nhau, nhưng quy củ trong phủ nghiêm ngặt, Vân Yên vẫn chưa có cơ hội gặp lại Phúc Nhi và Bích Nguyệt ở ngay phủ bên cạnh. Thời đại này không có điện thoại máy tính, cũng nói chuyện rất ít với Thu Hạnh cùng phòng. Là người nhẫn nhục chịu khó, nên rắc rối đến với nàng không quá nhiều. Kỳ hạn công việc càng ngày càng gấp gáp, bận rộn sắp xếp dọn dẹp phủ đệ sắp đến hạn chót.

Cuối cùng vào một ngày lành tháng tốt trong mùa thu, phủ đệ trang nghiêm nghênh đón chủ nhân của nó, cũng là nhà của chủ nhân.

Ngày đó pháo đốt rất lâu, hai phủ Bối Lặc cùng mừng tân gia. Trước cửa lớn trang nghiêm màu son, hai con sư tử đá to lớn uy nghiêm dường như cũng nhuộm không khí vui mừng, trên tấm hoành phi lớn màu đỏ là thể chữ màu vàng kim. Pháo trúc màu đỏ rải đầy trên mặt đất, quan lại quyền quý tấp nập rộn ràng đến chúc mừng. Dùng câu thơ "Bảo mã điều xa hương mẫn lộ, nhất dạ ngư long vũ (1)" để hình dung thật chuẩn xác.

Nha hoàn có chút thân phận đều được phân tới tiền sảnh giúp đỡ, bởi vì có thể chạm mặt chủ nhân, nên đám hạ nhân đều tranh nhau đi, sau khi bị Cao quản gia răn dạy đều an phận hơn rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn có suy nghĩ lén lút tranh thủ. Mà những nha hoàn làm việc nặng như Vân Yên, tất nhiên là giúp việc ở phía sau, mọi người thấy nàng an phận không tranh đoạt với người khác, ngược lại cảm thấy nàng thức thời.

Vân Yên thấy rõ tâm tư của đám hạ nhân, cũng không khỏi thở dài trong lòng, hạ nhân tranh đoạt sự sủng ái của chủ nhân, vợ lớn vợ bé tranh đoạt sự sủng hạnh của đàn ông, quy luật này tựa hồ ở thời đại nào cũng không thay đổi. Tội gì phải vậy chứ, kết quả của những chuyện này trên thế gian đều chỉ như đã tràng xe cát mà thôi.

Bữa tiệc rộn ràng đến nửa đêm mới tàn, hạ nhân trong phòng rốt cuộc cũng được hưởng thụ cơm canh ban thưởng, nghe nói là Tứ gia khen thưởng cho hạ nhân. Mọi người tạ ơn ân huệ, mới bắt đầu ăn cơm. Vân Yên

vốn là thân phận hạ nhân thấp kém nhất, có thói quen làm việc thì làm trước tiên, nhưng lĩnh ơn lại lĩnh sau cùng. Yên lặng cầm cơm, người bên cạnh đang ăn, nhưng ngược lại nàng không muốn ăn.

Đám hạ nhân hưng phấn bàn về cảnh tượng đã thấy ngày hôm nay. Một nha hoàn tên Tiểu Ngọc đỏ mặt nói với mọi người:

- Lúc, lúc ta đi qua tiền sảnh đưa đồ, thì bị Đông Mai tử tử xuất hiện phía trước kéo vào giúp đỡ tạm thời, ta thấy trong yến tiệc có rất nhiều hoàng tử a ca, nhưng ta lại không phân biệt được.

Những nha hoàn xung quanh không thể vào tiền sảnh đều thốn thức hâm mộ, vội vàng kéo tay cô nàng hỏi thăm chi tiết, tỉ mỉ. Ví dụ như tướng mạo, cách ăn mặc của các a ca thế nào. Từ xưa đến nay dù là tầng lớp nào, xem ra phụ nữ đều là động vật ưa tán dóc.

Ăn qua loa vài miếng cơm, Vân Yên không có tinh thần tiếp tục nghe mấy chuyện bát quái này, một mình trở về phòng. Bận rộn cả ngày đến hơn nửa đêm, bên eo đã lâm râm đau, nàng chậm rãi từng bước một đi tới.

Bóng đêm đen kịt, màn đêm treo những ngôi sao như những chấm nhỏ và vàng trắng màu bạc. Nàng trong suốt im lặng, như một nữ thần xinh đẹp dịu dàng đang thương xót nhìn về vùng đất rộng lớn.

Sương phòng của hạ nhân nằm phía tây vẫn im ắng, tất cả mọi người đều đang ăn cơm trong phòng ăn phía trước. Khó được sự yên lặng như vậy. Một góc tường bên cạnh sương phòng có một cây hoa quế cổ thụ, không thể không nói cây cối hoa cỏ trong phủ hoàng tử vô cùng tươi tốt. Mùa thu vàng, hương thơm tinh tế ngọt ngào trong gió dường như có thể nhẹ nhàng an ủi hết thảy những bi thương trong lòng con người. "Quế tử nguyệt trung lạc, thiên hương vân ngoại phiêu (2)" Vân Yên hít một hơi sâu hương quế trong không khí, trong đầu bỗng xuất hiện câu thơ này, đầu gối

cũng là mười sáu năm đèn sách, nhưng câu thơ này của vị thi nhân nào nàng lại không nhớ được, chỉ chắc chắn là rất nổi tiếng.

- Sao ta có cảm giác tiếng thở dài này rất quen thuộc nhỉ?

Bên kia tường vang lên giọng nói ăm ắp ngà ngà say của đàn ông, âm cuối thậm chí có cảm giác quen thuộc đến kỳ dị. Vân Yên nhanh chóng nín thở không dám lên tiếng, đêm thanh tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran và âm thanh xào xạc của cành lá đung đưa trong gió. Trong đầu nàng nhanh chóng phán đoán tình hình, nơi này ở phía tây, bên ngoài bức tường này... bên ngoài bức tường này là Bát phủ!

Hôm nay Bát phủ và Tứ phủ cùng mừng tân gia vô cùng náo nhiệt, tại sao giữa đêm khuya ở dưới tường lại có người. Chẳng lẽ cũng là hạ nhân của Bát phủ? Nhưng Vân Yên cũng không thể giả vờ không biết, giọng điệu ngà ngà say cảm giác không tầm thường chút nào. Dù là bất cứ người nào, đều có bốn chữ miêu tả cảm xúc lúc này “gây thêm rắc rối”. Trong lòng Vân Yên ảo não, tại sao chỗ nào có cây cối, chỗ đấy có rắc rối vậy?

Tường bên kia vang lên tiếng cười khê:

- Không muốn lên tiếng, ta cũng không ép. Quế tử nguyệt trung lạc, thiên hương vân ngoại phiêu. Đừng phụ lòng thương thức cảnh đẹp này.

Nghe thấy người ngoài tường nói một câu như vậy, trong lòng Vân Yên khê kinh ngạc. Cũng may câu này không có ý gượng ép nên khiến nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nào có tâm tư ngửi mùi hoa quế nữa, nhấc vạt áo nhẹ nhàng rời khỏi góc tường, không chạm một giây chạy một mạch về sương phòng của mình.

Mà người bên ngoài tường nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng rời đi, hơi bật cười, hơi thở mang theo hơi rượu đứng sau cánh cửa dưới bầu trời đêm, chấp tay nhìn lên bầu trời đen tuyền, chậm rãi xoay người bước đi.

(1) Hai câu thơ được trích từ bài thơ Thanh Ngọc án của Tần Khí Tật. Hai câu trên có nghĩa: ngựa quý, xe trạm chỗ đi qua, hương bay khắp đường; suốt đêm cá rồng vui múa.

(2) Câu thơ được trích từ bài thơ Linh Ẩn Tự của Tống Chi Vãn, bản dịch của Cao Tự Thanh là: Trong trăng lơ lửng quế; Ngoài cỏi phất phơ hương.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 4: Chuyện Nhà Bếp Phủ Tứ Gia

Sáng sớm ngày hôm nay, hạ nhân tập hợp lại trong sân, Cao quản gia phân cương vị làm việc cho mỗi người trong phủ. Được phân đến viện các chủ tử đương nhiên là hân hoan tung tăng như con chim sẻ. Dù sao ngoài làm nô tài của những thiếp thân mà Tứ gia mang theo vào phủ, còn có thể được phân làm nô tài của những phòng chủ tử được sung ái nhất.

Vân Yên tất nhiên là một tiểu nha hoàn không có tiếng tăm gì, thân phận lại thấp kém nhất. Bị phân tới phòng bếp làm tạp vụ. Nói tóm lại, chính là công việc bẩn nhất mệt nhất. Thu Hạnh cùng phòng với nàng được phân tới phòng Trắc phúc tấn Lý thị, đương nhiên là cực kỳ vui mừng, càng xem thường Vân Yên cùng phòng. Vân Yên tính tình khiêm nhường, cũng cho qua.

Hàng ngày làm trong nhà bếp nàng thường xách đồ cho đầu bếp, rửa thức ăn, nhặt rau, làm chân chạy vặt, trên người thường dính vết bẩn, hai bộ quần bằng vải thô bị Vân Yên mỗi ngày luân phiên giặt đến bạc màu. Đầu bếp và gã sai vặt trong nhà bếp thấy nàng tuy là nha hoàn hạ đẳng nhưng làm việc cần cù chăm chỉ, không lười biếng, lại không dùng mách lới tính toán chi li, cũng cùng làm việc hòa bình, không làm khó nàng. Sống an phận, chưa từng nghĩ sẽ tranh sung hạnh của chủ tử, càng không muốn cầu một con rùa vàng. Tâm tính như dòng nước làm việc ở Đại Thanh ba trăm năm trước, thời gian trôi cũng thật nhanh.

Hôm nay là sinh nhật mẹ, Vân Yên xa xỉ mua một lư hương nhỏ và một hộp đàn hương, nửa đêm đốt ở một góc trong hậu viện. Sau khi quỳ xuống đất dập đầu vài cái, nàng thẳng lưng quỳ trong góc sân tối đen, ánh

trắng bị tán cây đại thụ che khuất. Ánh sáng trong suốt của đàn hương yếu ớt lay động. Cho đến khi cây hương cháy hết, nàng mới từ từ đứng dậy, cầm lấy lư hương lê bước chân đã quỳ đến tê dại về phòng. Ánh trăng chiếu vào, Thu Hạnh ngủ vô cùng ngon giấc. Lúc ngủ trên khuôn mặt non nớt không có nét ưu sầu. Vân Yên nhìn cô bé, rồi rúc vào trong chăn, nhắm mắt lại.

Qua mấy tháng sau, trận tuyết đầu mùa của năm Khang Hi thứ ba mươi tám không báo hiệu trước rơi xuống. Cũng may Tứ phủ kịp thời phát quần áo mùa đông cho hạ nhân. Vân Yên vốn tiền công ít, quần áo cũng ít, không so được với Thu Hạnh làm ở phòng Trắc Phúc tấn tiền công cao, lại còn thường xuyên được chủ tử ban thưởng, thời tiết lạnh khó tránh khỏi cần trọng. Cũng may ngày thường làm việc tại phòng bếp, chỉ là chạy là chạy ra chạy vào cũng khó tránh được cái rét. Khó khăn lắm hôm nay mới phát quần áo mùa đông. Vân Yên vội vàng trở về phòng thay, đầu óc váng vất lúc nóng lúc lạnh quay về nhà bếp.

Vừa đi đến cửa, liền phát hiện ra một bóng lưng giống như nha hoàn rời khỏi nhà bếp. Vân Yên nhìn theo bóng lưng từ từ biến mất, nha hoàn phòng trên đều ghét bỏ mùi trong nhà bếp, sao lại đến đây làm gì? Nhưng, chuyện này liên quan gì đến mình chứ.

Bước vào phụ giúp cho đầu bếp, nhìn thấy bọn họ bận rộn đầu đổ đầy mồ hôi, từng món ăn tinh xảo hoàn mỹ không ngừng được bày ra đĩa. Nhận ra món ăn hôm nay phong phú hơn so với thường ngày, cực kỳ long trọng.

Một gã sai vặt thấp giọng nói:

- Hôm nay đại a ca Hoảng Huy của Đích phúc tấn tròn ba tuổi, Tứ gia coi trọng vị này, ta nghĩ vị a ca này lớn thêm chút nữa nhất định sẽ làm thế tử.

Vân Yên liếc mắt nghĩ trong lòng, hóa ra đàn ông cổ đại cũng thích mấy chuyện của bà tám, bà tám thì có gì tốt chứ.

- Còn không mau rửa sạch khoai sọ đi.

Chợt nghe thấy đầu bếp lên tiếng. Vân Yên vừa rửa rau vừa thấy hai đầu bếp nhận lấy khoai sọ gã sai vặt vừa vội vàng đi mua, nhét cho Vân Yên. Nàng nhận lấy khoai bắt đầu rửa sạch.

Chợt nghe thấy tiếng thở hổn hển của gã sai vặt đang ngồi xuống:

- Bên trên vừa lệnh một tiếng xuống, ta phải chạy nhanh tới trang viên Cửu gia bên kia mới mua được khoai sọ, tuyệt thế này khoai sọ không dễ mua đâu.

Vân Yên rửa sạch khoai sọ, đưa cho gã sai vặt.

- Chuối tiêu tẩm đường chiên xong chưa? Còn không mau bưng đi.

Một gã sai vặt vội vàng bưng ra khỏi phòng bếp.

Trong lòng Vân Yên giật mình, một sự nghi ngờ mơ hồ lan tỏa. Nếu trí nhớ của nàng không lầm, chuối tiêu... Nàng nhớ một người bạn học đại học y đã từng nói, chuối tiêu hình như không thể ăn cùng với khoai sọ, nếu không sẽ bị tiêu chảy ngộ độc. Đối với người lớn thì vấn đề không quá lớn, nhưng với trẻ con thì rất nguy hiểm. Thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Đây rốt cuộc là vô ý hay tranh đấu gay gắt từ xưa đến nay đều có chuyện này? Trong phủ Tứ gia rõ ràng có quy củ nghiêm ngặt, thê thiếp hòa thuận. Vân Yên lắc đầu, cố gắng ngăn cản suy nghĩ miên man của mình. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nàng chỉ là một nha hoàn làm việc nặng thì có liên quan gì đâu

Vừa vùi đầu nhặt rau, nhưng trong lòng vẫn vang vọng lời bọn họ vừa nói, "A ca Hoằng Huy tròn ba tuổi". Đứa trẻ mới có ba tuổi, sống lưng Vân Yên lạnh run, huyết Thái Dương nhảy thành thịch. Nàng vừa an ủi mình, có lẽ không có việc gì đâu, có lẽ chỉ ăn một trong hai món đó thôi. Nhưng trong tiềm thức lại nói với nàng, trẻ con thích ăn đồ vừa ngọt vừa mềm, chuối tiêu và khoai sọ lại đều như thế. Lỡ như xảy ra chuyện, đồng nghĩa với việc mi thấy chết mà không cứu, về sau lương tâm mi còn an ổn để sống sao?

Dường như đối mặt với vấn đề này, bản thân nàng không thể nào bình tĩnh lại được. Nhưng mà, phải nói như thế nào đây? Để bọn họ không ăn món đó? Nàng chỉ là một nha hoàn dựa vào cái gì mà quan tâm đến chuyện của chủ tử trên bàn ăn. Chỉ là một nha hoàn phòng bếp đến tiền sảnh còn không vào được.

Vân Yên quay đầu lại, phát hiện lồng sắt của khoai sọ chường đã mở ra, bên trong không có gì. Nàng giật mình:

- Khoai sọ đâu?

Đầu bếp bên cạnh hồ nghi nhìn nàng một cái:

- Đương nhiên bưng tới bàn chủ tử rồi, chẳng lẽ để đấy cho chúng ta ăn phở?

Vân Yên nghe nói như vậy, thật sự đứng ngồi không yên. Nàng cắn môi, không để ý nước đang ở trên tay, chạy nhanh ra khỏi phòng bếp. Đầu bếp, sai vật nhìn bóng lưng của nàng cảm thấy kỳ quái.

Vân Yên không thông thuộc đường hầm, cứ hoảng hốt mà chạy một mạch. Quanh co lòng vòng cũng chạy tới tiền sảnh, khó khăn lắm mới tới cửa, nhưng đi vào được thế nào đây? Có thể không xuất đầu lộ diện làm chuyện này không? Nhưng lại biết rằng, không tự làm sao có thể an tâm. Đầu Yên Vân lại đau như búa bổ lúc nóng lúc lạnh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 5: Diện Kiến Tứ Gia Dận Chân

Vân Yên căn môi đứng dưới mái hiên, những bông tuyết sau lưng tung bay trong gió, rất nhanh đã lấp kín dấu chân nàng giẫm trên đất, ngược mắt lên nhìn, chỉ có một mình thân hình gầy gò của nàng cô đơn đứng trong đình viện phủ đệ phủ đầy tuyết trắng.

Tim của nàng đang nhảy nhót điên cuồng, nàng không biết liệu chân chừ thêm lúc nữa còn kịp hay không. Bỗng nhiên một cánh cửa gần đấy được đẩy ra, một vóc người gầy gò bước ra —— Cao quản gia!

Đánh cuộc một lần đi, không kịp do dự nữa rồi, Vân Yên hít sâu một hơi quyết đoán chạy tới.

- Cao quản gia.

Vân Yên trước tiên là hành lễ, lo lắng hiện ra trên khuôn mặt không giấu được.

- Tiểu nha hoàn phòng nào chạy đến tiền sảnh, có việc gì?

Cao Vô Dung quay đầu lại, bình tĩnh đánh giá tiểu nha hoàn mặc quần áo vải thô mùa đông đang đứng trước mắt, là một nha hoàn chuyên làm việc nặng.

- Cao quản gia, xin phép mạo phạm. Xin hỏi chuối tiêu chiên tẩm đường và khoai sọ đều đã được bưng lên chưa ạ?

Vân Yên ngẩng đầu chăm chú nhìn ông ta.

Cao Vô Dung sững sờ, hai con mắt khép hờ sau đó gật đầu nhẹ nhàng nói với Vân Yên:

- Người đi theo ta.

Rồi lập tức dẫn nàng đến một căn phòng nhỏ bị che khuất ngay bên cạnh.

- Người là tiểu nha đầu trong phòng bếp, ta cũng có chút ấn tượng. Trong này rất an toàn, có chuyện gì người có thể nói ra.

Đôi mắt Cao Vô Dung cực kỳ tinh tường nhìn chòng chọc vào Vân Yên.

- Cao quản gia, thời gian cấp bách. Nói ngắn gọn thế này, ở quê nhà nô tỳ thường hay nói rằng —— chuỗi tiêu và khoai sọ ăn cùng với nhau sẽ dẫn đến ngộ độc tiêu chảy, nhất là trẻ con ăn vào sẽ rất nguy hiểm. Ngài đã nghe người ta nói vậy chưa?"

Cao Vô Dung khó nén nổi kinh ngạc nhìn tiểu nha hoàn này, ông ta vốn tưởng rằng...

Ông ta lắc đầu:

- Chưa từng.

Vân Yên nắm chặt hai tay đặt trước người, việc đã đến nước này cô không được phép rút lui.

- Cao quản gia, ngài trong phủ đức cao vọng trọng, Vân Yên chỉ là một nha hoàn làm việc nặng, có lẽ ngài sẽ không tin. Nhưng tin vẫn an toàn hơn so với không tin, có đúng không?"

Con người Cao Vô Dung nhìn nàng chăm chú, sau khi trầm ngâm nhanh chóng nói:

- Người ở đây chờ, không được đi đâu."

Vân Yên lập tức gật đầu. Thở phào một hơi. Cao Vô Dung nhanh chóng quay người chạy ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Vân Yên đứng tại nguyên chỗ, lưng rùng mình một cái, lò sưởi trong phòng này ngược lại làm cho nàng không thích ứng kịp. Hiện tại nghĩ lại mới thấy sợ, ngộ nhỡ lúc ấy bạn của mình nói sai, hoặc là vốn dĩ trong này có một âm mưu động trời thì làm sao bây giờ? Mình sợ nhất là phiền toái tự nhiên lại tìm cho mình phiền toái. Nhưng, bây giờ đã nói ra tất cả, e rằng đã quá muộn rồi. Tất cả đều là vận mệnh, ai có thể thay đổi được tim của ai chứ? Cứ mặc cho số phận đi. Nghĩ đến đây, nàng ngược lại còn thản nhiên .

Chậm rãi bước đến trước cửa sổ, bên ngoài cửa sổ đất trời một màu trắng xóa. Ba trăm năm sau nàng sống ở thành phố đó dường như không có tuyết, mà trận tuyết lớn lần đầu tiên nàng chứng kiến lại ở phủ Tứ Bối Lặc triều Khanh Hi ba trăm năm trước.

Không biết đã đứng bao lâu, nghe thấy cửa phòng sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng. Nàng lập tức xoay người lại ——

Đây là một người đàn ông không giống với những người trưởng thành khác, thân hình người đó rõ nét, đường cong kéo dài của chiếc cằm vừa cương nghị vừa gợi cảm. Đôi mắt chim ưng đen như mực sâu thăm mà sáng ngời, cùng với chiếc mũi khá cao nhưng không bị gãy. Đôi môi vô cùng dễ nhìn, bờ môi rất mỏng. Có chỗ nào giống với người bình thường? Vân Yên không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, càng không có thời gian để kinh ngạc, quỳ gối xuống nói:

- Tứ gia.

Dận Chân cởi áo choàng xuống đưa cho Cao Vô Dung sau lưng, trên người mặc trường bào đen nhánh đơn giản ở nhà, trên eo thắt một dây lưng khảm ngọc màu vàng kim. Mái tóc dài sạch sẽ đen tuyền được tết đặt trên

lưng, tua dài màu vàng ở đuôi tóc nổi bật trên chiếc áo màu đen nhánh, rất dễ làm người khác chú ý. Cách ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng, đơn giản càng làm tôn lên khí chất bất phàm trên thân hình cao lớn của chàng.

Chàng đi chậm chậm tới trước cái ghế trong phòng, khẽ vén vạt áo rồi ngồi xuống. Giơ tay nhắc chân đều toát ra khí chất tôn quý của thiên gia. Cao Vô Dung vừa đi ra ngoài lại tiến lên, bưng cho Dận Chân một tách trà nóng. Chàng nâng tách trà lên nhẹ nhàng mở nắp, nhẹ nhàng dùng nắp gạt lá trà, đưa lên môi uống một hớp, rồi đặt xuống.

- Đứng lên đi.

Giọng Bắc Kinh giàu từ tính dễ nghe.

Vân Yên vẫn cúi đầu yên lặng quỳ, nghe thấy giọng nói này trong lòng rung mình một cái, hóa ra là...

- Tạ ơn Tứ gia.

Vân Yên nhẹ nhàng đứng lên, vẫn cúi đầu.

- Đã đến chưa?

Hai mắt Dận Chân hơi sụp xuống, chỉ thấy khớp xương ngón tay trái thon dài, trên ngón cái đeo một chiếc nhẫn ngọc màu xanh biếc, ngón gõ nhẹ vào tay ghế.

-Bẩm Tứ gia, nói là trong nửa nén nhang sẽ đến.

Cao Vô Dung khom người cung kính trả lời.

Dận Chân hơi trầm ngâm, đôi mắt vẫn nhìn về tiểu nha hoàn đang cúi đầu đứng cách đó ba bước.

Khi vào cửa, trong chớp mắt nàng quay mặt lại, có một nét mặt không thuộc về độ tuổi của nàng. Đôi mắt nàng nghiêm túc mà thấu đáo, nhỏ bé yếu ớt nhưng thực kiên cường. Ánh mắt lướt qua bộ quần áo bằng mùa đông bằng vải thô mà nàng đang mặc, thấy trong tay áo trái cô lộ ra một đoạn dây nhỏ bị đứt màu đỏ.

Chàng híp mắt, kéo nhẹ khóe môi. Hóa ra là, nha đầu trốn phía sau cây ngô đồng.

Vân Yên cảm nhận được ánh mắt trên người nàng, không thể không nói, cảm giác hiện hữu của chàng rất mạnh mẽ. Mặc dù chàng thoát nhìn còn rất trẻ, nhưng dĩ nhiên hoàn toàn có phong phạm đứng đầu của dòng dõi quý tộc hoàng thiên. Nàng đan chặt hai bàn tay vào nhau, chỉ yên lặng cúi đầu.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ——

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 6: Thư Phòng Tứ Bối Lặc – Tứ Nghi Đường

Cửa mở ra, Cao Vô Dung khom người ghé lỗ tai vào sát Tiểu Thuận Tử đang nôn nóng mở miệng, cơ thể lập tức ngừng lại. Ra hiệu bảo y ra ngoài chờ. Đóng cửa lại, đến bên cạnh Dận Chân, thấp giọng ghé vào lỗ tai chàng nói lại lần nữa.

Dận Chân cau hai hàng lông mày anh tuấn, hơi trầm ngâm:

- Thái y còn nửa nén nhang nữa mới đến, e rằng không đợi được..

Bỗng nhiên nhìn về phía Vân Yên.

- Người có biết sau khi ăn cùng nhau thì làm thế nào không?

Vân Yên cảm thấy cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của chàng —— cuối cùng vẫn có, vẫn có người ăn phải.

Chàng có một đôi mắt đen thăm thăm tựa như hồ sâu. Nàng lập tức cúi đầu xuống, nhanh chóng lục tung trí nhớ về kiến thức y học mình biết nửa đời trước trong đầu. May mắn là, dường như trí nhớ nàng không sai. Nàng không kịp do dự, ngẩng đầu lên lập tức nói:

- Dầu cây ngô đồng, thử dùng dầu của cây ngô đồng xem.

Dận Chân vượt cảm, nghiêng đầu nhìn về phía Cao Vô Dung. Ông ta lập tức hiểu ý, mở cửa sai bảo Tiểu Thuận Tử vẫn đang đứng chờ trước cửa.

Tiểu Thuận Tử nghe xong, vội vàng chạy đi.

Trong lúc bầu không khí đang ngưng trọng, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Một lão già đầu tóc bạc phơ đứng trước cửa. Cao Vô Dung vội vàng để lão già vào phòng.

- Thịnh an Tứ Bối Lặc!

Lão già vái chào Dận Chân, Dận Chân đưa tay ra hiệu cho Cao Vô Dung.

- Tôn thái y không cần đa lễ, mời ngồi.

Cao Vô Dung hiểu ý vội vàng nâng ông dậy, dìu ông ngồi xuống một cái ghế khác.

- Nhận được tin đầy tớ Tứ gia đến đưa, cừu thần lập tức chạy đến đây. Chuối tiêu và khoai sọ ăn cùng với nhau sẽ trúng độc rất ít khi xảy ra, cừu thần lúc còn trẻ cũng từng nghe tới một vụ trúng độc đến chết ở quê nhà, chuyện này người bình thường cũng không hay để ý. Không biết trong phủ có người ăn lầm thức ăn, có phản ứng đau bụng hay không?

Tôn Kính Phương nói với Dận Chân.

Dận Chân nhìn Vân Yên vẫn đang cúi đầu, rồi chuyển tầm mắt nhìn Tôn Kính Phương, vuốt cằm:

- Trong phủ có một nữ quyến ăn nhầm thức ăn, bởi vì không chờ được thái y đến, nên trước nghe theo phương pháp quê nhà của một nha hoàn trong phủ, dùng dầu cây ngô đồng để giải độc. Không biết có được không?

Đôi mắt Tôn Kính Phương sáng ngời quay đầu nhìn về phía Vân Yên, hơi trầm tư.

- Dầu cây ngô đồng? Theo y học thì phương pháp này phù hợp, Tứ gia mau sai người đưa cừu thần đi nhìn xem sao.

Dận Chân nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lướt qua người Vân Yên, đứng lên.

- Ta đi cùng với Tôn thái y qua đó.

Cao Vô Dung phủ áo choàng lên người giúp chàng, Chàng xoay người bước ra khỏi cửa. Chân vừa chạm đến cửa, hơi nghiêng người nói:

- Đưa cô ta đến thư phòng chờ ta.

- Dạ.

Cao Vô Dung che giấu kỹ càng nét mặt kinh ngạc, cung kính khom người tiễn chàng và Tôn Kính Phương ra khỏi cửa. Gã sai vật vội vàng đi lên dìu Tôn Kính Phương, hai người giẫm trên tuyết đi xa dần.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn bóng dáng Dận Chân phía xa xa, trong lòng còn đang bồn chồn. Không biết người ăn nhằm thức ăn là ai, vừa nghe hai chữ “nữ quyến” chàng nói ra, vậy thì không phải là trẻ con rồi. Người tuy nhiều, nhưng không biết rõ tình hình như thế nào. Thái y đến đây, hẳn là cuối cùng sẽ không có ai phải mất mạng. Nàng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy sức lực trên người mình không còn, đầu hơi choáng váng hoa mắt.

Giọng nói của Cao Vô Dung lại vang bên tai nàng:

- Nha hoàn Vân Yên, người đi theo ta.

Nàng sửng sờ, hơi co rúm người lại. Chuyện ra mặt vẫn phải làm sao, hiện tại có thể không đi được không? Đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Đi theo Cao Vô Dung ra khỏi cửa, một trận gió tuyết rét cóng thổi tới, nàng bị gió thổi làm giật mình một cái. Bên tai từng đợt nóng từng đợt lạnh.

Quanh co vòng vèo đi trong tuyết, cả con đường nàng đều yên lặng. Phía trước xuất hiện chiếc cầu quen thuộc, một góc viện phía Đông Nam bị tuyết trắng che phủ.

Bên trên có treo tấm hoành phi: "Tứ Nghi Đường "

Vân Yên căn căn môi, hóa ra là cái viện này, không thể không nói, quả là thể sự trùng hợp. Nàng hít sâu một hơi theo Cao Vô Dung bước vào cửa.

Bên trong không còn sự trống trải lúc mới xây nữa. Trên chiếc bàn bằng gỗ từ đàn quen thuộc, đặt vài chồng công văn, giấy và bút mực, trên giá đựng bút bày hàng loạt bút lông nhìn bề ngoài rất tinh tế xa xỉ. Trên mặt bàn có một cái chặn giấy hình rồng bằng dương chi bạch ngọc. Một lư hương nho nhỏ bằng đồng hun hình rồng được chạm rồng bên trên có một con sư tử nhỏ rất sống động, khối nhẹ nhàng lượn lờ bay lên, không khí trong phòng thoang thoang mùi đàn hương. Trên vách tường căn phòng treo nhiều những tác phẩm thư pháp với bút lực khỏe mạnh phóng khoáng, nét chữ thanh thoát gợi cảm, thật sự làm cho người ta ngạc nhiên. Căn thận nhìn lạc khoản phía dưới: Tứ hoàng tử Dận Chân.

- Nha hoàn Vân Yên, người chờ ở trong này.

Giọng nói của Cao Vô Dung cắt đứt suy nghĩ của Vân Yên.

- Vâng ạ, Cao quản gia.

Nàng lập tức cúi đầu hành lễ. Cao Vô Dung ra khỏi phòng, để lại một mình Vân Yên đứng trong thư phòng.

Vân Yên vội vàng nhắm mắt thở phào một cái, toàn thân như bị rút hết sức lực. Trong dạ dày trống rỗng, mới nhớ buổi trưa đi đi lại lại chưa kịp ăn cơm, Cơm trong phòng ăn hạ nhân sợ rằng cũng bị vét sạch rồi. Hiện giờ

Bích Nguyệt và Phúc Nhi đang ở Bát phủ, không còn ai giấu cho mình một cái bánh bao nữa rồi.

Vân Yên dụi dụi mắt, con nhóc ngu xuẩn xem thường bản thân, tự đi tìm rắc rối, hiện giờ còn đói bụng nữa, tiện thể tự an ủi chính mình, chỉ mong người tốt sẽ được đền đáp, kiếp sau có được vận mệnh tốt, bình an sống cả đời.

Nàng cúi đầu, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt đứng thẳng trong phòng. Một lúc sau, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, ánh mắt dừng lại trên một bức hành thư (1) đầy phóng khoáng:

"Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa, bao biếm tự hữu xuân thu! (2)" Rất có khí phách đế vương!

Vân Yên không khỏi nhẹ nhàng lẩm nhẩm câu đối kia, ánh mắt lướt qua toàn bộ nét chữ mực đen.

Câu đối sâu sắc vĩ ngạn được thốt ra từ đôi môi mềm mại của nàng, có cảm giác hài hòa đến kỳ lạ.

(1) Hành thư (chữ hành): Một kiểu viết chữ hán gần giống như chữ Thảo, dạng viết nhanh của chữ Khải.

(2) Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa, bao biếm tự hữu xuân thu. Tạm dịch: cúi đầu và ngẩng đầu không thẹn với trời đất, khen ngợi và chê bai tự có xuân thu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 7: Đổi Nơi Làm Việc Sang Thư Phòng Tứ Bối Lặc

Cửa phòng kêu lên một tiếng, Vân Yên nhanh chóng cúi đầu xuống. Xem ra làm người tuyệt đối không thể ngán người, khi càng ngậy ngốc, chủ tử tất sẽ xuất hiện.

- Tứ gia.

Vân Yên lần nữa quỳ xuống đất thỉnh an. Bụng rỗng cứ quỳ tới quỳ lui, ai quỳ hẳn sẽ biết.

Dận Chân đi vào phòng, cởi áo choàng xuống ném cho Cao Vô Dung sau lưng, tiêu sái phúi phúi vạt áo.

- Đứng lên đi.

Dận Chân vén áo bào ngồi xuống, nâng mi nhìn Vân Yên đang chầm chậm đứng lên. Trời sinh chàng có một đôi lông mi dài hơi cong, mỗi khi nhắm hay mở mắt đều làm nổi bật lên con ngươi đen hun hút như hồ sâu.

- Muốn ban thưởng cái gì?

Giọng nói chàng trầm thấp mà giàu từ tính.

Vân Yên nâng mắt bỗng chạm phải ánh mắt của chàng, lại vội vàng khiêm tốn cúi gằm đầu. Toàn bộ chân tướng sự việc chàng không hề thăm vấn nàng, là đã có tính toán sẵn trong lòng hay là có suy nghĩ khác?

Vân Yên càng cúi thấp đầu đứng yên một chỗ, ngẫm nghĩ, hạ nhân ở cổ đại lập công, sẽ được chủ tử ban thưởng.

Muốn gì đây? Nếu là nửa đời trước ở thế kỷ 21, nàng sẽ không hề do dự mặt dày mày dạn nói, cho tôi hai mươi vạn đi, cho mượn cũng được. Nhưng, giờ đã trở thành kiếp trước của kiếp này hôm nay rồi, cho dù cho nàng hai mươi vạn nàng còn có thể làm gì? Mẹ sẽ trở về sao?

Nàng đang đứng trước mặt Tứ Bối Lặc của Khang Hi, suy nghĩ trôi nổi bồng bềnh, bay về ba trăm năm sau.

Dận Chân trầm mặc nhìn tiểu nha hoàn đang đứng trước mặt, thân hình nàng thấp bé gầy gò với cái cổ mảnh khảnh, hình như đang bay vào cõi thần tiên nơi nào, thật đúng là có tiền đồ.

- Người biết chữ.

Chàng nhàn nhạt mở miệng, là một câu trần thuật.

Vân Yên sửng sờ,

- À, vâng ạ.

Vài lần không nghe thấy giọng nói của mình mới phát hiện ra câu trả lời của mình không ổn.

Cũng may Dận Chân không để ý. Chàng nhìn về phía Cao Vô Dung, giữ giữ ống tay áo rồi đứng lên.

- Trước đưa cô ta đến chỗ phúc tấn, ngày mai sắp xếp cô ta đến thư phòng hầu hạ."

Khuôn mặt Cao Vô Dung không hề gợn sóng kính cẩn trả lời:

- Vâng, Tứ gia.

Vân Yên bị những lời nói này làm cho ghen hờn, vừa mới quý xuống tạ ơn, đã thấy Dận Chân chấp tay vào trong phòng ngủ ở thư phòng.

Nàng đành vịn bất đắc dĩ đứng dậy theo Cao Vô Dung ra khỏi phòng.

Đi trong tuyết lớn, Vân Yên cảm thấy một người chỉ vịn vịn nửa ngày không thể tiếp nhận được nhiều kích thích đến vậy. Nhất là với một cô gái bình thường đến nỗi dù ở thời đại nào nhét trong đám người cũng không tìm thấy, phần thưởng từ trên trời rơi xuống giống như tảng đá rơi xuống đầu khiến nàng sợ hãi.

Gió tuyết dần dần ngừng lại, đến viện của nhà chính phía bắc, Cao Vô Dung bước vào cửa gặp một đại nha hoàn tên Đông Mai, nàng ta nhìn Vân Yên, khuôn mặt mỉm cười bảo nàng chờ. Vào phòng trong, một lát sau đi ra bảo Phúc tấn gọi Vân Yên vào. Cao Vô Dung vuốt cằm rồi đi.

Vân Yên theo Đông Mai đi vào phòng trong, một mùi hương bách hợp được xông lên thoang thoảng truyền đến, rất ấm áp.

—

Một người phụ nữ cao quý trẻ tuổi làn da trắng hồng, khuôn mặt như trăng rằm, lông mi cong cong, nét mặt đoan trang đang ôm một tiểu a ca đáng yêu da trắng như tuyết chơi đùa trên giường mềm.

- Thỉnh an Phúc tấn và a ca.

Vân Yên khép mi cung kính thỉnh an Đích Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp thị.

Na Lạp thị mỉm cười ngẩng đầu, ra hiệu cho Đông Mai nâng Vân Yên dậy, dịu dàng nói:

- Tên người là Vân Yên đúng không.

- Bẩm Phúc tấn, nô tỳ tên là Vân Yên.

Vân Yên vẫn cúi thấp đầu, giọng nói nàng điềm đạm, kính cẩn trả lời.

Tiểu a ca Hoằng Huy có một đôi mắt tròn sáng đen như mực, lông mi dài cong lên, cực kỳ giống với Dận Chân. Thằng bé mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Vân Yên đang cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét vui vẻ, giọng nói non nớt bập bẹ: "Vân Yên" .

- Đừng quá gò bó, đến gần đây một chút.

Na Lạp Thị nhìn Hoằng Huy đầy nước miếng vui vẻ trong ngực, tràn đầy yêu thương.

Vân Yên có phần chần chờ, Đông Mai đứng bên cạnh ra hiệu, nàng đành phải chậm rãi đến gần Na Lạp Thị và Hoằng Huy đang ngồi trên giường.

- Hôm nay người có công, vị khách Tổng thị bị ngộ độc trong phủ đã uống thuốc không có gì đáng lo, hơn nữa Hoằng Huy cũng vì thế mới an toàn. Ta làm ngạch nường nhất định phải tạ ơn người.

Giọng nói của nàng ta đầm đậm nho nhã, mang theo tình thương chân thành của người mẹ.

Vân Yên theo ánh mắt của nàng ta nhìn thấy một hộp châu báu trang sức đặt ở án bên cạnh, lập tức quỳ xuống.

- Việc làm của nô tỳ chỉ là việc nhỏ không đáng giá, vạn lần không dám nhận thưởng, mong Phúc tấn thu hồi lại.

Ngữ khí của nàng nhỏ bé, yếu ớt mà kiên định, tầm thường lại kính cẩn.

- Mau đứng dậy đi, thật ra ta cũng không muốn làm như thế, sự an toàn của Hoằng Huy sao có thể dùng ngọc ngà châu báu cân đo được?

Na Lạp Thị nhìn tiểu nha hoàn đang quỳ trước mặt, dịu dàng cười rộ lên.

- Chỉ là, suy cho cùng ta làm ngạch nương, vẫn muốn tạ ơn người.

Nàng ta lấy khăn lụa lau nước miếng ở khóe miệng Hoảng Huy đang cười toe toét.

- Thế này đi, ta đã xin ý kiến Bối Lặc Gia, tuy xuất thân của người không tốt, nhưng đáng quý ở chỗ là người tốt. Gia bình thường vẫn ở thư phòng trong viện, không có nha hoàn ngày ngày hầu hạ cũng không ổn lắm, rất nhiều chuyện tỉ mỉ kỹ càng không có người thu xếp. Người cũng phải cẩn thận, từ ngày mai người tới thư phòng của Gia hầu hạ, chuyện lớn chuyện bé nhất định phải siêng năng, đây là ân điển vạn người cầu không được.

Na Lạp Thị mỉm cười vừa đoan trang lại vừa dịu dàng.

- Những lúc gia không ở đây, người hãy tới đây chơi với Hoảng Huy, thằng bé cũng có thiện duyên với người, cứ thấy người là cười không ngừng.

Vân Yên nghe xong lại quỳ xuống tạ ơn, ánh mắt nhìn qua đã hơi phấp phồng, còn có một vài vết thương trên tay. Trời biết nàng từ một nha hoàn tiện tịch đến xách giày cho chủ tử cũng không xứng, lại được thăng chức làm người hầu ở thư phòng, chuyện này ở Đại Thanh ba trăm năm trước quả thật là ân điển trời cho.

Na Lạp Thị nhìn tiểu nha hoàn yếu ớt mà khiêm tốn, đôi tay nhỏ hồng hồng đan chặt vào nhau, mặc quần áo mùa đông bằng vải thô. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Đông Mai:

- Đưa cho Vân Yên vài bộ váy mới để thay, hiện tại cũng là người trong thư phòng của gia, cũng cần có thể diện. Rồi bảo nhà bếp làm chút

đồ, đưa cho nàng ta ăn rồi đi về nghỉ ngơi.

Vân Yên căn cứ môi, trong nội tâm tĩnh lặng có chút ấm áp. Cung kính tạ ơn Na Lạp thị đã quan tâm chiếu cố, đi theo Đông Mai ra khỏi nhà chính.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 8: Quy Củ Thư Phòng Tứ Gia

Cơm nước xong xuôi quay về, đêm nay Thu Hạnh phải trực đêm ở chỗ Trắc phúc tấn Lý thị nên không ở trong phòng. Vân Yên không thay quần áo mà đi nằm luôn, cả người xụi lơ, đầu lúc nóng lúc lạnh. Mê man thiếp đi, vô số những hình ảnh kiếp trước kiếp này xuất hiện chập chờn trong cơn mơ ——

Chu Duệ Đình trong đêm lạnh nhẹ nhàng phủ thêm áo khoác ngoài cho nàng, tiếng thở hỗn hển của phụ nữ trong điện thoại, giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng. Từng cơn đau nhói khi bị củi gỗ đâm vào tay, từng lời trách cứ khi đang giã gạo, một người đàn ông với đôi mắt đen như mực, đôi môi mỏng lạnh nhạt, một người đàn ông chuyển choáng say với âm cuối hơi nhấn mạnh... Hỗn loạn, đan xen vào với nhau, nửa thật nửa giả như một giấc mộng dài không cách nào tỉnh lại.

Đợi đến khi nàng bừng tỉnh, trời đã sập tối. Cổ họng giống như bị lửa đốt, toàn thân đau đớn mỗi nhử. Chỉ làm hạ nhân thì làm gì có mệnh được chiều chuộng, cũng làm gì được chờ người đến hầu hạ? Nên làm những gì phải làm thôi. Nàng đứng dậy tập tễnh giẫm lên tuyết đi tới phòng trà nước, muốn uống một chút nước nóng. Đáng tiếc nước nóng trong phòng trà nước đã bị cướp sạch, còn lại cũng là để cho chủ tử các phòng tắm rửa.

Vân Yên đành phải lặng lẽ quay người trở về phòng. Vừa mới bước vào, Thu Hạnh đã ngồi ở đó, Khuôn mặt non nớt của con bé nhìn nàng đầy ganh ghét, Vân Yên có phần mù mờ, rồi lại nhìn bộ váy mới đích phúc tấn vừa mới ban cho nàng để ở đầu giường, có lẽ con bé đã biết rõ chuyện nàng được điều tới thư phòng rồi. Ai, tranh đấu giữa đám hạ nhân vĩnh viễn

không có giới hạn. Thư phòng là nơi như thế nào, không phải là nơi để nha hoàn xách giày sao?

Vân Yên yên lặng khép lại vạt áo, vẫn theo nguyên tắc trầm mặc trước sau như một, cúi đầu xuống lu nước múc một ít nước lạnh rửa chân tay. Vào ngày đại hàn, lại không có nước nóng, nước lạnh thật sự giống như cây kim đâm tận vào trong xương tủy. Vân Yên cắn răng chịu đựng, nhưng thà phải lau rửa bằng nước lạnh còn hơn không lau. Cũng may cơ thể này đã làm nô chịu khổ từ nhỏ, khổ mãi cũng thành quen rồi. Đau đầu nhức óc ngủ một giấc là ổn thôi.

Một đêm không nói chuyện, Vân Yên ngủ không ngon lắm. Chủ yếu là đau đầu, cổ họng đau, cả người cũng đau. Qua canh ba trời bắt đầu sáng, Thu Hạng vẫn chưa tỉnh. Nhìn quần áo mới ở đầu giường, Vân Yên cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, đúng là làm mất mặt Bối lạc gia mà, dù sao chênh lệch giữa phòng bếp và thư phòng rất lớn. Nếu nàng mặc thế này đứng trước cửa thư phòng Bối lạc gia, phỏng chừng sẽ bị gã sai vặt đuổi đi mất. Khe khẽ thở dài, tiện tay cầm áo khoác mùa đông màu vàng nhạt ở trên cùng lên bắt đầu thay vào. Đây là lần đầu tiên kể từ khi xuyên không Vân Yên được mặc bộ quần áo đẹp như vậy. Mặc dù không phải làm được đặt làm riêng, số đo cũng không vừa vặn, còn hơi rộng một chút.

Tuyết rơi một đêm, sáng sớm vô số bông tuyết lơ lửng trong không trung. Vân Yên không dám chậm chạp, cũng đúng lúc không có khẩu vị, vì vậy không đi đến phòng ăn. Ngày đầu tiên tới thư phòng, cho dù là đi sớm hơn chờ bên ngoài, nhưng càng sớm càng tỏ lòng cung kính.

Trời vẫn còn tối đen, đập trên lớp tuyết dày đi qua cầu, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy tấm hoành phi với ba chữ “Tứ Nghi Đường” anh tuấn tinh tế treo trên cửa viện, nghĩ thầm có lẽ là chủ nhân thư phòng tự tay viết.

Vừa bước vào sân đã đụng phải gã sai vặt, thoạt nhìn có phần quen mắt, chính là Tiểu Thuận Tử ngày ấy đến báo tin. Y ngẩng đầu nhìn Vân

Yên, lộ ra hàm răng trắng tinh.

- Cô tới sớm thế, ta tên là Tiểu Thuận Tử, cô là Vân Yên à, Cao quản gia đã dặn dò với ta rồi.

Vân Yên nhất thời không quen người khác có thái độ thân thiện với mình như vậy, ngần người vội vàng hành lễ vái chào tiên bối, chắc không ai lại đi trách mình đa lễ đâu nhỉ? Tiểu Thuận Tử thoáng cái đỏ bừng mặt, gãi gãi cái ót, khuôn mặt rất đáng yêu.

- Gia mỗi ngày đều dậy rất sớm, bình thường đúng canh bốn sẽ dậy. Chúng ta ở đây chờ, một lúc sau sẽ tiến vào hầu hạ gia lệntriều sớm.

Vân Yên khiêm tốn kính cẩn gật đầu lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ may mắn hôm nay mình không tới muộn, hạ nhân trong thư phòng còn thức dậy sớm hơn so với những nơi khác. Hai người đợi chưa tới một lúc, đã nghe thấy trong phòng vang lên một tiếng ho khan rất nhẹ.

Tiểu Thuận Tử sau khi nghe thấy thì nhẹ nhàng gõ cửa phòng. Phía trong cửa truyền đến giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn:

- Vào đi.

Tiểu Thuận Tử vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Vân Yên, cùng nàng đẩy cửa đi vào.

Sau khi vào trong phòng, Tiểu Thuận Tử dẫn Vân Yên đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra thấy trong phòng có một chiếc giường lớn buông màn trướng màu vàng, Dận Chân đang vén màn ngồi dậy.

Chàng mặc một bộ quần áo ngủ, đôi mắt đen dưới ánh nến phát sáng rực rỡ, nước da sáng bóng như một mảnh noãn ngọc* hảo hạng. Không biết có phải do vừa mới rời giường hay không, bộ quần áo này mặc trên người lại toát ra vẻ mềm mại đáng yêu.

Tiểu Thuận Tử và Vân Yên vội vàng thỉnh an, giọng nói của Vân Yên thỏ thẻ. Dận Chân cũng không ngần ngại lên nói một tiếng miễn lễ.

Trong phút chốc Vân Yên không biết tiếp theo nên làm gì, cũng may Tiểu Thuận Tử làm mẫu tiến lên vén một bên màn trướng còn lại lên treo lên cái móc bạc bên cạnh, rồi lấy triều phục khoác ngoài bên trong tủ quần áo. Bên ngoài truyền đến âm thanh gõ cửa nhẹ nhàng, Tiểu Thuận Tử ra hiệu ý bảo Vân Yên đi, Vân Yên ra khỏi phòng ngủ mở cửa ra, là một gã sai vặt khác tên Tiểu Ngụy Tử bưng chậu nước nóng và dụng cụ súc miệng đứng chờ ngoài cửa, chậu nước còn đang bốc hơi nghi ngút, thời gian đưa tới được căn cực kỳ chuẩn xác. Hai người thân thiện cười với nhau một cái, Vân Yên vội vàng nhận lấy chậu nước và dụng cụ súc miệng quay trở lại phòng ngủ. Chậu nước nóng màu xanh vừa tinh xảo nhưng cũng khá nặng, trong lòng chậu có khắc hoa văn hình rồng.

Vân Yên theo sự chỉ bảo của Tiểu Thuận Tử đặt chậu rửa mặt lên cái giá bên cạnh, Tiểu Thuận Tử hầu hạ Dận Chân súc miệng. Vân Yên lấy chiếc khăn được đặt ở bên nhúng vào trong nước, vắt cho tới khô một nửa rồi cung kính đưa tới tay Dận Chân. Chàng nhận khăn mặt lau hai gò má, sau đó tự mình đến trước giá đặt chậu rửa mặt nhúng tay vào trong nước một lát rồi mới lau khô.

Tiểu Thuận Tử đã chuẩn bị xong triều phục và mũ mào đứng chờ bên cạnh, Dận Chân đi đến, Tiểu Thuận Tử thuần thục bắt đầu giúp chàng cởi quần áo. Vân Yên đứng một bên nhìn quần áo trong tay, rất hàm chứa ý nghĩa giáo dục. Vân Yên nhìn hàng cúc áo trên bộ triều phục hoa văn rồng phức tạp cũng đủ để làm khó một người đàn ông như Tiểu Thuận Tử rồi. Mặc hết lớp này đến lớp kia, dưới sự chỉ bảo kỹ lưỡng từng ly từng tý của Tiểu Thuận Tử, Vân Yên rốt cuộc cũng cài xong chiếc cúc áo cuối cùng trên bộ triều phục

Vân Yên đứng trước mặt Dận Chân mới xác định nếu ở hiện đại chàng cao tầm mét tám. Tầm mắt của nàng từ đầu đến cuối vẫn cung kính, không

vượt qua hầu kết bên ngoài cổ áo của Dận Chân. Hầu kết của chàng rất cao, cũng rất gợi cảm, một loại mỹ cảm không phải phái mạnh nào cũng có.

Vân Yên điều chỉnh lại hô hấp, bàn tay hơi run run cài từng cái cúc áo, trong lòng có cảm giác giống như làm việc không tốt sẽ bị ông chủ mắng. Cũng may từ đầu đến cuối chàng không hề nói gì, chờ Vân Yên cài xong, chàng vuốt ống tay áo rồi quay lại giường ngồi.

Vân Yên thấy Tiểu Thuận Tử nâng giày lên, mới nhớ còn phải đeo giày, vội vàng đi lên phía trước, cầm giày đến bên giường rồi quỳ xuống dưới chân Dận Chân. Cái này đúng là xách giày cho chủ tử mà! Vân Yên tự giấu ngấm lại. Nàng đặt giày xuống đất, nhìn xuống đôi bàn tay hồng hồng của mình, rồi hạ quyết tâm dùng đôi bàn tay xách giày không xứng này nhẹ nhàng nâng cổ chân của chàng lên, xỏ giày vào bàn chân đã được đeo tất sẵn, xong chiếc này rồi lại nâng chiếc kia lên khẽ phúi nhẹ, sau đó xỏ vào cho chàng.

Dận Chân nhìn tiểu nha hoàn đang ngồi xổm trước mặt, vóc người nhỏ nhắn của nàng thọt lỏm trong bộ quần áo mùa đông màu vàng nhạt hơi rộng, ấm áp mềm mại như con chim non. Nàng cực kỳ cung kính chăm chú giúp chàng xỏ hai chiếc giày, giống như đang làm một việc vô cùng trọng đại vậy. Là một nô tài an phận nghe lời.

Đeo giày xong, Dận Chân đứng lên ra khỏi phòng ngủ. Vân Yên đứng dậy ngăn người, nhìn thấy giường chiếu trước mặt, giường chủ tử đương nhiên là do nô tài dọn rồi. Mà nàng lại chính là nô tài. Nàng bắt đầu gấp chăn, sắp xếp lại giường chiếu. Làm xong, nàng xếp lại ngay ngắn chậu rửa mặt và dụng cụ súc miệng, bê ra khỏi phòng ngủ. Vừa bước ra đã thấy Tiểu Thuận Tử đang đứng bên bàn hầu hạ Dận Chân ăn bữa sáng. Sau khi chàng cầm khăn lau miệng rồi đứng lên, Tiểu Thuận Tử liền nâng mũ đến, chàng đội mũ bước về phía cửa, gã sai vặt hầu hạ chàng lên triều đã đứng sẵn ở cửa. Bước thẳng ra cửa đầu không hề ngoảnh lại, hơi nghiêng người nói với Vân Yên:

- Vào phòng sách tìm cho ta vài quyển sách, đặt lên trên bàn để ta về dùng, tên sách có trên bàn.

Vân Yên sững sờ, lập tức ý thức được chàng đang nói chuyện với mình, nhanh chóng kính cẩn trả lời:

- Vâng, Tứ gia.

Đưa mắt nhìn theo bóng hình của chàng bước khỏi sân trong sắc trời tảng sáng, Vân Yên mới thở phào nhẹ nhõm. Gần vua như gần cọp, không cẩn thận không được.

Tiểu Thuận Tử đứng bên cạnh nhìn Vân Yên, sờ sờ cái mũi của mình an ủi Vân Yên:

- Mới bắt đầu thì hơi căng thẳng, nhưng Gia trong sinh hoạt hàng ngày không so đo lắm đâu, bình thường rất nhiều việc tự mình làm, cho nên cũng không cần nha hoàn đến hầu hạ. nhưng dù sao chân tay chúng tôi cũng vụng về không chu đáo cẩn thận bằng phụ nữ, hiện tại thì tốt rồi, cô đã đến đây. Sau này sẽ hầu hạ Gia chu toàn hơn chúng tôi.

Vân Yên nhìn chàng trai ngây thơ đáng yêu này, trong lòng lại có phần vui vẻ:

- Đa tạ tiểu ca chiếu cố. Trong thư phòng có quy định cụ thể nào không? Vân Yên mới tới còn rất nhiều chuyện không biết, sợ rằng sẽ làm sai.

Tiểu Thuận Tử nở nụ cười nói:

- Cũng không có gì, chỉ có một điều, viện Tứ Nghi Đường này là nơi Gia sinh hoạt hàng ngày và xử lý công việc, tất cả nữ quyến đều không được bước vào, người vi phạm sẽ phải chịu phạt.

Y lại sửng sốt nở nụ cười hì hì, nói:

- Đương nhiên, cô không tính.

Vân Yên sau khi nghe xong vội vàng cười gật đầu —— mình là nô tài hầu hạ ở thư phòng, nô tài là một loại nghề nghiệp, đương nhiên không tính là nữ quyền.

Trong đầu lại nhớ đến tấm bảng được các nữ sinh viên đại học treo trước cửa phòng ngủ: Tứ Nghi Đường, nữ quyền đừng bước!

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 9: Sách Của Tứ Gia Và Con Chim Nhỏ Của Hoàng Huy

- Tứ gia trước khi đi bảo ta đưa cho cô cái này, nói từ nay về sau chìa khóa phòng làm việc của thư phòng sẽ cho cô giữ, thư tịch bên trong cũng do cô trông coi. Chắc cô biết nhiều chữ hơn so với ta, nên sẽ trông nom tốt hơn ta ha, hì hì.

Vân Yên nhận lấy chìa khóa, có cảm giác trách nhiệm nặng nề. Vừa cung kính gật đầu, vừa giúp Tiểu Thuận Tử thu dọn bàn.

- Cô đi tìm sách giúp gia đi, mình ta làm cũng được, ta dọn đồ xong sẽ ra ngoài luôn.

Vân Yên gật đầu nói:

- Không sao đâu, rất nhanh sẽ thu dọn sạch sẽ xong chỗ này thôi .

Nàng vắt khô khăn cẩn thận lau lại mặt bàn một lần nữa.

Tiểu Thuận Tử ngẩng đầu lên nhìn Yên Vân đang cúi đầu bận rộn, cảm thấy nàng tuy không nói nhiều lắm, nhưng nàng là người rất thành thật lại dịu dàng ngoan ngoãn, khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Vân Yên lau xong cái bàn, nhìn móng tay đã đỏ rực của mình, ngâm nghĩ vẫn nên rửa tay sạch sẽ cả trong lẫn ngoài rồi mới dám đụng vào thư tịch của con cháu hoàng gia nhỉ? Sau đó ngâm tay vào chậu nước nóng Dận Chân từng rửa tay qua, lấy xà bông thơm cọ sạch sẽ kỹ lưỡng cả trong lẫn ngoài bàn tay, lau tay khô mới yên tâm.

Tiểu Thuận Tử thấy nàng cung kính cẩn thận rửa sạch tay mới dám chạm vào mặt bàn, không nhin được đứng một bên cười trộm. Rồi sau đó cười mở nói:

- Ta mang những thứ này ra ngoài, cô cứ yên tâm tìm sách đi.

Vân Yên hơi lúng túng cười cười, thấy Tiểu Thuận Tử vừa cười vừa khép cửa lại, mới đi tới chiếc bàn bằng gỗ tử đàn tìm tờ giấy ghi tên sách.

Trên bàn, một cái chặn giấy hình rồng bằng dương chi bạch ngọc đè lên một tờ giấy trắng, trên mặt giấy viết mấy con chữ bằng thể tiểu Khải thanh thoát tinh tế —— "Giới Luật, Kim Cương Kinh, Lăng Nghiêm Kinh"

.

Vân Yên nhìn xong cảm thấy kinh ngạc, hóa ra vị Bối Lặc Gia này còn là một đệ tử Phật học. Nàng lẩm nhẩm ghi nhớ tên sách trong lòng, cầm chìa khóa Tiểu Thuận Tử đưa cho trước khi đi đến cửa hông trong góc phòng, bên trên có một ổ khóa nhỏ. Vân Yên thử tra chiếc chìa khóa vào, ổ khóa mở ra.

Đẩy cửa đi vào, là một phòng chứa sách cực kì rộng lớn. Trên các giá sách đặt đầy những tàng thư, trong phòng hơi tối, phải mất một lúc mắt Vân Yên mới thích ứng được. Vân Yên suy nghĩ phải tìm những cuốn sách này ở đâu, như là công việc trường kỳ được giao cho nàng trước đây, nàng tự nhiên coi đây là một công việc kiểm tra từng giá sách để nắm rõ cách phân loại của từng loại sách, nhưng chân tay phải nhanh chóng hoàn thành công việc trước khi ông chủ trở về mới được.

Vân Yên nhanh chóng xem lướt qua từng giá sách, yên lặng ghi nhớ từng giá sách đại loại có những sách nào. Vừa xem vừa phát hiện phạm vi tàng thư của vị bối lặc này thật sự rất rộng rãi. Từ sách sử chính luận, cho tới thể loại dã sử. Từ tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, cho tới tác phẩm dân gian. Cái gì cần có đều có.

Kinh ngạc nhất khi ánh mắt nàng nhìn thấy tên một quyển sách ——
“Kim Bình Mai”!

Khuôn mặt Vân Yên chợt đỏ bừng, cũng may trong phòng chỉ có một mình nàng. Tốt xấu gì nàng cũng là cô gái thế kỉ hai mươi mốt, cũng biết đây là cuốn sách nổi tiếng. Người cổ đại vẫn rất có văn hóa, cất giữ nó ở trong tủ thư. Trong này quả là không thích hợp để cho nữ quyến vào, đúng là có lý do của nó.

Không dễ dàng để tìm thấy nơi để những quyển sách kia, nhìn từng tên sách, Lăng Nghiêm Kinh, Kim Cương Kinh, Giới Luật đều có, cũng may giá sách không cao lắm, Vân Yên dễ dàng lấy được. Nàng vội vàng cẩn thận cầm sách ra khỏi phòng. Quay người lại khóa cửa kỹ càng, đặt ngay ngắn ba quyển sách vừa tìm được trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn .

Sau khi Vân Yên làm xong những việc này, nhìn lại cả căn phòng, thu dọn gọn gàng những thứ vụn vặt có thể dọn trong phòng, lau chùi lại sạch sẽ. Duy nhất chỉ không động tới bàn của chàng. Khi chưa quen với hoàn cảnh, sáng suốt nhất là không nên đụng tới tư liệu công việc hay đơn giản chỉ là những thứ không nên động tới của ông chủ.

Vân Yên nhớ lại đích phúc tấn Na Lạp Thị đã từng nói lúc Tứ gia không ở trong phòng thì tới chơi cùng với Hoằng Huy, vậy cũng tính là công việc cấp trên giao cho đi. Cứ ngồi đực mãi ở thư phòng thì kiếm sống thế nào được? Đến căn phòng phía bắc làm việc kiêm chức bảo mẫu thôi.

Vân Yên thấy sắc trời bên ngoài đã sáng rõ, liền đóng cửa cẩn thận rồi mới rời khỏi Tứ Nghi Đường, đi về phía bắc. Trên đường đi đúng lúc gặp được Cao Vô Dung, cung kính cúi chào thỉnh an, nói rõ với ông ta lát nữa phải đến phòng đích phúc tấn chăm sóc tiểu a ca, sau đó mới cáo biệt đi tới nhà chính.

Vừa tới cửa đã thấy Đông Mai dẫn theo một tiểu nha hoàn đi ra ngoài, Vân Yên vội vàng cúi chào vấn an, thái độ khiêm tốn. Đông Mai nhanh chóng đỡ nàng đứng lên cười nói:

- Người từ hôm nay đã trở thành người hầu phòng Tứ gia rồi, không cần đa lễ như vậy, gặp mặt chào hỏi là được. Ta vừa muốn ra ngoài làm chút việc, phúc tấn và tiểu a ca đang ở trong phòng đó, người đến thật đúng lúc, vào nói chuyện với tiểu a ca đi.

Vân Yên dịu dàng gật đầu đi vào.

Vào trong phòng cung kính thỉnh an Na Lạp thị, Na Lạp thị đang cùng Hoảng Huy ngồi trên nhuyễn tháp (2) gấp hạc giấy, thấy nàng tới liền mỉm cười ngoắc tay ý bảo nàng tới gần.

Đôi mắt đen lay láy của Hoảng Huy nhìn chăm chăm vào hạc giấy nhỏ trong tay, Vân Yên đi tới ngồi xổm xuống. Đôi mắt đen lay láy, tròn như hòn bi ve của thằng bé lại tập trung sang người Yên Vân, sau đó khua khua hạc giấy nhỏ trong tay về phía nàng, giọng nói non nớt bập bẹ:

- Vân Yên, chim nhỏ!

Trong đầu Vân Yên xuất hiện một chuỗi các dấu chấm hỏi, ngẫm nghĩ không biết có phải tiểu a ca muốn đưa hạc giấy nhỏ cho mình không, nàng chìa tay ra chuẩn bị đón lấy. Nhưng Hoảng Huy đã ôm hạc giấy nhỏ vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn Na Lạp thị, đôi mắt đen lay láy trên khuôn mặt quả táo nhỏ nhắn lấp lánh giống như vì sao trên bầu trời, chỉ chỉ hạc giấy nhỏ trên ngực bập bẹ nói:

- Vân Yên, nè, chim nhỏ!

Sau đó bật cười khanh khách.

Na Lạp Thị và Vân Yên bên cạnh cuối cùng cũng hiểu ra, ý thằng bé là "Vân Yên là con chim nhỏ!"

T_T!!!

Na Lạp thị thoáng lấy khăn tay che miệng bật cười, tai Vân Yên cũng thoáng chốc đỏ bừng, tên nhóc này nói còn chưa sôi mà đã biết chòng ghẹo phụ nữ rồi ha. Lớn lên còn không biết tung hoành ngang dọc thế nào.

Na Lạp Thị nhìn Hoảng Huy vui vẻ cười đến ngây thơ, lại thấy Vân Yên mặc bộ váy màu vàng nhạt ấm áp đang đỏ bừng mặt —— Thật giống như một con chim nhỏ đang xù lông! Na Lạp Thị không nhịn được nháy bén quan sát vẻ kiêu ngạo trên người tiểu a ca của mình, càng thêm vui vẻ.

(1) chái: nhà phụ, ở hai bên nhà chính.

(2) Nhuyễn tháp: giường nhỏ, có nệm lót lên trên, ở những chương trước mình có dịch thành giường nhỏ / giường mềm, nhưng lại thấy không thể hiện đầy đủ nghĩa của từ gốc nên từ chương này sẽ đổi thành nhuyễn tháp. Các bạn nếu tìm được từ khác tương đương nghĩa bảo lại với mình nhé ^^

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 10: Tin Vui Cho Tứ Gia

Vân Yên nhìn Hoảng Huy đang cười khanh khách, cơ thể nhỏ xíu của thằng bé lắc lắc, đôi mắt mở to tươi cười ngọt ngào đến vô tội. Vân Yên thế nào cũng có cảm giác ánh mắt thằng nhóc này có một sự đặc y nho nhỏ.

Lúc này Đông Mai đã quay lại, vào trong phòng bẩm báo với Na Lạp thị:

- Bên phía Trắc phúc tấn nói không thoải mái, đã thỉnh thái y đến khám ạ.

Na Lạp thị gật đầu:

- Đông Mai, người cùng ta đến đó xem sao, để tiểu nha đầu ở đây hầu hạ.

Nàng ta quay đầu nhìn Vân Yên và Hoảng Huy đang trừng mắt to mắt nhỏ với nhau, ôn hòa mỉm cười:

- Vân Yên, người ngồi đây chơi với tiểu a ca, ta đi một lúc rồi về.

Vân Yên vội vàng đứng lên gật đầu đồng ý, cung kính tiễn Na Lạp thị rời đi.

Vân Yên cảm thấy góc áo mình bị túm, cúi đầu xuống nhìn, là thằng nhóc đang cười đến chảy nước miếng. Vân Yên không khỏi bĩu môi vừa cầm khăn giúp thằng bé lau miệng, vừa âm thầm lẩm bẩm:

- Con trai chảy nước miếng sau này không lấy được vợ đâu.

- Nói bậy!

Trong giọng nói non nớt còn có mấy phần già dặn. Gì đây, Vân Yên nhìn Hoảng Huy, thằng nhóc này nghe hiểu được à. Xuyên không sao, chẳng lẽ tiểu a ca này xuyên không sao?

- Không phải nói bậy, con gái không thích con trai chảy nước miếng đâu.

Vân Yên mỉm cười trêu chọc tiểu a ca trước mặt.

- Hừ, A mã, rất nhiều, vợ.

Tiểu Hoảng Huy khinh thường hất chiếc cằm nhỏ lên. Ta là đàn ông nhà Ái Tân Giác La sao còn lo ế vợ chứ?

- Bởi vì a mã nhóc không chảy nước miếng.

Vân Yên làm ra vẻ nghiêm túc gật đầu.

- Hoảng Huy cũng, giống a mã, hừ."

Được rồi, nhóc con này càng đấu võ mồm càng ăn nói lưu loát.

Một lớn một nhỏ ta một câu nhóc một câu, nói chuyện trôi chảy đến kỳ lạ. Vân Yên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bản thân mình có được tính là giáo viên dạy võ lòng ngữ văn cho Hoảng Huy không nhỉ?

Hai người đấu mồm mệt rồi, Hoảng Huy ngây thơ vô số tội nhào người về phía Vân Yên, cái đầu nhỏ cọ cọ, đôi mắt to hấp háy. Bộ dạng kia cực kỳ giống phiên bản dễ thương của Tứ Bối Lặc Dận Chân

- Vân Yên, uống nước.

Vân Yên bất đắc dĩ đầu hàng tiểu chủ tử này. Đành phải đứng dậy chuẩn bị rót nước, Hoảng Huy kéo áo Vân Yên không buông, Vân Yên đành phải ôm lấy thẳng nhóc, quả thật là không nhẹ.

Rót nước vào chiếc chén trên bàn đưa cho thẳng nhóc uống, hai bàn tay nhỏ xíu của nhóc con đón lấy, ừng ực uống hết. Vân Yên lại dùng khăn giúp thẳng bé lau khóe miệng.

- Vân Yên, đi ra ngoài chơi.

Vân Yên lại bất đắc dĩ ôm thẳng bé ra khỏi phòng trong, thấy ngoài sảnh có một tiểu nha hoàn đang đứng. Vân Yên thân thiện chào hỏi với nàng, ôm Hoảng Huy đứng trước cửa sổ ngắm tuyết.

- Vân Yên, ra ngoài chơi cơ.

Vân Yên không khỏi trừng mắt nhìn tiểu a ca nhỏ xíu trong ngực, thẳng nhóc biết điều hơn, biết yêu cầu của mình không thể thực hiện được, mặt dày mày dạn rúc vào cổ rồi cọ cọ vào gáy Vân Yên.

- O, a mã!

Tiểu a ca giơ bàn tay bé xíu lên chỉ ra ngoài cửa sổ, giọng nói non nớt vui vẻ reo lên.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn bóng dáng màu đen xuất hiện trong màn tuyết bên ngoài cửa sổ —— quả nhiên là ông chủ tới đây. Bây giờ có tính là nàng đang làm việc không nhỉ?

- Thịnh an Tứ gia!

Cùng lúc thốt ra lời thỉnh an, Vân Yên vội vàng đặt Hoảng Huy xuống, cung kính hành lễ.

Hoảng Huy vừa được đặt xuống đất đã vui vẻ chạy về phía Dận Chân: "A mã!". Đáng yêu ôm lấy chân chàng

Dận Chân hiển nhiên đã quay lại Tứ Nghi Đường đổi lại trang phục hàng ngày, sắc mặt nhìn không ra tâm tình. Chàng xoay người vỗ vỗ vài cái tượng trưng lên cái đầu nhỏ của Hoảng Huy, Hoảng Huy cười càng xán lạn hơn.

- Đứng dậy đi.

Vân Yên nghe thấy câu nói “Đứng dậy đi” giống như nghe được tiếng trời, mới dám đứng lên.

Sau lưng vang lên giọng nói của Na Lạp thị:

- Gia về rồi ạ.

Nàng ta bước vào cửa đoan trang thỉnh an Dận Chân. Rồi dịu dàng cười nói với chàng:

- Chúc mừng gia, bên Lý muội muội vừa chấn ra tin vui!"

Dận Chân nghe xong gật đầu, trên khuôn mặt không có quá nhiều biểu cảm. Chỉ nói lát nữa sẽ đến thăm. Na Lạp thị ôm lấy Hoảng Huy, cùng Dận Chân ngồi xuống uống một tách trà, dịu dàng nói chuyện. Tiếng Mãn xen lẫn tiếng Hán, khung cảnh vui vẻ hòa thuận.

Vân Yên vẫn an phận cúi đầu đứng bên cạnh, tự biến mình hoàn toàn trở thành không khí, tổ chất tâm lý ngược lại rất tốt.

Một lát sau, Dận Chân giữ vạt áo đứng lên, nói đến phòng Trắc phúc tấn xem sao, một lát nữa đến chính phòng dùng cơm. Na Lạp thị hòa nhã kính cẩn gật đầu bảo chàng nên nói chuyện với Lý thị nhiều hơn.

Dận Chân vừa mới bước đến cửa, nghiêng nửa người liếc mắt nhìn Vân Yên vẫn đang cúi đầu coi mình là không khí. Vân Yên cảm nhận được ánh mắt, trong phút chốc hiểu ra, vội vàng hành lễ cáo biệt Na Lạp thị và Hoảng Huy, rồi đuổi kịp bước chân Dận Chân..

Vân Yên từ đầu đến cuối vẫn đi sau cách Dận Chân hai bước, không muốn cách quá gần, nhưng cũng không dám cách quá xa, cung cung kính kính xứng với chức nha hoàn

Theo Dận Chân đến tiểu viện phía tây bắc của Trắc phúc tấn Lý thị, được bố trí vô cùng tinh tế.

Mới bước vào cửa, chợt nghe thấy tiếng thỉnh an quen thuộc, âm điệu mừng rỡ. Vân Yên vừa nghe đã biết là Thu Hạng.

Vân Yên cúi đầu đi sau lưng Dận Chân vào cửa, Thu Hạng dẫn Dận Chân vào phòng trong. Trong lòng Vân Yên đang nghĩ mình có nên đi tiếp hay không, hay là chờ ở bên ngoài nhỉ, tiếp tục làm bóng đèn nữa thì không hay cho lắm. Cho nên khi đến trước cửa phòng thì rụt rè dừng lại, chuẩn bị thực hiện nguyên tắc phi lễ chớ nhìn đứng gác ở bên ngoài. Nào ngờ, Dận Chân đi phía trước như có con mắt mọc sau lưng, không quay đầu lại vẫy vẫy tay:

- Thất thần làm cái gì.

Vân Yên giật mình, vội vàng đuổi theo. Đối diện là Thu Hạng, khi lướt qua nhau khuôn mặt nàng ta không che giấu nổi ghen ghét lườm nàng một cái. Vân Yên cúi đầu làm thỉnh.

Đi vào phòng trong, trong phòng có một chiếc giường lớn với màn trướng màu đỏ bạc. Màn trướng nửa khép, Lý thị vẻ mặt nhu mì vui sướng nằm bên trong.

Dận Chân vén màn lên ngồi ở mép giường, màn trướng che lại một nửa thân hình của hai người, chỉ nghe thấy Lý thị then thùng kêu một tiếng: "Gia", không nghe thấy âm thanh trầm thấp của Dận Chân đang nói gì, giọng nói cực kì nhỏ.

Vân Yên liền vội vàng cúi đầu đứng bên cạnh cửa ra vào, hình ảnh kính cẩn mà lại ngoan ngoãn.

Chỉ nghe thấy trong màn trướng giọng nói khe khẽ trầm thấp ngẫu nhiên xen lẫn với tiếng cười yêu kiều của Lý thị. Vân Yên lúc mới vô cùng cảm nhận được

ích lợi của việc xuyên không, ít nhất có thể làm tố chất tâm lý mạnh hơn rất nhiều. Đầu đã bớt nóng hơn, nhưng lại cảm thấy bụng mình cực kỳ đói.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 11: Buổi Chiều Ở Thư Phòng Tứ Gia

Vân Yên nhìn chăm chăm vào mũi chân mình đến ngây ngốc, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày khác, dọa nàng giật mình nhảy dựng lên. Đôi giày này ngừng lại một lát, sau đó tiếp tục bước đi. Vân Yên vội vàng phản ứng lại, trong lòng sợ hãi chăm chú bước đi theo. Nhanh vậy cơ à, cứ như vậy mà đi sao?

Từ chỗ của Lý thị quay trở lại chính phòng ở phía bắc, cơm trưa đã được mang lên, thoạt nhìn có lẽ đang chờ Dận Chân. Na Lạp Thị dẫn theo Hoảng Huy đang tươi cười toe toét, mời Dận Chân vào chỗ ngồi trước tiên. Biểu hiện của Hoảng Huy trước mặt Dận Chân cực kỳ ngoan ngoãn. Dận Chân vén vạt áo ngồi lên ghế, sau đó Na Lạp Thị và Hoảng Huy mới ngồi xuống.

Vân Yên đang đói bụng thầm nghĩ: mình có thể cáo lui đến phòng cơm được không? Đến muộn thêm chút nữa sợ hết cơm mất.

Rồi ngẩng đầu lên định quan sát tình hình, thì thấy Dận Chân nghiêng đầu, ngón tay đeo nhẫn ngọc chỉ về phía sau Vân Yên ——

Na Lạp Thị cười nói:

- Đông Mai, đưa Vân Yên tới sương phòng bên cạnh ăn cơm cùng các người đi, nếu nàng ta không biết chắc vẫn còn đứng ngốc ở đây mất.

Vân Yên quay đầu thấy Đông Mai đang mỉm cười vẫy tay với nàng, mới lúng túng cúi đầu cùng nàng ta đến sương phòng bên cạnh ăn cơm. Hóa ra làm nô tài cho chủ tử rất có thể diện nhé, không cần phải đến phòng

cơm tranh cơm nữa. từ trước đến nay Vân Yên đều là nô tài thấp kém nhất, quả thật không quen được những đãi ngộ tốt như thế này.

Cơm nước xong, Dận Chân uống tách trà, giao cho Na Lạp thị thay chàng ban thưởng một số thứ đến hậu viện của Lý thị. Na Lạp thị cười nói đã chuẩn bị xong chờ buổi chiều thì đưa đến. Dận Chân gật đầu rồi rời chính phòng về Tứ Nghi Đường. Vân Yên là nha đầu hầu hạ, dĩ nhiên phải ngoan ngoãn đi theo.

Quay trở về phòng Dận Chân ngồi xuống sau chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, bắt đầu xử lý công vụ.

Vân Yên không dám quấy rầy, cung kính bưng trà, cũng không thấy Tiểu Thuận Tử hay những gã sai vặt khác. Đột nhiên nghĩ đúng lúc có thể sắp xếp lại đồng sách trong phòng, liền đi vào kho sách, đóng cửa lại.

Vân Yên cảm thấy nơi này rất yên lặng, quả là một nơi đọc sách tu tâm dưỡng tính rất tốt. Nàng cảm thấy sau khi ăn no đầu cũng đỡ sốt hơn nhiều. Bắt đầu cẩn thận sắp xếp lại sách của từng giá một. Trả lại những cuốn sách bị đặt sai vị trí về giá sách đúng

Có những giá sách cao thì nàng dùng cái thang được đặt bên cạnh để leo lên, leo lên leo xuống vài lần khuôn mặt nàng cũng bắt đầu đỏ ửng, thở hồng hộc.

Vất vả cả buổi sắp xếp cũng được hòm hòm, Vân Yên thấy giá sách càng ở trên cao càng dính bụi nhiều. Liền ra khỏi phòng định tới chái bên cạnh bưng chậu

nước và giẻ lau lên để lau rửa.

Vừa bước ra khỏi phòng đã thấy Dận Chân vẫn đang ngồi sau bàn, sách trong tay đã biến thành Kim Cương Kinh, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng.

Vân Yên bưng chậu nước và giẻ lau quay trở lại căn phòng bắt đầu cẩn thận lau từng giá sách, cùng với chiếc bàn và ghế tựa. Sau một hồi bận rộn cuối cùng nàng cũng dọn dẹp xong, nhìn căn phòng được lau chùi sạch sẽ, tàng thư được sắp xếp chỉnh tề, trong lòng cũng dâng lên một sự vui mừng. Giật mình phát hiện, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Trong lòng cả kinh, vội vàng ra khỏi căn phòng — Dận Chân đang nằm sắp trên bàn, tựa như đang ngủ.

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Dận Chân, không biết chàng đã ngủ bao lâu. Ngày hôm nay, tuy rằng trong phòng có địa long* nên không quá lạnh, nhưng cũng rất dễ bị cảm. Vấn đề là, nàng không dám lay tỉnh chàng dậy. Vân Yên tự biết mình có bao nhiêu phân lượng.

Vân Yên do dự một lúc, trở về phòng ngủ. Tìm thấy một chiếc áo khoác ngoài cổ lông màu đen trong tủ quần áo. Nhẹ nhàng nhón chân đến gần phía sau chàng, nhẹ nhàng phủ áo khoác lên bả vai chàng, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Nàng đứng nguyên tại chỗ một lúc, rồi quay lại căn phòng tìm một quyển sách, tìm một cái ghế trong góc phòng, ngồi ở dưới cửa sổ. Khẽ khàng lật từng trang sách xem. Âm thanh tuyết rơi ngoài cửa sổ, âm thanh hít thở đều đều trong phòng, cùng với âm thanh sột soạt giở từng trang sách. Tất cả đều tĩnh lặng.

Sắc trời dần dần tối, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Vân Yên vội vàng buông quyển sách xuống đứng lên mở cửa, thấy Tiểu Thuận Tử đứng trước cửa bê một bàn đồ ăn, nhanh chóng “xuyt” một tiếng, ý bảo người trong phòng đang nghỉ ngơi. Tiểu Thuận Tử hiểu ý gật đầu, thấp giọng nói bên tai Vân Yên rằng Bối Lặc Gia không thích người hầu hạ trong thư phòng quá nhiều, cho nên lúc bình thường họ đều ở phòng bên cạnh. Rồi lại dặn dò lại cho nàng các công việc trực đêm buổi tối, chìa khóa của mỗi chái trong viện, và vị trí của từng đồ vật. Vân Yên chớp chớp mắt

nhận ra tiểu viện này thật sự đầy đủ mọi thứ. Tiểu Thuận Tử cười ngây ngô, sau đó đưa bàn thức ăn cho Vân Yên rồi rời đi..

Vân Yên cẩn thận bưng bàn thức ăn vào phòng, vừa đặt xuống, ngẩng đầu lên thấy Dận Chân đã mở mắt nhưng vẫn nằm sấp trên bàn, hai mắt hơi đỏ. Vân Yên cả kinh, không dám lên tiếng.

Lặng im hồi lâu, Dận Chân chậm rãi ngồi dậy, phát hiện áo choàng trên vai trượt xuống. Chàng đưa tay xoa trán, giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền tới:

- Thắp đèn lên đi.

Vân Yên nghe thấy nhanh chóng đi thắp mấy ngọn đèn trong phòng, ánh đèn vàng ấm chiếu sáng cả căn phòng, mạ vàng lên từng đồ vật khiến người ta cảm thấy mong lung.

Sau đó đến bàn ăn xem đồ ăn còn nóng không, chuẩn bị bày cơm.

- Ta không muốn ăn, bê xuống đi.

Dận Chân buông tay xuống, thanh âm khàn khàn của chàng rất rõ ràng.

Vân Yên mím môi, đi lấy chìa khóa đến chái phía tây, thấy trên bếp lò quả nhiên có nước nóng. Lấy một bộ chén mới bằng sứ Thanh Hoa trong tủ ra rồi dùng nước nóng tráng qua, rót một chén nước vừa mới sôi, bưng trở về thư phòng.

Khi trở về thấy Dận Chân đã không còn ngồi trước bàn ở phòng ngoài, đèn trong phòng ngủ sáng trưng. Nàng lại bưng chén vào phòng ngủ. Quả nhiên thấy Dận Chân ngồi ở mép giường muốn cởi giày, hai mắt và gò má đều đỏ đến dị thường.

Vân Yên vội vàng ngồi xổm xuống, cung kính đưa chén sứ Thanh Hoa cho chàng. Chàng khựng lại rồi nhận lấy, chậm rãi bắt đầu uống.

Vân Yên lại cúi đầu bắt đầu giúp chàng cởi giày, động tác của nàng rất nhẹ nhàng cung kính, giống như sợ làm đau chàng vậy. Cởi xong giày Vân Yên tiếp tục cởi đến bít tất, ngón tay nàng vừa chạm vào mắt cá chân được lộ ra, đã cảm thấy nhiệt độ cao hơn bình thường. Nàng cởi bít tất của chàng, bàn chân càng thon dài đều đặn với móng chân sạch sẽ hồng hào. Lấy mu bàn tay sờ vào môi của nàng, dùng tay kia chạm thử vào mu bàn chân của chàng, mới xác định nhiệt độ quả thật quá cao.

Vân Yên ngẩng đầu lên nhìn Dận Chân —— lông mi của chàng dài mà hơi cong lên, khuôn mặt chàng chập chờn lúc sáng lúc tối, một đôi mắt đen như mực sâu hun hút không thấy đáy.

- Tứ gia, ngài đang bị sốt.

Vân Yên căn cứ môi dưới, nhẹ nhàng nói.

*địa long: hệ thống sưởi của thời xưa, các đường ống sẽ được chôn dưới lòng đất, nhiệt từ bên ngoài sẽ theo ống dẫn đi đến từng phòng, bởi vậy gọi là địa long. Hệ thống sưởi này chỉ được dùng trong hoàng gia, quý tộc hoặc nhà giàu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 12: Đêm Đầu Tiên Dài Dàng Đẳng

Lông mi Dận Chân hơi run, giọng nói khàn khàn:

- Không có gì.

Vân Yên cúi thấp đầu, không nói gì. Đứng dậy đến chậu phía tây bưng một chậu nước nóng lên, đặt dưới chân Dận Chân. Lấy tay thử nhiệt độ trước, rồi nhẹ nhàng nhấc chân của chàng lên, chậm rãi đặt vào trong nước.

Nghe thấy tiếng thở dài như có như không phía trên đầu, Vân Yên mới yên tâm nước nóng vừa đủ. Nàng cúi đầu đưa tay vào trong chậu, chậm rãi bắt đầu mát xa cho chân chàng, xoa bóp huyết vị trên chân chàng. Một lúc sau, Vân Yên mới cầm lấy khăn được chuẩn bị từ trước cẩn thận lau khô bàn chân đã hơi ửng đỏ, đeo cho chàng một đôi dép mềm mại, đặt trên tấm thảm dày bên cạnh giường.

Dận Chân vẫn một mực trầm mặc nhìn động tác của Vân Yên, để mặc nàng bưng một chậu nước nóng khác lên cẩn thận lau mặt và cánh tay cho chàng. Ánh mắt của nàng cung kính, động tác của nàng nhẹ nhàng, coi chàng như một món đồ sứ dễ vỡ trân quý. Nàng nói rất ít, cũng rất ít nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng chỉ chăm chú lau rửa cơ thể của chàng, trong ánh đèn vàng ấm, chàng thậm chí có thể nhìn thấy lông tơ li ti trên khuôn mặt của nàng.

Động tác nàng làm tối nay thành thạo hơn rất nhiều so với buổi sáng, nàng cúi đầu cởi cúc áo dưới cổ áo chàng, chàng hơi ngửa cổ lên phối hợp.

Từng cúc áo được tháo ra, chiếc áo khoác ngoài của chàng từ từ được cởi ra, nàng giúp chàng trút bỏ chiếc áo bên ngoài. Cho đến khi chỉ còn lại chiếc áo lót trong vương vấn hương bạc hà. Khi tháo đến dây lưng, ngón tay nàng hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn đưa tay ra cởi. Nhưng hình như động tác hơi lóng ngóng, Dận Chân liền đưa tay đến eo, tháo dây lưng xuống. Sau đó thấy nàng cần môi muốn giúp chàng cởi quần ngoài, chàng hơi thẳng lưng nâng hông lên, phối hợp để nàng cởi ra. Cởi xong quần nàng nhẹ nhàng thở phào, hai gò má hơi phỉm hồng. Nàng quay người đặt quần áo xuống, nghiêng người đặt cái gối ngay ngắn, đến gần thấp giọng kêu một tiếng: "Tứ gia". Dận Chân để nàng dìu, nằm lên giường. Nàng cẩn thận vén tóc chàng sang một bên để chàng không nằm đè lên, rồi nghiêng người kéo chăn bông cuối giường đắp lên người chàng, tỉ mỉ vén bốn góc chăn. Dận Chân nhắm mắt lại. Vân Yên đứng dậy thu dọn chậu, thổi tắt ngọn đèn, trong phòng lập tức một màu tối đen, nàng ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ngủ đến nửa đêm, Dận Chân tỉnh lại vì nóng, cổ họng hơi khô. Chàng mơ mơ hồ hồ từ trên giường ngồi dậy, muốn nhuận cổ họng nhưng chỉ có thể thốt ra một vài âm thanh. Cửa phòng dường như được mở ra đúng lúc, mắt Vân Yên hơi đỏ, bước chân nàng ngập ngừng thắp đèn lên, đi đến dìu chàng.

- Người...

Dận Chân muốn mở miệng lại phát hiện không thể phát ra âm thanh. Vân Yên vội vàng dìu chàng quay lại giường, xoay người lấy chén sứ bên cạnh ra phòng ngoài rót nước ấm rồi bưng vào. Cơ thể yếu ớt của nàng nâng Dận Chân dậy, đưa chén nước tới trước miệng chàng, chàng uống một hơi hết hơn nửa chén, Vân Yên dịch chén nước ra một chút, chàng ngừng lại một lát rồi uống hết chỗ nước còn lại.

- Gia uống nữa không ạ?

Vân Yên mở miệng hỏi chàng, âm thanh cũng hơi khàn khàn. Dưới ngón tay nhiệt độ cơ thể chàng truyền qua tấm áo lót mỏng manh, vẫn nóng bỏng như trước.

Dận Chân lắc đầu, nghiêng nửa đầu nhìn nàng:

- Sao ngươi còn ở đây?

Giọng nói chàng vẫn hơi khàn, nhưng đã khá hơn nhiều.

Vân Yên cúi đầu không nói. Trong lòng thầm thở dài, chủ tử cao quý bị bệnh không cho thỉnh đại phu, làm nô tài thì còn dám đi đâu?

Từ từ bình tĩnh lại, nàng cũng không biết tại sao từ chiều đến giờ vẫn luôn ở đây, mà nàng là một hạ nhân cũng không cần phải biết, chỉ cần cúc cung làm đúng bổn phận của mình là được.

Lại ngẫm nghĩ, đành phải dùng cách ở nhà vẫn hay làm rồi chờ đến sáng giải thích sau vậy. Nàng đè cơ thể bị đắp kín chắn của Dận Chân xuống.

- Tứ gia, chỉ một lát thôi ạ.

Nàng vội vàng khép cửa phòng lại, thắp đèn đến chái phía đông tìm mấy lát gừng. Sau đó đến chái phía tây bỏ vào nước đun lên. Bưng một chậu nước nóng già về. Nàng cầm khăn bông, nhúng vào nước nóng, nước nóng bỏng khiến tay nàng trở nên đỏ ửng, nàng cũng không quan tâm, nhanh chóng cắt quả chanh thành một nửa rồi thái thành từng lát mỏng đắp lên trán chàng. Cách một lúc thì đổi một lần, cứ vài lần như vậy, nhưng dường như hiệu quả không quá rõ ràng.

Đôi mắt sâu thẳm đen như mực của Dận Chân lộ ra dưới mép khăn. Nhìn Vân Yên đang vắt một chiếc khăn khác, đôi tay nhỏ bé của nàng bị nóng đến đỏ bừng, nhưng nàng cắn môi chịu đựng.

Vân Yên cầm lấy khăn vừa vắt xong, hít một hơi đến gần cổ Dận Chân cởi cúc áo lót trong. Dận Chân lập tức giương mắt nhìn nàng, đây là lần đầu tiên nàng không né tránh ánh mắt của chàng. Nàng mấp máy môi ngữ khí kiên định nói:

- Tứ gia, nô tài mạo phạm.

Sau đó tiếp tục cởi cúc áo lót trong, chất liệu vải dính sát trên người từ lồng ngực bắt đầu rơi ra, trong nháy mắt lộ ra thân hình đàn ông cường tráng. Vân Yên vội vàng nghiêng đầu rời ánh mắt ra chỗ khác, cầm khăn bông bắt đầu lau từ lồng ngực, bên tai đã hơi ửng đỏ. Khăn tay nóng hổi ma sát trên lồng ngực khiến chàng có cảm giác được vỗ về, sau mỗi lần lau chàng từ từ cảm thấy nhiệt độ cơ thể hạ dần và mát lạnh. Thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng ngậm khẽ khiến tai nàng càng trở nên đỏ hơn. Làm nô tài thật sự không dễ dàng mà, mỗi lần lau Vân Yên đều cúi thấp đầu, cuối cùng cũng cảm thấy nhiệt độ và hơi thở của chàng bắt đầu ổn định lại bình thường, mới yên tâm buông khăn ra, giúp chàng đắp kín lại chăn.

Nhẹ nhàng bưng chậu nước ra ngoài, tính toán thấy canh gừng trên bếp chắc cũng được rồi. Bưng một bát lớn canh gừng quay lại. Canh gừng bốc hơi nghi ngút, vẫn còn nóng. Nàng ngồi bên mép giường, dùng thìa sứ múc một thìa đưa lên miệng thổi, đưa đến bên cạnh miệng chàng.

- Vẫn còn hơi nóng, uống lúc còn nóng là hiệu quả nhất.

Dận Chân không hề hỏi điều gì, hé miệng uống canh gừng, canh gừng cay nóng bốc lên, uống một ngụm cảm giác lỗ chân lông được giãn ra, nhưng chàng chỉ hơi cau mày.

Vân Yên thấy thế tưởng chàng không muốn uống, vội vàng nói:

- Hơi cay một chút, chịu đựng một lúc là có hiệu quả, uống thêm vài hớp nữa là ngủ rất ngon.

Ngữ điệu mềm mại như đang trêu đùa với trẻ con. Dận Chân nhìn thần sắc lo lắng trên khuôn mặt nàng, hé miệng ý bảo nàng tiếp tục dứt.

Vân Yên nhẹ nhàng thở phào một hơi. Đút từng thìa từng thìa một, khi canh trong bát nguội bớt, nàng liền bưng tới miệng chàng, thấy Dận Chân một hơi uống hết. Uống xong, chàng hơi nhú mày lại vì bị cay, rất giống như trẻ con.

Vân Yên nhìn bát không, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một việc, thốt lên:

- Còn chưa thử được đã uống rồi, làm sao bây giờ!

Trong hoàng thất có một quy tắc bất thành văn, hạ nhân trước khi cho chủ tử uống thuốc dùng châm bạc thử độc, hoặc dùng chính miệng mình kiểm tra. Nói xong suýt nữa nàng cắn đầu lưỡi của mình, đầu với chả óc chứ.

Dận Chân đang cau mày vì cay nghe thấy Vân Yên buồn bực lắm bấm câu này không nhin được cong cong khóe miệng, không biết có phải do hiệu quả của canh gừng không mà chàng cảm thấy toàn thân nóng lên, nhưng đầu lại bớt đau đi rất nhiều.

Vân Yên thấy chàng không để ý, âm thầm nhẹ nhàng thở hắt ra. Sau đó giúp chàng cởi áo lót trong rồi gấp lại gọn gàng, ngấm nghỉ rồi cẩn thận tháo tua vàng trên đuôi tóc xuống. Chỉ chỉ lên tay chàng, Dận Chân gật đầu, Vân Yên nhẹ nhàng lấy nhẫn ngọc trên ngón tay cái của chàng, dùng vải gấm màu vàng gói chung lại với tua vàng, nhét xuống góc giường chỗ chàng đang dựa vào.

Dận Chân chậm rãi nhắm mắt lại, Vân Yên cẩn thận giúp chàng vén bốn góc chăn, mới yên tâm buông màn, thổi tắt ngọn đèn.

Khẽ thở dài, Vân Yên dựa lưng vào mép giường, cuộn tròn người trên tấm thảm bên dưới. Uống canh gừng đêm ngủ say khó tránh khỏi đập chăn ra, người bệnh cũng giống như trẻ con vậy. Vân Yên đau khổ nhớ lại nửa đời trước nàng có kinh nghiệm nhất chính là chăm sóc người bệnh.

Cũng không muốn người khác biết mình sinh bệnh, đến canh bốn, e rằng vẫn phải gọi dậy để lên triều sớm.

Vân Yên gật gà gật gù rất lâu mà không dám ngủ, cảm thấy người trên giường đập chăn nàng liền đứng dậy vén màn lên đắp chăn lại. Nhiều lần như vậy người trên giường cũng ngủ yên ổn hơn. Vân Yên mơ mơ màng màng, đầu đang nửa mê nửa tỉnh bỗng nhiên ngẩng lên, nhìn sắc trời thấy sắp đến canh bốn. Vì vậy lật đật đứng lên, đỡ đôi chân tê dại, nhẹ nhàng vén màn lên, không ngờ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc nằm nghiêng khi ngủ của chàng, lông mi dài hơi cong lên, có vài phần rất giống trẻ con. Quyết tâm kêu to:

- Tứ gia.

Lông mi của chàng khẽ run, nhạy cảm chậm rãi mở mắt ra. Hai con ngươi đen như mực của chàng phản chiếu hình dáng nhỏ bé của Vân Yên.

- Vân Yên...

Giọng nói hơi khàn, nhưng đã khá hơn so với nửa đêm qua.

Vân Yên hiển nhiên sửng sốt, đây là, đây là lần đầu tiên chàng gọi tên của nàng.

Nàng cụp mi mắt xuống, cung kính nhẹ nhàng nói:

- Tứ gia, sắp đến canh bốn rồi ạ.

Dận Chân nhìn chăm chăm vào nàng:

- Hầu hạ ta rời giường thay quần áo đi.

Vân Yên gật đầu, dìu chàng ngồi dậy. Qua một đêm đi qua đi lại, giữa hai người đã có tiếp xúc chân tay và cơ thể nên hiển nhiên quen thuộc và tự nhiên hơn.

Chăn bông trượt xuống, ngực Dận Chân lộ ra một khoảng da thịt. Vân Yên vội vàng cúi đầu lấy một chiếc áo lót sạch trong tủ quần áo, hầu hạ chàng thay.

Dận Chân nhìn nàng cúi đầu trước ngực mình, tóc mai bên tai tán loạn rủ xuống, hai tai đã ửng đỏ.

Vân Yên dìu chàng đứng dậy mặc áo ngoài. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nghĩ là Tiểu Thuận Tử đến đây, Dận Chân cất cao giọng nói:

- Vào đi.

Tiểu Thuận Tử bưng đồ dùng rửa mặt vào trong phòng, thấy Vân Yên đang mặc quần áo cho Dận Chân. Sắc mặt của chính nàng hơi hốc hác, giống như bận rộn cả một đêm không ngủ. Trong phòng thoáng thoảng mùi canh gừng. Vội vàng nhìn Vân Yên ra hiệu, Vân Yên khẽ gật đầu.

Tiểu Thuận Tử đưa dụng cụ súc miệng cho Dận Chân, phục vụ chàng súc miệng xong. Ra ngoài cửa lấy điểm tâm từ gã sai vặt. Vân Yên dùng khăn ẩm thay chàng lau mặt, sau đó là ngâm tay. Hầu hạ chàng đeo bít tất xỏ giày. Vân Yên nhớ tới khăn gấm đầu giường, lấy ra giúp chàng buộc tua vàng lên đuôi tóc, đeo nhẫn ngọc vào tay cho chàng.

Vì đã quen việc nên mọi chuyện làm dễ dàng hơn rất nhiều. Hai người phối hợp cũng ngầm hiểu nhau hơn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 13: Nô Tài Trong Phòng Tứ Gia

Cuối cùng sau khi hầu chàng mặc xong quần áo, Vân Yên tỉ mỉ kiểm tra lại cổ áo và tay áo hình móng ngựa, gió thổi nhẹ lay động tà áo không dính chút bụi của bộ triều phục hình rồng. Có lẽ do hoa văn hình rồng màu vàng quá chói mắt, cũng có lẽ do một đêm không ngủ, trước mắt Vân Yên bỗng hoa lên, cơ thể lão đảo. Dận Chân đứng trước nhanh chóng phản ứng kéo khuỷu tay lại giúp nàng đứng vững

Vân Yên kịp hoàn hồn lại, nhận ra mình suýt nữa thì ngã trên người chàng, mồ hôi lạnh túa ra trên lưng. Vội vàng quỳ xuống thỉnh tội:

- Tứ gia tha tội!

Dận Chân khép mi nhìn chiếc cổ đang cúi thấp của nàng, đưa tay ra kéo nàng dậy.

- Ở lại đây nghỉ ngơi, hôm nay không cần đến chơi cùng Hoảng Huy.

Vân Yên sửng sốt, tại sao không phải là "quay về phòng nghỉ ngơi"? Chưa kịp tạ ơn, mắt đã thấy chàng ra khỏi phòng.

Vân Yên vẫn thu dọn lại giường chiếu và bưng tất cả đồ súc miệng rửa mặt ra khỏi phòng như trước, thấy Dận Chân đã đi. Tiểu Thuận Tử đang thu dọn bàn.

Tiểu Thuận Tử thấy nàng bưng đồ ra, vội vàng nhận lấy nhỏ giọng nói:

- Gia bị bệnh phải không? Cô đêm hôm qua cho Gia uống canh gừng à, sáng nay gia ăn ít hơn so với bình thường rất nhiều, giọng nói cũng hơi khàn.

Vân Yên mệt mỏi gật đầu nhìn Tiểu Thuận Tử:

- Tứ gia không cho tôi nói ra ngoài, tôi cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

Tiểu Thuận Tử gãi đầu cười nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ giữ bí mật. Gia luôn có suy nghĩ của mình.

Vân Yên nhìn dáng vẻ thật thà chất phác của Tiểu Thuận Tử, thầm nghĩ khó trách người bên cạnh Tứ gia luôn trung thành tận tụy. Y vỗ trán:

- Có phải đêm qua cô không ngủ đúng không?

Vẻ mặt Vân Yên mệt mỏi cười cười chỉ vào cái ghế trước cửa:

- Cũng không hẳn, ta có nằm trên đây được một lát.

- Ai da? Đây không phải là tự làm khổ mình sao? Thật ra bên cạnh phòng chủ tử đều có một gian phòng nhỏ cho nô tài trực đêm, chỉ là trước đây Gia vẫn không cần người trực đêm, nên gian phòng đó vẫn còn trống

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt lời nói Tiểu Thuận Tử, hai người vội vàng đi mở cửa. Ngoài cửa là Cao Vô Dung dẫn theo Tiểu Ngụy Tử, trong tay Tiểu Ngụy Tử bưng đồ. Hai người trong phòng vội vàng hành lễ chào hỏi Cao Vô Dung, mời vào bên trong, hỏi ông ta có gì chỉ bảo. Cao Vô Dung điềm đạm cười nói:

- Nha hoàn Vân Yên đi theo ta.

Dứt lời dẫn Yên Vân vào phòng trong, ông ta xoay người về phía tay trái cuộn bức họa dài bên cạnh lại, sai hai người Tiểu Thuận Tử và Tiểu Lộ Tử cẩn thận gỡ xuống, xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Vân Yên kinh ngạc, căn phòng này thật sự có cấu tạo rất phức tạp, không biết chỗ khác còn bao nhiêu căn phòng bí mật nữa đây!

Sắc mặt Cao Vô Dung bình tĩnh đẩy cánh cửa nhỏ ra, bên trong không ngờ có một gian phòng nhỏ —— có một chiếc giường nhỏ và những món đồ được đặt trên cái kệ nhiều ngăn (1) nhỏ, chỉ là hình như có một quãng thời gian không sử dụng nên ở đây phủ một tầng bụi. Ông ta nghiêng đầu phân phó Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử sắp xếp thu dọn gian phòng này, sau đó quay đầu lại nói với Vân Yên:

- Nha hoàn Vân Yên, từ nay về sau người ở đây trực đêm cho Tứ gia. Ta sẽ thay người đến sương phòng thu dọn đồ đạc tùy thân mang đến đây.

Vân Yên sau khi nghe xong câu này cảm thấy bên tai vang lên ong ong, cảm giác có phải do mình một đêm không ngủ nên đầu óc bị ảo giác không nhỉ. Chuyện này —— cho dù là trực đêm cũng đâu cần Cao quản gia đích thân thay mình đại giá xuống sương phòng của hạ nhân để thu dọn đồ đạc cá nhân?!

Vân Yên vô cùng sợ hãi cúi đầu nói với Cao Vô Dung:

- Nô tỳ biết rồi ạ, chuyện thu dọn này, không dám làm phiền quản gia đại nhân. Đồ đạc của nô tỳ thật sự rất ít, chỉ có một bao nhỏ, đi một lúc là xong.

Cao Vô Dung khoát tay nói:

- Nếu đồ đạc ít, lát nữa ta sẽ để tiểu nha hoàn đi lấy. Bên ngoài tuyết đang rơi, Tứ gia bảo người ở trong thư phòng không được đi ra ngoài

Vân Yên lúc này mới hiểu đầu đuôi câu nói “ở lại đây nghỉ ngơi” của Dân Chân trước khi đi, nàng chậm rãi gật đầu cung kính tạ ơn Cao Vô Dung, cũng nói chỗ mình để hành lý.

Cao Vô Dung vuốt cằm mỉm cười nói:

- Nha đầu, là do người an phận chăm sóc chu đáo Tứ gia, là phần thưởng và thể diện chủ tử ban cho người, không cần cảm ơn ta. Lát nữa hành lý tới đây người xem đã đủ hay chưa.

Vân Yên vẫn một mực cung kính gật đầu nói tạ ơn.

Cao Vô Dung nhìn tiểu nha hoàn kính cẩn chu toàn trong đối nhân xử thế, cũng không chối từ, mỉm cười ra ngoài làm việc.

Vân Yên quay đầu thấy Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử đang lau dọn gian phòng liền nhanh chóng tiến đến giúp đỡ, cảm tạ với hai người họ, rồi vội vàng nói để tự mình thu dọn là được rồi. Vân Yên hôm nay đã là nha hoàn bên người của Tứ gia, nhưng thái độ với người ngoài vẫn cung kính như vậy. Hai người Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử là hai người đàn ông vô cùng tốt, nên mới trở thành người bên cạnh Tứ gia. Thái độ với Vân Yên tự nhiên cũng hài hòa thân thiết. Ba người bận rộn một lúc, gã sai vặt bên ngoài gõ cửa nói Cao quản gia đã mang hành lý của nàng tới. Vân Yên nhận lấy bọc đồ, Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử nói để nàng tự thu dọn hành lý của mình, sau đó rời đi.

Vân Yên đóng chặt cửa, đi vào trong phòng, nhìn gian phòng nhỏ từ bên ngoài khi không bị ngăn cách bởi bức họa. Đây là “kí túc xá” mới của nàng sao?

Mặc dù nhỏ, nhưng nói cho cùng cũng là một gian bên trong phòng chủ tử. Đồ dùng đã được sắp xếp xong, cũng có địa long giống phòng chủ tử. Chiếc giường nhỏ đã được trải chăn nệm màu trắng mềm mại ấm áp, kệ nhiều ngăn bên cạnh xinh xắn mà tinh xảo. Vân Yên đi vào gian phòng,

đóng cửa lại. Mở bọc đồ trong tay ra, ngồi xồm xuống đặt y phục đồ dùng cá nhân ít ỏi vào kệ nhiều ngăn bên cạnh. Vừa mới đứng lên, cơn choáng váng ập tới, nàng vội vàng chống tay vào mặt tường.

Đợi cơn choáng váng đi qua, nàng từ từ ngồi xuống chiếc giường nhỏ. Thật sự rất mệt mỏi, toàn thân rã rời. Người đi phòng trống, mới cảm thấy toàn bộ tinh lực bị vắt kiệt.

Vân Yên cố gắng cởi cúc áo ở cổ, chậm rãi cởi áo khoác ngoài và quần áo mùa đông ra. chỉ mặc trung y (2) rồi nằm lên giường, xốc lên chăn đệm lên quần chặt quanh mình, cảm giác ấm áp đã lâu không có vây lấy nàng, dường như nàng lập tức chìm sâu vào trong giấc ngủ.

(1) Kệ nhiều ngăn: 多宝格. Hán Việt: Đa Bảo Cách

(2) Trung y: 中衣

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 14: Tiễn Bước Năm Khang Hi Thứ Ba Mười Tám

Đại mộng thù tiên giác, bình sinh ngã tự tri (1). Có một câu nói: Ngủ quá sâu, sẽ bị lạc mất hồn phách. Cho đến khi Vân Yên mở to mắt tỉnh lại, nhìn trần nhà lạ lẫm. Nàng không biết mình đang ở đâu, bây giờ là lúc nào, thậm chí đây là thời đại nào. Tất cả giống như một giấc mộng ngàn năm, nàng không phân biệt được đâu là hiện thực đâu chỉ là mơ. Vân Yên vén chăn bước xuống giường trong trạng thái vô thức, không đeo giày. Nàng mở cửa, thấy giường lớn và màn trướng màu vàng ấm trong căn phòng, ánh sáng rọi vào từ ngoài cửa sổ chạm hoa cổ kính, bài trí trong căn phòng vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, suy nghĩ của nàng từng chút một quay lại —

- Tỉnh rồi à?

Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói đàn ông gần trong gang tấc, giọng Bắc Kinh trầm thấp mà giàu từ tính. Vân Yên giật thót mình, cắn mạnh môi, đau thật! — suy nghĩ nhanh chóng quay trở lại. Chủ tử hiện tại của nàng là Tứ Bối Lặc Dận Chân!

Nàng cúi đầu phát hiện mình vẫn đang mặc trung y, đi chân trần đứng trên mặt thảm. Huyệt Thái Dương nhảy thành thịch! Dường như là phản xạ có điều kiện, nàng dùng tốc độ nhanh nhất có thể quay trở về gian phòng nhỏ của mình đóng sầm cửa lại.

Nàng vừa nhanh chóng mặc bộ quần áo mùa đông, vừa nghĩ bây giờ là mấy giờ? Ông chủ đã trở về, vậy mà mi vẫn còn say giấc nồng, gan cũng to thật.

Nàng chật vật nhanh chóng chinh đốn lại trang phục bản thân, vội vàng đi ra ngoài, bước chân có phần chột dạ đi đến phòng ngoài.

Dận Chân đang ngồi trước bàn, tay cầm bút lông đang sao chép cuốn kinh, bên cạnh là một chồng công văn đã xử lý xong. Làn khói nhẹ nhàng lượn lờ bay lên từ lò hương chạm rỗng bên cạnh, tịch mịch mà uyển chuyển. Khuôn mặt chàng lúc ẩn lúc hiện trong làn khói mỏng manh. Trong phòng thoáng thoảng mùi đàn hương, hôm nay trong góc phòng có thêm mấy lò sưởi, cả căn phòng yên tĩnh mà ấm áp.

Vân Yên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã là buổi chiều, chẳng trách cảm nhận được rõ ràng tiếng bụng đói đến vậy.

Nàng đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, Dận Chân không ngẩng đầu mở miệng nói:

- Có sức để mài mực không? Trên lò sưởi là củ người.

Vân Yên nghiêng đầu nhìn hộp cơm được giữ ấm trên lò sưởi được đặt bên cạnh góc chiếc bàn nhỏ khác. Nàng mím môi cung kính cúi đầu tạ ơn.

- Nô tài tạ ơn Tứ gia!

Vân Yên bước đến mở hộp cơm ra, bên trong đều là những món ăn tinh xảo mà trước đây nàng chưa từng thấy bao giờ trong bữa cơm của hạ nhân, hai tay nâng mép hộp cơm, nhúu mày hơi do dự.

- Sau này người sẽ ăn cùng ta.

Dận Chân liếc nhìn hộp cơm của Vân Yên, cúi đầu tiếp tục viết chữ.

Vân Yên ngẩng đầu lên tròn tròn mắt, nhẹ giọng trả lời:

- Vâng, Tứ gia.

Yên lặng lấy cơm ra, bắt đầu ăn. Khi ăn nàng rất giống một con vật nhỏ, cái miệng nho nhỏ, ăn cũng rất yên tĩnh. Nàng ăn thức ăn tinh xảo mà lại có cảm giác như mình có thể chết bất cứ lúc nào. Thức ăn hoàng gia dành cho những người cao quý chậm rãi thưởng thức, sao có thể dành cho loại người như nàng ăn như vẹt để lót dạ chống đói? Cảm giác đói cồn cào biến mất, Vân Yên nhanh chóng thu dọn hộp cơm, tới chái phía tây cất. Ngẫm nghĩ vẫn nên đun canh gừng như hôm qua, nàng đổ một ít nước nóng và dùng xà phòng thơm rửa sạch tay, mới quay lại phòng.

Nàng cúi đầu khẽ khàng đi tới gần Dận Chân đang ngồi bên bàn, cầm thỏi mực lên, bắt đầu nhẹ nhàng mài mực, hơi thở nhẹ nhàng mỏng manh. Nàng không quên ý tứ câu nói của chàng, ăn no xong thì mài mực.

Lông mi của chàng khẽ động rồi lặng lại, dáng người cao ngất vẫn cầm bút viết, ánh mắt tập trung mà trầm tĩnh. Trên bàn là cuốn Kim Cương Kinh Vân Yên đã tìm ra.

Mùi hương nhàn nhạt của mực vẫn quanh mũi, trên mặt giấy Tuyên Thành từng con chữ thanh thoát tinh tế xuất hiện dưới ngòi bút —— Đây Tu-bồ-đề. Ý ông thế nào. Có thể do thân tướng mà thấy Như Lai chẳng. Bạch Thế Tôn, không thể nào. Không thể do nơi thân tướng mà thấy Như Lai. Vì sao. Vì khi Như Lai nói thân tướng, tức không phải thân tướng. Đức Phật bảo Ngài Tu-bồ-đề. Hễ có hình tướng là giả dối. Nếu thấy các tướng không phải là tướng. Tức thấy Như Lai.

Người xưa nói: Thấy chữ như thấy người. Nét chữ mạch lạc trên giấy Tuyên Thành cũng giống như đường nét khuôn mặt của người đàn ông này. Lý trí nhưng gợi cảm. Chàng, không hề giống với bất cứ người nào.

Vân Yên nghiêng nửa đầu vừa nhẹ nhàng mài mực, vừa lẳng lặng nhìn con chữ chàng viết ra. Cây bút của chàng dường như có ma lực, trong làn hương ấm áp xinh đẹp, từng con chữ như một câu thần chú huyền bí đầy

mê hoặc, giữa những hàng chữ mang theo những âm hưởng cổ xưa nhịp nhàng và hài hòa.

Nàng đưa cho chàng một chén sứ bên trong có thêm nước nóng. Lấy một cái lò sưởi khác đến bên Dận Chân rồi quỳ xuống, nhẹ nhàng vén vạt áo chàng lên, nâng hai chân chàng, đặt lò sưởi dưới đáy giày rồi để chàng giẫm lên. Đứng lên tiếp tục nhẹ nhàng mài mực.

Không nói lời nào, thậm chí không trao đổi ánh mắt, trong căn phòng chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng. Tuyết tung bay ngoài cửa sổ. Năm tháng tĩnh lặng.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, Dận Chân theo quy luật mỗi ngày vào triều, xử lý công vụ, sao chép kinh văn. Tuy nhiên trong quy củ hoàng thất, dù có sủng hạnh, nhưng để đề phòng người bên gối hành thích, không bao giờ được cùng phòng với phi tử phúc tấn. Nhưng Dận Chân trong mùa đông này dường như đã im lặng đến khác thường, vào ban ngày chỉ thỉnh thoảng đến nhà chính trong hậu viện ngồi một lúc, phần lớn thời gian đều tĩnh lặng trong tòa viện này. Khi quyển Kim Cương Kinh được sao xong, cũng là ngày trừ tịch (giao thừa) của năm Khang Hi thứ ba mươi tám đến.

Tứ gia là người có cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ, mà Vân Yên lại là người không hề có cảm giác tồn tại. Những ngày tháng trong viện này, Vân Yên giống như hình với bóng, ba bước không rời chỗ ngồi của chàng, mi thanh mục tú.

Trừ tịch năm Khang Hi thứ ba mươi tám, hao gầy đến lạ thường. Ở chỗ Na Lạp thị, Vân Yên mới biết nguyên nhân chàng hao gầy là do ——

Mẫu phi của Thập Tam Hoàng tử qua đời, được Khang Hi truy phong Mẫn Phi.

Tứ Bối Lặc gia từ nhỏ đã được Hiếu Ý Hoàng hậu dưỡng dục, cảm tình sâu nặng. Khi chàng mười một tuổi thì hoàng hậu từ trần, người yêu

thương chàng nhất không phải là mẹ đẻ của chàng và Thập Tứ a ca là Đức Phi, mà là mẫu phi của Thập Tam a ca Mẫn Phi. Bởi vậy, tình cảm của Tứ a ca và Thập Tam a ca sâu nặng như cùng một mẹ. Mùa đông này, Mẫn Phi dịu dàng hiền từ bệnh nặng không qua khỏi. Thập Tam hoàng tử Dận Tường giữ đạo hiếu ba năm.

Vân Yên lặng lặng ngồi yên tháp bên ngoài thư phòng, vừa tiêu hóa tin tức mới biết được từ chỗ Na Lạp thị, vừa thắt một kết Trung Quốc (2) màu đỏ rực rỡ thật to.

Người xưa thắt kết là để ghi nhớ.

Tứ Nghi Đường vào năm Khang Hi thứ ba mươi tám, chỉ mong kết Trung Quốc đỏ rực có thể mang lại ấm áp cho viện chủ tử và cho cả phủ này.

(1) Trích từ bài thơ Vô Đề của Gia Cát Lượng, bản dịch của nhà thơ Tú Sốt: “Mộng dài ai sớm tỉnh, Đời ta ta biết ta.”

(2) Kết Trung Quốc

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 15

- Đây là kết gì vậy?

Một giọng nói con trai lanh lảnh bỗng nhiên vang lên bên tai Vân Yên.

Vân Yên bị dọa đến giật mình cơ hồ nhảy từ trên giường xuống ——

Một cậu thiếu niên với vàng trán sáng sủa, đôi mắt màu hổ phách trong veo của cậu ta không giống với người bình thường, dưới ánh nền màu vàng ấm áp của thư phòng lấp lánh ánh sáng rực rỡ. Trời đất sáng trong, gió nhẹ ấm áp. Thiếu niên này, chỉ có tám chữ này mới hình dung nên.

Trong nháy mắt ánh mắt của Vân Yên chạm tới dây lưng màu vàng kim trên eo cậu ta, lập tức quỳ gối xuống.

- Lão Thập Tam!

Dận Chân bước vào cửa, liếc thấy Vân Yên đang cúi đầu hành lễ với Dận Tường trước nhuyển tháp. Quần áo theo động tác của nàng vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ trong không trung.

Trời đã rất khuya, hoạt động đêm trừ tịch trong hoàng cung vừa mới tan xong, đích phúc tấn Na Lạp thị cùng mọi người hồi phủ, đã trở về chính phòng. Hai huynh đệ họ lập tức vào Tứ Nghi Đường.

Mà vừa rồi Vân Yên cầm một ngọn đèn vào trong thư phòng, vừa thắt kết Trung Quốc vừa chờ Dận Chân ở cửa.

- Tứ ca, nha hoàn của huynh làm cái kết rất đẹp.

Dận Tường quay đầu lại nói với Dận Chân, khuôn mặt mang theo sự ưu thương lẫn thân thiết.

Dận Chân lấy mũ xuống, khuôn mặt điềm tĩnh đi tới gần hai người,

- Đứng lên đi.

Vân Yên ngẩng đầu, ánh mắt chạm tới quần áo của Dận Chân, rồi cúi đầu xuống đứng lên. Trong tay nắm chặt kết Trung Quốc vừa mới thắt xong, nhưng không dám ngời trên tháp nữa.

- Đây là kết Bàn Trường*? Giống nhưng lại không giống.

Hai má Dận Chân hơi ửng đỏ, hình như trong yến hội đã uống khá nhiều rượu, con ngươi đen nhánh phủ một tầng sương mỏng. Chàng cúi đầu nhìn Vân Yên đang cúi đầu nắm chặt cái kết màu đỏ trong tay, chắc hẳn nàng đã thắt rất lâu. Kết Bàn Trường chính là một trong bát bảo của Phật gia, mà phương pháp thắt mới của Vân Yên còn đẹp mắt phóng khoáng hơn cả kết Bàn Trường truyền thống.

Vân Yên căn môi thấp giọng nói

- Hồi bẩm Tứ gia Thập Tam gia, đây là phương pháp thắt nô tài tự nghĩ ra nên không có tên ạ.

Phương pháp thắt này chẳng qua là khi thắt Trung Quốc có một thời phổ biến trong sinh viên đại học, Vân Yên trong lúc vô tình thắt sai đã nghĩ ra cách thắt kết Bàn Trường này.

- Tứ ca xem có thể gọi nó là gì?

Dận Tường cười nói với Dận Chân.

Lông mi Dận Chân hơi run lên, nhẹ nhàng xòe bàn tay về phía Vân Yên. Vân Yên giương mắt, đành phải cẩn thận đặt kết Trung Quốc vào lòng

bàn tay thon dài của chàng.

Dận Tường cười nháy mắt với Vân Yên:

- Có thể làm cho ta một cái được không?

Vân Yên sửng sốt, lập tức cúi đầu kính cẩn sụp mắt xuống, nói:

- Nô tài tuân mệnh, Thập Tam gia.

Dận Chân hí mắt, đôi mắt càng trở nên mờ sương, che dấu đi sự thâm thúy.

- Cái này suy cho cùng vẫn có ngụ ý tốt đẹp, gọi là “kết Cửu Châu”, thế nào?

Dận Tường vỗ tay đồng ý, Vân Yên cũng nhẹ nhàng gật đầu, trong đầu suy nghĩ Cửu Châu vừa đúng là tên gọi khác của Trung Quốc, đúng là một cái tên rất khí phách.

Dận Chân vuốt cằm nói với Vân Yên,

- Treo ở phòng ngủ đi.

Vân Yên khựng lại, cúi đầu đồng ý xoay người đi vào phòng ngủ.

Dận Chân đưa năm tay trên miệng ho nhẹ mấy tiếng:

- Dận Tường, không phải đệ nói muốn tìm mấy cuốn sách sao.

Vân Yên đi vào phòng trong, nàng vốn nghĩ treo cái kết này ở sảnh ngoài, không nghĩ tới Dận Chân muốn treo cái kết này trong phòng ngủ. Nàng nhìn xung quanh bốn phía cũng không tìm ra chỗ nào thích hợp để treo thứ này, đang lúc do dự ——

- Treo ở trong màn là được rồi.

Dận Chân không biết khi nào thì xuất hiện sau lưng Vân Yên, mùi rượu nhàn nhạt thoang thoảng vấn vít quanh người. Vân Yên bị giật mình:

- Tứ gia!

Liên tục bị hai huynh đệ nhà này làm cho giật mình quả là khảo nghiệm rất tốt đối với tim mạch mà.

- Chìa khóa của phòng sách đâu?

Dận Chân cup lông mi xuống nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói có một sự mệt mỏi, cùng cảm giác hết sức du dương.

- A, để nô tỳ đi lấy, Tứ gia chờ ạ.

Vân Yên vội vàng vào trong gian phòng nhỏ lấy chìa khóa trong cái kệ nhiều ngăn, cung kính dùng hai tay dâng cho Dận Chân.

Dận Chân cầm chìa khóa xoay người đi ra ngoài, Vân Yên đứng nguyên tại chỗ một lúc, mới cẩn thận treo kết Cửu Châu vào trong màn. Kết màu đỏ rực kết hợp với màn trường màu vàng ấm nhìn thật đẹp dễ, càng tăng thêm không khí vui vẻ.

Vân Yên ra khỏi phòng ngủ vội vàng tới chái phía tây chuẩn bị trà nóng bưng trở lại thư phòng, ngẩng đầu nhìn thấy Dận Tường ôm mấy cuốn sách đang bị Dận Chân ép trở về.

Dận Tường quay đầu cười nói với Dận Chân đang nghiêm mặt:

- Tứ ca, để đệ uống một tách trà nóng rồi mới về nhé?

Đôi mắt Dận Chân hơi lờm cậu ta, trong ánh mắt kia hàm chứa một sự nuông chiều mà trước kia chưa từng thấy.

- Không thể làm phiền quá muộn, sáng mai đệ còn phải tới thư phòng học bài.

Làm hoàng tử của Khang Hi quả đúng là vất vả mà, trưởng thành rồi mà vẫn phải học hành. Vân Yên đứng bên cạnh yên lặng đồng tình.

Dận Tường tinh nghịch làm động tác tuân lệnh, đúng lúc Dận Chân lườm một cái, cậu chàng ngược lại còn mỉm cười nhẹ nhàng, thêm một chút men rượu ngà ngà say, lại càng thêm dễ thương. Vân Yên tuy đứng một bên làm không khí, nhưng cũng cảm giác được khung cảnh này hài hòa đến không thật.

Hai người vừa uống trà vừa nói chuyện câu được câu chăng, đôi mắt màu hổ phách rạng rỡ của Dận Tường cùng với nụ cười chệnh choáng say của Dận Chân, quả thật là một cảnh đẹp không từ nào diễn tả được. Nhưng sau một tách trà Dận Chân liền mở miệng đuổi người.

Không biết tại sao, Vân Yên tuy nhìn thấy hai người vui vẻ, nhưng cũng cảm nhận được sự đau thương vẫn quấn quanh hai người. Đau thương như vậy hòa lẫn với sự thân thiết vui vẻ, tản mát ra hơi thở dịu dịu ấm áp như có như không.

Lúc gần đi Dận Tường không quên đứng trước cửa nghiêng đầu nhìn Vân Yên đang đứng phía sau Dận Chân:

- Đừng quên thắt cho ta kết Cửu Châu, lần sau ta tới lấy!

Vân Yên vội cung kính hành lễ đồng ý. Dận Tường phất phất tay, quay người cùng với Tiểu Thuận Tử xuất phủ, dần dần đi xa .

Vân Yên đóng cửa lại, Dận Chân ngồi phía sau bàn. Khuỷu tay trái chống trên mặt bàn, dùng bàn tay đỡ trán, chiếc nhẫn ngọc màu xanh biếc trên ngón tay cái tỏa ra ánh sáng yếu ớt dưới ngọn đèn màu vàng ấm áp.

Vân Yên suy nghĩ sợ chàng say rượu ngồi chỗ này sẽ bị cảm lạnh, liền vào trong phòng ngủ lấy chiếc áo choàng nhẹ nhàng bước tới cẩn thận khoác thêm cho chàng, bả vai chàng khẽ nhúc nhích, tư thế không thay đổi.

- Ta muốn tắm rửa, người bảo hạ nhân chuẩn bị đi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 16: Tứ Gia Tắm Rửa

Vân Yên nghe thấy hai từ “tắm rửa” bỗng giật mình ngẩng đầu lên nhìn bà vai Dận Chân, rồi mới kịp phản ứng lại, làm nô tài bên người đương nhiên phải đổi mặt với vấn đề tắm rửa của chủ tử. Nhưng trước đây nàng chưa từng chú ý tới chuyện này. Một là do mùa đông lạnh nên mọi người ít tắm gội, hai là Mặc Phi mất, Tứ gia dường như cố ý ăn mặc mộc mạc hơn, ở phương diện tắm rửa cạo đầu cũng lạng lẽ chịu tang.

Vân Yên cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Vâng, Tứ gia.

Khi đến căn phòng nhỏ ở viện bên cạnh thông báo cho Tiểu Ngụy Tử chuẩn bị nước nóng, Vân Yên mới biết được hóa ra phòng ngủ trong thư phòng và căn phòng chuyên dùng cho tắm rửa nối liền với nhau, mà bọn Tiểu Ngụy Tử thường vào từ cửa ngoài phòng tắm để chuẩn bị nước nóng. Tứ gia thường tự mình tắm rửa, rất ít khi dùng người phục vụ.

Vân Yên nghe đến đây, vừa cảm thấy cấu tạo của thư phòng quả nhiên giống một mê cung thu nhỏ tinh vi tỉ mỉ. Lại vừa nghe thấy Tứ gia ở phương diện tắm rửa thì thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Khi Vân Yên trở lại phòng thì đã thấy sảnh ngoài không còn người, đèn trong phòng ngủ đã sáng lên. Đi vào phòng ngủ, Dận Chân đang đứng trước giường một tay cởi cúc áo dưới cổ. Đôi mắt chàng nửa khép, hai bên gò má hơi đỏ ửng, đôi môi đỏ quuyến rũ khê nhếch lên. Hình như cúc áo hơi

chặt, đôi lông mày thon dài của chàng hơi cau lại. Vân Yên thấy thế liền vội vàng đi đến ——

- Tứ gia, để nô tài.

Vân Yên nhẹ nhàng chạm vào cúc áo dưới cổ chàng, Dận Chân không nhìn cũng không lên tiếng, thả tay xuống ngằm đồng ý theo thói quen. Vân Yên dịu dàng tháo từng cái cúc áo xuống, động tác của nàng thành thạo như ngựa đã quen đường. Nhẹ nhàng vịn vào tay chàng cởi áo khoác và quần áo mùa đông ra, rồi cúi đầu cởi đến dây lưng của chàng.

- Tứ gia

Vân Yên thấp giọng gọi nhỏ một tiếng, Dận Chân hơi nâng mi mắt lên, đi đến bên giường rồi ngồi xuống. Phối hợp để Vân Yên cởi quần ngoài của chàng. Phù, cởi quần áo cũng may cởi thuận tay, Vân Yên cuối cùng cũng cởi xong cho chàng chỉ còn chừa lại áo và quần trong, sau khi tháo tua vàng trên tóc và nhẫn ngọc xuống, nàng đứng dậy gấp quần áo cẩn thận. Ngắm nghĩ rồi lấy một bộ quần áo mặc trong ở trong tủ để chàng thay sau khi tắm rửa

Một góc khác trong phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, theo sau đó là giọng nói của Tiểu Ngụy Tử:

- Tứ gia, chuẩn bị xong rồi ạ.

Dận Chân đứng lên nói:

- Biết rồi, lui xuống đi.

Mở cửa ngách rồi vào phòng tắm rửa.

Vân Yên vội vàng muốn vào để đưa quần áo lót trong cho chàng thay sau khi tắm, nhưng Dận Chân đã tiện tay khép cửa lại, cánh cửa cứ lạnh

lòng đóng lại như vậy trước mắt Vân Yên.

Vân Yên há hốc mồm không nói ra lời, đành bất đắc dĩ cúi đầu đứng nguyên tại chỗ. Đứng được một lúc, Vân Yên mới xoay người. Đặt bộ quần áo mặc trong mềm mại bên cạnh gối trên chiếc giường màn trướng màu vàng, xếp lại chăn nệm trên giường cẩn thận, nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn mà Dận Chân vừa mới ngồi xuống.

- Vân Yên ——

Phía sau cửa ngách truyền đến giọng nói trầm thấp của Dận Chân, động tác của Vân Yên bỗng ngừng lại, vội lấy áo lót trong bên cạnh gối. Vị lão gia này cuối cùng cũng nhớ tới chuyện mình không mang quần áo vào để thay rồi.

Vân Yên vội vàng đi tới trước cửa, khẽ nhăn mày sau đó thở ra một hơi, vươn tay ra nhẹ nhàng gõ cửa.

- Tứ gia.

- Vào đi.

Giọng nói của chàng mông lung như có như không.

Vân Yên khẽ khàng đẩy cửa ra, cúi đầu đi vào phòng tắm rửa. Bốn phía trong phòng đều thấp đèn và đặt lò sưởi, tỏa ra ánh sáng ấm áp. Vân Yên phát hiện

trước mặt là một tấm bình phong rất tinh xảo, sau tấm bình phong đặt một thùng tắm rất lớn và một bóng lưng đang nằm sấp. Nàng nghiêng đầu không dám nhìn, nhanh chóng đặt quần áo trên chiếc bàn phía sau tấm bình phong.

- Tứ gia, quần áo để thay nô tài đặt ở trên bàn ạ.

Vân Yên nói khẽ, chuẩn bị xoay người rời đi.

- Ủm, qua giúp ta cọ lưng.

Giọng nói của chàng truyền qua tấm bình phong, trầm thấp nhưng không giấu được mỏi mệt.

Vân Yên sững sờ, huyết Thái Dương nhảy thành thạch. Nhãn mày, không được phép suy nghĩ, cúi đầu quay lại. Đã là phận nô tài, thì tất cả phải sống yên phận theo đúng bốn phận nô tài. Kính cẩn mở miệng:

- Vâng, Tứ gia.

Rồi chậm rãi lách qua tấm bình phong ——

Dận Chân đưa lưng về phía bình phong, nằm sấp xuống tựa vào thùng nước, sống lưng của chàng vững chãi mà cường tráng, đường cong cơ bắp mềm mại nhưng không khuếch trương, màu da hơi ngả sang màu lúa mạch, dưới ngọn đèn ấm áp rực rỡ, bọt nước ấm ướt từ giữa hai bả vai cong cong gợi cảm của chàng ngưng tụ lại rồi từ từ chảy xuống, xung quanh cơ thể chàng được bao phủ bởi lớp sương mù mỏng bốc lên từ mặt nước.

Vân Yên cúi đầu hai bàn tay đan chặt vào nhau, trong lòng tĩnh lặng, thở nhẹ một hơi, xắn tay áo của mình lên. Ánh mắt né tránh mặt nước, cũng không dám nghĩ nhiều. Nhẹ nhàng lấy khăn tắm được treo bên cạnh thùng, nhúng vào trong thùng tắm thấm ướt, rồi chậm rãi cầm khăn đặt lên tấm lưng rộng lớn, bắt đầu chà. Cơ bắp dưới làn da chàng khỏe khoắn mà dẻo dai, sức sống nam tính âm thầm tỏa ra dưới lớp khăn tắm. Vân Yên chăm chú cẩn thận lau rửa, từ giữa đến hai bên, tỉ mỉ kỳ chà sát từng tắc da, vẫn không quên chú ý cả phần gáy của chàng.

Dận Chân vẫn nằm sấp, gò má đẹp đẽ nghiêng sang một bên vẫn không che dấu được vẻ mệt mỏi lộ rõ. Thỉnh thoảng từ cổ họng khẽ phát ra

một tiếng ngâm dài, dường như chàng đã an tâm ngủ thiếp đi dưới sự ma sát dễ chịu.

Giờ khắc này, chàng chân thật mà dịu dàng đến vậy.

Hai tay Vân Yên mỏi nhừ, xác định tấm lưng chàng không thể sạch hơn nữa định buông tay xuống, thì phía trước lại vang lên giọng nói của Dận Chân.

- Còn tóc nữa.

Vân Yên mở to mắt, chắp tay cung kính đáp,

- Vâng, Tứ gia.

Vân Yên thấy mái tóc chàng đang dính trước người, đành phải bước lên phía trước người chàng nhẹ nhàng gọi:

- Tứ gia.

Dận Chân nâng mi mắt lên, đôi lông mi dài ẩm ướt che phủ nửa hốc mắt, con ngươi đen nhánh mông lung được che phủ bởi một lớp sương mù. Chàng phối hợp hơi nghiêng bả vai đang tựa trên thành thùng tắm lại, Vân Yên nhẹ nhàng chạm vào mái tóc chàng, vén tóc chàng từ bả vai về phía sau lưng, Dận Chân lại nằm sấp xuống.

Vân Yên cẩn thận tháo bím tóc của chàng, mái tóc chàng hơi xoắn tự nhiên rất đặc biệt, đen nhánh mà suôn mềm. Vân Yên khẽ nhúng vào nước, gội vô cùng nhẹ nhàng, sợ không cẩn thận sẽ làm rơi một sợi tóc của chàng. Không biết lúc đó liệu có bị khép tội làm thương đến hoàng tử không nhỉ? Thật không thể đùa được.

Cẩn thận gội sạch sẽ xong, Vân Yên mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thấy Dận Chân trước mặt, gò má ửng đỏ hơi thở đều đều giống như đang

thiếp đi. Thử độ ẩm thấy rõ ràng nước không còn nóng như lúc trước, người say rượu mà ngủ ở chỗ này, sẽ xảy ra vấn đề rất lớn.

Vân Yên căn môi, vẫn nhẹ giọng gọi:

- Tứ gia, nước đã lạnh rồi ạ.

Hai hàng lông mi của Dận Chân hơi run lên rồi mở mắt ra, con người đen nhánh phủ sương của chàng tựa hồ có cả giọt nước mắt.

- Vào phòng trông lấy khăn lau đi.

Vân Yên vội vàng gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng tắm đóng cửa lại, đi vào trong phòng ngủ tìm chiếc khăn lau lớn nhất trong tủ. Chờ cho đến khi Vân Yên cầm chiếc khăn lớn mềm mại màu vàng gõ cửa phòng tắm, Dận Chân dĩ nhiên đã bước ra khỏi thùng, mặc quần trong đứng trước tấm bình phong, đang vươn tay lấy áo trong. Những giọt nước ẩm ướt đang nhỏ xuống ——

Vân Yên không quan tâm đến thứ khác, run run mở khăn lau đi đến bên người chàng trùm khăn lên mái tóc đang ẩm ướt, nhẹ nhàng lau khô mái tóc dài của chàng. Lau đi lau lại nhiều lần cho đến khi khô được một nửa, Vân Yên mới buông chiếc khăn xuống, lấy áo lót trong trên tay chàng, cúi đầu không đầu không dám nhìn thẳng vào bộ ngực. Nhẹ nhàng vén tóc chàng sang một bên, giúp chàng nhanh chóng mặc áo vào rồi cài cúc áo.

Quay lại phòng ngủ, Vân Yên bê lò sưởi ở góc phòng đặt xuống cạnh giường. Dận Chân mặc bộ quần áo lót trong màu trắng đã quay trở lại ngồi bên cạnh. Men say chệnh choáng cùng với cảm giác mệt mỏi không thể che giấu khiến hơi thở xung quanh người chàng vô lực và gợi cảm. Vân Yên lại cầm khăn cẩn thận nhẹ nhàng lau lại tóc của chàng, lò sưởi bên cạnh tỏa ra luồng khí ấm áp. Chà chà lau lau một lúc, cho đến khi toàn bộ tóc của chàng khô nàng mới yên tâm.

Vân Yên nhẹ nhàng chải gọn gàng mái tóc của Dận Chân xong mới khẽ gọi chàng đang nhắm mắt im lặng. Hầu hạ chàng nằm xuống, kéo chiếc chăn ấm áp bằng gấm bên cạnh lên, dịu dàng đắp lên người chàng. Vân Yên ngẩng đầu vén góc chăn ở hai vai chàng, không ngờ nhìn thấy đôi mắt chàng đang mở to ——

Vân Yên có thể thấy rõ ràng bóng hình mình đang phản chiếu trong con người ấy, sương mù hòa lẫn với hơi rượu khiến đôi mắt càng thêm mênh mang, không nhìn thấy tận sâu bên trong.

Vân Yên cả kinh, cup mắt xuống dịch xong góc chăn, lại ngẩng đầu thấy Dận Chân đã nhắm mắt như đang chìm trong giấc ngủ. Vân Yên đứng dậy nhẹ nhàng buông màn xuống, bê lò sưởi đặt về chỗ cũ. Thối tắt ngọn đèn trong phòng, xoay người ra ngoài đi rửa mặt chải đầu rồi vào gian phòng nhỏ thối tắt ngọn đèn đầu giường.

Khang Hi năm thứ ba mươi chín, đã đến rồi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 17: Gia Yến (Một)

Ngày hôm sau khi Dận Chân tỉnh lại men say đã không còn, sau một đêm chìm vào sâu trong giấc ngủ ấm áp, tinh thần chàng quay trở về với sự minh mẫn và trầm tĩnh. Đồng hồ sinh học hàng ngày vẫn là canh bốn thức dậy, mong một năm mới hôm nay không cần phải vào triều.

Vân Yên dậy từ rất sớm, hầu hạ Dận Chân rời giường thay áo bào mới màu tím, chỉ có cổ áo màu đỏ sậm mới toát lên một chút không khí vui mừng.

Chàng cầm quyển sách ngồi trên tháp yên tĩnh đọc, Vân Yên đứng sau lưng nhẹ nhàng giúp chàng tết tóc, mái tóc đen suôn mềm lướt qua từng đầu ngón tay nàng, từng sợi tóc được tết lại thành một bím dài, nàng linh hoạt buộc tua vàng vào đuôi tóc, đặt bím tóc dài sau lưng, mái tóc chàng rủ đến tận bên hông, càng làm nổi bật thêm vóc dáng khoan khoái tuấn dật của chàng. Đàn ông tết tóc mà vẫn tuấn dật như vậy, quả thực là khó tìm. Đàn ông nhà Ái Tân Giác La là một trong số đó. Mà hơn nữa Dận Chân là nhân tài kiệt xuất.

Sau khi sửa soạn xong tất cả, thì cũng sắp đến canh năm.

Vân Yên đi theo Dận Chân đến tiền sảnh. Đích phúc tấn Na Lạp Thị dẫn theo tiểu a ca Hoàng Huy, Trắc phúc tấn Lý thị dẫn theo đại cách cách và một thiếp thất khác tên Tống thị đã đứng ở tiền sảnh chờ Dận Chân. Tuy đã tiết kiệm hơn rất nhiều, nhưng không khí lễ mừng năm mới của Hoàng gia vẫn rất tôn quý và trang trọng.

Thê thiếp có người đoan trang nền nã có người xinh đẹp e lệ, thật sự là mỗi người một vẻ, đều đồng loạt kính cẩn dụ dàng thỉnh an Dận Chân, khoe mắt đều vui sướng nhìn chàng. Sắc mặt Dận Chân điềm đạm ôn hòa ra hiệu cho mọi người miễn lễ đứng dậy, vén vạt áo bào ngồi trên ghế, mở miệng cho phép mọi người nhập tọa. Gã sai vật tiến lên xin ý kiến sau đó chạy ra ngoài, phía ngoài cửa lớn vang lên tiếng pháo nổ mừng năm mới náo nhiệt. Vân Yên vẫn cúi đầu yên lặng đứng sau lưng Dận Chân, nhỏ bé yếu ớt lại mờ nhạt, lúc này nàng biết rõ mình là nô tài bên người của Tứ gia.

Nghe thấy tiếng pháo nổ ồn ã, nhìn vợ lớn vợ bé và con cái ngồi vây xung quanh Dận Chân, đại cách cách năm tuổi, Hoắc Huy bốn tuổi đúng là viên ngọc đáng yêu, một đại gia đình cùng hòa thuận vui vẻ

Vân Yên chợt nhớ tết âm lịch là tết đoàn viên đông đủ nhất, nhưng chính nàng là một cô hồn lưu lạc đến thời gian này, không những không tìm thấy đường về, mà còn không có người thân, không có gia đình. Nàng cũng không dám hi vọng xa vời sẽ có được một gia đình hạnh phúc ở nơi đây. Lúc trước, khi nhập phủ nàng đã từng nghe một nha hoàn trong phòng hạ nhân nói nhỏ, tiểu thiếp trong những phủ này ít nhất cũng là con gái nhà quan cấp bậc tam tứ phẩm.

Thở dài một tiếng, đám thiên kim tiểu thư xuất thân từ gia đình đài hoàng đều đi làm thiếp, vậy nàng sinh ra đã là một nô tài tiện tịch quả nhiên rách giầy cũng không xứng mà.

Con người, chính là cam chịu số phận.

Vân Yên nghĩ đến đây khuôn mặt rất bình thản, cung kính cẩn thận hầu hạ Dận Chân trà nóng và bữa sáng. Dận Chân ngồi ở giữa thỉnh thoảng quan tâm hỏi thăm thiếp thân và con cái ngồi xung quanh đôi ba câu. Mọi người càng thêm vui vẻ. Mùa đông năm nay, Dận Chân quả thật rất ít khi

đặt chân đến hậu viện, có thể ngồi cùng nhau ăn bữa sáng như thế này đúng là không dễ dàng.

Vân Yên yên lặng gấp cho Dận Chân một ít thức ăn chàng thích ăn hàng ngày, khi thấy chàng đặt đĩa xuống vội vàng đưa khăn tay chuẩn bị bên người để chàng lau khô miệng.

Dận Chân đứng lên nói với mọi người mình phải vào trong cung, buổi tối trong phủ sẽ bày gia yến. Mọi người cung kính tiễn chàng ra cửa.

Vân Yên đi theo sau chàng đến cửa, Dận Chân trước khi bước lên kiệu nghiêng người nói:

- Gia yến buổi tối, thay quần áo mới.

Vân Yên nghe thấy lúng túng gật đầu đồng ý. Chàng vào kiệu, đoàn người rời phủ.

Hầu hạ chàng trong cuộc sống hàng ngày mặc dù phối hợp ăn ý, nhưng thỉnh thoảng chàng vẫn nói một số câu bất ngờ, khiến năng lực tiếp nhận của Vân Yên càng trui rèn càng mạnh mẽ.

Vân Yên nhìn bóng dáng cổ kiệu biến mất dần mới quay người vào phủ. Cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, nghĩ chẳng lẽ vẫn chưa cho chủ tử đủ mặt mũi sao. Vốn là một nô tài nhỏ thấp kém nhất, sau này lại không ngờ bản thân mình sẽ ăn mặc xa xỉ như vậy. Hừm, có lẽ nên thay bộ quần áo ít mặc nhất trong mấy bộ mà Na Lạp thị lần trước ban cho nhỉ.

Vân Yên vừa mới bước vào tiền sảnh, Hoảng Huy đứng đưa cơ thể nhỏ xíu nhào vào người nàng:

- Vân Yên!

Tên nhóc này bây giờ miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru.

Vân Yên vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy cậu nhóc, thằng bé liền mở to mắt cười nhe răng.

Trắc phúc tấn Lý thị vì đang có bầu nên dẫn đại cách cách cáo lui về viện mình trước, trong sảnh chỉ còn lại đích phúc tấn Na Lạp thị, tiểu a ca Hoảng Huy và một thiếp thất Tống thị khác.

Na Lạp thị cầm khăn tay che miệng cười:

- Vân Yên, người dẫn thằng bé đi chơi đi, lúc a mã ở đây nó không dám đi tìm người. Cũng đúng lúc ta phải đi sắp xếp gia yến buổi tối.

Vân Yên vội vàng cung kính cúi đầu cười nói:

- Vâng, Phúc tấn.

Hoảng Huy nghe xong mặt mày càng thêm hớn hờ, hai cánh tay nhỏ xíu ôm cổ Vân Yên:

- Vân Yên, nặn người tuyết!

Vân Yên ngửi thấy mùi sữa thoang thoảng trên người thằng bé, thấy khuôn mặt nhỏ xíu quá giống phiên bản dễ thương của Dận Chân, không thể không đầu hàng.

- Được rồi, nhưng nhóc phải ngoan ngoãn mặc thêm quần áo, không được nghịch tuyết. Nô tỳ nặn một người tuyết nho nhỏ cho nhóc chơi được không?

- Được! Chúng ta đi thôi! Vân Yên

Hoảng Huy vui vẻ dường như nhảy dựng lên trong lòng Vân Yên.

Vân Yên mỉm cười, thỉnh an cáo lui với Na Lạp thị và các thiếp thị, đưa Hoảng Huy ra khỏi sảnh đến sân của chính phòng nặn người tuyết

chơi. Một lớn một nhỏ chơi đùa vui vẻ, hai người khó khăn lắm mới nặn được một người tuyệt nhỏ xíu. Hoảng Huy vui vẻ hoạt bát lanh lợi. Giữa trưa còn ăn được thêm một chén cơm, Na Lạp thị vô cùng vui mừng. Sau khi ăn xong đỡ Hoảng Huy đi ngủ, Vân Yên mới cáo lui trở về Tứ Nghi Đường.

Vân Yên nhớ tới chuyện phải mặc quần áo mới ở gia yến buổi tối mà Dận Chân giao phó, liền vào gian phòng nhỏ bắt đầu tìm quần áo. Tìm thấy một chiếc áo choàng ngắn màu hồng cánh sen mà trước đây Na Lạp thị ban cho, nàng sợ bẩn nên chưa bao giờ mặc. Coi như là một bộ quần áo mới, tốt xấu gì thay vào cũng không làm mất mặt Tứ gia.

Thay xong quần áo, Vân Yên cầm kết ngồi trên nhuyễn tháp bắt đầu thắt —— Kết Cửu Châu hôm qua Thập Tam gia giao cho nàng làm không thể sơ suất được, theo tình hình năm nay chắc chắn cậu ta sẽ đến phủ Tứ gia.

Khi Dận Chân quay trở lại đẩy cửa Tứ Nghi Đường, đã thấy Vân Yên thay một bộ quần áo hồng cánh sen dịu dàng ngồi trên nhuyễn tháp chăm chú thắt kết Cửu Châu, thần sắc như đang trong một thế giới khác, đang làm một chuyện không hề liên quan gì đến mọi người. Thế nhưng, chàng biết rõ kết trong tay nàng là dành cho Dận Tường.

Vân Yên ngẩng đầu lên thấy Dận Chân đang đứng trước cửa nhìn nàng, vội vàng buông kết trong tay đứng dậy nghênh đón chàng. Thay chàng đóng cửa lại, lấy mũ xuống, phúi nhẹ những bông tuyết rơi trên vai chàng. Dận Chân ngồi xuống nhuyễn tháp, Vân Yên đặt lò sưởi dưới chân chàng, rồi rót cho chàng một tách trà nóng, sau đó đứng sang một bên.

Dận Chân chậm rãi uống trà nóng, hơi thở tỏa ra quanh người, có lẽ trưa nay trong cung chàng đã uống một ít rượu nhạt.

Đặt tách trà xuống, chàng tựa nửa người vào nhuyễn tháp:

- Lấy cho ta quyển sách trên bàn.

Vân Yên theo lời lấy sách cho chàng.

Dận Chân tựa vào tháp đọc sách, không nói tiếng nào. Vân Yên đứng bên cạnh cúi đầu. Cho đến khi chàng mệt mỏi, nhắm mắt lại. Quyển sách từ từ trượt khỏi người.

Vân Yên nhẹ nhàng đặt quyển sách sang một bên, phủ thêm áo choàng cho chàng. Tiếp tục yên lặng ngồi một bên thắt kết.

Mặt trời lặn xuống núi, trong căn phòng ánh sáng lơ mờ, Dận Chân mở mắt ra. Nhìn Vân Yên bên cạnh đang cúi đầu thắt kết Cửu Châu, nhìn thật lâu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 18: Gia Yến (Hai)

Khi Vân Yên buông kết Cửu Châu đang thắt trong tay xuống thì nhận ra Dận Chân đã mở mắt, không biết đã bao lâu. Trong lòng nàng sợ hãi, cup mắt xuống đứng lên cẩn thận hầu hạ chàng thay quần áo, sau đó bưng nước nóng lên để chàng rửa mặt, Dận Chân rửa xong tinh thần tỉnh táo.

Tiểu Thuận Tử gõ cửa bẩm báo Đích Phúc tấn đã chuẩn bị ổn thỏa ở tiền sảnh, chỉ chờ Gia đến là khai yến.

Vân Yên cúi đầu kiểm tra sửa soạn lại quần áo trên người mình, theo sau lưng Dận Chân yên lặng bước về phía tiền sảnh náo nhiệt.

Xa xa đã nhìn thấy ngọn đèn trước sảnh, ánh đèn rực rỡ mới thấp, là một khung cảnh náo nhiệt mà tôn quý.

Vừa mới bước vào cửa, gia quyến trong phòng ngồi ở vị trí thấp hơn, đều đồng loạt thỉnh an Dận Chân. Chàng đưa tay lên, ôn hòa nói đứng dậy, sau đó vén áo bào ngồi ở ghế trên. Gia quyến lúc này mới ngồi vào ghế, vui mừng nhìn về phía Dận Chân.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, khẽ ngẩng đầu nhìn cách ăn mặc trang điểm rất tinh xảo của các Phúc tấn thiếp thất tối nay — Đích phúc tấn Na Lạp Thị vẫn đoan trang xinh đẹp, Trắc phúc tấn Lý thị yêu kiều thẹn thùng, thiếp thất Tống thị thanh tú dịu dàng, mỗi người đều là những phu nhân trẻ tuổi lại xinh đẹp cao quý, ngồi cùng với nhau thật sự khiến lòng người phải cảm thán phong thái của thiên gia.

Dận Chân giơ tay lên ra hiệu, Cao Vô Dung tiến lên hắng giọng nói:

- Hôm nay là mừng một đầu năm, Tứ gia phát lì xì năm mới cho trên dưới toàn phủ, dù là nam hay nữ, già hay trẻ mỗi người đều có một phần.

Hai người Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử vui vẻ bưng khay đi lên. Tiểu Thuận Tử bưng khay đến trước mặt Dận Chân, tự tay chàng đưa lì xì cho mỗi thiếp thất con cái, không khí hòa thuận vui vẻ. Tiểu Ngụy Tử bưng khay đến trước mặt Cao Vô Dung, Cao Vô Dung cũng phát lì xì cho mỗi nô tài bên người chủ tử trong sảnh. Có thể vào được sảnh cũng là nô tài được sủng ái nhất trong phủ. Vân Yên đương nhiên cũng có một bao, vừa khiêm tốn nhận bao vừa kính cẩn tạ ơn Tứ gia và Cao quản gia. Từ trước đến giờ nàng chưa từng dám nghĩ đến điều này. Vân Yên cẩn thận cầm bao lì xì không mở ra xem, lặng lẽ bỏ vào trong tay áo, vẫn cung kính đứng yên tại chỗ.

Tiểu Thuận Tử hạ khay xuống, tiếp theo là giọng nói mang theo vui mừng hô lên một tiếng: "Khai tiệc!" Gia yến mừng một đầu năm của phủ Tứ Bối Lặc chính thức được bắt đầu.

Từng món ăn tinh xảo được bê lên bàn tiệc, Vân Yên yên lặng nhìn, hầu hạ Dận Chân dùng bữa.

Trắc phúc tấn Lý thị bởi vì mang thai nên bị nôn nghén, giữa tiệc Na Lạp thị và Dận Chân đều đặc biệt quan tâm tới nàng ta. Nàng ta e thẹn yếu đuối, đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn Dận Chân nói:

- Gia, các ma ma kinh nghiệm trong phòng thiếp đều nói có thể là một tiểu a ca, cho nên rất tinh nghịch ạ.

Dận Chân nghe xong mỉm cười nhìn về phía hai người Na Lạp thị và nàng ta, nói:

- Ngày mai mời thái y đến khám, sinh hoạt hàng ngày phải chú ý cẩn thận.

Hai người nghe xong, Na Lạp thị đoan trang mỉm cười nói Dận Chân cứ yên tâm, Lý thị càng vui sướng. Thiếp thất Tống thị cũng chúc mừng Lý thị, quan tâm tới một số việc cần chú ý trong sinh hoạt hàng ngày.

Hoảng Huy bên cạnh chớp chớp đôi mắt to tròn bập bẹ nói:

- A mã, sắp sinh cho con một em trai nhỏ sao?

Dận Chân nâng mắt nhìn về phía Hoảng Huy, trong nét mặt ẩn chứa sự mềm mại:

- Đúng vậy, con sau này sẽ là anh trai.

Hoảng Huy nhìn Dận Chân cười càng rạng rỡ hơn:

- Vâng! Sau này con sẽ dẫn em trai cùng đi cưỡi con ngựa bụi ời là bụi.

Mọi người nghe xong, không thể không cưng chiều tiểu a ca này. Na Lạp Thị ôm tiểu Hoảng Huy ai gặp cũng yêu của mình, nét mặt tràn đầy vui mừng và yêu thương.

Trong tiệc không khí giữa các thê thiếp rất hòa thuận, tất cả thê thiếp đều thay phiên tiến lên chúc rượu Dận Chân, chàng ôn hòa đáp lại. Uống vài chén vào bụng, ngược lại khí sắc khuôn mặt chàng lại rất tốt..

Vân Yên vẫn bụng rỗng đứng bên Dận Chân cẩn thận hầu hạ tất cả những thứ chàng cần, gấp thức ăn rót rượu đổi bát đĩa. Thân là hạ nhân, đương nhiên phải chờ chủ từ sau khi tan tiệc mới được ăn cơm, Vân Yên cũng đã tạo thành thói quen.

Bữa tiệc gia yến quý tộc náo nhiệt vui vẻ cuối cùng cũng kết thúc, khi rời tiệc Dận Chân dừng bước nghiêng đầu thấp giọng nói nhỏ với Na Lạp thị một câu, Na Lạp Thị cúi đầu mừng rỡ then thùng gật đầu. Dận Chân

xoay người rời khỏi tiệc trở về Tứ Nghi Đường, Vân Yên vẫn khiêm tốn theo sau.

Trở về Tứ Nghi Đường, Vân Yên vắt khăn cho Dận Chân lau mặt, rồi cởi áo khoác ngoài thay bằng quần áo mặc thường ngày ở nhà, rót một tách trà nhỏ đưa cho chàng, đứng sang một bên.

Dận Chân yên lặng uống hết tách trà, đặt tách trà xuống rồi đứng lên. Chàng chậm rãi vuốt ống tay áo sau đó đi ra ngoài, bước chân chàng dừng lại ở trước cửa, đầu hơi nghiêng nhưng không quay lại, thấp giọng nói:

- Ta đến chính phòng.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn bóng lưng của chàng, khiêm nhường cúi đầu cung kính hành lễ:

- Vâng, cung tiễn Tứ gia.

Dận Chân liền bước ra khỏi cửa, Vân Yên nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trở lại trong phòng, Vân Yên yên lặng cầm kết buổi chiều vẫn chưa làm xong tiếp tục thắt, một lúc lâu sau cũng hoàn thành. Nàng cẩn thận bọc kết Cửu Châu vào trong một cái khăn rồi cất kỹ vào kệ nhiều ngăn, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì hoàn thành xong một nhiệm vụ mà chủ tử giao phó.

Nhớ tới bao lì xì trong gia yến hôm nay, nàng nhẹ nhàng lấy phong bao lì xì hơi mỏng đã được nhiệt độ cơ thể ủ ấm từ trong tay áo. Cẩn thận bóc miệng lì xì ra, là một tấm ngân phiếu —— năm mươi lượng! Vân Yên nhìn tấm ngân phiếu, theo thói quen dùng logic trong đầu của một cô gái xuyên không để phân tích con số chấn động này! Đến thời đại này nàng mới biết được bạc đáng giá rất nhiều tiền —— một lượng bạc bằng một ngàn văn tiền. Một thạch (1) gạo bình thường mới chỉ đáng giá khoảng năm trăm văn tiền. Mà một thạch gạo ở hiện đại khoảng hai trăm cân (2)! Năm

mười lượng bạc là bao nhiêu tiền, một nhân vật nhỏ bé như Vân Yên rất khó tưởng tượng ra. Lương tháng cộng thêm cả tiền thưởng của nàng ở thế kỉ hai mới chỉ có hai ngàn mà thôi. Xách giày cho Bối Lặc Gia đúng là có đãi ngộ tốt hơn so với ở nhà bếp mà, Vân Yên nhẹ nhàng nhét lại tấm ngân phiếu vào bao lì xì, cẩn thận cất vào một ngăn của kệ.

Vân Yên ra khỏi gian phòng nhỏ, đến phòng ngoài ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm. Thật nhiều tiền, giá như là ở hiện đại thì tốt biết mấy, có tiền cho mẹ chữa bệnh, mua nhiều thức ăn dinh dưỡng cho mẹ, không cần phải lo lắng cuối tháng không có tiền ăn cơm. Đáng tiếc. Trời không chiều lòng người.

Vân Yên cúi đầu xuống, đôi mắt hơi khô. Nàng gục đầu dụi dụi mắt, suy nghĩ.

Đến chỗ Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử để ăn một ít cơm canh còn sót lại, cũng may cơm canh trong phủ trong đêm trừ tịch còn thừa lại rất nhiều.

Sau đó đến phòng nước xem nước nóng còn thừa hay không rồi đến phòng tắm của hạ nhân tắm rửa, nha hoàn phòng nước thấy nàng đến, từ trước đến nay đều nhìn nàng bằng ánh mắt khinh khỉnh, nét mặt vừa đố kỵ vừa nịnh nọt nói nước nóng dành cho chủ tử không nhiều lắm nhưng có thể chia cho nàng một ít. Vân Yên thấy vậy im lặng, sau đó vẫn như trước đây cung kính lễ phép cảm ơn nha đầu phòng nước rồi nói không cần, xoay người rời đi.

Trong đêm tối đen, nàng không thắp đèn lồng, tuyết đã có chỗ kết thành băng, một mình đi trên tuyết hơi trơn, nên chậm rãi bước đi từng bước. Khó khăn quay về Tứ Nghi Đường, nàng đến chậu tây rót nước nóng, bưng nước đến gian phòng nhỏ cẩn thận lau mình. Sau đó đun nước, gội sạch đầu. Làm xong tất cả trời đã trở về khuya. Nàng để lại một ngọn đèn nhỏ trước tháp, ngồi trên giường lau khô rồi tết thành một bím tóc dài

thông thường, cảm thấy người hơi mệt. Nhìn sắc trời, vào kho sách lấy một quyển rồi quay lại đọc.

Nửa đêm, Dận Chân trong bóng đêm đen như mực quay trở lại Tứ Nghi Đường, một ngọn đèn vẫn còn đang tỏa sáng ấm áp rọi qua ô cửa sổ. Chàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy một ngọn đèn nhỏ màu vàng trước tháp, sương ẩm đêm tối giá lạnh. Vân Yên nghe thấy tiếng cửa phòng mở, vội vàng đứng lên nghênh đón Dận Chân đang lặng lẽ đứng trước cửa, cơ thể chàng thấm đẫm khí lạnh buổi đêm. Vân Yên nhanh chóng giúp chàng đóng cửa sau lưng, thay chàng phủi tuyết rơi trên vai áo, đầu ngón tay chạm vào áo khoác ngoài của chàng lập tức cảm nhận được hơi thở giá rét. Cúi đầu đưa chàng vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng cởi cúc áo dưới cổ chàng, cởi từng chiếc áo thấm đẫm hơi lạnh, sau khó ngồi xổm xuống chậm rãi tháo giày, đặt lò sưởi ở bên người chàng. Vân Yên bưng nước nóng, yên lặng rửa chân cho Dận Chân, giống như đang rửa một món đồ sứ dễ vỡ. Động tác làm giống như trong đêm đầu tiên, cẩn thận mà chuyên chú.

Khuôn mặt Dận Chân nhìn không ra cảm xúc gì, đôi mắt đen nhánh cúi đầu nhìn nàng, lẳng lặng hưởng thụ sự hầu hạ của nàng.

Tất cả đều là khung cảnh quen thuộc nhất của mỗi ngày trong thư phòng —— chủ tử cao quý, nô tài khiêm nhường.

(1) Thạch: đơn vị dung tích bằng khoảng 100 lít.

(2) Một cân ở Trung Quốc bằng 0,5 kilogram.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 19: Dạ Yến Của Hoàng Tử

Sáng sớm mừng hai đầu năm, phủ Tứ Bối Lặc bận rộn. Nghe nói buổi tối Tứ a ca sẽ mở tiệc mời các vị a ca tới làm khách. Phần lớn hạ nhân trong phủ chưa bao giờ nhìn thấy a ca trong hoàng gia, chứ đừng nói là nhiều a ca đeo dây lưng vàng như vậy, cho nên rất giống như người hâm mộ đang đuổi theo một ngôi sao lớn vậy. Đương nhiên, đặc biệt là các nha hoàn trong phủ.

Vân Yên hiện giờ không còn làm tạp vụ trong nhà bếp, mà đã trở thành nha hoàn ở thư phòng, đương nhiên những việc như chuẩn bị yến tiệc không còn liên quan gì đến nàng. Khi Dận Chân vào cung hoặc ra ngoài không ở trong thư phòng, nàng luôn an phận thu dọn phòng ốc, sắp xếp lại giá sách, hoặc mang quần áo của Dận Chân đi giặt, đọc sách, hay cũng có lúc dẫn Hoảng Huy đi chơi. Trong phủ cần là những nha hoàn an phận thủ thường như nàng.

Đến buổi chiều muộn khi Dận Chân trở về, chàng thay quần áo rồi dẫn Vân Yên đến tiền sảnh. Vân Yên bước vào tiền sảnh sau Dận Chân, đã thấy Dận Tường đang ở đấy rồi.

Cậu ta mặc một áo bào màu xanh dương ngời trên ghế, đôi mắt màu hổ phách trong vắt như nước hồ trên núi Thiên Sơn. Một cậu thiếu niên trong sáng, làm diên đảo chúng sinh. Hơn nữa là một vẻ đẹp quá tuyệt mỹ. Cậu ta quay đầu nhìn thấy Dận Chân, nụ cười rạng rỡ tưởng chừng có thể làm tan chảy băng tuyết trắng xóa bên ngoài, thân thiết và ấm áp.

- Tứ ca!

Không ai không thể không thích cậu thiếu niên này. Vân Yên nhìn nụ cười của cậu ta nghĩ như thế. Đương nhiên Dận Chân cũng không ngoại lệ.

Dận Chân đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu chàng, khoe mắt mang theo ý cười nhìn cậu ta, nói:

- Hôm nay Hoàng a mã khen chữ của đệ và Thập Tứ không tệ lắm.

Dận Tường nghe xong đôi mắt sáng ngời, khuỷu tay đang vịn trên lan can đưa về phía Dận Chân, cười nói:

- Bởi vì đệ có Tứ ca.

Dận Chân lườm anh chàng đang cười:

- Chớ kiêu ngạo, ta thấy chữ của đệ phải vẫn phải tiếp tục luyện nhiều vào.

Dận Tường cười càng thêm rạng rỡ, vừa nâng tách uống trà, vừa nói một vài chuyện thường ngày với Dận Chân.

Vân Yên đứng bên cạnh cảm thấy một sự xúc động kỳ lạ. Từ xưa đến nay vô tình nhất chính là bậc đế vương. Nhưng giữa hai vị huynh đệ hoàng thất này giờ tay nhắc chân đều toát lên tình cảm thân thiết ấm áp khiến người khác không nói lên lời. Đây chính là tình nghĩa giữa đàn ông với nhau.

Có lẽ, trong cuộc đời của một người đàn ông, có thể có được cả tình yêu khắc cốt ghi tâm với người phụ nữ của mình và tình cảm chân chính giữa những người đàn ông, thì người đàn ông này không còn gì để tiếc nuối.

Vân Yên không biết Dận Chân có một tình yêu và một người phụ nữ như vậy hay không. Nhưng giờ phút này nàng tận mắt thấy hai huynh đệ

này, tình cảm giữa hai người đàn ông trước mắt này khiến người ta phải rung động.

Nàng cũng không biết, vô tình nhất là bậc đế vương, trong mắt chỉ có thể dung chứa ích lợi và quyền lực, nhưng giữa hai người đàn ông này lại không như thế, như lúc này đây cùng thương yêu cùng gắn bó, không rời xa không từ bỏ.

Nhưng, nàng hy vọng như thế.

Nàng mỉm cười yên lặng nhìn về phía hai người. Thế gian lại đẹp lên một chút, cho dù thuộc về người khác. Nhưng thế cũng tốt.

Nàng thật sự hy vọng tình nghĩa giữa hai người đàn ông Dận Chân và Dận Tường có thể chân thành như vậy.

Tình nghĩa này, giống như hương thơm của hoa ngọc lan, những bông hoa li ti xuôi theo dòng nước thường ngày mãi mãi tỏa ra mùi hương say đắm lòng người.

☺ ☺ ☺

- Vẫn là Lão Thập Tam chạy nhanh tới đây!

Giọng nói đàn ông sang sảng cùng với tiếng thỉnh an của nô tài phía xa xa truyền đến,

- Thỉnh an Bát gia, Cửu gia, Thập gia, Thập Tứ gia!

- Thập ca!

Dận Tường nghe thấy tiếng liền đứng lên ra ngoài nghênh đón, Dận Chân cũng chậm rãi đứng dậy.

Dận Hi tiêu sái bước vào cửa, trời sinh mày rậm mắt to diện mạo anh tuấn, mang theo khí chất sảng khoái, thẳng thắn, chất phác.

Đi sau cậu ta là một người thắt dây lưng màu vàng, đang trong mùa đông nhưng trong tay lại cầm một cây quạt giấy! Ánh mắt Vân Yên vừa chạm đến người đã ướm đầm mồ hôi, vội vàng khiêm nhường cúi đầu hành lễ thỉnh an với người đó, sợ thể diện của mình lộ ra sự thất lễ.

- Cứu đệ Thập đệ ngồi đi, Lão Bát và Lão Thập Tứ đâu?

Dận Chân điềm tĩnh mỉm cười ra hiệu cho hai người họ.

- Còn không phải đang ngắm cây tùng tuyết trồng trước cửa thùy hoa (1) nhà Tứ ca sao? Mọi người đều biết mà, Bát ca rất thích mấy thứ này.

Giọng nói của Cứu a ca Dận Đường rất đặc biệt, một âm điệu sắc bén truyền thẳng vào lỗ tai người khác, cùng với ngữ khí khi nói chuyện trầm bổng du dương, không hiểu sao lại tạo thành cảm giác cao ngạo tôn quý. Vân Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ của anh ta ——

Giọng nói thế nào thì đi cùng với con người như thế: sắc mặt lạnh lùng kết hợp với khuôn mặt tuấn đạt, cùng với cây quạt giấy trong tay anh ta lại hợp với cái lạnh mùa đông đến lạ kì. Đương nhiên, nếu như hợp với cảnh tuyết đang rơi thì còn đẹp hơn nữa.

Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử bưng khay đựng trà nóng đến, Dận Chân hơi nghiêng đầu, Vân Yên lập tức hiểu ý biết mình phải làm gì. Nàng cẩn thận bước lên nhận lấy tách trà, cực kỳ cung kính đưa từng tách trà tới chỗ mỗi a ca.

Khi đang định quay về vị trí cũ là sau lưng Dận Chân thì ——

- Cây cối nhà Tứ ca quả thật tươi tốt ha ~

Âm cuối quen thuộc mà ấm áp làm người ta phải say mê, âm điệu nụ cười nhẩn nhá mà hờ hững, thấm sâu vào trong lòng mỗi người nghe, theo bước chân của chủ nhân, chậm rãi bước qua mép cửa.

- Bát đệ!

- Bát ca!

Vài người Dận Chân, Dận Đường, Dận Hi, Dận Tường đồng thời mở miệng, giọng nói có trầm có bổng, trong lúc vô hình làm tôn thêm không khí trọng thể của người đến ——

Có người công tử tài ba, Như lo cắt dưa để mà lập thân, Dồi mài đốc trí siêng cần (2).

Nếu nói, không biết trong thơ ca sẽ viết về dung mạo của người đàn ông này như thế nào? Vậy thì, hãy nhìn vào người đó, hẳn sẽ rõ.

Người đàn ông này có khuôn mặt xinh đẹp. Đúng vậy, xinh đẹp. Đây là hình dung từ đơn giản mà trực tiếp nhất

Nếu không thể hình dung, anh ta đẹp nhất ở chỗ nào —— chân mày khóe mắt của anh ta, tóc mai vén sau tai của anh ta, khí chất tư chất của anh ta, ống tay mép quần của anh ta.

Anh ta giống như một công tử ngọc thụ lâm phong bước ra từ bức họa, đẹp từ giọng nói đến dung mạo đứng trước cửa. Sau lưng ánh tà chiều trải dài, cái đẹp không giống trần gian.

(1) Cửa thùy hoa: hay còn gọi là cửa nùm tua, một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

(2) Trích từ bài thơ Kỳ ức 1 – Khổng Tử, bản dịch của Tạ Quang Phát.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 20: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Hai)

Người đàn ông hào hoa phong nhã này tựa hồ đã tỏa sáng cả căn phòng ——

Ánh mắt Vân Yên dường như trống rỗng trong tích tắc, rồi lập tức cúi đầu hành lễ, sau khi đứng dậy vẫn cúi đầu dâng tách trà còn lại. Động tác vô cùng khiêm nhường, bàn tay Vân Yên nhẹ nhàng đặt tách sứ Thanh Hoa tinh xảo lên chiếc bàn bên cạnh chỗ ngồi của Bát Bối Lặc Dận Tự, nhưng nàng nhạy cảm cảm nhận được đang bị ánh mắt người đó chiếu tướng.

Từ đầu đến cuối Vân Yên vẫn nín thở không dám ngẩng đầu lên, sau đó dâng trà đến chỗ của Thập Tứ a ca Dận Trinh —— khi cậu ta theo sau Dận Tự bước vào cửa, đôi mắt chim ưng hun hút như hồ sâu, đường cong chiếc cằm quen thuộc, cũng môi hồng răng trắng anh tuấn. Vẻ bề ngoài của chàng thiếu niên này khiến bất cứ ai cũng có thể nhận ra cậu ta có một mối liên hệ với Dận Chân. Nghiêm túc mà nói, nét mặt của hai người họ rất giống với nhau, nhưng nếu nhìn qua hai người thoát như rất khác. Chàng thiếu niên này có vóc người tương tự như Dận Tường, trên người tản mát một phong thái hiên ngang trời sinh.

Vân Yên dâng trà xong rồi yên lặng thối lui về sau lưng Dận Chân, vẫn cúi nửa đầu, tầm mắt luôn hạ xuống bím tóc phía sau lưng chàng.

- Cữu ca sao hôm nay lại mang quạt giấy đến?

Dận Tường nhìn chằm chằm vào quạt giấy trong tay Dận Đường, không nhìn được cười.

Dận Đường nhú mào, liếc nhìn Dận Tự ở phía bên kia, trong ánh mắt mang theo sự vui vẻ.

- Cả ngày hôm nay Bát ca vẽ quạt cho ta, ta thuận tay cầm đi.

Dận Tự tao nhã uống một ngụm trà, đôi mắt xinh đẹp nâng lên, khuôn mặt gọn sóng không sợ hãi hơi cong khéo môi, không nói gì.

- Tứ ca, vậy huynh cũng viết chữ lên quạt cho đệ được không?

Dận Tường lập tức quay đầu lại, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Dận Chân.

Dận Chân nuốt ngụm trà trong miệng, nhìn ánh mắt đong đầy vui vẻ của Dận Tường, ừ một tiếng.

- Tứ ca, khi nào thì Thái tử đến?

Dận Trinh từ lúc vào cửa đến giờ vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng, cắt đứt ánh mắt giữa Dận Chân và Dận Tường.

- Ừm.

Dận Chân hơi trầm ngâm quay đầu về phía cậu ta,

- Buổi chiều sai người đến nói tạm thời có chuyện cần xử lý, bảo ta cứ đúng giờ khai tiệc không cần đợi Thái tử.

- Vậy chúng ta vừa ăn vừa chờ thôi.

Thập a ca Dận Nga nghe xong thoải mái nói. Con mắt xinh đẹp của Dận Tự thản nhiên nhìn hắn một cái, hắn ngay lập tức im bặt.

- Hôm nay Tứ ca chiêu đãi bọn đệ món ngon gì vậy?

Ngữ khí Dận Tự nhẹ nhàng mang theo vui vẻ nhìn Dận Chân.

- Ha ha.

Dận Chân cúi đầu khẽ vuốt ống tay áo vốn dĩ đã phẳng phiu, khí chất tiêu chuẩn đúng nhà Thiên gia, phong thái cao quý. Chàng ngẩng đầu lên nhướn đôi lông mày anh tuấn, trong đôi mắt chim ưng đen như mực hơi lóe sáng, cười nói:

- Là lẩu.

☞ ☞ ☞

Một nhóm anh chàng đẹp trai ngồi ăn lẩu với nhau có lẽ sẽ là hình ảnh hiếm thấy ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng ở triều Thanh, những đứa con đẹp trai của vua Khang Hi ngồi ăn lẩu với nhau sẽ tạo thành cảnh tượng đáng sợ hơn là hiếm thấy.

Lẩu là món ăn được bình dân hóa rất gần gũi —— Lạnh lùng như sương cũng được, cao quý xuất trần cũng hay. Có thể tưởng tượng ra một đám đàn ông con trai ngồi xung quanh nồi lẩu bốc khói nghi ngút sẽ tạo thành hình ảnh gì.

Mỗi người đàn ông nhà Ái Tân Giác La đều không giống nhau, cơ hồ mỗi người đều có khí chất riêng biệt, tuyệt đối không trùng lặp. Nhưng trong mắt Vân Yên bọn họ đều giống như nhau cả, nhưng không biết giống ở đâu, bề ngoài bọn họ tuy khác nhau nhưng nhìn qua lại thấy tương tự đến kỳ lạ.

Than củi trong bếp lẩu bằng đồng hình tròn cháy rừng rực, khói nóng trong nồi bốc lên nghi ngút, mở nắp ra từng đợt mùi thơm xông thẳng vào mũi, quả thật có thể nói là sục sôi ngất trời.

Trên bàn các vị hoàng tử a ca khi ăn lẩu đều tự động đưa, vẩy tay ra hiệu gã sai vặt nha hoàn lui về phía sau, còn mình thì tự gấp. Vừa uống

rượu nói chuyện, vừa ăn lẩu, không khí giữa các huynh đệ hào hứng, vui vẻ náo nhiệt.

Bóng hình Vân Yên vẫn yên lặng đứng sau lưng Dận Chân, mờ nhạt. Thỉnh thoảng nàng chỉ lấy thêm một số đĩa thức ăn từ ngoài sảnh vào, giúp Dận Chân thay lại chén bát. Nàng vốn là người không tồn tại, mà quan hệ chủ tớ giữa nàng và Dận Chân lâu ngày sinh ra cảm giác hài hòa, chỉ là không biết trong mắt

người khác sẽ có cảm nhận như thế nào.

Thật ra đứng bên cạnh người mùi thức ăn hầu hạ người khác không phải là chuyện dễ chịu gì, tuy nhiên làm hạ nhân đã tạo thành thói quen, rất nhiều chuyện phải càn phải theo phép tắc, cũng không phải là quá khó nhin, Vân Yên bình thản chịu đựng.

Chỉ là dường như có một ánh mắt như có như không ở hướng khác nhìn về phía nàng, Vân Yên vẫn cúi đầu, nhưng cảm giác ánh mắt này lúc ẩn lúc hiện. Hai bàn tay nàng đan vào nhau thật chặt, dần dần lờ đi sự tồn tại của ánh mắt này.

- Tứ ca, hoa quế trong phủ huynh thật thơm, hương còn bay sang tận sân nhà đệ, ha ha, đầu xuân năm nay Tứ ca có thể cho đệ mấy hạt giống được không?

Khuôn mặt như ngọc của Dận Tự nhuộm men say hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp trong vắt tựa mặt hồ mùa thu nhìn Dận Chân.

- Ha ha, Bát đệ thích cây gì của ta, về sau kết quả ta sẽ sai người mang đến cho đệ.

Dận Chân cười trả lời.

Vân Yên đứng sau lưng chàng, trong lòng sợ hãi, chớp chớp đôi lông mi đã cứng đờ. Khóe mắt thấy chiếc đĩa của Dận Chân đã đầy xương, nhẹ nhàng vội vàng tiến lên giúp chàng đổi cái mới.

Dận Chân tiếp tục nói chuyện với những vị khác, tùy ý để nàng làm, rất thành thơi. Trên gương mặt hơi đỏ ửng, chiếc cằm cương nghị cũng nhuốm men say, khóe môi gợi cảm cong lên thành một nụ cười mỉm.

- Thỉnh an Thái tử gia.

Ngoài cửa phía xa vang lên tiếng thỉnh an vang dội của tên sai vặt, mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn về phía cửa chuẩn bị đứng lên. Vân Yên cũng vô thức nâng mắt lên ——

Đây là đôi mắt có nhiều màu sắc đến cỡ nào, dường như chứa đựng tất cả những gì đẹp đẽ và lộng nhất lấy trên thế gian. Giờ phút này ánh mắt hần trực tiếp mà càn rỡ nhìn về phía Vân Yên, không phù hợp với vẻ ngoài nho nhã như ngọc của hần.

Hần vuốt tay áo phẳng phiu không nhiễm bụi trần, cùng đứng lên với các hoàng tử nhìn ra phía cửa, chậm rãi nở nụ cười với nàng, hàng lông mày tuấn mỹ xán lạn dường như khiến màu vàng rực rỡ xung quanh cũng phải lu mờ chuyển xám, nụ cười kia, đẹp đến mê hồn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 21: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Ba)

Ánh mắt trực tiếp đến vậy, nụ cười xinh đẹp nhường ấy.

Vân Yên cả kinh, đáy lòng cảm thấy hoảng sợ. Có lẽ không có người phụ nữ nào có sức chống cự trước nụ cười của người đàn ông ấy. Nhưng, nàng chỉ là một nô tài mà thôi. Mà nô tài thì không phân biệt giới tính.

Đối với Vân Yên, dù như thế nào, nụ cười này, sợ rằng không phải là điềm báo gì tốt.

Vân Yên nhanh chóng cup mắt cúi đầu hành lễ, từ đầu đến giờ nàng vẫn luôn như vậy. Giống như hèn mọn đáp lễ lại nụ cười của Dận Tự cũng như cung kính hành lễ nghênh đón Thái tử.

- Thịnh an Thái tử.

Khi Thái tử Dận Nhưng vừa bước vào cửa, các vị Hoàng tử trong sảnh liền đứng dậy đón tiếp thịnh an anh ta. Anh ta đưa tay ra hiệu, nét mặt thân thiết mang theo tôn ti cao thấp rõ ràng ——

- Hôm nay là gia yến huynh đệ, các hoàng đệ không cần phải đa lễ, gọi Nhị ca là được rồi.

Cả người mặc y phục thường ngày màu vàng kim, khoảng hai bảy hai tám tuổi. Ấn đường khoáy đặt đoan chính, dáng người anh tuấn, cùng với quý khí ung dung không ai sánh bằng giữa hai đầu lông mày. Dận Nhưng hoàn toàn xứng đáng là thiên chi kiêu tử trong vương triều —— dáng vẻ

đường đường chính chính, xuất thân tôn quý, lại là con trai Hoàng đế Khang Hi yêu thích nhất.

Anh ta cũng đủ chói mắt, chỉ có điều, ngênh đón anh ta đều là những vị huynh đệ xuất chúng, ánh hào quang tỏa ra không tránh khỏi bị lu mờ, may mắn có bộ quần áo thường ngày viền rồng màu vàng kim này mới có thể giữ vững cán cân thăng bằng.

Mọi người mời Dận Chân ngồi xuống, trong sảnh lại náo nhiệt hẳn lên. Dận Chân vẫy tay để sai gã vật nha hoàn mang thức ăn mới lên. Dận Chân và Dận Tự ngồi hai bên Dận Nhưng. Gã sai vật và nha hoàn bắt đầu ăn cần hầu hạ Dận Chân dùng bữa, dáng vẻ giống như các ngôi sao nhỏ vây xung quanh mặt trăng.

Trong không khí vô cùng náo nhiệt, đáy lòng Vân Yên thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Mờ nhạt nhỏ bé ẩn thân trong đám người, mới là cách làm tự nhiên nhất của một nhân vật còn con. Trong ánh mắt lúc ẩn lúc hiện, nàng từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu, ánh mắt vẫn an phận đặt sau lưng Dận Chân.

Tửu lượng của đàn ông nhà Ái Tân Giác La rất tốt, đặc biệt là Thập A Ca. Trong bữa tiệc có anh ta, bầu không khí rất náo nhiệt. Dận Chân tuy là chủ nhân bữa tiệc, nhưng vẫn điềm tĩnh ngồi bên cạnh Dận Nhưng, không hề nói nhiều. Con người của chàng phủ một lớp sương mù, luôn luôn nâng chén uống rượu với các huynh đệ khác. Trong các huynh đệ tửu lượng của Dận Chân coi như là kém nhất, nhưng sau khi uống say lại không làm loạn. Vân Yên cảm thấy Dận Chân đã bị mời rượu khá nhiều, lúc này Dận Tự đang nâng chén về phía Dận Chân —— Vân Yên nhìn thấy bàn tay chàng đặt chén rượu hơi chệch vị trí nên rượu bị đổ hết ra ngoài, nàng vội vàng cầm khăn tay nhanh chóng đưa tới trước người Dận Chân, thừa dịp chàng nhận lấy chiếc khăn thì nhẹ nhàng đẩy cái chén ra. Dận Chân nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hơi gật đầu. Híp mắt vững vàng nâng chén rượu lên,

mỉm cười với Dận Tự uống cạn rượu trong chén, đặt chén xuống dùng khăn lau khóe môi..

Dân Nga, Dân Tường, Dân Trinh nhỏ tuổi nhất trong bữa tiệc, cũng là đám náo nhiệt nhất. Ba người họ dường như không ai thua kém ai, kỳ phùng địch thủ. Dân Nhưng giơ tay nhắc chân rất có uy nghiêm của Thái tử, cho đến khi say rượu khiến hai tai đỏ bừng, dáng vẻ mới giống huynh đệ của mình, Dân Chân và Dân Tường trong đó hiển nhiên càng thêm thân thiết.

Dận Đường bản tính lạnh lùng, nhưng sau ba tuần rượu lại ngẫu nhiên mở miệng, giọng nói dễ nghe càng khiến người ta say mê, khóe mắt đuôi lông mày khi nhuộm men say ngà ngà càng có phong tình đặc biệt.

Ngược lại tửu lượng của Dận Tự lại không tương xứng với dung mạo tuấn tú vô song của hắn, dù bị che phủ bởi lớp rượu mỏng nhưng vẫn làm nổi bật lên khuôn mặt như hoa đào, dù thế nào cũng không bị thay đổi. Thần thái vẫn luôn thanh cao mà nhu hòa, làm người khác không biết phải dùng cách nào để nắm bắt hắn ta.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, dạ yến của Hoàng tử cuối cùng cũng được mọi người kết thúc trong vui vẻ.

Đoàn người cung kính tiễn Thái tử ra về. Lúc đang chuẩn bị lên kiệu rời đi. Dân Tường đứng trước cửa đột nhiên quay đầu, nhìn Vân Yên đang cầm đèn lồng đứng phía sau Dân Chân.

- Vân Yên, kết Cửu Châu của ta ngươi vẫn chưa quên chứ?

Vân Yên nghe thấy tên mình thì phản ứng nhanh chóng, cầm đèn lồng, hơi khuyu gối đáp lời:

- Hồi bẩm Thập Tam gia, nô tài đã làm xong rồi ạ. Nếu gia có thể chờ một lát, nô tài quay về lấy cho gia.

- Ha ha, không cần. Hôm khác ta đến lấy.

Dận Tường cười nói, gò má phiểm hồng, đôi mắt màu hổ phách sáng long lanh.

- Thập Tam đệ có được thứ gì mà cười vui vẻ đến vậy?

Vì ở ngay cách vách nên Dận Tự không vội vàng ra về. Đứng trước cửa vừa tiễn Dận Đường, Dận Nga, Dận Trinh lên kiệu, rồi nhìn về phía Dận Tường và Dận Chân.

- Ha ha, chỉ là cái kết mà thôi, Tứ ca Bát ca đệ về đây.

Dận Tường giơ tay cáo biệt với Dận Chân và Dận Tự, chui vào kiệu.

Dận Chân và Dận Tự thân đầy hơi rượu đứng trước cửa tiễn cỗ kiệu xa dần, sau lưng là Vân Yên vẫn đang cầm đèn lồng.

Trong sắc trời đen nhánh, bầu trời điểm vài ngôi sao như những chấm nhỏ. Ba người, một chiếc đèn lồng nhỏ, tỏa ra quầng sáng ấm áp.

- Tứ ca, hôm nay đệ rất vui vẻ. Ngày khác đến phủ đệ tụ họp được không?

Khuôn mặt Dận Tự lại trở về điềm đạm mỉm cười nhìn Dận Chân.

- Được.

Dận Chân cười trả lời, thanh âm trầm thấp lại thuần hậu.

Hai người ôn hòa cáo biệt với nhau, rồi từ từ rời đi. Khi Dận Chân quay người bước chân đã hơi loạng choạng, Vân Yên nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay dìu chàng vào cửa.

Dận Tự ngừng bước chân chậm rãi, nhẹ nhàng nghiêng người híp mắt nhìn hai bóng lưng biến mất sau cửa, rồi mới trở lại cửa lớn Bát Phủ.

Quay về Tứ Nghi Đường, Dận Chân biết rõ tối nay mình hơi quá chén. Vừa ngồi xuống giường chàng lập tức nằm nhoài xuống, hai má đều phiểm hồng, hàng lông mi đen dày hơi cong của chàng khẽ run lên. Hơi rượu vờn quanh chóp mũi cao thẳng và đôi môi ẩm ướt.

Vân Yên yên lặng ngồi xõm xuống nhẹ nhàng giúp chàng cởi giày vớ. Rồi tiếp tục cởi quần áo, dây lưng, quần ngoài cho chàng. Quần áo trên người chàng đều nhuốm mùi rượu, hơi thở xung quanh người chàng đều là cảm giác quen thuộc với Vân Yên.

Chàng như một con vật nhỏ ngoan ngoãn nhắm mắt phối hợp với nàng, thỉnh thoảng khẽ thốt ra một vài âm thanh nỉ non, quả thực không ai không thể không cưng.

Vân Yên vẫn kính cẩn lau rửa cho Dận Chân. Dịu dàng rửa chân rồi đặt lên giường, sau đó dùng khăn mặt cẩn thận lau mặt cho chàng — từ mi mắt đến khóe môi, từ trán cho đến quai hàm. Ngay cả sau tai và cổ cũng được nàng lau sạch sẽ.

Vân Yên nhìn sắc mặt của Dận Chân, ngẫm nghĩ rồi đến chái phía tây pha mật ong với nước ấm sau đó bưng trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng dùng muỗng nhỏ đút cho Dận Chân đang nằm.

- Tứ gia, uống một chút, sáng mai đầu sẽ không bị đau.

Vân Yên nhẹ nhàng mở miệng nói.

Dận Chân nâng mí mắt lên, há miệng. Chàng phối hợp uống hết một chén mật ong pha nước ấm, Vân Yên mới yên tâm đặt chén xuống.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 22: Cuộc Sống Về Đêm

Vân Yên lấy nước cho chàng súc miệng. Nhẹ nhàng dùng khăn lau khô môi chàng, sau đó cẩn thận tháo tua vàng trên tóc xuống, nhìn thấy tay trái chàng đặt trên bụng — bàn tay to lớn mà thon dài, khớp xương tinh tế mà rõ ràng, đầu ngón tay cong cong gọn ghẽ, cùng với chiếc nhẫn ngọc màu lục trên ngón tay cái, dưới ánh sáng màu vàng ấm áp, bàn tay chàng tựa như một bức tượng điêu khắc tinh xảo.

Vân Yên ngừng lại, cúi đầu dùng khăn che hai ngón tay mình, nhẹ nhàng đưa lên cầm chiếc nhẫn ngọc, chậm rãi lấy xuống gói kỹ trong chiếc khăn bông rồi nhét dưới gối chàng.

Khẽ liếc nét mặt Dận Chân một cái, nhẹ nhàng vén góc chăn cho chàng. Buông rèm xuống, thối tắt ngọn nến rồi đi ra ngoài. Vân Yên rửa mặt xong suy nghĩ một lát, đổ đầy nước vào ấm rồi đặt trên lò sưởi ở phòng ngoài, quay trở lại chiếc giường trong gian phòng nhỏ, thối tắt nến, yên lặng nằm xuống.

Nàng không phải không biết Bát Bối Lặc Dận Tự chính là người đàn ông đứng bên bức tường dưới tán hoa quế ngày đó.

Nhưng nàng không rõ có phải hẳn đã biết nàng là người im lặng âm thầm rời đi hay không, càng không biết hẳn nhận ra nàng như thế nào, và trong ánh mắt ấy, nụ cười ấy hàm chứa những lý do gì, mục đích gì.

Chỉ là, tất cả những điều này đều chẳng mang lại ý nghĩa nào cả

Bởi vì, nàng không phải là thiên kim tiểu thư có đủ tư cách để suy xét về vấn đề “liên quan đến Bát Bối Lặc”.

Con người phải tự biết mình là ai. Chỉ thế mà thôi.

Vân Yên kéo chăn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong cơn mơ màng vẫn cố gắng nhớ ra: người say rượu e rằng sẽ không ngủ ngon giấc.

- Vân Yên...

Giữa đêm trong phòng ngủ truyền đến âm thanh nỉ non mơ hồ, giọng nói chán nản lười biếng còn nhuốm men say hòa lẫn với thanh âm ngái ngủ.

Vân Yên giật mình bật dậy trong phút chốc, xỏ giày nhanh chóng chạy đến bên giường lớn trong phòng ngủ, xốc màn lên. Ánh trăng thuần khiết chiếu vào, rọi xuống màn trướng và trên người Vân Yên, nhẹ nhàng rọi cả lên khuôn mặt Dận Chân.

- Tứ gia, nô tài đây ạ.

Vân Yên nhẹ giọng đáp.

Dận Chân mơ màng khép hờ nửa đôi mắt, góc tối trên đôi lông mi được ánh trăng chiếu lên, in bóng trên khuôn mặt.

- Vân Yên, khát.

Đôi môi hơi trề ra, âm cuối giàu từ tính pha lẫn với giọng điệu nũng nịu lười biếng của trẻ con.

Khi Tứ gia say rượu, rất giống với trẻ con nhí. Ngờ khí này nét mặt này cực kỳ giống với tiểu Hoảng Huy. À, phải nói là, vốn dĩ tiểu Hoảng Huy đã rất giống chàng rồi.

Vân Yên vội vàng nhẹ giọng vỗ về:

- Nô tài lập tức đi lấy nước ạ.

Nhanh chóng xoay người bưng nước nóng trên lò sưởi vào đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Nhẹ nhàng dìu Dận Chân dậy, "Tứ gia" nâng chén nước lên cẩn thận thổi, sợ chàng vội vàng uống lại bị bỏng.

- Vân Yên...

Lông mày Dận Chân hơi cau lại, ngữ khí trẻ con sốt ruột hờn dỗi. Như đang nói rằng, Vân Yên ta đang khát lắm rồi!

Vân Yên bất đắc dĩ chạm vào thành chén thử nhiệt độ, nhẹ nhàng đưa đến bên miệng chàng.

- Uống từ từ thôi, nước vẫn còn nóng.

Dận Chân dựa nửa người vào bả vai Vân Yên, một hơi uống hết chén nước trong tay nàng.

- Vân Yên, uống nữa.

Vân Yên nhìn nét mặt nửa mê nửa tỉnh của Dận Chân, chàng và Hoảng Huy quả thật là hai cha con mà, không khác một li.

- Nô tài đi lấy thêm ạ.

Vân Yên thấp giọng dịu dàng trả lời.

Uống hơn phân nửa chén nước nữa, Dận Chân mới lắc đầu đầy thỏa mãn. Vân Yên buông chén xuống lau khô khóe môi cho chàng, chỉnh lại gối đầu bên dưới, chuẩn bị dìu chàng nằm xuống.

- Vân Yên...

Dận Chân lặng lẽ mở mắt, hàng lông may hơi cau lại, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Vân Yên không nghe thấy câu nói tiếp theo, bèn nâng mắt nhìn lên, mới quần bách nhận ra —— vừa uống rượu lại vừa uống nước, hóa ra chàng muốn đi nhỏ...

Lặng yên, Vân Yên mím môi dìu chàng ngồi dậy,

- Tứ gia, để nô tài thay quần áo cho ngài.

Vội vàng đứng dậy nương theo ánh trăng tìm áo khoác ngoài trong tủ, nhẹ nhàng phủ lên bả vai chàng, đeo cho chàng một đôi dép mềm. Dìu chàng đứng lên đi tới nhà xí bên cạnh nhà tắm.

Vân Yên muốn thắp đèn, nhưng Dận Chân khoát tay nói chói mắt không cần.

Đành phải dựa vào ánh trăng, vén rèm lên giúp chàng, để chàng vào. Vân Yên kéo tấm cửa gỗ chạm trổ ra, ngăn khoảng cách giữa hai người, nàng chờ ở ngoài cửa.

Vân Yên dù sao cũng là một cô gái, không lúng túng sao được. Nhưng làm nô tài bên người, đây chẳng qua chỉ mà một số ít những việc nhỏ trong những việc bắt buộc phải làm thôi, lâu dần cũng thành thói quen.

Cửa mở ra, thân hình cao lớn của Dận Chân xuất hiện, bước chân vẫn hơi loạng choạng. Xem ra trong dạ yến không chỉ là quá chén.

Vân Yên nhanh chóng đỡ lấy khuỷu tay chàng, cúi đầu giúp chàng sửa sang lại quần áo bên trong, khoác lại áo choàng trên vai. Dìu chàng quay trở lại giường nằm. Vân Yên bỗng nhiên rung mình một cái, cúi đầu mới phát hiện hóa ra mình vội vã rời giường trong khi chỉ mặc chiếc áo lót

trong mỏng manh màu trắng, may mắn trong phòng có địa long, nên nhiệt độ không tính là quá lạnh.

Dận Chân tựa vào bả vai Vân Yên dường như có thể cảm nhận được nàng đang run rẩy, đôi mắt đen nhánh đang khép hờ hơi mở ra.

- Vân Yên, lạnh?

Vân Yên giật mình, cho rằng chàng đang nói mình lạnh. Vội vàng nghiêng người kéo cao chăn lên. Chiếc cúc áo của áo trong mềm mại hương bạc hà cọ cọ vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, cảm giác được mùi hương đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái quen thuộc áp lên cơ thể. Vân Yên cả kinh, vội vàng cách xa hơn.

Cẩn thận vén chăn cho chàng, dịu dàng nói:

- Còn lạnh không ạ?

Dận Chân lắc đầu,

- Ta đang nói người đấy.

Giọng nói lẩm bẩm ngái ngủ hòa lẫn với men rượu chưa tan sao mà mềm mại đến dường ấy.

Vân Yên càng lúng túng hơn, người hơi co rúm lại. Không phải là chàng vẫn đang mơ màng chưa tỉnh rượu sao?

- Tạ ơn Tứ gia quan tâm, nô tài không cảm thấy lạnh, Tứ gia đi ngủ thôi ạ.

Vân Yên nhẹ giọng dỗ chàng nằm xuống, theo thói quen vỗ nhẹ vào người, giống như đang dỗ Hoảng Huy chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt nửa khép của Dận Chân trong đêm tối từ từ đóng lại, tiếng hô hấp dần dần trở nên ổn định. Vân Yên hơi buồn ngủ đưa tay lên che miệng của mình, nhẹ nhàng đứng dậy giúp chàng buông rèm xuống, ôm lấy cơ thể đang rét run, cà nhắc trở về giường nhỏ, chui vào trong chăn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 23: Vốn Không Khuyên Nhủ Chỉ Là Tương Bồi

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dận Chân không bị đau đầu, có lẽ mật ong pha với nước ấm uống trước khi ngủ đã phát huy tác dụng. Tứ Nghi Đường trong năm mới vẫn trôi qua bình thản như những ngày bình thường. Dận Chân mỗi ngày đều lên triều và tham gia một vài yến hội trong cung. Tuy là những ngày đầu năm, nhưng công chuyện dần dần bận rộn trở lại, chàng thường mang theo mùi rượu nhàn nhạt quay trở về tiếp tục xử lý công vụ, luôn luôn chong đèn suốt cả một đêm, việc quan trọng chủ yếu nhất là chuyện đề Vĩnh Định. Vân Yên không khuyên nhủ, chỉ đứng bên cạnh tương bồi, dường như tất cả đã trở thành chuyện thường tình.

Sáng sớm mừng chín, Vân Yên giúp Dận Chân thay trường bào mới màu xanh, bên ngoài khoác áo choàng màu vàng trên trong có lót lông cáo, mép áo lộ ra lớp lông màu trắng càng làm nổi bật thêm khuôn mặt tuấn tú và phong thái tuấn lãng của chàng.

Vân Yên đang cài cúc áo dưới cổ Dận Chân, chợt nghe phía ngoài cửa xa xa vang lên tiếng người ——

- Tứ ca...

Giọng nam phóng khoáng quen thuộc.

Vân Yên nhanh chóng cài xong cúc áo dưới nách chàng, vuốt nhẹ vạt áo. Vội vàng cung kính đi trước một bước mở cửa. Dận Chân chỉnh lại tay áo xong cũng đẩy cửa ra ngoài.

Vân Yên mở cửa, một chàng thiếu niên sáng sủa đứng trong bình minh. Cậu ta yên lặng đứng ở đó, dù không mang theo bất kỳ đồ trang sức nào nhưng lại mang đến cảm giác vui mừng cho người bên cạnh. Nếu như có một em trai như vậy, dù là ai cũng sẽ yêu thương không rời.

Vân Yên kính cẩn hành lễ với cậu:

- Thịnh an Thập Tam gia.

- Vân Yên, ta đặc biệt tới đây để lấy kết Cửu Châu.

Dận Tường vừa bước vào cửa vừa nhìn Vân Yên mỉm cười.

Vân Yên sững sờ, hơi sợ hãi.

- Nô tài đi lấy ạ.

Sáng sớm đặc biệt tới đây chỉ để lấy một cái kết, không lừa người đấy chứ.

Dận Chân đứng sau lưng nghe thấy liền cười lờm cậu ta một cái, tựa như đang nói, không cho đệ bắt nạt người của ta.

- Tứ ca, Tứ ca.

Dận Tường giả bộ nghiêm mặt đến bên Dận Chân, còn láu lỉnh lấy lòng.

- Ăn sáng chưa? Lại đây cùng ăn đi, rồi đến sông Vĩnh Định tuần sát đê.

Dận Chân thân thiết vỗ bả vai Dận Tường, dẫn cậu ta tới chiếc bàn nhỏ để ăn sáng.

Vân Yên lấy kết ra, cung kính cúi đầu, dùng hai tay đưa cho Dận Tường.

Dận Tường lấy kết Cửu Châu trong lòng bàn tay nàng, đôi mắt màu hổ phách cẩn thận quan sát cái kết màu đỏ rực. Rồi sau đó nhẹ nhàng cất kỹ trong lồng ngực. Ngẩng đầu lên nhìn Dận Chân và Vân Yên mỉm cười: "Đệ cũng có kết giống như Tứ ca rồi". Nét mặt thanh tú vô cùng trong sáng.

Dận Chân nghe xong hàng lông mi hơn run lên, đôi mắt đen tuyền nhìn Dận Tường rồi lại nhìn Vân Yên đang cúi đầu.

Vân Yên cúi đầu yên lặng dịu dàng, thầm nghĩ những lời này thật dễ thương, hai người này quả là huynh đệ.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Vân Yên đi mở cửa, Tiểu Thuận Tử đưa bữa sáng đến, ngây ngô nhe răng cười. Vân Yên nhận ra Tiểu Thuận Tử còn cẩn thận chuẩn bị thêm một phần, tự nhiên cười gật đầu với y. Hai người cùng đi vào bày bữa sáng cho Dận Chân và Dận Tường, Tiểu Thuận Tử mới lui ra.

Vân Yên biết huynh đệ hai người có chuyện cần bàn luận đàm đạo, liền xoay người đi thu dọn lại phòng ngủ. Sau khi sắp xếp trong giường chiếu, Vân Yên đi ra. Thấy hai người đã dùng xong bữa, chuẩn bị ra ngoài. Dận Chân bước chân ra cửa không quay đầu lại, tự nhiên nói:

- Buổi chiều ta về.

Dận Tường nhìn Vân Yên đang quỳ lạy. Vân Yên cúi đầu vâng dạ, cung kính hành lễ. Không biết tự khi nào, nàng bình thường không nói quá một câu.

Vân Yên yên lặng thu dọn phòng, cẩn thận giặt quần áo của Dận Chân. Giữa trưa ăn qua loa ít cơm, lấy nước ở phòng nước rồi đến phòng

tắm hạ nhân tắm rửa. Những việc cần làm hàng ngày đều rất đơn giản, nhưng cũng không tính là bạc đãi chính mình.

Buổi chiều theo thường lệ nàng lại đến chính phòng chơi với Hoảng Huy một lúc, Hoảng Huy đã đã lớn thêm một chút, giống y như tiểu đại nhân vừa thông minh vừa dễ thương. Sau mừng ba Dận Chân đã yêu cầu thầy giáo bắt đầu dạy Hoảng Huy đọc sách, Vân Yên nghe giọng nói non nớt thẳng bé khi đọc "Quan quan thư cữu tại hà chi châu (Quan quan cái con thư cữu, Con sống con mái cùng nhau bãi ngoài) (1)" mà cười không ngừng được.

Na Lạp thị kéo nàng đến hỏi chuyện, hỏi vài câu quan tâm đến sức khỏe và ăn uống của Dận Chân, Vân Yên đều cung kính trả lời. Na Lạp thị cười vỗ nhẹ vào tay Vân Yên, bảo nàng phải hầu hạ chu đáo. Vân Yên càng sợ hãi khiêm nhường vâng lời. Nói chuyện được một lúc, Vân Yên thấy sắc trời không còn sớm bèn cung kính cáo từ Na Lạp thị, trở về Tứ Nghi Đường hầu hạ Dận Chân.

Khi trời sắp tối thì Dận Chân quay trở lại Tứ Nghi Đường, vừa ngồi xuống đã bắt đầu xử lý công vụ, hình như công việc trị thủy ở sông Vĩnh Định rất quan trọng. Chàng vẫn luôn cầm bút viết nhanh thoăn thoắt, sắc trời dần dần bao phủ một màu đen.

Đến giờ ăn cơm tối, Vân Yên bày cơm, chàng lắc đầu không ăn. Vân Yên bưng đến lò sưởi để giữ nóng, rồi mài mực cho chàng. Chàng vẫn cúi đầu cầm bút viết, thỉnh thoảng ngừng lại trầm tĩnh suy tư. Trong thư phòng yên lặng như tờ, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người và tiếng mài mực sột soạt. Chàng nghĩ xong rồi lập tức hạ bút, trang giấy nhanh chóng được lấp đầy bởi những con chữ tiểu Khải thanh thoát. Vân Yên thường hay đứng bên cạnh hầu hạ chàng viết công văn, trong sinh hoạt hàng ngày người đàn ông này không hay nói nhiều, nhưng trên bàn công việc lại càng kiệm lời hơn.

Mất một lúc để viết xong một trang dài, chàng nhẹ nhàng gấp tờ giấy để sang một bên, tiếp tục bắt đầu xử lý phần tiếp theo trong chồng văn được xếp bên cạnh. Tựa hồ đột nhiên nhớ tới điều gì, tay ngừng lại, nghiêng đầu nói nhỏ:

- Người ăn trước đi, không cần chờ ta.

Vân Yên nghe xong ngẩn người yên lặng lắc đầu, không nói gì, tư thế không thay đổi tiếp tục mài mực. Ông chủ còn đang bụng rỗng làm việc, nhân viên bên cạnh sao có thể nhóp nhép nhai cơm, đây là tình huống gì. Xuyên không còn chưa tới hai trăm linh năm (205) năm đâu.

Khóe môi Dận Chân khẽ động nhưng không hề lên tiếng, cây bút trong tay tiếp tục di chuyển.

Bút lông lướt trên giấy tạo thành âm thanh sột soạt chỉ có thể nghe thấy trong căn phòng tĩnh lặng, âm thanh này như mang theo một bản nhạc có thể in đậm vào lòng người nghe.

Viết xong trang giấy, Dận Chân buông bút lông xuống,

- Ăn cơm.

Vân Yên nghe thấy ngẩng đầu, buông thoir mực xuống nhận lệnh. Xoay người lấy hộp cơm trên lò sưởi ra, nhẹ nhàng đặt từng hộp lên mặt bàn.

Dận Chân nâng mắt chăm chú nhìn Vân Yên bày thức ăn, đứng dậy. Vừa bước đến bàn ăn, vừa nhẹ nhàng cử động cổ, bả vai và khuỷu tay.

Dận Chân vén vạt áo ngồi xuống, Vân Yên đặt chén cơm và đôi đũa bằng bạc trước mặt chàng. Chàng cầm lấy, nhàn nhạt mở miệng:

- Cùng ăn đi.

Vân Yên kinh ngạc, vội vàng cúi đầu xuống trả lời:

- Nô tài không dám, để nô tài hầu hạ Tứ gia dùng cơm ạ.

Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn nàng đang cúi thấp:

- Cùng ăn đi, ăn xong giúp ta mài mực.

Vân Yên nghe thấy lời này, đành phải cúi đầu đồng ý. Bất đắc dĩ đi lấy một cái chén cơm nhỏ khác, yên lặng xới thêm cơm.

Một đĩa thức ăn đầy ắp được đẩy tới, Vân Yên ngẩng đầu, thấy ngón tay đeo nhẫn ngọc đang đẩy đĩa tới trước mặt nàng. Dận Chân buông tay đang chạm vào đĩa, tiếp tục ăn cơm của mình. Vân Yên mím môi, nói khẽ:

- Tạ ơn Tứ gia.

Hai người im lặng nhanh chóng lấp đầy bụng mình, Dận Chân quay trở lại bàn, tiếp tục xử lý công văn. Vân Yên nhanh chóng thu dọn hộp cơm và mặt bàn, chạy tới bên cạnh tiếp tục mài mực.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, nhưng cây bút trên tay Dận Chân vẫn chưa hề dừng lại. Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, ngọn đèn dầu trước bàn từ từ tắt dần, Vân Yên đi tới, nhẹ nhàng gạt bắc đèn, để ngọn đèn sáng hơn một chút.

Càng vào đêm trời càng lạnh, đã qua giờ tỵ (2). Nhưng dường như Dận Chân vẫn chưa nhận ra, vẫn vùi đầu vào trong công việc. Vân Yên vào phòng ngủ lấy áo choàng bằng lông, nhẹ nhàng phủ lên bả vai chàng.

Dận Chân hơi nghiêng đầu, nhưng cây bút vẫn không ngừng lại.

- Người ngủ trước đi.

Tay Vân Yên hơi khựng lại, vẫn lắc đầu, không lên tiếng. Rót thêm nước nóng vào tách của chàng, cầm lò sưởi đặt thêm dưới chân, cẩn thận cho vào lò một ít long não làm tinh thần tỉnh táo.

Mùi hương ấm áp thoang thoảng, mùi mực như thấm sâu vào lòng người, thời gian trôi đi. Bóng hình nhỏ bé của Vân Yên vẫn đứng trước bàn, đã qua giờ sữu (3).

Dận Chân ngừng bút, nghiêng mặt nhẹ nhàng nói nhỏ:

- Ngủ trước đi, ta sắp xong rồi

Trong giọng nói ẩn chứa sự dịu dàng không dễ phát hiện ra.

Vân Yên không ngẩng đầu, nhưng vẫn lắc đầu, âm thanh sột soạt mài mực vẫn không hề gián đoạn. Dận Chân nâng mắt lên rồi lại cụp mắt xuống tiếp tục viết, nhưng tốc độ viết càng thêm nhanh như mây bay nước chảy.

Cuối cùng Dận Chân cũng thoải mái thở ra một hơi, buông bút. Nhẹ nhàng gấp lại trang công văn cuối cùng, ngẩng đầu, đôi mắt chim ưng đen hun hút sâu như dòng nước xoáy, nhìn chăm chăm vào Vân Yên trước mặt.

- Ngủ!

(1) Trích từ bài thơ “Quan thư” trong Kinh thi, bản dịch của Tản Đà: “Quan quan cái con thư cừ, Con sống con mái cùng nhau bãi ngoài.”

(2) Giờ tý: Từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

(3) Giờ sữu: Từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 24: Bát Phủ Tự Hợp (Một)

Tuy nói tiết xuân se lạnh, nhưng trong những ngày cuối cùng của tết âm lịch, thời tiết cũng dần dần ấm lên. Dân Chân đầu năm vì được Khang Hi giao cho công việc trị thủy ở sông Vĩnh Định nên thường xuyên bận rộn làm việc với Thất Bối Lặc Dân Hựu, Thập Tam A Ca Dân Tường. Mỗi ngày trở lại thư phòng, phê duyệt không xuể công văn.

Vân Yên mỗi ngày yên tĩnh đứng bên, rất nhiều đêm thức trắng cùng chàng, không mở miệng khuyên nhủ, chỉ lặng lẽ chọn nhiều món ăn hơn trong thực đơn giúp chàng bồi bổ cơ thể, chuẩn bị thêm nhiều tấm thảm mỏng hơn để che đầu gối chàng khi đêm xuống. Mấy ngày đầu Dân Chân còn mở miệng kêu nài ngủ trước, dần dần về sau cũng ngầm chấp nhận, nhưng thời gian thức đêm cũng dần dần trở nên không quá muộn.

Sắp đến Tết Nguyên Tiêu, nhận được thiệp mời của Bát phủ cách vách, lấy lý do lần trước tự hợp ở Tứ phủ rất vui vẻ, lần này sẽ đến lượt Bát phủ mời khách, Dân Chân tất nhiên vui vẻ nhận lời.

Ngày Nguyên Tiêu, trên dưới trong ngoài phủ đều treo đầy đèn lồng và các loại đồ đèn. Khung cảnh rất náo nhiệt. Ban ngày, Dân Chân dẫn theo Na Lạp thị vào cung, tham gia các hoạt động Tết Nguyên Tiêu của hoàng gia.

Vân Yên ôm Hoảng Huy đi khắp nơi trong phủ, bắt đầu đoán đồ đèn sớm.

Đôi mắt to tròn của Hoảng Huy khi cười giống hệt trăng lưỡi liềm, lông mi cong vút. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì cười như quả táo đỏ, ngoan ngoãn dụi dụi vào bả vai Vân Yên, bàn tay nhỏ bé mồm mím ôm chặt lấy cổ nàng. Vân Yên ôm thẳng nhóc, đi được hơn nửa phủ đã bắt đầu thở hổn hển. Tên nhóc này lại lớn thêm nữa rồi, thật sự ôm không nổi nữa.

- Vân Yên, sáng nay ta đã hỏi thầy giáo, "Quan quan thư cưu tại hà chi châu" và "yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu" có quan hệ gì. Thầy giáo nói là dùng thủ pháp ẩn dụ, để dẫn ra tình cảm mến mộ của quân tử đối với một cô gái xinh đẹp dịu dàng. Nhưng mà, ta cảm thấy, tại sao không ví cô gái xinh đẹp như con chim nhỏ dễ thương nhỉ?

Đôi mắt to tròn của Hoảng Huy chớp chớp, thẳng bé nằm bò lên vai Vân Yên, giọng nói mềm mại ngâm cứu cả một đoạn thơ. Quả thật làm cho Vân Yên phải thay đổi lại cách nhìn.

Ngẫm nghĩ lời thẳng bé nói, Vân Yên không nhịn được cười, ôm người Hoảng Huy.

- Nhóc à, sao lớn nhanh như vậy.

Mới bốn tuổi đã nói chuyện quân tử thực nữ rõ ràng đâu ra đấy rồi.

- Hi... Vân Yên chính là con chim nhỏ.

Tiểu quỷ dụi đầu vào hõm vai Vân Yên, cười toe toét.

Một lớn một nhỏ chơi đùa vui vẻ, thẳng nhóc không chịu buông tay Vân Yên, nói rằng hôm nay a mã vắng nhà. Vân Yên mỉm cười chơi đùa cùng nhóc.

Xế chiều khá muộn, Dận Chân và Na Lạp thị cùng nhau trở về, hỏi chuyện học hành của Hoảng Huy, rồi cùng Vân Yên trở về Tứ Nghi Đường.

Vừa bước vào phòng, chàng tự nhiên chấp tay sau lưng ngẩng đầu, Vân Yên nhìn thấy vệt vàng tháo cúc áo dưới cổ chàng xuống. Vừa cười, vừa cảm thấy yết hầu của chàng hơi chuyển động, giọng nói trầm thấp giàu từ tính truyền tới,

- Thay quần áo thường ngày, lát nữa cùng ta đến Bát phủ bên cạnh dự tiệc.

Ngón tay Vân Yên khẽ ngừng lại, rồi tiếp tục cởi đến cúc áo dưới nách chàng.

- Vâng, Tứ gia.

Đây là lần đầu tiên Vân Yên được theo Dận Chân ra ngoài. Dù nói lần đầu tiên này thật sự đi không xa lắm. Chỉ ngay cách vách mà thôi.

Vân Yên nghĩ tới khoảng thời gian còn sống với Phúc Nhi cùng Bích Nguyệt trong thôn trang trước khi vào Tứ phủ, không biết đến đó còn có cơ hội gặp lại hay không, chỉ cần thấy hai người vẫn bình yên khỏe mạnh là tốt rồi. Ba người đều là những nô tài tiện tịch thấp kém nhất, không biết hoàn cảnh ở Bát phủ sẽ như thế nào. Mà nếu không phải do sai sót ngẫu nhiên lần đó trong nhà bếp, chắc chắn bây giờ Vân Yên vẫn đang an phận thủ thường làm nha hoàn tạp vụ thấp kém, đến cả tiền sảnh e rằng cũng không có tư cách bước vào, lại càng không nói đến thư phòng, quả là thế sự thay đổi chỉ sau một đêm.

Đi sau Dận Chân bước vào cửa chính, Vân Yên từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu cách lưng Dận Chân một bước, giữ trọn bốn phận làm một nô tài bên người, khuôn mặt bình thản, không hề nâng mắt.

Đi ngang qua đều là âm thanh thỉnh an, gã sai vặt dẫn đường lạnh lợi niềm nở.

Bố cục trong Bát phủ cơ bản giống như trong Tứ phủ, phong cảnh tuyệt mỹ không hề thua kém Tứ phủ, mà so với Tứ phủ hoa thơm cỏ lạ còn nhiều hơn. Trong cảnh vật tao nhã còn có thể thấy cả vẻ đẹp và hơi thở của chủ nhân, giống như một bức tranh sơn thủy với nét vẽ chấm phá truyền thần, làm cho người ta nhìn không rời mắt.

Vừa bước qua cửa thùy hoa, xa xa chợt nghe thấy tiếng cười như ẩn như hiện trước cửa tiền sảnh, ngâm nga mà quyến rũ ——

Một gốc cây hải đường cao to như người phụ nữ xinh đẹp được trồng trước tây phủ đang nở rộ kiều diễm, ánh mặt trời chiếu xuống rực rỡ, một vài người đàn ông đang đứng dưới tán cây.

Người đứng đầu khuôn mặt mỉm cười, giọng nói dấp dấp đều tuyệt mỹ, thần thái tuấn tú, xinh đẹp tuyệt trần. Hoa hải đường kiều diễm đến vậy, cũng không so được ba phần nhan sắc của hắn.

Hắn tự nhiên chấp một tay sau lưng, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa trên cành, khéo môi khê động. Những người đàn ông diện mạo anh tuấn đứng phía sau đều nhìn hắn, nét mặt trong veo vui vẻ.

Đôi mắt của Bát Bối Lặc Dận Tự sáng như ngọc khê nâng lên, xuyên qua cành hoa nhìn vị khách đang bước qua cửa thùy hoa, con mắt chợt lóe sáng trong nháy mắt rồi biến mất, nhẹ nhàng buông đóa hoa trong tay ra, khuôn mặt mang theo nụ cười ra ngênh đón.

- Tứ ca!

Vân Yên đi sau lưng Dận Chân, nhìn khung cảnh dưới cây hoa hải đường cũng không khỏi âm thầm nghĩ, phải là người phụ nữ xinh đẹp dường nào mới có thể sinh ra con người như vậy? Đẹp đến nỗi e rằng trên trời dưới đất cũng không thể tìm được người thứ hai. Con người phàm trần nhỏ bé như nàng không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Nàng cúi đầu tiếp tục bước theo chân Dận Chân, cung kính hành lễ với các vị a ca đang đứng dưới tán cây, đôi mắt sụp xuống, tất cả đều tuân thủ nghiêm ngặt theo quy củ.

Sau lưng Bát Bối Lặc Dận Tự là Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Nga, Thập Tứ A Ca Dận Trinh, mỗi người đều chào hỏi Dận Chân. Thật ra bọn họ đều là những người có diện mạo xuất sắc, nhưng khi cả đám đứng với Dận Tự, ngược lại lại bị lu mờ.

- Bát đệ, cây hải đường này của đệ nở hoa rồi, quả là rất đẹp. Có lẽ còn đẹp hơn nhiều so với tùng tuyết bên phủ ta.

Dận Chân đứng dưới tán cây ngẩng đầu tĩnh lặng ngắm hoa hải đường rợp khắp tây phủ, ngửi khí mang theo vui vẻ.

- Tứ ca, chỉ là vừa vãn mà thôi, đúng lúc sáng sớm nay vừa nở hoa, xem ra đang chuẩn bị nghênh đón mọi người tới chơi.

Ngửi khí Dận Tự ấm áp trong trẻo mà quyến rũ, ngẩng đầu lên cùng Dận Chân ngắm hoa hải đường đang nở kiêu diễm.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua những tán cây rọi xuống, chiếu lên nét mặt của cả hai người, dung mạo càng thêm trong trẻo tuấn tú, trong phút chốc không phân được cao thấp.

Tuy dung mạo của Dận Tự là tuyệt trần, nhưng Dận Chân lại giống hắc đế kỳ lạ, tuy vậy phong thái hấp dẫn người khác lại không giống nhau, đó chính là thần sắc gợi cảm giữa hai đầu lông mày, không hề thua kém ai.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 25: Bát Phủ Tự Hạp (Hai)

Nếu nói Bát Bối Lặc Dận Tự có dung mạo hào hoa phong nhã nhất trong tất cả các hoàng tử, vậy thì không thể bàn cãi được. Mà Tứ Bối Lặc Dận Chân đứng bên cạnh hẳn không những không bị lu mờ, ngược lại còn có một hương vị riêng thu hút người khác, quả nhiên khí chất quyết định tất cả.

Giây phút lần đầu tiên Vân Yên diện kiến Dận Chân, nàng đã nhận ra "Nét đẹp của người này không hề giống với bất cứ ai", đó là một khí chất không có ngôn từ nào có thể diễn tả nên. Trên người chàng dường như ẩn giấu một sức sống kì diệu, một sự gợi cảm chứa đầy ma lực, trong sự gợi cảm mang theo sự dẻo dai lão luyện chỉ có riêng ở đàn ông, tựa hồ sắp phá kén chui ra; sự gợi cảm đó bắt đầu từ mùi đàn hương nhàn nhạt vấn vít quanh đầu ngón tay, giữa hai đầu lông mày toát lên tướng Phật gia, nhẹ nhàng tựa như được phủ một lớp áo mỏng trong suốt màu thiên thanh, mị lực trác tuyệt cất giấu trong cơ thể chàng chỉ chờ người hữu duyên đến để thức tỉnh phá kén hóa bướm.

Đôi huynh đệ này, thật sự do trời đất tạo nên, không phân cao thấp.

- Tứ ca, lão Thập Tam đâu? Tưởng đệ ấy đi cùng với huynh chứ?

Dận Tự vừa dẫn Dận Chân vào sảnh, vừa ôn hòa hỏi.

- Chắc lát nữa sẽ đến thôi.

Dận Chân nhàn nhạt trả lời, bước vào tiền sảnh, phong thái tao nhã vén vạt áo bào ngồi xuống, gãi sai vật lạnh lợi lập tức bung trà lên đặt lên

bàn.

Vân Yên vẫn luôn giữ bốn phận người hầu của mình, nhìn chăm chăm vào sau lưng chàng, cúi đầu làm không khí. Đối mặt với nơi có quá nhiều người, nhất là khi ở nhà người khác, ít nhiều cũng không có sự thoải mái như ở nhà mình. Yên lặng nghe huynh đệ hai người họ ngồi nói chuyện, khi là chuyện gia đình khi thì chuyện công việc. Giọng nói Bắc Kinh giàu từ tính của Dận Chân không cất lên quá nhiều, chỉ thỉnh thoảng đáp lại đôi ba câu, khung cảnh hai người giống như mỗi đêm chàng phê duyệt công văn trong thư phòng.

Mỗi lần Dận Tự nhẹ nhàng mở miệng nói chuyện, những người còn lại đều chuyên chú nghe đến xuất thần, trong sảnh yên tĩnh đến dị thường. Tâm mắt Dận Đường, Dận Nga, Dận Trinh dường như đều đặt trên khuôn mặt của hắn, chăm chú không rời. Tựa hồ hắn sinh ra đã có một loại ma lực như vậy, chỉ cần một cái cau mày hay một nụ cười cũng giống như thổi nam châm lớn thu hút người bên cạnh.

Không đến một lúc, đám hoàng tử Đại A Ca Dận Thì, Tam A Ca Dận Chỉ, Thập Tam A Ca Dận Tường đều lần lượt đến, bên người cũng dẫn theo nha hoàn hay gã sai vặt, Vân Yên cũng không cảm thấy quá bất ngờ, cũng vì vậy mà thả lỏng hơn. Thái tử phái gã sai vặt đến truyền lời rằng được Thánh thượng giữ lại cùng ăn cơm nên không thể tới được. Câu nói đơn giản nhưng cũng một lần nữa tuyên bố địa vị của Thái tử trong lòng Khang Hi không giống với người bình thường. Vân Yên không ngẩng đầu nên không quan sát tỉ mỉ được các vị a ca, một là nàng không có can đảm, hai là nàng nghĩ cũng không cần thiết. Các a ca của Khang Hi đều không xấu, thậm chí có thể nói là tướng mạo đường hoàng, cùng với thân phận tôn quý và cách ăn mặc, đương nhiên có thể gọi là ngàn dặm mới có một người. Trên người Tam A Ca Dận Chỉ bộc lộ rõ ràng phong độ của người trí thức, mà từ trong ra ngoài của Đại A Ca Dận Thì đều mang theo sự bộc trực nóng tính.

Sau khi khai yến, Vân Yên vẫn hầu hạ Dận Chân dùng bữa theo thường lệ ở Tứ phủ. Giữa hai người đã tạo thành thói quen ăn ý mà không cần nói thành lời, bình thường chỉ cần đôi mắt hay ngón tay của Dận Chân khẽ động, Vân Yên liền biết chàng muốn nói gì hoặc muốn làm gì. Tất cả động tác giữa hai người chủ tớ họ, tựa như chuyện thường tình.

Dận Tự ngồi bên cạnh Dận Chân, nên đương nhiên cách Vân Yên rất gần. Mỗi lần nói chuyện với Dận Chân hẳn sẽ hơi nghiêng đầu, ánh mắt lúc ẩn lúc ẩn như trong dạ yến ở Tứ phủ lần trước làm Vân Yên một lần nữa cảm nhận sự tồn tại mãnh liệt, nàng chỉ có thể yên lặng mím môi phớt lờ đi.

Ngồi bên kia Dận Chân là Dận Tường. Thỉnh thoảng cậu ta nghiêng người nói với Dận Chân mấy câu nhìn thấy Vân Yên, sẽ cười nháy mắt mấy cái. Bữa tiệc kéo dài rất lâu, mọi người ăn uống linh đình. Tựu lượng Dận Chân không tốt cho lắm, cho nên uống ít nhất có thể.

Đến cuối bữa tiệc, Đại A Ca Dận Thì, Tam A Ca Dận Chỉ đều để nha hoàn và gã sai vặt bên người mình theo sắp xếp của quản gia Bát phủ lui xuống ăn cơm, đôi đũa Dận Chân hơi khựng lại ở đĩa rau, rồi gấp về. Nghiêng đầu nói nhỏ một câu:

- Vân Yên, người cũng đi cùng đi.

Vân Yên hơi nâng mắt lên, vẫn cúi đầu tuân lệnh. Rồi cũng đi ăn cơm.

Tứ phủ không có hành lang uốn khúc như trong Bát phủ, buổi tối ở Bát phủ khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ, tạo nên một khung cảnh mờ mờ ảo ảo, mê hoặc đôi mắt người xem. Quanh co qua một đoạn hành lang uốn khúc kéo dài, mới đến một gian phòng nhỏ tinh xảo ăn cơm.

Cơm canh chuẩn bị cho các nô tài của hoàng tử rất thơm tất, Vân Yên vừa yên lặng xới cơm vừa trầm tư suy nghĩ giết thời gian, chẳng trách trước đây hồi vừa mới tốt nghiệp đi tìm việc làm luôn nghe người ta nói đến con chó của người quyền quý cũng cao sang hơn so người bình thường, chứ

đừng nói đến những người có quan hệ dây mơ rễ má với họ, đương nhiên đều là những chức vụ cao được quyết định nội bộ. Trời ạ, không dừng lại đi so bản thân với chó, mình cũng thật có tiền đồ.

Đang ăn cơm, Vân Yên bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới quặn đau, trên trán lấm tấm mồ hôi, lúng túng muốn đi nhà vệ sinh. Nhưng chẳng lẽ lúc người ta đang ăn cơm mình lại hỏi vấn đề này? Vân Yên đành phải mỉm cười với mọi người rồi đứng lên, bước chầm chậm ra khỏi cửa, muốn đi hỏi người khác. Quán gia lúc này dẫn bọn họ tới đây đã không còn đứng ngoài, mà gã sai vặt cũng không biết chạy tới chỗ nào rồi.

Vân Yên thật sự không thể chờ được nữa, liền đi ngược lại lối cũ, chính là lối tới tiền sảnh, hi vọng có thể gặp được hạ nhân khác để hỏi nhà xí ở đâu. Ở phủ người khác luôn bất tiện như vậy.

Vừa đi vừa phát hiện hành lang uốn khúc không ngờ lại dài như vậy, đi mãi vẫn chưa tới nơi, trong đầu Vân Yên bắt đầu tự nghi ngờ liệu có phải mình nhầm đường không? Bởi vì cảnh vật xuất hiện nơi này không hề giống với tiền sảnh.

Trước mắt nàng xuất hiện một mảnh sân rộng lớn với lối kiến trúc bên ngoài khá đặc biệt, trong sân trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, cành lá tươi tốt. Giữa các chậu hoa hình như có một người đang ngồi xổm, dịch chuyển vị trí các chậu hoa trong tay.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 26: Bát Phủ Tự Hợp (Ba)

Tư thế ngồi xồm đó rất quen thuộc, dù ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn khi sáng khi tối, nhưng sự quen thuộc đó vẫn làm tim người ta đập thành thịch. Trong không khí dường như thoang thoảng mùi hương của gói giấy dầu ngày ấy, khuôn mặt cô gái tròn như trăng rằm giọng nói ấm áp: “Vân Yên, qua đây, tôi và Bích Nguyệt giấu cho cô một cái bánh bao nè.” ——

Lần đầu tiên Vân Yên cảm thấy ông trời nghe được tiếng lòng của mình, hành lang uốn khúc nơi đây cuối cùng cũng đưa nàng tới gặp lại cố nhân ấm áp ngày xưa.

Vân Yên chậm rãi bước tới —— cô gái đang ngồi xồm nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu lên ——

- Chị Phúc Nhi...

Giọng nói Vân Yên rất nhẹ, thậm chí còn hơi khàn khàn.

Phúc Nhi đang ngồi xồm từ từ mở to mắt, nét mặt sững sốt rồi mừng rỡ và xúc động không thể tin nổi.

- Vân Yên!

Vân Yên chưa bao giờ đi nhanh như vậy, Phúc Nhi đứng lên. Đường như hai người đồng thời nắm chặt lấy tay nhau.

- Sao cô lại tới được Bát phủ? Vẫn khỏe chứ? Thật sự không thể tin được tôi có thể gặp lại cô thế này.

Phúc Nhi kéo tay Vân Yên xúc động hỏi, khoe mắt đã hoe đỏ.

- Chị Phúc Nhi, em vẫn khỏe, chị thế nào? Chị Bích Nguyệt vẫn khỏe chứ?

Vân Yên cúi đầu, hốc mắt cay cay, chỉ nắm chặt tay Phúc Nhi.

Phúc Nhi nghe vậy vội vàng nhớ đến, nàng đang định quay đầu vào phòng gọi ——

- Vân Yên!

Bích Nguyệt nghe thấy bên ngoài có tiếng người, mặc kệ đôi tay đầy bùn chạy ra ngoài xem, chợt thấy Phúc Nhi đang nắm chặt tay người mà các nàng vẫn luôn nhớ mong ở phủ Tứ gia cách vách, Vân Yên!

- Chị Bích Nguyệt!

Trong phút chốc ba người trùng phùng mừng rỡ bắt tay nhau. Vân Yên quên đi bụng dưới đang quặn đau, cảm giác dần dần trở nên mơ hồ.

Một lúc lâu sau, các nàng mới bình tĩnh lại kể lại tình hình gần đây. Hóa ra nơi đây chính là nhà ấm trồng hoa của Bát phủ.

Bát Bối Lặc Dận Tự rất thích trồng cây cối hoa cỏ trong các đình viện, vì vậy trong phủ xây dựng riêng một sân chuyên để trồng hoa cung cấp cho các nơi. Nha hoàn thượng đẳng đều đi hầu hạ chủ tử hết cả, mà Phúc Nhi và Bích Nguyệt đều là những nha hoàn thấp kém không đủ tư cách hầu hạ người khác, nên bị phân đến nhà ấm trồng hoa, cả ngày làm những công việc không có thể diện như chăm sóc hoa cỏ, tưới nước bón phân, thường thường hai tay lấm đầy bùn đất. Nhưng hoa cỏ không mở miệng nói chuyện nên sẽ không có thị phi, chỉ là Bích Nguyệt nói rằng nha hoàn làm trong phòng ấm tưới nước bón phân, muốn được thăng cấp e là rất khó.

Các nàng lại hỏi Vân Yên sao vào được đây, Vân Yên khựng lại một chút rồi nhẹ giọng trả lời cùng chủ tử vào Bát phủ làm khách, thấy sắc mặt Bích Nguyệt vừa tái mét vừa đỏ bừng nhìn phía sau nàng, rồi lập tức khom người quỳ xuống, Phúc Nhi cũng nhanh chóng làm theo.

Vân Yên vội vàng xoay người hành lễ thỉnh an, lưng đổ đầy mồ hôi lạnh sợ hãi —— yến tiệc có lẽ đã kết thúc rồi!

Khuôn mặt xinh đẹp mê người của Dận Tự phủ một lớp hơi rượu mỏng, lẳng lẳng đứng ở phía sau, nét mặt tuyệt sắc vô song khiến không ai dám nhìn thẳng.

- Đi thôi.

Giọng nói Dận Tự mềm mại như tơ lụa lướt qua bên tai, mang đến cho người nghe cảm giác run rẩy kì lạ.

Trong lòng Vân Yên hoảng sợ.

- Vâng, Bát gia.

Dận Tự nhìn nàng đang cúi đầu, quay người khoan thai bước trên hành lang quanh co. Trong đầu Vân Yên kêu lên ong ong, không có thời gian suy nghĩ, cũng không dám chần chờ, vội vàng theo sau. Không dám cách quá gần, bèn tự điều chỉnh bước chân của mình cách khoảng hai ba bước.

Từng hàng đèn lồng màu đỏ hiện lên trước mắt, chỉ một đoạn hành lang, nhưng Vân Yên chưa bao giờ cảm thấy xa như vậy, tựa như không có điểm cuối cùng.

Dừng lại —— bước chân Dận Tự dừng lại. Vân Yên nhạy cảm đồng thời cũng ngừng bước, nín thở cúi đầu.

- Ta, đáng sợ vậy sao?

Dận Tự chậm rãi xoay người, hai tay ừnh chắp sau lưng, đứng trước người Vân Yên. Ngử khí của hần dịu dàng, dịu dàng đến mức có thể làm cho người nghe run rẩy, ánh mắt của hần suồng sã mà trực tiếp, trực tiếp giống như nụ cười kia ở dạ yến Tứ phủ lúc trước, hoàn toàn không phù hợp với vẻ bề ngoài ôn nhuận như ngọc của hần. Đây có phải là vị quân tử như ngọc mỉm cười đứng dưới tán hoa hải đường thưởng hoa không? Rốt cuộc đâu mới là con người thật của hần?

Vân Yên dưới ánh mắt của hần vẫn nín thở, nhưng, nàng mím môi cúi đầu quỳ xuống, giọng nói nhẹ nhàng:

- Nô tỳ có chỗ nào mạo phạm Bát gia, xin Bát gia thứ tội!

Dận Tự nheo cặp mắt hào hoa phong nhã của mình, ánh mắt vẫn đẹp như vậy. Hần bình tĩnh nhìn xuống đỉnh đầu Vân Yên. Gió thổi qua hành lang, thổi bay vạt áo hần, thổi bay cả những sợi tóc trên khuôn mặt ấy, thổi qua những tán cây khiến cành lá xào xạc, hần không nói lời nào.

Cây muốn lặng, mà gió chẳng ngừng.

Vân Yên cúi đầu quỳ gối, trên mặt đất lạnh như băng, nàng cắn chặt hàm răng.

Không biết đã qua bao lâu, tựa hồ có cảm giác lâu như một thế kỉ. Dận Tự yên lặng xoay người, tiếp tục bước về phía trước. Vân Yên ngẩng đầu đứng lên, đầu gối đã mềm nhũn. Bước nhanh theo sau, đèn lồng chiếu lên khuôn mặt của nàng, sắc mặt trắng bệch.

Bước vào tiền sảnh, yến tiệc đã tàn. Có mấy vị a ca đã về trước, chỉ còn lại vài vị a ca đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm ——

Bóng hình quen thuộc đang tựa nửa người vào ghế, khuôn mặt nghiêng nghiêng đã phiếm đỏ, hàng lông mi hơi cong lên tỉnh lặng. Một khuỷu tay chống lên lan can, ngón tay đeo nhẫn ngọc vân ve đường cong

dưới cằm, quanh thân chàng bao phủ bởi hơi thở mệt mỏi và hơi rượu thoang thoảng. Tay kia cầm một tách trà, trà đã hơi lạnh.

Dận Tự tao nhã ngồi xuống cái ghế đối diện, ôn hòa nói chuyện với Cửu A Ca Dận Đường. Nụ cười mê hoặc trong veo không giống với người phàm trần.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn góc mặt Dận Chân, đi nhanh như chạy đến bên người chàng, nhẹ nhàng trở lại vị trí quen thuộc, đứng phía sau lưng chàng, trái tim, lúc này mới buông lỏng xuống.

Lông mi của Dận Chân khẽ nâng lên, nhìn nàng, đôi mắt chim ưng đen huyền thâm thúy phủ một lớp sương mỏng.

- Về nhà thôi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 27: Kinh Nguyệt Đầu Tiên

Về nhà? Vân Yên nghe rõ hai từ này được thốt ra nhẹ nhàng như có như không từ đôi môi của Dận Chân.

Về nhà? Trong vài giây Vân Yên chưa nhận ra không ổn chỗ nào, nhưng lúc này tại đây hai từ này vô cùng thích hợp, thích hợp giống như hạn lâu ngày gặp được mưa to, kẻ tha hương gặp lại bạn cũ.

Con người đen như mực và hai chữ được thốt ra nhẹ nhàng làm bàn tay đang run rẩy của nàng bình tĩnh lại đến lạ kỳ. Đúng vậy, có thể về rồi. Nàng biết rất rõ, ý của chàng chính là, về Tứ Nghi Đường thôi.

Dận Chân mở miệng cáo từ với Dận Tự, Dận Đường, Dận Nga, đứng dậy. Cơ thể hơi lão đảo, Vân Yên vội vàng dìu lấy khuỷu tay chàng, động tác giống như bảo bối Hòa Thị Bích (1) có giá trị liên thành.

Con mắt Dận Tự hơi lóe lên, người khác rất khó nhận ra, khóe miệng xinh đẹp vẫn cong lên thành đường cong hoàn mỹ, nhưng ánh mắt đã âm thầm trở nên lạnh lùng.

Vân Yên cố gắng phớt lờ ánh mắt càn rỡ phía sau lưng, bây giờ nàng chỉ muốn quay về Tứ Nghi Đường, quay về mảnh sân yên tĩnh quen thuộc.

Vân Yên nhẹ nhàng dìu khuỷu tay Dận Chân, hai người quay trở lại phủ, gã sai vặt đứng ở cửa lớn muốn tiến tới đỡ, Dận Chân xua tay.

Hai người tiếp tục chậm rãi đi về góc sân Tứ Nghi Đường phía Đông Nam. Đêm yên tĩnh, người cũng tĩnh lặng. Vân Yên có thể ngửi thấy mùi

đàn hương hòa lẫn với mùi rượu chỉ thuộc riêng về chàng. Bước qua cây cầu gỗ bắc đến Tứ Nghi Đường, Vân Yên cẩn thận dìu từng bước chân của Dận Chân, mà chàng cũng tùy ý để nàng dìu. Cho đến khi nhìn thấy tấm hoành phi Tứ Nghi Đường, ba chữ quen thuộc nhưng khiến Vân Yên thở phào nhẹ nhõm một hơi, dường như đã sức cùng lực kiệt.

Vào phòng, Vân Yên vội vàng đỡ Dận Chân ngồi lên giường, kê một cái nệm êm phía sau lưng chàng, để chàng dựa nửa người. Nhanh chóng bê chén nước mật ong ghé tới bên miệng chàng. Không biết từ lúc nào, trong căn phòng này không còn tồn tại khái niệm “thử thuốc”. Nàng bưng tới, chàng hé miệng. Chỉ thế mà thôi.

Đặt chén nước mật ong đã uống cạn xuống, nàng bắt đầu nhẹ nhàng cởi cúc quần áo của chàng, tất cả đều rất tự nhiên, tựa như không biết đã làm bao nhiêu lần. Dận Chân lẳng lặng nhìn động tác của nàng. Suy nghĩ của Vân Yên đang tập trung vào động tác trên quần áo, vài sợi tóc rủ xuống trên gò má mềm mại hơi tái nhợt của nàng, ánh mắt chuyên chú hơi mơ hồ.

- Nóng.

Trong miệng Dận Chân thốt ra một chữ.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chàng, bàn tay đã chạm tới lớp áo lót mềm mại trong cùng. Gương mặt chàng ửng đỏ, không thể nhìn ra là do say hay do nhiệt độ cơ thể quá cao. Vân Yên mím môi nâng mắt lên,

- Tứ gia, nô tài mạo phạm.

Nàng lại lấy mu bàn tay chạm nhẹ vào môi mình, thấy ánh mắt của Dận Chân ngăm đồng ý, khẽ chạm vào trán của chàng, rồi lập tức cung kính thu tay lại. Yên lòng, hình như không bị sốt.

Vân Yên nhẹ nhàng cởi tiếp hai cúc áo dưới cổ áo, để chàng cảm thấy đỡ nóng hơn.

Yết hầu cao thẳng cùng với đường cong xương quai xanh tinh xảo từ từ lộ ra, kết hợp với hơi thở dồn dập từ lồng ngực chàng, hai đầu lông mày nhuốm hơi rượu gợi cảm làm người khác phải rung động.

Vân Yên ngồi xồm, đặt hai chân Dận Chân vào chậu nước nóng, cúi đầu xuống, hơi nước nóng mờ ảo phủ vào khuôn mặt nàng. Dận Chân ngâm khế trong cổ họng, híp mắt nhìn. Nàng cẩn thận dùng lòng bàn tay múc nước đổ nhẹ vào lòng bàn chân và mu bàn chân, nhẹ nhàng mát xa mu bàn chân, rửa sạch mát xa qua lại nhiều lần, không nông không sâu, không nhanh không chậm. Thoải mái ấm áp dường như khiến người ta phải thờ dài thỏa mãn từ trong đáy lòng.

Sau những lần mát xa cho Dận Chân hàng ngày, lực đạo của nàng ngày càng thích hợp với chàng. Chỉ là không biết, rốt cuộc là nàng dần thích hợp với chàng, hay chàng dần thích hợp với nàng?

Vân Yên nâng bàn chân của chàng lên, cẩn thận dùng khăn lau khô, đang định đứng lên. Lúc này, đôi mắt Dận Chân bỗng nhiên nhìn thẳng vào một chỗ nào đó trên chân Vân Yên, hơi nghiêng người về phía trước.

- Người bị thương?

Trong giọng nói hơi khàn mang theo sự lo lắng âm thầm.

Phút chốc Vân Yên mờ mịt theo ánh mắt của chàng nhìn lên quần của mình —— một vết máu mờ mờ trên đùi bên trái hiện lên sau lớp vải của quần!

Vết máu?! Vân Yên trong nháy mắt không hoàn hồn lại được, nàng không bị thương, mà đây là...

Sống lưng lạnh toát ~! Ấm ~! ~ toàn bộ máu xông lên tới đỉnh đầu, Vân Yên đỏ bừng từ đầu đến chân!

Hóa ra, nàng quên mất, quên mất rằng, sau khi xuyên không nàng phải trải qua một việc mà cô gái nào cũng phải trải qua —— kinh nguyệt đầu tiên...

Cơ thể này khoảng mười ba, mười bốn tuổi, cuối cùng thì ngày này cũng tới. Nhưng, Sao không phải là ngày mai mà lại là ngày hôm nay! Từ cơn đau quặn không tên trong Bát phủ đến lúc hoảng sợ phải quỳ xuống, hay lúc về phải ngồi xõm rửa chân, đã làm cho vết máu này thấm qua hai lớp quần, quan trọng là, nó còn xuất hiện ngay trước mắt ông chủ mình!

Vân Yên rất muốn đào một cái lỗ để chui vào, nếu như có thể ngất xỉu, nàng nhất định không muốn đối mặt với chàng, không có cô gái nào gặp chuyện này lại đứng đưng không sợ hãi. Hình như toàn bộ may mắn đêm nay đã được sử dụng hết để gặp Phúc Nhi và Bích Nguyệt rồi, sau bị Dận Tự đưa đi, kể cả kinh nguyệt lần đầu lúc này, tất cả giống như một cái bẫy hoàn hảo mà ông trời đã sắp xếp —— nếu như bụng không đau sẽ không gặp lại Phúc Nhi, rồi sau đó sẽ không gặp Dận Tự trong nhà ẩm trồng hoa, nếu không quỳ trước mặt Dận Tự lâu như vậy, có lẽ cũng sẽ không...

Đầu đau như búa bổ.

Nàng giống như một con tôm bị luộc chín, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng nước nở lắc đầu.

- Không phải... Nô tài...Tứ gia...

Nàng không thể nào mở miệng ra được.

Dận Chân nhìn nàng lúng túng không nói lên lời, sắc mặt xấu hổ lúc đỏ lúc trắng, dường như đã hiểu ra điều gì. Chàng quay đầu đi, đưa năm tay lên miệng ho khan mấy tiếng, khuôn mặt ửng đỏ không biết do say hay do đang cố gắng nhịn cười.

- Đi nghỉ sớm đi.

Chàng cụp mắt xuống, trong giọng nói không đoán ra cảm xúc, trầm thấp giàu từ tính mang theo hơi rượu và sự dịu dàng vô hình.

Vân Yên lúng túng cúi đầu hành lễ, may mắn không phải xấu hổ hơn nữa. Hai bên tai đã đỏ rực.

Giúp chàng kéo xong chăn đi ngủ, nàng đỏ mặt bưng chậu quay người rời khỏi, sau lưng truyền tới một câu trầm thấp du dương:

- Nếu cần gì, có thể đến chính phòng tìm Đông Mai.

(1) Hòa Thị Bích (Ngọc Bích họ Hòa (chữ hán: 和氏璧): Là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc, nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn là đối tượng được sử dụng nhiều trong thành ngữ ở các nước Đông Á.

“Viên ngọc họ Hòa” để chỉ những kẻ có tài thường bị nhìn như những kẻ tầm thường, chỉ những người lãnh đạo giỏi mới có thể phát hiện ra kẻ tài.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 28: Hoa Quế & Mùa Xuân Tứ Nghi Đường

Mùa xuân đến, tản mạn bầu không khí ngây ngất, an tĩnh mà thư thái ở góc sân phía đông nam

Cành lá xanh biếc của cây ngô đồng đung đưa trong gió, âm thanh xào xạc. Ánh nắng xuyên qua những khe hở tán lá chiếu xuống, rục rờ mà chói mắt, dường như đang chờ đợi phượng hoàng dừng chân.

Trong truyền thuyết, phượng hoàng không thấy ngô đồng không đỗ lại.

Trong Tam Quốc có viết: Phượng bay cao, phi ngô đồng không đỗ, Sĩ ẩn mình, phi minh chủ không thờ (1).

Càng không cần phải nói đến thời Ngũ Hồ loạn Hoa, câu chuyện xưa phượng hoàng đậu cây ngô đồng giữa hai người đàn ông Mộ Dung Xung xinh đẹp tuyệt thế, tiểu tử Phượng Hoàng, và Đại đế Tiền Tần Phù Kiên chấn động trời đất, câu chuyện tình yêu đau đớn máu nhuộm núi sông (2).

Phượng hoàng, ngô đồng. Một truyền thuyết thật đẹp.

Xung quanh thân cây ngô đồng cao lớn trong góc sân Tứ Nghi Đường được bao phủ khí chất vương giả cao quý, chốn trở về của phượng hoàng.

Cây ngọc lan dựa sát vào thân cây ngô đồng có hai loại. Một loại là cây ngọc lan thân thấp, mùa hè nở hoa, lá cây xanh biếc cùng với những bông hoa e ấp thon dài, hương hoa thanh nhã, thấm vào lòng người. Loại kia là cây ngọc lan trắng thân cao, là loài cây đặc biệt nở hoa trước rồi mới

mọc lá. Đầu xuân nở hoa, cành cây không có lá chỉ có những bông hoa trắng tinh khiết xinh đẹp, giống như hoa sen, khung cảnh tươi đẹp không gì sánh bằng. Một buổi sớm mai thức dậy, Vân Yên mở cửa phòng, nhận ra những cây ngọc lan trong góc sân đã đua nhau nở, từng bông hoa trắng muốt đáng yêu, những bông tuyết tinh khôi tung bay trên bầu trời, cùng tỏa sáng với cây ngô đồng xanh biếc, tựa như lạc trong tiên cảnh.

Vân Yên ngắm khung cảnh đến ngây người, trong đầu hiện lên gốc cây ngọc lan trắng dưới lầu kí túc xá đại học, thời thanh xuân tươi đẹp hồn nhiên đã trôi qua. Tất cả mọi người đều gọi nó là —— Những năm tháng dưới gốc cây ngọc lan.

- Phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương. Ngô Đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương. Bổng bổng thê thê, ung ung dê dê. (Chim phượng hoàng hót, tiếng trên ngọn núi cao. Cây ngô đồng mọc, trong ánh nắng sớm. Tươi tốt xanh xanh, hài hòa vui vẻ —— Kinh thi.)

Sau lưng vang lên giọng nói thuần hậu của Dận Chân. Ngữ điệu Bắc Kinh du dương của chàng ngâm lên câu thơ trong Kinh thi, vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, giống như đang ngâm nga một khúc nhạc, giọng của chàng rất thi vị, làm say đắm lòng người.

Vân Yên hoàn hồn lại vội vàng xoay người, thấy chàng đang chấp tay sau lưng hơi ngẩng đầu thưởng thức cây cối ngoài viện, gió thổi nhẹ làm một góc tà áo triều phục màu tím của chàng tung bay.

Vân Yên để chàng yên lặng đứng một lúc, rồi mới nhẹ nhàng đội mũ quan lên cho chàng.

- Đến ngày gieo hạt giống hoa quế, bảo bên dưới để lại một ít trồng ở Tứ Nghi Đường, giữ lại một bao đưa cho Bát phủ cách vách.

Dận Chân vén bím tóc về sau lưng, bước chân ra khỏi cửa. Tua vàng trên mái tóc vẽ thành một vòng cung xinh đẹp trên không trung, chỉ một cái

nhắc tay lơ đãng cũng tạo thành một cử chỉ mang đậm khí phách riêng biệt không hề hay biết, một phần nhờ vào bộ triều phục hình rồng trang trọng chàng mặc trên người.

Sau khi Tiểu Thuận Tử tiễn Dận Chân rời đi, Vân Yên đi tìm Tiểu Ngụy Tử nói lại chuyện hoa quế. Sau đó Tiểu Ngụy Tử lấy hoa quế, Vân Yên cẩn thận chia thành hai bao. Nàng hơi dừng lại, tuy biết rằng, đi đưa hoa quế rất có thể sẽ được gặp lại Bích Nguyệt và Phúc Nhi, cũng biết rằng, chỉ đi đưa một bao hoa quế không nhất định sẽ gặp phải chủ nhân Bát phủ. Nhưng mà, nàng cần môi, cuối cùng vẫn khiêm nhường bảo Tiểu Ngụy Tử đưa hoa quế cho Bát phủ cách vách, Tiểu Ngụy Tử cũng vui vẻ đưa đi.

Tiếp theo trước tiên nàng vào phòng ngủ thu dọn lại giường chiếu và dọn dẹp phòng ốc, cất bữa sáng còn lại một ít vào hộp thức ăn. Thu dọn sạch sẽ bồn rửa mặt và bát đĩa, trong phòng lại sáng sủa gọn gàng.

Vân Yên lấy bao hoa quế còn lại ra khỏi phòng, đến phòng bên cạnh muốn hỏi mượn Tiểu Ngụy Tử cuốc, thùng nước và một vài đồ làm vườn. Đúng lúc thấy Tiểu Ngụy Tử đang quay về ở phía xa, khuôn mặt tươi cười. Đến gần nàng nói, đi đưa hạt giống đúng lúc gặp Bát gia vừa ra khỏi cửa, còn vui vẻ tự mình ban thưởng cho y. Vân Yên nghe xong huyệt Thái Dương bỗng nhiên nháy dựng lên, thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Ngụy Tử đưa nàng đến phòng hạ nhân làm vườn vừa tìm cuốc, thùng nước và dụng cụ khác, vừa cẩn thận hỏi quá trình thao tác gieo trồng. Vân Yên cảm ơn sự giúp đỡ của người làm vườn và Tiểu Ngụy Tử. Tự mình quay trở lại sân, chuẩn bị xới đất trồng hoa quế, tuy không biết nhiều lắm, nhưng đã làm hạ nhân, thì chuyện gì cũng phải học, huống hồ đây cũng là một chuyện khá thú vị.

Nàng cũng không vội, xới từng lớp đất một, từ không thành thạo đến dần quen tay. Mặt trời dần dần ló bóng, ánh nắng rơi trên cơ thể và những sợi tóc của nàng, ánh sáng lấp lánh. Trán nàng đã có một lớp mồ hôi mỏng, dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời, lộ ra khuôn mặt bình thản mà nhu hòa.

Ngón tay nàng bị cán cuốc cọ vào hơi đau, nhưng so với thời gian trước giã gạo và chuyển củi, thì những đau đớn nhỏ nhất này không đáng để nhắc tới. Dù sao nàng không phải là thiên kim tiểu thư. Từ xưa đến nay, những người bình thường, chỉ có chuyện không được hưởng phúc, chứ làm gì có chuyện không phải chịu khổ? Những ngày tháng hiện tại, cuộc sống an tĩnh yên ổn, đã là sự ưu đãi của ông trời rồi. So với với trước đây, những ngày tháng ở thế kỉ hai mươi một làm cô trợ lý quèn hàng đêm phải tăng ca, khi về nhà còn phải chăm sóc mẹ trên giường bệnh, nàng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Vân Yên thật sự rất thỏa mãn, từ thỏa mãn đến cảm giác chỉ cần có bất cứ hoài niệm ảo giác về người thân trước kia cũng có thể phá vỡ hạnh phúc của nàng

Vân Yên đào xong bốn cái hố, lấy hạt giống hoa quế ra cẩn thận đặt rễ mầm hơi nghiêng, sau đó nhẹ nhàng lấp đất lên, rồi tưới nước.

Mấy ngày sau, Vân Yên thấy hạt giống hoa quế nàng gieo xuống vẫn không có dấu hiệu nảy mầm, cảm thấy kì quái nhưng không biết phải làm sao, mỗi ngày chỉ có thể đến chỗ bốn cái hố để xem xét. Một ngày sau giờ Ngọ, Dận Chân trong thư phòng đốt đèn hương yên lặng sao chép kinh văn, sao hết một trang kinh mới phát hiện Vân Yên không ở bên người, bèn ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ thì thấy nàng đang ngồi xõm ở một góc trong sân, nét mặt ảo não nhìn lên mặt đất.

Vân Yên tính toán thời gian, thật sự không dám khen ngợi kỹ thuật trồng trọt của mình. Đâu thể đợi đến lúc hoa quế trong phủ đều nở, mà hoa quế nàng trồng còn chưa nảy mầm? Thật mất mặt, năng lực nghiệp vụ chưa tới, mà làm việc còn không đến nơi, xem ra buổi chiều phải đi thỉnh giáo lại nhân tài mới được.

- Tất cả hoa quế đều do người gieo à?

Sợ điều gì tất sẽ gặp điều đó, giọng nói Bắc Kinh quen thuộc này không phải chủ tử của nàng thì là ai. Vân Yên nghe thấy âm thanh phía sau

lưng mình, giật mình một cái. Vội vàng đứng lên xoay người trả lời.

- Vẫn chưa có động tĩnh gì?

Dận Chân nhìn thoáng qua Vân Yên đang gục đầu xuống, Vân Yên lúng túng gật đầu.

Dận Chân không nói gì thêm, vén áo choàng ngồi xổm xuống. Vân Yên nhìn thấy, vội khom lưng cẩn thận giúp chàng nâng vạt áo, không để vạt áo lấm bùn đất.

Chàng chăm chú nhìn mặt đất, hình như hiểu rất rõ những chuyện này. Không quay đầu lại nói:

- Có phải người chỉ lấp đất lên không

Vân Yên nói vâng. Chàng bình thản nói:

- Xuống dưới tìm ít rơm rạ mang lên đây, mang cả hạt giống và dụng cụ nữa.

Vân Yên vội vàng đứng lên đi ra ngoài tìm Tiểu Thuần Tử, lấy một ít rơm rạ, chạy một quãng đường nên hơi thở nàng gấp gáp, khuôn mặt thanh tú hơi đỏ ửng. Sợ ông chủ phải chờ lâu.

Dận Chân vẫn khoan thai ngồi xổm ở chỗ cũ, ánh mắt trời trải dài trên áo choàng trong suốt màu thiên thanh của chàng, kỳ ảo mà tinh tế.

Dận Chân giơ tay nhận đồ mà Vân Yên đưa, chính mình tự tay làm. Trong phút chốc khiến Vân Yên sửng sốt, đành phải đứng bên cạnh phụ giúp.

Thấy chàng chọn lại hạt giống một lần nữa, cẩn thận đặt rế mầm của hạt giống hơi nghiêng. Giữa các ngón tay thon dài tinh tế của chàng là các hạt giống mấp mô, trông rất đẹp mắt. Sau khi chàng chọn hạt xong, phủ

một lớp đất dày chỉ bằng một nửa ngón tay lên, sau đó nhẹ nhàng trải một lớp rơm rạ, dùng bình tưới tưới ướt đầm đất.

Từ đầu đến cuối Vân Yên vẫn luôn ngồi xổm bên cạnh phụ giúp Dân Chân, cẩn thận nhìn động tác của chàng. Cho đến khi làm xong tất cả, Dân Chân phúi tay đứng lên. Nói:

- Rửa tay đi, về phòng mài mực.

Vân Yên thu đồ, nhanh chóng bưng nước tới hầu hạ chàng rửa tay, rồi cũng tự mình rửa tay sạch sẽ, đến bên bàn hầu chàng viết chữ.

Năng xuân đẹp vô hạn, văn chương tự nhiên thơm.

Ba ngày sau trong mảnh sân của Tứ Nghi Đường, tại một góc sân an tĩnh, hoa quế âm thầm nảy mầm .

(1) Bản dịch của Phan Kế Bính.

(2) Mộ Dung Xung (359 – 386), là hoàng tử nước Yến, là đệ nhất mỹ nam của thời Ngũ Hồ loạn Hoa lúc bấy giờ. Nhưng trước khi lên ngôi, thì nước Yến đã bị nước Tần tiêu diệt, Mộ Dung Xung khi đó mới 12 tuổi và chị gái ruột là công chúa Thanh Hà đã trở thành chiến lợi phẩm của vua Tần Phù Kiên, vị vua có sở thích biến thái thích cả nam lẫn nữ.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 29: Hương Mùa Hè

Mùa xuân trôi qua rất nhanh, thời tiết dần dần nóng lên. Vốn biết Dận Chân sợ nóng, Vân Yên đã đổi sang đệm và chăn gối mỏng hơn cho chàng. Nhiệt độ thời tiết ngày càng tăng cao, số lần chàng tắm rửa càng lúc càng nhiều, dường như mỗi ngày đều phải tắm. Đây là người đàn ông rất thích tắm rửa và yêu sạch sẽ chỉnh tề. Mỗi ngày hầu hạ chàng tắm rửa thay quần áo đã trở thành chuyện bình thường, phần lớn đều là chàng tự mình làm, chỉ có gội đầu cùng với mát xa lưng và thay quần áo là để Vân Yên giúp. Thói quen đã thành tự nhiên, mỗi đêm Vân Yên đều giúp chàng thay bộ quần áo sạch sẽ thoải mái rồi mới lên giường đi ngủ.

Hoa quế đã nảy mầm, dần dần lớn lên thành một cái cây non xanh biếc đáng yêu. Cây ngọc lan cũng từ từ nở hoa, góc sân nhỏ tràn ngập hương thơm thanh khiết.

Hoảng Huy cũng lớn lên rất nhanh. Dường như đã thuộc nằm lòng “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm (Áo chàng bầu vải xanh xanh, Nhớ chàng em lại nghĩ quanh xa vời) (1). Lúc Dận Chân không ở trong phủ Vân Yên thường giúp thẳng bé ôn lại thi thư.

Tiểu Hoảng Huy có một thói quen, đó là rất thích những động vật nhỏ xuất hiện trong thi từ. Ví dụ như câu “U u lộc minh, Thực dã chi bình (Hươu kêu rao rao, cùng ăn quả bình) (2)” xuất hiện trong bài này. Thẳng bé chớp chớp đôi mắt to tròn, dựa sát vào người Vân Yên nói muốn nuôi một con nai con, muốn đưa nai con ra ngoài thành ăn cỏ.

Vân Yên cười nhéo nhẹ lên cái mũi nhỏ của thằng bé nói chờ nhóc lớn lên rồi quất roi cưỡi ngựa trên thảo nguyên, đừng nói là cỏ, nhóc muốn đưa nai con đi ăn tảo cũng được.

Khi Vân Yên ra phòng ngoài lấy trà thì vô tình nghe thấy hai tiểu nha hoàn đang thì thầm nói chuyện vài ngày trước nha hoàn Xuân Nhạn trong phòng Trắc phúc tấn Lý thị, mỗi lần Tứ gia đến viện chủ tử, thì luôn mặc quần áo màu hồng, khi bưng trà còn liếc mắt đưa tình hâm mộ với Tứ gia nhiều lần, mơ mộng hão huyền mình có thể bay lên đầu cành đối đời. Tuy Tứ gia không hề đếm xỉa đến, nhưng Lý thị lại nhìn thấy. Vốn phụ nữ có thai không thể thị tẩm, số lần Tứ gia đến lại không nhiều. Tâm tình trong lúc này là nhạy cảm nhất, thấy nha hoàn trong phòng mình dám có tâm tư như vậy, đâu thể nhịn được. Tứ gia vừa bước khỏi cửa, Lý thị liền vung tay lên cho Xuân Nhạn một cái bạt tai, tức giận chỉ vào nàng ta nói chỉ là một con nô tì ti tiện, đến làm nha hoàn thông phòng còn không xứng! Rồi phạt nàng ta quỳ ở hậu viện. Sau đó phúc tấn Na Lạp thị biết được đến thăm Lý thị khuyên bảo nàng ta phải giữ gìn sức khỏe, cũng nhắc nhở nàng ta đừng quên gia không thích nhất chính là hậu viện tranh giành ghen tuông, cãi nhau xong, để gia biết được lại phạm vào quy củ. Nàng ta mới thôi, cuối cùng nói không muốn để Xuân Nhạn hầu hạ nữa. Xuân Nhạn cũng bị Na Lạp thị trục xuất ra khỏi phủ tìm một gã sai vặt để gả, sự việc không khỏi làm người khác bàn tán.

Vân Yên lẳng lặng bưng ấm trà đi, không lên tiếng. Hậu viện sâu như bốn biển, nơi nào không có chuyện này chuyện nọ? Thê thiếp hòa thuận, gia quy nghiêm ngặt như ở phủ Tứ gia cũng không dập tắt được yêu hận tình thù như sóng ngầm mãnh liệt trong lòng mỗi người phụ nữ.

Vân Yên khi đứng cạnh Dận Chân sao chép Kim Cương kinh cũng nhớ rõ một câu: Hễ có hình tướng đều là giả dối. Con người trên thế gian tội gì phải theo đuổi những thứ giả dối đó? Thứ vốn đã không thuộc về

mình, thì tốt nhất đừng mơ tưởng, vì có mơ tưởng thì cũng không có được. Đây chính là đạo lý mà mẹ đã dạy nàng từ nhỏ.

Không đến mấy ngày sau, Dận Chân lúc bãi triều lơ đãng bảo Vân Yên thu xếp, nửa tháng sau sẽ cùng với Hoàng thượng tuần du cửa ải.

Vân Yên nghe xong sửng sờ, miệng hơi hé ra rồi khép lại, cung kính tuân lệnh. Dận Chân yên lặng nhìn nàng một cái rồi xoay người đi xử lý công văn. Cúi thấp đầu, đứng rồi, làm nô tài bên người đương nhiên chủ tử đi đâu mình phải đi theo đó. Nếu không ai sẽ hầu hạ chủ tử.

Trong nửa tháng, Vân Yên tỉ mỉ sửa soạn hành lý của Dận Chân, từ đầu đến chân, từ bữa ăn đến giấc ngủ. Na Lạp Thị cũng dặn dò nàng ở bên ngoài nhất định phải chu đáo chăm sóc tốt cho Bối Lặc Gia, Vân Yên càng thêm cẩn thận hơn. Đã tới thì an tâm ở lại. Tuần du cửa ải thì chính là tuần du cửa ải, dù Vân Yên là người thích cuộc sống an ổn, chứ không thích bay nhảy khắp nơi. Nàng tự an ủi chính mình, coi như là cơ hội để mình mở mang tầm mắt, mở rộng kiến thức đi. Ít nhất cũng có thể tự mình chiêm ngưỡng dung nhan thật sự của Hoàng đế Khang Hi.

Người Dận Chân mang theo không nhiều lắm, một nha hoàn bên người tất nhiên là Vân Yên, hai gã sai vặt là Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử. Cộng thêm bốn thị vệ nữa.

Đến tháng bảy là thời gian tuần du, nha hoàn Vân Yên một là không biết cưỡi ngựa, hai là phải đảm nhận hầu hạ bên người chủ tử, được sắp xếp ngồi trên xe ngựa riêng của Tứ Bối Lặc Dận Chân. Chỉ là khi ra khỏi thành thì chỉ có một mình Vân Yên ngồi trên xe ngựa rộng rãi xa hoa, các hoàng tử đều cưỡi ngựa, Dận Chân cũng không ngoại lệ.

Ngày ra khỏi thành, người ngoài cửa thành tập nập đông đúc. Dân chúng chen lấn đều muốn tận mắt nhìn thấy khí chất uy nghi hoàng gia của

Hoàng đế Khang Hy và các hoàng tử. Mà bọn họ quả nhiên không làm dân chúng phải thất vọng.

Ngoại trừ Thái tử phải ở lại giám quốc, các hoàng tử thành niên, sắp thành niên còn lại đều đi theo. Các vị hoàng tử với tư thế oai hùng, tôn quý phi phạm hộ vệ xe ngựa của vua Khang Hi, phong thái thanh nhã cười ngựa. Có người mở đường, có người hộ vệ, có người hộ tống, mỗi người đều có tư thái riêng, làm người khác phải tán thưởng.

Tứ Bối Lặc Dân Chân cười một con tuần mã màu hạt dẻ, nét mặt trầm tĩnh. Con ngựa dưới thân thuần chủng không dính chút tạp chất, từ khung xương đến hình thể đều hoàn mỹ, đường cong bắp thịt rắn chắc. Ánh mắt của nó đen tuyền vô cùng trong trẻo mà thâm thúy, có vài điểm tương tự giống như chủ nhân. Vân Yên nhớ rằng, con ngựa đực màu hạt dẻ này là con ngựa Dân Chân thích nhất, tên là Truy Vân. Một ngày nó có thể đi được ngàn dặm, dường như có thể đuổi mây cười gió.

Bát Bối Lặc Dân Tự phong thái tao nhã cười ngựa đến bên cạnh Dân Chân, hãnh cười một con tuần mã đen nhánh, khiến người khác đặc biệt hâm mộ. Người đàn ông với phong thái như vậy vốn dĩ nên cười một con ngựa trắng, nhưng nếu hãnh cười ngựa trắng có lẽ ngược lại là chuyện rất tầm thường, không bằng cười ngựa đen nhưng khiến mọi người phải kinh ngạc! Tư thái hãnh tao nhã nhẹ nhàng cầm dây cương, cùng với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế và nụ cười như gió xuân thổi qua, không thể không khiến cho thần hồn dân chúng điên đảo.

Thập Tam A Ca Dân Tường cười một con ngựa trắng muốt, bên cạnh là Thập Tứ A Ca với con ngựa đỏ rực như lửa. Hai chàng thiếu niên trong sáng cao quý cùng đi song song với nhau, thật sự giống như một đôi ngọc khiến người khác phải ca tụng.

Tiếng hô của dân chúng rung trời, khi vua Khang Hi bước ra từ xe ngựa, đội hình dân chúng ven đường lập tức chỉnh tề nghênh đón hoàng đế,

mọi người cùng quỳ xuống, đồng thanh hô vạn tuế, tiếng hô như sấm rền bên tai.

(1) Trích từ bài thơ Tử Khâm 1 trong Kinh thư. Bản dịch của Tạ Quang Phát.

(2) Trích từ bài thơ Đoán ca hành kỳ 2 – Tào Tháo. Bản dịch của Cao Tự Thanh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 30: Biên Cương Xa Xôi

Vân Yên trong xe nghe thấy tiếng hô như sấm rền bên ngoài, tiếng hô vạn tuế làm nhiệt huyết sục sôi, dường như đánh thức những giác quan đã ngủ say, khiến lòng dân dậy sóng. Trong lòng nàng biết dân chúng rất muốn nhìn thấy tận mắt dung nhan của vua Khang Hi, nhưng Vân Yên không vén rèm lên, chỉ lẳng lặng thu mình lại trong một góc của xe ngựa. Không thể không nói, trong khí phách thiên gia, nếu bảo không bị xúc động hay không bị chấn động thì đó là giả.

Nhưng, những thứ này đều không thuộc về nàng. Nàng hiểu rất rõ, nàng chỉ như một món đồ tùy thân trong xe ngựa vàng kim xa hoa này. Cho nên, nàng yên tĩnh chờ đợi.

Sau khi ra khỏi thành, xe ngựa bắt đầu xóc nảy, Vân Yên tuy không phải là cô gái được chiều chuộng từ bé, nhưng sắc mặt không tránh khỏi trắng bệch, trong lồng ngực cuộn trào, thế nhưng nàng chỉ cắn môi yên lặng chịu đựng, buộc chính mình phải từ từ thích ứng, ngấm lại Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngự Tử ở xe ngựa hơn nhỏ phía sau, hơn nữa còn mang theo cả đồ đạc, e rằng còn xóc nảy hơn thế này, còn mình sao có thể đến xe ngựa cũng bị say, còn định hầu hạ người khác như thế nào nữa.

Xe càng đi, mặt trời càng lên cao, Vân Yên cũng cảm thấy càng lúc càng nóng. Khẽ ngẩng đầu nghĩ tới Dận Chân đang cưỡi ngựa, chàng sợ nhất là những ngày này. Một lát sau, đoàn người từ từ đi chậm lại, hóa ra muốn dừng chân tại trà cung (1) bên đường uống trà, tranh thủ nghỉ ngơi và lấy lại sức

Rèm trước xe ngựa bị xóc lên, Vân Yên giật nảy, thấy Dận Chân đang đứng gần mình. Khuôn mặt chàng phờn nắng nên hơi ửng đỏ, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, có lẽ là rất nóng, chàng xuống ngựa vào trong xe nghỉ ngơi. Tiểu Thuận Tử đứng bên ngoài nhỏ giọng hô một tiếng Tứ gia, vén rèm lên nhẹ nhàng đặt trà thơm vừa mới pha lên chiếc bàn nhỏ, Tiểu Thuận Tử đưa mắt nhìn Vân Yên ý bảo Tứ gia đang rất nóng, rồi hạ rèm lui xuống.

Dận Chân yên lặng nhắm mắt ngả người trên ghế chính, Vân Yên đứng bên cạnh nhanh chóng mở quạt giấy mang bên người, nhẹ nhàng phe phẩy cho chàng. Quạt được một lúc, chàng mở mắt ra, bưng tách trà trên chiếc bàn nhỏ lên, thổi nguội rồi nhấp một ngụm. Đặt tách trà xuống, Vân Yên thấy mồ hôi trên trán chàng chảy xuống, vội vàng lấy khăn đưa cho chàng, chàng cầm lấy khăn lau hai bên thái dương rồi trả lại cho Vân Yên, nhàn nhạt mở miệng:

- Mang Lăng Nghiêm kinh đi không?

Vân Yên lập tức tìm sách trong cái hòm nhỏ mang bên người, toàn bộ sách trong đó được sắp xếp để chàng đọc giải buồn trên đường. Đương nhiên, sở thích của Dận Chân khác với người bình thường, nên trong hòm đa số là kinh thư nhà Phật.

Dận Chân bắt đầu đọc sách, Vân Yên vẫn đứng một bên quạt cho chàng, tay này mỏi thì chuyển sang tay kia, một giây cũng không dám ngừng.

Xe ngựa tuy hơi xóc nảy, nhưng hình như Dận Chân không cảm nhận được gì. Cũng đúng, dù sao ngồi trên xe cũng thoải mái hơn nhiều so với cưỡi ngựa. Vân Yên dần dần cũng từ từ thích ứng được, cây quạt trong tay không hề ngừng lại.

Đi một đoạn đường nữa thì đến tiêm cung (2) ăn cơm, buổi tối đến trú cung (3) dừng chân nghỉ ngơi, toàn bộ hành trình được sắp xếp rất chặt chẽ. Mặc dù không thoải mái bằng kinh thành, nhưng càng đi tầm nhìn càng khoáng đạt cũng khiến lòng người rộng mở hơn.

Khi đến cửa ải Hi Phong, một cửa ải hiểm yếu, khí thế to lớn. Qua cửa ải Hi Phong đi về phía Bắc là thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn, dường như có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh và dê bò thoang thoảng trong không khí. Vân Yên thỉnh thoảng xốc tấm rèm cửa sổ nhỏ lên, chiêm ngưỡng cảnh đẹp khiến người ta phải tán thưởng.

Dận Chân trừ lúc sáng sớm cưỡi ngựa cùng các hoàng tử khác, thì còn phải đến xe ngựa của vua Khang Hi thỉnh an. Thời tiết càng ngày càng nóng, chàng trở về xe ngựa ngồi yên, hoặc đọc sách, hoặc nghỉ ngơi. Chỉ vì chàng sợ nóng, Vân Yên luôn ở bên cạnh như hình với bóng, giúp chàng quạt xua đi oi bức. Cả một ngày đều cầm quạt, tay nàng đã hơi run run.

Có đôi khi, các a ca khác cũng vào xe ngựa nói chuyện.

Ví như Thập Tam A Ca Dận Tường thường hay đến nhất, bày bàn cờ vây, huynh đệ hai người có thể chơi trọn cả một ngày. Tiếng cười lanh lảnh của cậu ta cùng với hương thơm thảo nguyên phảng phất đâu đây, quả thật hoàn toàn trọn vẹn.

Cũng ví như, Bát a ca Dận Tự. Một buổi sáng sau khi xuống ngựa hăn và Dận Chân cùng tiến tới xe, ngồi bên cạnh Dận Chân nói chuyện. Xe ngựa rộng rãi thoáng cái bị thu hẹp lại, một thế giới nhỏ như thế này, sao có thể dung được hai người đàn ông tư chất vô song?

Vân Yên an tĩnh như con vật nhỏ núp bên người Dận Chân phe phẩy cái quạt, bưng trà rót nước cho hai người. Hai người phong thái thanh nhã nói về chuyện thi họa, hóa ra Dận Chân đặc biệt am hiểu thư pháp, còn Dận Tự lại am hiểu hội họa, mỗi người mỗi vẻ.

Người đàn ông như Dận Tự nhìn từ một khoảng cách xa đã đẹp như như cắt như gọt, như giữa như mài (4), nếu đến gần ngắm sẽ khiến người khác phải kinh ngạc trước vẻ đẹp tựa tiên nhân đó.

Một cái cau mày một nụ cười, một nét biểu cảm một âm cuối đều toát ra một phong thái riêng biệt không lẫn với ai, tựa hồ có thể khiến tiếng lòng con người nín thở. Chỉ cần một nụ cười của hắn, có thể là ma lực khiến người đó cam tâm tình nguyện gặt đầu.

Dận Chân không những không bị ảnh hưởng mà thần thái còn tự nhiên bình thản đàm đạo với hắn ta, quả không phải là người bình thường, mà Vân Yên có thể tạm thời chống đỡ được là vì nàng hoàn toàn không ngẩng đầu.

Cuối cùng Dận Tự cũng rời đi, Vân Yên âm thầm thở phào một cái. Tất cả mọi người đều cảm thấy Bát Bối Lặc Dận Tự mang đến cảm giác như đang đắm chìm trong gió xuân đến cho mọi người, chỉ có nàng cảm thấy không khí hắn mang lại quá ngạt thở. Sau lần quỳ ở hành lang Bát phủ, dáng vẻ của hắn thế nào, con người của hắn ra sao, nàng không muốn nhớ lại, càng không muốn biết thêm. Đây không phải là chuyện gì tốt, chỉ thế mà thôi.

Quãng đường hơn mười ngày cứ đi rồi dừng như thế.

Một ngày chợt nghe thấy tiếng hô vang núi chính tề hùng dũng cất lên, Vân Yên vén rèm, gió thổi qua mặt, bỗng thấy thảo nguyên bao la mênh mông!

Cái gì mà, Sông Sắc Lặc, dưới núi Âm, gió đưa ngọn cỏ lao xao, thấp thoáng bóng dê ẩn hiện đâu đây? (5) Cái gì mà, kìa bầu trời xanh lớp lớp mây trôi về, in trên nền mây trắng vó ngựa phi? (6)

Chưa đủ, chưa đủ, tất cả đều chưa đủ.

Mênh mông ngàn dặm thảo nguyên biếc, từng đám mây trôi in sắc trời.

Trên đồng cỏ bao la, dòng nước uốn lượn xanh biếc, nhẹ nhàng chảy vào những đám mây trôi, trời nước một màu...

Không từ ngữ nào có thể diễn tả được sự xúc động này, chỉ có thiên nhiên, chỉ có trời, chỉ có đất, mới ôm được hết tình cảm bao la!

Trời đất này, lá cờ vàng thêu hình rồng tung bay trong gió, tiếng hô như sấm chấn động núi sông, chứng kiến truyền kì của thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm!

(1) (2) (3): Hành cung dựa theo chức năng được chia thành ba loại: Trà cung, Tiêm cung, Trú cung. Trà cung là nơi nghỉ nơi thưởng trà của Hoàng gia, Tiêm cung là nơi nghỉ chân ăn uống, Trú Cung là nơi ở qua đêm và du lịch thưởng ngoạn của Hoàng gia.

* Hành cung: Là cung dành cho Hoàng đế ở khi đi tuần tra bên ngoài.

(4) Câu gốc: 如切如磋, 如琢如磨. Hán việt: Như thiết như tha, như trác như ma. Một câu được trích trong Luận ngữ.

(5) Một câu trong bài hát “Sắc Lặc ca”.

(6) Một câu trong bài hát “Mặt trời mọc mà không lặn trên thảo nguyên”.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 31: Đêm Trên Thảo Nguyên (Một)

Thân vương Đạt Nhĩ Hãn Ban Đệ của bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm đích thân tổ chức nghi thức chào mừng long trọng nghênh đón Hoàng đế Khang Hi sắp tới. Ban Đệ là thân vương Đạt Nhĩ Hãn đời thứ ba, là ngạch phụ của chị gái Hoàng đế Khang Hi là Cố Luân Đoan Mẫn Công Chúa. Mà thân vương Đạt Nhĩ Hãn đời thứ nhất chính là anh trai của tổ mẫu Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu của Hoàng đế Khang Hi, Mãn Châu Tập Lễ. Mỗi quan hệ huyết thống rắc rối phức tạp, bức tường thành tình cảm thâm căn cố đế còn vững chắc hơn số gạch đá khổng lồ mà các ông vua trong các triều đại lịch sử dùng để xây dựng nên Vạn Lý Trường Thành.

Khí hậu trên thảo nguyên mát mẻ hơn rất nhiều, ai cũng có thể thích nghi. Mỗi hoàng tử đều được thân vương bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm sắp xếp một nhà bạt, dọc theo hai bên ngự trường của vua Khang Hi. Bốn phía của nhà bạt lớn là những nhà bạt nhỏ dành cho hạ nhân đi theo. Đây là lần đầu tiên Vân Yên được bước vào nhà bạt trong truyền thuyết, trong lòng không khỏi cảm thán, hóa ra nhà bạt của hoàng gia cũng có màu vàng kim rực rỡ như thế này.

Vân Yên bắt đầu thu dọn quần áo và đồ tùy thân của Dận Chân, sắp xếp giường chiếu, tất cả đều dựa theo thói quen của Dận Chân. Mà chàng thì dựa vào nhụyễn tháp đọc sách, để tùy ý nàng thu dọn. Thỉnh thoảng rời mắt khỏi trang giấy, yên lặng quan sát động tác của Vân Yên, nhìn một lát rồi quay trở lại tiếp tục đọc sách.

Vân Yên vừa thu dọn xong, thì nghe thấy Dận Chân nói:

- Còn của người nữa.

Vân Yên sửng sốt, quay người nhìn chàng. Dận Chân mắt không rời khỏi sách nói:

- Người ngủ ở giường này.

Chàng ngừng lại, nói tiếp:

- Buổi tối còn có hoạt động chúc mừng, giúp ta thay quần áo đi.

Vân Yên phản ứng lại nhìn chàng ngồi trên nhuyển tháp, cung kính nói vâng.

Xoay người tìm quần áo trong cái rương nhỏ, đưa đến cho Dận Chân xem. Dận Chân hài lòng vuốt cằm, ý bảo thay đi. Vân Yên khom lưng cởi cúc áo dưới cổ chàng, một tay chàng vẫn cầm sách đọc, hai mắt không rời. Luôn tay luôn chân một lúc, cuối cùng thay xong cho chàng một bộ quần áo tinh xảo, thật sự phong thái chói mắt, khí thế phi phàm.

Thay xong quần áo, Dận Chân vẫn đứng, một tay cầm sách xem, Vân Yên quỳ bên cạnh chỉnh giày cho chàng, nhẹ nhàng vuốt thẳng vạt áo bào không nhiễm chút bụi trần ——

- Thập Tam đệ, Tứ ca quả là hào hứng, vẫn còn đang đọc sách đấy.

Một giọng nói đàn ông quen thuộc ầm ập truyền tới cửa, trong phòng không có rèm cản lại, Dận Chân nghiêng đầu nhìn thấy Dận Tự và Dận Tường bên ngoài cửa. Tiểu Thuận Tử đứng ngoài đang muốn thông truyền, Dận Chân đưa tay ý bảo không cần.

Bát Bối Lặc Dận Tự và Thập Tam A Ca Dận Tường cùng đi tới, khuôn mặt hai người đều mang theo nụ cười. Nụ cười Dận Tường trong sáng, trong ánh mắt cậu ta khoáng đạt và vui sướng như chim bay về rừng.

Ngược lại nụ cười của Dận Tự rất đẹp, nhưng lại không thấy rõ ánh mắt hân hân chứa thứ gì.

Vân Yên yên lặng đứng lên, thối lui ra bên ngoài chuẩn bị dâng trà. Cùng Tiểu Thuận Tử đến trưởng nhỏ bên cạnh, hai người rót trà rồi bưng trở lại. Ba người đã ngồi ở phòng bên ngoài, uống hết tách trà, rồi cùng đi ra ngoài.

Vân Yên sắp xếp quần áo trong bọc của mình, đồ đạc rất ít, chỉ là mấy bộ quần áo và mấy món đồ dùng tùy thân. Nhuyễn tháp cách không xa giường lớn, cũng là nơi Vân Yên ngủ trong những ngày ở đây.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, cuộc vui trên thảo nguyên mới chính thức khai màn. Nổi lửa lên, cùng ca múa, những người đàn ông oai dũng cùng với những cô gái đáng yêu là những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm thảo nguyên bao la!

Vân Yên thu mình trong nhà bạt, yên lặng ngồi. Nghe thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài, nàng đoán nghi lễ chúc mừng long trọng buổi tối có lẽ đã bắt đầu rồi. Nhớ lại lúc ba người Dận Chân ra ngoài cũng không yêu cầu nàng đi theo, nghĩ rằng mình có thể ở trong nhà bạt nghỉ ngơi một đêm, những ngày liên tiếp ngồi trên xe ngựa cùng với mấy ngày cầm quạt, dường như nàng không có thời gian để chính mình nghỉ ngơi.

Nhưng khi nàng vừa nhẹ nhàng thở hắt ra, thì Tiểu Thuận Tử đến gõ cửa, nói rằng Tứ gia bảo nghi lễ chúc mừng buổi tối đã bắt đầu rồi, kêu Vân Yên qua đó hầu hạ. Vân Yên vội vàng chỉnh sửa lại đầu tóc, đi cùng với Tiểu Thuận Tử

Ngọn lửa, thịt dê, rượu ngon, ca múa, cuộc vui, nhà bạt, thảo nguyên rộng lớn mênh mông...

Một người hiện đại chưa bao giờ có cảm nhận chân thật nhất như thế này, nhưng Vân Yên là người đầu tiên có cảm nhận đầy đủ trọn vẹn về buổi

tối trên thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm.

Khang Hi trên ghế chủ tọa, ánh lửa khiến khuôn mặt ông ta lúc sáng lúc tối, thời Khang Hi đất nước hưng thịnh, bốn biển giàu có, là vị đế vương tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng mỗi một cái giờ tay nhắc chân đều toát ra phong thái thảo nguyên, không cần nhìn rõ dung mạo, chỉ cần nhìn động tác tùy ý và giọng nói ngữ khí, đã làm người ta cảm phục tuyệt vời. Đó là vị hoàng đế nghìn năm có một, trừ Ngao Bái, bình định ba phiên, thu phục Đài Loan, ông ta, sao có thể tầm thường?!

Bên cạnh ông ta là thân vương bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm Ban Đệ, Cổ Luân Đoan Mẫn Công Chúa và các vương công quý tộc Mông Cổ, còn bên kia là các con trai. Ngữ khí ông ta tùy ý thân thiết nhưng lại làm người khác vô cùng kính trọng, khi nắm khi buông, phong thái được trải qua nhiều năm tháng tôi luyện.

Mỗi hoàng tử đều mang theo nha hoàn và gã sai vặt bên người hầu hạ, Vân Yên và Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử đều đứng sau lưng Dận Chân, Vân Yên hầu hạ chàng dùng bữa. Trong đó, chỉ có Bát Bối Lặc Dận Tự không giống mọi người, hãn xuất hành chỉ dẫn theo hai gã sai vặt đi theo, không có nha hoàn.

Sau khi dạ yến bắt đầu, Vân Yên vẫn yên lặng đứng bên cạnh giúp Dận Chân gấp thức ăn, bỏ hết xương trong thịt mới đặt vào bát chàng. Bát uống rượu trên thảo nguyên rất lớn, tập tục uống rượu là một hơi cạn bát, Vân Yên nhìn thấy có phần lo lắng. Lúc mới bắt đầu chào hỏi các vương công Mông Cổ, Dận Chân đã uống cạn vài bát vào bụng. Vân Yên nhìn khuôn mặt chàng, trong ánh lửa, màu da giống như được bôi một lớp dầu, khảm lên đôi mắt không biết đã cướp đi tâm hồn bao người, trong suốt lấp lánh, mang theo men say. Trong đêm nay, phỏng chừng không muốn say cũng khó.

Nhưng, một đêm như vậy, không say thì làm gì?

Lửa cháy càng lúc càng mạnh, các cô gái Mông Cổ nhiệt huyết dâng trào bắt đầu nhảy múa, những đàn ông bắt đầu kéo đàn đầu ngựa. Tiếng đàn thê lương mạnh mẽ xé toạc bầu trời, phóng khoáng tỏa sáng cả một thảo nguyên rộng lớn.

Trong lòng Vân Yên xúc động, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm người đàn ông đang cầm đàn đầu ngựa trong tay, bên tai là tiếng đàn trào dâng

Đã từng, khi nàng còn rất nhỏ, khi đó ba còn sống. Ba từng ôm nàng đặt trên đầu gối, kể một câu chuyện khiến nàng đến bây giờ vẫn không thể nào quên — câu chuyện về đàn đầu ngựa.

Trong truyền thuyết, cây đàn đầu ngựa sớm nhất do một cậu bé trên thảo nguyên làm thành. Có một ngày cậu bé nhặt được một con ngựa con bơ vơ không có nhà để về, vì vậy cậu ta giữ lại nó để nuôi. Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, chú ngựa con lớn lên trong sự chăm sóc tỉ mỉ của cậu bé. Nó vừa xinh đẹp lại vừa cường tráng, người gặp người thích, cậu ta cũng thích vô cùng. Có một đêm, còn dừng cảm cười nó đi đánh úp con sói hay ăn thịt đàn dê. Con ngựa và cậu bé còn giành được quán quân trong cuộc thi đua ngựa, nhưng con ngựa lại bị Vương gia nhìn trúng, cậu bé sống chết không chịu nhường lại, Vương gia vì muốn chiếm được con ngựa mà đánh cậu bé, cậu ta được người thân bạn bè liều mạng cứu về. Mỗi ngày nằm trên giường cậu bé đều đau lòng nhớ thương con ngựa, buổi tối một ngày, cậu đang nằm ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở. Trên người con ngựa trúng bảy tám mũi tên từ Vương phủ trở về, chạy tới mức máu và mồ hôi chảy ròng ròng. Máu từ miệng vết thương chảy ra như dòng suối phun. Con ngựa bởi vì thương thế quá nặng, ngày hôm sau không qua khỏi. Ngựa chết, cậu bé càng căm hận hơn, nhiều đêm liên tiếp không thể chìm vào giấc ngủ. Một đêm nọ, cậu ta nằm mơ thấy con ngựa vẫn còn sống. Cậu vuốt ve chú ngựa, con ngựa cũng tới gần cậu ta, đồng thời nhẹ nhàng nói với cậu: "Chủ nhân, nếu cậu muốn tôi vĩnh viễn không rời xa

cậu, để có thể xua tan đi nỗi cô đơn của cậu, vậy hãy dùng gân cốt trên người tôi làm một cây đàn.” Sau khi cậu ta tỉnh lại, dựa theo lời nói của con ngựa, dùng xương cốt, gân và lông của nó làm thành một cây đàn. Mỗi khi cậu bé kéo đàn lên, cậu lại nhớ tới chú ngựa; mỗi khi nhớ tới kỉ niệm cùng chú ngựa bay nhảy, tâm tình bỗng trở nên vui vẻ, tiếng đàn càng trở nên tuyệt vời êm tai.

Từ đó về sau, đàn đầu ngựa trở thành niềm an ủi cho những người chăn nuôi trên thảo nguyên, bọn họ vừa nghe thấy tiếng đàn tuyệt diệu, sẽ quên đi một ngày mệt nhọc, bồi hồi không muốn rời đi.

Trong truyền thuyết, mỗi chiếc đàn đầu ngựa đều mang theo một tinh linh con ngựa yêu thích của chủ nhân. Cây đàn này, tiếng đàn này vĩnh viễn không thể thay thế con ngựa bảo vệ chủ nhân nó một đời.

Trong lòng Vân Yên, đàn đầu ngựa là một nhạc khí thần bí, đàn đầu ngựa do chính xương máu con ngựa làm thành, vì vậy nó có linh tính, có sự bi thương sâu sắc. Mặc dù xung quanh đều là tiếng vui đùa cười nói, nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy sự thê thương và đau khổ đâu đó trong tiếng đàn.

Trong lòng Vân Yên, đó là câu chuyện duy nhất ba để lại cho nàng. Con ngựa nhỏ giống như nàng, không nhà để về, không nơi nương tựa, không thể chống cự lại sự an bài của số phận.

- Làm sao vậy?

Giọng nói trầm thấp của Dận Chân bất chợt vang lên bên tai Vân Yên, Vân Yên bỗng nhiên đối mặt với khuôn mặt đang cau mày của Dận Chân, trong con người đen nhánh phản chiếu lại hình ảnh của nàng —— nàng, khuôn mặt đầm nước mắt.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 32: Đêm Trên Thảo Nguyên (Hai)

Trong phút chốc Vân Yên lúng túng, vội vàng đưa tay lau vết nước mắt trên mặt mình. Thấp giọng thỉnh tội: "Tứ gia thứ tội, nô tài thất thổ." Giọng nói đã hơi khàn khàn làm người khác phải đau lòng.

Dận Chân vẫn giữ nguyên tư thế, đôi mắt đen như bảo thạch nhìn thẳng vào nàng. Nhẹ nhàng mở miệng:

- Làm sao vậy?

Vân Yên cúi đầu nhẹ nhàng lắc lắc, đáy lòng cảm thấy mờ mịt, cắn môi nói.

- Nô tài... Chỉ là bị tiếng đàn làm cảm động thôi.

Trong ánh mắt Dận Chân rất nhanh lóe lên một tia sáng. Chàng khép hờ con mắt rồi mở ra. Giọng nói chàng vẫn trầm thấp mà du dương:

- Truyền thuyết nói người đầu tiên rơi lệ vì tiếng đàn đầu ngựa, là người có duyên với ngựa và thảo nguyên.

Dận Tự bưng bát rượu đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn về hướng này, khóe môi vẫn cong lên như trước, nhưng sự vui vẻ không hề nhìn thấy nơi đáy mắt.

Hai người đang nói chuyện, một thiếu nữ Mông Cổ mặc trang phục lộng lẫy đứng giữa những cô gái đang nhảy múa xung quanh đồng lửa rề đám đông đi ra, các cô gái khác tự động nhường đường cho nàng, bước

nhảy của nàng nhịp nhàng theo điệu nhạc, tiếng người càng thêm huyên náo ——

Thiếu nữ xinh đẹp này là con gái của quận vương Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ tên là Đan Châu, là Bác Nhĩ Tề Cát Đặc thị cao quý nhất trên thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm. Tuổi khoảng mười ba mười bốn ánh mắt long lanh, thanh xuân dào dạt, phóng khoáng tự nhiên.

Khang Hi và các vương công Mông Cổ cười nhìn cô gái không hề dè dặt, nàng ta từ từ di chuyển bước nhảy về các hoàng tử xuất sắc của Khang Hi, ông ta còn nghiêng người cười nói với thân vương Đạt Nhĩ Hãn Ban Đệ bên cạnh, giơ ngón tay chỉ chỉ, hình như đang nói, chọn ai trong số các con trai ta đều được. Ái Tân Giác La từ thời Hoàng Thái Cực cho đến bây giờ đều có truyền thống liên hôn với Bác Nhĩ Tề Cát Đặc thị, cô gái đang nhảy múa này hiển nhiên muốn chứng tỏ bản thân mình hoàn toàn hoan nghênh cuộc hôn nhân này.

Tất cả mọi người đều hào hứng chú ý nàng sẽ đi đến vị hoàng tử nào, vũ đạo của nàng đẹp mắt lại nóng bỏng, bước chân chuyển động linh hoạt, di chuyển dọc theo hàng ghế của mỗi vị a ca, không hề dừng lại.

Sắc mặt của các con trai Khang Hi không hề giống nhau, nhưng khi nàng nhảy tới tất cả đều rất phong độ, nhẹ nhàng mỉm cười gõ nhịp theo điệu nhạc.

Không bất ngờ gì khi người Đan Châu chú ý nhất là Bát Bối Lặc Dận Tự, cả dung mạo và phong thái tài hoa của hãn đều chói mắt, cũng là người có khí chất thanh nhã. Đan Châu đứng trước mặt hãn nhảy múa, nét mặt hãn vẫn ôn hòa, tiếp tục mỉm cười như gió xuân nhẹ nhàng vỗ tay. Nhưng, hãn không đứng lên. Trên khuôn mặt vẫn là nụ cười ấm áp đó, nhưng không hề đứng lên.

Đan Châu vẫn nhảy múa, đôi mắt to lấp lánh nhìn thẳng vào Dận Tự, hẳn cũng không lúng túng cười nhìn lại nàng. Khuôn mặt Đan Châu đã đỏ ửng. Lúc này, Thập A Ca Dận Nga ngồi bên cạnh Bát Bối Lặc Dận Tự đứng lên, một bước nhảy lướt đến bên người nàng, bắt đầu cùng nàng múa, diện mạo hẳn anh tuấn phóng khoáng, động tác tiêu sái, vũ đạo thiên phú rất đẹp mắt, hai người phối hợp ăn ý với nhau càng tỏa sáng hơn, cảnh càng thêm đẹp ý càng thêm vui, Dận Nga đưa Đan Châu quay trở lại giữa vòng tròn, các cô gái Mông Cổ tràn đầy sức sống vây xung quanh một chàng trai, không khí huyền ảo của buổi tối đã tới đỉnh điểm.

Vân Yên nâng mắt nhìn bọn họ đang nhảy múa xung quanh đồng lửa, gương mặt đương tuổi thanh xinh đẹp mà tôn quý, thật sự là một đôi trai tài gái sắc. Dận Chân yên lặng ăn một miếng thịt đùi dê mà Vân Yên đã gỡ hết xương, lơ đãng liếc Dận Tự vẫn không thay đổi sắc mặt cách đó không xa, chiếc cằm góc cạnh của chàng từ từ chuyển động theo động tác nhai chậm rãi, nhìn hết sức mạnh mẽ, cũng hết sức...gợi cảm.

Không phải không có thiếu nữ Mông Cổ nào chú ý Tứ Bối Lặc Dận Chân, chỉ là nét mặt chàng còn lạnh nhạt hơn cả Dận Tự, làm người khác không có dũng khí tiến lên mời, dù sao không ai muốn mình bị từ chối. Nhưng vẫn có thiếu nữ Mông Cổ dũng cảm niềm nở nhảy tới trước bàn chàng, Dận Chân gõ gõ theo điệu nhạc, không hề có ý định đứng lên. Thập Tam A Ca Dận Tường đứng lên cùng nàng nhảy múa, cô gái xinh đẹp cùng chàng trai anh tuấn. Dận Chân và Dận Tự từ trước tới giờ chưa từng có biểu cảm và thần thái giống nhau, nhưng hơi thở tản mát từ cơ thể lúc này khiến Vân Yên cảm thấy kinh sợ lại rất tương tự.

Khang Hi chỉ nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục cười cười nói chuyện với các vương công Mông Cổ. Đối với biểu hiện của Dận Chân và Dận Tự thì không để ý.

Bữa tiệc tối bên đồng lửa dần dần hạ màn, tất cả mọi người chuẩn bị quay trở về trường nghỉ ngơi, dù sao đi đường mệt mỏi cùng với bữa tiệc

chào đón, chắc hẳn đêm nay sẽ ngủ rất ngon.

Dận Tường đến bên người Dận Chân, thân mật khoác vai chàng. Nghiêng đầu cười hỏi Vân Yên:

- Thấy ta hôm nay nhảy thế nào?

Vân Yên nhìn ánh mắt lấp lánh của Dận Tường, kính cẩn nói:

- Nô tài tuy không hiểu lắm, nhưng đương nhiên thấy Thập Tam gia nhảy rất đẹp.

Dận Tường cười,

- Vậy bao giờ rảnh rồi ta dạy người nhé.

Vân Yên sửng sốt, còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe thấy một tiếng ho nhẹ, Dận Chân đưa tay đỡ đầu, cổ đã đỏ ửng, hình như khi say rượu không thoải mái lắm.

Vân Yên không còn nhớ tới phải trả lời Dận Tường, vội vàng vẫy tay ý bảo Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử tiến lên đỡ chàng. Dận Tự và Thập Tứ A Ca Dận Trinh cách đó không xa cũng đi lên bắt chuyện.

Bóng đêm bao trùm thảo nguyên, chỉ có ánh lửa bập bùng chiếu sáng khuôn mặt. ánh mắt Dận Tự vẫn âm thầm khóa chặt Vân Yên, pha lẫn với men say rõ ràng, trong bóng đêm càng thêm càn rỡ, lướt qua từng tấc da trên khuôn mặt nàng, tựa hồ đang tìm kiếm dấu vết còn lại của nước mắt. Vân Yên cảm nhận được, hơn nữa còn rất mạnh mẽ. Nàng cố gắng để cơ thể mình đứng vững, chỉ là bàn tay đang bám vào Dận Chân bất giác bấu chặt hơn. Dận Chân cảm nhận được bắp thịt trên cánh tay mình hơi co lại, nghiêng đầu, cáo biệt bọn họ.

Đoàn người cùng quay về nhà bạt, Dân Chân phất tay bảo Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử lui xuống. Tiểu Thuận Tử nhìn Vân Yên, dùng tay ra hiệu nói y sẽ chuẩn bị nước để gia tắm rửa, Vân Yên gật đầu. Vân Yên dìu chàng ngồi trên giường, vừa ngồi xuống chàng đột nhiên đứng bật dậy, trọng tâm không vững. Vân

Yên giật mình vội vàng đỡ lấy chàng, nhưng không đỡ được, cơ thể cao lớn của chàng mất trọng tâm đổ ập xuống, dường như ôm trọn Vân Yên vào lòng, đầu gục xuống bên cổ nàng. Trong hơi thở của chàng mang theo hơi rượu rất nồng, hít vào thở ra đều phả lên trên cổ Vân Yên, trong nháy mắt nàng run rẩy, hai bên tai thoáng cái đã đỏ bừng.

- Tứ gia, ngài muốn làm gì? Để nô tài hầu hạ.

Vân Yên gắng hết sức đỡ lấy cơ thể cao lớn của chàng, khó khăn nói nhỏ.

Nhưng, chàng không đáp lại. chỉ có hơi thở đều đều tiếp tục phả lên cổ Vân Yên, cảm giác tê dại ngứa ngáy từ hơi thở nóng hừng hực phả ra trên làn da nàng lan truyền đến từng góc ngách tế bào, mỗi lần chàng thở ra, là mỗi lần cơ thể Vân Yên run rẩy.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 33: Đêm Trên Thảo Nguyên (Ba)

Chiếc mũi nóng hầm hập dường như vô ý cọ lên cổ nàng, mang theo hơi thở đàn ông quen thuộc mà nóng rực, hòa lẫn trong đó là men rượu, quả thật vô cùng quyến rũ. Không có người phụ nữ nào đủ sức chống cự lại Dận Chân, cho dù là Vân Yên hàng ngày hầu hạ đã quá quen thuộc với động tác của chàng.

Vân Yên đỏ mặt tía tai dùng sức nghiêng đầu mình cách xa hơi thở của chàng, muốn né tránh sự đụng chạm này. Nhưng khi nàng quay đầu đi, chàng lại áp xuống gần hơn, tựa hồ đã đỡ cả người lên bờ vai gầy yếu của Vân Yên.

- Tứ gia.

Khoảng cách Vân Yên và chàng rất gần nhau, nàng bị ôm chặt trong lồng ngực của Dận Chân. Gò má áp lên bả vai chàng, chất liệu vải mềm mại mơn trớn làn da non nớt của Vân Yên. Hai bên tai nàng vang lên ong ong. Nhẹ nhàng thử gọi chàng, nhìn sắc mặt hình như rất khó chịu, nhưng không thể hiện rõ ràng, tựa như đang mơ màng khép hờ nửa con mắt, nửa tỉnh nửa mê thốt ra tiếng “ừm” từ cổ họng. Giọng nói gợi cảm như tiếng trẻ con đang hờn dỗi.

Vân Yên đỏ mặt quay đầu đi, vừa lúng túng vừa không biết phải làm thế nào, vị gia này mỗi khi say lại rất giống Hoảng Huy, lần này còn hơn cả thẳng nhóc. Tay của nàng hơi run rẩy, dùng sức đỡ cánh tay muốn dìu chàng trở về giường nằm. Dưới lòng bàn tay nàng cơ bắp cánh tay chàng hơi động, nóng hầm hập chứa đựng sức mạnh của đàn ông.

Vân Yên khó khăn dùng hết sức bình sinh đẩy Dận Chân trở về giường một lần nữa, không ngờ chàng lại lao đảo ngửa người về phía sau, dọa Vân Yên tới mức cả kinh, vội vàng muốn kéo chàng giữ lại bằng bằng. Nhưng vừa đưa tay mới nhận ra cú ngã này của chàng không hề nhẹ như nàng tưởng tượng, trong chớp mắt nàng không giữ chặt, đồng thời bị chàng kéo ngược lại, cứ như vậy nằm sấp trên lồng ngực chàng, ngã nhào lên giường.

Bộ não Vân Yên trong nháy mắt trống rỗng, bên tai là tiếng tim chàng đập mạnh mẽ như tiếng sấm. Máu xông lên mặt, Vân Yên ngay lập tức nhanh chóng đứng lên khỏi người chàng.

Vân Yên nhìn tư thế nằm tùy ý lộn xộn của chàng trên giường, hai mắt nửa khép, đôi môi đỏ rục mím chặt, hầu kết cao thẳng, lồng ngực phập phồng. Như đang say ngủ.

Vân Yên cúi đầu, tim đập thành thịch. Nàng có thể cảm nhận được đôi tay mình đang run rẩy. Cắn chặt môi hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh sau đó giúp chàng chỉnh lại dáng nằm, bắt đầu thay quần áo cho chàng. Cổ của chàng đỏ ửng, làm người ta cảm thấy hết sức đáng yêu. Vân Yên thở dài, cúi đầu, bàn tay đang cởi cúc áo càng nhẹ nhàng hơn. Chật vật khó khăn một lúc mới cởi xong quần áo ngoài và giày của chàng ra, sau đó kéo chăn mỏng đắp ngang bụng, sợ chàng cảm lạnh.

Nàng ra khỏi nhà bạt, muốn đến nhà bạt nhỏ của Tiểu Thuận Tử và các thị vệ gần đây để chuẩn bị nước nóng. Trên thảo nguyên, nước nóng quả thật rất hiếm. Cũng chỉ có thân phận Hoàng tử của Khang Hi mới có đãi ngộ như vậy.

Vừa bước khỏi nhà bạt, nàng mỉm cười với hai thị vệ đang canh gác, rồi đi về phía bên cạnh. Ngọn gió trong lành thổi nhẹ qua mặt, Vân Yên mới nhận ra mình vừa rời ở trong phòng như bị thiếu dưỡng khí, chớp mũi

tựa hồ vẫn còn vương vấn mùi hương trên người Dận Chân. Nàng khép hai mắt lại, một lúc sau , mở mắt ra, tìm lại được sự trấn tĩnh hàng ngày.

Nhưng còn chưa kịp nhắc chân, nàng bị giật mình, tim đập lạc một nhịp! Ở phía khác, bóng dáng tuấn lãng của một người đàn ông đang bước tới, ánh sáng yếu ớt hắt lên khuôn mặt hắc, con mắt xinh đẹp động lòng người ——

- Thịnh an Bát gia.

Vân Yên lập tức cung kính khuyu gối hành lễ theo tiêu chuẩn, nàng cúi đầu, nhưng thật ra trong lòng đang run lẩy bẩy.

Dận Tự không nói gì, nhưng cũng không bảo nàng đứng lên, chỉ yên lặng đứng đấy. Tửu lượng hắc mặc dù rất tốt, nhưng đêm nay hắc uống quá là không ít.

Hàng lông mày của hắc nhỏ, mảnh, dài, thanh tú, chỉ hơi khê động là đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Đôi mắt xinh đẹp của hắc quyến rũ như dòng nước sông Seine (1) trong những ngày mùa thu, người đàn ông phương Đông với sống mũi cao thẳng hoàn mỹ như được tạc thành. Còn chưa xét đến đôi môi, cánh tay, con người...

Hơi rượu thoang thoảng, hòa lẫn với mùi hương chỉ có trên người hắc. Người đàn ông này sinh ra để người khác tán thưởng.

Lặng im, vẫn luôn lặng im.

- Bát gia, nô tỳ xin mạo phạm, nô tỳ muốn đi lấy nước nóng cho Tứ gia, có thể cho nô tỳ cáo lui trước được không ạ?

Không chờ được lâu, Vân Yên cố gắng duy trì giọng nói không chút gợn sóng nhỏ nhẹ chủ động mở miệng, giọng điệu khiêm tốn lại dịu dàng.

- Tại sao lại khóc?

Dận Tự bất ngờ mở miệng, ngữ khí cực kỳ nhẹ, trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo khí thế không để người khác dễ dàng xen vào.

- Hồi bẩm Bát gia, nô tỳ không khóc ạ.

Vân Yên trả lời có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng nàng đang lo sợ bất an, có cảm giác chỉ cần một bước sa chân, ngàn lần ân hận.

Lời còn chưa dứt, bỗng thấy hắc cúi đầu tiến lên phía trước, Vân Yên sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, trong lúc hoang mang một bên chân bị vấp một cái, cứ vậy mà ngã sõng soài trên nền cỏ.

Dận Tự vươn tay đặt trên bả vai gầy gò của nàng, muốn kéo nàng lên, nhưng Vân Yên né tránh. Hắc đứng, nàng ngồi xổm ——

- Bát gia, nô tỳ xin ngài...

Ánh mắt nàng tràn ngập sự hoảng sợ, thần sắc nơi đáy mắt dường như có thể khiến người khác phải đau lòng.

Dận Tự vẫn nhìn Vân Yên không đổi, trong đôi mắt không rõ đang hàm chứa những gì.

Cuối cùng, hắc vẫn quay lưng lại.

- Người đi đi.

Giọng nói của hắc thoáng mang theo sự trầm khàn kìm nén.

Khi Vân Yên bừng nước nóng quay trở lại nhà bạt, Dận Chân đã yên lặng nhắm hai mắt tựa trên đầu giường. Vân Yên tiến lên, cẩn thận lau cơ thể chàng, từng li từng tí không dám qua loa. Tỉ mỉ lướt nhẹ qua khuôn

mặt, lòng bàn tay, gang bàn chân... Dường như không có thiên trường địa cửu, cũng không phải sông cạn đá mòn, chỉ có trước sau như một.

Màn đêm buông xuống, Vân Yên yên lặng cuộn mình trên nhuyển tháp dưới chân chiếc giường lớn Dận Chân đang nằm, như một con thú bé nhỏ thu chặt mình lại. Tựa như chỉ có tư thế này mới có thể mang lại cho nàng một phần cảm giác an toàn.

Có rất nhiều chuyện, không vì gì cả. Cũng như không có người nào có thể biết hết ngọn nguồn mọi việc trên thế giới.

Rất nhiều người bình thường, mang trong mình vận mệnh không thể vượt qua được. Mà nàng, sống trong thời đại này, không lối để đi, đành bằng lòng sống an tĩnh.

(1) Sông Seine: Một con sông ở Pháp

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 34: Tiếng Kèn Bắt Đầu Mùa Săn

Ban đêm Dận Chân ngủ không được ngon giấc, uống quá nhiều rượu nên nửa đêm sẽ cảm thấy nóng, vì vậy hất chăn ra, chàng kéo cổ áo muốn cởi bớt cúc, nhưng kéo mãi không cởi được, chán nản thở hỗn hển: “Vân Yên...”

Vân Yên ngủ không sâu giấc, vội vàng đứng dậy đến bên cạnh chàng, mò mẫm trong bóng tối giúp chàng cởi cúc áo dưới cổ.

- Vẫn nóng.

Chàng hơi dẫu môi lên than vãn.

Vân Yên bất đắc dĩ lấy cây quạt ở đầu giường, ban đêm trên thảo nguyên đâu còn nóng, xem ra là do tác dụng của rượu này chậm. Chỉ có thể đỡ chàng đi vào giấc ngủ.

- Tứ gia, nô tài quạt cho ngài sẽ không còn nóng nữa, ngài ngủ đi ạ.

Vân Yên ngồi bên cạnh chàng, không dám quạt mạnh, chỉ nhẹ nhàng quạt lên lồng ngực Dận Chân. Rồi kéo chăn mỏng đắp lên bụng cho chàng.

Dận Chân khẽ hừ một tiếng, giống như đứa trẻ không muốn đắp chăn.

- Tứ gia, chỉ đắp ở bụng thôi, nô tài sợ ngài sẽ cảm lạnh.

Vân Yên nhỏ nhẹ vỗ về, cũng không biết chàng có nghe vào hay không.

Dận Chân dẫu dẫu môi yên lặng ngoan ngoãn nghe theo, Vân Yên giúp chàng vén góc chăn, điều chỉnh lại gối dưới đầu, chậm rãi nhẹ nhàng quạt phe phẩy, hơi thở của chàng dần dần trở nên ổn định.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tất cả vẫn như bình thường. tinh thần Dận Chân không bị ảnh hưởng bởi một đêm say rượu, Vân Yên vẫn cung kính hầu hạ như cũ.

Chỉ là, có đôi khi Vân Yên vô ý chạm phải đôi mắt Dận Chân, cảm thấy trong ánh mắt chàng dường đang suy tư điều gì đó. Trái tim nàng trong nháy mắt muốn bật ra khỏi lồng ngực, nhưng nhanh chóng bị nàng ép xuống, không dám suy nghĩ quá nhiều, khuôn mặt cũng không thể hiện ra điều gì, an phận làm việc.

Khang Hi thường gặp gỡ tất cả các vương công Mông Cổ trong trường, các hoàng tử cũng thường tới đó tiếp khách cùng. Không quá mấy ngày sau, tin vui của Thập A Ca Dận Nga và Đan Châu, con gái của quận vương Ô Nhĩ Cấm Cát Lạt Phổ được truyền ra. Đan châu được Khang Hi chỉ hôn cho Thập A Ca Dận Nga làm đích phúc tấn. Cũng coi như tất cả đều vui vẻ. Dù sao mỹ nam Bát Bối Lặc Dận Tự mà Đan Châu liếc mắt cái đã nhìn trúng năm trước đã lấy cháu gái của An thân vương là Quách Lạc La thị làm đích phúc tấn, dù nàng có lấy hẩm, cũng chỉ là Trắc phúc tấn mà thôi. Huống chi, Bát Bối Lặc Dận Tự dường như không mặn mà gì với nàng. Mẫu phi của Thập A Ca Dận Nga là Ôn Hi Quý phi, ngoại trừ xuất thân của Thái tử thì cũng coi như cao quý nhất, bản thân hẩm trời sinh anh tuấn phóng khoáng, rất hợp với tính cách của cô gái sinh ra trên thảo nguyên.

Vân Yên vô tình nhìn thấy đôi tình nhân cùng cười ngửa trên thảo nguyên, nụ cười hai người tỏa sáng tràn đầy sức sống và vui tươi. Trong lòng vừa cảm thấy vui mừng lại vừa cảm thán. Kỳ thật, người xưa từng nói hôn nhân phải môn đăng hộ đối, cũng không phải không có lý. Cặp đôi tiên đồng ngọc nữ có thân phận cao quý rất xứng đôi vừa lứa, nên nhận được lời

chúc phúc. Chỉ có những người xứng đôi như vậy mới thích hợp ở bên nhau, không cần ngày nào cũng phải nghĩ tới củi gạo mỡ muối tương dấm trà, không phải suốt ngày cãi cọ chỉ vì tiền ăn cuối tháng.

Vân Yên chỉ là một món đồ tùy thân của Dận Chân, Dận Chân đi đâu nàng theo đó, cả đời phải đứng phục vụ. Tứ Bối Lặc gia chỉ hơi động lông mi, không cần mở miệng, Vân Yên đã phải ở đó chờ lệnh rồi. Đương nhiên chạm mặt các vị hoàng tử a ca, Thập Tam Thập Tứ thì càng không phải nói, Bát Bối Lặc Dận Tự tất nhiên cũng có lúc gặp lại.

Dáng vẻ Vân Yên hoàn toàn khác với đêm gặp được Dận Tự ở ngoài trường, xa lạ, khiêm tốn và trầm tĩnh.

Dận Tự vẫn khuôn mặt rạng rỡ, vẫn ấm áp như gió, vẫn nhận được sự hoan nghênh tán thưởng của già trẻ trai gái. Có đôi khi, ánh mắt của hắn lướt qua. Vân Yên cup mắt xuống, dần dần làm quen.

Vào ban ngày, nàng được nhìn rõ diện mạo Khang Hi. Thoạt nhìn ông ta trẻ hơn so với tuổi thật, dáng người được rèn luyện hàng ngày, nên khi ngồi cùng với các con trai cũng không kém là bao. Đế vương thở mạnh cũng toát nên phong độ tài trí của người tri thức, lại càng hòa hợp với con người ông ta, có thể nói

phong tư bất phàm. Dung mạo ông ta không xuất sắc như Dận Tự, nhưng đôi mắt vô cùng tinh tường thâm thúy. Đường nét dáng người ông ta là tổng hợp tất cả các đặc trưng trên người các vị hoàng tử

Uy nghiêm nhất chính là khí chất của Khang Hi. Gần bốn mươi năm làm đế vương, thế sự xoay vần, quốc gia chìm nổi, năm tháng lắng đọng trong hơi thở ông ta, ôm ấp tình cảm sâu lắng, mệnh mệnh giống như biển khơi. Khi ông ta nói chuyện rất hiền hòa, thậm chí là thân thiết. Không hề có sự nghiêm khắc, nhưng khiến người ta phải e sợ và kính trọng từ trong đáy lòng.

Nội dung chủ yếu mỗi lần Khang Hi tuần du biên cương chính là lễ hội săn bắn mùa thu (1), lần này cũng không ngoại lệ.

Hôm nay Dận Chân dậy từ rất sớm, Tiểu Thuận Tử hầu hạ chàng rửa mặt rồi đi ra ngoài. Vân Yên lấy áo giáp từ dưới đáy hòm ra.

Đây là lần đầu tiên Vân Yên giúp chàng thay áo giáp, nên chân tay lóng ngóng, Dận Chân đứng một bên vừa nhìn vừa hướng dẫn. Có đôi khi chính mình làm mẫu, Vân Yên dựa vào đó làm lại. Khó khăn mặc xong, toàn thân nghiêm trang. Hoàn toàn khác so với hai dáng vẻ mặc thường phục và triều phục. Thật sự khó có thể hình dung Dận Chân mặc áo giáp. Áo giáp mặc trên người hoàn toàn làm tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của chàng, thân hình cao lớn, dáng người càng thêm bất phàm. Trong tay cầm roi ngựa, càng làm tăng thêm khí chất oai hùng đặc biệt.

Chỉnh lại xong quần áo, Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử dắt Truy Vân tới. Khi Vân Yên theo Dận Chân đến bãi săn, thấy các vị hoàng tử a ca đều mặc áo giáp, tư thế oai hùng hiên ngang. Đặc biệt là Bát Bối Lặc Dận Tự, dung mạo hấn đẹp như vậy, áo giáp được mặc vào người, không chỉ là vẻ tuấn lãng không sao tả xiết, ngược lại còn có cảm giác mạnh mẽ thường ngày hiếm thấy.

Người Mãn không hổ là có được thiên hạ từ trên lưng ngựa, khí thế và tư thế bọn họ khi mặc áo giáp cưỡi ngựa đứng bên cạnh các con cháu Thành Cát Tư Hãn một đời thiên kiêu không hề thua kém, thậm chí còn quyền rũ và phóng khoáng hơn.

Khang Hi xuất hiện với một thân áo giáp màu vàng, phong thái khiến người khác không dám nhìn trực diện, trên đường đi tiếng cười sang sảng.

Khang Hi khoát tay, tiếng kèn báo hiệu săn bắn mùa thu vang lên trong bãi săn, uy nghiêm mà hùng tráng, cơ hồ làm rung động tâm hồn! Một bát rượu đầy cùng uống cạn, mọi người cùng đồng thanh hô to:

- Chúc Đại Thanh ta muôn đời hưng thịnh!

Lễ hội săn bắn mùa thu, chính thức bắt đầu!

Nổi bật nhất chính là Thập Tam A Ca Dận Tường cưỡi một con ngựa quý màu trắng, Thập Tứ A Ca Dận Trinh cưỡi con ngựa màu đỏ rực như lửa và Bát Bối Lặc Dận Tự trên con ngựa cao lớn màu đen tuyền.

Tứ Bối Lặc Dận Chân cưỡi con ngựa Truy Vân màu nâu, dáng vẻ không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt chăm chú của người khác. Là con ngựa cực kỳ thông minh hiếm thấy.

Thập Tam A Ca Dận Tường và Thập Tứ A Ca Dận Trinh ở phương diện võ công được công nhận là xuất sắc nhất, chẳng những tuổi tương đương nhau, mà kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung võ thuật cũng không thua kém. Tứ Bối Lặc Dận Chân ở phương diện này chỉ tương đối, không có khả năng đặc biệt như Tam A Ca Dận Chỉ, cũng không nổi trội. Nhưng rất ít người biết rằng, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung võ thuật Bát Bối Lặc Dận Tự xuất sắc như thế nào, kỳ thật những người được chứng kiến hãn cưỡi ngựa bắn cung đấu kiếm, đều giật mình biết thêm được sự mạnh mẽ và chuẩn xác không giống với dung mạo của hãn.

(1) Từ gốc là 木兰秋狝 (Hán Việt: mộc lan thu tiển). “木兰” có nguồn gốc từ tiếng Mãn, trong tiếng Hán có nghĩa là “tiêu lộc” (tiếng còi dụ hươu nai đến khi đi săn). Lễ hội săn bắn này thường được tổ chức vào tháng 8, là hình thức tập luyện cưỡi ngựa bắn cung của hoàng đế nhà Thanh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 35: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu (Một)

Thanh thế lần đi săn này rất lớn, nguyên do vì Khang Hi cực kì hào hứng. Thời tiết sắp vào thu, vừa đúng là thời điểm thích hợp để săn hươu nai. Khang Hi rất thích săn nai, nhưng thích nhất là săn gấu. Vừa mới đến Khoa Nhĩ Thấm, thì nghe thấy tin tức có bóng dáng gấu xuất hiện ở bãi săn vùng lân cận, Khang Hi lại càng thêm vui vẻ, chỉ chờ mùa săn bắn bắt đầu là chuẩn bị thể hiện tài nghệ.

Vân Yên và Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử cùng đám nô tài của các hoàng tử khác đều ở trong trướng nhỏ bên cạnh bãi săn hầu hạ chủ tử của mình. Tiểu nha hoàn bên người Thập Tam A Ca là Hoan Sinh và gã sai vặt Tiểu Xuyên Tử thể hiện rõ sự thân thiết với bọn họ hơn so với những người khác. Nô tài chính là như vậy, chủ tử đối với người khác thế nào, đương nhiên mối quan hệ giữa các nô tài cũng như thế. Bát Bối Lặc không mang theo nha hoàn, chỉ có hai gã sai vặt là Tiểu Nữ Tử và Tiểu Khẩu Tử, là hai cái tên rất thú vị, người cũng rất thông minh lanh lợi, có thể làm nô tài bên người Bát Bối Lặc hào quang rực rỡ, đương nhiên phải có chút bản lĩnh.

Sau khi Vân Yên nghe xong tên của Hoan Sinh, không nhịn được mỉm cười. Nhỏ giọng nói với Tiểu Thuận Tử:

- Nếu Tiểu Xuyên Tử mà tên là Tiểu Ngử thì sẽ rất thú vị.

Một câu vừa thốt ra, khiến mọi người không ngừng vui vẻ. Hoan thanh tiểu ngữ (Cười nói vui vẻ) (1), quả thật là cái tên rất hay.

Chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng kèn báo hiệu mạnh mẽ và tiếng reo hò săn bắn âm ỉ, làm lòng người rung động.

Hơi thở nguyên sơ mà hoang dã trực tiếp xâm nhập vào từng giác quan của Vân Yên, nàng không khỏi cảm thấy hốt hoảng và xao động. Nếu như những con thú bị buộc phải săn giết, vậy thì ít nhất hy vọng người đi săn sẽ bình an. Nàng chỉ là người rất bình thường, mặc dù rất thương tiếc các con thú, nhưng nàng cũng không có khả năng xoay chuyển trời đất. Ít nhất, hi vọng con người bình an. Đây là suy nghĩ đơn thuần nhất của nàng.

Hơn nửa ngày trôi qua, một ngày săn bắn kết thúc. Mọi người dần dần trở về. Cùng kiểm kê con mồi, Khang Hi làm việc nhân đức không hề nhường nhịn ai, ông ta săn được nhiều nhất, mười mấy con nai, mười mấy con hươu, cáo, còn có sói! Chồng lên giống như một ngọn núi nhỏ. Ngoại trừ việc không gặp được gấu, khiến ông ta nuối tiếc nói trong hai ngày tiếp theo, nhất định phải săn được gấu về. Trong các vương công Mông Cổ thì Thân vương Đạt Nhĩ Hãn Ban Đệ là nhiều nhất, không kém Khang Hi là bao, số lượng con thú cũng khiến người khác phải giật mình, nhận được sự khen ngợi của Khang Hi. Trong số các hoàng tử thì săn được nhiều nhất chính là Thập tam A Ca Dận Tường và Thập Tứ A Ca Dận Trinh, số lượng con mồi của hai người không phân cao thấp, Thập Tam săn được nhiều nai nhiều hơn, ngược lại Thập Tứ săn được nhiều cáo hơn, hai người dường như ngang sức ngang tài. Số lượng con mồi của Đại A Ca Dận Thì cũng bám sát bọn họ, chỉ ít hơn một chút. Mà Bát Bối Lặc Dận Tự thì hiển nhiên nường tay, số con mồi của hắn xấp xỉ bằng Tứ Bối Lặc Dận Chân, nai ít hơn một chút, cáo con chiếm đa số, Dận Chân tuy số lượng ít, nhưng còn săn được một con lợn rừng! Cơ bản thì bọn họ đứng ở vị trí thứ hai. Vị trí thứ ba là Cửu A Ca Dận Đường và Thập A Ca Dận Nga, các a ca còn lại cũng thu được nhiều chiến lợi phẩm. Trong đó có Tam A Ca Dận Chỉ coi như không am hiểu lĩnh vực này. Anh ta là điển hình của hoàng tử chỉ chú trọng học thuật. Mặc dù cưỡi ngựa bắn cung thành thạo hơn so với người

bình thường, nhưng so với các con trai anh dũng thiện chiến, kỹ thuật cưỡi ngựa đỉnh cao của Khang Hi thì lại quá tầm thường.

Buổi tối là tiệc rượu chúc mừng rộn rã, thịt trong bữa tiệc đều là con mồi Khang Hi săn được ban cho mọi người. Bởi vì ông ta săn được rất nhiều hươu, nên tiệc rượu càng thêm phong phú. Toàn thân hươu đều là những chỗ quý giá, nhung hươu, thịt hươu, máu hươu, tiên hươu (2), đuôi hươu... Chính là những dược phẩm bổ thận tráng dương của đàn ông. Khang Hi quả thật là một ông vua rất biết cách bồi bổ cơ thể.

Trong bữa tiệc Khang Hi thưởng máu hươu cho các vương công và các hoàng tử uống, Vân Yên nhìn thấy mà muốn trợn mắt há mồm. Bốn chữ to đùng “Ăn tươi nuốt sống” xuất hiện rõ mồn một trong đầu nàng.

Vân Yên thấy Dận Chân bưng cái chén lớn, sắc mặt không đổi uống cạn máu hươu còn ấm, trong lòng không khỏi lo lắng.

Vừa uống rượu lại vừa uống máu, liệu đêm nay có tiêu hóa được không?

Nàng ngẩng đầu đứng thẳng, thấy Dận Tự đối diện buông chén nhìn về phía bên này, mỉm cười dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu còn sót lại ở khóe môi —— một người đàn ông xinh đẹp cao quý như hắn làm động tác này, toàn hoàn toàn không có cảm giác tà ác, ngược lại vô cùng phong tình, dường như có thể khiến ngay cả thánh nhân cũng phải lửa dục bén rơm cháy lan tràn.

Nhưng, động tác này đối với Vân Yên, thật sự khiến da đầu nàng tê rần, vội vàng cup mắt xuống.

Dận Chân buông chén, Vân Yên nhanh chóng đưa khăn trên tay cho chàng. Dận Chân lau khóe môi rồi trả lại cho nàng. Trên chiếc khăn nhuộm một vết máu cực kì nhỏ, rất bắt mắt.

Khang Hi khen ngợi vương công Mông Cổ cùng các vị hoàng tử. Đặc biệt là Thân vương Đạt Nhĩ Hãn Ban Đệ và Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh. Có thể nhìn ra ông ta rất yêu thích hai đứa con trai ngang tuổi xuất sắc tài năng này. Vân Yên phát hiện con người thật của Khang Hi rất dí dỏm thú vị, tuyệt đối không phải là người hà khắc. Chính ông ta văn võ song toàn, thông hiểu cổ kim, tình cảm bao la nhưng không thiếu tinh tế. Đối xử với nhiều con trai như vậy nhưng lại có nhiều phương pháp khác nhau. Những hoàng tử vừa kính sợ lại vừa tôn sùng ông ta, quả thật bầu không khí vô cùng hài hòa.

Tiệc rượu kết thúc, mọi người đều tự về trướng của mình nghỉ ngơi, dù sao vẫn còn hai ngày đi săn nữa.

Lúc gần đi, Thập Tam A Ca Dận Tường lại chạy đến bên người Tứ Bối Lặc Dận Chân, con mắt sáng long lanh gọi chàng:

- Tứ ca, đệ săn được một con hồ li đỏ rực cực kì hiếm thấy nha, đệ đưa cho Vân Yên để làm cho huynh một cái khăn quàng cổ được không?

Dận Chân mỉm cười nhìn cậu ta nói:

- Đệ giữ lại đi.

Dận Tường hơi cau mày lại khẽ nói: "Tứ ca..." Vừa cười vừa nhìn Dận Chân:

- Cái này để dành cho Tứ ca mà.

Dận Chân không còn cách nào thương yêu vỗ vỗ bả vai cậu chàng, Dận Tường cười càng ngọt ngào.

Vân Yên phát hiện mỗi lần cậu ta cười rộ lên, sẽ lộ ra một chiếc răng nanh nhỏ, cùng với đôi mắt màu hổ phách sáng long lanh, vô cùng đáng yêu. Một em trai đáng yêu như vậy, ai có thể không thương?

Dận Tường nghiêng đầu nhìn Vân Yên bên cạnh Dận Chân, cười:

- Xử lý xong tấm da ta sẽ sai người mang qua, Hoan Sinh trước mặt ta nói rất thích người.

Khuôn mặt Vân Yên đỏ ửng, vội vàng khuyu gối hành lễ:

- Nô tỳ tuân mệnh, tạ ơn Thập Tam gia khích lệ.

Đợi sau khi mọi người cáo biệt quay về trường của mình, Vân Yên mới hầu hạ Dận Chân thay quần áo. Đêm nay chàng uống không nhiều lắm, hai gò má ngược lại còn hơi ửng hồng.

(1) Trong tiếng Hán, từ “sinh” trong “Hoan Sinh” phát âm giống như từ “thanh” (âm thanh) trong “Hoan thanh tiểu ngữ” (Cười nói vui vẻ)

(2) Cơ quan sinh dục của hươu đực.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 36: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu (Hai)

Trích dẫn: Dận Chân tựa người trên nhụyễn tháp, Vân Yên khom lưng ngồi xổm xuống cởi cúc áo khoác ngoài trên người Dận Chân, áo giáp dính sát vào người, Vân Yên có thể cảm nhận được hô hấp của chàng nhanh hơn so với bình thường. Vân Yên dừng lại một chút, cởi xong áo tiếp tục cởi xuống dây lưng, ngón tay vừa chạm đến dây lưng, bỗng nhiên bị Dận Chân đè chặt, Vân Yên ngẩng đầu lên nhìn.

Gò má Dận Chân phỉm đỏ, chàng nghiêng đầu nên không nhìn rõ sắc mặt, nói nhỏ:

- Ta muốn tắm rửa, người đi chuẩn bị đi, nước không cần quá nóng.

Vân Yên ngẩn người, lập tức cúi đầu nói vâng. Rồi đứng lên ra ngoài chuẩn bị. Lần này trước khi đi ra ngoài Vân Yên cực kì cẩn thận quan sát xung quanh, chắc chắn không có ai xuất hiện mới yên tâm chạy nhanh tới nhà bạt nhỏ của Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử, bảo mọi người chuẩn bị thùng tắm và nước ấm. Tiểu Thuận Tử đau khổ nói những lần đi săn mùa thu này là những ngày khổ cực nhất, ngày mai vẫn phải tiếp tục nữa. Trên thảo nguyên đâu có thể so được sự thoải mái khi ở nhà, nước nóng ở đây cũng rất quý giá, mọi người vội vàng tắt bật chuẩn bị. Một lúc sau thì tất cả đã xong, một vài người nâng thùng gỗ lên chuyển tới nhà bạt lớn, đặt thùng gỗ ở một góc trong phòng ngoài, sau đó đi ra ngoài.

Rèm ở phòng trong và phòng ngoài được kéo xuống, Dận Chân ở bên trong không đi ra, cũng không lên tiếng.

Bước chân của Vân Yên dừng lại, rồi nhẹ nhàng đến gần gọi:

- Tứ gia...

- Ừm...

Bên trong vang lên tiếng trả lời khàn khàn, Vân Yên mới nhẹ nhàng xốc rèm đi vào.

Chàng dựa nửa người vào nhuyển tháp Vân Yên hay nằm ngủ, dây lưng và quần ngoài đã cởi hết ra, mồ hôi trên trán lấm tấm, hàng lông mi hơi run khiến lòng Vân Yên nhói lên, nhưng nàng nhanh chóng đè tâm trạng mình xuống.

Vân Yên ngồi xổm dưới người chàng, nhẹ nhàng nói

- Tứ gia, nước đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Hai mắt Dận Chân vẫn khép, ừ một tiếng, một lát sau hàng lông mi khẽ động mở mắt ra, trong đôi mắt dập dềnh dao động như gợn sóng lan tỏa thành từng vòng tròn, chàng chậm rãi nhồm người dậy, đứng lên đi ra phòng ngoài.

Vân Yên dõi theo bóng lưng chàng biến mất sau tấm rèm, mới xoay người xếp gọn áo khoác ngoài và áo giáp chàng cởi ra, rồi lấy quần áo mặc trong trong hòm để chàng thay sau khi tắm đặt trên nhuyển tháp. Sau đó cẩn thận trải lại giường chiếu, trải xong suy nghĩ một lúc, rồi đốt hương lấy từ trong hòm để làm đầu óc tỉnh táo hơn, bên tai nghe thấy tiếng nước ở bên phòng ngoài, trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh trong mơ hôm qua — rất nhiều người nằm mơ ngày hôm sau tỉnh lại đều quên hết tất cả, nhưng một lúc nào đó sẽ đột nhiên nhớ lại một vài đoạn vụn vặt. Vân Yên giờ phút này chính là như thế. Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Chu Duệ Đình đã lâu không gặp và những kí ức ở đời trước, chiếc điện thoại lạnh như băng, tiếng phụ nữ thờ hờn hển, Chu Duệ Đình trong đêm đứng trước

đèn giao thông phủ thêm áo khoác cho nàng, có Trắc phúc tấn Lý thị cho Xuân Nhạn một cái bạt tai, nói nàng ta chỉ là một con gái của một gia đình tiện tịch thấp kém, đến tư cách làm nha hoàn thông phòng cũng không có!

Nhìn thấy mà hoảng hốt!

Vân Yên giống như bị kim châm co bả vai lại, trái tim bỗng nhiên cảm nhận được nỗi đau đớn sâu sắc trong từng góc ngách. Những đoạn kí ức gần gũi, con người và hình ảnh kiếp trước và kiếp này, lồng vào, chồng chất lên nhau, rồi trộn lẫn vào với nhau một cách quỷ dị. Đau đớn như vậy, giống lúc khi nàng xuyên không, thời khắc khi cơ thể này ngược dòng thời gian. Không biết đã qua bao lâu, cơn đau kì dị này mới từ từ qua đi.

- Vân Yên...

Vân Yên giật mình tỉnh lại, nghe thấy giọng nói Dận Chân truyền ra từ phòng ngoài. Vội vàng hồi phục tinh thần lên tiếng trả lời, nàng mới nhận ra giọng nói của mình hơi khàn khàn.

Vân Yên ngừng lại, biết chàng đã tắm xong. Cúi người cầm quần áo lót trong trên giường rồi xốc rèm ra ngoài, thấy Dận Chân vẫn tựa người vào thành thùng gỗ, nước đã hoàn toàn lạnh. Nhẹ nhàng đặt quần áo xuống.

Tắm rửa xong bước ra ngoài mặc quần áo, Vân Yên thấy sắc đỏ trên gò má chàng không còn. Thăm nghĩ có lẽ chàng đã khát rồi, rồi cung kính bưng nước ấm cho chàng uống, uống xong đặt chiếc cốc ở đầu giường. Hầu hạ chàng lên giường ngủ. Vân Yên mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, đợi cho đến khi nàng nằm trên chiếc giường nhỏ, bên tai cũng truyền đến tiếng hít thở đều đều của Dận Chân, tựa như đã ngủ say. Nàng mới nhận ra hình như mình bị hạ đường huyết, ngay cả lòng bàn tay cũng hơi run lên.

Ngày thứ hai đi săn vẫn như bình thường, Khang Hi vẫn tiếc nuối nói không gặp được gấu. Trong bữa tiệc tối, may mắn ông trời nghe được lời cầu nguyện của Vân Yên, Khang Hi cũng không bồi bổ cho các vị khác,

cũng không ban rượu máu hươu đại bổ. Mọi người đều an ổn quay trở về nhà bạt của mình nghỉ ngơi..

Ngày thứ ba, ngày săn bắn cuối cùng, tất cả mọi người đều vui vẻ. Vân Yên cùng với các hạ nhân khác đều ở trong trướng bên cạnh bãi săn chờ chủ tử của mình về.

Hoan Sinh theo sự dẫn dò của Thập Tam còn đặc biệt cầm theo da cáo đỏ đã được xử lý xong. Vân Yên nhìn thấy da cáo, không dám dùng tay sờ vào. Nàng quả thật có một vài hiểu biết về loại da này, màu lông thật sự quá đẹp, màu đỏ như lửa rực rỡ chói mắt. Hoàn toàn tinh xảo hoàn hảo. Phối hợp với con người như chàng càng làm tăng thêm khí chất. Có thể nhìn ra Thập Tam cực kì sùng bái vị Tứ ca của cậu chàng, bộ da này thật sự rất hợp với con người ấy.

Bởi vì Vân Yên không biết làm đồ thủ công, nên rất khiêm tốn hỏi Hoan Sinh cách làm khăn quàng cổ như thế nào, đặc biệt hỏi tỉ mỉ cách làm bao tay, thời gian trôi qua nhanh chóng. Mắt thấy phía tây mặt trời đang dần dần lặn xuống, gió từ từ nổi lên báo hiệu thời tiết đang thay đổi. Vân Yên nói muốn trở về nhà bạt lấy áo khoác ngoài sợ Dận Chân lúc quay về sẽ lạnh. Tiểu Xuyên Tử nói cũng về lấy thêm áo cho Thập Tam. Tiểu Thuận Tử cười nói đúng lúc muốn cùng đi với Tiểu Xuyên Tử, những chuyện chạy vạy thế này để y về lấy là được rồi.

Vân Yên và Hoan Sinh sau khi tiễn bọn họ vừa mới bước vào trướng, chợt nghe phía xa xa vang lên tiếng thú gầm mạnh mẽ, khiến người khác sởn gai ốc! Hoan Sinh sợ tới mức thoát cái bổ nhào vào ngực Vân Yên. Da đầu Vân Yên cũng tê rần, đây là... tiếng gấu?!

Tiếp theo là tiếng hỗn loạn xa gần, phía xa xa một vài tên thị vệ đang chặt vật diu một người đầy máu xông vào trướng. Gã sai vật, nha đầu xung quanh dường như đều bị dọa sợ, bãi săn lập tức trở nên hỗn loạn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 37: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu (Ba)

Trích dẫn: Vân Yên và Hoan Sinh bị đám đông đẩy sang một bên, nàng có thể cảm nhận được Hoan Sinh trong ngực mình đang run rẩy, chính bản thân nàng cũng đang chìm trong nỗi sợ hãi. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, ngay cả thị vệ đứng canh gác trước trường cũng vội vàng cấp bách tập hợp chuẩn bị đi cứu viện!

Vân Yên vừa vỗ nhẹ sống lưng của Hoan Sinh, vừa ổn định lại tâm trạng của mình. Đồng thời một suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng! Người bị thương là ai?! Liệu có phải là... Một cảm giác nguy hiểm quen thuộc đột nhiên xuất hiện, giống như với kiếp trước. Người bên cạnh nàng, từng người từng người một biến mất, chỉ để lại một mình nàng bơ vơ không đường để đi, không nhà để về.

Vân Yên buông Hoan Sinh ra chạy như bay đến đám người, lách người xuyên qua đám gã sai vặt và nha hoàn ——

Lớp vải trên vai Cửu A Ca Dận Đường đã bị xé nát, máu tươi từ miệng vết thương sâu hoắm tràn ra, anh ta nửa nằm trên tháp. Bọn hạ nhân đang vội vàng băng bó cho anh ta. Khuôn mặt anh ta tái nhợt, đôi môi trắng bệch, có cảm giác như giảm bớt đi sự cao ngạo anh tuần hàng ngày. Dận Đường cau mày nâng nửa con mắt lên, trùng hợp nhìn thấy một tiểu nha hoàn bình thường gầy gò đang lách qua đám đông đi vào, nàng giống như một thú nhỏ đầu tóc bù xù, trong đáy mắt tràn ngập hoảng sợ, rồi tự ép mình phải bình tĩnh. Cô gái này, là ai? Hình như, là nha hoàn của lão Tứ.

Vân Yên chen chúc trong đám người cuối cùng cũng mơ hồ nhìn thấy gương mặt của Cửu A Ca Dận Đường, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm không hề che dấu, nàng nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập bình bịch —— không phải là Tứ gia, may mắn là không phải.

Dận Đường đứng lúc nhìn thấy biểu cảm thay đổi trên khuôn mặt của tiểu nha hoàn, nếu không phải anh ta bị thương không đứng lên được, thì chắc chắn ngay lập tức sẽ bóp chết nàng. Đây chính là tình cảnh anh ta bị thương, nhưng trước mặt anh ta lại có người biểu lộ khuôn mặt hạnh phúc “may mắn không phải là người ấy”, cho dù là thánh nhân cũng không rộng lượng được như vậy.

Tuy nhiên Vân Yên cũng cảm thấy Cửu A Ca Dận Đường bị thương cũng rất đáng thương, nhưng có vẻ như không có vấn đề gì lớn. Không để ý đến sắc mặt của Dận Đường, Vân Yên cúi đầu rời khỏi đám đông, trong đầu đã vang lên ong ong.

Hoan Sinh tiến lên, gấp gáp hỏi:

- Là ai bị thương? Không phải là Thập Tam gia của chúng tôi chứ?

Môi Vân Yên trắng bệch, vỗ vỗ bả vai cô bé:

- Cô yên tâm đi, không phải Thập Tam gia, là Cửu gia. Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu.

- Grừ...

Tiếng gầm rú khiến người ta sồn da gà lại vang lên ở phương khác, cảm giác man rợ mang theo mùi vị mưa máu gió tanh từ khoảng cách xa ập đến.

Vân Yên và Hoan Sinh đứng trước cửa trường, dường như toàn thân đều run rẩy, rốt cuộc thì có bao nhiêu con gấu vậy? Khang Hi không phải

muốn săn một con, mà muốn cả một hang ổ, thật sự đã xảy ra chuyện rồi! Lúc này, Vân Yên bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, là một con ngựa —— một con ngựa xinh đẹp màu hạt dẻ cao to xé gió phi nước đại đến, hí dài một tiếng, dừng lại dậm chân tại chỗ, lỗ mũi thở phì phò, trên người có cả vết máu lẫn vết thương!

- Truy Vân!

Khi Vân Yên nhận ra Truy Vân cả tinh thần lẫn tâm trạng đều bị kích động, sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt, vội vàng chạy tới.

Trên cổ con ngựa màu hạt dẻ có một vết thương rõ ràng, vẫn còn rướm máu, trên yên ngựa không một bóng người!

Vân Yên trợn mắt nhìn yên ngựa trống không, tại sao Truy Vân lại tự mình chạy về? Dấu hiệu báo hiệu trước này khiến Vân Yên nghệt thở.

- Tứ gia đâu, Tứ gia ở đâu rồi?

Tim Vân Yên bắt đầu run lên, trong mắt Truy Vân tràn đầy kinh sợ, đau đớn và nôn nóng, không ngừng đá chân, liên tục hí to.

Vân Yên quay đầu xông vào trường, nàng không biết tìm ai.

Thị vệ đều đã bị điều đi, biết tìm ai bây giờ đây? Chờ thị vệ về, chờ mọi người về cùng tìm Tứ gia? Không, không kịp mất.

Trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn, nhưng nàng buộc mình phải tỉnh táo lại, nàng cắn mạnh môi mình, máu tươi chảy ra, đau đớn truyền tới não bộ khiến nàng bình tĩnh hơn, trong nháy mắt nàng lóe ra một ý định!

Vân Yên quay đầu giữ chặt cánh tay Hoan Sinh bên cạnh:

- Bữa trưa còn thừa phô mai không? Còn không, nhanh lấy một túi cho tôi.

Hoan Sinh dường như bị dọa đến ngây ngốc, liên tục nói đi lấy.

Xa xa, tiếng dã thú gầm thét lúc ẩn lúc hiện.

Những hình ảnh Dận Chân, máu tươi, gấu có lẽ đang giằng co hỗn loạn trong đầu Vân Yên, khiến nàng không thể nào kiềm chế được nỗi sợ hãi.

Nàng lấy túi nhỏ đựng đầy phô mát từ tay Hoan Sinh, đặt một ít vào lòng bàn tay, còn lại thì đeo trên thắt lưng. Kéo cánh tay Hoan Sinh nói:

- Hoan Sinh, cô nghe tôi nói này, nếu như thị vệ của Thập Tam gia hoặc của ai đó trở về, cô nói cho bọn họ biết, Tứ gia e rằng bị gấu tấn công rồi, tôi đi theo Truy Vân tìm đường, trên đường tôi sẽ rải phô mát làm ký hiệu, phải nhanh chóng đuổi kịp đấy! Nhớ chưa?

Từ khi xuyên đến triều Thanh, nàng chưa bao giờ nói một câu dài như vậy với người ngoài.

Hoan Sinh hoảng sợ gật đầu:

- Nhớ rồi, chị Vân Yên, chị nhất định phải cẩn thận đấy!

Vân Yên không còn tâm trạng để ý, quay đầu chạy về phía Truy Vân, nàng vỗ cổ Truy Vân, ngừng thở nhẹ giọng nói bên tai nó:

- Truy Vân, tất cả đều nhờ mày, dẫn ta đi!

Thiên lý mã đều nhận chủ. Truy Vân là một con ngựa trừ Dận Chân ra thì không ai có thể cưỡi nó, nó hoàn toàn không để người khác ngồi lên lưng mình. Đây là sự thật là tất cả mọi người trên dưới Tứ phủ đều biết, thời gian tiếp xúc giữa Vân Yên và Truy Vân không dài lắm, vì nàng thường ngày đều ở trong thư phòng, có lẽ trên người Vân Yên cũng nhiễm một phần mùi hương của Dận Chân, cho nên bình thường Truy Vân không

bài xích nàng. Vân Yên không có thời gian suy nghĩ liệu leo lên có bị nó hất cho ngã gãy cổ hay không, mà thay vào đó đối mặt với lưng ngựa cao như vậy, nàng phải suy nghĩ xem làm thế nào để trèo lên. Vân Yên cố gắng giẫm lên bàn đạp, đối với nàng thì độ cao này rất cao. Hoan Sinh chạy đến giúp nàng, cũng cố gắng hết sức nhưng không làm được gì. Vân Yên vội vàng nghĩ chạy vào trong trường gọi người giúp.

Có lẽ thiên lý mã cực kỳ hiểu ý người, một điều kỳ lạ đã xảy ra ——

Lúc này Truy Vân khụy đầu gối hai chân trước xuống, hạ thấp cơ thể. Vân Yên mở to hai mắt nhìn, chân tay loạn cào cào vội vàng trèo lên, kéo dây cương. Truy Vân đứng dậy, nâng chân lên bắt đầu phi nước đại. Vân Yên nghiêng ngả suýt ngã khỏi ngựa, nắm chặt dây cương nắm rạp trên lưng ngựa. Không quên cách một đoạn đường thì rải ký hiệu, nàng chặt vật như sắp rơi khỏi lưng ngựa, tất cả kiên trì nàng đều đặt vào hai chữ “niềm tin”.

Có trời biết rằng, đây chỉ là lần thứ hai Vân Yên cưỡi ngựa. Lần thứ nhất, là trong hoạt động cưỡi ngựa Chu Duệ Đình tổ chức để tiếp đãi khách hàng.

Khi một người không còn khả năng để suy nghĩ, thì đó là khi người ấy dừng cảm nhất, Vân Yên lúc này cũng chính như vậy, nàng không biết hiện tại mình đang chạy trên con đường nào. Trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Phải tìm được Tứ gia!

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 38: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu (Bốn)

Trích dẫn: Truy Vân phi nước đại vào trong rừng, cành lá xào xạc lướt qua bên người. Mái tóc Vân Yên đã xoã tung, bàn tay nắm chặt dây cương đã trắng bệch, nhưng nàng không cảm thấy đau đớn. Trong đầu nàng bây giờ chỉ tập trung rải ký hiệu và cố gắng hết sức để không ngã khỏi lưng ngựa, tự nhủ rằng chỉ một lát nữa thôi, một lát nữa thôi là ổn rồi!

Bỗng nhiên, chạy đến một góc sâu trong khu rừng, Truy Vân hí dài một tiếng rồi đột ngột ngừng vó ngựa, Vân Yên không kịp phản ứng lại, bay từ trên lưng ngựa xuống ——

Thế giới trước mắt Vân Yên ngả nghiêng quay cuồng, nàng ngã dúi dúi trên bãi cỏ trong rừng, cũng may bãi cỏ không quá cứng, nếu không chắc chắn hôm nay nàng sẽ phải bỏ mạng ở đây. Vân Yên có thể cảm nhận được cơn đau từ cánh tay trái và xương sườn lan đến, nàng nằm sấp trên bãi cỏ ngẩng đầu lên cố gắng kiềm chế lại cơn đau, dùng hết sức bình sinh để bò dậy, nhưng hình như tay trái bị gãy xương, mồ hôi túa ra từ trán nàng. Truy Vân đứng bên cạnh bất an cào cào móng, lỗ mũi thở phì phò, trong cổ họng phát ra ư ử nghẹn ngào.

Lúc này Vân Yên cảm nhận được mùi máu tanh không bình thường trong không khí, nàng cố gắng ngẩng đầu, nhìn bầu trời đã sập tối, bốn phía thậm chí còn có dấu vết của một vụ đánh nhau! Đột nhiên lông tơ toàn thân đều dựng đứng —— trong lùm cây cách đó không xa ẩn nấp một đôi mắt màu xanh đang lóe sáng, là sói!

Trong khoảnh khắc đó, trái tim nàng thắt lại, hàm răng va vào nhau cầm cập, mồ hôi chảy ra lạnh như băng.

Bỗng nhiên trong không khí vang lên một giọng nói: "Ai?"

Đầu Vân Yên dường như sắp nổ tung, ngẩng đầu đột nhiên phát hiện một bóng người mờ ảo lưng đeo cung tên dựa vào thân cây cách đó không xa, trong tay cầm một thanh đoản kiếm! Bốn phía xung quanh đều xác sói. Mùi máu tươi trong không khí chính là mùi máu sói, hoặc có lẽ là máu người. Một vài con sói đang nhìn chăm chăm vào người đó, hăng đang giằng co với đám dã thú. Sói đã chết rất nhiều, số lượng trước mắt chỉ còn lại khoảng năm, sáu con, trên lưng của hăng cũng có vết máu, nhưng vết thương không nặng. Sói là một loại động vật rất giao hoạt hung ác, hai bên đang đánh giá thực lực của nhau, chờ đợi tiếp viện. Mà Vân Yên và Truy Vân lại đi vào con đường này! Thuận tiện trở thành thức ăn trong mắt lũ sói.

Hăng, là Bát Bối Lặc Dận Tự.

Đầu Vân Yên đau nhói từng cơn, dường như muốn nhắm mắt lại. Tứ gia, Tứ gia vẫn chưa tìm thấy. Mà nàng lại bị gãy tay, còn gặp phải lũ sói.

Nàng cắn răng chịu đựng cơn đau thử di chuyển cơ thể,

- Bát gia.

Giọng nói Vân Yên rất khàn, còn hơi run run.

Dận Tự nghe thấy, cơ thể dao động, nhưng vẫn nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay, khuôn mặt hơi nghiêng nhìn Vân Yên đang nằm sấp trên bãi cỏ. Cho dù hăng bị thương, nhưng dung mạo vẫn tuyệt đẹp không nhiễm bụi trần, sắc mặt còn trắng hơn cả tuyết.

- Người nằm sấp xuống không được cử động.

Dận Tự gằn giọng ra lệnh.

Vân Yên chưa bao giờ được nghe thấy giọng nói trầm thấp như vậy của Dận Tự, cho tới bây giờ, ngữ điệu của hắn vẫn luôn là ôn hòa trong trẻo như ngọc. Vân Yên nằm im tại chỗ, đau đớn ở cánh tay trái và xương sườn ngày càng rõ ràng hơn, Truy Vân lo lắng cúi đầu xuống cọ cọ vào nàng. Nàng biết mình phải quyết định nhanh chóng. Nàng đã thành ra như vậy, không thể trèo lên Truy Vân một lần nữa, mà chỉ cần một khắc chần chừ, mùi máu trên người Truy Vân rất có thể trở thành miếng mồi hấp dẫn lũ sói tới! Huống chi, còn có Tứ gia chưa biết sống chết thế nào. Chưa thắng trận thân sao sớm thác (1), có lẽ đây là câu thơ diễn tả rõ ràng nhất tâm trạng của nàng bây giờ.

Nàng nghiêng đầu, kiềm chế lại giọng nói của mình, thì thào với Truy Vân đang cúi đầu lo lắng cào cào móng bên cạnh:

- Truy Vân, đi mau, mau trở về gọi người cứu Tứ gia, không cần lo cho ta!

Nàng không biết Truy Vân có hiểu hay không, nàng hy vọng nó hiểu. Truy Vân lo lắng dùng miệng cọ lên đỉnh đầu nàng. Một tiếng sói tru thê lương vang lên... Húuu... cả màng tai và thần kinh nàng đau đớn dữ dội, toàn thân run cầm cập! Trong đầu Vân Yên vang lên hồi chuông cảnh báo mạnh mẽ, dường như sắp sụp đổ. Nàng nặng nề quát nhẹ Truy Vân: "Đi!"

Truy Vân khẽ ghen ngào trong cổ họng một tiếng, cọ cọ vào đỉnh đầu Vân Yên, nâng chân lên chạy về theo đường cũ!

Vân Yên gần như đã đánh mất tri giác, nàng mơ mơ hồ hồ mở mắt ra nhìn, hình như số lượng sói tăng lên rồi, cảm thấy xung quanh là một vùng hoang vu.

Cuộc chiến giữa Dận Tự và những con sói trên thảo nguyên đứng song song với hắn giống như bàn cờ cân sức mạnh mẽ giữa hai bên, con mắt

xinh đẹp khiến người khác run rẩy nhìn chăm chăm vào lũ sói, dưới chân đều là đồng xác sói, hắn từ từ di chuyển vị trí bàn chân. Một tay rút ba mũi tên cuối cùng ở sau lưng, tay kia sờ cây cung nhỏ nhưng chắc chắn ở bên hông. Đám sói nhe răng gầm gừ mấy tiếng lui về phía sau, dường như đang sợ cây cung trong tay hắn.

Cũng chính là giờ phút này!

Dận Tự quyết đoán lấp tên vào cung, dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai lộn một vòng lao về phía Vân Yên, ôm chặt phía sau nàng! Bầy sói kêu lên thảm thiết, ba phát mũi tên, không phát nào bắn ra không xuyên qua cổ họng ba con sói! Sức mạnh của mũi tên dường như ghim chặt con dã thú xuống mặt đất! Nhưng còn mấy con sói còn lại, kiên trì không muốn lùi bước! Bọn chúng cũng đang chờ đợi.

Vân Yên hoa mắt chóng mặt, cánh tay và xương sườn đau đớn dữ dội làm sắc mặt nàng trắng bệch. Sau khi nhìn rõ tình hình, nàng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Người đang đứng ở đây chính là quân tử như ngọc Bát Bối Lặc Dận Tự sao? Mũi tên hung hãn kia dường như muốn ăn tươi nuốt sống con người! Hơn nữa, hắn từ cái cây có thể lao tới vị trí của nàng, quả thật vì bốn phía đều có địch!

Trong tay Dận Tự chỉ còn lại thanh đoản kiếm, trong túi đựng tên đương nhiên đã trống rỗng, mũi tên cuối cùng đã dùng hết. Hắn nửa quỳ một tay cầm đoản kiếm, một tay đẩy Vân Yên về phía sau người, thấp giọng nói:

- Cố nhẫn đau.

Thời gian trôi qua, mỗi giây mỗi phút như đang dày vò, giằng co, thật ra chính là đang chờ cứu viện.

Bọn họ đang chờ cứu viện, đám sói cũng vậy!

Vân Yên được hắt bảo vệ sau lưng, xuyên qua bả vai hắt thấy mắt sói trong lùm cây phía trước dần dần nhiều lên, một con, hai con, ba con...

Cơn đau đón dường như đã tê dại, đến mồ hôi lạnh trên sống lưng cũng không thoát ra được, càng lúc càng nhiều sói tiến đến, Dận Tự dù mạnh đến đâu, cũng không thể đối phó được với đám sói nhiều như vậy! Vân Yên kiềm chế lại, lệnh cho chính mình không được run rẩy. Bàn tay bên cạnh đưa đến nắm chặt bàn tay đang run run của Vân Yên, kiên định lại vững vàng. Giọng nói trấn tĩnh và dịu dàng của Dận Tự từ phía trước truyền đến,

- Đừng sợ, có ta.

Hơi thở Vân Yên cứng đờ, trong đầu đột nhiên nhớ lại một việc rất quan trọng!

- Bát gia, trong hà bao nô tỳ có đá lửa và hộp quẹt.

Vân Yên run run nói, có lẽ, bọn họ còn có thể kiên trì chờ một lúc nữa!

Dận Tự nghiêm nghị, nhìn chăm chăm đám sói phía trước đang thông thả tới gần, thấp giọng nói:

- Hay lắm, nhưng lửa quá nhỏ.

Vân Yên ngẩn người, trời ạ! Một giây sau, nàng nghĩ tới phương pháp khẩn cấp nhất ——

- Đốt quần áo!

Vân Yên lấy hà bao xuống, cố gắng chịu đựng sự đau đớn ở cánh tay, lấy hộp quẹt ra. tay phải bắt đầu cởi cúc áo, giờ phút này, đau đớn trên cơ

thể tựa hồ như là của người khác. Người chưa từng bị gãy xương sẽ không biết rằng, nếu như nói lúc đầu gãy xương sẽ rất đau đớn, nhưng sau khi cơn đau đã đến thần kinh thì cũng như đến gần với ma túy, cho nên ngược lại đã tê liệt. Có lẽ nhiều người sẽ không tin, nhưng sự thật chính là vậy.

- Kéo tay áo hộ tôi giùm, tay trái có lẽ bị gãy rồi.

Vân Yên đau đến mức không cởi được quần áo, nhanh chóng quên đi cách xưng hô, vội vàng xin Dận Tự giúp đỡ. Mỗi một giây đồng hồ lúc này, đều là thời gian cứu mạng!

Dận Tự hí híp mắt, trong lòng không bị xao động, hẩn cẩn thận không quay đầu lại, chỉ dựa vào cảm giác sờ đến góc tay áo nàng đưa ra, rồi kéo. Vân Yên nhịn đau, mồ hôi toàn thân đầm đìa cởi quần áo ra.

Hộp quẹt quẹt mấy lần mà không được, Vân Yên đã cởi hết áo ngoài chỉ còn lại quần áo mặc trong mỏng manh, mồ hôi nhanh chóng ướt áo. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đang dần dần tối dần, chỉ biết rằng nếu không quẹt ra lửa, chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc vật lộn đẫm máu! Mà bọn họ, rất có khả năng sẽ chôn thân trong bụng trời.

Ngọn lửa trong nháy mắt chiếu sáng đôi mắt của nàng, đốm lửa cháy bùng bùng! Vân Yên nước mắt lưng tròng. Ánh lửa tuy nhỏ, nhưng làm cho đám trời đột nhiên lui về phía sau ——

Vân Yên đốt áo khoác ngoài đã cởi ra, cũng may chất liệu của chiếc áo này là chất liệu tự nhiên rất dễ cháy. Ánh lửa lớn dần, ngọn lửa bắt vào ống tay áo dần dần bùng cháy lên.

Dận Tự nhanh chóng lùi lại về phía sau ngọn lửa, lưng dựa vào lưng của Vân Yên, đề phòng lũ trời đánh lén phía sau. Đám trời gầm gừ không dám đi tới, thấy ánh lửa sợ hãi lui bước lại, không cam lòng trừng mắt nhìn hai người.

Dận Tự bắt đầu cởi quần áo, nhanh chóng cởi áo khoác ngoài, xé cái áo ra, ném vào đồng lửa, để duy trì cho ngọn lửa. Vân Yên lo lắng nhìn đồng lửa và đàn sói cách đó không xa, quần áo cũng chỉ có hạn, mà viện binh đang ở nơi nào. Tứ gia. Vân Yên nghĩ tới Dận Chân, trong lòng nhói đau. Tứ gia liệu đã được cứu chưa?

Dận Tự cởi thân trước của áo bên trong, chiếc áo trong màu vàng nhạt từ từ trượt khỏi bả vai của hắn, lộ ra lồng ngực trần sần chắc cân xứng, từng đường cong hoàn hảo của cơ bắp được phủ một lớp ánh sáng mờ ảo dưới ngọn lửa bập bùng. Máu tươi và vết thương ở xương bả vai và sống lưng lan ra như một bức họa. Nếu nói trong thời khắc sinh tử này đến cởi áo cũng có thể cởi đến phong tình như thế, không phải Bát Bối Lặc Dận Tự triều Khang Hi thì không ai có thể hơn!

Vân Yên đưa lưng về phía hắn nên đương nhiên không nhìn thấy rõ, chỉ thấy hắn xoay người quăng cái áo màu vàng nhạt vào đồng lửa. Lửa đốt cháy đồng quần áo, khiến bầy sói không dám bước tới, dường như bọn chúng đang ghé đầu vào cùng thảo luận đối sách, điều này làm Vân Yên hoảng sợ...

Tiếng vó ngựa xé gió mà đến ——

Từng bó đuốc sáng choang chiếu sáng bầu trời, bầy ngựa phi nước đại làm chấn động núi rừng, lá cờ thêu hình rồng xuất hiện trong bóng đêm khiến người ta xúc động muốn khóc.

Đám sói hoảng loạn cướp đường mà chạy, một mũi tên mạnh mẽ xé gió bắn tới, trực tiếp xuyên qua mắt tới thẳng sọ con sói đầu đàn, một tiếng tru thảm thiết thê lương kêu lên, mùi máu nồng đậm trong không khí khiến con người buồn nôn, một trận mưa tên bay về phía bầy sói, sói chạy tán loạn!

Từng sự việc liên tiếp xảy ra và máu tươi khiến Vân Yên cơ hồ sắp ngất xỉu, tất cả trước mắt đều hoa lên, nhìn trận chiến phía xa xa, trước mắt cuối cùng cũng tối sầm, được người bên cạnh đỡ được ——

Hai con ngựa cao to, một con ngựa cao lớn màu hạt dẻ, một con ngựa bờm hơi xoắn màu đỏ như lửa đứng song song phía trước, chính là Tứ Bối Lặc Dân

Chân và Thập Tứ A Ca Dân Trinh!

Trên mu bàn tay Dân Chân còn mang theo vết máu, chàng ném cây cung trong tay cho thị vệ bên cạnh, xoay người xuống ngựa, lao tới chỗ hai người bên cạnh đỡ lửa. Thập Tứ A Ca Dân Trinh cũng xoay người xuống ngựa đuổi theo.

Dận Tự ngồi trên bãi cỏ, sắc mặt bình tĩnh nhìn Dân Chân, chậm rãi mỉm cười. Đang gối trên đầu gối hẳn là Vân Yên đã ngất đi. Rõ ràng là nửa người bị thương, nhưng nét mặt vẫn cao quý trong trẻo dường như không để ý tới.

- Tứ ca, Thập Tứ đệ, mọi người tới rồi.

Dận Chân tựa hồ không thể kiềm chế được ánh mắt của mình, nhìn chăm chăm vào Vân Yên đang được Dận Tự ôm trên đầu gối, thân hình nàng gầy gò yếu đuối chỉ mặc độc chiếc áo mỏng manh, tóc tai tán loạn, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, không hề có chút sức sống nằm trên đầu gối Dận Tự, giống như một con thú nhỏ đang nằm thở thoi thóp.

- Cô ấy làm sao vậy?

Dận Chân tiến lên, không thể che dấu mong muốn được vuốt ve khuôn mặt của nàng, ngón tay dường như đã run nhẹ nhẹ.

Dận Tự nhẹ nhàng ôm Vân Yên, ánh mắt dịu dàng thoáng lướt qua khuôn mặt của nàng:

- Chỉ là ngắt xiu mà thôi, hơn nữa tay trái hình như bị gãy.

Thập Tứ A Ca Dận Trinh đau lòng cởi áo choàng xuống, khoác lên bả vai Dận Tự,

- Bát ca, huynh không sao chứ?

Dận Tự nhìn Thập Tứ A Ca Dận Trinh hơi mỉm cười, đốm lửa còn sót lại chiếu lên gương mặt của hắn, sao đẹp đến vậy!

- Ta không sao, đi thôi.

Hắn đứng dậy, muốn ôm Vân Yên.

Dận Chân từ từ nâng mắt lên, khuôn mặt trầm tĩnh thản nhiên nói:

- Không phiền tới Bát đệ, nô tài của ta, để tự ta đưa về. Trục Nguyệt của đệ cũng được dắt tới rồi

Cách đó không xa, một thị vệ năm dây cương của một con ngựa đen tuyền dắt tới. Trục Nguyệt kích động khom cổ chen tới bên người Dận Tự. Dận Tự đứng dậy cười nhạt sờ lên mặt của nó, trong cổ họng Trục Nguyệt dường như phát ra tiếng gừ gừ nhẹ. Hắn ngược mắt thấy Dận Chân đã ôm Vân Yên vào lòng, đôi mắt trong bóng đêm nheo lại giống như vòng xoáy hun hút.

Dận Chân cởi áo choàng xuống cẩn thận đắp lên người Vân Yên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, quay người giẫm lên lưng thị vệ, vững vàng ngồi trên lưng Truy Vân.

Dận Tự, Dận Trinh lập tức trèo lên lưng ngựa, thúc mạnh vào bụng ngựa, tiếng vó ngựa mạnh mẽ biến mất trong bóng đêm của núi rừng.

– HẾT CHƯƠNG 38 –

(1) Trích từ bài thơ "Thục Tướng" của Đỗ Phủ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 39: Tình Là Tốt Rồi

Trích dẫn: Vân Yên đã mơ một giấc mộng rất dài, một linh hồn lang thang không có nơi để về. Đi mãi mà không có chỗ dừng chân. Không gian thời gian nào mới là nhà của nàng đây? Nhưng dù là nơi đâu, tính mạng của dân chúng nghèo khổ đều giống như con kiến hôi, mỏng manh dễ rách như tờ giấy mỏng. Mà nàng, là một trong những con kiến nghèo hèn nhất.

Trời đất làm lò, những người bị đau khổ hành hạ thì có bao nhiêu? Có đôi khi, nếu ông trời có thể để con người vui vẻ chết đi, vậy thì không chỉ là một ơn trạch. Nhưng nhiều khi, ông trời sẽ không để con người chết đi dễ dàng mà phải kiên cường sống tiếp.

Khi nàng tỉnh lại, đã thấy Dận Chân đang yên lặng tựa vào nhụyễn tháp, tay đang cầm quyển sách chăm chú đọc —— lư hương bên cạnh nhẹ nhàng tỏa ra làn khói mờ, khuôn mặt chàng vẫn trầm tĩnh như vậy, nét mặt vẫn ung dung như thế. Căn phòng tỏa hương, thế giới này như tĩnh lặng lại.

Nàng bỗng nhiên phát hiện mình đang nằm trên giường lớn, mà chàng lại đang tựa trên nhụyễn tháp. Tay trái của nàng đã được băng bó cố định lại. Nàng có thể cảm nhận được sự đau đớn ở cánh tay trái và dưới xương sườn, nhưng so với lúc trước khi té xỉu thì tốt hơn nhiều.

Vân Yên sợ hãi chống tay muốn ngồi dậy, vừa mới cử động đã bị Dận Chân ngược đầu lên phát hiện. Chàng buông sách ra, đi tới. Vân Yên lúng túng mở miệng, nhưng lại phát hiện mình không thốt ra tiếng. Phải nói gì đây? May quá, gia không làm sao cả. Có rất nhiều lời, không cần phải nói ra miệng. Đi tìm ai?

Gặp được ai? Đã xảy ra chuyện gì mà biến thành thế này? Rất nhiều chuyện, cũng không biết nên phải giải thích như thế nào.

Hốc mắt đã cay xè, mở miệng ra vẫn là hai chữ không thay đổi: "Tứ gia..." Giọng nói khàn khàn. Vân Yên muốn đứng dậy, nhưng Dận Chân đưa tay ra đè bả vai nàng xuống, trên cánh tay của chàng cũng bị cuốn vải băng.

Chàng không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng.

- Tỉnh là tốt rồi.

Chàng thân nhiên nói, giọng nói du dương lại êm tai.

- Tứ ca...

Bên ngoài trống vang lên giọng nói của Thập Tứ A Ca Dận Tường, cậu ta vén trướng lên bước đến, đi theo sau là Hoan Sinh.

- Vân Yên tỉnh rồi à?

Dận Tường nhìn thấy Dận Chân đang đứng trước giường và Vân Yên với cánh tay bị băng bó, sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường.

- Chị Vân Yên...

Hoan Sinh đi theo sau Dận Tường nhìn thấy Vân Yên đã tỉnh lại, vành mắt xúc động đã hoe đỏ.

- Thập Tam gia, Hoan Sinh.

Vân Yên muốn xuống giường, dù sao để cho hai vị chủ tử đứng, còn nàng nằm, loại đãi ngộ này nàng chưa từng trải qua.

Dận Chân chỉ nhìn nàng một cái:

- Nằm xuống.

Một tay Dận Tường cũng quấn băng vải trắng xóa, đưa tay đến gần:

- Vân Yên, người đừng cử động, cánh tay và xương sườn của người đều bị gãy rời.

Hoan Sinh đứng phía sau, đã bắt đầu giơ tay áo lên lau mắt.

Mang theo cánh tay như thế này, nàng không thể ở bên người hầu hạ Dận Chân được nữa, khiến nỗi sợ trong Vân Yên càng trở nên tồi tệ hơn. Hai người nói chuyện không nhiều lắm, cũng không ai nhắc tới chuyện ngày đó bị tấn công. Vài ngày sau, Vân Yên cuối cùng cũng được Dận Chân cho phép xuống giường, nàng vội vã cử động cơ thể.

Những lúc Dận Chân không ở trong trướng, Hoan Sinh thường tới tìm Vân Yên nói chuyện. Vân Yên dần dần biết được từ đầu đến cuối chuyện phức tạp ngày đó ——

Ngày đó quả thật là ông trời thỏa mãn tâm nguyện của Khang Hi. Thật sự đã gặp được gấu, hơn nữa còn là hai con! Một đực một cái. Hai con gấu xuất hiện cách nhau không xa, Nhóm Tứ A Ca, Thập Tam A Ca và nhóm Bát A Ca, Cửu A Ca, Thập A Ca, Thập Tứ A Ca đều nhìn thấy. Truy Vân bên cạnh Tứ A Ca và Thập Tam A Ca trong cuộc hỗn chiến bị gấu cào thương, tuy thị lực của gấu không tốt nhưng khứu giác lại vô cùng nhạy bén. Dận Chân sợ mùi máu của Truy Vân sẽ làm gấu tấn công càng thêm điên cuồng, nên kiên quyết để Truy Vân chạy về trước báo tin. Cửu A Ca bên nhóm Bát A Ca bị gấu làm thương, nên Dận Tự bảo vệ Dận Đường rút lui, sai mấy thị vệ bên người đưa Dận Đường quay trở về trướng, rồi tự mình chuẩn bị đi cứu viện Thập A Ca và Thập Tứ A Ca, kết quả không nghĩ tới mùi máu tươi lại hấp dẫn đàn sói tới. Dường như khắp nơi đều là cuộc chiến sinh tử. Tứ A Ca và Thập Tam A Ca bên này đã giết xong gấu cái, Tứ A Ca bị thương nhẹ, nhưng vết thương của Thập Tam A Ca hơi

nặng. Tình hình bên Thập A Ca và Thập Tứ A Ca thì càng tồi tệ hơn, gấu đực tấn công càng lúc càng điên cuồng. Tuy Thập Tứ A Ca võ nghệ cao cường, nhưng cuối cùng hai người vẫn không chống đỡ nổi, đúng lúc trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, thì ngựa giá của Khang Hi đuổi tới, Khang Hi dùng kỹ thuật bắn súng chính xác của mình bắn chết con gấu đực! Khi Tứ A Ca đang định trở lại trưởng, thì nhìn thấy Truy Vân đang hí dài và Hoan Sinh đang khóc sụt sùi, mới biết được Vân Yên cười Truy Vân đi tìm chàng, kết quả Truy Vân chạy về như điên, nhưng lại không thấy bóng dáng Vân Yên đâu!

Chuyện sau đó Vân Yên đều biết. Có lẽ chỉ cần muộn một chút nữa thôi, quần áo không còn, nàng sẽ chôn mình trong bụng sói.

Tất cả những chuyện này, giống như một kịch bản phim sống động mà kinh hãi. Từng cảnh từng cảnh tiếp nối với nhau, một thước phim cũng không ngừng. Nàng không dám hồi tưởng lại.

Đối với lần đi săn này, Khang Hi đã tự tay sáng tác một bài thơ “Tắc ngoại ngẫu ngộ” —— Hiếu vụ mê tiền lĩnh, mộng nhung lộ vị hi. Lâm trung hô lộc bãi, sơn hạ xạ hùng quy. Thủy nhiều tuần lữ khúc, cao nguyên chúng mạc vi. Thời bình cương vực viễn, ngàn lý tận đình phi (1).

Tuy là bài thơ hay, nhưng chỉ là mấy câu miêu tả được viết sơ sài, phải là người trải qua cuộc chiến đẫm máu kia mới hiểu thế nào là kinh tâm động phách.

Người bị thương đều đang dưỡng thương, cơ bản không có vấn đề gì lớn. Vân Yên vừa cố gắng khôi phục sức khỏe, vừa cố quên đi những gì kinh hãi xảy ra ngày hôm đó.

Dận Chân mỗi ngày đều cùng Khang Hi gặp gỡ một vài vương công Mông Cổ, thời gian còn lại hầu như đều quay về trưởng, ngồi bên cạnh Vân Yên yên lặng đọc sách.

Trong khoảng thời gian này may mắn có Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử, thỉnh thoảng là Hoan Sinh đến giúp đỡ

Vân Yên dần dần tốt lên, một tay mặc dù không thể làm gì, nhưng tay kia vẫn có thể cử động. Có đôi khi sẽ dùng một tay cài cúc áo cho Dận Chân. Rõ ràng là chậm hơn nhiều so với dùng hai tay như trước kia, chàng cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Vân Yên làm, giống như thứ chàng có chính là thời gian. Từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

- HẾT CHƯƠNG 39 -

(1) Bản gốc:

塞外偶遇

晓雾迷前岭，蒙茸露未晞。

林中呼鹿罢，山下射熊归。

水绕周庐曲，高原众幕围。

时平疆域远，万里尽庭扉。

Tạm dịch nghĩa:

Ngẫu nhiên gặp gỡ ngoài biên cương.

Sương mù khiến đỉnh núi mờ ảo, sương sớm chưa tan trên các ngọn cỏ xào xạc.

Ta ở trong núi bắt đầu gọi hươu đến, dưới chân núi săn gấu trở về.

Dòng nước uốn quanh khung lữ, lều trướng bao xung quanh cao nguyên.

Biên cương thời bình xa không kể xiết, sông núi vạn dặm đều là nhà
của triều đình ta.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 40: Thuốc Trị Thương ☼ Da Cáo

Trích dẫn: Qua vài ngày tĩnh dưỡng, thương thế của các vị a ca cơ bản phục hồi lại khá nhanh, tuổi trẻ cường tráng nên tốc độ bình phục luôn có ưu thế. Chỗ gãy xương của Vân Yên cũng không quá nghiêm trọng, lại thêm Dận Chân không cho phép nàng ra ngoài, nên tốc độ phục hồi lại của Vân Yên cũng rất khả quan. Ngày mười lăm tháng tám cũng là Tết Trung Thu sắp đến, nghênh đón lễ hội Naadam (1) long trọng nhất thảo nguyên.

Khang Hi là người chủ trì lễ hội Naadam lớn nhất từ trước đến nay, hơn hai mươi nghìn người tham gia. Đồng thời các vương công Mông Cổ đều được bày yến trong một trường riêng, vương công của các bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm, Nại Man, Trát Lỗ Đặc, Ngao Hán đều đến tề tựu đầy đủ.

Lễ hội Naadam sẽ tổ chức ba phần thi truyền thống: đua ngựa, đấu vật và bắn cung. Tiếng reo hò của hàng chục nghìn người trong sân như sấm dậy. Khiến

mọi người hưng phấn nhất chính là lễ hội Naadam lần này có các hoàng tử của Khang Hi tham gia, đây là điều trước nay chưa từng có. Khang Hi rất hiền hòa cho phép các con trai mình cùng thi đấu, cũng để thi thố bản lĩnh tài năng. Các vương công Mông Cổ đều cười nói vui vẻ tán thành.

Một vài a ca tuổi tác hơi lớn đều không xuống sân, ví dụ như Đại A Ca, Tam A Ca, Tứ A Ca đều ngồi bên cạnh Khang Hi. Một vài a ca tuổi tác nhỏ hơn như Thập A Ca. Thập Tam A Ca, Thập Tứ A Ca đều vui vẻ xuống sân tham gia cuộc chơi.

Các hoàng tử của Khang Hi từ nhỏ đã nhận được sự huấn luyện nghiêm khắc, võ thuật, cưỡi ngựa, bắn cung đều xuất sắc hơn người, cùng với dung mạo anh tuấn và thân phận tôn quý, nhận được không biết bao nhiêu sự reo hò của các thiếu nữ Mông Cổ, quả thật giống như đội cổ động viên cuồng nhiệt ở hiện đại. Hoan Sinh cực kì mong chờ lễ hội này, đương nhiên chờ đợi nhất chính là phần thi đấu của Thập Tam gia. Cô nàng kéo tay Vân Yên đi ra ngoài, thuận tiện chen vào đám đông xem.

Đua ngựa vẫn là trận đấu sôi động nhất từ trước đến nay, Thập Tam A Ca Dận Tường cưỡi một con ngựa màu trắng, tư thế hiên ngang oai hùng, vượt lên vị trí thứ nhất. Diện mạo anh tuấn với khí chất trong sáng của cậu chàng không biết đã cướp đi tâm hồn bao nhiêu cô thiếu nữ Mông Cổ. Hoan Sinh đứng bên cạnh vui vẻ vỗ tay nhảy múa. Vân Yên bất giác ngược mắt nhìn Dận Chân ngồi bên cạnh Khang Hi, thấy phong thái em trai đáng yêu của mình, không biết trong lòng sẽ vui mừng như thế nào nhỉ, nét mặt không biết có bao nhiêu thương yêu? Đáng tiếc, khoảng cách quá xa, nàng nhìn không rõ.

Bởi vì các a ca đều bị thương sau khi bị gấu tấn công nên không thích hợp để vận động mạnh, do vậy không có ai tham gia trận đấu đấu vật. Cuối cùng người đạt vị trí thứ nhất là con trai của thân vương Đạt Nhĩ Hãn Ban Đệ, Mộ Nhân. Mộ Nhân là con trai của Ban Đệ và Cố Luân Đoan Mẫn công chúa, sự mạnh mẽ anh dũng của người đàn ông sinh ra trên thảo nguyên kết hợp với sự cao quý xinh đẹp của công chúa tộc Mãn, cùng với võ nghệ cao cường, dường như đã trở thành thần tượng của thảo nguyên. Quán quân này đều được lòng mọi người, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ngược lại không ngờ cuộc đấu giành ngôi vị thứ nhất của phần thi bắn cung lại là phần quyết liệt nhất. Sau nhiều lần đo sức, ba người Thập Tam A Ca, Thập Tứ A Ca và Mộ Nhân chưa phân được cao thấp. Bát Bối Lặc Dận Tự ngồi trên bàn tiệc mỉm cười bình thản nhìn trận đấu không phân thắng bại. Sau mấy lần hòa, cuối cùng ba mũi tên được bắn cùng lúc đều

trúng hồng tâm của Thập Tứ A Ca dường như khiến cả thảo nguyên nổ tung bởi tiếng reo hò! Vân Yên nhìn ba mũi tên trúng đích một cách chuẩn xác, lông mi không khỏi run lên. Hoan Sinh vừa tiếc nuối thay cho Thập Tam A Ca, vừa tán thưởng tài nghệ số một của Thập Tứ A Ca, giống như một người hâm mộ chuyên nghiệp.

Khang Hi ngồi trên ghế chủ tọa cũng vỗ tay khen ngợi, tất cả vương công Mông Cổ đều chúc mừng tán thưởng các vị hoàng a ca của ông. Khang Hi vui vẻ ban thưởng lớn cho ba người giành quán quân Thập Tam A Ca Dận Tường, con trai của thân vương bộ tộc Khoa Nhĩ Thẩm Ban Đê là Mộ Nhân và Thập Tứ A Ca Dận Trinh.

Bữa tiệc buổi tối, Dận Chân trở về thay quần áo, rồi bảo Vân Yên ở trong trướng nghỉ ngơi không cần đi theo hầu hạ, sau đó mang theo Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử đi.

Khang Hi thấy trăng tròn Trung Thu cực kì vui vẻ, ngẫu hứng làm một bài thơ “Khẩu thuật Trung thu” —— Hoang tặc thiên đệ dạ hữu sương, nhất luân minh nguyệt chiếu thương lương, bất tham ngọc vũ quỳnh lâu khán, độc tại hà tư lý ngoại cương (2).

Đêm Trung Thu có phần thê lương, Vân Yên ngồi một mình trong trướng ăn cơm, chỉ dùng một tay nên làm mọi việc đều rất chậm rãi. Ra ngoài đã một hai tháng rồi, thường thường nàng vẫn nhớ tới tiểu Hoảng Huy, không biết bây giờ học được bài thơ nào rồi? Thằng bé có lẽ lại lớn thêm nhĩ. Trẻ con lúc này là đáng yêu nhất. May mắn không bị chôn mình trong bụng sói, nếu không chắc cả đời không được gặp lại thằng nhóc đáng yêu này mất.

Vân Yên ăn xong bữa tối đơn giản, ôm cánh tay trái bị treo cổ định bước ra khỏi trướng, ánh trăng sáng trong chiếu sáng bầu trời đêm của thảo nguyên, như muốn chuốc say con người. Vân Yên nhìn đến ngây người,

ánh trăng ba trăm năm trước so với ánh trăng ba trăm năm sau trong trí nhớ của nàng thật sự đẹp hơn rất nhiều.

Phía xa xa có một gã sai vặt chạy tới, Vân Yên loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, ngược mắt lên nhìn, vóc dáng gương mặt người này hơi quen quen...

- Vân Yên cô nương.

Y chạy tới gần, mỉm cười chào hỏi Vân Yên.

Vân Yên ngập ngừng chào hỏi lại, rồi bỗng nhiên nhớ ra —— đây chính là gã sai vặt bên người Bát Bối Lặc Dận Tự, tên là Tiểu Nữu Tử! Trong lòng đã hơi hoảng hốt.

- Vân Yên cô nương, Bát gia bảo tôi đưa thứ này cho cô.

Tiểu Nữu Tử cẩn thận lấy một bình sứ Thanh Hoa nhỏ tinh xảo từ trong lồng ngực ra, bên trên có nhét một cái nút bé xíu đáng yêu màu đỏ.

Đồng tử của Vân Yên co lại, vẫn ôm tay trái, không cầm chai sứ.

Tiểu Nữu Tử thấy Vân Yên không nhận, tiếp tục giải thích:

- Đây là thuốc của Tây Vực chuyên trị xương cốt bị thương và làm lưu thông máu, cô nương bị gãy xương dùng cái này thì phục hồi nhanh nhất.

Vân Yên nghe vậy cúi đầu mấp máy môi, phong thái điềm tĩnh hành lễ với Tiểu Nữu Tử:

- Đa tạ tiểu ca, nhưng phần thưởng này nô tài không dám nhận, nhờ tiểu ca thay mặt nô tài tạ ơn ân điển của Bát gia.

Ngữ khí của nàng dịu dàng nhưng rất kiên định.

Tiểu Nữ Tử nghe xong lời nàng nói, vừa kinh ngạc lại không biết làm thế nào. Khuyên nhủ thêm lần nữa, nhưng Vân Yên vẫn trả lời như vậy, đành phải khách sáo cáo từ ra về.

Từ sau khi Vân Yên bị thương, mỗi bữa tiệc Dận Chân đều uống ít đi rất nhiều, cũng giảm đi rất nhiều thứ Vân Yên phải hầu hạ. Cảm thấy càng vào đêm trời càng se se lạnh, Vân Yên chuẩn bị cho Dận Chân thêm tấm chăn mỏng.

Ngày hôm sau, Hoan Sinh tới, lấy ra một chiếc bao tay và một cái áo ngoài cộc tay da cáo trắng tinh. Sắc mặt Vân Yên đã tái nhợt: Nàng lấy thân phận nào để mặc chiếc áo da cáo này? Hoan Sinh cười tủm tỉm nói, kể từ khi Vân Yên bị thương, đêm đó Tứ gia lập tức sai cô bé làm cho Vân Yên một cái bao tay và một cái áo da cáo.

Vân Yên nghe xong trong lòng run lên, lông mi hơi sụp xuống, cúi nửa đầu nói:

- Da cáo không phải là thứ dành cho những người như chúng ta mặc, Hoan Sinh, đa tạ cô.

Nàng ngừng lại một lát,

- Nhưng, cô nên mang về đi.

Hoan Sinh trợn tròn hai mắt:

- Chị Vân Yên, cái này... nếu Tứ gia không vui, chân em chắc không đứng nổi mất.

- Ai không vui vậy?

Dận Chân xốc rèm lên, giọng nói bình thản.

– HẾT CHƯƠNG 40 –

(1) Lễ hội Naadam là lễ hội lớn nhất Mông Cổ được tổ chức vào tháng bảy hàng năm. Naadam còn được hiểu là “ba trò chơi dành cho đàn ông” gồm có đấu vật, đua ngựa và bắn cung. Naadam được tổ chức từ thời của Thành Cát Tư Hãn.

(2) Tạm dịch nghĩa:

Cửa ải hoang vắng, bầu trời trong đêm tối đậm sương,

Vàng trắng tỏa ánh sáng thê lương,

Không ham muốn lâu quỳnh điện ngọc

Một mình đứng dưới chân núi biên cương xa xôi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 41: Quay Về Tứ Phủ

Trích dẫn: Hoan Sinh vội vàng quay người lại thỉnh an Dận Chân, Vân Yên cũng hành lễ, nhìn thấy rõ ràng chân Hoan Sinh đã hơi run lên, nàng yên lặng.

Vân Yên cởi cúc áo giúp chàng thay đồ, cũng để Hoan Sinh giảm bớt căng thẳng, cô nàng vội vàng cáo từ nói muốn quay trở về hầu hạ Thập Tam gia rồi chạy ra ngoài trường, để lại bao tay và áo khoác ngoài trên nhuyễn tháp. Vân Yên nhìn thấy gọi cô bé lại nhưng không được. Giống như chỉ cần chậm một bước lửa sẽ xém đến tận móng. Vân Yên bất lực nhìn bóng lưng cô nàng dần biến mất, mở miệng muốn nói, nhưng đành thôi vậy.

Dận Chân liếc nhìn Vân Yên, cầm quyển sách lên.

- Hai ngày nữa, chúng ta sẽ khởi hành đến Khắc Nhĩ Tô, sau đó đến Thịnh Kinh.

Chàng ngừng lại,

- Trước khi xuất hành nhớ mặc áo và đeo bao tay cẩn thận, đừng để chỗ xương gãy gặp gió.

Ngữ khí của chàng thản nhiên mà bình tĩnh, xoay người ngồi xuống tháp đọc sách.

Vân Yên ngẩng đầu chỉ nhìn thấy mái tóc đen tuyền rủ xuống hông chàng, bên dưới là tua vàng kim mà buổi sáng nàng buộc vào. Tính cách

của chủ tử nàng còn không biết sao. Có gì đó bất lực, có gì đó...Vân Yên cắn môi nói:

- Vâng, nô tài tạ ơn Tứ gia quan tâm.

Hai ngày sau, nhận được thư nhà của đích phúc tấn Na Lạp thị, báo tin vui trắc phúc tấn Lý thị đã sinh con trai!

Dận Chân viết thư trả lời, ban tên "Hoảng Quân" .

Gió thu trên thảo nguyên thổi qua mát mẻ thấm vào lòng người.

Trước khi lên đường đến Khắc Nhĩ Tô, dưới ánh mắt chăm chú không tiếng động của Dận Chân, Hoan Sinh giúp nàng đeo bao tay bằng da cáo trắng như tuyết, mặc chiếc áo khoác ngoài trắng tinh mềm mại vào rồi mới ra ngoài. Càng làm nổi bật lên dáng người nhỏ nhắn của nàng, sắc mặt tái nhợt, giống như một con thú nhỏ có bộ lông mượt mà. Da cáo vừa nhẹ lại vừa ấm, nhưng Vân Yên vẫn cảm thấy thân phận mình không xứng với những thứ này, giống như đang mặc một bộ quần áo không phải là của mình. Hầu như nàng đều trốn trong kiệu không muốn đi ra.

Dù ở trong thời đại nào, những chiếc da cáo tinh xảo thế này đều là trang phục thuộc về những cô gái quý tộc, cũng giống như hoàng tử đều sẽ lấy công chúa. Tắm da cáo này, được khoác trên người một nô tỳ ti tiện tầm thường với thân phận hèn mọn quả thật là rất khôi hài.

Tiểu Dạng, đừng nghĩ rằng mặc chiếc áo khoác vào là tôi không nhận ra cô (1)? Từ trước đến nay, Vân Yên vẫn luôn là người có tinh thần tự giễu.

Ngày mừng một tháng chín, Khang Hi dừng chân tại Khắc Nhĩ Tô, ông ta tự mình đến tế lễ trước mộ ông ngoại mình là thân vương Đạt Nhĩ Hân đời thứ nhất của bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm, Mãn Châu Tập Lễ.

Ngày mừng ba tháng chín Khang Hi đến ca tra (2) Hồ Hòa Cách Nhật Lạc tại kỳ Khoa Nhĩ Thấm Tả Dực Trung, thăm Thuần Hi công chúa và ngạch phụ (3) Ban Cát. Khang Hi dừng chân tại phủ công chúa, ban tặng Thuần Hi công chúa và ngạch phụ Ban Cát vàng bạc tơ lụa.

Ngày mừng mười tháng chín, Khang Hi rời thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm sau gần hai tháng ở lại, đi đến Cát Lâm.

Ngày hai mươi chín tháng chín giá lâm tới Thịnh Kinh, ngày mừng mười tháng mười hồi thành Bắc Kinh.

Thương thế của các hoàng tử gần như đã khỏi hẳn, xương cốt Vân Yên cũng dần phục hồi khá hơn, chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa.

Quay trở về Tứ Nghi Đường, hoa quế trồng trong mùa xuân đã bung nở, lẳng lẳng đón ánh tà chiều, mảnh sân tràn ngập mùi hương thoang thoảng ngọt ngào.

Vân Yên thu xếp hành lý, dọn dẹp lại phòng, lấy áo khoác cộc tay và bao tay da cáo trong bọc hành lý đặt vào đáy tủ quần áo. Tất cả trong Tứ Nghi Đường đều vẫn như cũ, dường như chưa bao giờ rời khỏi.

Toàn bộ trên dưới quý phủ long trọng nghênh đón Dận Chân trở về.

Thê thiếp trong hậu viện lại càng cực kì vui mừng. Đích phúc tấn Na Lạp thị chuẩn bị gia yến để Dận Chân tẩy trần, tiểu a ca Hoảng Huy dường như lại cao hơn một chút, hai mắt to tròn đã có dáng dấp của một tiểu soái ca. Trắc phúc tấn Lý thị đã qua tháng, đưa tiểu a ca Hoảng Quân và đại cách cách Tuyết Vận, mặt mày rạng rỡ. Thiếp thất Tống thị cũng nhu thuận đáng yêu.

Có thể nói, vợ đẹp con xinh, năm tháng trôi qua như nước chảy.

Vân Yên vẫn mặc quần áo đơn giản, cúi nửa đầu đứng sau lưng Dận Chân như trước đây, cung kính hầu hạ chàng dùng cơm. Đồng thời cũng nhận được vô số ánh mắt sáng long lanh như sao của Hoảng Huy —— chim nhỏ Vân Yên cuối cùng cũng bay trở về rồi!

Trắc phúc tấn Lý thị mặc bộ quần áo màu hồng nhạt, trang điểm xinh đẹp động lòng người, khuôn mặt rạng rỡ như hoa đào. Nàng thẹn thùng kính rượu Dận Chân:

- Nghe nói lễ hội săn bắn lần này gia đã giết gấu rất anh dũng, nhưng dù chỉ bị thương nhẹ cũng khiến thiếp thân lo lắng, không biết gia đã khỏi chưa ạ?

Dận Chân nhẹ nhàng nâng chén, mỉm cười nói:

- Không sao, đã khỏi hẳn rồi.

Đặt chén xuống,

- Nàng và Hoảng Quân vẫn khỏe chứ?

Lý thị thẹn thùng tạ ơn chàng quan tâm. Na Lạp thị ngồi bên cạnh nói không thể bỏ qua công lao lần này Lý muội muội vất vả sinh cho gia một tiểu a ca. Tống thị cũng nhu thuận nói đúng, cười theo.

Tháng mười hai ở Bắc Kinh đã khá lạnh, người từng có kinh nghiệm bị gãy xương đều biết rằng, vài ba năm đầu chỗ gương gãy sẽ luôn đau nhức mỗi khi có gió lạnh hoặc trái nắng giờ trời.

Nhưng Vân Yên chỉ là hạ nhân, chỉ có giữ thể nét mặt cung kính và cái bụng trống rỗng hầu hạ trong bữa tiệc linh đình vui vẻ, đây là công việc liên quan đến sự sống còn của nàng. Giống như ba trăm năm sau, dù bị sốt cao mất nước nhưng nàng vẫn phải tiếp tục đến công ty làm việc, tan làm

thì đi chợ mua thức ăn về chăm sóc mẹ, không thể bỏ mặc tất cả để bản thân mình nghỉ ngơi, đây chính là bốn phận mà mỗi người cần phải làm.

Tiệc tan, Dận Chân sai Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngự Tử lấy da thú săn được ban cho từng thiệp thất nữ quyến. Mọi người đương nhiên đều hân hoan phấn khởi, hòa thuận vui mừng.

Dận Chân mang theo men say chệnh choáng đứng dậy định rời đi, thế thiệp cũng đều đứng lên cung kính tiễn chàng, Na Lạp thị dịu dàng mỉm cười, ánh mắt Tống thị mang theo một phần chờ mong, Lý thị then thùng dùng khăn che môi nhìn Dận Chân.

Dận Chân bình thản nâng mắt, ý cười rất nhạt, quay người bước ra khỏi tiền sảnh.

Ra khỏi sảnh, gió thu vào ban đêm lạnh hơn rất nhiều, Vân Yên đi sau lưng Dận Chân, cố chống chịu cái lạnh đang ngấm vào tận xương tủy.

Mùi rượu thoang thoảng trên người Dận Chân hòa lẫn với hương hoa quế trong Tứ Nghi Đường, dưới ánh trăng có cảm giác ngọt ngào mênh mang nhưng lại không chân thật.

Vào phòng, Vân Yên tự động giúp chàng thay quần áo, Dận Chân híp mắt mơ hồ nhìn động tác của nàng. Khuôn mặt nàng vẫn trầm tĩnh như vậy, cung kính mà chăm chú giống như lần đầu tiên đeo giày cho chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn, nét mặt bình thản, đôi môi đã hơi tái nhợt.

Thay xong quần áo, Dận Chân ngồi xuống uống trà, không ai nói lời nào. Cho đến khi trà lạnh.

Dận Chân đứng dậy, phúi vạt áo.

- Ta đi đây.

Vân Yên hành lễ,

- Cung tiễn Tứ gia.

– HẾT CHƯƠNG 41 –

(1) Áo khoác (Mã giáp 马甲): Ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, ở VN có nghĩa là nick clone. Ý câu trên là dù có mặc chiếc áo đẹp vào người cũng không che dấu được bản chất của mình.

(2) Ca tra là tiếng Mông Cổ, tương đương với đơn vị hành chính là thôn ấp

(3) Ngạch phụ: phò mã.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 42: Người Đau Không?

Trích dẫn: Đêm lạnh như nước, Vân Yên không quên hôm nay là sinh nhật của mẹ. Nàng quỳ gối xuống thấp ba nén nhang trong một góc sân của Tứ Nghi Đường rộng lớn, thân hình gầy gò nhỏ bé, quỳ dưới gốc cây hoa quế mà Dận Chân đã trồng trong mùa xuân. Gió thu rất lạnh, nén nhang trong đêm tối lóe lên lên ba chấm đỏ nhỏ bé. Vân Yên yên lặng cúi thấp chiếc cổ mảnh khảnh, khom lưng lặng lẽ quỳ trong bóng đêm.

Mẹ, liệu có vòng luân hồi không ạ? Nếu như có, cầu xin Bồ Tát phù hộ để mẹ có thể đầu thai chuyển kiếp vào một gia đình tốt, hưởng một đời bình an không lo nghĩ. Sẽ không còn giống như gia đình ta, vùng vẫy trong nghèo khổ, cửa nát nhà tan.

Cho đến khi nén nhang cháy hết, Vân Yên mới thả lỏng đầu gối đã tê rần, đứng dậy rồi mang lư hương nhỏ mua từ năm ngoái vào trong phòng, bọc kĩ lại cất dưới đáy tủ.

Vân Yên vẫn để lại một ngọn đèn nhỏ trước tháp như trước đây, dựa nửa người vào nhuyển tháp chờ Dận Chân về. Nàng dùng tay phải đỡ lấy cánh tay trái, cảm giác giống như có gió thổi xuyên qua cả cánh tay, cả cơ thể đều lạnh. Vân Yên mơ mơ màng màng ngồi yên với tư thế này rất lâu, lâu đến mức cho rằng chàng sẽ không trở về, thì cửa thư phòng nhẹ nhàng kêu lên.

Cơ thể Dận Chân hiện lên từng nét một trong đêm tối, một một đôi mắt đen tuyền thâm thúy còn sáng hơn cả ánh đèn leo lắt. Vân Yên tiến lên

khẽ giúp chàng đóng cửa, yên lặng cởi cúc áo dưới cổ chàng. Ngọn đèn rất mờ, từng cúc áo được bung ra dưới ngón tay của Vân Yên.

Cuộc đời, lẽ nào không giống những cúc áo được đóng vào vào cởi ra, từng chiếc từng chiếc một trượt dần qua các kẽ ngón tay sao? Có người cởi chiếc cúc áo này ra, thì sẽ có người tới cài vào. Trong dòng thời gian tất cả đều trở thành mơ hồ.

Cởi xong áo ngoài, Vân Yên nhận ra phía sau lưng chiếc áo mặc trong của Dận Chân đã ướt đẫm mồ hôi, đường nét cơ thể ẩn hiện trong đêm tối. Nàng ngừng lại một lúc rồi cúi đầu cởi tiếp chiếc áo lót trong, chuẩn bị thay cho chàng chiếc áo mới.

- Người đau không?

Dưới ánh đèn leo lắt trong bóng tối Dận Chân bỗng nhiên mở miệng, ngón tay Vân Yên đặt trên cúc áo chợt cứng đờ.

Một giây đồng hồ bầu không khí ngưng đọng lại dài tựa như một thế kỉ. Người đau không.

- Tạ ơn Tứ gia quan tâm...Tay nô tài, đã không còn đau nữa ạ.

Vân Yên cúi thấp đầu nhẹ giọng trả lời, giọng nói hơi khàn khàn.

Chàng không nói tiếng nào, ngoài cửa sổ, gió thu thổi qua cành lá hoa quế tạo nên âm thanh xào xạc, mang theo hương vị ngọt ngào thoang thoảng, Tứ Nghi Đường vẫn an tĩnh mà bình yên như vậy.

* * * * *

Dận Chân sau khi trở về thì lại tiếp tục cùng với Đại A Ca Dận Thì, Thập Tam A Ca Dận Tường bận rộn xử lý công việc trị thủy sông Vĩnh Định, mỗi ngày đều bận đến tối mắt tối mũi.

Tay Vân Yên không còn như trước, cũng không thể ôm Hoảng Huy. Nhưng Hoảng Huy bây giờ đã giống hệt ông cụ non, mỗi lần đều giơ bàn tay nhỏ xíu ra chủ động nắm lấy tay Vân Yên, ngẩng cái đầu nhỏ nhắn lên non nớt nói: "Vân Yên, đệ dắt tỷ đi." Vân Yên không nhịn được cười, rốt cuộc là ai dắt ai đi vậy?

Vân Yên cùng thằng bé ở trong thư phòng ôn lại bài vở, thằng nhóc rung đùi đắc ý nói thích nhất là thơ của Lý Bạch. Vân Yên lại lần nữa nhìn thằng bé với đôi mắt khác xưa.

Vân Yên nâng tay phải lên sửa lại bím tóc sau lưng thằng bé, cười nói:

- Thơ của tiên thơ Lý Bạch, tiểu a ca đã biết hết rồi sao?

Hoảng Huy kiêu ngạo nâng cằm năm bò bên cạnh cánh tay phải của Vân Yên, nịnh nọt:

- Ngũ hoa mã, thiên kim cừu... Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu. (Ngựa năm bớt, áo ngàn vàng. Trẻ đâu! Cho đôi rượu ngon tất, ta cạn muôn đời sầu thế gian!) (1)

Vân Yên nghe xong, thằng nhóc này đúng là rất có trình độ thưởng thức, câu này rất hay, rất có khí phách. Chỉ là, khí chất của văn nhân xem nhẹ tiền tài như thứ bỏ đi, không giống như khí chất của con cháu quý tộc hào môn quyền quý. Ngẫm lại, thằng nhóc thích câu thơ này có lẽ vì trong câu thơ có động vật, lặng yên, nhóc này từ nhỏ đã thích nhất là các câu thơ có xuất hiện các con vật nhỏ.

Vân Yên mỉm cười nhéo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm sấp của thằng bé:

- Muốn giữ lại ngựa nhỏ thì đừng đổi lấy rượu ngon, tiểu a ca uống ít rượu thôi.

Khuôn mặt bụ bẫm của Hoàng Huy bị Vân Yên nhéo đến hồng hồng, nói đến ngựa nhỏ và rượu ngon, thì thẳng nhóc lại còn ngượng ngùng, nháy mắt với Vân Yên ngồi bên cạnh.

Mùa thu rất ngắn, giống như một một thời kì chuyển tiếp giao thoa giữa mùa hè và mùa đông.

Thời tiết ở thành Bắc Kinh nhanh chóng chuyển lạnh, tay Vân Yên từ từ hồi phục lại, có thể chậm rãi giặt giũ quần áo, đổi toàn bộ chăn nệm của Dận Chân sang bộ dày hơn. Quần áo giày dép cũng vậy.

Khi thu dọn cả tủ quần áo, nàng phát hiện ra bộ da cáo đỏ quý hiếm mà Dận Tường tặng ở lần đi săn đó bảo nàng làm thứ gì đó cho Dận Chân, ngược lại Dận Chân không để ý tới, bởi vì tay Vân Yên bị gãy nên cũng quên luôn chuyện này, hiện tại thời tiết đã trở lạnh, cũng nên làm rồi.

Về sau mỗi lần Dận Chân không về, Vân Yên lại đến chính phòng chỗ Đông Mai học thêu thùa may vá, rồi ngạc nhiên khen các nàng thông minh khéo tay. Đông Mai cười nói, quen tay hay việc, chỉ cần luyện tập nhiều là làm đẹp thôi, chỉ là đa số thời gian Vân Yên đều hầu hạ trong thư phòng, không giống như các nàng thường phải may vá thêu thùa cho đích phúc tấn. Vân Yên quay lại Tứ Nghi Đường ngắm tấm da cáo định tự mình thử làm, dù sao khâu cũng đơn giản hơn so với thêu thùa. Thời gian trôi nhanh như nước chảy, cuộc sống mỗi ngày được sắp xếp bình thường nhưng phong phú.

Một ngày Dận Chân trở về sớm, nhìn thấy Vân Yên đang ngồi trên nhuyễn tháp chăm chú khâu tấm da cáo đỏ rực. Tấm lông nhung đỏ như lửa càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của nàng, nét mặt nàng vẫn luôn trầm tĩnh như vậy, tựa như không hề liên quan tới thế giới này.

Ngày hôm sau làm xong tấm da cáo, bầu trời lơ lửng những bông tuyết, lại qua một năm nữa.

Vân Yên nhìn những bông tuyết tung bay, cảm thấy may mắn mình đã làm kịp. Công việc của Dân Chân càng ngày càng bận rộn, nếu không phải ra ngoài làm việc, thì chính là ngồi trước bàn phê duyệt công văn. Mỗi lần như vậy Vân Yên đều lo lắng đầu gối chàng sẽ bị lạnh. Tuy rất quẫn bách nhưng nàng phải thừa nhận tài nghệ của mình không cao, không tiếc tay phung phí của trời dùng da cáo làm một cái bao đầu gối, nhưng cũng coi như là có ích đi.

Sau buổi trưa Dân Chân lại bắt đầu ngồi vào bàn phê duyệt công văn chưa làm xong, Vân Yên lấy đôi bao đầu gối làm bằng da cáo quỳ dưới chân chàng, nhẹ nhàng xốc vạt áo chàng lên, cẩn thận đeo vào đầu gối chàng, tỉ mỉ buộc lại không lỏng không chặt. Rồi tiếp tục buộc cái còn lại.

Dân Chân nhẹ nhàng cup mắt xuống nhìn khuôn mặt mềm mại của nàng, lông cáo màu đỏ rực ở đầu gối phản chiếu lại khiến khuôn mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt trong veo vừa chăm chú lại vừa nghiêm túc. Chàng nhẹ nhàng đưa chân ra để nàng buộc cái còn lại vào

Mùa đông năm Khang Hi thứ ba mươi chín, tuyết tung bay ngoài cửa sổ, đôi bao đầu gối này, thật ấm áp.

– HẾT CHƯƠNG 42 –

(1) Trích từ bài thơ “Tương tiến tửu” (Sắp mời rượu) của Lý Bạch.
Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 43: Tử Cấm Thành Tường Đỏ Ngói Xanh

Trích dẫn: Năm tháng trôi nhanh qua các đầu ngón tay, bão táp mưa sa dần tích tụ trong khí chất của Dận Chân, nét mặt chàng ngày càng quyến rũ nhưng cũng càng khó đoán.

Mà Vân Yên, dường như vẫn giống như trước đây. Vẫn khuôn mặt bình thản, vẫn giọng nói ấm áp dịu dàng. Tuy nhiên vóc người nàng đã cao hơn, nhưng trước vóc dáng cao lớn của Dận Chân, nàng vẫn nổi bật lên sự nhỏ bé yếu ớt. Chỉ trong ba bước của Dận Chân, bóng dáng của nàng đã như có như không.

Trong những ngày xuân se lạnh của năm mới, Tiểu Thuận Tử nhận được thư viết rằng cha ở nhà sinh bệnh, Dận Chân vốn là người rất coi trọng đạo hiếu, lập tức cho phép y nghỉ mấy ngày để về thăm người thân. Tiểu Thuận Tử đương nhiên cảm động đến rơi nước mắt, xuất phát về nhà ngay trong đêm đó.

Ngày hôm sau, Dận Chân phải dậy sớm để vào triều, Vân Yên đang cài cúc áo ở cổ. Chàng bỗng nhiên lên tiếng:

- Ta chưa đưa người đến Tử Cấm Thành phải không?

Vân Yên sững sờ, bản thân nàng cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cũng chưa bao giờ muốn thấy Tử Cấm Thành. Dù sao, những nơi này, cũng cách nàng quá xa. Giống như hai con đường không hề liên quan tới nhau. Ba trăm năm sau nàng cũng chỉ thấy trên sách báo và ti vi, thật sự chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy nơi này.

- Bẩm Tứ gia, chưa ạ.

Yên nhỏ nhẹ nói, tiếp tục cài cúc áo dưới nách chàng..

Dận Chân bình thản một vuốt cằm, xoay người sang nhẹ nhàng nói:

- Sớm muộn gì cũng phải thấy, chi bằng để hôm nay luôn đi. Người thay Tiểu Thuận Tử hầu ta vào triều.

Chàng ngừng lại một lát,

- Mặc thêm nhiều quần áo trước khi đi.

Đây là lần đầu tiên, Vân Yên được đi bên cạnh kiệu của Dận Chân trên con đường của thành Bắc Kinh. Thành Bắc Kinh lúc tảng sáng, những tia sáng màu nhạt đã xuyên qua chân trời. Tất cả đều chìm trong yên tĩnh. Bên đường, những bông hoa mùa xuân kiêu diễm đua nhau khoe sắc, mang theo những giọt sương trong sớm mai, lặng lẽ tỏa hương thơm ngọt ngào.

Đoạn đường này, cách hoàng cung hơi xa. Vân Yên đi bên cạnh kiệu, Dận Chân ngồi bên trong. Thỉnh thoảng, Dận Chân nhẹ nhàng xốc rèm bên cửa sổ nhỏ lên, nhìn Vân Yên đi bên cạnh, rồi lại buông xuống.

Khi nàng bắt đầu thở hổn hển, thì cuối cùng cũng sắp đến Tử Cấm Thành tường xanh ngói đỏ, tia nắng đầu tiên của bình minh xuyên qua những đám mây ——

Trời xanh mây trắng, Tử Cấm Hoàng Thành càng rõ nét hơn dưới mặt trời buổi sớm, hùng vĩ, rung động lòng người.

Là những tường thành cao lớn, ngói lưu ly lộng lẫy. Trải qua mấy trăm năm mưa gió, giờ đây đứng nguy nga sừng sững trước mắt Vân Yên. Vân Yên giống một con kiến hôi nhỏ bé trôi theo dòng lũ lịch sử, quay trở về quá khứ, ngược nhìn lên tòa thành.

Đi qua Đoan Môn rồi đến khu vực chuyên để cho cỗ kiệu dừng lại trước cửa Ngọ Môn, lúc này đã có một vài cỗ kiệu đến, gã sai vặt đứng một bên hầu hạ.

Vân Yên nhẹ nhàng vén rèm lên cho Dân Chân, nét mặt chàng khó đoán bước ra khỏi kiệu, đôi mắt bảo thạch dường như đang lóe sáng.

Dân Chân nhắc chân xuống kiệu. Vân Yên tiến lên nhẹ nhàng giúp chàng sửa lại mũ áo, không hề để lại một nếp nhăn.

Chàng nhàn nhạt nói,

- Chờ ta.

Vân Yên gật đầu, nhẹ giọng tuân lệnh.

Dáng người cao lớn của Dân Chân đi về phía Ngọ Môn , đã có một vài vị đại thần tập trung ở chỗ đó, cùng tiến lên thỉnh an chàng. Trong cách hoàng tử hình như chỉ có Tam hoàng tử Thành Quận Vương Dân Chỉ đến, huynh đệ hai người đứng sòng vai nói chuyện.

Vân Yên và mấy gã hầu nâng kiệu yên tĩnh đứng một bên chờ đợi, Vân Yên lui vào trong một góc. Cỗ kiệu của các đại thần vào triều lục tục đến. Một cỗ kiệu màu tím sậm với rèm cửa màu vàng kim hạ xuống, đặt bên cạnh kiệu của Tứ phủ. Vân Yên bất giác thối lui về phía sau, áp sát người vào cỗ kiệu bên mình.

Gã sai vặt vén rèm xe lên, một người đàn ông mặc triều phục theo hình rồng nhắc chân ra khỏi kiệu. Tia nắng sáng sớm màu vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt hắc, lấp lánh như tuyết.

Ánh sáng rực rỡ giữa hai đầu lông mày của hắc giống như một khúc ca khiến lòng người rung động nhất, kết hợp với nhịp điệu của Tử Cấm Thành, êm ái mà du dương.

Hắn, là Bát Bối Lặc Dận Tự tuyệt thế phong hoa nhất vương triều Đại Thanh.

Từ sau đêm bị sói tấn công đó, Vân Yên chưa từng gặp lại hắn. Ngay cả thuốc mà nô tài bên cạnh hắn đưa tới cũng từ chối.

Dận Tự ngừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Yên, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân. Ánh mắt đó dịu dàng, chân thật mà sâu sắc, rồi từ từ nở nụ cười.

Vân Yên sợ hãi yên lặng mím môi cúi đầu xuống, nghiêm chỉnh cung kính hành lễ.

Trống Ngọ Môn vang lên, rung động tinh thần.

Các đại thần xếp hàng chỉnh tề đi vào, trước hoàng cung vĩ đại mênh mông, đoàn người lại trở nên nhỏ bé.

Khi cánh cửa lớn màu đỏ tươi khép lại một lần nữa, Vân Yên cảm thấy Tử Cấm Thành này sừng sững này giống như một con thú to lớn với cái mồm đầy máu, đang lẳng lặng ngủ đông, trên mảnh đất mênh mông, đôi mắt lạnh lùng quan sát cuộc sống nhân gian, không biết đã chứng kiến bao nhiêu câu chuyện của năm tháng và lòng người phức tạp.

Nhưng là, Tử Cấm Thành vẫn xa hoa như thế, khiến vô số người phải khom lưng.

Ánh nắng rọi xuống, chiếu sáng biểu tượng Ly Vãn (1) trên mái hiên cung điện đứng sừng sững trước Ngọ Môn.

Ly Vãn, con trai thứ chín của rồng. trời sinh thích nuốt, thân ngắn, thích ngắm cảnh, thường được đặt trên nóc điện.

Trong truyền thuyết, chín người con của rồng, tính cách và hình dáng hoàn toàn khác nhau.

Người con trai thứ nhất của rồng, Tù Ngưu.

Sinh ra đã thích nhạc lý, nó thường hay ngự trên đầu dóng đàn để thưởng thức âm nhạc, bởi vậy trên đầu cây đàn thường khắc hình ảnh của nó. Hình tượng trang trí này bây giờ vẫn tiếp tục được sử dụng, đầu của một số cây đàn nhị có giá trị cũng được khắc hình đầu rồng, được gọi là “đàn nhị đầu rồng”.

Người con trai thứ hai của rồng, Nhai Xế.

Sinh ra đã hiểu chiến thích chém giết, người ta hay tạc hình nó trên cán dao, thân dao. Sau khi vũ khí được trang trí hình rồng, uy lực càng tăng thêm mạnh mẽ. Nó không chỉ là hình tượng trang trí trên binh khí của các danh tướng nơi sa trường, mà còn được dùng trên nghi trượng (1) và vũ khí cho các hộ vệ cung điện, do đó càng tăng thêm vẻ uy nghiêm trang trọng.

Người con trai thứ ba của rồng, Trào Phong

Sinh ra đã thích nguy hiểm lại thích ngắm cảnh, thân ngắn, con thú chạy trên góc mái cung điện chính là hình ảnh của nó. Những con thú đang đi xếp thành hàng đơn, đứng thẳng tắp trên mái nhà, một vị “tiên nhân” cười con chim đứng đầu tiên, đằng sau đứng theo thứ tự: Rồng, Phượng, Sư Tử, Thiên Mã, Hải Mã, Toan Nghê, Háp Ngư, Giải Trãi, Đẩu Ngưu, và Hành Thập.

Chúng được sắp xếp theo tôn ti trật tự nghiêm ngặt, chỉ có điện Thái Hòa có quy cách cao nhất trong Tử Cấm Thành mới có đủ mười loài, và điện Thái Hòa cũng là điện duy nhất. Những điện đường thứ yếu phải giảm bớt theo địa vị cao thấp tương ứng. Ngay cả Ngọ Môn, cửa chính trong Tử Cấm Thành cũng chỉ có chín loài, thiếu loài cuối cùng là Hành Thập

Nó không chỉ tượng trưng cho điều tốt lành, may mắn, tạo sự đẹp mắt và uy nghiêm, mà còn răn đuổi ma quỷ, thanh trừ tai họa. Trang trí Trào Phong, tạo nên sự tôn nghiêm và mang lại sự giàu có sung túc cho cả cung điện, đạt tới sự thống nhất trong trang trọng và hài hòa sinh động, trong hùng vĩ và tinh tế, Trào Phong mang lại thêm không khí thần bí cho cả cung điện cao ngất.

Người con trai thứ tư của rồng, Toan Nghê

Hình dáng giống như con sư tử, sinh ra đã thích tĩnh không thích động, thích ngồi, đặc biệt thích khói lửa, bởi vậy hình ảnh nó được đúc làm trang trí trên chỗ ngồi của Phật và trên nắp lò hương. Vị trí của nó phần lớn là đứng trước tượng Bồ Tát ngồi xếp bằng hoặc ngồi bắt chéo chân. Trên các lư hương hoặc tượng Phật trong các chùa miếu có thể nhìn thấy phong thái của nó. Một con rồng giống y như một con sư tử ngay cả hổ báo cũng dám ăn! Là con vật có tướng mạo anh tuấn phong thái hiên ngang.

Bởi vì Phật tổ Thích Ca Mâu Ni nói rõ “không sợ sư tử”, nên mọi người sắp xếp nó ngồi bên cạnh Phật tổ, hoặc chạm khắc nó trên lư hương để trông coi hương khói. Hình ảnh trang trí trên cổ sư tử đá hoặc sư tử đồng giữa thời Minh – Thanh cũng chính là hình tượng Toan Nghê, nó tăng thêm sự uy vũ và dữ tợn cho các con sư tử truyền thống Trung Quốc chuyên đứng hộ vệ trước cửa chính.

Người con trai thứ năm của rồng, Bồ Lao.

Sinh ra đã thích gào thét, hình dáng giống như một con rồng đang cong mình. Hình ảnh con rồng được khắc trên chuông lớn chính là hình tượng của nó. Vốn dĩ Bồ Lao sống ở bờ biển, tuy là con trai của rồng, nhưng lại rất sợ quái vật khổng lồ là cá kình (cá voi). Cho nên mỗi lần bị cá kình tấn công nó lại bỏ chạy kêu thét. Người ta dựa vào đặc điểm “thích gào thét” của nó, mà đúc nó lên quai chuông với hàm ý tiếng chuông sẽ kêu to và vang xa như loài Bồ Lao hét, hơn nữa còn làm cái chày gỗ để động

chuông thành hình cá kình. Mỗi khi động chuông, cá kình như đánh từng cái một vào Bồ Lao, không những khiến cho "Âm thang vang lên tận mây xanh" mà còn "Truyền đến tận mọi phương xa" .

Người con trai thứ sáu của rồng, Bật Hí

Còn có tên là Bá Hạ. Sinh ra đã thích công vật nặng trên lưng, hình dáng giống như rùa, sức mạnh kinh hồn, hình ảnh nó ngồi làm bệ bia đá chính là nó. Truyền thuyết kể rằng thưở xa xưa Bật Hí thường công tam sơn ngũ nhạc trên lưng, gây nên sóng to gió lớn tại sông Hoàng Hà và Trường Giang. Về sau Đại Vũ (2) trị thủy thì hàng phục được nó, nó phục tùng sự chỉ huy của Đại Vũ, dời núi đào kênh, khai thông đường sông, góp một phần công sức cho việc trị thủy. Việc trị thủy xong, Đại Vũ sợ Bật Hí lại đi lung tung gây họa, liền làm một tấm bia đá đội trời đạp đất cực kì to, trên có khắc công trạng trị thủy của nó, rồi cho Bật Hí công lên, tấm bia đá nặng tới mức khiến nó không thể lung tung đi đâu được. Bật Hí gần giống như rùa, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy sự khác nhau, Bật Hí có hàm răng, mà rùa lại không có, số vân và hình dáng trên mai của Bật Hí và rùa cũng khác nhau.

Bật Hí được xưng là rùa đá (thạch quy), là biểu tượng cho sự trường thọ và cát tường. Nó luôn cố hết sức ngẩng đầu lên phía trước, bốn chân cố gắng đứng lên, chập vạt đi về phía trước, nhưng một bước cũng không di dịch được. Một vài tấm bia đá ghi chiến công hiển hách cũng được nó công lên, trong rừng bia và một số di tích thắng cảnh cũng có thể nhìn thấy nó.

Người con trai thứ bảy của rồng, Bệ Ngạn

Còn có tên là Hiến Chương. Sinh ra đã thích tranh tụng, hình dáng giống hổ, lại có uy lực, hình ảnh đầu hổ được chạm khắc trên cửa nhà ngục chính là nó. Trong truyền thuyết Bệ Ngạn không chỉ thích tranh tụng trượng nghĩa, bênh vực lẽ phải, mà còn có thể làm rõ đúng sai, phán quyết theo lẽ công bằng, hơn nữa hình tượng của nó uy phong凛冽, vì vậy ngoại trừ làm trang trí trên cửa ngục, nó còn ngồi quỳ ở hai bên công

đường của quan phủ. Mỗi khi quan viên nha môn ngồi trên công đường xử án, đôi mắt hổ của nó oai nghiêm quan sát xung quanh để duy trì trật tự kỉ cương chốn công đường.

Người con trai thứ tám của rồng, Phụ Hí

Sinh ra đã thích thanh nhã lịch sự, thân hình giống như rồng. Hoa văn hình rồng ở hai bên tấm bia đá chính là hình ảnh của nó. Lịch sử bia đá trải qua một thời gian dài, nội dung phong phú, tạo hình của chúng cổ xưa, thể bia mảnh dễ trơn trượt, sáng ngời, có thể soi thấu hình ảnh; chữ khắc trên đó tinh xảo, từng chữ có thư thể, nét bút sinh động; cũng có rất nhiều nhà thơ nhà văn nổi tiếng khắc trên tấm bia đá, những tuyệt tác bất hủ hàng ngàn năm qua sống mãi với thời gian. Mà Phụ Hí cực kì thích những văn chương lấp lánh ánh sáng nghệ thuật trên tấm bia đá, nó cam tâm tình nguyện làm hoa văn hình rồng tôn lên những văn học quý báu truyền lại cho đời sau, bia đá được trang trí Phụ Hí lại càng thêm trang nhã tuyệt trần. Chúng vây xung quanh, thoạt nhìn giống như đang từ từ chuyển động, Kết hợp cùng với Bát Hí ở bên, càng thêm đồ sộ tráng lệ.

Người con trai thứ chín của rồng, Ly Vãn

Còn có tên là Si Vĩ, sinh ra đã thích nuốt, là con rồng có hình cá. Trong kinh Phật, nó là con vật của thần mưa, có thể dập tắt lửa. Phần lớn nó ngồi trên hai đầu của nóc nhà, có tác dụng dập tắt hỏa hoạn. Con rồng có hình thú đang nuốt sống, đầu rồng ở hai đầu sống nóc mái điện chính là hình ảnh của nó.

Trên cổng thành, trừ Long Vãn trên đỉnh mái nhà, hai đầu sống nóc mái nhà cũng có Long Vãn, còn được gọi là Thù Thịch Vãn, kích thước cơ thể của nó nhỏ hơn, tư thế tiến lên phía trước, có các dụng trang trí khiến cung điện thêm trang trọng. Ly Vãn thuộc tính nước, dùng để làm vật trấn tà chống hỏa hoạn. Mỗi lần nó đều đứng ở chỗ cao nhất trên nóc cung điện ngắm nhìn phương xa, tư thế ngạo nghễ.

Còn về chữ số chín, trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, mang hàm nghĩa rất uyên thâm. Dùng chữ số chín để biểu thị cực kì nhiều, có địa vị cao nhất không ai bằng, hoàng đế tự xưng là ngôi cửu ngũ.

Chín là số mang biểu tượng không có thật, là số quý, cho nên dùng để miêu tả con trai của rồng. Rồng có chín người con trai là cách nói từ xưa đến nay, nhưng không chỉ là chín người con, mà còn nhiều hơn.

Chín con trai của rồng, tất cả đều có diện mạo tính cách không hề giống nhau, nhưng đều do rồng sinh ra, được muôn đời kính ngưỡng, tôn thờ.

Mà Chân Long Thiên Tử Đại Đế Khang Hi thiên cổ, con trai của rồng được sinh ra mỗi người tính cách diện mạo đều không giống nhau, có sở trường riêng biệt, chín con rồng bay ra, ai là ai của ai, đến cuối cùng sẽ như thế nào?

– HẾT CHƯƠNG 43 –

(1) Nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ...mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần thời xưa.

(2) Đại Vũ: ông vua đời đầu của nhà Hạ, Trung Quốc.

* Linh thú trang trí trên nóc điện Thái Hòa, Bắc Kinh

Theo thứ tự từ trái qua phải: Tiên nhân cưỡi chim, Rồng, Phượng, Sư Tử, Thiên Mã, Hải Mã, Toan Nghê, Háp Ngư, Giải Trãi, Đấu Ngưu, và Hành Thập.

* Chín người con của rồng

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 44: Ta Biết Rồi

Trích dẫn: Ngộ môn mở ra, các đại thần lần lượt bước ra ngoài, các cổ kiệu xung quanh lục tục rời khỏi.

Đôi mắt Vân Yên trống rỗng ngược nhìn vầng mặt trời sáng chói xuyên qua những đám mây trên Tử Cấm Thành, nơi này có lẽ không phải là nơi dành cho nàng, thật sự, rất chói mắt.

Nơi này, quá rực rỡ. Mà nàng, quá mờ nhạt.

Phải cần rất nhiều vinh hoa, rất nhiều hạnh phúc, cũng phải cần một thân phận và nhân vật được thừa nhận mới được hưởng thụ. Ví dụ... ví dụ như những người đang đi ra lúc này đây. Trên người bọn họ mặc bộ triều phục thêu rồng, mặc dù diện mạo không giống nhau, nhưng trời sinh tôn quý. Bọn họ, đều là con trai của rồng.

Không biết tại sao, Vân Yên nhìn bọn họ lại nghĩ đến khung cảnh tết âm lịch năm Khang Hi thứ ba mươi chín, khi họ quay quần cười nói vui vẻ bên nồi lẩu bốc khói nghi ngút. Bây giờ, dung mạo tư thế của họ lại càng thêm oai hùng hơn trước, dường như đang có gì đó âm thầm thay đổi. Từng chút từng chút một, vật đổi sao dời. Khi bọn họ đứng cùng với nhau, vừa quen thuộc, lại vừa lạ lẫm.

Khuôn mặt Bát Bối Lặc Dận Tự vẫn rực rỡ như gió xuân, nét mặt Cửu A Ca Dận Đường mang theo đôi phần lạnh lùng kiêu ngạo, cùng với Thập Tứ A Ca Dận Trinh, họ đang trò chuyện với nhau, nói muốn đến phủ đệ mới xây cho ngày đại hôn của Thập A Ca Dận Nga để xem tân phòng.

Trong đó, không có Dận Chân mà Vân Yên đang chờ đợi. Vân Yên lại nép sát vào kiệu hơn, cúi đầu yên lặng đứng chờ. Bọn họ dần đi đến gần, nàng không ngẩng đầu, cùng với những gã hầu khiêng kiệu đứng xung quanh hành lễ thỉnh an.

- Đây không phải là nha hoàn của lão Tứ thiếu chút nữa thì toi mạng trong cuộc đi săn lần trước sao.

Ánh mắt Thập A Ca Dận Nga sáng quắc nhận ra Vân Yên đang núp bên kiệu, người bộc trực nói lời thẳng thắn.

Cửu A Ca Dận Đường đứng bên cạnh khẽ liếc mắt một cái, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt đang cúi gằm xuống của Vân Yên, hơi hất cằm hừ nhẹ một tiếng trong mũi.

Thập Tứ A Ca Dận Trinh đứng trước ngựa hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen tuyền rất giống với Dận Chân chăm chú nhìn Vân Yên.

Vân Yên cúi đầu kính cẩn hành lễ, huyết thái dương đã bắt đầu giật giật. Mấy gã hầu khiêng kiệu cung kính lùi về phía sau, không dám đứng quá gần các vị a ca.

Ánh mắt Dận Tự liếc về phía Thập A Ca Dận Nga, hắn ta lập tức im bật gãi gãi sống mũi rồi chui vào kiệu. Thập Tứ A Ca Dận Trinh lên ngựa, Cửu A Ca Dận Đường cũng bước vào kiệu, chuẩn bị quay về. Chỉ có Dận Tự vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Vân Yên dường như ngạt thở, dù là ai cũng không thể chịu nổi từng đợt khí tức áp bức tỏa ra từ người hắc như thế này. Huống chi, lại hoàn toàn không hiểu rõ là gì vì sao. Rốt cuộc thì...Vân Yên bỗng nhiên nhớ ra một chi tiết mấu chốt nhất, sống lưng tựa hồ đã lạnh buốt —— Không phải là hắc cho rằng nàng tới để cứu hắc chứ? Đầu càng lúc càng đau.

- Vết thương đã đỡ hơn chưa?

Giọng nói của Dận Tự ấm áp dịu dàng như chiếc lông mềm lướt qua bên tai, khiến cho tận sâu trong xương tủy nàng run rẩy.

- Nô tỳ tạ ơn Bát gia quan tâm, nô tỳ không sao rồi ạ.

Vân Yên cúi đầu nín thở, khiêm tốn cẩn thận trả lời.

Dận Tự khẽ di chuyển bước chân, Vân Yên theo phản xạ lui về phía sau một bước, đứng đến góc tường. Dận Tự nâng bàn tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng lướt qua bả vai nàng, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn dương chi bạch ngọc, phong thái ưu nhã mê người.

- Thời khắc người yên tĩnh nằm trong lòng ta, là lúc đẹp nhất.

Dận Tự nhẹ nhàng buông tay xuống, bỗng nhiên lên tiếng. Ánh mắt của hắn càn rỡ, nhưng ngữ điệu lại dịu dàng.

Trong nháy mắt Vân Yên cảm thấy trong đầu mình như bị sét bất ngờ đánh, giật mình chấn động ngẩng đầu lên. Gương mặt như ngọc cùng với những lời hắn nói ra, hoàn toàn khác nhau. Hắn sao có thể?

Mặc dù nói rằng “thật ra không phải tôi tới để cứu anh” thì quá lúng túng mạo phạm, nhưng, bây giờ Vân Yên không nói thì không được.

Vân Yên thở gấp khom người quỳ xuống, mở miệng, giọng nói khàn khàn:

- Thỉnh Bát gia thứ tội, cuộc săn ngày ấy nô tỳ cười ngửa tới không phải là...

- Không phải là đến cứu ta.

Dận Tự nhẹ nhàng ngắt lời nàng, hơi hột mỉm cười, giữa đôi lông mày dường như cất giấu đào nguyên sơn thủy thanh tú xinh đẹp.

- Ta biết rồi.

Hắn nhẹ nhàng nói ra ba chữ đó.

Vân Yên một lần nữa bị dọa sợ, cảm giác sợ hãi run rẩy trong lòng nàng ngày càng rõ ràng hơn, "Bát gia" hẳn rồi cuộc là muốn gì đây?

Dận Tự ngẩng đầu nhìn con Ly Vãn đứng trên góc mái cung điện cao cao, nổi bật trên nền trời, chậm rãi quay người lại rồi lên kiệu:

- Sớm muộn gì nàng cũng là của ta.

Cỗ kiệu rời khỏi, nhưng câu nói ấy vẫn nhẹ nhàng lướt qua tai Vân Yên, khiến cả cơ thể nàng run sợ. Nàng chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về tường thành Tử Cấm cao lớn —— trong này có bao nhiêu cung nữ thái giám như con kiến hôi đang đau khổ vùng vẫy. Chẳng lẽ trong hoàng thất này, những con người thấp kém phải bán chính mình để đổi lấy mạng sống vẫn chưa đủ hay sao?

Vân Yên chỉ là một nô tài tội tịch được đặc xá từ Ninh Cổ Tháp, sinh ra đã có khuôn mặt rất bình thường.

Nàng biết rất rõ, khắp cả kinh thành này, không cô gái nào có xuất thân thấp kém hơn nàng, đối với các hoàng tử, nàng giống như là những vết bùn lấm chân, như con chuột trong cống rãnh. Muốn một đời sống bình an, tại sao lại khó như vậy?

Gió xuân khiến một góc áo Dận Chân lay nhè nhẹ, dáng người anh tuấn của chàng bước tới. Vân Yên cúi thấp đầu tiến lên giúp chàng vượt thăng vạt áo.

- Được Hoàng A Mã giữ lại một lát, nên hơi trễ.

Dận Chân nhìn Vân Yên đứng dậy, nhẹ nhàng vén màn kiệu lên cho chàng, chàng cúi đầu ngồi vào trong.

Gã hầu nâng kiệu lên, quay trở lại phủ. Thỉnh thoảng, Dận Chân vén chiếc màn nhỏ, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Vân Yên đi bên cạnh, rồi buông xuống.

Sau giờ ngọ không khí rất dễ chịu, Dận Chân sai Tiểu Ngự Tử chuyển chiếc bàn đến dưới tán cây ngọc lan và ngô đồng trong sân, ánh nắng li ti, từng đốm nhỏ đáng yêu. Hương hoa ngọc lan theo chiều gió vương vấn không rời.

Dận Chân xử lý xong công vụ, ngẩng đầu lên nhìn nắng xuân bỗng có hứng thú muốn làm thơ, Vân Yên liền đi vào trong phòng lấy giấy.

Vân Yên đứng bên cạnh mài mực, yên lặng hầu chàng viết chữ — bút lực Dận Chân được mài giũa theo năm tháng, càng nhìn càng mạnh mẽ. Nếu như nói trước đây chữ của chàng làm người khác cảm thấy thanh tú phong lưu, thì bây giờ nét chữ đã trở nên hồn hậu hơn trước.

Thâm thiên nùng tiêm vạn chủng tử, ái hoa tự cổ hữu tình si.

Thư song diễm nhập hồng nha quán, trang kính kiều thiêm lục tấn ti.

Vì khúc thiên phương sơ phóng nhật, lạc dương quần hủ chính đương thì.

Nhược tương giải ngữ chu nhan bỉ, tranh tự trường niên cầm mãn chi.

(1)

Chàng viết một mạch các câu thơ xuống, nghiêng đầu nhìn Vân Yên.

- Thế nào?

Vân Yên cup mắt, không mở miệng tán dương, nét mặt trầm tĩnh, chỉ gật đầu.

Dận Chân như đang suy nghĩ, nói:

- Những câu ta viết ở đây, người thích nhất câu nào?

Bàn tay Vân Yên đang cầm thỏi mực hơi ngừng lại, nhất thời không biết phải nói gì, xoay người lại nhìn về cái bàn trong phòng.

Dận Chân nhìn theo nàng, đôi mắt sáng ngời.

- Người thích nhất là câu này?

Vân Yên nhìn đôi câu đối sau chiếc bàn, yên lặng nhẹ nhàng gật đầu.

Sau chiếc bàn, là một đôi câu đối vẫn luôn lặng lẽ dán trong Tứ Nghi Đường —— "Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa, bao biếm tự hữu xuân thu! (2)"

– HẾT CHƯƠNG 44 –

(1) Bài thơ Hoa (花), lấy từ tập thơ “Ung Đế Tập” của Ái Tân Giác La Dận Chân, bản dịch nghĩa mình sẽ bổ sung sau.

(2) Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa, bao biếm tự hữu xuân thu. Tạm dịch: cúi đầu và ngẩng đầu không thẹn với trời đất, khen ngợi và chê bai tự có xuân thu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 45: Nha Hoàn Thông Phòng

Trích dẫn: Câu nói của Bát Bối Lặc Dận Tự làm Vân Yên cảm thấy vô cùng chấn động ——

Sự hiếu kỳ của Thập A Ca Dận Nga, thái độ thù địch của Cửu A Ca Dận Đường, sự tò mò của Thập Tứ A Ca Dận Trinh... Có rất nhiều cảm xúc khi đối diện với sói ở bãi săn lúc ấy mà nàng không thể quên đi.

Sau khi trở về từ Tử Cấm Thành, trong lòng nàng giống như một vùng đất hoang vu.

Không phải là không thấp thỏm lo lắng, nhưng đâu thể kiểm soát được tất cả, chỉ đành chấp nhận cam chịu.

Vân Yên không có ưu điểm gì, sống hai đời, thứ duy nhất nàng có được là tự biết thân biết phận.

Ở nửa đời trước, sinh ra trong một gia đình bình thường, học lực bình thường với nhan sắc tầm thường, khúm núm khép nép làm việc trong công ty của Chu Duệ Đình để có tiền chăm sóc mẹ với số lương ít ỏi. Chỉ một chút xao động với hi vọng xa vời mà thôi, nhưng nàng đã nhận được trò đùa vô tình nhất của số phận.

Những cô gái như nàng đâu có thể so sánh được với cô bé Lộ Lem. Bởi vì, ít nhất cô bé Lộ Lem còn xinh đẹp, vậy nên mới có thể đi vừa giày thủy tinh.

Ở nửa đời này, nàng với khuôn mặt tầm thường không thể tầm thường hơn làm một nha hoàn thấp kém nhất, quỳ gối trước phủ Tứ Bối Lặc làm một nô tài tiện tịch không có tự do, chỉ cầu mong cơm no áo ấm. Cuộc sống nàng trôi qua đơn giản, không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì, hạnh phúc là gì? Là thứ xa vời mà không phải những người trong tầng lớp giống nàng muốn cầu là được. Cần trọng tử mĩ cung kính hầu hạ Tứ gia, không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước. Tất cả chỉ phù du, chỉ mong sao an lành một đời.

Một người đàn ông muốn một cô gái, mà còn là một cô gái thân phận ti tiện, tướng mạo tầm thường, cũng không biết cách ăn nói, vậy thì có mục đích gì? Vân Yên không thể hiểu nổi rốt cuộc Dận Tự đang nghĩ gì, muốn làm gì.

Hắn vừa có thân phận tôn quý lại vừa có dung mạo, vậy muốn nàng để làm gì? Có thể ăn mà vẫn có thể uống, có thể ngủ mà vẫn có thể yêu sao?

Suy nghĩ khiến người ta bật cười.

Nghĩ tới đây, rõ ràng đứng trong nắng xuân tháng ba, nhưng trong lòng lại có một sự xót xa lạnh lẽo không thể đè nén nổi, khuếch tán đến từng ngóc ngách trong cơ thể. Mà thôi, sợ hãi cũng có thể làm được gì? Ai sẽ niệm tình cũ mà ra tay nhẹ nhàng với nàng đây? Nếu có thể sống thì hãy sống, nếu không thể sống cũng chỉ đành cam chịu.

Vân Yên chỉ là một cô gái như thế, hèn mọn, nhỏ bé và yếu ớt như một con kiến nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị số phận nghiền nát, nhưng ở trước gian nguy nàng không hề sợ hãi, can đảm và hờ hững đối mặt với tất cả.

Tiểu Thuận Tử đã trả phép hồi phủ, mỗi ngày đều đi theo Dận Chân vào triều, công việc ngày càng nhiều và bận rộn hơn trước. Vân Yên cả

ngày đều núp trong phủ, không đi ra ngoài. Dường như chỉ đi lại giữa hai nơi là Tứ Nghi Đường và nhà chính.

Tiểu Hoảng Huy thỉnh thoảng thì thầm bên tai Vân Yên muốn ra ngoài chơi. Vân Yên lúc nào cũng cười cười nói nhóc hỏi a mã ấy. Tiểu Hoảng Huy lại le lưỡi nói đến nhà Bát thúc bên cạnh cũng được mà, nghe nói nhà Bát thúc có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Vân Yên vừa nghe thấy số tám đã cảm thấy nhức đầu. Sau ngày ấy gặp ở Tử Cấm Thành, Vân Yên vẫn trốn trong phủ, ngược lại tất cả đều trôi qua yên ả.

Đường nét trên khuôn mặt Tiểu A Ca Hoảng Quân cũng bắt đầu rõ ràng hơn, trong tay ôm một cục bông nho nhỏ, đôi mắt đen sẫm, chóp mũi xinh xinh. Đáng yêu không thể nào kể xiết. Hoảng Huy cực kỳ thích những con vật nhỏ, càng không phải nói đến em trai nhỏ bé này, Tiểu Hoảng Quân nhìn thấy Hoảng Huy cũng cười khanh khách. Hai cu cậu nếu lâu lâu không được gặp sẽ rất nhớ nhau. Vân Yên thấy hai anh em hòa thuận thân thiết như vậy, trong lòng bất giác cảm thấy mềm mại hơn.

Một ngày sau giờ Ngọ, Hoảng Huy sau khi ngủ trưa dậy nũng nịu với Vân Yên muốn đi thăm Hoảng Quân, Vân Yên liền nắm tay thẳng nhóc đi đến sân trong hậu viện của Trắc phúc tấn Lý thị phía tây bắc.

Vân Yên và Hoảng Huy còn chưa tới cửa thì gặp được tiểu nha hoàn trong viện của Trắc phúc tấn Lý thị, nàng ta nói sau giờ ngủ trưa, Thu Hạnh và Thanh Hoàn đã bế tiểu a ca đến đình nghỉ mát cách đây không xa để tản bộ. Hai người lại chuyển hướng đi về phía đình nghỉ mát góc tây bắc.

Đình nghỉ mát được đặt ở vị trí vô cùng đẹp, vừa kín đáo lại vừa phong nhã. Bốn phía là những khóm trúc xanh mướt tươi tốt, được thiết kế theo những con đường ngoằn ngoèo yên tĩnh. Đình nghỉ ngơi được xây ở nơi trong tầng tầng lớp lớp tĩnh mịch, là nơi thích hợp nhất để tản bộ sau giờ Ngọ.

Trên đường Vân Yên dắt tay Hoảng Huy, đi một lúc thì gần đến đình, Hoảng Huy chớp chớp đôi mắt to tròn nói:

- Chúng ta nhẹ nhàng thôi, xem xem họ đang làm gì.

Vân Yên mỉm cười liếc nhìn thẳng bé, lẳng lẳng dắt tay Hoảng Huy đi về phía sau.

Xuyên qua khóm trúc có thể lờ mờ nhìn thấy nha hoàn Thu Hạnh và nha hoàn Thanh Hoàn đang ngồi trong đình, Thu Hạnh đang bế tiểu A Ca Hoảng Quân, bỗng nhiên nghe thấy Thanh Hoàn ngồi đối diện sừng sốt kêu lên một tiếng, Vân Yên và Hoảng Huy không hện mà cùng nhau ngừng bước, bàn tay nhỏ bé của Hoảng Huy nắm chặt Vân Yên ——

- Vân Yên là nô tài tội tịch được đặc xá từ Ninh Cổ Tháp?!

Thanh Hoàn không kiềm chế được tiếng kêu ngạc nhiên hơi lớn của mình, cực kì rõ ràng.

- Đương nhiên, các cô mới vào phủ nên không biết mà thôi.

Là giọng nói của Thu Hạnh, trong ngữ khí mang theo sự đặc ý khinh thường khiến ngay cả Hoảng Huy cũng phải cau mày

- Vậy sao con nhỏ đó lại vào được thư phòng của Tứ gia? Lại còn được Tứ gia coi trọng như vậy? Cả thành Bắc Kinh này có nơi nào mà không tìm thấy

người hèn kém như nó chứ.

Trong giọng nói Thanh Hoàn tràn ngập sự ngạc nhiên và khinh miệt, quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, dè giọng nói xuống nhỏ hơn.

- Ai biết, chuyện chỉ trong một đêm mà.

Thu Hạnh bất mãn nói.

- A, không phải là nhỏ đó...

Giọng nói của Thanh Hoàn nhỏ dần, trong giọng điệu vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen ghét.

- Nói nhảm, chưa nói đến thân phận, dung mạo nó đến rách giày cho gia cũng không xứng! Gia sao có thể nhìn trúng nó chứ? Quả thực là làm bẩn mình. Mà nếu đúng là vậy...thì cũng là gia bị nó dụ dỗ. Con nhỏ đó có thể làm được cái gì? Chỉ dựa vào nó mà cũng xứng sao, nó đâu giống với phúc tấn chủ tử của chúng ta. Hạ tiện như vậy, rõ ràng như vậy mà không phải là nha đầu thông phòng? Nhưng nó cũng phải làm việc giống như chúng ta, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng phải dùng thân thể phục vụ chủ tử, ngấm lại cũng thấy đáng thương, nếu một ngày nào đó không còn hầu hạ trong thư phòng, thì cũng không thể lập gia đình, muốn lấy chồng mà không còn trong sạch thì cũng chẳng ai muốn. Chỉ có thể cực khổ làm tạp vụ ở nhà bếp hết quãng đời còn lại thôi.

Thu Hạnh tức tối gằn giọng nói không ngừng, trong giọng nói tràn ngập sự khinh thị. Thanh Hoàn bên cạnh cũng phối hợp hòa vào.

Câu nói thật sự chạm tới tận tâm khảm, sắc bén mà rõ ràng.

Vân Yên lặng lẽ đứng sau khóm cây, trong lòng lạnh ngắt như băng, lặng lẽ không nói gì.

Đạo lý này, từ lúc nào cần đến người khác nói vậy?

Làm nô tài, vừa khổ cực vừa mệt mỏi, nhưng chẳng qua cũng chỉ là dùng sức lao động để đổi lấy tính mạng, cũng giống như làm việc бат mạng kiếm tiền ở thế kỉ hai mốt, có gì đáng xấu hổ. Nhưng, dù sao nàng cũng là linh hồn hiện đại sống ở ba trăm năm trước, bốn chữ nha hoàn thông phòng là bốn chữ nàng sợ nhất. Chấm chỉ ngày đêm hầu hạ còn chưa đủ, chẳng lẽ

còn muốn dùng cơ thể hầu hạ tới tận trên giường? Bán sức lao động sau đó lại bán cơ thể của mình? Nàng nghèo khổ, nàng hèn mọn. Nhưng, nàng không hạ tiện. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến vinh hoa phú quý, cũng chưa bao giờ từng nghĩ sẽ lấy một người tâm đầu ý hợp để hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Nàng biết quá rõ rằng, chính bản thân mình cũng chẳng phải thá gì. Từ ba trăm năm sau đến ba trăm năm trước. Từ trước đến giờ, nàng chưa từng có cơ hội được hưởng hạnh phúc

Khuôn mặt của Hoảng Huy đã đỏ bừng, sắc mặt rất giống Dận Chân khi nổi giận. Thấy thằng bé muốn tiến lên, Vân Yên nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cậu nhóc, thằng bé cau mày muốn giãy ra, Vân Yên vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy nó, nhẹ giọng dỗ dành bên tai cậu nhóc mấy câu. Mới đưa được cậu nhóc ra khỏi rừng trúc, quay trở lại thư phòng nhỏ của thằng bé ở phía Bắc.

- Tại sao không cho ta đi dạy dỗ hai nha hoàn ăn nói bừa bãi đó, nếu để a mã biết thì không đánh chết cũng phải đuổi bọn chúng ra khỏi phủ.

Tiểu Hoảng Huy cau mày, tức giận nên gò má đỏ bừng.

Vân Yên cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc, thật sự quá đáng yêu.

- Vân Yên vốn chính là tiện tịch, họ nói cũng đâu có sai. A ca không cần phải lời qua tiếng lại với họ chỉ vì mấy câu nói đấy, mà mấy chuyện nhỏ nhặt thế này cũng không đáng để bầm báo lại với a mã của a ca.

- Vân Yên!

Hoảng Huy hờn dỗi, tức giận vỗ bàn một cái. Vân Yên giật mình vội vàng kiểm tra bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc.

- Được rồi, a ca, đừng tức giận.

Vân Yên thôi phù phù bàn tay nho nhỏ của thằng nhóc, dỗ dành nó. Trong lòng nàng, không phải là không đau, nhưng những lời họ nói đều không có gì là sai, chính tai mình thật sự nghe thấy, ngược lại còn cảm thấy trấn tĩnh.

- Vân Yên.

Hoảng Huy dụi đầu vào ngực Vân Yên, đôi tay nhỏ xíu ôm eo nàng, bám chặt vào áo nàng.

Vân Yên yên lặng ôm cơ thể nhỏ bé của cậu nhóc, ừ một tiếng.

Hoảng Huy cực kỳ đáng yêu nũng nịu trong lòng nàng, ngẩng đầu lên, đôi mắt to hồng hồng:

- Vân Yên, đợi sau này Hoảng Huy lớn rồi sẽ lấy tỷ, lấy tỷ làm vợ!

Vân Yên nghe thấy câu này thoáng bật cười, nhưng trong lòng lại vô cùng xúc động, khóe mắt đã hoe đỏ, nhẹ nhàng vỗ lên gáy thằng bé.

- Nhóc còn nhỏ, chờ nhóc lớn lên, Vân Yên đã già rồi, sau này trưởng thành nhóc sẽ lấy một cô gái xinh đẹp hiền huệ, thân phận cao quý làm đích phúc tấn.

- Không cần, chỉ cần Vân Yên thôi.

-

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 46: Ra Ngoài (Một)

Trích dẫn: Sau đó Vân Yên dỗ dành cả ngày trời, mới “dụ” được Hoảng Huy đảo đôi mắt to tròn đồng ý tạm thời chưa “mách” việc này với Dận Chân, Vân Yên luôn cảm thấy thằng nhóc này càng lớn càng giáo hoạt.

Bởi vì, cu cậu còn ra thêm một điều kiện nữa: muốn Vân Yên dẫn nhóc ra ngoài chơi.

Vân Yên cười mà không biết phải làm sao, vuốt ve hai má phúng phính của thằng bé, tỏ vẻ chịu thua.

Khi Dận Chân quay trở về đến thăm Hoảng Huy, thằng bé nũng nịu giả bộ đáng yêu với a mã nó, sau khi rung đùi đắc ý đọc thuộc lòng một bài thơ thì mặt dày nói muốn xuất phủ ra ngoài đi chơi với Vân Yên, Na Lạp thị cười chiều chuộng, Vân Yên yên lặng ngầm đồng ý.

Dận Chân nhìn đôi mắt sáng như sao của Hoảng Huy và nét mặt dịu dàng của Vân Yên, nghiêng mặt ho nhẹ một tiếng:

- Không được đi quá xa, không được về quá muộn.

Hoảng Huy mừng rỡ ôm cánh tay Dận Chân nịnh nọt nói a mã là tốt nhất, đôi môi nhỏ trề ra quả thật rất đáng yêu, đến Dận Chân cũng phải cong cong khóe môi.

Buổi tối trở lại Tứ Nghi Đường, Dận Chân ngồi trên tháp đọc sách, Vân Yên cẩn thận rửa chân cho chàng, chột nghe chàng nói:

- Người đã vào phủ hai năm nhưng vẫn chưa ra ngoài chơi lần nào.

Vân Yên khựng lại, cúi đầu vâng một tiếng rồi tiếp tục nhẹ nhàng mát xa cho bàn chân chàng

- Ngày mai người đưa Hoảng Huy ra ngoài chơi, cũng nên mua vài thứ cho mình, bạc ở trong tủ, người cũng biết.

Giọng nói Dận Chân rất bình thường.

Bàn tay Vân Yên đang rửa chân cho chàng dừng lại một giây, rồi tiếp tục, thấp giọng cung kính nói:

- Nô tài tạ ơn ân điển của Tứ gia, nhưng nô tài không thiếu cái gì cả.

Dận Chân dời mắt khỏi quyển sách nhìn nàng đang cúi đầu, những sợi tóc của nàng rất mềm mại, đôi tay dịu dàng mà ấm áp. Chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản nhưng rất sạch sẽ. Thân hình nhỏ nhắn, quỳ dưới chân chàng giống như con chim nhỏ xù lông.

Buổi tối trăng rất đẹp, Dận Chân dường như lại nổi hứng. Chàng ngồi bên bàn trong đình viện, bỗng nhiên cao hứng muốn làm thơ, kêu Vân Yên mang giấy bút tới cho chàng.

Sau khi cầm bút lên Dận Chân dường như tiến vào một cảnh giới yên lặng —— thần sắc của một người đàn ông chuyên tâm cầm bút sao có thể gợi cảm đến thế này.

Lạc hoa mãn kính nguyệt mông lung, dạ tĩnh nhàn ngâm liêu tiếu phong.

Yên ngoại chung thanh lai viện lạc, thiên biên quế ảnh nhập liêm long.

Thê thê phương thảo xuân tương khứ, nhiễm nhiễm thiêu quang tửu mạc không.

Tân lục thành âm hồng tử giảm, thanh hòa thiên khí chính trùng dung.
(1)

Dận Chân chỉ mặc một chiếc áo mỏng, gió đêm thổi qua khiến vạt áo của chàng lay động. Chàng ung dung viết xong bài thơ của mình, Vân Yên vào trong phòng lấy thêm áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên bả vai chàng...

Một lúc sau, Dận Chân quay người lại nhìn Vân Yên, nhẹ nhàng đưa trang thơ trong tay cho nàng. Vân Yên yên lặng đưa tay ra, cẩn thận nhận lấy. Dận Chân đứng lên, Vân Yên đi sau lưng Dận Chân quay trở lại phòng, khép cửa lại.

Ngày hôm sau, gió mát nắng ấm, trời cao trong xanh.

Trước khi Dận Chân rời nhà còn đặc biệt dặn dò thị vệ đi sau yên lặng bảo vệ, không được để cho hai người phát hiện mà mất hết hứng thú.

Vân Yên không mang theo bạc mà Dận Chân để trong tủ, chỉ lấy một ít bạc vụn và ngân phiếu được lì xì đầu năm mà nàng đã cẩn thận cất kỹ trong kệ cho vào trong hà bao. Kỳ thật đến bây giờ nàng chưa hề có khái niệm sử dụng đổi chác tiền bạc gì cả..

Chờ sau khi giờ học buổi sáng của Hoảng Huy kết thúc, Na Lạp thị tỉ mỉ dặn dò hai người, Hoảng Huy kéo tay Vân Yên vui vẻ bước ra khỏi phủ.

Hoảng Huy cười nói vui vẻ giống như một con ngựa nhỏ lâu ngày không được thấy thảo nguyên, một con chim ưng non lâu ngày không được thấy bầu trời. Đôi mắt sáng ngời lấp lánh, má lúm đồng tiền tròn tròn nho nhỏ, nhìn cái gì cũng hiếu kỳ.

Quà vật ở thành Bắc Kinh không ít, Hoảng Huy kéo tay Vân Yên: "Vân Yên, ta muốn." Vân Yên mỉm cười xoa xoa đầu thẳng bé, mua một ít rồi đặt vào bàn tay bé xíu của cậu nhóc.

Vừa đi trên đường vừa tiếp tục mua, kẹo bông gòn, bánh quai chèo, bánh đậu đỏ, tào phớ, mút quả... Vân Yên nhẹ nhàng lau khéo miệng Hoảng Huy, dặn dò thằng bé không được ăn quá nhiều. Hoảng Huy lại giả bộ đáng yêu nũng nịu gật đầu.

Bốn phía đều là những cửa hàng san sát nối tiếp nhau, nhìn rất hoa mắt. Đi ngang qua một cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ, Hoảng Huy nhìn chăm chăm vào một đôi tượng đất nhỏ hình em bé mũm mĩm đáng yêu. Tuy giá tiền hơi đắt, nhưng Vân Yên không hề chần chừ mua nó, đặt vào bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc. Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn của Hoảng Huy hôn chụt vào tượng đất bé gái một cái, sau đó giơ lên nói: "Vân Yên ", sau đó cái miệng nhỏ xíu ấy lại hôn chụt vào tượng đất bé trai "Hoảng Huy". Vân Yên cười nheo nhẹ cái mũi nhỏ của thằng nhóc.

- Con trai mà hôn tượng đất bé trai là không hay đâu.

Một giọng nói bông đùa vang lên. Hoảng Huy và Vân Yên đều kinh ngạc ngược đầu lên.

Thập Tứ A Ca Dận Trinh và Cửu A Ca Dận Đường đều đang từ trên lầu đi xuống, Thập Tứ A Ca Dận Trinh lên tiếng trêu ghẹo Hoảng Huy. Vân Yên nhìn thấy hai người bọn họ, con người lập tức co lại, cúi đầu xuống, thở phào nhẹ nhõm. May mắn, không có Bát Bối Lặc Dận Tự.

- Cửu thúc, Thập Tứ thúc!

Hoảng Huy mừng rỡ ôm chầm lấy chân của Thập Tứ A Ca Dận Trinh.

Dận Trinh cười đưa tay bế thằng bé lên:

- Hôm nay a mã đồng ý cho con ra ngoài chơi à?

Hoảng Huy cười gật đầu.

- Thập Tứ thúc, Cửu thúc, sao các thúc cũng ở đây?

Thập Tứ A Ca Dân Trinh đứng bên cạnh cười trêu chọc thẳng nhóc:

- Thập thúc con sắp đại hôn, các thúc đang đi chọn quà tặng cho Thập thúc. Tượng đất nhỏ trong tay con đây chính là quà tặng phù hợp nhất nè.

Hoảng Huy chớp chớp đôi mắt to tròn, bấu bấu cái miệng nhỏ xíu, ôm chặt hai con tượng đất vào trong lòng mình.

- Đây là Vân Yên, không cho được.

Ánh mắt Dân Trinh càng thâm sâu hơn, mỉm cười nhìn Vân Yên vẫn đang nép mình phía trước quầy hàng. Bế Hoảng Huy đi.

Cửu A Ca Dân Đường từ đầu đến cuối không hề lên tiếng, ánh mắt như có như không cũng lướt qua Vân Yên.

Sau khi trao đổi xong, Thập Tứ A Ca Trinh và Cửu A Ca Dân Đường bế Hoảng Huy nói đưa thẳng bé đến điền trang của Cửu A Ca ăn điểm tâm uống trà. Ba người đàn ông hai lớn một nhỏ, vô cùng vui vẻ hòa thuận. Vân Yên yên lặng đi phía sau Hoảng Huy, tụt lại phía sau Thập Tứ A Ca Dân Trinh và Cửu A Ca Dân Đường.

Hoảng Huy thỉnh thoảng đưa bàn tay nhỏ xíu ra nói: "Vân Yên", Vân Yên liền nhẹ nhàng tiến lên nắm lấy bàn tay thẳng bé. Tính cách của thẳng nhóc này rất giống với a mã nó, một khắc không nhìn thấy Vân Yên, là phải xác định sự tồn tại của nàng.

Đến tiệm ăn xa hoa lộng lẫy, chương quầy thấy Cửu A Ca - chủ tử của mình giá lâm, sợ hãi tiếp đón càng thêm long trọng. Vân Yên đứng sau lưng Hoảng Huy, giúp thẳng bé ăn. Hoảng Huy kéo tay muốn nàng ngồi xuống, nhưng nàng không đồng ý.

Cửu A Ca Dận Đường liếc nhìn nét mặt thản nhiên của Vân Yên, dường như nàng từ đầu đến cuối nàng không hề để ý tới anh ta và Thập Tứ, bất giác nhìn thêm mấy lần. Thập Tứ A Ca Dận Trinh và Hoằng Huy dù sao cũng là chú cháu ruột, sự hiểu ngầm trong lời nói hai người như là tự nhiên vậy. Một lớn một nhỏ, chuyện gì có thể nói cũng nói hết.

Bàn tay nhỏ bé của Hoằng Huy nâng tách trà lên, động tác uống trà rất ra dáng và có phong cách, nhìn thật đáng yêu.

(1) Bài thơ “Dạ nguyệt đối lạc hoa hữu cảm” (月夜对落花有感 Tạm dịch: Cảm hứng khi hoa rơi trong đêm), được lấy từ tập thơ “Ung Đế Tập” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch nghĩa:

Hoa rơi đầy lối trong đêm trăng mờ lung, cơn gió se lạnh khẽ thổi trong đêm khuya thanh tĩnh.

Tiếng chuông ngoài làn khói vang đến mảnh sân nhỏ, bóng hình hoa quế phía xa xa in trên tấm rèm cửa.

Cỏ thơm rậm rạp xuân sắp qua, bầu rượu trong cảnh xuân tươi đẹp dần dần cạn.

Màu xanh tươi mới trở thành đỏ tím, bầu không khí trong lành đang tiêu tan.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 47: Ra Ngoài (Hai)

Trích dẫn: Tuy bề ngoài của Cửu A Ca Dận Đường vẫn không có mấy nhiệt tình, giọng nói dễ nghe khiến người khác say mê nhưng lại vô cùng kiêu lời. Ngược lại có thể nhìn ra anh ta rất chăm sóc chiều chuộng Hoảng Huy, bảo chương quây làm nhiều món bánh nhỏ xinh tinh xảo mà Hoảng Huy thích.

Thằng nhóc cũng là yêu tinh nhỏ, không ngừng gọi Cửu thúc, Thập Tứ thúc, trong cái miệng nhỏ nhắn có bao nhiêu ngọt ngào, dù là Cửu A Ca Dận Đường cũng phải trở nên dịu dàng hơn, diện mạo của Thập Tứ và Hoảng Huy lại có mấy phần giống nhau, nói chuyện cũng rất hài hước. Vân Yên mỗi lần nhìn anh em chú cháu họ hòa thuận vui vẻ đều cảm thấy xúc động.

Thằng nhóc mỗi lần ăn một miếng bánh nó thích, sẽ lập tức quay đầu lại nói: "Vân Yên, món này ăn ngon nè" sau đó dùng bàn tay béo mũm mĩm đưa một miếng bánh đến bên miệng Vân Yên, Vân Yên tránh né nói a ca tự mình ăn đi, nhưng thằng bé vẫn cứ kiên nhẫn... Cửu A Ca Dận Đường và Thập Tứ A Ca Dận Trinh không hề lên tiếng, đầy hứng thú nhìn hai người, Vân Yên lúng túng, hai bên tai đã đỏ bừng.

Nắng chiều ấm áp, bánh trái tinh tế, hương trà vấn vương.

Chỉ là Vân Yên vẫn thích một mình ở bên cạnh Hoảng Huy hơn, có lẽ nên quay về Tứ phủ rồi.

Cửu A Ca Dận Đường và Thập Tứ A Ca Dận Trinh cũng trò chuyện câu được câu không, dường như không có chuyện gì khác ngoài công việc bề bộn. Bức tranh chú cháu hòa thuận lại càng thêm ấm áp đẹp đẽ.

- Bát thúc đâu ạ? Không phải bình thường Bát thúc vẫn hay đi cùng với Cửu thúc và Thập Tứ thúc sao?

Tiểu Hoảng Huy cười hì hì hỏi. Vân Yên nghe thấy câu này bỗng cảm thấy đầu lại đau —— nhóc con này quả nhiên không quên được khuôn mặt xinh đẹp của Bát thúc.

- Bát thúc con đi tới phủ của Thập thúc rồi, lúc này chắc cũng sắp về.

Cửu A Ca Dận Đường nhẹ nhàng liếc nhìn Vân Yên đứng sau Hoảng Huy rồi trả lời. Vân Yên nghe thấy câu trả lời, không biết sắc mặt mình có khó coi hay không, nhưng trong lòng đã lúng túng khó chịu.

- Thế ạ? Thật tốt quá, Hoảng Huy có thể thuận tiện về nhà với Bát thúc luôn.

Thằng bé cười tủm tỉm ăn thêm một miếng bánh nữa. Trong lòng Vân Yên đã không nói lên lời.

Vân Yên dùng khăn cẩn thận lau khéo môi Hoảng Huy, nhẹ giọng dặn dò:

- Tứ gia nói không thể về phủ quá muộn.

Hoảng Huy chớp chớp đôi mắt đáng yêu:

- Vân Yên có mệt không, nếu không chúng ta quay về...

- Hoảng Huy, không đợi Bát thúc đã đi sao?

Tiếng cười khê khàng ấm áp quen thuộc vang lên, đi cùng đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, Bát Bối Lặc Dận Tự mặc trường bào gấm màu trắng, bên eo thắt một dây lưng màu vàng nhạt khảm ngọc bích, trong tay cầm một chiếc quạt nhưng chưa mở ra.

Mặt đẹp như ngọc, lông mày lá liễu. Mắt ngọc mây ngài, phong thái ưu nhã.

“Bát thúc!" "Bát ca "

Tiểu Hoảng Huy đứng lên chạy tới, ngẩng đầu lên cười với Dận Tự, ánh mắt kia của thằng nhóc phải gọi là cực kì say đắm sắc đẹp Bát thúc của nó.

Dận Tự khom lưng nhẹ nhàng ôm lấy Hoảng Huy, cười nói:

- Hoảng Huy lại cao hơn rồi, nói cho Bát thúc nghe hôm nay đã chơi những gì mà vui vẻ như vậy?

Tiểu Hoảng Huy đáng yêu gật đầu thật mạnh.

- Vân Yên đi cùng con, nên con chơi rất vui.

Ánh mắt Dận Tự âm thầm nhìn Vân Yên vẫn luôn đứng một chỗ, ánh sáng trong trẻo xinh đẹp trong đôi mắt hấp dẫn người khác, hần chậm rãi bước về chỗ ngồi, ôm Hoảng Huy rồi ngồi trên cái ghế của thằng bé, bế Hoảng Huy thân mật ngồi trên gối hăn.

Vân Yên vừa vặn đứng phía sau lưng hăn cúi thấp đầu, sắc mặt tái nhợt, trong lòng thở dài, dây thần kinh căng như dây đàn. Cũng may họ đưa lưng về phía nàng, nên giảm được rất nhiều áp lực.

Dận Tự luôn dịu dàng như vậy, hăn vô cùng yêu thương chăm sóc cho thằng bé, rồi diễm đạm nói chuyện với Cửu A Ca Dận Đường và Thập Tứ

A Ca Dân Trinh. Nhẹ nhàng mỉm cười, khiến người khác cảm thấy như đang tắm gió xuân. Một ai đó nhìn thấy bề ngoài hoàn hảo của hắn, dường như sẽ cảm thấy trong trí óc mình chỉ còn tồn tại ánh mắt càn rỡ đó, nói thẳng ra, từng đoạn ngắn trong cuộc chiến tàn khốc đều chỉ là ảo tưởng trong giấc mơ hỗn loạn.

Một lát sau, mấy người chia tay trước quán trà của Cửu A Ca. Dân Đường và Dân Trinh đều tự mình hồi cung và hồi phủ, Dân Tự bế Hoảng Huy nói phải về nhà rồi, chậm chậm bước trên con đường quay trở về Tứ phủ và Bát phủ, hai chú cháu vừa đi vừa nói chuyện. Vân Yên yên lặng đi phía sau hai người. Hoảng Huy thỉnh thoảng quay đầu lại, duỗi bàn tay nhỏ xíu qua bả vai Dân Tự, Vân Yên đi lên nắm chặt tay thằng bé, nhóc con mặt mày hớn hở. Khóe mắt Dân Tự nhìn thấy hành động của hai người, khuôn mặt tuần tú dịu dàng rạng rỡ giống như bạch ngọc.

- O, Bát thúc, nhìn xem, kia là gì ạ?

Tiểu Hoảng Huy chỉ tay về phía bên trái, nơi đó có hai người đang vây xung quanh một cái lò nung đường, người bán hàng rong bên trong đứng bên cái bàn bồi bồi vẽ vẽ, dùng con vật nhỏ sống động y như thật dần dần hiện ra dưới những muôi đường của anh ta, in xuống chiếc bàn đá sáng bóng trắng tinh.

Dân Tự ôm Hoảng Huy đi đến, cười nói:

- Đây là tranh được vẽ bằng đường

Mắt Hoảng Huy sáng như sao nhìn Dân Tự:

- Bát thúc.

Dân Tự khẽ cười nói với người bán hàng rong:

- Ba bức.

Người bán hàng rong trẻ tuổi ngẩng đầu lên thấy một vị công tử tuần tú cao quý ôm một bé trai vô cùng đáng yêu với đôi mắt to tròn thì tựa hồ ngây người, lò nung đường phát ra những tiếng kêu lách tách khiến anh ta giật mình tỉnh lại, liên tục nói mấy từ được được, rồi cuống cuống đảo đường. Vân Yên đang đứng phía sau thông cảm một phần với anh chàng bán hàng bị hai chú cháu nhà này trêu ghẹo.

- Công tử muốn vẽ tranh gì?

Người bán hàng rong hơi đỏ mặt dè dặt hỏi Dận Tự, dường như sợ lớn tiếng sẽ làm quấy nhiễu đến vị công tử xinh đẹp này.

Dận Tự nhìn Hoảng Huy:

- Hoảng Huy muốn vẽ gì?

Thằng bé dấu môi làm bộ như đang suy nghĩ, đột nhiên cup mắt xuống, quay đầu nhìn lại nhìn sau lưng,

- Vân Yên!

Dận Tự cũng nghiêng người nhìn Vân Yên phía lưng, ý cười tựa như làm say đắm lòng người.

Vân Yên thấy hai người bỗng nhiên nhìn mình, hơi có phần ngạc nhiên. Đây là chuyện gì vậy?

Dận Tự nghiêng đầu với người bán hàng rong, nâng ngón tay thon dài trắng muốt tào nhả chỉ vào Vân Yên, người bán hàng rong sửng sốt, một lúc sau mới phản ứng lại, đưa tay lên sờ sờ vành tai, ngây ngô cười nói hiểu rồi!

Mặt mày Hoảng Huy hớn hở dựa vào trong ngực Dận Tự. Chỉ có Vân Yên không hiểu ra sao vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ giữa hai

người cùng phái bao giờ cũng tâm linh tương thông hơn những người khác phái? Vì sao một lớn một nhỏ cộng thêm anh chàng bán hàng lại có biểu hiện giống nhau như vậy.

Từng muôi đường của người bán hàng rong thành thạo chuyển động trên chiếc bàn đá trắng tinh, phác họa nên một vóc dáng mỏng manh, khuôn mặt thanh thoát của một cô gái. Những đường nét đơn giản mà người bán hàng rong vẽ ra đều vô cùng có thần, đến cả Vân Yên nhìn cũng hiểu được, hóa ra Hoằng Huy muốn anh chàng bán hàng rong vẽ nàng.

Sau khi vẽ xong, người bán hàng cẩn thận ấn que trúc xuống rồi nhẹ nhàng tách lên, cười đưa cho Hoằng Huy. Hoằng Huy giơ bức tranh vẽ Vân Yên bằng đường lên, tỉ mỉ ngắm nghía như bảo bối, Dận Tự cũng cười nhìn theo.

Người bán hàng rong rụt rè nhìn Dận Tự nói:

- Công tử còn muốn vẽ gì nữa?

Dận Tự quay đầu, khóe môi xinh đẹp trên khuôn mặt dịu dàng nói ra hai chữ:

- Giống thế.

Người bán hàng rong cũng cười, lập tức múc một muôi đường tiếp tục vẽ, hết sức chăm chú. Bức họa vẽ nàng này càng cẩn thận hơn, ngay cả thần thái Vân Yên được phác họa lại cũng sống động hơn. Vân Yên nghe thấy hai chữ này sắc mặt thoát trở nên khó coi, ai ra cái chủ ý chết tiệt này vậy?

Dận Tự cầm bức tranh của Vân Yên, trong mắt đều tràn ngập ý cười trong trẻo, nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi:

- Vân Yên, người muốn vẽ gì?

Vân Yên giật mình, lần đầu tiên nàng được nghe thấy tên mình từ miệng Bát Bối Lặc Dận Tự. Nàng cúi đầu xuống, cánh môi đã hơi tái nhợt. Vô cùng khiêm tốn kính cẩn thấp giọng trả lời:

- Nô tỳ tạ ơn ân điển của Bát gia, nô tỳ không cần ạ.

Khi về đến cửa Tứ phủ và cửa Bát phủ, mặt trời đã ngả về phía tây, ánh chiều tà yên lặng chiếu lên thân hình mỗi người, màu vàng ấm áp và nhu hòa vô cùng đẹp đẽ

Bàn tay nhỏ bé của Hoàng Huy đặt lên bả vai của Dận Tự, trong tay nắm thật chặt bức tranh Vân Yên vẽ bằng đường, không nỡ ăn nó, thẳng nhóc gác lên bả vai Dận Tự thiu thiu ngủ. Trong tay Dận Tự cũng có một cái giống thế. Vân Yên cúi đầu cách hai ba bước chân đi phía sau bọn họ, nét mặt thản nhiên.

Dận Chân đã chấp tay đứng bên cạnh con sư tử đá trước cánh cổng sơn son của Tứ phủ, ánh tà chiều hồng nhạt chiếu lên vóc dáng cao lớn anh tuấn màu thiên thanh của chàng.

- HẾT CHƯƠNG 47 -

* Nghệ thuật vẽ tranh bằng đường Trung Quốc

<https://www.youtube.com/watch?v=9khknRKinWc>

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 48: Tứ Gia Làm Sao Vậy?

Hôm nay đã phiên Bát đệ đưa về rồi.

Trên khuôn mặt Dận Chân dường như không có biểu cảm gì, giọng nói rất trầm. Bình thân chậm rãi bước về phía Dận Tự đang bế Hoảng Huy, nét mặt thẳng nhóc đơng đầy ý cười dịu dàng.

Cơn gió buổi xế chiều thổi lướt qua gò má, giống như bàn tay của tình nhân đang nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc da tấc thịt.

- Không có gì đâu Tứ ca, Hoảng Huy đang ngủ.

Đôi mắt Dận Tự gợn sóng, trên khuôn mặt khuynh thành tràn đầy sự vui vẻ, giọng nói rất nhẹ.

Vân Yên nhìn thấy bóng dáng của Dận Chân đang đến gần, bước chân tự giác nhẹ nhàng vòng qua Dận Tự đến phía sau lưng chàng. Đây là vị trí quen thuộc của nàng. Thở phào nhẹ nhõm.

Khóe miệng Dận Tự vẫn cong lên thành một nụ cười xinh đẹp, nhưng sự vui vẻ nơi đáy mắt lập tức biến mất.

Dận Chân dừng lại, cáo biệt với Dận Tự. Vân Yên rất tự giác bước lên phía trước đón lấy Hoảng Huy.

Dận Tự nâng mắt lên nhìn Vân Yên, nhưng lại không đưa tay ra, Dận Chân bình thân nói: "Để ta". Rồi đưa tay về phía hân, Dận Tự nhẹ nhàng giao Hoảng Huy cho chàng.

Hoảng Huy ừ hử một tiếng, lông mi dài cong cong hơi động động, nhưng không tỉnh lại... trong bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt món đồ chơi nhỏ làm bằng đường hình Vân Yên, thằng nhóc nũng nịu dụi dụi cái đầu nhỏ vào trong ngực Dận Chân, Vân Yên rất tự nhiên nhẹ nhàng vuốt lại gọn gàng bím tóc sau gáy thằng bé.

Dận Chân nghiêng đầu nhìn, nét mặt dịu dàng

* * * * *

Vân Yên yên lặng đi phía sau, Dận Chân ôm Hoảng Huy về chính phòng cho thằng nhóc ngủ.

Người Mãn có quy tắc ôm cháu không ôm con, trong hoàng thất, ngoại trừ những người con được cực kì yêu thương ra, thì các hoàng tử khác đều chưa bao giờ cảm nhận được vòng ôm của người cha. Ví dụ như trong các hoàng tử bây giờ, cũng chỉ có hoàng thái tử Dận Nhưng mất mẹ từ lúc vừa chào đời mới có sự đãi ngộ này.

Na Lạp thị thấy Dận Chân ôm Hoảng Huy bước vào trong phòng, trông thấy hai cha con thân thiết trong lòng hết sức vui mừng. Nàng đứng bên cạnh Vân Yên hỏi những chuyện ở bên ngoài, Vân Yên cung kính nói lại đơn giản. Na Lạp thị dịu dàng cười gật đầu. Vân Yên nhẹ nhàng lấy cái túi nhỏ đặt lên chiếc bàn ở đầu giường, bên trong là hai con búp bê nhỏ của Hoảng Huy. Lúc ấy Tiểu Hoảng Huy kề tai nói nhỏ với Vân Yên rằng thằng nhóc sợ Cừ thúc, Thập Tứ thúc, Bát thúc nhìn thấy thì cướp mất, bảo Vân Yên cất đi cẩn thận. Vân Yên bật cười nói bọn họ chỉ đang trêu nhóc thôi.

Na Lạp thị đoan trang dịu dàng hỏi Dận Chân có ở lại dùng cơm hay không, ánh mắt Dận Chân rơi trên món đồ chơi nhỏ làm bằng đường trên tay Hoảng Huy, không nói gì, xua xua tay rồi xoay người bước đi. Vân Yên theo sau.

Trên đường đi, Dận Chân không hề mở miệng. Mấy gã sai vặt nha hoàn đi ngang qua đều hoảng hốt thình an, Dận Chân làm như không thấy lướt qua, tay áo mang theo gió. Vân Yên cẩn mật đi theo, bước chân của chàng hôm nay nhanh hơn so với bình thường.

Sắc trời dần tối, đi qua chiếc cầu cong, bước vào trong sân Tứ Nghi Đường.

Mặt trăng non giống như khuôn mặt mộng lung của một cô thiếu nữ e lệ từ từ lộ ra, thấp thoáng sau tán cây ngô đồng và cây ngọc lan, hết sức tĩnh mịch.

Bóng tối bao phủ căn phòng, sau khi vào phòng Dận Chân không thay quần áo mà ngồi luôn vào bàn, Vân Yên cũng vội vàng đi thắp đèn.

Tiểu Thuận Tử ở căn phòng bên cạnh thấy Tứ gia đã trở về, vội vàng bưng cơm tối đến gõ cửa, Vân Yên nhanh chóng mở cửa ra. Tiểu Thuận Tử thấp giọng hỏi Vân Yên, có phải trong lòng Tứ gia không vui phải không. Vân Yên nhìn Tiểu Thuận Tử, quả nhiên là nô tài thân cận. Nàng cụp mi, nhẹ nhàng lắc đầu. Tiểu Thuận Tử sờ sờ mũi, lo lắng dùng tay ra hiệu ý bảo Vân Yên cẩn thận hầu hạ Tứ gia, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Vân Yên bưng hộp cơm vào trong phòng, nàng khẽ khàng ngẩng đầu nhìn Dận Chân đang đọc công văn phía sau bàn, dáng vẻ này có lẽ không muốn ăn cơm rồi. Tuy bình thường ít nói, nhưng hôm nay lại không giống.

Chàng không vui vẻ, sao nàng lại không nhìn ra? Về phần lý do, không phải là chuyện Vân Yên có thể suy đoán bừa bãi, không thể tin vào các cảm giác mơ hồ. Bầu không khí này cũng khiến Vân Yên không thể không sợ hãi, chỉ là có lẽ do thời gian hai người ở bên nhau đã lâu, rất nhiều chuyện cũng đã trở thành thói quen.

Vân Yên lặng lẽ đi tới, bắt đầu giúp chàng mài mực. Bàn tay đang cầm công văn của Dận Chân hơi khựng lại, vẫn không nói gì.

Xem xong công văn, chàng lại đọc Kinh thư. Giữa hai người, không có bất cứ ai mở miệng.

Bắc đèn tối dần, Vân Yên lại gạt lên cho sáng. Nàng nghiêng người thấy Dận Chân đã buông quyển sách, một tay nâng trán, tay kia đưa lên muốn cởi cúc áo, giữa hai hàng lông mày lộ ra sự mệt mỏi.

Vân Yên nhẹ nhàng đi đến bên người Dận Chân, dịu dàng đưa tay cởi cúc áo cho chàng, giúp chàng cởi áo, chàng ngả người trên ghế, để mặc nàng làm. Đôi mắt chàng đen như mực nhìn khuôn mặt đang cúi một nửa của nàng, chăm chú không rời. Mùi hương gợi cảm mà sạch sẽ của đàn ông tỏa ra theo từng động tác cởi áo, vô cùng thân thiết lại triền miên.

Vân Yên chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như ngày hôm nay, ngay cả khi ở bãi săn cũng không như thế này. Bầu không khí tỏa ra từ Dận Chân không bình thường, nàng chỉ có thể dùng sự kiềm chế ở cả hai đời để ổn định lại động tác của mình.

Động tác của Vân Yên giống như một đứa bé nâng niu món đồ chơi bảo bối yêu quý, sợ rằng chỉ cần hơi nặng tay cũng sẽ làm đau chàng. Nhẹ nhàng như vậy giúp chàng cởi áo ngoài, rồi lại ngồi xổm xuống cởi giày, cẩn thận rửa chân cho chàng. Giống như đang chăm sóc một em bé mềm mại yếu ớt. Ai có thể từ chối sự chăm sóc trong im lặng như thế này?

Ngày hôm sau, Vân Yên không nhớ rõ rốt cuộc mình đã tắt đèn đi ngủ như thế nào. Chỉ nhớ, khi chàng ngả người trên giường, cuối cùng cũng mở lời vàng ngọc: "Vân Yên". Trong giọng nói hơi khàn vừa mang theo sự phức tạp vừa ẩn giấu sự hờn dỗi, đáy lòng Vân Yên bỗng nhiên nhảy dựng lên. Bưng trà cho chàng, hầu chàng ăn cơm. Khi Tứ Bối Lặc Dận Chân không vui dường như rất giống với Hoảng Huy.

Khuôn mặt lạnh lùng khi làm nũng, có lẽ người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng Vân Yên lại thấy được. Đây tuyệt đối là cảnh

tượng ngàn năm có một.

Đêm hôm đó lại kéo dài dằng dặc, bức tường ngăn cách hai chiếc giường trong phòng ngủ, hai người đều rất lâu rất lâu mới tiến vào giấc mộng.

Sau đó, khi Tiểu Hoảng Huy muốn ra ngoài chơi với Vân Yên, Dận Chân đều dùng lý do không an toàn để bác bỏ.

Thời gian này trong Tứ Nghi Đường vẫn tĩnh lặng, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt và thái độ của Dận Chân làm Vân Yên có đôi phần lo lắng, nhưng lại không thể diễn tả nổi là gì.

Sau một ngày yên bình Dận Chân lên triều, một người đến gõ cửa đã phá vỡ tất cả.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện: Bí Mật Của Bát A Ca Dận Tự

Ta là Ái Tân Giác La Dận Tự, hoàng tử thứ tám của vương triều.

Lúc còn rất nhỏ, ngạch nương đã tự tay đưa ta cho Huệ phi nương nương nuôi dưỡng, từ đó ta sống cùng Huệ phi, lớn lên cùng Đại A Ca Dận Thì.

Ta còn nhớ rõ trước đêm đó khi ngạch nương ôm ta rơi lệ, bà ghen ngào trong yên lặng:

- Tự Nhi, đều là lỗi của ngạch nương.

Ta vẫn còn nhớ nét mặt của ngạch nương ngày đó, bà cố gắng hết sức để mỉm cười, hèn mọn như vậy, đau đớn như vậy. Nhưng khi ta xoay người, nụ cười treo trên khóe miệng của bà ảm đạm giống như pháo hoa lụi tàn khi rực rỡ nhất.

Ngạch nương của ta, là một người phụ nữ rất đẹp. Ta chưa từng thấy người nào đẹp hơn bà. Nhưng bà cũng là người phụ nữ có xuất thân thấp kém nhất trong hoàng cung, bà, là nô tài làm tạp dịch trong Tân Giả Khố (1).

Mọi người đều nói, phi tần có xuất thân ti tiện giống như bà, cho dù chỉ là một thường tại nhỏ nhoi, nhưng tuyệt đối là người trước đây, thậm chí là sau này chưa từng có trong sử sách.

Mà cha ta là hoàng đế Khang Hi, một trong những vị quân vương vĩ đại nhất mấy ngàn năm nay.

Quyền lực khuynh đảo thiên hạ, hậu cung ba nghìn giai nhân, oanh yến nhiều không đếm xuể.

Còn ta và ngạch nương, chắc chắn là hai người có xuất thân thấp kém nhất trong những người này.

Ngay từ khi mới sinh ra, dòng máu đang chảy trong người ta đã tước đoạt quyền lợi nuôi dưỡng con mình của ngạch nương. Huệ phi nương nương đối xử với ta rất tốt, tuy rằng con trai của bà là Đại A Ca Dận Thì, nhưng ta biết cách nên làm thế nào để người khác yêu quý mình.

Có lẽ, đây là một kỹ năng sinh tồn, cũng là một khả năng trời cho. Từ nhỏ ta đã biết phải làm như thế nào rồi.

Mọi người đều nói, sự kết hợp giữa cơ trí và cao quý của ông ta với dung mạo tuyệt trần của bà ấy, ta càng xinh đẹp và thông minh hơn so với ngạch nương.

Những điều này, sao ta lại không biết chứ?

Khi ta lớn hơn một chút, ta nói với ngạch nương không phải là lỗi của bà, tiện tịch không phải là lỗi của bà. Nhi tử sẽ không để bất cứ ai coi thường bà hèn mọn. Nhưng ngạch nương chỉ vỗ nhẹ đôi má đang đầm nước mắt của ta, nói, là lỗi của bà. Nếu như, nếu như không phải bà cố ý để Hoàng a mã phát hiện ra mình, thì sẽ không để Tự nhi phải chịu nỗi đau cốt nhục chia lìa, ăn nhờ ở đậu ngay từ khi còn thơ bé. Lúc đó ta mới biết, hóa ra lỗi lầm là ngạch nương luôn day dứt bắt đầu từ một câu chuyện ——

Bà xuất thân từ một nô tài tiện tịch trong Tân Giả Khố, làm những công việc thấp kém khổ cực nhất hoàng cung. Chỉ có một điểm không giống với người khác, càng lớn lên bà càng xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Đúng vậy, lẽ nào cô gái có dung mạo xinh đẹp nhường vậy cam tâm làm việc tay chân cả ngày trong Tân Giả Khố, cả đời chết già trong đó hay

sao? Không ai biết rằng một nô tài tiện tịch trong Tân Giả Khố làm thế nào để sau một đêm được vua Khang Hi trẻ tuổi mang về tẩm cung lâm hạnh, liền được ông trời rủ lòng thương cho hoài long thai, phong làm thường tại có cấp bậc thấp nhất, khiến cả hoàng cung vô cùng kinh ngạc.

Không ai biết rằng, một ngày khi bà đi đưa đồ lạc đường trong cung điện, đã gặp được một người. Bà trốn phía sau cây, cũng lờ mờ đoán được thân phận người này, cố ý để người đó phát hiện ra mình.

Người đó, chính là đương kim Thánh Thượng.

Bà xinh đẹp như thế, mặc dù xuất thân ti tiện. Nhưng bà vẫn hoàn toàn mãn nguyện khi được hoàng thượng nâng đầu lên. Khi ánh mắt ông ta nhìn vào đôi mắt kiều diễm đó, vận mệnh của bà đích xác, đã thay đổi.

Nhưng lúc ấy bà không biết, xuất thân ấy, vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Bà xuất thân thấp kém, sẽ ảnh hưởng đến con trai mình. Bà buộc phải chia lìa với con trai còn trong tuổi ấu thơ. Bà nói bà thật sự sai rồi.

Ta nghe xong câu chuyện này, bình tĩnh dịu dàng giúp bà lau nước mắt, ngạch nương không làm gì sai, đổi lại là bất cứ ai, đều sẽ lựa chọn như thế. Bà mở to đôi mắt xinh đẹp ngập ngừng hỏi ta có thật không. Ta kiên định nắm chặt đôi tay gầy guộc của bà nói rằng, đúng vậy. Ngạch nương, vận mệnh của ngạch nương, vận mệnh của nhi tử đều sẽ thay đổi. Nhi tử sẽ khiến ngạch nương sống ngày càng tốt hơn.

Cho tới nay, ta đều làm như thế. Tất cả mọi người thích những loại người nào, ta sẽ làm kiểu người đó.

Mọi người đều nói, ta hiền đức khoan dung, thông minh dịu dàng, mạnh vì gạo, bạo vì tiền (2), nhân duyên cực kì tốt. Những thứ này ta đưa cho bất cứ ai, dù là vật chất hay sự quan tâm, đều là vừa đúng lúc.

Cửu đệ, Thập đệ, Thập Tứ đệ đều được sinh ra bởi những người mẹ có dòng máu cao quý, nhưng, bọn chúng lại vô cùng sùng bái tin tưởng ta.

Đúng vậy, dường như ta không hề tiếc rẻ bất cứ thứ gì, có thể mỉm cười chia sẻ với người khác.

Bởi vì, những thứ này không phải là thứ ta muốn, thứ ta muốn, còn phải chờ đợi.

Trong những kế hoạch đặt ra trong cuộc sống, đương nhiên cũng có vô số những cô gái ái mộ ta, ta luôn hiểu rõ được chính mình cần gì.

Khi Hoàng a mã dự định chỉ hôn lựa chọn đích phúc tấn, ta đã sớm chuẩn bị xong tất cả, những người được lựa chọn ở lại đều vô cùng có ích với ta. Cuối cùng, người được định là con gái của ngạch phò mã Minh Thượng của cháu gái ngoại của An Thân Vương, Quách Lạc La thị. Lúc ấy, Thập Tứ đệ cau mày nói, đã gặp một lần, tuy rằng cũng coi như là xinh đẹp, nhưng so với Bát ca thì còn thua xa. Mọi người đều bật cười.

Năm ba mươi tám, ta sắp đại hôn, đồng thời xây phủ cùng lúc với Tứ ca, hai phủ nằm sát cạnh nhau, trước khi đến ở ta đến phủ mới kiểm tra, tại Tứ phủ, ta gặp một cô nhóc trốn sau cây ngô đồng.

Cô bé cố gắng nín thở trốn phía sau thân cây, nhưng lại để lộ một góc tay áo của chiếc áo vải thô, lờ mờ có thể nhìn thấy sợi chỉ đỏ ở cổ tay. Quần áo vải thô chất lượng kém thế này, là ta quá miễn cảm —— đó là nô tài có địa vị thấp kém nhất, nhưng cô nhóc lại trốn phía sau thân cây. Trong nháy mắt ta chợt nhớ đến mấy câu mình từng nói với ngạch nương: Ngạch nương không làm gì sai, đổi lại là bất cứ ai, cũng sẽ lựa chọn như thế. Ta đã mở miệng, để cô gái đó nghe thấy giọng nói của mình. Ta không biết Tứ ca có phát hiện ra hay không, ta cũng không tin hẳn không nhận ra điều gì, chỉ là hình như hẳn không muốn nói nhiều. Ta và Tứ ca đã đi được quãng xa,

nhưng nô tỳ đó vẫn không lộ diện. Trên cầu, ta hơi nghiêng người, khóe mắt ta nhìn thấy cô nhóc bị dọa lại trốn người sau thân cây.

Nàng, lại không lựa chọn giống thế. Nhưng, lúc đó ta vẫn chưa tin.

Mùa thu, ngày ấy ở phủ đệ mới, cũng chính là ngày đại hôn của ta. Một đêm nhộn nhịp, yến tiệc linh đình. Ta không vào động phòng ngay, mà đi tới mảnh sân phía sau thư phòng, yên lặng ngắm trăng.

Cho tới bây giờ, ta vẫn là một người đàn ông biết mình muốn gì.

Mùi hoa quế từ Tứ phủ cách vách theo chiều gió bay sang. Ta nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ, trong nháy mắt, trực giác khiến cho ta nhớ tới nha hoàn ngày đó trốn sau cây ngô đồng không dám bước ra. Ta nói chuyện với người đó, nhưng lại giống như đang tự nói với mình. Người đó càng không lên tiếng, ta càng chắc chắn đó chính là nàng. Nàng nhẹ nhàng rời đi, không hề lưu luyến.

Cuối cùng nàng vẫn không lựa chọn làm như thế.

Ta lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, xoay người vào động phòng, đi gặp phúc tấn của ta, làm việc ta nên làm.

Đêm hôm đó, dưới ánh nến đỏ, ta vô cùng dịu dàng.

Gặp lại nàng, là trong buổi tụ họp ở Tứ phủ mừng hai đầu năm. Khi bước vào Tứ phủ, ta đã nghĩ liệu có thể gặp được lại nàng nữa hay không, nhưng nàng chỉ là một nô tài thấp kém nhất, một nô tài cách tiền sảnh quá xa.

Khi ta bước vào tiền sảnh, thấy một tiểu nha hoàn với khuôn mặt không có gì xuất sắc, thân hình nhỏ bé gầy gò đứng phía sau lưng Tứ A Ca, nét mặt tầm thường nhưng lại bình thản. Nàng vô cùng cung kính bước lên dâng trà, khi nàng đưa tay đặt chén trà xuống, ta nhìn thấy một vài sợi chỉ

đỏ lộ ra ở cổ tay. Có lẽ, sợi chỉ màu đỏ giống thế này, không quý giá cũng không đặc biệt gì. Nhưng, khi nàng kính cẩn khiêm nhường yên lặng đứng sau lưng Tứ A Ca hầu hạ, ta biết chắc chắn, đó chính là nàng.

Ta nói chuyện với Tứ ca về cây hoa quế, lông mi của nàng khẽ run lên khó ai có thể nhận ra.

Ta mỉm cười với nàng, dùng toàn bộ sức quyến rũ của mình mà có lẽ trước đây chưa từng dùng với ai, nhưng nàng lại vô cùng bình tĩnh cung kính khụy gối hành lễ với ta.

Ta cũng biết, nàng đã nhận ra ta.

Ta biết rõ, có lẽ nàng căn bản không nhớ rõ, thật ra người đầu tiên phát hiện ra nàng nấp sau cây ngô đồng chính là ta.

Ta không biết, tại sao nàng rõ ràng đã lựa chọn làm thế, rõ ràng đã trốn tránh như thế, lại vẫn trở thành nô tài bên người của Tứ A Ca.

Ta không biết, tại sao người đầu tiên phát hiện ra nàng là ta, mà nàng lại đi hầu hạ Tứ ca. Mà Tứ ca, đã thể hiện ra sự ỷ lại hết sức tự nhiên.

Tất cả về nàng, ta đều biết ——

Nàng là nô tài tội tịch được xá về Ninh Cổ Tháo, xuất thân của nàng còn ti tiện hơn cả ngạch nương ta, nhưng lại không có được dung mạo giống như ngạch nương.

Từ một nha hoàn chuyên làm tạp vụ và việc nặng luôn bị mọi người coi thường trong nhà bếp, trong vòng một đêm biến thành nô tài trong thư phòng Tứ phủ, từ trước đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, mờ nhạt, cung kính không bao giờ vượt quá quy củ.

Ngày cuối cùng trong năm mới, ta mở tiệc chiêu đãi mời các huynh đệ tới làm khách. Đúng như ta đã dự liệu, Tứ ca mang theo nàng khoan thai bước đến.

Nàng đi phía sau cách Dận Chân một bước, khuôn mặt bình thản cúi đầu, vẫn bình thường, yên tĩnh như vậy

Nàng cũng không nhìn ta, tất cả sự chuyên tâm đều dồn vào hầu hạ Dận Chân. Khi Dận Chân sắp đụng vào chén rượu thì bọn họ lại phối hợp ăn ý, khiến chén rượu trong lòng ta cơ hồ lật nhào, cồn rượu len lỏi vào tay chân xương cốt. Ta chưa bao giờ như thế.

Trong nhà ẩm trồng hoa ở cuối hành lang uốn khúc ta tìm được nàng, nàng đang nắm tay nói chuyện với nha hoàn làm việc nặng khác trong phủ, khi nàng xoay người lại, khóe mắt đã phấp hồng.

Nàng sợ ta như vậy, luôn kính cẩn khép nép mỗi lần gặp mặt ta. Khoảng cách từ nàng đến lưng ta luôn là ba bước, gần thêm một bước cũng không dám.

Trong bóng đêm yên tĩnh, nàng cúi đầu quỳ xuống trước người ta.

Khi nàng bước vào tiền sảnh, nhìn thấy ánh mắt của Dận Chân, được che chở dưới phong thái của Dận Chân.

Tất cả những thứ này, khiến cho ta không thể tiếp tục duy trì khuôn mặt tươi cười không đổi đã xây dựng nhiều năm.

Trong lễ hội đi săn mùa thu, nàng nép bên cạnh Dận Chân, dịu dàng cung kính quạt cho hắt. Nàng ngồi xổm dưới chân Dận Chân, khiêm nhường cẩn thận vuốt phẳng nếp nhăn trên vạt áo. Nàng đứng bên người Dận Chân, nước mắt lặng lẽ ướt đầm gò má. Nàng ngồi sõng xoài trên bãi cỏ, không để cho ta nâng dậy, đôi mắt sợ hãi tràn ngập nước mắt: Bát gia, nô tỳ xin ngài...

Nàng xin ta cái gì? Nàng đang cầu xin ta, buông tha cho nàng.

Ta xoay người, để nàng đi.

Mà trong thời khắc ta bị sói bao vây đó, khi nàng cười Truy Vân đến, con ngựa bị sợ hãi khiến nàng ngã trước mặt ta, ta biết rằng, ta không thể để nàng đi nữa.

Ta biết rất rõ, nàng đến đây không phải là vì ta. Nàng luôn nhu nhược nhỏ bé như vậy, vậy mà lại dũng cảm không hề sợ điều gì.

Khoảnh khắc nàng yên tĩnh nằm trong ngực ta, là đẹp nhất.

Nàng bị gãy xương đau đớn nhường ấy, vậy mà không kêu rên một tiếng. Khi cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng run rẩy, ta cuối cùng cũng cầm lấy tay nàng, không muốn buông ra. Trong thời khắc đẫm máu khi ấy, ta lại nhớ đến một câu trong Kinh thi: "Lúc tử sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi. Cầm tay nàng hẹn mấy lời, Sống bên nhau mãi đến hoi già nua. (3)"

Nàng ngã vào lòng ta, khuôn mặt tái nhợt cũng không hề xinh đẹp, vậy mà ta không thể không phớt lờ.

Không liên quan đến bất cứ thứ khác, không phải ngạch nường, không phải Dận Chân. Chỉ muốn nàng mà thôi.

Khi Dận Chân ôm nàng từ trong lòng ta, nỗi đau khắc cốt ghi tâm lan tỏa khắp cõi lòng, giống như thời khắc cốt nhục chia lìa, hoàn toàn sụp đổ.

Ta muốn nàng.

Giống như muốn một thứ đồ, không có nó thì không thể.

Ta một đời hào hiệp vô tư, dường như có thể làm việc cho người khác. Bởi vì, ta chỉ muốn hai thứ này.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 50: Nhược Tắc Như Vân

Trích dẫn: - Vân Yên.

Tiểu Ngụy Tử bước đến nhẹ nhàng gõ cửa, Vân Yên vội vàng buông quần áo của Dận Chân trong tay xuống, đi mở cửa.

- Cửa trước có hạ nhân Bát phủ nói tới tặng hoa cho Tứ gia, hiện đang đứng ở sảnh trong viện trước. Quy định thứ nhất là người ngoài không được phép bước vào viện chúng ta, nên không dám tùy tiện dẫn vào. Nhưng lại là hoa Bát gia tặng, gã sai vặt trông cửa không biết rõ tình hình nên đón tiếp như thế lại thành thất lễ, thế cô thấy thế nào?

Mồm miệng Tiểu Ngụy Tử lanh lợi giải thích với Vân Yên, trong lời nói hiển nhiên mang ý tứ, nàng là nha hoàn thân cận bên Tứ gia, để nàng đi tiếp đón là ổn thỏa nhất.

Vân Yên vừa nghe thấy hai chữ “Bát phủ”, lại đau đầu. Tặng hoa cho Tứ gia? Vân Yên cúi nửa đầu, rồi lại ngẩng đầu lên, dịu dàng nói với Tiểu Ngụy Tử:

- Vậy để ta đến cửa trước tiếp đón.

Vân Yên đi đến viện trước, yên lặng không nói. Cũng may là hạ nhân đến đưa hoa, chứ không phải là đưa người. Trong lòng run sợ, A Di Đà Phật.

Khi Vân Yên bước vào sảnh nằm ở chệch cửa trước, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc mặc quần áo bằng vải thô, vô cùng kinh ngạc thốt ra

—— "Chị Bích Nguyệt!"

Bích Nguyệt quay đầu lại, nhìn thấy Vân Yên đang đi tới. Tuy rất xúc động, nhưng trên khuôn mặt lại không hề thể hiện sự kinh ngạc. Vân Yên đi tới nắm chặt tay nàng, viền mắt đỏ hoe, đã hơn một năm rồi chưa được gặp nàng:

- Chị và Phúc Nhi vẫn khỏe chứ?

- Bọn tôi, đều khỏe cả.

Khỏe mắt Bích Nguyệt cũng phiếm hồng, đánh giá vẻ mộc mạc của Vân Yên, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt, cũng có thể nhìn ra nàng không còn là nha hoàn làm việc nặng thấp kém nhất nữa, không thể không nói quả là một kì tích.

Vân Yên đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay dày vết chai và vết thương của Bích Nguyệt, được tích tụ qua lao động và dọn dẹp hoa cỏ hàng năm. Đôi tay Vân Yên đã từng như thế, bàn tay đầy các vết thương cũ mới chồng chất đan xen lẫn nhau, nhìn vô cùng thâm thẳm.

Vân Yên đưa tay dụi dụi mắt, mới nhìn thấy chậu cây mã đề nở hoa trắng tinh được đặt trên bàn, yên lặng tỏa ánh sáng nhàn nhạt trong buổi sớm mai. Triều Khang Hi ba trăm năm trước đã có cây mã đề (1) này rồi sao?

- Đây là hoa Bát gia bảo tôi mang tới, nghe nói được lấy từ Tây Vực, cả kinh thành này cũng không có mấy chậu đâu, vô cùng quý giá. Phải chăm sóc rất lâu, mới được hai chậu này đây. Hoa này có tên là hoa Quan Âm.

Bích Nguyệt lưu luyến nhìn cây mã đề trắng nõn xinh đẹp, sự yêu quý hiện trong đáy mắt.

Cây mã đề, còn có tên là hoa Quan Âm. Trong trắng mà thánh thiện, ý vị lại thanh nhã. Là biểu tượng của sự vĩnh hằng và trung trinh.

Tán lá màu xanh tươi mát nâng đỡ nụ hoa thanh khiết xinh đẹp, cụm hoa e ấp màu vàng nhạt, vô cùng giống Quan Âm Bồ Tát đang cúi đầu mỉm cười. Cái tên hoa Quan Âm này, lại càng chính xác

Dận Chân là đệ tử nhập thế Phật gia, tặng chàng chậu hoa Quan Âm quý giá và thanh cao này, thật sự là một loài hoa thân thiết và thích hợp.

Vân Yên đang chăm chú nhìn những đóa hoa xinh đẹp, thì một tờ giấy được gấp gọn ghẽ đưa tới trước mắt nàng.

Vân Yên ngẩng đầu kinh ngạc hỏi Bích Nguyệt đây là cái gì. Bích Nguyệt cúi đầu nói cô đã quên rồi sao, tôi không biết chữ. Rồi nhét tờ giấy vào tay nàng. Vân Yên khẽ cup mắt mở tờ giấy ra ——

Chỉ là vài nét bút phác họa vô cùng đơn giản, một nữ tử với khuôn mặt bình thản, vóc người nhỏ bé sống động hiện lên trang giấy, bên cạnh là hoa Quan Âm xinh đẹp.

Góc bên trái của bức tranh có hai hàng chữ khải thanh tú vô cùng nhỏ —— "Tuy tắc như đồ, phi ngã tư thư. Nhược tắc như vân, độc ta tư tồn." (Tạm dịch: “Tuy như đồ đẹp nồn nà, Chẳng hề lưu luyện làm ta động lòng. Duy chỉ đẹp như đám mây, lại lưu luyện trong lòng ta chút tình.” Vân trong tên “Vân Yên” có nghĩa là mây)

Nét chữ dường như mang theo giọng nói dịu dàng như ngọc, cô đọng nhưng lại trực tiếp đến kì lạ.

Chỉ có một người mới dám như thế.

Vân Yên giống như bị bóng, ngón tay rút khỏi tờ giấy, trang giấy rơi trên mặt bàn. Ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Bích Nguyệt.

Bích Nguyệt cắn môi cúi đầu nói:

- Thật ra, năm ngoái khi Bát gia đến nhà ẩm trồng hoa dẫn cô đi, nét mặt gia lúc đó, ta và Phúc Nhi đã nhìn ra...

Vân Yên cấu mạnh lòng bàn tay mình, trong lòng lo sợ không yên, thở ra một hơi. Ngón tay nàng hơi run rẩy, nhưng nhanh chóng gấp tờ giấy lại như cũ, không liếc mắt nhìn đến một cái.

Nàng kiên quyết nhét lại tờ giấy vào tay Bích Nguyệt. Bích Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân Yên.

- Chị Bích Nguyệt, chị mang về đi, em không cần.

Vân Yên cup mắt xuống nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo sự kiên định không cho phép người khác xen vào.

* * * * *

Vân Yên bưng chậu cây mã đề trắng nõn đặt trên bậu cửa sổ ở phòng ngoài thư phòng Tứ Nghi Đường, nhìn những đóa hoa xinh đẹp được cơn gió nhẹ nhàng thổi lay động trong ánh nắng buổi sáng, xinh đẹp, lại thanh cao.

Mặc dù tài học không tinh, nhưng "Tuy tắc như vân, phỉ ngã tư tồn. Tuy tắc như đồ, phỉ ngã tư thư. (2)" (Dịch: Tuy như đồ đẹp nồn nà, chẳng lẽ lưu luyện làm ta động lòng. Tuy nhiều đẹp dễ thiết tha, Chẳng hề lưu luyện lòng ta chút tình.) Là có ý gì, nàng tự nhiên luôn hiểu. Chỉ mấy chữ đã được thay đổi "Nhược tắc như vân, độc ta tư tồn" nhưng đã khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Trí nhớ Vân Yên mặc dù rất tốt, nhưng lại chưa từng để tâm suy nghĩ những chuyện vô nghĩa thế này. Nhất là những chuyện đã qua. Nàng rất ít khi nhớ tới, mỗi ngày chỉ sống một cuộc sống đơn giản. Mà Bát Bối Lặc Dận Tự lại là một người luôn tạo áp lực cho người khác, nàng dường như không thể tìm ra bất cứ một nguyên do hợp lí nào. Tất cả những bình tĩnh, đều bị hấn đánh đổ. Không có lý do gì, cũng không thấy điểm cuối cùng.

- Nghe nói, lão Bát đưa hoa tới?

Dáng người Dận Chân cao ngất nhắc chân bước vào phòng ngoài, bên cạnh là Thập Tam A Ca Dận Tường càng ngày càng tuấn tú trong sáng. Vân Yên đang ngồi bên bậu cửa sổ vội đứng lên nghênh đón, hành lễ thỉnh an Dận Tường.

Dận Tường năm nay mười lăm tuổi, vóc người đã cao hơn so với năm ngoái, bờ vai cũng dày rộng hơn. Cậu thiếu niên sáng trong năm đó đã có bóng dáng của chàng thanh niên anh tuấn.

- Vân Yên, ta xây phủ rồi, người đến chỗ ta chơi nhé?

Đôi mắt màu hổ phách của Dận Tường mang theo sự vui vẻ, sáng long lanh.

Dận Chân chậm rãi đến bên bậu cửa sổ, nhìn chăm chú vào cây mã đề, con người đen tuyền nhìn không thấu cảm xúc.

- Tên hoa là gì?

Vân Yên còn chưa kịp trả lời Dận Tường, lại vội vàng cúi đầu nhẹ nhàng đáp:

- Hoa Quan Âm ạ.

- Hoa Quan Âm...

Dận Chân híp mắt, rồi ngẩng đầu nhìn Vân Yên.

- Tên rất hay.

Dận Tường vòng đến nhìn cẩn thận nhìn bồn hoa Quan Âm,

- Đây là hoa từ Tây Vực du nhập vào, rất hiếm có. Cũng chỉ có phủ Bát ca mới có thể trồng ra loại hoa này.

Cậu ta quay đầu lại nhìn Dận Chân cười nói:

- Tứ ca, đệ cảm thấy loài hoa này rất giống Vân Yên.

Vân Yên đứng bên cạnh nghe thấy mấy lời này, như trong phút chốc bị Dận Tường vô tình đụng vào một góc nào đó trong lòng, một nơi vừa mới bị Dận Tự khuấy đảo, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch, sợ hãi hành lễ nói nô tỳ không dám. Dận Tường thấy tay chân Vân Yên luống cuống thì giải thích rồi nói Vân Yên người đừng sợ.

Dận Chân chấp tay đứng bên cạnh cây mã đề trắng thanh khiết đứng đưa đón gió, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Dận Tường và Vân Yên đang cúi đầu, không nói gì.

– HẾT CHƯƠNG 50 –

(1) Hoa Mã đề

[http://2sao.vietnamnetjsc.vn/2015/07/12/12/57/3%20\(5\)%20\(3\).jpg](http://2sao.vietnamnetjsc.vn/2015/07/12/12/57/3%20(5)%20(3).jpg)

(2) Trích từ Kinh thi, Tạ Quang Phát dịch.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 51: Nô Tài Của Ta (Một)

Trích dẫn: Dận Tường nói sẽ ăn cơm trưa ở Tứ Nghi Đường, buổi chiều huynh đệ hai người cùng tới phủ đệ Thập Tam mới xây.

Hai người bọn họ vừa ăn cơm vừa nói chuyện trong thư phòng. Ngày thường Dận Chân không nói nhiều, hôm nay lại càng lãnh đạm đến kì lạ, chỉ thỉnh thoảng mở miệng nói chuyện công việc.

Vân Yên yên lặng đứng bên cạnh Dận Chân hầu hạ hai người ăn cơm, nhưng trong lòng đang run rẩy. Câu nói vô tình vô ý "Cảm thấy hoa này rất giống Vân Yên" của Thập Tam A Ca quả thật đã chặt đứt dây đàn trong lòng nàng. Tờ giấy đã được trả về, nhưng hoa tặng cho Tứ gia lại không thể. Dụng ý của Bát Bối Lặc Dận Tự luôn được giấu kín cứ như vậy mà bị vạch trần, người nói có thể vô tâm, nhưng người nghe lại lo sợ!

Nói gì thì nói, Vân Yên thế nào cũng không cảm nhận ra mình có nét gì giống loài hoa cao quý xinh đẹp này, nàng cảm thấy mình cùng lắm cũng chỉ giống những loài cỏ dại nhỏ bé ven đường, chỉ cần sống thôi là đã rất thỏa mãn rồi.

Dận Chân chỉ ăn một ít rau rồi đặt đũa xuống, bình tĩnh nói chuyện với Dận Tường.

Ăn qua loa xong bữa trưa, Vân Yên cúi đầu thu dọn chén đũa, khi đứng lên chàng nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Vân Yên một cái, ánh mắt kia vừa chạm đến Vân Yên, nàng liền lập tức cảm thấy một cảm giác căng thẳng không rõ tại sao.

Dận Tường đứng bên cạnh thân thiết nói muốn giúp Dận Chân san sẻ công việc, Dận Chân vuốt ống tay áo, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên bả vai ngày càng rộng lớn của Dận Tường, mang theo sự vui vẻ và thương yêu của một vị huynh trưởng. Dận Tường cười vô cùng xán lạn, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

- Vân Yên, lát nữa theo ta và Tứ ca đến xem phủ mới xây của ta nhé? Hoan Sinh vẫn hay nhắc tới tên người bên tai ta, nói tới ngày ấy người vô cùng liêu lĩnh, cũng nói tới cả vết thương của người nữa.

Dận Tường quay đầu nhìn Vân Yên, nàng đang bưng những thứ đồ đã thu dọn xong đi bên cạnh bọn họ.

Vân Yên không thể không ngừng bước, lúc này mới trôi qua nửa ngày, nhưng dường như cả thể xác và tinh thần đều rệu rã, thật ra nàng rất muốn làm một người yên lặng.

Ngược lại Dận Chân mở miệng, giọng nói hơi khàn.

- Vậy cùng đi đi.

Mặt mày Dận Tường hớn hờ, Vân Yên mấp máy môi cúi đầu đồng ý.

Phủ đệ của Thập Tam cách Tứ phủ không tính là xa, Dận Chân và Dận Tường bước đi chậm chậm, Vân Yên cúi đầu yên lặng đi theo. Dận Tường khi nói chuyện thường nghiêng đầu nhìn Vân Yên, cười rõ tươi với nàng. Đôi mắt chim ưng đen như mực của Dận Chân nhìn thấy tất cả, nhưng không nói gì.

Đến gần Thập Tam phủ, Vân Yên đi sau lưng bọn họ mới ngẩng đầu nhìn cánh cổng được sơn son mới tinh, kìm không đừng nhớ tới năm thứ ba mươi tám, khi lần đầu tiên nàng bước vào phủ Tứ gia, các nô tài đều xếp hàng ngay ngắn đi vào từ cửa phụ.

Phủ đệ mới của Thập Tam A Ca mặc dù không có cấp bậc cao như phủ Tứ bối lạc, nhưng cũng rất rộng rãi to lớn. Mà Dận Tường và Dận Chân đương nhiên là vào từ cửa chính. Vân Yên đi phía sau hai người bỗng chốc sợ hãi co rúm lại.

Dận Chân liếc mắt nhìn thấy, nhàn nhạt nói,

- Đến đây.

Dận Tường xoay người nhìn Vân Yên, cười nói:

- Vân Yên, phủ của ta cũng giống phủ Tứ ca, lúc nào người đến cũng không cần câu lệ.

Vân Yên cung kính hành lễ tạ ơn Dận Tường, cậu ta ngược lại còn nở nụ cười trêu chọc.

- Tứ ca, huynh nhìn cô ấy kìa.

- Tứ gia, chị Vân Yên!

Hoan Sinh chạy ra từ cửa thùy hoa, vừa thấy được Dận Chân lập tức cung kính hành lễ thỉnh an với chàng. Vừa đứng thẳng người lập tức vui vẻ nhìn Vân Yên, hận không thể nhào tới.

Dận Tường cười cười dẫn Dận Chân vào bên trong. Hoan Sinh vừa kéo tay Vân Yên theo sau, vừa nhỏ giọng hỏi nàng dạo này ra sao, trong mắt đều tràn ngập sự vui mừng.

Kiến trúc bên trong của phủ Thập Tam được bố cục rất nghiêm chỉnh, khung cảnh được thiết kế cũng rất phóng khoáng, rất có khí chất trong sáng cởi mở trên người Dận Tường.

Dận Tường có phần tự đắc dẫn Dận Chân đến thư phòng của mình, xa xa đã nhìn thấy ba chữ "Di Tâm Trai "

- Tứ ca, có phải rất xứng đôi với “Tứ Nghi Đường” của huynh không?

Khuôn mặt Dận Tường tràn đầy sự háo hức nhìn Dận Chân.

Dận Chân cuối cùng cũng mỉm cười, nhìn tấm hoành.

- Ý thì rất xứng, nhưng chữ còn phải luyện thêm.

Hoan Sinh và Vân Yên đứng phía sau hai người, không khỏi nén cười. Khuôn mặt Dận Tường hơi ửng đỏ liếc Hoan Sinh một cái, Hoan Sinh thè lưỡi.

Vân Yên nhìn hai người và tấm hoành, từ từ ngẫm nghĩ hai từ “xứng đôi”. Thật sự rất hài hòa yêu thương.

Vào thư phòng, Hoan Sinh bưng trà lên. Vân Yên nhận lấy chén trà của Dận Chân, chạm vào thành chén sau đó nói với Hoan Sinh:

- Quá nóng.

Nhiệt độ nước dùng để pha trà cho Dận Chân, Vân Yên lâu ngày đã thành thói quen, quá lạnh hay quá nóng chàng đều không thích. Nhiệt độ thích hợp nhất với chàng là "vừa vặn". Hoan Sinh kịp thời phản ứng, vội vàng nói đi đổi lại. Vân Yên bảo vẫn nên để nàng đi.

Vân Yên theo Hoan Sinh đến chái pha trà, Hoan Sinh ôm Vân Yên nói nhớ chị muốn chết đi được. Vân Yên sờ sờ bím tóc cô bé, cười bảo lại cao hơn nữa rồi.

Bưng trà lên, nhẹ nhàng đặt trước mặt Dận Chân. Chàng cầm lên, chậm rãi nhấp một ngụm vào cổ họng, hương trà len lỏi vào trong tay chân xương cốt. Vị trà và nhiệt độ đều theo thói quen của chàng.

Dận Tường nâng mắt nhìn Vân Yên đang đứng bên, cười nói:

- Vân Yên, sau này có thời gian rảnh người đến đây dạy dỗ nô tài mới trong phủ ta đi. Hoan Sinh vẫn còn nhỏ. Hôm tết ta đã nhìn thấy bao đầu gối làm từ da cáo đỏ lần trước ta săn được rồi, Tứ ca quả làm người ta hâm mộ.

Vân Yên sững sờ vội vàng hành lễ nói không dám. Hoan Sinh đứng bên cạnh thè lưỡi vui vẻ nói thêm vào chị Vân Yên đến đây dạy em đi.

Dận Chân chỉ yên lặng uống trà không nói gì, mi mắt rủ xuống và chén trà che khuất khuôn mặt chàng, nhìn không ra biểu cảm.

Dận Chân nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nét mặt trở nên nghiêm túc:

- Tất cả mọi thứ trong phủ đệ đều phải có quy tắc, sang năm là mãn thời gian để tang của đệ, Hoàng A Mã sẽ chỉ hôn cho đệ với đích phúc tấn.

Dận Tường sờ sờ chóp mũi nói vâng, dường như hơi chút ngượng ngùng với vấn đề này.

Khi rời khỏi Thập Tam phủ, Dận Tường còn hơi thẹn thùng nhỏ giọng nói với Vân Yên, Lần sau làm cho Tứ gia đồ gì thì cũng làm cho ta một phần nhé. Vân Yên cung kính nói vâng.

Dận Tường muốn tiễn, Dận Chân nói không cần, sau đó cùng Vân Yên rời khỏi Thập Tam phủ.

Vân Yên vẫn đi phía sau Dận Chân, lòng bàn tay nàng đã âm thầm đổ mồ hôi. Bước chân chàng, dường như khiến nàng không theo kịp. Cảnh vật xung quanh lướt qua mà không thể chú ý, Vân Yên chỉ có thể cố hết sức chăm chú đi theo.

Cuối cùng cũng tới Tứ Nghi Đường, mặt trời đã sắp lặn. Trên bậc cửa sổ là chậu hoa Quan Âm, duyên dáng yêu kiều nhẹ nhàng đứng đưa trong gió.

Dận Chân thoáng nhìn những đóa hoa trắng tinh khiết, khuôn mặt vô cảm bước vào thư phòng.

Trong phòng vẫn chưa thắp đèn, được bóng tối bao trùm.

Vân Yên đi theo vào, nhận ra ngay cả huyết thái dương của mình cũng đang đập thình thịch, các đầu ngón tay đều đang run rẩy.

Dận Chân vừa vào phòng đã ngồi vào bàn, một tay đỡ trán, chỉ nói ra hai chữ "Thay đồ".

Vân Yên đang chuẩn bị thắp đèn, nghe thấy Dận Chân mở miệng, dây thần kinh nhảy dựng lên. Cúi đầu bước từng bước một qua.

Dận Chân ngồi trên ghế, gương mặt ẩn hiện trong bóng tối, nhìn không rõ thần sắc.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 52: Nô Tài Của Ta (Hai)

Trích dẫn: Dận Chân không đọc sách, bàn tay đặt trên đùi. Vân Yên cẩn môi nhẹ nhàng bước tới, đứng trước người chàng, đưa tay chạm tới cổ áo chàng, cung kính cẩn thận cởi những cúc áo quen thuộc dưới hầu kết. Một cái, hai cái...

Bàn tay trái đặt trên cổ áo bỗng nhiên bị một bàn tay quen thuộc mà mạnh mẽ nắm chặt!

Đôi mắt sâu thẳm của Dận Chân nhìn thẳng vào nàng, lấp lánh ánh sáng trong đêm tối ——

Tất cả can đảm đều bị rạn nứt!

Vân Yên mở to đôi mắt nhìn chàng, sự hoang mang nơi đáy lòng cuối cùng cũng bị phá tan như con đê bị vỡ trong nháy mắt... Tại sao vẫn phải tới bước đường này.

- Tứ gia, nô tài chỉ là tiện tịch!

Vân Yên hoảng sợ rút tay về, co rúm sợ hãi quỳ phục bên chân Dận Chân.

- Là ai.

Dận Chân cúi đầu vuốt chiếc nhẫn ngọc bên tay trái mình, ngữ khí lạnh lùng, phong thái giương cung bạt kiếm khiến không ai thở nổi.

- Lão Bát, lão Cửu, Thập Tứ? Hay là, Thập Tam.

Giọng nói của chàng rất thấp nhưng trầm bổng.

Cơ thể Vân Yên cứng đờ, trong lòng dâng lên sự đau đớn vô cùng. Nàng dùng hết sức đập đầu xuống đất, nước mắt âm thầm chảy dài trên mặt đất lạnh lẽo.

- Tứ gia, nô tài chỉ là tiện tịch, thật sự không xứng để hầu hạ gia.

Không khí ngừng chuyển động một giây, nhưng lại dài dằng dặc tựa như qua cả một đời. Trong Tứ Nghi Đường yên lặng như tờ, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Dận Chân dùng sức kéo Vân Yên đang nằm rạp dưới đất lên, nhìn gần vào mắt nàng:

- Người nhớ kỹ cho ta, người là nô tài của Ái Tân Giác La Dận Chân ta, cả đời vẫn phải như thế.

* * * * *

Vân Yên ôm đầu gối cuộn tròn mình dưới chân bàn, từ sau khi Dận Chân đi, nàng vẫn duy trì tư thế này không hề động đậy.

Thế xác và tinh thần đều trống rỗng, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy. Mặc dù đang trong những ngày chuyển mùa xuân hạ, nhưng tay chân vẫn lạnh buốt ——

Thân hình Dận Chân cao lớn, cẩn thận đặt nàng trên mép bàn bằng gỗ tử đàn, nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, sự ấm áp trên ngón tay xuyên qua lớp quần áo, mạnh mẽ đốt nóng cánh tay gầy gò của Vân Yên. Đôi mắt ửng thâm tháy đen như mực bập bùng những đốm lửa nhỏ lạ thường trong đêm tối, nơi đáy mắt hiện lên sự đau khổ mãnh liệt như con dao sắc bén phá vỡ ánh mắt nàng.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi.

Vân Yên hai đời đều là phụ nữ, hiểu quá rõ chỉ cần thêm một khắc nữa thôi thì, thì thiếu chút nữa, vạt áo dưới cổ áo nàng sẽ bị mở ra, có lẽ nàng sẽ nằm ngay trên cái bàn này. Có lẽ, nàng sẽ trở thành nha hoàn thông phòng thực sự xứng với cái tên trong miệng lưỡi mọi người.

Nàng vùi mặt vào đầu gối, sự chua xót trong cõi lòng lan tỏa ra khắp cơ thể, thấm sâu vào mỗi tắc da tắc thịt. Ngay cả sinh mạng nàng cũng yếu ớt.

Chàng đi, để lại câu nói kia.

Màn đêm buông xuống, trong phòng tối đen đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón. Vân Yên giống như một con thú nhỏ cuộn tròn không nhúc nhích.

Lúc lạnh lúc nóng, ý thức tan biến. Linh hồn dị giới, khi ẩn khi hiện tựa như một làn khói nhẹ.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, lại giống như trôi qua cả một đời. Phải đi con đường nào, mới được sống trọn đời?

Linh hồn ai, trôi giạt khắp nơi.

Đêm dài lắng sâu, có lẽ chỉ cách tảng sáng một bước.

Một nắng hai sương, người vẫn quay về.

Trong đêm khuya vắng lặng, trong Tứ Nghi Đường yên tĩnh, một tiếng mở cửa vang lên —— bước chân không tiếng động mang theo hơi lạnh bên ngoài, phá vỡ bóng tối trong căn phòng.

Đôi giày màu đen dừng lại trước con thú nhỏ đang cuộn tròn trong góc bàn, ánh sáng trong đôi mắt dừng lại trong bóng đêm dường như thấu

xương.

Cơ thể đang cuộn tròn được một đôi tay chặn ngang rồi nhẹ nhàng ôm vào, nàng như một sợi lông nhẹ bồng nằm trong ngực chàng. Nếu như không nắm chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong bóng đêm.

Chàng chậm rãi đi vào phòng trong, bước chân hơi khựng lại, rồi đi vào căn phòng nhỏ của nàng. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Đêm tối đen như mực, nhưng đôi mắt chàng lại rất sáng, ánh sáng rạng rỡ giống như ngọn lửa. Sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi khô khốc. Cơ thể nhỏ bé và yếu ớt, cả người thiếu sức sống giống như một con thú nhỏ không còn sinh mạng. Giống như ngày ấy bị sói bao vây, chàng ra roi thúc ngựa đưa nàng trở về nhà bạt, sợ rằng nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chàng đưa tay chậm rãi xoa nhẹ gò má nàng, bàn tay run nhè nhẹ mà rất khó nhận ra —— mềm mại như vậy, gần gũi như vậy. Xúc cảm giống như chàng vẫn hay nghĩ.

Chàng nhè nhẹ vuốt ve gò má còn mang theo lớp lông tơ của Vân Yên, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mỏng, đôi máy mềm mại. Thật thích hợp với bàn tay chàng.

Ngón tay chàng ngừng lại, rồi di chuyển tay lên vầng trán nàng, sau đó rời tay đặt lên trán của mình.

Ấn đường nhú chặt lại.

* * * * *

Khi linh hồn và cơ thể tách rời, liệu có phải là cái chết không.

Cho dù là ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau, thế gian vẫn luôn trêu người. Những chuyện mình sợ nhất chính là những thứ khiến người ta sợ hãi xuất hiện ngay trước mắt mình.

Những người bình thường, muốn một đời sống bình an đâu dễ như thế. Dù có mệt khổ hơn nữa, đều không sợ hãi.

Vân Yên, còn có thể ở lại thời Khang Hi hoàng kim này làm một nô tài cực khổ bận rộn chỉ cầu ấm no nữa hay không?

Vân Yên, nhìn đi Vân Yên. Chỗ nào cho nàng quay về đây?

Khi nàng tỉnh lại, đã qua một ngày một đêm.

Khi Vân Yên mở mắt ra, dường như tưởng rằng mình đã quay trở về năm Khang Hi thứ ba mươi chín, trong chiếc nhà bạt ở Mông Cổ ——

Dận Chân ngồi bên cạnh yên tĩnh đọc sách, làn khói nhẹ vấn vít tỏa ra từ lò hương nhỏ bên người. Chàng nghiêng đầu, trên chiếc cằm cương nghị đã lún phún râu. Bình tĩnh nói:

- Tỉnh là tốt rồi.

* * * * *

Không ai nhắc lại sự việc đêm đó, hàm ý trong trong câu Dận Chân nói ngày đó, thâm hiểu trong lòng nhưng không hề nói ra.

Vân Yên cẩn thận giúp Dận Chân cạo sạch bọt cạo râu dưới cằm, men theo đường cong tuyệt đẹp trên gò má, âm thanh sột soạt vang lên khe khẽ trong Tứ Nghi Đường. Nàng nhẹ nhàng dùng khăn nóng lau sạch gò má chàng, sự sạch sẽ mà gợi cảm cương nghị dần dần hiện ra.

Dáng vẻ Dận Chân vẫn như từ trước đến nay, có lẽ là trầm mặc hơn. Vân Yên cũng vậy, và càng cung kính hơn.

Hai người nói chuyện với nhau càng lúc càng ít, mà tình cảm giữa hai người lại không giống như thế. Là một thứ không thể nói rõ thành lời.

Rõ ràng gần gũi như vậy, nhưng lại chạm không tới. Rõ ràng là chạm không tới, nhưng lại giày vò tâm can của nhau.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 53: Xứng Lừa Vừa Đôi

Trích dẫn: Đại hôn của Thập A Ca Dận Nga và quận chúa Khoa Nhĩ Thẩm Bác Nhĩ Tề Cát Đặc Đan Châu được định vào mùng tám tháng tám, hôn lễ tôn quý mà long trọng. Xe ngựa đỗ trước cửa lớn phủ đệ mới của Thập A Ca đông đúc rợp trời, có thể nói là chấn động thời đó.

Dận Chân đưa đích phúc tấn Na Lạp thị tới Thập phủ tham dự lễ cưới. Hai người đều ăn mặc vô cùng sang trọng, mang theo quà cưới.

Tứ bối lạc anh tuấn chín chắn, Tứ phúc tấn đoan trang nền nã. Cùng với nha hoàn đi theo là Vân Yên và Đông Mai.

Đông Mai là đại nha hoàn bên người Na Lạp Thị, Có câu chủ nào thì tớ nấy. Tính cách Đông Mai rất tốt, phóng khoáng nhưng cũng rất khéo léo.

Vân Yên vẫn là một người kiệm lời, dường như chỉ là một món đồ bên người của Dận Chân, như một cái bóng dính liền không rời. Chỉ đứng đó chứ không ngăn đầu, cũng không nói chuyện, đối với ai cũng cung kính, cũng không làm phiền ai.

Dận Chân và Na Lạp thị ngồi vào hai cỗ kiệu trước sau, Vân Yên và Đông Mai đi bộ theo kiệu.

Trời đã sẩm tối, Vân Yên cúi đầu bước trên con đường, nhìn kinh thành phần hoa vừa mới lên đèn, cảm thấy hơi lạnh. Dận Chân vén một góc rèm, nhìn chăm chú một góc khuôn mặt ẩn hiện của Vân Yên trong bóng đêm, một lúc sau mới buông xuống.

Trước cửa Thập phủ dán chữ hỉ lớn màu đỏ thẫm là con sư tử đá cao lớn, dưới đất đầy những pháo trúc màu đỏ tươi, các vị khách quý ăn mặc long lẫy sang trọng đến đông vui tấp nập.

Vân Yên kính cẩn vén màn để Dận Chân xuống kiệu, tầm mắt luôn đặt thấp, dáng vẻ khiêm nhường.

Tứ bối lạc cao quý dắt đích phúc tấn Na Lạp thị cùng vào phủ, âm thanh thỉnh an và chào hỏi huyên áo.

Vân Yên và Đông Mai đi sau lưng.

Cả hai đời Vân Yên đều chưa bao giờ nhìn thấy khung cảnh long trọng đến vậy, tuy khoảng cách về thân phận quá xa, nhưng làm nô tài đi theo chủ nhân tôn quý nên được mở mang kiến thức, nàng an phận cúi đầu, hai tay cung kính đan chặt vào nhau, đặt trước người, hầu hạ vô cùng cẩn thận.

Đại sảnh rực rỡ chói mắt khiến người bình thường không dám nhìn thẳng, bức tường màu vàng rực rỡ và không khí vui vẻ màu đỏ thẫm hòa lẫn trong căn phòng, các hoàng tử và các phúc tấn cao quý sang trọng. Bao nhiêu thiên gia uy nghi, bao nhiêu tiếng nói cười vui vẻ.

Thập A Ca Dận Nga mày rậm mắt to tướng mạo anh tuấn, mặc hỉ phục đứng trong đám huynh đệ nói chuyện, vô cùng hăng hái.

Tất cả những hoàng tử đã lập gia đình đều mang theo phúc tấn của mình đến tiệc cưới, Từng cặp đôi tôn quý nhất trong vương triều dường như khiến người khác phải hoa mắt.

Tất nhiên không thể không nói tới Thập Tam A Ca Dận Tường thân thiết gọi to Tứ ca Tứ tẩu, những a ca đều cùng với phúc tấn của mình đến chào hỏi.

Mỗi phúc tấn đứng bên cạnh các hoàng tử đều xinh đẹp quý phái, khiến người khác nhìn không rời mắt, trắc phúc trấn Lý thị và các thiếp thất trong Tứ phủ Vân Yên đã từng nhìn thấy vốn đã rất xuất sắc, nhưng khi nhìn thấy các phúc tấn mỹ miều tôn quý trong căn phòng này lại càng cảm thấy kinh diễm, quả thật đúng là trai tài gái sắc, Khang Hi đối xử với những con trai của mình rất tốt, nên con dâu được gả vào cũng không hề kém cạnh.

Không ngừng có người tiến đến bắt chuyện với Tứ phúc tấn của Tứ Bối Lặc. Đại phúc tấn của Đại A Ca, Tam phúc tấn của Tam A Ca, Ngũ phúc tấn của Ngũ A Ca...

Vân Yên chưa bao giờ thấy những khung cảnh như thế này, nên càng khép nép hơn, nên đến chỗ nào đây? Nếu vẫn đi theo như vậy thì có phạm vào quy củ gì không.

Đông Mai cười kéo nàng vào khu vực cho hạ nhân đứng cách đó không xa.

Tứ Bối Lặc và phúc tấn đứng cùng với hoàng tử và các phúc khác tán gẫu, nói chuyện.

Thu hút sự chú ý nhất vẫn là Bát Bối Lặc Dận Tự và phúc tấn Quách Lạc La thị, thật sự rất giống một đôi thần tiên.

Dung mạo Bát Bối Lặc đẹp hơn tuyết, phong thái ưu nhã, Bát phúc tấn xinh đẹp cao sang, dáng người thướt tha, hai người đứng cùng với nhau, tỏa sáng rực rỡ.

Khi đứng bên cạnh nói chuyện với hai người họ, Tứ Bối Lặc và Tứ phúc tấn lại toát ra một khí chất đoan trang quý phái khác, Tứ Bối Lặc tuần dật hương nội, Tứ phúc tấn dịu dàng phóng khoáng, quả là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa.

Vân Yên cúi nửa đầu khiêm nhường đứng trong đám hạ nhân, đêm mừng tám tháng tám âm lịch đã hơi lạnh. Cánh tay phải của Vân Yên bất giác ôm lấy cánh tay trái, một năm chưa đến những nơi nhiều gió nên cánh tay nàng cảm nhận được rất rõ ràng, nơi dưới xương sườn cũng vậy.

Nàng nhìn những khung cảnh tôn quý này, nhìn thấy Thập A Ca Dận Nga và quận chúa Đan Châu xinh đẹp năm ngoái được ban hôn năm nay đã thành hôn, trong lòng cũng cảm thán. Thế giới này lại nhiều thêm một người được hạnh phúc rồi, xứng đôi như vậy, vui vẻ như vậy, thật sự rất tốt .

Vân Yên từ trước đến giờ vẫn luôn là con vịt xấu xí nhạt nhòa, mà bất cứ ai cũng yêu thích cái đẹp. Nàng cũng rất thích ngắm những cô gái xinh đẹp, ngắm rồi cảm thấy những cô gái ấy nên được ăn sung mặc sướng, có một gia đình giàu có yêu thương chiều chuộng, có một người chồng bảo vệ che chở họ cả đời.

Nếu những người xinh đẹp cũng phải lao động khổ cực, có khuôn mặt thô kệch xấu xí giống như nàng, vậy thì quả thật ông trời không có mắt, làm phung phí của trời. Càng không nói đến những cô gái vừa mỹ miều lại vừa có xuất thân cao quý, đương nhiên là thiên chi kiêu nữ (1), nên đáng được hưởng hạnh phúc.

Đến lúc này Vân Yên vẫn không hiểu tại sao Bát Bối Lặc Dận Tự luôn bức bách nàng đến vậy, nàng chỉ là một con chuột nhỏ bé sống trong cống ngầm cũng đáng để hân làm thế sao?

Hắn và Bát phúc tấn xứng đôi đến mức ai cũng phải cảm thán. Bát phúc tấn xinh đẹp như vậy, đến Vân Yên là phụ nữ cũng phải kinh diễm và yêu thích.

Dù ở đâu hay thời đại nào, những công tử có tiền lấy những cô nương nhà nghèo ra làm trò tiêu khiển cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng

cũng bởi vậy mà hi vọng hạnh phúc hèn mọn của những cô gái đó thật khôi hài và đáng thương.

Người tự mình đa tình sẽ bị trêu đùa là con khỉ. Hôn nhân môn đăng hộ đối, trai tài gái xứng mới là cuộc sống hiện thực thật sự.

- Bát phúc tấn xinh đẹp đúng không?

Đông Mai mỉm cười thì thầm với Vân Yên. Vân Yên nghiêm túc gật đầu, không nói gì nhưng tỏ ý hoàn toàn đồng ý.

Thái Tử cũng tới tham dự hôn lễ, gã sai vặt trẻ tuổi vén rèm xe của anh ta lên, Thái Tử và Thái Tử phi chậm rãi bước vào. Vô cùng sang trọng và lộng lẫy. Từng hàng quà tặng cũng được đưa vào trong phủ.

Khi đứng trong các a ca Dận Chân vẫn kiệm lời, Thái Tử vẫn cao quý nhất, mà khuôn mặt của Bát Bối Lặc Dận Tự vẫn luôn mang theo ý cười dịu dàng, vô hình trở thành nhân vật chính. Các phúc tấn đứng bên kia tùm năm tùm ba nói chuyện.

Thình thoảng ánh mắt Dận Chân như có như không lướt qua khu vực dành cho hạ nhân đứng, Vân Yên cúi đầu, diện mạo rất tầm thường đứng ở giữa, vô cùng mờ nhạt, Một tay ôm cánh tay còn lại, cơ thể gầy gò khép nép đứng đó. Vì hôm nay phải ra ngoài hầu hạ, nên Đông Mai đã tìm cho nàng một bộ quần áo mới màu hồng phấn, mặc trên cơ thể nhỏ bé của nàng lại thành ra hơi rộng.

Tiếng pháo ở cửa ra vào vang lên bên tai không dứt, kiệu của tân nương tử đã tới cửa. Nhảy qua chậu than, bắn cung tên vào kiệu đều cực kì náo nhiệt. Những người đàn ông nhà Ái Tân Giác La đều vô cùng thông thạo cưỡi ngựa bắn cung. Ba mũi tên Dận Nga bắn ra đều chuẩn xác, mọi người xung quanh cùng vỗ tay tán thưởng.

Sau khi đón tân nương tử vào cửa, thì chính là nghi thức bái đường và Phách Trản (2) long trọng. sau khi hoàn thành xong tất cả, tân nương tử được đưa vào động phòng.

Vân Yên chưa bao giờ được tham gia lễ cưới của dân tộc Mãn, đặc biệt là lễ nghi hoàng gia lấy phúc tấn. Nàng đứng bên cạnh yên lặng chăm chú nhìn, cũng coi như là mở rộng tầm mắt.

Tiệc cưới chính thức bắt đầu, các vị khách đều vào chỗ ngồi. Các hoàng tử và các phúc tấn đều gọi hạ nhân ra hầu hạ. Vân Yên và Đông Mai đứng sau lưng Tứ Bối Lặc và Tứ phúc tấn.

Vân Yên đứng phía sau Dận Chân cúi đầu hầu hạ, dù cho bọn họ đang ăn uống linh đình, dù ánh mắt của họ đối diện nhìn chăm chú vào nhau, cũng không hề biến sắc.

Tửu lượng của Dận Nga vốn rất tốt, lần này làm tân lang, nên liên tục bị chuốc rượu.

Bát Bối Lặc Dận Tự mỉm cười bình thản nói một câu:

- Tha cho đệ ấy đi, nếu uống tiếp e rằng lát nữa không vén được khăn trùm đầu của tân nương mất.

Mọi người cùng ồ lên cười vang, Bát phúc tấn mỉm cười, ánh mắt vẫn luôn đặt trên Bát Bối Lặc bên cạnh, vô cùng xinh đẹp.

Lúc gần cuối tiệc cưới, các hoàng tử và phúc tấn đều tham gia náo động phòng, trong phòng vang lên tiếng cười nói ồn ã.

Hạ nhân đứng trong sảnh bên cạnh chờ chủ tử để hồi phủ, trong đó đã chuẩn sẵn cơm canh.

Đông Mai kéo Vân Yên ngồi xuống ăn đơn giản một ít, Vân Yên chỉ lấy một cái bánh bao, cầm trong lòng bàn tay cẩn thận ăn từng miếng, bình thường không ăn uống đúng giờ, nên có rất nhiều món ăn dạ dày nàng không chứa được, hơn nữa nàng cũng là đứa trẻ lớn lên từ nhà nghèo. Cho nên, yêu cầu thật sự rất thấp. Mỗi ngày bán sức lao động chỉ để đổi lấy một hai cái bánh bao sống qua ngày, tội gì phải làm khó mình như vậy, vùng vẫy trong đau khổ.

Trên đường trở về, gió hơi lớn. Gió thu thổi bay ống tay áo rộng thùng thình của Vân Yên, nàng hơi run rẩy, lông măng trên da đã dựng đứng lên.

Đến phủ, vì Dận Chân hơi say nên nghỉ tạm ở chính phòng.

Vân Yên cung kính lui ra, cũng không thắp đèn. Một mình ôm cánh tay trái quay trở về Tứ Nghi Đường trong đêm tối.

Ban đêm yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng côn trùng ca xướng, Vân Yên không nhìn thấy rõ đường, chỉ dựa theo trí nhớ của mình chầm chậm bước đi, vết thương chỗ xương sườn lâm lâm đau, ngẫm nghĩ, hình như ngày mai trời sẽ mưa.

- HẾT CHƯƠNG 53 -

(1) Thiên chi kiêu nữ: con gái cưng của trời.

(2) Phách trản (撒盞) Là tập tục cầu bình an và con cái của dân tộc Mãn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 54: Một Khắc Cũng Không Thể Mất Đi

Trích dẫn: Vân Yên trở về phòng thay quần áo, dù sao cũng không phải là quần áo của mình, mặc dù là đồ mới nhưng mặc quần áo cũ của mình vẫn thoải mái hơn.

Vân Yên đun nước, cởi cúc áo, nhẹ nhàng vén chiếc yếm lên, dùng khăn nóng phủ lên chỗ xương sườn đang âm ỉ đau, một lúc sau dần ấm trở lại.

Tiếng cửa ngoài phòng vang lên, Vân Yên giật mình. Vội vội vàng vàng cài lại vạt áo, từ gian phòng nhỏ đi ra. Đúng lúc Dận Chân đang đứng đó đóng cửa.

Nàng vốn tưởng rằng, chàng sẽ không trở về nhanh như vậy.

Trên người Dận Chân vẫn mang theo mùi hương quen thuộc hòa lẫn với men say, đứng đó, đôi mắt đen tuyền mờ sương mộng lung nhìn chăm chăm vào Vân Yên, không nhìn rõ điều gì trong ánh mắt.

Khi bước chân Vân Yên chạm tới ánh mắt của Dận Chân cũng là lúc nàng do dự dừng lại, hai người cứ đứng như vậy.

Lặng im.

Vân Yên vẫn bình tĩnh cúi đầu đi lên cởi áo cho chàng, tất cả vừa thành thạo lại vừa ăn ý.

Dận Chân vẫn nhìn nàng như vậy —— đôi lông mày mảnh mai và hai gò má mềm mại, có thể chạm đến tay. Trong lòng bàn tay chàng vẫn còn cảm giác lưu lại sau khi tiếp xúc.

Xa cách không được, một khắc cũng không thể.

Vân Yên đã tháo xong cúc áo, muốn cởi áo khoác ngoài của chàng ra, Dận Chân đột nhiên thu cánh tay lại rồi ôm Vân Yên vào lòng.

Bả vai rộng lớn của chàng bỗng chốc khóa chặt nàng lại. Hơi thở nam tính và nhiệt độ cơ thể ấm áp phả vào khuôn mặt, cánh tay Vân Yên bị ép chặt trong lòng Dận Chân, đỉnh đầu cao không tới bả vai chàng. Cả gò má bị áp vào lồng ngực ấy, mùi hương của chàng vẫn vút trong hơi thở của nàng, nàng giống như bị một cái lưới bủa vây xung quanh.

Vân Yên trong phút chốc hoảng sợ hoang mang, hoảng loạn muốn đẩy chàng ra, dường như muốn bật khóc.

Tay trái Dận Chân đặt trên những sợi tóc mềm mại của Vân Yên, áp đầu nàng vào lồng ngực của mình. Tay phải ôm trọn cơ thể nhỏ bé mỏng manh của nàng vào lòng, không để lại một kẽ hở nào.

- Đừng động đây.

Chàng cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng, giọng nói trầm thấp giàu từ tính của chàng rất thích hợp để thì thầm bên tai người yêu, nhất là trong bóng đêm.

- Tứ gia...

Vân Yên trong lòng chàng không ngừng run rẩy. Nàng run rẩy khiến cho Dận Chân càng ôm chặt hơn, tựa như muốn hòa tan nàng vào cơ thể mình.

Chỉ ôm như vậy, yên lặng ôm như vậy, dịu dàng đầy yêu thương.

Thời gian trong Tứ Nghi Đường dường như đã ngừng lại, kéo dài không có điểm cuối.

* * * * *

Ngày hôm sau, quả thật có mưa lất phất. Cơn mưa mùa thu rơi xuống, mang theo sự hiu quạnh, hòa lẫn với hương quế thoang thoảng trong không khí. Ngọt ngào mà đau thương.

Sau khi Dận Chân vào triều, một đại phu đến Tứ Nghi Đường, kiểm tra lại cánh tay cho Vân Yên. Để lại đơn thuốc, dặn dò một số điều phải chú ý. Vân Yên nghe theo, vô cùng hoảng hốt.

Từ sau khi trả lại tờ giấy Bích Nguyệt mang tới lần trước, cũng chỉ có một lần chạm mặt không hề bất ngờ ở Thập phủ. Mà khi nhìn thấy Bát phúc tấn cao quý diễm lệ nhường ấy, càng khiến Vân Yên cảm nhận được tất cả chỉ là một trò đùa dai mà thôi. Có một phúc tấn như vậy, trượng phu còn cần gì hơn?

Thời gian trong Tứ Nghi Đường giống như cơn mưa phùn, nhỏ bé mà không tiếng động (1). Đối với Dận Chân, Vân Yên nghiêm ngặt giữ bốn phận cung kính hầu hạ chàng, từ trước đến nay vẫn luôn kĩ càng chu đáo, kính cẩn chỉ hơn chứ không kém. Nhưng thái độ này đối với Dận Chân, là càng ngấm ngấm chịu đựng không nói một lời, thì càng khó có thể chia lìa.

Vân Yên yên lặng đứng trong phủ, thời gian vẫn trôi qua như bình thường. Có thể có được một chút yên ả, Vân Yên cảm thấy rất thanh thản.

Trên chiếc bàn đầu giường Hoảng Huy bày hai con búp bê nhỏ mập mạp, thẳng nhóc lớn lên từng ngày, nhưng thói quen làm nũng với Vân Yên vẫn không hề thay đổi. Nhiều lúc nũng nịu kéo Vân Yên vào thư phòng nhỏ của cậu nhóc, không chịu buông tay.

Mà Dận Chân thường hay đến thư phòng nhỏ của Hoảng Huy, hỏi han bài học của thằng bé, sau đó đưa Vân Yên cùng rời đi. Cho nên tiểu Hoảng Huy có lúc vừa hi vọng a mã đến, lại vừa hi vọng a mã sẽ không đến, a mã đến sẽ quan tâm nói chuyện nên cậu nhóc rất vui vẻ, nhưng mỗi lần a mã đến có nghĩa là Vân Yên sắp phải đi. Điểm này làm cho thằng bé rất rối rắm.

Dận Chân ngày càng được Khang Hi coi trọng, tháng mười một Khang Hi cùng Dận Chân và Thập Tam, Thập Tứ đến Yết Lăng.

Hoảng lăng ở Hà Bắc, trước một ngày Khang Hi chiêu cáo thái miếu. Ngày hôm sau khởi hành lên đường.

Dận Chân khi lên triều chỉ còn thiếu không nắm chặt Vân Yên trong lòng bàn tay cất vào túi áo mình, khi lâm hạnh ở hậu viện chỉ thiếu nàng đứng bên cạnh giường, để có thể thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn.

Lần này xuất hành đến Yết Lăng, đương nhiên phải mang theo đồ tùy thân. Vân Yên đã chuẩn bị xong hành lý cho chàng, sáng sớm hôm sau cùng xuất phát với đội ngũ.

Từ sau lần xuất ngoại đến biên cương năm ngoái, Vân Yên vẫn chưa từng ra ngoài, quãng đường lần này đi mặc dù khá ngắn, nhưng cũng coi là chính thức xuất phủ.

Một ngày đi đường, xóc nảy đương nhiên không chạm tới xe ngựa của Dận Chân. Đoàn người sau khi đến Hoảng lăng, thì ngủ lại hành cung Long Phúc Tự.

Lần này Thập Tam mang theo gã sai vặt Tiểu Xuyên Tử, Thập Tứ mang theo gã sai vặt Tiểu Linh Tử. Chỉ có lão Tứ mang theo nha hoàn là Vân Yên. Cũng không thể để bọn họ chung một chỗ, nhưng Dận Chân vốn dĩ không muốn Vân Yên rời đi khi chàng ngủ. Vì vậy vẫn trải một cái giường nhỏ, nằm trong góc phòng trực đêm.

Buổi tối dùng bữa tối xong, Thập Tam và Thập Tứ ở phòng bên cạnh đến phòng Dận Chân trò chuyện. Vân Yên bưng trà cho bọn họ, rồi yên lặng sắp xếp quần áo, trải giường chiếu cho Dận Chân.

Ba người cùng ngồi nói chuyện, Thập Tam A Ca Dận Tường thỉnh thoảng mỉm cười rồi nói vài câu với Vân Yên, ánh mắt của Thập Tứ A Ca Dận Trinh vô ý vô tình nhìn Vân Yên.

Thập Tứ uống mấy ngụm trà, đặt xuống rồi mở miệng:

- Vân Yên, châm thêm trà giúp ta.

Vân Yên đang khom người thu dọn giường chiếu cho Dận Chân, nghe thấy Thập Tứ A Ca gọi tên mình, không khỏi kinh sợ. Rõ ràng là lần đầu tiên mở miệng, nhưng trong giọng nói kia lại quen thuộc rất giống với Dận Chân. Vân Yên vội vàng cúi đầu đi lấy thêm trà, cung kính bưng tới trước mặt cậu ta.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, đáy mắt đen như mực nhìn không thấy ưu tư. Vân Yên nhìn cái chén của Dận Chân, cũng lấy thêm trà.

Thập Tam vội vàng rầy rà nói Vân Yên đừng quên còn có ta. Vân Yên cúi đầu, không khỏi mỉm cười nói vâng.

Một lát sau, trời sập tối, Thập Tam A Ca và Thập Tứ A Ca quay về nghỉ ngơi.

Vân Yên giúp Dận Chân thay quần áo, hầu hạ chàng rửa chân đi ngủ. Dận Chân không thích trong phòng có ánh sáng, Vân Yên đành phải thổi tắt toàn bộ đèn đóm, mò mẫm trong bóng tối tìm chiếc giường nhỏ góc phòng. Nhưng dù sao cũng không phải là nhà mình, nên vẫn chưa quen với cách bài trí trong phòng.

Rầm một tiếng!

Vân Yên bỗng đụng phải cái ghế bên cạnh chiếc bàn, có lẽ va phải vết thương cũ ở xương sườn, Vân Yên cắn môi chịu đau chỉ khẽ rên một tiếng hừ nhỏ, ấn vào chỗ đau không lên tiếng, quỳ xuống đất. Trong lòng ảo não chắc chắn mình đã làm kinh động đến Dận Chân ——

- Sao vậy?

Dận Chân ngay lập tức xoay người, chân không giẫm trong bóng đêm đi tới.

Thân hình cao lớn bao trùm lên, hai bàn tay tìm kiếm cơ thể nhỏ bé của Vân Yên đang ngồi dưới đất, ôm nàng vào ngực. Lo lắng hỏi nàng bị thương ở đâu, theo bàn tay của Vân Yên tìm đến vị trí của vết thương.

Bàn tay nóng rẫy của chàng ấn vào bụng dưới mảnh khảnh của Vân Yên để kiểm tra, sốt ruột hỏi nàng có đau hay không. Bầu không khí trong bóng tối càng thêm thân mật không từ nào có thể hình dung. Sắc mặt Vân Yên thoáng cái trở nên đỏ bừng, bối rối muốn tránh khỏi sự đụng chạm của chàng, Dận Chân phát hiện, nhanh chóng giữ nàng lại, bàn tay vẫn dán trên vết thương của nàng

Dưới lòng bàn tay chàng, toàn thân Vân Yên đều hóa đá. Hai người trong bóng đêm đều căng cứng không nhúc nhích. Yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập như tiếng sấm kêu trong lồng ngực hai người.

Một lúc lâu sau, Dận Chân mới đưa tay lên ôm nàng như ôm một con thú nhỏ, đi đến bên chiếc giường nhỏ rồi khẽ khàng đặt xuống. Trong bóng đêm không nhìn rõ khuôn mặt của Dận Chân, chàng nhẹ nhàng đắp chăn cho Vân Yên, nhẹ nhàng dếm lại góc chăn cho nàng như mỗi lần nàng làm cho chàng. Rồi xoay người bước đi.

— HẾT CHƯƠNG 54 —

(1) Bản gốc: 润物细无声. Hán việt: Nhuận vật tế vô thanh. Xuất xứ trong bài từ “Xuân dạ hỉ vũ” của Đỗ Phủ.

Hán việt:

Hảo vũ tri thì tiết,

Đương xuân nãi phát sinh.

Tuỳ phong tiềm nhập dạ,

Nhuận vật tế vô thanh.

Dã kính vân câu hắc,

Giang thuyền hoả độc minh.

Hiếu khan hồng thấp xứ,

Hoa trọng Cẩm Quan thành.

Dịch thơ: Bản dịch của Trần Trọng Kim

Mưa kia thời tiết đã hay

Xuân về liền phát ra ngay lúc nào

Đương đêm theo gió lẫn vào

Đượm nhuận cây cỏ thảo thảo như không

Đường đông mờ mịt mây lồng

Ngọn đèn lấp ló chiếc bông trên sông

Sáng trông chỗ ướt màu hồng

Cầm Quan thành nọ khắp cùng đây hoa

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 55: Tuyết Hóa Trong Lòng

Trích dẫn: Dù ngôn ngữ trên thế gian kì diệu đến cỡ nào, nhưng trên một mặt nào đó của tình cảm, là những thứ yếu ớt không sức mạnh nhất.

Dù hành động trên thế gian nhỏ bé đến cỡ nào, nhưng trên một mặt nào đó của tình cảm, là những hành động đáng tin cậy nhất.

Sau khi trở về từ Hoàng lăng, Thập Tam A Ca Dận Tường mời Vân Yên đưa Hoảng Huy đến phủ mình chơi, dưới sự nhõng nhẽo nũng nịu không ngừng của tiểu Hoảng Huy, Dận Chân đành phải đồng ý cho đi nửa ngày, sau khi Thập Tam xử lí xong công vụ.

Khuôn mặt nhỏ bé của Hoảng Huy đỏ bừng vì vui mừng, lay lay Thập Tam thúc không buông. Dận Tường cũng thân mật ôm Hoảng Huy không rời tay, chú cháu hai người này quả thật rất thân thiết.

Vân Yên đứng ở xa nhìn hai chú cháu họ, chân chính cảm nhận được niềm vui đơn thuần đẹp đẽ giữa máu mủ ruột già trong gia đình bình thường. Dận Tường và Hoảng Huy, đều vô cùng vô cùng đẹp. Nàng thật sự hi vọng sự tốt đẹp này kéo dài mãi mãi.

Dận Tường đưa Hoảng Huy đến hậu viện thư phòng chơi đùa, Hoảng Huy cười đùa vui vẻ đến chảy nước mắt, hưng phấn kêu to không ngừng. Vân Yên và Hoan Sinh đứng bên cạnh hầu hạ mỉm cười.

Hoảng Huy trề môi hét:

- Vân Yên, Vân Yên tới đây

Dận Tường từ từ cho dây đu ngừng lại, cũng quay đầu nhìn Vân Yên mỉm cười.

Vân Yên bước lên phía trước:

- A ca làm sao vậy?

Hoảng Huy túm lấy vạt áo Vân Yên, cười:

- Vân Yên lên đây chơi cùng ta đi

Vân Yên sững sốt, hồi bé nàng có chơi xích đu, nhưng cũng đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi.

- Vân Yên, người ngồi lên ôm Hoảng Huy đi, để ta đẩy cho hai người.

Dận Tường đứng bên cạnh nói thêm vào, cười thúc giục Vân Yên ngồi lên.

Vân Yên có phần sợ hãi, để cho Thập Tam A Ca đẩy dây đu cũng không hay lắm. Nhưng bất đắc dĩ bị một lớn một nhỏ kéo lên ghế đu, tiểu Hoảng Huy giống như con bạch tuộc bám chặt vào người Vân Yên, ôm chặt nàng. Dận Tường bảo Vân Yên nắm chắc dây thừng của bàn đu, bắt đầu chậm rãi đẩy dây đu lên.

Chiếc bàn đu càng lúc càng cao, mái tóc Vân Yên tung bay trong không trung, tiểu Hoảng Huy trong lồng ngực hưng phấn kêu lên vui vẻ. Hoan Sinh đứng bên dưới vỗ tay cổ vũ. Khuôn mặt tươi cười xán lạn của Dận Tường chợt gần gần xa, đôi mắt màu hổ phách sáng long lanh, khuôn mặt tuấn tú, một thiếu niên vừa tràn đầy sức sống vừa xinh đẹp.

Trước đây, lần duy nhất nàng ngồi xích đu là khi còn nhỏ, khi đó được ba đẩy dây đu, sau này khi ba qua đời, không còn ai đẩy xích đu cho nàng chơi nữa. Còn nhớ mang máng hồi ấy nàng cũng vui vẻ giống như Hoảng

Huy bây giờ. Quay về thời gian ba trăm năm trước, lần thứ hai được chơi đu dây, nhưng lại là một cậu thiếu niên xinh đẹp, là một cậu nhóc trong sáng đang tươi cười vui vẻ trước mắt nàng

Dây đu dần dần ngừng lại, Vân Yên cúi đầu dùng khăn bông nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho tiểu Hoảng Huy, cậu nhóc hồn nhiên mỉm cười với Vân Yên, hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống như trái táo đỏ.

- Còn ta nữa này.

Dận Tường học tư thế của tiểu Hoảng Huy, khom người xuống, chỉ vào cái trán của mình.

Vân Yên sững sờ, không nhin được bật cười, cúi đầu đưa cái khăn cho tiểu Hoảng Huy.

- A ca lau cho thúc thúc a ca nào.

Hoảng Huy vô cùng đáng yêu dùng bàn tay nhỏ xíu mập mập cầm chiếc khăn lên lau mồ hôi cho Dận Tường:

- Thập Tam thúc khổ cực, chờ Hoảng Huy lớn lên, Hoảng Huy cũng đẩy dây đu cho Thập Tam thúc chơi.

Giọng nói bập bẹ vừa trẻ con lại vừa nghiêm túc, khiến cho mấy người Vân Yên và Dận Tường, Hoan Sinh phải ngửa đầu cười to.

Khi Dận Chân đến, Dận Tường nói lại những lời này cho chàng nghe. Mặc dù Dận Chân bình tĩnh hơn người, nhưng cũng nhếch khóe môi mỉm cười.

Một năm trôi qua cực kì nhanh, tuyết rơi xuống cũng sắp tới một năm nữa.

Vĩnh dạ lậu phương trung, quỳnh dao sái bán không.

Khí xâm thư hoảng lãnh, quang thiêm chúc hoa hồng.

Hưng hiệp trường cầm hảo, tâm thanh đắc cú công.

Cật triều cung tỉnh hậu, phi phát ngọc giai phong. (1)

Dận Chân vẫn thích sao chép kinh văn và làm thơ trong đêm tuyết, cũng có khi, chỉ cầm Phật châu trong tay, tĩnh tọa.

Vân Yên lấy lò sưởi trong phòng đặt dưới chân chàng, pha một bình trà thơm nóng, yên tĩnh đứng bên

Có lúc, vào ban ngày, Vân Yên quét tuyết trong sân Tứ Nghi Đường, Dận Chân cũng sẽ đứng bên cạnh nhìn.

Có lúc, buổi tối Dận Chân đến hậu viện, một mình Vân Yên nằm trên chiếc giường nhỏ nghe âm thanh tuyết rơi, đọc một quyển kinh thư. Đời người thật ra rất đơn giản, cứ trôi qua như vậy cũng rất tốt.

Tuyết rơi xuống, hóa trong lòng.

Tháng giêng năm mới vừa qua, tháng hai năm Khang Hi thứ bốn mươi mốt, Khang Hi mang theo Thái Tử, Tứ gia, Thập Tam A Ca tới núi Ngũ Đài tuần du.

Núi Ngũ Đài nằm ở Sơn Tây, là nơi tu luyện (đạo tràng) của Văn Thù Bồ Tát, còn có tên là Kim Ngũ Đài, đứng đầu bốn thánh địa Phật Giáo. Cùng với núi Phổ Đà, núi Hoa Sơn, núi Nga Mi được xưng là Tứ đại Phật giáo danh sơn.

Khang Hi vô cùng thích núi Ngũ Đài, không chỉ hay đến núi Ngũ Đài, mà mỗi lần đến còn đề thơ trên bia, dường như là hoàng đế để lại nhiều thơ văn nhất trên bia đá.

Còn luận về trình độ Phật giáo, Dận Chân không nghi ngờ gì là người có hiểu biết sâu sắc nhất trong các con của Khang Hi. Lần du tuần đến núi Ngũ Đài này, đưa Dận Chân đi cùng quả là rất thích hợp

Quãng đường không gần, phải đi mất mấy ngày đường, có lẽ vì là đầu xuân, nên “Liễu dương lùa gió thổi hơi xuân (2)” (Gió đông thổi vào mặt nhưng không lạnh)

Thời tiết rất đẹp, hơi thở thanh thoát của ngày xuân lặng lẽ đi tới, càng đến gần núi rừng, hơi lạnh càng rõ ràng.

Vì sợ Dận Chân vào núi sẽ bị lạnh, Vân Yên lúc thu dọn hành trang đã mang theo rất nhiều quần áo dày. Khi Dận Chân ngồi trong xe ngựa đọc sách, Vân Yên sẽ phủ một tấm thảm mỏng lên đầu gối chàng.

Đoàn xe đi rất nhanh, càng đến gần vùng núi càng xóc nảy nên đi lại khá vất vả. Thỉnh thoảng, Vân Yên vô tình ngủ gật trong xe ngựa, Dận Chân sẽ nhẹ nhàng xoa lên đôi lông mày của nàng, đắp tấm thảm mỏng trên người mình lên cho nàng, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng một hồi lâu.

Vân Yên khi tỉnh lại phát hiện ra tấm thảm trên người mình, lúng túng đắp lại cho Dận Chân, lên dây cót tinh thần không dám ngủ gật nữa.

Khi đến núi Ngũ Đài, nhận ra còn lạnh hơn so với tưởng tượng của mình. Mặc dù Vân Yên biết những người đến đây ai ai cũng nói núi Ngũ Đài đẹp, nhưng khi nhìn thấy tận mắt vẫn bị chấn động bởi khí thế hào hùng của nó. Trước đây mỗi ngày phải nuôi gia đình sống tạm qua ngày, muốn ra ngoài du lịch đâu đó là hi vọng xa vời, nàng không có thời gian cũng có tiền bạc. Bây giờ theo hầu Dận Chân được phải đi khắp nơi, ngược lại còn được mở rộng tầm mắt.

Dận Chân nói với Vân Yên:

- Văn Thù Bồ Tát núi Ngũ Đài có năm trí tuệ: Đại Viên Kính Trí, Diệu Quan Sát Trí, Bình Đẳng Tính Trí, Thành Sở Tác Trí, Pháp Giới Thể Tính Trí; đây cũng do năm đỉnh núi Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung của núi Ngũ Đài đại diện. Năm ngọn núi này cũng đại diện cho năm vị phật năm phương: Đông Phương A Súc Phật, Tây Phương A Di Đà Phật, Nam Phương Bảo Sanh Phật, Bắc Phương Thành Tựu Phật, Trung Ương Tỳ Lô Phật.

Vân Yên đứng bên cạnh Dận Chân yên lặng lắng nghe, yên lặng gật đầu. Dận Tường xốc rèm lên mỉm cười, đi đến nói, Phá Trần Cư Sĩ cũng nói cho đệ đệ nghe chút đi.

Phá Trần Cư Sĩ là biệt danh của Dận Chân, Dận Chân là đệ tử nhập thế Phật gia, đến núi Ngũ Đài có thể nói như chim về rừng.

Mấy người Thái Tử, Dận Chân và Dận Tường đã nhiều ngày lên núi tuần du với Khang Hi, du ngoạn lần lượt ngọn Hải Phong Đông Đài, ngọn Quả Nguyệt Tây Đài, ngọn Cẩm Tú Nam Đài, ngọn Diệp Đẩu Bắc Đài, ngọn Thúy Nham Trung Đài.

Trên mỗi đỉnh của năm ngọn núi đều có một ngôi chùa thờ Văn Thù Bồ Tát. Đỉnh Đông Đài thờ Thông Minh Văn Thù, đỉnh Tây Đài thờ Sư Tử hồng Văn Thù, đỉnh Nam Đài thờ Trí Tuệ Văn Thù, đỉnh Bắc Đài thờ Vô Cấu Văn Thù, đỉnh Trung Đài thờ Nho Đồng Văn Thù.

Có thể ngắm mặt trời mọc ở đỉnh Đông Đài, thưởng trăng sáng ở đỉnh Tây Đài, ngắm hoa trên núi ở đỉnh Nam Đài, và thưởng tuyết ở đỉnh Bắc Đài. Thật sự rất tao nhã, thể hiện rõ khí chất phong độ của nhà đế vương.

Khang Hi múa bút vẩy mực, hào hứng đề bút viết một bài thơ. Ông ta vốn dĩ cũng là một bậc đế vương rất giỏi văn thơ, lại trong khung cảnh này, phong thái không thể xem thường được. Mà sự hiểu biết của Dận Chân đối

với Phật học cùng với khí chất ngày càng trầm ổn của chàng được Khang Hi khen ngợi.

Vân Yên cùng với đám hạ nhân cẩn thận tỉ mỉ đi theo hầu hạ, chỉ là thời tiết trong núi còn lạnh hơn so với tưởng tượng, mặc dù đã mặc quần áo dày, nhưng vết thương cũ của Vân Yên vẫn đau lâm râm, chẳng qua là không biết phải làm sao với nó, chỉ có thể cẩn răng chịu đựng.

Khi Dận Chân trở lại chái nhà, Vân Yên dùng nước nóng đã đun sôi cẩn thận ủ khuỷu tay và đầu gối, làm ấm các khớp xương của chàng.

Dận Chân đề tay nàng lại, hỏi tay trái và xương sườn của nàng có lạnh hay không. Vân Yên rút tay về cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đôi mày Dận Chân càng cau chặt hơn, kiên quyết bảo nàng đeo bao tay của mình vào mới chịu thôi.

Trên đường đi, Dận Tường luôn vào phòng Dận Chân, đến gần trước mặt Dận Chân, cũng đến gần trước mặt Vân Yên. Vân Yên chuẩn bị cho Dận Chân cái gì, cậu ta lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn Vân Yên, Vân Yên đành phải chuẩn bị thêm một phần cho cậu ta. Cậu chàng cười tí mắt vui vẻ hơn cả lúc lấy được bảo bối.

Khi trở lại kinh thành, thì đã vào mùa xuân.

– HẾT CHƯƠNG 55 –

(1) Là bài thơ “Tuyết dạ tức sự” (Tức cảnh làm thơ trong đêm tuyết) được lấy trong tập thơ “Ung Đế Tập” của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Trong đêm tuyết rơi không dứt, tuyết như ngọc đẹp tung bay khắp không trung.

Không khí xâm nhập vào trang sách phủ một lớp hơi lạnh, hoa nấn đỏ
sáng chập chờn.

Cây đàn vang lên hòa hợp, tâm thanh tĩnh được câu công.

Hỏi hương cung tỉnh hậu, ngọc phất phơ trong gió.

(2) Được trích từ bài thơ “Tuyệt cú” – Chí An.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 56: Vì Tình Mà Sinh *

* Sống vì tình yêu

Trích dẫn: Xuân về hoa nở, ngoài những đóa hoa nở rộ kiều diễm nhất, là những cô nương đợi ngày khoe sắc.

Mùa xuân năm nay, trong cung lại bắt đầu tuyển tú nữ, các thiếu nữ trong độ tuổi đẹp nhất xuất thân từ gia đình quan viên đều muốn tham gia đợt tuyển này. Những chuyện như thế này vốn dĩ cách Vân Yên quá xa, tuy là cùng độ tuổi, nhưng không liên quan gì đến nô tài tiện tịch.

Mạng sống của nàng chỉ viết trên một cái tên, chính là Ái Tân Giác La Dận Chân. Nàng là tài sản riêng thuộc về người này, sống là người của chàng, chết cũng làm ma của chàng.

Vân Yên vẫn chỉ một người một phương trong Tứ Nghi Đường, an phận thủ thường, chân không bước khỏi cửa một bước. Nghe nói lần này tuyển tú cũng chính là tuyển phúc tấn cho Thập Tam A Ca, chỉ chờ mãn hạn hiếu một năm là vào cửa.

Dận Tường vẫn hay chạy tới Tứ Nghi Đường, gần đây lại càng thường xuyên hơn. Mỗi lần đến đều hỏi Dận Chân vấn đề này, lại còn có vẻ ngưỡng ngùng. Dận Chân dường như rất hiểu cảm giác của Dận Tường lúc này, thường thường mỉm cười.

Hai người vẫn hay ngồi trên bàn ghế đá trong sân vừa đánh cờ, vừa nói chuyện.

Vân Yên lúc nào cũng đứng bên cạnh hầu hạ, cũng dần dần hiểu ra. Xem ra cậu chàng đến tìm Tứ A Ca là để tư vấn tâm lý, tư vấn tâm lý trước khi thành thân là điều rất cần thiết, có anh trai thật là tốt.

Mẫu phi Mẫn Phi của Dận Tường đã qua đời, tú nữ do hậu cung chọn đương nhiên không kỹ càng chu đáo bằng chính mẹ ruột của a ca.

Dận Tường dường như vẫn chưa quen với chuyện này, hay không biết là do không thuận mắt, nên không muốn lấy phúc tấn sớm như vậy.

Dận Chân cười đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Dận Tường, ý bảo đệ cứ yên tâm, còn có Tứ ca ta.

Vân Yên đang châm thêm trà cho hai người, nhìn thấy cảnh anh trai vỗ nhẹ lên mu bàn tay em trai, hai người đối mặt, nét mặt vô cùng dịu dàng thân mật. Không khỏi cúi đầu, trong lòng lặng lẽ ghi lại bức tranh thân thiết ấm áp này. Thật tốt.

Dận Tường nhìn thấy Vân Yên, có hơi xấu hổ, vội vàng tìm chủ đề nói:

- Vân Yên, có rảnh thì qua phủ ta, ta dạy người cưỡi ngựa.

Dận Chân nâng mắt nhìn Dận Tường:

- Tay nàng không tốt.

Dận Tường sờ sờ mũi, cười:

- Vậy người xem ta cưỡi ngựa.

Vân Yên nhin không được nhếch môi muốn cười, vẫn rất phối hợp đồng ý.

Hơn nửa tháng sau, Qua Nhĩ Giai thị được chỉ hôn cho Thập Tam A Ca làm trắc phúc tấn, Thư Thư Giác La thị được chỉ hôn cho Thập Tứ A Ca làm trắc phúc tấn. Cuối năm sẽ cử hành hôn lễ. Các hoàng thân quốc thích đều được ban thêm tú nữ vào phủ để làm phong phú hậu viện, nhưng riêng Tứ phủ và Bát phủ đều không có người mới tiến vào.

Thời tiết dần dần nóng lên, Dận Chân từ trước đến nay vẫn sợ nóng. Vân Yên mỗi lần nấu xong canh đậu xanh đều thêm vào một vài bông cúc non vào, thanh nhiệt giải độc, bổ phổi sáng mắt. Bưng bát súp Thanh Hoa mát lạnh đặt trên bàn chờ chàng về uống. Dận Chân không thích ăn đồ ngọt, nhưng canh đậu xanh với mùi vị thanh đạm vừa đủ lại phù hợp với khẩu vị chàng. Mỗi ngày sau khi hạ triều uống một bát canh đậu xanh hoa cúc đã trở thành thói quen của chàng

Bởi vì thường ngày Dận Chân thích ngồi thư giãn trong sân đánh cờ hoặc viết chữ, mà nắng càng lúc càng gắt, nên mỗi khi gần đến mùa hè chàng đều tỏ ra khá bất mãn. Vân Yên suy nghĩ, rồi cùng với mấy người Tiểu Thuần Tử và Tiểu Ngụy Tử dựng một giàn hoa gần chỗ bàn ghế đá chàng hay ngồi, cho hoa tử đằng bao phủ lên trên, để mặc cho nó leo lên, nhìn cũng có thú vị riêng.

Dận Chân nhìn giàn hoa tử đằng hoàn thành, bỗng có hứng thú ngâm một bài thơ:

“Nhất sinh tung tích tại yên hà, bất thực điều tang bất chủng ma.

Thúy bách chúc lai thanh đài diệp, cổ đằng đam khứ tử thùy hoa.

Ca trường thì dẫn viên khuy huyệt, quy văn thường thừa nguyệt đảo gia.

Bút chỉ vân sơn vi hoạt kế, na tu chi tửu chúc câu xa.” (1)

Dận Chân nhàn nhã cầm một quyển sách ngồi dưới giàn hoa, Vân Yên đứng bên cạnh cầm quạt phe phẩy.

Dận Chân bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Vân Yên có biết truyền thuyết cây tử đằng không. Vân Yên lắc đầu nói không biết.

Chàng hơi ngửa đầu nhìn giàn hoa, thốt ra mấy chữ:

- Cây và đẳng, vì tình mà sống, vì yêu mà chết

Đôi mắt đen tuyền của chàng mang theo ý cười hờ hững,

- Trồng thêm một giàn nho nữa đi, ủ rượu.

Vân Yên hơi mím môi, cúi đầu nói vâng.

Mùa hè, Dận Chân mỗi ngày đều tắm gội, Vân Yên mỗi ngày đều giúp chàng thay quần áo, chà lưng tắm rửa sạch sẽ, người này càng ngày càng quyến rũ. Còn Vân Yên hàng ngày vẫn như thường lệ đến nhà tắm dùng cho hạ nhân tắm rửa, đã thành thói quen.

Có một ngày, vừa hầu hạ Dận Chân tắm rửa lên giường xong, Vân Yên liền đến phòng tắm dành cho hạ nhân. Sau khi tắm gội xong, buộc chiếc yếm lên, mặc áo trong vào, thì có một người bỗng nhiên đẩy cửa ra. Then cửa phòng tắm dành cho hạ nhân vốn không tốt lắm. Người đó thấy cửa bị đẩy nhưng không mở thì càng đẩy mạnh hơn, trong nháy mắt then cửa cũ bị phá hỏng, cửa phòng tắm bị mở ra, là một gã sai vặt!

Vân Yên ôm áo mặc ngoài nhìn về phía cửa, chuyện xảy ra đột ngột nên nàng giật mình kêu lên một tiếng. Một vài nha hoàn và gã sai vặt xung quanh nghe thấy tiếng hét vội vàng xông đến, phát hiện ra là một gã sai vặt uống say đẩy nhầm cửa nhà tắm nam nữ! Vân Yên vẫn chưa hoàn hồn, may là nàng đã mặc áo trong, nếu không ở thời cổ đại này có phải nàng sẽ bị

nhốt vào lồng heo sau đó thả trôi sông? Chỉ thử nghĩ đến thôi mà da đầu đã run lên.

Mặc kệ nước trên mái tóc vẫn còn đang nhỏ giọt, Vân Yên vội vàng đi về Tứ Nghi Đường, cả quãng đường luôn cảm thấy hoảng sợ. Trời tối đen như mực, bước chân Vân Yên rất nhanh, giống như đang vùi đầu chạy.

Vừa chạy vào trong sân, bỗng nhiên trước mặt có một người ôm nàng vào ngực.

Hơi thở quen thuộc mà sạch sẽ hòa lẫn với hơi thở Vân Yên, trong phút chốc nàng bình tĩnh lại từ sợ hãi vừa rồi, muốn rời khỏi lồng ngực của chàng.

Dận Chân chỉ mặc một chiếc áo trong hơi buông nàng ra, tay phải vuốt nhẹ lên lọn tóc còn ướt đầm của nàng, rồi ôm trọn cơ thể bên trong chiếc áo mỏng manh.

Dận Chân nhìn gò má hơi tái nhợt của nàng, vừa đau lòng lại vừa tự trách, nhẹ nhàng nói:

- Không sao rồi, đừng sợ.

Vân Yên đẩy ngực chàng ra, vội vàng lắc đầu nói không sao.

Tục ngữ nói, đánh chó phải nhìn mặt chủ. Nô tài cũng giống như thế, có chủ tử quyền thế, đi đến đâu người khác cũng không dám coi thường. Trong tứ phủ, chủ nhân không thể mạo phạm nhất đương nhiên là Tứ gia. Mặc dù Vân Yên vẫn luôn khiêm tốn cung kính, Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử cũng luôn hòa nhã dễ gần với người bên ngoài, nhưng dù gì cũng là nô tài thân cận bên người Tứ gia, người ngoài không thể đụng vào được.

Ngày hôm sau, Dận Chân không cho phép Vân Yên tới phòng tắm cho hạ nhân, bảo Vân Yên tắm rửa ngay trong phòng tắm ở Tứ Nghi Đường,

nơi nàng thường dùng để đun nước.

Dận Chân khi tức giận lên thì không dễ nói chuyện, gã sai vật say rượu đẩy nhăm cửa phòng tắm suýt nữa thì mất mạng, Vân Yên khó khăn nói nhỏ mấy tiếng, cũng không xảy ra chuyện gì. Cuối cùng gã sai vật bị Cao quản gia đánh bốn mươi gậy, chỉ còn lại hơi tàn bị đuổi khỏi phủ.

Ngày bình thường, bởi vì tiểu Hoảng Huy cũng thích canh đậu xanh hoa cúc Vân Yên làm, nên sau khi Hoảng Huy học bài xong, Vân Yên sẽ mang một chén tới chính phòng cho đích phúc tấn Na Lạp thị và tiểu Hoảng Huy. Thế nên mỗi ngày tiểu Hoảng Huy đều mong đợi tới giờ tới lớp, bởi vì tới lớp xong là tan học, hết giờ học thì có canh đậu xanh của Vân Yên uống.

Khi ở cùng Hoảng Huy, Vân Yên phát hiện thơ tiểu Hoảng Huy thích đọc phần lớn là của Đào Uyên Minh "Thái cúc đông li hạ, Du nhiên kiến Nam sơn. (2)" (Hái cúc bên giậu đồng, thư thái thấy núi Nam.) cùng với sự thoải mái của Lý Thái Bạch "Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc xử kim tôn không đối nguyệt. (3)" (Người sinh đắc ý vui tràn đi, Chớ để chén vàng trở với nguyệt.) Những bài thơ không bị trói buộc trong ý cảnh thẳng bé đều thích, rất có tế bào lãng mạn và đơn thuần của Thập Tam thức nó.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Vân Yên, Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử, vào cuối hạ, nho trên giàn đã chín hẳn, Vân Yên đứng trên ghế cần thận hái từng chùm xuống. Rửa sạch từng chùm. Từng quả nho giống hệt viên ngọc, chạm vào đầu ngón tay thật đáng yêu.

Khi Dận Chân hạ triều quay về đọc sách, Vân Yên đứng bên cạnh tỉ mỉ lột từng quả nho cho chàng ăn.

Dận Chân ăn một quả, ngẩng đầu lên nói chua.

Vân Yên chợt nhớ mình vẫn chưa nếm thử, trên khuôn mặt có phần áy náy. Sợ Dận Chân bị chua, vội vàng lột một quả rồi đưa vào miệng mình.

Vừa chạm vào lưỡi đã vô cùng ngọt ngào khoan khoái, giống như một viên ngọc trượt vào cổ họng, dư vị kéo dài.

Vân Yên ngẩng đầu khó hiểu nhìn Dận Chân, thấy chàng quay đầu lại, đường cong dưới cằm tuyệt đẹp, khóe môi hơi cong lên.

Sao lại có người như vậy?

– HẾT CHƯƠNG 56 –

(1) Bài thơ “Tiều” (Củi) trong tập thơ “Ung Đế tập” của Ung Chính.

(2) Bài thơ “Ấm tửu” của Đào Uyên Minh.

(3) Bài thơ “Tương tiễn tửu” của Lý Bạch.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 57: Bất Vi Sở Động

Bất vi sở động (不为所动) Không bị bất cứ việc gì làm xúc động.

Trích dẫn: Trên thế giới này có một loại người rất thích hợp để làm kinh doanh lâu dài, cho dù kéo dài một vạn năm cũng không cảm thấy phiền chán

Mùa hạ nóng bức chỉ biến mất trong một ngày này, trong Tứ Nghi Đường bốn mùa đều dễ chịu, dù cho mùa hạ ngọt ngào đến đâu, ở trong này cũng trở nên thoải mái dịu dàng. Xuân hạ thu đông, phong hoa tuyết nguyệt.

Những năm này Dận Chân dường như muốn đưa hết những cảnh sắc này vào trang thơ của mình. Thơ của chàng Vân Yên đều cất giữ cẩn thận, tập hợp lại thành sách.

Đầu thu sắp đến, đảo mắt tiểu a ca Hoảng Quân đã ba tuổi. Đích phúc tấn Na Lạp thị chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật ba tuổi cho tiểu a ca Hoảng Quân trong phủ. Đương nhiên mặt mày Trắc phúc tấn Lý thị rạng rỡ, vô cùng xinh đẹp yêu kiều.

Ngay từ sáng sớm cửa Tứ phủ đã vội vàng mở ra, bữa tiệc sinh nhật lần này vốn dĩ là bữa tiệc gia đình, nhưng phủ Thái Tử và phủ các a ca khác đều đưa quà mừng tới. Thập Tam A Ca Dận Tường đương nhiên là người có mặt đầu tiên, Bát Bối Lặc Dận Tự bởi vì ở ngay phủ bên cạnh, nên cũng nói sẽ đến tham gia.

Bởi vì Đích phúc tấn Na Lạp Thị bận rộn, nên sau khi Dận Chân vào triều Vân Yên đưa tiểu Hoảng Huy tới tiền sảnh chơi. Vân Yên không khỏi nhớ lại trận tuyết đầu mùa năm thứ ba mươi tám ấy, ngày ấy nàng vẫn là nha hoàn làm việc nặng ở nhà bếp, nhờ sự việc khoai sọ và chuối tiêu trong tiệc sinh nhật Hoảng Huy ba tuổi mà lần đầu tiên nàng được gặp thẳng bé và đích phúc tấn, đương nhiên, cũng được gặp Dận Chân. Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, trong nháy đã qua ba năm.

Khi Dận Chân quay trở về cũng đã gần đến giữa trưa, Thập Tam A Ca Dận Tường cũng đi theo chàng. Cậu ta vừa vào cửa, tiểu Hoảng Huy ngay lập tức bổ nhào vào:

- Thập Tam thúc!

Dận Tường nhẹ nhàng ôm Hoảng Huy lên, Hoảng Huy chu đôi môi đỏ hôn Dận Tường một cái, “chụt” một tiếng. Mặt mày Dận Tường hớn hờ.

Dận Chân đứng bên cạnh nhìn, mỉm cười. Vân Yên cũng đứng bên cạnh Dận Chân, nhìn huynh đệ chú cháu bọn họ, bất giác âm thầm nở nụ cười.

Trở lại Tứ Nghi Đường, Vân Yên giúp Dận Chân thay bộ quần áo màu xanh thẫm rồi quay lại tiền sảnh, hai người một lớn một nhỏ ngồi uống trà, Vân Yên đứng bên cạnh hầu hạ.

- Bát ca chỉ thay quần áo thôi sao lâu như vậy? Không phải Bát tẩu đã quay về phủ An Thân Vương rồi sao?

Thập Tam A Ca nhìn chăm chăm cửa ra vào.

- Đệ ấy cũng phải một lúc nữa mới đến.

Dận Chân nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, giọng điệu thản nhiên khiến người khác không kèm được muốn cười.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân nghe thấy tên của Bát Bối Lặc Dận Tự, cảm thấy huyết thái dương lại nhảy loạn xạ, không biết phải làm sao.

Khi Bát Bối Lặc Dận Tự phong thái thanh nhã, cầm quạt bước vào cửa, hiển nhiên thời gian hẳn thay quần áo rất đáng giá ——

Trường bào màu trắng bạc phối hợp với thắt lưng vàng càng làm nổi bật thêm dáng người nho nhã tuấn tú, phong độ thanh thoát nhẹ nhàng của hắn.

Ngồi xuống nói chuyện được mấy câu, Dận Chân bắt đầu khai tiệc.

Đều là nhà huynh đệ trong nhà, nên cũng không cần giữ quá nhiều lễ tiết. Dận Tự và Dận Tường ngồi hai bên Dận Chân. Đích phúc tấn Na Lạp thị mang theo Hoảng Huy, Trắc phúc tấn Lý thị mang theo đại cách cách Tuyết Vận và nhân vật chính buổi tiệc tiểu a ca Hoảng Quân, cùng với thiếp thất Tống thị, mọi người đều ngồi xung quanh.

Tiểu a ca Hoảng Quân mặc một bộ quần áo màu đỏ, giống hệt như một bông tuyết đáng yêu được Lý thị ôm vào lòng, trên cổ đeo một cái vòng tinh xảo, là quà sinh nhật Bát Bối Lặc Dận Tự tặng.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, từ đầu tới cuối vẫn luôn cúi đầu, Dận Tự lại ngồi bên cạnh chàng. Mỗi lần nàng hầu hạ Dận Chân, đều có thể cảm thấy ánh mắt như có như không của Dận Tự. Cách chỗ hắn ngồi gần như vậy, thật sự rất có cảm giác bị đè nén.

Không khí trong bữa tiệc sinh nhật rất hài hòa, rượu ngon giai nhân, đầy đủ mọi thứ.

Rượu quá ba tuần, khí sắc Dận Tường vẫn rất tốt, tửu lượng cũng không hề tệ. Hai gò má của Dận Chân đã hơi đỏ ửng, khuôn mặt trong suốt của Dận Tự giống như được phủ lên một màu đỏ nhàn nhạt.

Vân Yên thay cho Dận Chân một cái đĩa đựng xương mới, Dận Tự bên cạnh bỗng nhiên sẩy tay làm đổ chén rượu.

Vân Yên bất giác tiến lên đỡ lấy, nhưng rượu đã thấm ướt chiếc áo màu trắng ngà của hắn. Tiểu Nữ Tử đứng phía sau kêu lên một tiếng ai da rồi hỏi khăn! Vân Yên đang cầm khăn trên tay, sững sờ một lát nhưng chỉ có thể lập tức miễn cưỡng cung kính vội vàng khom người lau ——

Rượu chảy xuống vạt áo trên đùi hắn, dần dần biến thành một mảng màu sẫm.

Dận Tự dịu dàng cười nói:

- Để Tứ ca, Tam đệ và các chị dâu chê cười rồi, hôm nay có lẽ hơi say, đã thất lễ.

Khuôn mặt thật sự giống như hoa đào, nét mặt rạng rỡ anh tuấn.

Vân Yên nhếch môi ngồi xổm bên cạnh chân hắn, cầm khăn nhẹ nhàng lau vết rượu trên đùi, tay không dám động tới góc áo hắn dù chỉ một chút, đổ nước vào những chỗ như thế này, thật sự làm cho người ta đau đầu.

Con người sâu thẳm của Dận Chân nhìn Vân Yên đang quỳ lau, nhàn nhạt nói:

- Có vẻ tửu lượng Bát đệ không bằng trước đây rồi.

Dận Tự cười càng xán lạn hơn, ôn hòa nói vâng.

Vân Yên đứng dậy, Dận Tự rất tự nhiên vén áo bào mỉm cười khẽ gật đầu, tay trái nhẹ nhàng lướt qua chỗ Vân Yên vừa lau, giống như đang dịu dàng vuốt ve làn da người yêu.

Dận Chân bình thản nghiêng đầu nói với Vân Yên:

- Người xuống ăn cơm trước đi, Tiểu Thuận Tử đến hầu hạ thay.

Vân Yên vội vàng cung kính cúi đầu nói vâng, thay đổi vị trí với Tiểu Thuận Tử

Ra khỏi tiền sảnh Vân Yên khó khăn thở phào một hơi, động tác chạm nhẹ vào áo bào mới vừa rời của Dận Tự Vân Yên đã nhìn thấy. Đảo mắt đã qua ba năm, nhưng ý tứ người này dường như không hề thay đổi, thậm chí càng ngày càng táo tợn.

Vân Yên lặng lẽ ăn một chút mìn thầu và cháo trong nhà ăn, chuẩn bị đi từ cửa phụ về Tứ Nghi Đường. Vừa mới đến cái cây lớn bên cạnh đường rẽ vào cửa phụ, thì bị hù bởi một bóng người trước mặt! Người này không phải Bát Bối Lặc Dận Tự thì là ai!

Vân Yên theo phản xạ muốn bỏ chạy, nhưng có thể chạy tới nơi nào? Khi nàng đang cúi đầu định hành lễ thỉnh an, Dận Tự đã đưa tay đỡ lấy bả vai của nàng, ngăn nàng lại.

Vân Yên sợ tới mức vội vàng né tránh cánh tay của hắn, hoang mang nhìn hắn, làm thế nào mà hắn lại xuất hiện ở một góc hẻo lánh thế này?

Ở khoảng cách gần có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành của Dận Tự, đôi mắt hắn sâu như hồ nước mùa thu. Dịu dàng nhẹ nhàng hỏi:

- Tay còn đau không?

Vân Yên cúi thấp đầu, đến thở mạnh cũng không dám.

- Tạ ơn ân điển của Bát gia, đã sớm bình phục rồi ạ.

Dận Tự khom lưng nghiêng người về phía trước, mùi rượu nhàn nhạt trên người hắn cũng quyến rũ như vậy. Vân Yên hoảng sợ thối lui vào góc

tường.

- Hôm lão Thập thành thân nàng vẫn còn ôm cánh tay trái.

Vân Yên hoa mắt chóng mặt, gò má Dận Tự áp tới gần như thế, khiến nàng dường như không thể nào thở được.

- Nàng quên ta đã nói gì rồi sao, hửm?

Âm cuối của Dận Tự vô cùng mỉa mai, tiếng “hửm” kia hơi cao lên, rõ ràng dịu dàng như nước, khiến người ta cảm thấy ngay cả da thịt cũng phải thắt chặt lại.

Vân Yên tựa hồ không thể nói chuyện được với hắn, dáng vẻ của người đang đứng trước mặt nàng là dáng vẻ nàng chưa từng thấy bao giờ.

- Vân Yên... thích hoa không? Ta đã trồng nó vì nàng.

Khi nói hai chữ “Vân Yên”, hắn giống như đang thở dài, tình cảm hàm chứa trong đó như muốn nhẹ nhàng chiếm đoạt người ấy.

Vân Yên hít sâu một hơi muốn mở miệng, bỗng nhiên một ngón tay thon dài hữu lực nhẹ nhàng đặt lên đôi môi nàng, nàng sợ hãi muốn nghiêng đầu tránh né. Dận Tự vẫn không buông ra, áp sát cơ thể mình vào.

- Đừng nói gì cả, trừ phi nàng muốn người khác nhìn thấy.

Da đầu Vân Yên run lên từng cơn, im lặng bất động. Ngón tay Dận Tự nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi môi mềm mại của Vân Yên, Vân Yên cả kinh. Vội vàng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cúi đầu cười nhìn nàng, khuôn mặt trong suốt dường như rực rỡ đến chói mắt! Hoàn toàn không có ai cả!

Trong lòng Vân Yên không thể chịu nổi những nỗi sợ này, khụy đầu gối quỳ xuống, giọng nói khàn khàn khiến người khác phải tiếc thương:

- Bát gia, xin gia buông tha cho nô tì!

Đường cong gò má Dận Tự căng cứng lại, không mấy may gì đến lời nói của nàng. Chợt cách đó không xa vang lên một tiếng ho khan nhẹ nhàng, Vân Yên giật mình.

Dận Tự nghe thấy, khom người khẽ thì thào bên tai Vân Yên một câu rồi xoay người bước tới chỗ Tiểu Nữ Tử đứng gần đó, hai người cùng nhau rời đi.

Vân Yên nắm chặt lòng bàn tay, móng tay trái đâm vào khiến lòng bàn tay hơi đau. Người này, hoàn toàn không bị dao động.

Nàng chậm chậm đứng dậy, tiếp tục theo đường cũ trở về, đi được vài bước thì vô tình gặp một gã sai vặt, đứng lại chào hỏi, rồi tiếp tục cúi đầu đi về Tứ Nghi Đường.

Câu Dận Tự nói bên tai nàng là: "Thời tiết bắt đầu lạnh, nhớ mặc thêm quần áo."

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 58: Nô Tài Biết Tội

Trích dẫn: Vân Yên lẻ loi quay trở về Tứ Nghi Đường, không thể không nói tinh thần có phần chán nản, đối mặt với người như vậy, ngoài việc trốn tránh ra, không còn cách nào khác.

Cầu mà không được, trần trọc. Cầu mà được, vứt bỏ như chiếc giày rách.

Nô tài sống ở thời đại này, không khác gì một bộ quần áo cũ rách, không khác gì gia súc có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Vân Yên cúi đầu đang định lên cầu, bỗng gặp Tiểu Ngụy Tử cầm đồ vội vã chạy, thấy Vân Yên, y vội vàng nói:

- Vừa rồi Tiểu Thuận Tử tới tìm cô, bảo muốn lấy thuốc trị ho trong phòng Tứ gia, cái loại chuyên dùng trong cung ấy, mang đến chỗ rắc phúc tấn, nhưng lại không tìm thấy cô, cũng không biết thuốc ho được để ở đâu.

Vân Yên vội hỏi:

- Tiểu Thuận Tử đâu? Bây giờ tôi đi lấy.

Tiểu Ngụy Tử đáp:

- Tôi cũng không rõ, chắc là quay về rồi, quản gia vừa bảo tôi mang đồ đến chính phòng. Cô mau đi lấy đi.

Nói xong bưng đồ vội vã chạy đi.

Vân Yên nghe xong vội vàng cảm ơn, rồi nhanh chóng chạy về phòng, mở chiếc tủ nhỏ ở đầu giường Dận Chân ra, lấy lọ thuốc trị ho nhỏ được cất cẩn thận ở ngăn thứ hai đếm ngược từ dưới lên.

Ngẩng đầu lên mím môi quan sát bên ngoài phòng, Có lẽ Tiểu Thuận Tử sẽ không quay lại nữa. Nàng đành phải cầm lọ thuốc đến viện của trắc phúc tấn Lý thị phía tây bắc, không thể để chủ tử chờ lâu được.

Vân Yên vội vàng đi nhanh, giống như chạy bước nhỏ. Khó khăn mới đến được viện của Lý thị, chạm mặt Thu Hạng đứng trước cửa, rất lễ phép hỏi:

- Thu Hạng, xin hỏi Tiểu Thuận Tử có ở bên trong không? Ta tới đưa thuốc Tứ gia cần.

Thu Hạng ngẩng đầu nhìn nàng, nói:

- Tiểu Thuận Tử không ở đây.

Vân Yên cúi đầu nhìn lọ thuốc rồi lại ngẩng đầu,

- Tứ gia có bên trong không?

Đôi mắt giống quả hạnh nhân của Thu Hạng không khỏi lườm nàng một cái:

- Đang uống trà, người mang vào đi.

Vân Yên vội vàng gật đầu cảm ơn, đi vào bên trong. Vân Yên rất ít khi đến hậu viện, bình thường ngoại trừ Tứ Nghi Đường, thì cùng lắm nàng tới chính phòng vài lần, đưa Hoảng Huy đi chơi. Còn chỗ của Tổng thị hay Lý thị, số lần nàng đặt chân vào đếm trên đầu ngón tay, Dận Chân cũng rất ít khi đưa nàng đến.

Vân Yên bước vào sảnh ngoài, thấy không có ai. Loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện ở phòng trong, đành phải cúi đầu đi vào.

Vừa mới đến gần cánh cửa, đang định bấm báo, thì nghe thấy một tiếng ngâm khe khẽ mềm mại yêu kiều...

Sắc mặt Vân Yên trong phút chốc trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên

Cánh cửa khép hờ, bên trong tấm màn lớn màu đỏ bạc thấp thoáng hai bóng hình đang quấn vào nhau, bóng lưng vững chãi màu xanh thẫm của người đàn ông mông lung nhưng lại vô cùng quen thuộc. Người phụ nữ có thân hình duyên dáng yêu kiều ôm lấy cổ của người đàn ông, đôi tay trắng như tuyết, quần áo đã xộc xệch. Tiếng ngâm nga mềm mại không ngừng truyền ra: "Gia, để thiếp thân hầu hạ gia..." Mơ hồ có tiếng đàn ông thở gấp, tiếng thở gấp cuối cùng cũng khiến Vân Yên mặt cắt không còn một giọt máu.

Tiếng thở gấp của người phụ nữ càng ngày càng lớn, giữa ban ngày ban mặt khiến huyết quản người khác phải sôi sục.

Con người như lạc vào một thế giới khác.

Hiện thực không bao giờ là câu chuyện cổ tích, ông trời đã phơi bày bộ mặt tàn nhẫn nhất cho nàng, để nàng hiểu rõ cái gì là cuộc sống, còn nàng, là thân phận gì.

Vân Yên nắm chặt lọ sứ nhỏ trong tay, cơ thể gầy gò run lên bần bật, nàng hoảng sợ căn môi, không phát ra bất cứ tiếng gì, nhẹ nhàng lui về phía sau.

- Ai ui, người gặp quỷ à, đến đường cũng không nhìn.

Vân Yên vừa lui về con đường gần tiền sảnh, bỗng nhiên đụng phải một người phía sau lưng!

Thu Hạnh hung hãn lườm Vân Yên một cái, đưa tay xoa xoa bả vai. Vân Yên bị giọng nói bỗng nhiên cao vút của nàng ta làm giật mình, suýt thì hồn bay phách tán.

- Ai?

Trong phòng vang lên giọng nói hơi khàn của Dận Chân, mang theo sự tức giận.

Trong lòng Vân Yên run rẩy co thắt lại, thật sự gây họa rồi, có lẽ ngay cả tính mạng cũng không giữ lại được.

Sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng quỳ xuống đất.

- Tứ gia tha tội, nô tài tội đáng muôn chết!

Căn phòng trầm lặng ——

Cửa phòng bị mở ra, Dận Chân chậm chậm bước tới, nhìn thấy cơ thể nhỏ bé mỏng manh đang quỳ trước lối đi, nàng hèn mọn cúi thấp đầu, nhìn không rõ khuôn mặt, hai tay nắm chặt lọ thuốc nhỏ trị ho, đốt ngón tay mảnh khảnh dùng sức trên trắng bệch. Đôi vai gầy không ngừng run rẩy.

Vân Yên cảm thấy bản thân như đang bước vào hầm băng, lạnh đến mức vỡ vụn ra từng mảnh, mơ hồ thấy máu thịt lẫn lộn. Cả cơ thể lạnh run lên từng cơn, đến hàm răng cũng đánh vào nhau cầm cập. Nước mắt từ khóe mắt bắt đầu tuôn trào, nhưng bị nàng mạnh mẽ ép ngược trở về.

Dận Chân chậm rãi bước đến gần, vạt áo bào màu xanh thẫm xuất hiện trong tầm mắt nàng, trên vạt áo vốn dĩ không dính bụi trần khi lướt qua nàng đã có một vết nhăn.

Dận Chân ngẩng đầu híp mắt nhìn Thu Hạch bên cạnh Vân Yên, Thu Hạch sợ tới mức vội vàng quỳ xuống nói:

- Tứ gia, nô tài không cố ý... Nô tài bị nàng ta đụng vào.

Trắc phúc tấn Lý thị bước từ trong phòng ra, trên khuôn mặt xinh đẹp còn hơi phấp hồng, sắc mặt lộ rõ vẻ u oán và tức giận, khó khăn lắm mới... vậy mà lại bị tiếng kêu của Thu Hạch cắt đứt!

Nàng ta nhìn Thu Hạch, nha hoàn của mình và Vân Yên, nha hoàn của Dận Chân đang quỳ gối trước mặt chàng.

- Đám nô tài các người càng ngày càng không biết quy củ!

Cơ thể nhỏ bé của Vân Yên quỳ gối dưới chân Dận Chân, giọng nói khàn đặc thỉnh tội:

- Phúc tấn thứ tội, xin phúc tấn Tứ gia trách phạt.

Ánh mắt Lý thị đảo quanh, nũng nịu yêu kiều nói với Dận Chân bên cạnh:

- Gia, ngài làm chủ đi.

Đúng lúc này Tiểu Thuận Tử tìm không thấy Vân Yên lại gặp được Tiểu Ngụy Tử, biết nàng mang đồ tới cho y, vội vàng chạy đến viện Lý thị, vừa mới vào sảnh đã chứng kiến tình cảnh này, cũng nhanh chóng quỳ xuống cầu tình.

Dận Chân yên lặng vẫn đứng đó, không hề nói gì. Trên khuôn mặt nhìn không thấu cảm xúc, nhưng đường cong chiếc cằm đã đánh lại.

- Niệm tình các người vi phạm lần đầu, đến viện của mình quỳ hai canh giờ.

Giọng nói trầm thấp của chàng nói từng câu từng chữ.

Vân Yên nghe xong, yên lặng khom người dập đầu tạ ơn, đứng dậy lui ra ngoài. Bóng lưng nhỏ bé, vẫn co rúm lại run lên nhè nhẹ.

Thu Hạnh thấy Lý thị, nên ỷ lại một phần. Vô cùng oan ức mở miệng cầu xin tha thứ:

- Tứ gia phúc tấn mình xét, nô tài vô tội, là Vân Yên đụng phải nô tài, nô tài mới...

- Nếu không muốn quỳ hai canh giờ, thì lĩnh hai mươi gậy!

Dận Chân cắt đứt lời giải thích của Thu Hạnh, sắc mặt sa sầm đến dọa người.

Thu Hạnh hoảng sợ bật khóc thành tiếng, không ngừng cầu xin tha thứ. Lý thị cũng sợ đến mức không nói lên lời, trừng mắt nhìn bóng lưng nàng ta bị gã sai vặt kéo xuống mà không nói được gì.

Vân Yên buông thông cả người đi trên đường, gió đường như lửa qua cơ thể nàng, trống trải không gì che đậy. Nàng rụt bả vai lại cúi thấp đầu, giống như chỉ có tư thế này mới có thể giúp nàng ngăn lại những lạnh giá và đau đớn đang lan tỏa khắp đáy lòng, nỗi đau chưa đến mức rên rỉ lên thành tiếng. Vân Yên đi vào trong sân, yên lặng cúi đầu, hai đầu gối quỳ xuống. Làn da dưới chiếc áo mỏng manh chạm tới mặt đất lạnh như băng, ướt sũng nước. Nhưng nàng tựa hồ không còn cảm giác gì nữa rồi, bởi vì cơ thể nàng còn lạnh hơn, hàm răng không còn theo sự khống chế bắt đầu run lên.

Còn có thể quỳ trong này, đã là vạn lần may mắn, phải cảm tạ trời xanh rủ lòng thương, còn phải cảm tạ Tứ gia khoan dung độ lượng.

Ở thế kỉ 21 đi làm công cho người khác, mỗi ngày đều phải cẩn thận, chỉ sợ đánh vỡ bát cơm, khiến nàng và mẹ phải sống lang thang nay đây mai đó, không có tiền ăn cơm mua thuốc. Mà bây giờ làm nô tài, một thân một mình. Không chỉ lo không giữ nổi bát cơm, mà bất cứ lúc nào cũng khó bảo toàn được tính mạng.

Trời đất không có lòng người, coi bách tính như chó rơm (1). Nhân sinh mà bất bình đẳng, bao nhiêu mạng người như con kiến hôi, đau khổ vùng vẫy. Chuyện đáng sợ nhất của một người, là không ai biết bản thân mình là gì. Vân Yên biết, vẫn luôn biết.

Nước mắt từ tận đáy lòng và nơi hốc mắt không biết nên chảy từ đâu, tính mạng giống như bị khoét rỗng. Ba chữ “Tứ Nghi Đường” trên tấm hoành trước cửa viện, ba chữ vẫn thanh tú phóng khoáng như vậy, gió thu thổi qua đình viện, lá cây bắt đầu tàn lụi. Có những chiếc lá khô rơi xuống bờ vai nàng, rồi cuốn theo chiều gió.

Bàn tay Dận Chân buông xuống bên người, nắm chặt lại thành quyền, đáy mắt đã không che giấu nổi sự đau đớn. Chàng chậm rãi bước vào trong sân, nhìn chăm chăm vào thân hình nhỏ bé cuộn tròn giữa đại viện, rõ ràng nàng đang run rẩy trong gió thu, nhưng vẫn thẳng tắp cúi đầu quỳ gối.

Chàng biết rõ, nàng đã nhìn thấy.

Nàng thấp kém như vậy quỳ dưới chân chàng, giọng nói thê thảm: "Tứ gia tha tội, nô tài tội đáng muôn chết!"

Đôi mắt chim ưng sâu thẳm của chàng yên lặng nhìn nàng, cắn chặt răng đi tới trước nàng đang quỳ gối. Trong tầm mắt Vân Yên xuất hiện vật áo bào màu xanh thẫm, hoảng sợ đau đớn.

- Đứng lên đi, theo ta về phòng.

Trong mỗi câu chữ trầm thấp của Dận Chân đều chứa sự đau xót.

Vân Yên rứt bả vai lại, nổi đau và sợ hãi cắt thành một vết sắc lẹm trong tim nàng. Nước mắt ngưng tụ nơi đáy mắt, rơi xuống mặt đất. Cúi rạp người xuống, dập đầu trên nền đất.

- Nô tài không dám.

Bốn chữ được nói ra, giọng nói đã khàn đặc.

Dận Chân cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé của nàng, đưa tay ra muốn nâng nàng dậy. Vân Yên nhận ra, trong nháy mắt hoảng sợ né tránh, cơ thể nghiêng ngả ngã xuống mặt đất, nước mắt theo hai gò má tái nhợt chảy xuống.

Trời đã sập tối, ánh trăng vén chiếc mạng che khuôn mặt dịu dàng của nàng lên. Trong đêm tối đầu thu, trong sáng xinh đẹp khiến người khác phải xúc động. Vân Yên vẫn đang quỳ trong sân, thân hình gầy gò dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng lại vô cùng kiên cường.

Dận Chân đứng trong căn phòng tối mịt, nhìn chăm chăm vào bóng hình trong sân, trong mắt đều chứa đầy sự xót xa, trần trụi không cần che giấu.

Mưa từ từ rơi xuống, trong gió thu ban đêm càng thêm lạnh lẽo. Quần áo mỏng manh của nàng từ từ bị cơn mưa càng lúc càng to thấm ướt, nhưng nàng lại không để ý.

Dận Chân nghe thấy âm thanh rào rào bên tai, nương theo ánh trăng mới phát hiện trời đang bắt đầu mưa. Dận Chân lao ra, một tia chớp sáng chói đánh xuống nơi chân trời, chiếu sáng đôi mắt đã trắng bệch!

Dận Chân lao ra ôm Vân Yên đang quỳ trên mặt đất vào trong phòng!

Vân Yên trong phút chốc không kịp giãy dụa, giống như một con mèo nhỏ bị dọa sợ, toàn thân ướt đầm được Dận Chân lao đến ôm vào ngực.

Vừa vào trong phòng, Vân Yên bắt đầu hoảng sợ vùng vẫy muốn xuống, Dận Chân sợ làm thương nàng nên không dám siết chặt. Nàng vừa thoát khỏi kẽ hở liền chạm chân xuống mặt đất, hai chân đều đau đớn như không phải là của mình, đầu gối bủn rủn như bị kim châm, cả cơ thể như muốn ngã xuống.

Dận Chân thoáng cái ôm nàng từ phía sau, Vân Yên càng thêm hoảng sợ giãy dụa, muốn xông ra bên ngoài.

Dận Chân buộc phải đưa tay đóng mạnh cửa lại, để ánh trăng và mưa gió ở bên ngoài cánh cửa.

Đầu Vân Yên áp trên cánh cửa, cơ thể cuộn tròn bị Dận Chân ôm trọn, nàng cắn chặt môi, tiếng nước nở nơi cổ họng giống như con thú nhỏ sắp chết.

Dận Chân ôm chặt lưng nàng, đầu đã đặt trên bả vai gầy gò của nàng, cõi lòng tan thành từng mảnh.

- Vân Yên... Vân Yên... Vân Yên...

Dận Chân không ngừng nỉ non bên tai Vân Yên, không nói gì khác, chỉ gọi tên nàng từng tiếng. Giọng nói kia, đau đớn tận trong xương tủy còn hơn cả nước mắt, giống như một con dao sắc nhọn đâm thật sâu vào trái tim.

Nước mắt nàng rơi xuống, cả cơ thể căng cứng tựa người trên cánh cửa, tiếng nước nở nghẹn ngào như kéo dài không ngừng. Dận Chân đứng sau lưng khom người ôm chặt nàng, ôm trọn vòng eo mảnh mai của nàng vào lồng ngực, dường như muốn hòa lẫn nàng vào xương máu mình...

Bên ngoài sấm sét đùng đoàng, mưa như trút nước, gió lạnh mưa to, cả thế giới là một mảnh hỗn loạn.

– HẾT CHƯƠNG 58 –

(1) Trích từ “Đạo Đức Kinh” – Lão Tử.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 59: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Biệt

Trích dẫn: Đêm hôm đó, Vân Yên bệnh nặng một trận, sốt cao không hạ. Đại phu đến bắt mạch chẩn là thương hàn, do vừa kinh hải quá độ lại vừa cảm mạo phong hàn (cảm lạnh) tạo thành. Cũng may Dận Chân mời đại phu có y thuật cao siêu, ba ngày sau cuối cùng nàng cũng hạ sốt tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại Vân Yên lấy lại thần sắc giống trước đây, chỉ có điều cơ thể ngày càng thêm gầy gò, nàng ngày càng kiệm lời, khi hầu hạ Dận Chân cũng càng thêm cung kính, đứng sau lưng Dận Chân giống một hình bóng có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Mà chỉ cần Dận Chân muốn đưa tay chạm đến nàng, nàng càng hoảng sợ trốn gay gắt hơn. Dận Chân chỉ có thể yên lặng giữ chặt nàng bên người, những thứ khác cũng không muốn nghĩ.

Càng vào thu đêm càng ngày càng lạnh, có những lúc, nửa đêm Dận Chân tỉnh dậy trên giường, lẳng lặng ngồi trước bàn làm thơ, Vân Yên cũng tỉnh dậy yên lặng khoác thêm áo cho chàng, xem những câu thơ nhưng từ trước đến nay không hề nói gì

Dạ hàn lậu vĩnh thiên môn tĩnh, phá mộng chung thanh độ hoa ảnh.

Mộng tỉnh hồi tư ức tối chân, na kham mộng đoản nán thường thân.

Ngọt tọa thùy giáo mộng canh thêm, khởi bộ tu lang phong động liêm.

Khả liên lương địa cách ngô việt, thử tình duy phó thiên biên nguyệt.
(1)

Có những lúc, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng lại như xa cách tận chân trời, không có cách gì vượt qua khoảng cách, không có cách gì để chạm tới dung nhan người ấy, giữa hai người, là những ngày trôi qua, rồi lại tiếp tục trôi qua như thế.

Hoảng Huy biết Vân Yên đổ bệnh nằm mê man, dường như khóc đến nổi cả người đầm nước mắt. Sau khi Vân Yên tỉnh lại vừa giúp thẳng bé lau nước mắt vừa nói với nó, nhóc mà cứ khóc nhè là sau này không lấy được vợ đâu. Thằng nhóc hít hít cái mũi nhỏ đã ửng đỏ: "Không sợ, Hoảng Huy có vợ rồi. Tỉ quên rồi sao, Hoảng Huy lớn lên muốn lấy Vân Yên làm vợ." Vân Yên cười nói ngốc à, nước mắt đã sắp rơi xuống.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, khi tháng chín đến, Khang Hi chuẩn bị nam tuần.

Các hoàng đế Thanh triều đều không thích quanh năm suốt tháng làm tổ ở Tử Cấm Thành, mà thích thế giới rộng lớn hơn. Mang theo con trai đi khắp non sông gấm vóc, chỉ điểm giang sơn, Khang Hi Đại Đế không thể nghi ngờ gì là một anh tài kiệt xuất.

Ngày mười sáu tháng chín, Khang Hi lệnh cho các bộ lại, hộ, binh, công cùng nam tuần thị sát công trình trị thủy, nhắc lại nhiều lần những điều cấm trong nam tuần. Ngày hai mươi lăm lại cùng với Thái tử Dận Nhưng, Tứ A Ca Dận Chân, Thập Tam A Ca Dận Tường lên đường nam tuần.

Dận Chân chắc chắn sẽ không để Vân Yên ở lại một mình, Vân Yên buộc phải đứng ở chỗ chàng có thể chạm tay vào, chàng mới có thể an tâm một phần.

Vân Yên chỉ yên lặng chuẩn bị hành trang, Dận Chân khẳng khẳng bảo nàng mang theo chiếc áo khoác ngoài và bao tay làm từ da cáo trắng sẵn được năm thứ ba mươi chín. Vân Yên đành phải để vào trong bọc hành lí, cùng Dận Chân lên đường.

Dận Chân sắp xếp để Vân Yên ngồi trong xe ngựa, kiên quyết bắt nàng mặc chiếc áo khoác từ lông cáo trắng sẵn được năm thứ ba mươi chín ấy. Một cục bông nhỏ mềm mại trắng như tuyết núp trong một góc xe ngựa, Dận Chân mới an tâm ngồi đọc sách.

Vân Yên từ khi theo Dận Chân chạy ngược chạy xuôi mới phát hiện, Khang Hi trong bốn mùa đều có hoạt động, rất giống hoạt động chơi xuân hoặc du ngoạn mùa thu hồi bé khi nàng còn đi học.

Chuyến đi lần này Thập Tam A Ca Dận Tường dẫn Hoan Sinh cùng đi theo, nhìn thấy Vân Yên, vô cùng vui mừng. Vân Yên mỉm cười bình thản.

Đi xe mệt nhọc, lộ trình của chuyến nam tuần này quả thật rất xa, ý nghĩa của nam tuần lần này tuyệt đối không chỉ là du ngoạn ngắm cảnh mùa thu.

Đoàn xe và người đi qua Vĩnh Thanh, Văn An, Hà Gian, Hiến Huyện, Phụ Thành, Cảnh Châu, đi đến đâu được bách tính kính ngưỡng đến đó. Bản thân Khang Hi cũng vô cùng quan tâm tới dân chúng và khảo sát quan lại địa phương.

Vân Yên thỉnh thoảng vén một góc rèm xe ngựa lên, nhìn những người dân bình dị trên đường, bỗng nhiên rất hoài niệm. Dù là con người ở thời đại nào, đều trải qua cuộc sống tương tự như vậy.

Một đôi vợ chồng dùng tiền lẻ tiết kiệm được trong một ngày mua một xôi kẹo hồ lô cho đứa con, thằng bé liếm liếm, khuôn mặt tươi cười ngây thơ.

Mà không giống với cảm giác cung kính hết sức lo sợ của các phúc tấn thiếp thất đối với các hoàng tử trong hoàng gia.

Thật ra, Tứ Bối Lặc Dận Chân cũng được coi như là quan tâm thỏa đáng các phúc tấn thiếp thất hoàng tử trong phủ, nhưng trong phủ đã nói một thì không có hai, nói cách khác không ai có thể xen vào uy nghiêm của chàng.

Trên đường, Thái tử Dận Nhưng thường xuyên đến xe ngựa Dận Chân bàn chuyện chính sự, thoát nhìn hình như có điều gì đang lo nghĩ. Dận Chân thường thường nhíu mày, cũng rất kiệm lời.

Bình thường khi vào lúc này, Vân Yên sẽ nhận lời Dận Tường và Hoan Sinh vào trong xe ngựa của họ nói chuyện, cũng là để lại không gian riêng cho Thái Tử. Trên xe ngựa Dận Tường cùng với mọi người nữa cười nói vui vẻ. Hoan Sinh hăng giọng lại cho ngọt, nhẹ nhàng ngâm nga một khúc nhạc, Dận Tường và Vân Yên ngồi bên cạnh vỗ tay khen ngợi. Ở cùng với bọn họ, Vân Yên cũng dần dần tìm lại sự thoải mái vui vẻ trước đây.

Có đôi khi Dận Chân cách một đoạn sẽ xốc rèm xe mình lên, hoặc sai người gọi Vân Yên quay trở về.

Làm sao đây? Có lẽ tốt nhất nên buộc nàng quanh lưng quần.

Mùng bốn tháng mười hai, đoàn người và ngựa đến hành cung Đức Châu. Mà trong quá trình đi tuần tra ở đây, Thái tử Dận Nhưng bị Khang Hi trách mắng nghiêm khắc, nên Thái tử bị kinh hãi nhiễm phong hàn, ngã bệnh không dậy nổi.

Dận Chân đến thăm Thái tử, sau khi nói chuyện một hồi lâu mới quay trở lại phòng. Vân Yên thấy sắc mặt chàng có phần phức tạp, trầm mặc không nói.

Mấy ngày sau, Khang Hi để Thái tử Dận Nhưng ở lại hành cung Đức Châu dưỡng bệnh, triệu Sách Ngạch Đồ đến chăm sóc cho Thái tử. Khang Hi đưa Dận Chân và Dận Tường theo tiếp tục chuyến đi. Ngày hai mươi mốt đến Thái Sơn, Khang Hi và Dận Chân cùng nhau đánh cờ nói chuyện, chỉ phái một mình Dận Tường đến Thái Sơn cúng tế. Sau đó, hành trình gián đoạn nửa chừng, quyết định quay trở về kinh, đợi đến sang năm tiếp tục nam tuần.

Đoàn người quay trở lại đường cũ, đến hành cung Đức Châu, Khang Hi đưa Thái tử Dận Nhưng đã khỏi bệnh cùng đi, ngày hai mươi sáu trở lại kinh thành.

Sau khi quay trở lại phủ, Vân Yên khôi phục lại một phần như trước kia. Chỉ có điều vẫn cung kính khiêm tốn, bình thường nói không tới mấy câu với Dận Chân.

Dận Tường tinh ý phát hiện Vân Yên sau khi khỏi bệnh không còn vui vẻ thoải mái như trước đây, mặc dù không biết nguyên do, nhưng cậu ta luôn nghĩ cách để khiến nàng vui vẻ. Sau đó đề nghị Dận Chân leo núi du ngoạn mùa thu. Dận Chân thấy sau khi bình phục Vân Yên luôn vui vẻ khi đi cùng với Hoan Sinh, nên cũng gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, trời mùa thu cao trong xanh không khí mát mẻ. Dận Tường Dận Chân đưa Hoan Sinh và Vân Yên đến Tây Sơn.

Thanh Sơn thu vào trong tầm mắt, đẹp không sao kể xiết.

Hoan Sinh giống như một Tiểu Yến Tử vui vẻ, líu ríu không ngừng. Vân Yên đứng bên cạnh mỉm cười bình thản. Dận Chân nhìn thấy Vân Yên nở nụ cười, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ mà mềm mại.

Mấy người cùng leo lên núi, bởi vì cánh tay Vân Yên còn có vết thương cũ, nên Dận Chân đi đến đâu cũng đỡ ý, sợ nàng không cẩn thận bị ngã. Nhưng khi bảo vệ nàng, nàng lại vừa cung kính vừa né tránh.

Đi được nửa đường, Vân Yên vấp phải một hòn đá nhỏ, lão đảo một cái. Dận Chân vội vàng kinh sợ muốn đi lên dìu nàng, nàng nhưng Dận Tường đứng bên cạnh nàng đã nhanh một bước tiến lên đỡ lấy Vân Yên, mỉm cười dịu dàng sau đó dìu nàng lên. Khuôn mặt Vân Yên cũng lộ ra nụ cười không dễ nhìn thấy, nói tạ ơn Thập Tam gia.

Nhìn nụ cười của Vân Yên đối với Dận Tường, nội tâm Dận Chân dường như đang cuồn cuộn, gương mặt nhìn lại cảm thấy khó chịu.

Leo đến đỉnh núi, cảnh sắc thật sự vô cùng đẹp, thu vào tận trong đáy mắt.

Gió thu hiu hiu thổi, khói bếp xa xa lượn lờ, còn có thể nghe thấy tiếng chuông réo rắt nơi chùa chiền phía xa trầm tĩnh truyền tới

Dận Tường giang tay, tiếng cười lang lang. Cậu ta nghiêng đầu nhìn Vân Yên, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp xoay động, mở miệng ngâm nga:

“Tế sắc lai tây sáng, vân đoan kiến viễn phong.

Thúy hàm tân vũ trọng, thanh ái vân yên nùng.

Dật hưng đăng sơn kịch, thanh âm cách tự chung.

Hà thì tham thắng tích, tuyền thạch kỷ du tung.” (2)

- Tứ ca, thơ đệ làm thế nào?

Dận Tường cười tươi xán lạn nhìn Dận Chân.

Dận Chân hơi trầm ngâm, hơi nâng cằm lên lên nở nụ cười.

- Thập Tam đệ, ta cũng có một bài, mọi người nghe thử xem thế nào?

Nhưng ánh mắt lại phiêu lãng đến chỗ Vân Yên.

“Đình dẫn vi phong thử khí yên, bích không như tẩy tịnh vân yên.

Địa nhiều giai cảnh cung thanh thưởng , tiết tổng tân lương xứng ngộ miên.

Kỷ xử thiên minh trừ tích thúy, sở hành ngư đội nhạc y liên.

Thùy vân thu sắc đa tiêu sắt, vô hạn thanh sơn nhập mục nghiên.” (3)

Vân Yên yên lặng cúi đầu, không lên tiếng.

Hoan Sinh đứng bên cạnh lại ngạc nhiên hiểu ra, hô lên một tiếng kinh ngạc:

- A, trong thơ của Tứ gia có tên của chị Vân Yên. Thật là trùng hợp!

Dận Tường méo miệng:

- Trong thơ của ta cũng có, sao người không nghe ra.

Cậu ta quay đầu lại tươi cười rạng rỡ:

- Nhưng dù sao thơ của Tứ ca đương nhiên hay hơn đệ một bậc, Thập Tam cam tâm tình nguyện chịu thua ——

(1) Bài thơ “Hàn Dạ Hữu Hoài” của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Đêm lạnh càng ngày càng sâu nhà nhà nơi nơi đều yên tĩnh, trong lòng cảm thấy hiu quạnh nghe tiếng nước chảy tí tách ở đồng hồ nước bỗng nhiên tỉnh lại từ cơn mơ.

Tỉnh lại từ giấc mộng nhớ lại cảnh mơ chân thật vừa rồi, đáng tiếc giấc mộng đẹp thì ngắn ngủi mà không phải lúc nào cũng mơ thấy.

Sau khi tỉnh dậy ngồi ngây ngốc nửa tỉnh nửa mê, ai biết rằng giấc mộng từng cơn nối tiếp nhau, vì vậy đứng dậy đến hiên nhà tản bộ cho tỉnh

táo, gió thổi làm lay động mảnh trúc nơi mái hiên.

Đáng thương thay hai đất Ngô Việt* cách trở, tình này duy chỉ gửi tới ánh trăng nơi tận chân trời (* Ngô chỉ Giang Tô, Việt chỉ Chiết Giang, câu thơ này chỉ tình cảnh xa cách người yêu vạn dặm)

Nguồn: baidu.

(2) Bài thơ "Tây Sơn" của Ái Tân Giác La Dận Tường. Tạm dịch nghĩa:

Sắc trời phía tây sau cơn mưa quang đãng, đám mây* vờn quanh đỉnh núi phía xa. (Mây: Vân)

Cơn mưa to mang theo màu xanh biếc, thanh ái làn khói* đêm dày đặc. (Khói: Yên)

Nhàn hạ hứng thú leo núi bằng đôi guốc gỗ, thanh âm cách tiếng chuông chùa.

Bao thưở tìm cảnh đẹp, dấu chân dạo chơi để lại trên hòn đá suối.

(3) Bài thơ "Lập thu nhật di tình đình" của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Đình mang cơn gió nhẹ đến thổi bay khí nóng mùa hè, bầu trời xanh như mây khói* được gội rửa. (*Vân Yên có nghĩa là mây khói)

Yên tĩnh thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, thời tiết chuyển giao mát mẻ vừa vặn cho giấc ngủ trưa.

Tiếng ve kêu râm ran đâu đây nơi núi non, những đàn cá vui vẻ trong làn sóng lăn tăn.

Ai nói sắc thu dịu hiu, núi xanh xinh đẹp vô hạn lọt vào trong tầm mắt.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 60: Ngày Thu Ở Tứ Nghi Đường * Hoa Quế Rơi

Trích dẫn: Mùa thu của hương hoa quế vàng sắp trôi qua, tháng ngày trong Tứ Nghi Đường vẫn yên tĩnh giống như ánh nắng buổi chiều.

Buổi chiều khi sắc trời trong xanh Vân Yên sẽ đứng trên ghế hái hoa quế trong sân xuống, Dận Chân ngồi trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn nàng, thấy nàng đang đứng trên ghế ngắt hoa quế, cơ thể gầy gò khi có gió thu thổi qua, giống như có thể bị thổi ngã bất cứ lúc nào. Bàn tay cầm sách của Dận Chân siết chặt lại, đứng lên khỏi chiếc bàn, bàn tay cầm cuốn sách đặt sau lưng, bước ra khỏi phòng dạo bộ đến phía sau chiếc ghế của Vân Yên, cản lại những cơn gió thu, yên lặng ngắm nàng đang nhón mũi chân hái hoa quế.

Vân Yên hái hoa quế xong thì đặt trong khăn tay rồi gói lại, chuẩn bị xuống. Quay người lại đã thấy Dận Chân không hề nói tiếng nào đứng ngay phía sau lưng, dọa nàng giật mình, cơ thể lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống — Dận Chân vội vàng đưa tay ra đỡ lấy cơ thể nàng, nhẹ nhàng ôm nàng xuống. Vân Yên nhanh chóng rời khỏi lồng ngực của chàng, cúi đầu hành lễ nói tạ ơn Tứ gia.

Hoa quế được bọc kĩ trong khăn tay rơi xuống bả vai và trang sách trong tay Dận Chân, những bông hoa li ti mang theo hương thơm trong trẻo ngọt ngào.

Ngón tay Dận Chân vân vê những cánh hoa nhỏ rồi đưa lên chóp mũi, mắt hơi híp lại nhẹ nhàng ngửi:

- Ủ một chút rượu hoa quế đi.

Vân Yên lại hái thêm nhiều hoa quế, dưới sự chỉ dẫn của Dận Chân, nàng trải hoa quế đã hái được ở nơi thoáng khí râm mát, phơi một đêm. Cả vườn đều tràn ngập mùi hoa quế, ngay cả phòng Dận Chân và ống tay áo Vân Yên đều thoang thoảng mùi hương ngọt ngào trong trẻo này.

Ngày hôm sau Vân Yên lấy hoa quế đã rửa sạch ra, bỏ cạn. Dận Chân bỏ thêm đường cát vào một phần hoa quế, Vân Yên cẩn thận trộn đều, cuối cùng đậy kín bình sứ để rượu lên men.

Khoảng ba ngày sau, Dận Chân và Vân Yên nhẹ nhàng mở bình sứ ra, thêm rượu gạo và nhân sâm vào, sau đó cẩn thận đóng kín miệng bình, Vân Yên đặt bình sứ ở nơi ưả tối để bảo quản.

Chỗ hoa quế còn lại, Vân Yên dùng để ngâm trà hoa quế, cũng học luôn cách hấp bánh hoa quế.

Dận Chân cũng lấy một phần hoa quế làm nước hoa quế (quế hoa lộ), còn cô lại thành cao hoa quế đặt trên chiếc bàn nhỏ đầu giường Vân Yên.

Những bông hoa quế cuối cùng trong mùa thu ở Tứ Nghi Đường đã được tận dụng như vậy, khiến mùi hương ngọt ngào mà trong trẻo trên người nàng thấm sâu vào đáy lòng người khác.

Thập Tam A Ca Dận Tường và Thập Tứ A Ca Dận Trinh lần lượt tiến hành nghi lễ nạp trắc phúc tấn. Mặc dù không phải lấy đích phúc tấn, nhưng cũng ngồi kiệu đỏ, tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên, cho nên tổ chức cũng vô cùng náo nhiệt.

Vân Yên đi theo Dận Chân cùng tham gia tiệc cưới.

Dận Tường mặc bộ hỉ phục đỏ thẫm thật sự rất anh tuấn, đôi mắt màu hổ phách của cậu ta sáng ngời, diện mạo tuấn tú như vậy, bờ vai ngày càng

vững chãi và dáng người ngày càng cao lớn.

Dận Tường, thật sự đã trưởng thành rồi. Cậu ta, đã thành thân rồi.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân mỉm cười, trong lòng xúc động. Nàng vẫn còn nhớ câu nói năm ấy của cậu thiếu niên đơn thuần đó “Ta cũng muốn một cái kết giống của Tứ ca”, cậu ta giống như cơn gió dịu dàng, giống như trời đất sáng trong. Đó chính là cậu thiếu niên năm nào.

Dận Tường bị các hoàng tử vây xung quanh, nên Vân Yên không nhìn thấy được. Nhưng khi nhìn thấy cậu ta, cậu ta vẫn trong sáng như vậy, là một cậu thiếu niên tốt.

Dận Tường nghe thấy tiếng thông báo Tứ Bối Lặc đến, thoát bỗng ngẩng đầu ngược nhìn bọn họ ở cửa. Chạy giống như đang lao ra.

Dận Chân mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ nếp nhăn trên vạt áo hi phục của Dận Tường, nói:

- Đã bao nhiêu tuổi rồi còn chạy.

Dận Tường vẫn nhìn Dận Chân rồi nở nụ cười:

- Tứ ca, huynh đến rồi.

Sau đó lại nhìn Vân Yên, trong đôi mắt lóe sáng.

- Vân Yên.

Vân Yên cúi đầu lấy một cái bọc khăn được gói kĩ, nhẹ nhàng mở ra:

- Thập Tam gia, Vân Yên không có gì cho ngài, đây là một chút tấm lòng của Vân Yên.

Trong lòng bàn tay mảnh khảnh của Vân Yên là một cái kết đồng tâm lớn tinh xảo màu đỏ thắm nằm trên chiếc khăn màu vàng nhạt.

Đây là món quà chuẩn bị cho hôn lễ của Dận Tường mà Vân Yên đã tỉ mỉ thắt trong nhiều ngày. Trong thời đại này, tất cả những gì nàng có đều thuộc về Dận Chân, vì vậy chỉ có thứ đồ nhỏ bé thế này, nàng mới có thể tặng Dận Tường.

Dận Tường nhìn chăm chăm vào kết đồng tâm đỏ thắm, vài giây sau mới nhẹ nhàng lấy cái kết trong tay Vân Yên, cẩn thận bọc kĩ lại cất trong ngực, ngẩng đầu mỉm cười:

- Vân Yên, cảm ơn người.

Vân Yên hơi cúi đầu, cung kính hành lễ đáp lại.

* * * * *

Thập Tứ A Ca Dận Trinh nạp trắc phúc tấn Thư Thư Giác La thị, Vân Yên dường như có thể thông qua cậu ta nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên của Dận Chân khi nạp đích phúc tấn, huynh đệ bọn họ giống nhau như vậy, nhưng cũng khác nhau như thế.

Thời gian yên tĩnh trôi qua các kẽ ngón tay, một màu bạc bao trùm thành Bắc Kinh giống như một cô thiếu nữ mặc quần áo mùa đông, xinh đẹp mà thanh khiết.

Khi tết âm lịch sắp đến, hoàng đế Khang Hi lại chuẩn bị nam tuần lần thứ tư. Qua tết nguyên tiêu, ngày mười sáu tháng giêng sẽ khởi hành, Thái tử Dận Nhưng, Tứ Bối Lặc Dận Chân, Thập Tam A Ca Dận Tường vẫn đi theo.

Bởi vì xuân vẫn se lạnh, nên khi sắp xếp hành lí Vân Yên mang theo rất nhiều quần áo và đồ dùng hàng ngày, theo Dận Chân một lần nữa lên

đường đi nam tuần.

Sau thi thành thân thì Dận Tường có vẻ chín chắn hơn so với trước kia rất nhiều. Mặc dù như thế, nhưng vẫn rất thân thiết mỗi khi gặp Dận Chân, khi nhìn thấy Vân Yên sẽ cười rất rạng rỡ.

Bởi vì Trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị mang bầu, nên Hoan Sinh ở lại trong phủ chăm sóc. Dận Tường chỉ dẫn theo Tiểu Xuyên Tử đi cùng. Trong cuộc sống hằng ngày, Vân Yên thường sẽ chuẩn bị cho Dận Tường thêm một phần dựa theo Dựa Chân. Quần áo cậu ta ấm lạnh ra sao, Vân Yên cũng sẽ chú ý hơn.

Cảnh sắc và con đường quen thuộc, ngày hai mươi bốn cuối cùng cũng đến phủ Tế Nam, Khang Hi đưa Dận Nhưng, Dận Chân và Dận Tự đến ngắm Trân Châu Tuyền và Báo Đột Tuyền tuyệt đẹp của Tế Nam, còn đặc biệt để lại một bài thơ.

Ở Trân Châu Tuyền và Báo Đột Tuyền, Dận Chân nhận mệnh của Khang Hi làm hai bài thơ, cả hai bài đều nhận được sự khen ngợi.

Trân Châu cự hữu danh, quan thụ nhất hoằng minh.

Tự phí quang mỹ định, vô phong lãng tự bình.

Lưu trường tri vật nhuận, nguyên khiết giác tâm thanh.

Lưỡng độ yêu thần thưởng, rừng hoằng hà sủng vinh. (1)

Và

Lịch hạ trọng lâm vũ bái dương, danh tuyền dạng dạng lệ trì quang.

Phất khai ngọc kính hàm thiên ảnh, khán dũng ngân đào phún tuyết hương.

Duệ tảo tích tăng huyền nhật nguyệt, ân huy kim hựu chiếu thương lãng.

Ôn nhiên nhũ dịch thông linh mạch, phái dẫn dương hòa hạo kiếp trường. (2)

Ngày hai mươi sáu tháng giêng, leo Thái Sơn, ở lại Thái An Châu.

Khang Hi cẩn thận hỏi thăm tình hình cuộc sống dân chúng địa phương, lệnh miễn thuế ruộng cho hai mươi tư châu huyện ở Sơn Đông mà nam tuần đã đi qua năm Khang Hi thứ bốn mươi một. Đồng thời cũng miễn thuế ruộng chưa nộp cho hai mươi lăm châu huyện bị thiên tai mất mùa ở Sơn Đông, tiền thuế ruộng của năm Khang Hi thứ bốn mươi hai sẽ phân thành ba năm để thu.

Ở lại đến tháng hai, Khang Hi tiếp tục nam tuần. Mừng hai tháng hai, Khang Hi lệnh cho tổng đốc đường sông Trương Bằng Cách ở huyện Tú Thiên vận chuyển hai vạn thạch gạo theo đường sông đến Tế Ninh, Duyên Châu giảm giá bán cho dân; lệnh cho tổng đốc thủy vận Tang Ngạch chuyển hai vạn thạch gạo tới Thái An cứu tế.

Ngày đó, hoàng đế Khang Hi qua cầu Ngũ Hoa huyện Tú Thiên đến Trung Hà, thị sát công trình đê điều. Đến huyện lỵ Tú Thiên, qua sông Hoàng Hà, ở lại huyện Đào Nguyên.

Ngày mừng bốn tháng hai, lên thuyền từ huyện Đào Nguyên, thị sát công trình trị thủy, lệnh cho Trương Bằng Cách gia cố công trình đê điều từ Yên Đôn Đào Nguyên đến Long Oa.

Ngày mừng năm, thuyền vào Thanh Khẩu, lệnh cho Trương Bằng Cách đào kênh đào dẫn nước từ Đào gia trang đến Dương gia trang, dẫn nước ra sông Trung Hà. Cũng ngày này, đến phủ Hoài An.

Ngày mùng tám, dừng tại phủ Dương Châu, ngày mùng chín lên thuyền qua sông, đến Kim Sơn Giang Thiên tự, tự tay viết tấm hoành “Động tĩnh vạn cổ” treo trong chùa. Cũng ngày này đến Trấn Giang, Kinh Thường Châu, Tô Châu, Gia Hưng.

Ngày mười lăm tới Hàng Châu, kiểm duyệt quan binh đóng tại Hàng Châu, dẫn các hoàng tử đi săn bắn. Biểu hiện của Thập Tam A Ca Dận Tường vô cùng xuất sắc.

Trên có thiên đường dưới có Tô Hàng, ban đêm ở Tây Hồ Hàng Châu đặc biệt mê người. Khang Hi du thuyền trong đêm trên Tây Hồ Hàng Châu, mê ly như đang say mộng.

Bạch Cư Dị thời Đường có viết:

"Giang Nam hảo, phong cảnh cựu tăng am. Nhật xuất giang hoa hồng thăng hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam. Năng bất ước Giang Nam." (Giang Nam đẹp, phong cảnh vẫn từng ham. Năng rực hoa sông hồng tựa lửa, xuân về sông nước lục như trà. Sao chẳng nhớ Giang Nam?) (3)

Tô Đông Pha thời Tống có viết:

"Thủy quang liễm diễm tình phương hảo, sơn sắc không mông vũ diệc kỳ. Dục bả Tây Hồ tỷ tây Tây Tử, đạm trang nùng mạt tổng tương nghi." (Dưới nắng long lanh màu nước biếc, trong mưa huyền ảo vẻ non tươi. Tây hồ khá sánh cùng Tây Tử, nhạt phấn nồng son thắm tuyệt vời.) (4)

Khang Hi là vị hoàng đế vừa có khí chất hùng tài đại lược vừa có tế bào lãng mạn thú vị, khí chất và tế bào này hoàn toàn đã di truyền lên người các con trai ông.

Khang Hi đứng trên con thuyền dập dờn trong gió đêm, ánh mắt bình thản nhìn về phương xa. Tuy bờ vai của ông không phải là rộng lớn, nhưng

lại vững chãi, cười nhìn mây gió, lại như đang suy nghĩ về giang sơn hùng vĩ đang ôm trong lòng, Trung Hoa Cẩm Tú.

Các con trai đứng phía sau ông, vừa ngưỡng mộ lại vừa kính trọng.

Giang sơn tráng lệ như vậy, tình cảm ôm ấp son sắt như vậy, đều thuộc về đàn ông kiêu ngạo nhà Ái Tân Giác La!

Tiếng cười của bọn họ sang sảng, chỉ điểm giang sơn. Thi văn và tình cảm theo chiều gió vãn vút lan rộng trên mặt hồ, kéo dài không ngừng.

Gió nhẹ nhàng thổi qua mặt nước lăn tăn, tạo thành từng vòng tròn sóng gợn xinh đẹp.

- HẾT CHƯƠNG 60 -

(1) Bài thơ “Trân Châu Tuyền ứng chế” trong tập thơ “Ung Đế Tập” của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Trân Châu vẫn nổi danh, sở quan một dòng sáng.

Giống như ánh sáng không ổn định, không có làn gió tự nhiên yên bình.

Dòng nước dài gọt dũa tri vật, nguồn suối tinh khiết khiến tâm cảm giác thanh tĩnh.

Hai độ mời thần thưởng, dòng nước trong vắt sen tươi tốt.

(2) Bài thơ “Báo Đột Tuyền ứng chế” trong tập thơ “Ung Đế Tập” của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Lịch Hạ cò lông* một lần nữa giương cao, mặt nước con suối nổi tiếng đẹp để xao động lấp lánh. (Cò lông: cò làm từ lông chim)

Nhẹ nhàng mở ngọc kính hàm thiên ảnh, nhìn dòng suối màu bạc như tuyết tuôn ra.

Trời trắng đã từng treo trên rong nước phía xa, nay lại chiếu sáng dòng nước xanh thẳm.

Dòng nước ấm áp thông linh mạch, nhánh sông dẫn mặt trời và hạo kiếp trường (Tai họa lớn?).

(3) Bài thơ “Ức Giang Nam kỳ 1” (nhớ Giang Nam kỳ 1) của Bạch Cư Dị, bản dịch của Phan Văn Các.

(4) Bài thơ “Ấm hồ thượng sơ tình hậu vũ” (Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa) của Tô Đông Pha, bản dịch của Nam Trân.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 61: Năm Chặt Tay Nàng

Trích dẫn: Thuyền cập bờ, Khang Hi cho phép các hoàng tử xuống thuyền đi du ngoạn phong cảnh xung quanh.

Dận Nhưng vẫn ở lại làm bạn nói chuyện cùng với Khang Hi. Dận Tường kéo theo Dận Chân, cùng với Tiểu Xuyên Tử và Vân Yên xuống thuyền, mang theo sự mới lạ đến vùng lân cận. Các thị vệ phía sau đều đã thay bộ quần áo bình thường, giữ khoảng cách không xa không gần đi theo bảo vệ.

Ban đêm ở Hàng thành, tràn đầy hương vị ý họa tình thơ.

Đang là mùa xuân, cũng là thời gian hoa đào nở rộ bên Tây Hồ Hàng Châu. Ban đêm trong chợ đều là những người dân Hàng Châu an nhàn thoải mái, bọn họ sinh ra trong thời Khang Hi thịnh thế, hưởng lạc trong thái bình.

Dận Chân và Dận Tường tuy đã thay đổi trang phục bình thường, nhưng trời sinh khuôn mặt anh tuấn cùng với khí chất cao quý xuất sắc hơn người, chậm rãi đi trong đám người đều thu hút ánh mắt của những cô gái qua đường. Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử đi phía sau bọn họ, một khắc cũng không rời.

Màn đêm hạ xuống, đồ đèn xung quanh bắt đầu sáng lên, người kéo đến ngày càng thêm nhiều. Dận Chân và Dận Tường cảm thấy thú vị hòa lẫn vào đám đông xem, Vân Yên do vóc dáng quá nhỏ, đám người quá đông nên tồn không ít sức.

Đứng quá gần, thỉnh thoảng bị đám người đẩy lên nên không cần thận trọng vào tấm lưng rộng lớn của Dận Chân, vội vàng lúng túng lùi về phía sau. Dận Chân quay đầu lại nhìn nàng, nhìn thấy cái mũi nhỏ của nàng do bị đụng phải nên hơi ửng đỏ, không khỏi mỉm cười kéo bả vai nhỏ nhắn của nàng đến sau lưng mình, để người khác không đụng tới nàng. Vân Yên hơi run rẩy trốn ra xa.

Đứng quá xa, bị biến người ngăn cách, lại có phần lo lắng. Dận Chân quay đầu lại nhìn nàng, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng phía sau đám người, xoay người xuyên qua đám đông nắm bàn tay nhỏ đang buông xuôi bên người, muốn kéo tay nàng để sau người mình.

Bàn tay Vân Yên bị nắm chặt, hoảng sợ cúi đầu muốn giãy ra, nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái và sự ấm áp quen thuộc, trong nháy mắt biết là ai, trong lòng càng thêm hoảng sợ muốn rút tay ra. Nhưng chàng nắm rất chặt, dắt nàng từ phía sau lưng mình lên phía trước.

Bàn tay mạnh mẽ của chàng vừa sạch sẽ lại vừa ấm áp, nhiệt độ xuyên qua các đầu ngón tay thân mật đốt nóng lòng bàn tay nhỏ bé của Vân Yên. Mặc dù trong đám người đông đúc, Vân Yên đứng bên cạnh Dận Chân, cảm môi bối rối muốn rút tay khỏi bàn tay chàng, các đầu ngón tay đều đã hơi run run. Nhưng chàng, vẫn nắm chặt không buông, thậm chí khi cảm giác nàng đang run rẩy còn nắm chặt hơn.

Chàng không quay đầu lại, khẽ mỉm cười nói với Dận Tường đứng bên cạnh về một câu đố đèn tên là “đêm động phòng hoa chúc”, những người xung quanh đã đoán rất nhiều lần nhưng không trúng, Dận Tường hỏi Dận Chân đáp án là gì, bốn phía là ánh nến rực đỏ và đám người cười đùa vui vẻ.

- Ta nghĩ là cây hoa cát cánh (1).

Sau khi hơi trầm ngâm Dận Chân mỉm cười nói ra một đáp án. Dận Tường vỗ đầu, đúng vậy! Mở miệng nói thử, trúng! Âm thanh reo hò của đám đông xung quanh vang lên.

Dận Tường nở nụ cười ôm quyền cảm tạ, rồi cùng Dận Chân ra khỏi khu hội đồ đèn. Dận Chân trong đám đông vẫn luôn âm thầm nắm tay Vân Yên, kéo nàng đi phía sau mình, cho đến khi ra khỏi đám đông mới thả lỏng hơn một chút.

Vân Yên vội vàng rút tay ra, bên tai đã ửng đỏ, cuối cùng nhẹ nhàng thở hắt ra, trong lòng cảm thấy run rẩy lo lắng.

- Tứ ca, nghe nói tháp Lôi Phong gần đây có am Bạch Vân, trong đó có miếu thờ Nguyệt Lão khá nổi tiếng, chúng ta đến đó đi?

Dận Tường quay đầu lại cười rạng rỡ với Dận Chân, đôi mắt màu hổ phách trong bóng đêm tuyệt đẹp như ngôi sao lấp lánh.

- Ồ, mùa xuân tới rồi.

Dận Chân mỉm cười giấu cợt Dận Tường,

- Vậy đi thôi.

Đứng bên cạnh tháp Lôi Phong tráng lệ là miếu Nguyệt Lão vô cùng bình thường nhỏ bé, cũng không phô trương, nhưng hương khói lại rất thịnh, khói bay lượn lờ.

Bên trong miếu có hai bức tượng cụ già với mái tóc bạc phơ đang ngồi, nét mặt hiền từ lương thiện, cười tươi như hoa nở, một tay cầm sổ hôn nhân, một tay nắm dây tơ hồng, phía trên miếu có treo câu đối: "Nguyện thiên hạ hữu tình nhân, đô thành liễu quyến thuộc; thị tiền sanh chú định sự, mạc thác quá nhân duyên." (Nguyện cho những đôi tình nhân

trong thiên hạ, đều thành quyền thuộc của nhau; nếu đã là chủ định từ kiếp trước, đừng để lầm lỡ bỏ qua nhân duyên.)

Trên các cành cây trong miếu đều là những sợi dây đỏ cầu tình duyên được người đi cầu buộc lên, bởi vì linh thiêng, cho nên buổi tối cũng có nhiều người trẻ tuổi tới đây xin quẻ.

Dận Tường vô cùng hứng thú kéo Dận Chân cùng đi rút quẻ.

Quy củ của miếu Nguyệt Lão là mặc niệm trong lòng người muốn hỏi chuyện muốn nói, chắc chắn để rút quẻ.

Dận Chân xoay người nhìn Vân Yên đang sờ thẻ quẻ, Vân Yên cúi đầu không nhìn chàng. Dận Tường nghiêng đầu mỉm cười nói với Vân Yên:

- Vân Yên, người cũng rút một quẻ đi.

Vân Yên ngẩng đầu sững sốt, lúng túng từ chối nói nô tì không dám. Dận Tường lại không nghe theo, Dận Chân cũng không ngăn cản. Vân Yên không còn cách nào đành phải theo sau Dận Tường miễn cưỡng rút một quẻ.

Vân Yên rút ra, đôi mắt bị thu hút bởi dòng chữ ghi trên quẻ —— "Bạch vân sơ tình, u điều tướng trục". (2)

Dận Chân nhìn thấy dòng chữ, con mắt đen sâu thăm thăm nhìn không thấy đáy, nhẹ nhàng để quẻ vào trong tay áo mình.

Dận Tường cũng hơi sững người lại, sau đó cười nói với Vân Yên, quả nhiên là quẻ của nàng.

Vân Yên lúng túng mỉm cười, dòng chữ này tuy ngắn gọn nhưng vô cùng rõ ràng, trong lòng có ý nghĩ mơ hồ. Nhưng nhìn thấy quẻ của Dận

Tường: "Thị vị phượng hoàng vu phi, hòa điệu ô thương thương." (3) Ngay cả Vân Yên cũng nhận ra đây là quẻ vô cùng tốt.

Dận Chân cười cười vỗ vỗ bả vai Dận Tường, nhưng chỉ cười không nói. Dận Tường hỏi quẻ Dận Chân rút có tốt hay không, khuôn mặt chàng không cảm xúc gì gật đầu nói rất tốt, thời gian không còn sớm nữa nên trở lại thuyền rồi. Đoàn người rời khỏi miếu Nguyệt Lão, theo đường cũ quay trở lại thuyền rồng ngự giá của Khang Hi.

Buổi tối dừng chân tại hành cung Hàng Châu, hành cung này nằm ở phía nam chân núi Cô Sơn bên bờ Tây Hồ, nên tên là hành cung Cô Sơn, phong cảnh tuyệt đẹp.

Khang Hi ở tại "Tây Hồ Sơn phòng" trong hành cung Cô Sơn, Thái Tử Dận Nhưng ở trong "Minh Hồ Phúc Địa", Tứ Bối Lặc Dận Chân ở tại "Vân Tụ các", Thập Tam A Ca Dận Tường ở tại "Lâm Thắng Trai" .

Trong mỗi phòng đều có câu đối Khang Hi để lại trong lần nam tuần trước đây.

Trong Vân Tụ các là: "Nhập tòa Yên Lam phô cẩm tú; cách liêm vân thụ nhiều lâu đài."

Trong Lâm Thắng Trai là: "Hiên phong lâm ảnh liêm tiền nguyệt; tứ bích hồ quang kính lý thiên"

Dận Chân và Dận Tường nhìn thấy, đều tán thưởng. Dận Tường xua Tiểu Xuyên Tử về Lâm Thắng Trai trước, huynh đệ hai người bày cờ bắt đầu đánh, càng chơi càng lâu.

Đêm đầu xuân hơi lạnh, hành cung lại ở bên hồ. Vân Yên trải xong giường chiếu. Lại thấy hai người dường như muốn chong đèn đánh trâu đêm, thật không biết phải làm sao. Cầm hai tấm thảm mỏng đến chỗ hai

người đang chiến đấu say sưa, quỳ xuống nhẹ nhàng đắp tấm thảm lên đầu gối Dận Chân.

Khi Vân Yên đang nhẹ nhàng đắp cho Dận Tường, Dận Tường cúi đầu nhìn Vân Yên đang ngồi xõm, mỉm cười, trong đôi mắt màu hổ phách ánh lên sự dịu dàng.

Hai người chơi cho tới nửa đêm, Dận Tường chung quy cũng không địch lại được với Dận Chân, thất bại trong tiệc nuôi. Huynh đệ hai người nhìn nhau rồi cười.

Vân Yên đứng trước cửa sổ trong Vân Tụ các, nhìn cảnh đêm Tây Hồ, gió đêm thổi qua, đẹp không sao tả xiết. Nếu như nói hồ nước nào có linh hồn mỹ nhân trong thế gian, đó chính là Tây Hồ.

Dận Tường không trở về, cùng với Dận Chân huynh đệ hai người ngủ chung. Vân Yên nhẹ nhàng đắp chăn cho bọn họ, trong lòng vừa yên tĩnh vừa dịu dàng.

Con người đen nhánh của Dận Chân nhìn Vân Yên thật sâu, rồi nhắm mắt lại. Tấm chăn mềm mại để dưới cằm Dận Tường, cậu ta chớp mắt nhìn Vân Yên, mỉm cười sau đó mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Vân Yên thối tắt đèn, rón rén trở lại chiếc giường nhỏ góc phòng rồi nằm xuống, một phòng ba người, hơi thở nhẹ nhẹ, an tĩnh như vậy.

- HẾT CHƯƠNG 61 -

(1) Cây hoa cát cánh:

(2) Cả câu là “Bạch vân sơ tình, u điều tướng trục, quân nhĩ chi duyên, tất khả thành”

Tạm giải thích: Mây trắng bắt đầu tan, nhìn thấy mặt trời, trời quang mây tạnh, chim chóc trong rừng sâu đuổi bắt lẫn nhau, nhân duyên giữa bạn và người đó, tất sẽ thành.

Một trong những ý nghĩa của quẻ: Người trong ý, ý trong người, những thứ vô tình như chim chóc hoa lá cũng có tình. Người mình thích trong lòng cũng thích mình, ngay cả chim chóc hoa lá không biết nói tiếng người cũng biết cách biểu lộ tình cảm, thích đến một lúc nào đó, duyên phận tất nhiên sẽ đến, chỉ cần chờ đợi cơ hội.

(3) Ý nghĩa: Ngẩng đầu nhìn lên, thấy phượng hoàng bay qua, cùng nhau bay lượn trên bầu trời, cùng hòa tiếng hót lạnh lạnh. Cũng như cô gái gặp được chàng trai, chắc chắn sẽ là mối lương duyên, giống như đôi phượng hoàng chao liệng trên bầu trời, cùng nhau hòa ca. Người con trai sẽ cùng với bạn đời của mình bạc đầu giai lão.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 62: Người Nàng Hâm Mộ Nhất

Trích dẫn: Ngày hôm sau, Khang Hi một lần nữa thân giá đến chùa Linh Ẩn, ban thưởng một quyển “Kim Cương Kinh”, một quyển “Tâm Kinh”. Đích thân ngâm một bài thơ “Ngự chế tái quá tự phong”:

Ái thử thanh u nhất kính thâm, mã tùy tuyền hưởng nhập Vân Lâm.

Thương đài cổ động hà niên tạc, mạch mạch thiêu quang tự thưởng tâm. (1)

Ngày mười chín, từ Hàng Châu lên đường, quay trở lại kinh thành.

Dận Chân nhận được thư nhà, trong thư đích phúc tấn Na Lạp thị nói Hoảng Huy bị cảm phong hàn. Dận Chân hơi cau mày viết thư hỏi thăm tình hình cụ thể, thông báo ngày trở về.

Vân Yên khi biết tin Hoảng Huy đổ bệnh vô cùng lo lắng, chỉ hận triều Thanh không có máy bay, cho dù là ô tô cũng được.

Ngày hai mươi, đến Tô Châu, nói với các đại học sĩ: "Triệu Thân Kiều không lấy một xu, là sự thật. Nhưng trẫm tới Hàng Châu, tìm hiểu dân chúng, nói Triệu Thân Kiều thích nhận kiện tụng, dân chịu nhiều mệt mỏi. Tất cả quan viên, quý ở thanh liêm, bình đẳng hòa ái, luôn làm việc thiện."

Ngày hai mươi hai, lại nói với các đại học sĩ: "Triệu Thân Kiều làm quan thành thật thanh liêm, nhưng tính thích nhiều chuyện, cho nên dân chúng phải chịu nhiều vất vả, so với Trương Bằng Cách, Lý Quang Địa, Từ Triều, thì Triệu Thân Kiều nông cạn hơn rất nhiều."

Ngày hai mươi ba rời khỏi Tô Châu, qua Thường Châu, ngày hai mươi sáu theo đường bộ đến phủ Giang Ninh, ngày tiếp theo, phái đại học sĩ Mã Kiều đến lăng mộ Minh Thái tổ cúng tế, ban thưởng ngân lượng cho binh sĩ canh giữ. Ngày hai mươi tám, rời khỏi Giang Ninh, đến phủ Trấn Giang tránh gió lên thuyền, dừng thuyền ở chùa Kim Sơn.

Trên đường đi nhận được thư nhà, biết được Bát Bối Lặc Dận Tự luôn trông nom Tứ phủ, biết tin Hoảng Huy bị bệnh nên lập tức mời thái y đến phủ chẩn bệnh cho thằng bé, bệnh tình của Hoảng Huy đã ổn định lại, đang tỉnh dưỡng trong phủ không có gì đáng lo, Dận Chân mới yên lòng, Vân Yên nghe Dận Chân nói đến đây, mới yên tâm trở lại.

Bát Bối Lặc Dận Tự quả nhiên danh bất hư truyền, hưởng hồ hân cũng thật lòng yêu thương Hoảng Huy.

Đi qua Cao Bưu, Bảo Ứng, hoàng đế Khang Hi mừng hai tháng này tới bờ sông tuần sát công trình đê điều, ở lại miếu Quan Thánh. Lệnh cho Vương Bằng Cách gia cố lại đê Vương Công. Ngày tiếp theo, bởi vì nhìn thấy đập nước bị khiếm khuyết và cỏ lau um tùm, lệnh lập tức tu bổ lại.

Bởi vì đến miếu Quan Thánh, ban đêm trong hành cung lại uống chút rượu, hai người Dận Chân Dận Tường khó tránh khỏi nói đến Tam Quốc. Dận Tường vô cùng hâm mộ Quan Vũ, trung nghĩa độc nhất vô nhị, Dận Chân mỉm cười tán thưởng. Vân Yên đứng bên cạnh yên lặng rót rượu, nghe bọn họ uống rượu luận anh hùng. Dận Tường ngẩng đầu bỗng nhiên nhìn Vân Yên nói:

- Vân Yên, người biết chữ, hẳn đã nghe đến Tam Quốc đúng không?

Vân Yên sửng sò, có phần ngập ngừng nhẹ nhàng gật đầu.

Dận Tường vỗ tay mà cười:

- Vậy tìm đúng người rồi, từ nhỏ tới giờ ta vẫn không biết trong mắt con gái vị anh hùng nào trong Tam Quốc được ngưỡng mộ nhất.

Bàn tay Vân Yên đang rót rượu cho cậu ta bỗng ngừng lại, hơi lúng túng nói:

- Thập Tam A Ca thứ tội, nô tỳ không hiểu biết nhiều, không dám nói bừa.

Vị anh hùng nàng ngưỡng mộ có tranh cãi quá lớn, ở thời đại này đoán chừng sẽ không được chấp nhận.

Dận Chân cũng cảm thấy thú vị nhìn Vân Yên, dường như rất có hứng thú với câu trả lời của nàng.

Vân Yên thấy hai người đều cầm chén rượu nhìn mình, đành phải đâm lao phải theo lao, vô cùng xấu hổ. Nhưng không có cách nào làm trái lương tâm nói đáp án khác, chỉ đành thấp thỏm lí nhí nói: Tào Tháo (2).

Dận Tường dường như đã dựng thẳng lỗ tai nghe câu trả lời, không khỏi trợn mắt nhìn Vân Yên, bỗng chốc bật cười.

- Quả nhiên là nha hoàn của Tứ ca, ngay cả người ngưỡng mộ cũng... Ta vốn tưởng rằng con gái sẽ thích Thường Sơn Triệu Tử Long (3) hay Giang Đông Mỹ Chu Lang (4) cơ.

Con người sâu thẳm không nhìn thấy đáy của Dận Chân lóe sáng nhìn Vân Yên, đảo mắt liếc nhìn Dận Tường, mỉm cười:

- Nhưng ta chưa từng dạy cô ấy.

Dận Tường cười lại hỏi Vân Yên:

- Vậy trừ Tào Mạnh Đức ra, nếu được chọn thêm một người nữa?

Khuôn mặt Vân Yên đã ửng đỏ, bất đắc dĩ đáp:

- Khổng Minh tiên sinh ạ. (5)

Dận Tường nghe thấy, càng cảm thấy kinh ngạc thích thú hỏi:

- Vân Yên, hai người này nhìn có vẻ khác nhau một trời một vực. Bởi do Khổng Minh mưu hay chước giỏi sao? Chẳng lẽ Tào Tháo không sát phạt ngoan độc?

Dận Chân đang nâng chén uống rượu, nghe thấy đáp án buông chén xuống, đôi mắt chim ưng sáng ngời nhìn Vân Yên, bình thản nói:

- Cứ nói đi đừng ngại, cũng đừng lo đàm tiếu.

Vân Yên nhếch môi, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Nô tài mạo phạm, thật ra không hiểu biết nhiều. Nhưng không phải vì Khổng Minh mưu hay chước giỏi mà ngưỡng mộ, chỉ vì trong lòng ông ta có lẽ dân bách tính, cúc cung tận tụy khiến người ta cảm động. Còn về phần Tào Tháo, dù là ưu điểm hay khuyết điểm, hậu thế sẽ tự có đánh giá.

Dận Tường hơi trầm ngâm, sau đó cười nói:

- Tứ ca, Vân Yên từ trước đến nay vẫn ít nói, không biết tại sao, nhưng khi Vân Yên nói đến hai người họ, giống như đang bình thản nói về hai người quen biết.

Dận Chân nhẹ nhàng nâng mi lên từ từ nở nụ cười, bên trong đôi mắt vô cùng tuyệt đẹp:

- Vân Yên, lấy thêm một bầu rượu nữa đi.

* * * * *

Ngày mừng bốn tháng ba, đắp thuyền đến bờ nam sông Hoàng Hà tuần sát đê điều ở Long Oa, Yên Đôn; rồi qua Hoàng Hà, xem xét đê Cửu Lí Cương, lệnh cho Trương Bằng Cách kéo dài đập nước Thanh Khẩu Tây, xây dựng đập nước ở đê Lưu Hà.

Sau đó, Khang Hi và đoàn người qua Túc Thiên, Phi Châu, huyện Bái, Tế Ninh, Đông Bình, Đông Xương, Vũ Thành, Thương Châu, Thiên Tân, ngày mười bốn lên bờ ở thôn Dương, ngày mười lăm về đến kinh thành, kết thúc tốt đẹp chuyến nam tuần lần này.

Dận Chân vừa xuống xe đã đến Bát phủ cảm tạ, Vân Yên về Tứ phủ trước.

Vừa bước vào phủ, Vân Yên đã vội vã tới chính phòng thỉnh an đích phúc tấn Na Lạp thị, thăm hỏi Hoảng Huy, thằng bé ngồi trên giường dưỡng bệnh, trừ còn hơi ho ra, thì tinh thần vẫn rất tốt.

Hoảng Huy vui vẻ kéo tay Vân Yên nói chuyện, nói rằng Hoảng Huy nhớ tỉ lắm, Vân Yên đau lòng kéo bàn tay núc ních thịt của thằng bé hỏi bệnh thế nào rồi, bây giờ cảm thấy như thế nào. Hoảng Huy liền chui vào lòng nàng nói Vân Yên trở về rồi, vậy tới chăm sóc ta đi. Vân Yên nói được, rồi cẩn thận đỡ thằng nhóc uống thuốc, uống thuốc xong lại đỡ cậu nhóc ngâm một miếng mứt quả nhỏ. Hoảng Huy không giống như mấy ngày trước uống thuốc âm ỉ kêu đắng, cho cái gì uống cái đó, ngoan ngoãn giống như một con chó con, Na Lạp thị thấy Hoảng Huy như vậy, cũng phần nào yên tâm.

Dận Chân mới vừa vào phủ, cả thân nhuốm gió cát bụi đường đã vội vã chạy tới, vén rèm lên, Na Lạp thị mừng rỡ nhanh chóng tiếp đón Dận Chân nói gia đã trở về. Dận Chân gật đầu rồi đi về phía chiếc giường nhỏ của Hoảng Huy, Vân Yên vội vàng đứng dậy đứng bên cạnh hầu hạ.

Hoảng Huy mở to mắt vui mừng muốn nhồm dậy:

- A mã đã về ạ, Hoằng Huy thỉnh an a mã!

Dận Chân vén vạt áo, ngồi bên chiếc giường nhỏ, đưa tay nhẹ nhàng ôm Hoằng Huy lên, nhẹ nhàng sờ lên trán cậu nhóc, dịu dàng nói:

- Phải uống thuốc đúng giờ, dưỡng bệnh thật tốt.

Đôi mắt Hoằng Huy cười híp lại thành đường cong:

- Hoằng Huy xin nghe theo lời dạy bảo của a mã.

Buổi tối, người nhà Tứ phủ ngồi xum vầy, ấm áp ăn bữa cơm, uống chút rượu nhạt. Dận Chân đi nam tuần trở về mang theo đặc sản bảo Cao quản gia phân chia cho các phúc tấn thiếp thất. Các phúc tấn thiếp thất yêu kiều mỉm cười hỏi Dận Chân những chuyện thú vị trên đường đi nam tuần, Dận Chân nhàn nhạt nói qua loa. Vân Yên vẫn yên lặng đứng sau lưng chàng, đổi đĩa, rót rượu, đưa khăn, chỉ thế mà thôi.

Từ sau lần bị phạt trong viện Lý thị, biểu hiện Vân Yên càng thêm thận trọng, vấp ngã một lần khôn hơn một chút.

Thu Hạng ngày ấy có tâm tư muốn nàng gặp rắc rối hay không cũng chỉ có trời biết đất biết trong lòng hai người biết. Đáng tiếc hại người cuối cùng lại hại mình, nếu không phải do Thu Hạng kêu to, Vân Yên yên lặng thối lui ra khỏi cửa là không sao rồi, kết quả khiến cả hai người đều bị phạt, Thu Hạng còn bởi cãi lại chọc giận Dận Chân, bị đánh hai mươi gậy, không chỉ bị đánh đến mức chỉ còn lại nửa cái mạng, mà còn mất hết thể diện, địa vị trong viện của Lý thị cũng tuột dốc không phanh.

Vân Yên thì trái lại, thể diện mất cũng đã mất rồi, vốn chính là thân phận nô tài tiện tịch, cho tới bây giờ cũng không có thứ gọi là thể diện. Bình thường đều ở trong Tứ Nghi Đường không ra ngoài, cho dù gặp người khác, cũng chưa bao giờ chiếm được thể mạnh, Dận Chân lại càng chưa bao giờ chịu ảnh hưởng của điều tiếng khi cùng ra cùng vào với nàng.

Trận phong ba nhỏ này đi qua, ai ai cũng biết, Tứ gia có tính bao che cho người của mình, dù chỉ là một con chó bên người, nhưng không phải ai cũng đụng vào được.

Ăn cơm tối xong, Dận Chân uống chén trà nói mệt mỏi, các phúc tấn thiếp thân quan tâm hỏi han, lại dường như có ý chờ đợi, Dận Chân cười nhạt xua tay rồi đứng lên quay trở về Tứ Nghi Đường, Vân Yên yên lặng đi theo đằng sau.

Lên cầu, bước chân Dận Chân ngừng lại, nhìn mảnh sân của Tứ Nghi Đường, nét mặt chàng giãn ra, hơi nghiêng đầu nhìn Vân Yên sau lưng.

- Thế giới rộng lớn muôn hồng nghìn tía, cũng không sánh bằng một gian phòng nhỏ trong căn nhà.

Trong lòng Vân Yên khẽ động, yên lặng cúi đầu vịn lên lan can cây cầu.

- HẾT CHƯƠNG 62 -

(1) Tạm dịch nghĩa:

Yêu thích con đường nhỏ dài thanh u này, ngựa theo dòng suối vào Vân Lâm. (Vân Lâm là một tên gọi khác của chùa Linh Ẩn)

Hang động cổ rêu phủ kín từ năm nào, cảnh xuân tươi đẹp gợi tình, tự thưởng thức trong lòng.

(2) Tào Tháo, tự là Mạnh Đức, là nhà chính trị, quân sự kiệt xuất cuối thời Đông Hán.

(3) Triệu Vân, tên tự là Tử Long, người vùng Thường Sơn (nay là huyện Chính Định, tỉnh Hà Bắc, phía bắc Trung Quốc), là danh tướng thời

kì cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc. Ông là người góp công lớn cho việc thành lập nhà Thục Hán.

(4) Chu Du, tên tự là Công瑾, là danh tướng và công thần khai quốc của nước Đông Ngô thời Tam Quốc. Trong bộ tiểu thuyết “Tam Quốc diễn nghĩa” của La Quán Trung có viết rằng cho Chu Du đẹp trai và rất giỏi âm luật nên được gọi là Mỹ Chu Lang.

(5) Gia Cát Lượng, tự là Khổng Minh, hiệu là Ngọa Long, nhà chính trị, quân sự kiệt xuất của Trung Quốc thời Tam Quốc.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 63: Đi Cùng Ta

Trích dẫn: Trở về phòng, Dận Chân vừa vào cửa đã đưa tay cởi cúc áo ở cổ muốn tắm rửa. Vân Yên đi tới giúp chàng tháo cúc áo, cởi áo khoác ngoài rồi ra khỏi viện đến phòng bên cạnh bảo Tiểu Ngụy Tử chuẩn bị nước tắm.

Vân Yên cởi cúc áo cho Dận Chân, cảm thấy ánh mắt chàng vẫn luôn dán chặt vào khuôn mặt nàng, Vân Yên chỉ mím môi không nói. Những năm gần đây trong cuộc sống hàng ngày, giữa hai người đã quá quen thuộc với nhau. Dận Chân cởi áo trong chỉ mặc mỗi chiếc quần bước vào phòng tắm. Vân Yên đi sắp xếp lại quần áo và đồ đạc trong hành lý, lấy quần áo sạch để chàng thay khi tắm rửa xong, chợt nghe thấy tiếng Dận Chân nhẹ nhàng gọi nàng trong phòng tắm: "Vân Yên..." Vân Yên vội vàng trả lời, xắn tay áo bước vào, đặt quần áo sạch xuống.

Đã mấy năm hầu hạ chàng tắm, tất cả đều rất quen thuộc. Vân Yên nhẹ nhàng tháo bím tóc đuôi sam của Dận Chân ra, nhẹ nhàng múc nước thấm ướt da đầu chàng, nhẹ nhàng vừa mát xa vừa gội sạch. Ngón tay trắng muốt mảnh khảnh của Vân Yên khẽ khàng chạm vào mái tóc dài mềm mượt đen tuyền của chàng, giúp chàng rửa sạch gió cát trên đường.

Mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên tấm lưng rộng lớn của chàng, vô cùng quyến rũ. Đến cả người đàn ông hiện đại cũng không có sự quyến rũ này. Đường cong cương nghị trên khuôn mặt cũng dịu dàng hơn, nằm sấp trên vách thùng tắm khép hờ hai mắt, nói:

- Vân Yên...

Vân Yên vâng một tiếng, vén mái tóc dài đã gội sạch đến trước cổ chàng, cầm khăn bắt đầu chà lưng.

- Vân Yên, nếu người biết Khổng Minh vì bách tính mà “hết lòng tận tụy, đến chết mới thôi” (1), vậy người, vẫn sẽ làm bạn bên ông ấy chứ?

Dận Chân ngồi phía trước truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Bàn tay Vân Yên hơi ngừng lại rồi tiếp tục,

- Vâng.

- Vân Yên, người đã biết Tào Tháo cả đời tranh đấu sát phạt quyết đoán, vậy thì, người sẽ vẫn bên cạnh ông ấy chứ?

Dận lại nhẹ nhàng hỏi.

Vân Yên nâng mắt nhìn gáy chàng, chiếc khăn trong tay đang chà đến bả vai nàng hơi ngừng lại, nhẹ nhàng nói: “Sẽ.”

Phía trước vang lên tiếng cười của Dận Chân,

- Vậy Ái Tân Giác La Dận Chân ta may mắn hơn hai người đó nhiều.

Vân Yên nghe thấy hàm ý trong câu nói chàng, lúng túng hai má đỏ ửng, chà bả vai chàng nói xong rồi ạ sau đó chuẩn bị đi ra ngoài. Dận Chân nghe thấy, nói còn phía trước nữa. Vân Yên không khỏi ngạc nhiên, từ trước đến giờ nàng chỉ giúp chàng chà sau lưng và gội đầu.

Dận Chân quay người dựa vào vách thùng, nét mặt và đôi mắt cương nghị bị hơi nước che phủ trở nên mờ lung mà triền miên. Vân Yên hoảng sợ, trong lòng run lên bần bật. Dường như không biết nên làm như thế nào. Dận Chân hơi nâng mi lên nhìn nàng trước người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong đôi mắt trong veo cố gắng kiềm nén nỗi sợ hãi:

- Lau cổ.

Vân Yên thoải mái thở nhẹ ra một hơi, vội vàng cầm khăn lúng túng tiến sát vào. Thùng tắm khá lớn, Vân Yên đành phải dựa sát vào cổ Dận Chân để lau.

Yết hầu Dận Chân rất cao, hình dáng lại rất đẹp, đặc biệt có quyến rũ riêng của phái nam. Yết hầu chuyển động theo mỗi lần chàng thở gấp, vô cùng mê người.

Vân Yên nhẹ nhàng cầm khăn lau hàm dưới và cổ chàng, cảm thấy khi chiếc khăn trong tay nàng lướt qua, yết hầu chuyển động càng lúc càng nhanh, thở mạnh cũng không dám thở.

Dận Chân mở mắt nhìn thân hình nhỏ bé của Vân Yên, đưa tay lấy chiếc khăn trong tay nàng xuống, khi chạm tới ngón tay chàng Vân Yên hoảng sợ vội vàng rút tay về.

Đầu ngón tay chàng, rất nóng.

Dận Chân chỉ nâng tay lau trước ngực, từng đường nét cơ bắp trên bộ ngực cường tráng mỡm lung hiện ra trước mắt Vân Yên. Vân Yên cắn môi di chuyển ánh mắt, không dám vô lễ nhìn thẳng (2). Biết chàng muốn ra khỏi thùng tắm, nàng liền ra sau tắm bình phong chờ.

Dận Chân đi đến tắm bình phong, hai má hơi ửng đỏ, đôi mắt sáng rực rỡ. Vân Yên cầm khăn lau tóc cho chàng, giúp chàng cài cúc vạt áo, rồi vào trong phòng.

Dận Chân lên tiếng dịu dàng nói:

- Nhân lúc còn chưa lạnh, người cũng mau đi tắm đi.

Vân Yên vừa cẩn thận lau khô tóc chàng, vừa khẽ khàng nói:

- Tạ ơn Tứ gia, nô tài lát nữa sẽ tắm.

Mỗi lần Vân Yên tắm trong phòng tắm ở Tứ Nghi Đường đều thấp thỏm không yên, dù sao chỉ cách Dận Chân một bức tường, mặc dù biết chàng sẽ không tự nhiên mà gõ cửa, nhưng Vân Yên luôn tắm rửa rất nhanh.

Khi Vân Yên ra ngoài, Dận Chân đã mặc quần áo ngồi trước bàn xử lý công văn tồn đọng trong những ngày nam tuần. Vân Yên hơi cụp mắt, cầm áo khoác nhẹ nhàng phủ lên bả vai chàng.

Chàng cầm bút lông, nghiêng đầu mỉm cười, nét mặt vẫn sạch sẽ như vậy, tuyệt đẹp như vậy.

* * * * *

Một năm trôi qua mặc dù mùa xuân năm nào cũng tuyệt đẹp, nhưng năm thứ bốn mươi hai gió Tử Cấm Thành thổi báo hiệu giông tố sắp tới.

Công vụ của Dận Chân ngày càng bận rộn, Thái tử Dận Nhưng cũng hay đến Tứ Nghi Đường. Dận Chân thậm chí càng trở nên trầm mặc hơn, đến Vân Yên cũng cảm nhận hơi thở của gió bão.

Một đêm tháng năm, Vân Yên giật mình tỉnh dậy bởi tiếng gõ cửa, nàng vội vàng khoác thêm áo ra mở cửa, là Cao quản gia. Trong lòng biết nửa đêm làm kinh động đến Dận Chân, hẳn là chuyện lớn.

Nhanh chóng để ông ta đi vào. Vào phòng trong, đã thấy Dận Chân ngồi trên giường, vội vàng giúp chàng mặc thêm quần áo, rồi đi thắp nến.

Sắc mặt Cao Vô Dung bình tĩnh, nói:

- Tứ gia, Dự Thân Vương bị bệnh nặng, hiện giờ Hoàng thượng bất chấp nửa đêm xuất cung tới thăm bệnh.

Dận Chân ngẩng đầu nghe, rồi gật đầu nói:

- Chuẩn bị kiệu, còn nữa, bảo Tiểu Thuận Tử đi thông báo cho lão Thập Tam.

Cao Vô Dung lĩnh mệnh nhanh chóng ra ngoài.

Vân Yên vội vàng giúp chàng thay quần áo, đi giày. Đôi tay làm việc rất thành thạo, không hề rối loạn. Bởi vì sợ ban đêm sương dày, lại lấy thêm cho chàng một chiếc áo choàng trong tủ. Rồi cài cúc áo trên áo khoác ngoài của mình.

Bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, có lẽ Cao quản gia đã chuẩn bị xong kiệu. Vân Yên nhanh chóng bước theo Dận Chân ra ngoài, trước cửa đuổi theo chàng, khoác thêm áo choàng cho chàng, giúp chàng buộc chặt dây áo trước cổ.

Nửa đêm đứng trước cửa trong ánh trăng yếu ớt, Dận Chân yên lặng nói:

- Đi cùng ta.

Vân Yên ngẩn người nói:

- Nô tì vốn phải đi cùng ngài.

Dận Chân gật đầu bước về phía kiệu, Vân Yên vén rèm lên. Dận Chân cúi đầu ngồi vào, giữ chặt cổ tay của Vân Yên. Vân Yên sửng sốt, Dận Chân nói:

- Lên đây ngồi, nửa đêm gió lớn.

Vân Yên chưa kịp phản ứng, đã bị chàng dùng lực kéo vào trong kiệu, bên trong đen như mực, ngồi kề bên cạnh chỗ chàng, ngay cả hơi thở cũng hòa lẫn vào nhau. Dận Chân nói: "Đi thôi", kiệu đã được nâng lên.

Vân Yên chưa bao giờ ngồi kiệu, cảm giác bỗng nhiên lơ lửng khiến nàng kinh hãi thở gấp, thiếu chút nữa thì kêu thành tiếng. Dận Chân nắm cổ tay nàng vẫn không thả lỏng. Vân Yên cúi đầu, yên lặng không nói. Trong chiếc kiệu nhỏ hẹp, chỉ có thể nghe thấy âm thanh hít thở khe khẽ của hai người, đến cả khuôn mặt cũng không nhìn thấy.

Kiệu phu đã được Cao Vô Dung đặc biệt dặn dò trước, bước chân rất nhanh. Khi tới trước cửa, chỉ nhìn thấy ngự giá và thị vệ của Khang Hi đứng ở ngoài, cùng lúc đó một chiếc kiệu rèm màu vàng kim đỉnh màu tím cũng dừng lại. Dận Chân và Vân Yên đều nhận ra, đây là kiệu của Bát Bối Lặc Dận Tự. Trong các hoàng tử, Bát A Ca Dận Tự vẫn luôn là người được Dụ Thân Vương Phúc Toàn tán thưởng và yêu thích nhất.

Vân Yên tiến lên cởi áo choàng cho Dận Chân, giúp chàng sửa sang lại quần áo và bím tóc, Dận Chân nhẹ nhàng nói: "Chờ ta". Vân Yên gật đầu. Dận Chân ngừng lại xoay người chỉ nói thêm một câu “Không cần phải đứng trong gió”, rồi nhấc chân bước tới trước cửa chờ, Một lát sau có một công công tới đưa Dận Chân vào.

Vân Yên lui xuống đứng bên cạnh kiệu, mắt thấy các hoàng tử lần lượt đến. Thập Tam A Ca Dận Tường rất nhanh đã đến nơi, thấy Vân Yên thì biết Dận Chân đã đi vào, cậu ta gật đầu với Vân Yên rồi vén áo bào vào. Kiệu của Thái tử Dận Nhưng đến khá muộn.

Mặc dù là mùa xuân, nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng đêm lạnh như nước. Huống hồ, sự căng thẳng trong bầu không khí kinh thành ngày càng thâm sâu sắc.

Vân Yên ôm hai cánh tay co ro đứng nguyên tại chỗ nhìn về phía cửa, trong lòng ôm chiếc áo choàng của Dận Chân. Trên chiếc áo choàng còn lưu lại hơi ấm của chàng.

Không biết đã qua bao lâu, ngay cả các kiệu phu đã bắt đầu ngồi xổm xuống ngủ gà ngủ gật. Vân Yên vẫn mở to mắt nhìn cửa lớn, cơ thể nhỏ bé trong bóng đêm lại càng thêm nhỏ bé.

Cuối cùng, cánh cửa lớn màu đỏ son cũng được mở ra, tinh thần các thị vệ phục hồi. Khang Hi và đoàn người ra khỏi cửa, các hoàng tử đi phía sau, Dận Chân đi trong đám người sắc mặt không nhìn ra buồn vui. Khang Hi đi cùng với thái y, nói gì đó, thái y hết sức lo sợ đáp lời. Khang Hi lại quay đầu nói một câu gì đó, các hoàng tử cùng đồng thanh nói vâng. Khang Hi lên ngựa giá, Thái tử cũng đi theo, nhân lúc trời còn chưa sáng quay trở lại cung.

Các hoàng tử lần lượt cáo biệt nhau sau đó bước ra khỏi cửa. Dận Chân và Dận Tự đứng trước cửa nói với nhau vài câu, Dận Chân nhẹ nhàng vỗ bả vai Dận Tự, rồi xoay người cùng Dận Tự đi khỏi.

Vân Yên đứng bên cạnh kiệu nhìn thấy, vội vàng cầm áo choàng lên đón, gió đêm rất lớn, thổi góc áo nàng lay động.

Dận Tự đứng trước cửa không nhúc nhích, qua bóng đêm và cây đuốc nhìn chăm chăm vào Vân Yên trong tay cầm áo choàng tiến lên đón Dận Chân, trong đôi mắt, không biết là điều gì, trầm mặc mà yên tĩnh.

Vân Yên nhìn thấy ánh mắt của Dận Tự phía sau Dận Chân, trong lòng dường như run lên. Ánh mắt của hắn, dịu dàng, hay xảo quyệt, thẳng thắn, bồn chồn, hay hung ác... Vân Yên đều đã nhìn thấy, duy chỉ chưa bao giờ nhìn thấy một Dận Tự như đêm nay.

Trong ánh mắt của hắn, có rất nhiều buồn đau, cô độc, kiên cường và... khát vọng bị che giấu, vừa trầm mặc lại vừa yên tĩnh.

Dận Tự yên lặng xoay người quay trở về vương phủ mình, biến mất trong màn đêm. Vân Yên cup mắt, tiến lên choàng thêm áo cho Dận Chân, cẩn thận buộc chặt dây áo cho chàng.

Dận Tường đứng bên cạnh yên lặng nhìn động tác của Vân Yên, nhẹ nhàng nghiêng đầu nói với Dận Chân:

- Tứ ca, ngày mai hạ triều đệ qua tìm huynh.

Dận Chân gật đầu, Dận Tường cáo biệt lên kiệu rời khỏi.

Dận Chân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên trước mắt mình, bị gió thổi đến tái nhợt, đôi mắt vẫn mở to, giống như con mèo nhỏ vừa yếu đuối vừa bướng bỉnh, nhẹ nhàng nâng tay lên, áp lòng bàn tay mình lên má nàng ——

Lòng bàn tay ấm áp sưởi ấm gò má lạnh lẽo của nàng, đêm lạnh như nước đứng trước cửa phủ Dự Thân Vương, ống tay áo tung bay trong gió.

– HẾT CHƯƠNG 63 –

(1) Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ (鞠躬尽瘁 , 死而后已) là hai câu nói nổi tiếng trong bài biểu “Hậu xuất sư biểu”. “Hậu xuất sư biểu” là bài biểu được Gia Cát Minh dâng lên Thục Hán Hậu chủ vào năm kiến hưng thứ 6 (226). Hai câu nói này sau này đã trở thành biểu tượng cho lòng trung thành của Gia Cát Lượng với nhà Thục Hán nói riêng và của bậc trượng phu với vua chúa phong kiến Trung Quốc nói chung. (Wiki)

(2) Câu gốc là 非礼勿视 (phi lễ vật thị), trích trong câu nói nổi tiếng của Mạnh Tử. Cả câu là “phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động.” (Không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy.) (Wiki)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 64: Rượu Ngấm Trong Lòng

Trích dẫn: Nếu như thời gian có thể dừng lại thành một bức tranh tĩnh, có lẽ trong lòng mỗi người đều có những câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp. Nhưng bước chân thời gian sẽ không bao giờ chậm lại, tiếp tục hiện thực ở giây tiếp theo.

Dận Chân bỗng nhiên áp tay vào má Vân Yên khiến nàng sợ hãi, theo bản năng hơi nghiêng đầu, cúi đầu xoay người lại vén rèm cho chàng, trong lòng cảm thấy mù mịt. Vào ban đêm, dường như hơi thở mỗi người càng thêm yếu ớt.

Trong chiếc kiệu tối đen như mực, Dận Chân nắm chặt năm ngón tay lạnh như băng của Vân Yên, cả đường không nói gì.

* * * * *

Vân Yên cố gắng căng mắt không ngủ gục, thỉnh thoảng nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ. Bất kì ai cũng cảm nhận được bầu không khí trong đêm đang ngưng lại, sau canh bốn Dận Chân vẫn đứng giờ lên triều, không có bất cứ sai sót nào.

Con người không phải là cỏ cây, không ai có thể vô tình. Giữa chú cháu, giống như Dận Tự và Dụ Thân Vương, Dận Tường và Hoảng Huy, Dận Chân và Dụ Thân Vương, mức độ có thể không giống nhau, nhưng luôn có tình cảm thật sự. Ánh mắt ấy của Dận Tự, giống như mũi kim nhọn hoắt đâm vào trái tim người khác, tạo thành nỗi đau âm ỉ. Nỗi đau như cắt

khi phải mở to mắt nhìn người thân từ từ rời xa mình, Vân Yên sao có thể không hiểu?

Vân Yên nhìn sắc trời, nhẹ nhàng đi tới chái phòng, pha một tách trà đặc bưng trở lại. Thấy Dận Chân một mình ngồi trong phòng, yên tĩnh không nhìn thấy sắc mặt.

Vân Yên chậm chậm bước tới vén rèm lên, nhẹ nhàng giúp chàng thay quần áo, đi giày, lau mặt, bưng trà đặc tới cho chàng uống.

Chàng vừa trầm mặc vừa yên tĩnh. Giờ khắc này, dáng vẻ chàng rất giống với Dận Tự.

Vài ngày sau, Khang Hi hạ lệnh khép tội thúc công của Thái tử Dận Nhưng là Sách Ngạch Đồ tội chia bè kéo phái mưu lợi riêng, giam giữ tại Tôn Nhân Phủ, Sách Ngạch Đồ từ người được thể tập (1) tước “Nhất Đẳng Công” trở thành kẻ mang danh “Đệ nhất tội nhân Đại Thanh”. Không tới vài ngày, vị thúc phụ của Hách Xá Lý Hoàng hậu, quyền thần bậc nhất của Đại Thanh, nhân vật nòng cốt trong đảng Thái tử lại không thoát khỏi tội chết!

Phong vân biến động chính trị như vậy, dường như đến cả người dân bình thường cũng phát hiện ra hơi thở bất ổn, càng không nói đến các hoàng thân quốc thích và quan cao hiển hách trong vòng xoáy.

Tháng sáu vừa đến, Khang Hi như thường lệ bận rộn tuần du biên cương, mang theo Đại A Ca Dận Thì, Thái Tử Dận Nhưng, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh và Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lộc đi cùng.

Những vị A Ca lớn tuổi hơn đều không đi cùng, Tam A Ca Thành Quận Vương Dận Thì, Tứ Bối Lặc Dận Chân và Bát Bối Lặc Dận Tự đều phải ở lại xử lý công việc, thân mang trọng trách.

Hậu viện Tứ phủ lại truyền đến tin vui, bên trắc phúc tấn Lý thị chần ra hỉ mạch hơn hai tháng. Dận Chân đến thăm, ban thưởng phong phú, dặn dò đích phúc tấn Na Lạp thị quan tâm chăm sóc. Rồi quay trở lại thư phòng tiếp tục xử lý công việc, nét mặt cau chặt, thức khuya dậy sớm. Vân Yên vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh mài mực quạt mát, ngày đêm không nghỉ.

Thời tiết tháng sáu bước vào mùa hè nóng bức. Trong một đêm mưa to gió lớn, Cao Vô Dung một lần nữa gõ cửa Tứ Nghi Đường ——

- Tứ gia, mới nhận được tin tức, Dụ Thân Vương, e rằng không qua khỏi, Bát Bối Lặc đã phái người gấp rút tới biên cương báo cho Hoàng thượng rồi ạ.

Vân Yên cùng Dận Chân nhanh chóng tới phủ Dụ Thân Vương trong đêm mưa, nàng kiễng chân che dù cho Dận Chân vào phủ, nửa người gần như ướt nhẹp. Dận Chân vào trong phòng, Vân Yên đứng ngoài cửa chờ, cả người nhếch nhác, mái tóc ướt sũng nước dính vào hai gò má, từng giọt nước nhỏ xuống.

Sau đó không lâu, cửa phòng mở ra, Dận Chân và Dận Tự sắc mặt đều nặng nề sóng vai đi ra, phía sau là vài vị đứng đầu trong thái y viện, sắc mặt đều cung kính mà bất lực. Vân Yên vội vàng thu người bên cánh cửa, khuyu gối hành lễ không dám ngăn đầu. Tiễn thái y rời khỏi, Tam A Ca Dận Thì, Ngũ A Ca Dận Kỳ, Cửu A Ca Dận Đường vội vã chạy tới, mọi người đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh.

Vân Yên cúi đầu đứng nguyên chỗ cũ dưới mái hiên, không đi đâu, chỉ cố đứng đấy.

Màn đêm đen như mực, mưa vẫn to như trút nước, trên bầu trời thỉnh thoảng có sấm chớp, vang rền cả một vùng trời.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, Vân Yên ngẩng đầu, thấy Tiểu Nữ Tử chạy đến, đưa tay nhét một cái khăn vào tay nàng, nở nụ

cười rồi quay người chạy đi. Vân Yên hơi sững sốt, muốn gọi y lại nhưng không dám lớn tiếng, bóng hình y nhanh chóng biến mất nơi chỗ queo ——

Vân Yên cúi đầu nhìn chiếc khăn trên tay, không động đậy, chậm chậm nâng tay áo đã ướt một nửa lau nước mưa bên má.

* * * * *

Không đến hai ngày, các hoàng tử cùng đi tuần du biên cương theo lệnh của Khang Hi lên đường quay trở về, đi cả ngày lẫn đêm, đêm ngày hôm sau Khang Hi cũng về đến nơi.

Dụ Thân Vương Phúc Toàn qua đời.

Đại táng. Khang Hi đau buồn. Sau lễ truy điệu, ông chuyển vào Cảnh Nhân cung không màng tới chính sự. Các hoàng tử quần thần thay phiên nhau khuyên nhủ an ủi, gần một tháng mới từ từ bình phục.

Trong những ngày này, Thập Tam A Ca Dận Tường trẻ tuổi lần đầu tiên được làm a mã. Trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị sinh một tiểu cách cách. Một sinh mệnh mới ra đời dường như đã mang đến một chút không khí vui mừng cho hoàng gia.

Vân Yên đi theo Dận Chân và Na Lạp thị tới thăm, thấy Hoan Sinh đang ôm tiểu cách cách. Đôi mắt màu hổ phách sáng long lanh cực kì giống Dận Tường đang đứng bên cạnh, nhỏ xíu như cục bông, vô cùng dễ thương.

Bát Bối Lặc Dận Tự cũng đến phủ Thập Tam A Ca chúc mừng, dù hắt đứng chỗ nào thì vẫn nho nhã xuất chúng, tay áo bay bay. Chỉ là, gầy hơn rõ ràng, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp lạ thường.

Chưa đến một thời gian, Thập Tứ A Ca Dận Trinh cũng theo sau Thập Tam A Ca Dận Tường làm a mã, trắc phúc tấn Thư Thư Giác La thị của cậu ta cũng sinh được một tiểu a ca, đã vui lại càng thêm vui.

Khang Hi nhìn cháu trai cháu gái, cuối cùng cũng vui vẻ, tinh thần cũng dần dần trở nên tốt hơn.

Đôi tôn tử mới sinh này của hoàng gia cũng giảm bớt được phần nào không khí nặng nề của triều đình sau khi Sách Ngạch Đồ bị xử tử và Dự Thân Vương tạ thế, mang đến sự vui vẻ cho nhà Ái Tân Giác La.

Không lâu sau đó, Khang Hi dẫn Thái tử Dận Nhưng, Tam A Ca Thành Quận Vương Dận Thì, Thập Tam A Ca Dận Tường cùng đi tây tuần, phân nửa là để giải sầu, một đường đi tới Tây An.

Một đêm trong mơ, Vân Yên dường như có thể nghĩ thấy mùi hương hoa quế đang nở, quen thuộc đến vậy, ngọt ngào mà đau thương. Ngẩn ngơ nhớ lại, bóng lưng màu xanh thẫm năm ấy thong dong ngồi xổm trong sân. Năm này qua năm khác, hoa quế trong Tứ Nghi Đường lại nở rộ.

Chạng vạng một ngày, Dận Chân buông bút bỗng nhiên lên tiếng:

- Rượu hoa quế của chúng ta, hôm nay lấy ra ngoài thôi.

Vân Yên sững sờ, chợt nhớ lại năm ngoái cùng nhau ủ rượu hoa quế rồi cất trong chỗ tối nhà chái, vội vàng vâng lời đi lấy.

Khi chiếc bình bịt kín được mở ra, như hương thơm đắm say lòng người lan tỏa khắp Tứ Nghi Đường, ngay cả trong không khí cũng triền miên không dứt.

Dận Chân ngồi dưới tán cây hoa quế, Vân Yên đứng bên cạnh rót đầy rượu hoa quế cho chàng.

Ánh sáng còn sót lại khi mặt trời lặn xuyên qua tán lá rơi xuống, hắt lên người chàng, ngày thu yên tĩnh nhất chính là giờ phút này.

Dận Chân khép hờ đôi mắt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm vào cổ họng, rượu vào phế tạng, ngấm vào trong lòng.

Xa xa thấp thoáng tiếng sáo trong gió, du dương mà trầm bổng.

Dận Chân chậm chậm mở mắt, hơi nghiêng đầu nói:

- Người muốn biết rượu mình ủ có mùi vị thế nào không?

Vân Yên sững sờ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Khóe miệng Dận Chân lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Vậy cùng uống một chén đi.

Vân Yên không nhớ đã bao lâu rồi mình chưa được nếm mùi vị của rượu, quay trở về ba trăm năm trước ngồi trong mảnh sân này, uống chén rượu hoa quế này sao?

Cuộc đời, so với những kịch bản hồi hộp gay cấn nhất vốn luôn li kì không cách nào giải thích được.

Khi nàng yên lặng nhấp một ngụm rượu hoa quế, mới biết rằng trong khung cảnh này, rượu ngấm trong lòng, hóa ra là có mùi vị như vậy.

– HẾT CHƯƠNG 64 –

(1) Thế tập: đời đời nối nhau được phong tước.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 65: Bình Yên Trước Giông Bão

Chuyến đi tây tuần lần này của Khang Hi khá thú vị, thường xuyên có tin tức truyền về kinh thành. Mà công việc của các vị hoàng tử phải ở lại kinh thành cũng rất nặng nề, không dám lơ là.

Sảnh ngoài của Tứ Nghi Đường ngày càng phải tiếp nhiều khách, Vân Yên luôn yên lặng hầu hạ, rồi lui vào phòng trong. Ngược lại Dận Chân chưa bao giờ có ý muốn Vân Yên tránh đi, huống hồ nói tiếng Hán thành thạo pha lẫn tiếng Mãn, Vân Yên nghe cũng không hiểu. Bình thường chỉ cần nghe thấy tiếng ho nhẹ của Dận Chân, Vân Yên sẽ vén rèm ra ngoài, thấy khách đã đi, nàng liền dọn dẹp sảnh ngoài.

Bởi vì thời gian ngồi bàn xử lý công vụ quá nhiều, nên thường sau giờ Ngọ, Dận Chân hay cau mày xoa cổ. Vân Yên mấy lần ngẩng đầu lên nhìn, cuối cùng mím môi thả thối mực trong tay xuống ——

Dận Chân hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực nhìn Vân Yên, Vân Yên cup mắt lẳng lẳng di chuyển tới lưng chàng, bắt đầu nhẹ nhàng giúp chàng mát xa cổ. Bả vai chàng vừa rộng lớn vừa vững chãi, cơ bắp rắn chắc đàn hồi mạnh mẽ, khi xoa bóp cho chàng có thể cảm nhận được mạch đập rõ ràng dưới đầu ngón tay. Vân Yên cũng không am hiểu những mạch này, những ngón tay nhỏ bé phải dùng rất nhiều lực mới có thể xoa bóp được toàn bộ.

Dận Chân khép hờ đôi mắt, bả vai và cần cổ đau mỏi theo ngón tay xoa bóp của nàng dần dần thả lỏng, trong cổ phát ra tiếng thở dài khẽ khàng, nhẹ nhàng vắng vắng trong Tứ Nghi Đường.

Phê duyệt xong một chồng công văn, Dận Chân bảo Vân Yên giúp chàng cởi áo ngoài, lấy thanh kiếm được đặt trên kệ trong phòng ngủ ra sân sau vận động. Dận Chân vốn là người ưa yên tĩnh thích đọc sách, thỉnh thoảng luyện kiếm tập võ giống như người hiện đại tập thể dục để thư giãn.

Vân Yên ôm áo khoác ngoài từ trong phòng ra chờ chàng tập xong khoác thêm vào, phòng sau khi đổ mồ hôi trúng gió lại bị cảm.

Khi luyện kiếm khuôn mặt Dận Chân vẫn rất trầm tĩnh, từng động tác giơ tay nhắc chân, từng chiêu thức đều có phong thái giống như nét chữ của chàng, trong cương nghị kiên định có chứa sự gợi cảm mềm mại. Cho đến khi mồ hôi ướt đầm trán, chàng mới từ từ thu kiếm dừng lại.

Vân Yên vội vàng cầm áo ngoài bước đến, phả vào mặt là hơi thở đàn ông nóng hừng hực quen thuộc hòa lẫn với mùi đàn hương thoang thoảng. Vân Yên cúi đầu khoác áo cho chàng, một giọt mồ hôi chảy từ cằm Dận Chân rơi xuống mu bàn tay nhỏ bé của Vân Yên, Vân Yên sửng sốt, đang định rút tay về cầm khăn để lau thì cổ tay bị Dận Chân giữ chặt, nàng giật mình ngẩng đầu lên ——

Dận Chân cúi đầu, nhẹ nhàng dùng ngón tay cái còn lại vuốt qua giọt mồ hôi trên mu bàn tay Vân Yên, giọt mồ hôi giống như làn sương mềm mại từ từ bay hơi, chậm chậm ngấm vào làn da trên mu bàn tay nàng.

Trong nháy mắt Vân Yên cảm giác như bị bỏng, hoảng sợ rút tay về, cúi đầu cắn môi lui về phía sau một bước. Dận Chân nhìn Vân Yên một lúc lâu không nói gì, rồi mới nhắc chân vào phòng.

Từ cuối thu chuyển dần vào đông, ban đêm càng ngày càng lạnh hơn. Hàng năm vào thời gian này, Vân Yên sẽ không quên thắp một bó hương, quỳ tế một đêm trong sân. Một ngọn đèn nhỏ, thói quen gác đêm chờ người ấy về vẫn trước sau không đổi, cung kính sống những ngày như thế nàng đã

thỏa mãn rồi. số lần Dận Chân đến hậu viện không coi là nhiều, nhưng đối với gia quyến trong phủ, cũng thật sự là để ý quan tâm.

Khi đêm trừ tịch sắp đến, năm Khang Hi thứ bốn mươi hai đầy sóng gió cuối cùng cũng đi qua trong yên bình, không thể không coi là một chuyện may mắn.

Đêm trừ tịch năm nay cũng có tuyết rơi, bởi vì Đông Mai nhiệm phong hàn không được vào cung hầu hạ, nên Vân Yên và Tiểu Thuận Tử sẽ đi theo Dận Chân và đích phúc tấn Na Lạp thị cùng với Hoảng Huy tham gia dạ yến cuối năm trong cung.

Đây là lần đầu tiên Vân Yên được vào trong nội cung Tử Cấm Thành, cũng là lần thứ nhất được đặt chân đến tẩm cung cao quý nhất của hoàng đế Khang Hi —— cung Càn Thanh. Bởi vì dạ yến trừ tịch cũng được tổ chức ở đây, cung đình vàng son thời Đại Thanh hưng thịnh là nơi hoa mỹ và tôn quý mà khó ai có thể tưởng tượng được.

Tuyết rơi phủ đầy trắng xóa trên ngói lưu ly màu vàng kim của cung Càn Thanh, mái cung điện được xây theo kiến trúc Vũ Điện kép (1) mang theo khí thế hùng vĩ, đấu củng (2) to lớn vàng kim khiến người ta phải thốt lên thán phục. Kiến trúc vĩ đại được tọa lạc trên nền đá cẩm thạch đơn cấp, ở giữa là thềm cung điện màu đỏ, nối liền với hành lang và Càn Thanh Môn. Lúc này hai bên trái phải ngoài thềm đã treo hai chiếc đèn trời vạn thọ tinh xảo cực to, bầu không khí tràn đầy sự vui mừng.

Vân Yên nắm tay tiểu Hoảng Huy ăn mặc long trọng, chân giẫm trên tuyết cẩn thận đi sau Dận Chân và Na Lạp thị ăn mặc tôn quý, cung kính cúi đầu.

Yến hội bên trong cung Càn Thanh đã lên đèn rực rỡ, hoàng tử hoàng tôn vương công quý tộc đều tụ tập lại trong dạ yến cuối năm, đây là những người tôn quý nhất trong Đại Thanh. Trong lễ thành hôn của Thập A Ca

Dận Nga lúc trước Vân Yên đã được gặp hầu hết các hoàng tử phúc tấn, hôm nay thấy bọn họ tề tựu lại, ăn mặc trang điểm lại càng thêm trang trọng. Bên người các hoàng tử phúc tấn trẻ tuổi đều mang theo tiểu a ca tiểu cách cách, thật sự giống như khung cảnh con rồng cháu phượng tề tựu đầy đủ.

Tiểu Thuận Tử dẫn Vân Yên thối lui về khu vực dành cho hạ nhân đứng, các hoàng tử theo thứ tự lên chào Khang Hi. Rất nhanh đến Tứ Bối Lặc Dận Chân dẫn Na Lạp Thị và Hoảng Huy lên hành lễ với ông, Khang Hi hòa ái phát cho ba người ba bao lì xì nhỏ, còn vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hoảng Huy.

Tuy chỉ đứng trong khu vực hạ nhân trong cung Càn Thanh, nhưng đối với Vân Yên, một nô tài được ân xá từ Ninh Cổ Tháp thì là một kì tích, nàng đứng trong đám người phía xa nhìn theo bóng dáng Dận Chân mặc chiếc áo bào thêu hình rồng dẫn theo Na Lạp thị và Hoảng Huy, dường như cảm thấy đang sống ở hai thời đại.

Trong nháy mắt đã năm năm trôi qua. Vân Yên nhập phủ năm mười hai tuổi, đến bây giờ tuy vóc dáng vẫn nhỏ bé nét mặt vẫn non nớt, nhưng đã thấp thoáng dáng vẻ của một thiếu nữ, đã mười sáu mười bảy tuổi rồi.

Đầu xuân năm thứ bốn mươi ba Tứ phủ nghênh đón một tin vui ——

Tháng hai trắc phúc tấn Lý thị sinh hạ một tiểu a ca, Dận Chân đặt tên là “Hoảng Thì”, đây là con trai thứ ba của Dận Chân.

Đến lúc này, Lý thị đã sinh cho Tứ Bối Lặc Dận Chân ba nam một nữ, trừ tiểu a ca thứ nhất Hoảng Phán chết non vào năm thứ ba mươi tám khi mới ba tuổi, hiện dưới gối cũng có hai trai một nữ. Bởi vậy nên người trong thiên hạ đều biết trắc phúc tấn Lý thị được Tứ Bối Lặc Dận Chân sủng ái nhất.

Tiệc rượu đêm trăng rằm vẫn là khung cảnh tươi vui. Các vị hoàng tử đều mang theo phúc tấn của mình đến chúc mừng. Hoan Sinh đi theo sau Thập Tam A Ca Dận Tường và trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai Thị đến, nhìn thấy Vân Yên đương nhiên vô cùng thân thiết. Vân Yên thấy nàng càng ngày càng trở mã xinh đẹp động lòng người, không khỏi mỉm cười, trong lòng âm thầm hi vọng sau này nàng sẽ được gả cho một người tốt, vĩnh viễn xinh đẹp vui vẻ như vậy.

Mùa xuân này rất yên bình, công việc đâu ra đấy, trong nhà an ổn.

Tiểu thế tử Hoảng Huy tám tuổi đã có kiến giải với thơ từ, nét chữ khá giống với phong cách của Dận Chân, rất được Dận Chân yêu thích. Mặc dù là hai tiểu a ca Hoảng Quân Hoảng Thì cũng không thể so sánh với cậu. Nhưng mấy ngày gần đây Hoảng Huy bị nhiễm cảm nằm trong phủ dưỡng bệnh, sau khi Dận Chân vào triều Vân Yên thường tới thư phòng của của Hoảng Huy chăm sóc cậu bé, sức khỏe của Hoảng Huy dần chuyển biến tốt đẹp, còn thường xuyên cười hì hì kéo tay Vân Yên dạy nàng một vài tiếng Mãn, Vân Yên cũng yên tâm trở lại.

Sắp sửa vào hạ, một ngày sau khi hạ triều Dận Chân sai Vân Yên sắp xếp hành lí chuẩn bị đi tuần du biên cương với vua Khang Hi. Vân Yên sửng sốt, đã qua vài năm, hóa ra lại đến thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm tràn ngập tiếng đàn đầu ngựa; tiếng gấu gầm và tiếng sói tru nơi đây dường như vẫn vắng vắng bên tai.

Dận Chân yên lặng nhìn Vân Yên rồi mở miệng:

- Không được rời khỏi ta nửa bước.

Vân Yên sực tỉnh lại, nhìn đáng vẻ Dận Chân, vội vàng cúi đầu xuống trầm mặc gật đầu.

Lần này hoàng tử hộ tống theo sau không ít, Đại A Ca Trực Quận Vương Dận Thì, Thái tử Dận Nhưng, Tứ Bối Lặc Dận Chân, Bát Bối Lặc

Dận Tự, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh, Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lộc đều đi theo.

Trước khi đi, Vân Yên còn làm cho Hoảng Huy canh đậu xanh hoa cúc mà cậu nhóc thích uống. Tiểu Hoảng Huy ngây thơ làm nũng nói, Vân Yên trở về sớm nhé, Hoảng Huy sẽ rất nhớ tỷ đấy. Vân Yên sờ sờ bím tóc của thằng bé nói Vân Yên cũng sẽ rất nhớ tiểu a ca.

Khung cảnh giống hệt nhau, vừa ra khỏi thành Vân Yên ngồi trong xe ngựa của Dận Chân, tựa như tái hiện lại cảm giác của ngày hôm qua.

Dận Chân cười con ngựa Truy Vân cao to màu nâu, đi song song là Dận Tường cười con ngựa Trục Nguyệt màu đen. Tuy rằng năm tháng trôi qua không để lại dấu vết, nhưng mị lực trên hai huynh đệ hai người lại càng thêm lắng đọng. Khí chất của hai người họ so với mấy năm trước trầm ổn hơn rất nhiều.

Khi Dận Chân ở trên xe ngựa, Vân Yên theo thường lệ giúp chàng thay chiếc áo đơn, đứng bên cạnh phe phẩy quạt. Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng Dận Chân nâng mắt lên nói không nóng. Vân Yên dừng lại, thấy mồ hôi lại chảy ra trên trán chàng, không khỏi mím môi dùng khăn nhẹ nhàng lau, tiếp tục quạt.

Dận Tường thường hay qua bên này vừa đánh cờ vừa nói chuyện, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng đậm khí chất đàn ông. Dận Tự thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện. Trên đường đi, khi Vân Yên và Dận Tự đối mặt, nàng luôn cung kính hành lễ, trầm mặc không nói đi sau lưng Dận Chân. Bình an vô sự.

Đoàn xe và người đã quen với quãng đường xóc nảy, khi đi qua cửa ải Hỉ Phong hướng về phía bắc tới thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm quen thuộc, Dận Chân trong trú cung bỗng nhận được một phong thư khẩn từ nhà.

– HẾT CHƯƠNG 65 –

(1) Mái kiểu Vũ Điện (庑殿顶): được cấu thành từ 5 sống (gờ diềm) bao gồm 1 bờ nóc (giờ nối 2 mái chính chạy dọc theo đòn dông) và 4 bờ dải (là những đường gờ nối giữa hai mái chính và hai mái phụ. Do mái có bốn mặt dốc nên còn gọi là “Tứ A”

Mái Vũ Điện được phân thành mái đơn và mái kép. Mái Vũ Điện kép (重檐庑殿顶) là từ phía dưới hệ thống mái ban đầu, ở bốn góc thiết kế thêm một đoạn mái tạo thành bờ mái thứ hai.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 66: Ôm Thật Chặt

Thư nhà đến do đích phúc tấn Na Lạp Thị tự tay viết, nội dung ngắn gọn, lọt vào mắt là mấy con chữ khiến người xem giật nảy mình —— Hoảng Huy sinh bệnh nặng!

Sắc mặt Dận Chân lập tức trở nên nặng nề. Nhiều năm bên cạnh chàng, đối với mỗi biểu cảm dù là nhỏ nhất của Dận Chân Vân Yên đã quá quen thuộc, thấy thần sắc chàng trong lòng không khỏi sợ hãi, một dự cảm không tốt dâng lên tự tận đáy lòng, nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chàng.

Dận Chân có phần trầm mặc, sau đó gấp thư lại đưa cho Vân Yên cất đi. Chàng ngẩng đầu nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của Vân Yên, quyết đoán đứng dậy, giọng nói trầm thấp ——

- Hoảng Huy bị bệnh nặng, thu dọn hai bộ quần áo, chờ ta gặp xong hoàng thượng sẽ về nhà ngay trong đêm.

Vân Yên nghe xong mở to hai mắt, trong lòng đau xót, vô cùng hoảng loạn! Rõ ràng trước khi đi, thằng bé đã khỏe lại không làm sao cả! Cậu nhóc còn cười hì hì nháy đôi mắt to tròn nói nàng trở về sớm, nhóc sẽ rất nhớ nàng. Dáng vẻ của cậu bé, lời nói của cậu bé như vẫn còn trước mắt nàng. Trong đầu Vân Yên ong ong, trong lòng ngực vọng lại tiếng tim đập thình thịch.

Tiếng Dận Chân đóng cửa khiến Vân Yên giật mình tỉnh lại, nàng không còn thời gian suy nghĩ vội vàng lấy hai bộ quần áo của Dận Chân

trong hành lý bọc lại cẩn thận. Không đến một lúc đã nghe thấy bên ngoài có tiếng ngựa hí, Dận Chân đã quay về chọn hai thị vệ chuẩn bị cưỡi ngựa về trước, sắp xếp hai thị vệ khác đưa Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử cùng với hành lý còn lại ngồi xe ngựa đi sau.

Vân Yên đã sắp xếp xong bọc hành lý đơn giản nhẹ nhàng, chỉ có hai bộ quần áo cùng với một ít nước và lương khô. Dận Chân đẩy cửa đi vào, Vân Yên chạy nhanh đến. Dận Chân vội vàng nhận bọc hành lý rồi bước nhanh ra ngoài. Vân Yên cắn môi, trong lòng hận không thể mọc ra đôi cánh để có thể bay về kinh thành, nhưng trong giờ này phút này, thật sự mọc thêm cánh cũng không bay nổi. Nàng cầm bọc hành lý giống như đang nắm trong tay cọng rơm cứu mạng cuối cùng, không dám buông tay, đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

- Tứ gia, nô tài biết cưỡi ngựa.

Dận Chân đi tới trước con tuấn mã quay đầu lại nhìn nàng, Vân Yên đang quỳ trước người chàng, trong bóng đêm cây đuốc chiếu rọi khuôn mặt nhỏ bé đã tái nhợt tràn đầy đau đớn, trong đôi mắt chứa đựng sự khẩn cầu và kiên quyết.

- Ta không nói sẽ không đưa ngươi về.

Sắc mặt Dận Chân lạnh lùng khom người kéo Vân Yên lên,

- Nhưng ngươi không thể cưỡi ngựa một mình.

Vân Yên sửng sốt, dường như còn chưa kịp phản ứng, cơ thể bị bay lên không trung rồi được ôm đặt trở lại yên ngựa ——

Vân Yên một lần nữa được ngồi trên lưng Truy Vân, hai tay khẽ run nắm chặt yên ngựa phía trước, lỗ mũi Truy Vân thở phì phò tựa hồ đang chào hỏi. Dận Chân cài bọc hành lý đơn giản dưới yên ngựa, đập bàn đập rồi lập tức xoay người ngồi phía sau Vân Yên, động tác dứt khoát mà đẹp

mắt. Chàng vòng tay qua người Vân Yên rồi kéo cương ngựa, cơ thể nhỏ nhỏ của Vân Yên được chàng ôm chặt trong ngực.

- Ngồi vững vào.

Chàng giơ tay trái ra hiệu với thị vệ sau lưng, hai chân thúc vào bụng ngựa, Truy Vân lập tức giơ hai chân lao ra, thị vệ sau lưng cũng cưỡi ngựa chạy theo, nhanh chóng biến mất trong màn đêm ——

Ba con tuần mã phi nước đại trong đêm, một thị vệ cầm đuốc cưỡi ngựa phía trước mở đường, thị vệ còn lại cũng cầm đuốc cưỡi ngựa đi sau cùng. Truy Vân dường như có thể cảm nhận được sự nóng lòng muốn về nhà của hai người trên lưng mình, lực ở chân càng nhanh chóng mãnh liệt đến lạ thường.

Vân Yên ngồi trước người Dận Chân nắm chặt yên ngựa, tốc độ ngựa phi như điên, những cơn gió mạnh lướt qua trước mặt ép nàng phải tựa vào lồng ngực Dận Chân. Đường ban đêm gập ghềnh, những người không quen cưỡi ngựa lồng ngực sẽ nôn nao khó chịu, càng không nói tới một cô gái yếu ớt mỏng manh. Nàng cắn chặt môi, không phát ra tiếng động, chỉ sợ sẽ liên lụy đến tốc độ của Dận Chân.

Cũng may kỹ thuật của người cưỡi Truy Vân rất tốt, Dận Chân kéo dây cương lại hai tay vòng qua eo Vân Yên, ôm cả người nàng vào, mặc dù tốc độ vẫn như vậy nhưng khi gặp đường đêm gập ghềnh sẽ giảm bớt nghiêng ngã, cũng không để nàng bị ngã ngựa.

Không biết đã chạy bao lâu, màn đêm đen kịt không thấy được năm ngón tay, càng không thấy được điểm cuối cùng. Bàn tay Vân Yên vịn trên yên ngựa, cơ hồ chỉ cần thả tay ra là cơ thể lả đi, Dận Chân vội vàng một tay cầm cương, đưa tay trái ra ôm chặt eo giữ nàng ngồi thẳng, ôm nàng trong ngực mình

- Quay người lại, ôm chặt ta.

Vân Yên không còn chút sức lực nào cần môi lắc đầu.

- Tứ gia, nô tài vẫn có thể, không cần để ý tới nô tài.

Vội vàng nắm chặt lại yên ngựa, dùng hết sức ổn định lại cơ thể.

Chạy tới khi mặt trời lấp ló nơi phía chân trời, gót sắt phá vỡ màn đêm bủa vây.

Vân Yên nhìn sắc trời tăng sáng trong lòng bồn chồn, hi vọng nhìn thấy tiểu Hoảng Huy ngày càng gần thêm một bước. Cậu nhóc không được có việc gì, nhất định không thể có.

Trời sáng tới trạm dịch Tuân Hóa, Dận Chân ôm Vân Yên xuống ngựa, sai thị vệ dắt ba con ngựa đi ăn cỏ uống trước, bản thân cũng uống nước ăn tạm ít cơm. Vân Yên chỉ uống một chút nước, dạ dày khó có thể chứa thêm một thứ gì khác.

Dận Chân thấy sắc mặt Vân Yên tái nhợt, lấy hà bao vẫn mang theo người xuống, nhét một miếng vào trong miệng, rồi cầm một miếng đặt dưới miệng Vân Yên, nhét vào.

- Ngậm đi.

Vân Yên giật mình, vừa ngậm vào miệng đã cảm thấy vị sâm cay nồng, hóa ra là một miếng nhân sâm.

Dận Chân khép hờ mắt lại:

- Nghỉ tạm một lúc rồi tiếp tục đi, người vẫn ổn chứ?

Vân Yên vội vàng ngẩng đầu mở to hai mắt, giống như một con thú nhỏ sợ bị bỏ rơi, trong giọng nói mang theo sự hoảng sợ run rẩy.

- Tứ gia, nô tài quả thật còn có thể, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy tới Tứ gia.

Dận Chân thấy thần sắc của Vân Yên, không khỏi nhắm mắt gật đầu.

- Ta chưa bao giờ nói muốn vứt bỏ người.

Đợi sau khi ngựa được uống nước no cỏ trở về, bốn người nghỉ tạm một lúc rồi đứng dậy lên ngựa tiếp tục đi. Lần này Dận Chân ôm Vân Yên ngồi nghiêng, bảo nàng ôm chặt lấy eo mình, như vậy sẽ dùng ít sức hơn nhiều.

Vân Yên tựa người vào ngực Dận Chân, bám chặt vào vạt áo sau của chàng, không còn quan tâm ngày thường mình trốn tránh cơ thể chàng thế nào, tâm trí Vân Yên chỉ hi vọng Truy Vân có thể chạy nhanh hơn một chút nữa. Người đàn ông này vững chắc như bàn thạch, cho dù ngồi trên yên ngựa nhỏ bé, nhưng cũng có thể khiến cho trái tim Vân Yên lúc này đang sợ hãi đau đớn xen lẫn bối rối của có nơi an ủi.

Giờ khắc này, trong lòng hai người trên lưng ngựa, chỉ có hai chữ Hoảng Huy.

Từ lúc trời hừng sáng đến khi màn đêm buông xuống, bọn họ cuối cùng cũng tới trạm dịch ngoại ô trọng trấn Kế Huyện, cách kinh thành rất gần. Phi nước đại một ngày một đêm khiến thể lực cả ngựa và thị vệ sắp không chống đỡ nổi, nhưng Dận Chân vẫn mạnh mẽ trụ vững, Vân Yên cũng vậy. Hai người không ai mở miệng muốn nghỉ ngơi một đêm.

Khi trong trạm dịch cho ngựa uống nước, từ một phương khác trong bóng đêm bỗng vang lên tiếng vó ngựa càng ngày càng rõ ràng. Dận Chân đứng dậy đi ra ngoài, thấy một người đưa tin từ trên ngựa xuống chạy như điên quỳ xuống trình báo: Thư khẩn từ Tứ phủ!

Dận Chân vội vàng xé phong thư, nhấc chân vào phòng xem. Vân Yên đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Dận Chân, tim đập thành thịch, trong đầu đều trống rỗng. Hai thị vệ ở ngoài sảnh cũng đứng lên, hai mặt nhìn nhau, bầu không khí bỗng chốc ngừng lại.

Vân Yên ngẩng mạnh đầu lên, dứt khoát nhấc chân đi vào trong phòng, vừa mới đến cửa đã nghe thấy tiếng “rầm” cực lớn! Vân Yên giật mình bả vai rung động, ánh nến chiếu rọi trên cửa phòng bỗng chốc vụt tắt

Yên tĩnh, hoàn toàn không có tiếng động.

Vân Yên không biết mình đã mang theo tâm trạng thế nào khi đẩy cánh cửa này ra, dấu hiệu báo trước này ép nàng không thở nổi.

Trong phòng bao trùm bởi bóng đêm, trong đêm tối ở ngoại ô, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón, chỉ có ánh trăng mờ mờ xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ.

Vân Yên chậm rãi dựa vào phương hướng của hơi thở, từng bước một đi đến, mỗi lần rút ngắn khoảng cách giống như đang đến gần đáp án đáng sợ nhất, đau đớn như đang đi trên mũi dao.

Trong bóng tối Dận Chân ngồi trên giường cúi thấp đầu, hai tay đặt trên gối nắm chặt lại thành quyền, sự bi thương đau đớn từ người chàng dường như xộc thẳng vào từng giác quan của Vân Yên.

Vân Yên dừng lại trước mặt chàng, không cách nào mở miệng ra, nước mắt trong hốc mắt đã tuôn trào, theo gò má rơi xuống tí tách.

Trong màn đêm như vậy, đến cả tiếng nước mắt rơi trên mu bàn tay Dận Chân cũng trở nên rõ ràng, khiến con người sức tĩnh.

Dận Chân ngẩng đầu ôm chặt eo Vân Yên, vùi gò má mình vào lòng nàng thật sâu.

Giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt quần áo mỏng manh của Vân Yên, đốt nóng lồng ngực nàng, một giọt rồi lại một giọt, càng lúc càng nóng, xâm nhập vào trái tim nàng.

Vân Yên cảm nhận rõ ràng được giọt nước mắt này, nước mắt của Dận Chân. Trái tim quặn đau không cách nào hít thở nổi, thắt chặt lại. Mặc chàng ôm mình, nóng rẫy, nàng đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy đầu chàng. Tựa hồ giờ phút này chỉ còn lại nhau.

Giọt nước mắt này thật đau đớn, không những không ảnh hưởng đến khí chất của người đàn ông này, ngược lại càng làm cho chàng trở nên chân thật, khiến trái tim người khác vỡ tan.

Trong đêm khuya, Vân Yên mở mắt nhìn giọt lệ cho tới lúc hừng sáng, ôm chặt Dận Chân, cuối cùng nhận ra chàng dần dần trầm tĩnh lại. Nhẹ nhàng dịu chàng nằm xuống, quả thật chàng đã quá mệt mỏi.

Vân Yên vừa hơi cử động, Dận Chân càng vùi sâu gò má mình, bàn tay đặt trên lưng nàng càng siết chặt lại, trong đêm tối yên tĩnh vang lên tiếng nói đã khàn khàn.

- Đừng đi.

Giọng điệu như vậy, giống hệt như một đứa trẻ.

Vân Yên ghen ngào nhẹ nhàng xoa đầu chàng, nói:

- Không đi.

Chỉ có thể ôm đầu chàng vào lòng, nhẹ nhàng dựa vào cánh tay đang khóa chặt bên eo mình từ từ nằm xuống. Chỉ là ôm nhau, chia sẻ nhiệt độ

cơ thể và hơi thở cho nhau.

Đêm dài dằng dặc trôi qua, nỗi đau đớn quá rõ ràng, ngay cả từng giây từng phút đi qua cũng giống như đang lắng trì. Nếu như không có nhau vậy thì đáng sợ đến cỡ nào?

Quá mệt mỏi quá đau thương. sau một ngày một đêm họ phi ngựa thần tốc, đứng ở nơi ngoại ô hoang vu lại nhận được tin dữ!

Đêm tối, là thời khắc tốt nhất, cũng là thời khắc đau đớn nhất khi những con thú bị thương tự liếm láp vết thương.

Vân Yên ôm Dận Chân ngủ trong căn phòng nhỏ ở ngoại ô, hơi thở chàng trong lòng nàng chân thật đến vậy, nỗi đau vượt qua ba trăm năm lại giống như một giấc mộng!

Vân Yên nửa mê nửa tỉnh, trong đầu bỗng vụt qua những mảnh nhỏ vỡ vụn ——

Hoảng Huy nháy đôi mắt to tròn nói Vân Yên là con chim nhỏ, đôi mắt Hoảng Huy phấp phỏ nói chờ Hoảng Huy lớn lên sẽ lấy tỷ làm vợ! Hoảng Huy cười rạo rờ trên đu dây nói chờ Hoảng Huy lớn lên sẽ đẩy đu cho Thập Tam thúc... Đau đớn, cả cơ thể đều đau đớn, xâm nhập vào từng ngón tay kẽ chân, mỗi một tế bào mỗi một sợi tóc. Không, đây không phải là thật. Hoảng Huy, một đứa bé tốt như vậy, hẳn phải có một tương lai tươi đẹp, sao lại đột ngột chết đi? Ông trời à, sao ông nhẫn tâm như vậy?

Dận Chân trong lòng nàng cũng ngủ không yên, chàng thường xuyên đột ngột ngẩng đầu lên nhìn nàng nói:

- Vân Yên.

Vân Yên hốt hoảng đưa tay xoa tai chàng, ừm một tiếng, chàng lại áp chặt gò má vào lòng nàng, cánh tay cũng siết chặt lại, dường như muốn hòa

tan Vân Yên vào cơ thể mình.

Cứ lặp đi lặp lại, đau khổ giãy dụa, trần trọc khi thấy được bình minh.

Dây cột tóc của Vân Yên đã được tháo ra, mái tóc dài rối tung trên giường. Một nửa xõa trước ngực, rơi xuống gò má anh tuấn của Dận Chân.

Thân hình gầy nhỏ của nàng ôm thân hình cao lớn của Dận Chân, đẹp nhưng khiến người khác phải đau xót

Trời tảng sáng, ánh mặt trời cuối cùng cũng rọi vào, rơi xuống cơ thể hai người trên giường đang dựa sát vào nhau.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 67: Trời Xanh Có Tình

Khi Vân Yên mở mắt nhìn vào đôi mắt đen như biển sâu đối diện, nỗi đau khắc cốt đã bị đêm tối chôn sâu trong đáy mắt, nhưng nỗi buồn thê lương đang ở ngay trước mắt.

Ngón tay cái thon dài của Dận Chân nhẹ nhàng lướt qua giọt nước mắt còn đọng lại trên mi mắt Vân Yên, bàn tay mơn trớn mái tóc dài mềm mại bù xù sau tai, Vân Yên sức tỉnh muốn lùi lại, thì bị cánh tay chàng đặt trên eo nhẹ nhàng siết chặt.

- Chúng ta về nhà.

Truy Vân phi nhanh, gió mạnh gào thét qua tai, Vân Yên ngồi nghiêng trên lưng ngựa được Dận Chân ôm chặt vào ngực, nước mắt không tiếng động rơi xuống. Trời cao biển rộng muôn hồng nghìn tía, cũng không bằng một gian phòng nhỏ trong nhà mình. Nhưng trong căn phòng nhỏ đó, đã không còn tiếng cười của trẻ con, phải bảo nàng đối mặt như thế nào đây? Không tin, nàng tuyệt đối không tin.

Trên đường đi, Dận Chân rất ít khi mở miệng nói chuyện, khuôn mặt chàng nghiêm nghị lạnh lùng cùng nỗi đau thâm kín. Chàng ôm chặt Vân Yên vào trong lòng, Vân Yên vẫn luôn trầm mặc. Lại một ngày một đêm không ngủ bốn ba đường dài, khi trời rạng sáng, cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành Bắc Kinh cao lớn, giống như vượt qua vài thế kỉ mới tới được chỗ này.

Khi móng ngựa chạm tới cửa Tứ phủ, lá cờ trắng nổi bật như đám thủng đôi mắt Vân Yên, thật đau đớn ——

Dận Chân một thân sương gió bước vào cửa chính Tứ phủ, cả con đường các hạ nhân đều mang theo ánh mắt đau thương sợ hãi cùng mong mỗi run rẩy thút thít nghẹn ngào, từng người từng người một quỳ dưới chân chàng.

"Tứ gia" "Tứ gia" "Tứ gia đã trở lại!"

Trong phủ treo cờ trắng, trong ánh nắng sáng sớm lại tê lương và đau khổ dường vậy.

Sắc mặt Vân Yên trắng bệch đi sau lưng Dận Chân, nhìn những lá cờ trắng này sao cảm thấy sợ hãi đến vậy, nàng sẽ không còn được thấy Hoảng Huy nữa, không còn nữa.

Cao Vô Dung đi lên hành lễ, trên gương mặt từ trước đến nay luôn bình tĩnh kêu lên một tiếng đau thương:

- Tứ gia.

Dận Chân ngẩng đầu nhìn ông ta, giọng nói khàn khàn trầm thấp.

- Dẫn đường.

Bóng lưng cao lớn cô độc nhưng kiên cường của chàng đứng ở đó, là chỗ dựa cho bao nhiêu người đau khổ nhìn lên, dựa vào để chống đỡ.

Trong tập tục nhân gian, người tóc bạc không thể tiến kẻ tóc xanh. Bậc cha chú không thể đưa tiễn con cháu qua đời. Đây khác nào là một trong những chuyện tàn nhẫn nhất trên thế gian. Nhưng Dận Chân vẫn đi tới linh đường.

Dận Chân sai bước theo Cao Vô Dung đến cửa linh đường, linh đường nhỏ bé được xây dựng không xa Tứ Nghi Đường, đặt đầy vòng hoa. Bên trong đặt một tấm linh vị: Ái Tân Giác La Hoằng Huy chi vị. Khói tỏa lượn từ ba cây hương được cắm trong lư hương.

Bên trên đài cao có một cỗ quan tài nhỏ bé, cô đơn lẻ loi nằm ở đó.

Khi Vân Yên theo Dận Chân bước vào cửa linh đường nhìn thấy cỗ quan tài nhỏ bé, nỗi đau đớn áp chế trong lòng không thể nào kìm nén được nữa, tuôn ra như đê vỡ —— Hoằng Huy, không phải nhóc nói sẽ chờ tỷ trở về sao!

Vân Yên đứng ở cửa bỗng nhiên xông lên đài cao ôm chặt cỗ quan tài, nha hoàn này thương tâm đến phát điên rồi! Hành vi mạo phạm như vậy mà không sợ mất cái mạng nhỏ. Nha hoàn gã sai vật đứng bên cạnh kịp phản ứng kéo nàng ra, nhưng Vân Yên bám chặt vào nắp quan tài, khuôn mặt tái nhợt của nàng đã đầm nước mắt.

Dận Chân sắc mặt nặng nề đi tới, giọng nói khàn khàn. "Ra ngoài hết đi" bọn hạ nhân nghe xong, vội vàng im lặng bước ra khỏi linh đường.

- Nô tài muốn nhìn Hoằng Huy... A ca đã nói sẽ chờ nô tài trở về.

Giọng nói Vân Yên rất nhỏ rất khàn, đôi môi nàng trắng bệch không chút sắc đỏ.

Dận Chân nhắm chặt mắt lại, cắn chặt răng, đưa tay nửa kéo nửa ôm nàng xuống.

- Cùng ta trở về thôi.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn chàng, nước mắt theo hai gò má chậm chậm chảy xuống.

- Tứ gia, người hiện giờ đau đớn nhất, là phúc tấn.

Dận Chân nâng mắt lên nhìn Vân Yên thật lâu, rồi gật đầu.

Vân Yên cúi đầu giơ tay áo lên lau nước mắt, quỳ gối trước linh cữu.

- Tứ gia, xin gia ân chuẩn cho Vân Yên được túc trực bên linh cữu a ca Hoằng Huy.

Người tóc bạc không thể tiến kẻ tóc xanh, Hoằng Huy còn nhỏ như vậy. Cho nên trước khi Hoằng Huy được đưa về nơi an nghỉ cuối cùng sẽ không có người thân bầu bạn trong linh đường, cậu bé chỉ có Vân Yên. Ít nhất, còn có Vân Yên.

Dận Chân không trả lời, khuôn mặt ẩn chứa sự đau đớn tột cùng nhìn tấm linh vị. Ánh mắt lướt qua mỗi một con chữ. Cuối cùng ừ một tiếng, chậm rãi xoay người rời đi.

Vân Yên quỳ gối trước linh cữu đốt vàng mã, không thể ngăn được những giọt nước mắt rơi tí tách trên mặt đất. Trong ngọn lửa, trong đầu óc nàng đều tràn ngập hình ảnh và giọng nói của Hoằng Huy. Hoằng Huy vui vẻ, Hoằng Huy giận dữ, Hoằng Huy làm nũng, Hoằng Huy giảo hoạt, Hoằng Huy ba tuổi, Hoằng Huy bốn tuổi, cho đến khi Hoằng Huy tám tuổi. Cậu bé còn nhỏ như vậy, thế nhưng lại có một trái tim giống như thạch anh.

Không biết qua bao lâu, Vân Yên không biết thời gian, chỉ biết có người đưa cơm đến cho nàng, nàng không còn sức lực di chuyển con mắt, càng không còn sức lực để mở miệng, nàng chỉ biết lắc đầu.

Biến cố này thật quá tàn nhẫn, trong vòng vài ngày, nghiêng trời lệch đất. Dưới cái nóng mùa hè, bắt buộc phải nhập liệm nhanh. Chỉ cần chậm một hai ngày là lỡ mất giờ đẹp. Nhưng đến cả khuôn mặt cuối cùng của cậu bé nàng cũng không được nhìn. Cho nên, nàng càng không tin, càng không

cách nào chấp nhận được sự thật này. Vân Yên luôn cảm thấy, Hoảng Huy vẫn chưa chết.

Ông trời, ông có biết hai chữ tình nghĩa không? Hay là ông vốn là người vô tình vô nghĩa.

Từ tảng sáng đến đêm tối, vẫn là một vòng luân hồi. Đối với người vui vẻ hoặc bình thường thì chỉ là trong nháy mắt. Nhưng đối với người bị dày vò trong đau khổ mà nói, đây đã là bãi bể nương dâu (1).

Chân Vân Yên quỳ đến khi chân không còn cảm giác, linh đường trong đêm rất yên tĩnh, gió thổi qua lá cờ trắng tung bay phất phơ. Đôi mắt Vân Yên nhìn linh vị đã trở nên mờ hồ, giọng nói khàn khàn thì thào:

- Hoảng Huy, lời nhóc nói không tính, nhóc nói lớn lên muốn lấy Vân Yên làm vợ. Ta vẫn còn nhớ, mà nhóc đã quên rồi.

Trước mắt nàng tối sầm lại, cơ thể như không còn cảm giác ngã về phía trước ——

Một đôi tay mạnh mẽ nhanh chóng ôm lấy nàng, nhìn vào hai gò má nàng, lo lắng gọi tên của nàng. Vân Yên nằm trong lòng Dận Chân, hai hàng lông mi khẽ run lên rồi tĩnh lại:

- Tứ gia, ngài cũng đến làm bạn với Hoảng Huy sao.

Đôi mắt Dận Chân ngàn ngập sự đau khổ kìm nén:

- Người không thể lại tiếp tục như vậy, người đã ba ngày bốn đêm không ăn không ngủ rồi.

Vân Yên vô lực lắc đầu, lại bám lấy vạt áo trước ngực Dận Chân, thút thít nước mắt:

- Tứ gia... Nô tài muốn nhìn Hoảng Huy một lần, chỉ nhìn một lần thôi... Được không?

Dận Chân nghiêm nghị, nhắm mắt lại. Nàng, muốn mở quan tài.

Đột nhiên, Vân Yên thoát cái túm chặt vạt áo trước của Dận Chân, Dận Chân thoát cái mở mắt ra, nhìn thấy trong đôi mắt như con nai nhỏ của Vân Yên tràn đầy sự ngạc nhiên và kích động không tên.

- Tứ gia! ngài có nghe thấy không?

Dận Chân nghi hoặc nhìn Vân Yên. Vân Yên từ trong lồng ngực của chàng giẫy giụa muốn ngồi lên.

- Là Hoảng Huy, đúng là tiếng của Hoảng Huy!

Dận Chân nghe xong trong lòng đau xót, trong linh đường hoàn toàn yên tĩnh.

Vân Yên giẫy dụa đứng lên chạy về phía quan tài, cơ thể gầy yếu nằm sấp trên quan tài dùng hết sức mình mở nắp, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Dận Chân đuổi kịp ôm lấy nàng, Vân Yên giống như một con thú nhỏ xù lông căn loạn khắp nơi, vùng vẫy thoát khỏi động tác của Dận Chân, xoay người mở to hai mắt nhìn thẳng vào mắt chàng, dường như muốn bật khóc.

- Tứ gia, ngài hãy tin nô tài, nô tài không bị điên, không nghe nhầm, thực sự là tiếng rên rỉ của Hoảng Huy, cực kì nhỏ, nhưng thật sự là đúng! Tứ gia, ngài hãy tin Vân Yên!

Dận Chân ngừng lại, nhìn đôi mắt Vân Yên mở to cố gắng không khóc trên khuôn mặt kiên định. Có lẽ, không vì lý do gì. Nhưng, chàng lại tin!

Đôi tay to lớn di chuyển nắp quan tài, cùng với đôi bàn tay nhỏ bé trắng bệch cùng hợp lực đẩy, nắp quan tài cuối cùng được mở ra ——

Tâm mắt đặt trên khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt quen thuộc, nhìn sắc mặt không phải là một thi thể cứng đờ —— khuôn mặt hơi nhăn nhó và thân hình xanh tím khiến tim hai người đứng bên quan tài đồng thời nhảy dựng!!!

Khi còn đi học Vân Yên đã từng đọc trong sách giáo khoa, thời cổ đại, có một vài người sau khi nhập quan vài ngày sẽ sống và tỉnh lại, nhưng do ngạt thở trong quan tài nên lại chết đi. Những người chết đi sống lại ấy thường bị người ta đồn thổi thành cương thi hoặc yêu ma các loại. Thật ra sống lại sau khi chết đi là một hiện tượng rất ngẫu nhiên, ở hiện đại đã xảy ra rất nhiều trường hợp, đều được y học giải thích là một hiện tượng rất bình thường.

Bỗng nhiên, Vân Yên nhìn thấy rõ ràng lông mi Hoảng Huy đang nằm trong quan tài hơi run lên! Mà Dân Chân cũng nhìn thấy! Hai người không hẹn mà cùng nhau đẩy nắp quan tài ra, đẩy cho tới khi được mở ra hoàn toàn —— Dân Chân vội vã khom người xuống cẩn thận kéo cơ thể nhỏ bé của Hoảng Huy lên, nhẹ nhàng ôm ra, nhanh chóng đưa ngón tay đến mũi kiểm tra hơi thở cậu bé, bỗng nhiên nâng mắt nhìn Vân Yên. Đường như nỗi kích động run rẩy đang tấn công tim can hai người!

Ông trời có tình!

Trong nháy mắt Vân Yên vui mừng khôn xiết, chấn động muốn bật khóc, hóa ra ông trời cũng cảm động tình thương ấm áp của nhân gian! Hoảng Huy, Hoảng Huy, trả Hoảng Huy lại sao...

Vân Yên ngay lập tức muốn nhảy xuống đài tìm đại phu, nhưng Dân Chân kéo nàng lại, lắc đầu với nàng. Chàng nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu. Cơ hồ chỉ dừng lại một giây, nhanh chóng dùng một tay đóng nắp quan

tài lại, Vân Yên sẵn sàng sờ vôi vàng giúp chàng đẩy vào. Chàng xuống đài dùng áo choàng trên người bọc kỹ Hoảng Huy, nhìn Vân Yên kiên định mở miệng:

- Vân Yên, bây giờ người nghe cho rõ từng câu ta nói.

Vân Yên nắm chặt đầu ngón tay đang run rẩy của mình, ánh mắt hầu như không rời khỏi gương mặt trẻ con trắng bệch nằm trong lòng Dận Chân, lập tức gật đầu.

- Cửa sau căn phòng này thông tới chiếc cầu ở Tứ Nghi Đường, ta sẽ mang Hoảng Huy ra khỏi phủ ngay trong đêm nay, người ra ngoài cửa linh đường sẽ nhìn thấy một nha hoàn, nói cho cô ta biết Tứ gia gọi Cao Vô Dung tới. Sau khi Cao Vô Dung tới, người bảo với ông ta, bảo ông ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa chờ ta ở chỗ cũ hậu viện Tứ Nghi Đường, còn nữa bảo ông ta đưa một nha hoàn khác tới linh đường túc trực thay người, nói với bên ngoài người đã cùng Tứ gia quay về Tứ Nghi Đường. Sau đó, người theo cửa sau này trở lại Tứ Nghi Đường, ta ở Tứ Nghi Đường chờ người, nhớ hết chưa?

Vân Yên dùng hết sức gật đầu, lập tức nhớ tới một điều.

- Cao quản gia...

Dận Chân lập tức tiếp lời:

- Không cần lo lắng, lời người nói ông ta sẽ không nghi ngờ.

Dận Chân cúi đầu dùng áo choàng đắp kín Hoảng Huy trong ngực, mắt nhìn Vân Yên, sau đó đi ra ngoài bằng cửa sau.

Vân Yên đưa mắt nhìn bóng lưng Dận Chân biến mất trong bóng đêm, trong lòng trống rỗng. Dận Chân ra một quyết định không bình thường như vậy, nàng không hiểu rõ lắm, nhưng cũng không muốn đi tìm hiểu rõ ràng.

Chắc chắn chàng có lý do riêng. Vân Yên chỉ biết là, Hoảng Huy, Hoảng Huy có thể sẽ được cứu. Nàng hít sâu một hơi, đi ra ngoài linh đường làm việc Dận Chân giao cho.

Quả nhiên như lời nói Dận Chân, sau khi Cao Vô Dung vào linh đường nghe Vân Yên nói, không hề hỏi bất cứ điều gì lập tức quyết đoán nói được.

Vân Yên đi từ cửa sau, trong bóng đêm cố gắng phân biệt cảnh vật bước từng bước cẩn thận, khi đẩy cửa phòng Tứ Nghi Đường, cả người nàng như sắp ngã xỉu.

Dận Chân vẫn ôm Hoảng Huy hơi thở mỏng manh trong ngực, dùng tấm thảm mỏng bọc kỹ, che cậu bé dưới lớp áo choàng màu đen. Dận Chân lúc này, giống như một con sư tử đực đang che chở cho con mình, cả người toát ra sự kiên cường và vĩ đại có thể gánh vác cả thế giới, khiến người ta xúc động.

Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn Vân Yên:

- Ta sẽ đưa Huy nhi ra ngoài ngay trong đêm nay, chuyến đi này ít thì mất ba đến năm ngày, nhiều thì mất nửa tháng ta chắc chắn sẽ trở về. Người, buộc phải ở lại Tứ Nghi Đường. Tất cả mọi người đều biết, ta ở trong Tứ Nghi Đường. Nếu có người tới thăm, người chỉ cần nói ta đau buồn quá độ, không muốn gặp ai. Có chuyện gì thì người tìm Cao Vô Dung. Nhớ kỹ, trừ người và ta, không thể tin bất cứ ai, không thể để lộ cho bất cứ kẻ nào biết!

Chàng ngừng lại, bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Vân Yên, nắm chặt tay nàng:

- Chờ ta trở về.

Vân Yên nhìn đôi mắt đen như mực và sắc mặt nặng nề của chàng, ghen ngào gật đầu.

- Nhớ rồi ạ

Hậu viện vang lên một tiếng giống nhưng cũng không giống tiếng còi, Dận Chân nghe thấy biết là xe ngựa đã chờ ở cửa sau liền đứng lên. Vân Yên đi sau Dận Chân đến hậu viện, cửa hậu viện đã được mở ra ——

Trong bóng đêm một chiếc xe ngựa rộng lớn đã an tĩnh đứng chờ ở đó, ngay cả người đánh xe cũng mang theo mũ không nhìn thấy rõ mặt. Áo choàng rộng thùng thình của Dận Chân che kín Hoảng Huy, cuối cùng xoay người lại nhìn Vân Yên thật sâu. Dận Chân quyết đoán vén vạt áo nhấc chân chui vào trong xe, xe ngựa lặng lẽ khởi hành, dưới vó ngựa có bao vãi nhưng, lặng yên không một tiếng động biến mất trong màn đêm.

(1) Bãi bể nương dâu: Biến đổi lớn lao trong cuộc đời

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 68: Đôi Môi Chàng

Đây là đêm đầu tiên Vân Yên ở trong Tứ Nghi Đường một mình.

Trước đây nàng thường cầm một ngọn đèn nhỏ canh gác trong đêm tối, dù Dận Chân về muộn bao nhiêu cũng sẽ mở cửa cho chàng.

Trời nam biển bắc, không hề phân li.

Mà đêm nay, lại vì việc này, buộc phải cách xa.

Chỉ cần Vân Yên còn trong Tứ Nghi Đường, tất cả mọi người đều cho rằng Dận Chân trong Tứ Nghi Đường. Chia xa như vậy, cũng vì tìm kiếm một cơ hội sống lại cho Hoảng Huy.

Nếu vậy, thì còn điều gì không thể?

Nửa đêm gió lạnh lùa qua song cửa sổ, tựa hồ còn mang theo tiếng cười.

Vân Yên một mình đứng trong căn phòng rộng lớn, ánh trăng mờ mờ chiếu rọi vào, mới nhận ra mỗi góc mỗi tắc bầu không khí nơi đây đều tràn ngập hơi thở của một người nào đó.

Nàng, không phải là một người yếu đuối sợ cô độc. Cũng không sợ bóng tối. Nỗi sợ hãi là thứ quá xa xỉ với nàng

Nửa đời trước, nàng mất cha từ nhỏ, phải chăm sóc mẹ bệnh tật, không được phép làm nũng khóc lóc hay tùy hứng yếu đuối, nàng buộc phải sinh tồn buộc phải kiếm tiền.

Ở đời này, thân mang tội tịch phải làm nô tài cho hoàng tử, cẩn thận dè dặt sống qua ngày, nàng càng không được phép đa sầu đa cảm, si tâm vọng tưởng.

Chưa bao giờ nàng mong chàng trở về như đêm nay. Chàng sẽ cứu sống Hoảng Huy, chàng sẽ làm được. Nàng hi vọng cỡ nào chàng sẽ mang tin tức này trở về.

Cuộn mình trên chiếc giường nhỏ, dù là kiếp trước hay là kiếp này, chỉ còn là một bóng dáng lơ mờ không rõ.

Mệt, mệt quá.

Hình như, còn dựa vào ngực chàng, trên lưng ngựa Truy Vân xóc nảy, không ngừng chạy về phía trước. Vầng mặt trời màu đỏ nơi chân trời, rọi lên sông núi vạn dặm một màu trắng lệt..

Linh hồn giống như một làn khói bếp, nhẹ nhàng bay ra qua song cửa sổ. Say mê không biết đường về.

Vân Yên không biết mình đã ngủ bao lâu, khi nàng tỉnh lại trời đã tảng sáng.

Cổ họng khát khô như bị lửa đốt, nàng lão đảo xuống giường, rồi lại té ngã trên mặt đất. Vùng vẫy đứng lên, chạm vào ấm trà nhỏ trên bàn nhưng trống rỗng. Đúng rồi, từ vùng biên cương phi như điên về đây, trong Tứ Nghi Đường sao lại có trà được?

Vân Yên vịn tường đi ra ngoài, ánh mắt chạm đến chiếc tủ thấp trước giường Dận Chân, trong lòng chợt nhớ tới vò rượu hoa quế được cất trong chiếc tủ này. Vội vàng bước thấp bước cao tới, quỳ xuống, kéo chiếc tủ nhỏ ra, một vò rượu hoa quế được ủ từ năm trước quả nhiên vẫn yên tĩnh nằm dưới đáy tủ.

Vân Yên lấy vò rượu ra, cơ thể không còn sức lực để bò đi tìm chén. Mở nắp vò, ngửa đầu lên dốc thẳng vào miệng ——

Rượu hoa quế ngọt ngào trong trẻo chảy vào cổ họng nàng, dần dần dập tắt cơn khát như bị lửa đốt, mùi hương thoang thoảng tràn ngập linh hồn.

Nàng uống gấp gáp, uống mong mỏi. Rượu tràn qua khóe môi nàng, từ cằm chảy xuống chiếc cổ mảnh khảnh, chui vào cổ áo.

Khi nàng buông vò rượu xuống, nhận ra vò rượu đã sắp nhìn thấy đáy, không khỏi líu lười.

Mùi rượu dường như đã làm thanh tỉnh cơ thể nàng, càng cảm thấy bụng đói kêu ùng ục.

Vân Yên chậm chậm đứng lên, đi đến phòng ngoài, đẩy cửa chậm rãi ra ngoài.

Hương hoa ngọc lan trong buổi sớm ngày hạ, ngọt ngào lại yên bình.

Ánh nến trong chái ngoài viện đã sáng lên, Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử cùng đồ đạc hành lý đã về đến viện ngay trong đêm. Nhìn thấy tình hình trong phủ, cũng không khỏi giật mình đau khổ.

Vân Yên đi về phía nhà chái, bị Tiểu Thuận Tử nhìn thấy. Y ai nha một tiếng, vành mắt đỏ hoe. Y ghen ngào nói:

- Hôm qua, A Ca đã được đưa tang. Tứ gia ngài... Có khỏe không?

Trái tim Vân Yên co thắt lại, vô lực gật đầu, rồi lại giơ tay xua xua. Tiểu Thuận Tử cùng Tiểu Ngụy Tử càng đau thương hơn.

- Ta nghe Cao quản gia nói rồi, Tứ gia vào linh đường thương tâm quá độ, sau khi trở về Tứ Nghi Đường thì không muốn gặp ai. Chúng ta chuẩn

bị cơm canh xong rồi nhưng cũng không dám đưa vào, nghĩ rằng có lẽ cô sẽ ra lấy.

Vân Yên nghe xong buộc phải gật đầu nói vâng. Ba người thút thít mấy câu, Vân Yên nhận lấy hộp cơm, bước từng bước quay trở lại căn phòng.

Từ trước đến nay nàng luôn hầu hạ Dận Chân ăn trước rồi mới ăn, thỉnh thoảng thì ăn cùng chàng, nhưng cũng ăn uống vô cùng thận trọng. Còn hôm nay, Vân Yên ngồi một mình trước chiếc bàn nhỏ, bưng từng món ăn quen thuộc từ trong hộp cơm ra, theo thói quen dọn bát đĩa cho chàng, rồi mới yên lặng đưa đưa đưa thức ăn vào miệng, nuốt xuống.

Mỗi ngày, Vân Yên đều đếm thầm trong lòng, lo lắng cho sinh mạng của Hoảng Huy, ngày này qua ngày khác nén chặt nỗi lòng tiếp tục chờ đợi trong im lặng.

Vào ban ngày Vân Yên luôn nhận được thư động viên an ủi của các hoàng tử tôn thất và quan lại, nàng luôn yên lặng tiếp nhận, thay Dận Chân uyển chuyển biểu đạt lời cảm ơn và ý tứ tạm thời không muốn gặp ai, lần lượt cản người muốn đi vào.

Khi màn đêm buông xuống, Vân Yên cuộn mình trên chiếc giường nhỏ lắng tai nghe tiếng gió ngoài cửa sổ, chờ đợi tiếng bước chân của chàng về.

Ngày này qua ngày khác, những người xung quanh càng thêm lo lắng. Bởi vì, Tứ gia đã năm sáu ngày không bước chân ra Tứ Nghi Đường!

Trong nhà chính một màu ảm đạm, ngay cả Thanh Hoàn trong viện trắc phúc tấn Lý thị cũng đến nhà chái ngoài viện hỏi thăm Tiểu Ngụy Tử và Tiểu Thuận Tử về tình hình Tứ gia, có lẽ do quy định ở Tứ Nghi Đường không cho phép nữ quyến bước vào nên không dám tùy tiện lỏ mãng.

Vân Yên chưa bao giờ nghĩ mình có thể kiên cường giữ vững cánh cửa này bao lâu, nàng chỉ cố gắng hết sức, ngày qua ngày, dường như đã sức cùng lực kiệt.

Hai ngày nữa lại trôi qua, từ miệng Tiểu Thuận Tử Vân Yên biết được sau khi Hoàng thượng kết thúc chuyến đi săn mùa thu và chuyển thị sát tiến độ xây dựng hành cung Nhiệt Hà sẽ quay trở lại kinh thành, tin tức này khiến nàng kinh sợ. Nàng trở lại trong phòng, mồ hôi lạnh đã túa đầy trên lưng.

Nếu như Khang Hi trở về, ai có thể ngăn ông ta không gặp Dận Chân đây?

Bỗng chốc Vân Yên chán nản vì mình đang sống trong thời đại không có công nghệ thông tin, Dận Chân đã biết tin này chưa? Hoảng Huy thế nào rồi? Biển người mênh mông, nàng biết đi đâu để tìm họ? Không có di động, không có điện thoại, có lẽ chỉ cần một tin nhắn ngắn ngủi cũng sẽ cứu được mạng.

Lại một ngày nữa trôi qua, Vân Yên đến năm mơ cũng mơ thấy cảnh Khang Hi quay trở lại kinh thành, đầu đau như búa bổ

Ban đêm, Vân Yên tựa người trên chiếc giường nhỏ mơ mơ hồ hồ ngủ không ngon, tim đập thành thịch.

Tiếng bước chân khó có thể nghe thấy và tiếng đẩy cửa khe khẽ vang lên trong bóng đêm khiến Vân Yên giật mình lập tức mở mắt, đột nhiên đứng dậy xuống giường. Đến cả giày chưa kịp đeo chạy như bay ra ngoài

Mái tóc đen rối bời tán loạn sau lưng, đôi chân trần xông vào cửa sau phòng trong.

Cửa sau u tối, ngay cả bóng dáng ánh trăng cũng không thấy. Chậm rãi bước vào bóng tối rộng lớn, bỗng con người Vân Yên lóe sáng.

Nàng đang ở trong một cái ôm!

Vạt áo trên lồng ngực rộng lớn của Dận Chân đã nhuốm hơi thở mưa gió sương bụi, lâu ngày mà thê lương. Vóc người nhỏ bé của Vân Yên thọt lỏm trong lồng ngực chàng, hai cánh tay mạnh mẽ của chàng ôm nàng vào ngực, trong bóng đêm không nhìn thấy năm ngón, cái ôm siết chặt, không để lại một kẽ hở.

Vân Yên động dậy, nắm lấy vạt áo chàng ngẩng đầu lên, giọng nói đã khàn khàn:

- Hoảng Huy, Hoảng Huy...

Tay trái Dận Chân vẫn vít trên mái tóc dài đen tuyền mềm mại của nàng, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng:

- Hoảng Huy không sao cả.

Vân Yên mở to mắt, nước mắt không kìm nổi trào ra từ đáy mắt, vui sướng đến run rẩy xâm chiếm trái tim nàng.

- Thật sao, Hoảng Huy đã trở lại, đã trở lại.

Nói đến đây, nghẹn ngào không thành tiếng.

Dận Chân tựa lưng vào cánh cửa ôm chặt Vân Yên trong lòng, trong lòng cùng cảm thấy vui mừng mà âm thầm run rẩy.

Giọt nước mắt vui mừng nóng hổi thấm vào lồng ngực Dận Chân. Cũng giống như đêm đó, giọt nước mắt đau khổ nóng hổi của chàng thấm vào ngực Vân Yên.

Cũng trong đêm tối, đều yên lặng chia sẻ. Dù là đau thương hay vui sướng.

Dận Chân dùng ngón cái chậm rãi lau nước mắt trên mặt nàng, động tác dịu dàng mà cẩn thận. Trong bóng đêm không nhìn rõ khuôn mặt ở đây, chỉ có thể dựa vào da thịt và hơi thở để cảm nhận lẫn nhau.

Màn đêm yên tĩnh như vậy, ngay cả tiếng tim đập trong lồng ngực hai bên cũng vang vọng rõ ràng. Thời gian dừng lại, hơi thở cũng biến mất trong giờ khắc này.

Hơi thở quen thuộc mà ấm áp phả vào mặt nàng, Vân Yên theo bản năng co rúm người lại lùi về phía sau, thì bị Dận Chân giữ chặt eo và gáy nàng lại, đôi môi nóng rực mà mạnh mẽ cuối cùng cũng áp xuống.

Đó là đôi môi đẹp đến cỡ nào, môi Dận Chân, đường nét gợi cảm, đường môi rất mỏng, một đôi môi rất thích hợp để hôn.

Cánh môi nàng bị chàng áp chặt, cơn run rẩy trong nháy mắt xâm nhập hai người.

Nàng càng muốn đẩy ra, chàng càng ôm thật chặt.

Trong đêm tối, cánh môi chàng nhẹ nhàng trượt trên vân môi nàng, đỉnh môi nàng cong cong mềm mại, cảm nhận rõ ràng mà tỉ mỉ lẫn nhau.

Trên cánh môi, nụ hôn trần trọc trần trở.

Trên chóp mũi, hơi thở quẩn quýt triền miên.

Yêu khắc cốt cỡ nào, qua cánh môi truyền lại.

Tình sâu sắc ra sao, theo hơi thở giao hòa.

Chỉ là một nụ hôn khi hai đôi môi kề sát giao hòa lẫn nhau, nụ hôn đơn thuần nhất, nụ hôn trân quý nhất, khiến toàn thân run rẩy, không cách nào hít thở.

Dận Chân nhắc Vân Yên khỏi mặt đất, ôm nàng vào trong lồng ngực trần trọc hôn. Cánh tay chàng siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng vào lòng mình, cơ thể dán chặt vào người nàng không một kẽ hở.

Bàn tay trái của chàng ôm chặt gáy nàng, năm ngón tay lùa vào trong mái tóc đen dài mềm mại, đầu ngón tay nóng rực thân mật vuốt ve da đầu nàng, từng sợi tóc nàng.

Càng hôn càng triển miên.

Vân Yên không thể hít thở bắt đầu nghẹn ngào, nhưng Dận Chân một khắc cũng không rời khỏi cánh môi nàng.

Nụ hôn này, hơi thở này, một khắc cũng muốn rời đi.

Giọng nói của Vân Yên nhóm lên ngọn lửa trong Dận Chân. Chàng mút môi nàng, muốn càng nhiều hơn.

Khi chiếc lưỡi nóng bỏng của Dận Chân chen vào răng nàng, dòng điện dường như làm môi lưỡi hai người đồng thời cảm thấy run rẩy tê dại.

Vân Yên muốn tránh né lưỡi của chàng, chàng càng dùng sức giữ chặt mái tóc đen dài sau đầu nàng, cơ hồ áp ngực nàng ra sau.

Lưỡi chàng tham lam tiến vào thật sâu, quấn hôn chiếc lưỡi mềm mại của nàng, mút từng tấc da thịt trong miệng nàng, nơi nào cũng ngọt ngào.

Khát khao mãnh liệt đến vậy, say đắm như muốn ăn nàng vào trong bụng. Tiếng thở dốc trầm thấp gợi cảm của chàng vang lên trong đêm tối, mê hoặc không từ nào có thể hình dung.

Hai mắt Vân Yên phủ đầy sương mờ, cơ thể trong lồng ngực chàng run rẩy.

Hơi thở và môi răng đều bị chàng mãnh liệt xâm chiếm, môi lưỡi giao hòa thân mật đến dường vậy, không còn cách nào thừa nhận. Không khí từ trong miệng chàng khiến nàng không có sự lựa chọn nào ngoài tiếp nhận, chàng dùng cằm giữ chặt hàm dưới của nàng, để chiếc lưỡi tiến vào sâu hơn, khiến cả hai người cùng tê dại không ngừng và run lên thở dốc.

Không có điểm cuối, đây là một nụ hôn dường như không có điểm cuối.

Không biết bao nhiêu ngày đêm không ngủ, bao nhiêu ngày đêm bầu bạn với nhau.

Nụ hôn này, khiến linh hồn run rẩy.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 69: Chờ Ta Trở Về

Vân Yên không nhớ mình đã bao nhiêu lần giúp chàng thay y phục, đã bao nhiêu lần rửa chân cho chàng. Dận Chân cũng không nhớ.

Cũng trong màn đêm, Vân Yên giống như hàng trăm hàng ngàn lần trước đây, nhẹ nhàng giúp chàng thay y phục, quỳ xuống chầm chậm cởi giày cho chàng.

Đôi mắt đen như mực của Dận Chân ngưng đọng trên khuôn mặt thanh tĩnh mềm mại của Vân Yên, dõi theo động tác của nàng, im lặng phối hợp.

Nàng dịu dàng giúp chàng rửa chân, gột rửa sương gió nhọc nhằn trên cơ thể.

Nàng chậm rãi lau mặt cho chàng, lau sạch khuôn mặt đầy cát bụi mệt mỏi.

Vân Yên dìu chàng nằm xuống, nhẹ nhàng kéo tấm chăn mỏng che lên bụng chàng.

Dận Chân duỗi tay ra nắm chặt bàn tay nàng đang định rời đi, giọng nói khàn khàn:

- Đừng đi.

Vân Yên hơi run lên, co rúm lại rút tay về.

Dận Chân yên lặng nhìn nét mặt của nàng, vẫn nắm chặt bàn tay mảnh khảnh lạnh lạnh, không cử động thêm gì nữa. Chầm chậm nhắm hai mắt lại.

Vân Yên nhìn khuôn mặt chàng đang từ từ ngủ say, trái tim dần dần an tĩnh lại.

Cầm chàng góc cạnh hơn so với trước, dưới cầm phủ một lớp râu mỏng. Hai đầu lông mày nhuốm đậm mỗi một dần dần thả lỏng, đôi lông mi dài dày in bóng xuống gò má.

Nửa tháng không ăn không ngủ, chàng gầy đi. Hôm nay, cuối cùng có thể yên tâm ngủ say. Hoảng Huy, đã sống rồi.

Ánh mắt Vân Yên rơi trên bàn tay chàng đang nắm chặt tay nàng, lặng im một lúc rồi từ từ quỳ xuống tấm đệm mềm.

Đêm đầu tiên ở Tứ Nghi Đường nàng đã từng ngồi dựa bên giường chàng như vậy, mỗi khi chàng nóng đá chăn ra nàng sẽ đứng lên giúp chàng đắp lại, cứ nhiều lần như vậy. Đó là năm năm trước. Khi đó, chàng không nắm chặt tay nàng không buông thế này.

Vân Yên nhẹ nhàng nghiêng đầu nằm sấp bên mép giường mình, gác đầu lên cánh tay, mái tóc đen dài từ từ rơi xuống. Ánh mắt nhìn lên ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tâm tư không biết ở phương trời nào.

Đời người giống như một chiếc bình được trộn đủ năm vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn, không ai biết được trong giây tiếp mình sẽ nếm phải vị gì.

Ánh trăng dần dần phai mặt, trời sắp tảng sáng.

Dận Chân ngủ rất sâu, lại an tĩnh. Tướng ngủ chàng rất đẹp, môi khép chặt, còn hơi nhếch lên.

Ánh nắng sớm mai rọi lên đỉnh màn màu vàng ấm, Vân Yên mở mắt ra.

Nàng cảm nhận được sự ấm áp của ánh nắng trên người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Dận Chân vẫn ngủ say bên cạnh. Nhìn thật lâu.

Nhẹ nhàng từ từ rút tay mình khỏi lòng bàn tay chàng. Ngón tay thon dài của chàng khẽ nhúc nhích, sau đó yên lặng.

Vân Yên cử động cơ thể, cảm thấy chân mỏi như do ngồi suốt đêm, chậm chậm đứng lên, nhìn khuôn mặt Dận Chân đang ngủ say, nhẹ nhàng buông màn xuống.

Vân Yên nhón chân ngập ngừng bước đến bên cửa sổ, mở cửa ra, hương hoa ngọc lan hòa lẫn trong làn gió trong lành sớm mai lùa vào căn phòng. Nàng từ từ buông tấm màn trúc xuống che ánh mặt trời, không muốn ánh mặt trời đang dần nóng bức quấy rầy đến giấc ngủ của Dận Chân.

Nàng cúi đầu nhìn bộ quần áo ngủ màu trắng đang mặc trên người, trên khuôn mặt có chút lúng túng. Nhanh chóng quay trở lại gian phòng nhỏ của mình thay quần áo, rửa mặt chải đầu.

Vân Yên suy nghĩ một lúc, nhẹ nhàng đóng cửa phòng trong lại, mở cửa phòng ngoài đến nhà chái cạnh viện của Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử lấy cơm như thường lệ. Mà Tiểu Thuận Tử ngày nào cũng như ngày nào lo lắng hỏi gia có khỏe không. Vân Yên nhớ đến Dận Chân đang nằm ngủ say trên giường, không khỏi khựng lại, nhẹ nhàng gật đầu nói khỏe hơn rồi. Tiểu Thuận Tử mới thở phào nhẹ nhõm, nâng tay áo lên lau hai bên thái dương.

Nắng tháng sáu như lửa đốt, chỉ mới buổi sáng mà nhiệt độ đã tăng cao.

Vân Yên trở về Tứ Nghi Đường, chỉ ăn một cái bánh bao nhỏ. Rồi đặt hộp cơm lên bếp lò căn phòng phía tây giữ ấm. Nhón chân trở lại phòng trong.

Qua tấm màn lụa mỏng Vân Yên thấy Dận Chân vẫn yên tĩnh ngủ say, chỉ là tấm chăn mỏng đắp trên bụng đã bị tung sang một bên.

Nàng nhẹ nhàng đi đến, vén tấm màn lụa lên, cẩn thận đắp lại tấm chăn mỏng lên bụng chàng, Trong cổ họng Dận Chân khẽ hừ một tiếng nhỏ.

Vân Yên đã quen biết đây là phản ứng chàng cảm thấy nóng khi ngủ, xoay người đến gần tủ nhỏ quen thuộc lấy chiếc quạt ra, bắt đầu quạt.

Trên mặt chiếc quạt là câu thơ Dận Chân đề khi cùng hoàng đế Khang Hi đi nam tuần vào mùa thu năm bốn mươi mốt, nét chữ mềm mại giống như nước chảy mây trôi, phong thái khoan thai giữa các con chữ khiến mỗi lần Vân Yên mở quạt ra phải nhìn chăm chú một hồi lâu.

Lĩnh hàm tà chiếu đạm vân thu, thúy ải tham sai viễn canh u.

Tâm tĩnh tùy duyên giai tự đắc, tình không hà sự khả quan sầu?

Yên hoàn bích nhiễm thương mang mộ, sương diệp hồng phi lạn mạn thu.

Thử tể nhược phùng đào ản sĩ, canh yêu minh nguyệt tục giai du. (1)

Vân Yên ngồi ở mép giường, chậm rãi quạt cho Dận Chân, nhẹ nhàng dèm góc chăn cho chàng. Khuôn mặt ẩn hiện sau tấm màn lụa chứa đựng sự dịu dàng.

Gió nhè nhẹ mang theo mùi hương thoang thoang qua tấm màn trúc lùa vào, ánh mặt trời bị tấm màn cản lại ngoài cửa, cả căn phòng yên tĩnh

và mát mẻ.

Thấm thoát đã tới buổi trưa. Nhưng người bên trong Tứ Nghi Đường lại không hề nhận ra.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền vào trong tai Vân Yên, cây quạt trên tay Vân Yên ngừng lại, nàng vội vàng đứng dậy buông cây quạt xuống, đóng cửa phòng trong lại, ra phòng ngoài khẽ khàng mở cửa ——

Quả nhiên là Cao Vô Dung. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tiếng gõ cửa của ông ta Vân Yên có thể nhận ra. Mà ông ta tới gõ cửa tất nhiên là có chuyện.

Cao Vô Dung từ trước đến nay luôn mang bộ mặt lạnh lùng bình tĩnh nói với Vân Yên:

- Sáng nay Hoàng thượng đã về tới cung, truyền lệnh triệu Tứ gia giờ thân chiều nay vào cung.

Vân Yên nghe xong, trong lòng không khỏi giật mình sợ hãi.

Trong phòng bỗng nhiên truyền ra giọng nói khàn khàn của Dận Chân:

- Ta biết rồi, xuống dưới chuẩn bị đi.

Cao Vô Dung nghe xong vâng một tiếng, lui ra ngoài chuẩn bị. Vân Yên khép cửa lại, hơi ngáp ngừng đứng nguyên tại chỗ.

Giọng nói Dận Chân lại từ trong phòng nhẹ nhàng vang lên:

- Còn không vào sao?

Vân Yên vội vàng ngẩng đầu lên trả lời, cúi người đi vào trong phòng.

Dận Chân sau tấm màn màu vàng nhạt trong suốt nửa dựa vào đầu giường như đang suy nghĩ, không nhìn rõ sắc mặt.

Bước chân Vân Yên dừng lại, nàng cúi đầu nhẹ nhàng vén màn lên, treo tấm màn lụa lên cái móc bạc bên cạnh, chuẩn bị hầu hạ chàng đứng dậy.

Đôi mắt đen tuyền của Dận Chân nhìn Vân Yên, ánh mắt dịu dàng triền miên như sợi tơ tằm. Khe khẽ gọi:

- Vân Yên.

Chàng giống như một con sư tử chưa tỉnh ngủ, trên người mang theo hơi thở gợi cảm lại lười biếng.

Trái tim Vân Yên đập mạnh hơn, vâng một tiếng rồi cúi đầu đỡ chàng ngồi dậy, sửa sang lại bím tóc sau lưng cho chàng.

Tất cả những động tác giữa bọn họ đều quá tự nhiên.

Vân Yên cẩn thận hầu hạ chàng rửa mặt cạo râu, giúp chàng thay một trường bào sạch sẽ chỉnh tề khác, thắt chặt dây lưng ở eo.

Sau đó mở hộp cơm đã được giữ ấm, hầu hạ chàng ăn mấy miếng, lấp đầy bụng.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa của Cao Vô Dung:

- Tứ gia, kiệu đã chuẩn bị xong, đã đến giờ vào cung rồi ạ.

Dận Chân đứng lên trả lời, Vân Yên ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt thẳng vạt áo bào cho chàng. Khi đứng lên, Dận Chân cầm tay nàng.

- Chờ ta trở về.

– HẾT CHƯƠNG 69 –

(1) Bài thơ “Sơn khí nhật tịch giai” (山气日夕佳 – Ráng đỏ hồng sương núi) của Ung Chính. Tên bài thơ là một câu thơ trong bài “Âm Tửu Kỳ 5” của Đào Tiềm.

Tạm dịch nghĩa:

Đường lên núi thu lại ráng mây bóng ngả, những đám mây xanh so le càng muện càng vắng vẻ.

Tâm tĩnh tùy duyên sẽ tự có, không có tình chuyện gì có thể u sầu?

Đám khói xanh ngọc nhuộm cảnh chiều u tịch, lá nhuộm sương thu, đỏ rực rỡ bay khắp trời.

. Trong này nếu gặp Đào cư sĩ, hãy mời tháng sau tiếp tục du ngoạn.
(Đào cư sĩ: Đào Tiềm)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 70: Không Thể Nói Ra

Trích dẫn: Vân Yên đứng bên cửa lẳng lặng dõi theo bóng dáng Dận Chân cùng Tiểu Thuận Từ từ từ rời đi, cho đến khi hai người biến mất khỏi chiếc cầu.

Vân Yên không phải là một đầu gỗ không có cảm giác, nàng chỉ là một cô gái bình thường không thể bình thường hơn.

Nàng chỉ khác duy nhất một điểm, đó chính là dùng linh hồn hiện đại tinh táo nhìn nhận chính mình, nhìn nhận cuộc sống.

Vân Yên chậm rãi quay trở lại phòng, từ từ khom người giúp Dận Chân thu dọn chiếc giường lớn, thay ga trải giường sạch sẽ khác, gấp chăn gọn gàng. Ôm quần áo Dận Chân thay ra và ga trải giường cũ đến hậu viện, trên mặt vải tràn ngập hơi thở của Dận Chân.

Mùi đàn hương thoang thoảng hòa lẫn với mùi hương đặc trưng chỉ có trên cơ thể chàng đã trở thành một thể thống nhất. Không nhiều hơn một phần, cũng không thiếu đi một phân. Mùi hương đã trở nên quen thuộc như vậy.

Vân Yên yên lặng ngồi dưới bóng cây giặt quần áo và ga giường cho chàng, mồ hôi lấm tấm hai bên thái dương.

Khi nàng phơi quần áo và ga giường dưới ánh mặt trời, nhìn thấy áo bào của chàng nhẹ nhàng tung bay trong gió hạ. Không biết vì sao, trong lòng nàng bỗng nhiên lại trào lên nỗi bi thương không tên.

Đã rất lâu rồi nàng chưa cảm thấy buồn thế này. Nàng không thích nơi quá vui hoặc quá buồn. Chỉ cầu một đời bình an mà thôi.

Màn đêm dần dần buông xuống, Vân Yên yên lặng ngồi dưới chiếc đèn nhỏ trong Tứ Nghi Đường gấp quần áo cho Dận Chân.

Đèn rực rỡ mới lên, ngọn đèn của mọi nhà.

Dận Chân, đã trở về.

Chỉ là, chàng không chỉ trở về một mình. Chàng quay trở về có phần long trọng.

Chàng mang theo phần thưởng của Khang Hi trở về ——

Hai chiếc kiệu đỏ thăm lần lượt một trước một sau náo nhiệt tiến vào trong phủ, đi về phía hậu viện.

Vì lo rằng Tứ A Ca quá đau buồn khi tiểu thế tử Hoảng Huy qua đời sớm, nên Khang Hi đã ban thưởng cho Tứ Bối Lặc Dận Chân hai tú nữ Bát Kỳ xinh đẹp dịu dàng trong cung về làm thiếp, thứ nhất là để xung hỉ, thứ hai là càn hỉ vọng Tứ gia có nhiều con hơn.

Thương thay cho những người phụ nữ sống trong hoàng gia, các nàng phải sắm vai một nhân vật chịu sự sắp đặt bởi người trên. Đích phúc tấn Na Lạp thị vừa mới mất con, cha chồng lại quan tâm đưa thiếp thất cho con trai, hi vọng sinh càng nhiều con càng tốt. Hình thức nạp thiếp tuy đơn giản, nhưng khi nàng nghe thấy tiếng pháo nổ và tiếng kèn nhạc trong không khí vui mừng, sẽ có cảm giác như thế nào?

Dận Chân bước vào cửa chính Tứ phủ, trên đường các hạ nhân cúi đầu khuyu gối nói chúc mừng Tứ gia. Chàng mang khuôn mặt lạnh lùng không tươi cười, sải bước thẳng về Tứ Nghi Đường.

Khi chàng bước lên cây cầu, ngẩng đầu nhìn thấy đằng sau song cửa sổ Tứ Nghi Đường vẫn còn một ngọn đèn nhỏ màu vàng ấm áp.

Trong nháy mắt, sắc mặt cứng lại. Ân chứa ngọt ngào, ân chứa dịu dàng, như ẩn như hiện.

Vân Yên nằm trên chiếc nhỏ ở phòng ngoài, thấp thoáng nghe thấy tiếng pháo nổ và tiếng kèn nhạc trong lễ cưới.

Khi nàng nhẹ nhàng mở cửa, Dận Chân từ trong bóng đêm ngoài sân chậm chậm đi vào ——

Giữa hai người, như cách xa bởi trăm sông vạn núi, phải đi rất lâu mới có thể gặp nhau.

Giữa hai người là sự quen thuộc như vậy. Từ sắc mặt chàng, nàng đã hiểu ra tất cả.

Đây là cuộc sống, luôn luôn tràn đầy sự kì diệu và kinh ngạc hơn so với vở kịch. Không đến một giây sau đó, con người không bao giờ tưởng tượng được mình sẽ nắm được vị gì.

Nhìn thẳng vào mắt nhau đã đủ lâu.

Dận Chân cuối cùng cũng bước vào, Vân Yên yên lặng cúi đầu khép cửa lại, rồi lại chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nét mặt nàng vẫn an tĩnh, an tĩnh giống như trước kia. Nàng chậm chậm đưa tay cởi cúc áo dưới cổ chàng, đầu ngón tay hơi run lên nhẹ nhẹ khó có thể nhận ra. Đêm nay, nàng còn phải thay hỉ phục cho chàng.

Dận Chân đưa tay cầm thật chặt bàn tay lạnh lạnh của nàng,

- Vân Yên.

Ngàn từ vạn ngữ, biết phải nói thế nào? Có nhiều lúc, ngôn từ hoa mỹ cũng chỉ là thứ hư vô.

Vân Yên mặc cho chàng nắm tay mình, ngừng lại một lúc, dùng bàn tay còn lại tiếp tục cởi cúc áo.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, là giọng nói của Tiểu Thuận Tử:

- Tứ gia, Cao quản gia bảo nô tài mang hỉ phục tới. Hai vị cách cách mới tới đang ở trong hai sương phòng viện phía đông bắc, tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ.

Bầu không khí đóng băng một giây, tất cả những gì thốt ra từ miệng y đều rất đơn giản. Chỉ là con cháu trong hoàng thất nạp thiếp, hơn nữa còn một lần nạp hai vị. Đây không phải là lần đầu, cũng không phải là lần cuối. Đây, chính là hiện thực.

Vân Yên nhẹ nhàng rút tay ra, xoay người đi mở cửa, nhận lấy hỉ phục Tiểu Thuận Tử mang đến, khép cửa lại trở về.

Gấm thêu mềm mại dưới ánh nến vàng rực rỡ tỏa ra màu sắc chói mắt, nhuộm đỏ khuôn mặt nàng. Quả thật nhìn rất đẹp.

Vân Yên cúi đầu lẳng lặng bưng hỉ phục đi đến trước người Dận Chân, chàng ngồi sau bàn không lên tiếng.

Vân Yên yên lặng đặt hỉ phục xuống, tiếp tục cởi áo ngoài cho chàng.

Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Vân Yên vẫn cụp mắt không nhìn chàng, xoay người lấy hỉ phục bên cạnh bàn, chợt bị Dận Chân ôm chặt từ phía sau ——

Vạt áo trước vẫn còn vương mùi hương của chàng dính chặt vào lưng nàng, cánh tay ôm trọn cái eo mảnh mai của nàng, nghiêng mặt áp má vào mái tóc mềm mại. Nhiệt độ làn da xuyên da quần áo mỏng manh đốt nóng da thịt nàng, tình cảm trong lòng không thể nào nói ra dường như cũng xuyên qua làn da thấm vào trong cơ thể ấy.

Thân hình Vân Yên cứng đờ, không giãy dụa, cũng không xoay người. Nàng cầm hỉ phục trong tay mặc chàng ôm, yên lặng không nói.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, là giọng nói của Cao Vô Dung:

- Tứ gia, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ đợi gia qua đó thôi ạ.

Ý nghĩa trong câu nói này, không cần giải thích cũng biết.

Lông mi Vân Yên hơi run lên, nàng thở phào một hơi, nhưng giống một tiếng thở dài nhẹ nhàng hơn.

Nàng cầm hỉ phục xoay người rời khỏi ngực Dận Chân, giữ hỉ phục trong tay ra, phủ lên đầu vai Dận Chân.

Dận Chân cuối cùng cũng thốt ra từ “ừm” trầm thấp trong cổ họng, Cao Vô Dung ngoài cửa vắng lời rời đi.

Vân Yên nhanh chóng kéo ống tay áo của chàng xuống, cài những chiếc cúc áo màu đỏ rực, nhẹ nhàng vuốt phẳng những nếp nhăn trên vai áo. Lùi lại một bước, nâng mắt lên nhìn cả người chàng.

Hóa ra, khi chàng mặc quần áo màu đỏ nhìn lại đẹp thế này. Vẻ đẹp này không giống với người khác.

Vân Yên mỉm cười, nụ cười trong trẻo mà xa xăm, nhạt nhòa đến mức như có thể ngay lập tức biến mất:

- Chúc mừng Tứ gia.

Giờ phút này, chỉ một biểu cảm rất nhỏ của nàng trong nháy mắt đã đánh trúng góc tối ẩn náu sâu nhất trong đáy lòng Dận Chân, sụp đổ tan tành.

Rất lâu sau đó, cho đến cuối đời, chàng vẫn không quên được nét mặt này của nàng.

* * * * *

Đây là một buổi đêm giống như hàng trăm buổi đêm khác, có người vui mừng cũng có người lo lắng.

Thời gian gặm nhấm từng tắc trái tim, biết bao tình cảm trong tháng ngày dài đằng đẵng của Vân Yên hóa thành một tiếng thở dài. Núi sông cô liêu.

Vân Yên xoa mái tóc dài, tựa người trên chiếc giường nhỏ an tĩnh xem một quyển kinh thư.

Ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi gần xa nghe giống như tiếng sáo trúc quen thuộc, du dương mà triền miên. Nàng không nhớ đã từng nghe âm thanh này ở đâu rồi.

Nàng đứng dậy đi về phía cửa sổ trong phòng, đẩy cửa ra.

Gió đêm lướt qua mặt, trong tiếng sáo trầm bổng chứa đựng biết bao tình cảm và đau thương không thể nói nên lời, làm người nghe nghe đến si mê.

Vân Yên không thắp đèn trong phòng, chỉ đứng dưới ánh trăng trước cửa sổ lắng lắng nghe.

Cửa phòng bỗng nhiên được đẩy ra, Vân Yên giật mình xoay người lại

Một người đáng lẽ sẽ không trở về sớm như vậy lại đứng ở đó.

Dận Chân bước từng bước lớn, khom người ôm chặt Vân Yên vào lòng. Vân Yên áp mặt vào hõm vai rộng lớn và ấm áp của người trước mặt, trong hơi thở đều tràn ngập mùi hương của chàng.

- Ta không hề.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 71: Vẫn Như Ngày Nào

Không phải là hạnh phúc rơi nước mắt, cũng không phải là vùng vẫy trong tức giận.

Vân Yên yên lặng mở to hai mắt, không nhìn rõ hoa văn trên vai của bộ hỉ phục Dận Chân đang mặc. Hàng mi nhẹ nhàng chạm lên chất vải mềm mại, dường như có thể nghe thấy cả âm thanh linh hồn cọ xát vào nhau.

Dận Chân thấy Vân Yên không phản ứng lại, chàng hơi nới lỏng tay. Nhẹ nhàng cọ gò má mình vào khuôn mặt nàng, càng lúc càng muốn gần hơn, kề cận với hơi thở nàng.

Vân Yên hơi nghiêng mặt cúi thấp đầu. Trán hai người chạm nhau, tiếng sáo trúc xa xa nhỏ dần rồi biến mất. Dận Chân khẽ thốt lên:

- Vân Yên.

Nàng lùi khỏi lồng ngực Dận Chân, nhẹ nhàng mở miệng:

- Tứ gia, ngài còn chưa ăn cơm tối ạ.

Nét mặt của nàng, vẫn lãnh đạm như trước kia.

Giống như bọn họ chưa từng ôm chặt nhau suốt đêm trong dịch trạm nơi hoang vắng, chưa từng có nụ hôn khiến tâm hồn run rẩy trong đêm qua.

Nhưng giọng nói của chàng hôm nay trước khi rời đi vẫn thân thiết giống như dưới giàn nho năm ấy. Không hề thay đổi.

Sự lãnh đạm và thân thiết hòa hợp với nhau kì lạ, giống như ánh trăng, mờ ảo khó nắm giữ được.

Dận Chân yên lặng nhìn nàng, trong đáy mắt ẩn hiện sự đau đớn phức tạp, sáng như sao nhưng đông cứng lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Chàng nâng tay lên, bắt đầu cười cúc áo dưới cổ. Vân Yên ngây ra một lúc mới đưa tay lên giúp chàng cười.

Đây có lẽ là bộ hỉ phục lãng phí nhất. Sau khi cười ra, Dận Chân chỉ lạnh lùng nói hai chữ:

- Vứt đi.

Đêm nay, dù là với hai cách cách mới vào cửa, hay là với đích phúc tấn, trắc phúc tấn cùng các thiếp thất trong phủ, Dận Chân một mình quay trở lại Tứ Nghi Đường có lẽ là giải pháp thỏa đáng nhất. Nhưng họ trong suy nghĩ của chính Dận Chân lại không quan trọng như vậy.

Nửa đầu năm bốn mươi ba đầy sóng gió hỗn loạn trôi qua, trong Tứ phủ yên lặng trở lại.

Tất cả đều hợp với lẽ thường.

Tất cả mọi người đều biết, Tứ phủ và Tứ Bối Lặc cần thời gian để khôi phục lại như lúc ban đầu.

Dận Tường thường xuyên tới bầu bạn với Dận Chân, huynh đệ hai người ăn ý không nói nhiều lời.

Khi Dận Tường tới Tứ Nghi Đường, khóe mắt đã hơi ửng đỏ. Vân Yên đứng bên trong không sợ hãi không chần chừ, giống như khi nhìn thấy đích phúc tấn Na Lạp thị. Mà chuyện Hoảng Huy sống lại, chỉ có Dận Chân

mới có quyền lựa chọn nên tiết lộ với ai. Với phúc tấn, với Dận Tường hay với bất cứ người nào.

Vân Yên không có cái quyền ấy, nên không biết bọn họ đã biết sự thật hay chưa. Nàng chỉ biết rằng, Hoảng Huy còn sống, đang sống ở một nơi bí mật nào đấy cách rất xa nơi này.

Nàng cũng biết, cơ hội nàng gặp lại Hoảng Huy trong cuộc đời này rất nhỏ. Nhưng, chỉ cần cậu bé vẫn sống tốt khỏe mạnh, vậy là quá đủ rồi.

Không lâu sau đó, Khang Hi tứ hôn cho các vị hoàng tử. Thập Tam A Ca Dận Tường lấy con gái của thượng thư Mã Nhĩ Hán là Triệu Giai thị làm đích phúc tấn, Thập Tứ A Ca Dận Trinh lấy con gái của quan thị lang La Sát là Hoàn Nhan thị. Đều là những mối lương duyên trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa của hoàng gia.

Trong một ngày mùa thu vàng, đại hôn ngày ấy, Dận Chân đưa đích phúc tấn Na Lạp thị tới dự hôn lễ, đây cũng là hoạt động đầu tiên Tứ Bối Lặc và đích phúc tấn cùng tham gia sau tang sự của Hoảng Huy.

Tứ Bối Lặc Dận Chân trở nên lạnh lùng hơn so với trước, đích phúc tấn Na Lạp thị cũng gầy đi không ít, nhưng vẫn phóng khoáng đoan trang như lúc trước.

Rất nhiều chuyện được nhìn thấy nhiều hơn một hai lần sẽ dần dần trở nên quen thuộc.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy Dận Tường mặc hỉ phục đứng trong đại sảnh, so với hai năm trước Vân Yên đã chín chắn hơn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Dận Tường, lại suy nghĩ không biết cậu ta vui mừng vì đích phúc tấn Triệu Giai thị, hay cảm thấy vui mừng vì hợp ý với mối lương duyên này.

Vân Yên phát hiện ra Hoan Sinh ôm đèn lồng chữ hỉ đỏ rực âm thầm khóc trong Di Tâm Trai, nàng giật mình, hóa ra Hoan Sinh đã trưởng thành rồi, đã biết thích một người là như thế nào rồi.

Người này, không phải ai khác mà chính là Dận Tường.

Hóa ra, hóa ra nàng vẫn ngu ngốc như vậy, vẫn hi vọng Hoan Sinh khi lớn lên sẽ tìm được cho mình một mối duyên tốt.

Có lẽ cũng không phải do nàng ngu ngốc. Mà trong tiềm thức nàng sợ rằng tình yêu thuần khiết của Hoan Sinh sẽ không gánh chịu nổi khi cuối cùng chỉ làm một nha hoàn thông phòng hay một thị thiếp.

Nói cho cùng, cho dù là đích phúc tấn, một tình yêu thuần khiết có thể tồn tại trong cuộc hôn nhân hoàng gia sao?

Vân Yên nhìn giọt nước mắt Hoan Sinh đọng đầy đáy mắt, khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Dận Tường là người tốt, Vân Yên biết rất rõ Dận Tường tốt như thế nào. Nhưng đây là lễ cưới hoàng gia, không thể nói ngừng là ngừng.

- Thập Tam gia đã biết chưa?

Vân Yên dùng khăn nhẹ nhàng giúp Hoan Sinh lau vệt nước mắt trên má.

- Em... không biết.

Đôi mắt Hoan Sinh đỏ hoe, thút thít nói.

- Vậy em định thế nào?

Vân Yên nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt dừng lại trên lại trên khuôn mặt thanh tú mềm mại của nàng.

Hoan Sanh nghe vậy, gò má hơi ửng đỏ. Cúi đầu thấp hơn.

Vân Yên nhìn khuôn mặt vẫn đọng lại nước mắt mang theo vẻ xấu hổ của nàng, trong lòng đã hiểu rõ.

- Thập Tam gia đã có trắc phúc tấn và đích phúc tấn, sau này sẽ còn nhiều hơn thế. Hoan Sinh... Em đã bao giờ từng nghĩ, có lẽ đến lúc em nên tìm cho mình hạnh phúc riêng rồi.

Vân Yên không đành lòng, thật sự không muốn nàng khóc trong đau khổ nữa.

- Không... Em chỉ cần Thập Tam gia thích mình dù chỉ một chút, chỉ một chút là em thỏa mãn rồi.

Hoan Sanh mở to mắt, trong đôi mắt ngập nước mang theo cả tình yêu và kiên định.

Vân Yên thấy Hoan Sinh như vậy, trong lòng dần cảm thấy chán nản.

Từ xưa đến nay trong sử sách đều là những câu chuyện của hoàng tử và công chúa, không ai nhớ đến yêu hận tình thù của một nha hoàn thấp kém đứng sau vai chính. Đã biết bao nhiêu hoàng tử nha hoàn đi trên con đường này, được bố thí một chút mưa móc và quan tâm, đến cả tư cách ghen tuông cũng không có, chỉ hèn mọn dựa vào một chút ân sủng để tiếp tục sống, có thể, được đổi đời trở thành thiếp thất, ngày ngày đợi người đó đến; cũng có thể, một ngày nào đó bị chán ngán, một ngày nào đó bị quên lãng, thậm chí bị vứt bỏ.

Bất lực.

Vân Yên yên lặng ngược mắt nhìn đình viện treo đầy đèn lồng màu đỏ, quay trở về sau lưng Dận Chân và đích phúc tấn Na Lạp thị trong đại sảnh, đứng bên cạnh Đông Mai.

Vân Yên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Dận Tường xa xa, cậu ta đang ở trong đám huynh đệ uống rượu chúc mừng. Hoan Sinh, lớn lên bên cạnh cậu ta, trong lòng luôn luôn ái mộ, sao có thể cam tâm yêu một gã làm công phàm phu tục tử bên đường? Mà tình cảm cậu ta đối với Hoan Sinh là thế nào?

Trong đại sảnh đều là tiếng cười vui vẻ náo nhiệt, không ai biết một nha hoàn nhỏ bé đang ngồi trong một gian phòng khác, âm thầm rơi nước mắt vì tình yêu.

Vân Yên không nhận ra mình đã nhìn chăm chăm vào Dận Tường rất lâu, lâu đến mức người đối diện cách đó không xa mỉm cười với nàng, Bát Bối Lặc Dận Tự phong thái nho nhã cầm chén rượu trong tay từ từ cong khóe môi.

Dận Chân nghiêng đầu bỗng nhiên lên tiếng:

- Vân Yên.

Vân Yên giật mình, hoàn hồn nhìn Dận Chân khẽ ra hiệu, vội vàng cung kính đưa khăn tay tới.

Dận Chân khẽ liếc Vân Yên một cái, rồi mới nhận lấy chiếc khăn.

Ánh trăng lay động (1), phồn hoa như mộng.

Khi Thập Tứ A Ca Dận Trinh đại hôn, Vân Yên nhìn thấy Dận Tường mang theo đích phúc tấn Triệu Giai thị vừa mới cưới.

Triệu Giai thị thanh tú dịu dàng, tạo cảm giác rất thoải mái với người đối diện, cùng với Dận Tường khôi ngô tuấn tú, hai người quả thật rất đẹp đôi. Trong các nô tài đi sau họ không có Hoan Sinh. Dận Tường vừa nhìn thấy Vân Yên sau lưng Dận Chân và Na Lạp thị vẫn mỉm cười như trước

đây. Vân Yên cung kính hành lễ. Nhưng không biết đạo này Hoan Sinh thế nào rồi.

Những ngày trong Tứ phủ trôi qua yên bình.

Phải nói rằng từ trước đến nay Dận Chân luôn quan tâm, thân thiết hòa ái với các phúc tấn thiếp thất trong phủ. Nhưng từ sau khi Hoảng Huy mất, Dận Chân ngày càng trở nên lãnh đạm ít nói, cũng ngày càng trở nên nghiêm khắc hơn.

Các phúc tấn thiếp thất hậu viện cũng yên bình hòa thuận, hai vị cách cách mới vào phủ là Nữ Hổ Lộc thị và Cảnh thị mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, mỗi người một vẻ, luôn luôn sợ hãi cung kính với Dận Chân. Mà các nô tài trong phủ cũng cẩn thận như bước trên lớp băng mỏng, quy củ ngay thẳng.

Vân Yên không biết sau chuyện này của Hoảng Huy, Dận Chân có phát hiện ra điều gì hay không. Chàng cũng chưa từng nói, nàng cũng không thể hỏi. Nhưng sự thay đổi của Dận Chân, nàng có thể dần dần cảm nhận được.

Sau khoảng thời gian sóng gió biến động, bọn họ đều mệt mỏi.

Ngoại trừ lúc vào triều và công việc, Dận Chân đều ở trong phòng. Thư pháp của chàng ngày càng hoàn mỹ, thỉnh thoảng nhận được thư ở phương xa, nét mặt dịu dàng.

Có đôi khi, nàng ngồi trong góc sân yên lặng giặt quần áo. Chàng đứng bên cạnh luyện kiếm.

Có đôi khi, Dận Chân tựa người trên chiếc giường nhỏ yên tĩnh đọc sách. Vân Yên ngồi bên cạnh sắp xếp lại những tập thơ của chàng.

Trong đêm lạnh, một tách trà thơm làm ấm tay, một tấm thảm mỏng trên đầu gối, một bàn tay trắng mềm ngọt ngào.

Chàng còn cầu gì hơn?

Chàng khát khao cơ nào được ôm chặt nàng một lần nữa.

- HẾT CHƯƠNG 71 -

(1) Câu thơ trích từ bài thơ “Thanh Ngọc Án” của Tần Khí Tật.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 72: Giông Tố Sắp Đến

Đêm trừ tịch năm nay, Dận Chân dẫn đích phúc tấn Na Lạp thị vào cung như mọi năm, còn dẫn theo cả Nhị A Ca Hoảng Quân năm tuổi.

Lúc này trong hậu viện Tứ phủ, phúc tấn thiệp thất có năm người, trong đó bốn vị dưới gối đều không có con cái, chỉ có một mình Trắc phúc tấn Lý thị có hai trai một gái, đương nhiên tự hào không ai bằng. Con người thay đổi khi đầu mình cao hơn người khác từ cổ chí kim đều không thiếu, chẳng qua Tứ Bối Lặc trị gia nghiêm minh nên không ai dám biểu hiện ra mà thôi. Nhưng Vân Yên từ trước đến nay vẫn luôn cung kính với đích phúc tấn Na Lạp thị, thậm chí bây giờ càng thêm kính cẩn.

Gia yến năm nay, trên bàn có nhiều gia quyến hơn, nhưng không náo nhiệt bằng những năm trước.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, nhận lì xì được phát như mọi năm, cung kính cúi đầu hầu hạ. Một năm nữa lại qua đi, thời gian trôi qua thấm thoát, vật còn nhưng người đã mất. Dận Chân ngày càng kiêu lời, người ngồi trên bàn thì mỗi lúc một nhiều. Chỉ ngoại trừ cậu bé đó đã biến mất trước mắt mọi người.

Dận Chân uống hết chén này đến chén khác, rất ít khi nói chuyện. Nét mặt trầm mặc không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

Năm tháng và những vui buồn, được mất, hợp tan tích tụ giữa hàng lông mày và trong hơi thở. Dận Chân vẫn ngồi chỗ đó, nhưng chàng càng ngày càng trở nên thâm trầm, tâm tình càng lúc càng khó dò, khiến những

phúc tấn thiếp thất trên bàn càng cẩn thận dè dặt hơn, không dám thở mạnh. Khung cảnh như vậy đã vạch trần những tình cảm ấm áp trong hôn nhân hoàng gia, phơi bày quan hệ phụ thuộc giữa hoàng tử và những người phụ nữ của mình trong gia đình vương công quý tộc.

Một khung cảnh vốn hoa lệ đến vậy, nhưng các hoàng tử phúc tấn đều chỉ là những con cờ trong bàn cờ chính trị.

Dận Chân đi đến nhà chính, Vân Yên trong Tứ Nghi Đường yên lặng cắt hoa dán cửa sổ

Vân Yên không giỏi thứ này, nhưng đi theo Đông Mai học đã lâu nên biết được một chút. Đêm nay, nàng lại nhớ Hoảng Huy đang ở phương xa, nhớ cậu bé thích nhất những con vật nhỏ.

Tiếng nện cháy lách tách vang lên rõ ràng trong đêm tối.

Thời gian như thoi đưa, trôi qua thắm thoát qua những kẽ ngón tay, chỉ để lại những hình ảnh kí ức.

Mỗi người đều có một thế giới riêng, mình làm vai phụ cho người khác diễn, diễn vở kịch độc thoại của chính mình.

* * * * *

Yến tiệc năm nay đông đủ nhất, từu lượng Dận Chân lại không tốt, nhưng cũng không thể tránh khỏi yến tiệc năm nay.

Mùng hai đầu năm sau giờ Ngọ, Tiểu Thuận Tử đưa chàng trở về, Vân Yên kê thêm một cái đệm sau lưng chàng, nhẹ nhàng dìu chàng nằm xuống.

Nàng giúp chàng cởi giày, rồi lấy chăn mỏng đắp lên cho chàng.

Dận Chân nắm ngón tay lạnh giá của Vân Yên, đôi mắt khép hờ sắc bén như hồ nước sâu thăm thẳm, che đi men say chuyển choáng.

Vân Yên nhẹ nhàng rút ngón tay ra, chàng lại nắm lấy. Đôi môi hơi nhếch lên lẩm bẩm một câu tiếng Mãn.

Trong giọng nói mang theo tính khí trẻ con mà nàng lâu rồi không thấy.

Vân Yên ngừng lại, nghe không hiểu lời chàng nói. Nhẹ nhàng thở dài:

- Tứ gia, nô tài mang lò sưởi đến nhé?

Lại dùng lực hơn nữa rút ngón tay ra.

Dận Chân giống như một đứa trẻ bướng bỉnh. Bàn tay nắm chặt ngón tay lạnh giá của nàng, nâng mu bàn tay còn lại đặt lên trán của mình, lại thì thầm một câu tiếng Mãn, trong giọng nói như mang theo sự tủi thân.

Tuy Vân Yên nghe không hiểu tiếng Mãn, nhưng sự tủi thân khó chịu trong giọng nói chàng khiến trái tim và tâm trí nàng run rẩy, không đành lòng nhìn khuôn mặt chàng.

Cổ Dận Chân đã ửng đỏ, hai bên thái dương còn lấm tấm mồ hôi, mu bàn tay đặt lên trán, ấn đường hơi nhú lại, khiến trái tim bất cứ ai cũng phải đau thắt.

Vân Yên cụp mi, khẽ gọi:

- Tứ gia thấy khó chịu phải không?

Một tiếng “hừ” khẽ thốt ra từ cổ họng chàng, tư thế vẫn không thay đổi.

Vân Yên nhẹ nhàng đặt mu bàn tay trái lên huyệt thái dương chàng. Có hơi sốt nhẹ.

Bàn tay Dận Chân đặt trên trán bỗng nắm lấy bàn tay Vân Yên đang định rời đi, kéo đến đặt bên gò má chàng, trong miệng lẩm bẩm toàn tiếng Mãn.

Vân Yên giật mình, bất lực nhìn chàng, không thể hiểu chàng đang nói điều gì.

- Tứ gia, đầu ngài hơi nóng, để nô tài đi gọi đại phu.

Dận Chân làm ngơ không để ý. Nhưng chỉ cần ngón tay Vân Yên hơi động dậy, chàng càng siết chặt bàn tay mình.

Dận Chân cứ nỉ non hết câu tiếng Mãn này đến câu tiếng Mãn khác, giọng điệu mang theo sự hờn dỗi và tủi thân.

Vân Yên nhìn chàng khi say rượu, đáng vẻ quen thuộc đã lâu rồi không thấy.

Nàng khẽ thở dài, giọng nói chậm rãi, cũng không biết chàng có nghe thấy hay không:

- Được rồi, nô tài không đi nữa. Tứ gia hãy ngủ một lát đi, ngủ một giấc có lẽ sẽ khỏe hơn.

Dận Chân khẽ thở ra một hơi, đặt bàn tay lạnh như băng của Vân Yên lên trán của mình, nhẹ nhàng vuốt ve. Vân Yên ngồi bên cạnh chàng, tay trái bị chàng nắm chặt, tay phải chậm rãi xoa trán chàng, hơi thở chàng dần dần ổn định trở lại

Trong những ngày này chàng đều say như thế. Cũng may Dận Chân bình thường đều rất tiết chế, ít uống rượu. Mặc dù uống say nhưng vẫn còn Vân Yên chăm sóc.

Năm này trôi qua năm khác lại đến, nếu nói đến sóng gió chính trị trong triều đình, Vân Yên chắc chắn không biết gì cả. Nhưng Vân Yên có thể nhận ra Dân Chân cùng Bát Bối Lặc Dân Tự, Cửu A Ca Dân Đường, Thập A Ca Dân Nga, thậm chí là Thập Tứ A Ca Dân Trinh càng ngày càng xa cách, số lần huynh đệ gặp nhau năm sau còn ít hơn cả năm trước.

Huynh đệ thân cận nhất bên người Dân Chân vẫn là Dân Tường.

Người cúi đầu lặng lẽ đứng sau lưng Dân Chân vẫn là Vân Yên.

Năm tháng đã gọt giũa họ, nhưng lại không làm họ thay đổi.

Mùa nóng năm nay đến rất nhanh, ban đêm lại có mưa gió bão bùng. Thịnh thoảng có một tiếng sấm làm Vân Yên giật mình tỉnh giấc. Vội vàng ngồi dậy đi đóng cửa sổ, nhưng đã thấy Dân Chân khoác thêm áo, đứng trong đêm trầm tư nhìn mưa to gió lớn ngoài khung cửa.

Ngoài cửa sổ, sấm sét thịnh thoảng vang lên đùng đoàng, rọi lên bóng hình chàng khoác áo đứng trong đêm tối, cơ thể và ánh sáng giao hòa, bỗng có cảm giác cô liêu.

Mưa ròng rã từ ngày này qua ngày khác, ven bờ Hoàng Hà báo nguy, lũ lụt bắt đầu tràn vào một số nơi, địa phương phải gánh chịu thiên tai càng ngày càng nhiều.

Công việc của Dân Chân càng ngày càng bận rộn, có khi nửa đêm mới về.

Thịnh thoảng khi chàng trở về quần áo đã ướt đẫm, Vân Yên vội vàng giúp chàng tắm rửa thay quần áo, uống một bát canh gừng rồi mới đi ngủ.

Một ngày mưa to tầm tã, sấm sét dữ tợn như muốn xé rách bầu trời đêm.

Vân Yên ôm gối dựa trên chiếc giường nhỏ, chờ Dận Chân trở về. Nhưng trời đã khuya mà vẫn chưa thấy.

Cho đến khi trời sắp sáng, Dận Chân mới cùng Dận Tường đẩy cửa vào, góc áo triều phục đã ướt một nửa, Vân Yên vội vàng xuống giường lấy khăn cho hai người lau mặt.

Dận Tường bỏ mũ xuống, lau vội khuôn mặt, bắt đầu cởi cúc áo.

Vân Yên giúp Dận Chân cởi áo ngoài, chợt nghe Dận Chân nói:

- Sắp xếp hành lý, hôm nay chúng ta phải đi.

Vân Yên nghe xong, hơi sững sờ ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Dận Chân nhìn nàng, lặp lại

- Chúng ta.

Dận Tường đã cởi triều phục ra, chỉ còn lại một chiếc áo trong màu xanh nhạt, cũng xoay người lại:

- Vân Yên...

Dận Chân cởi áo ngoài, trầm ngâm một lúc rồi nhanh chóng nói:

- Vân Yên cũng phải thay quần áo nam giới.

Vân Yên mặc bộ quần áo của gã sai vặt do Cao Vô Dung mang tới, đội mũ quả dưa vào rồi đi ra.

Vốn vóc người Vân Yên nhỏ bé gầy gò, quần áo lại rộng thùng thình nên cũng không bị lộ ngực. Vân Yên đứng cùng với tiểu Tiểu Xuyên Tử mới đi lấy hành lý từ phủ Thập Tam đến, thoạt nhìn giống như gã sai vặt chỉ mới mười tuổi,.

Dận Chân khẽ gật đầu. Dận Tường cười nói:

- Mặc đồ nam giới vào nhìn còn nhỏ tuổi hơn.

Dận Chân và Dận Tường cũng thay trang phục hàng ngày, dặn dò đơn giản với hạ nhân trong phủ, dẫn theo hai thị vệ đã thay thường phục ra ngoài.

Dận Chân và Dận Tường nhận mệnh của Khang Hi đến Giang Nam xem xét tình hình lũ lụt sông Hoàng Hà, cứu trợ cho người dân vùng thiên tai. Có thể nói là mang trách nhiệm nặng nề trên vai. Bọn họ cố ý che giấu thân phận của mình, mặc thường phục, hòa lẫn vào đám người.

Bởi vì Vân Yên khá thấp, nên Dận Chân chọn riêng một con ngựa cái nhỏ có tính tình ngoan ngoãn trong chuồng cho nàng cưỡi. Những người không thường xuyên cưỡi ngựa nên mấy ngày đầu bắt đầu sẽ hơi đau, càng không nói đến Vân Yên chỉ là một cô gái. Cũng may con ngựa cái này tự động đi sau Truy Vân, Dận Tường lại thường xuyên chỉ dẫn cho Vân Yên, đi trên đường cũng không quá nhanh, Vân Yên cũng dần dần thích ứng. Chỉ là, trong sáu người chỉ có Vân Yên là nha hoàn mặc đồ nam giới, ngày thường sẽ không tiện lắm. Cũng may có Dận Chân luôn âm thầm bảo vệ.

Ban đêm nghỉ trong khách điểm, Dận Chân đương nhiên sẽ chung phòng với Vân Yên. Điều kiện khách điểm bên đường đều rất đơn sơ, khác xa với cuộc sống hàng ngày của các hoàng tử, nhưng Dận Chân không hề phàn nàn một chữ. Vân Yên cảm thấy một người luôn chinh tề gọng gàng như chàng phải sống trong hoàn cảnh này quả thật không dễ.

Đây cũng là lần đầu tiên trong mấy năm gần đây Vân Yên được được gần gũi với cuộc sống hàng ngày chân thực của người dân, trong lòng có nhiều điều muốn nói. Trên đường đi, càng đến gần vùng ngập lụt sông Hoàng Hà tình hình càng không ổn. Người dân không nhà để về, người bị đói chết bệnh chết ngày càng nhiều, nhìn thấy mà giật mình đau lòng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 73: Tình Yêu Thiên Hạ

Trích dẫn: Dân Chân và Dân Tường tới Trực Lệ, Sơn Đông, Hà Nam rồi đi thẳng tới vùng An Huy thuộc Giang Tô. Trên đường xuôi nam thấy tình trạng đói kém của vùng Giang Tô, Sơn Đông vô cùng nguy hiểm, tình hình thiên tai càng ngày càng nghiêm trọng. Đường xá càng đi càng hiểm trở, nạn dân chạy vào trong thành tị nạn ngày càng nhiều, mà lương thực bộ Hộ phát xuống cứu tế rõ ràng không đủ, không chỉ thiếu lương thực cứu tế, cháo loãng như nước, mà ngay cả quan viên địa phương cũng đã từ chối thu nhận thêm nạn dân bên ngoài.

Dân Chân, Dân Tường nhìn thấy cảnh này lòng đau như cắt, ngày đêm đi không ngừng nghỉ. Trên đường ăn uống ngủ nghỉ đều vô cùng đạm bạc đơn sơ, cả hai đều gầy xuống rõ ràng. May mắn có mang theo một nha hoàn là Vân Yên, nên đi đường mặc dù cực khổ, nhưng quần áo hai người vẫn được giặt giữ sạch sẽ chỉnh tề. Khuôn mặt nhỏ nhắn bé bằng bàn tay của Vân Yên đã gầy hơn rất nhiều, cằm nhọn đi rõ ràng.

Khi đến Sơn Đông, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều dân đói ven đường, nhiều trẻ em và người già dựa vào cây thoi thóp từng hơi tàn, cơ thể gầy đét và quần áo nát bươm, run lẩy bẩy trong cơn mưa lạnh.

Vân Yên nhìn thấy cảnh này hốc mắt cay cay, nước mắt nóng hổi dường như sắp rơi xuống. Nàng bỗng nhớ lại khoảng thời gian trước kia, cuối tháng không có cơm ăn phải dành tiền để mua thuốc cho mẹ, nhưng cũng không bi thảm như người dân nơi đây phải lang thang đầu đường xó chợ. Vân Yên lấy bạc vụn trong túi nhỏ mang theo người, xuống ngựa đưa

cho ông lão và đứa trẻ, bàn tay ông run run đến cả sức lực mua bánh bao cũng không có, ngã xuống bên đường.

Dận Chân nhìn thấy vội vàng gọi thị vệ ra dìu lên, Dận Tường không quan tâm đến thân phận của mình lập tức xuống ngựa bấm huyết cho ông lão, ông lão mới từ từ tỉnh lại. Vân Yên vội vã chạy trong mưa mua một cái bánh bao đặt lên bàn tay đang run rẩy của ông, mái tóc ông đã ẩm nước.

Dận Chân đã xuống ngựa đứng bên cạnh, chứng kiến cảnh người dân phải đứng trong mưa, lòng đau như cắt.

Ánh mắt Dận Chân chậm chậm dừng trên người Vân Yên, nàng đang cầm bánh bao quỳ xuống đưa cho ông lão, sắc mặt trắng bệch, mái tóc ướt đầm nước và cơ thể vẫn gầy gò như thế.

Mấy ngày nay, Vân Yên đã tạo thành một thói quen, nếu được ăn một cái bánh bao thì nàng sẽ chỉ ăn nửa cái, cất nửa cái còn lại trong bọc hành lý. Giữa đường gặp được người dân đói đang hấp hối nàng sẽ lấy bạc vụn và nửa cái bánh bao trong hành lý nhét vào tay bọn họ. Nhưng, một sự cố gắng nhỏ bé như vậy cũng chỉ như muối bỏ biển.

Đến Hà Nam, ban đêm ngủ lại khách điểm đơn sơ, sau khi thắp đèn dầu, Vân Yên trải chăn đệm cũ kỹ để chàng ngồi xuống, giúp chàng tháo cúc áo, cởi áo ngoài đã thấm nước mưa, quỳ xuống cởi giày và đôi tất đã ướt cho chàng, nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn chân đã lạnh buốt, vội vàng ngẩng đầu đứng lên ra ngoài đun nước nóng.

Khách điểm rất đơn sơ, nước nóng lại càng quý giá. Nhưng Dận Chân Dận Tường là người thế nào, ai dám để họ ở trong bẩn thỉu? Ở hiện đại Vân Yên từng làm việc duy trì cuộc sống, thế nên biết rất rõ cuộc sống khó khăn và tiền bạc có liên quan rất lớn với nhau nhất là trong những lúc khó khăn. Lấy bạc vụn trong túi tiền đưa cho một tiểu nhị nhìn có vẻ thật thà trong

khách điểm, khách khí nhờ y giúp đỡ. Vô cùng khó khăn mới đun được hai thùng nước nóng, Vân Yên hài lòng cảm ơn.

Vóc người Vân Yên nhỏ bé, khó khăn chật vật mới chuyển được một thùng nước tới trước cửa phòng Dận Tường, Tiểu Xuyên Tử ra mở cửa đã thấy Dận Tường cởi áo ngoài, chỉ mặc áo lót trong màu xanh nhạt đứng trong phòng, thân hình cao lớn và diện mạo anh tuấn của cậu ta nổi bật trong căn phòng rách nát.

Vân Yên dùng hết sức xách thùng nước nóng vào phòng Dận Chân cách vách, thấy chàng đã ngồi trước bàn trải giấy viết thư dưới ngọn đèn dầu. Vân Yên đổ nước nóng vào thau, lấy khăn trong bọc hành lý, nhúng vào nước nóng rồi quỳ xuống, đặt đôi chân lạnh như băng của chàng vào thau nước nóng rồi cẩn thận xoa bóp, xoa nhẹ mắt cá chân, đôi chân chàng dần dần ấm lại.

Ngọn đèn lờ mờ, căn phòng đơn sơ.

Tất cả điều kiện vật chất ở đây đều khác xa Tứ Nghi Đường. Nhưng động tác nhẹ nhàng cẩn thận vẫn như trước đây.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Tứ ca”, Dận Chân vẫn không ngẩng đầu lên nói: “Vào đi.”

Dận Tường mặc áo lót trong, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Vân Yên đang quỳ xuống rửa chân cho Dận Chân, mái tóc sau lưng vẫn còn đang ẩm nước.

- Vân Yên, tóc ướt vào phòng còn không mau xoa tóc ra, trong này không giống như ở ngoài, người cứ cột tóc như vậy coi chừng bị bệnh đấy.

Dận Chân đi đến ngồi bên cạnh Dận Chân, nhìn Vân Yên đang quỳ.

Vân Yên nghe Dận Tường nói, tay vẫn không ngừng lại, cung kính trả lời:

- Tạ ơn Thập Tam gia quan tâm, nô tỳ không sao cả ạ.

Dận Chân ngừng viết, nghiêng đầu nói:

- Nhanh đi đi.

Vân Yên đáp vâng, sau khi rửa chân xong thì thu dọn gọn gàng. Dận Chân và Dận Tường ngồi trên giường thảo luận tính toán trợ giúp thiên tai.

Dù sao cũng là con gái, Vân Yên đành phải lấy một tấm vải trong bao hành lý, tạm thời treo xung quanh chiếc giường nhỏ trong góc phòng, nàng đứng sau tấm vải, nhanh chóng rửa tay chân, cởi bím tóc, xoa tung ra rồi dùng khăn lau khô, sau khi thu dọn đầu ra đẩy thì mới ra ngoài. Nàng bắt đầu dọn dẹp phòng ốc, cầm áo ngoài Dận Chân Dận Tường thay ra mang ra ngoài giặt, khi quay trở về đã thấy Dận Tường rời đi. Biết Dận Chân muốn ngủ, nàng lấy quần áo sạch của mình cuộn lại làm gối cho chàng, kê lên đầu giường, rồi mới đỡ chàng lên giường ngủ, lấy áo ngoài sạch sẽ đắp lên bụng cho chàng.

Dận Chân nâng mắt nhìn Vân Yên xoa tung tóc đắp áo cho mình, dưới ngọn đèn dầu trong căn phòng nhỏ rách nát, khuôn mặt nàng gầy gò và dịu dàng..

Vân Yên nhẹ nhàng thổi tắt ngọn đèn đầu giường, Dận Chân nghiêng mặt hơi cọ vào gối, nhắm mắt lại. Trên mặt vải mềm mại có cả hơi thở của nàng. Mùi hương như vậy, dù là chân trời góc biển nhưng giống như đang ở cùng một nơi.

Nửa đêm, sấm sét đùng đoàng, tia chớp rạch qua xé rách bầu trời! Trận mưa to hiếm thấy đến cùng với tiếng nổ vang.

Mưa gió sấm chớp, đều do ông trời.

Dận Chân giật mình xoay người tỉnh lại, đẩy cửa sổ ra, nhìn cơn mưa trút xuống như gào thét ngoài cửa. Quả nhiên nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài.

- Đê vỡ rồi!

Vân Yên cơ thể nhỏ bé mặc quần áo mỏng manh đứng bên cạnh Dận Chân, nghe thấy tiếng hô hoán không khỏi chấn động, mở to mắt nhìn Dận Chân. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Dận Tường đến với vẻ mặt lo lắng, cậu ta cũng chỉ mặc chiếc áo mỏng lao vào.

Dận Chân nhanh chóng quay người lại nói, mặc quần áo vào, chúng ta đi!

Khi Vân Yên và Dận Chân, Dận Tường đội mưa trong đêm đến đê, khung cảnh đã vô cùng hỗn loạn!

Mưa to tầm tã, đê bị vỡ chưa được lấp lại mà mưa càng ngày càng to, đê vỡ nước lũ tràn vào, nước lũ đã dâng lên tới mắt cá chân.

Quan binh phòng cứu đê điều không kiểm soát được dân chúng hỗn loạn. Tiếng giã đập, tiếng kêu la, tiếng khóc thét của trẻ con, từng âm thanh như bóp nghẹt trái tim.

Dận Chân tức giận bất chấp trời mưa xông lên đê, giữ chặt một viên quan nhỏ đứng trong đám đông cố gắng trấn an người dân, hỏi:

- Tri huyện các người đâu? Tri phủ đâu? Sao lại không ra chỉ đạo cứu đê?

Viên quan nhỏ không quan tâm đến Dận Chân, tiếp tục chỉ huy binh lính và dân chúng đi lấp đê, nhưng cục diện quá hỗn loạn, hiệu quả không

đáng kể.

Dận Tường lại giữ chặt một tên lính nhỏ hỏi câu hỏi tương tự, tên lính nhỏ gào to trong cơn mưa:

- Nhà tri huyện bị ngập, tri huyện về nhà chuyển đồ rồi, nhà xa còn lâu mới đến.

Dận Chân nghe xong, càng không nén nổi tức giận! Lấy lệnh bài bên hông xuống đưa cho thị vệ, nói, phi ngựa đến thông báo cho nha môn tri phủ, bảo ông ta mang binh lính lẫn ngay tới đây cứu đê, trong một nén nhang mà không tới thì bay đầu!

Toàn bộ khung cảnh đều là mưa to và nước lũ, trong màn đêm vô cùng hỗn loạn.

Nước mưa xuôi theo gò má Dận Chân chảy xuống, ánh sáng lúc sáng lúc tối. Dận Tường nghiêng đầu ánh mắt chạm phải Dận Chân, xắn tay áo cùng lên đê với chàng.

Tiểu Xuyên Tử đứng đằng sau nhìn hai vị gia, thoát cái giật mình. Vội vàng gọi:

- Gia, không được...

Vân Yên dõi theo bóng lưng hai người, trong lòng xúc động như có dòng nước xiết chảy qua trong trời mưa tầm tã này. Nhớ lại khi còn bé, ở quê cũng có một lần bị lũ lụt tràn vào, khi tan học cũng là lúc nước lũ dâng lên tới đầu gối, những bạn bè khác đều có bố bế, nhưng nàng lại không, một mình đội mưa chật vật lội về nhà, về sau trên TV đưa tin trong đợt cứu nguy chống lũ lần này, có không ít người dân và các anh giải phóng quân phải bỏ mạng, gia đình bọn họ khóc rất thương tâm. Thật không ngờ, quay trở lại ba trăm năm trước, đứng ở đây lại tận mắt nhìn thấy dòng lũ cuộn cuộn như vậy.

Vân Yên mím môi nhanh chóng theo sau, xông vào cơn mưa to. Tiểu Xuyên Tử và đám thị vệ đứng ở sau vệt vàng đuổi theo.

Dận Chân và Dận Tường cùng xông lên đê, bắt đầu cùng vài viên quan nhỏ chỉ huy quan binh và dân chúng lấp lại đoạn đê vỡ. Thân hình Vân Yên nhỏ bé chen chúc trong đám người, toàn thân ướt đẫm. Tiếng bọn họ kêu gọi trong cơn mưa yếu ớt mà mơ hồ, nhưng Vân Yên nghe thấy sẽ giúp họ nói to với quan binh bên cạnh.

Mặc dù hai người vẫn mặc thường phục, chạt vật nhếch nhác trong cơn mưa đêm, Nhưng khí thế và chỉ huy của bọn họ đã có tác dụng. Chỗ đê bị vỡ có thể được lấp lại, nhưng...

Rầm rầm! Một tiếng sấm sét phía chân trời nổ tung trên đỉnh đầu! Nước mưa quay ngược trở lại như muốn nhấn chìm cả thế giới này, nước lũ dâng cao, đê các nơi đều bị vỡ!

Quan binh trên đê rõ ràng không còn đủ để đối phó với đê vỡ khắp nơi, nước lũ nhanh chóng dâng đến bắp chân. Nhìn đê vỡ nước lũ tràn ngập mọi chỗ, nhấn chìm nhà dân, nơi nơi đều là tiếng gào thét và tiếng trẻ con khóc, đêm đen dường như không có điểm cuối cùng, chỉ có sấm chớp và tiếng sét nhập nhằng giữa bầu trời.

Một đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi vấp ngã vào người Vân Yên, bao cát trên vai rơi xuống. Vân Yên hô to, chạt vật dìu cậu bé lên, giúp cậu bé nâng bao cát đến chỗ đê bị vỡ, toàn thân đều ướt đẫm. Bao cát lấp đê bị từng dòng nước lũ mới đánh bật ra, Vân Yên giữ chặt lại, dùng hết sức bình sinh cùng với người bên cạnh nâng bao cát đập vào. Cả cơ thể gầy gò của nàng đã ướt đẫm nước mưa, nửa người dưới ngâm trong nước, mũ cũng không biết rơi từ lúc nào, mái tóc đen nhánh dính chặt lên khuôn mặt trắng bệch, cả người nhếch nhác.

Một lần nước lũ đánh lên là một bao cát lại rơi xuống, khi Vân Yên không vác nổi nữa thì một thân hình cao lớn quen thuộc chạy tới bên cạnh, đôi tay quen thuộc vác bao cát lên, nhét chặt vào chỗ bị vỡ.

- Sao ngài có thể...

Xuyên qua tiếng mưa rơi, tất cả lời nói ra đều trở nên mơ hồ.

Vân Yên kiệt sức dựa vào bao cát đằng sau thở dốc, nhìn Dận Chân gần trong gang tấc, cả người chàng cũng đã ướt đầm, dưới sấm chớp lúc sáng lúc tối, chỉ thấy đôi mắt đen như mực sáng vô cùng.

- Tứ gia, ở đây không an toàn, ngài đừng...

Tiếng mưa rơi át đi giọng nói khàn khàn của Vân Yên, nàng lại vô lực nói to hơn. Bên cạnh vẫn có người vác bao cát, Vân Yên không quan tâm mình đang định nói gì muốn đứng lên giúp đỡ, Dận Chân đứng bên cạnh đón lấy, giúp người đó vác bao cát lên.

Có lẽ ông trời nghe thấy lời khẩn cầu tận trong đáy lòng, thời gian dần trôi, mưa từ từ nhỏ lại. Tri phủ mang theo quan binh tiếp viện cuối cùng cũng chạy tới, nhanh chóng đi lên cứu viện lấp đê.

Đê bị vỡ khắp nơi dần dần được lấp hết, Dận Chân và Vân Yên dựa lưng vào bao cát thở hồng hộc, ánh mắt sau hai bao cát nhìn nhau chăm chú. Vân Yên gần như đã xụi lơ trong nước, khuôn mặt trắng bệch không một chút sắc hồng.

Trong màn mưa, Dận Chân đưa tay bế ngang cơ thể gầy gò của Vân Yên, bóng hình cao lớn đắm nước mưa cô độc mà vững chãi đứng trên con đê.

Sắc trời lấp ló một tia sáng nhạt, cơn lũ, đã được đẩy lui.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 74: Nàng Vẫn Khỏe Chứ?

Vị tri huyện về nhà cứu đồ mà không cứu đê bị cách chức xét xử tại chỗ, còn vị quan cùng ra sức chống lũ với Dân Chân và Dân Tường được Dân Chân bổ nhiệm làm tri huyện mới, vị quan họ Điền tên Văn Kính này đã tạo được ấn tượng rất sâu với Dân Chân.

Trong biệt uyển được tri phủ sắp xếp, Vân Yên gác đầu lên thùng tắm, bả vai do vác bao cát khi cứu đê, vết thương cũ lại ngấm nước trong thời gian dài nên càng đau đớn hơn. Đôi chân mỏi nhừ mềm oặt thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hoảng sợ mồ hôi lạnh túa ra như mưa. Nàng sức tình lại vội vàng lau khô người, mặc bộ quần áo nam màu đen, tóc chưa kịp lau vội vàng ra khỏi phòng tắm sợ Dân Chân không có người hầu hạ. Gõ cửa vào thấy phòng không người tự bao giờ, phòng cách vách cũng vậy.

Vân Yên đi ra ngoài nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ xen lẫn với tiếng trả lời sợ hãi ngoài tiền sảnh. Đoán hai người Dân Chân Dân Tường đang nói chuyện với quan viên địa phương nên Vân Yên xoay người quay trở lại phòng thu dọn bộ quần áo ướt nhẹp Dân Chân đã thay ra. Đến phòng tắm giặt sạch quần áo rồi đi sắp xếp bọc hành lý thị vệ lấy từ khách điểm về, bắt đầu trải chăn màn giường chiếu.

Cửa phòng được mở ra, hai người Dân Chân Dân Tường khoác áo choàng trên vai một trước một sau đi vào, ánh mắt dừng lại trên người Vân Yên đang khom lưng.

Mái tóc dài đen nhánh xoa trên vai mới khô được một nửa. Nàng đặt chiếc gối đầu trong tay xuống rồi xoay người lại, Khuôn mặt tái nhợt mặc

chiếc áo hầu nam rộng thùng thình, cung kính đứng bên giường hành lễ.

Ánh mắt Dận Chân rơi trên người Vân Yên, bước chân hơi chậm lại. Dận Tường bên cạnh cũng dừng lại. Dận Chân nắm tay đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng rồi cúi đầu đi tới trước bàn. Vân Yên nghe thấy tiếng ho tưởng chàng bị lạnh vội vàng đi rót trà nóng.

Tiểu Xuyên Tử dọn món ăn lên để Dận Chân Dận Tường dùng bữa. Dận Tường cho phép Tiểu Xuyên Tử và Vân Yên cùng ngồi ăn, bảo đi đường mệt nhọc không cần quá giữ lễ. Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử chỉ nói không dám đứng bên cạnh hầu hạ. Dận Chân lại mở miệng nói ăn xong nghỉ sớm sáng mai còn rời nơi này đi Giang Tô. Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử mới tạ ơn ân điển. Vân Yên chỉ lấy một cái bánh bao nhỏ rồi yên lặng ngồi bên cạnh.

Hai người Dận Chân Dận Tường vừa ăn cơm vừa nói chuyện, từ việc tính toán tiền cứu trợ cho đến thư nhà gửi đến. Dận Tường chúc mừng thiếp thất Tống thị trong Tứ phủ đã mang thai hơn hai tháng. Dận Chân hơi khựng lại, mỉm cười lạnh nhạt đáp lời.

Dận Tường đẩy đĩa thức ăn về phía Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử, Vân Yên sợ hãi tạ ơn ân điển. Dận Tường mỉm cười nói Vân Yên ăn quá ít rồi, cần phải ăn nhiều hơn.

Ăn cơm xong mọi người tự về phòng nghỉ ngơi. Vân Yên cúi đầu hầu hạ Dận Chân, đỡ chàng lên giường rồi ngồi xuống cởi giày cho chàng, sau đó đứng lên giúp chàng cởi áo choàng trên vai, dìu chàng nằm xuống. Dận Chân đưa tay lên nắm chặt tay nàng đang đặt trên vai mình, yên lặng nhìn nàng chăm chú.

Bàn tay Vân Yên nằm gọn trong lòng bàn tay Dận Chân, ánh mắt cứng đờ rơi trên ngón tay thon dài của chàng, trên gan bàn tay (1) đã hiện rõ những vết trầy xước.

Vân Yên rút bàn tay mình ra. "Tứ gia nô tài đi lấy thuốc." Nàng tìm thuốc trị thương trong bao hành lý, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương, động tác nhẹ nhàng tỉ mỉ như sợ chàng đau. Bôi xong nàng kiểm tra chỗ khác có bị trầy xước không rồi mới đỡ chàng nằm xuống.

Dận Chân mở miệng nói:

- Nàng vẫn khỏe chứ?

Đầu ngón tay Vân Yên run lên, nàng cung kính nhẹ nhàng nói:

- Tạ ơn ân điển của Tứ gia, nô tài da thịt dày không có chuyện gì đâu ạ.

Dận Chân khép hờ mí mắt, dường như chàng quá mệt mỏi khẽ khàng thở dài:

- Đi ngủ đi.

Giấc ngủ này đã giúp cơ thể kiệt sức ngày hôm qua khôi phục lại được phần nào sức lực. Đoàn người lại phi ngựa thẳng đến Dương Châu Giang Tô. Chuyển đi lần này nhanh hơn rất nhiều so với chuyển đi trước, Dận Chân và Dận Tường đều nóng lòng muốn đến nơi trù phú nhất cả nước để lấy tiền cứu trợ thiên tai.

Vừa mới đi vào Giang Tô đã thấy một người đàn ông mặc áo đen cưỡi một con ngựa đứng chờ trên đường.

Dận Chân cười Truy Vân nhìn thấy bóng hình phía xa xa, mắt hơi híp lại, tay trái chậm chậm vung roi ngựa lên.

Đó là con người hội tụ đầy đủ của mạnh mẽ, khí phách và ung dung.

Người cưỡi ngựa lập tức xuống ngựa, sải chân bước nhanh về phía này, quỳ xuống nói:

- Nô tài Niên Canh Nghiêu tham kiến Tứ gia, Thập Tam gia.

Vóc dáng Niên Canh Nghiêu tráng kiện, đường nét khuôn mặt cương nghị, trên trán mang theo khí chất rất đàn ông. Tuy chỉ mang thân phận tham tướng nhưng lại biết cách tiến lùi. Sau một năm ở lại Giang Tô Niên Canh Nghiêu đã được thăng lên làm tùy tùng hộ vệ.

Hai người Dận Chân và Dận Tường lên danh sách những quan viên và phú thương Giang Nam, gửi giấy lệnh cho bọn họ phải quyên tiền cứu trợ thiên tai nhưng hiệu quả không được như ý muốn, số tiền cứu trợ quyên được vô cùng bé nhỏ.

Phần lớn quan viên và thương nhân ở đây đều là môn khách của Bát Bối Lặc Dận Tự và Cửu A Ca Dận Đường, thái độ đối với Dận Chân và Dận Tường luôn là bằng mặt mà không bằng lòng. Bỗng chốc việc quyên góp lâm vào cục diện bế tắc. Mà tình hình thiên tai vùng xung quanh vẫn tiếp tục lan rộng, nạn dân càng ngày càng nhiều, lương thực cứu tế cũng chỉ như muối bỏ biển.

Vân Yên mỗi ngày sống trong biệt uyển chăm sóc hầu hạ Dận Chân trong sinh hoạt hàng ngày. Khi Dận Chân và Dận Tường ngồi trong đình nghỉ mát bàn chuyện thì Vân Yên sẽ gạt quần áo cách đó không xa. Từ trước đến nay quần áo của Dận Tường không phải do Tiểu Xuyên Tử giặt mà đều đưa cho Vân Yên giặt hộ, cho nên mỗi ngày nàng phải giặt quần áo cho ba người. Giặt quần áo của mình thì thế nào cũng được nhưng đương nhiên phải giặt cẩn thận cho hai vị gia. Ngày ngày Vân Yên giặt, phơi, thu gấp gọn quần áo, vấn đề của Dận Chân Dận Tường dần dần cũng có hướng giải quyết.

Một ngày Dận Chân và Dận Tường thay quan phục, mang theo thị vệ đi đến chỗ Niên Canh Nghiêu. Trước khi đi Dận Tường đứng ở cửa cười tươi với Vân Yên:

- Vân Yên, nhớ chuẩn bị rượu ngon chờ chúng ta về.

Dận Chân nhìn nàng rồi xoay người rời đi. Vân Yên gật đầu nói vâng đi tiễn bọn họ.

Vân Yên chuẩn bị xong tất cả, chờ từ sáng đến tối mong ngóng bước chân của họ trở về. Vân Yên không biết họ sẽ giải quyết thế nào, sẽ phải đấu tranh quyết liệt và dữ dội ra sao, chỉ biết rằng khi trở về, Dận Chân chỉ cười nhạt, còn Dận Tường cười vô cùng rạng rỡ.

Phải vừa đâm vừa xoa mới đào được bốn trăm vạn lượng bạc cứu tế trong tay các thương nhân Giang Nam, đổi thành lương thực vận chuyển không ngừng nghỉ tới các vùng bị thiên tai. Bọn họ cũng hoàn thành đầy đủ nhiệm vụ mà Khang Hi giao cho.

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp Dận Chân và Dận Tường cùng chạm chén với nhau, ánh mắt tràn đầy niềm vui và tình anh em.

Dận Tường nâng chén rượu lên nói:

- Vân Yên, người dân chịu thiên tai từ hôm nay có cơm ăn rồi, sau này sẽ có áo mặc và nhà để ở nữa, người có vui không?

Vân Yên rót đầy chén rượu ngẩng đầu lên nhìn cậu ta. Giọng nói khời khàn:

- Vui ạ.

Dận Tường ngửa đầu uống cạn chén rượu, đặt cái chén xuống, trong mắt tràn đầy niềm vui giống như những vì tinh tú lấp lánh trên bầu trời.

Dận Chân đưa tay nâng trán khẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Vân Yên, ẩn chứa sự dịu dàng không dễ nhìn ra.

Nửa đêm Vân Yên tiến Dận Tường và Tiểu Xuyên Tử rời khỏi. Đang định xoay người lại thì bị Dận Chân phía sau ôm chầm lấy, nàng giật mình nói:

- Tứ gia.

Thân hình cao lớn của Dận Chân nhốt chặt Vân Yên trong lòng, hơi thở nóng hổi phả lên da thịt nơi cổ nàng:

- Vân Yên, ta cũng vui lắm.

(1) Gan bàn tay (hỗ khẩu): khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 75: Không Kịp

Lông mi Vân Yên khẽ run lên, nàng nhẹ nhàng chậm rãi nói:

- Tứ gia, bá tính trong thiên hạ cũng vui mừng ạ.

Âm cuối của nàng vô cùng nhẹ, ngập ngừng như có như không phiêu lãng trong đêm tối:

- Đêm đã khuya, để nô tài hầu hạ ngài nghỉ ngơi.

Dận Chân không nói gì, bỗng nhiên lấy cái mũ trên đầu nàng xuống.

Vân Yên giật mình hoảng sợ muốn xoay người, bím tóc đã bị Dận Chân đứng sau lưng tháo ra. Mái tóc dài được xõa ra, dưới ánh nến trong màn đêm vẽ thành một đường cong mềm mại, mái tóc dày rơi trên chiếc áo hầu nam màu đen tuyền.

- Khi cứu dê, trong lòng nàng đã nghĩ gì?

Dận Chân xoay người Vân Yên lại, hai tay giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của nàng. Giọng nói chàng giàu tình cảm mà sâu thẳm, nói chậm hơn lúc bình thường rất nhiều, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nến.

Vân Yên chậm chậm cup mắt, nét mặt vẫn khiêm nhường kính cẩn, nhẹ nhàng nói:

- Hồi bẩm Tứ gia, nô tài không kịp nghĩ gì cả.

Dận Chân hơi híp mắt lại nhìn lông mi nàng đang khép, dưới ánh nến tạo thành một cái bóng mỏng manh như cánh bướm. Đầu ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng lùa vào mái tóc dài trên bả vai. Chạm rãi vuốt ve, khẽ khàng thở dài.

- Không còn điều gì khác muốn nói với ta sao?

Hơi thở Vân Yên chợt ngưng đọng, lông mi bỗng nhiên cứng đờ. Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng lại có một sự nhu hòa khó ai có thể chống cự lại:

- Tứ gia, để nô tài hầu hạ ngài rửa chân.

* * * * *

Ngày hôm sau, Dận Chân Dận Tường cải trang dẫn theo Niên Canh Nghiêu, Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử đến điểm phát cháo cứu tế nạn dân trong thành xem xét tình hình.

Trong thành đã dựng thêm rất nhiều điểm phát cháo cứu tế, những nồi cháo trắng nóng hổi vô cùng lớn, nạn dân xếp thành hàng bưng bát đến lấy cháo. Nhìn thấy khung cảnh này, sắc mặt Dận Chân và Dận Tường nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Vân Yên đi phía sau, nhìn những nạn dân ngồi xõm ở góc tường húp bát cháo trắng nóng hổi, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Ánh mắt Vân Yên chuyển đến những nạn dân đang xếp hàng, có một đứa bé gầy đét chen chúc ở cuối hàng, vóc dáng chỉ tầm bảy tám tuổi, trên khuôn mặt nhỏ bé dính đầy bụi bẩn, cầm một cái bát bị nứt, len lỏi trong đám người, nhưng không chen được lên phía trên.

Trong nháy mắt, Vân Yên bỗng nhớ tới tiểu Hoảng Huy, Hoảng Huy cũng lớn như thế này, nhưng đã một năm rồi chưa được gặp lại.

Mỗi đứa con trong thiên hạ đều giống nhau khi được cha mẹ sinh ra và nuôi dưỡng, nhưng lại không cùng số mệnh. Có lẽ, cũng bởi vì cha mẹ khác nhau mà thôi.

Vân Yên bất giác bước về phía trước, nhẹ nhàng nhặt chiếc lá khô trên vai cậu bé, ngồi xổm xuống trước mặt nó:

- Em trai, người nhà của em đâu?

Cậu bé gầy gò ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên thanh tú mặc quần áo vải thô trước mắt, chỉ lắc đầu.

Trong lòng Vân Yên đau xót, cúi đầu rồi lại ngẩng đầu lên, chỉ tay vào cái bát trên tay cậu bé:

- Để anh giúp em nhé?

Cậu bé gật đầu.

Vân Yên không hề chần chừ đưa tay ôm thẳng bé, nó lại ngập ngừng lùi về phía sau, cơ thể nhỏ nhỏ hơi co rúm lại:

- Em bắn...

Vân Yên khựng lại, nhẹ nhàng lấy khăn tay lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, mỉm cười:

- Không sao.

Vân Yên lại ôm lấy cậu bé, xếp vào hàng nạn dân đang chờ lấy cháo, chậm rãi tiến về phía trước.

- Ta tới đây.

Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói có phần quen thuộc trầm khàn.

Vân Yên quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt của Niên Canh Nghiêu.
"Niên đại nhân."

- Này nhóc, chú bế cháu nhé? Để anh trai này nghỉ một lát.

Niên Canh Nghiêu nhìn cậu bé trong lòng Vân Yên.

Thằng bé quay đầu lại, đôi mắt như con nai nhỏ nhìn Vân Yên, hình như không muốn, nhưng lại ngoan ngoãn gật đầu.

Thân hình cao lớn của Niên Canh Nghiêu bế cậu bé từ trong lòng Vân Yên, đứng trong đám người thoải mái hơn rất nhiều.

Dận Chân, Dận Tường và Tiểu Xuyên Tử đứng chờ cách đó không xa, đôi mắt đen như mực của Dận Chân bình tĩnh dõi theo họ, ánh mắt dán chặt trên khuôn mặt bình thản của Vân Yên.

Khi trở về biệt uyển trời vẫn chưa tối hẳn, Dận Chân nhận được ý chỉ triệu hồi của Khang Hi.

Đoàn người lại sắp xếp hành lý, chuẩn bị quay về.

Ngày hôm sau, Niên Canh Nghiêu đến tiễn đường. Đi đến ngoài thành, cuối cùng cũng phải chia tay.

Vân Yên chợt nhớ tới một việc, ánh mắt chuyển tới khuôn mặt của Niên Canh Nghiêu —— trước đó một ngày, hắn đưa cậu bé này đi, nói sẽ tìm người nhà cho nó.

Ánh mắt của Niên Canh Nghiêu cũng đáp trả, dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, ôm quyền ý nói nàng cứ yên tâm. Hắn nháy xuống ngựa, quỳ một gối xuống, cung tiễn.

Vân Yên yên lòng, thúc ngựa đi theo Dận Chân, đoàn người xuất phát.

Quãng đường quay trở lại đi rất nhanh. Bởi vì đang cải trang, nên không thể để lộ thân phận. Đến những nơi vừa khôi phục lại lúc trước đã đi qua, điều kiện vẫn còn gian khổ, nhưng Dân Chân Dân Tường vẫn không quên quan sát tình hình cứu tế cho nạn dân ven đường.

Vì đi đường tắt nên thời gian về kinh thành được rút ngắn, bọn họ thường đi những con đường nhỏ gập ghềnh khúc khuỷu. Chuyển đi lần này đã giúp Vân Yên cưỡi ngựa dần thành thạo hơn, nhưng xương cốt mỗi ngày đều mỏi nhừ như muốn rời ra thành từng khúc, chỉ là nàng cắn răng chịu đựng không hề hé một tiếng.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Dân Tường rất cao siêu, bình thường trên những con đường gập ghềnh sẽ để ý Vân Yên và con ngựa nhỏ, Vân Yên đều cung kính tạ ơn.

Dân Chân nói rất ít, dường như có tâm sự, Bát Bối Lặc Dân Tự và Cửu A Ca Dân Đường trong kinh hình như đang rục rịch hành động.

Có một ngày phi ngựa cho tới khi màn đêm buông xuống, đi đến một một thị trấn nhỏ xa xôi nhưng đi qua nhà trọ từ lúc nào không biết. Đã không thể ra khỏi thành, lại không có khách điểm để nghỉ tạm. Một đoàn sáu người đành xuống ngựa gõ cửa một tiểu viện nhỏ vẫn còn sáng đèn ven đường, tiểu viện nhỏ rất cũ nát, một ông già tóc hoa râm cầm ngọn đèn dầu đến mở cửa.

Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử tiến lên lễ phép nói:

- Ông ơi, chúng cháu là thương nhân qua đường, nhưng lại không có nơi qua đêm, ông có thể cho chúng cháu ở nhờ một đêm không ạ?

Dân Chân và Dân Tường cũng xuống ngựa, đứng trước cửa chào hỏi thân thiện.

Sau khi vào viện, Vân Yên đi lên dìu ông già, giúp ông cầm ngọn đèn. Trong viện chỉ còn hai căn phòng trống, đều đã lâu không có người ở. Vừa lạnh lẽo lại vừa tối thui. Ông già vội vàng nói:

- Thiết thời cho các vị khách quý rồi, để lão già này đi lấy thêm ít nến.

Dận Chân và Dận Tường liên tục nói lời cảm ơn.

Vân Yên và Tiểu Xuyên Tử cầm nến, rồi đưa bạc cho ông lão, nhưng ông lại từ chối, Vân Yên đành nói cảm ơn không ngừng.

Quay trở về thắp nến lên, chiếu sáng căn phòng trống trải tối tăm.

Có sáu người, chia làm hai phòng.

Dận Chân và Dận Tường cùng một phòng, Vân Yên lấy nước ở trong sân, cầm khăn, bắt đầu dọn dẹp phòng.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường nhỏ, Vân Yên lau chùi, cả chiếc giường nhỏ phòng bên cạnh cũng lau sạch sẽ, sau đó lấy ga giường sạch sẽ trong bọc hành lý ra trải lên, mới để cho Dận Chân và Dận Tường ngồi xuống. Rồi lấy lương khô và bình nước trong bọc hành lý cho hai người, còn mình thì đi thu dọn chỗ khác, căn phòng nhỏ tối tăm dần dần được quét dọn sạch sẽ ngăn nắp.

Sau một ngày, ai ai cũng sức cùng lực kiệt, Dận Chân uống hai ngụm nước, sắc mặt mới mẻ lần tràng hạt trong tay, nhắm mắt dưỡng thần.

Dận Tường ăn một cái bánh bao, đi lên nhỏ giọng nói với Vân Yên:

- Không vội, ăn một chút rồi đi nghỉ ngơi đi.

Vân Yên hơi cúi đầu, mím môi rồi gật đầu:

- Tạ ơn Thập Tam gia, nô tỳ còn một chút nữa là xong rồi.

Bận rộn xong, Vân Yên quay về đóng cửa. Dận Tường đưa cho nàng một cái bánh bao và túi nước. Vân Yên chỉ thấy cậu ta ăn một cái bánh bao, nghĩ rằng số lương khô còn lại có lẽ không đủ. Vì vậy chỉ lấy gần nửa cái, trả lại hơn phân nửa cho Dận Tường. Dận Tường cũng không từ chối, ăn nửa cái bánh bao Vân Yên đưa cho.

Dận Chân mở mắt ra, Vân Yên lấy một cái bánh bao khác đưa cho chàng. Chàng không nói gì, nhìn Vân Yên, rồi nhận lấy.

Sau khi ăn xong, Vân Yên đi lên cởi áo cho Dận Chân. Dận Tường ngồi bên cạnh nhìn.

Vân Yên giúp Dận Chân cởi hết áo ngoài và giày, đang định đứng lên, thì phát hiện Dận Tường vẫn đang ngồi bên cạnh, mới nhận ra Tiểu Xuyên Tử không có trong phòng.

Dận Tường cười quay đầu nói,

- Tứ ca, đệ có thể sai bảo Vân Yên không?

Dận Chân lần tràng hạt trong tay, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta một cái, không nói gì cả.

Vân Yên lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cởi giày cho Dận Tường. Dận Tường rất phối hợp, thật ra phần lớn là tự mình làm, trên mặt vẫn treo nụ cười.

Vân Yên cung kính tháo cúc áo cho cậu ta, cởi áo ngoài. Đây cũng là lần đầu tiên Vân Yên thay quần áo cho người khác ngoại trừ Dận Chân.

Cởi xong áo ngoài, hai người dựa vào vách tường, ngồi song song trên chiếc giường nhỏ, chiếm hết diện tích trên giường. Vân Yên biết Dận Chân khi ngủ không thích ánh sáng, nên thổi tắt ngọn nến. Lăn mò trong đêm lấy tấm vải trong bọc hành lý trải xuống đất, cuộn mình nằm bên cạnh chiếc

giường, hơi ngả người xuống, cả người đau mỏi, chầm chậm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 76: Chỉ Là Nô Tài

Tiếng hít thở trong phòng nhẹ nhàng, Vân Yên cuộn tròn người nằm trong góc dưới chân giường bọn họ, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Các khớp xương đều đau âm ỉ, đầu vang lên ong ong, cổ họng cũng đau muốn ho khan, nhưng lại sợ sẽ quấy rầy đến giấc ngủ của Dận Chân và Dận Tường nên cố gắng nén lại.

Đang lúc mơ mơ màng màng thì nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng đánh nhau.

Vân Yên giật mình hoảng sợ tỉnh lại, vội vàng đứng lên, muốn gọi Dận Chân dậy, nhưng đôi môi nàng đã bị đôi tay to lớn che lại —— hơi thở quen thuộc phả đến, Dận Chân ngồi bên giường, ánh sáng trong đôi mắt ẩn hiện trong đêm tối. Chàng khẽ “xuyt” một tiếng, Vân Yên sau bàn tay chàng gật đầu. Dận Tường nằm bên cạnh đã tỉnh dậy từ lâu, ánh mắt sắc bén nhòai người ra cửa sổ quan sát tình hình.

Cậu ta nhìn thấy có người bất ngờ tấn công phòng của hai thị vệ và Tiểu Xuyên Tử cách vách.

Lông mày Dận Tường nhíu một cái muốn mặc quần áo xông ra, Dận Chân đưa tay giữ cậu ta lại, thấp giọng giao phó một câu:

- Đừng để lộ thân phận.

Dận Tường gật đầu kéo cửa ra ngoài.

Vân Yên vẫn đứng yên tại chỗ, dõi theo bóng lưng của Dận Tường, trong lòng vô cùng lo lắng. Mặc dù biết võ công Dận Tường rất tốt, nhưng phép vua thua lệ làng (1), Vân Yên vẫn bồn chồn không yên.

Dận Chân từ trên giường đứng dậy, kéo cổ tay nàng. Vân Yên vội vàng xoay người lại giúp chàng mặc quần áo đi tất giày.

Tiếng đánh nhau phòng bên cạnh dần dần biến mất, Dận Tường đẩy cửa vào. Đang định mở miệng nói chuyện —— bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét ầm ĩ vang lên ở ngoài viện, một đám người xông vào trong sân, cây đuốc bập bùng chiếu sáng màn đêm.

Tên cầm đầu giữ chặt ông lão tóc bạc trắng, gã chỉ tay vào Tiểu Xuyên Tử và hai thị vệ, liên tục chất vấn ông.

Dận Chân nâng mắt lên, con người sâu thẳm toát ra sự sắc bén, đứng lên. Dận Tường quan sát tình hình, lao ra trước một bước.

Vân Yên theo sau lưng Dận Chân bước ra ngoài sân, tên cầm đầu râu quai nón cao lớn thô kệch, vô cùng hung dữ tra hỏi ông lão tại sao lại cho người lạ có mang theo binh khí qua đêm, có phải có mưu đồ làm loạn hay không. Ông lão run rẩy giải thích chỉ là thương nhân qua đường ở nhờ một đêm mà thôi, thì bàn tay của tên cầm đầu chuẩn bị giáng xuống, Dận Tường xông lên bắt lấy cánh tay gã, gã liền đẩy ông lão ra! Dận Tường còn chưa kịp mở miệng gã đã đánh tới! Chiêu nào chiêu nấy đều hung tàn, không phải là một tên trói gà không chặt.

Ông lão bị đẩy ra lão đảo ngã trên mặt đất, Vân Yên nhìn thấy vội vàng lao lên đỡ ông.

Gã cầm đầu hét to ra lệnh tóm lấy bọn họ! Một đám phía sau ỷ đông cậy mạnh ào ào ra tay! Tiểu Xuyên Tử và hai thị vệ cũng ở trong đó. Ngay cả Dận Chân cũng tham gia cuộc ẩu đả, cục diện thoáng cái hỗn loạn ngoài tầm kiểm soát!

Vân Yên dìu ông lão trốn vào một góc. Nàng đã từng nhìn thấy dáng vẻ của Dận Chân khi múa kiếm trong Tứ Nghi Đường, chưa bao giờ biết rằng khi chàng đánh nhau thật sự, hóa ra cũng mang theo sự tàn nhẫn như thế này.

Những cây đuốc ngọn ngang, tiếng gào rú trong cuộc ẩu đả, tiếng va chạm của đao kiếm, lóe lên trong bóng đêm nhìn vô cùng dữ tợn, nàng hoảng sợ không mở nổi miệng.

Võ công của Dận Tường Dận Chân cùng với các thị vệ tuy rằng rất cao, nhưng hai quyền khó địch lại được với bốn tay, đối mặt với mười mấy kẻ địch bao vây xung quanh không dễ dàng chút nào, hơn nữa những tên này đều có võ công quyền cước. Mà Tiểu Xuyên Tử đứng trong đám người còn cần người khác bảo vệ thì mới giữ được mạng sống.

Đôi mắt Vân Yên nhìn cuộc chiến gần trong gang tấc, không ngừng run rẩy. Ông lão hình như ngã bị thương, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, Vân Yên cúi đầu muốn dìu ông lão đứng lên, đưa ông vào căn phòng an toàn, nếu như bọn họ lúc này mà bị thương, thì lại càng gây thêm nguy hiểm cho chiến cuộc. Ông lão không đứng dậy nổi, Vân Yên dùng hết sức mình kéo ông lên ——

Hai người đang đánh nhau bỗng nhiên xông tới, thoát cái đẩy ngã Vân Yên ra!

Vân Yên ngã nhoài xuống đất, đầu bị đập mạnh hai mắt hoa lên, đầu gối và khuỷu tay đau rát, bởi vì trên người có vết thương cũ nên lại càng đau hơn. Sợi tóc rủ xuống che khuất con mắt, mới giật mình phát hiện mũi của mình đã bị đánh bay, tóc tai đã xõa ra một nửa. Mọi người xung quanh vẫn đang đánh nhau kịch liệt, không ai để ý đến nàng.

Vân Yên vẫn cố gắng ngẩng đầu nhìn ông lão bên cạnh có bị thương hay không, dùng hết sức bình sinh đứng lên, nhưng không ngờ mu bàn tay

phải bị chân ai đó giẫm phải. Cái giẫm này cực kì mạnh, dường như có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn. Vân Yên chỉ có thể khẽ kêu một tiếng ghen ngào trong cổ họng! Tiếng ghen ngào này không mang theo sự thê lương, nhưng vẫn bị người khác nghe thấy.

Trong hỗn loạn Dận Chân vừa cầm kiếm chiến đấu, vừa theo trực giác quay lại nhìn. Cách một đám người chàng nhìn thấy một bóng hình ngã sõng soài trên mặt đất, tóc tai đã rối một nửa, không biết bị thương ở đâu, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác đả thương! Trong lòng không khỏi lo lắng, tình cảm nơi đáy mắt bỗng chốc trở nên sâu đậm, nhanh chóng giải quyết đám người xung quanh rồi tiến lên. Nhưng có người còn gần hơn chàng, nhanh trước một bước.

Dận Tường cách Vân Yên rất gần, cậu ta đánh nhanh với gã cầm đầu vô cùng quyết liệt, nhưng khi ánh mắt chạm tới Vân Yên gần đấy, ra tay càng hung ác hơn, một nhát kiếm chém thẳng vào người gã, máu phun ra.

Vân Yên ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, cổ họng cảm thấy buồn nôn. Chợt được một đôi tay to ôm diu lên, ngẩng đầu lên thấy là Dận Tường. Đám hỗn loạn phía sau cậu ta vẫn ngoài tầm kiểm soát, gã cầm đầu vừa ấn vào miệng vết thương vừa tấn công tới, hô hấp Vân Yên bỗng ngừng lại! Nàng đẩy Dận Tường ra.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Dận Chân xông lên lấy kiếm đỡ, Dận Tường xoay người đánh cho gã một quyền ——

Vân Yên nhẹ nhõm thở phào một hơi, bỗng cảm thấy có một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, một tên cầm kiếm lao thẳng về phía lưng Dận Chân! Trong nháy mắt, Vân Yên không kịp mở miệng, tâm chưa động, nhưng thân đã động. Nàng không biết đã chạy tới thế nào, lưỡi kiếm sắc bén đã đâm xuyên qua ngực nàng!

Tiếng máu thịt và xương cốt khi bị kiếm đâm thủng nghe rất kỳ diệu, sự đau đớn xuyên thẳng vào các dây thần kinh trong đầu, đến cả chính Vân Yên cũng nghe thấy rõ ràng.

Dận Tường sợ hãi xoay người lại ôm Vân Yên trước khi nàng ngã xuống, một chân đạp thẳng vào kẻ tấn công phía sau, sắc mặt kinh hãi đau đớn trước nay chưa bao giờ có, cậu ta không còn để ý tới bất cứ thứ gì khác

- Vân Yên!

Một tiếng hét trầm khàn xé rách bầu không khí, vô cùng rõ ràng trong đám đông hỗn loạn.

Dận Chân chỉ đứng gần ngay gang tấc, nhưng khi xoay người lại hình ảnh đã thành thế này ——

Một lưỡi kiếm sắc bén nhuộm máu xuyên qua ngực trái Vân Yên, mái tóc dài rối tung của nàng xõa trên vai áo vải thô màu đen, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt nàng không biết đang nhìn ai, cũng có thể đang nhìn vào hư không. Tất cả xung quanh như yên tĩnh trở lại, nàng đau đớn ngã xuống, Dận Tường xoay người ôm chặt lấy nàng, gào thét.

Tất cả trước mắt Vân Yên tối sầm lại, tiếng kêu gào và la hét quen thuộc bên tai trở nên mờ lung, nàng đã đi vào một nửa bóng đêm —— thật may mắn, may mắn khi lưỡi kiếm kia đâm vào người mình.

Dận Chân nhìn chăm chăm vào Vân Yên đang nằm trong ngực Dận Tường, trái tim và thần trí đã hoàn toàn vỡ vụn, ngón tay cầm kiếm cũng đang run rẩy, xông lên.

Dận Tường hai mắt đỏ ngầu ôm chặt Vân Yên, gọi tên nàng, Dận Chân xông lên muốn ôm Vân Yên, nhưng Dận Tường làm như không thấy.

Vạt áo Dận Tường đã nhuộm máu, toàn thân tràn đầy hơi thở chết chóc. Một tay lấy lệnh bài bên hông xuống, quát:

- Thập Tam hoàng tử kinh thành Dận Tường ở đây! Ai dám xông lên, tru di cửu tộc!

* * * * *

Vân Yên mơ màng tỉnh lại trong cơn đau, khẽ nâng mí mắt lên, lồng ngực đau như dây thần kinh bị một con dao cùn giày vò, đến cả huyết thái dương cũng đập mạnh thành thịch.

Mở mắt ra đã thấy khuôn mặt Dận Tường với đôi mắt đỏ ngầu, ngồi bên cạnh cậu ta là Dận Chân đang đau đớn nhìn nàng chăm chăm, dùng sức nắm chặt ngón tay nàng. Nàng từ từ ý thức được mình vẫn đang nằm trong lồng ngực Dận Tường, bên tai hình như có tiếng gió đêm gào thét, sự xóc nảy dưới người khiến nàng nhận ra mình đang ở trong một chiếc xe ngựa thô sơ chạy như điên.

- Vân Yên!

Dận Tường nói lỏng vòng tay của mình, thấy Vân Yên tỉnh lại, giọng nói cậu ta run rẩy khàn khàn. Cậu ta cẩn thận nâng vai phải của nàng lên, thân kiếm vẫn còn cắm trên lồng ngực, tuy đã phong bế vài huyết đạo của nàng, nhưng máu tươi vẫn từ miệng vết thương chầm chậm chảy xuống, thấm ướt bộ quần áo hầu nam, biến nó thành màu đỏ sẫm, thậm chí lên người Dận Tường, xung quanh tràn ngập mùi tanh của máu.

Vân Yên chậm rãi khép mắt lại, mí mắt rất nặng, mệt mỏi búa vây.

- Đừng ngủ! Vân Yên, cố gắng một chút nữa, sắp đến y quán rồi, đến lúc đó rồi ngủ được không?

Trong mắt Dận Tường tràn ngập đau đớn và hoảng loạn chưa bao giờ thấy, Dận Chân càng nắm chặt ngón tay nàng hơn. Tình hình của Vân Yên rất nguy hiểm, một khi rút kiếm ra chắc chắn sẽ chết.

Vân Yên nghe thấy tiếng Dận Tường nói, cố gắng mở mi mắt ra, ngón tay khẽ nhúc nhích. Nhìn Dận Tường và Dận Chân bên cạnh ——

Đôi mắt Dận Chân trong màn đêm như ẩn như hiện, ánh mắt tan rã, giống như một cái đinh cắm vào tim nàng. Mặc dù không nói chuyện với nhau, nhưng Vân Yên sao có thể không hiểu người này? Bên ngoài chàng càng trầm mặc, thì bên trong càng cuộn trào mãnh liệt, chàng càng yên lặng, thì càng đáng sợ.

Vân Yên cố gắng nhấp môi, một đôi trắng bệch không chút máu. Nàng cũng biết, Dận Tường cũng sợ nàng không chịu được thiếp đi lần nữa, không bao giờ tỉnh lại. Nhưng nàng rất mệt, cả người đã kiệt sức rồi.

- Vân Yên, nói chuyện với ta, đừng ngủ! Nói chuyện với ta đi.

Hai mắt Dận Tường đỏ ửng, ôm chặt vai Vân Yên, giống như một người sắp chết đuối bám chặt vào miếng gỗ đang trôi.

Vân Yên yếu ớt nhếch khóe môi, kiệt sức, khẽ mỉm cười như có như không, ánh mắt cũng rất bình tĩnh.

Đêm rất đen, trên chiếc xe ngựa xóc nảy đang chạy như điên, ánh mắt như vậy lại mang đến cho Dận Chân và Dận Tường một nỗi sợ hãi không tên.

- Đừng... sốt ruột... không... sao.

Giọng nói Vân Yên yếu ớt hơi khàn khàn, nét mặt vẫn rất bình thản, từ từ nhắm mắt lại.

Dận Chân xuất hiện trong tầm mắt, đôi tay lớn lạnh buốt nắm chặt tay nàng, đôi mắt như muốn xuyên thẳng qua khuôn mặt nàng, đưa ngón tay lên run rẩy gạt những sợi tóc mềm mại trên trán. Lời muốn gọi không cách nào thốt ra, chỉ có thể gọi tên nàng.

- Vân Yên!

Tiếng gọi khàn đặc đầy đau đớn, cắt thẳng vào trái tim khiến lòng nàng nhỏ máu.

Trái tim Vân Yên đau xót, chậm rãi mở mắt ra, nàng có thể cảm nhận rõ ràng sinh mệnh mình đang dần dần trôi đi. Nàng nhìn Dận Tường, bỗng nhớ tới một chuyện, sợ mình không còn cơ hội làm điều gì đó cho nha đầu ngốc kia. Nàng chỉ một thân một mình, không có điều gì phải bận tâm, ngẫm lại cũng chỉ có chuyện này khiến nàng không an lòng.

- Thập Tam gia... nô tỳ... có thể... cầu... cầu xin ngài một... một chuyện không?

Dận Tường thấy Vân Yên mở miệng nói chuyện, vội vàng gật đầu nói, người nói gì ta đều đồng ý!

- Hoan Sanh con bé... là một... nha đầu ngốc... nếu ngài... không thích con bé... thì hãy nói cho nàng biết... chặt đứt ý nghĩ của nàng... Ngài... nếu thích nàng... thì hãy... cho nàng một... danh phận... Toàn tâm... chờ nàng, vĩnh viễn... không... vứt bỏ nàng.

Khó khăn nói xong câu đó, sức lực Vân Yên dường như đã chạm tới điểm cuối cùng, hóa ra, đến giờ phút này, nàng vẫn lo lắng suy nghĩ cho một cô gái cổ đại.

Ánh mắt nàng chuyển tới gò má của Dận Chân bên cạnh, nhưng chỉ khẽ mấp máy khóe môi, ánh mắt xa xăm, như đang mỉm cười, mí mắt đã không cố gắng nổi, cũng không muốn cố gắng nữa.

Dận Tường bỗng nhiên ngẩng đầu thét to với người đánh xe bên ngoài:

- Nhanh lên, nhanh nữa lên!

Dận Chân sốt ruột vung tay lên, cây roi trong tay xé rách không khí vụt về phía người đánh xe, xé rách quần áo của y, vết máu đỏ tươi cùng với tiếng hét thảm thiết đau đớn vang lên.

Tiếng hét bi thảm khiến mí mắt Vân Yên chưa kịp khép lại bỗng nhiên mở ra, nhìn thấy cảnh này, cơn đau trong lồng ngực co thắt lại, lan đến tận chân tay toàn thân, đau đến nỗi mỗi tế bào đều run rẩy.

- Đừng... đừng... đừng đánh ông ấy.

Vân Yên mấp máy khóe môi, di chuyển ánh mắt, nhìn Dận Chân và Dận Tường, trong đôi mắt đã ngấn nước.

- Thật sự... không cần...

Sinh mệnh yếu ớt của Vân Yên khiến nàng nói rất khó khăn, đứt quãng.

Tâm mắt nàng dần dần trở nên mờ lung, thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Vân Yên cũng... chỉ là... một nô tài mà thôi.

Ở thời đại này, nô tài là một món hàng không đáng giá nhất, bị đánh, bị ép buộc, bị giẫm đạp, mặc cho người chém giết.

Còn nàng, vận mệnh ông trời sắp xếp cho nàng cũng chỉ là nô tài. Ở đời trước, cho tới bây giờ, nàng không muốn điều gì, cuộc sống cũng khó khăn. Thế gian này tàn nhẫn, nàng biết rất rõ. Không có gì để nàng lưu luyến, cũng không có gì thật sự thuộc về nàng. Lúc nào đi, lúc nào ở, tất cả đều phụ thuộc vào ông trời.

Nhưng, lòng không mang vương bận, khi tới một mình khi đi cũng một mình. Thật ra không có điều gì quan trọng. Thật ra phải là may mắn mới đúng ——

Thanh kiếm này, cắm trên người nàng, còn hơn là nó vào bất cứ người nào trong số bọn họ.

Dận Chân và Dận Tường đều có khiếu mê cùng con trai con gái. Bọn họ là những huynh đệ thân thiết nhất, bọn họ hạnh phúc cỡ nào khi còn có người thân, còn có cuộc sống nhung lụa xa hoa. Có lẽ khi người thân hay con cái của bất cứ người bình thường nào bị thương hay qua đời, sẽ cướp đi hạnh phúc của rất nhiều người. Nhưng chỉ có nàng khi rời đi sẽ không có bất cứ ảnh hưởng nào đến thế gian này.

Như vậy thật tốt, là tốt nhất.

Khuôn mặt Dận Chân và Dận Tường trong tầm mắt nàng bắt đầu mờ đi, nàng khép mi lại, một giọt nước mắt nhạt nhòa lăn dài từ khóe mắt.

Tiếng gào thét và la hét bên tai cùng với ánh mắt bọn họ, dần dần biến mất.

- HẾT CHƯƠNG 76 -

(1) Nguyên văn: 强龙不压地头蛇 – Cường long bất áp địa đầu xà: Một con rồng mạnh mẽ hung hãn đến đâu cũng không chấn áp được một con rắn trên địa bàn của nó.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 77: Không Bao Giờ Buông Tay

Trong khu dân cư, vài bé trai và bé gái khoảng năm sáu tuổi đang chơi cùng nhau, mỗi đứa đều ôm món đồ chơi yêu thích của mình. Một bé gái tóc được tết thành hai bím nhỏ và một bé gái khác tóc được cột cao thành hai chỏm mặc váy ôm một con búp bê xinh đẹp, con búp bê của hai cô bé có thể nháy mắt, các bạn bè xung quanh đều vỗ tay tán thưởng.

- Tiểu Hòa, cậu cũng lấy đồ chơi của mình ra chơi đi.

Cô bé tóc ngắn đứng xa xa sững sờ, trong tay chỉ có một thứ gì đó màu xám xịt.

- Trời ạ, khó coi quá đi! Đây là cái gì vậy, mũi sao dài như vậy.

- Xám xám xịt xịt à, nhìn thật bẩn.

Khuôn mặt cô bé tóc ngắn ửng đỏ, nhưng vẫn kiên quyết nói:

- Nó không bẩn, bố tớ nói nó là con voi nhỏ màu xám

Các bé trai bé gái bên cạnh phá lên cười ầm ĩ, nói:

- Búp bê của chúng tớ xinh đẹp, sạch sẽ hơn nhiều, không cần chơi với thứ bẩn thỉu thế này.

- Đúng vậy.

- Tớ nghe mẹ tớ nói, năm ngoái bố nó chết rồi.

Hốc mắt cô bé tóc ngắn bỗng chốc phấp phỏng, ôm càng chặt con voi nhỏ vào ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn giấu sự quật cường, xoay người chuẩn bị rời đi.

Một cậu bé nghịch ngợm bỗng nhiên ngăn cô bé lại, túm lấy cái vòi của con voi nhỏ, cười giễu cợt:

- Vẫn có người có món đồ chơi khó coi như vậy, tao vặt cái mũi dài này xuống nhìn nó còn đẹp hơn.

Cô bé tóc ngắn khổ sở muốn lấy lại con voi nhỏ, cậu bé nắm chặt không buông, các bé gái xung quanh đều ôm búp bê của mình, vỗ tay reo hò. Cậu bé càng đắc ý hơn, túm càng chặt hơn, cô bé ôm chặt con voi nhỏ của mình, sống chết không buông tay.

- Đừng lấy con voi của tớ, đây là quà bố để lại cho tớ mà.

Vải bị xé roẹt một tiếng ——

Cái vòi của con voi nhỏ bị kéo rách, cậu bé thả tay ra, cô bé mất đà lùi về phía sau, ngã xuống nền đất xi măng, đôi tay và đầu gối nhỏ bé đều bị trầy xước, trong vết thương còn rơm rớm máu. Đau đến mức nước mắt lưng tròng. Cái vòi của con voi nhỏ đã bị rời ra, chỉ còn một vãi sợi chỉ nhỏ gắn trên con voi, cái vòi treo lủng lẳng nhìn thật thảm hại, nhưng cô bé vẫn ôm chặt nó trong lòng.

Tiếng ồ à vang lên.

Các bé trai bé gái thấy cô bé bị ngã, thoát cái cười ầm lên rồi bỏ đi như chim thú di tán, chỉ để cô bé tóc ngắn ngồi một mình dưới đất. Cô bé cúi đầu nhìn con voi nhỏ của mình, đau lòng vuốt đi vuốt lại cái vòi của nó như muốn gắn nó lại, cô bé áp chặt con voi nhỏ vào má, mím môi nhìn bóng lưng đám bạn biến mất, nâng mu bàn tay nhỏ bé lên, lau nước mắt, cơ thể nhỏ xíu từ mặt đất chầm chậm đứng lên.

Sau này, mẹ khâu lại chiếc mũi cho con voi nhỏ màu xám, rồi bôi thuốc đỏ lên vết thương cho Tiểu Hòa, đau lòng vuốt ve cái đầu nhỏ của cô bé.

- Tháng sau mẹ sẽ mua cho con một con búp bê.

Tiểu Hòa lắc đầu, ôm thật chặt con voi nhỏ, nói:

- Không cần đâu ạ, Tiểu Hòa không thích búp bê. Mẹ đừng lo, con sẽ không ra ngoài chưa nữa đâu.

* * * * *

Xe cộ đông đúc, như nước chảy không ngừng.

Cao ốc biệt thự hấp dẫn quyến rũ, chốn phồn hoa đô thị xa hoa lộng lẫy.

Ai là ngôi sao? Ai là khán giả?

Cảnh đêm vẫn vậy, đô thị vẫn thế. Là ai đó lãng quên thành phố này, hay thành phố này lãng quên ai đó? Có còn lưu luyến chút nào hay không.

Nếu như, nếu như có cơ hội, ai đó có trở về nơi này không?

Cô là một cô gái bình thường không có búp bê, cô chỉ có một con voi nhỏ màu xám. Cái mũi nhỏ rất dài, nhìn như bám bụi lâu ngày.

Nhưng, cô vẫn thích. Vẫn luôn thích. Từ nhỏ tới lớn, con voi nhỏ màu xám vẫn luôn làm bạn với cô, giống như mẹ vẫn luôn ở bên cô vậy.

Cô không mua nổi búp bê, cũng chưa bao giờ thích búp bê, thích những con mắt nhựa lạnh như băng đeo lông mi giả. Cho dù có tiền, cô cũng không bao giờ thích búp bê.

Cô không tin lòng người và sự bố thí của vận mệnh trên thế gian này, nhưng lại hi vọng những người lương thiện có thể giành được hạnh phúc và bình an cho riêng mình.

Cô tầm thường mà cao ngạo. Không vụ lợi và có lòng tự tôn. Yếu đuối mà quật cường. Cố gắng để sống, và không muốn chết dễ dàng.

Tất cả những điều này, có lẽ có mâu thuẫn. Bản tính con người vốn luôn tràn đầy sự mâu thuẫn như vậy.

Sinh tồn là bản năng của con người. Mà cái chết cũng là một sự giải thoát. Không cần phải sợ hãi.

Cô gái này, rốt cuộc là Tiểu Hòa, hay là Vân Yên? Có lẽ đều là cả hai, cũng có lẽ không phải.

* * * * *

Khi mũi kiếm rút ra khỏi máu thịt của nàng, máu bắn ra rơi trên người Dân Chân, diêm dúa lẳng lơ giống như một đóa hoa tuyệt sắc.

Dân Chân nín chặt vạt áo của thầy thuốc trong y quán, giờ lệnh bài của mình lên.

Dân Chân ôm chặt Vân Yên đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, đi không ngừng nghỉ quay trở lại kinh thành.

Dân Chân quỳ gối trong phật đường, bất an lần tràng hạt, dùng danh nghĩa của Ái Tân Giác La Dân Chân cầu xin trời xanh đừng lấy đi cô gái này.

Tất cả những điều này, sự cố chấp của một người nào đó nắm chặt sinh mệnh trong hiểm yếu, tuyệt đối không buông tay.

* * * * *

Kinh thành phủ Bát Bối Lặc ——

Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Nga, Thập Tứ A Ca Dận Trình ngồi ở ngoại sảnh thư phòng “Bát Phương Các”, trong phòng yên lặng, đến một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy âm thanh rõ ràng

Bát Bối Lặc Dận Tự ngồi trên vị trí chủ tọa ở chính giữa, mặc thường phục màu bằng lụa màu tím, eo đeo dây lưng ngọc màu vàng sáng, cầm một tách trà rử mắt nhẹ nhàng uống. Lông mi dài cong vút tĩnh lặng, nét mặt như châu ngọc lạnh lùng không nhìn ra biểu cảm, im hơi lặng tiếng.

Lâu, thật lâu.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ——

- Khởi bẩm Bát gia, nô tài mang người tới rồi ạ.

Dận Tự đặt tách trà xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón cái tay trái.

- Vào đi.

Một người đàn ông mặc quần áo gọn gàng đầu đội mũ quả dưa và một người đàn ông đầu tóc rối tung rối bù, hai tay bị trói sau lưng, thở hồng hộc hai tiếng, hai chân quỳ xuống đất.

- Bát gia tha mạng! Cửu gia tha mạng, Thập gia Thập Tứ gia tha mạng.

- Nô tài đã trói tên này đến, mời chủ tử xử lý.

Dận Tự ngồi trên vị trí chủ tọa vẫn cụp mắt, nhẹ nhàng vuốt chiếc nhẫn bạch ngọc, không mở miệng, cũng không nhìn ra thần sắc.

Không khí càng tạo thêm áp lực cho người khác.

Người đàn ông quỳ trên mặt đất nhìn Cửu A Ca Dận Đường và Thập A Ca Dận Nga cầu cứu.

Cửu A Ca Dận Đường ngồi dưới hắt nâng mắt lên nhìn mặt y, cũng trầm mặc không nói gì.

Thập Tứ A Ca Dận Trinh nhẹ nhàng nâng tách trà lên, liếc mắt nhìn hai người đang quỳ, tiếp tục dùng nắp trà gạt lá trà.

Thập A Ca Dận Nga ngẩng đầu nhìn Dận Tự, lại nháy mắt với Dận Đường và Dận Trinh đối diện, Dận Đường giả bộ như không nhìn thấy, Dận Trinh ném trả ánh mắt ý bảo hắt tự mở miệng đi.

Thập A Ca Dận Nga quay đầu nhìn hai người đang quỳ trên đất, nháy mắt bảo bọn hắt nói tiếp.

Hai người đang quỳ đành phải nơm nớp lo sợ tiếp tục thỉnh tội.

- Lần này nô tài tập kích Tứ gia Thập Tam gia ở Ung trấn, nô tài không hề trốn tránh trách nhiệm...

Người quần áo gọn gàng nhìn sắc mặt của Thập A Ca Dận Nga, lá gan lớn hơn, lần này Tứ gia Thập Tam gia lấy được mấy trăm vạn lượng bạc ở Giang Nam, cũng có thể nói là đào từ túi tiền của Bát gia Cửu gia Thập gia Thập Tứ gia bọn họ. Mà giữa đảng phái những hoàng tử này không hợp nhau và đang âm thầm đấu đá nhau nên cũng không công bố ra sự thật. Nếu nói lần này là ngoài ý muốn, cũng không thể không nói là thờ ơ mạnh một hơi.

- Nhưng cũng do hai vị gia cố ý không để lộ thân phận, lại tranh chấp với tên cầm đầu nên mới... May mắn không xảy ra chuyện gì... Không làm thương hai vị gia, chỉ có điều em vợ nô tài đâm trọng thương một gã hầu, à, nghe nói là một tiểu nô tài nữ giả trang nam.

Còn chưa dứt lời, giọng nói êm ái của Dận Tự bỗng dừng xuất hiện trong bầu không khí, cắt đứt lời y:

- Tay nào?

Người quỳ dưới đất trong phút chốc sửng sốt, không kịp hiểu ý nghĩa trong câu nói này.

- Bát... Bát gia?

Dận Tự vừa nâng tách trà lên, tao nhã mà cao quý, vừa nâng đôi mắt xinh đẹp lên, đáy mắt không một chút ấm áp.

- Tay nào? Cần ta lặp lại lần nữa sao.

Giọng nói hần dụi dàng lại rét lạnh, trong đáy mắt dường như biết rõ tất cả mọi chuyện.

Mọi người trong phòng nhanh chóng hiểu ý của hần!

Hai người quỳ dưới đất sợ hãi cuống quýt dập đầu xin thứ tội, Bát gia minh xét, tuy định đâm Thập Tam gia nhưng bị gã hầu cản lại, nhưng thật sự nô tài không làm thương Thập Tam gia một sợi lông nào, kính xin Bát gia khai ân.

Thị vệ đứng sau lưng người bị trói quỳ dưới đất tiến lên ném y ra ngoài, chỉ còn lại một người quỳ gối trong sảnh ——

Dận Đường ngẩng đầu nhìn Dận Tự, trong lòng đã rõ mười mươi. Quả nhiên là nàng.

Dận Trinh vượt theo mép tách trà như có điều suy nghĩ, Dận Nga nhú mày không kìm được mở miệng:

- Bát ca, chỉ qua là một...

Chỉ qua là một nô tài, hơn nữa còn là nô tài của lão Tứ.

Xoảng một tiếng ——

Chiếc nắp trà bằng sứ Thanh Hoa tao nhã rơi từ tay Dận Tự xuống, âm thanh trong trẻo đập vào nền đất, vỡ thành từng mảnh vụn.

Tất cả mọi người trong nháy mắt im bật.

- Nếu nàng chết, sẽ không đơn giản chỉ là một tay như vậy.

Xa xa bên ngoài phòng mơ hồ vang lên tiếng kêu la thảm thiết, làm nổi bật lên giọng nói dịu dàng lạnh như băng mang theo đau đớn của hân, không rét mà run, bầu không khí đáng sợ đến dọa người. Người quỳ dưới đất trong sảnh, sợ tới mức đập đầu sát đất không dám ngẩng lên.

Yên lặng.

- Chỉ cần là người của Ái Tân Giác La Dận Tự ta.

Dận Tự đặt chén sứ Thanh Hoa đã vỡ nắp trong tay xuống, ánh mắt của hân dịu dàng, bình tĩnh đảo qua toàn bộ sảnh. Giọng nói của hân không lớn, tốc độ nói nhẹ nhàng thông thả, nhưng lạnh lùng cứng rắn.

- Bất cứ lúc nào, không cho phép ai được động vào nàng.

Trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, chiếc chén sứ Thanh Hoa vẫn tỏa ra từng làn hơi nóng mỏng manh, bị con người quên lãng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 78: Như Đã Qua Mấy Đời

Vân Yên không biết mình đã phiêu bạt bao lâu, sương mù giăng kín, linh hồn sắp sửa tan biến theo chiều gió.

Tan trong mây khói đâu chỉ là quy y.

Mà đó là cảm giác như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, bay không đến bầu trời phương nam (1) bao la.

Càng vùng vẫy, thì càng trói buộc.

Một tiếng gọi nặng trĩu quẩn quýt bên thân, là ai đang gọi từng tiếng, Vân Yên.

Là chấp niệm của ai, giữ chặt bước chân số mệnh của nàng.

Giọng nói quen thuộc như vậy, giống như một người nào đó đã quen biết rất lâu.

Xé rách linh hồn, mới có thể vãng sanh. (2)

Trong bóng đêm tăm tối, ai là ai của ai.

* * * * *

- Tứ gia!

Tiểu Thuận Tử vội vàng nghênh đón Dận Chân vừa mới qua Thái Hòa môn, kiễng chân nói nhỏ vào lỗ tai chàng.

Đám hoàng tử Bát Bối Lặc Dận Tự, Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Nga, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh vừa mới bãi triều, tốp năm tốp ba cùng đi ra ngoài.

Dận Chân cúi đầu nghiêng tai lắng nghe, đôi mắt mở to, chiếc cằm cương nghị càng gầy gò hơn, con người đen như mực bỗng nhiên sáng ngời.

Dận Tường dường như cảm nhận được điều gì, lập tức nghiêng đầu nhìn chàng,

- Tứ ca...

Dận Tự cách đó không xa nghiêng người liếc qua, khóe miệng theo thói quen nhếch lên thành đường cong, nhưng trong đáy mắt không hề thấy sự vui vẻ.

Dận Chân đưa tay ý bảo mấy người Dận Tự, Dận Đường đi trước, rồi cùng với Dận Tự rời đi, bước chân mang theo gió thu thổi xào xạc, tà áo triều phục tung bay vẽ thành một đường cong mềm mại.

Sau khi đi được một đoạn, Dận Chân nhanh chóng quay người nói với Tiểu Thuận Tử:

- Không ngồi kiệu, cưỡi ngựa về.

Tiểu Thuận vội vàng nói vâng, chậm rãi chạy ra ngoài trước.

Dận Tường bỗng giữ chặt ống tay áo của Dận Chân:

- Tứ ca, có phải là...

Bước chân Dận Chân nhanh hơn, nghiêng nhìn cậu ta.

- Cô ấy tỉnh rồi!

Vân Yên tỉnh lại khi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng quen thuộc, chậm rãi mở mí mắt ra, cảm nhận ánh mặt trời đang từ từ chiếu vào mắt, chói quá. Sự đau đớn thấu xương trên cơ thể dần dần truyền lên não, từ đầu tới chân giống như bị cối xay nghiền nát, trăm vạn nỗi đau, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Trong căn phòng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, thân thiết lại cổ kính. Bóng lưng quen thuộc của một cô gái đang thu dọn đồ gì đó trên bàn ——

- Năm nay hoa quế nở thật sớm... Hoan Sinh.

Giọng nói Vân Yên khàn khàn yếu ớt, ngữ khí mỏng manh như có như không.

Hoan Sinh đang thu dọn chiếc bàn, chiếc khăn trong tay bỗng nhiên rơi xuống ——

- Chị Vân Yên!

Vân Yên uống xong bát canh tựa người vào đệm mềm, cố gắng mỉm cười. Vốn tưởng rằng mình cầm chắc cái chết, nhưng không ngờ cuối cùng chỉ dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan, trong bóng đêm bị một bàn tay số mệnh vô hình kéo trở về, rất có cảm giác giống như chết đi sống lại.

Đôi mắt của Hoan Sinh đã ửng đỏ giống như mắt con thỏ nhỏ.

- Năm nay hoa quế nở không sớm, chị đã hôn mê suốt mười tám ngày rồi!

Sau khi rút kiếm ra Vân Yên luôn hôn mê không tỉnh, được Dận Chân Dận Tường đưa nàng trở lại kinh thành. Biết bao nhiêu đại phu được mời tới Tứ Nghi Đường, cũng chỉ để lại một câu, nghe theo số trời.

Dận Chân bảo Tiểu Thuận Tử thu dọn chái phía đông, sắp xếp cho Vân Yên, Hoan Sinh ngày đêm chăm sóc nàng không rời.

Không ăn không uống, chỉ có bát canh nhân sâm kéo dài tính mạng. Trong thời gian này, trong Tứ Nghi Đường chưa bao giờ dùng nhiều nhân sâm tới vậy, Tứ Bối Lặc Dận Chân cũng là người thích dùng nhân sâm. Sinh nhật tiểu a ca Hoảng Quân bảy tuổi, Bát phủ đưa quà tặng tới, trừ vàng ngọc châu báu ra, còn có một cây nhân sâm Cao Ly ngàn năm vô cùng quý báu, nói rằng Bát gia tặng cho Tứ gia sưu tầm.

Dận Chân mở cái hộp ra nhìn, quả nhiên là ngàn vàng khó mua. Ánh mắt chàng hơi trầm ngâm, đóng nắp hộp lại, bảo Cao Vô Dung nhớ tạ lễ. Cuối cùng cầm cái hộp xoay người trở về Tứ Nghi Đường.

Đêm hôm đó cây nhân sâm này hoàn thành tiến trình lịch sử trăm năm của nó, cống hiến cho cô gái tầm thường đang ngủ say trong chái đông Tứ Nghi Đường. Có lẽ cây nhân sâm ngàn năm vô cùng quý giá này không được dùng cho người cao quý thật sự, nhưng đối với chủ nhân đã tặng nó, thì nó đã được dùng rất đúng người.

Vân Yên hỏi Hoan Sinh sao lại ở Tứ phủ, Hoan Sinh nói Tứ gia không cho phép người khác động vào chị, em cương quyết cầu xin Tứ gia cho qua đây, cuối cùng ngài mới đồng ý cho em tới chăm sóc, nhưng mỗi ngày Tứ gia đều từ phòng ngài tới đây thăm chị, có khi một mình ngồi trên giường rất lâu. Thập Tam gia bọn em mỗi ngày bái triều đều tới đây hỏi han, ngày nào cũng hỏi em tình hình của chị.

Vân Yên nghe xong, yên lặng một lúc sau đó mỉm cười.

- Hai vị chủ tử đối xử với hạ nhân rất tốt

Hoan Sinh lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Tứ gia ngài, tâm tư của ngài đối với chị, đến cả em không thông minh, nhưng lần này trong Tứ Nghi Đường em cũng nhận ra rõ ràng.

Hoan Sinh nhẹ nhàng cầm bàn tay không bị thương của Vân Yên.

- Luôn quan tâm đến chị, chị Vân Yên.

Bàn tay Vân Yên cứng đờ, cảm nhận được sự đau đớn trên cánh tay bị gãy. Nàng chậm rãi nâng mắt lên nhìn Hoan Sanh, trở tay lại nắm bàn tay cô bé, sau đó một hồi lắc đầu, không nói gì.

Hoan Sinh khó hiểu nhìn Vân Yên, cắn môi:

- Chị Vân Yên...

Vân Yên cười cười,

- Em còn nhỏ, vẫn chưa hiểu. Ai da ~

- Chị Vân Yên, chị sao vậy? Đau chỗ nào vậy? Để em gọi người.

Hoan Sinh nghe Vân Yên rên lên một tiếng, cuống cuồng định đứng lên.

- Thôi đừng... chị chỉ cảm thấy đói bụng mà thôi, có thể làm phiền cô nương xinh đẹp em không?

Đôi môi Vân Yên trắng bệch, cười nói với Hoan Sinh.

- Em đi lấy luôn đây chị Vân Yên!

Hoan Sanh cẩn thận bón cho Vân Yên ăn hết một bát cháo trắng, Vân Yên đang nói no rồi, thì bỗng nhiên cửa bị đẩy ra ——

Thân hình cao lớn mặc triều phục thêu hình rồng của Dận Chân đứng trước cửa, đôi mắt đen như mực chạm tới ánh mắt của Vân Yên, trong con

mắt sâu thẳm chứa không biết bao nhiêu lời muốn nói, xuyên qua ánh nắng nhẹ nhàng buổi sáng sớm, cùng với xúc động mà không ai biết.

Dường như đã qua mấy đời.

- Tứ gia...

Cuối cùng Vân Yên cup mắt xuống, nhẹ giọng gọi một tiếng. Khàn khàn, mỏng manh.

Một tiếng kêu khẽ như vậy, giống như một người đi rất xa, qua nhiều núi sông cuối cùng về đến nơi này.

- Thập Tam gia...

Vân Yên di chuyển ánh mắt, nhìn thấy Dận Tường đang đứng cạnh Dận Chân, muốn đứng lên vấn an. Vừa mới nhắc người lên đã bị Dận Chân ngăn lại. Động tác này sao quen thuộc đến vậy, cũng giống như mười mấy năm trước.

- Vân Yên, cuối cùng người cũng tỉnh rồi.

Đôi mắt Dận Tường không đỏ ửng như đêm đó, trong con mắt màu hổ phách của cậu ta tràn ngập những con sóng mãnh liệt nơi đáy lòng và vô số câu nói không cách nào nói ra. Cuối cùng thì biến thành câu này.

Sắc mặt Vân Yên tuy vẫn trắng bệch, nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

- Nô tỳ đã làm Thập Tam gia bận lòng rồi.

Còn chưa dứt lời, Tiểu Thuận Tử đã đưa đại phu đến, gõ cửa tiến vào. Trước tiên thỉnh an Dận Chân Dận Tường, sau đó bắt mạch chẩn bệnh cho Vân Yên, Hoan Sinh đẩy băng gạc trên bả vai Vân Yên ra để đại phu quan sát miệng vết thương. Hai người Dận Chân Dận Tường lại không hề tránh

đi, chỉ đứng bên cạnh lắng nghe. Đại phu nhìn sơ qua sau đó gật đầu nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần từ từ điều dưỡng, thì không có gì đáng ngại. Ông ta để lại phương thuốc và những điều cần chú ý rồi được Tiểu Thuận Tử tiễn ra ngoài

Vân Yên dần dần hồi phục lại, bắt đầu xuống giường đi lại. Bởi vì ba bữa đúng giờ, nên cơ thể béo hơn so với lúc trước, khí sắc cũng tốt hơn. Miệng vết thương trên ngực trái cũng thuận lợi lành lại, tay phải bị thương đã được tháo băng. Cũng uống ít thuốc hơn so với trước đây. Mỗi ngày sau khi bãi triều Dận Tường đều theo Dận Chân đến đây thăm nàng, Vân Yên dần dần có thể bưng trà cho cậu ta, Hoan Sinh cũng rất vui vẻ.

Buổi chiều cũng là lúc ánh nắng đã dịu đi, hai người tựa vào trước cửa sổ cùng nói chuyện. Hoan Sinh hỏi Vân Yên muốn cuộc sống của mình thế nào. Vân Yên hơi khép mắt lại chậm chậm nói, chờ sau này về già không làm nha hoàn nữa, sẽ mang theo tiền tích cóp được cả đời đến một nơi rất xa, dựng một căn nhà nhỏ trong một thôn trang nhỏ tràn ngập ánh mặt trời, trước cửa sẽ trồng một cây ngô đồng to và một cây hoa quế, nuôi một con chó, mua một rương sách vở, trồng mảnh vườn rau nho nhỏ. Mặt trời mọc ra đồng, mặt trời lặn về nhà.

Hoan Sinh bỗng nhiên đứng lên, mở to mắt nói:

- Thế còn Tứ gia?

Vân Yên nghiêng đầu nhìn cô bé:

- Ở Tứ phủ.

Một ngày, Dận Chân nhắc nhở Dận Tường, nghe phúc tấn Na Lạp thị nói trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị trong phủ cậu ta gần đây sức khỏe không tốt, Dận Tường nói hình như có điều gì đó phiền lòng, đã làm Tứ tẩu phải bận tâm, không có gì đáng ngại.

Dận Chân trầm ngâm một lúc rồi nói, Hoan Sinh từng giúp Qua Nhĩ Giai thị sinh tiểu cách cách đầu lòng nên tất có kinh nghiệm, hiện tại Vân Yên đã không sao, bảo Hoan Sinh hôm nay thu dọn đồ đạc quay trở về hầu hạ Qua Nhĩ Giai thị đang trong thời gian chờ sinh đi, nghe thái y nói có khả năng lớn là tiểu a ca, con nối dõi không thể có sơ suất. ngược lại Dận Tường nói không sao, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Dận Chân đành phải đồng ý.

Mặc dù Hoan Sinh không rời xa Vân Yên, nhưng khi nghe trắc phúc tấn sắp lâm bồn cũng vội vàng thu dọn, cáo biệt Vân Yên theo Dận Tường trở về.

Vân Yên đứng trước cửa phòng nhìn bọn họ rời đi, nhớ lại lời nói mình thỉnh cầu Dận Tường trước khi hôn mê, có chút thất thần, bỗng cảm thấy mình bị một ánh mắt mạnh mẽ bao phủ, nàng nghiêng đầu.

Dận Chân đứng đằng sau cánh cửa cứ yên lặng nhìn nàng như vậy, ánh mắt sâu thẳm mà u tối, trăm mối ngàn tơ rối rắm giống như cái hồ sâu nhìn không thấy đáy, những con sóng nơi đáy mắt đã xao động.

– HẾT CHƯƠNG 78 –

(1) Nguyên văn: 楚天, Hán việt: Sở Thiên. Ngày xưa nước Sở ở vùng giữa và hạ lưu sông Trường Giang ngày nay, thuộc phương nam vì thế chỉ bầu trời phương Nam là Sở Thiên.

(2) Vãng sanh: trong Phật giáo, vãng sanh chỉ người sau khi chết đi, kết thúc cuộc sống ở cõi ta và tái sinh về cõi Phật.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 79: Nàng Là Người Của Ta

Mặt trời ngả về phía tây, trong ánh tà chiều còn sót lại có mấy phần mờ lung.

Trong Tứ Nghi Đường cuối cùng chỉ còn lại hai người, trong vòng luân hồi sinh tử, đến điểm cuối vẫn gặp lại nhau.

- Còn không quay vào?

Giọng nói Dận Chân êm như nhung, từ tính mà trầm thấp.

Một câu gọi nhẹ nhàng quen thuộc đến vậy, giữa bọn họ nhiều không đếm hết. Mà trong mắt Dận Chân lúc này có một sự xúc động mãnh liệt không tên khiến trong lòng Vân Yên quặn thắt lại.

Mi mắt run lên, cúi đầu chầm chậm xoay người. Chỉ cách một ngưỡng cửa, nhưng trong phút chốc lại khiến nàng chần chờ.

Khoảng cách quá gần cũng sinh lòng sợ hãi (1), hóa ra ở đây nàng cũng có tâm trạng này.

Nhưng cũng chỉ cái chần chờ trong phút chốc này, Dận Chân khẽ cử động, Vân Yên chợt cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ của chàng ôm lấy eo mình!

Trái tim bỗng treo lơ lửng vì giật mình —— "Tứ gia!"

Dận Chân không nói gì, chỉ bế Vân Yên bước nhanh vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường êm.

Vân Yên kinh hãi chưa kịp nhìn Dận Chân, chàng đã đứng trước giường từ trên cao xuống nhìn nàng, hai bóng hình bé nhỏ phản chiếu trong đôi đồng tử sâu thẳm đen như mực.

Bàn tay chàng thon dài nhẹ nhàng xoa lên bả vai mảnh khảnh của nàng, khẽ khàng hỏi:

- Còn đau không?

Vân Yên yếu ớt rụt bả vai, nhẹ nhàng lắc đầu, muốn xuống giường.

- Nô tài không...

Nàng còn chưa nói xong đã bị Dận Chân ôm eo kéo ngược trở lại, ôm vào lồng ngực nóng hổi vững chãi của mình.

Dận Chân ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Vân Yên, không để ý nàng đang hoảng sợ vùng vẫy, cuối cùng thì ôm chặt cả người nàng, cảm nhận sự ấm áp ít ỏi và cái run rẩy mơ hồ. Chỉ chậm một chút nữa thôi là không kịp. Nàng cứ mỉm cười bình thản như vậy mà từ biệt, đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế định rời xa chàng.

- Nàng không phải.

Dận Chân thốt lên bên tai nàng, giọng nói trầm thấp nhưng kiên định.

Hơi thở Vân Yên ngừng lại một giây, run rẩy muốn quay đầu lại, nhưng chàng không chịu thả lỏng. Chàng cọ khuôn mặt mình vào gò má mềm mại của nàng, bàn tay thon dài rộng lớn nâng chiếc gáy ấm áp lên, ngón trỏ mơn man thùy tai mềm mại, ngón cái đeo nhẫn ngọc dịu dàng mà mạnh mẽ giữ chặt khuôn mặt ấy, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Đôi mày kiếm anh tuấn của chàng hơi cau lại, đường nét cương nghị càng hiện lên rõ ràng, đôi mắt chim ưng đen thẳm sâu như hồ nước mùa

đông, sóng tình trong mắt đang cuộn trào.

- Nàng là người của ta, là người của Ái Tân Giác La Dận Chân ta.

Khuôn mặt chàng, ánh mắt chàng, bàn tay chàng, cơ thể chàng.

- Vân Yên, nàng không phải là nô tài, nàng là người của ta, thứ nàng xứng đáng có được chắc chắn sẽ có, ta sẽ cho nàng những thứ tốt nhất.

Yên tĩnh.

Dưới ánh tà chiều bên trong căn phòng, hai người đối diện với nhau.

Đã rất lâu rồi Vân Yên chưa nhìn chàng với khoảng cách gần như vậy, trái tim giống như có một cơn đau từ đâu ập tới. Hốc mắt nàng cay xè, trước mắt trở nên mờ lung, đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, gục đầu xuống, ánh mắt không biết đã phiêu du đến phương nào.

Thứ xứng đáng có được? Nàng là người chẳng có gì cả, vậy thì xứng đáng với thứ gì, tại sao lại xứng đáng có được thứ ấy. Không cần nói cũng biết.

Trăm câu vạn từ, cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Tạ ơn ân điển của Tứ gia, nô tài thật sự không muốn thứ gì cả.

Giọng nói của nàng yếu ớt như tiếng thở dài như có như không.

Dận Chân vẫn nhìn nàng, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, ánh mắt dần trở nên điên cuồng, bàn tay đang đỡ nàng từ từ siết chặt lại.

Giữa hai người, là bao nhiêu ngày đêm ở bên nhau, sao có thể không hiểu rõ suy nghĩ người kia.

- Nàng ngay cả ta cũng không muốn.

Chàng bóp mạnh má nàng, nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến dị thường.

- Phải vậy không?

Vân Yên nghe những lời chàng nói ra, chạm tới ánh mắt mãnh liệt muốn xé rách mọi thứ của chàng, cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên cơ thể đang kéo căng, sau lưng âm thầm run rẩy.

- Tứ gia...

Dận Chân không cho nàng cơ hội nói tiếp, môi chàng cứ như vậy bỗng nhiên ập tới. Vân Yên sợ hãi muốn né tránh, nhưng lại khiến chàng càng lấn tới. Trốn không thoát, chạy không được. Dùng hai tay đẩy ra cũng không chống cự lại nửa phần của chàng, nước mắt như muốn rơi xuống.

Chàng cuối cùng cũng hôn tới môi nàng, hoàn mỹ giống như trong kí ức đêm đó. Chàng đã đợi quá lâu, suýt chút nữa thì mất đi vĩnh viễn.

Vân Yên giống như con thú nhỏ vậy khốn, bị chàng buộc chặt, chàng ngậm cánh môi nàng, hơi thở thân mật giao hòa, say sưa mà cuồng dại.

Dận Chân mạnh mẽ ép nàng phải mở cảm, len lỏi chiếc lưỡi vào thật sâu.

Trời đất mù mịt.

Nụ hôn của chàng ép chặt nàng trên giường, cảm xúc mãnh liệt trong nụ hôn khiến nàng thở gấp, giấy dựa trong hoảng loạn ——

Vân Yên bỗng nhiên thốt ra tiếng khóc nghẹn ngào, miệng vết thương ở ngực phải trong lúc giấy dựa bị rách ra, đau đến rơi lệ.

Dận Chân nhanh chóng buông nàng ra, đứng lên kiểm tra miệng vết thương cho nàng, sóng tình đã thoái lui, trong đáy mắt chỉ còn đau lòng và

tự trách.

- Đè phải chỗ nào, để ta xem.

Vân Yên tránh bàn tay chàng, bối rối lắc đầu, trên hàng lông mi mềm mại còn vương nước mắt.

Dận Chân sợ lại làm thương Vân Yên, đành phải vỗ nhẹ sống lưng nàng, hơi thở có phần gấp gáp nhìn nàng.

Rất lâu.

Bao nhiêu tình cảm, bối rối ngổn ngang, không biết nói từ đâu.

Nói, hay không nói, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài khẽ khàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

Miệng vết thương đã kết vảy của Vân Yên hơi rách ra, đại phu lại đến thay thuốc một lần nữa. Trong ánh mắt của Dận Chân tràn đầy tự trách, đích thân hỏi đại phu rất nhiều điều, đại phu sợ hãi trả lời từng câu một.

Dận Chân không để Vân Yên một mình trong chái đông thêm một đêm nào nữa. Đêm đó, Vân Yên liền được bế trở về gian phòng nhỏ cạnh phòng chàng, chàng cũng không động vào nàng.

Số tiền quyên góp Dận Chân lấy ở Giang Nam được Khang Hi ca ngợi, trong triều càng thêm trọng dụng, đầu tháng sau khi bộ Hộ kiểm tra sổ sách xong, mỗi ngày lại càng thêm bận rộn, thường bận cho đến khi màn đêm buông xuống mới về phủ. Dận Tường thường đi theo Dận Chân đến Tứ Nghi Đường hỏi thăm vết thương của nàng, Vân Yên nhẹ nhàng trả lời, kính cẩn tạ ơn.

Từ khi Vân Yên trở về, Dận Chân thay quần áo chải đầu rửa chân đều không triệu Tiểu Thuận Tử vào thay. Vân Yên đành phải yên lặng làm,

chàng sợ miệng vết thương của nàng bị rách nữa, nên bảo nàng cứ chậm chậm mà làm, thường vừa lảng lạng quan sát vừa giúp đỡ,. Nhiều năm ăn ý, không nói cũng hiểu.

Chỉ là Dận Chân không cho phép nàng trước mặt mình xưng hai chữ “nô tài”, Vân Yên ngày càng nói ít hơn, vạn bất đắc dĩ khi nói đến mình đành dùng hai chữ “Vân Yên” thay thế.

Tất cả cuối cùng cũng dần dần bình an trở lại.

Vân Yên giữ được sự yên lặng cho mình như tìm được đường sống trong chỗ chết, mỗi ngày an phận sống trong Tứ Nghi Đường, sau khi hầu hạ Dận Chân vào triều thì chậm rãi thu dọn căn phòng, căn phòng này từ khi nàng bị thương chưa ai vào quét tước cẩn thận cả. Vô tình nàng phát hiện ra trong tập thơ của Dận Chân có thêm một bài thơ mới, xem thời gian lạc khoản thì viết vào đêm trung thu. Khi đó, nàng vẫn đang hôn mê bất tỉnh không biết chuyện gì.

“Phiên phi đình viện điệp sơ can, trưởng ưởng nan cấm độc ý lan.

Lưỡng địa tây phong nhân mộng cách, nhất thiên lương vũ nhận thanh hàn.

Kinh thu tiền chúc ngâm tân cú, bả tửu luận văn ức cự hoan.

Cô phụ thử thì tăng hữu ước, quế hoa hương hảo bất đồng khán.” (2)

Từng câu từng chữ, trong từng nét bút, ngay cả trong trang giấy đều thấm đẫm hơi thở của người đàn ông này, mùi đàn hương thoang thoảng vương vấn cùng mùi mực.

Nỗi lòng luôn giấu kín đã tỏ rõ, tình cảm sâu đậm.

Vân Yên yên lặng nhìn thật lâu, nhẹ nhàng gấp lại. Ngẩng đầu nhìn hoa quế rơi ngoài cửa sổ, không khỏi thở dài một hơi.

Trời trở lạnh, nên mặc thêm áo trải thêm đệm.

Tranh thủ sau giờ Ngọ nắng đẹp, nàng mang chăn đệm và quần áo mùa đông của Dận Chân ra ngoài sân phơi.

Nàng đổi ga giường mới cho cả giường của Dận Chân và giường nhỏ của mình, ôm chăn đệm đã được phơi nắng ấm áp từ ngoài sân vào trong phòng. Màn đêm buông xuống, một mình Vân Yên chong đèn ăn cơm, để lại một ngọn đèn ở cửa.

Khi Vân Yên cởi áo, cúi đầu nhìn miệng vết thương ở ngực trái đã tháo băng, vết thương đã kết vảy, lộ ra da non màu hồng nhạt, dưới chiếc yếm màu đỏ thẫm, chỗ da non càng thêm nổi bật, lọt vào tầm mắt lại càng giật mình.

Mặc quần áo ngủ vào, chui vào trong chăn. Nghe thấy tiếng gõ mõ cầm canh phía xa xa, còn có cả tiếng gió xào xạc.

Bên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, Vân Yên vội vàng ngồi dậy xuống giường, khoác thêm áo nhẹ nhàng ra ngoài mở cửa, ánh sáng ngọn đèn vàng yếu ớt nhưng ấm áp theo khe cửa rọi xuống. Dận Chân yên lặng từ trong bóng đêm bước vào cánh cửa, có mấy giọt nước mưa rơi xuống từ bả vai rộng lớn, lạnh lẽo mà hiu quạnh.

Vân Yên khép cửa lại, đưa tay gạt đi những giọt mưa điểm trên vai chàng, đầu ngón tay đã ngấm đẫm cảm giác lạnh buốt.

Dận Chân khẽ nhíu mày nắm lấy tay nàng:

- Sao lại thế này? Có lạnh không?

Rồi đưa tay chỉnh lại chiếc áo khoác trên vai nàng. Vân Yên lắc đầu nói không lạnh, nhanh chóng đưa chàng vào trong phòng, dìu chàng ngồi lên giường, giúp chàng cởi triều phục, xua tan đi cái lạnh trên người, rồi ngồi xổm xuống cởi giày cho chàng, Dận Chân kéo nàng lên tự mình cởi.

- Tay nàng bị thương, đừng quá dùng sức, không vết thương lại bị rách.

Khi rửa mặt, Vân Yên nhận ra ấn đường Dận Chân vô thức nhấn lại, liền dùng khăn nóng xoa nhẹ chỗ giữa hai lông mày và gò má chàng. Dận Chân hơi nâng mắt lên, hai đầu lông mày đen thẫm, hàng lông mi rõ ràng, trong sự mệt mỏi càng hiện rõ sự dịu dàng chàng không muốn ai biết.

Khi rửa chân, Vân Yên nhẹ nhàng xắn ống quần của chàng lên, dùng nước nóng chậm rãi rửa hai chân. Vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy chàng cúi đầu nhìn chăm chú vào hai chân và hai tay trong chậu, khóe môi hơi cong lên, dưới ánh nến làn da giống như hàm răng, sáng bóng mềm mại.

Rửa chân xong dìu chàng nằm xuống, vuốt tóc và tháo nhẫn, rồi đắp chân cho chàng.

Dận Chân nhắm mắt nhẹ nhàng thở dài:

- Ấm quá.

Vân Yên mím môi, vén góc chân cho chàng, đưa tay buông màn xuống chuẩn bị đứng dậy. Trong căn phòng tối mờ, Dận Chân mở mắt ra nhìn nàng, rõ ràng cả lông mày cũng đã nhuốm màu mệt, nhưng vẫn chưa nhắm mắt lại.

Vân Yên vén lại chăn dưới cằm cho chàng, nhẹ nhàng nói,

- Tứ gia, đêm đã khuya, mau ngủ thôi.

Chàng mới ừ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

– HẾT CHƯƠNG 79 –

(1) Câu gốc近乡情怯 – cận hương tình khiếp: Chỉ tâm trạng người xa quê lâu ngày, càng gần đến quê lại càng thấy hồi hộp, e sợ.

(2) Bài thơ “Trọng thu hữu hoài” (仲秋有怀, tạm dịch: nỗi nhớ mong giữa mùa thu) của Ung Chính.

Tạm dịch nghĩa:

Lá khô tung bay trong đình viện, thất vọng buồn rầu khó nhận nhận cô đơn dựa vào cây hoa lan.

Gió thu hai nơi ta và nàng đến trong mộng cũng bị ngăn trở, một ngày mưa lạnh tiếng chim nhạn sao cũng lạnh.

Trong thu dưới nền ngâm câu thơ mới, lấy rượu luận văn nhớ lại niềm vui xưa.

Phụ lòng người từng có hẹn lúc này, hương hoa quế thơm mà không ai cùng ngắm.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 80: Việc Vui Tới Cửa

Những ngày đông này vẫn chưa lạnh lắm, ngay cả việc vui cũng tới cửa.

Cách cách Tống thị trong Tứ phủ sắp lâm bồn, sau khi bãi triều Dận Chân thỉnh thoảng tới thăm hỏi mấy lần. Mà trước đó giữa tháng mười một trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị trong Thập Tam phủ bình an sinh một tiểu a ca, đặt tên là Hoảng Xương. Đây là con trai đầu tiên của Dận Tường, mang ý nghĩa cực kì quan trọng. Dận Chân vô cùng vui mừng, bảo trắc phúc tấn Na Lạp thị chuẩn bị một phần quà mừng long trọng cùng đến thăm.

Đây là lần đầu tiên Vân Yên cùng Dận Chân ra ngoài sau khi vết thương lành, nàng cẩn thận sửa lại áo mũ cho Dận Chân, chàng mặc quần áo mùa đông bằng lông cáo màu đen, thân hình cao lớn vô cùng rắn rỏi mạnh mẽ, anh tuấn kiệt xuất.

Đích phúc tấn Na Lạp thị đã nhìn thấy Vân Yên sau lưng Dận Chân, Vân Yên kính cẩn hành lễ thỉnh an với nàng ta.

Na Lạp thị mặc trang phục phúc tấn mùa đông, đoan trang lại phóng khoáng. Nàng ta hòa nhã hỏi vết thương của Vân Yên đã khỏi hẳn chưa, lần này hộ tống chủ nhân tuy có công lớn nhưng phải chịu khổ cực rồi, cũng may bình an vô sự. Vân Yên khiêm tốn đáp lại, tạ ơn Na Lạp Thị đã quan tâm.

Trong phủ Dận Tường, diễm lành tới bầu không khí vui vẻ. Quà mừng của các huynh đệ và khách khứa đến tới tấp.

Nghe thấy tin Tứ Bối Lặc và Tứ phúc tấn đến, Dận Tường vui vẻ mang theo đích phúc tấn Triệu Giai thị ra nghênh đón.

Khi bước vào cửa, Dận Chân và Dận Tường cùng sóng vai nói chuyện, Dận Chân còn vỗ bả vai Dận Tường. Na Lạp thị và Triệu Giai thị cũng ôn hòa nhã nhặn đi theo. Vân Yên và Đông Mai đi phía sau bọn họ, vô cùng cung kính.

Khi nhìn thấy Hoan Sinh và một nữ mẫu ôm tiểu a ca Hoảng Xương bụ bẫm như cục bông màu hồng, Na Lạp thị liền đi lên bế bé, đôi mắt đong đầy yêu thương ngắm bé. Dận Chân cũng đứng bên cạnh dịu dàng nhìn đứa cháu nhỏ. Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, nhìn khung cảnh này, không thể không nhớ tới Hoảng Huy. Chắc hẳn trong lòng phúc tấn bây giờ cũng như thế.

Ngẩng đầu, thấy Dận Tường đứng bên cạnh Dận Chân đang nhìn mình. Vân Yên hành lễ.

- Chúc mừng Thập Tam gia!

Dận Tường gật đầu, mỉm cười, nhưng trên khuôn mặt lại hàm chứa thứ gì đó sâu xa.

Buổi trưa ở lại Thập Tam phủ dùng cơm. Trong bữa cơm đều rộn ràng tiếng nói cười.

Dận Chân và Dận Tường uống vài chén rượu, hai người đều đã hơi say. Dận Chân uống rượu, gò má hơi ửng đỏ, trong đôi mắt đen như mực có làn sương mù che phủ, trong chớp mắt giống như từng cơn sóng gợn lăn tăn.

Tiểu Xuyên Tử ở ngoài cửa bỗng nhiên đi vào thỉnh an, có tin cấp báo:

- Thập Tam gia, có người trong Tứ phủ tới muốn báo tin cho Tứ gia.

Dận Chân nghe thấy, xoay người nói với Tiểu Xuyên Tử:

- Nói đi.

Tiểu Xuyên Tử vội vàng nói:

- Cao quản gia sai người tới báo, nói rằng Tổng cách cách trong Tứ phủ nửa nén hương trước đã bắt đầu lâm bồn rồi ạ.

Dận Chân hơi trầm ngâm rồi quay lại nói với Na Lạp thị:

- Nàng ra ngoài trước hỏi xem tình hình thế nào, ta nói vài lời với Thập Tam đệ đã rồi đi sau.

Nạp Lạp Thị kính cẩn đáp vâng, cáo từ Dận Tường và Triệu Giai thị, rồi cùng Đông Mai ra ngoài.

Dận Chân và Dận Tường nói thêm mấy câu nữa, Dận Tường nói rằng chuyện con cái trong Tứ phủ quan trọng hơn, cậu ta và Triệu Giai thị hai người chúc mừng trước. Dận Chân liền đứng dậy cáo từ.

Khi ra ngoài Na Lạp thị nói vài câu với Dận Chân về tình hình, đại ý là Tổng thị lâm bồn hơi sớm, sức khỏe sợ không tốt lắm. Dận Chân ừ một tiếng, nói về phủ đã.

Dận Chân và Na Lạp thị quay trở về Tứ phủ, nghe báo Tổng thị vẫn còn đang sinh. Dận Chân nghiêng đầu nhìn Vân Yên, ngập ngừng chần chừ như muốn mở miệng. Na Lạp thị hỏi gia có muốn qua không, Dận Chân quay đầu lại ừm một tiếng, rồi cùng đi đến viện của Tổng thị phía đông bắc.

Vân Yên rất ít khi đặt chân tới hậu viện, viện của Tổng thị thì càng chưa bao giờ tới. Trên đường tới viện phía đông bắc còn gặp hai vị cách

cách trẻ tuổi của một viện nhỏ khác, chính là hai vị mà Khang Hi đưa cho Dân Chân sau khi Hoảng Huy mất vào năm thứ bốn mươi ba.

Trước đây trong gia yển, gia quyến rất nhiều, thời gian các nàng đến gần nhất nhưng lại ngồi xa nhất. Đây cũng là lần đầu tiên Vân Yên nhìn rõ dung mạo của hai nàng, một người có khuôn mặt trái xoan trắng trẻo thanh tú xinh đẹp. Còn người kia có khuôn mặt tròn trịa da trắng môi đỏ với đôi mắt hạnh. Tư sắc hai vị đều vô cùng diễm lệ, không thể không nói là đẹp động lòng người.

Hai người các nàng bỗng nhiên nhìn thấy Dân Chân đi về phía viện này, vô cùng sợ hãi kính cẩn hành lễ thỉnh an với chàng và Na Lạp thị. Dân Chân chỉ nói đứng lên đi, rồi đi qua, tất cả cùng đi vào tiểu viện Tổng thị bên cạnh.

Vào trong tiểu viện, Vân Yên ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoang trong không khí Dân Chân vừa bước đến tiền sảnh, chợt nghe phía sau có nha hoàn đến báo:

- Chúc mừng Tứ gia, là một tiểu cách cách ạ!

Con nối dõi trong Tứ phủ ít ỏi, từ khi Hoảng Huy ra đi, chỉ có Trắc phúc tấn Lý thị có hai trai một gái dưới gối. Hai ba năm nay mặc dù có người mới vào, nhưng công việc của Dân Chân bận rộn, hậu viện vẫn không có tin tức gì. Tổng thị vào phủ cũng đã lâu, thị tẩm Dân Chân đã nhiều năm, tuổi cũng không trẻ. Đứa bé này tuy là cách cách, nhưng cũng vất vả lắm mới có được.

Tiểu cách cách được nhũ mẫu tắm sạch sẽ quấn băng chần bông ôm ra, Na Lạp thị ngắm nhìn trước, rồi ôm đến cho Dân Chân xem. Đôi mắt nhỏ xinh còn chưa mở, chỗ nào cũng nhỏ xíu. Dân Chân nhìn sau đó gật đầu nói ban thưởng cho toàn bộ hạ nhân trong viện, bảo Na Lạp thị sắp xếp những đồ vật khác đưa tới cho Tổng thị. Nhũ mẫu đằng sau bầm báo đã thu dọn

xong, Dận Chân đứng dậy vào sương phòng thăm Tống thị vừa mới qua đợt vượt cạn.

Tống thị nằm trên giường, trên đầu buộc băng vải, thấy Dận Chân vào xúc động muốn ngồi dậy, đôi mắt ửng đỏ, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy hạnh phúc.

- Gia!

Dận Chân đi đến vỗ bả vai nàng ta, ngồi xuống. Dịu dàng nói mấy câu, trong giọng nói chệnh choáng say lại có phần khàn khàn êm tai.

Trong hai ba năm này, chàng rất ít khi có giọng điệu dịu dàng như vậy.

Nha hoàn bên cạnh ôm tiểu cách cách tới đặt vào trong lòng Tống thị, Tống thị nhu mì dịu dàng bế bé đưa cho Dận Chân xem, muốn có được sự yêu thương của chàng, nói khuôn mặt của bé con giống Dận Chân như đúc.

Vân Yên yên lặng đứng ở cửa phòng chờ đợi, trong mắt tràn ngập khung cảnh gia đình vui vẻ hòa thuận vợ đẹp con xinh, mí mắt run rẩy chậm chậm sụp xuống. Sắc mặt lạnh nhạt, có phần thất thần.

Một tiểu nha hoàn bưng bát canh nhân sâm vào, có lẽ do hơi nóng nên cô bé đi rất nhanh, vội vàng đến nỗi đụng phải một nha hoàn khác, nước canh bắn tung tóe rơi cả vào người Vân Yên. Tiểu nha hoàn giật mình, vội vàng hoảng sợ nói xin lỗi. Vân Yên nói không sao cả đâu.

Dận Chân quay người lại, nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt thất thần của Vân Yên, trái tim bỗng nhói đau. Vân Yên chạm phải ánh mắt của chàng lập tức cúi đầu, nhìn ống tay áo mình bị bát canh nhân sâm nóng hổi đổ vào, để lại dấu vết màu nâu nhạt.

Dận Chân quay đầu đứng dậy dặn dò Tống thị nghỉ ngơi cho tốt, rồi bước chân ra khỏi cửa. Ngoài cửa đã có rất nhiều người tới, quả thật trong

Tứ phủ đã lâu lắm rồi chưa có chuyện vui. Na Lạp thị dẫn theo hạ nhân mang đồ tới, đi về phía viện này. Thấy Dận Chân, nàng ta đoan trang hành lễ.

Đi không được bao xa, vừa mới đến cầu, Tiểu Thuận Tử đã chạy tới trước mặt thỉnh an chúc mừng Dận Chân, rồi bấm báo bên trái phúc tấn nói tiểu a ca

Hoảng Thì cảm thấy khó chịu, có thể là nhiễm phong hàn, gia có thể nhanh qua đó thăm không.

Dận Chân nghe xong hơi cau mày, nói biết rồi. Chàng dừng lại, xoay người nhìn Vân Yên nói:

- Ta đi một lúc rồi về.

Vân Yên cúi đầu cung kính nói vâng, hành lễ xong thì một mình qua cầu quay trở lại Tứ Nghi Đường.

Trở lại Tứ Nghi Đường, Vân Yên nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoa xoa hai bàn tay hơi lạnh của mình vào với nhau, cảm nhận sự lạnh cóng khi tay áo ẩm ướt thấm vào da thịt, cả cơ thể đều lạnh run.

Nàng vào gian phòng nhỏ của mình khép cửa lại, bắt đầu cởi chiếc áo bị ướt ra để thay. Sau khi cởi áo ngoài, Vân Yên sờ tay áo của áo trong hình như cũng bị ướt, nàng đành phải thay tất cả. Mở vạt áo trong ra, vết sẹo gần chiếc yếm phía dưới xương quai xanh cũng dần dần lộ ra, tuy nhìn khó coi nhưng lâu dần cũng thành quen, chính mình cũng đâu thể ghét bỏ bản thân mình.

Trong những ngày mùa đông này, vết thương của Vân Yên đã gần khỏi. Vảy kết lại dần dần bong ra, để lộ vết sẹo màu hồng nhạt. Mỗi hôm trước đại phu còn tiếc nuối nói, da của Vân Yên mỏng nên vết sẹo vô cùng khó đi, cho dù bôi thuốc cũng cần phải có thời gian vết sẹo mới mờ. Vân

Yên chỉ mỉm cười không quá để ý. Một cô gái tầm thường đâu có thể so sánh với những tiểu thư lá ngọc cành vàng toàn thân lấp lánh, có thể nhặt được cái mạng về đã là quá đủ rồi. Huống chi, một mình Vân Yên từ nhỏ đã bị lưu đày ở Ninh Cổ Tháp làm nô lệ, sau khi trở về kinh thành thì thành nha hoàn làm việc nặng. Cũng chính vết thương cũ đan xen vết thương mới hiện giờ đã phá nát cơ thể nàng.

Một ngày sau khi bãi triều trở về Dận Chân đưa cho Vân Yên một chiếc bình nhỏ màu xanh lá cây xinh xắn, nói rằng có ích cho việc hồi phục vết thương của nàng, dặn nàng mỗi ngày đều phải bôi. Vân Yên cúi đầu nhìn dòng chữ trên bình, hóa ra là cao trị thương do thái y viện đặc biệt chế ra, nàng yên lặng gật đầu, nhỏ giọng nói tạ ơn.

Trong thời đại này, những người có vết thương đều là những người có tì vết, nếu như trên người có vết sẹo thì càng là người xấu. Trong hoàng gia lại càng phải chú ý, bọn họ là những người từ đầu đến chân, đến cả da thịt cũng tôn quý. Ngay cả hoàng gia tuyển tú nữ, trên người chỉ cần có một vết sẹo bé tí cũng bị loại. Không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh với hậu duệ quý tộc hoàng gia, Vân Yên lại càng không thể so sánh với họ.

Đang cầm áo sạch trong tay định thay vào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa phòng ngoài, bước chân cực kì nhanh. Vân Yên cuống quýt mặc áo vào bắt đầu cài cúc áo, chợt nghe thấy tiếng Dận Chân gọi khi đi vào:

- Vân Yên...

Trong giọng nói hơi say có phần lo lắng.

Vân Yên càng vội vàng càng luống cuống, đành phải lên tiếng, không biết tại sao Dận Chân lại trở về nhanh vậy. Quay đi quay lại cũng chỉ mất năm phút đồng hồ, quả thực khó bề tưởng tượng nổi.

Dận Chân nghe thấy giọng nói ấy thì đi tới cửa phòng nàng, thấy nàng đã đóng cửa lại.

Bóng hình cao lớn của chàng in trên ván cửa gỗ mỏng.

- Vân Yên, sao lại đóng cửa?

Giọng nói hơi khàn hòa lẫn với men say,

- ...

Vân Yên vừa mở miệng ra lại ngậm miệng vào, sợ Dận Chân nghe thấy thành phiền phức.

Dận Chân đã bắt đầu gõ cửa, Vân Yên hốt hoảng mặc kệ áo trong đã cài đủ cúc hay chưa, vội vàng lấy áo ngoài cũ trên giường mặc vào. Vừa mặc vừa chạy tới đè vào cửa, sợ chàng sốt ruột bất ngờ đẩy cửa ra.

- Tứ gia, có việc gì gấp sao?

Bên ngoài cửa chỉ đáp:

- Mở cửa ra, Vân Yên.

Vân Yên dựa người vào cửa cuống quýt cài cúc áo ngoài, khi mở cửa ra đầu ngón tay còn run rẩy.

- Tứ gia...

Dận Chân nhanh chóng bước vào ôm Vân Yên vào trong lòng, khuôn mặt cương nghị áp lên trán nàng, rồi đưa tay nâng hai má nàng lên. Trên cơ thể ngập tràn hương rượu thoang thoang và nổi đau.

- Vân Yên...

Động tác ấy khiến Vân Yên hoảng sợ, theo quán tính đẩy ngực chàng ra.

Dận Chân chợt nhớ đến vết thương trên người nàng, đành phải thả lỏng cánh tay mình, cách xa một chút sợ lại làm thương nàng.

Chàng mở miệng nói:

- Đừng cử động, cẩn thận vết thương.

Trong giọng nói hơi khàn còn có cả sự trầm lắng và quyến rũ.

Vân Yên lắc đầu, không biết nên làm gì, không biết phải nói gì.

Ánh mắt Dận Chân chạm tới chiếc gáy trần và quần áo hơi lộn xộn trên người nàng, hơi thở có phần gấp gáp.

- Nàng vừa mới bôi cao trị thương...

Vân Yên ngẩn người, phản ứng lại lúng túng đẩy chàng ra, muốn vào trong phòng mình chỉnh trang lại quần áo. Nhưng chàng lại không buông eo nàng, cổ áo của áo trong không được cài chặt hơi hé ra, dây buộc đồ thắt của chiếc yếm trên cần cổ trắng ngần thấp thoáng ẩn hiện.

Vân Yên quýnh quáng giấy dựa, giọng nói ngen ngào khàn khàn thốt ra từ cổ họng:

- Tứ gia...

Dận Chân ngăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên, bất giác giọng nói mềm mại hẳn đi:

- Ta chỉ muốn hỏi nàng, loại cao này có tác dụng hay không thôi.

Vân Yên cắn môi, bóp mạnh bàn tay nàng, cuối cùng cũng đẩy được chàng ra, câu trả lời để lại cho chàng là —— đóng rầm cửa lại.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 81: Không Được Rời Xa Ta

Từ khi Dân Chân vào bộ Hộ xử lý tính toán sổ sách công vụ, vấn đề bị phát hiện ra ngày càng rắc rối ngổn ngang, quan liêu hủ bại, ngân sách thiếu hụt vô cùng lớn. Mà thiếu hụt phần lớn là do các quan viên nợ, thậm chí các hoàng thân quốc thích cũng góp một phần, có thể nói là cực kì phức tạp, làm nền tảng quốc gia bị lung lay. Hơn nữa chuyển đi góp tiền cứu tế nạn dân sông Hoàng Hà đã tận mắt chứng kiến cảnh dân chúng khổ cực lầm than, cuộc sống giữa phú hào quan lại Giang Nam và người dân có sự chênh lệch quá xa, một trời một vực.

Tất cả cục diện trước mặt khiến chàng càng thêm trầm lắng, thay vào đó ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ, dưới sự cố gắng mạnh mẽ quyết liệt của chàng, công việc quyết toán sổ sách tiến hàng rất thuận lợi, nhưng việc này tất nhiên không nịnh nọt được ai, thậm chí còn gây thù chuốc oán với rất nhiều nơi.

Vân Yên mặc dù không hỏi Dân Chân nhiều về công việc, nhưng thấy càng ngày càng nhiều khách tới Tứ Nghi Đường, nàng cũng nhận thấy tình hình phức tạp đến cỡ nào.

Nháy mắt ngày trừ tịch của năm nay lại đến, Dân Chân bận đến mức gần trưa của ngày ba mươi cuối năm mới về nhà, chàng đặt hộp gấm trong tay xuống, Vân Yên vừa giúp chàng thay quần áo vừa thông báo lại, Tiểu Thuận Tử bảo rằng đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ gia đến tiền sảnh là mở tiệc.

Dận Chân cầm tay Vân Yên nói không cần phải vội, rồi kéo tay nàng đến bên bàn, đặt hộp gấm lên tay nàng.

Vân Yên khó hiểu nâng mắt lên nhìn chàng, từ từ mở hộp ra ——

Bên trong là hai chiếc bát sứ Thanh Hoa tinh xảo đẹp đẽ yên lặng nằm đó, đáy bát trắng sáng tinh tế như mỡ dê, “khoảng trắng” (1) vừa phải. Hơn nữa màu sắc của sứ Thanh Hoa hết sức tinh khiết, vô cùng thanh nhã, hoa văn trang trí đơn giản chỉ là non nước hữu tình. Ngọn núi cao mạnh mẽ sừng sững, dòng nước chảy thanh tú linh động y như thật, Vân Yên nhìn không khỏi si mê.

Dận Chân vẫn nhìn vào nét mặt của nàng, khóe miệng hơi cong lên.

- Cầm lên xem đi.

Vân Yên thận trọng dè dặt lấy cái bên trái lên, bàn tay chạm vào cảm thấy trơn nhẵn như ngọc, quả thực khiến người ta không muốn buông tay. Cẩn thận nhận ra ở “khoảng trắng” đề một câu: Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa (Ngẩng đầu và cúi đầu không hổ với trời đất). (2)

Vân Yên ngẩng đầu nhìn chàng, Dận Chân cong môi không nói gì, cầm chiếc bát còn lại lên xoay nhẹ, đặt nó bên cạnh chiếc bát Vân Yên đang cầm trên tay, thấy ở trên đề câu: Bao biếm tự hữu xuân thu (Khen ngợi và chê bai tự có xuân thu) (2)

Rồi chàng lật đáy bát xuống cho Vân Yên xem, đáy chén đề một lạc khoản nhỏ với nét chữ quen thuộc thoanh thoát phiêu dật —— Viên Minh cư sĩ Tứ Nghi Đường chế.

Vân Yên yên lặng nhìn, từ tận đáy lòng tán thưởng bút pháp và thiết kế của chàng. Dận Chân nói:

- Thích không?

Vân Yên chân thành gật đầu, đây là tác phẩm nghệ thuật gần như hoàn mỹ nhất.

Dận Chân lại nói:

- Vậy giữ lại dùng để ăn cơm.

Vân Yên nghe thấy những lời này không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chàng: “...”

Nhưng chàng đã quay người sang phía khác, cởi cúc áo vào phòng!

- Mỗi người một cái.

Một câu nói trầm bổng bay tới.

* * * * *

Gia yến vẫn quy củ như hàng năm, Dận Chân không nói nhiều, Na Lạp Thị đoan trang, ngay cả Lý thị cũng không còn thẹn thùng như hai năm trước. Một đại gia đình khuôn phép trật tự.

Buổi chiều tối theo thông lệ vào cung.

Năm sau nối tiếp năm trước, năm tháng thúc giục khiến con người già đi. Có thứ thì đã thay đổi, còn có thứ thì vẫn như thế.

Buổi tối trở về, Dận Chân chỉ ngồi lại nhà chính một lúc rồi quay về Tứ Nghi Đường, trên bàn còn rất nhiều công văn và khoản mục đang chờ chàng.

Chàng rất mệt mỏi, Vân Yên nhìn thấy rõ ràng. Một người đàn ông, muốn gánh vác nỗi lo của cả thiên hạ trên vai, sao có thể không đáng mến đáng thương.

Ngày đầu năm mới, các huynh đệ hoàng tử tụ tập ở Thập Tam phủ. Nhiều năm trôi qua, độ tuổi càng lớn, tranh đấu giữa các huynh đệ càng thêm gay gắt, Dận Chân cũng ít qua lại với Bát phủ hơn, nhưng Thập Tam phủ thì vẫn phải đi.

Chỉ mới đến gần sảnh ngoài Thập Tam phủ, đã nghe thấy bên trong vang lên giọng nói ấm áp trong trẻo quen thuộc, như châu như ngọc quyến rũ con người.

Bát Bối Lặc Dận Tự ngồi trong đám hoàng tử, ánh sáng tỏa ra vô cùng rực rỡ, khiến người khác không thể nào nhìn chăm chú.

Vân Yên theo sau Dận Chân đi vào cửa, các vị hoàng tử đều đứng lên chào hỏi, Dận Tự mỉm cười phong thái càng thêm mê người, đôi mắt sáng lấp lánh như hoa đào (3).

Chỉ trong nháy mắt Vân Yên cảm nhận được ánh mắt đang dán chặt vào cơ thể mình, dường như khiến nàng không thở nổi.

Bởi vì hiện tại Dận Chân đang làm việc trong bộ Hộ, nên có không ít người nói chuyện mang theo vài phần hàm ý. Đặc biệt là Cửu A Ca, Thập A Ca. Dận Chân lãnh đạm ít nói, Dận Tường bên cạnh giúp đỡ, Dận Tự cười nhạt giảng hòa, các huynh đệ coi như là náo nhiệt. Chỉ là, con người đã không còn giống trước đây.

Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân hầu hạ một lúc, Dận Chân nghiêng đầu bảo nàng đi ăn cơm. Dận Tường ra hiệu bảo Tiểu Xuyên Tử đưa Vân Yên xuống dưới, Vân Yên khá là quen thuộc với phủ Thập Tam

Lúc ăn cơm trong tiểu sảnh thì gặp Tiểu Nữ Tử của Bát phủ, y thân thiện hỏi cơ thể Vân Yên đã hồi phục hẳn chưa, Vân Yên sững sờ gật đầu nói không còn gì đáng lo, rồi cúi đầu tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Mấy ngày sau, Thái tử đến Tứ phủ, còn ngồi lại ở Tứ Nghi Đường một lúc, Vân Yên trốn ở phòng trong. Nhưng loáng thoáng có thể nghe thấy trong lời nói của anh ta đều đang nhắc nhở chỉ điểm công việc của Dận Chân, có vẻ việc liên quan đến sổ sách bộ Hộ anh ta cũng dính dáng trong đó. Dận Chân nói rất ít, mà hình như Thái tử đang rất buồn bực, giọng nói hơi cao, cuối cùng cũng nhanh chóng rời đi.

Vân Yên ra ngoài thấy Dận Chân đang ngồi sau bàn, trên khuôn mặt cương nghị đã nhuốm đầy mệt mỏi, thần sắc giữa hai đầu lông mày không hiểu sao lại khiến người khác đau lòng.

Vân Yên cầm áo choàng phủ lên bả vai chàng, Dận Chân nâng mắt lên nhìn nàng, mỉm cười.

* * * * *

Thư phòng “Bát Phương Các” phủ Bát Bối Lặc.

- Bát ca, bọn lão Tứ hung hăng quá rồi!

Thập A Ca Dận Nga vừa vào cửa đã ném bức thư lên bàn, tức giận không biết trút vào chỗ nào. Cửu A Ca Dận Đường đằng sau cũng bước vào, sắc mặt vẫn giống như bình thường, vẻ mặt cao ngạo có phần lạnh lùng.

- Sao vậy, từ từ nói?

Dận Tự ngồi sau bàn sách không ngẩng đầu lên, vẽ bức tranh thủy mặc trước mặt, giọng điệu thông thả.

- Bát ca!

Thập A Ca Dận Nga đến trước bàn gọi hản, muốn hản ngẩng đầu lên.

Dận Tự đành phải ngước đầu lên, thần sắc trên khuôn mặt không biết cao nhả đến cỡ nào.

- Nói đi, Bát ca cậu đang nghe đây.

Thập A Ca Dận Nga quay người nói với Cửu A Ca Dận Đường,

- Lão Cửu, huynh nói trước đi.

Cửu A Ca Dận Đường ngồi trên ghế, hết liếc Dận Nga rồi lại nhìn Dận Tự.

- Bát ca chắc đã biết hết rồi, chính là chuyện ở Ung Trấn, người của bọn lão Tứ đã bắt được tên mà bị Bát ca chặt tay trái rồi, còn những tên kia, một người cũng không thoát, toàn bộ đã bị tóm sạch.

Dận Tự ngồi sau bàn vẫn cúi đầu tiếp tục vẽ, ừ một tiếng, hiển nhiên đã biết trước tất cả. Hắn vừa vẽ vừa nói:

- Hơn nữa, lão Tứ còn chém nốt cánh tay còn lại của gã.

Thập A Ca Dận Nga thấy hắn vẫn còn ung dung nói những lời này, thiếu chút nữa thì tức giận bỏ đi.

- Bát ca, đánh chó còn phải xem mặt chủ, huynh còn ngồi đây vẽ được à!

Dận Tự thong thả vẽ xong nét cuối cùng, ngẩng đầu lên đặt bút xuống cười nói:

- Hơn nữa, sổ sách lão Tứ kiểm tra được còn dính dáng đến cậu nữa đúng không?

Thập A Ca sờ mũi.

- Bát ca, huynh đã biết tất cả rồi còn...

Dận Tự đứng dậy, vỗ bả vai của Dận Nga, nét mặt tràn đầy dịu dàng và yêu thương.

- Không phải có Bát ca ở đây rồi sao? Không sao đâu. Huống hồ còn có cả Cửu ca cậu nữa, đúng không?

Con mắt chứa đựng ý cười lướt qua Cửu A Ca Dận Đường.

Cửu A Ca Dận Đường hất cái cằm hoàn mỹ của mình, nhìn Dận Tự:

- Lão Tứ đúng là quá đáng.

Dận Nga nói,

- Bát ca, lúc lên triều những chuyện khác đệ không nói được, tức run cả người.

Dận Tự cười nói, cúi đầu sờ chiếc nhẫn ngọc trắng trên ngón tay cái bên trái.

- Biết rồi.

Không đến mấy hôm sau, chuyện bộ Hộ quyết toán sổ sách đã âm ỉ thành một con sóng lớn hơn, tội thần tự sát, thái tử dị nghị, làn sóng phản đối trong triều càng lúc càng lên cao.

Dận Tường cũng một mình đến Tứ Nghi Đường mấy lần, cùng đàm đạo với Dận Chân, mà việc này đã đâm lao đành phải theo lao. Hơn nữa chuyện này cũng do Khang Hi đích thân giao phó, làm không đến nơi đến chốn thì chính là không làm tròn bổn phận, nhưng làm tận giết tuyệt thì càng lún sâu vào vũng bùn hơn. Tính cách anh em hai người lại không chịu thua ai, Dận Chân cố chấp, Dận Tường trung nghĩa.

Mỗi ngày Dân Chân đều làm việc đến tận nửa đêm, hơn nữa còn phải chịu áp lực vô cùng lớn, mỗi phút mỗi giây Vân Yên đều khắc sâu trong đôi mắt, mỗi đêm đứng trước cửa chờ đợi. Dân Chân mỗi lần vào nhà đều cau mày nói, lần sau cứ đi ngủ trước đi, không cần phải đợi ta muộn đến vậy. Nhưng chiếc khăn mềm mại và đôi bàn tay nóng ấm trong đêm khuya, có chỗ nào không ấm áp?

Cũng chính lúc này, hậu viện Tứ phủ trong đêm truyền đến tin dữ, tiểu cách cách sắp được đầy tháng mà Tổng thị mới sinh tháng trước bỗng nhiên sốt cao không lùi, chết non!

Dân Chân ngồi sau bàn nghe thấy tin này trầm mặc một hồi lâu không nói gì, rất lâu sau mới khoát tay ra hiệu cho Tiểu Thuận Tử lui ra ngoài.

Vân Yên đứng phía sau chàng cũng sững sờ không nói lên lời, một đứa bé nhỏ xíu, Tổng thị còn nói khuôn mặt cô bé mang theo đường nét của Dân Chân, cứ thế mà biến mất sao. Ngay cả nàng một người xa lạ không có quan hệ gì cũng cảm thấy đau đớn, huống chi những bậc làm cha làm mẹ?

Vân Yên nhìn về phía Dân Chân, chàng nghiêng đầu đỡ trán, trong đôi mắt ửng đỏ nhuộm đầy mệt mỏi, khiến những người bên cạnh không thể không lo lắng.

Nàng biết, chàng đang đau đớn.

Chàng mỏi mệt chậm rãi khép mắt lại, hơi thở mỏng manh dưới ánh nến dao động trong đêm tối, khiến nỗi đau khắc sâu trong tâm khảm.

Vân Yên nhẹ nhàng khoác thêm áo cho chàng, yên lặng đứng bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Dân Chân nắm chặt bàn tay Vân Yên, vùi gò má mình vào trong lòng nàng, ôm thật chặt.

Cả hai người đều không quên động tác này. Vào một đêm mấy năm trước, trong trạm dịch nơi hoang vu, là vì Hoảng Huy, bọn họ đã ôm chặt nhau như vậy.

Vân Yên để mặc cho chàng dựa vào người mình, nhẹ nhàng vỗ về chàng, nhưng dần dần cảm thấy nhiệt độ cơ thể không bình thường, vội vàng đưa cánh tay còn lại lên kiểm tra trán chàng.

Sốt rồi.

Người này cuối cùng cũng đổ bệnh trong một mõi.

Vân Yên vừa muốn kéo chàng đứng dậy, vừa dịu dàng gọi chàng:

- Tứ gia, ngài bị sốt rồi, mau đứng dậy để nô tì dìu ngài lên giường.

Dận Chân khẽ hừ một tiếng trong cổ họng, vẫn vui đầu trong lòng nàng, chậm rãi lắc đầu.

Vân Yên bất đắc dĩ nhìn chàng dựa vào lòng mình, đành phải cúi đầu khẽ khàng nói bên tai chàng:

- Đứng dậy được không?

Dận Chân mới chầm chậm mở mắt ra nhìn nàng, trong đôi mắt có không biết bao nhiêu mõi mết khiến người bên cạnh phải đau lòng.

Vân Yên dìu Dận Chân dậy, khó khăn đi từ gian bên ngoài vào phòng trong, đặt chàng lên giường, chàng lại nắm chặt tay nàng không buông.

Vân Yên dịu dàng gỡ tay chàng ra:

- Tứ gia, ngài đang sốt rất cao, Vân Yên bảo Tiểu Thuận Tử đi gọi đại phu.

Dận Chân lại lắc đầu.

Vân Yên không biết phải làm sao, nói:

- Nô tỳ không đi, vẫn luôn ở bên cạnh ngài, nô tỳ chỉ đứng ở cửa gọi một tiếng thôi.

Dận Chân cuối cùng cũng gật đầu, Vân Yên đi gọi Thuận Tử, y vội vàng đi mời đại phu. Vân Yên quay trở lại rót nước ấm cho Dận Chân uống, thu dọn lại chiếc giường chàng đang nằm, đắp kín chăn cho chàng, sờ trán, chàng càng lúc càng nóng, khiến lòng nàng rối như tơ vò.

Dận Chân khép hờ mắt nhìn nàng, vô cùng an tĩnh.

Chờ cho đại phu đến, trong Tứ Nghi Đường càng thêm bận rộn, các thiếp thất phúc tấn trong hậu viện đều phái người đến thỉnh an, muốn vào thăm bệnh. Tiểu Thuận Tử nhẹ nhàng bẩm báo lại với Dận Chân, Dận Chân mệt mỏi xua tay nói không cần.

Đại phu chẩn đoán nói rằng bị nhiễm thương hàn nặng, do mệt mỏi và đau lòng tích tụ lại, kê thuốc, đặc biệt dặn dò không thể lao lực quá độ, phải tĩnh dưỡng một thời gian mới tốt lên được. Chờ đại phu đi, Dận Chân uống thuốc xong mới chìm vào giấc ngủ.

Nhìn sắc trời Vân Yên biết sắp đến giờ lên triều, liền bảo Tiểu Thuận Tử sai người vào cung xin nghỉ cho Tứ gia, ngập ngừng một lát rồi nhấn mạnh là “nghỉ bệnh”. Tiểu Thuận Tử là một người thông minh, liên tục gật đầu nói biết rồi, sẽ nói lại rõ ràng tình hình bệnh tật của Tứ gia.

Không đến một canh giờ sau, Tiểu Thuận Tử trở về thông báo, Vạn Tuế gia truyền khẩu dụ đến bảo Tứ gia chúng ta cứ dưỡng bệnh cho tốt, còn ban thưởng rất nhiều thuốc bổ. Phái cả người đứng đầu Thái y viện là Tôn Chi Đình buổi chiều đến khám bệnh cho Tứ gia.

Ngủ đến giữa trưa Dận Chân mới tỉnh lại, giọng nói khàn đặc. Vân Yên nói lại cho chàng biết chuyện xin nghỉ và khẩu dụ của Khang Hi.

Dận Chân gật đầu không nói gì.

Buổi chiều sau khi Tôn thái y chẩn bệnh, ông quan tâm dặn dò thêm lần nữa. Nói bệnh tình lần này rất nghiêm trọng, phải chú ý, không thể quá vất vả nữa.

Dận Chân gật đầu ra hiệu cảm ơn, Vân Yên đứng bên cạnh hầu hạ, lễ phép ôn hòa nói lời cảm tạ với Tôn thái y, để Tiểu Thuận Tử ban thưởng cho Tôn thái y rồi đưa ông ra ngoài.

Vân Yên trở lại giúp Dận Chân uống thuốc xong, chàng mở miệng nói muốn tắm rửa. Vân Yên cau mày, nghĩ rằng tắm nước nóng cũng có hiệu quả với bệnh cảm nặng của Dận Chân, nên nhanh chóng bảo Tiểu Ngụy Tử đi chuẩn bị nước nóng, cả gian phòng tắm được xông khói mù mịt, chỉ sợ chàng sẽ bị lạnh.

- HẾT CHƯƠNG 81 -

(1) Từ gốc: 留白: là một khoảng trắng trong các tác phẩm nghệ thuật để tạo sự hài hòa, nhịp nhàng trong kết cấu, tạo cho người xem một không gian để suy nghĩ tưởng tượng.

Mình không biết trong tiếng Việt thì từ này nên dịch thế nào, nên bạn nào biết thì giúp mình nhé.

(2) Ý nghĩa của hai câu này: Làm người phải chính trực ngay thẳng, không hổ thẹn với lòng; lời khen chê của con người trong thế gian suy cho cùng cũng chỉ tồn tại một thời gian, công tội nghìn đời sẽ có hậu quả bình luận.

(3) Câu gốc 灼灼其华 (Hán việt: Chước chước kỳ hoa. Một câu trong bài thơ “Đào Yêu 1” của Khổng Tử. Cả bài thơ:

Đào chi yêu yêu,

Chước chước kỳ hoa.

Chi tử vu quy,

Nghi kì thất gia.

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Đào tơ mơn mơn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 82: Đồng Cam Cộng Khổ

Vân Yên đặt áo choàng của chàng sang một bên, xốc chần của Dận Chân lên đỡ lấy bả vai chàng, dùng hết sức mình nhưng không nâng được chàng dậy, ngập ngừng một lúc đành phải đỡ lấy eo chàng, cánh tay Dận Chân rất tự nhiên khoác lên bả vai nàng, dùng lực ở hông để ngồi dậy.

Vân Yên khoác thêm áo choàng cho chàng, nhẹ nhàng đóng kín lại, rồi ngồi xổm xuống thay cho chàng đôi dép đế mềm. Sắp sửa đứng lên, bàn tay to lớn của Dận Chân bỗng xoa đầu nàng, lòng bàn tay nóng hổi nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc lòa xòa trên trán, đôi mắt đen sâu thẳm cứ yên lặng ngắm nhìn nàng như thế, Vân Yên nhìn khuôn mặt chàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay chàng, làm chỗ vịn để chàng đứng dậy.

Thân hình cao lớn của Dận Chân dựa vào cơ thể nhỏ bé của Vân Yên, cách lớp áo trong nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng. Đến khi Vân Yên dìu chàng vào gian phòng tắm trên trán đã rịn đầy mồ hôi, còn chưa kể khí nóng đang bốc lên mịt mờ.

Vân Yên dìu chàng ngồi xuống ghế, tháo dây buộc dưới cổ chàng, cởi áo choàng đặt sang một bên. Rồi mím môi giúp chàng cởi cúc áo trong dưới hầu kết.

Áo trong mềm mại dán trên người chàng, làm tôn lên thân hình nam tính, sống lưng đã ướt đẫm mồ hôi. Trên nước da lúa mạch đã đổ một lớp mồ hôi dày bóng loáng.

Vân Yên chậm rãi kéo vạt áo chàng xuống, lồng ngực trần cường tráng từ từ hiện ra, Vân Yên nghiêng đầu cẩn thận cởi toàn bộ bắt đầu từ tay áo chàng, để sang một bên. Ánh mắt chạm tới đai lưng của quần trong, các ngón tay hơi khựng lại.

Dận Chân nhẹ nhàng nắm tay nàng, giọng nói khàn đặc:

- Dìu ta vào thùng tắm.

Vân Yên đỡ chàng đứng dậy, làn da nóng bỏng của chàng dán trên người nàng. Dận Chân vẫn mặc quần trong bước vào thùng tắm, tiếp theo chàng đưa tay xuống nước, cởi chiếc quần màu trắng ngà đã sưng nước ra, Vân Yên nhận lấy đặt vào chậu bên cạnh.

Vân Yên cầm khăn nhúng vào nước, nhẹ nhàng thấm ướt bả vai Dận Chân, rồi dìu chàng nằm sấp xuống dựa người vào vách thùng tắm, đưa tay nhẹ nhàng tháo bím tóc chàng ra, từng sợi tóc được xoa tung, ngón tay miết vào gáy chàng, dịu dàng xoa bóp, sau đó múc nước xối lên.

Dận Chân khẽ phát ra tiếng thở gấp từ trong cổ họng, nằm sấp trong thùng tắm, lông mi khép hờ, đôi mắt nửa mở mơ màng, yên lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nàng.

Vân Yên nhẹ nhàng giúp chàng gội sạch mái tóc dài đen tuyền, những sợi tóc hơi xoắn thỉnh thoảng còn nghịch ngợm cuốn lên ngón tay nàng. Dận Chân không thích mùi hương của xà bông hay quả bồ kết, cho nên những năm gần đây Vân Yên dùng muối để thay thế.

Dịu dàng xoa bóp, ấm áp tắm gội. Năm tháng cứ trôi qua như vậy.

Vân Yên nhẹ nhàng vén mái tóc dài đã gội sạch của chàng đặt lên gáy phải, lộ ra bờ vai rộng lớn vững chãi.

Dận Chân nhẹ nhàng nhấp môi:

- Đứng dùng khăn.

Vân Yên vâng một tiếng đặt khăn xuống, dùng tay bốc một vốc muối nhỏ rải đều lên lưng, nhẹ nhàng chà xát.

Theo hơi nóng, vẫn gần gũi như vậy.

Nơi da thịt kề nhau là chỗ tim chàng đang đập dồn dập.

Trong làn khói mờ mịt, mồ hôi trên trán Vân Yên dần dần rịn ra, nhưng động tác tay nàng vẫn không hề thay đổi.

Làn da của chàng, hơi thở của chàng.

Dận Chân nhẹ nhàng nắm lấy tay trái nàng, bàn tay ấy đang đặt trên bả vai trái, mở mắt ra nhìn nàng.

- Mệt không?

Giọng nói chàng vẫn khàn đặc yếu ớt

Vân Yên nhìn chàng, không nói gì lắc đầu, bàn tay còn lại cũng dừng trên bả vai trái rộng lớn.

Hai người lặng lặng nhìn nhau, cứ kéo dài như vậy mà không ai cử động.

- Vân Yên, ta rất ích kỷ.

Khóe môi Dận Chân khẽ chuyển động, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng.

- Ta muốn mỗi giây mỗi phút nàng luôn ở bên ta không rời nửa bước, chân trời góc biển, ta vươn tay ra là có thể chạm đến. Vì vậy, luôn đưa nàng vào những tình cảnh nguy hiểm, thế nhưng lại luôn không để ý đến nàng.

Chàng chậm rãi nói với giọng trầm khàn.

Bao nhiêu năm qua, người đàn ông này chưa bao giờ nói một câu dài như vậy. Để một người kiêu ngạo như chàng nói ra được những lời này, quả là không dễ dàng.

Tám năm, một cuộc chiến tranh cũng buộc phải kết thúc. Bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, trong ba nghìn ngày đêm bầu bạn bên cạnh, hóa ra đã xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Hàng lông mi Vân Yên khẽ rung lên rồi ngừng lại, nhẹ nhàng mở miệng, khẽ khàng thở dài.

- Tứ gia, đừng nói nữa.

- Vân Yên.

Dận Chân nhắm mắt lắc đầu, nắm chặt bàn tay của nàng đang đặt trên bả vai trái, giọng nói khàn đặc vì bệnh nặng.

Vân Yên không biết phải làm sao, nâng tay sờ trán chàng, dịu dàng nói:

- Nhân lúc nước còn nóng.

Giọng nói của nàng vẫn mang theo ma lực khiến người khác không thể chống cự lại như vậy, đầu ngón tay khẽ chạm vào, xoa nhẹ gáy chàng rồi đỡ chàng xoay người lại, ánh mắt Dận Chân từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi khuôn mặt nàng.

Vân Yên cúi đầu nhẹ nhàng xối nước lên, nhanh chóng rửa sạch cổ, xương quai xanh, cánh tay và lồng ngực cho chàng

Động tác vẫn dịu dàng chăm chú như trước đây, nét mặt trầm tĩnh không mưu cầu danh lợi, ngón tay nàng mềm mại di chuyển trên lồng ngực

và cánh tay chàng, cảm giác sự tiếp xúc giữa hai làn da không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Đôi mắt sâu thẳm đọng đầy hơi nước đường như có thể rơi lệ, mồ hôi từ những lỗ chân lông đang run rẩy bốc hơi theo làn khói.

Hơi thở ngày một nặng nhọc, nhìn chăm chú mà không nói một lời.

Ra khỏi thùng tắm, chàng cố gắng tự mặc quần trong, Vân Yên vội vàng dìu chàng ngồi xuống, lau khô cơ thể, mặc quần áo cho chàng.

Chàng dựa vào người nàng, vẫn an tĩnh nhìn nàng, giữa hai đầu lông mày mang theo sự yếu ớt không phòng bị của người bệnh.

Vân Yên lấy áo choàng phủ kín chàng, rồi mới dìu chàng quay trở lại giường lớn trong phòng.

Mỗi chiếc lò sưởi trong góc phòng đều đang tỏa ra hơi nóng, cả căn phòng đều rất ấm áp. Vân Yên đưa tay sờ lên trán chàng, có vẻ như chàng đã hạ sốt.

Dận Chân kéo đầu ngón tay nàng đến bên môi, nhẹ nhàng hôn lên, không nói gì nâng mắt nhìn nàng.

Vân Yên chớp mắt, cúi đầu chậm chậm ngồi bên giường, tay kia nhẹ vỗ về con người đang nằm trong chăn.

- Ngài ngủ đi, nô tỳ không đi đâu cả.

Khóe môi Dận Chân hơi cong lên, khép mắt chìm vào giấc ngủ.

Vân Yên yên lặng vén chăn cho chàng, ngắm nhìn khuôn mặt ấy khi đang say ngủ, cuối cùng thở hắt ra một hơi.

Một ngày một đêm bận rộn, sức cùng lực kiệt. Vân Yên nằm sấp trên mép giường, ánh mắt dần trở nên mờ lung, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong bến tàu Tứ Nghi Đường, dù phong ba bão táp nhưng vẫn luôn có người cùng trên một con thuyền. Tất cả những đau thương gian khổ rồi cũng sẽ trôi qua.

* * * * *

Không chờ đến tối Thập Tam A Ca Dận Tường đã chạy tới đây thăm bệnh, Vân Yên nghe thấy tiếng động bên ngoài sảnh giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu thấy Dận Chân vẫn còn đang ngủ say, mới thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng cẩn thận đứng dậy, nhẹ nhàng vén màn lên. Đưa tay vuốt lại quần áo mà mái tóc rồi mới mở cửa ra sảnh ngoài.

Đúng là Tiểu Thuận Tử và Dận Tường đang đứng bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, Vân Yên mở cửa ra, thấy vẻ mặt lo lắng của Dận Tường, vội “xuyt” một tiếng, ý bảo người bên trong vẫn còn đang ngủ.

Vân Yên nhanh chóng để Dận Tường vào trong phòng, mời anh ta* ngồi xuống, rồi định đi lấy trà.

(*Đến chương 82 thì VY tầm 20 tuổi, DT cũng khoảng đấy, nếu gọi là “cậu ta” thì không thích hợp, nên mình đổi nhé)

Dận Tường thấy sắc mặt mệt mỏi, đôi mắt đỏ au của Vân Yên, vội kéo nàng lại, nhỏ nhẹ nói không cần, sau đó hỏi tình hình của Dận Chân. Vân Yên cũng nhỏ giọng nói lại từ đầu đến cuối tình trạng của chàng, bảo anh ta cứ yên tâm.

Dận Tường sau khi nghe xong thì gật đầu, đôi mắt màu hổ phách trong sáng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nàng, khóe môi hơi nhếch lên đầy sâu xa.

Mấy ngày sau, thiếp (1) thăm bệnh và quà tặng của huynh đệ hoàng tử, đại thần trong triều cùng với các môn khách, cả Đức phi mẹ đẻ của Dận Chân cũng đưa thuốc bổ tới, tập nập không ngớt đến Tứ phủ.

Trong đó có cả thiếp của Bát Bối Lặc Dận Tự và thiếp của Niên Canh Nghiêu, Dận Chân tựa người trên giường bảo Vân Yên mang đến cho chàng đích thân xem. Sau khi xem xong không nói gì cả, tựa như có điều đang suy nghĩ.

Vân Yên nhẹ nhàng lấy tấm thiếp trong tay chàng đặt sang một bên, bưng chén thuốc ngồi xuống, dịu dàng múc từng thìa, thổi cho nguội bớt rồi đút cho chàng uống. Uống xong chén thuốc, nàng cầm khăn nhẹ nhàng lau khô môi cho chàng, rồi đút cho chàng một quả hạnh đã chuẩn bị trước.

Dận Chân nói phải đích thân viết tấu chương cảm ơn, muốn đứng dậy.

Vân Yên cau mày kéo chàng lại, đặt một cái đệm mềm sau lưng rồi dìu chàng ngồi dậy, rồi cẩn thận khoác thêm áo choàng cho chàng, đặt một cái bàn nhỏ bằng gỗ tử đàn lên giường, trải giấy bút ra.

Dận Chân viết vô cùng chậm, nét chữ phải dùng đến sức. Chỉ mấy lời ngắn ngủi, nhưng tình sâu nghĩa nặng.

Vân Yên đứng bên cạnh yên lặng mài mực, thỉnh thoảng khép vạt áo lại giúp chàng.

Tác giả nói suy nghĩ của mình (Lược dịch):

Lão Tứ rốt cuộc cũng tắm xong rồi, lão Tứ rốt cuộc cũng độc thoại với Vân Yên bé nhỏ một đoạn dài như vậy rồi, mà từ nay về sau cũng chính thức đi vào một giai đoạn mới khác. Câu chuyện này, có sự kiên trì của lão Tứ, có sự kiên trì của Vân Yên, có sự kiên trì của tất cả chúng ta, những ngày bình thường trôi qua, tương lai chờ mong đang từng bước tiến về phía trước, tươi đẹp đến rung động!

Lời dịch giả: Tác giả rất thích tả cảnh tắm, đọc thì sướng (vì tưởng tượng) chứ dịch thấy nản (vì ngôn từ nghèo nàn)

– HẾT CHƯƠNG 82 –

(1) Thiếp: một loại danh thiếp dùng để đáp lễ qua lại trong ứng xử hàng ngày ở thời xưa.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 83: Cầu Xin Tình Yêu

Tác giả: Giản Lan

Dịch: Kaz (Mốc)

Trích dẫn: Khang Hi dẫn theo Đại A Ca Dận Thì, Thái Tử Dận Nhưng, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Ngũ A Ca và Thập Lục A Ca lên đường tới Giang Nam để tuần sát phía nam lần thứ sáu, trước khi đi còn đặc biệt dặn dò Dận Chân nghỉ ngơi cho tốt, an tâm dưỡng bệnh, hơn nữa còn ban cho Dận Chân mảnh đất rộng lớn cách Sướng Xuân Viên một dặm ở ngoại ô phía tây kinh thành để xây hoa viên

Lần nghỉ bệnh này, sóng gió vù số sách bộ Hộ như thế trên lưng ngựa được giải quyết đúng lúc nên càng nhận được sự tán thành và thương yêu của Khang Hi. Tình thế cũng thay đổi do đợt nghỉ bệnh này, phát triển đến mức không cần tốn quá nhiều công sức mà giải quyết mọi việc dễ dàng, khiến không ít người tràn đầy ý chí bất ngờ trở tay không kịp. Dận Chân là một người thông minh nên tự biết mình phải làm thế nào.

Trong những ngày dưỡng bệnh, Dận Chân hầu như không tiếp khách, nhưng cũng không nhàn rỗi, thư từ cá nhân của chàng ngày càng nhiều hơn. Trải qua cơn phong ba bão táp này, Vân Yên có thể mơ hồ cảm nhận được lại một thứ gì đó đang manh nha trong lòng Dận Chân, nhưng lại không rõ ràng.

Dưới sự chăm sóc tận tình của Vân Yên, bệnh tình của Dận Chân dần dần tốt lên, cơ thể gầy gò trước đây từ từ khôi phục lại

Vào những buổi sớm nắng đẹp, Dận Chân ngồi trước cửa sổ xem bản đồ địa hình hoa viên ở ngoại ô phía tây, Vân Yên đứng phía sau tết tóc cho chàng.

Dận Chân nói, đưa cả Tứ Nghi Đường vào trong nhé?

Vân Yên vừa tết tóc cho chàng vừa nói, vâng ạ.

Dận Chân nói, mang cả cây ngô đồng và hoa ngọc lan đến đó nữa.

Vân Yên buộc tua vàng lên nói đuôi tóc, nói, vâng.

Ngón tay Dận Chân di chuyển dọc theo tấm bản đồ, thích vị trí vào?

Vân Yên vừa sửa lại tóc mai hơi xoắn cho chàng, vừa ngẩng đầu lên nhìn —— Ở đại học Vân Yên học ngành thiết kế cảnh quan, sau đó bởi vì làm trái nghề nên chuyển việc, ở đời này bụng cơm rót nước cho Dận Chân, vẫn là trái nghề, cho nên mới nói, có cơm để ăn mới là quan trọng nhất.

Vân Yên chưa từng nghĩ bản đồ địa hình ở thời Khang Hi có thể vẽ chi tiết như vậy, cho dù chú thích trên bản đồ khác với hiện đại, nhưng hình vẽ vô cùng sống động, rõ ràng chính xác, khiến nàng không khỏi nhìn chăm chú. Mảnh đất được khoanh bằng mực đỏ có diện tích khoảng hai mươi héc ta, giống như mô hình thu nhỏ, trong đó có một vùng nước rộng, nam bắc trước sau có hai cái hồ, phía tây có núi.

Trong nghệ thuật sân vườn có một câu kinh điển: vườn không có nước không thể sống.

Nếu như dẫn nước xây đảo, xây lầu son gác tía, non nước vây xung quanh, vậy thì hẳn là tiên cảnh chốn nhân gian, giống như đang ở trên thiên đường. Quả thật sân vườn khó xây được nơi đẹp.

Dận Chân ngẩng đầu lên nhìn Vân Yên, vốn muốn giải thích cho nàng, nhưng lại nhìn thấy sự mơ hồ trong ánh mắt nàng.

- Nàng xem hiểu.

Vân Yên giật mình, cổ hơi cúi, lắc đầu, di chuyển ánh mắt:

- Một chút ạ.

Dận Chân hơi nhếch môi, ngón tay thon dài di chuyển đến sông núi trên bản đồ, nói,

- Không sao, chẳng nào lúc đi xem đất sẽ đi cùng nhau.

Một ngày, Vân Yên thu dọn bàn làm việc cho chàng, ngoài nhìn thấy một số bản nháp thiết kế mặt bằng xây dựng hoa viên ra, là những bản nháp rất sơ sài, còn nhìn thấy cả thiết kế mang tầm vĩ mô rất đáng ngạc nhiên. Bên dưới cùng còn có hai bản phác họa quần áo phụ nữ bằng bút lông, người mặc bộ đồ này có khuôn mặt thanh thoát, một bím tóc dài. Trang phục đơn giản, tinh xảo, thanh khiết, một cái quần, một cái váy. Nàng không khỏi giật mình sửng sốt, kinh ngạc, trầm mặc.

Sống chung với chàng nhiều năm, nàng phát hiện ra con người này càng lúc càng khó hiểu. Chàng là người đàn ông lý trí và cảm tính hiếm thấy, sở thích phong phú, tài hoa hơn người, năng lực và kiến thức ẩn náu trong con người chàng dường như đã vượt qua thời đại này. Từ những việc lớn như quốc gia dân tộc, đến những việc nhỏ như cành cây ngọn cỏ.

Mấy ngày sau, Tiểu Thuận Tử mang hai bộ quần áo phụ nữ mới tinh đến, Dận Chân tỉ mỉ nhìn, rồi khẽ gật đầu.

Vân Yên đang ở phòng trong khom người trải giường chiếu, bỗng Dận Chân đi vào kéo nàng dậy, đặt mấy bộ quần áo vào tay nàng. Vân Yên cúi đầu nhìn, trang phục giống hệt như trong bản vẽ, ngẩng đầu lên nhìn chàng

muốn rút tay về, nhưng Dận Chân đã đè lại tay nàng, không nói gì quay người bước ra ngoài.

Vân Yên cúi thấp đầu, rất lâu sau mới nhẹ nhàng sờ lên bề mặt vải, không mặc ngay mà đi vào gian phòng nhỏ, cất chúng dưới đáy hòm.

Qua tháng, Dận Chân mới bảo Cao Vô Dung đưa thiệp mời tới các hoàng tử đã thăm bệnh tặng quà, mời bọn họ ba ngày sau đến phủ dự tiệc. Đây là lần đầu tiên chàng công khai lộ diện sau khi đổ bệnh, xem như là biểu hiện mình đã lành bệnh.

Trước đó, trong nhà ắt không thể thiếu lời bày tỏ cảm ơn sự quan tâm, Dận Chân bảo Na Lạp thị buổi tối chuẩn bị gia yến ở tiền sảnh.

Vân Yên cẩn thận cạo râu ở hai bên gò má cho Dận Chân, chàng sờ khuôn mặt góc cạnh bóng loáng, nhìn vào gương đồng rồi lại nhìn Vân Yên.

Vân Yên cúi đầu lấy một bộ quần áo màu đen thắt lưng vàng kim cho chàng thay, nhẹ nhàng vuốt cổ áo và tay áo tinh xảo thẳng thớm không một hạt bụi.

Sau đó nàng giúp Dận Chân chỉnh lại bím tóc phía sau, cẩn thận vuốt tua vàng ở đuôi tóc, bím tóc dài đen tuyền gọn gàng rủ xuống vòng eo cân đối và bờ lưng rộng lớn.

Ánh chiều tà còn sót lại chầm chậm chiếu vào căn phòng, rơi trên thân hình chàng, còn chàng ——

Đôi mắt chim ưng giống như hòn đá màu đen tuyền được khảm trên khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao thẳng, khóe môi không hay mỉm cười. Không có gì thừa thãi, không có gì không sạch sẽ. Chàng mặc chiếc áo màu đen, gấu áo thêu chỉ vàng, dáng người cao lớn, vai rộng eo thon, dây lưng vàng kim thắt ở trên vòng eo gầy, đôi chân dài thẳng tắp dưới lớp áo càng

làm tôn thêm thân hình cao lớn của chàng. Giơ tay nhắc chân, thậm chí là phong thái không giận mà uy đều mang theo sự ung dung kiết xuất.

Sau khi sửa soạn xong, Tiểu Thuận Tử đến gõ cửa xin ý kiến. Dận Chân vuốt chiếc nhẫn ngọc nói, Vân Yên, đi thôi.

Các vị phúc tấn thiếp thất nhìn thấy Dận Chân bước vào tiền sảnh đều đồng loạt thỉnh an. Dận Chân nhìn mọi người xung quanh, hơi nhắc tay lên nói: Đứng lên đi.

Khi nhắc tay, hoa văn màu vàng tinh xảo nổi bật trên ống tay áo màu đen, thanh nhã mà tôn quý.

Trong gia yến, Na Lạp thị dịu dàng giữ lễ, các phúc tấn thiếp thất đều vẫn an Dận Chân, kính cẩn thận trọng, Dận Chân không mặn không nhạt đáp lời lại.

Mọi người khó khăn cẩn thận che dấu thái độ của mình, dường như sợ chỉ cần một câu vô ý của mình sẽ khiến chàng không vui.

Đích phúc tấn Na Lạp thị cùng tuổi với Dận Chân, mặc dù nhan sắc được chăm sóc vô cùng kĩ càng nhưng cũng so được sự kiều diễm của những thiếu nữ trẻ trung mới vào, Nhưng nàng ta phóng khoáng lại có khí chất, khéo léo đúng mức, xứng đáng với danh vị phúc tấn. Nàng ta ngồi bên trái Dận Chân, hiền thực ngoan ngoãn, nhìn rất xứng đôi với chàng.

Trắc phúc tấn Lý thị ngồi bên phải Dận Chân, nhan sắc không so được với trước đây, nhưng hầu hạ chàng đã nhiều năm, có mấy con trai con gái, nói cũng ít hơn trước, nhưng ánh mắt lại luôn nhìn về phía chàng, khi kính rượu nói Hoảng Quân, Hoảng Thì, Tuyết Vận đều rất quan tâm đến bệnh tình của a mã. Dận Chân gật đầu nhàn nhạt nói vậy thì dẫn bọn trẻ tới, đã là gia yến thì không cần phải giữ lễ tiết, vừa hay chàng cũng muốn gặp bọn trẻ. Lý thị nghe xong không nén nổi mừng rỡ, tạ ơn Dận Chân, gọi hạ nhân đưa hai vị a ca và cách cách đến

Thiếp thất Tống thị ngồi bên cạnh Na Lạp thị khuôn mặt yêu kiều đáng thương, nhan sắc không che khuất được vẻ tiều tụy, thảng trước nàng vừa mất con gái nhỏ, thấy Trắc phúc tấn Lý thị vui vẻ như vậy, tâm trạng liệu có thể tốt sao, sao có thể không khát khao đau lòng.

Dận Chân lúc này mới chủ động mở miệng nói chuyện với Tống thị, một câu "Giữ gìn sức khỏe", nước mắt Tống thị đã trào ra, nàng vội vàng dùng khăn lau, liên tục nói tạ ơn Dận Chân, Na Lạp thị ngồi bên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, cử chỉ độ lượng mà dịu dàng.

Thanh xuân quả là thứ tàn khốc nhất.

Hai vị tiểu thiếp ngồi xa nhất là Cảnh thị và Nữu Hồ Lộc thị dù nhập phủ đã ba năm, nhưng lại ở độ tuổi mười lăm mười sáu trẻ trung xinh đẹp nhất.

Làn da trắng mịn, dung nhan như ngọc tạc, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp. Vô hình trở thành nhan sắc kiều diễm quyến rũ nhất.

Hoa nở vào xuân nên nở sớm (1), có thiếu nữ nào không hoài xuân, hưởng chi là với người đàn ông như vậy. Ánh mắt nhu mì hoảng sợ nhưng vẫn mang theo tình cảm ái mộ.

Đám trẻ đi tới, Hoảng Quân khỏe mạnh kháu khỉnh, Hoảng Thì mập mạp bụ bẫm, Tuyết Vận đã trở mã dung nhan thanh tú, rụt rè thỉnh an Dận Chân, Dận Chân hỏi thăm sức khỏe, tiếp theo hỏi đến bài vở, sau đó thì ban thưởng. Một bức tranh gia đình hoàng gia hòa thuận vui vẻ yên bình, nhưng lại không có những giây phút thân mật giữa cha và con giống như khi Hoảng Huy nũng nịu với Dận Chân lúc trước

Vân Yên mới giật mình, Dận Chân tới bây giờ đã ba mươi tuổi.

- CÒN TIẾP -

(1) Một câu thơ trong bài thơ “Kim lữ y” (Áo tơ vàng) của Đỗ Thu Nương.

Hán Việt:

Khuyến quân mặc tích kim lữ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì;

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mặc đãi vô hoa không chiết chi.

Bản dịch của Hoàng Nguyên Chương:

Xin chàng đừng tiếc áo công danh

Hãy tiếc ai chờ phí tuổi xanh

Hoa nở vào xuân nên bẻ sớm

Đừng đợi tàn hoa mới bẻ cành.

Trích dẫn: Nàng đứng phía sau cúi thấp đầu, giống như một cái bóng không tồn tại. Bao nhiêu năm trôi qua, vẫn tại vị trí này, giống như vô số lần trước đây, tự giác rót rượu, tự giác đưa khăn, nàng vẫn luôn rũ mắt đứng sau lưng người đàn ông này, dõi theo những người phụ nữ trong phủ đệ càng lúc càng nhiều luôn dùng đủ loại ánh mắt dán chặt vào người chàng, dựa vào sủng hạnh dù chỉ một chút để sống qua ngày. Nàng nhìn chàng ngày càng chín chắn trưởng thành, ngày càng uy nghiêm, ban phát ơn trạch, nắm giữ toàn cuộc.

Còn nàng, từ trước đến nay vẫn luôn là người ngoài cuộc, và cũng chỉ muốn làm một người ngoài cuộc.

Dận Chân và nàng giống như hai đường thẳng không cùng một mặt phẳng nhưng lại chéo nhau, rõ ràng nhìn thì tưởng gần trong gang tấc, nhưng lại vĩnh viễn không thể giao nhau.

Cuộc đời tối kỵ nhất là lưu luyến, chứ không phải là “không có được” hay “đã mất đi”. Nàng vốn không có hi vọng gì xa vời, nếu như nói trong lòng mỗi cô gái bình thường ở thế kỉ hai mốt luôn có ước mơ về mái ấm gia đình và những đứa trẻ, vậy thì nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường trong số đó mà thôi, muốn làm một người vợ bình thường, yêu thương thấu hiểu với một người chồng bình thường, không rời xa cũng không buông bỏ, hai người nắm tay nhau đi hết một đời. Có lẽ chỉ là một điều ước nhỏ bé nhưng nàng lại vĩnh viễn không chạm tới. Hai đời làm người, mà cơ hội chưa kịp giành được đã mất đi.

Yến hội quá nửa, Na Lạp thị lau khố môi buông khăn xuống, trong lúc vô tình nhìn Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, ánh mắt lại chuyển về phía Dận Chân, dịu dàng cười nói:

- Lần trước Vân Yên bị thương nặng có lẽ vẫn chưa khỏe hẳn, không bằng lui xuống trước ăn cơm, gia thấy được không?

Dận Chân vốn cũng có ý định lát nữa cho Vân Yên xuống ăn cơm trước, không biết có nghe rõ hay không, “ừ” một tiếng nhìn về phía Vân Yên.

Vân Yên không nâng mắt lên nhìn, cúi đầu khiêm tốn cung kính tạ ơn Na Lạp thị và Tứ gia, yên lặng xoay người cáo lui.

Màn đêm buông xuống, Vân Yên nghỉ ở Tứ Nghi Đường có lẽ không còn cơm, cho nên chậm chậm rẽ vào nhà ăn ở sảnh bên cạnh, khi trong phủ có yến tiệc ở đây thường sẽ để phần cơm canh cho nô tài hầu hạ ở tiền sảnh, hiện tại trong phòng không một bóng người, tất cả mọi người đều đang ở nơi đó. Vân Yên ăn một cái bánh bao, uống một bát canh suông rồi

đứng dậy chậm rãi trở về Tứ Nghi Đường, trên đường vắng tanh không có ai.

Đêm đầu xuân nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, gió xâm nhập vào làn da khiến nàng cảm thấy lạnh như cắt.

Vân Yên ôm chặt hai cánh tay, tựa hồ nghĩ rằng làm như vậy sẽ ngăn cản những cơn gió thổi vào. Nàng đi không nhanh, vết thương cũ trên người bắt đầu âm ỉ đau, vết thương ở ngực là rõ ràng nhất, một lớp quần áo cũng không chống lại được những cơn gió, trong nháy mắt xương cốt trở nên đau đớn. Nhưng nàng đi đường vẫn rất cẩn thận, chú ý bước chân. Một mình đi trong phủ đệ to lớn quen thuộc trong kí ức mà cảm thấy hoảng hốt. Dường như trong cả kiếp trước kiếp này nàng đều sống như vậy.

Đi đến cây cầu cong cong, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tứ Nghi Đường yên tĩnh trong đêm tối.

Vân Yên nghĩ yến tiệc ở tiền sảnh chắc hẳn vẫn chưa tan, mà sau khi tiệc tan Dận Chân có thể nghỉ lại ở hậu viện.

Vân Yên đi qua cây cầu, lặng lẽ ngắm nhìn tấm hoành viết ba chữ “Tứ Nghi Đường” dưới ánh trăng, hơi khom người bước vào mảnh sân nhỏ, cành lá cây ngô đồng đu đưa trong gió tạo thành âm thanh xào xạc.

Nàng cúi đầu đẩy cửa bước vào căn phòng tối om, cơ thể vẫn còn run lên vì lạnh.

Vừa đóng cửa định xoay người lại, bỗng nhiên bị ai đó ôm từ phía sau, quả thật làm nàng sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Trong phòng còn có người!

Mùi rượu nhàn nhạt trên cơ thể hòa lẫn với mùi đàn hương thoang thoảng, mùi hương nhẹ nhàng quấn quýt lấy hơi thở của Vân Yên, hơi thở

quen thuộc đến vậy, còn có thể là ai? Linh hồn giống như bị dọa sợ bay mất khỏi cơ thể, trái tim không ngừng đập thành thịch điên cuồng, đầu vang lên ong ong. Sau khi giật mình sợ hãi qua đi là cảm giác tủi thân và bất lực ập tới, trong phút chốc bao trùm lên cả cơ thể nàng, không thể nào ngừng lại được.

- Nàng đã đi đâu? Ta đã sai Tiểu Thuận Tử đi tìm nàng!

Dận Chân ôm chặt lấy cơ thể ấy, cúi đầu dán lên gáy nàng, gò má nóng hổi dựa sát vào Vân Yên, phát hiện cơ thể yếu ớt của nàng đang run rẩy, lại gọi tên nàng, mới giật mình nhận ra mình đã làm nàng sợ hãi. Chàng vội vàng bế nàng vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống giường, rồi đi thắp đèn.

Ánh đèn vàng ấm chậm rãi chiếu sáng căn phòng, Dận Chân ngồi xuống, ôm Vân Yên vào lòng, đau lòng khẽ vuốt gò má nàng, gọi tên nàng hai lần, linh hồn nàng cuối cùng mới quay trở lại.

Linh hồn Vân Yên quay trở lại vị trí cũ, mới nhận ra mình đang bị Dận Chân ôm chặt ngồi ở mép giường, nàng cúi đầu giả vờ muốn đứng dậy, nhưng cánh tay vững chắc của Dận Chân đã giam chặt lấy nàng, khóa chặt chiếc eo mảnh khảnh của nàng. Nét mặt nghiêm túc, nhưng giọng nói tràn đầy yêu thương:

- Đừng cử động.

Ngữ khí này hoàn toàn tương phản với động tác mạnh mẽ của chàng, sự dịu dàng tình cảm trong giọng nói ấm áp ấy quả thật chưa bao giờ thay đổi.

Bóng hình Dận Chân nàng đã khắc sâu, đôi mắt đen như mực tỏa sáng dưới ánh nến. Vân Yên cắn môi, hơi cau mày thở gấp, cơ thể cứng lại.

Dận Chân vừa chậm chậm vỗ nhẹ lưng nàng, vừa nhìn nàng.

- Đã đi đâu?

Vân Yên cụp mắt xuống khẽ nói:

- Nhà ăn.

Dận Chân khẽ nhú mào,

- Sao lâu vậy?

"..." Vân Yên cúi đầu không nói. Tứ gia nói lâu, ngắn cũng là lâu.

Gò má Dận Chân tiến tới, Vân Yên nghiêng mặt tránh hơi thở của chàng đang đến gần, chàng lại đưa tay nâng gáy nàng lên.

Vân Yên lúng túng, khẽ gọi:

- Tứ gia...

Dận Chân thấy sắc mặt của nàng, nụ hôn chậm rãi rơi xuống ấn đường, hơi nới lỏng cánh tay đang giam nàng ra, nhìn nàng chăm chú.

- Tối nay, khi nàng rời khỏi tiền sảnh mà không nhìn ta. Ta bỗng nhiên hiểu ra rằng, ta không đợi được nữa rồi.

- Những năm gần đây đã xảy ra rất nhiều việc, việc này nối tiếp việc kia, ta đã suy nghĩ rất lâu, về nàng, về chúng ta.

Trong giọng nói của chàng là hơi thở đã lâu không thấy.

Hô hấp Vân Yên chợt ngừng lại, trong lòng cảm thấy vô cùng mờ mịt, đầu đã gục xuống.

- Tứ gia... Xin ngài đừng nói nữa.

Nhưng Dận Chân không để ý, chàng dịu dàng mà mạnh mẽ xoa nhẹ mái tóc của nàng, chậm chậm nói:

- Ta biết, nàng chưa bao giờ quên. Năm đó, ta đã nói với nàng, nàng cả đời đều là nô tài của ta.

Thân hình Vân Yên cứng ngắc, dùng im lặng thay cho câu trả lời. Đúng vậy, nàng vẫn luôn nhớ, cho dù chàng không nói, nàng cũng không bao giờ quên.

- Năm đó, nàng lấy câu nói không xứng đáng để hầu hạ để từ chối ta. Ta nói ra câu này, đã là cho nàng một sự nhượng bộ lớn nhất.

Trong giọng điệu ấy có sự kìm nén, có cả tủi thân, dường như chàng mới là người chịu tổn thương nhất.

- Những năm này phong ba bão táp đi qua, ta đã từng mâu thuẫn, ta muốn mỗi giây mỗi phút nàng đều gần bên ta, tốt nhất là cứ như vậy ở bên cạnh mà hầu hạ ta. Không quan tâm đến việc thân phận nàng khó tiến vào hậu viện, chỉ cần ta ích kỉ không để nàng đi... Chúng ta cùng đi đến chân trời góc biển, sống chết có nhau. Có nhiều việc, nàng trong lòng ta là rõ nhất.

Chàng thông thả nói, khi nói chàng hơi ngừng lại, trong đó lược bỏ rất nhiều gút mắc mà hai người đã tự ngầm hiểu.

Vân Yên cảm môi không nói, suy nghĩ dường như đã bay đi rất xa. Bay tới một thảo nguyên mênh mông bát ngát, bay tới con đê trong dòng nước lũ và mưa to như thác đổ, bay tới một nơi nào đó trong kí ức đã trôi đi.

Năm ngón tay chàng lùa vào những sợi tóc của Vân Yên, nâng đầu nàng lên, đối diện với đôi mắt của chàng.

- Nhưng trong lòng ta, nàng sớm đã là người của ta. Dù nàng mang thân phận gì, cả đời này ta sẽ không bao giờ buông tay.

Giọng nói của chàng trầm thấp nhưng lại bay bổng đanh thép, trong đôi mắt đen như mực đọng đầy tình cảm dịu dàng và kiên cường không cách nào suy chuyển.

- Ta sẽ không để nàng phải chịu tội thân, dù khó đến mấy nhưng ta chắc chắn sẽ cho nàng một danh phận, cho nàng một cuộc sống tốt nhất. Chỉ là nàng có tin ta hay không thôi, tội tịch của nàng, một ngày nào đó chắc chắn ta sẽ xóa bỏ. Chỉ cần nàng gật đầu, tất cả hãy giao cho ta được không?

Tình cảm sâu nặng đọng đầy từng câu chữ, giống như một kíp nổ trong nháy mắt phá vỡ quả bom kháng cự trong tim Vân Yên. Trái tim nàng thắt lại, huyết thái dương bỗng nhiên đập điên cuồng, không có con đường nào để trốn, càng không có cách nào để đáp lại.

Nàng không phải là không động lòng.

Nhưng, kẹo ngọt của người, thuốc độc của ta (2). Khoảng cách thời gian ba trăm năm sao có thể xóa nhòa? Chàng sẽ hiểu thế nào? Không, chàng sẽ không bao giờ hiểu.

Cuộc đời này Dận Chân chưa bao giờ nói những lời như vậy với người phụ nữ khác. Nhưng đêm nay chàng lại vứt bỏ thân phận của mình để cầu xin tình yêu với một nô tỳ tiện tịch.

Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm nhìn Vân Yên trước mặt, tình cảm đọng đầy trong ánh mắt giống như sóng biển cuộn cuộn, trong veo sáng ngời.

- Vân Yên, trả lời ta đi.

Nàng không mừng rỡ, không kích động, cũng không có những phản ứng mà chàng mong chờ. Khuôn mặt nàng dần trở nên trắng bệch, dưới ánh nến bập bùng, ngay cả đôi môi nàng cũng đang run lên nhẹ nhẹ, giống như bị hóc xương cá.

Từ sắc mặt của nàng có thể thấy nàng đang lưỡng lự. Bàn tay chàng càng nắm chặt hơn, hơi thở nam tính tới gần. Nàng theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

Đến gần, thì né tránh. Đến gần hơn, tiếp tục né tránh. Hết lần này đến lần khác, cuối cùng chàng bóp nhẹ gò má nàng, mạnh mẽ buộc nàng phải đối diện, nhìn vào đáy mắt.

Ánh mắt của chàng sắc bén mà mãnh liệt, dường như hận không thể nhìn thấu cơ thể nàng. Trong đêm tối, ánh mắt sáng quắc, sâu thẳm như dòng nước xoáy, khiến cơ thể và linh hồn nàng run rẩy, có cảm giác giống như bị ai đó bức đến vách núi, khiến ranh giới sụp đổ.

- Trả lời ta.

Vân Yên ghen ngào yếu ớt, tầm mắt trở nên mơ hồ. Vì sao chàng luôn muốn cố gắng vạch trần tất cả, khiến mọi thứ bị xé rách:

- Tứ gia, cả đời Vân Yên cứ hầu hạ ngài thế này không tốt sao?

Ánh mắt Dận Chân dần dần ngưng trên khuôn mặt nàng, dường như thời gian đều dừng lại.

Ánh mắt kinh hãi đau đớn của chàng giống như chiếc răng sắc bén nhất hận không thể nuốt trọn Vân Yên.

- Nói cho cùng, nàng vẫn không bằng lòng đi theo ta, đúng không?

Nước mắt Vân Yên tràn mi, rơi trên bờ môi trắng bệch.

Ngón tay Dận Chân chậm rãi lướt trên gò má nàng, giọng nói lạnh như băng, nhưng cũng nóng như lửa:

- Tám năm, Vân Yên, ta chưa từng động vào nàng dù chỉ một ngón tay. Nếu ta không yêu thương nàng, nàng thật sự cho rằng ta là hòa thượng sao?

- HẾT CHƯƠNG 83 -

(2) Ý câu này là một thứ gì đó, đối với người này là kẹo ngọt, là tốt, nhưng đối với người kia thì lại là thuốc độc, là xấu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 84: Dục Vọng (15+)

Trích dẫn: Tại sao... Cho đến cùng nàng đang suy nghĩ điều gì... Trong tim nàng...

Rốt cuộc là ai, người trong tim nàng là ai, là ai, là ai...

Dù nhiều năm đã trôi qua, chàng vẫn cảm thấy trong lòng nàng không có người khác, nhưng giờ phút này suy nghĩ đó lại xuất hiện trong đầu chàng, giống như một con quái thú thoát khỏi sự khống chế đột nhiên xông ra. Mỗi mệt, đắng chát, tức giận, đau đớn... giống như một cái bình chứa nhiều gia vị khác nhau không cẩn thận bị ai đó làm đổ, cảm giác hỗn loạn đáng sợ này trong nháy mắt lấn áp lý trí của chàng.

Càng không biết bắt đầu từ khi nào hoảng sợ và hoang mang thế này.

Hai chân Vân Yên bị Dận Chân mạnh mẽ nắm chặt, nàng hoảng hốt giãy dụa muốn thoát ra thì đùi chàng đã đè lên ——

Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt Vân Yên mở to, sợ hãi kêu lên thành từng tiếng, hoảng hốt, hoang mang, yếu đuối... Những âm thanh hỗn độn đan xen vào với nhau, khuôn mặt nàng vừa nóng như lửa đốt lại vừa lạnh buốt như băng, tiếng ù ù vang lên hai bên tai, hô hấp của từng tế bào trên cơ thể đều ngừng lại, dường như chỉ còn lại xúc cảm ở giữa hai đùi.

Cứng rắn, nóng hổi.

Đúng vậy, nàng chưa bao giờ trải qua. Ở thế giới kia chưa từng, ở đây thì càng không, nhưng nàng biết đó là cái gì. Tám năm, sớm chiều bên

nhau, cho dù khi da thịt kề nhau, nhưng Dân Chân chưa bao giờ ép buộc nàng phải đối diện với dục vọng của chàng như thế này.

Trong nháy mắt cơ thể nàng giống như bị thiêu đốt, bắt đầu giãy dụa, nhưng ý định này hoàn toàn là điều xa vời. Nàng muốn ngồi lên, muốn xuống giường, muốn chạy trốn, còn chàng chỉ với đôi tay mạnh mẽ đã nhẹ nhàng ôm chặt được vòng eo nhỏ bé mảnh mai của Vân Yên, dễ dàng đè nàng xuống giường, giữ chặt hai chân.

Ánh hoàng hôn còn sót lại hắt vào tấm màn, dưới ánh nến bập bùng, khuôn mặt Dân Chân trở nên mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện. Chỉ có đôi mắt vẫn sáng như sao, nhìn chăm chăm vào Vân Yên, rồi bỗng nhiên tối thẫm lại, cũng đủ khiến cho Vân Yên không cách nào hít thở nổi.

- Không... Tứ gia... Buông nô tỳ ra.

Vân Yên nghẹn ngào nước mắt, giãy dụa giống như con phù du (1) bị hoảng sợ, cánh tay và vòng eo nhỏ bé yếu ớt hoàn toàn không thoát khỏi Dân Chân, đôi chân mảnh khảnh vùng vẫy trong vô vọng, ngược lại càng làm chàng thêm say đắm. Giãy dụa đấm đá hết lần này đến lần khác đều bị chàng ấn chặt xuống, hơi thở càng trở nên nặng nề, nhiệt độ ở bên dưới cơ thể chàng càng thêm nóng rực như lửa đốt.

Vân Yên nhận ra được điểm ấy, dòng nước lũ hoảng sợ trong lòng dâng cao như muốn phá vỡ mọi thứ. Trong phút chốc nàng không kịp suy nghĩ bản thân mình nên ngừng giãy dụa lại hay tiếp tục theo bản năng, bỗng mọi chuyện ập đến như trời đất xoay chuyển, nghiêng trời lệch đất.

Nàng còn chưa kịp định thần thì đã bị Dân Chân xoay người đè xuống giường, thân hình cao lớn của chàng chen vào giữa hai chân nàng, vai và lưng hạ thấp xuống hoàn toàn che khuất nửa người Vân Yên, mái tóc dài đen mượt từ sống lưng trượt xuống bên trái bờ eo, tua dài màu vàng rủ xuống, rơi trên bộ quần áo mộc mạc màu vàng trắng của hạ nhân.

Vân Yên không thể hít thở nổi, hơi thở đã bị người bên trên mạnh mẽ nuốt sạch. Đôi môi chàng cắn lên, nhanh như chớp bắt giữ môi nàng làm tù binh, điên cuồng chiếm hữu.

Nụ hôn này của Dận Chân vô cùng mãnh liệt, không ngừng dùng lưỡi xâm chiếm khoang miệng mềm mại của nàng, càng lúc càng sâu. Nước bọt trong hai khoang miệng, sự mềm mại đầy bí ẩn, nụ hôn đầy trần trọc, tiếng hít thở nặng nề đầy gợi cảm của người đàn ông và tiếng nước nở nghẹn ngào yếu đuối của cô gái giao hòa trong tiếng cắn xé giữa hai môi lưỡi. Xúc giác và thính giác, không, tất cả giác quan trên cơ thể đều mang theo một dòng điện không tên, xâm chiếm từng ngõ ngách, khiến cả cơ thể run rẩy, hơi thở chiếm đoạt từng tắc da tắc thịt, rong ruổi không biết đường về.

Dục vọng của chàng chen giữa hai chân nàng, thậm chí môi lưỡi chàng càng điên cuồng hơn, muốn dùng sức ép nàng đến gần mình, để dục vọng càng đến gần hơn. Nụ hôn giữa môi và răng khiến nàng lơ lửng muốn nổ tung, say mê nồng cháy.

Đây là lúc khi bản năng đàn ông không kiềm chế được, cũng là sự âu yếm vượt ve đầy khoái cảm không ngừng nghỉ. Chàng mạnh mẽ cường tráng, càng làm nổi bật lên sự bất lực yếu đuối của nàng.

Đầu lưỡi cưỡng ép xâm nhập và cơ thể mạnh mẽ của Dận Chân khiến Vân Yên nằm dưới sợ hãi, nghẹn ngào giãy dụa trong vô vọng

Trời đất trong thế giới của Vân Yên đã bị nhuộm thành một màu đen, huyết thái dương nhảy điên cuồng, đôi môi bị lưỡi của chàng ép mở ra, bị chặn giữa hai chân là đỉnh dục vọng mỗi lúc một nóng bỏng, cứng rắn và to lớn như muốn làm đau nàng. Càng đến gần càng khiến nàng sợ hãi muốn sụp đổ. Nhưng nàng không có cách nào kêu lên, bởi môi nàng đã bị chặn kín, thậm chí chàng không cho nàng cơ hội để hít thở.

Chất vải thô sơ của chiếc quần hạ nhân đè trên tà áo màu đen tôn quý thêu hoa văn màu vàng, hai loại vải có chất liệu khác nhau quần quýt với nhau, nhìn hoàn toàn xa lạ, vô cùng gai mắt.

Sẽ không có người phụ nữ bình thường nào thích cảnh giác hoảng sợ và bị một người đàn ông cường ép thế này, cho dù người đàn ông đó là chàng.

Cơ run rẩy giống như lửa rừng lan đến cùng với nhiệt độ nóng bỏng trong môi lưỡi và trên cơ thể của chàng khiến nàng càng chìm sâu vào cơn mê man, nhưng trong tim nàng lại không có lửa, thậm chí còn đang run rẩy.

Đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh dần dần trượt khỏi bờ lưng vững chãi của Dận Chân, một chiếc giày tuột khỏi bàn tay bàn chân xinh xẻo dưới ống quần rơi xuống giường, mắt cá chân mảnh dẻ mềm oặt co ro dưới lớp áo bào của chàng, dường như hơi thở của ham muốn tình yêu kín đáo mơ hồ khiến con tim phát cuồng dần được thể hiện rõ ràng.

Hơi thở của Dận Chân tràn ngập hoóc-môn nam tính và sạch sẽ, mê say mà gợi cảm. Chàng vẫn hôn nàng, vẫn vò nàng không ngừng như vậy, không muốn rời xa nàng dù chỉ một phân, từ bên trái đến bên phải, từ dưới cầm lên đến bên trên, mỗi một tấc da đều giao hòa với đôi môi chàng.

Chàng hơi khép mắt lại, trong đôi mắt dưới hàngmi dài có một tình cảm mãnh liệt không gì sánh được, khiến phụ nữ không thể không chối từ.

Chàng ngăm nhìn Vân Yên dưới thân mình, đôi mắt khép hờ chứa đầy dục vọng bùng cháy trong ánh nến leo lắt, cơ thể không thể kiềm chế được ham muốn vô cùng đau đớn.

Nàng nhỏ bé thanh thoát như vậy, thích hợp nhất là với đôi tay chàng, chỉ một tiếng thở gấp cũng đủ để khiến chàng hồn bay phách lạc.

Còn nàng thì không biết, đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ được gì, từng con sóng trong cơ thể cuộn trào, băng và lửa giao tranh với nhau. Nàng ngập ngừng không biết phải làm sao, cũng không hồi đáp lại, thế nhưng lại làm chàng thêm nổi giận. Dường như tất cả những nụ hôn như muốn đòi lại những năm qua đã phải nhẫn nại kiềm chế.

Vân Yên như đang lạc vào mộng cảnh sâu thẳm tĩnh mịch, vô số đoạn ngắn và ký ức vụn vặt trong đầu trong phút chốc lao qua vùn vụt rồi biến mất, kiếp trước kiếp này, sức lực chẳng còn gì.

Tương tự, nhưng lại không giống nhau.

Thật ra, cũng chưa có điều gì thay đổi.

Nếu như trong cuộc đời vẫn giữ vững được tôn nghiêm và những điều tốt đẹp vốn có, thì những thứ đó rồi cũng sẽ ra vỡ tan tành mà thôi. Chỉ là chàng vẫn chưa hiểu ra điều đó.

Có lẽ, cuối cùng sẽ chẳng ai hiểu.

Cơ thể Vân Yên ngày càng nóng, nhưng tim ngày càng lạnh. Không thể khống chế, chống cự lại sự ép buộc của chàng trong vô vọng.

Bàn tay chàng giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, tựa hồ muốn dày vò hóa nàng thành một vũng nước.

Ngón tay chàng nâng tấm lưng gầy gò của nàng lên, giống như chỉ cần hơi dùng sức cũng có thể bóp vỡ nàng.

Chàng theo bản năng di chuyển hai tay mình, chạm tới cúc áo trên vạt áo nàng, toàn thân nàng bỗng run lên.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong gang tấc dưới ánh nến bập bùng, có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mi của người ấy, còn có thể nhìn

thấy cả bóng dáng chính mình trong đôi mắt của người đối diện ——

Đôi môi Vân Yên hơi mở ra, nỉ non không thành tiếng, hình như là hai tiếng “Tứ gia”, nước mắt tràn mi, cơ thể nhỏ bé gầy gò run rẩy co rúm lại, khóc không ra tiếng.

Dận Chân dừng lại, thời gian trôi qua lâu tựa như một thế kỉ. Chàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bên tóc mai nàng, nhìn cô gái đang co người nghẹn ngào khóc khiến tâm phẫn chàng đau xót.

Tại sao lại là nàng? Nhỏ bé, gầy gò, bình thường, tĩnh lặng như vậy nhưng lại khiến chàng bất cứ lúc nào cũng có thể điên cuồng vì nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể đau đớn cho nàng.

- Ta nên làm gì với nàng đây...

Dận Chân nhắm mắt lại thở dài một hơi, hơi nhồm người dậy để không đè lên nàng. Như đang hỏi nàng cũng như đang hỏi chính mình. Phải làm sao đây. Chàng đối với cô gái này, không còn cách nào khác.

- Vân Yên... Nàng muốn gì... Rốt cuộc thì nàng muốn gì... Nói cho ta biết đi...

Đường cong cương nghị của chiếc cằm dưới ánh nến càng khiến Dận Chân thêm gợi cảm, khiến người khác phải nín thở, gò má chàng dán lên khuôn mặt đầm nước của nàng, giống như đang dỗ dành, lại giống như đang mê sảng.

Vân Yên tựa như con thú nhỏ bơ vơ yếu đuối, cuộn tròn trong khuỷu tay chàng, lắc đầu không nói gì, nước mắt thấm đầm vạt áo chàng.

Dận Chân cắn chặt răng trầm mặc, rồi nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu mềm mại của nàng, chậm rãi nói, đừng sợ.

Vân Yên cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại. Hàng mi sụp xuống hơi run lên, như có như không quét qua khuôn mặt càng, nàng lại im lặng như trước, nước mắt nơi khóe mắt như có thể khiến con người điên cuồng tĩnh lặng trở lại. Có một thứ gì đó ngấm vào, khiến suy nghĩ Dận Chân rối loạn, giữ không được, nắm không nổi.

Những hình ảnh trong đầu lúc ẩn lúc hiện như trong sương mù, nhìn không thấy rõ ràng lại bắt đầu quanh quanh quẩn quẩn, trong lòng mơ hồ muốn giữ chặt, nhưng khi mở bàn tay ra lại phát hiện nó đã chạy trốn qua các kẽ ngón tay tự bao giờ.

- HẾT CHƯƠNG 84 -

(1) Con phù du: thuộc bộ cánh phù du. Phù du là nhóm côn trùng tương đối nguyên thủy, xuất hiện từ hơn 300 triệu năm trước, thể hiện một số đặc điểm của cổ xưa có lẽ đã hiện diện ở những côn trùng bay đầu tiên.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 85: Mềm Mại

Trích dẫn: Giữa hai người không ai lên tiếng.

Vân Yên cuối cùng cũng nâng mắt lên nhìn chàng, dưới ánh nến leo lắt, con người đen tuyền của nàng bỗng nhiên vụt sáng, mang theo sự êm dịu trong veo đến kỳ lạ khiến người đối diện trầm mê. Mái tóc nàng đã xõa tung, một vài sợi tóc rơi xuống gò má và hàng lông mày mềm mại, khuôn mặt nhỏ bé trong khuỷu tay Dận Chân giống như một con chim non xù lông, khiến người khác thương yêu muốn đến gần che chở.

Trong ánh mắt nàng có chàng, nhưng cũng có thể không có, bóng đêm đan xen giữa con người và hàng mi giống như một linh hồn không tồn tại ở thời không này.

Có đau thương, có cả tình cảm. Có chút gì đó yếu đuối, nhưng trong đó có cả kiên cường.

Bàn tay Dận Chân nhẹ nhàng vuốt ve gò má, hàng mi mềm mại của Vân Yên. Đầu ngón tay run lên khe khẽ. Lặng lặng dừng trên hàng mi dài cong cong của nàng thật lâu, tim bỗng nhiên thắt lại, dường như có thứ gì đó từ đáy lòng rung động, phá kén chui ra.

Cánh tay mạnh mẽ của Dận Chân bất ngờ ôm chầm lấy Vân Yên, siết chặt, thật chặt nàng vào trong lòng mình. Nàng dựa người vào đầu giường, ngồi trên áo bào của chàng, hai gò má vùi trong vạt áo tơ lụa mềm mại, mùi hương trong trẻo ngực chàng dần dập kéo đến, tràn ngập trong khoang mũi nàng.

Chỉ là một cái ôm như vậy, dưới đôi môi nàng là trái tim người ấy đang đập, nhịp tim ấy lại khiến nàng loạn nhịp và say mê hơn so với cái hôn nồng nhiệt khi này.

* * * * *

Vân Yên cúi người chậm rãi trải ga giường mới, bàn tay cẩn thận vuốt thẳng từng nếp nhăn.

Không còn nếp nhăn, không còn bừa bãi. Tất cả đều trở về với sạch sẽ và bình yên.

Căn phòng rất yên tĩnh, trời đã về khuya. Ánh trăng sáng trong ngoài cửa sổ xuyên qua song cửa được mở một nửa hắt vào, mang theo hương hoa ngọc lan thoang thoảng và bóng lá cây loang lổ.

Một vài sợi tóc trên trán rơi xuống, nàng tiện tay vén ra sau tai, sau đó đứng lên.

Vân Yên yên lặng đến chái phía tây lấy nước nóng, nhanh chóng lau qua mặt mình. Khi cởi áo ngoài nàng cảm thấy bên hông đau âm ỉ, vén yếm lên xem, những chỗ có dấu ngón tay mờ mờ đỏ lên, là dấu vết để lại khi Dân Chân không kiềm chế được mình giữ chặt eo nàng.

Chợt có tiếng động vang lên ngoài cửa, Vân Yên nhanh chóng khép áo ngoài của mình vào.

Bóng hình cao lớn xuất hiện bên ngoài tấm rèm mỏng của ván cửa gian phòng nhỏ, đứng yên, nhưng lại trầm mặc

Không hề cử động, cũng không nói gì.

Vân Yên cẩn môi ngẩng đầu lên nhìn bóng hình bên ngoài rèm vải mỏng, biết chàng đã quay trở về.

Chàng chợt ho lên mấy tiếng, tiếng ho đã trở nên hơi khàn, rồi nhanh chóng kiềm chế xuống.

Vân Yên cau mày vội vàng kéo cửa ra, thấy tay Dận Chân đang nắm lại thành quyền che bên môi, đôi mắt đen tuyền sụp xuống. Lòng bàn tay nàng có thể cảm nhận được, trên áo bào của chàng nhuốm đậm khí lạnh của đêm qua và những hạt sương sớm nay.

Các ngón tay của Vân Yên hơi ngừng lại, vội vàng đưa chàng vào trong phòng. Nhanh chóng đốt lò sưởi lên, sau đó ngồi xổm xuống giúp chàng cởi giày.

Căng chân, rồi đến mắt cá chân trong tay nàng đều lạnh như băng. Trái tim Vân Yên đau nhói, dùng lòng bàn tay mình ủ ấm chân chàng.

Dận Chân đưa tay kéo nàng lên, Vân Yên nắm lấy ngón tay chàng, nhận ra ngay cả ngón tay chàng cũng lạnh buốt. Kìm lòng không dặng cau mày nhìn chàng.

Dận Chân mỉm cười, lắc đầu nhẹ nhàng nhấp môi nói không sao.

Vân Yên mím môi không nói gì, nắm thật chặt ngón tay chàng. Một lúc lâu sau mới đứng lên bưng nước tới, giúp chàng rửa mặt rửa chân thay quần áo.

Sau đó nàng lấy thuốc viên đặc trị chữa ho trong chiếc tủ nhỏ cho Dận Chân uống, dìu chàng dựa vào giường, sờ trán chàng, may mắn không sốt.

Dận Chân nắm lấy cổ tay nàng, đặt vào lòng bàn tay mình, bên trên có một vết đỏ mờ mờ. Ngón tay chàng nhẹ nhàng xoa lên.

- Đau không?

Vân Yên khẽ khàng lắc đầu

Dận Chân hơi nghiêng đầu muốn khom người mở chiếc tủ nhỏ, Vân Yên vội giữ chàng lại.

- Tứ gia muốn lấy gì ạ?

Dận Chân nói:

- Trong ngăn đầu tiên có một chiếc bình nhỏ màu xanh ngọc, là cao Linh Lung.

Vân Yên chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn khom người xuống lấy ra, đặt vào trong tay Dận Chân.

Dận Chân nhẹ nhàng mở nút bình ra, ngón trỏ di chuyển trên miệng bình, nhẹ nhàng đổ ra. Cao Linh Lung óng ánh trong suốt màu vỏ quýt nhạt trên ngón tay thon dài của chàng vô cùng hút mắt. Chàng kéo cổ tay Vân Yên đến, Vân Yên muốn rút về nhưng bị chàng giữ chặt.

Dận Chân nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, bôi cao thuốc trong suốt lên vết đỏ, động tác nhẹ nhàng dịu dàng.

Vân Yên cảm nhận được cao thuốc lành lạnh dần dần ngấm vào làn da, nàng cúi thấp đầu không nói gì.

Đôi tay nhỏ bé của Vân Yên cuộn tròn trong đôi tay to lớn mạnh mẽ của Dận Chân, chỉ lớn bằng một nửa bàn tay chàng. Bàn tay mảnh dẻ như vậy nhưng lại không mềm mại trắng trẻo như các cô thiên kim tiểu thư, bởi vì phải giặt quần áo và làm việc dọn dẹp quanh năm suốt tháng nên làn da trắng bệch trong suốt. So sánh với đôi tay sạch sẽ hoàn mỹ không bao giờ dính nước của Dận Chân, quả là vô cùng tương phản, tương phản đến tàn khốc.

Dận Chân tỉ mỉ ngấm cổ tay còn lại của nàng,

- Còn đau chỗ nào nữa không?

Vân Yên hơi khựng lại, yên lặng lắc đầu.

Bàn tay Dận Chân chạm tới bên eo nàng, ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống.

- Chỗ này thì sao?

Eo Vân Yên co rúm lại theo phản xạ, nói:

- Không sao ạ.

Nhưng cái cau mày trong nháy mắt và sự kìm nén trên sắc mặt vẫn bị ánh mắt nhạy bén của chàng thu vào.

- Nào, để ta xem.

Hô hấp Vân Yên chợt ngừng lại, đè lại ngón tay chàng, thấp giọng nói:

- Tứ gia... để tôi tự làm.

Dận Chân nhìn chăm chú vào khuôn mặt ấy, chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng đặt bình thuốc nhỏ vào lòng bàn tay nàng, khẽ gấp năm ngón tay lại, ý bảo nàng giữ chặt. Sau đó đưa tay nhu hòa khép lại vạt áo ngoài cho nàng:

- Đêm xuống lạnh, nhớ mặc thêm nhiều áo.

* * * * *

Sáng hôm sau dậy sớm, Vân Yên đang cài cúc áo cho Dận Chân, Dận Chân đưa tay nhẹ nhàng ôm eo nàng. Vân Yên nhạy cảm rụt người lại, da thịt trong nháy mắt run lên, khuôn mặt thoáng vụt qua vẻ lúng túng:

- Tứ gia.

Đôi mắt đen như mực của Dận Chân đầy thương yêu nhìn vành tai mềm mại đã đỏ bừng của nàng, ngón tay không hề mang theo dục vọng khê khàng vuốt ve, không sao buông tay được.

- Đã khỏe hơn chưa?

Vân Yên vội vàng gật đầu nói vâng.

Dận Chân nhìn nàng, khuôn mặt đông đầy ý cười, nắm tay lại đặt lên môi ho nhẹ mấy cái.

- Mặc thêm áo vào đi, chúng ta cùng đến xem mảnh đất xây hoa viên.

Bởi vì mảnh đất xây hoa viên được Khang Hi ban cho nằm ở ngoại ô phía tây, nên phải mất một khoảng thời gian mới đến, Dận Chân và Vân Yên cùng đi xe ngựa tới.

Khi lên xe ngựa, gã sai vặt cung kính khom lưng xuống cho Dận Chân giẫm lên, đó là hành động sự tôn quý, lên xe xong chàng xoay người lại đưa tay ra cho Vân Yên. Vân Yên nhất thời ngây người đứng nguyên tại chỗ, nàng không muốn giẫm lên lưng người khác, nhưng lại không có cách nào để lên xe.

Trong giây phút xấu hổ này, trong lòng nàng đã hạ quyết tâm chuẩn bị cố gắng trèo lên. Dận Chân cup mắt xuống, phẩy tay cho gã sai vặt lui ra rồi nhảy xuống xe ngựa, nói với Vân Yên, nào.

Bàn tay ôm eo nàng, nhẹ nhàng bế lên, sau đó đặt nàng lên xe.

Đã rất lâu rồi Vân Yên chưa ra ngoài, đặc biệt là đi cùng với Dận Chân trong kinh thành.

Tấm rèm cửa sổ xe ngựa tung bay theo làn gió, ngoài cửa xe, ánh nắng rực rỡ tươi đẹp. Năm Khang Hi thứ bốn mươi sáu, thành Bắc Kinh thái

bình thịnh thế, người dân trong thành Bắc Kinh an lạc hưởng phúc. Sự hạnh phúc trên khuôn mặt họ khiến Vân Yên muốn ngắm nhìn mãi không thôi, ánh mắt một lúc lâu sau mới rời đi.

Bỗng nhiên Vân Yên cảm thấy gò má mình nóng lên, giật mình muốn nghiêng đầu lại thì chạm phải khuôn mặt của Dận Chân, đành phải lùi ra một chút, nhận ra chàng cũng đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như, dường như cũng nhìn ra những gì trong lòng Vân Yên suy nghĩ. Sự cao quý và dịu dàng giữa hai đầu lông mày hơi ngừng lại, kì lạ kết hợp lại với nhau.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 86: Du Thuyền (Một)

Trích dẫn: Trên con đường nhỏ bên ngoài cửa sổ, chiếc lò trắng trước quầy hàng đang bốc khói nghi ngút, đám trẻ con sôi nổi rộn rã vây xung quanh. Người bán hàng đứng sau bếp lò nở nụ cười hiền hậu dùng muôi vẽ hình gì đó lên bàn, làn khói mờ ảo che khuất khuôn mặt của anh ta. Vân Yên nhìn vô cùng say sưa, cho đến khi bọn họ biến mất trong tầm mắt.

Người bán hàng kia cũng chín chắn hơn rồi.

Vậy còn đứa bé đó thì sao? Năm đó cậu nhóc muốn vẽ bức tranh đường hình Vân Yên, bây giờ cậu nhóc đã cao bao nhiêu rồi? Dáng vẻ ra sao rồi?

Vân Yên phục hồi lại tinh thần, nhận ra ánh mắt của Dận Chân đã từ ngoài cửa sổ quay trở về khuôn mặt nàng, liền cúi thấp đầu.

Càng đến gần ngoại ô phía tây, bầu không khí càng trong lành. Cảnh vật xung quanh thu vào trong tầm mắt hấp dẫn muốn nhìn mãi không thôi.

Khi xuống xe, Dận Chân ôm eo Vân Yên bế khỏi xe ngựa, nhẹ nhàng đặt xuống.

Vân Yên vừa mới đứng vững, tầm mắt bao quát xung quanh, trong lòng xúc động, tinh thần thoải mái thanh thản.

Mảnh đất này, trong con mắt của những người tinh tường quả thật là non nước hữu tình, là mảnh đất vô cùng tốt được ông trời ưu đãi!

Nơi đây là khu đất triều đại trước để lại, giống như một mảnh ngọc chưa mài tuyệt đẹp có giá liên thành, chỉ đợi người có tài năng trác tuyệt đến khai phá sức hấp dẫn khuynh thế của nó!

Dận Chân đứng một lát thì có nô tài tiến đến chào đón thỉnh an. Dận Chân phẩy tay, rồi cất bước đi vào. Vừa mới đi được một bước, chợt quay người lại nhìn Vân Yên vẫn đứng nguyên tại chỗ, khoe môi bất giác cong lên:

- Vân Yên.

Hai người được dẫn vào trong, Dận Chân thuận tay lấy bản vẽ hoa viên từ tay hạ nhân, sau đó đứng nói chuyện với một vài người đàn ông trẻ tuổi. Ngón tay thon dài của chàng thỉnh thoảng chỉ vào một điểm nào đó trên bản vẽ, có khi thì ngẩng đầu lên chỉ về một nơi nào đó non xanh nước biếc phía xa xa. Trên khuôn mặt trầm tĩnh nghiêm túc và chuyên chú đến gợi cảm.

Vân Yên vẫn đứng sau lưng Dận Chân, lặng yên nghe bọn họ bàn bạc về thiết kế xây dựng hoa viên, thưởng thức tài hoa của những nhà thiết kế thời cổ đại, ánh mắt thỉnh thoảng dừng trên khuôn mặt góc cạnh của Dận Chân. Không ai biết rằng, chỉ là một nô tài xoàng xĩnh không đáng để mắt tới như vậy lại có thể nghe hiểu những điều bọn họ nói.

Dận Chân gật đầu, rồi hơi phất tay. Những người đàn ông trẻ tuổi đó lui xuống. Chàng xoay người lại, gió xuân phối bay tà áo chàng:

- Lại đây.

Vân Yên đi theo Dận Chân vào trong mảnh đất xây hoa viên, càng đi vào sâu tầm mắt càng được mở rộng, lúc này Vân Yên mới nhận ra nơi này lại rộng đến vậy, dù bây giờ mới bắt đầu xây nhưng đã mang đậm khí chất hoàng gia.

Hồ nước lớn được đánh dấu trên bản vẽ xuất hiện trước mắt nàng, nhưng đường cong trên bản vẽ sao có thể tuyệt đẹp như nàng đã hình dung? Dòng nước màu xanh biếc giống như một viên trân châu quý giá, quả thật là dùng ngọc bích để khảm lên một vùng rộng lớn.

Dận Chân kéo Vân Yên đến bên bờ hồ, nàng mới hoàn hồn nhìn chiếc thuyền tinh xảo trước mặt, thân thuyền màu đỏ sẫm, hoa văn được chạm rồng tinh tế, rọi bóng xuống hồ nước trong ánh nắng ngày xuân, rục rờ rạng ngời.

Dận Chân vén áo bào bước lên thuyền, sau đó đỡ Vân Yên lên, con thuyền mới chầm chậm rời khỏi bờ, xuôi theo dòng nước đến nơi non xanh nước biếc tĩnh mịch.

Dận Chân lặng yên đứng ở đầu thuyền, cầm bản vẽ trong tay, ánh mắt xa xăm. Bóng lưng chàng đơn độc cứng cỏi. Tà áo bay trong gió, đẹp tựa như trong tranh.

Vân Yên không vào khoang thuyền, cũng không đi lên làm phiền chàng. Bóng dáng gầy gò nhỏ bé của nàng đứng chếch trên mạn thuyền phía sau chàng, quay đầu ngắm nhìn một màu xanh rì ở hai bên bờ, dưới ánh nắng mùa xuân, giữa nước và trời muôn màu muôn vẻ như trong một giấc mộng.

Thuyền đi vào trong núi, xung quanh là những hòn đảo nhỏ nằm rải rác. Những gợn sóng lăn tăn khi con thuyền rẽ sóng cũng khiến nàng nhìn đến chăm chú, tim đập loạn nhịp. Nhưng suy nghĩ không biết đã phiêu dạt đến nơi nào.

Một đôi tay bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, Vân Yên giật mình cơ thể cứng đờ, vành tai đã đỏ ửng, đến cả lông tơ trên người cũng dựng đứng lên, xoay nửa người lại muốn lùi ra.

Nhưng lồng ngực ấm áp vững chãi đã dán lên cơ thể nàng, mang theo sự thân thiết dịu dàng nhưng không được phép chối từ.

Không quá chặt, nhưng cũng không quá hờ hững.

Dận Chân ngẫm chấp nhận sự chống cự của Vân Yên, nửa ôm người nàng, cúi đầu đặt cằm lên đỉnh đầu ấy.

- Thích nơi này không?

Giọng nói chàng vẫn trầm thấp đến vậy, trong trẻo như thế.

Vân Yên hơi nghiêng mặt gật đầu, muốn xoay người lại nhưng Dận Chân đã ôm chặt thắt lưng.

- Vậy sau này chúng ta sẽ đưa Tứ Nghi Đường đến đây nhé, xuân nghi hoa, hạ nghi phong, thu nghi nguyệt, đông nghi tuyết, tứ nghi nhân gian (1).

Giọng chàng trầm thấp giống như thi nhân đang ngâm nga một câu thơ về thiên nhiên, tình cảm, du dương, nhẹ nhàng, ấm áp xiết bao.

Hơi thở của chàng thổi qua tai Vân Yên, vô tình nhưng lại giống như cổ ý, những nơi hơi thở đi qua đều khẽ khàng run rẩy. Ánh mắt Dận Chân chạm tới làn da mịn màng hơi ửng đỏ phía sau tai, đặt môi mình lên đó, nhẹ nhàng hôn.

Đầu lưỡi chàng lướt qua nơi lõm mềm mại phía sau tai, rồi ngậm hờ vành tai xinh xắn cong cong như vỏ sò. Tư vị thật khó nói, quyến rũ đến kì lạ.

Chàng đột nhiên thân mật như vậy khiến trong người Vân Yên như có một dòng điện mạnh xẹt qua. Vân Yên giật nảy mình, cả cơ thể run rẩy, tiếng ghen ngào không ngăn được bật khỏi đôi môi:

- Tứ gia!

Chàng ôm nàng vào lòng, gò má dán chặt vào gáy nàng. Chàng hôn mạnh, đầu lưỡi như mang theo dòng điện, theo bản năng liếm từ vành tai, dần dần đi sâu vào trong tai.

Tiếng nước nở tắc nghẹn nơi cổ họng, trong cơ thể Vân Yên có thứ gì đó căng cứng giống như sợi dây đàn, trong nháy mắt đứt thành từng mảnh, lửa nóng như giông như từng cơn thủy triều đột ngột đánh úp tới

Hành động của người đàn ông trong khung cảnh núi sông tươi đẹp đến dường vậy còn mê người hơn cả hoan ái giữa những người bình thường.

Vân Yên run rẩy đứng không vững, đầu óc choáng váng giống như viên đá nhỏ rơi xuống mặt hồ phẳng lặng tạo thành những con sóng lăn tăn, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng không dám lớn tiếng gọi chàng, trên đầu thuyền trống vắng không người có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mái chèo khua thành từng nhịp của người lái nơi cuối thuyền.

Nụ hôn của Dận Chân vẫn dai dẳng, thiêu đốt từng nơi đi qua. Rồi đôi môi chàng rời đi, bàn tay xoay người Vân Yên lại. Vân Yên tưởng rằng chàng cuối cùng cũng buông tay, muốn đẩy chàng ra, nhưng hai chân như bị rút hết sức lực, nàng lao đảo rồi mới phát hiện ra mình sắp ngã về phía sau. Dận Chân tỉnh lại trong cơn mê say, trong nháy mắt nhanh chóng bắt lấy tay nàng. Trên đầu thuyền có hai bóng dáng cùng rơi xuống hồ, “tôm” một tiếng, bọt nước tung bay trong khoảng không ——

Trong phút chốc nước hồ mát lạnh vây xung quanh Vân Yên, một khắc này tất cả những sợ hãi hoảng loạn xâm chiếm tâm trí nàng. Nàng cảm nhận được cơ thể mình đang chìm xuống, nước ở xung quanh đè ép màng nhĩ và suy nghĩ. Một giây đồng hồ này dài tưởng như một thế kỉ.

Nhưng bàn tay người ấy vẫn chưa từng buông khỏi cổ tay nàng, nàng nhận ra cơ thể của mình đang được ôm chặt rồi kéo lên, mở mắt ra là nhìn thấy khuôn mặt của chàng.

Trong làn nước trong trẻo, chỉ là một cái chớp mắt như vậy. Chàng bơi tới, một tay nâng nàng lên, rồi đôi môi áp xuống, truyền không khí vào.

Lửa nóng, lạnh buốt.

Chàng ôm chặt nàng vào lòng, hai người nổi trên mặt nước, thở mạnh từng hơi. Tay chàng đặt bên eo nàng, để hai chân nàng vòng qua lưng mình, rẽ làn nước, bơi đến bên chiếc thuyền.

Dưới ánh mặt trời, những giọt nước chảy xuống từ tóc và gò má hai người, óng ánh lóa mắt.

Con người trong đôi mắt chàng giống như đá vỏ chai (2), vừa sâu thẳm như đại dương vừa tuyệt đẹp đến hoàn hảo. Vân Yên nhẹ nhàng thở ra từng hơi, lúng túng cắn môi. Hai chân vẫn vòng qua bờ eo gầy của chàng, hơi run rẩy.

Các nô tài trên thuyền hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch muốn xuống, nhưng Dận Chân đưa tay ra ngăn cản. Trên khuôn mặt chàng nở nụ cười lạnh lùng, khiến lòng người kinh hãi.

– HẾT CHƯƠNG 86 –

(1) Câu gốc: 春宜花, 夏宜风, 秋宜月, 冬宜雪, 四宜人间. Tạm dịch nghĩa: Mùa xuân hoa nở khắp vườn, mùa hạ với những cơn gió mát, mùa thu trăng sáng vàng vạc, mùa đông tuyết trắng phủ khắp nơi, sống ở đây đây bốn mùa đều khiến lòng người dễ chịu.

Bốn câu thơ đầu xuất phát từ bài thơ “Tứ Nghi Thư Ốc” được Càn Long sáng tác vào năm 1744 (năm Càn Long thứ chín). Tứ Nghi Thư Ốc hay phòng sách Tứ Nghi là một trong mười bốn cảnh đẹp của Viên Minh Viên, gồm 5 tòa nhà, chính điện gọi là An Lan Viên.

(2) Đá vỏ chai: hay còn gọi là Obsidian, là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mác ma phun trào.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 87: Du Thuyền (Hai)

Cuối cùng hai người cũng được kéo lên thuyền, mái tóc Vân Yên đã xõa tung, giống như chú chim nhỏ bị rơi xuống nước, chú chim với đôi cánh ướt sũng được Dận Chân bế vào trong khoang thuyền.

Khoang thuyền xa hoa đẹp đẽ giống như một gian phòng, bình phong, chiếc bàn, ghế ngồi, giường chiếu, và tấm chăn mềm mại, tất cả đều vô cùng tinh xảo và ấm áp. Nhưng khi cánh cửa giữa trong và ngoài khoang thuyền được kéo vào, không gian bỗng trở nên bí bách, yên tĩnh và ngăn cách tuyệt đối với thế giới bên ngoài.

Quần áo lạnh lẽo ướt đầm dính sát vào làn da khiến da gà nổi lên. Nàng run lẩy bẩy từng cơn, nhưng không biết trái tim và cơ thể, nơi nào mới đang run rẩy.

Chỉ trong tích tắc, Vân Yên vẫn đang trong cơn mơ màng được Dận Chân đặt xuống chiếc giường mềm mại trong khoang thuyền.

Dận Chân đặt nàng xuống, rồi đi đến chiếc tủ âm tường. Từng giọt nước trên sợi tóc rơi xuống hàng mi, nàng đưa tay muốn gạt đi, Dận Chân quay trở lại bỗng giữ chặt tay nàng ——

Chiếc khăn lớn trắng tinh mềm mại phủ lên khuôn mặt Vân Yên, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước trên má nàng, đôi tay cầm chiếc khăn dệt bằng bông ấy dịu dàng giống như đôi tay của người yêu.

Chiếc khăn lớn mềm mại rời khỏi tầm mắt Vân Yên, phủ lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng lại có đôi chút chặt vật lau sạch mái tóc cho nàng. Vân Yên mở

mắt ra, nhìn thấy Dận Chân trước mặt, chiếc áo màu xanh thẫm chàng mặc đã ướt đầm, dính sát vào lồng ngực cường tráng và rộng lớn của chàng, ở hai bên thái dương còn có những giọt nước chảy xuống.

Trong lòng nàng nhói lên, Vân Yên bỗng hoàn hồn, vội vàng mím môi đè bàn tay chàng lại.

- Tứ gia, để tôi tự làm.

Bàn tay đang lau tóc cho Vân Yên vẫn không dừng lại, gạt những sợi tóc trên cổ nàng ra, dùng khăn bông bọc kín cơ thể gầy gò của Vân Yên lại, chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng lại vô cùng ân cần.

- Quần áo ướt hết rồi, mau đi thay đi.

Vân Yên kinh ngạc ngẩng đầu, cơ thể hơi co rúm lại theo bản năng, vội vàng nói:

- Thật sự không sao đâu ạ, lát nữa quần áo sẽ tự khô thôi.

Không phải là nàng không muốn thay quần áo, nhưng quan trọng là khi ra khỏi cửa nàng đâu biết hôm nay mình sẽ nơi xuống nước mà mang quần áo theo. Đúng là nhà đã dột lại còn gặp phải mưa to. (Họa vô đơn chí)

Dận Chân cũng không bận tâm, nghiêng đầu nhét một bộ quần áo sạch vào tay nàng.

- Trên thuyền chỉ chuẩn bị quần áo của ta, nàng thay tạm vào đi, ta sai người đi tìm quần áo nữ.

Nàng mặc quần áo của Tứ gia sao? Vân Yên cúi đầu nhìn chiếc áo màu xanh nhạt rộng thùng thình trong tay mình, sau đó nhìn chàng vẫn đang mặc bộ quần áo sũng nước. Đề nghị này của chàng quả thật khiến người khác phải đau đầu.

Vân Yên căn môi,

- Tứ gia, để tôi giúp gia thay quần áo trước đã.

Dận Chân nghe xong, chưa chờ nàng dứt lời đã ôm nàng lên, cúi đầu nhìn nàng

- Vậy nàng thay, ta cũng thay.

Giọng nói chàng trầm thấp từ tính, mang theo sự thân mật săn sóc được lắng đọng trong những năm tháng hai người ở bên nhau.

- Nghe lời ta, sức khỏe nàng không tốt, cứ như thế này lại bị cảm lạnh mất.

Vân Yên cảm thấy lúng túng, Dận Chân nửa kéo nửa ôm nàng vào căn phòng nhỏ đằng sau tấm bình phong, sau đó chàng mở cửa đi ra ngoài. Lúc này Vân Yên mới cảm nhận rõ ràng cảm giác dinh dính và lạnh lẽo của quần áo trên làn da, vô cùng khó chịu.

Vân Yên cố gắng đứng vững dù hai chân đã mềm oặt, nàng đứng dựa vào cánh cửa, chầm chậm tháo cúc áo dưới cổ, cởi chiếc áo đã ướt sũng từ trên người xuống.

Làn da trần trụi trong không khí run lên, chiếc yếm màu đỏ thắm dính sát trước ngực và eo, bởi vì lạnh nên hai nụ hoa kiều diễm đã hơi đứng lên, dưới lớp vải đường cong mềm mại thoát ẩn thoát hiện.

Vân Yên căn môi nghe tiếng động rất nhỏ bên ngoài khi chàng thay quần áo, bỗng cảm thấy bất lực. Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tay phải cầm chiếc khăn mềm Dận Chân đưa cho, tay trái vòng ra sau lưng cởi dây buộc của chiếc yếm.

Dây buộc đỏ thắm từ bờ lưng trắng ngần rơi xuống, chỉ còn lại chiếc dây được buộc trên cổ. Vân Yên kéo chiếc khăn bông đã ngấm nước xuống, tay phải cầm khăn mềm thấm sạch nước. Từ ngực cho đến eo, chất vải mềm mại chạm vào cơ thể tạo cảm giác rất dễ chịu, vỗ về làn da đang run rẩy do những giọt nước, cơ thể dần trở nên khô ráo.

Vân Yên cởi quần dài xuống, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nàng không dám chần chừ, chỉ lau qua loa vài cái rồi mặc bộ quần áo màu xanh nhạt của Dân Chân vào.

Quần áo mặc trong của chàng to gấp đôi quần áo của nàng, Vân Yên mặc quần áo của chàng vào người, tuy rộng thùng thình nhưng rất mềm mại. Vạt áo dài phủ tới tận hông nàng, nhẹ nhàng che lên chiếc đùi mảnh khảnh, giống như là một chiếc váy vậy.

Trên mặt vải tỏa ra mùi hương thoang thoảng, quen thuộc và thân thiết.

- Vân Yên...

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Dân Chân, Vân Yên lưỡng cuống, vội vàng mặc quần vào, nhưng chiếc quần quá dài, nàng vấp một cái cả người loạng choạng.

Dân Chân nghe thấy tiếng động bên trong, sốt ruột gấp gáp gõ cửa — "Sao thế"

Vân Yên mặc bộ quần áo màu xanh nhạt rộng quá khổ nửa ngả nửa nằm sấp trên tấm thảm đằng sau cánh cửa, mái tóc hơi rối xõa trên bả vai, cảnh đẹp hiện ra từ khe hở dây buộc chiếc yếm màu đỏ thắm trên cổ, làm nổi bật lên làn da trắng ngần mịn màng.

Cổ họng Dân Chân hơi khô, chàng chỉ mặc chiếc quần dài màu trắng ngà. Vội bước đến đỡ nàng dậy:

- Sao lại ngã rồi?

Vân Yên hơi lúng túng đẩy lồng ngực trần của chàng ra, trong lòng vừa không biết phải làm sao, lại vừa chán nản tủi thân. Nàng vội vàng kéo chiếc áo trong màu xanh nhạt rộng thùng thình lên che kín người, đôi chân mảnh khảnh nằm trong ống quần rộng quá khổ. Bộ quần áo này thật sự làm cho nàng đau đầu.

Dận Chân cúi đầu nhìn Vân Yên đang mặc quần áo của mình, vóc dáng nhỏ xíu xinh xắn. Dưới cổ áo bên ngực trái nàng thấp thoáng vết sẹo màu hồng mờ mờ, chạm vào trái tim chàng khiến nó vừa mềm mại lại vừa đau đớn.

Chàng nhẹ nhàng ôm nàng dậy, gạt những sợi tóc bên thái dương nàng ra. Cầm chiếc khăn bông phủ lên đầu nàng nhẹ nhàng lau.

- Lau khô tóc xong ta giúp nàng bôi thuốc.

Vân Yên sợ hãi ngẩng đầu,

- Gì ạ?

Dận Chân dùng hai đầu chiếc khăn bông kéo đầu Vân Yên đến gần mình, trong phút chốc nàng bị động dựa vào bả vai ấm áp vững chãi của chàng

- Ta đã làm vậy từ rất lâu rồi.

Giọng nói của chàng nhỏ đến nỗi dường như không thể nghe thấy.

- Trên đường quay trở lại kinh, khi ấy nàng vẫn đang hôn mê, ta sao có thể để người khác bôi thuốc cho nàng.

* * * * *

Chiếc áo rộng quá khổ màu xanh nhạt bằng tơ lụa cao cấp được tuột xuống đến bả vai, mái tóc dài được vén sang vai trái, bên phải lộ ra chiếc gáy, đầu vai và xương quai xanh mảnh khảnh, làn da trắng ngần quyến rũ hiện lên trong không khí, các khớp xương nhỏ bé, nhưng không hề thiếu những đường cong mềm mại. Chiếc dây buộc yếm màu đỏ sẫm vẫn hờ hững đi qua xương quai xanh, tùy tiện thắt thành một cái nút sau cổ, rủ xuống làn da ở sau lưng.

Vết thương ở bên ngực phải vô cùng chói mắt, đối xứng với vết đao màu hồng nhạt phía sau lưng, tuy đã mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Hình dạng của vết sẹo hoàn toàn lọt vào trong đôi mắt đen như mực.

Vân Yên cắn môi, quay đầu lại. Cơ thể bị chàng nửa ép nửa đỡ áp vào trong lồng ngực mình, nàng không ngăn nổi những cơn run rẩy của mình, hai gò má cũng trở nên nóng bừng. Dận Chân của ngày hôm nay vô cùng cố chấp đối với việc bôi thuốc.

Chàng cúi đầu cẩn thận quan sát vết sẹo của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lên nó, dòng điện xẹt qua hai người, đến hô hấp cũng ngừng lại.

Dận Chân điều chỉnh lại hơi thở của mình, giọng nói đã hơi khàn khàn.

- Thuốc trị sẹo cũng có hiệu quả đấy, kiên trì bôi thêm một hai năm nữa chắc sẽ mờ hơn.

Ngón tay chàng dán trên vết sẹo của nàng, vô thức vuốt ve. Từng đầu ngón tay tinh tế của chàng như nôi lửa, Vân Yên sợ hãi không biết phải nói gì.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 88: Du Thuyền (Ba)

Dận Chân cúi đầu nhìn khuôn mặt của Vân Yên, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, giống như vừa dỗ dành vừa vỗ về.

Chàng bế nàng đến tấm thảm trải giữa khoang thuyền, kéo một ngăn của chiếc tủ nhiều ngăn* ra, bên trong bày la liệt mấy chiếc bình nhỏ màu sắc rực rỡ, chàng tiện tay lấy một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc. Vân Yên nhận ra đó là bình Phục Ngấn Cao (thuốc trị sẹo).

*Hán viết là đa bảo cách.

Dận Chân mở nút chiếc bình, dùng ngón tay quét chất cao sền sệt óng ánh, nhẹ nhàng bôi lên vết sẹo trên lưng Vân Yên.

Chàng nhẹ nhàng chăm chăm vuốt ve, chăm chú và cẩn thận.

Hai cảm giác đối lập lạnh như băng và nóng như lửa từ đầu ngón tay và làn da của chàng truyền sang, Vân Yên hơi quay nửa đầu, cắn môi để không bật ra thành tiếng.

Không chỉ là ngón tay, thậm chí cả những nơi khác trong lòng bàn tay cũng như có như không lướt qua lưng Vân Yên, cảm giác tê dại khiến da lưng nàng run rẩy, như một sự giãy vò khó nói lên lời.

Cảm giác này còn chưa kết thúc, bàn tay Dận Chân đã dừng lại, sau đó chàng hơi nâng bả vai đang run rẩy của nàng lên, thoa nhẹ cao lên vết thương trước ngực.

Khoảng cách gần trong gang tấc, Vân Yên có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nơi cánh mũi chàng càng lúc càng nặng nề, cùng với tiếng tim đập thành thịch càng lúc càng nhanh trong khoang ngực mình.

Chàng dùng ngón tay nhẹ nhàng cởi dây buộc áo trước ngực, vết sẹo từ từ lộ ra, thuốc bôi trên các đốt ngón tay chàng nhẹ nhàng thấm vào da thịt. Cùng với ngón tay bôi thuốc của chàng, ngón trỏ đang tháo dây áo cũng không hề ngừng lại, dây buộc màu đỏ thắm hơi rung lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da trên chiếc cổ mảnh khảnh.

Lặp đi lặp lại, mê mải rong ruổi, không hề có điểm dừng.

Thuốc bôi đã hoàn toàn tan, không còn chỗ nào chưa bôi, nhưng đầu ngón tay chàng vẫn còn lưu luyến không muốn rời xa.

Vân Yên nhắm chặt mắt lại, hàng lông mi mềm mại hơi cau vào, chờ đợi bàn tay chàng rời đi, nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy cơ thể mình run rẩy. Động tác đang bôi thuốc bỗng chốc biến thành động tác vuốt ve.

Vân Yên giật mình sợ hãi mở to mắt, rụt vai lại, muốn kéo vai áo rộng thùng thình lên, nhưng cánh tay bị chàng đè lại, cả cơ thể nàng bị chàng ôm cứng. Cảm xúc mệt mỏi và phức tạp thoáng chốc lùa ra xâm chiếm tâm trí, những thứ trước mắt bỗng nhòa đi, cơ thể không ngừng giãy dụa.

- Tứ gia...

Dận Chân nhận ra sự mệt mỏi và sợ hãi của nàng, dịu dàng đè cánh tay đang giãy dụa lại, nhẹ nhàng ôm chặt nàng vào trong lòng, cẩn thận khép vạt áo vào để che kín da thịt nơi bả vai, nâng bờ vai mảnh khảnh của nàng lên, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên ấn đường.

- Được rồi, đừng sợ.

Môi chàng lại hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, sau đó kéo chân nàng ra, thấy đôi mắt nhỏ xúu của nàng thọt lỏm trong ống quần dài, liền đưa tay xắn ống quần lên. Vân Yên rút chân lại, mắt cá chân nằm gọn trong bàn tay chàng.

Trong đôi mắt đen như mực sáng ngời của Dận Chân ẩn chứa ý cười như có như không, chàng nắm lấy mắt cá chân gầy gò của nàng, không tốn chút sức nào kéo nàng lại gần mình, Vân Yên không biết phải làm sao đành để mặc chàng xắn ống quần cho mình.

Dận Chân vụng về giúp nàng xắn ống quần, trên khuôn mặt chăm chú còn có cả sự nghiêm túc khoan thai hàng ngày, thậm chí còn có thêm một chút gì đó trẻ con. Các đầu ngón chân Vân Yên đều co quắp lại, khó khăn chờ đợi chàng làm xong. Sau đó chàng đi lấy hai viên thuốc chống cảm lạnh để hai người cùng uống. Vân Yên kéo tay áo dài thông lên, cảm thấy quần áo chàng trên người mình giống như lớp da thứ hai dán trên cơ thể, trái tim mới dần dần trở về vị trí ban đầu.

Dận Chân cũng đã mặc xong áo trong, tùy ý cài vài cái cúc. Vân Yên ôm đầu gối ngồi trên thảm, mái tóc nửa khô nửa ướt xõa xuống.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng rào rào.

Dận Chân cũng nghe thấy tiếng động này, thuận tay mở cửa sổ chạm hoa ra ——

Mưa rào rơi xuống mặt hồ, ngăn cách với non xanh nước biếc, mây mù lượn lờ ngoài kia. Nơi đây mưa bụi mờ mờ lung, sóng gợn lăn tăn.

Hai người đều không hẹn mà cùng cảm thán về cảnh đẹp chốn nhân gian này...

Trời đất yên tĩnh như thế ngăn cách với thế giới bên ngoài, chỉ còn lại tiếng mưa xuân sà sạt đánh vào mạn thuyền, và cũng chỉ còn lại hai người

họ.

- Xuân vân đậm đăng mấn bình hồ, miếu miếu yên ba tiếp lục vu.

Phương điện vũ quá hoa cạnh tiểu, họa kiều phong khởi liễu tương phù.

Oanh ca điệu ngữ thiên nhiên khúc, thủy tú sơn thanh tự tại đồ.

Thăng cảnh dĩ siêu trần thế giới, hà tu giá hải phóng bồng hồ. (1)

- Sau này, ở đây sẽ xây đảo, ừm, xây chín hòn đảo đi, không cái nào giống cái nào, “mượn cảnh” (2) lẫn nhau. Sau đó xây cầu nối liền các đảo lại, bên trên sẽ treo đèn lưu ly, mỗi khi gió thổi qua đèn sẽ đung đưa. Khi trời mưa, chúng ta có thể đứng trong hiên thưởng thức gió mát ngấm cảnh mưa, khi màn đêm buông xuống, chúng ta có thể ngắm trăng sáng... Vân Yên, nàng thấy đặt tên là “Cửu Châu Thanh Yến” thì thế nào?

Đôi mắt như chim ưng của Dận Chân bỗng sáng ngời, ngay cả đất trời cũng biến sắc, chàng cứ khoan thai như vậy mà ngâm thành một bài thơ thất ngôn đường luật tuyệt diệu, vừa nhanh chóng diễn tả suy nghĩ của mình, vừa từ cửa sổ quay đầu lại nhìn Vân Yên phía sau.

Vân Yên ngồi trên tấm thảm, tưởng tượng nơi bồng lai tiên cảnh chốn nhân gian chàng đang miêu tả, không thể không gật đầu, trong lòng tán thưởng nhạy cảm và tài năng của chàng trong nghệ thuật vườn cảnh.

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, bầu không khí ấm áp thoải mái. Vân Yên nói rất ít, chủ yếu chỉ gật đầu nói vâng, nhưng sự thấu hiểu nơi chân mày và khóe mắt khiến nét mặt Dận Chân dịu dàng hơn rất nhiều. Trong đầu chàng bỗng lóe lên ý tưởng kỳ diệu, hoa thơm cỏ lạ sẽ tràn ngập bốn phía.

Một lát sau, Dận Chân nhẹ nhàng vỗ tay, người bên ngoài đưa hộp cơm vào, xem ra đã hâm nóng lại.

Dận Chân bày điểm tâm ra, bảo Vân Yên ăn một ít để lót dạ. Buổi chiều Vân Yên vừa đứng trên đầu thuyền lại vừa rơi xuống nước, rồi còn phải thay quần áo bơi thuốc, quả thật dạ dày nàng đã trống trơn. Nàng cầm đũa lên, nhưng một thói quen đã hình thành từ lâu lại khiến nàng do dự. Cuối cùng nàng vẫn gắp một miếng bánh bột ngô đặt vào trong bát Dận Chân. Khuôn mặt chàng vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn miếng bánh, nhưng trong đôi mắt sáng ngời, sau đó hơi hạ cằm xuống bắt đầu ăn.

Vân Yên cúi đầu cắn một miếng bánh bột ngô, vành tai đã ửng đỏ. Bao nhiêu năm hầu hạ chàng dùng cơm, gắp bánh còn phải xấu hổ như thế này sao.

Trong khoang thuyền vô cùng yên tĩnh, giống như cả trời đất chỉ còn lại mỗi con thuyền nhỏ này.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Dận Chân ngồi xếp bằng trên thảm, yên lặng lần tràng hạt trong tay. Vân Yên quỳ gối phía sau giúp chàng xoa tóc, nhẹ nhàng lau khô, vì không có lược nên nàng dùng ngón tay cẩn thận chải mượt, sau đó tết lại như cũ.

Không ai nói câu nào, sự yên lặng trong giờ phút này giống như hai người không nhiễm chốn hồng trần.

Cơn mưa ngoài cửa sổ dần dần ngừng lại, ánh mặt trời như xé tan màn đêm xuyên qua những đám mây mờ mịt chiếu sáng mặt hồ. Vân Yên cũng thắt nút cuối cùng của dây buộc tóc trong tay.

Bên ngoài khoang thuyền vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, gã sai vặt đưa một bộ quần áo nữ mới tinh vào. Dận Chân hơi cau mày, quay người lại nắm chặt tay Vân Yên.

- Đi thay đi.

Vân Yên gật đầu, cầm bộ quần áo đi vào gian phòng bên trong.

* * * * *

Khi đi ra ngoài, Dận Chân đã thay xong áo bào màu xanh thẫm, khuôn mặt trầm tĩnh, thần sắc ung dung, không có chút gì đáng vẻ vừa mới rơi xuống nước.

Vân Yên cũng chải xong đầu, bộ quần áo rất vừa với vóc dáng nàng, sắc mặt nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thuyền cập bờ, sau khi xuống thuyền, Dận Chân dặn dò với hạ nhân vài câu, sau đó ra khỏi vườn, xe ngựa vẫn chờ ở bên ngoài.

Vân Yên đi theo sau chàng, yên lặng không nói gì, trên khuôn mặt không nhìn ra tâm tình của nàng.

Trên đường quay trở về, Dận Chân vẫn lần tràng hạt, không biết đang suy nghĩ những gì. Vân Yên thì càng trầm lặng hơn, cơ thể nhỏ bé co lại, nét mặt tràn ngập sự mệt mỏi.

Trong đầu nàng vẫn quanh quẩn lời bẩm báo lúc nãy nghe thấy trong khoang thuyền. "Hôm nay thái y bắt mạch phát hiện đích phúc tấn đã có thai hơn hai tháng, nhưng cái thai hình như không ổn, sợ rằng..."

(1) Bài thơ “Mộ xuân tạp vịnh kỳ nhất” (Tạm dịch: Vịnh cuối xuân bài 1) của Ung Chính. Tạm dịch nội dung:

Mưa xuân yên tĩnh rơi trên mặt hồ tĩnh lặng, làn khói mờ lung trên sông nổi lên với cỏ xanh.

Mưa rơi qua đồng cỏ thơm hoa đua nhau nở, Họa Kiều* gió nổi liễu đung đưa.

Oanh ca yến hót tạo thành khúc ca của thiên nhiên, non xanh nước biếc như trong tranh.

Thăng cảnh đẹp vượt qua cõi trần thế, đâu cần vượt biển đến Bồng Hồ**.

(*Họa Kiều: một trấn thuộc huyện Dư Giang, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc.

**Bồng Hồ: Theo truyền thuyết, ngoài biển có núi Bồng Lai, chỗ tiên ở, hình như cái “hồ”(cái ầm), nên gọi là Bình Hồ)

(2) Mượn cảnh (借景): một trong những phương pháp tạo cảnh thường được sử dụng trong kiến trúc vườn cảnh cổ điển, phương pháp này đặt những cảnh sắc đẹp nhất vào trong khu vườn, vào trong tầm mắt và phạm vi có thể nhìn thấy được của người ngắm. Ví dụ như trong một khu vườn người ngắm có thể được nhìn thấy sông, núi, đình, đài... Một đại diện tiêu biểu cho phương pháp này là Hồ Côn Minh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 89: Tình Không Thể Tình

Trong lúc mơ màng, Vân Yên nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé tròn xoe nụ cười của Hoảng Huy, nhưng đó chỉ là hình ảnh trước đây mà thôi.

Trên đường quay trở về xe ngựa đi nhanh hơn, sau cơn mưa bầu không khí trở nên tươi mát trong trẻo, phía tây mặt trời dần dần lặn xuống.

Những người bán hàng rong trên phố đã bắt đầu dọn hàng, Vân Yên vén rèm cửa sổ lên, tiếc nuối nhìn con đường nàng và Hoảng Huy đã từng đi qua, nơi đó có những món ăn vặt, có những nụ cười vui vẻ, là những ngày tháng bình thường nhưng tĩnh lặng.

Người dân đã làm xong công việc của mình chuẩn bị trở về nhà, các con phố dần dần vắng vẻ, Vân Yên bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết.

Giống như hồi bé khi chơi trò chuyền khăn tay, ngồi trong đám bạn nhưng Vân Yên như người vô hình, đó là điều đáng sợ đến cỡ nào.

Mệt quá, mệt mỏi quá.

Một cánh tay quen thuộc choàng qua cổ Vân Yên, nắm lấy cằm nàng. Chàng nhẹ nhàng dựa vào lưng Vân Yên, nàng không nhúc nhích.

Hai người cứ duy trì tư thế như thế, không cử động cũng nói chuyện. Dần dần Dận Chân ôm Vân Yên dựa vào ngực mình, Vân Yên cũng không còn sức lực cứ thế dựa vào người chàng.

- Thằng bé vẫn rất khỏe mạnh, Hoảng Huy ấy.

Dận Chân mở miệng nói. Đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua chàng nói về Hoảng Huy.

- Mỗi một lần gửi thư, nó đều hỏi thăm nàng.

Cơ thể Vân Yên run lên, nhắm chặt mắt lại, từ tận trong lòng nàng thở ra một hơi, nhưng lời muốn nói không cách nào thốt lên được.

- Ủm,... a ca, chắc cao hơn rồi nhỉ?

Nàng nghẹn ngào.

Dận Chân thủ thủ bên tai nàng,

- Ủ, cao hơn rất nhiều.

Xe ngựa đi vô cùng vững vàng, ở nơi không được gọi là rộng rãi lắm bánh xe tạo thành âm thanh rất có quy luật, đường phố bên ngoài cửa sổ dần lui về phía sau.

- Vân Yên, nàng có nhớ lần đầu tiên khi chúng ta gặp nhau không?

Vân Yên hơi sững sờ, suy nghĩ như đang bay xa đến phương trời nào.

- Ngày đó là sinh nhật ba tuổi của Hoảng Huy...

Đầu Dận Chân nhẹ nhàng cọ lên cổ Vân Yên,

- Ủm... không phải.

Vân Yên hơi cau mày, Dận Chân nói tiếp.

- Hơn nữa, nàng trốn tới trốn lui vẫn trốn vào Tứ Nghi Đường.

Vân Yên ngẩn ngơ -- chợt nhớ ra hóa ra năm đó không chỉ nàng trốn sau cây ngô đồng nhận ra chàng, mà chàng cũng...

Dận Chân cùng đưa mắt ra ngoài cửa sổ, thì thầm bên tai nàng,

- Nàng cũng nghe thấy.

Hàng mi Vân Yên khựng lại, thở dài trong lòng cũng không che dấu hết được sự mệt mỏi.

- Tứ gia, chuyện hôm qua tôi nói là nghiêm túc.

Dận Chân không nói gì, nhưng cánh tay ôm Vân Yên từ từ chặt hơn, bàn tay to lớn nắm chặt hai tay nàng đang đặt trước người.

- Chúng ta về nhà thôi.

* * * * *

Quay trở về phủ, Vân Yên mệt mỏi cũng dần tỉnh táo hơn. Nàng yên lặng đi theo Dận Chân đến nhà chính, không né tránh điều gì, tất cả vẫn như bình thường.

Đích phúc tấn Na Lạp thị năm nay đã gần ba mươi tuổi, nhưng tình hình có vẻ không tốt lắm. Dận Chân hỏi kết quả chẩn đoán, an ủi mấy lời, tất nhiên không cần nói chi tiết cũng biết.

Sau khi trở về Tứ Nghi Đường, Vân Yên lập tức cầm bộ quần áo ướt sũng vào trong sân giặt, Dận Chân ngồi một mình sau bàn vẽ lại sơ đồ phác thảo, chép lại câu thơ, lần gẩy tràng hạt.

Màn đêm dần dần buông xuống, Vân Yên phơi xong quần áo rồi quay trở lại phòng, nàng vào phòng ngủ chuẩn bị trải giường chiếu. Đang định thắp chiếc đèn ở đầu giường, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân.

Vân Yên quay người lại, thấy Dận Chân đứng trong bóng đêm, chỉ có ánh trăng mờ mờ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào.

Hai người nhìn nhau rất lâu.

Cuối cùng thì Dận Chân đưa tay ôm nàng, gò má Vân Yên áp lên bờ vai chàng. Trước mắt Vân Yên dần nhòe đi, không biết là nước mắt hay thứ gì khác, cứ như vậy mà âm thầm tuôn rơi, thấm đẫm vai áo chàng.

Đêm nay, sự thật không thể trốn tránh hiện ra trước mắt bọn họ. Người vốn không nên xuất hiện lại đồng thời xuất hiện, quá nhiều thứ vốn không hiểu bỗng trở nên rõ ràng. Bất cứ điều gì cũng vậy, nó xuất hiện vào những lúc không hề báo trước, cắt một vết sắc lẹm vào nơi con người yếu đuối nhất.

Chàng ôm nàng thật chặt, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

- Thật sự không được sao?

Đáp lại chàng là bã vai ngày càng ướm hơn, nàng chậm chậm đưa tay sống lưng chàng, nhẹ nhàng, nhưng dịu dàng. Một lúc sau, giọng nói trầm khàn từ bờ vai chàng truyền ra.

- Duy chỉ có buông tay, mới có thể giải thoát. Tứ gia, ngài là người thấu hiểu mọi điều nhất. Ngài còn có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, tình nghĩa của ngài thuộc về thiên hạ và dân chúng nơi đây. Thời đại này chính là vũ đài của ngài.

Từ trước đến nay Vân Yên chưa bao giờ nói với Dận Chân một câu dài như vậy, từng con chữ đều thấu hiểu, dịu dàng, sắc bén.

Cô gái này nhỏ bé đến vậy, nhưng nhưng tinh thần lại vô cùng trấn tĩnh. Trong giọng nói của nàng mang theo một loại ma lực, loại ma lực này có thể dần dần thấm vào tim phổi con người.

Dận Chân ngấn ngơ nhắm hai mắt lại, chậm rãi hít sâu một hơi, dường như đã hiểu ra câu nói khiến người khác giật mình và ngử điệu thản nhiên của nàng.

- Vân Yên, đây là câu nói dài nhất nàng nói với ta.

Dưới ánh trăng, chàng mở to hai mắt, con ngươi sâu thăm thẳm, ánh sáng trong đôi mắt vụt tắt.

- Duy chỉ có buông tay, mới có thể giải thoát. Vân Yên, tối nay ngồi thiền cùng ta được không?

* * * * *

Tám năm qua, Vân Yên chỉ biết rằng thiết kế của Tứ Nghi Đường này tinh vi và tỉ mỉ hơn bên ngoài rất nhiều. Bên cạnh vách phòng dựa vào chiếc giường còn có một căn phòng bí mật. Thỉnh thoảng Dận Chân sẽ vào trong đó ngồi thiền, còn Vân Yên sẽ không bao giờ vào đó quấy rầy chàng.

Nhưng đêm nay, Dận Chân nắm tay Vân Yên, đẩy con nghê bằng ngọc trên chiếc bàn sang một bên, cánh cửa trên vách tường từ từ mở ra ——

Ngọn đèn vàng ấm áp nhanh chóng được thắp lên, nơi đây giống như một thế giới khác.

Yên bình, tĩnh mịch.

Mùi đàn hương thoang thoang quanh quẩn trong căn phòng, dưới chân là thảm lông cừu mềm mại, tất cả đều khiến nàng thêm mông lung như lạc vào giấc mộng.

Trên vách tường treo ba bức tranh dài với màu vàng làm chủ đạo. Bức tranh chính giữa vẽ hoàng đế Khang Hi mặc triều phục, bên trái là bức tranh vẽ một người phụ nữ mặc trang phục hoàng hậu đoan trang xinh đẹp,

mắt hạnh tóc nâu, ấm áp dịu dàng. Phía bên phải là một người phụ nữ xinh đẹp mặc trang phục cung phi, trong đôi mắt và giữa hai đầu lông mày có một cảm giác rất quen thuộc, phong thái mang đậm sự trí tuệ và lạnh lùng. Bức tranh được vẽ vô cùng cẩn thận, rất có thần, từng nét vẽ đều chứa đầy tình cảm.

Càng đến gần, tượng Phật dữ tợn trên bàn thờ càng khiến ánh mắt con người ngưng trệ, như rơi vào khoảng không kì dị ——

Trong ánh nền, màu vàng của tượng Phật và dáng vẻ dữ tợn vừa kì dị lại vừa hòa hợp đến lạ lùng.

Diện mạo ông Phật to lớn dữ tợn lại rất anh tuấn, đầu đội mũ mào, phía trước là một người phụ nữ có vóc dáng nhỏ bé gầy gò, nàng được ông Phật nhẹ nhàng ôm lên, mái tóc dài sau lưng nàng được ôm trọn, nàng ngồi đối diện với ông Phật, hai chân mở ra, cặp mông đầy đặn ngồi trên đùi ông Phật, bốn tay ôm lấy nhau, người kề sát vào nhau, cơ thể trần truồng. Ngay cả biểu cảm thành kính đắm say của bức tượng cũng cực kì có thần.

Dận Chân kéo Vân Yên đi đến, Vân Yên nhìn bức tượng, mặt không đỏ, cũng không nói gì.

Dận Chân châm một bó hương, cắm vào lư hương trên bàn thờ. Trong làn khói mờ ảo, tượng Phật dữ tợn lại càng thêm quyến rũ.

Chàng nắm tay Vân Yên cùng quỳ trên chiếc bồ đoàn màu vàng kim. Dưới bàn thờ chỉ có một chiếc bồ đoàn, kích thước khá lớn, mà vóc dáng Vân Yên thì khá nhỏ.

Một chuỗi tràng hạt được đeo lên cổ tay mảnh khảnh của Vân Yên, mỗi viên ngọc đều tròn trịa sáng bóng, trên mỗi viên ngọc đều có hoa văn hình mắt phượng, cả chuỗi hạt tỏa ra ánh sáng mờ mờ, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường.

Dận Chân cũng cầm một tràng hạt gần giống thế nhưng màu sắc đậm hơn, ánh sáng bao phủ trên đó cũng rõ ràng hơn. Từng viên ngọc chậm chậm đi qua đầu ngón tay chàng. Nhìn kỹ, ba góc trên mỗi viên ngọc đều có hình mắt rồng, dữ tợn và sắc bén.

- Chuỗi hạt trên tay nàng gọi là Phượng Nhân Bồ Đề (Mắt Phượng Bồ Đề), là một trong những chuỗi hạt có linh nhất trong Mật Tông (1). Kết hợp với Long Nhân Bồ Đề (Mắt Rồng Bồ Đề) của ta thì thành một đôi. Chuỗi hạt này có mười bốn viên, biểu thị cho Quan Âm Bồ Tát và tất cả lòng từ bi kính trọng của chúng sinh trong mười phương, ba thế, sáu cõi, khiến chúng sinh đạt được mười bốn công đức dừng cảm.

- Mười bốn điều dừng cảm đó là, thứ nhất, giúp chúng sinh giải thoát khỏi khổ não; thứ hai, giúp chúng sinh thay đổi tầm nhìn, nếu gặp hỏa hoạn, không bị lửa dữ thiêu đốt; thứ ba, giúp chúng sinh thay đổi cách nghe và nhìn, dù bị nước lớn cuốn đi cũng không bị nhấn chìm; thứ tư, giúp chúng sinh không bị quỷ dữ làm hại; thứ năm, giúp chúng sinh tiêu trừ những cái xấu của lục căn (2), thoát khỏi đao trượng; thứ sáu, Bồ Tát chiếu sáng mười phương, giúp chúng sinh không bị quỷ dạ xoa, những điều đen tối làm hại; thứ bảy, giúp chúng sinh thoát khỏi gông cùm xiềng xích trần thế; thứ tám, giúp chúng sinh đi trên con đường nguy hiểm như đi trên con đường bằng phẳng, thoát khỏi giặc cướp; thứ chín, giúp chúng sinh thoát khỏi lòng tham, không sinh sắc niệm; thứ mười, giúp những người hay nóng giận không sinh oán hận; thứ mười một, giúp tất cả những người không có thiện tâm tránh xa độc ác; thứ mười hai, giúp chúng sinh không có con, cầu con trai sinh được con trai; thứ mười ba, giúp chúng sinh không có con, cầu con gái sinh được con gái; thứ mười bốn, giúp chúng sinh niệm danh hiệu Quan Thế Âm thì được vô lượng lợi ích và phúc đức.

Tốc độ nói của Dận Chân chắc chắn mà từ tốn, giống như một vị cao nhân đắc đạo kiên nhẫn giảng giải, chàng chậm rãi nắm lấy tay Vân Yên, ngẩng đầu lên nhìn bàn thờ.

- Đây là Phật Hoan Hỉ (3) của phái Mật Tông, trong đó Phật mang ý nghĩa là pháp, còn cô gái mang ý nghĩa là trí tuệ. Pháp và trí tuệ song hành, rồi hợp lại thành một người, ngụ ý là pháp giới và trí tuệ là vô hạn.

Vân Yên lắng nghe lời giải thích của Dận Chân về phái Mật Tông, yên lặng gật đầu. Ánh mắt trang nghiêm, nhẹ nhàng nhìn thẳng vào Phật Hoan Hỉ, không hề có thái độ ngượng ngùng hay khó chịu.

Dận Chân nhẹ nhàng gạt mái tóc trên vai Vân Yên, dịu dàng nhìn nàng.

Đêm đã vào khuya, Dận Chân vẫn ngồi thiền, Vân Yên ôm gối ngồi trên thảm mềm bên cạnh. Cái trán nhỏ bé tựa lên bả vai chàng, hàng lông mi khép lại tạo thành một cái bóng nho nhỏ trên gò má. Hô hấp khẽ khàng, nhẹ thở ra từ đôi môi nàng.

Qua rất lâu sau, khi Long Nhân Bồ Đề của Dận Chân được xoay hơn trăm ngàn lần thì màn đêm cũng sắp kết thúc.

Phật pháp Thiền tông, ai cũng có thể khai ngộ. Vậy còn tình thì sao? Không biết bắt đầu từ lúc nào, lại càng không thể tỉnh lại. Chàng cúi xuống khẽ hôn lên đôi môi nhỏ xinh đang nhẹ nhàng hô hấp.

Trong phòng rất ấm, dường như không phân ra xuân hạ thu đông, cũng không phân biệt được đêm tối hay ban ngày, vẫn yên tĩnh như trước kia.

Động tác của Dận Chân rất nhẹ, như sợ làm nàng tỉnh giấc, chỉ cần thận ôm nàng vào trong ngực, cùng tựa vào cổ nhau cùng nhắm mắt.

Trong ánh nến lơ mờ, ánh sáng rực rỡ của bức tượng Phật dữ tợn phía trên hai người không hề thay đổi, trong ánh sáng mờ mịt, thần sắc tượng Phật như còn có cả sự thương xót mến yêu.

- HẾT CHƯƠNG 89 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 90: Đêm Vào Bát Phủ (1)

Một đêm trần trở cuối cùng cũng ngon giấc, khi ra khỏi Phật đường thời gian đã không còn sớm, sau khi hầu hạ Dận Chân tắm rửa xong thì Vân Yên cũng đến phòng tắm tắm qua loa. Lúc ra ngoài, Dận Chân đã đứng trước cửa dọa Vân Yên giật mình. Chiếc khăn lớn thường được Dận Chân dùng để lau người giờ đây đang phủ trên trên vai nàng.

Vân Yên cẩn thận chọn một chiếc áo dài màu xanh thẫm cho chàng thay, chiếc cảm chàng kiên nghị mà lạnh lùng, nhưng lại khiến Vân Yên cảm thấy yên tâm. Nàng kiểm tra lại ngọc bội và tua vàng trên tóc chàng, tất cả đều ngay ngắn chỉnh tề, hai người cùng ra khỏi Tứ Nghi Đường, hôm nay nắng rất đẹp.

Vân Yên đi theo Dận Chân đến chính phòng thăm đích phúc tấn Na Lạp thị. Đông Mai đã thu xếp tươm tất tất cả các công việc ở chính phòng, nhưng sức khỏe của Na Lạp thị dường như không lạc quan cho lắm. Dận Chân đã sai Cao Vô Dung đưa rất nhiều thứ đến đây, đúng lúc đó Trắc phúc tấn Lý thị cùng vài vị thiếp thất Tống thị, Cảnh thị, Nữu Hồ Lộc thị cũng tới thăm. Mọi người ngồi với nhau một lúc, sau đó cùng đi ăn cơm trưa.

Từng biểu hiện cử chỉ của Dận Chân đều đúng mực của một vị hoàng tử cũng như là chủ nhân của Tứ phủ, vô cùng hoàn mỹ, cao ngạo, nghiêm nghị, quan tâm, dịu dàng.

Người đàn ông này tuy có vẻ lạnh lùng, nhưng lại vô cùng gợi cảm. Sự gợi cảm này lại càng hiện lên rõ ràng hơn trong đôi mắt ái mộ của các nàng.

Hàng mi dày đậm và làn da sáng bóng trên khuôn mặt chàng càng khiến người khác có dục vọng muốn đến gần chinh phục, nhưng rồi lại bị cản trở bởi uy nghiêm không thể chạm vào và sự lạnh lùng không thể vượt qua.

Tất cả của Tứ Bối Lặc tốt đẹp như vậy, không có gì là không có. Thế nhưng trong con mắt của một người hiện đại như nàng, cuộc sống trong gia đình hoàng thất vẫn có gì đó thật ngọt ngào tàn khốc.

Ăn xong cơm trưa, Cao Vô Dung dẫn Tiểu Thuận Tử vào bẩm báo nói, tất cả mọi thứ trong bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị xong, cũng đã sắp xếp ổn thỏa gánh hát diễn trong bữa tiệc, chỉ còn chờ các vị hoàng tử chiều nay đến dự

Dận Chân đưa người vào ghế uống trà, các vị phúc tấn thiếp thất đoan trang e lệ chuẩn bị cáo lui. Lúc sắp đi Trắc phúc tấn Lý thị nói:

- Ngày xuân dễ mệt mỏi, không biết sau giờ Ngọ gia sẽ nghỉ ngơi, chúng thiếp thân xin cáo lui ạ.

Tất nhiên ánh mắt nàng ta cũng không hề thiếu ý tứ mời mọc. Hiện giờ Đích phúc tấn Na Lạp thị không tiện hầu hạ, thế nên tất cả các phòng trong hậu viện đều mong chờ giờ nghỉ trưa.

Dận Chân ngẩng đầu, thuận tay đặt chén trà xuống, ừm một tiếng, nói:

- Vậy ta nghỉ tạm trên giường nhỏ ở phòng trong nơi này cũng được.

Tính Dận Chân không thích gần gũi với người khác, từ sau khi dưỡng mẫu Đồng Hoàng hậu quy tiên chàng lại càng không thể hiện ra vui mừng hay tức giận. Thậm chí sau khi trưởng thành được chỉ hôn, nhiều năm qua chàng rất ít khi nghỉ ngơi ở phòng phúc tấn thiếp thất giữa ban ngày, hôm nay lại nghỉ trưa ở chính phòng, mặc dù không phải là sủng ái, nhưng cũng

thể hiện sự gần gũi của chàng, khiến trong lòng những người rời đi không hâm mộ thì cũng ghen tị.

Trong mắt Na Lạp thị cũng dong đầy sự vui vẻ khó che dấu được, sai Đông Mai đi chuẩn bị giường chiếu ở phòng trong, rồi dẫn Dận Chân qua. Trong căn phòng ấm áp có ánh nắng rọi vào, căn phòng lại ở một góc sâu nhất trong chính phòng nên vô cùng yên tĩnh.

Na Lạp thị định đích thân hầu hạ Dận Chân cởi áo, nhưng Dận Chân ngồi trên giường xua tay nói không cần, bảo rằng chỉ nằm một lúc rồi đến sảnh trước. Còn nói sức khỏe của nàng không tốt, sai Đông Mai đưa nàng về phòng mình nghỉ ngơi. Na Lạp thị nói vâng rồi ra ngoài.

Vân Yên đứng trước cửa phòng, vốn tưởng rằng có Na Lạp thị và Đông Mai hầu hạ rồi thì có lẽ mình nên cáo lui rồi trở về Tứ Nghi Đường trước. Nhưng thấy các nàng đi ra, Vân Yên vội vàng cung kính hành lễ với Na Lạp thị. Ánh mắt của Na Lạp thị rơi trên người Vân Yên, vẫn là giọng điệu cao quý đoan trang như trước bảo nàng phải cẩn thận hầu hạ, có việc gì thì đến phòng nàng ta tìm Đông Mai.

Khi Vân Yên vào phòng, Dận Chân đang tựa người vào chiếc giường nhỏ, vạt áo trên eo từ sau hông rủ xuống, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Vân Yên không biết một đêm chàng ngồi thiền liệu có thật sự suy nghĩ thông suốt được hay không, nhưng thái độ của chàng hôm nay càng thêm lạnh lùng và thận trọng. Tất cả những điều này đã quá đủ rồi.

Nàng đi đến đưa tay đến dưới cổ chàng, giúp chàng cởi cúc áo dưới yếm hầu. Rồi kéo màn trúc xuống che bớt ánh nắng chói chang, sau đó cầm một tấm chăn mỏng đắp lên bụng chàng, cuối cùng thì nhẹ nhàng tháo giày cho chàng.

Dận Chân hơi nâng hàng mi lên, chăm chú nhìn vào nàng, khi nàng ngẩng đầu lên, thì chàng nhắm mắt lại.

* * * * *

Nói là nghỉ ngơi một lúc, nhưng sau khi Tiểu Thuận Tử nhẹ nhàng gõ cửa nói Bát Bối Lặc đang ở sảnh trước, Dận Chân mới mở mắt ra.

Bát Bối Lặc Dận Tự hôm nay quả thật đến hơi sớm, khi Dận Chân đưa Vân Yên với khuôn mặt trầm tĩnh đến tiền viện, Dận Tự đang chấp tay đứng dưới cây lê sau cửa thùy hoa ở sảnh trước mỉm cười ngược đầu ngắm nhìn, hoa lê trắng như tuyết treo trên đầu cành, khuôn mặt hân thảo thoáng sau tán cây, quần áo mũ mào còn trắng hơn cả tuyết.

Hắn dường như cảm nhận được người đến chậm rãi xoay người lại, mỉm cười gọi:

- Tứ ca.

Đã lâu không gặp, trong khí chất của hắn dường như lắng đọng nhiều hơn một chút. Phong thái nho nhã lễ độ dần tích tụ theo năm tháng. Chỉ có Vân Yên mới rõ sự tàn nhẫn thực sự của hắn dưới khuôn mặt ấy.

Do Thập Tam A Ca Dận Tường đi nam tuần với Khang Hi không ở trong kinh, bởi vậy không nằm trong nhóm hoàng tử đến dự yến tiệc tối nay. Bát A Ca Dận Tự lại ở gần đây nhất, nhưng mấy năm nay qua lại cũng rất ít. Lần này khi Dận Chân đổ bệnh, Dận Tự lại giải quyết mọi việc rất tốt. Hắn không đi cùng Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Trinh, mà một mình đi trước, thể hiện mình gần gũi với chàng đến cỡ nào.

Bởi vì thời gian còn khá sớm nên Dận Chân và Dận Tường cùng đi đến Tứ Nghi Đường phía đông nam. Dận Tự nhẹ nhàng kéo cánh tay của Dận Chân, thân mật hỏi thăm sức khỏe của chàng, Thái độ của Dận Chân cũng vô cùng phối hợp. Người ngoài nhìn vào còn tưởng hai người thân thiết không nói nên lời.

Vân Yên yên lặng đi theo sau bọn họ, vòng vo quanh co thì đến chiếc cầu cong cong, nàng nhìn bóng lưng hai người họ mà cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không biết cảm giác này đến từ đâu.

Dận Tự đến gần Tứ Nghi Đường, ngửa đầu lên ba chữ “Tứ Nghi Đường” trên tấm hoành, tự đáy lòng khen ngợi vẫn là chữ của Tứ gia khiến người khác ngưỡng mộ nhất.

Bước vào trong sân, cây ngọc lan đón gió lay động duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh cây ngô đồng cao lớn, mọi người như đi lạc vào cảnh tiên. Trong bầu không khí vẫn thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt nhưng vẫn vút, hai người Dận Chân và Vân Yên dù đã quen nhìn cảnh vật nơi đây nhưng khi nhìn theo ánh mắt của Dận Tự cũng phải ngỡ ngàng.

Ba người đứng trước cửa một lúc lâu, Vân Yên không nhìn rõ sắc mặt của Dận Tự. Hắn nghiêng đầu cười với Dận Chân bên cạnh,

- Chỗ này của Tứ ca quả nhiên là thiên đường chốn nhân gian. Quý giá như vậy e rằng trên đời này khó tìm được nơi thứ hai.

Vân Yên thấy khóe miệng của hắn cười, nhưng trong đôi mắt tuyệt đẹp của hắn lại không hề có ý cười.

Tứ Nghi Đường vốn là nơi hai người ở, nhưng sau khi Dận Tự xuất hiện ở đây, nơi này lại bỗng trở nên chật hẹp. Một người được bao phủ bởi ánh hào quang, nhưng đâu phải nơi nào cũng có thể tùy tiện ngồi được. Vân Yên bỗng nhiên thấy nhớ Dận Tường, khi anh ta ngồi trong Tứ Nghi Đường thì luôn luôn là dáng vẻ tự do tự tại.

Khi Dận Tự ngồi ở ngoài sân Tứ Nghi Đường, ánh mắt hắn luôn bắn khoản do dự nhìn giàn nho và giàn hoa tử đằng ở góc sân. Vân Yên bưng trà lên cho hai người, sau đó thì lui xuống tiểu viện phía sau Tứ Nghi Đường thu dọn quần áo. Cho đến khi vào trong viện, Vân Yên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lần này không giống với rất nhiều lần trước đây, từ lúc Dận Tự vào cửa chưa từng liếc Vân Yên phía sau Dận Chân đến một cái, coi nàng chỉ là một nô tì nhỏ bé bình thường không có gì đặc biệt. Đàn ông là một loại động vật rất dễ cả thèm chóng chán, đặc biệt là đối với một con chuột nhỏ không có chỗ nào hấp dẫn. Sau nhiều năm trốn tránh và từ chối, cuối cùng Vân Yên cũng thấy hăn chán nản và quên đi.

Các hoàng tử lục tục đến sảnh trước, Dận Chân và Dận Tự ra khỏi Tứ Nghi Đường, Vân Yên cũng vội vàng đi theo. Sảnh trước vô cùng náo nhiệt, ngay cả gánh hát cũng đã dựng xong sân khấu ở ngoài sân. Sau khi yến tiệc bắt đầu, Dận Chân không để Vân Yên hầu hạ mà bảo Tiểu Thuận Tử làm thay. Vân Yên gật đầu lui xuống, chuẩn bị trở về Tứ Nghi Đường.

Ở cửa phụ một gã sai vặt nhìn rất quen mắt hỏi nàng có phải là Vân Yên không, nàng dừng lại nhìn kỹ. Hóa ra là Tiểu Khấu Tử của Bát phủ, là gã sai vặt hay đi theo cùng hầu hạ Bát Bối Lặc Dận Tự với Tiểu Nữ Tử.

Tiểu Khấu Tử Vân Yên cũng coi như đã từng gặp nhau một lần, ở lễ hội săn bắn mấy năm trước, khi đó y vẫn chưa được coi trọng bằng Tiểu Nữ Tử. Nếu như nói Tiểu Nữ Tử là người hầu của Dận Tự, thì Tiểu Khấu Tử giống như người hầu của Tiểu Nữ Tử.

Y nhìn chung quanh, rồi mới rút một cái khăn vuông khỏi tay áo hỏi Vân Yên có nhận ra không. Vân Yên sờ sờ, lập tức đưa tay nhận lấy, quả nhiên là chiếc khăn trắng quen thuộc, phía góc trái còn thêu một chữ “Phúc”, nhưng ở một góc khác có một vết máu, xung quanh là những tia máu nhỏ bắn ra.

Vân Yên nắm chặt khăn tay, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn y,

- Phúc Nhi, chị ấy làm sao vậy?

Trên khuôn mặt của Tiểu Khấu Tử có một sự thương cảm khó che giấu hết,

- Cô ấy vẫn làm việc trong nhà ấm, nhưng bệnh rất nặng, sợ rằng không qua khỏi. Ta đưa khăn tay tới tay cũng như giúp cô ấy hoàn thành một phần tâm nguyện.

Trong lòng Vân Yên run lên bần bật, đôi mắt đã đỏ hoe, đôi chân đứng không vững.

- Thật sao? Còn chị Bích Nguyệt thì sao?

Tiểu Khấu Tử cười khố:

- Hai người họ đều là những nha hoàn làm việc nặng thấp kém nhất, Bích Nguyệt còn có thể thế nào. Cô ấy chỉ nói nếu có cơ hội sẽ mang khăn đến cho cô, ngoài ra không nói gì khác. Sảnh trước còn có việc, ta phải đi hầu hạ chủ tử đây.

Vân Yên dựa vào vách tường, tim như chìm xuống đáy bể. Nàng buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại. Tiểu Khấu Tử nói không sai, Bích Nguyệt còn có thể thế nào. Phúc Nhi sẽ không dùng chiếc khăn này để đùa giỡn nàng đâu, chiếc khăn này là thứ quý giá nhất của Phúc Nhi, là thứ duy nhất mẹ tự tay làm để lại cho nàng ấy, chỉ khi màn đêm buông xuống Phúc Nhi mới có thể lấy chiếc khăn từ trong bọc quần áo ra nhẹ nhàng vuốt ve, thậm chí nàng còn không dám sờ vì sợ làm bẩn. Khi đó, Vân Yên trong bóng đêm nhìn thấy, trong lòng chua xót.

Nếu không phải là vạ bất đắc dĩ, Phúc Nhi sẽ không nhờ người đưa chiếc khăn này tới cho nàng. Tuy nàng ấy không nói gì, nhưng Vân Yên biết, nàng ấy đang cầu cứu nàng, ba người các nàng không nơi nương tựa, cũng không có bất cứ ai thương xót thay cho họ, hi vọng của hai người ấy có lẽ chỉ còn lại nàng!

Những năm gần đây, cuộc sống nàng dần dần yên lặng trở lại, một phần vì do Bích Nguyệt thay Dân Tự đưa hoa mã đề đến nên nàng không dám chủ động đến Bát phủ tìm bọn họ nữa, cứ nghĩ rằng hai người họ cũng

sẽ bình an sống như thế đến cuối đời, bây giờ nghĩ lại quả thật quá đơn giản rồi.

Nghĩ tới đây, Vân Yên biết mình đã quan tâm quá nhiều, đôi chân chạy về phía Tứ Nghi Đường, nàng muốn lấy tất cả bạc mấy năm nay tích cóp được. Trong lòng nàng giờ đây chỉ nghĩ một điều duy nhất: dù thế nào, nàng vẫn muốn gặp Bích Nguyệt một lần!

Vân Yên vào gian phòng nhỏ lấy tất cả ngân phiếu mình có trong kệ nhiều ngăn ra, ba trăm lượng này là toàn bộ bạc nàng tích cóp được mấy năm nay, hầu như là tiền lì xì Tứ gia phát trong yến tiệc tất niên, vốn định sau khi về già sẽ không làm nha hoàn nữa mà ra ngoài xây một căn nhà trong thôn để dưỡng lão. Nhưng bây giờ, nàng chỉ hi vọng số bạc này có thể đổi thành đại phu, đổi thành thuốc thang để cứu sống được Phúc Nhi.

Vân Yên nắm chặt lòng bàn tay mình, muốn ngay lập tức đi gặp Phúc Nhi. Thật ra, khoảng thời gian tốt nhất chính là đêm nay.

Tiểu Khấu Tử nói Phúc Nhi bị bệnh nặng e rằng khó qua khỏi, kéo dài thêm một ngày là nguy hiểm hơn một lần. Nhưng bình thường, không nói Vân Yên là người không rời khỏi Dận Chân nửa bước, mà ngay cả nàng cũng có điều kiêng dè riêng với Bát phủ, lúc này Dận Tự đang ở Tứ phủ, sau yến tiệc còn xem hí kịch, không chắc chắn là thời cơ tốt nhất. Nếu như nàng đi từ cửa sau, đi nhanh về nhanh thì đây là thời gian an toàn nhất.

Nếu như nói, còn điều gì lo nghĩ và nguy hiểm hơn, thì từng giây từng phút trôi qua càng khiến Vân Yên không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Nàng hít sâu một hơi, rồi chạy khỏi Tứ Nghi Đường.

Vân Yên rẽ trái quẹo phải đến phòng hạ nhân và cửa sau gần với Bát phủ ở phía Tây, cánh cửa này chỉ cách Bát phủ một bức tường. Vân Yên trước đây chưa bao giờ có cơ hội tới, đêm nay khó khăn tới đây, mồ hôi đã ướt đầm lưng.

Ánh trăng đã leo lên ngọn cây, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi xuống mặt đất.

- HẾT CHƯƠNG 90 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 91: Đêm Vào Bát Phủ (Hai)

Cửa hông bên cạnh bức tường phía sau là nơi để cho hạ nhân ra vào nên không mấy ai để ý. Vân Yên hơi căng thẳng, nhưng vẫn cẩn thận gõ cửa. Lòng bàn tay nàng đã ướt đầm mồ hôi, gõ ba cái liên tiếp, không ai đáp lại. Nàng lại dùng thêm lực, tiếp tục gõ thêm mười cái nhưng vẫn không có ai trả lời. Vân Yên đổ mồ hôi, trong lòng lại suy nghĩ, chẳng lẽ phải đến cửa trước thông báo tìm người, hay là bỏ cuộc? Không, nàng nhất định phải gặp được hai người ấy.

Trong lúc đầu óc Vân Yên vẫn còn đang rối rắm, phía bên kia cánh cửa bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, giọng nói khàn khàn không kiềm chế nổi bình tĩnh cất lên:

- Ai? Không biết rằng sau giờ Dậu sẽ khóa cửa sao?

Hóa ra là Bích Nguyệt.

- Chị Bích Nguyệt!

Vân Yên vội vàng kêu lên khe khẽ,

- Em là Vân Yên.. Chị Bích Nguyệt!

Người phía sau cửa dường như sững sốt một hồi lâu, sau đó Vân Yên nghe thấy tiếng chốt cửa được vội vã mở ra, nơi tĩnh mịch vắng vẻ bỗng nhiên vang lên tiếng động. Bích Nguyệt mặc bộ quần áo bằng vải thô đứng trước cửa, mở to đôi mắt nhìn Vân Yên, chiếc cằm nàng ấy nhọn hoắt, còn đôi môi thì trắng bệch khô nứt.

Trái tim Vân Yên nhói đau, nàng thoát cái nhào đến ôm chầm lấy Bích Nguyệt.

- Phúc Nhi đâu?

Bích Nguyệt nghen ngào nói:

- Cô nhận được khăn rồi sao?

Vân Yên gật đầu, đôi mắt cay xè:

- Mau đưa em đến đó.

Bích Nguyệt nâng ống tay áo lên lau mắt, đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu “xuyt” với Vân Yên, chân tay nhẹ nhàng đóng cửa hông lại, rồi xoay người bước đến một cái cây to. Trong bóng cây loang lổ, bóng hình hai người dần trở nên mơ hồ.

Vân Yên theo sau Bích Nguyệt đi qua hàng cây đến một nơi quen thuộc, đây cũng chính là nhà ấm trồng hoa của Bát phủ. Bích Nguyệt và Phúc Nhi là nha hoàn làm việc nặng thấp kém nhất nên ở trong căn phòng bên cạnh nhà ấm.

Vân Yên cùng Bích Nguyệt chậm rãi đến gần, bên trong song cửa sổ của căn phòng nhỏ bé vẫn còn một ngọn nến lập lòe ảm đạm, trong tim nàng bỗng nhiên nhói đau.

Bích Nguyệt tiến lên nhẹ nhàng đẩy một nửa cánh cửa nhỏ đã cũ ra, cánh cửa kêu lên một tiếng kéo kẹt yếu ớt, căn phòng trong bóng tối hiện lên rõ ràng hơn, bên trong được đặt hai chiếc giường song song với nhau, đây cũng là hình ảnh của phòng dành cho hạ nhân rất quen thuộc với Vân Yên. Một cô gái trắng bệch đau yếu nằm trên một chiếc giường, mái tóc nàng ấy rối tung, trên khuôn mặt tái nhợt còn hơi ửng đỏ do bệnh tật. Phúc Nhi nằm trên giường không ngừng ho sù sụ.

- Phúc Nhi -- cô xem ai tới...

Bích Nguyệt vội che miệng đi tới dìu nàng dậy.

Vân Yên đứng sau lưng Bích Nguyệt, hai hàng nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Phúc Nhi vốn là cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh nhưng sao bây giờ lại thành thế này. Lúc nói chuyện với Tiểu Khấu Tử, trong đầu nàng còn hiện lên dáng vẻ của Bích Nguyệt năm ấy khi đưa hoa mã về đến, còn lúc này đây nàng đang hoài nghi y có nói thật hay không, nhưng trong giờ phút này, nàng thật sự rất đau đớn. May mắn, may mắn rằng nàng đã đến đây!

Phúc Nhi cố gắng ngẩng đầu lên nhìn Vân Yên đứng trong căn phòng mờ tối, chợt ngẩn người. Cho đến khi Vân Yên lao đến, khom người xuống ôm chặt cánh tay nàng:

- Chị Phúc Nhi!

Ba người cùng ôm nhau khóc, nhưng không dám khóc lớn tiếng, chỉ cảm môi nước nở nghẹn ngào. Một lát sau, Vân Yên quyết đoán đưa tay lau nước mắt, rồi rút khăn ra cẩn thận lau nước mắt cho Phúc Nhi, quan sát sắc mặt nàng, mở miệng nói:

- Bị bệnh bao lâu rồi? Đã khám đại phu chưa?

Sắc mặt của Phúc Nhi rất thê lương, gật đầu rồi lại lắc đầu. Bích Nguyệt cũng đưa tay lên lau mắt, nói:

- Bị bệnh cũng đã lâu rồi, bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, đến đầu xuân năm nay thì quản gia gọi đại phu đến khám cho hạ nhân trong phủ, đại phu nói là bệnh thương hàn lâu ngày chuyển thành ho, chứng bệnh giống như là ho lao, sợ rằng sẽ khó chữa.

- Không, thương hàn hay ho đều có thể chữa khỏi!

Vân Yên nghe xong mở to mắt, nàng kiên định nắm chặt tay hai người. Rồi nàng nhẹ nhàng buông tay Bích Nguyệt xuống, lấy mấy tấm ngân phiếu được cất đến nóng rực trong ngực ra. Vân Yên cầm một ít đặt vào trong tay Bích Nguyệt, còn lại thì nhét vào tay Phúc Nhi.

- Đây là một ít tiền mấy năm nay em làm nha hoàn trong Tứ phủ tiết kiệm được, tổng cộng là ba trăm lượng, các chị mau cầm đi. Chị Bích Nguyệt, ngày mai chị ra ngoài mua một ít đồ bổ dưỡng về bồi bổ cơ thể, còn nữa, mời đại phu giỏi nhất đến chẩn bệnh bốc thuốc, nếu như trong phủ cần đứt lót thì hãy đứt lót quản gia, xin ông ta ngầm đồng ý cho phép đại phu vào phủ xem bệnh cho Phúc Nhi. Bệnh này chắc chắn sẽ chữa khỏi được, mọi người hãy tin tưởng em!

Môi Phúc Nhi hơi mấp máy, không nói gì, nước mắt tràn mi rồi lại vội vàng dùng tay lau.

- Vân Yên...

Bích Nguyệt kéo tay Vân Yên, vành mắt đỏ hoe gật đầu với nàng,

- Tôi nhớ rồi, cô cứ yên tâm.

Ba người lại ôm nhau ấm áp nói chuyện vài câu, phúc Phúc Nhi vẫn luôn cầm tay Vân Yên, Vân Yên lấy chiếc khăn thêu chữ Phúc trong ngực ra, cẩn thận đặt vào trong tay Phúc Nhi, sau đó nhẹ nhàng chỉnh sửa lại mái tóc rối bù của nàng.

Vân Yên dặn dò Bích Nguyệt phải chú ý sức khỏe, nếu có việc gì thì nhờ người báo tin tới. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài, trong lòng thầm thủ phải quay về phủ thôi, muộn thêm một chút nữa e rằng không ổn mất.

Trong mắt Bích Nguyệt và Phúc Nhi đều bịn rịn không nổi nhưng vẫn phải cáo biệt. Bích Nguyệt đứng lên tiễn Vân Yên ra ngoài, Vân Yên đi đến cửa quay đầu lại nhìn Phúc Nhi, cuối cùng nàng vẫy tay quay đầu đi ra ngoài, Phúc Nhi vịn trên mép giường, ánh mắt vẫn cứ dõi theo nàng cho đến khi bóng lưng biến mất sau cánh cửa.

Vầng trăng sáng nổi bật trên bầu trời đêm, côn trùng dưới tán cây kêu lên bản nhạc sầu bi.

Vân Yên để mặc cho Bích Nguyệt kéo tay mình đến cái cây to vừa này. Nàng đang định mở miệng thì nhìn thấy... một thân hình cao lớn đứng bên cạnh cửa hông.

Cả thế giới đều yên tĩnh.

Người đó từ từ quay đầu lại, ánh mắt nàng cũng đông cứng, ánh trăng chiếu sáng gò má của hắn, khuôn mặt giống như ngôi sao, khuôn mặt Vân Yên cuối cùng cũng trắng bệch.

Yến tiệc tối nay còn có gánh hát diễn kịch, tính thời gian thì chắc chắn không thể kết thúc nhanh như vậy được. Nhưng tại sao Dận Tự lại xuất hiện ở đây? Không biết Dận Chân đã quay trở về Tứ Nghi Đường hay chưa? Vân Yên không quan tâm nỗi sợ hãi của mình với Dận Chân, trong lòng nàng bây giờ là nỗi lo lắng xâm chiếm.

Bàn tay chậm chậm buông ra, Bích Nguyệt đứng bên cạnh hành lễ, tiếng thỉnh an còn chưa thoát khỏi miệng đã bị hắn xua tay cắt đứt. Khuôn mặt trắng bệch của Bích Nguyệt dưới ánh trăng vô cùng rõ ràng, nàng thấy Vân Yên thờ ơ cũng không dám quay đầu lại nhìn Vân Yên, nhưng đâu biết sắc mặt Vân Yên cũng đã tái nhợt.

Dận Tự đưa tay ra hiệu, Bích Nguyệt nhìn Vân Yên, Vân Yên quay đầu lại nhìn Bích Nguyệt, nhàn nhạt nói:

- Hãy chăm sóc tốt cho chị ấy.

Nước mắt Bích Nguyệt đã trào khỏi hốc mắt, mới che miệng cúi đầu lúi xuống.

Hắn nhẹ nhàng bước vài bước về phía trước, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh, trên hai gò má được bao phủ bởi một quầng sáng mỏng. Đôi môi dịu dàng, khiến dây đàn trong tim run rẩy.

- Vân Yên, đã lâu không gặp.

Cách một bức tường, nhưng trái tim nàng đã bay trở về Tứ Nghi Đường. Huyết thái dương đập thành thạch, nàng không biết rốt cuộc đêm nay hắn muốn làm gì, nàng càng không biết làm thế nào để có thể rút lui an toàn. Càng lúc càng sợ hãi, nhưng nàng mạnh mẽ buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Khóe miệng Vân Yên hơi nhếch lên:

- Bát gia, ngài mau quên quá, một canh giờ trước nô tì vẫn còn bưng trà cho ngài.

Dận Tự cũng mỉm cười, chậm rãi dựa người vào cái cây phía sau, vô cùng tự nhiên ôm nàng vào ngực, dường như rất thoải mái, không hề có cảnh giác nào với bốn bề xung quanh.

Trái tim Vân Yên co rút lại, nét mặt sợ hãi, cơ thể được bao phủ bởi ánh trăng và dưới bóng cây loang lổ. Trốn cũng không thoát, xin cũng không tha, vậy còn có thể làm thế nào?

- Không, nàng nhầm rồi. Ta hoàn toàn không nhìn xem ai là người dâng trà, bởi vì ta biết nếu ta nhìn nàng, ta sẽ khiến Lão Tứ -

Trong giọng điệu dịu dàng của hắn mang theo cả sự đối địch như nước với lửa.

Vân Yên cảm thấy sự nhẫn nại trong lòng mình đã đến cực hạn, mũi chân rất muốn di chuyển. Lòng còn chưa động, nhưng người đã rơi vào gông cùm của hắn.

Nàng không biết làm thế nào mà hắn ở đây, nhưng nàng không lạ gì sự sắc bén và ngoan độc của hắn. Hơn nữa, đây cũng không phải là lần đầu tiên Dận Tự ôm Vân Yên, nhiều năm trước đây ở bãi săn, ngay trước mặt đám sói, Dận Tự cũng ôm chặt nàng như vậy.

Cái ôm tiếp theo là nhiều năm sau ngày ấy, không phải là gặp lại, mà chính là lâu ngày không gặp. Một người thì thờ dài, còn một người sắc mặt cắt không còn một giọt máu, khác nhau một trời một vực.

Trong trí nhớ của Vân Yên vẫn còn đọng lại kí ức về cuộc chiến với sói ngày hôm ấy, Khi ấy nàng cảm nhận được sự giao hòa giữa ấm áp vững chãi và lạnh lùng vô tình trong lồng ngực hắn. Còn bây giờ trong lồng ngực hắn chỉ còn lại sự run rẩy.

Dận Tự nhẹ nhàng ngửi mùi hương thoang thoảng trên mái tóc Vân Yên, là hương hoa ngọc lan trộn lẫn với mùi đàn hương rất nhạt. Sườn mặt hắn dịu dàng cọ lên vành tai Vân Yên, tựa cảm mình lên bả vai nàng, ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của nàng, nhắm mắt khẽ khàng thờ dài.

- Tại sao, tại sao mỗi khi nàng trong ngực ta đều run rẩy.

Sự ấm áp đã lâu không thấy, thời gian trôi qua đã nhiều năm, nàng cuối cùng cũng quay trở về lồng ngực hắn

Dưới ánh trăng rực rỡ lung linh, Dận Tự nở nụ cười. Tâm tình hắn dường như rất tốt, nhẹ nhàng cọ vào trán nàng.

- Nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không?

Vân Yên cắn môi, cơ thể cứng đờ trong lồng ngực vững chãi rộng lớn của hấn, giống như con chim nhỏ bị giữ chặt đôi cánh, cố gắng không để mình hoảng loạn giãy dụa. Vân Yên không nghe thấy rốt cuộc hấn đang hỏi cái gì, cũng không biết hấn đang suy nghĩ điều gì, hấn có mục đích gì. Lần đầu tiên nàng gặp Dận Tự ư? Không thể nói ra được, đây quả là một câu hỏi khó có thể trả lời.

- Bát gia, phải làm thế nào ngài mới bằng lòng thả nô tì đi.

Giọng nói nàng vẫn bình thản nhưng kìm nén.

Dận Tự lại mỉm cười.

- Nàng không sợ ta giữ nàng lại, không cho nàng bước qua cánh cửa này sao?

Ngón tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve hàng mi mềm mại của nàng, giống như đang phác họa lại hình dáng lông mi nàng.

Hàng mi Vân Yên cứng đờ, nàng khẽ lắc đầu, mỉm cười nhợt nhạt.

- Nô tỳ không sợ, trước khi ra ngoài nô tì đã để lại một tin nhắn ở Tứ Nghi Đường, nếu Tứ gia về Tứ Nghi Đường mà nô tì chưa trở về, đương nhiên sẽ biết

nô tỳ ở đây.

Ngón tay Dận Tự khựng lại, giữ chặt khuôn mặt nàng.

- Nàng sẽ không làm thế.

Sắc mặt Vân Yên tái nhợt, bình tĩnh nói,

- Ngài biết nô tỳ sẽ làm, ngài thấy khi gặp ngài nô tỳ ngạc nhiên lắm sao?

Dận Tự khép hờ mi, theo thói quen hơi nhếch khóe môi, không nhìn ra hẳn đang nghĩ gì, ngón tay hẳn trượt tới bả vai bên trái của nàng.

- Đúng, là ta quá hiểu nàng, dù thế nào nàng vẫn sẽ tới. Nhưng nàng không biết, ta rất ghen tị.

Hắn ngừng lại một lát:

- Ái Tân Giác La Dận Tự ta sao có thể gặp nàng trong hoàn cảnh thế này ——

Hắn dừng lại, dường như đang lựa từ để nói.

- Như thế này —— đã là để lại mặt mũi cho kẻ không biết xấu hổ như tiện nô rồi.

Vân Yên lạnh nhạt tiếp lời, giống như người nàng đang nói đến không phải là mình. Nhưng trong nháy mắt Dận Tự biến sắc, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, trong ánh mắt có một sự đau khổ bị kìm nén.

- Câm mồm! Ai dám nói nàng như vậy?

Dận Tự giữ chặt bả vai Vân Yên, các ngón tay trắng bệch do dùng sức và sự ngoan độc trong ánh mắt hiện lên rõ ràng dưới ánh trăng.

Vết thương cũ trên ngực trái âm ỉ đau, nàng khẽ rên lên một tiếng, Dận Tự vội vàng thả lỏng tay mình, trong đôi mắt tràn ngập yêu thương. Hẳn chợt nhớ bên ngực trái nàng còn vết thương cũ bị kiếm đâm khi cứu Thập Tam A Ca Dận Tường.

- Là ngài.

Vân Yên quay đầu đi, khóe môi hơi nhếch lên.

- Bát gia, ngoài miệng ngài chưa nói, nhưng hành động đã nói lên tất cả.

Vân Yên nâng mắt lên nhìn hẳn:

- Cũng chỉ vì Vân Yên là một nha hoàn tiện tịch thấp kém nhất, cho nên ngài có thể giữ tôi ở đây, không một câu giải thích đã ôm lấy tôi, lại còn nói sẽ không thả tôi về. Nhưng nếu như tôi là thiên kim tiểu thư con nhà vương hầu đại thần thì sao, ngài sẽ làm thế ư?

Sắc mặt Dận Tự trong thoáng chốc trở nên âm u, từng câu nói của Vân Yên vô tình đã đánh trúng nơi đau nhất của hắn. Có rất ít người có thể làm tổn thương đến người cứng đầu cứng cổ như Dận Tự, nhưng cô gái nhỏ bé gầy gò này lại làm được. Vốn chỉ là vô tình, nhưng lại đánh trúng chỗ đau.

Tay Dận Chân chậm rãi xoa nhẹ bả vai nàng, Nét mặt mờ lung mờ hồ.

- Còn đau không?

Vân Yên không hề cử động, sắc mặt tái nhợt cau mày.

- Ta biết nàng sẽ không tin, nhưng có một ngày, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy.

Giọng nói của hắn khàn khàn nhưng lạnh lùng.

Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt trên ấn đường nàng, trong đó còn có cả sự trân trọng khiến lòng người sợ hãi. Vân Yên giật mình, Dận Tự từ từ nở nụ cười, chậm rãi buông tay ra.

- Đi đi, nhân lúc ta còn chưa thay đổi ý định.

Vân Yên sững sờ, cơ thể vừa mới được thả tự do lập tức xoay người lại mở cửa, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, thì phía sau có một giọng nói khàn khàn cất lên:

- Về hai người họ, nàng yên tâm.

Chốt cửa được kéo ra tạo thành khe hẹp, trong đầu Vân Yên kinh động. Đường như sợ hãi sẽ đổi ý, nàng chạy như bay ra ngoài, chỉ để lại một câu:

- Cảm ơn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 92: Lửa Giận Của Tứ Gia

Quãng đường ngắn ngủi, nhưng sao dài tựa như vượt qua trăm sông ngàn núi.

Vân Yên vội vàng chạy đến cửa phụ của Tứ phủ, nhìn thấy ánh nến lơ mờ cảm giác giống như người chết đuối vớ được cọc gỗ. Nàng đẩy cửa ra, hai chân đều run lên bần bật, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, dùng hết sức bình sinh mà chạy. Vân Yên còn có thể nghe thấy tiếng hát kịch trong tiền viện phía xa xa, khiến nàng bất giác thả lỏng nửa người.

Nhưng nơi ẩn đường bị môi Dận Tự chạm vào lại nhức nhối nóng bỏng như lửa đốt. Nỗi sợ hãi kìm nén khi đối mặt với Dận Tự vừa rồi đã hoàn toàn trào ra như đê vỡ ——

Dận Tự nói không sai, nàng không hề làm vậy! Thật sự nàng không để lại lời nhắn nào cho Dận Chân. Nàng kiên định và lạnh lùng nói với hắn như thế, để khiến hắn nửa tin nửa ngờ, nhưng chỉ việc đó thôi cũng đã lấy hết toàn bộ sức lực của nàng.

Đêm nay nàng có thể rút lui an toàn trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy không chỉ dựa vào sự lạnh lùng và một ít may mắn, có lẽ, còn có cả tình cảm khó có thể giải thích của Dận Tự.

Không thể không nói, Vân Yên nên cảm thấy vô cùng may mắn với bề ngoài bình thường của mình! Đối với các hoàng tử không thiếu phụ nữ, thì cơ thể các cô gái ấy quả thật không đáng một đồng. Còn bề ngoài của nàng thật sự không có đủ sức hấp dẫn.

Vân Yên vội vã chạy trên con đường nhỏ về Tứ Nghi Đường, đèn lồng treo trên cao rọi xuống lúc sáng lúc tối, trên đường gặp người khác nàng cũng không nhìn xem là ai, trong lòng nàng chỉ muốn về nơi quen thuộc ấy, muốn nhanh chóng trở về!

Nhìn thấy cây cầu cong cong của Tứ Nghi Đường phía xa xa, trong lòng nàng bỗng trào lên nỗi xúc động khó tả. Làn gió thổi tung mép váy, nàng nhìn thấy Tứ Nghi Đường vẫn đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy cả Tiểu Ngụy Tử mặt mày xám ngoét ra đón nàng.

Tiểu Ngụy Tử bùng chậu nước, cả người nhếch nhác ướt như chuột lột. Ánh mắt ủ rũ của y khi nhìn thấy Vân Yên sáng rực giống như nhìn thấy tiên nữ hạ phàm, như bắt được ngọn cỏ cứu mạng!

Giờ phút này y chẳng quan tâm tới điều gì khác, chạy tới gọi:

- Vân Yên! Cô cuối cùng cũng về rồi!

Tiểu Ngụy Tử nhìn Vân Yên, khuôn mặt như sắp khóc. Cuối cùng nàng cũng quay về, nếu không quay về không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua y thấy Tứ gia giận như vậy, vô cùng tức giận giống như ngọn lửa cháy ngùn ngụt.

Vân Yên thấy đèn vẫn sáng, tim bỗng nhiên đập một tiếng kinh hãi, trong nháy mắt cũng xác nhận một điều —— Gia đã trở về rồi.

- Yến tiệc còn chưa kết thúc, sao gia lại ở trong phòng?

Ngũ quan của Tiểu Ngụy Tử như sắp co rúm lại vào một chỗ:

- Phạt tổ của tôi ơi, bà cô của tôi ơi, cô đã đi đâu vậy? Gia uống rượu xong thì rời tiệc, muốn trở về thay áo ngoài rồi mới đến tiền viện xem kịch. Kết quả cô lại không ở đó —— Gia ngồi trong phòng một lúc, uống trà thì nói trà nóng, ném vờ tách trà. Bùng nước cho gia rửa mặt, gia nói nước

lạnh, đập đổ chậu nước... Quần áo gia vẫn chưa thay... Không ai dám vào, Tiểu Thuận Tử đi tìm cô rồi ——

Nghe đến đây, Vân Yên không nói thêm gì nữa, gật đầu rồi đi vào. Tiểu Ngự Tử nhìn theo bóng lưng của Vân Yên, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tim Vân Yên một thời nam châm nóng lòng muốn về nhà, nàng chạy một mạch vào trong sân, nhanh như cắt mở cửa ra ——

Dân Chân đang ngồi trên ghế quay lưng về phía cửa, trên cổ hơi ửng đỏ, ngón tay chàng trắng bệch đặt trên ghế, không ngẩng đầu nhìn tách sứ Thanh Hoa trên bàn, quát to:

- Cút ra ngoài.

Tách sứ rơi trên nền tạo thành tiếng “choang” gai người, vỡ tan tành.

Trên nền nhà là một đồng bừa bộn, tách sứ và lá trà đổ vỡ vương vãi, nước chảy thành những vệt dài. Nhìn vô cùng lộn xộn ngổn ngang.

Nhiều năm nay Vân Yên chưa từng nghe thấy chàng dùng giọng điệu này để nói chuyện, càng chưa từng thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt xung quanh chàng thế này! Sự tức giận xen lẫn uy nghiêm khiến trái tim không thể không run rẩy.

Nhưng lúc này đây Vân Yên run rẩy không phải vì sợ hãi, mà là run rẩy vì xúc động. Lửa giận và tiếng quát của chàng lại khiến nàng cảm thấy chân thật đến vậy. Khi nàng nhìn thấy bóng lưng của chàng, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên sự vui mừng điên cuồng kỳ lạ, có lẽ nỗi sợ hãi sinh ra khi ở Bát phủ đã biến thành dòng nhiệt tuôn trào như thủy triều nơi đáy lòng!

Dân Chân chần chờ ngẩng đầu lên, Vân Yên vội vã chạy đến, mặc kệ đồng bừa bộn trên nền nhà, mặc kệ trời đất thế giới xung quanh.

Nàng lao đến ôm cổ chàng, cái ôm đột ngột làm chàng hơi ngửa về phía sau. Cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, hơi thở quen thuộc khiến chàng theo bản năng ôm chặt nàng lại. Khi hai đầu gối nàng sắp trượt xuống đất, chàng bỗng nhiên khom người ôm nàng lên, hai tay nàng vẫn ôm chặt cổ Dận Chân, gò má nhỏ chôn trong cổ chàng, dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống, từng giọt từng giọt không ngừng.

- Tứ gia, tôi sai rồi... Vân Yên quay trở lại rồi, tôi sai rồi, gia muốn phạt muốn đánh muốn mắng đều được, nhưng gia đừng tức giận, đừng đổ bệnh...

Nàng khóc, tiếng nức nở nhẹ nhẹ, nàng dùng hết sức để ôm Dận Chân, cảm nhận nhiệt độ cơ thể chàng, sao gần gũi đến vậy.

Dận Chân ngạc nhiên đến ngây người vì cái ôm đột ngột này, một lúc lâu không nói gì, sau đó cánh tay ôm nàng siết chặt hơn, thoáng cái đã nhắc nàng khỏi mặt đất.

Vân Yên ừm một tiếng, nghẹn ngào nói:

- Tứ gia, thật ra thiếp ——

Giọng nói khàn đục trầm thấp của Dận Chân cắt đứt lời nàng, tốc độ nói rất nhanh.

- Nếu nàng không muốn nói thì không cần phải nói. Còn nếu nàng nói gì ta đều sẽ tin. Nhưng, nàng đã nghĩ đến an toàn của bản thân chưa? Đã nghĩ đến an toàn của ta khi nàng không có ở đây chưa —— Còn nữa, ta nói sẽ tha thứ cho nàng sao?

Đôi mắt đen sâu thẳm của chàng gần trong gang tấc, làn da nhẵn nhụi sáng bóng, dưới hàng mi dày rõ ràng là con ngươi đen như mực với những đốm lửa vì tức giận, chiếc mũi cao thẳng và đôi môi mím thật chặt, sự lạnh

lòng trên khuôn mặt chàng càng tăng thêm vẻ quyến rũ khiến người khác say đắm điên cuồng.

Nàng không ở bên cạnh chàng là uy hiếp đến sự an toàn của chàng? Một người đàn ông càng lạnh lùng hà khắc khi phát điên lên càng không biết lý lẽ đúng sai, đó mới là đáng sợ.

Vân Yên không trả lời, tim chưa động nhưng người đã động. Xúc động dưng khí không biết từ đâu mà đến, nàng bỗng nhiên đến gần Dận Chân —— dùng môi nàng phủ lên môi chàng, lấp kín hơi thở của chàng

Đôi môi chàng thật sự rất đẹp. Bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ say đắm trong đôi môi này.

Khi môi nàng chạm lên môi Dận Chân, trong đầu là một vùng đất trắng xóa. Nàng theo bản năng tiếp xúc cọ xát, trần trọc mút lấy môi chàng. Giống như một con vật nhỏ lông xù, chiếc miệng nhỏ bé sáp tới người người, rồi hôn lên.

Trong chớp mắt Dận Chân ôm Vân Yên đứng dậy, Vân Yên a một tiếng, tay vòng sau gáy chàng. Cả cơ thể bị chàng nâng lên ôm trọn, đầu gối vốn hơi cong bị tay chàng tách ra, gác lên vòng eo gầy gò nhưng săn chắc của mình.

Người đàn ông này thật sự rất mạnh mẽ rắn chắc. Chàng cứ để nàng gác lên người mình như vậy mà điên cuồng hôn.

Gợi cảm, mạnh mẽ, thân mật, nóng hổi. Như băng, lại như lửa, mang theo ma lực kì lạ.

Vân Yên cảm thấy trời đất đang quay cuồng, cảm giác choáng váng lâng lâng, giống như mình được nâng lên rất cao, hôn ở nơi cách rất xa mặt đất, trong thế giới này chỉ còn lại đôi môi chàng.

Khi nhanh khi chậm. Khi thì ngang ngược như lửa, khi thì dịu dàng như nước, mơ màng mà mãnh liệt, nụ hôn của chàng gợi cảm đến nghẹt thở.

Lưỡi chàng tham lam tiến sâu vào khoang miệng Vân Yên, cướp hết hơi thở của nàng, muốn chiếm giữ lấy nàng, quấn lấy đầu lưỡi nàng đưa nó đến môi mình. Trong môi lưỡi Vân Yên còn có vị mặn mặn của nước mắt, mang theo cảm xúc giữa hai người thân thiết nhất. Nụ hôn này giống như sự giao thoa của tâm hồn, an ủi vỗ về lẫn nhau.

Dáng người chàng cao lớn sừng sững, vừa say mê hôn nàng, vừa nhẹ nhàng ôm cơ thể mảnh mai của Vân Yên, toàn tâm toàn ý.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng yếu ớt, Tiểu Thuận Tử như dùng hết sức của mình để nói, giọng nói run lấy bấy.

- Tứ gia, Tam gia, Bát gia, Cửu gia, Thập gia, Thập Tam gia đang xem kịch ở tiền sảnh cảm thấy hơi mệt mỏi, sai nô tài đến báo với Tư gia.

Hai người bỗng ngừng lại, Vân Yên mở mắt nhìn Dận Chân, quan sát sắc mặt vừa tức giận lại vừa cứng ngắc của chàng, lại chợt nhớ đến khi chàng nổi giận, kìm lòng không đặt bống bật cười.

Dận Chân bất đắc dĩ lườm yêu nàng, đột nhiên Vân Yên nhớ ra chính mình là người chủ động hôn chàng, không biết phải làm sao chỉ đành cúi đầu, cảm thấy lúng túng.

Dận Chân ngẩng đầu nói với người đứng bên ngoài:

- Biết rồi, người cứ bảo ta say rượu, thay quần áo xong sẽ qua ngay.

Tiểu Thuận Tử thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, lập tức vang một tiếng rồi rời đi..

Khuôn mặt Vân Yên đỏ bừng, muốn xuống khỏi người Dân Chân, nhưng chàng không buông tay, ngược lại còn lắc lư hai cái giống như đang đỡ trẻ con, khiến cơ thể Vân Yên trong lòng chàng đứng thẳng, càng dựa sát vào người chàng hơn.

- Đi thôi, đi thay quần áo.

Dân Chân ôm Vân Yên vào lòng, đi vào phòng ngủ, trên đùi vải quần cọ chạm vào nhau vô cùng thân mật.

Dân Chân đặt Vân Yên lên giường, còn chàng thì đi tới tủ quần áo, mở cửa tủ ra chọn áo ngoài. Vân Yên đứng dậy đi tới, chọn cho chàng chiếc áo đen viền vàng, sau đó giúp chàng cởi áo ra.

- Một người chị trước đây rất tốt với thiếp đỡ bệnh nặng, thiếp vừa mới đi thăm nàng ấy, nàng ấy là nha hoàn làm việc nặng ở Bát phủ.

Vân Yên vừa cài cúc áo ở cổ cho Dân Chân vừa nói, giọng nói bình tĩnh nhưng thành thật.

Hàm dưới Dân Chân đánh lại, lông mày nhíu chặt, không nói gì. Cuối cùng chàng chậm rãi nắm lấy tay nàng.

- Nhớ kỹ, từ nay về sau cần gì thì không cần nàng phải đích thân làm. Tiền ở trong tủ, có việc gì thì nói cho ta biết.

Vân Yên nhìn chàng gật đầu,

- Vâng.

* * * * *

Sau khi Dân Chân đi, Vân Yên đến phòng ngoài thu dọn đồng bừa bộn chàng tạo ra khi nổi giận. Nàng vừa ngồi xổm xuống dọn dẹp, vừa quan sát

đồng ngồn ngang, nàng có thể tưởng tượng ra khi ấy chàng nổi cơn tam bành thế nào, trong lòng không khỏi có phần sợ hãi.

Tối nay quả là một tối phức tạp. Nàng không muốn nhắc lại cuộc gặp gỡ đó ở Bát phủ.

Vân Yên thu dọn sạch sẽ căn phòng xong thì Dận Chân vẫn chưa trở về. Nàng bưng nước ra ngoài, không nghe thấy tiếng ca kịch ở tiền viện, nghĩ có lẽ vở kịch đã tan từ sớm rồi.

Vân Yên quay trở lại phòng, một lát sau Tiểu Thuận Tử đến gõ cửa, Vân Yên ra mở. Tiểu Thuận Tử lau mồ hôi trên trán, nói:

- Đích phúc tấn bảo mang thuốc viên giải rượu gia chuyên dùng tới, gia hơi đau đầu, đang ở chính phòng nghỉ ngơi.

Vân Yên cúi đầu nói vâng, để nàng đi lấy, y chờ ở đây, rồi vào trong phòng ngủ của chàng lấy một chiếc bình nhỏ không thường dùng trong tủ nhỏ ra. Sau khi tìm được, Vân Yên ra ngoài, đặt vào tay Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Tử nở nụ cười ngây ngô:

- Sau này có chuyện gì thì cứ nói với ta, chúng ta có thể phối hợp với nhau để làm.

Vân Yên gật đầu chân thành nói cảm ơn. Tiểu Thuận Tử cầm bình thuốc rời khỏi.

Vân Yên quay trở về phòng tắm rửa, trong Tứ Nghi Đường vô cùng im ắng. Nàng vẫn mặc chiếc áo trong màu trắng như thường lệ, vừa lau mái tóc dài vừa tựa người trên chiếc giường nhỏ, để lại một ngọn đèn, chờ người đó quay trở về.

Phật tổ nói rằng: Người nằm trong bụi gai, nếu không động thì không thể bị đâm. Tâm ở trong chốn hồng trần, nếu không động thì không thể bị thương.

Dưới ánh sáng lờ mờ, nàng nửa nằm nửa tựa trên giường nhỏ khép hờ mắt, mái tóc đen dài đã khô, xõa tung trên gối.

Trong đầu nàng không sao thoát khỏi hình ảnh căn phòng hạ nhân lụp xụp tối tăm, hình ảnh Phúc Nhi nằm trên chiếc giường nhỏ sắc mặt không sức sống, đỏ ửng do bệnh tật, hình ảnh khuôn mặt Bích Nguyệt trắng bệch, che miệng nước mắt rơi lăn xả xoay người rời khỏi. Cả hình ảnh Dận Tự cười nói, nàng không sợ ta giữ nàng lại, không cho nàng bước qua cánh cửa này sao?

Đây là cơn run rẩy và sự bi ai sâu sắc. Vân Yên co người nằm trên chiếc giường nhỏ, nhưng trái tim lại run lấy bầy. Dù thế nào nàng cũng không thể giương mắt bỏ mặc Phúc Nhi chết trong im lặng ở căn phòng cách một bức tường, cuối cùng nàng cũng xông qua cánh cửa ấy. Từ khi đến thời đại này, nàng chưa từng nói với ai nhiều như vậy, càng chưa từng đối đầu đấu tranh với người khác như vậy. Nhưng trong lúc nguy cấp, nàng đã làm vậy với Dận Tự.

Dù là ở trước mặt bầy sói trên bãi săn nhiều năm trước, hay là ở trước mặt hãn tối nay.

Toàn bộ tài sản nàng có đã đưa hết cho Bích Nguyệt và Phúc Nhi, trong kệ nhiều ngăn rộng tuếch chỉ còn lại một ít bạc vụn. Nàng lại phải tiếp tục kiếm tiền, may mắn thay, tất niên năm nào nàng cũng được lì xì rất nhiều bạc. Một ngày nào đó về già, nàng có thể ra ngoài xây một căn nhà nhỏ.

Ba trăm năm sau, tiền nhà vô cùng đắt. Trước đây, vì để chữa bệnh cho mẹ nên nàng bán căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, chuyển đến

sống trong một căn hộ chật chội, cứ một thời gian ngắn là phải chuyển nhà một lần, cứ chuyển hết chỗ này đến chỗ khác không ngừng nghỉ. Hơn nữa tiền thuê nhà năm trăm tệ một tháng cũng khiến Vân Yên cảm thấy không thở nổi.

Cũng có lúc bạn học bảo nàng hay là tìm một người đàn ông có nhà có xe để trao thân gửi phận, gánh nặng phải chăm sóc mẹ cũng nhẹ hơn nhiều. Lúc ấy nàng chỉ lắc đầu mỉm cười, nàng không có nhan sắc, cũng chẳng có vóc dáng, lại còn có một bà mẹ bệnh nặng, thế thì lấy đâu ra một người đàn ông có nhà có xe muốn lấy một cô nhân viên “ba không” (1) như mình? Dù là người không nhà không xe thì cũng không bao giờ chọn nàng.

Người khác có căn nhà thuộc về mình, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc đều chỉ là những khung cảnh nàng nhìn thấy bên đường, quá xa xỉ. Có lẽ đây là giấc mộng kiếp trước đã mang tới cho nàng, quá tầm thường, nàng chỉ muốn có một căn nhà thuộc về mình, dù nó rất nhỏ, nhưng thế là đủ rồi.

Đêm sâu dần, ánh đèn mờ lung chiếu lên khuôn mặt nàng, nhiệt độ hạ thấp xuống, trái tim nàng cũng từ từ bình tĩnh khôi phục lại, dần dần lắng xuống. Hai đời làm người, nhưng trái tim vẫn là trái tim đó

Một đêm rồi bởi qua đi, bánh răng cuộc sống vẫn vững vàng lăn về phía trước, năm tháng bình thản dần dần biến chuyển, bầu không khí trong Tử Cấm Thành thay đổi bất ngờ.

Nào ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

(1) Nhân viên “ba không”: Bên Trung Quốc có rất nhiều cách giải thích cụm từ này. Có thể là không tiền, không nhan sắc, không người yêu; không nhà, không xe, không có hộ khẩu bản địa; không quyền, không tiền, không thế; không nhà, không xe, không tiền tiết kiệm...

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 93: Tứ Gia Lại Sao Vậy?

Đêm đó Dận Chân trở về rất muộn, khi Vân Yên đứng dậy mở cửa, cửa chỉ mới mở một khe nhỏ, đã thấy chàng đứng ở trước cửa.

Trong chớp mắt chàng ôm chặt lấy nàng.

Chàng ôm chặt Vân Yên chỉ mặc bộ quần áo trong màu trắng, hai người ôm nhau không nói gì. Ai cũng biết rằng, đêm nay khó nói ra thành lời.

Tình cảm này giống như khi bùng một chén nước nóng, chén nước gần như sắp đầy, phải bùng thật nhẹ nhàng, nếu không nước sẽ tràn ra, làm bỏng tim phổi của nhau.

Nhưng không có nơi để đặt chén xuống, chỉ có thể để mặc chén nước nóng từ từ hun bỏng lòng bàn tay. Hoặc là, cái chén rơi xuống vỡ tan tành.

Sau bữa tiệc tối nay, Dận Chân xem như đã chính thức khỏi bệnh quay trở lại làm việc. Tình hình sức khỏe của Na Lạp thị không tốt lắm, Dận Chân thỉnh thoảng đến thăm ngời ở đó một lát. Ngoài công vụ ra, thì chàng bận rộn với công trình xây dựng hoa viên, bởi vì Khang Hi đã tới Tô Châu, sắp đến Hàng Châu, nói cách khác sau khi tới Hàng Châu thì sẽ lên đường quay trở về. Đây là lâm viên được hoàng thượng ban thưởng, cho nên phải báo cáo lại tiến độ xây dựng, mời hoàng thượng đích thân tới xem.

Trong lòng Vân Yên vẫn luôn lo lắng cho bệnh tình của Phúc Nhi, nhưng lại không tiện tìm ai đó để chuyển lời nghe ngóng. Chịu đựng trong mấy ngày, cuối cùng cũng có một gã sai vặt nhỏ tuổi lạ mặt đến ngoài viện

tìm nàng, mang tới tin Bích Nguyệt nhờ gửi, nói rằng bệnh tình của Phúc Nhi đã ổn định, đại phu nói không tới một tháng là có thể bình phục. Lúc này Vân Yên mới yên lòng, cảm ơn gã sai vặt. Chợt nhớ ra đưa chút bạc để cảm tạ cậu ta, cậu ta chất phác vò đầu, đẩy bạc lại không lấy rồi chạy đi.

Tiến độ xây dựng hoa viên cũng rất thuận lợi, thậm chí có thể nói là nhanh chóng đến bất ngờ. Tài hoa của Dận Chân ở phương diện đất đai lần đầu tiên được thể hiện. Nhà thiết kế hoa viên đi cùng với chàng hôm nay còn có mấy người trẻ tuổi và cha của họ là Lôi Kim Ngọc, cha con họ đều xuất thân từ thế gia nổi tiếng về kiến trúc gia tộc Lôi thị. Khi Vân Yên biết họ là người Lôi gia, không khỏi chú ý nhiều hơn —— Nàng lại có thể tận tai nghe thấy “Dạng Thức Lôi” (1), đó là một ngôi sao sáng được mọi người kính trọng, ngưỡng mộ (2) trong kiến trúc thời Thanh.

Một người đàn ông trẻ tuổi nhìn lướt qua, có đôi phần xấu hổ mỉm cười. Dận Chân bỗng nhiên đưa tay lên ho vài cái, nói rằng cứ làm như vậy đi, thi công Cửu Châu Thanh Yến (3) trước, sau đó đến Đài Mẫu Đơn, còn các bản vẽ thiên nhiên, sắc trời trên dưới, chỗ bằng phẳng chỗ nhấp nhô... sẽ được điều chỉnh dựa theo tình hình cụ thể thi công công trình.

Chàng xua tay, mấy người họ Lôi lui xuống.

Dận Chân xoay người lại, mày hơi cau vào, nói, năng gắt như vậy, nàng đứng ngây ngốc ở chỗ này mà không thấy nóng sao?

Vân Yên phút chốc không phản bác lại được người đàn ông này. Từ sau yến tiệc ngày đó, Dận Chân đi đâu cũng mang Vân Yên đi theo, một tắc cũng không rời, nếu có thể được chắc chắn chàng sẽ buộc chặt nàng vào lưng quần mình. Là chàng đưa nàng đến đây để xem tiến độ xây dựng, lại còn nói nàng đứng ngây ngốc? Huống hồ, nắng xuân hôm nay rất đẹp mà.

* * * * *

Lúc này Dận Chân đang ngồi ở chính phòng nơi ở của Na Lạp thị, một đám người đứng nhìn sắc mặt của chàng, đến thở mạnh cũng không dám thở. Một lát sau chàng quay trở về Tứ Nghi Đường, khuôn mặt vẫn lạnh lùng xem công văn, bỗng nhiên chàng nói muốn uống canh đậu xanh hoa cúc. Vân Yên đáp vâng.

Vân Yên đến chái phía tây, may mắn vẫn còn hoa cúc tươi, thế nhưng đậu xanh đã dùng hết, nàng ra ngoài sân thấy căn phòng bên cạnh không có ai, liền đi tới phòng bếp.

Khi mới vào Tứ phủ, Vân Yên đã từng là nha hoàn làm việc nặng thấp kém nhất trong nhà bếp. Đối với nơi này, đương nhiên nàng cảm thấy rất quen thuộc. Vân Yên đi vào, nhìn thấy một gã sai vặt liền mở miệng hỏi còn đậu xanh hay không, thư phòng Tứ gia cần một ít. Gã sai vặt xoay người lại, không ngờ cậu ta chính là người ngày đó đưa tin cho nàng.

Cậu đưa cho Vân Yên một túi nhỏ đậu xanh thượng đẳng, Vân Yên tự giác viết tên mình vào cuốn sổ nhỏ ghi chép đồ hàng ngày xuất ra của phòng bếp. Cậu ta vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng. Vân Yên mỉm cười, tự nhiên nói cậu mới tới đây không lâu, trước đây tôi cũng ở nhà bếp làm mấy việc lật vật thế này.

Cậu ta nghe xong cũng nở nụ cười, nụ cười rất trong sáng. Vân Yên định cầm đậu xanh rời khỏi, cậu lại muốn giúp nàng mang đậu xanh đến tận cửa Tứ Nghi Đường, trong sắc mặt không hề có chút nịnh nọt xun xoe nào. Vân Yên cảm ơn, nói mình có thể tự mang về được, cậu lại gãi đầu xấu hổ nói, hai ngày trước tôi vô tình nghe mọi người nói năm ngoái vì cứu Thập Tam gia mà chị bị thương nặng, chị đừng cầm những đồ nặng này, để tôi cầm cho chị vẫn hơn. Vân Yên sửng sốt, cũng mỉm cười nói cảm ơn.

Hai người cầm đậu xanh đi về phía Tứ Nghi Đường, đi đến chiếc cầu cong cong, Vân Yên nhận lấy đậu xanh, lúc này mới nhớ ra không biết nên gọi cậu thế nào. Cậu ta cười mở nói cứ gọi tôi là Tiểu Thích. Vân Yên không

nhìn được suýt nữa thì bật cười thành tiếng, keo kiệt (4)? Chẳng lẽ bản thân cậu không cảm thấy tên mình rất kỳ dị sao, cậu bé làm việc ở phòng bếp này quả thật rất ngây thơ chân chất.

Tiểu Thích nói cảm thấy không sao cả, cũng vui vẻ nở nụ cười. Vân Yên đang định nói cảm ơn với cậu rồi chuẩn bị về thì ——

- Nô tài thỉnh an Tứ gia! Tứ gia cát tường!

Ánh mắt Tiểu Thích bỗng nhiên hướng về sau lưng Vân Yên, sau đó quỳ xuống. Vân Yên quay người lại, thấy Dận Chân đã ra khỏi sân, đang ở phía sau nàng. Chàng muốn ra ngoài sao? Sắc mặt lạnh lùng hơn, hình như đang tức giận với ai rồi.

Vân Yên cũng hành lễ theo Tiểu Thích thỉnh an Dận Chân, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt chàng, chiếc cằm cương nghị lạnh lùng đang căng ra.

- Người là người làm phòng nào?

Dận Chân dừng bước, mở miệng hỏi, giọng nói không vui vẻ cho lắm. Vân Yên nghe xong, trong đầu căng ra, người này hình như bắt đầu có xu hướng không cần biết phải trái đúng sai gì cả, hơn nữa nàng cũng chẳng hiểu ra sao.

- Bẩm Tứ gia, nô tài là người làm phòng bếp, giúp Vân Yên đưa... đưa đậu xanh đến cửa Tứ Nghi Đường.

Tiểu Thích lắp bắp nói, dưới cơn giận không rõ tại sao của Dận Chân, mồ hôi cậu ta đã chảy ròng ròng.

Mũi Dận Chân khẽ phát ra tiếng hừ, nghe thấy hai chữ “Vân Yên” từ miệng Tiểu Thích mặt chàng đã đen thui. Vân Yên nhìn sắc mặt chàng, vội nói:

- Tứ gia muốn ra ngoài ạ?

Dận Chân nghiêng mặt nhìn nàng, trong lòng tức giận không thở nổi.

- Ai nói ra muốn ra ngoài?

Tiểu Thích nghe thấy giọng nói ngày càng gay gắt của chàng thì càng thêm căng thẳng. Sắc mặt Vân Yên vẫn hờ hững như trước, vẫn dáng vẻ ôn hòa chấp tay nói,

- Làm phiền cậu mang đậu xanh tới, để cậu tốn công trở về rồi.

Nàng nói ý bảo cậu ta lui xuống. Sau đó quay người lại nói với Dận Chân,

- Đậu xanh đã mang tới, Vân Yên trở về làm canh đậu xanh, Tứ gia có về phòng không ạ?

Tiểu Thích vội vàng nhìn Dận Chân, chàng phất tay, sắc mặt vẫn rất khó coi. Tiểu Thích vội vàng vàng khom người cáo lui, tên nhóc này có lẽ bị dọa đến khiếp sợ.

Vân Yên nhìn theo bóng lưng của Tiểu Thích đang rời khỏi, hơi cau mày xoay người trở về Tứ Nghi Đường. Dận Chân cũng quay người đi vào. Lúc này mới để ý đến cái gói bọc đầy đậu xanh trên tay nàng, thấy cũng không nhẹ nhíu mà muốn đưa tay cầm hộ nàng. Tay Vân Yên rút lại, chàng càng mạnh mẽ lấy đồ trong tay nàng, cầm đi vào phòng.

Vân Yên bất đắc dĩ lấy cái gói trong tay Dận Chân, đặt trên chiếc bàn nhỏ. Rồi quay người lại rút khăn ra giúp chàng lau tay, sau đó ngồi xõm xuống phủi áo cho chàng, giọng nói mang đậm sự dịu dàng đặc biệt.

- Cũng không biết bắn là gì.

Gói bọc đậu xanh, sao có thể để cho người như Tứ gia cầm được? Nhưng chàng lại cầm, khiến lòng người mềm mại.

Nhìn Vân Yên phúi vạt áo cho mình, điều muốn nói không cất nổi thành lời. Nghĩ đến đậu xanh, trong lòng chàng lại đau xót, chàng giương mắt nhìn có cảm giác khó chịu.

Vân Yên cũng không để ý đến chàng, xắn tay áo đi nấu canh đậu xanh hoa cúc. Sau khi nấu xong nàng bưng lên bàn để nguội, bát dùng để đựng là hai chiếc bát sứ Thanh Hoa Dận Chân tự tay làm.

Trên mặt nước canh xanh mát trong veo là mấy bông hoa cúc non trôi bồng bềnh, được đựng trong bát sứ Thanh Hoa để trắng nhìn vô cùng đẹp mắt. Một đôi bát sứ tinh tế, dưới cửa sổ nhỏ tràn đầy ánh nắng, hoàn hảo mịn màng óng ánh.

Phủ ngưỡng bất hổ thiên địa, bao biếm tự hữu xuân thu. (Ngẩng đầu và cúi đầu không thẹn với trời đất, Khen ngợi và chê bai tự có xuân thu) (5)

Ngay cả trong bát canh đậu xanh màu xanh ngắt cũng thấm đượm từng câu từng chữ này, sẽ từ đôi môi chảy vào cơ thể chàng, khắc từng câu chữ này vào da thịt Dận Chân. Nghĩ đến đây, Vân Yên lại cảm thấy vui vẻ thanh thản.

- Vân Yên, ta muốn uống.

Vị gia ngồi sau bàn đọc công văn mặt đã lạnh, đầu cũng không ngẩng lên cất giọng nói.

Vân Yên ngẩng đầu lên nhìn chàng, mỉm cười nhẹ nhàng. Vâng một tiếng, bưng chiếc bát qua.

- HẾT CHƯƠNG 93 -

(1) Dạng Thức Lôi (样式雷): Gia đình kiến trúc Lôi thị chuyên đảm nhiệm thiết kế kiến trúc cho hoàng gia thời Thanh, vì quản lý “Dạng Thức Phòng” (Phòng Dạng Thức*) trong nhiều năm mà được gọi là “Dạng Thức Lôi”.

Dạng Thức Phòng: là nơi cơ quan chuyên thiết kế các kiểu kiến trúc cho hoàng gia thời nhà Thanh.

(2) Nguyên văn là 高山仰止 (Hán việt: Sơn cao ngưỡng chỉ) có xuất xứ từ chương V bài thơ “Xa hạt” trong Kinh thi. Tạm dịch: Núi cao có thể ngẩng đầu trông lên.

(3) Cửu Châu Thanh Yển: Là đảo lớn nhất trong 9 đảo nhân tạo ở di tích Viên Minh Viên.

(4) Trong tiếng trung, Tiểu Thích và keo kiệt phát âm gần giống nhau, phiên âm đều là “xiao qì”.

(5) Ý nghĩa của hai câu này: Làm người phải chính trực ngay thẳng, không hổ thẹn với lòng; lời khen chê của con người trong thế gian suy cho cùng cũng chỉ tồn tại một thời gian, công tội nghìn đời sẽ có hậu quả bình luận.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 94: Sóng Ngầm

Bởi vì thể chất vốn đã yếu ớt, nên tình hình của Na Lạp thị lúc tốt lúc xấu. Tuy các phương diện ăn, mặc, ở, đi lại, đại y, thuốc thang... đều dùng thứ tốt nhất, thỉnh thoảng Dận Chân cũng qua thăm hỏi han, nhưng vẫn không thể chờ tới tháng cuối cùng. Có lẽ đây là kết quả sớm đã nằm trong dự liệu của mọi người, khi Tứ phủ không có tiếng chạy cưỡi đùa của Hoảng Huy thì thật ảm đạm, bây giờ còn thêm cả sự lạnh lùng luôn ngấm tồn tại. Dù sao, ở thời đại này, trẻ con chết sớm đều là chuyện rất bình thường, hưởng hồ là sảy thai.

Tất cả mọi người đều biết, với tuổi tác của Na Lạp thị và hoàn cảnh hiện nay thì sự sủng ái và con nối dòng chỉ sợ là điều không thể, nhưng xuất thân và thời gian sống trong phủ thì không ai có thể sánh bằng. Ngược lại kết quả này đối với Trắc phúc tấn Lý thị không thể nói là không tốt. Dưới gối nàng ta có hai trai một gái, ngôi vị thế tử càng là vật trong tay, cho dù số lần Tứ gia vào viện nàng ta ngày càng ít dần, nhưng lợi thế cần có nàng ta cũng đã có. Dầu sao hai người Cảnh thị và và Nữ Hồ Lộc thị dù trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng vào phủ đã sắp ba năm nhưng vẫn chưa một lần được sủng ái.

Tim của người đàn ông này, đến cả người ngoài cũng nhìn ra sự lạnh lùng nơi khóe mắt chàng. Thế nhưng, bọn họ lại không hiểu.

Vân Yên và Dận Chân ngồi trong Phật đường, không ai mở lời. Dận Chân nửa khép hàng mi đầy, từng hạt của chuỗi Long Nhân Bồ Đề từ từ đi qua tay chàng, dưới ánh nến yếu ớt tỏa ra ánh sáng màu vàng nhợt nhạt.

Khi nhang sắp cháy hết, Vân Yên cắm thêm một nén nhang nữa, rồi lại yên lặng ngồi bên Dận Chân.

Ban đêm ở Phật đường, nàng tỉnh lại trong một mối, nhận ra mình đã được chàng ôm vào lòng, đầu gối trên ngực chàng. Khuôn mặt khi chàng nhắm mắt ngủ thiếp đi không từ nào có thể hình dung nổi. Từ khi nào mà nàng đã có thói quen dựa người vào ngực chàng thế này? Thậm chí không còn giật mình tỉnh lại từ trong cơn mê nữa.

Mùa xuân thời tiết đẹp, Cửu Châu Thanh Yến của lâm viên mới xây nhanh chóng được thi công. Kỹ thuật “Thang Dạng” (1) của gia tộc Lôi thị vô cùng điêu luyện sắc sảo, “Thang Dạng” và cảnh quan kiến trúc được làm trước khi thi công vô cùng tuyệt mỹ khiến một người hiện đại là Vân Yên cũng phải thán phục.

Hóa ra mô hình bất động sản ở hiện đại cũng kế thừa từ nơi đây, không, có lẽ Lôi gia còn làm tinh xảo hoàn mỹ hơn.

Người đàn ông thanh tú luôn nhìn Vân Yên rồi mỉm cười ngượng ngùng ngày ấy tên là Lôi Thanh Viễn, tự là Duệ Đình, là con trai thứ của Lôi Kim Ngọc. Khi lần đầu tiên Dận Chân gọi anh ta là Duệ Đình, Vân Yên ngỡ ngàng sửng sốt một hồi, mới nhận ra cái tên này lạ lẫm lại xa vời đến vậy.

Nhưng hôm nay, người đàn ông khoan thai nghiêm túc đó vẫn nhạy cảm liếc nhìn nàng.

Bố cục trong lâm viên mới rõ ràng tràn ngập hơi thở tự do và tao nhã hơn so với trong Tứ Nghi Đường, ngay cả mái cong và đấu củng đều toát ra hơi thở độc lập tuyệt thế bên cạnh sự cao quý bên ngoài, giống như hơi thở được toát ra trên con người Dận Chân —— khoan thai mạnh mẽ xen lẫn với cả sự lãng mạn của trẻ con mới sinh.

- Lan chu uyển chuyển lãng văn bình, nhất trạo dung dữ đăng tình văn.

Thượng uyển xuân thâm phương thảo lục, tây sơn lạc chiếu viễn phong minh.

Trường không nha phản thiên lâm minh, tuyết tắc hồng quy vạn lý tình.

Phiếu miếu trung lưu bằng lâm thẳng , thủy tri tiên cảnh hữu bồng doanh. (2)

Lâm viên này đã tạo cho Dận Chân nguồn linh cảm vô tận, sự lãng mạn tài hoa vốn có bị kiềm nén dưới vỏ bọc lạnh lùng của chàng được bộc lộ hoàn toàn ở nơi đây. Dù là thơ ca hay kiến trúc, thậm chí là bầu không khí nơi này, đều mang đậm dấu ấn của người đàn ông mang tên Ái Tân Giác La Dận Chân.

Những ngày trong Tứ Nghi Đường, trong ngoài đều tỏ. Cái gọi là tình, cũng tồn tại giống như hơi thở vậy, lan đến từng mạch máu và thớ thịt.

Thời tiết dần dần trở nên nóng hơn, Vân Yên thay màn và ga trải giường, cũng thay cho Dận Chân những bộ quần áo mỏng và mát hơn, có đôi khi chàng chỉ mặc áo trong, tay cầm quyền cách, chân đeo đôi dép lê mềm bước tới bước lui trong phòng ngoài sân, toát lên sự gợi cảm chỉ có ở khi ở nhà.

Chàng là người đàn ông vô cùng nam tính. Năng lực làm việc của chàng rất cao, biết nghiên cứu chiếc đồng hồ báo giờ của Tây Dương, bản thân chàng đang tự nghiên cứu sáng chế chiếc quạt nhỏ, thỉnh thoảng chàng sẽ yên tĩnh ngồi trong sân đọc sách, hoặc ngồi thiền ở trong Phật đường.

Vân Yên rất ít khi quấy rầy chàng, nhiều năm qua vẫn luôn như vậy, yên tĩnh ngồi trong phạm vi ba bước của chàng, giống như không có cảm giác tồn tại. Có đôi khi lau mồ hôi trên trán chàng, chăm cho chàng một chén trà thơm, hai người nở nụ cười nhẹ nhàng, thế là đủ rồi.

- Độc tọa u viên lý, song khai trúc ảnh tà.

Hi văn canh chuyển lậu, dẫn thính dã minh oa.

Hoạt hoạt tuyền lưu ngọc, dong dong nguyệt chiếu sa.

Du nhiên di tĩnh cảnh, bả quyền đãi phanh trà. (3)

Thời gian ở bên nhau càng nhiều, nàng càng nhận ra trên người chàng dường như dung hợp tất cả tưởng tượng của một người phụ nữ đối với một người đàn ông, từ tinh thần cho đến cơ thể.

Dận Chân thường thường rất tự nhiên nắm tay Vân Yên, mà vào giữa xuân quần áo mặc càng ngày càng mỏng, càng khiến khoảng cách giữa hai người trở nên gần gũi hơn. Có đôi khi Vân Yên đẩy chàng ra, đều mơ hồ cảm nhận được phản ứng trên cơ thể chàng.

Khang Hi đã từ Hàng Châu lên đường quay trở về, ra chỉ thị trở về kinh. Tiến độ thi công lâm viên mới cũng do Dận Chân đích thân giám sát kiểm tra, dự định của chàng là trong năm nay hoàn thành những công trình kiến trúc chính, mời Khang Hi đến lâm viên dự tiệc, đề chữ đặt tên cho lâm viên mới.

Một ngày, khi Dận Chân và Vân Yên đi từ trong lâm viên ra thì gặp được xe ngựa của Cửu phủ đi ngang qua. Người trong xe vén rèm cửa lên, là Bát Bối Lặc Dận Tự và Cửu A Ca Dận Đường.

Dận Đường dùng quạt nâng rèm, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn làm tăng thêm sắc rực rỡ cho chiếc rèm. Ngồi bên cạnh anh ta là Dận Tự hơi nhếch khóe môi, khuôn mặt ẩn hiện trong chiếc xe tối mờ trong phút chốc bỗng lóe sáng, hoàn toàn không nhìn thấy thần sắc.

Vân Yên chậm rãi cụp mắt, đi theo Dận Chân đằng trước. Hai người họ cũng không ai xuống xe, chỉ xuyên qua cửa sổ nói mấy câu đơn giản.

Dận Đường cũng được Khang Hi ban thưởng đất xây lâm viên, cũng ở gần đây, hai người đều tới đây xem đất. Sau khi nói chuyện câu được câu không một lúc, mấy người mới cáo từ.

Biểu cảm của Dận Tự có thể nói là hoàn hảo, hẳn thậm chí còn không nhìn Vân Yên đến một cái, nhưng cái liếc mắt như có như không của Dận Đường không hiểu sao khiến lưng nàng cứng đờ.

Không biết là có phải do dây thần kinh của Dận Chân sau buổi tối hôm đó quá nhạy cảm hay không, thế nhưng mỗi khi ánh mắt người đàn ông nào chạm tới Vân Yên, hoặc ánh mắt nàng chạm tới ai, chàng đều có cảm giác bức bối âm ỉ bị đè nén.

Có rất nhiều lúc, đó là một thứ gì đó như có như không mà không sao nói rõ được.

Sau khi ngồi vào xe ngựa, Vân Yên tựa người vào một góc, nhưng rồi bị Dận Chân kéo vào ngực chàng.

Vân Yên giật mình, theo bản năng dùng tay ngăn chàng lại, trên các ngón tay dường như có thể cảm nhận rõ ràng cơ bắp trên lồng ngực chàng đang co rút, cách lớp áo mỏng lồng ngực cứng rắn đang phập phồng dưới các đầu ngón tay Vân Yên.

Trong xe ngựa hơi xóc nảy, ánh sáng tối mờ, trong lúc vô tình không gian bị thu hẹp lại, bầu không khí khiến người khác muốn vùng dậy.

Vân Yên bị Dận Chân ép vào góc xe, một nụ hôn say đắm rơi xuống môi nàng, mái tóc đen nhánh mềm mại của Dận Chân rơi xuống ngón tay Vân Yên, nàng có thể cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể chàng.

Dù là chàng đang đè chặt nàng, hay đang ôm nàng, động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng. Ngồi trong lòng chàng, cơ thể nàng muốn nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích, mà nàng cũng không dám cử động.

Lúc quay trở về Tứ Nghi Đường, dục vọng của Dận Chân dường như vẫn chưa dập tắt, chàng đứng ngoài cửa phòng Vân Yên, ở bên trong Vân Yên căn môi dựa lưng vào cánh cửa. Chàng nhẹ nhàng gọi: "Vân Yên..." Trong giọng nói khàn khàn còn có cả sự gọi cảm.

Người Vân Yên dính chặt vào cánh cửa, cả cơ thể đều run rẩy, trái tim còn hơn cả thể.

Đã lâu rồi Dận Chân chưa mạnh mẽ hôn nàng đột ngột như vậy, sự ăn ý thoải mái tự nhiên giữa bọn họ trong khoảng thời gian trước đây đã đạt tới nhận thức chung, không ép buộc không làm tổn thương lẫn nhau, sự nhận thức chung đến mức hiểu nhau không cần nói ra đã một lần nữa đã bảo vệ sự tĩnh lặng bình yên không dễ lấy lại này.

Người đàn ông này, vừa giống như băng, lại vừa giống như lửa. tình cảm đang ngấm gợn sóng trong máu chàng, nếu như không biết kiềm chế, lửa sẽ lan ra cả cánh đồng.

Dù gần gũi ra sao, Vân Yên cũng không bao giờ để chàng bước vào gian phòng nhỏ của mình, Dận Chân cũng tự giác nghe theo. Trong tình cảm và cuộc sống, giữa hai người đều tồn tại sự ăn ý đến kỳ lạ.

- HẾT CHƯƠNG 94 -

(1) Thang Dạng (烫样): là mô hình kiến trúc thu nhỏ khối lập thể, là một đặc sắc trong kiến trúc cổ Trung Quốc, đặc biệt được tạo ra cho Hoàng đế thưởng thức. Sở dĩ gọi “Thang Dạng” vì phải sử dụng bàn ủi (熨烫 bàn ủi thời cổ đại).

Phương pháp làm “Thang Dạng”: Thang Dạng dùng giấy, thân cây cao lương và gỗ tạo thành. Giấy được dùng phần nhiều là giấy Nguyên Thư, Ma Trình Văn, Cao Lương và giấy Đông Xương. Gỗ được sử dụng là gỗ thông trắng, đỏ mềm, dễ gia công. Công cụ để tạo ra “Thang Dạng” ngoài các công cụ đơn giản như dao, kéo, bút, thước... còn có một công cụ đặc

biệt nữa là bàn ủi nhỏ nhằm để ủi nóng thành hình, bởi vậy nên gọi là “Thang Dạng”. Keo dính hỗn hợp để làm “Thang Dạng” chủ yếu là hồ nước.

(2) Bài thơ “Xuân nhật phiếm châu” (Tạm dịch: Du thuyền ngày xuân) của Ung Chính.

Tạm dịch nghĩa:

Lan châu (Chiếc thuyền làm từ gỗ cây mộc lan) uyển chuyển đi trên những con sóng nhấp nhô, mái chèo khua sắc trời dần tối.

Vườn thượng uyển mùa xuân đến cây cỏ tốt tươi, ánh chiều tà ở Tây Sơn chiếu trên đỉnh núi xa xa.

Trên bầu trời bao la quạ bay về rừng rậm ngút ngàn trong chạng vạng, nơi cửa ải sâu cuối cùng chim nhạn trở về với tình xa.

Xuôi dòng theo sắc trời lúc ẩn lúc hiện ngấm cảnh, thế nên mới biết trong tiên cảnh có bông doanh.

(3) Bài thơ “Dạ tọa” (Tạm dịch: Ngồi trong đêm) của Ung Chính.

Tạm dịch nghĩa:

Ngồi một mình trong khu vườn tĩnh mịch, cửa sổ mở ra bóng trúc in nghiêng.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng đồng hồ nước, nhưng nghe thấy tiếng ếch nhái kêu.

Tiếng suối chảy róc rách, ánh trăng chiếu lên bờ cát mênh mông.

Khoan thai thưởng thức cảnh đêm tĩnh lặng, cầm sách đợi trà sôi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 95: Ta Không Nóng

Đầu hạ năm Khang Hi thứ bốn mươi sáu đã tới, Khang Hi đang trên đường quay trở lại từ chuyến nam tuần gửi thư về kinh. Khi ông sắp đến thành Bắc Kinh, thì mùa mưa bão cũng đến gần, công tác phòng lụt Hoàng Hà một lần nữa phải trở nên nghiêm túc. Trong thư trao đổi giữa Khang Hi và Dận Chân, Dận Chân đã nhận được ý chỉ, không kịp chờ Khang Hi và Dận Tường về đến kinh, chàng đã khởi hành đi trước, xuống Giang Nam tuần sát công tác chống lũ ở các vùng xung quanh.

Cách chuyển đi lần trước một năm, lần này ra ngoài, Dận Chân rõ ràng vô cùng thận trọng. Về vấn đề đưa Vân Yên đi theo cùng hay để nàng ở lại trong phủ, cầm thư trong tay Dận Chân chỉ trầm ngâm một lát, rồi hạ quyết tâm mà không hề có chút mảy may dao động.

- Vân Yên, lại đây.

Dận Chân đặt bức thư xuống, gọi Vân Yên đang ở trong phòng làm việc của chàng.

Vân Yên đang sắp xếp lại giá sách trong phòng, tiện thể tìm được cuốn “Gia Cát truyện kí” mà trước nay chưa từng thấy.

Trong những năm gần đây, kho sách của Dận Chân ngày càng nhiều hơn gấp bội, ba tầng trong và ba tầng ngoài của giá sách trong phòng làm việc như một mật thất nhỏ. Khi không mở cửa sổ và cửa ra vào, ánh sáng có đôi phần u ám.

Nghe thấy tiếng Dận Chân gọi, nàng liền vâng một tiếng. Đang định thu hồi lại ánh mắt, thì bất chợt nhìn thấy tên một cuốn sách trên tầng thứ ba của giá sách, rất có cảm giác giống như “bỗng nhiên quay đầu lại, sách vẫn ở nơi đó, trong ánh nến sắp tàn.” (1)

Nàng kiễng chân vươn tay muốn với lấy, nhưng vẫn không lấy được. Một đôi bàn tay quen thuộc đặt bên hông nàng, nâng nàng lên, Vân Yên thuận lợi rút được cuốn sách ra.

Dận Chân nhẹ nhàng đặt nàng xuống, nhưng bàn tay vẫn đặt ở hông nàng. Chàng đứng sau lưng Vân Yên, dựa sát vào tay nàng, nhìn tên sách — “Khổng Minh?”

Vân Yên ừ một tiếng.

Trên khuôn mặt Dận Chân có loại biểu cảm giống như khó có thể hình dung được, hơi cau mày, môi hơi nhếch lên:

- Thế nào lại muốn tìm sách của ông ấy?

Giữa các giá sách trong phòng làm việc, bọn họ đứng ở góc phòng, ánh sáng mờ tối. Dận Chân đứng sau lưng Vân Yên, dùng một tay nhắc cuốn sách trong tay nàng ra.

Vân Yên sửng sốt, rõ ràng là một quyển sách, nhưng không hiểu tại sao từ miệng người này lại nghe giống nói về một người vào đó. Trong phút chốc, nàng cảm thấy mất tự nhiên muốn xoay người đi ra ngoài. Nhưng Dận Chân ở bên cạnh gần như vậy lại không hề có ý định muốn di chuyển

Dận Chân như có như không ôm lấy eo Vân Yên, thân hình cao lớn đặt nàng giữa giá sách và góc tường. Phòng làm việc rất yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

- Mùa mưa đến rồi, khi trời mưa cơ thể còn đau không?

Dận Chân khẽ khàng thì thầm bên tai nàng.

Vân Yên ừm một tiếng

- Vẫn tốt ạ.

Lòng bàn tay ấm nóng của Dận Chân nhẹ nhàng xoa lên bờ vai mảnh khảnh của Vân Yên, rồi chậm chậm dừng lại.

Vân Yên xoay nửa người trong lồng ngực chàng, dưới bàn tay là chất vải mềm mại trên cơ thể ấy, sau lưng là giá sách cao lớn.

- Vân Yên, ta phải xuống Giang Nam rồi.

Vân Yên ngập ngừng ừ một tiếng:

- Vâng, để thiếp đi thu dọn hành lý.

Nhưng Dận Chân vẫn không buông tay ra, thoáng cái từ sau lưng ôm chặt lấy eo nàng, nghiêng đầu hôn lên mái tóc nàng.

- Lần này nàng sẽ cười Truy Vân cùng ta

Lần đi này không hỗn loạn như lần trước, Vân Yên cẩn thận sắp xếp hành lý. Dận Chân dựa người trên chiếc giường nhỏ đọc sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bóng hình nàng đang bận rộn, có đôi lúc hơi nhếch môi trả lời nàng về vấn đề những thứ cần mang theo.

Khi thay xong trang phục nam, Vân Yên hơi lúng túng kéo vạt áo. Một năm tĩnh dưỡng cả giúp vóc dáng Vân Yên dần có da có thịt hơn, ngay cả đường cong của ngực cũng không thể che giấu nổi.

Khuôn mặt Vân Yên hơi mất tự nhiên, càng khiến cho Dận Chân đang ngồi sau bàn viết thư khi ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi xuống bộ quần áo của gã sai vặt rộng thùng thình trên người nàng, đặc biệt là trước ngực nàng

Ngày thường nàng vốn mặc trang phục nữ, đường cong mềm mại trước ngực bình thường đến không thể bình thường hơn. Nhưng thoát cái nàng đổi thành trang phục nam, sự mềm mại đó, đường cong đó, bỗng chốc hiện ra rõ ràng.

Vân Yên nhìn thấy ánh mắt chàng đang hướng đến đâu, gương mặt trong thoáng chốc đỏ bừng. Nàng quay đầu lại đi vào gian phòng nhỏ, vừa mới khép cửa lại, thì nghe thấy tiếng cười Dận Chân vang lên bên ngoài, thật sự khiến Vân Yên vừa xấu hổ vừa tức giận, giận đến ngứa răng.

Vân Yên ngẫm nghĩ, rồi chạy tới chiếc tủ nhỏ tìm tấm ga giường cũ trước đây. Cầm kéo, cắt thành một dải dài. sau đó cởi vạt áo rộng thùng thình ra, bắt đầu tháo dây yếm buộc trên cổ và sau eo xuống. Chiếc yếm màu đỏ thắm từ trên người trượt xuống, làn da trắng nõn mềm mại trước ngực hoàn toàn trần trụi trong không khí, hai núm hoa hơi đứng lên. Vân Yên hơi vòng tay ra phía sau muốn quấn dải vải vừa mới cắt xong, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Vân Yên giật mình suýt nhảy dựng lên.

Giọng nói của Dận Chân cách một cánh cửa gần trong gang tấc:

- Giận rồi?

Vân Yên cầm dải vải che trước ngực, cơ thể run lên.

- Không ạ.

Ngoài cửa có bước chân nhưng không hề có tiếng động:

- Vậy sao còn không ra?

Vân Yên căn môi, cảm thấy rất xấu hổ, người này sao luôn đáng ghét như vậy.

- Vẫn... vẫn chưa thay xong, thay xong lập tức ra ngoài luôn đây ạ

Vân Yên vừa vội vàng quấn vải, nhưng chân tay đã run bần bật, dù sao chàng cũng đứng ở ngoài chỉ cách một tấm cửa mỏng. Hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng quấn thứ đồ này, quả thật là thất bại, nàng có phần chán nản:

- Ngài ra ngoài trước đi, đừng...

Lại nghe thấy tiếng cười thuần hậu bị kiềm nén cất lên khe khẽ phía ngoài cánh cửa, kèm theo là tiếng bước chân xa dần, quả thật là tức đến điên người.

Vân Yên cuối cùng cũng yên tâm cẩn thận quấn dải vải trắng lên người, thắt một cái nút ở trước ngực. Yếm thì không thể mặc lại, nàng trực tiếp mặc áo trong vào, rồi sau đó mặc áo ngoài. Mặc xong thấy mình giống hệt như một gã sai vặt bình thường, Vân Yên mới thở phào một cái.

Lúc đi ra ngoài, Dận Chân lập tức xoay người lại nhìn nàng. Thấy ngực nàng phẳng lì, chàng hơi cau mày.

- Nàng...

Vân Yên cũng không để ý đến chàng, cúi đầu tết lại tóc, chuẩn bị đội mũ. Dận Chân đi đến, cong ngón trỏ vuốt ve khuôn mặt đã đỏ bừng của Vân Yên. Rồi dùng năm ngón tay làm lược giúp nàng sửa sang lại mái tóc phía sau, chăm chú nhìn bím tóc dài nàng vừa tết xong.

- Lần này lão Thập Tam vẫn chưa trở về, chỉ có chúng ta cùng đi, điều kiện đi đường sẽ không gian khổ bằng lần cứu tế trước, nhưng tốc độ sẽ không chậm đi, có thể sẽ rất vất vả.

Vân Yên yên lặng nói vâng.

Dận Chân chỉ sai Cao Vô Dung thông báo chuyển đi xuống Giang Nam cho Đích phúc tấn Na Lạp thị ở hậu viện, dặn dò nàng quản lý tốt việc trong phủ, cũng không cần mọi người ra tiễn, sau đó ngồi xe ngựa ra khỏi phủ, chờ đến ra ngoại ô thì đổi thành ngựa.

Vẫn giống như lúc trước, Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngự Tử và bốn thị vệ đều mặc trang phục thường dân. Vân Yên mặc trang phục của gã sai vặt, ngồi trong xe ngựa với Dận Chân, co lại bên người chàng giúp chàng quạt mát. Dận Chân vươn tay tìm sách, bỗng nhìn thấy “Gia Cát truyện kí” phía sau hai quyển “Kinh Thư”, chính là quyển sách tìm thấy trong phòng làm việc ngày ấy.

- Nàng đi ra ngoài còn mang theo cái này?

Trong giọng nói có vị “chua chua” không hề che giấu.

Vân Yên cảm thấy hơi buồn cười, không dám nghĩ một quyển sách, một người cổ đại cách đây hàng ngàn năm trước cũng có thể chọc giận được chàng. Nàng lấy quyển “Kinh Thư” ra cho chàng, rồi nhẹ nhàng giục chàng đọc sách.

Sắc mặt Dận Chân lúc này mới dịu lại, giơ ngón tay cái lên lau mồ hôi lấm tấm bên thái dương nàng. Chiếc nhẫn ngọc lạnh lạnh chạm lên huyệt thái dương, dịu mát thấm vào lòng người.

- Ngốc, nàng quạt cho ta, còn bản thân thì không thấy nóng sao?

Dận Chân xoay người nàng lại, để nàng tựa trước người mình, rồi cầm lấy tay nàng nhẹ nhàng quạt. Vân Yên hơi nghiêng người về phía trước,

- Nhưng như vậy ngài sẽ nóng...

Dận Chân cong khoe môi, kéo cơ thể nhỏ bé của nàng đến gần mình hơn.

- Ta không nóng

Vân Yên đành phải co người trước người chàng, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, chàng ngồi nghiêng ở phía sau, tay phải cầm sách chăm chú đọc. Một lát sau, Dận Chân duỗi tay phải ra, nửa ôm người Vân Yên, đoạt lấy cây quạt trên tay nàng, diễm nhiên bắt đầu quạt cho cả hai người.

Vân Yên bỗng nhiên hơi sững sờ, yên lặng tựa vào trước người chàng không nói gì, cảm nhận làn gió mát nhẹ nhàng từ bàn tay vững chãi của chàng, mái tóc bay phất phơ.

Tiếng bánh xe ngựa đi trên đường đều đều rõ ràng. Giống như bánh xe của lịch sử, không thể ngăn cản nó đi đến hành trình mịt mờ phía trước.

(1) Câu này bắt nguồn từ câu thơ “Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ”(Thanh Ngọc Án – Tần Khí Tật). Câu thơ này có nghĩa là: Bỗng nhiên quay đầu lại, người vẫn ở nơi đó, trong ánh lửa sắp tàn.

Câu thơ trong truyện chỉ khác câu thơ gốc một chữ. Trong truyện là “thư” (sách), trong câu gốc là nhân (người).

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 96: Đồng Hành

Đi đến thôn trang ở ngoại ô, hai người ra khỏi xe thay bằng đi ngựa. Ý định của Vân Yên là muốn cưỡi một con ngựa nhỏ giống như Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử, nhưng Dận Chân không hề nói lời nào, trực tiếp bế Vân Yên lên lưng Truy Vân.

Lần cuối cùng cưỡi chung một con ngựa là năm thứ bốn mươi ba. Khi đó tâm tư của cả hai người đều đặt trên người Hoảng Huy, ngày đêm phi ngựa không ngừng nghỉ. Mà hôm nay cách ngày ấy đã ba năm, Vân Yên một lần nữa lại ngồi trước người Dận Chân trên lưng ngựa, nhưng ở trong một hoàn cảnh khác.

Cơ thể nhỏ bé của Vân Yên ngồi ở phía trước yên ngựa, khi Dận Chân lên ngựa, cơ thể của nàng hơi cứng đờ lại. Chàng ngồi sát phía sau nàng, chiếm gần hết cái yên, cặp đùi cường tráng kẹp sau hông Vân Yên.

Dường như Dận Chân cảm nhận được Vân Yên đang căng thẳng, chàng khẽ cười một tiếng, vô cùng bình tĩnh tự nhiên bật ngón tay một cái, Truy Vân bỗng chạy từng bước nhỏ về phía trước, Vân Yên kinh hãi ngửa người về phía sau, ngã vào lồng ngực vững chãi rộng lớn của Dận Chân, rồi được chàng ôm chặt lại, cặp đùi của ai đó phía sau nàng cũng kẹp chặt hơn.

Hai thị vệ cưỡi ngựa đi phía trước mở đường, hai thị vệ còn lại và Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử đi phía sau.

Truy Vân chạy chậm nên tốc độ không nhanh, nhưng sự xóc nảy ở phía trước và đằng sau cùng với sự ma sát giữa quần áo nhanh chóng khiến

vành tai Vân Yên đỏ bừng.

Vân Yên cắn môi, theo bản năng vịn tay vào đầu yên ngựa muốn nhích lên phía trước một chút. Trong hoàn cảnh trước sau đều có người, sự thân mật mà không một ai biết như vậy thật sự khiến người ta muốn gào thét.

Hơi thở Dận Chân phả vào sau tai nàng, khiến Vân Yên hoa mắt chóng mặt, nàng không biết là do ngồi ngựa lâu mà bị thế, hay do nguyên nhân nào khác.

Ra khỏi quan đạo (1), quãng đường bắt đầu gập ghềnh. Sau vài lần lắc lư, Vân Yên đang tựa trong ngực Dận Chân, cuối cùng cũng không kiềm được bắt đầu đẩy chàng ra:

- Tứ gia, thiếp nghĩ mình...

Dận Chân đưa tay ôm bờ eo mảnh khảnh của Vân Yên, cúi đầu thì thầm bên tai nàng, giọng nói gợi cảm hơi khàn khàn:

- Yên tâm, không sao đâu.

Vân Yên hơi cau mày, phía sau tai đã đỏ bừng, năm ngón tay của Dận Chân đan chặt vào năm ngón tay nàng, yên lặng mà nóng bỏng.

Qua quãng đường gập ghềnh, Dận Chân thở nhẹ một hơi, kìm dây cương để Truy Vân chạy chậm lại, hai tay chàng vòng xuống dưới nách Vân Yên, bế nàng ngồi nghiêng.

- Nào, ôm chặt.

Vân Yên đang vùi đầu vào lớp áo trước ngực chàng, ừ một tiếng. Cánh tay Dận Chân đang ôm nàng chuyển động vừa như dỗ dành vừa như tia chớp, đây là ngôn ngữ cơ thể đặc biệt chỉ có giữa hai người.

Quãng đường dần dần trở nên bằng phẳng, phần lớn thời gian Vân Yên đều yên tĩnh tựa vào ngực Dận Chân để mặc Truy Vân tung vó, gió mùa hạ gào thét qua tai, nhưng người giống như dừng chân tại một bến cảng. Có đôi khi hai người nói chuyện với nhau. Câu được câu chẳng, đều rất tự nhiên.

Tinh thần của cả người và ngựa đều rất tốt, khi mặt trời lặn đã đến ngoại ô của huyện Kế. Sau khi xuống ngựa thì hai người tìm nhà trọ nghỉ ngơi, điều kiện ở đây thực sự không dám khen tặng. Trước đây, bọn họ đã nhiều lần đi qua chỗ này. Mỗi lần đi đều rất vội vàng, thậm chí, cái đêm ôm chặt nhau không nhìn thấy điểm cuối ấy cũng ở nơi đây.

Tiểu Thuận Tử đi vào trước hỏi bốn gian phòng, Tiểu Ngụy Tử và các thị vệ khác dẫn ngựa đi uống nước ăn cỏ, Dận Chân cũng thả lỏng cương ngựa, Truy Vân được Tiểu Ngụy Tử cẩn thận dắt đi.

Vân Yên đi theo Dận Chân vào khách điểm sơ sài, đúng lúc nghe thấy ông chủ bảo với Tiểu Thuận Tử chỉ còn lại ba gian phòng, có thể tạm thời kê thêm một tấm ván làm giường. Tiểu nhị dẫn bọn họ đi xem phòng, căn phòng nào cũng chỉ có hai chiếc giường nhỏ trải chiếu trúc đơn sơ, như vậy thì chỉ có thể để Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử cùng bốn thị vệ, cứ ba người thì chen chúc trong một gian phòng, cộng thêm hai ván gỗ làm giường nữa.

Tiểu Thuận Tử và Vân Yên chọn một gian phòng trông có vẻ sạch sẽ nhất, rồi mới để Dận Chân đi vào. Ngược lại chàng có vẻ không để tâm cho lắm.

Vân Yên vào phòng rút khăn tay ra cẩn thận lau chiếc ghế duy nhất, để Dận Chân ngồi xuống trước. Rồi đặt bọc hành lý lên một chiếc giường trong đó, mở ra bắt đầu thu dọn.

Tiểu nhị của nhà trọ đi qua bưng trà đến, rồi lui ra ngoài với Tiểu Thuận Tử.

Sắc trời dần dần tối xuống, trong căn phòng chỉ có một đèn dầu nhỏ bập bùng cháy, chiếu lên bóng dáng bận rộn mà nhỏ bé của Vân Yên. Vân Yên trước tiên dùng khăn mà mình mang theo cẩn thận lau tách trà một lần, rót nước trà nóng vào tráng qua đồ đi, rồi mới rót đầy tách trà bưng đến cho Dận Chân.

Đây không phải là lần đầu tiên đi ra ngoài làm việc, Vân Yên hiểu rất rõ Dận Chân là người đàn ông tuy có thân phận vô cùng cao quý nhưng tuyệt đối sẽ không so đo từng tí để bản thân ăn sung mặc sướng.

Chàng sẽ không tức giận vì nơi ở đơn sơ, nước trà khó uống, cơm canh khó ăn, nhưng chàng sẽ đau đớn không nguôi vì thiên tai lũ lụt, dân chúng lầm than, tham quan ô lại.

Chàng ngồi ở nơi này, bình tĩnh nhưng trang nghiêm lẫn trảng hạt.

Đợi cho Vân Yên thu dọn đơn giản xong, Dận Chân hỏi nàng đã đói bụng chưa. Vân Yên quay người lại nói vẫn chưa, có phải Tứ gia đói rồi không. Đang nói, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Vân Yên đi mở cửa, là Tiểu Thuận Tử bưng khay đồ ăn đến. Vân Yên thấy Tiểu Thuận Tử thì nở nụ cười, quả nhiên là bạn tri kỉ đã nhiều năm.

Vân Yên giúp Tiểu Thuận Tử bưng khay đồ ăn đến chiếc bàn cũ kỹ, hỏi Tiểu Thuận Tử lương thực của bọn họ còn đủ hay không. Tiểu Thuận Tử thật thà nói vẫn còn, chỉ là ở đây cơm canh đạm bạc, gia phải chịu thiệt rồi.

Sau khi tiễn Tiểu Thuận Tử rời khỏi, Vân Yên quay trở lại bàn đã thấy Dận Chân bưng chén cơm lên, không khỏi nở nụ cười, quả nhiên là đói bụng.

Vân Yên lấy đôi đũa bạc đặt vào tay chàng, rồi gấp thức ăn cho chàng.

Vân Yên bới cơm trong bát, nàng rất ít khi ăn thức ăn. Bỗng một đôi đũa bạc gấp thức ăn đặt vào bát nàng. Chỉ có hai mẩu một canh, nhưng hai người ăn vô cùng ngon miệng.

Ăn cơm xong, Vân Yên thu dọn bát đũa bưng ra ngoài, rồi bảo tiểu nhị đưa nước nóng vào phòng.

Đi cả một ngày đường, sau khi ăn cơm xong Dận Chân có vẻ hơi mệt mỏi. Vân Yên kéo chàng ngồi xuống chiếc giường nhỏ, cởi áo ngoài cho chàng chuẩn bị lau người.

Hai tay Dận Chân chống lên chiếc giường nhỏ phía sau, lồng ngực hơi nâng lên, tư thế nhìn vô cùng mệt mỏi đã rồi.

Vân Yên cúi đầu xuống giúp chàng tháo cúc áo, rồi cởi chiếc áo bào trên người ra. Sau đó bưng chậu nước nóng tới rửa mặt và rửa chân cho chàng.

Một lúc lâu sau mới hầu hạ xong Dận Chân lau rửa sạch sẽ, Vân Yên cầm hành lý của mình đến sau tấm rèm ngăn cách giữa hai chiếc giường. Sau tấm rèm nàng cởi áo ngoài rửa mặt.

Căn phòng rất nhỏ, cách tấm rèm vải, có thể nhìn thấy bóng dáng Dận Chân đang từ từ nằm xuống chiếc giường nhỏ. Tất cả động tác đều rất tự nhiên, là thói quen lâu năm tạo thành.

Dù từ trước đến nay hai người đều ở cùng một phòng, nhưng cảm nhận lại không giống với hôm nay. Trước đây, họ đã tạo thành thói quen chìm sâu vào giấc ngủ mà không có bất cứ chương ngại nào, chứ không phải là chỉ cách một cánh cửa hay một tấm rèm cũng trở thành một chuyện trần trở như thế này.

Sau khi Vân Yên lau rửa xong thì thối tắt đèn, nằm xuống chiếc giường nhỏ còn lại, cũng không kéo rèm vải ra. Nàng kéo chiếc áo ngoài đắp lên người mình, lẳng lặng ngắm nhìn bóng hình Dận Chân đang nằm nghiêng, sau đó nhắm mắt lại xoay người sang chỗ khác.

- Vân Yên.

Phía sau tấm rèm gần ngay bên cạnh có tiếng Dận Chân cất lên, hơi khàn khàn. Cơ thể Vân Yên kinh động, do dự ừ một tiếng.

Dận Chân lại hừm một tiếng, hình như cảm thấy không thoải mái. Vân Yên nghe thấy lật người lại, kéo tấm rèm ra hỏi chàng làm sao vậy. Dận Chân nằm nghiêng người trên giường nhìn cái gối của mình, rồi chỉ vào cái gối của Vân Yên.

Vân Yên nhanh chóng hiểu ra, đành phải lấy cái gối nhỏ nàng dùng cái áo cũ của mình quấn thành đưa cho chàng. Dận Chân mỉm cười, đổi gối của mình cho nàng.

Khi Vân Yên lấy cái gối được quấn bằng áo của chàng, chàng không buông tay ra. Vân Yên đỏ mặt, bỏ tay xuống, đến gối đầu cũng không cần, kéo rèm vào, nằm xuống.

- Cô ngốc.

Dận Chân đẩy rèm ra, nhét cái gối xuống.

- Cứ đóng rèm như vậy không thấy nóng sao?

Vân Yên nhận lấy cái gối, ôm áo ngoài nằm trên giường. Thấy thân hình cao lớn của Dận Chân cũng ôm áo ngoài nằm nghiêng trên giường nhìn nàng. Gò má Vân Yên hơi nghiêng kề sát bên chiếc gối, có một vài sợi tóc mềm mại rơi xuống.

- HẾT CHƯƠNG 96 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 97: Bầu Bạn Cùng Chàng Đi Vào Giấc Ngủ

Vân Yên không nói gì, cũng không nhìn Dận Chân. Nàng nằm trên chiếc gối thoang thoảng mùi đàn hương, từ từ nhắm hai mắt lại, có vài sợi tóc rơi xuống khuôn mặt. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt ai đó dừng lại trên khuôn mặt mình, khiến nàng không thể nào chìm vào giấc ngủ say.

Nàng mở mắt ra, thấy Dận Chân vẫn giữ nguyên tư thế ấy, đôi mắt đen sâu thẳm đọng đầy ánh trắng dừng lại trong mắt nàng.

- Vân Yên, nàng còn nhớ đêm ấy không?

Dận Chân nhìn sâu vào mắt nàng, hơi ngẩng đầu lên, hai tay vòng ra sau gối đan vào nhau, giọng nói nhẹ nhàng nhưng hơi khàn.

Lông mi Vân Yên chớp chớp, nàng nhanh chóng hiểu ra chàng đang nói về đêm đó cách đây ba năm, cái đêm mà hai người ôm chặt lấy nhau. Thật ra, khi vừa mới bước chân vào Kế Huyện, hai người không thể không nhớ tới đêm dài không nhìn thấy điểm cuối vào ba năm trước ở trạm nghỉ chân nơi đây.

Hai người không hẹn mà cùng đắm chìm vào hồi ức ——

* * * * *

Chàng mạnh mẽ ôm chặt lấy eo nàng, vùi gò má mình vào lòng nàng thật sâu.

Giọt nước mắt nóng hổi thấm đẫm chiếc áo mỏng manh của Vân Yên, đốt cháy da thịt nàng, từng giọt từng giọt rơi xuống, càng lúc càng nóng, xâm nhập vào trái tim nàng.

Nàng chỉ hơi động dậy, chàng càng vùi má mình sâu hơn, bàn tay trên eo nàng cũng siết chặt lại, trong đêm tối yên tĩnh vang lên tiếng nói khàn đặc.

- Đừng đi.

Nàng nghẹn ngào nhẹ nhàng xoa đầu chàng, nói:

- Không đi.

Nàng áp đầu Dận Chân vào lòng mình, nhẹ nhàng dựa người vào cánh tay đang khóa chặt bên eo mình để hai người từ từ nằm xuống. Chỉ là ôm nhau, chia sẻ nhiệt độ cơ thể và hơi thở cho nhau.

Dận Chân đêm ấy ngủ không yên, chàng chốc chốc lại đột ngột ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: “Vân Yên.”

Vân Yên hốt hoảng đưa tay xoa nhẹ tai chàng, ừm một tiếng, chàng lại áp chặt gò má mình vào trái tim nàng, cánh tay cũng siết chặt lại, dường như muốn hòa tan Vân Yên vào cơ thể mình...

* * * *

Hai người Dận Chân và Vân Yên cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn nhau, Dận Chân chậm chậm rút cánh tay trái phía sau gối ra, vươn tay về phía Vân Yên -

Giây phút ấy Vân Yên hơi ngập ngừng, ánh mắt dừng trên ngón tay thon dài đẹp hoàn hảo như điêu khắc của chàng, chiếc nhẫn ngọc màu xanh biếc tỏa ánh sáng yếu ớt dưới ánh nền mờ lung.

Tiếng Dận Chân hơi khàn:

- Vào lòng ta đi.

Trong lòng Vân Yên sững sờ, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, khóe mắt nàng hơi rũ xuống, khuôn mặt hiện rõ sự cố gắng kiềm chế và sự đau khổ mơ hồ. Nàng không hề cử động, từ lúc Dận Chân vươn tay ra nàng vẫn không hề cử động.

Trong nháy mắt, trước mắt có bóng người ập tới, bao phủ lấy nàng. Nàng không hề nhìn thấy bất cứ động tác nào của người ấy.

Dận Chân đã xuống giường, xuyên qua tấm rèm vải đến giường Vân Yên, quyết đoán kéo nàng vào lòng mình.

Thân hình cao lớn của Dận Chân ôm trọn lấy cơ thể nhỏ gầy của Vân Yên, cánh tay vòng ra sau lưng ôm chặt lấy nàng, chiếm trọn chiếc giường nhỏ của Vân Yên. Hai làn da chỉ cách nhau một lớp áo mỏng cứ dính sát vào nhau như vậy.

Cánh môi Dận Chân chạm lên mí mắt Vân Yên, giọng nói chàng khàn khàn trầm thấp giống như tiếng đàn:

- Vậy thì để ta vào lòng nàng.

Vân Yên gối đầu lên ngực Dận Chân, khoang mũi tràn ngập mùi hương chỉ có trên cơ thể chàng, trong lòng bỗng nhiên xúc động, hốc mắt đã long lanh nước.

Dận Chân cúi đầu nhìn nàng chăm chú, ngón tay cái dịu dàng xoa nhẹ lên mắt nàng.

- Cô ngốc, sợ gì vậy.

Chàng khẽ khàng thủ thả, như vừa quở trách vừa dỗ dành.

Vân Yên không muốn nước mắt rơi xuống, cố ý nghiêng đầu sang một bên, nhưng lại giống như vùi đầu vào hõm vai chàng, hết như một con mèo nhỏ an tĩnh, lúng túng không biết làm thế nào.

Ánh mắt Dận Chân ngừng lại, một nụ hôn nhẹ chầm chậm rơi xuống hàng mi nàng.

Chiếc giường rất nhỏ, thân hình cao lớn của Dận Chân vừa mới ngồi xuống đã chật cứng. Chàng nhẹ nhàng hôn lên hàng mí mắt, lông mi, lông mày, sống mũi, gò má... khiến hơi thở Vân Yên dần dần trở nên gấp gáp, rồi bắt đầu nằm xuống.

Chàng giữ chặt khuôn mặt Vân Yên đang vùi trong gối, cuối cùng cũng chiếm đoạt lấy môi nàng, che phủ hoàn toàn cánh môi ấy.

Trên thế gian này có một thứ tình yêu, mà mỗi lần hôn nhau đều giống như lần đầu tiên.

Chàng dịu dàng hôn lên đôi môi nàng, ngay cả đôi mắt cũng không rời khỏi đôi mắt khép hờ ấy, rút sạch hơi thở của nàng.

- Ôm ta đi, Vân Yên, hãy ôm ta đi.

Tiếng thủ thủ nhỏ mà nhẹ, giống như câu thần chú cổ xưa.

Đây là cảm giác gần gũi như thế nào nhỉ? Tay phải Vân Yên bị ép lên ngực chàng, tay trái đặt trên bờ vai chàng, tiếng hít thở sao lại rõ ràng đến vậy, còn có cả tiếng thì thầm bên tai nàng nữa.

- Ta đưa nàng đến thăm Hoằng Huy nhé?

Ngón tay cái Dận Chân vuốt ve gò má mềm mại của Vân Yên, dịu dàng nói.

Ngón tay đang đặt bả vai bỗng nhiên níu chặt lấy vải áo màu trắng ngà, mở to mắt nhìn vào đôi mắt của người đối diện:

- Thật ư?

Dận Chân mỉm cười, ngón tay cái đeo nhẫn ngọc chậm rãi vuốt ve cánh môi nàng.

- Thật.

Vân Yên ghen ngào nhìn chàng một hồi lâu, trái tim trong lồng ngực không ngừng nhảy nhót điên cuồng. Ba năm rồi, cuối cùng nàng cũng có ngày gặp lại Hoằng Huy.

Dận Chân ôm nàng, hai người cứ yên lặng ôm chặt nhau như vậy. Trái tim dần dần bình yên trở lại.

Một lát sau, chàng đuổi thẳng người mình ra, ngẩng đầu di chuyển cánh tay Vân Yên đang đặt trên vai choàng lên cổ mình, cơ thể chỉ mặc quần áo mỏng manh tiến đến sát hơn.

Vân Yên phản ứng lại, hạ tay xuống đặt trở về bả vai, cắn môi nhìn chàng:

- Tứ gia...

- Hừm?

Dận Chân không động đậy.

- Nóng...

- Ừm.

Dận Chân ôm eo nàng.

- Vừa rồi là ai không cảm thấy nóng, còn kéo cả rèm vào vậy?

Vân Yên bị chàng kéo sát vào, lúng túng cúi đầu xuống, nhìn giống như muốn vùi đầu vào ngực chàng, hết như một con thú nhỏ đang làm nũng.

Dận Chân cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng, máu toàn thân bỗng nhiên xông lên đầu, Vân Yên vội vàng đẩy chàng ra.

Dận Chân vẫn ôm nàng, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai:

- Không thể cử động được nữa rồi.

Vân Yên đỏ mặt, nghiêng đầu không nhúc nhích.

Dận Chân vuốt nhẹ mái tóc nàng, cảm giác mềm mại như tơ lụa xuyên qua các đầu ngón tay, đưa chàng vào cơn mê đắm. Nếu như nói, năm ấy chỉ nằm chung giường cùng gối đầu đêm suốt sáng mà không có chút dục vọng nào, vậy thì đêm nay đã quá kiềm chế, cũng có lẽ là kiềm chế đến vắt vãi.

Dận Chân đưa tay che miệng ho nhẹ vài tiếng, trong cuống họng đã khàn đặc. Vân Yên vội vàng đẩy bả vai chàng ra, Dận Chân cũng thuận theo nàng. Chiếc giường quá nhỏ, Vân Yên chỉ có thể trèo qua người Dận Chân để xuống giường, xỏ giày vào định chạy đến giường bên kia.

- Cẩn thận bóng tối, đừng lấy nữa.

Dận Chân nâng người lên ôm eo nàng, Vân Yên nói không sao đâu ạ.

Căn phòng vốn dĩ rất nhỏ, Vân Yên nương theo ánh trăng tìm kiếm chén nước, lấy ấm nước đổ đầy chén rồi đưa cho Dận Chân. Dận Chân kéo tay nàng đến, uống ừng ực hết chén nước, giống như đang cực kì khát. Lòng bàn tay cũng vô cùng nóng.

Vân Yên đặt cái chén xuống, rồi lại lần mò tìm kiếm má chàng, hai gò má đã đổ một lớp mồ hôi mỏng. Nàng tìm cái quạt để dưới gối, nhẹ nhàng quạt cho chàng.

- Hôm nay cưỡi ngựa cả ngày trời đã thấm mệt rồi, Tứ gia mau ngủ đi ạ.

Dận Chân nói, ừ, nhưng phải gỡ rèm xuống. Vân Yên vừa muốn cười vừa không biết phải làm sao, đành nói, vâng ạ.

Hai người gỡ rèm xuống, Vân Yên ở bên Dận Chân cho đến khi chàng ngủ say, rồi đắp áo khoác ngoài lên bụng chàng. Sau đó mới quay trở lại giường mình ngủ.

Gò má Dận Chân vùi vào chiếc gối đầu được cuộn từ áo của Vân Yên, còn có thể ngửi thấy cả hương thơm thoang thoảng quen thuộc chỉ có riêng ở nàng. Chàng nghiêng mặt nhìn Vân Yên, nàng giơ tay lên che miệng ngáp một cái, ánh mắt cũng nhìn sang, khuôn mặt đỏ bừng, ẩn hiện trong bóng đêm.

Sớm chiều bầu bạn, bao nhiêu năm sống cùng nhau dưới một mái nhà, nhưng hai người đêm nay nặng trĩu đi vào giấc ngủ dù chỉ cách nhau rất gần.

Cơ thể kề bên nhau, nhưng đâu biết ai đi vào giấc mộng của ai?

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 98: Xem Nàng Làm Thế Nào

Ban đêm khi hai người chìm vào giấc ngủ sâu, bên ngoài cửa sổ mưa nhỏ rơi xuống tí tách. Nửa đêm khi Vân Yên từ trong giấc mộng tỉnh lại, nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp cùng tiếng hít thở đều đặn quen thuộc không xa, trong lòng bỗng cảm thấy yên bình.

Sáng sớm khi hai người tỉnh dậy, thấy cơn mưa phùn vẫn chưa ngừng. Dận Chân ngồi trước cửa sổ nhìn trời một lát, rồi nói, xem ra hôm nay chúng ta phải ngồi xe ngựa rồi.

Vân Yên dạ một tiếng, cầm một chiếc khăn đã thấm ướt nước đến. Dận Chân hơi khom người xuống, nàng đưa tay cẩn thận lau mặt cho chàng.

Hai người sửa soạn xong xuôi, Tiểu Thuận Tử đã chờ bên ngoài cửa từ lâu, Vân Yên bưng bữa sáng vào, rồi lấy ngân phiếu đưa cho Tiểu Thuận Tử, dặn dò y chuẩn bị xe ngựa. Tiểu Thuận Tử vâng một tiếng rồi lập tức ra ngoài làm việc.

Ăn xong bữa sáng, xe ngựa đã đứng chờ ở ngoài nhà trọ. Vân Yên cẩn thận thu dọn hành lý, đóng cửa lại cùng Dận Chân rời khỏi nơi đây.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Vân Yên giúp Dận Chân cầm dù. Dận Chân đỡ nàng lên xe ngựa trước, sau đó chàng mới lên.

Vân Yên ngồi vào, rồi vén rèm cửa lên cho chàng cúi đầu vào. Bờ vai Dận Chân bị một vài giọt mưa thấm ướt, Vân Yên cầm khăn phủ nhẹ. Chờ chàng ngồi xuống, lại giúp chàng vén góc áo.

Hai người Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử mặc áo tơ đánh xe, bốn thị vệ cũng mặc áo tơ cưỡi ngựa đi bên cạnh xe ngựa, mỗi người một góc xe.

Mưa rơi tí tách trong không trung, xe ngựa tuy không rộng rãi bằng xe của hoàng gia, nhưng cũng rất thoải mái.

Dận Chân dựa người vào xe ngựa chớp mắt, trên tay vẫn chậm chậm lần từng hạt Long Nhân Bồ Đề, hiển nhiên đang suy nghĩ về việc của mình. Vân Yên cũng không làm phiền chàng, lấy quyển Gia Cát truyền ký trong hành lý ra, yên tĩnh dựa vào một góc xe đọc.

Ban đêm ngủ muộn, Vân Yên cảm thấy hơi mệt mỏi. Xe ngựa lắc lư, mưa rơi không ngớt, Vân Yên dần dần ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ cảm thấy tiếng mưa rơi gõ trên đỉnh xe hình như trở nên to hơn. Một đôi tay rút quyển sách từ bàn tay đang đặt trên bụng ra, rồi nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống ngay ngắn trong khoang xe, xe ngựa không rộng rãi gì cho lắm bỗng chốc bị lấp đầy.

Dận Chân ngồi bên cạnh nàng, cầm lấy quyển Gia Cát truyền trong tay nàng khẽ khàng lật, thỉnh thoảng đưa tay xuống dịu dàng vuốt ve thùy tai Vân Yên, nàng vô thức khẽ hừm một tiếng xoay người đi, khước môi Dận Chân hơi cong lên.

Khi Vân Yên nhập nhèm sắp tỉnh, tiếng mưa gió giao nhau vẫn hòa lẫn với tiếng chuyển động của bánh xe, nàng tựa người trong khoang xe, trên người vẫn còn đắp áo khoác của Dận Chân, sau lưng là tiếng hít thở đều đặn và tiếng lật trang sách.

Đây giống như sự yên tĩnh chỉ có thể thấy mà không thể cầu, cũng là sự đa cảm bất chợt khiến người ta tự nhiên nảy sinh. Có lẽ do cơn mưa dầm không ngớt mà thành.

Vân Yên chậm chậm mở mắt ra, khoang xe trong cơn mưa dai dẳng không sáng không tối.

- Tỉnh rồi?

Giọng nói có đôi phần lười biếng của Dận Chân cất lên từ phía sau. Cả người Vân Yên nửa tỉnh nửa mê không còn chút sức lực nào, mơ hồ vâng một tiếng, muốn đứng lên nhưng không đứng lên được.

Dận Chân dường như cảm thấy có gì đó kỳ lạ, bỏ quyển sách xuống cúi đầu nhìn nàng.

Cánh tay trái của chàng ôm trước người Vân Yên, khuỷu tay phải hơi cong giữ đầu nàng. Vân Yên hơi nghiêng mặt ngược mắt lên, thấy đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của chàng cũng đang nhìn mình.

- Mưa, hình như càng lúc càng lớn.

Vân Yên xoay đầu về phía bên kia.

Dận Chân ừ một tiếng, dùng tay trái quay khuôn mặt nàng trở lại, hai người lại đối diện với nhau.

- Năm ngoái khi đi cứu dê, trong cơn mưa gió ấy nàng có nói một câu, nàng còn nhớ là câu gì không?

Vân Yên hơi sửng lại:

- Câu nào ạ?

Dận Chân hơi bất đắc dĩ.

- Nàng tổng cộng chỉ nói đúng một câu, trước khi khênh bao cát.

Tim Vân Yên đập mạnh, nàng nhớ lại khung cảnh ấy, vô thức nói ra một câu:

- Tứ gia, ở đây không an toàn, ngài đừng...

Dận Chân trầm mặc một lúc, giọng nói không nghe ra tức giận hay vui mừng:

- Đừng gì?

- Đừng...

Khi Vân Yên vẫn còn chưa hoàn hồn, Dận Chân đã cúi đầu xuống, đôi môi nàng bị chàng cắn mạnh một cái.

Vân Yên a một tiếng, hoảng hốt nhìn chàng, thật sự hơi đau. Nàng giơ tay sờ, có một vết dấu răng mờ mờ trên môi.

Dận Chân ôm cổ nàng, ánh mắt nhìn nàng thật sâu, rồi kéo tay nàng ra, cúi đầu phủ lên đôi môi ấy. Lưỡi chàng nhẹ nhàng liếm vết dấu răng, cơn đau lâm râm dần trở thành cơn mê tê dại và sự ngọt ngào âm ỉ, len lỏi thẳng vào xương cốt.

Mưa dai dẳng không dứt, mấy ngày nay ban ngày hai người đều ở trong xe ngựa, thỉnh thoảng thì nói chuyện với nhau, nhưng đa số thời gian, Dận Chân suy nghĩ công việc, Vân Yên cũng rất tự nhiên ngồi bên cạnh chàng đọc sách của mình.

Buổi tối dừng chân ở nhà trọ, điều kiện ở đây tốt hơn nhiều so với ở Kế Huyện, cả người và ngựa nghỉ ngơi cũng thoải mái.

Khi đến khu vực Sơn Đông, Dận Chân bắt đầu cải trang, muốn gặp gỡ các quan viên, tìm hiểu tình hình chống lụt. Ban ngày, chàng thường đội

mưa cùng các quan viên đích thân đi giám sát đê điều, đến tối, chàng lại ngồi viết tấu chương đến nửa đêm mới đi ngủ.

Trên đường đi, khi đến nơi giáp với Hà Nam và Giang Tô, Vân Yên nhìn thấy viên quan huyện nhỏ năm ngoái cùng cứu đê với nàng được Dận Chân tiến cử đề bạt, người đó tên là Điền Văn Kính.

Qua một năm, huyện nhỏ dưới sự quản lý của ông ta rõ ràng ổn định yên bình hơn so với năm ngoái. Trên đường cũng ít thấy nạn dân phải đi ăn xin.

Dận Chân rất tán thưởng Điền Văn Kính, hai người đối với quốc gia chính sự khá ăn ý với nhau, tác phong cương quyết và chính trực lại càng hợp nhau.

Dận Chân cùng với ông ta đi xem đê điều chống lụt, cảm thấy vô cùng an tâm, rồi đưa ra một vài ý kiến, Điền Văn Kính cũng kính trọng và khâm phục vị Tứ A Ca này. Chỉ mới tiếp xúc vài ngày ngắn ngủi, nhưng khi bọn họ rời đi, vị quan huyện nhỏ Điền Văn Kính đã nghiêm chỉnh trở thành một quan viên thân tín của Tứ A Ca.

Khi dừng chân ở Giang Tô, đời sống nhân dân rõ ràng tốt hơn so với ở vùng Sơn Đông Hà Nam. Lúc nghỉ ngơi ở biệt uyển Dương Châu, không nhìn thấy Niên Canh Nghiêu đâu cả.

Dận Chân và các quan viên địa phương nói chuyện ở tiền sảnh, Vân Yên lùi về phía sau muốn đến phòng chính, nhưng ở trong sân lại vô tình gặp được mấy vị mỹ nữ sống ở trong các phòng phụ. Nàng sững sờ một lúc, cũng không lên tiếng, im lặng đi vào phòng thu dọn.

Chuyến đi dài mười mấy ngày, đến đàn ông còn không chịu đựng được, huống hồ là Vân Yên. Cơ thể vừa mới có da thịt hơn một chút đã gầy sọp hẳn đi. Thu dọn xong phòng ốc, Dận Chân vẫn chưa quay trở lại. Nàng nằm sấp trên chiếc giường nhỏ, dần dần đi vào giấc ngủ.

Đang ngủ say, bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng ồn ào. Giật mình tỉnh giấc, nàng từ chiếc giường nhỏ ngồi dậy, nhìn căn phòng vẫn không có ai, ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào xen lẫn với tiếng cầu xin.

Vân Yên vội vàng đứng dậy mở cửa chạy ra ngoài, thấy một cô gái xinh đẹp sắc mặt trắng bệch bị hai thị vệ run rẩy kéo đi. Dận Chân với khuôn mặt lạnh lùng giận dữ bước ra từ căn phòng bên cạnh, tay đang cài lại cúc áo dưới nách.

Vân Yên đứng nguyên tại chỗ, nhìn Dận Chân vừa cài cúc áo vừa chậm chậm bước tới...

Trên chiếc áo tơ lụa màu trắng mỏng còn bị thấm một ít nước, trong suốt mờ mờ, dính vào cơ bắp da thịt trên khuôn ngực chàng, có thể nhìn thấy cả đường nét ẩn hiện. Quả thật không khiến người khác tưởng tượng xa vời thì không được.

Đợi cho đến khi chàng tới gần, Vân Yên mới hờ hững nghiêng người sang một bên để chàng vào phòng. Nhưng không nghĩ tới, Dận Chân vừa lau người vừa đi tới, ôm eo bế Vân Yên lên!

Tim Vân Yên gần như bỗng nhiên vọt ra khỏi lồng ngực, cả cơ thể mất thăng bằng, trong nháy mắt nàng bị nâng lên giữa không trung, kinh hồn khiếp đảm.

Dận Chân bế ngang nàng lên sỏi từng bước lớn vào phòng, dùng gót chân đóng cánh cửa vào, cửa phòng vang lên một tiếng rầm nặng nề.

Dận Chân đi vào phòng, bước thẳng tới chiếc giường. Vân Yên vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã bị chàng ném lên ga trải giường chỉnh tề, khiến đầu nàng hoa lên, nhưng đệm giường mềm mại nên nàng không cảm thấy đau.

Dận Chân tức giận đề người lên, Vân Yên vội vàng nhóm dậy đẩy chàng ra, vô cùng sợ hãi.

- Tứ gia.

Dận Chân nắm chặt cánh tay nàng đưa lên trên đầu, giọng nói ẩn giấu sự oán giận:

- Vừa rồi trong lòng nàng nghĩ gì?

Cổ họng Vân Yên nghẹn lại, không nói gì.

Dận Chân ngừng lại, nói được, rồi lại áp cơ thể mình xuống. Vân Yên hoảng sợ vội vàng đẩy chàng ra, nước nở nói:

- ... Có lẽ là... hầu hạ không tốt.

Dận Chân suyt chút nữa thì bóp chết nàng, nghiêng răng, hừ một tiếng, nói:

- Hầu hạ thế nào?

Vân Yên rũ mắt không nói gì.

Dận Chân kéo nàng lên, ôm nàng ngồi lên đùi, để nàng đối diện với mình. Vân Yên đang sợ hãi thở gấp một cách nặng nề.

Dận Chân tức giận cắn thùy tai nàng, nói:

- Bên cạnh là phòng tắm!

Vân Yên bị đau “a” lên một tiếng, đưa tay lên muốn che tai lại. Dận Chân đề lại cánh tay ấy.

- Không phải là nàng ngủ say như heo sao, nếu không nàng nghĩ cô ta vào thế nào?

Vân Yên nghe đến đây, nếu không hiểu ra nguyên nhân hậu quả thì nàng chính là một con heo.

Nàng suy nghĩ rồi cảm thấy buồn cười, bao nhiêu năm nay, Tứ gia chưa bao giờ bị phụ nữ đánh úp hay lợi dụng sàm sỡ, ít nhất thì những người phụ nữ ái mộ chàng cũng cần thận dè dặt không dám vượt râu hùm. Không nghĩ đến, đến vùng này, ngay cả tắm rửa cũng bị quấy nhiễu... nghĩ đến diện mạo của cô gái xinh đẹp bị kéo ra ngoài, cũng không thể coi như cô ta xui xẻo được. Nhưng chiêu vượt môn ngựa của quan viên ở đây thành vượt phải chân ngựa rồi, e rằng ngày tháng sau này khó sống yên ổn được.

Nghĩ đến đây, Vân Yên thiếu chút nữa không kiềm chế được kích động bật cười, nhưng cánh môi vừa hé ra muốn tạo thành một đường cong, nhìn thấy ánh mắt của Dận Chân đành sợ hãi ngậm lại.

- Tứ gia... đã tắm xong chưa?

Vân Yên cúi đầu nhẹ giọng hỏi, ngẫm nghĩ lại quả thật là do mình ngủ say, nên chàng mới tự mình tắm rửa.

Dận Chân nghe xong khuôn mặt bình thường trở lại, dịu dàng vuốt ve thùy tai nàng, hơi nhướn mày, nói:

- Nàng nói xem.

Vân Yên biết rõ tính cách của chàng, điềm đạm đáp lại:

- Vậy thiếp hầu hạ Tứ gia đi tắm, được không?

Dận Chân ôm eo nàng, cúi hơi nghiêng về phía trước, khiến cả người Vân Yên lắc lư. Nàng sợ hãi vội vàng ôm chặt lấy cổ chàng.

- Vậy để ta xem nàng làm thế nào.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 99: Tần Hoài Dạ Bạc (Đêm Đổ Bến Tần Hoài)

Hai người nằm trên chiếc giường nhỏ gần gũi thân mật cả nửa ngày, Dận Chân luôn ôm chặt Vân Yên không buông, hình như vẫn tức giận chưa nguôi. Cho đến khi bên ngoài phòng Tiểu Thuận Tử đến gõ cửa nói tri phủ Dương Châu đang ở ngoài xin chịu tội, chàng mới buông Vân Yên ra cùng đứng dậy.

Vân Yên ngồi dậy đưa cho chàng một bộ thường phục màu tím, cẩn thận cài cúc áo, nhẹ nhàng vuốt phẳng thắt lưng khảm ngọc trên bờ eo gầy nhưng tinh tráng cho chàng, thấy dáng vẻ của chàng sau khi được tắm rửa càng thêm sự bình tĩnh, bộ thường phục màu tím giản dị trên người vẫn không giấu nổi khí chất bẩm sinh toát ra tự trong cơ thể chàng.

Dận Chân nâng tay sửa lại tay áo, trấn định nhìn Vân Yên một cái, rồi mới xoay người bước ra khỏi phòng.

Sau khi chàng đi, Vân Yên lại thu dọn giường chiếu một lần nữa, ngẫm nghĩ rồi chuẩn bị đến phòng tắm bên cạnh giặt quần áo của chàng. Vừa mới bước ra khỏi phòng, ngược mắt lên nhìn mấy gian phòng phụ, mấy cô gái xinh đẹp hình như bị đuổi đi hết không còn một ai, không để lại một chút tiếng động nào.

Hành động tặng mấy mỹ nữ Giang Nam cho hoàng thất để làm ấm giường sớm đã trở thành chuyện bất thành văn. Đàn ông nhà Ái Tân Giác La tôn quý nhất thiên hạ thường thích những mỹ nữ tộc Hán ở Giang Nam cũng không phải là chuyện mới mẻ gì. Nhưng những cô gái Giang Nam

này nếu không phải đập trúng vảy ngược hay vuốt phải râu hùm Tứ gia thì có lẽ sẽ không thê thảm đến vậy.

Dận Chân lần này đến Dương Châu chưa lâu thì liền đến phủ Giang Ninh. Thời gian này chàng còn thường xuyên trao đổi thư từ với Dận Tường, đoàn người Khang Hi đã về đến kinh thành, nghỉ ngơi chưa được mấy ngày, thời tiết bỗng nhiên nóng lên, bọn họ lại chuẩn bị ngự giá đến hành cung Nhiệt Hà vừa mới xây dựng xong để tránh nóng.

Trong lòng Vân Yên vẫn nhớ rõ việc Dận Chân nói sẽ đưa nàng đến thăm Hoảng Huy, cũng biết chàng chắc chắn sẽ có sắp xếp của riêng mình, nên nàng chỉ yên tĩnh ngồi chờ đợi.

Đợi Dận Chân làm xong công việc của mình, chưa đến hai ngày sau, chàng cải trang rồi đưa Vân Yên đi quan sát dân tình, có lúc thì ngồi xe ngựa, có lúc thì đi bộ dạo chơi. Đương nhiên, không thể thiếu ngồi thuyền.

Mười dặm Tần Hoài, mưa bụi Giang Nam.

Ban đêm, trên sông Tần Hoài thuyền hoa như thoi đưa, danh kỹ như mây trôi, dù ở bất cứ thời đại nào, nghèo khó và xa hoa luôn tồn tại cùng với nhau.

Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa.

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia.

Thương nữ bất tri vong quốc hận.

Cách giang do xướng “Hậu Đình Hoa”. (1)

Hoàng hôn buông xuống, trên đầu thuyền hoa, Vân Yên yên lặng đứng sau lưng Dận Chân, gió hạ thổi đến, tay áo và mái tóc bay phất phơ.

Hai bên bờ lâu son gác tía mọc lên san sát, ngõ Ô Y, cầu Chu Tước, bến đò Đào Diệp trở thành nơi ngâm thơ uống rượu, giữa sông thuyền hoa dập dềnh, ca múa yến oanh, tiếng sáo nhị ẩn hiện, đèn hoa rực rỡ, khiến người khác chói mắt.

Một sông Tần Hoài như vậy, ánh đèn rực rỡ tiếng và tiếng mái chèo như vậy, trong chốn phồn hoa say mơ màng như trong giấc mộng, Vân Yên bỗng cảm thấy hốt hoảng mà không hiểu tại sao.

Những tòa nhà cao chọc trời lộng lẫy, cảnh đêm phồn hoa nơi đô thị ở hiện đại đều thuộc về những kẻ có tiền, khung cảnh ngợp trong vàng son, oanh ca yến hót ở triều Đại Thanh cũng thuộc về những người ấy mà thôi.

Từ trước đến nay, đều là như vậy.

Trong con thuyền hoa đi bên cạnh, có một giọng cười yêu kiều và tiếng đàn lãnh lót nhẹ nhàng vang lên. Chiếc khăn tay màu tím nhạt tung bay theo chiều gió, trùng hợp làm sao lại bay đến thuyền của bọn họ, chạm đến bờ vai Dận Chân được chàng nắm lấy.

Trong chiếc thuyền đối diện không xa, tấm rèm khẽ động, một dung nhan đẹp tuyệt trần như hoa đào khẽ liếc tới, ánh mắt nàng chạm tới Dận Chân, đúng lúc chàng cúi đầu, rồi nàng thả rèm xuống.

Mọi người không nhìn thấy rõ ràng Dận Chân trong ánh hoàng hôn, Vân Yên nhìn thấy ánh mắt chàng hình như lóe lên, có một thứ gì đó bay qua rồi biến mất không thấy tăm hơi. Trong cánh tay trái chấp sau lưng chàng, tràng hạt vẫn chầm chậm chuyển động.

Một lát sau, thuyền hoa đối diện thả một chiếc thuyền nhỏ xuống, một nha hoàn thanh tú mười ba mười bốn tuổi theo mái chèo của người lái thuyền đến, tới trước mắt bọn họ, nha hoàn đó nói rõ ràng, tiểu thư nhà tôi lỡ tay làm rơi chiếc khăn tay, xin lỗi đã làm phiền nhưng công tử có thể trả lại được không? Tiểu thư gửi lời cảm tạ.

Dận Chân không phủ nhận cũng chẳng khẳng định, Vân Yên liền tới đón nha hoàn ấy lên, khi đến nàng ta rất biết lễ phép, vừa mới lên thuyền đã quỳ xuống hành lễ kiểu người Hán, khuôn mặt nhỏ bé thanh tú nõn nà.

Ánh mắt Dận Chân chạm tới đóa hoa phù dung màu tím trên chiếc khăn trong tay, cánh tay khẽ cử động, Vân Yên yên lặng nhận lấy cái khăn, xoay người đưa cho nàng ta.

Nha hoàn đó nhận được chiếc khăn dịu dàng tạ ơn, rèm châu thuyền hoa đối diện khẽ rung lên.

Nàng ta lại du dương nói:

- Dám hỏi đại danh quý tính công tử, không biết nên cảm tạ thế nào.

Dận Chân ngược mắt lên lướt qua rèm châu đối diện, hơi nâng tay lên tỏ ý không cần.

Nha hoàn đó cười một tiếng, cảm ơn lần nữa.

- Tiểu thư nhà tôi nói, nếu công tử không nói, vậy thì lấy một khúc nhạc để cảm tạ, sau này có ngày gặp lại.

Nói xong thì nàng ta xuống thuyền.

Trên thuyền hoa đối diện quả nhiên cất lên tiếng đàn xa xôi, như âm thanh của tự nhiên, như châu báu ngọc ngà.

Tư thế của Dận Chân vẫn không hề thay đổi khi nghe thấy tiếng đàn như đang tương tư ấy. Vân Yên đứng sau lưng Dận Chân, ngược mắt lên nhìn bờ vai rộng lớn vững chãi của chàng, cũng yên lặng lắng nghe.

Khúc nhạc được tấu xong, Dận Chân nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ.

Khung cảnh này, vốn là khung cảnh lãng mạn hay thấy nhất giữa người đàn ông như Dận Chân và cô gái sắc nước hương trời, sẽ không phải là lần đầu, cũng không phải là lần cuối. Vân Yên yên lặng nhẹ nhàng vỗ tay theo Dận Chân, trong bức tranh này dường như nàng hoặc là vật trang trí, hoặc chỉ là một ngoại cảnh không ăn nhập gì cả.

Làm người phụ nữ, hoặc là thân phận cao quý, hoặc phải xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nếu như có một trong hai, vậy thì cả đời không lo ưu sầu buồn khổ. Nếu như có được cả hai, vậy chính là con gái cưng của đất trời. Nếu như không có gì cả, vậy chỉ có thể than thân trách phận không lọt vào mắt trời xanh, đàn ông cũng sẽ không rủ lòng thương. Nếu có thể bình an sống một đời, thế đã là một chuyện may mắn. Trên đời này, vốn dĩ không có bố thí nào mà không lí do.

* * * * *

Buổi tối, Dận Chân không đưa Vân Yên quay trở lại nhà trọ để nghỉ, chàng và hai cận vệ nữa đến căn phòng phía trước không biết đang nói gì đó.

Phòng ngủ trong khoang thuyền hoa có sẵn giường nằm, Dận Chân muốn qua đêm ở đây, Vân Yên đành yên lặng vào trong khoang thuyền thu dọn giường chiếu, không hỏi thêm điều gì.

Ánh đèn trong khoang thuyền hơi dao động, Vân Yên quỳ xuống dưới sàn trải ga giường, nàng trải cho Dận Chân một cái đệm thật dày, sợ rằng trên sông chàng sẽ nhiễm khí lạnh, tấm đệm mỏng hơn nàng trải xuống một góc thuyền bằng phẳng, chuẩn bị chỗ ngủ cho mình.

Khi Dận Chân đi vào, Vân Yên đã cuộn tròn người trên chiếc đệm trải trong một góc khoang thuyền đi vào giấc ngủ, ánh nến bên cạnh lay động.

Trên người nàng mặc chiếc áo mỏng manh giống như một con tôm nhỏ vô thức co người lại thành một viên nhỏ xíu, nàng đắp một chiếc áo

khoác ngoài mỏng. Khuôn mặt thanh thản ẩn bóng mờ của nển, trán đối diện với góc khoang thuyền, một vài sợi tóc rơi xuống khuôn mặt, sắc môi không hồng hào cho lắm, nhìn có phần mệt mỏi.

Dận Chân quỳ xuống, không tự chủ được nhẹ nhàng gạt tóc trên khuôn mặt nàng. Giấc ngủ nàng không sâu, hàng mi lập tức hơi động dậy rồi mở choàng mắt ra, mê mê tỉnh tỉnh đứng dậy.

- Tứ gia... đã về rồi... để tôi hầu hạ...

Vân Yên bỗng chốc im bật, dường như vẫn chưa tỉnh lại hoàn toàn từ giấc ngủ nông, bất chợt hoảng hốt nhớ ra những gì mình nói ra là khi mình vẫn còn là nô tài. Mà bây giờ là thời đại nào, nên nói gì là đúng, còn nói gì là phạm thượng. Vài năm trước, nếu như nàng trước mặt người này dám nói từ “tôi”, chắc chắn sẽ bị vả vào mồm.

Không ai biết rằng trong mơ nàng nhìn thấy điều gì, trong đầu nàng lướt nhanh qua từng đoạn nhỏ hỗn loạn. Nàng ngần ngừ, một lúc sau mới tỉnh thật sự.

(1) Bài thơ “Bạc Tần Hoài” của Đỗ Phủ.

Bản dịch của Trần Trọng San:

Khói trùm nước lạnh, bóng trắng lồng cát,

Bến Tần Hoài, thuyền sát tửu gia.

Cô gái không hay buồn nước mất.

Bên sông còn hát “Hậu Đình Hoa”.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 100: Gặp Lại Hoàng Huy

- Trên người nàng vẫn còn vết thương cũ, trên sông khí lạnh lại dày, sao nàng không đắp dày hơn?

Dận Chân cau mày, đưa tay vòng xuống đầu gối nàng bế nàng lên. Cả người Vân Yên co tròn lại vì lạnh.

Dận Chân xoay người nhẹ nhàng đặt nàng lên tấm đệm dày, kéo tấm chăn mỏng lên đắp qua eo nàng.

Đêm sâu dần, trên khuôn mặt chàng có phần mệt mỏi, giữa hai đầu lông mày bị che phủ bởi sự phiền muộn. Chàng ngồi bên giường khom lưng cởi giày, giữa tấm lưng rộng lớn và cơ thể cao gầy tinh tráng có một tầng ánh sáng, để lộ ra sự gầy gò lạnh lùng.

Vân Yên vội vàng hất chăn ra quỳ xuống, nhoài người ra giúp chàng, chàng nâng tay xoa đầu nàng, ấn nàng nằm trở lại, còn tự mình thì cởi giày:

- Ngủ đi.

Vân Yên an tĩnh gật đầu, rồi chậm chậm ngồi dậy, nói:

- Thiếp đi lấy nước cho ngài rửa.

Dận Chân xoay người lại, vừa cởi cúc áo dưới cổ vừa đứng lên khép nửa mắt nói:

- Đừng lấy nữa, để ta tự làm.

Rồi chàng đi đến trước cửa khoang thuyền chỗ đặt chậu nước, sau khi thấm ướt mặt thì vừa lau mặt vừa quay trở lại, khoe mắt đã nhuộm đậm sự mệt mỏi.

Chàng ngồi xuống tắm đệm trên sàn Vân Yên tự trải cho mình ở góc phòng, cởi áo khoác, thối tắt đèn rồi nằm xuống.

Sáng sớm khi tỉnh lại, phát hiện ra trên người mình đắp tấm chăn mỏng mà đáng lẽ Vân Yên phải đắp. Chiếc giường đối diện đã không còn ai, chiếc áo khoác ngoài của chàng được gấp ngay ngắn. Trong lòng chàng hốt hoảng, ngược mắt lên nhìn, nàng đang ngồi xõm ở cửa khoang thuyền, nhẹ nhàng vắt chiếc khăn mặt trong tay, nét mặt trầm tĩnh.

Hầu hạ Dận Chân rời giường chải đầu rửa mặt xong, Vân Yên ra ngoài khoang thuyền, lúc này mới phát hiện ra cảnh sắc hai bên bờ đã thay đổi, bọn họ không biết đang xuôi về nơi nào.

- Không phải nhớ Huy nhi sao, vậy chúng ta đi thôi.

Giọng nói trầm thấp cất lên từ phía sau nàng, Dận Chân chậm rãi đứng dậy đến sau lưng Vân Yên.

* * * * *

Dận Chân xuôi về phía nam theo Kinh Hàng Vận Hà (1), cập vào một hòn đảo có phong cảnh như họa. Mười hai hòn đảo nhỏ đan xen vào nhau một cách thú vị, trên mỗi đảo nhỏ có mười mấy chiếc cầu nhỏ tinh xảo nối liền các đảo với nhau, quả thật đẹp không bút nào kể xiết. Nhìn về phía xa xa, căn nhà nhỏ lắc lư một nửa chống trên mặt nước, chỉ thế mà đứng vững.

Dận Chân mặc thường phục giản dị ôm Vân Yên đang ngẩn ngơ xuống thuyền, đi trên con đường lát đá xanh. Chàng không mang theo tùy tùng, chỉ dắt tay Vân Yên đi đến thị trấn nhỏ.

Con đường cổ rất dài, mấy người lác đác đi trên đường nhìn qua đều rất chất phác lương thiện. Trái tim Vân Yên dần dần thả lỏng lại, nơi đây dùng một từ “đẹp” quả thật không thể hình dung hết, nàng không nén được cảm thấy vui mừng thay cho Hoảng Huy.

Vân Yên hơi nghiêng đầu nhìn Dận Chân bên cạnh. Sườn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của chàng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, hình như cũng được ảnh hưởng bởi hơi thở trong thị trấn nhỏ này.

Đang là buổi chiều, hai người đi thẳng về hướng đông, lắng nghe tiếng gió xa xa, không cần đến bất kỳ thứ ngôn ngữ nào.

Đi đến trước một viện nhỏ yên tĩnh cổ xưa, Dận Chân dừng chân lại. Chàng nâng tay nhẹ nhàng gõ cửa viện, tiếng gõ cửa hình như không có bất cứ nhịp điệu nào. Chàng buông tay xuống, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn Vân Yên phía sau, nhẹ nhàng kéo nàng lên phía trước.

Vân Yên vừa mới đứng vững, cửa viện đã mở ra...

Một người đàn ông trung niên hơi khom lưng cung kính gọi:

- Chủ tử, ngài đến rồi ạ.

Dận Chân ừm một tiếng, nhắc bước đi vào. Vân Yên đi theo sau Dận Chân, tim đập thành thịch.

Trong viện hoa cỏ tươi tốt, còn có cả tiếng chim văng vẳng đâu đây, dễ chịu mà tao nhã.

Một thiếu niên tuấn tú tràn đầy sức sống từ trong sảnh đường bước ra, đôi mắt đen láy trong suốt càng ngày càng sáng, dường như đã chiếu sáng đã tiền sảnh, cậu không hề chần chừ mở miệng:

- Vân Yên.

Vân Yên không cách nào tin được mắt mình...

Ba năm rồi, Hoằng Huy nhỏ bé bụ bẫm ngày nào thoát cái đã trưởng thành thành một cậu thiếu niên anh tuấn. Đôi mắt đen láy đó, thần thái trong đôi mắt của cậu chàng quả thật giống Dận Chân y đúc, ngay cả vóc dáng đã bắt đầu nhô giò, cao hơn rất nhiều.

Trong phút chốc, Vân Yên không biết nên tiến lên bắt chuyện với cậu thế nào. Đó là cậu bé bụ bẫm từ lúc ba tuổi nàng đã ôm trong lòng, là tiểu a ca đã từng nắm tay nàng, tập tễnh đi trên con đường nhỏ, giờ, đã sớm trở thành thiếu niên rồi.

Khi Vân Yên vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ bé trai nhỏ nhà mình đã trưởng thành, một bóng bình bồng bổ nhào vào lòng nàng, ôm chặt lấy nàng.

- Vân Yên, Vân Yên... em là Hoằng Huy, chị không nhận ra em sao? Không nhận ra em thật sao?

Hoằng Huy ngây thơ ngẩng đầu lên ôm chặt cánh tay Vân Yên hỏi nàng, cử chỉ giống như trẻ con thật quen thuộc.

Vân Yên ngần ngừ nhìn cậu, rồi mới từ từ nở nụ cười.

Nàng giơ tay lên chỉnh lại bím tóc nhỏ đằng sau lưng, động tác thành thạo như chưa giờ chia xa.

- A ca, biết làm thế nào giờ? Cậu lớn hơn rồi cao hơn rồi, chỉ có Vân Yên già đi thôi.

- Không, chị không hề thay đổi chút nào. Từ khi em biết chị, chị vẫn luôn thế này.

Hoảng Huy hơi ngước đầu lên nói như đinh đóng cột. Vân Yên cười một tiếng, vỗ đầu cậu. Đây chính là công phu miệng ngọt lừa bé gái của nhóc con ấy, từ bé tới lớn vẫn không ai có thể kháng cự được.

Dận Chân trong khung cảnh này, vô tình khó tránh khỏi không ai để ý. Cho đến khi Hoảng Huy kéo tay Vân Yên, mới kêu lên một tiếng a mã.

Dận Chân chỉ hừm một tiếng, Vân Yên đẩy Hoảng Huy ra, cậu mới ngoan ngoãn đi đến thỉnh an Dận Chân, dính lấy chàng nịnh nọt như cún vẫy đuôi:

- Con nhớ a mã lắm ấy.

Dận Chân không hề để ý gì đến lời nịnh nọt ấy, xoay người tao nhã vén áo ngồi xuống, ngoài miệng thì vẫn nói:

- Thật không? Con thật sự nhớ ta, hay vừa rồi mới nhớ đến ta?

Vân Yên nghe thấy, không nén được cup mi xuống nhin cười, bưng trà lên

* * * * *

Hoảng Huy mười một tuổi, đã trở thành một thiếu niên “nhỏ” anh tuấn. Cách xa ba năm, nhưng lạ lùng thay thời gian không làm phai nhạt đi tình cảm giữa cậu nhóc và Vân Yên. Có lẽ là do tâm ý tương thông giữa sự sống và cái chết, sự gần gũi đó, chỉ có sự trùng phùng, thì mới đủ.

Uống xong trà, Dận Chân và quản gia không biết trong tiền sách nói gì đó. Hoảng Huy kéo Vân Yên đến thư phòng. Vừa đi Hoảng Huy vừa hỏi thăm tình hình của ngạch nương Na Lạp thị, Vân Yên trả lời để an ủi lòng cậu. Biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoảng Huy như già trước tuổi, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười.

Vào thư phòng của Hoảng Huy, Vân Yên cảm thấy như xa cách đã mấy đời. Trong chính phòng của Tứ phủ cũng có một thư phòng nhỏ của Hoảng Huy. Tháng ngày trước đây hai người ở trong căn phòng nhỏ ấy nhiều không kể xiết, sau khi cậu đi, Vân Yên vẫn chưa từng đi vào.

Trên bàn của Hoảng Huy ngoại trừ có mấy quyển sách, còn đặt hai con búp bê đất mập mập ngay ngắn, thứ đồ quen thuộc này, quả nhiên khiến Vân Yên vô cùng ngạc nhiên.

- Sao chúng lại ở đây? Là...

Là hai món đồ giống hệt nhau, hay là hai con búp bê trước đây?

Hoảng Huy bước đến cẩn thận cầm chúng lên, đôi mắt đen lách chớp chớp, mỉm cười nói:

- Còn gì nữa? Đương nhiên là hai con búp bê trước đây chị tặng em rồi. Hai năm trước em xin A mã mang từ phủ đến đây.

Vân Yên nhẹ nhàng cầm lên nhìn, hai con búp bê bé trai bé gái bụng bẫm được giữ gìn rất tốt, mới tinh như lúc ban đầu. Nhìn món đồ này, nàng mới nhận ra thời gian trôi qua như thoi đưa.

Hoảng Huy dựa vào bên cạnh Vân Yên, hai người cùng ngồi trên chiếc giường nhỏ ngắm hai con búp bê. Vân Yên đưa tay xoa cái trán nhỏ của Hoảng Huy, hai người nói từ những chuyện trước đây, nói cười rôm rả.

Gió hạ từ ngoài song cửa sổ thổi vào, mang theo hương thơm mát lạnh của vùng sông nước, gió thổi vào loạt xoạt lật những trang giấy của quyển Kinh Thi trên bàn, dừng lại ở bài thơ “Bội Phong * Tĩnh nữ”

“Tĩnh nữ kỳ xu,

Sĩ ngã ư thành ngu,

Ái nhu bất kiến,

Tao thủ trì thù. (Tĩnh nữ 1)

Tĩnh nữ kỳ luyện

Dĩ ngã đồng quán.

Đồng quán hữu vĩ,

Duyệt địch nữ mỹ.(Tĩnh nữ 2)

Tư mục quy đề

Tuân mi thả dị.

Phi nhữ chỉ vi mỹ,

Mỹ nhân chi dị.” (Tĩnh nữ 3) (2)

Ngón tay Hoảng Huy chỉ đến chữ “ái” màu đen trên trang giấy trắng, chớp chớp đôi mắt đen tuyền, môi hơi cong lên.

- Vân Yên, chị nói xem chữ “ái” này có nghĩa là gì? Em vẫn luôn cảm thấy, chú thích trong sách và giải thích của thầy giáo đều không đúng.

Ánh mắt Vân Yên rơi trên hàng lông mày nhỏ hơi cau lại, nàng cười láu lỉnh:

- Hồi nhỏ A ca cũng như thế, có thể giải thích ý nghĩa câu thơ “Quan quan thư cưu tại hà chi châu” thành con chim nhỏ đáng yêu, cách biệt ba năm, hiện giờ suy nghĩ vấn đề vẫn sâu sắc như vậy, chẳng lẽ đã thích tiểu cô nương nào rồi?

Hàng mi dày của Hoảng Huy hơi cụp lại, trên vẻ mặt mang đậm bóng hình của Dận Chân. Hàng mi bỗng chớp một cái, tức giận nói, nói linh tinh.

Khuôn mặt tròn tròn nhỏ bé mềm mại của cậu sáp lại gần, đôi tay ôm lấy cánh tay Vân Yên lắc lắc, cậu di truyền được từ Dận Chân sự dòn hổi trời sinh khiến phụ nữ phải gục ngã.

- Nói đi mà.

Vân Yên bất đắc dĩ mỉm cười,

- Nói đến Kinh Thi, Vân Yên thật sự không hiểu lắm.

Hoảng Huy chớp mắt.

- Vậy thì không nói về Kinh Thi nữa, chỉ nói về chữ này thôi.

Vân Yên lại cười.

- Vậy A ca muốn hỏi về tình yêu lớn trong thiên hạ hay tình yêu nhỏ giữa mọi người?

Mắt Hoảng Huy bỗng chốc sáng lên:

- Tình yêu lớn trong thiên hạ là thế nào? Tình yêu nhỏ giữa mọi người thì ra sao?

Vân Yên nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Hoảng Huy, trầm ngâm một lát, nét mặt dịu dàng nhẹ nhàng nói:

- Không rời xa không từ bỏ, không thể thiếu được điều này.

- Có lẽ, dù là tình yêu lớn trong thiên hạ hay tình yêu nhỏ giữa mọi người, thì đều là như vậy. Chỉ có những điều này mới có thể gọi là tình yêu.

Vân Yên dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Hoảng Huy.

- Vân Yên hi vọng A ca sau này đều có hai tình yêu này, như vậy mới là đời người thật sự.

Hoảng Huy ngạc nhiên nhìn Vân Yên, đôi mắt đen tràn đầy ánh sáng, cậu chậm rãi nhắc lại lời Vân Yên:

- Không rời xa không từ bỏ... không thể thiếu được điều này... Vân Yên, lời chị nói so với những điều thầy dạy sâu sắc hơn nhiều!

Hai người ngồi trên chiếc giường nhỏ, đang tán gẫu vài câu, rèm ngoài cửa khẽ rung một cái, một tiếng ho khẽ vang lên, Dận Chân vén rèm bước vào.

Vân Yên vội vàng đứng lên gọi Tứ gia, chàng ừ một tiếng, làm như vô tình liếc qua nàng, ánh mắt sáng trong nhưng sâu xa.

Dận Chân ngồi xuống, Vân Yên đứng bên cạnh. Bạn nhỏ Hoảng Huy cũng ngồi lại ngay ngắn quy củ. Dận Chân hỏi cậu việc học hành, cậu trả lời lưu loát. Nói đến chỗ mình tâm đắc, cả ba người cùng bật cười.

Trời sẩm tối, trong tiền sảnh đã bày cơm. Hoảng Huy kéo Vân Yên đến, ba người cùng ngồi vào bàn ăn cơm.

Vân Yên nhìn thấy món ăn Hoảng Huy thích liền chủ động gấp cho cậu, Hoảng Huy mở to mắt rồi nở nụ cười, đôi mắt cong cong sáng rực giống như một ngôi sao, gấp miếng sườn Vân Yên đưa cho mình bỏ vào mồm.

Dận Chân ngồi bên cạnh khẽ ho một tiếng, Vân Yên quay đầu lại, thấy chàng nhìn món cá trích kho hơi cau mày. Vân Yên liền gấp một miếng cá, cẩn thận gỡ xương rồi bỏ vào bát chàng. Chàng cũng không nói gì, sắc mặt không thay đổi cúi đầu, gấp miếng cá bỏ vào miệng mình, nhưng khóe môi hơi cong lên.

(1) Kinh Hàng Vận Hà, hay Kinh Hàng Đại Vận Hà, Đại Vận Hà là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Tổng chiều dài của Đại

Vận Hà khoảng 1930 km, đi qua Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang.

(2) Ba bài thơ Tỉnh nữ 1, 2, 3 (Cô gái nhàn nhã 1, 2, 3) trong Kinh Thi

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Tỉnh nữ 1:

Người con gái yêu kiều nhàn nhã,

Đợi góc thành, nàng đã hẹn nhau.

Yêu nàng chẳng thấy nàng đâu.

Bâng khuâng ta cứ gãi đầu dậm chân.

Tỉnh nữ 2:

Người con gái yêu kiều trầm lặng.

Bút can son nàng tặng trao tay.

Bút son đáng đỏ hay hay.

Ta trông nàng đẹp lòng đầy thích ưa.

Tỉnh nữ 3:

Ngoài đồng nội ngó tranh nàng tặng,

Thì tin ngay chắc hẳn lạ xinh.

Người nào lạ đẹp cho đành,

Vì nàng trao tặng mà thành đẹp lây.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 101: Đêm Không Ngủ

Ăn cơm xong, Hoảng Huy nháy mắt, thủ thủ nói sẽ đưa Vân Yên tới một nơi rất đẹp, Vân Yên mỉm cười gật đầu. Một tiếng ho nhẹ truyền tới, hai người cùng nhìn Dận Chân. Tay trái người ấy nắm lại che miệng, tay phải nhẹ nhàng đặt tách trà xuống.

Vân Yên hơi cau mày, chẳng lẽ đêm qua Dận Chân trên thuyền bị nhiễm lạnh. Nàng đứng dậy lấy một chiếc khăn đưa cho chàng, chàng nhận lấy chậm rãi lau khóe miệng.

- Phong cảnh của Ô Trấn rất đẹp, hai người có muốn cùng ta ra ngoài thăm thú không?

Ba người cùng đi ra ngoài, bước trên con đường lát đá xanh, Vân Yên nắm bàn tay nhỏ của Hoảng Huy đi bên cạnh Dận Chân. Hoảng Huy rõ ràng rất vui, hình như rất lâu rồi cậu mới vui như vậy.

Dưới bóng cây bên đường còn có tiếng ve kêu, dai dẳng mà yếu ớt, dường như nó cũng muốn kết thúc công việc của mình. Tiếng kêu không những không khiến người ta bức dọc, còn tăng thêm cả sự yên tĩnh và chất phác không có ở nơi đô thành.

Ánh chiều tà còn sót lại rơi trên người, Ô Trấn trong hoàng hôn đẹp mê lòng đến kỳ lạ. Xa xa có thể nhìn thấy những chấm nhỏ đèn đuốc bên sông, xinh đẹp rực rỡ. Ba người chậm chậm thả bộ bên bờ sông, hóa ra thôn dân tập trung ở đây để thả hoa đăng, phần lớn là những cô nương trẻ

tuổi, bọn họ đều mang theo chiếc đèn hoa nhỏ mà mình tự tay làm, tốp năm tốp ba đến hóng mát.

Các cô gái viết tâm nguyện của mình vào một tờ giấy rồi đặt vào trong hoa đăng, các loại hoa đăng xinh xắn được thả nổi thả vào lòng sông, xuôi theo dòng nước trôi đi, nghe nói làm như vậy ước nguyện có thể thành sự thật.

Hoảng Huy kéo tai Vân Yên xuống thì thầm to nhỏ, nói mỗi lần cậu nhìn thấy người khác thả hoa đăng, đều mong muốn có một ngày mình cũng được thả một cái.

Vân Yên nghe xong, xoa đầu cậu nói:

- Vậy thì hôm nay được không?

Hoảng Huy nở nụ cười, nhìn nàng, gật đầu liên tục.

Vân Yên hỏi người dân ở đây, mới biết hóa ra cũng có một sạp hàng nhỏ bán hoa đăng. Nàng liền kéo Hoảng Huy đến sạp hàng nhỏ gần đây mua, Dân Chân cũng bước theo. Người bán hàng rất nhiệt tình, hoa đăng cũng rất đa dạng, Hoảng Huy liếc mắt một cái liền nhìn thấy một con chim nhỏ màu vàng nhạt có một nhúm lông trên đỉnh đầu, rất đáng yêu. Vân Yên mỉm cười chỉ vào hoa đăng hình con chim nhỏ ấy hỏi người bán hàng, người bán hàng liền lấy xuống đưa cho nàng.

Vân Yên đặt hoa đèn vào tay Hoảng Huy, Hoảng Huy đưa tay sờ cái đầu nhỏ của con chim, cười khanh khách. Vân Yên mỉm cười cúi đầu lấy tiền trong hà bao, Hoảng Huy ngẩng đầu hỏi:

- Vân Yên không lấy một cái sao? Chúng ta cùng đi thả hoa đăng mà.

Vân Yên ngẩn ra, phía sau lưng có một giọng nói thuần hậu cất lên:

- Ba cái.

Trong đôi mắt to tròn của Hoảng Huy phản chiếu ánh lửa rực rỡ:

- A mã cũng muốn có một cái.

Vân Yên nhất thời muốn bụm miệng cười, lại xoay người lại nghiêm mặt nói:

- Tứ gia muốn cái nào?

Nét mặt người đó trong sắc trời mờ tối ngược lại hơi lạnh lùng, giọng nói cứng ngắt.

- Tùy nàng.

Vân Yên theo lời chàng mà lựa chọn, hoàn toàn không để ý đến những mẫu mã hoa đăng nhìn “đàn ông”, chỉ cầm một hoa đăng hình hoa ngọc lan trắng tinh khiết lên. Hoảng Huy đứng bên cạnh thốt lên thật đẹp, rồi cầm lấy hai chiếc đèn hoa ngọc lan. Vân Yên nhìn Dận Chân, thấy chàng không nói gì, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh hoa bên ngoài hoa đăng trong tay Vân Yên, động tác của chàng đã thể hiện rõ tất cả.

Ba người dựa theo phong tục ở đây, lấy bút giấy ở chỗ người bán hàng, mỗi người đều viết lên ước nguyện của mình rồi đặt vào hoa đăng. Rất lâu rồi không biết chữ khiến Vân Yên cảm thấy hình như mình đã quên mất cách viết là thế nào rồi, cũng may nàng không có ước nguyện gì to tát, chỉ viết mấy chữ rồi thôi. Dận Chân viết rất nhanh. Khi Vân Yên viết xong phát hiện ra chàng đã viết xong từ lâu rồi, đôi mắt sáng ngời đang nhìn nàng. Tim Vân Yên đập mạnh một cái, rồi quay đầu đi, nhìn thấy Hoảng Huy vẫn đang cầm bút viết nắn nót từng chữ.

Đặt tờ giấy viết ước nguyện vào trong hoa đăng, ba người liền đi dọc theo bờ sông. Dận Chân cầm hoa đăng nhìn không thích hợp lắm, nên Vân

Yên cầm cả hai chiếc. Chàng chấp tay chậm chậm đi bên cạnh.

Do thời tiết khá đẹp, nên bên bờ sông rất rất nhộn nhịp, tiếng cười cười nói nói vui vẻ của các cô nương cũng lây tới bọn họ. Ba người cũng tìm một góc để đứng, gió hạ thổi qua người, trên sông ánh đèn lấp lánh, màu sắc rực rỡ, vàng trắng khuyết treo trên bầu trời, những đốm sao nhỏ dày đặc, tinh khiết tuyệt đẹp.

Người đàn ông như Dận Chân, dù chỉ mặc một bộ quần áo giản dị, nhưng đứng trong đám người vẫn rất nổi bật, may mắn đang là hoàng hôn, không nhìn rõ diện mạo, nhưng khí chất trên thân hình cao lớn của chàng vẫn thu hút sự chú ý của không ít các cô gái gần đấy. Trái lại bản thân chàng không hề ý thức được điều này.

Khi thả hoa đăng, Dận Chân khom người xuống, tự tay nhẹ nhàng thả xuống nước chiếc đèn hoa lan xinh xắn Vân Yên cầm trên tay. Con chim nhỏ màu vàng nhạt của Hoảng Huy mở to đôi mắt thông dong trôi bên cạnh hai chiếc đèn hoa lan, giống như một con vịt nhỏ hồn nhiên.

* * * * *

Khi từ bờ sông quay trở lại tiểu viện, bầu trời đã tối hẳn. Trong căn phòng của Hoảng Huy, Dận Chân ngồi sau chiếc bàn tiện tay kiểm tra bài vở và tập luyện chữ của cậu, Hoảng Huy dính lấy Vân Yên một lúc, rồi bắt đầu ngáp. Vân Yên mỉm cười nói A ca đi rửa mặt rồi ngủ sớm thôi. Hoảng Huy lại mở to mắt ý bảo không muốn ngủ, Vân Yên nhìn, rồi chợt hiểu ra có lẽ cậu sợ nàng sẽ đi không biết lúc nào, trong lòng bỗng cảm thấy chua xót.

- Tứ gia, chúng ta... ngày mai vẫn đi tản bộ được không?

Vân Yên hơi nghiêng đầu nhìn Dận Chân phía sau bàn đang cầm quyển vở.

- Ừm.

Dận Chân hơi nhướn mày nhìn nàng, thuận tay lật một trang giấy, ngừng khí chắc chắn.

Nghe thấy tiếng này của Dận Chân, hai người đều giống như nghe thấy kì tích, Hoảng Huy mặt mày hớn hở, Vân Yên cũng xoa đầu cậu, nói Vân Yên đi lấy nước, A ca rửa ráy sạch sẽ rồi đi ngủ thôi.

Khi Vân Yên bưng nước lên cho Hoảng Huy rửa mặt rửa chân, cậu đã có chút xấu hổ của tuổi mới lớn, rất đáng yêu. Vân Yên ngồi bên giường Hoảng Huy, chờ khi hơi thở cậu đều đều, rồi quay sang nhìn Dận Chân, chàng đã bỏ sách xuống từ lâu, cũng nhìn sang đây.

Dận Chân đứng lên đi đến bên giường, cũng ngồi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ của Hoảng Huy một lát, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của cậu, để nó vào trong tấm chăn mỏng, nhìn Vân Yên, không nói tiếng nào bước đi.

Sau khi Dận Chân súc miệng rửa mặt thay quần áo xong, Vân Yên hầu hạ chàng lên giường. Bởi vì trong phòng không có chiếc giường khác, nên đương nhiên Vân Yên phải đến căn phòng cách vách nghỉ ngơi. Dận Chân rất không bằng lòng về chuyện này, định sai người kê thêm một chiếc giường. Vân Yên vội vàng nói Hoảng Huy vừa mới ngủ, sáng sớm mai hãy kê thêm, Dận Chân mới tạm thời đồng ý.

Vân Yên rất lâu rồi chưa ngủ một mình trong căn phòng to như vậy, nghĩ lại hình như lúc nào mình cũng gắn chặt với Dận Chân, đêm nay ở một mình, đây cũng coi là món quà hiếm thấy.

Khi Vân Yên rửa ráy xong nằm trên giường, nhìn thấy ánh trăng mờ lung rọi vào, mới nhận ra Dận Chân không có ở bên. Nàng không biết đây là cảm xúc gì nữa.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ. Vân Yên giật mình thót tim, bước chân trần xuống đất, đi tới trước cửa, trong lòng như đã có dự cảm, tiếng gõ cửa khe khẽ lại vang lên lần nữa. Vân Yên nhẹ nhàng đẩy lại cánh cửa:

- Ai?

- Là ta.

Giọng nói trầm thấp quen thuộc cất lên, ngắn gọn nhưng hơi khàn.

Vân Yên chần chờ một lúc, xoay người lại nhẹ nhàng mở cửa ra, Dận Chân mặc bộ đồ màu xanh nhạt đang đứng ngoài cửa, cũng đi chân trần trên nền đất.

- Tứ gia làm sao vậy?

Vân Yên thấy chàng như vậy, lúng túng bối rối.

- Nàng ngủ chưa?

Dận Chân cũng không bước vào, thấp giọng hỏi.

- Thiếp... vẫn chưa...

Vân Yên bỗng cảm thấy khó hiểu, đành phải ngập ngừng trả lời lại.

- Ta không ngủ được.

Chàng nói nhanh.

Vân Yên không nói gì.

Dận Chân ôm lấy eo Vân Yên, đẩy nàng vào ngực mình. Nhắc nàng lên, hai chân nàng không chạm tới mặt đất, đi vào phòng, đóng cửa lại.

Vân Yên cuống cuồng, không đẩy chàng ra được. Dận Chân đặt nàng lên bàn, giọng điệu dọa dẫm:

- Nếu còn cử động nữa là không ngủ được thật đâu.

Căn phòng rất tối, chỉ dựa vào hơi thở và da thịt để phán đoán ý lòng của nhau.

- Vậy ngài ngủ trên giường, thiếp... lấy đệm trải dưới đất ngủ.

Vân Yên thẽ thọt nói, cơ thể không dám nhúc nhích.

- Không được, sức khỏe nàng không tốt, không thể ngủ dưới đất.

Ngữ khí của Dận Chân rõ ràng là từ chối.

- ...

Đầu Vân Yên lại đau hơn, chẳng lẽ để chàng ngủ dưới đất sao.

- Thiếp trải thêm hai tấm đệm, không sao đâu, mùa hè mà.

Cho đến khi lò mò trong đêm tối trải xong đệm, Dận Chân vẫn không để cho nàng ngủ, xua nàng về giường. Vân Yên dù không muốn vẫn bị chàng ôm eo bế lên lần nữa, sợ đến mức suýt nữa nàng kêu lên thành tiếng.

Dận Chân ôm nàng về giường, rồi tự mình nằm xuống tấm đệm dưới đất, vô cùng mệt mỏi dang chân tay ra, một lát sau có tiếng hít thở đều đặn chậm chậm.

* * * * *

Ngày hôm sau Dận Chân thức dậy rất sớm, tinh thần cũng rất tốt, không hề giống người cả đêm ngủ dưới đất. Vân Yên hầu hạ chàng xong thì đi gọi Hoảng Huy dậy. Sáng sớm chim hót hoa thơm, Dận Chân đưa

Hoảng Huy ra sân luyện kiếm, Vân Yên đứng bên cạnh cũng cảm thấy hạnh phúc lây.

Sau khi hai người tắm rửa, Dận Chân lại đích thân cầm tay Hoảng Huy dạy gảy đàn, viết chữ. Vân Yên yên lặng đứng bên nhìn họ, thấp thoáng nét cười.

Ba năm nay của Hoảng Huy, tuy rằng dưới sự bảo vệ của Dận Chân, cơm áo không phải lo, nhưng phải chuyển đến nơi khác, sống xa người thân, mất mát cũng quá nhiều. Dận Chân tuy là người bề ngoài thì lạnh lùng cứng rắn, nhưng là người cha trong tim không bao giờ thiếu tình thương, chàng cố gắng hết sức để bù đắp cho Hoảng Huy. Vân Yên đều nhìn thấy điều ấy.

Quãng thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, đến ngày thứ ba, khi Dận Chân đang ngồi trong sân viết thơ, quản gia bỗng tới đưa cho chàng một phong thư. Dận Chân nhận lấy bức thư liền nhìn thấy ký hiệu màu đỏ trên ấy, nhanh chóng mở ra đọc.

Dận Chân rất nhanh ngẩng đầu lên, sắc mặt rất nghiêm túc.

- Vân Yên, chuẩn bị đi.

Vân Yên nghe xong, cũng biết có lẽ việc này rất nghiêm trọng. Nàng nhìn Hoảng Huy, rồi gật đầu đi làm.

Khi Vân Yên đang thu dọn đơn giản, Dận Chân đã chờ ở ngoài đại sảnh, Hoảng Huy đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ cố gắng nhin không xu xuống. Vân Yên đi đến, ôm chặt lấy cậu.

Trong giây phút này, Vân Yên không thể không thừa nhận, Dận Chân lúc nào cũng bình tĩnh hơn nàng. Trong lòng chàng còn có quốc gia thiên hạ, lê dân bách tính.

Khóe mắt Hoằng Huy đỏ hoe, giống như con thỏ nhỏ. Vân Yên cũng không kiềm chế được hốc mắt cay xè, tạm biệt không biết lúc nào mới gặp lại nhau.

Dận Chân đi tới trước mặt Hoằng Huy, nói với cậu mấy câu. Hoằng Huy gật đầu, nét mặt lại già dặn so với số tuổi. Giống như đoạn đối thoại này chỉ thuộc riêng về hai người đàn ông.

Dận Chân xoay người lại, bước về phía Vân Yên.

- Đi thôi.

Vân Yên cắn mạnh môi, cố gắng mỉm cười với Hoằng Huy đang bị quản gia kéo vào, nhẹ nhàng vẫy tay.

Cuối cùng khi nàng xoay người lại, lệ tuôn như mưa.

Vẫn đi trên con đường lát đá màu xanh, nhưng lúc đến mong chờ bao nhiêu, khi về lại bịn rịn bấy nhiêu. Dận Chân sải bước rất nhanh, Vân Yên đi theo sau chàng không rời, để gió hạ mang theo mang theo hơi nước thổi khô nước mắt trên má nàng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 102: Gặp Lại Tuyệt Sắc

Khi đi tới bờ sông, thuyền đã chờ ở đó từ lâu. Dận Chân vẫn không nói gì, ôm Vân Yên lên thuyền, rồi sau đó vào tiền sảnh trước khoang thuyền.

Hóa ra khu vực Sơn Đông, An Huy, Tô Bắc bỗng nhiên bắt đầu những trận mưa lớn, đề của một số địa phương đã bị vỡ, không chỉ như thế, trên đường đoàn người Khang Hi tới Nhiệt Hà bất ngờ bị tập kích, may mắn ngựa giá không làm sao, không gặp nguy hiểm. Tên tập kích là dư đảng của Chu Tam thái tử thời Minh, quả là gan to bằng trời, khiến long nhan Khang Hi phần nộ.

Sau khi thuyền đi được khoảng một canh giờ, thì tốc độ dần dần chậm lại, thấy một con thuyền khác đi sát bên.

Vân Yên đứng trong khoang thuyền nhìn ra ngoài, thấy bóng hình khôi ngô trên con thuyền đối diện nhìn hơi quen, y nhẹ nhàng nhảy lên thuyền Dận Chân, quỳ một đầu gối xuống, dập đầu hành lễ đúng chuẩn.

- Nô tài Niên Canh Nghiêu thỉnh an Tứ gia! Tứ gia cát tường!

Dận Chân ngồi trong khoang thuyền xua tay bảo y vào, y đứng lên rồi đi vào. Con thuyền phía sau chậm chậm tách ra, rời khỏi.

Hóa ra Niên Canh Nghiêu này dưới sự điều dắt của Dận Chân đã trở thành Hàng Châu tướng quân ở thành Hàng Châu, lần này Dận Chân gửi thư gọi y tới, y liền phi ngựa không kể ngày đêm.

Bọn họ ở trong tiền sảnh nói chuyện một hồi lâu, cho đến khi sẩm tối, Vân Yên mới bước vào mời cơm. Niên Canh Nghiêu nhìn Vân Yên, ánh mắt dừng lại trên bả vai nàng chừng hai giây rồi quay đi, lịch sự gật đầu.

Do sáng sớm ngày hôm sau mới đến phủ Giang Ninh, trên thuyền lại nhỏ, một con thuyền nhỏ khác đã đủ cho hai cận vệ, nên Niên Canh Nghiêu thừa ra đành phải ở tạm trong tiền sảnh một đêm, dù sao cũng rộng hơn so với trong khoang thuyền.

Vân Yên không để gì mới tìm được tấm chăn nhỏ cuối cùng trong thuyền, ôm tới đưa cho y. Dận Chân đã trở về khoang thuyền, Niên Canh Nghiêu vội vàng nhận lấy, khuôn mặt lạnh nhạt với đôi mắt sâu không nhìn ra biểu cảm gì, người này so với một năm trước rõ ràng hờ hững hơn. Vân Yên cũng không để ý, xoay người trở về khoang thuyền.

Ngày hôm sau, bọn họ cập bến tới nhà trọ phủ Giang Ninh nghỉ ngơi. Mưa càng ngày to hơn, họ thu dọn đồ đạc, đoàn người cưỡi ngựa liên tục mau chóng quay lại. Đi lên hướng Bắc, mưa càng ngày càng dữ dội.

Lần quay trở này về rất gấp gáp, so với lúc đi thì vất vả cực nhọc hơn rất nhiều. Trên đường đi Dận Chân bắt đầu kiểm tra tu sửa lại đê sông, gom góp tiền bạc cứu nạn. Niên Canh Nghiêu đi bên cạnh Dận Chân, phía trước phía sau là các tùy tùng thị vệ, tuy rằng ít nói nhưng vô cùng tận tâm. Bản lĩnh làm việc và tài năng trí tuệ của y cũng được thể hiện rõ ràng.

Do mưa to nguy hiểm, gió lại lạnh, Dận Chân khi đi ra ngoài làm việc thường không đưa Vân Yên đi theo, chỉ mang theo Niên Canh Nghiêu và một vài thị vệ. Vân Yên thường chờ ở chỗ trọ, cũng không đòi đi theo, ngộ nhờ bị trúng gió còn khiến cả đoàn phải mệt thêm. Mưa to xối xả, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, thường nửa đêm mới chờ được chàng về. Mỗi ngày đều mệt mỏi, cả ngày đều bồn ba trên đường, Dận Chân cũng ít khi trò chuyện được với Vân Yên.

Khoảng thời gian này thật sự rối ren hỗn loạn, vùng ngập lụt sông Hoàng Hà mênh mông trong biển nước, Khang Hi tại hành cung Nhiệt Hà cũng vô cùng bất an, manh nha phản Thanh phục Minh như tro tàn lại cháy.

Trong thời gian đó, khi đến khu vực Trục Lệ, trên đường đi đoàn người Dân Chân còn cứu được một cô gái. Vân Yên chưa từng gặp nàng ta, nhưng khi thị vệ đưa nàng ta đến bên xe ngựa, liếc mắt nhanh một cái, dung nhan tuyệt sắc ấy hình như đã gặp ở đâu rồi. Còn Dân Chân không nhắc tới một chữ về chuyện này.

Khi xe ngựa tới Kế Huyện, Vân Yên mới nhận ra bọn họ không quay trở về kinh thành, mà trực tiếp đi tới sơn trang tránh nóng Nhiệt Hà. Quảng đường không xa, nhưng khi đến sơn trang thì người kiệt sức, ngựa hết hơi.

Dân Chân vừa mới đặt chân xuống, liền định đi báo kiến Khang Hi, chàng hơi ngừng lại, vẫn mang theo Niên Canh Nghiêu cùng vào thiên điện chờ đợi.

Nhóm người Vân Yên nghỉ chân trong một góc ở sơn trang chờ lệnh, nàng lúc này mới có thời gian ngắm nhìn ly cung nguy nga trang nghiêm của hoàng gia. Những tiểu thái giám phụ trách tiếp đãi bọn họ trong sơn trang cũng rất nhiệt tình giới thiệu tình hình vị trí ở đây.

Khu cung điện qua vài năm thi công cuối cùng đã thành hình, tổng cộng có bốn nhóm kiến trúc, là Chính Cung, Đông Cung, Vạn Hác Tùng Phong và Tùng Vạn Trai. Phía bắc cung điện là hệ thống các hồ rộng mênh mông, các đảo trên hồ được bố trí dày đặc, chia thành các khu vực to nhỏ không giống nhau, có thứ tự rõ ràng, cồn đảo đan xen, sóng biếc dập dờn, đẹp không bút nào tả được. Góc đông bắc còn có suối Nhiệt Hà nổi tiếng. Ở dưới chân núi phía bắc khu vực hồ là khung cảnh đồng bằng thẳng cánh cò bay, đất đai rộng lớn, thảm cỏ xanh mát, rừng cây rậm rạp, thảo nguyên mênh mông. Từ phía tây bắc sơn trang nhìn ra, là phong cảnh khiến lòng

người ngất ngây như dây núi nhấp nhô lên xuống, các khe rãnh ngang dọc đan xen vào nhau...

Một lát sau, Dận Chân vẫn chưa trở về, ngược lại có một thái giám tổng quản khuôn mặt tròn tròn mặc trang phục hoa mỹ dẫn theo hai thái giám khác vào. Ông ta vừa tiến vào, các tiểu thái giám xung quanh đều cung kính hành lễ: “Bái kiến Lương Tổng quản.”, Vân Yên cũng làm theo. Hóa ra người này chính là thái giám tổng quản tiếng tăm lừng lẫy, đi theo phục vụ vua Khang Hi từ nhỏ, Lương Cửu Công.

Tướng mạo của Lương Cửu Công mập mạp tròn xoe, đặc biệt là đôi lông mày chữ bát (八) hơi rủ xuống rất dễ làm người khác chú ý. Ông ta hơi hăng giọng, nói:

- Hoàng thượng ban cho Tứ Bối Lặc ở tại Sư Tử Viên.

Một thái giám trẻ tuổi sáng sủa đứng sau ông ta rất ôn hòa tiếp lời:

- Vậy phiền chư vị trước tiên đi theo chúng tôi.

Sư Tử Viên nằm bên kênh Sư Tử dưới chân ngọn núi Sư Tử phía tây bắc sơn trang. Nơi đây có núi cao chót vót, suối trong như ngọc bích, cây cối hoa lá tốt tươi, chim hót ngân nga, cảnh sắc vô cùng tuyệt đẹp

Thái giám trẻ tuổi sáng sủa ấy tên là Lý Đức Toàn, một thái giám vóc người nhỏ bé khuôn mặt lạnh lợi khác tên là Ngụy Châu. Hai người bọn họ đều là tâm phúc của Lương Cửu Công, đến sắp xếp phòng cho hạ nhân của Tứ Bối Lặc ở Sư Tử Viên, rõ ràng là đối xử ưu ái có thừa, khiến Vân Yên và Tiểu Ngụy Tử bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi khi mình được đối đãi tử tế.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Vân Yên, Tiểu Ngụy Tử cùng vài thị vệ khác mới thở phào một hơi, bắt đầu đi thu dọn.

Tiểu Ngụy Tử giương mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, Vân Yên liền hỏi y sao vậy. Tiểu Thuận Tử gãi đầu nói, quê chúng tôi ở Thừa Đức, mấy năm rồi chưa có dịp quay về.

Hai người nói chuyện một lúc, Vân Yên mới phát hiện ra mấy năm này sống trong Tứ phủ, nàng ít khi hỏi thăm, ít khi nói chuyện với người khác, thiếu những nguyên tắc đối nhân xử thế cơ thể, những gì nàng biết về những người bên cạnh lại rất ít. Ví dụ như, hôm nay Vân Yên mới biết Tiểu Thuận Tử vốn họ Tô, Tiểu Ngụy Tử vốn họ Trương. Vân Yên cảm thấy xấu hổ, Tiểu Thuận Tử vội nói, người biết trong phủ không nhiều đâu, đến cả bản thân y cũng sắp quên mình họ gì rồi.

Vân Yên đi vào căn phòng chính thu dọn một lượt, rồi tắm rửa. Nàng xoa mái tóc vừa mới gội xong vẫn còn ẩm ngời xuống chiếc giường nhỏ, mở cửa sổ có song cửa chạm hoa tinh xảo ra, tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát tràn ngập trong sân, bầu trời sáng sủa trong xanh.

Đã bao lâu rồi nàng chưa thấy bầu trời trong xanh thế này nhỉ? Rồi khỏi Ô Trấn, rời khỏi Hoảng Huy đã hơn nửa tháng rồi. Trong đầu nàng chợt lóe lên, hình ảnh Hoảng Huy mở to đôi mắt hỏi ý nghĩ của chữ yêu là gì, hình ảnh Dận Chân đứng bên bờ sông cúi người thả đèn hoa lan xuống, hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp như hoa ấy khi rèm xe ngựa bị gió thổi lên... hình ảnh Dận Chân đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng vỗ tay...

Vân Yên cố gắng ngước đầu lên nhìn những đám mây trắng trên bầu trời, bầu trời vùng tái ngoại (1) luôn có màu xanh đặc biệt, mặc cho chua sót khổ sở trong tim nàng đang dần dần lan ra, đến thẳng trăm xương tứ chi.

(1) Tái ngoại: chỉ khu vực phía bắc Trường Thành Trung Quốc, bao gồm Nội Mông Cổ, Cam Túc, Ninh Hạ, Hà Bắc...

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 103: Du Du Ngã Tâm

Bên trong Sư Tử Lâm rất lớn với các kiến trúc như điện đường, đình viện, núi giả, suối hồ. Thậm chí còn có cả mỏm núi và kênh rãnh, diện tích phải mấy trăm mẫu. Hết thấy đều đều đẹp một cách tự nhiên thanh tú, xung quanh chỉ là những tảng đá cao cao nhưng lại tạo thành bức tường bao quanh, bên ngoài bức tường là bờ sông và đồi núi xanh rì, khiến cho Vân Yên ngẩn ngơ ngắm nhìn một hồi lâu.

Nàng lấy tất cả quần áo và đồ dùng hằng ngày thấm đẫm mùi mưa dầm Giang Nam đi giặt, giặt cho đến khi phía tây mặt trời xuống núi, nàng mới phơi quần áo trong mảnh sân nhỏ bên cạnh thiên điện. Thật ra khi ở Giang Nam, trong thời tiết mưa to ở các nơi, nàng vẫn cố chịu cơn đau tái phát của vết thương cũ một năm trước, nàng đã nhịn rất lâu rồi.

Tối muộn, Dận Chân và Niên Canh Nghiêu mới trở về Sư Tử viên

Khi Vân Yên và Tiểu Thuận Tử đến cửa nghênh đón chàng, thì đúng lúc nhìn thấy chàng giơ tay ra hiệu miễn lễ với binh lính gác cửa, tư thế ung dung đó không nhìn ra một chút gì là mệt mỏi khi đi đường dài. Thật ra, đã nhiều ngày liên tiếp chàng chỉ ngủ được hai ba canh giờ.

Vân Yên cùng chàng đi vào phòng, vẻ mệt nhọc của chàng trong nháy mắt hiện lên tất cả. Chàng vừa ngồi xuống thì ngả người xuống giường, nhắm hờ hai mắt, cánh tay trái nâng lên xoa trán.

Vân Yên không nói gì, đi đến nhẹ nhàng cởi giày cho chàng, rồi giúp chàng cởi cúc áo dưới cổ. Có lẽ Dận Chân đã quen khi Vân Yên làm vậy,

chàng vẫn không tỉnh lại, hơn nữa còn từ từ chìm vào giấc ngủ. Vân Yên dùng khăn nóng lau mặt, lau chân, rồi lấy chăn mỏng đắp ngang bụng cho chàng. Dận Chân ngủ càng thêm sâu giấc.

Ngày hôm sau, Dận Tường tới Sư Tử Viên ngồi một lát. Thấy Vân Yên thì cau mày nói, người gầy hơn trước đây rồi. Vân Yên chỉ mỉm cười. Ngược lại diện mạo Dận Tường ngày càng trưởng thành chín chắn hơn. Anh và Dận Chân hai người tập trung bàn về công việc, nói lại từ đầu đến cuối vụ ám sát.

Dận Chân đến Nhiệt Hà, ở trong Sư Tử Viên, chưa từng có giây phút được nhàn hạ. Mỗi hôm mới đến, thời gian chàng nghỉ ngơi trong viên còn được coi là khá nhiều, sau này thì đến tối muộn, thậm chí là nửa đêm chàng mới trở về. Buổi sáng phải dậy rất sớm, dường như ngày nào cũng đi sớm về khuya.

Vân Yên không biết chàng bận những gì làm những gì, cũng không bao giờ chủ động hỏi. Mỗi khi chàng trở về đều rất mệt mỏi, hai người nói chuyện không nhiều. Dận Chân thỉnh thoảng bất chợt hỏi, mỗi ngày khi ta không về ăn cơm được, nàng có ăn cơm không? Vân Yên cũng lại nói có ạ. Chàng cau mày, ôm nàng lên, hài hước nói, hình như chẳng béo lên chút nào cả, có phải do đầu bếp làm cơm không ngon không? Vân Yên vội vàng lắc đầu nói không phải.

Trừ chuyện đó ra, phần lớn thời gian này mỗi ngày trong Sư Tử Viên Vân Yên đều sống một mình.

Tiểu Thuận Tử, thị vệ, Niên Canh Nghiêu đều được sắp xếp vào mấy căn phòng sau điện. Niên Canh Nghiêu càng xuất quỷ nhập thần hơn, thường xuyên không ở trong viện. Trừ Tiểu Thuận Tử, Vân Yên và mấy người họ rất ít khi gặp mặt nhau.

Trong Sư Tử Viên vắng vẻ, Vân Yên thích nhất là một điện nhỏ và vài căn phòng không lớn giống như Tứ Nghi Đường nằm ở phía đông bắc điện chính, hơn nữa có thể kê sát bên bức tường bao quanh cao cao nhìn sông núi ngoài kia, nghe tiếng chim hót véo von trên cành cây. Còn cung điện chính to lớn được Khang Hi tự tay ngự đề “Lạc Sơn Thư Viện” thì quá trống vắng. Chỉ có khi Dận Chân quay trở về, Vân Yên mới chờ ở đó.

Một ngày, khi Vân Yên đang giúp Dận Chân thay áo thì vô tình nhìn thấy một chiếc khăn lạ mắt trong ống tay áo chàng, góc khăn thêu một đóa phù dung nho nhỏ màu tím hơi lộ ra.

Bức tường bao xung quanh Sư Tử Viên so với trong Tứ phủ cao hơn, mỗi sáng sớm sau khi tiễn Dận Chân ra ngoài, Vân Yên sẽ bắt đầu thu dọn phòng ốc, giặt quần áo. Sau buổi trưa, nàng luôn an tĩnh ngồi dưới gốc cây đọc sách. Vân Yên giở từng trang giấy của mấy quyển sách nàng mang từ trong phủ đến.

Khi đọc Gia Cát truyện ký, trong đó viết Khổng Minh thời trẻ rất thích mang đàn theo người, khi trèo đến đỉnh núi cao, ông sẽ ôm gối hát Lương Phủ Ngâm (1). Đây là khúc ca thấm đẫm sự đau buồn tang thương, nhưng lại là khúc ca ông thích nhất.

Vân Yên không biết hát Lương Phủ Ngâm, thỉnh thoảng trong đêm khuya thanh vắng nàng chỉ ôm gối ngồi dưới tán cây trong mảnh sân nhỏ, khe khẽ ngâm vài câu trong Kinh Thi, là những câu mà Hoảng Huy thích nhất. Trước đây, khi Hoảng Huy còn nhỏ luôn kéo nàng vào thư phòng nhỏ của cậu nhóc, vừa đọc thuộc câu thơ, vừa ngâm nga, cậu nói thế này học thuộc mới nhanh.

Hoảng Huy từ nhỏ thích “Kiêm Hà”(2) và “Kỳ Úc”. Còn số lượng các bài thơ Vân Yên nhớ được không nhiều lắm, chỉ thích “Tử Khâm”, hoặc nói thế đây là đoạn nàng đặc biệt thích trong “Đoản Ca Hành” của Tào Tháo.

Ánh trăng của vùng tái ngoại đường như không giống ở bất cứ nơi nào, trắng sáng vắng vặc nhưng thanh khiết.

Rất nhiều tối, Vân Yên ngẩng đầu, ôm gối co tròn người lại. Ánh trăng rọi lên bả vai, cơ thể dường như cũng trở nên mỏng lung, phai nhòa giống như một hình vẽ phác họa dưới bóng trăng. Tâm trí nàng hồ hững yên tĩnh, ảo giác như nàng không thuộc mảnh đất này thời gian này.

Nàng khe khẽ ngâm nga, dịu dàng và tự nhiên, giống như chỉ mình nàng mới có thể nghe hiểu.

Thanh thanh tử khâm

Du du ngã tâm.

Đã vi quân cố

Trầm ngâm chí kim. (3)

Đêm dần sâu, Dận Chân vẫn chưa trở về. Đầu Vân Yên vẫn gác trên đầu gối. Đầu óc mơ màng buồn ngủ bất chợt tỉnh lại, đang định đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy bồn chồn trong lòng, liền quay đầu lại nhìn...

Một vóc dáng cao lớn đứng chênh trước cửa, nét mặt lạnh lùng cương nghị trong ánh đèn dần dần hiện rõ, trên khuôn mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Vân Yên giật mình, từ từ quay đầu trở về, vịn tay vào đầu gối đã tê rần chậm chậm đứng dậy, lễ phép gọi một tiếng:

- Niên đại nhân.

Niên Canh Nghiêu không nói gì, ánh mắt nhìn bước chân của nàng hơi loạng choạng. Vân Yên không cho rằng lão đảo một cái rồi mỉm cười là

hành động biểu thị mình hành lễ chuẩn bị trở lại chính điện. Khi đi qua y, y bỗng nhiên mở miệng:

- Đông Kỳ vẫn khỏe, nó nhờ tôi gửi lời thăm đến cô. (*Đông Kỳ là cậu bé va phải Vân Yên được Niên Canh Nghiêu nhận nuôi ở

Vân Yên sững sờ, bước chân ngừng lại. Hóa ra y vẫn đưa cậu bé nàng gặp trong trại cứu nạn năm ấy đi.

Vân Yên gật đầu, nhẹ nhàng khàn khàn nói:

- Đa tạ Niên đại nhân, ngài, thật sự là một người tốt.

Thái độ của nàng không hề xiểm nịnh, thản nhiên và ung dung. Nàng hành lễ, rồi bước đi, bước chân không nhanh, còn hơi loạng choạng. Dần dần, bóng hình gầy gò nhỏ bé biến mất nơi khúc ngoặt, dưới ánh đèn của cung điện.

Vân Yên chậm chậm bước vào cửa điện, cảm thấy hơi lạnh. Mùa nóng nhất hình như sắp trôi qua rồi.

Cửa điện vang lên tiếng thỉnh an, Dận Chân đã trở về. Hôm nay sớm hơn so với mọi ngày.

Không biết tại sao, nhiều ngày qua, thái độ chàng vẫn luôn ẩn hiện sự nghiêm nghị không xa không gần. Nhưng ở trong phòng, chàng vẫn tùy ý như mọi ngày.

Vân Yên im lặng đón chàng trở về. Giống như những đêm trước, nàng gọi Tứ gia, chuẩn bị giúp chàng thay quần áo. Chàng dựa người trên ghế tựa, vừa nhắm mắt, vừa nắm bàn tay Vân Yên, ngón tay nàng hình như hơi run lên không rõ, rồi tiếp tục cởi cúc áo cho chàng.

- Sao tay nàng lại lạnh thế này? Ra gió à?

Giọng nói của chàng trầm thấp, mỗi chữ đều là châu ngọc.

Vân Yên mỉm cười, hờ hững đáp:

- Không sao cả đâu, có thể là do trời lạnh thôi ạ.

Dận Chân nghe xong xoa nhẹ ngón tay nàng rồi đặt nó trên môi, đôi môi chàng hơi nóng.

- Sao không mặc thêm áo vào? Mấy ngày nay bận quá, chúng ta sắp trở về kinh rồi.

Vân Yên nghe thấy, nhẹ nhàng vâng một tiếng.

* * * * *

Công việc của Dận Chân càng ngày càng bận, Cuộc đi săn mùa thu sắp diễn ra nhưng chàng không tham gia, phần lớn những a ca trẻ tuổi đều đi theo Khang Hi, Thập Tam a ca đương nhiên không nằm ngoại lệ. Cuối tháng bảy khi Vân Yên và mọi người về đến kinh thành, những ngày hè nóng nhất đã trôi qua.

Người xưa nói, tháng bảy sao Đại Hỏa mọc thấp, tháng tám thay áo ấm cho dễ mặc (4). Ý chính là, tháng bảy bắt đầu hạ nóng dần, tháng tám cần phải mặc thêm quần áo. Đương nhiên, cách nói này tính theo âm lịch.

Trên đường từ hành cung Nhiệt Hà trở về kinh, bọn họ cùng ngồi chung trên một chiếc xe ngựa. Có lẽ đây là quãng đường dài hiếm hoi mà lúc nào Dận Chân cũng ngồi bên, kể cả khi là ban ngày, nàng từ lúc đi đến giờ vẫn cuộn tròn người ngồi trong một góc xe ngựa, gò má so với lúc đi góc cạnh hơn, cơ thể cũng gầy đi nhiều.

Khi Dận Chân đọc công văn, nàng vẫn luôn dựa người trong một góc xe ngựa, thỉnh thoảng thì từ từ ngủ thiếp đi, nhưng không bao giờ lên tiếng.

Khi Dân Chân tới ôm nàng, Vân Yên rõ ràng hơi hờ hững. Dân Chân đặt công văn trong tay xuống, mạnh mẽ ôm eo nàng kéo tới trước người mình. Đôi đồng tử của Vân Yên trong chớp mắt có một sự hoang mang đang xoay chuyển.

Một tay Dân Chân đỡ lấy cổ nàng, ngón tay cái đeo nhẫn ngọc màu xanh biếc giữ chặt lấy sau lưng nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cơ thể mẫn cảm của Vân Yên trong phút chốc co rúm lại.

Dân Chân khẽ thở dài một tiếng:

- Ở Nhiệt Hà ta quá bận, đã lâu rồi chưa ôm nàng thật chặt.

Trong giọng nói của chàng có cả sự mệt mỏi và thân mật.

Vân Yên trong lòng chàng không nói gì, để mặc cho chàng ôm, rất lâu sau cơ thể mới thả lỏng.

Dân Chân giơ tay nâng hai má nàng lên, ngón tay vuốt nhẹ bờ môi nàng.

- Lần này ở Nhiệt Hà không có thời gian đưa nàng đi thăm thú xung quanh, sang năm ta sẽ đưa nàng đi chơi.

Chuyến đi mất ba tháng, khi bọn họ về tới kinh thành, trên dưới Tứ phủ đều long trọng nghênh đón Dân Chân. Cuối cùng sau bữa gia yến hình thức hóa, Dân Chân lại bắt đầu đi sớm về trễ, trễ đến mức ngay cả hậu viện cũng không có thời gian tới thăm.

Một đêm khi chàng về đã rất muộn, Vân Yên giúp chàng thay áo thì nhận ra ngọc bội buổi sáng đeo trên bên trái eo chàng đã chuyển sang bên phải

Khi Dận Chân không ở trong phủ, Vân Yên thường mê mải trong phòng làm việc của chàng, nơi đó giống như một kho châu báu, nàng thường tìm ở đó mấy quyển sách rất thú vị.

Vân Yên muốn nghe ngóng tình hình của Phúc Nhi, lại gặp được Tiểu Thích làm chân sai vặt trong nhà bếp. Y rất sáng chủ động sáng khoái nói có thể giúp đỡ nàng. Không lâu sau đó y tới tìm nàng, mang tới một tin tức rất tốt. Bệnh của Phúc Nhi đã khỏi hoàn toàn. Bát gia trong lúc vô tình nói muốn mở rộng nhà ấm trồng hoa, quản gia liền chuyển Phúc Nhi và Bích Nguyệt khỏi chái phòng tồi tàn bên trong nhà ấm, đến ở phòng mới dành cho hạ nhân. Bọn họ đều rất khỏe.

Từng ngày trôi qua, hoa quế bắt đầu nở. Vân Yên vô tình nghe thấy lời đồn đại dạo gần đây to nhỏ trong phủ.

Tứ gia sáng tối không ở trong phủ, là bởi vì một vị mỹ nhân tuyệt sắc mới quen ở bên ngoài, nhưng mà thân phận nàng ta lại không thể bước chân vào Tứ phủ.

(1) Lương Phủ Ngâm – Gia Cát Lượng:

(Lương Phủ là một ngọn núi nhỏ dưới chân núi Thái Sơn)

Bộ xuất Tề thành môn,

Dao vọng đăng âm lý.

Lý trung hữu tam phần,

Luỹ luỹ chính tương tự.

Vấn thị thủy gia trùng,

Điền Cương, Cổ Dã Tử.

Lực năng bài Nam sơn,

Văn năng tuyệt địa lý.

Nhất triều bị sàm ngôn,

Nhị đào sát tam sĩ.

Thùy năng vi thử mưu,

Quốc tướng Tề Ân Tử.

Bản dịch:

Ra khỏi cửa thành Tề đi bộ

Dõi nhìn làng lếp ló xa mờ

Giữa làng trơ trọi ba mồ

Giống nhau tưởng đã đắp gò chồng lên

Hỏi: năm đó tuổi tên ai nhỉ ?

Điền, Cỗ, Cương, đích thị ba ngài

Núi Nam lật đổ, hùng tài

Văn chương âu cũng chuyển xoay đất trời

Một khoảnh khắc nghe lời nói đại

Hai trái đào giết hại cả ba

Mưu thâm kế hiểm ai mà ?

Ân Tề tướng quốc thì ra là người

(2) Bài thơ “Kiêm Hà” (Lau sậy) của Đỗ Phủ.

Tôi chiết bất tự thủ,

Thu phong xuy nhược hà.

Tạm thì hoa đới tuyết,

Cơ xứ diệp trầm ba.

Thế nhược xuân phong táo,

Tùng trường dạ lộ đa.

Giang hồ hậu dao lạc.

Diệp khùng tuế tha đà.

Bản dịch của Phạm Doanh

Chẳng lo phòng gãy gục,

Nhỡ gió thu thì sao.

Hoa phủ tuyết tạm bợ,

Lá chìm sóng chỗ nào.

Sức yếu gió xuân sớm,

Bụi cao sương đêm nhiều.

Trải qua cơn vất vả,

Lại ngại năm lâu lâu.

(3) Một đoạn trong bài thơ “Đoản ca hành” – Tào Tháo. Bản dịch của Lê Chi Sơn:

Tuổi đi học áo xanh cổ cứng

Mà lòng ta bịn rịn hôm mai.

Nhưng thôi nhắc mãi làm chi.

Tuổi xanh quá vãng vì mi ta buồn.

(Hai câu đầu Tào Tháo lấy từ bài "Tử Khâm" trong Kinh Thi)

(4) Một đoạn của bài “Thất Nguyệt 1” trong Kinh Thi. Bản gốc trong thơ là tháng chín, chứ không phải là tháng tám. Dịch giả dịch theo truyện.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 104: Tứ Gia Gặp Thích Khách

Dận Chân vẫn cứ bận rộn việc của mình như thế, là rồng thần thấy đầu mà không đuôi, ngay cả Trung thu chàng khá muộn mới trở về, mọi người cùng nhau ăn cơm, trong Tứ phủ không có ai dám hé miệng nói nửa chữ. Những ngày Vân Yên trong phủ trôi qua rất bình lặng, cũng không tham dự vào bất cứ lời đồn đại nào, bởi vì nàng biết đây không phải là tin đồn, mà là sự thật.

Dận Chân không ở trong phủ, Vân Yên đương nhiên tự mình đến phòng cơm ăn cơm, va chạm với các hạ nhân khác cũng nhiều hơn so với các năm trước. Những năm gần đây, tuổi trẻ cũng đã qua đi, nàng không chỉ là một nô tài bình thường, vì thế có không ít người ghen tị với nàng, thế nhưng chỉ là trò cười sau lưng của một số kẻ “có tâm” mà thôi.

Tiểu Thích và Vân Yên dần dần thân với nhau hơn, thân thiện nhưng rất có lễ độ. Bình thường khi từ nhà ăn trở về, Vân Yên thường chăm sóc hoa cỏ một lúc. Nàng hay nhổ cỏ trong vườn, sửa sang lại giàn hoa, chăm sóc chậu sen quan âm.

Nhưng trong những ngày này, trắc phúc tấn Lý thị ở viện phía Tây Bắc ngược lại không giữ được bình tĩnh, đại nha hoàn Thanh Hoài trong phòng nàng ta khi gặp Vân Yên trong nhà ăn hay giả bộ vô ý hỏi thăm tình hình của Tứ gia. Vân Yên chỉ hờ hững đáp lại, cũng không nói nhiều. Thu Hạng đứng bên cạnh hờ nói cô ta chẳng qua chỉ là một nô tài, cô ta thì biết cái gì. Vân Yên nghe xong mỉm cười, gật đầu. Người bên cạnh cũng không tiện hỏi thêm điều gì.

Vân Yên là một người như vậy, người khác đối xử với nàng tốt, nàng sẽ cảm thấy biết ơn. Người khác đối xử với nàng không tốt, nàng cũng cảm thấy bình thường.

Ban đêm, Dận Chân gần canh ba mới quay trở về. Vân Yên ra mở cửa, chàng dùng hết sức ôm nàng, hôn lên trán nàng nói, chờ mấy công việc gần đây xong ta sẽ đưa nàng đến lâm viên mới chơi vài ngày, kiến trúc chính ở đó xây cũng gần xong rồi.

Vân Yên có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên bờ vai chàng, một hương thơm thật lạ lùng, dường như trộn lẫn với cả mùi gỉ sắt, không nói lên thành lời.

Đích phúc tấn Na Lạp thị sau khi sẩy thai vẫn chưa khỏe lại, nhiều chuyện lớn trong phủ đều do trắc phúc tấn Lý thị thay mặt thu xếp, con trai dưới gối nàng ta nhiều nhất, nhưng chuyện Dận Chân bên ngoài có mỹ nhân tuyệt sắc, hiển nhiên rất khó để nàng ta không làm như không có chuyện gì.

Trong ánh nắng còn sót lại hoa quế sắp rơi đầy sân, một mình Vân Yên trong sân đứng trên băng ghế hái hoa quế, chỉ là phía sau nàng không có bóng hình của Dận Chân. Khi Vân Yên cẩn thận bước xuống ghế, cầm chiếc khăn tay bọc đầy hoa quế vào phòng chuẩn bị rửa sạch, bên ngoài viện bỗng nhiên vang lên tiếng Tiểu Ngụy Tử gọi nàng.

Nàng đặt chiếc khăn bọc hoa quế trên tay xuống bàn, tay còn chưa kịp rửa đã chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Ngụy Tử nói, trong nhà bếp có một ít củ ấu xanh vẫn còn tươi, làm thành bánh. Trắc phúc tấn Lý thị đặc biệt sai người đưa đến cho Tứ Nghi Đường, để buổi tối Tứ gia trở về thì ném thử.

Vân Yên gật đầu nói vậy để tôi đi lấy. Đi qua chiếc cầu cong cong chưa được hai bước thì thấy Tiểu Thích đang đi về phía nàng. Y ngẩng đầu

nhìn Vân Yên, nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Hai người dừng lại ôn hòa nói chuyện hai câu, Vân Yên nói đang đi lấy điểm tâm, Tiểu Thích bảo cô đừng lấy nữa, tôi mang đến tận cửa viện cho. Vân Yên nói không sao đâu, cũng không nặng lắm.

Đang nói chuyện, thì phía sau bỗng có một tiếng cười cất lên...

Trắc phúc tấn Lý thị mặc áo choàng ngắn thêu bằng sợi tơ đồng, đôi mắt sáng ngời lạnh lợi được nha hoàn Thanh Hoàn dìu đi, bước chân chậm chậm thướt tha.

Vân Yên và Tiểu Thích vội vàng cung kính hành lễ.

Trắc phúc tấn Lý thị nhìn hai người bọn họ, nâng bàn tay đeo nhẫn mắt mèo lên:

- Đi qua tiện vào nhìn, Tứ gia vẫn chưa về sao?

Vân Yên vâng một tiếng trả lời lại.

Ánh mắt Lý thị dừng lại trên người Vân Yên, một cô gái ăn mặc trang điểm rất bình thường nhưng nét mặt lại bình tĩnh.

- Thời gian trôi qua nhanh thật, Vân Yên năm nay hai mươi rồi nhỉ?

Vân Yên không hiểu ý nàng ta, chỉ cung kính đáp vâng.

Lý thị dường như nhẹ nhàng ngửi bầu không khí:

- Hương quế thơm ngọt ngào thật đấy, Vân Yên nhỉ?

Vân Yên đáp:

- Bẩm trắc phúc tấn, có thể do nô tì vừa bước ra từ tán hoa quế trong viện nên vô ý lẫn mùi vào.

Lý thị nhượng mày mỉm cười:

- Hoa quế trong Tứ Nghi Đường quả nhiên là hoa thơm nhất trong phủ. Tuyết Vận vẫn luôn nói những thứ hoa khác không thơm bằng, người hái một ít hoa quế tặng cách cách được không?

Vân Yên nghe thấy kính cẩn vâng một tiếng, nói sẽ lập tức về viện lấy. Lý thị liền vịn tay nha hoàn xoay người từ từ rời khỏi. Vân Yên thấy bóng lưng nàng ta khuất dần mới thở phào một hơi, nghĩ xem ra đành phải đưa hoa quế đến viện phía đông bắc rồi.

Vân Yên và Tiểu Thích cáo từ với nhau, rồi cầm lấy hộp điểm tâm đi vào viện. Nàng cẩn thận gọt một nửa hoa quế vào chiếc khăn mới rồi gói lại, sau đó ra khỏi Tứ Nghi Đường, đi về phía tây bắc.

Vân Yên rất lâu rồi chưa bước chân vào viện phía tây bắc này, mấy năm trước vào đây là khi nàng vẫn u mê chưa biết gì, bị Thu Hạch hãm hại, tận mắt nhìn thấy Lý thị và Dận Chân thân mật giữa ban ngày, suýt nữa thì không giữ nổi mạng sống. Mấy năm sau, Dận Chân ra ngoài sủng hạnh mấy vị mỹ nữ tuyệt sắc mới mẻ, nàng lại cầm khăn tay với nỗi sợ hãi vẫn còn một lần nữa bước vào mảnh sân nhỏ này, quả thật không thể không nói ông trời đang trêu đùa nàng mà.

Vân Yên xốc lại hoàn toàn tinh thần, dè dặt bước vào viện. Tiểu nha hoàn đứng trước cửa thông báo một tiếng, rồi dẫn Vân Yên vào. Lý thị đang ngồi trong tiền sảnh uống trà, nhìn tiểu a ca Hoằng Vân, Hoằng Thì đang chơi đùa với nhau.

Vân Yên hành lễ với Lý thị, Thanh Hoàn tiến lên nhận lấy khăn tay bọc hoa quế từ tay Vân Yên rồi xoay người đi, định đưa cho đại cách cách Tuyết Vận. Vân Yên thở nhẹ ra một hơi, chuẩn bị cáo lui, nhưng Lý thị lại ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói không vội, ở lại nói chuyện với ta một lát đi.

Lý thị ôm Hoảng Vân thơm một cái, rồi đưa thẳng bé cho Thu Hạnh, bảo nàng ta đưa hai tiểu a ca về phòng nghỉ ngơi.

Nàng uống một hớp trà, dùng khăn tay tao nhũ lau khôe miệng:

- Cơ thể gia đạo này có chỗ nào không khỏe không?

Trong lòng Vân Yên hiểu ra, vị trắc phúc tấn này quả nhiên muốn nghe ngóng tình hình gần đây của gia, nàng đành phải “bình đến tướng chặn, nước dâng đê ngăn”, cung kính trả lời một tiếng vẫn khỏe.

Đôi mắt xinh đẹp của Lý thị sáng ngời, nàng ta sờ khuyên tai của mình:

- Ta nghe hạ nhân nói, hiện trong phủ đang xì xào gia bên ngoài quen một mỹ nhân mới, cũng không thấy gia đưa vào phủ, khiến ta vô cùng hiếu kỳ.

Ngừng lại một lát, ánh mắt chiếu thẳng vào Vân Yên đang cụp mắt xuống.

- Lần trước ra ngoài... hai người ở trên đường, có quen ai không?

Vân Yên dường như không ngạc nhiên lắm, nét mặt vẫn bình thản, đáp lại:

- Công vụ bên ngoài của Tứ gia bận rộn, phải gặp rất nhiều người, nô tỳ cả ngày chỉ ở trong phòng, những chuyện khác nô tỳ không biết ạ.

Lý thị nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, ngược lại nhướng mày nở nụ cười:

- Trước đây, ta không nhìn ra một nô tài như người khá có tiền đồ đấy, mấy năm nay ở bên gia không thay đổi chút nào.

Vân Yên ngần người, không biết nàng ta nói vậy là có ý gì, vội vàng thưa không dám.

Nét mặt vừa rồi của Lý thị tan biến, cúi đầu cười nhìn đầu ngón tay trắng ngần của mình:

- Hôm nay tâm trạng ta không tệ, trước đây, ta rất không thích người. Hiện giờ thấy người, lại biết tại sao gia chọn người làm nô tỳ ở Tứ Nghi Đường rồi.

Trong lòng Vân Yên hiểu ý nàng ta là gì, chẳng qua muốn nói nàng dù thế nào thì cũng chỉ là một nô tài thấp kém, có trung thành son sắt hơn nữa thì vĩnh viễn cũng không được đường đường chính chính xuất đầu lộ diện.

Lý thị lại thở dài, thương hại nhìn Vân Yên đang cúi thấp đầu, bộ quần áo hạ nhân giản dị càng khiến cơ thể nàng thêm gầy gò nhỏ bé.

- Kể ra, nếu người chịu trang điểm thì nhan sắc cũng không đến nỗi nào, dầu rằng thân phận như vậy, nhưng trong những năm qua lại không phải như thế. Nói cho cùng, Tứ gia vẫn chỉ coi trọng một mình người.

Vân Yên nghe nàng ta nói vậy, hàng mi hơi run lên, nhưng vẫn khom người bình tĩnh nói:

- Nô tì vốn xuất thân ti tiện, có thể làm nô tài trong Tứ phủ đã là ân huệ trời ban, từ trước đến nay không dám có suy nghĩ hão huyền nào.

Lý thị nhìn nàng một lúc lâu, rồi bất chợt mỉm cười.

- Nói chuyện với người, ta phát hiện ra người quả thật là kẻ không khiến người ta ghét nổi. Người không nhà không chỗ dựa, cũng có chỗ đáng thương. Tuổi tác người hiện giờ không còn trẻ trung gì nữa, đợi sau này lớn tuổi rồi thì phải ra ngoài, ta có thể làm chủ tác hợp người với một gã sai vặt khỏe mạnh.

Vân Yên nghe thấy, vội vàng nói không dám, xuất thân nô tì ti tiện không xứng với ai, nếu như nhận được ân điển của chủ tử, sau khi được thả ra có thể sống yên bình đến cuối đời, thì nô tỳ vô cùng cảm tạ.

Lý thị nhếch môi cười:

- Không phải vừa rồi ta thấy Tiểu Thích phòng bếp rất thích người sao?

Trong lòng Vân Yên sợ hãi, vội vàng nói:

- Xin trắc phúc tấn đừng làm vậy, Tiểu Thích và nô tì chẳng qua chỉ gặp nhau vài lần mà thôi. Nô tì có lẽ còn lớn tuổi hơn hẳn, hơn nữa hẳn chắc đã lập gia đình rồi.

Lý thị nghe xong, nói:

- Ồ? Vậy thì gọi hẳn ta đến đây hỏi, tuổi tác lớn hơn không phải là chuyện gì lớn, mà cho dù có gia đình thì cũng không thành vấn đề, dù sao hẳn cũng là nô bộc ở kỳ Tương Bạch, tuy người mang tiện tịch, nếu như thật sự thích hẳn, người vào đó làm thiếp cũng được, không thua thiệt gì cho người.

Nàng ta nói xong sai hạ nhân bên ngoài phòng gọi Tiểu Thích đến. Trong lòng Vân Yên rét run, thật sự gọi trời trời không thấu, kêu đất đất không linh. Mi đã nghe thấy nàng ta nói chưa, có câu nào không hợp lý không?

Sắc trời bên ngoài cửa sổ dần tối. Tiểu Thích nhanh chóng đi tới, đứng bên cạnh Vân Yên thỉnh an trắc phúc tấn Lý thị.

Lý thị uống một hớp trà, cười:

- Xem ra quả thật rất xứng đôi đấy. Tiểu Thích, người đã lập gia đình chưa?

Tiểu Thích ngơ ngác, vội vàng nói, hồi bẩm trắc phúc tấn, nô tài chưa ạ.

Lý thị chỉ vào Vân Yên.

- Nếu như sau này ra khỏi phủ rồi, người thấy Vân Yên thế nào?

Vân Yên thăm cầu khẩn y kiên quyết từ chối chuyện này.

Tiểu Thích hiển nhiên rất bất ngờ, vội vàng quỳ xuống dập đầu với Lý thị, sợ làm mất lòng nàng ta, cũng không hề nói câu phản bác hay không bằng lòng.

- Thừa trắc phúc tấn, Vân Yên chỉ là một nô tài ti tiện mà thôi, tuổi tác lại lớn, thật sự tự biết không xứng với ai. Đa tạ ân điển của trắc phúc tấn, nhưng ân điển này nô tỳ quả thật không nhận nổi, kính xin trắc phúc tấn khoan dung để sau này tính sau.

Vân Yên đương nhiên biết không nên không nể mặt nàng ta trước mọi người, nhưng lại không thể không kiên quyết từ chối chuyện này, sau lưng nàng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Quả nhiên Lý thị cau mày, lạnh lùng nói:

- Ta thật sự không hiểu tại sao người không biết điều như thế, hay là làm nô tỳ trong thư phòng gia rồi nên coi thường chỗ của ta?

Vân Yên vội vàng dập đầu nói nô tỳ không dám. Tiểu Thích cũng hồi hồn, quỳ bên cạnh nói, trắc phúc tấn nguôi giận, Vân Yên không phải là người như thế.

Trong giây phút căng thẳng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ồn ào ở viện sát bên. Lý thị không bình tĩnh hỏi xảy ra chuyện gì.

Thu Hạnh vén rèm lên hoảng hốt vào bẩm báo:

- Chủ tử, xảy ra chuyện lớn rồi.

Lý thị nói:

- Người hoảng loạn cái gì, mau nói ra xem nào.

Thu Hạnh nói liền một mạch, Tứ gia đêm hôm nay trở về khá sớm, vừa mới đến cửa, bỗng nhiên gặp phải mấy tên thích khách to gan. Tứ gia và thích khách đánh nhau ở cửa, mấy tên thích khách này võ nghệ rất cao cường. Trong đó có một tên rắp tâm muốn lấy mạng Tứ gia, ngược gã đã bị trúng một nhát kiếm của gia, nhưng cũng làm cánh tay gia bị thương, bị gia lột mặt nạ xuống, thế mà lại là một cô gái.

Thu Hạnh nói đến đây thì ngừng lại một lát, rồi tiếp tục nói, hơn nữa nữ thích khách đó xinh đẹp động lòng người!

Vân Yên vô cùng nóng ruột, trong đầu chỉ còn lại một câu “nhưng cũng làm cánh tay gia bị thương.”

Quả nhiên Lý thị lo lắng đứng dậy nói:

- Người còn quan tâm đẹp hay không đẹp sao, rốt cuộc Tứ gia thế nào rồi? Còn không mau đưa ta ra xem sao.

Thu Hạnh vội vàng dìu Lý thị, nói:

- Chủ tử đừng nóng vội, bên ngoài đang thu dọn tàn cuộc, binh lính Bát phủ bên cạnh và phủ chúng ta đều bao vây cả rồi, mấy tên thích khách đó có kẻ chết kẻ chạy. Còn nữ thích khách bị đâm máu chảy đầm đìa, Tứ gia hạ lệnh bắt ả vào tử ngục, hình như ả ta và gia có quen biết...

Lý thị đi tới cửa, nghe thấy câu này bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên hỏi:

- Sao nói thế?

Thu Hạnh hít vào một hơi, nói:

- Nhiều người đều nghe thấy, khi ả bị bắt lại thì khóc gọi tên húy của gia nói gia sao đối xử với ả như thế...”

Nàng ta nói với giọng điệu như đang buôn chuyện, dừng lại ở đúng chỗ hay.

Lý thị ngừng lại, hừ một tiếng rồi nói:

- Gia hiện giờ thế nào rồi? Mau dìu ta đến chỗ gia.

Vân Yên và Tiểu Thích vẫn quỳ dưới đất, dường như đã bị trắc phúc tấn Lý thị lãng quên. Lòng Vân Yên nóng như lửa đốt, không muốn ở lại chỗ này, nàng bất chấp chuẩn bị đứng lên chạy ra ngoài.

Nàng vịn đầu gối tê rần vừa mới chạy đến cửa, thì thấy bóng lưng trắc phúc tấn và Thu Hạnh vẫn đứng trước cửa viện, run giọng nói:

- Gia...

Mắt Vân Yên nhìn thẳng về phía trước, trái tim cũng co thắt lại...

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 105: Diên Cuồng

Giờ phút này Dận Chân là người thế nào? Có lẽ chưa ai từng thấy chàng như thế này.

Chàng cầm thanh kiếm buông thông bên người, máu uốn lượn chảy xuống. Vết máu đó không biết là của ai, theo ống tay áo chàng chậm chậm nhỏ xuống tí tách. Trên cánh tay dưới lớp áo màu đen thêu hoa văn màu vàng bị kiếm quét qua thành một vết thương sâu hoắm, máu thấm qua lớp vải biến nó thành một màu đen sậm, hoa văn hình rồng màu vàng cũng bị nhuộm một màu đỏ gai người.

Nhưng sắc mặt chàng, ánh mắt chàng, dưới ánh đèn chiếu rọi vẫn đáng sợ như thế.

Trong đôi mắt đen nhánh sâu hun hút của chàng, ẩn chứa sự bình tĩnh trong diên cuồng. Trong đường cong hoàn mỹ lạnh lùng cứng rắn của chiếc kiếm là sự hung bạo, trong khoe mắt và chân mày toát lên sự tàn nhẫn, khiến người khác không giữ nổi bình tĩnh, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Chàng chậm chậm bước từng bước vào trong viện...

Trắc phúc tấn Lý thị, Thu Hạnh và Thanh Hoàn vừa mới đi tới, cùng với các hạ nhân khác đều vô cùng hoảng sợ không nói ra lời, chỉ lắp bắp mấy tiếng, có người chân tay mềm nhũn quỳ xuống dưới đất.

Hai tay Vân Yên tựa trên khung cửa, nhìn chàng đi tới, máu trên cánh tay vẫn men theo tay áo nhỏ tí tách xuống thanh kiếm trên tay, rồi từ trên

thanh kiếm rơi xuống mặt đất. Tất cả đều giống như động tác quay chậm, trong đầu nàng chỉ còn lại tiếng ong ong.

Không một ai biết lúc này Tứ gia bị làm sao. Không ai dám mở miệng nói câu gì.

Chàng bước vào viện, đi tới tiền sảnh. Mỗi bước chân như đang giẫm mạnh lên trái tim Vân Yên, cho tới khi tới trước mặt nàng.

Vân Yên nhìn chàng, trái tim đau thắt lại, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại.

- Ai cho cô cái gan gọi nàng ấy đến đây hả?

Giọng nói của chàng giống như một loại vũ khí cùn, đâm vào khiến màng nhĩ vô cùng đau đớn. Ngữ khí chàng toát lên sự uy nghiêm và tàn bạo khiến người khác sợ hãi mà không kêu lên thành tiếng được.

Sau một khắc im lặng, tất cả mọi người lúc này mới hiểu ra, Tứ gia đang hỏi ai.

Trắc phúc tấn Lý thị lắp bắp mấy tiếng, đôi chân đã mềm oặt quỳ phịch xuống, mở to đôi mắt, viền mắt ngấn lệ như chực chảy xuống, run rẩy nói không thành lời, chỉ bất lực thốt lên những từ đơn âm tiết:

- Thiếp... chỉ là...

Dận Chân quay mặt nhìn Tiểu Thích đang quỳ trong phòng, sắc mặt y đã trắng bệch, chàng bình tĩnh hỏi:

- Người thích nàng, đúng không?

Giọng nói đó thậm chí còn gọi là dịu dàng, càng khiến y thêm run cầm cập.

Khuôn mặt Tiểu Thích tái xanh, sợ hãi nói không ra tiếng, chỉ dám đập đầu liên tục, trên trán đã có máu tươi chảy ra.

Vân Yên đứng rất gần chàng, từng luồng gió lạnh đáng sợ lùa qua trên lưng, sau đó cái nóng hừng hực ập đến cùng với cái lạnh buốt như băng đá, dường như nàng sắp không giữ nổi kiềm chế nữa muốn hét lên chói tai.

Sao chàng lại có thể làm vậy trước mặt mọi người! Sao chàng có thể không kiêng nể gì nói những lời khiến người khác sợ hãi. Chàng bình tĩnh như vậy, nhưng thật ra chàng đã mất lý trí từ lâu, có lẽ nàng đoán trước được chàng sẽ chàng gì tiếp theo.

- Trắc phúc tấn Lý thị, từ hôm nay cấm túc, không được phép ra khỏi viện nửa bước.

Dận Chân trầm giọng hạ lệnh, lời nói chàng vừa dứt, Cao Vô Dung không biết đến từ lúc nào mang theo thị vệ, hạ nhân tiến vào viện, xách Lý thị đang xui lơ dưới đất lên, đưa vào phòng sau.

Dận Chân nhìn Tiểu Thích đang quỳ gần Vân Yên, sắc mặt càng toát lên sự hung tàn. Chàng chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ:

- Đánh chết.

Đầu óc Vân Yên tê liệt, hai chữ “đánh chết” này nổ âm một tiếng trong đầu nàng, nàng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đánh chết? Đánh chết sao? Rõ ràng là trắc phúc tấn gọi nàng và Tiểu Thích đến, kẻ đầu sỏ thì chỉ bị cấm túc, còn Tiểu Thích lại bị đánh chết?! Đây là gì, chàng sao có thể tàn bạo hành hình một người vô tội? Là một mạng người sờ sờ trước mắt, hơn nữa y đã từng thân thiện giúp đỡ nàng.

Nhìn trán Tiểu Thích đầm đìa máu, khuôn mặt nàng như tro tàn, khi thị vệ phía sau tiến lên, trong lòng Vân Yên chìm ngập bởi nỗi sợ hãi như

dời núi lấp bể...

Hai đầu gối Vân Yên bất chợt chạm xuống mặt đất, trong sảnh đường yên lặng vang lên giọng nói lớn trong trẻo:

- Tứ gia, xin Tứ gia đừng giết hần! Hần vô tội mà!

Đôi mắt Dận Chân đỏ sẫm, bỗng cúi đầu xuống nhìn Vân Yên, vẻ đáng sợ trong ánh mắt càng tăng thêm. Chàng tiến về phía trước hai bước, vô thức giơ thanh kiếm trong tay lên, nghiến răng hỏi:

- Nàng có biết nàng đang làm gì không? Nàng cầu xin cho hần sao? Lẽ nào nàng thích hần?

Vân Yên không thể tin được nhìn chàng, mở to mắt, căn môi dùng hết sức để lắc đầu, ôm chặt chàng đang muốn tiếp tục đi về phía trước, trên khuôn mặt tràn ngập nước, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

- Tứ gia, hần chỉ là một gã hầu mà thôi, hần thật sự... thật sự vô tội mà Vân Yên cầu xin gia, tha cho hần một lần!

Dận Chân mạnh mẽ cúi người kéo nàng lên, máu tươi trên cánh tay thấm vào áo nàng, mùi tanh của máu càng thêm gay mũi. Đôi mắt chàng hần đỏ giống như một con mãnh thú bị xổng chuồng, cuộn trào mãnh liệt chỉ chực xé toạc mọi thứ.

- Hần vô tội? Hần vô tội chỗ nào?! Hần thích nàng, hần dám thích nàng đó!

Chàng lạnh lùng quát lên, giọng nói trầm thấp khàn khàn vang vọng trong sảnh đường trống trải.

Tất cả mọi người không ai dám bước lên trên, chỉ có Tiểu Thích xụi lơ trên mặt đất.

Màng nhĩ Vân Yên chấn động nổ ầm một tiếng, bả vai bị chuôi thanh kiếm trong tay chàng đập vào đau đớn, ngay cả trong hơi thở cũng tràn đầy mùi máu.

- Chẳng lẽ thích tôi cũng là một cái tội sao? Chỉ vì thích tôi nên phải chết sao?!

Cái gì gọi là chỉ cho quan phóng hỏa, cái gì gọi là không cho dân đốt đèn... đến hôm nay Vân Yên mới hiểu hoàn toàn ý nghĩa của câu này trong hoàn cảnh này.

Dận Chân nắm chặt hai cánh tay nàng, máu tươi càng tuôn ra nhiều hơn, dường như vô cùng dữ dội.

- Đúng, chỉ dựa vào hãn mà dám thích nàng, dám tơ tưởng đến nàng, thì hãn đáng chết một vạn lần!

Lý trí của Vân Yên đã sụp đổ, nước mắt nàng tuôn trào, bất lực hét lên trong tiếng khóc:

- Hãn không thích tôi, thật sự không thích tôi!

Dận Chân tàn nhẫn lắc đầu:

- Ta là đàn ông, hãn có thích nàng hay không, ta không nhìn ra sao?

Bàn tay vương mùi máu nhẹ nhàng lau nước mắt trên đôi mắt nàng, giọng nói lạnh lùng, hoàn toàn khác biệt với động tác dịu dàng ấy.

- Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hãn, ta đã muốn giết hãn rồi!

Cánh tay của Dận Chân hơi nhúc nhích, muốn thả nàng ra, Vân Yên cuối cùng đã biết chàng muốn làm gì, chàng điên rồi!

Lúc này, thứ gọi là lý trí đã biến mất hết, dù ai đúng ai sai, nhưng hai người đều cố chấp như vậy, bầu không khí căng chặt, chỉ cần chạm một cái là bùng nổ!

Dận Chân vừa buông nàng ra, trong nháy mắt Vân Yên không biết lấy ra đâu dừng khí, nàng bỗng nhiên sai bước quỳ xuống che trước mặt Tiểu Thích, giữ chặt lưỡi kiếm chàng muốn đâm tới, máu tươi đỏ rực từ trong bàn tay nàng chảy xuống từng giọt.

- Tứ gia bình tĩnh lại một chút, gia phải bình tĩnh lại, cầu xin gia.

Dận Chân nhìn những giọt máu trên bàn tay đang nắm lưỡi kiếm ấy, một màu đỏ thiêu đốt mắt chàng, cùng với toàn bộ lý trí. Chàng hận không thể nghiền nát người phía sau lưng nàng thành từng mảnh vụn, róc xương lóc thịt y.

- Nàng buông tay ra.

Chàng giống như quỷ Tu La bị nhốt trong ngục, đôi mắt dữ dần đáng sợ khiến không ai dám nhìn thẳng.

Chỉ có thân hình nhỏ bé cứng ngắc của Vân Yên vẫn thẳng tắp, nàng sống chết nắm chặt lưỡi kiếm, máu tươi bị đè lại. Khuôn mặt trắng bệch của nàng vương đầy nước mắt, mang theo dũng khí ngọc nát đá tan. (1)

- Không! Tôi tuyệt đối sẽ không buông tay, Tứ gia, nếu như... ngài bắt buộc phải giết, vậy thì ngài hãy giết Vân Yên trước đi!

Giọng nói nàng gần như thê lương, tất cả sức lực đã kiệt quệ.

Dận Chân trừng mắt đầy tức giận, lồng ngực chàng phập phồng gấp gáp, không dám tin vào mắt mình nhìn chăm chăm vào Vân Yên đang nắm chặt lưỡi kiếm trước mặt, đấu tranh trong máu.

Sự điên cuồng, tức giận, đau đớn, xót xa... trong lòng, trong chớp mắt đều chạm tới tim gan chàng, như một con dã thú gầm rú, không còn đường để thoát thân.

Một tiếng động lớn vang lên...

Xen lẫn với tiếng leng keng khi thanh kiếm rơi trên mặt đất, là chiếc bình sứ cao gần ba thước (2) sau lưng Dận Chân vỡ tan tành, tiếng động vang dội, các mảnh sứ bắn tung tóe, văng lên cả người chàng, máu thịt trộn lẫn, mặt đất hỗn độn.

Vân Yên trong lúc kinh hoàng đã rơi vào vòng tay chàng, được chàng ôm thốc bế lên.

Ngực chàng nóng hổi giống như lửa thiêu, nhuộm đậm mùi máu tanh giống mùi gỉ sắt. Cánh tay chàng mạnh mẽ ghì chặt lấy nàng, như muốn khảm cả người nàng vào mình.

Trên cơ thể hai người đều vương đầy máu tươi, vô cùng thê thảm.

Dận Chặt ôm chặt nàng không buông nhắc chân bước ra ngoài, khi chạm chân đến thềm cửa thì trầm giọng nói:

- Đuổi ra khỏi phủ, đừng bao giờ để ta gặp lại hần.

Bóng lưng cương quyết cao lớn của chàng khuất dần nơi cửa viện, giọng nói lạnh lùng của Cao Vô Dung khiến đám người đang chìm đắm trong nỗi sợ hãi giật mình tỉnh lại:

- Chuyện ngày hôm nay, bất cứ ai ở đây lộ nửa chữ ra bên ngoài, bị đánh đến chết.

Giọng nói của ông ta không lớn nhưng có đủ uy hiếp của quân gia, đám hạ nhân quỳ dưới đất nhất tề dập đầu sợ hãi vang một tiếng.

* * * * *

Vân Yên mê man được Dận Chân ôm trong lòng, có cảm giác mất trọng lượng bị treo lơ lửng giữa không trung. Bụng nàng trống rỗng nhưng đau đớn, lòng bàn tay cũng dính dính đau nhói, toàn bộ sức lực trong cơ thể đã bị rút cạn, trong đầu chỉ còn lại tiếng ong ong vang lên, thậm chí nàng không biết đây là hiện tại, hay trong giấc mơ.

Nàng không mở nổi mắt, không biết tiếp theo sẽ có mưa to gió dữ đáng sợ hơn hay không. Giống như tim nàng đã không còn sức lực nào để chịu đựng nhiều chuyện như vậy.

Trong Tứ phủ chưa bao giờ trống trải như hôm nay, trên đường hai người hình như không gặp ai, nàng chỉ biết màn đêm đen như mực, lúc sáng lúc tối. Bên tai là tiếng tim chàng đập mạnh mẽ, điên cuồng và gào thét.

Nghe thấy một tiếng kéo kẹt, nàng mới biết hóa ra đã trở về Tứ Nghi Đường rồi. Cùng với tiếng khép cửa vang dội, sống lưng nàng bắt đầu run rẩy như đang co giật, nàng bỗng nhiên giật mình tỉnh táo lại.

Tất cả những chuyện này, đều điên hết rồi.

Nàng mở to mắt nhìn chàng, nỗi sợ hãi khi tỉnh táo, từ tim gan đột nhiên bùng cháy. Sao nàng dám? Sao nàng dám chống lại chàng như vậy?

Nhưng tất cả không kịp nữa rồi, sau một tiếng đóng cửa đó, Vân Yên được chàng đặt lên ván cửa, đôi môi Dận Chân điên cuồng ập tới.

Chàng đang cắn nàng, ăn nàng, thì thầm bên tai nàng từng câu:

- Vân Yên, Vân Yên của ta, nàng quên lời ta nói rồi sao? Nàng là người của ta, là người của Ái Tân Giác La Dận Chân ta!

Vân Yên ghen ngào vùng vẫy, hơi thở hỗn hển.

Chàng không ngừng lại tiếp tục nói bên tai nàng:

- Sao nàng có thể quên lời nàng đã nói?! Trả lời ta đi.

Vân Yên luống cuống nước mắt mịt mờ, nàng không biết nàng đã nói gì, nàng đã từng nói điều gì?

Trong phòng tối đen như mực.

Dận Chân bỗng nhiên ôm nàng lên, bước chân vội vã. Vân Yên nghe thấy một tiếng rầm lớn, giống như tiếng loảng xoảng khi đồ dùng rơi xuống đất, trong màn đêm yên tĩnh lại khiến người khác giật mình.

Vân Yên vẫn chưa phản ứng kịp lại, sau lưng đã chạm phải một chiếc bàn cứng rắn, hóa ra chàng đã gạt toàn bộ đồ đạc trên chiếc bàn sách bằng gỗ tử đàn xuống đất!

Chiếc áo thu mỏng manh, sự lạnh lẽo sau tấm lưng và nóng bỏng trên cơ thể tạo nên hai cảm giác hoàn toàn khác biệt. Cả người Vân Yên đều run lên bần bật, trong bóng đêm trên chiếc bàn rộng lớn nàng bất lực giãy dụa, nhưng bị Dận Chân không hề nao núng hoàn toàn đè nàng xuống. Tất cả sức lực nàng có đều chỉ như châu chấu đá xe.

Trong đầu Vân Yên đã vỡ vụn thành từng mảnh, mùi hương lạ lẫm trên người chàng hòa cùng với mùi máu tanh giống mùi gỉ sét. Nàng càng chống cự chàng càng hôn dữ dội hơn, hoàn toàn không thể bình tĩnh lại.

Bàn tay to lớn của Dận Chân giữ chặt cằm Vân Yên, hung tợn tách khớp hàm nàng ra, bản thân chàng đã không còn khống chế nổi, trầm mình ngày càng sâu.

Chàng điên cuồng càn quét nơi yếu ớt nhất là khoang miệng nàng, cuốn chặt chiếc lưỡi mềm mại của nàng, dường như hận không thể nuốt hết nàng vào bụng, đau đến mức khiến nàng bật lên tiếng thút thít nỉ non, cánh tay bị thương đẩy bờ vai rộng lớn của chàng ra, máu chảy không ngừng. Vết thương trên cánh tay chàng cũng nứt toác, máu hai người trộn lẫn vào nhau.

Giữa lúc giằng co, bàn tay đang đặt trên eo Vân Yên mất khống chế phủ lên trước ngực nàng, cách chiếc áo thu mỏng manh và chiếc yếm chạm đến nụ hoa yêu kiều. Trong chớp mắt phản ứng của chàng bỗng trở nên mãnh liệt hơn, chìm đắm trong cơn sóng cuộn trào.

Cả người Vân Yên run rẩy, trong phút chốc cơ thể giống như có dòng điện đi qua, khiến chân tay tê liệt, ngực nàng mẫn cảm dị thường, càng sợ hãi nàng càng giãy dựa thật mạnh, nhưng cơn sóng dữ dội đang dâng lên trong người Dân Chân, hóa thành điên cuồng trong lòng bàn tay truyền đến cơ thể Vân Yên.

Bóng hình hai người trong đêm tối giằng co trên chiếc bàn rộng lớn bằng gỗ tử đàn.

Chàng như điên dại tìm kiếm nàng, vuốt ve nàng, ngón tay thon dài mạnh mẽ khẽ đùa nghịch hai nụ hoa mềm mại đã dựng thẳng sau lớp áo mỏng, mê mải không muốn buông tay. Từ trước đến giờ, chàng chưa từng làm thế với Vân Yên.

Vân Yên bắt đầu bật khóc lớn hơn né tránh bàn tay của chàng, cả người co rúm lại. Cơ thể bị đui chàng giam chặt, vùng vẫy muốn thoát khỏi, nhưng càng kịch liệt càng chạm tới khoái cảm của chàng, đôi môi vẫn không ngừng bị chàng giằng vò, bao phủ và càn quấy, bên tai tràn ngập hơi thở nặng nề của người ấy.

- Nàng quên nàng đã nói gì sao? Không rời xa không từ bỏ, không thể thiếu được điều này. Nàng sao có thể quên?

Câu nói này đi vào đầu Vân Yên rồi nổ vang một tiếng, chàng lại, lại nghe thấy đối thoại giữa nàng và Hoảng Huy!

Dưới môi chàng, khuôn mặt Vân Yên đã đầm nước mắt.

- Đó là lý tưởng, chứ không phải là hiện thực.

Là với người khác, không phải với hai người. Là với tôi, mà không phải với ngài.

- Không!

Dận Chân nghe thấy lời nàng, động tác khựng lại, bàn tay dán chặt trên ngực nàng, tim nàng đập càng mạnh mẽ hơn.

- Là chúng ta. Cả đời nàng chỉ có ta, ta tuyệt đối không thả nàng đi. Thời gian này tuy ta không ở trong phủ, nhưng trái tim ta hoàn toàn đặt trong tay nàng, nàng chẳng lẽ không cảm nhận được sao?.

Tiếng chàng nói trầm thấp nhưng hơi khàn, từng chữ từng câu thâm tình, khắc lời nói của mình vào trong tâm khảm.

Vân Yên vùi đầu giữa cổ chàng khóc lên thảm thiết, tất cả nỗi sợ hãi tích tụ trong đêm nay đều bùng nổ, tiếng khóc nức nở trong hỗn loạn.

Dận Chân thấy nàng khóc đau đớn như vậy, trái tim đập mạnh càng thêm đau nhói. Nỗi đau khiến chàng tỉnh táo lại, chàng mới nhận ra mình đang nắm chặt bàn tay đầy máu.

Chàng lập tức ngồi dậy, hoảng loạn nâng tay nàng lên.

- Đừng khóc, Vân Yên, ngoan... đừng khóc, đau lắm phải không?

Chàng nhảy xuống khỏi chiếc bàn, cẩn thận ôm Vân Yên lên, giống như ôm một món đồ dễ vỡ. Cả người chàng đều loang lổ vết máu.

Chàng lần mò trong bóng đêm ôm nàng tới chiếc giường trong phòng, rồi phát hiện nàng dần dần im lặng, càng nôn nóng gọi tên nàng.

Chàng vội vàng hoảng loạn đi thắp đèn, nhìn khuôn mặt nàng trắng bệch như một tờ giấy, trong lòng bàn tay là vết máu uốn lượn, không rõ là của nàng, hay của chàng, nhưng người đã đi vào hôn mê.

Trong nháy mắt, tưởng chừng như lục phủ ngũ tạng bị lửa thiêu, lòng đau như cắt. Chàng vội vàng cúi người tìm thuốc bột cầm máu trong chiếc tủ nhỏ, rồi nhẹ nhàng đổ vào lòng bàn tay nàng. Nâng tay lên “xoẹt” một tiếng, xé một góc áo của mình cẩn thận băng bó cho nàng.

Chàng đứng lên nhanh chóng hô to gọi người đến, gọi cả đại phu

Tiểu Thuận Tử nghe thấy tiếng chàng quát chạy như bay vào, tuy đã bên chàng nhiều năm, nhưng khi nhìn thấy vết máu loang lổ trong tiền sảnh và trên người chàng cũng giật mình sửng người lại.

Dận Chân tiện tay cầm chén trà ném xuống, một tiếng choang lớn mới khiến y sợ hãi ôm đầu vọt chạy, hô to tìm đại phu.

(1) Ngọc nát đá tan: tốt hay xấu gì cũng bị phá hủy.

(2) 1 thước = 1/3 mét

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 106: Bí Mật Của Mỹ Nhân

Vết thương sâu hoắm giữa lòng bàn tay phải của Vân Yên được đại phu xử lý sạch sẽ, có thể nhìn thấy rõ ràng một vết dài vắt ngang qua cả lòng bàn tay, nối liền hai đường trí tuệ và tình yêu hôn nhân lại với nhau, cắt ngang qua đường sinh mệnh như kẻ thù gặp nhau nơi ngõ hẹp.

Trên người Dận Chân trừ vết thương ở cánh tay trái, thì vẫn còn mấy chỗ vết cắt sau lưng do mảnh sứ vỡ bắn vào. Tiểu Thuận Tử giúp chàng cởi chiếc áo bào màu đen bên ngoài để đại phu kiểm tra chữa trị, lúc này mới nhìn rõ mấy vết máu mờ mờ trên chiếc áo trong màu vàng kim bị rách, đập vào mắt nhìn ghê người.

Dận Chân vẫn không nói gì, đến một tiếng hừ cũng không có, ngồi bên giường để mặc đại phu kiểm tra. Mắt không hề chớp luôn nhìn chăm chăm vào người đang hôn mê trên giường, bàn tay phải nắm chặt tay trái còn nguyên vẹn nhưng lạnh băng của nàng.

Đại phu xử lý bằng bó vết thương xong thì viết một đơn thuốc, khi Tiểu Thuận Tử tiễn ông ta về thì đã đến nửa đêm.

Dận Chân thôi tắt đèn đầu giường, nằm xuống bên cạnh Vân Yên, chậm chậm ôm nàng vào lòng. Kim lòng khôngặng rất muốn ôm chặt hơn nữa, nhưng lại sợ làm đau nàng.

Chàng bỗng nhiên nhớ lại vừa nãy gấp gáp vẫn chưa cởi giày cho nàng. Chàng mò mẫm ngồi dậy, nhẹ nhàng chạm đến mắt cá chân nàng, vừa vụng về vừa cẩn thận tháo giày trên chân nàng xuống. Khó khăn một

hồi lâu mới tháo xong hai chiếc giày, chàng cúi người đặt nó xuống đất, rồi mới quay trở lại nằm, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Từ cái đêm Hoảng Huy “chết bệnh” ấy, đã hơn ba năm rồi hai người chưa nằm cùng giường, ôm chặt nhau.

Hơi thở của người trong ngực nhẹ nhàng mà yếu ớt, Dận Chân có thể nghe thấy tiếng tim đập như sấm của mình. Nhắm mắt lại, cảm vùi xuống cổ nàng, có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng tỏa ra trên làn da nơi hõm vai, mang theo một chút ấm áp. Trái tim, bỗng nhiên được lấp đầy.

Trong Tứ Nghi Đường, trên chiếc giường lớn được màn trướng bao phủ xung quanh, lần đầu tiên có hai bóng hình cùng ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ Vân Yên dường như vẫn cảm thấy nỗi đau về thể xác và trái tim, nàng hừ khê trong vô thức, giống như một con thú nhỏ bị thương. Chàng dỗ dành trong mơ màng, cẩn thận cầm bàn tay bị thương của nàng lên, nhẹ nhàng ôm vào, nói ngoan nào.

Đến canh bốn, Dận Chân lần đầu tiên học được cảm giác không nở rời giường. Ngoài cửa sổ vẫn chưa sáng tỏ, trong bóng tối chàng nhẹ nhàng khoác lấy eo Vân Yên, khê khàng hôn lên trán nàng một hồi lâu mới từ từ ngồi dậy.

Chàng xuống giường, tay chân nhẹ nhàng mở tủ lấy triều phục. Triều phục chỉnh tề được treo trong tủ, đây là lần đầu tiên chàng tự tay lấy nó ra, lấy tay vuốt phẳng một cái. Khi mặc vào, chạm tới vết thương trên cánh tay và sau lưng, chàng cau mày lại nhưng vẫn không có một tiếng hừ nào.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa rất nhẹ, Dận Chân nhanh chóng nường theo ánh sáng yếu ớt dần dần le lói nhìn Vân Yên đang say ngủ trên giường. Nàng xoay người lại giống một con mèo nhỏ, mái tóc dài rối tung trên gối.

Dận Chân vội vàng ra khỏi phòng, khẽ bảo Tiểu Thuận Tử đang đứng bên ngoài đi vào. Sau khi Tiểu Thuận Tử bước vào, chủ tớ hai người ngược lại vô cùng ăn ý. Dận Chân súc miệng rửa mặt trong im lặng, sau khi ăn ít cháo xong thì đứng dậy vén màn lên nhìn khuôn mặt Vân Yên bên trong, nàng vẫn đang ngủ rất sâu. Lúc này chàng mới cùng Tiểu Thuận Tử đóng cửa lại, đi lên triều.

Vân Yên không biết mình đã ngủ bao lâu, ý thức mơ hồ dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy sau lưng có tiếng quần áo sột soạt.

Sau khi bãi triều Dận Chân ngay lập tức mau chóng trở về, thoát cái xông vào trong phòng, thấy bóng hình nhỏ bé sau tấm màn nằm quay lưng về phía ngoài, co tròn người trên giường vẫn chưa hề tỉnh lại.

Dận Chân bỏ mũ quan xuống, đến gần bên giường, từ đằng sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, chóp mũi và cánh môi chạm lên mái tóc dài rối tung trên gối, dịu dịu mà thanh thản, giống như tơ lụa khiến chàng khẽ nghĩ không muốn rời xa.

Vân Yên từ từ mở mắt ra, màn trướng màu vàng kim xa lạ mà quen thuộc trong mắt nàng dần hiện lên rõ ràng hơn.

Vô số đoạn kí ức điên cuồng tràn ngập máu tanh đêm qua hiện lên chớp nhoáng và vỡ vụn trong đầu nàng, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng nàng phát hiện cả cơ thể mềm oặt như bị rút hết sức lực, chỉ có cơn đau thấu xương ở lòng bàn tay phải càng lúc càng rõ ràng.

Phía sau nàng là một cơ thể ấm áp dán vào, cảm giác của bàn tay to lớn trên eo chưa bao giờ rõ ràng đến vậy. Ngay tức khắc, bản năng khiến mỗi lỗ chân lông trên người nàng thít chặt lại.

- Tỉnh rồi à?

Dận Chân nhảy bén nhận ra nàng đã tỉnh, hơi nâng người lên kề sát vào nàng.

Vân Yên dường như hơi sợ hãi, cau mày rũ mắt xuống, không hề ngẩng đầu lên nhìn chàng. Cũng không nói những câu như tại sao tôi lại nằm trên giường gia hay ngài nằm trên giường tôi sao.

Dận Chân nhìn dáng vẻ này của nàng, không kìm được cúi thấp đầu xuống. Vân Yên nhảy cảm bỗng nhiên ngược mắt lên, giơ tay dùng hết sức bình sinh đẩy chàng ra, muốn dậy xuống giường.

Nhưng Dận Chân chỉ hơi dùng sức đã đè được nàng xuống. Tay Vân Yên đau nhói, hốc mắt phiem hồng, sức lực như bị rút cạn. Nàng thu tay về quay người lại, để lại bờ lưng đối diện với Dận Chân.

Dận Chân nhìn bóng lưng nàng quay đi, không hề có chút sức sống nào cả. Chàng từ từ kề sát vào, nhẹ nhàng cầm bàn tay phải của nàng lên. Vừa mới cầm vào, nàng đã rút tay lại. Động tác này giống hệt như một con mèo nhỏ không để ý đến ai cũng không muốn bị ai chạm vào.

Dận Chân nằm phía sau nàng, vẫn vươn tay ôm chặt lấy nàng, kề bên tai nàng nói:

- Đã đói chưa?

Vân Yên không nói gì.

- Tay còn đau không?

- Tứ gia, thật sự chúng ta không hợp nhau.

Vân Yên quay lưng đi bỗng nhiên cất tiếng nói, giọng nói rất bình tĩnh mang theo mệt mỏi.

Dận Chân không hề do dự đáp lời:

- Tất cả để ta lo, nàng đừng nghĩ gì cả.

- Không, không chỉ là thân phận, mà điểm nào cũng không thích hợp.

Dận Chân khựng lại, cánh tay đang ôm eo nàng xoay nàng trở lại, đè nàng xuống.

- Cả đời này, chúng ta không thể rời khỏi nhau. Nếu trong lòng vẫn còn giận ta, vậy thì nàng muốn nói thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ nói lại những lời vừa rồi.

Chàng mở miệng cứng rắn cắt đứt lời nàng, không hề cho nàng nói thêm điều gì.

Vân Yên cúi đầu vào gối cách xa khuôn mặt kia, bất lực nhắm mắt lại.

Dận Chân cúi đầu kề sát gương mặt ấy, nói từng câu từng chữ bên tai nàng:

- Ta đồng ý với nàng, sẽ không ép nàng nữa.

Hàng mi Vân Yên hơi run lên, cuối cùng vẫn ngược mắt nhìn chàng...

Dường như không hề tìm thấy bất cứ dấu vết gì của hình ảnh điên cuồng và tàn bạo đêm qua trên khuôn mặt trầm tĩnh nhưng ẩn giấu nhiều điều của người đàn ông này. Đáy mắt chàng đen láy giống như đá vỏ chai, sâu thẳm giống như con sóng gợn lăn tăn. Trong đôi mắt chàng, chỉ có hai bóng hình nhỏ bé của Vân Yên

Chàng cứ chầm chậm tiến lại gần như vậy, cổ kề sát gáy ôm chặt lấy nàng.

- Nàng chỉ cần tin ta mà thôi, có nhiều người hơn nữa thì cũng không ai so được với nàng. Không ai có thể là nàng, dù đẹp hơn nữa cũng không thể.

Có lẽ từ lâu chàng đã hiểu ra gút mắc giữa hai người, nhưng vẫn chưa tìm thấy đường ra.

Vân Yên không nói gì, nhưng ánh mắt đã trôi về nơi xa. Dựa vào cổ chàng, lắng nghe hơi thở dưới làn da chàng.

Lâu ngày và quen thuộc, không có mùi hương lạ lẫm ấy.

Buổi chiều, phần thưởng mà Khang Hi ban cho Tứ phủ tới đầu tiên, sau đó từng hàng lễ vật dài dằng dặc nối đuôi nhau đi vào phủ, dường như các huynh đệ hoàng tử đều biết Dận Chân tới qua gặp phải thích khách. Bát Bối Lặc Dận Tự, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh đều đến Tứ Nghi Đường thăm hỏi, ngồi nói chuyện một lúc.

Vân Yên nằm ở phòng bên trong nghỉ ngơi, không hề đi ra ngoài, chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng bọn họ nói chuyện. Những chữ như Chu Tam Thái Tử, con trai, con gái đều giúp người nghe biết là chuyện liên quan đến việc Dận Chân gặp thích khách. Trong lời nói của Thập Tứ A Ca dường như còn mang theo ý cười nhạo Tứ ca nhẫn tâm.

Vân Yên hoàn toàn nghe rõ một câu nói đùa: “Cái cô Tử Ngưng đó đệ đã vào tử ngục nhìn một lần rồi, luận huyết thống thì cũng coi như là cành vàng lá ngọc, luận dung mạo vóc dáng thì cũng coi như là mỹ nhân khuynh quốc, luận thông minh thì cũng coi như là học sâu biết rộng, đúng không? Thế nhưng đến chỗ của Tứ ca, chẳng những không khuynh đảo được người ta, lại còn rơi kết cục như thế, thật sự không thể không than rằng từ xưa đến nay hồng nhan bạc mệnh, lòng chàng sắt đá.”

Dận Chân mỉm cười, nói đùa với Dận Tự, Dận Tường. Hình như là, mạng sống của cô ả đó không đáng nhắc tới vậy đâu.

Trong đầu Vân Yên chợt闪过 tới cô gái tuyệt sắc gảy đàn trên thuyền, chiếc khăn thêu đóa hoa phù dung màu tím, mùi hương lạ lẫm trên người chàng. Hóa ra, nàng ta chính là nữ thích khách đau lòng đến tột cùng chỉ

một lòng muốn giết Dận Chân. Tất cả giữa bọn họ, những mưu mô và điều đáng sợ rắc rối phức tạp giữa hai người, ai thua ai thắng, nàng không rét mà run. Phụ nữ đa tình, thể xác và tinh thần đều biến mất, đến cuối cùng chỉ còn bước rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sau đợt sóng gió này qua đi, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Cái tên Tiểu Thích dường như đã biến mất như một hạt bụi trong Tứ phủ. Chỉ còn Vân Yên thảnh thơi mới nhớ lại, nhớ lại cậu trai vô tội đó, cùng với cái đêm khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía ấy.

Sức lực và tinh thần của nàng đều giảm sút rất nhiều, ngay cả bên ngoài Tứ Nghi Đường cũng không muốn bước ra. Còn Dận Chân trừ khi có công vụ trên triều, còn không sẽ không về muộn, mỗi ngày đều quay trở về Tứ Nghi Đường rất sớm. Ngược lại những tin đồn liên quan đến vị mỹ nhân tuyệt sắc dường như chưa từng tồn tại.

Sau lưng Dận Chân có mấy vết thương do bị mảnh sứ cửa vào, mỗi ngày chàng sẽ nằm sấp trên giường để Vân Yên thay thuốc một lần, miệng vết thương liền lại rất nhanh. Không thể không nói, vết thương đối với một người đàn ông giống như tăng thêm sức hấp dẫn chí mạng trên cơ thể người ấy. Trước đây khi tắm rửa cho chàng, Vân Yên cũng chưa bao giờ cảm thấy bờ lưng chàng lại vô cùng gợi cảm thế này.

Dận Chân không cho phép tay nàng chạm vào nước, khi hai người ở trong phòng, chàng không thích gọi người vào sai bảo, khi súc miệng rửa mặt chàng đều tự mình làm. Vân Yên cũng kệ chàng.

Một ngày, Dận Chân ở bên ngoài xem công văn, Vân Yên vén rèm từ trong phòng đi ra, thấp thoáng nhìn thấy Tiểu Thuận Tử đang khom người đưa cho chàng một chiếc khăn màu hồng nhạt, hình như đang bấm báo điều gì đó, bất ngờ thay trên góc khăn có một đóa hoa phù dung nhuộm máu.

Dận Chân chỉ cầm chiếc khăn nhìn lướt qua, trong cổ họng chỉ có một tiếng cười cực kì lạnh lùng, nói, ta đi để làm gì.

Vân Yên không hề phát ra tiếng động gì, bước ra ngoài cầm tách trà của Dận Chân đi lấy thêm trà. Khi quay trở về, Tiểu Thuận Tử đã đi khỏi. Vân Yên đặt tách trà lên bàn, chuẩn bị vào phòng thì chàng vươn tay ôm lấy eo nàng, đặt lên đầu gối mình.

Tay trái Dận Chân đặt Vân Yên ngồi giữa chiếc bàn và chân mình, tay phải nâng bàn bay băng bó của nàng lên nhẹ nhàng vuốt ve hai cái. Nét mặt chàng dịu dàng, tựa vào tai Vân Yên nói:

- Cửu Châu Thanh Yển của lâm viên mới bài trí xong rồi, gần đây nàng không khỏe, ngày mai ta đưa nàng đến đó ở một thời gian, nàng có thích không?

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 107: Nụ Hôn Kẹo Hồ Lô

Ngày hôm sau trước khi đi, Vân Yên thu dọn một vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày cho cả hai người. Dận Chân lấy áo khoác ngoài của mình cẩn thận bọc kín Vân Yên lại mới ra khỏi cửa. Nàng nói rất ít, đều để mặc chàng làm. Sau khi Dận Chân ôm nàng lên xe ngựa thì để nàng dựa người vào ngực mình. Tay phải ôm eo nàng, tay trái vẫn cầm sách đọc.

Ngày đông, quần áo phải mặc rất nhiều, dựa vào nhau cũng rất ấm áp. Dận Chân thỉnh thoảng cạo cằm lên đỉnh đầu nàng, nói mấy câu với nàng. Vân Yên vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, người bán kẹo hồ lô rong bên đường đang xoa tay hà hơi làm ấm người, từng quả hồ lô lên xiên kẹo đỏ óng ánh giống như mã não vô cùng đáng yêu. Từ xưa tới nay, kẹo hồ lô không hề thay đổi gì cả.

Bên tai nghe thấy tiếng cười nhẹ trầm thấp, Vân Yên hoàn hồn nghiêng đầu, một ngón tay thon dài khẽ chạm lên chóp mũi nàng:

- Nhìn đến gần người rồi kìa.

Khóe môi Dận Chân nhếch lên nở nụ cười, kêu dừng xe lại. Tiểu Thuận Tử vén rèm lên hỏi lại một tiếng. Dận Chân nghiêng đầu dặn dò một câu.

Qua cửa sổ xe Vân Yên nhìn thấy Tiểu Thuận Tử chạy đến trước mặt người bán kẹo hồ lô dạo, đưa một thỏi bạc vụn cho người đó, rồi cẩn thận lấy một xâu kẹo hồ lô to nhất. Người bán hàng rong hình như ngẩn người nói gì đó, Tiểu Thuận Tử lắc đầu. Người bán hàng vội vàng đẩy cả cột cấm

kẹo hồ lô đến trước mặt Tiểu Thuận Tử, y vội vàng xua tay, người bán rong không chịu rút mấy xâu kẹo to nhất nhét vào tay y, Tiểu Thuận Tử đành phải cầm lấy rồi chạy trở về.

Dận Chân ôm Vân Yên, nở nụ cười, dùng ngón tay cái vuốt ve gò má nàng.

- Ở đây có người vui sướng lắm đây, được ăn kẹo đến no mà.

Gò má Vân Yên bỗng nhiên nóng bừng, nàng nghiêng đầu đẩy chàng ra. Nào có ai như vậy chứ, chủ động cho người ta ăn lại còn dám cười.

Tiểu Thuận Tử đều đưa hết mấy xâu kẹo hồ lô vào, xe ngựa chậm chậm lăn bánh.

Dận Chân thấy Vân Yên quay đầu nhưng không chủ động cầm kẹo hồ lô, chàng liền mỉm cười cầm xâu kẹo to nhất đặt vào tay nàng.

- Ăn đi.

Vân Yên cầm xâu kẹo trong tay lên nhìn tỉ mỉ, những quả sơn tra màu đỏ đồng bọc lấy một lớp đường óng ánh trong suốt tạo nên vẻ ngoài hấp dẫn mê người, mùi hương ngọt ngào tràn ngập khoang xe.

Vân Yên thè lưỡi liếm vỏ ngoài của quả trên cùng, toàn bộ vị ngọt thanh thanh đều thấm trên đầu lưỡi. Bỗng nhiên nàng nhớ tới một câu nói, vì cuộc sống đã có đau khổ mang theo đủ loại mùi vị, vậy nên đời thường chúng ta cần chút ít ngọt ngào thế này.

Quả đầu tiên trên xâu kẹo khá to, Vân Yên không thể một lần ăn hết cả quả, chỉ có thể cắn một nửa, chua chua ngọt ngọt giòn tan, lạnh lạnh ngon miệng. Dận Chân vẫn luôn ở bên cạnh nhìn nàng, nàng đâu biết rằng tinh thần nàng đã lâu lắm rồi chưa thoải mái như vậy.

Ngón tay cái đeo chiếc nhẫn ngọc nhẹ nhàng chạm lên khóe môi nàng, giống như đang giúp nàng lau vụn sơn tra đường ở khóe môi. Vân Yên ngẩn người, bất giác liếm khóe môi mình. Nhưng Dận Chân đã nhanh chóng rút tay lại, đặt ngón tay cái bên môi liếm vụn sơn tra đường dính trên ấy.

Con người lạnh lùng và trầm tĩnh như chàng mà làm động tác này, sức quyến rũ quả thật có thể khiến ni cô cũng phải điên cuồng.

Mặc dù Vân Yên đã sống với chàng lâu như vậy, nhưng cũng phải sửng người. Vân chưa kịp phản ứng lại, Dận Chân đã đè người xuống, giọng nói trầm thấp:

- Mùi vị ngon lắm, ta cũng muốn thử.

Vân Yên vội vàng ngược mắt nhìn chàng, kẹo hồ lô trong miệng vẫn chưa nuốt hết, lắp bắp nói:

- Không... không phải là ngài... không thích ăn đồ ngọt sao.

Tứ gia muốn ăn kẹo hồ lô? Có thể coi là một trong mười chuyện lạ Mãn Thanh không?

Dận Chân nhếch khóe môi mỉm cười:

- Chưa nghe thấy câu “đồng cam cộng khổ” ư?

Vân Yên cúi đầu nhìn kẹo hồ lô trong tay, nhanh chóng nghĩ đến việc cầm nửa đầu kia lại, để chàng ăn một quả. Nào ngờ, chàng giữ chặt tay Vân Yên không buông, cúi đầu cắn nốt phần còn lại Vân Yên đang ăn dở...

Khuôn mặt Vân Yên bỗng chốc đỏ bừng, kẹo hồ lô và sơn tra lạnh vẫn còn ngậm trong miệng dường như trở nên nóng hổi, không biết nên nuốt vào hay tiếp tục nhai.

Không đợi nàng suy nghĩ xong vấn đề này, Dận Chân đã đặt một nụ hôn lên. Mùi vị chua chua ngọt ngọt giữa răng và miệng vô cùng quyến rũ, vị ngọt ngào tê tê nơi đầu lưỡi giống hệt như mật ong. Chàng ôm chặt nàng vào lòng, môi răng cùng hòa vào nhau, cùng chia sẻ một viên kẹo hồ lô.

Khi nụ hôn dài kết thúc, Vân Yên bị chàng ôm vào ngực mình nhẹ nhàng thở hổn hển. Dận Chân thủ thủ bên tai nàng:

- Ta nghĩ, ta thích ăn kẹo hồ lô rồi.

* * * * *

Đến lâm viên mới xây, Dận Chân cẩn thận bọc kín Vân Yên lại rồi bế nàng xuống xe ngựa, dắt tay nàng đi vào lâm viên. Binh lính và hạ nhân đứng trước cửa đều chỉnh tề cung kính dập đầu thỉnh an.

Chưa đến nửa năm, nhưng lâm viên đã thay đổi rất lớn. Phong cảnh và kiến trúc chính cơ bản đã xây dựng xong, cây cối sum sê, trồng rất nhiều cây thường xanh, đặc biệt là cây ngô đồng, trong ngày cuối đông mà cỏ vẫn mọc um tùm, lạp mai từ đầu đông đã sớm ra hoa, trong vườn tràn ngập hương thơm tươi mát.

Đình đài lầu các không nơi nào không đẹp, nổi bật là tiền điện nguy nga tráng lệ, tinh tế mà trang trọng.

Xuyên qua tiền điện, trên mặt hồ sóng xanh dập dờn, phía xa xa có thể nhìn thấy chín hòn đảo nhỏ như Dận Chân đã miêu tả. Dận Chân ôm Vân Yên lên thuyền, cùng đứng trên đầu thuyền chỉ cho nàng xem.

Khói sóng mịt mù, nhân gian tự tại.

Mỗi một câu người đàn ông này nói ra, đều mang theo thứ gì đó giống như ma lực, từng câu từng chữ đều hóa hiện thực.

Cửu Châu Thanh Yển lung linh tinh tế được xây trên một hòn đảo nhỏ nằm ở trung tâm chín hòn đảo, tuyệt đẹp tựa như một bài thơ. Đấu củng, cột nhà vàng, song cửa sổ tao nhã được chạm khắc thủ công, xà nhà mạ vàng, gạch vàng kiên cố đều giống như một bài văn lưu loát với các con chữ tuần dật.

Hấp dẫn nhất chính là khí chất trong kiến trúc này. Một kiến trúc đẹp, một lâm viên đẹp, chính là vì có linh hồn trong đó.

Cửu Châu Thanh Yển chắc chắn có điều đó. Khí chất này, linh hồn này đều giống như chủ nhân của nó, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được.

Thuyền cập bờ Dận Chân đưa Vân Yên xuống, Vân Yên vẫn luôn yên tĩnh chăm chú nhìn nơi đây, bàn tay được người đàn ông bên cạnh nắm chặt. Chàng hỏi nàng, có đẹp không?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy như mình đã đi qua mấy đời, gật đầu nói, đương nhiên rất đẹp.

Trên đường như lạc vào chốn không người, Dận Chân dắt nàng vào đại điện trong Cửu Châu Thanh Yển, tổng cộng có ba tòa, đều nằm ở hướng bắc quay mặt về hướng nam.

Dù đang trong ngày đông, nhưng ánh nắng rất đẹp. Trang hoàng trong điện lộng lẫy nhưng không xa hoa, khí chất vững vàng hợp lại với bản thân Dận Chân càng tăng thêm sức mạnh.

Bọn họ đi qua hai tòa đại điện, đi đến tòa điện cuối cùng, cũng chính là tòa chính điện to nhất, bên trên là bức hoành “Cửu Châu Thanh Yển” được chính tay Dận Chân đề.

Đứng ở nơi đây khiến Vân Yên hơi ngẩn ngơ. Nơi đây rõ ràng là phiên bản phóng đại tuyệt đẹp của Tứ Nghi Đường. Ngay cả trang hoàng

sắp đặt cũng mang theo hơi thở quen thuộc trong đó.

Trước điện có một đôi hạc tiên bằng đồng sinh động như thật. Khắp nơi trồng đủ các loại cây cối như cây trà, hoa quế, ngô đồng, hải đường...

Bên trong có hai noãn các (buồng có lò sưởi) đầy đủ đồ đạc, Dận Chân nói, ngày đông thì ở noãn các phía đông, ngày hạ thì ở noãn các phía tây. Đông ấm hạ mát, bốn mùa đều dễ chịu.

Dận Chân đi theo Dận Chân vào noãn các phía đông,

thấy trong phòng đã trải một tấm thảm lông dê rất dày. Bên trong không ngờ có một chiếc giường vô cùng rộng chạm khắc từ gỗ tử đàn, có lẽ mấy người nằm lên cũng không kín, phía trên trải sẵn một tấm da chồn, màn giường bằng lụa màu tím vô cùng bắt mắt. Trên bàn đặt một lò hương, khói bốc lên lượn lờ.

Trong góc phòng đặt một chiếc sập lớn đối diện với hồ nước bên ngoài cửa sổ, bên trên phủ lông cừu trắng như tuyết. Ánh mặt trời uể oải rơi xuống, khiến tinh thần thoải mái nhẹ nhàng.

Vân Yên nhìn xung quanh phòng một vòng, ngẩng đầu lên nhìn Dận Chân. Dận Chân nắm tay che miệng ho khẽ một tiếng, nói:

- Ở đây không có gian phòng nhỏ nào.

Vân Yên nghe xong liền hiểu ý của chàng, quay đầu đi tới chiếc sập trong góc phòng, đặt bọc hành lý xuống, lấy quần áo đồ dùng của hai người ra rồi bắt đầu thu dọn.

Dận Chân vén màn của chiếc giường lớn lên để ngồi xuống, nhìn Vân Yên. Một lúc sau, chàng đứng dậy đi tới ôm lấy nàng.

- Bao nhiêu năm nay không sợ ta, sao lúc này lại sợ rồi?

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 108: Thân Mật

Nắng chiều rất đẹp, Vân Yên ngồi trên chiếc sập mềm mại sưởi nắng. Dận Chân cùng với Tiểu Thuận Tử ra ngoài không biết làm gì đi đâu. Tuy nhiên, có những lúc trực giác của phụ nữ mách bảo nàng rất nhiều điều.

Vân Yên ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp như tranh vẽ bên ngoài cửa sổ, hơi ngẩn ngơ, lại cảm thấy mệt mỏi. Bao nhiêu năm trôi qua, sợ hay không sợ, giữa nàng và Dận Chân sớm đã phân ranh giới rạch ròi rồi. Mỗi quan hệ giữa hai người cũng như vậy. Không ai có thể vì điều này mà tìm một con đường ra cho cả hai, Dận Chân không cho phép nàng từ chối, nàng dù không muốn cũng phải muốn.

Mặt trời dần lặn xuống, sườn mặt Vân Yên áp trên giường, lặng lẽ trở mình nằm xuống, đôi mắt đuổi theo ánh nắng còn sót lại của hoàng hôn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tấm thảm bằng lông trong phòng rất dày, bước lên hoàn toàn không phát ra tiếng. Cho đến khi một bài tay lớn ôm lấy eo nàng, Vân Yên mới biết chàng đã trở về.

Dận Chân đến gần bên sập, nằm phía sau nàng, một tay ôm nàng vào lồng ngực rộng lớn của mình. Vân Yên không xoay người lại cũng không cử động, vẫn yên lặng nằm nghiêng.

- Ta ra ngoài làm chút việc, hơi mất thời gian, nhưng về đúng giờ dùng bữa tối, nàng muốn ăn gì? Ta sai người đi làm. Nhà bếp mới ở đây nấu khá ngon, đặc biệt chuẩn bị cho hoàng a mã tháng sau sẽ tới đây đấy.

Tiếng Dận Chân cất lên từ phía sau nàng.

Vân Yên chỉ khẽ “vâng” và “được” một tiếng.

Dận Chân ngừng lại, tay kia luồn qua vòng eo thon của nàng, mười ngón tay chàng trên eo nàng đan vào nhau, nhốt nàng trong lồng ngực mình. Tư thế này có cảm giác thân mật không giống với bất cứ ai.

Vân Yên như nghĩ tới điều gì, vội vàng ngẩng đầu dè tay chàng đang luồn qua eo mình lại:

- Cánh tay...

Dận Chân tự nhiên hôn thùy tai nàng, khước môi hơi giương lên:

- Không sao.

Vân Yên càng không nói gì.

Dận Chân ngừng lại, chậm rãi nói:

- Vân Yên, nàng có tin câu “chưa bói đã biết” không?

Vân Yên ngẩn người:

- Sao vậy ạ?

Dận Chân cụp mắt xuống, tùy ý nói:

- Không có gì, có người nói biết tất cả những việc sau này của ta. Ta chỉ hỏi cô ta, có biết cô gái tên là Vân Yên không.

Hơi thở Vân Yên khựng lại, hơi nghiêng đầu nhìn chàng, chầm chậm nói:

- Ngài, không tin cô ấy.

Là thuật sĩ giang hồ hay một linh hồn xuyên qua thời gian giống nàng? Nàng từ trước đến nay chưa bao giờ chủ động nghe ngóng chuyện của chàng, cũng không muốn nghiên cứu quá sâu về những bí mật liên quan đến lịch sử. Hiểu biết của nàng về lịch sử rất ít, nó cũng không phải là một chuyện nhẹ nhàng gì. Dẫu sao chỉ cần trong lòng nàng luôn rõ ràng một điều, nàng không thuộc về thời đại này.

Dận Chân xoa đầu nàng, nói:

- Ta chỉ tin bản thân mình.

Chàng đưa tay chạm lên chóp mũi nàng, mỉm cười ôm nàng ngồi dậy:

- Đi nào, ăn cơm thôi.

Tay nghề của nhà bếp trong lâm viên mới rất tuyệt, các món ăn như bánh chẻo thạch anh, vịt hầm hồ đào, tổ yến chưng sữa tươi... đều nhìn rất ngon miệng. Hai người đều không cần hạ nhân hầu dùng bữa, yên lặng ăn cơm. Dận Chân tự rót tự uống hai chén rượu Dương Cao, khí sắc trên khuôn mặt khá tốt, đôi mắt phủ một tầng sương trong suốt.

Giữa bữa ăn chàng nói mấy ngày sau tức cuối tháng trong phủ sẽ tổ chức sinh nhật ba mươi cho chàng, đầu tháng sau Khang Hi sẽ ngự giá đến lâm viên tự tay đề hoành ban tên. Những ngày yên tĩnh hiện giờ quả thật khó có được.

Ăn cơm thu dọn bát đĩa xong, Dận Chân kéo Vân Yên ra ngoài tản bộ.

Vầng trăng khuyết cong cong sáng trong treo trên bầu trời đêm, được điểm xuyết bởi những ngôi sao nhỏ nhỏ. Đèn hoa trên đình đài lầu các trong Cửu Châu được thắp lên, dựa vào lan can nhìn xuống, khung cảnh lung linh phồn hoa, ánh sáng chói mắt như ẩn như hiện. Đình đài treo hoa đèn rực rỡ, nào có chỗ nào giống chốn nhân gian.

Bàn tay lớn ấm áp của Dận Chân phủ lên bàn tay Vân Yên, gió đêm thổi qua mà hai người không hề cảm thấy lạnh. Họ thông dong thả bộ trong vườn, nắm tay nhau đi qua từng đình viện và cung điện. Dưới ánh đèn thoát ẩn thoát hiện, chàng luôn nắm chặt tay nàng không buông. Cuối cùng đi lên sân thượng ở ven sông, chàng đưa tay khép lại cổ áo khoác ngoài cho nàng, ôm lấy nàng từ phía sau.

- Lúc này mới chỉ hoàn thành xong bước đầu thôi, còn có những phong cảnh sau này còn đẹp hơn, đến lúc đó hai chúng ta sẽ cùng đi ngắm.

Giọng chàng dường như pha lẫn cả hương rượu Dương Cao tinh khiết đắm say, chất giọng kinh thành ấy vô cùng dễ nghe.

Vân Yên ừm một tiếng, nhìn các hòn đảo và lầu các phía xa xa đan xen vào nhau. Hai người ôm nhau dưới bầu trời đêm, cảm nhận hai trái tim đang giao hòa trong thời khắc này.

Khi quay trở về noãn các phía đông, Vân Yên tiện tay giúp Dận Chân cởi áo rửa mặt. Chàng nhìn nàng mỉm cười, rồi nói cẩn thận cánh tay.

Trong phòng đã có địa long, cửa phòng lại đóng, nên không hề cảm thấy lạnh.

Dận Chân cởi áo ngoài, chỉ mặc bộ quần áo trong màu vàng kim, tùy ý và thoải mái. Chàng vắt khô khăn đưa cho Vân Yên, Vân Yên nhận lấy chiếc khăn, dùng tay trái giúp chàng nhẹ nhàng lau mặt và cổ, chàng từ từ khép mắt lại phối hợp với nàng.

Sau khi lau xong, chàng lại vắt khô khăn nhưng không đưa cho Vân Yên, mà tự mình áp chiếc khăn lên khuôn mặt nàng, vụng về nhưng dịu dàng lau mặt cho nàng. Vân Yên sững sờ, khuôn mặt hơi né tránh, nhưng chàng vẫn kiên quyết nghiêm túc lau sạch.

Khi rửa chân, Dận Chân ngồi trên chiếc giường lớn, chân ngâm trong chậu nước nóng, hơi ngẩng đầu, như đang hưởng thụ thoải mái, trên quai hàm phoir bày đường cong mang theo hơi thở gợi cảm.

Vân Yên định ngồi xồm xuống nhưng bị Dận Chân kéo lên, ôm nàng ngồi trên giường. Nàng giật mình, dường như rất nhạy cảm với bầu không khí này.

Dận Chân cúi đầu nhìn nàng không nói gì, gò má còn hơi ửng đỏ.

Vân Yên quay đầu đi.

- Thả xuống đi, tôi muốn đi rửa mặt.

Dận Chân cong cong ngón tay vuốt ve gò má nàng, đôi mắt say đắm lòng người:

- Vẫn chưa quen chỗ này sao?

Khuôn mặt Vân Yên nóng rực, nàng đẩy chàng ra, nhảy xuống khỏi đùi chàng đi vào gian phòng tắm rửa mặt. Khi quay trở lại, Dận Chân đang vắt khô khăn chuẩn bị lau chân, Vân Yên đi tới nhận lấy chiếc khăn, cẩn thận lau khô cho chàng, rồi giúp chàng lên giường.

Dận Chân nhìn nàng vẫn chinh tề, nói:

- Vẫn chưa cởi áo ngoài sao? Địa long trong phòng vẫn chưa đủ ấm ư.

Vân Yên xoay người đi đặt khăn xuống nói à, lát nữa sẽ cởi.

Thu dọn xong, thấy chậu nước đã được bưng ra ngoài, Dận Chân ngồi ngay ngắn bên chiếc giường lớn lần tràng Bồ Đề nhắm mắt niệm kinh. Vân Yên cũng không đi tới, mà quanh quẩn trước chiếc sập của mình, lưng quay về phía chàng chuẩn bị cởi áo ngoài. Thật ra hai người ở cùng một phòng

cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng vô số lần trước đây đều là đi ra ngoài làm công vụ, mà lần này lại giống như một kì nghỉ hơn.

Vân Yên cởi áo khoác ngoài ra gấp lại ngay ngắn, sau đó trải giường chiếu cho mình, rồi mới bước đến một đầu của giường Dận Chân, vén rèm lên, giúp chàng nhẹ nhàng trải đệm chăn. Trong tấm chăn bằng bông mềm mại là lông dê mịn màng, vô cùng nhẹ, chạm vào da ấm áp vô ngần. Thật ra, khi Dận Chân ngồi thiền sẽ không quan tâm tới thế giới bên ngoài, đáng vẻ yên lặng lạnh nhạt đó mới khiến Vân Yên cảm thấy an lòng.

Khi Vân Yên đứng thẳng người vén rèm lên, Dận Chân mở mắt đặt chuỗi hạt xuống.

- Qua đây.

Vân Yên quay mặt định đi:

- Tôi mệt rồi.

Dận Chân không nói gì, chỉ dùng tốc độ nhanh như chớp từ trên giường đứng lên ôm chặt lấy Vân Yên, kéo nàng vào lòng mình.

Vân Yên vội dấm nhẹ vào ngực chàng, chàng vẫn mỉm cười, lồng ngực rung lên.

- Ngài làm gì đó

Dận Chân ôm eo Vân Yên đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng phủ lên năm dấm của nàng:

- Cẩn thận bàn tay, da thịt ta dày thì không sao, nàng đánh tay đau thì lại khóc.

- Ngài

Vân Yên phát hiện người đàn ông này nếu muốn xấu xa, thì khiến người ta hận đến ngứa răng, nhưng lại không làm gì được chàng.

- Cho ta ôm.

Dận Chân gác đầu lên vai nàng, bàn tay vòng lấy bờ eo mảnh mai của nàng. Cả hai người chỉ mặc độc bộ quần áo trong, khoảng cách vô cùng gần. Trong phòng có địa long, Vân Yên dần dần cảm thấy nóng lên, ngực nàng áp lên lồng ngực chàng, chỉ cách một tấm áo trong mỏng, nóng rẫy nhạy cảm. Cánh tay nàng ôm cổ chàng, có thể cảm nhận được động mạch trên cổ đang hùng hực sức sống đầy nam tính.

- Cuối cùng cũng ôm được nàng, lại gầy hơn trước đây rồi, phải nuôi thêm một chút thịt nữa mới được.

Dận Chân thủ thủ bên tai nàng, giọng nói mang theo ý cười.

Khuôn mặt Vân Yên đỏ lựng, đẩy chàng ra xa hơn. Dận Chân nhìn nét mặt nàng, càng động lòng.

Bàn tay chàng vuốt ve dọc sống lưng nàng, trong hơi thở gần trong gang tấc còn mang theo mùi rượu Dương Cao thoang thoảng. Khi chàng đè người xuống, Vân Yên không đẩy ra được bị áp xuống cuối giường, mái tóc dài trải lên chiếc giường lớn, sợ hãi thở gấp đắm nhẹ vào chàng:

- Ngài đã nói sẽ không như vậy nữa...

Chàng tiến sát đến khuôn mặt nàng, mặt kề mặt.

- Không làm được ta sẽ không nói, nếu đã nói ta tất sẽ làm.

Ngón tay chàng nhẹ nhàng vẽ lên khuôn mặt nàng:

- Để ta hôn.

Chàng hôn nàng say đắm, nụ hôn lúc nhanh lúc chậm, lúc mãnh liệt khi dịu dàng. Trong khoang miệng Vân Yên tràn ngập mùi rượu Dương Cao của chàng, say sưa và mê man. Nụ hôn trong Cửu Châu Thanh Yến, thuần khiết nhưng đặc biệt.

- Vẫn sợ ta sao?

Chàng thủ thỉ bên môi nàng:

- Đừng giận nữa, yêu ta được không.

Giữa hai người là sự quấn quýt thân mật nhất.

Dận Chân chưa từng nghe lời phụ nữ, ngữ điệu nhẹ nhàng mềm mại ấy thực sự khiến trái tim phải tan chảy. Vân Yên ngược mắt lên nhìn chàng, hơi ngửa mặt lên, chàng vịn eo nàng đỡ nàng lên, Vân Yên giống như một con mèo ôm cổ chàng, làm tổ trong lòng chàng.

Một lúc sau, Vân Yên nói muốn xuống giường đi ngủ. Dận Chân lại hôn nàng, kéo chăn lên ôm gối đến để nàng nằm trên giường lớn, còn chàng vén rèm đi chân trần xuống giường, tắt đèn, đi đến chiếc sập bên cửa sổ vốn thuộc về Vân Yên, cũng may chiếc sập rộng rãi, hai người nằm cũng vừa.

Vân Yên cũng chỉ chiếm hết một phần năm chiếc giường rộng lớn, có thể nhìn thấy Dận Chân kéo chăn nằm trên chiếc sập qua chiếc màn dệt bằng tơ màu tím trong suốt, trong căn phòng tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng hít thở có phần nặng nề của Dận Chân dần dần an ổn trở lại.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Vân Yên nói không muốn ngủ trên giường lớn, Dận Chân chỉ mỉm cười.

Chờ Dận Chân xuống triều quay về, hai người cùng đến một vài cảnh đẹp khác. Đình Mẫu Đơn trong những ngày đông không có mẫu đơn, chỉ có

bầu không khí lạnh lẽo quanh quẽ bao phủ lên, hai người đi lên đài quan sát ngắm ánh mặt trời, chậm chậm tản bộ đi xem cá, cá mùa đông đều làm biếng không muốn quẫy đuôi, khi cho ăn chúng mới hào hứng hoạt bát trở lại. Hai người tay nắm tay tản bộ ven bờ ao, Dận Chân chỉ cho nàng khu đất vẫn chưa khai phá ở hướng tây, nói rằng sau này chỗ đó sẽ để làm vườn rau, xây một căn nhà, một trang viên nông gia, khi rảnh rồi ta có thể tới đây trồng rau, đọc sách.

Trong đầu người đàn ông này luôn có vô số những ý tưởng kỳ lạ mà người khác không bao giờ đoán ra được, thậm chí là những suy nghĩ về giai cấp và thời đại vượt trội của chàng. Lúc thì chân thật, khi thì mơ hồ.

Tuy Vân Yên không muốn lúc nào cũng quá thân mật với chàng, nhưng Dận Chân lại rất thích hưởng thụ sự gần gũi và ngọt ngào giữa hai người, dường như chàng vững vàng bình tĩnh hơn, cười cũng nhiều hơn. Ban ngày, chàng thường đích thân đưa các bản vẽ của những cảnh đẹp khác trong lâm viên cho Vân Yên để nàng tự mình xem xét, thậm chí còn tự tay vẽ lên giấy.

Bài trí trong lâm viên càng ngày càng trang trọng, người cũng càng lúc càng nhiều. Khi mấy người Lôi Kim Ngọc, Lôi Duệ Đình đến, Dận Chân tìm một lý do giữ Vân Yên lại trong phòng, rồi đưa mấy người đó đến noãn các phía tây bàn bạc.

Vì mấy ngày nữa cuối tháng bảy chính là sinh nhật lần thứ ba mươi của Dận Chân, Vân Yên cũng nhớ lại mấy năm nay chưa từng để ý đến sinh nhật của chàng. Những lần sinh nhật trước đây, Dận Chân cũng không quá để tâm, chỉ tham gia bữa tiệc long trọng trong phủ, huynh đệ tặng quà cho nhau, phúc tấn thiệp thất trong hậu viện đều chuẩn bị một món quà do đích thân mình làm, đa số là hà bao, tua tóc, những thứ chàng thường mang theo người có thể nhớ tới. Nhưng Vân Yên chỉ là một nô tài, lại không giỏi nữ công, cũng không có vật gì quý báu, chỉ có thể hầu hạ cung kính hơn mà thôi. Cổ nhân nói tam thập nhi lập (1), năm nay là sinh nhật lớn của chàng,

không biết sẽ chúc mừng trọng thể đến mức nào, trong phủ hiện giờ chắc hẳn đang bận rộn đến mức trời đất đảo điên rồi.

Đến ngày ba mươi, Dận Chân đưa Vân Yên về phủ, lúc này Vân Yên mới nhìn thấy không khí vui mừng đang bao trùm khắp phủ, mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp. Đích phúc tấn Na Lạp thị vận trang phục Bát Kỳ đoan trang cao quý, sắp xếp lo liệu tất cả mọi việc trong phủ, có vẻ như khí sắc đang dần dần phục hồi lại.

Vân Yên không biết mối quan hệ giữa các hoàng tử a ca phúc tấn của mình thế nào, tình cảm ra sao. Nhưng Na Lạp thị là một vị phúc tấn xứng chức phúc tấn, đứng bên cạnh Dận Chân luôn luôn có phong phạm thể gia kín kẽ cẩn thận.

Từ sau chuyện xảy ra trong viện của Lý thị, Vân Yên lại càng không thích gặp người khác, không chỉ là cảm giác bức bối, mà còn sợ ánh mắt hoảng sợ của người khác khi nhìn nàng, sợ mình sẽ mang tai bay vạ gió tới cho mọi người. Nhưng người trong phủ khi nhìn thấy nàng không có biểu hiện gì khác thường so với ngày thường, dây thần kinh căng như dây đàn của nàng mới dần dần thả lỏng.

Vết thương trên tay của Vân Yên vẫn chưa khỏi hoàn toàn, mới bong vảy nên lộ ra da non. Dận Chân bảo Vân Yên trở về nghỉ ngơi, Vân Yên gật đầu, quay trở về Tứ Nghi Đường, nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh náo nhiệt ở tiền sảnh.

Không đến một lát, Dận Chân đã quay về, vừa vào cửa đã ôm lấy Vân Yên bế nàng lên.

- Nếu như nàng nhỏ hơn chút nữa thì tốt biết mấy.

Vân Yên khó hiểu:

- Dạ?

Dận Chân cười:

- Vậy thì ta có thể mang nàng theo mình rồi.

Vân Yên bất ngờ đỏ mặt. Ánh mắt Dận Chân nóng rực, đôi môi bắt đầu hôn xuống.

Môi lưỡi giao nhau, ngọt ngào nóng bỏng.

Vân Yên không trốn được, khi hơi thở trở nên nằng gấp gáp, Dận Chân mới hơi rời môi ra.

Nụ hôn của chàng khiến cả người Vân Yên đều run rẩy, đầu nàng vùi trong hõm vai chàng, thì thầm nói ngài mau đi đi, khách khứa tới rồi.

Dận Chân nói nhỏ bên tai nàng:

- Chờ ta về nhé, nàng sẽ chuẩn bị một món quà sinh nhật cho ta chứ?

Vân Yên mê man nói “Sao ạ?”

Dận Chân lại trao cho nàng một nụ hôn sâu, khẽ bóp má nàng:

- Cô ngốc.

Một lát sau nghe thấy Tiểu Thuận Tử gõ cửa bẩm báo các vị hoàng tử a ca đã đến, chỉ còn chờ Tứ gia qua. Vân Yên đẩy Dận Chân ra ngoài, Dận Chân vỗ nhẹ đầu nàng, khi vén rèm lên vẫn không quên mỉm cười một tiếng, nhưng khi xoay người lại khuôn mặt đã chuyển thành trang nghiêm.

(1) Tam thập nhi lập: Trích trong “Luận Ngữ” của Khổng Tử, có nghĩa là khi người ta tới 30 tuổi thì sức tự lập mới chắc chắn và vững vàng.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 109: Đau Đớn

Sau khi Dận Chân đi, Vân Yên cứ nghĩ đến câu nói đùa muốn có quà sinh nhật của chàng là khuôn mặt lập tức nóng bừng. Thật ra, khi ở trong lâm viên mới nàng đã từng nghĩ tới vấn đề này, thế nhưng chàng không thiếu gì cả, Vân Yên nghĩ một hồi lâu, đành chờ chàng về rồi bàn bạc vậy.

Nàng thu dọn căn phòng, cảm thấy bụng hơi đói thì đến nhà ăn. Hôm nay là sinh nhật của Tứ gia, ngay cả đồ ăn trong nhà ăn cho hạ nhân cũng rất phong phú thịnh soạn. Nàng vô cùng cẩn thận chú ý thái độ của người khác, tất cả đều bình thường, khiến nàng cảm thấy chuyện tối hôm đó chỉ như một giấc mộng. Cho đến khi gặp Thu Hạnh, thấy đồng tử trong mắt nàng ta co lại, ánh mắt sợ sệt, vừa oán giận lại vừa đổ kị, nhưng chỉ trong nháy mắt rồi tan biến.

Vân Yên im lặng gắp hạt cơm, cũng không nhìn nàng ta. Có lẽ, tất cả mọi điều giữa nàng và Dận Chân dù thế nào cũng không tránh khỏi thù hận ghen ghét ngấm ngấm hay rõ ràng ra mặt của những người phụ nữ trong hậu viện, thù hận đến khi sức cùng lực kiệt. Dận Chân trong thế giới ở Cửu Châu Thanh Yên và Tứ gia của những bà vợ ở Tứ Nghi Đường, giữa lý tưởng và hiện thực luôn xa vời với nhau. Trong Tứ phủ khí thế ngất trời, nhưng nào ai biết đến cảm xúc vui buồn mừng bi.

Vân Yên thu dọn bát đĩa, chuẩn bị rời đi. Vừa mới bước đến cửa, một nha hoàn quen mặt bưng bát đĩa vội vàng vàng đi vào, nhìn thấy Vân Yên thì mau miệng nói:

- Chị Vân Yên, Tứ gia đang ở tiền sảnh, có vẻ uống say rồi, gọi người đến, Tô công công hình như không có ở đó.

Vân Yên ừ một tiếng, trong lòng lại nghĩ quên không dặn chàng uống ít thôi, nhưng ngày hôm nay sao có thể uống ít được.

Nàng tỉnh táo lại, bước chân đã vô thức đi về phía tiền sảnh một đoạn, có thể nhìn thấy ánh đèn sáng rực trong nơi ấy. Nàng muốn tới chăm sóc chàng, mấy năm nay khi chàng say rượu vẫn luôn là Vân Yên chăm sóc, nàng sợ Tiểu Thuận Tử không đủ chu đáo. Hơn nữa, không biết tại sao nhưng trong tiềm thức nàng muốn nhìn thấy chàng, muốn khiến chàng vui vẻ.

Bước chân Vân Yên nhanh hơn, bước vào cánh cửa nơi tiền sảnh rực rỡ ánh đèn. Trong tiền sảnh vẫn đang ồn ào, nô tài hầu hạ ở sảnh nhìn thấy Vân Yên đều đã quen. Nghe tiếng cười đùa náo nhiệt ở tiền sảnh, Vân Yên từ hành lang đi đến chính giữa sảnh, đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt lo âu tìm kiếm bóng hình cao lớn ngồi trên ghế chủ nhà. Ánh mắt vừa chạm được tới, bước chân chầm chậm dừng lại.

Góc mặt tuần tú của Dận Chân đỏ rực, đôi mắt dập dờn mà sâu xa nhìn người kề bên. Đích phúc tấn Na Lạp thị ngồi bên cạnh đang chạm ly với chàng, khuôn mặt mang theo nét cười nhìn thẳng vào chàng, các hoàng tử đều vỗ tay cười nói. Uống cạn rượu trong ly, Na Lạp thị dường như không thẳng nổi men rượu lão đảo ngả vào lòng Dận Chân, dáng vẻ Dận Chân vô cùng săn sóc nhẹ nhàng vỗ vai nàng ấy, đỡ nàng ngồi lên, rồi gọi người đến. Xung quanh là tiếng nói đùa huyên náo: Tứ ca Tứ tẩu thành thân nhiều năm rồi mà vợ chồng vẫn mặn nồng vậy. Na Lạp thị cúi thấp đầu, khuôn mặt ửng đỏ hạnh phúc.

Ánh mắt Vân Yên chỉ dừng lại trên khuôn mặt Dận Chân mấy giây, rồi rời đi. Nàng không muốn để Dận Chân nhìn thấy mình, xoay người nhẹ nhàng men theo hành lang đi ra ngoài.

Cảm xúc lúc này không ngôn từ nào có thể diễn tả được, dồn nén không nổi mà bộc phát cũng không ra. Giống như trước đây chàng từng hỏi rốt cuộc nàng muốn gì?

Nàng chỉ muốn có thể tìm thấy một con đường sống trong kẽ hở của thời đại này, chỉ muốn đứng phía sau chàng làm một người bàng quan, cho dù phải hầu hạ chàng cả đời. Đây là điều quý nhất nàng có thể kiên trì, nhưng bị chàng từ chối mà không chừa lại đường lui.

Không rời xa không từ bỏ, không thể thiếu được điều này. Đối với chàng, chỉ là một ảo tưởng mà thôi.

Thời gian trôi qua cho đến lúc này, sự chống cự vẫn luôn chôn sâu trong lòng nàng cuối cùng cũng tuôn trào ào ạt, để nàng phải đối mặt với lòng mình. Từ xưa đến nay, sự khác biệt trong quan niệm tình yêu và hôn nhân vẫn khiến nàng trăn trở. Tình cảm được xây dựng trong chế độ năm thê bảy thiếp khiến nàng thật sự không thể chấp nhận nổi, cũng không làm nổi. Không chỉ là thân phận, mà còn là hiện thực, không chỉ vậy, nàng không biết chàng sẽ là gì của nàng. Nàng cũng không biết, nàng là gì trong lòng chàng.

Ở đây quá chật chội, chật chội đến mức khiến nàng ngạt thở.

Vân Yên cô độc quay trở về Tứ Nghi Đường, gió lạnh thổi đến, trong bụng cuộn trào. Nàng vịn vào cây ngô đồng, nôn thốc nôn tháo toàn bộ thức ăn bữa tối nay, nôn đến mức trong bụng trống rỗng chỉ còn lại dịch mật.

Nàng dựa người vào cây ngô đồng, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhớ đến năm đó trốn sau cây ngô đồng mà bất giác bật cười, ông trời có lẽ đã sắp xếp cả rồi, nàng trốn được một lúc nhưng không trốn được cả đời, một con người nhỏ bé như nàng mà vẫn bị ép nhảy vào vòng nước xoáy.

Người nàng mềm oặt chống vào cái cây đứng lên, vào chái phòng cầm một cái xẻng nhỏ và thùng nước tới gốc cây, lấp bãi nôn đi. Âm thanh xào xạc ban đêm càng thêm rõ ràng. Khi làm xong cả người nàng đã lấm đầy đất cát, bỗng nhiên rất muốn đi tắm nước nóng.

Khi nàng xách thùng nước nóng từ trong phòng nước đi ra, đầu đã đầy mồ hôi. Nàng cài cửa lại, bắt đầu cởi quần áo, từ áo ngoài cho tới áo trong, cuối cùng là chiếc yếm và tiết khố. Nàng xòe bàn tay nhìn vết sẹo màu hồng dữ tợn nằm ở giữa, rồi lại nhìn vết kiếm trên ngực mình. Xương sườn, cánh tay, lòng bàn tay đều bị dao kiếm đi qua, cả cơ thể nàng là ngàn vết thương trăm vết cắt vỡ tan tành. Quần áo, chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của Vân Yên.

Nàng xoa mái tóc dài bước vào thùng tắm, để đầu chìm trong nước, cả cơ thể đều ngập chìm trong đó. Hơi nóng khiến lỗ chân lông dần dần nở to, trong làn nước nóng nàng mới tìm thấy một chút cảm giác an toàn quý giá.

Trong đầu là hình ảnh Dận Chân ôm Na Lạp thị, đan xen với hình ảnh chàng ôm Lý thị, Tống thị, nàng mỹ nhân tuyệt sắc Tử Ngưng đó... trong phủ ngoài phủ, nàng như nhìn thấy như không, có quá nhiều thứ chồng chất lên nhau.

Nàng ngâm mình trong nước nóng rất lâu, rồi ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Trong trí óc trống rỗng, trong tim cũng trống rỗng.

Bên ngoài phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gọi Vân Yên quen thuộc. Tim Vân Yên bất chợt thắt chặt, cơn hoảng hốt và sự đau đớn không biết tên trào dâng trong lục phủ ngũ tạng nàng. Nàng vốn tưởng rằng chàng sẽ không trở về sớm như vậy.

Vân Yên không lên tiếng vịn thùng tắm vội vàng đứng dậy, hai chân mềm oặt chống đỡ cơ thể, suýt nữa trượt ngã. Tiếng gọi Dận Chân đã đến

bên cửa, Vân Yên không kịp lau khô người bắt đầu mặc yếm và tiết khố sạch vào, vội vã nói vâng.

Giọng nói nhuốm men say của Dận Chân từ ngoài cửa truyền vào:

- Vân Yên nàng đang tắm sao?

Mái tóc dài ướt nhẹp của Vân Yên rối bù, nàng luống cuống mặc chiếc áo trong màu trắng, nghe thấy chàng đẩy cửa sợ đến mức vội vàng cài nhanh cúc áo.

- Sắp xong rồi ạ, đợt một lát.

Cánh cửa đẩy ra, khuôn mặt tuần tú nhưng đỏ bừng của Dận Chân thình lình xuất hiện trước mắt Vân Yên, cười nói:

- Chẳng lẽ đây là quà tặng ta?

Cả người Dận Chân tràn ngập mùi rượu, cánh tay nóng rực ôm lấy nàng. Vân Yên mở to mắt nhìn chàng, hóa ra chàng trở về để lấy quà sao? Cơ thể trăm vết thương ngàn vết sẹo của nàng không thể nào là một món quà, thật sự không đáng tiền.

Không có cô gái hiện đại nào sẽ chấp nhận nộ hôn và tiếp xúc, thậm chí là sự chiếm hữu của một người đàn ông vào lúc này. Chàng biến sự từ chối của nàng thành cử chỉ vui đùa, rượu vào động tác có phần mạnh mẽ mất kiểm soát, nhanh chóng đè nàng lên giường, toàn thân nàng đều run rẩy.

Nàng nghe thấy chàng nói bên tai mình:

- Nàng chỉ từng chủ động hôn ta một lần, mà đã khiến ta sắp phát điên. Hôm ta hôn ta lần nữa được không?

Khi đôi môi nồng đượm hơi rượu của chàng hôn xuống, bản thân nàng đã không thể kháng cự. Ngón tay nóng rực theo mép áo đi vào trong, vuốt ve làn da nơi bờ eo mảnh khảnh mịn màng, càng muốn đi lên phía trên nhiều hơn.

- Tứ gia... van xin ngài, tha cho tôi...

Vân Yên không khóc, nàng bám chặt vào cánh tay Dận Chân, giọng nói thay đổi, cả cơ thể đều run lên bần bật.

Dận Chân sững sờ, thở gấp, dường như đã tỉnh rượu hơn. Chàng rút tay ra nhẹ nhàng vỗ lưng nàng:

- Đừng sợ, ta không làm nữa.

Chàng trở lại bình thường, như đã nhận ra sự khác thường của Vân Yên. Men rượu trong người chàng hoàn toàn biến mất, nhắc người lên, ánh mắt do dự không rời khuôn mặt nàng:

- Sao vậy?

Vân Yên níu chặt lấy vạt áo chàng, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trong ánh mắt chứa đựng sự đoạn tuyệt. Cuối cùng nàng vẫn không có cách nào đưa bản thân mình vào mối quan hệ tình cảm với chàng, và có lẽ sẽ không bao giờ làm được điều này.

Đôi mày rậm cau vào, chàng híp mắt lại, như đang tìm lại một đoạn kí ức nào đó sau khi tỉnh rượu.

- Khi ta không ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì sao? Có người bắt nạt nàng sao?

Vân Yên vội vàng lắc đầu.

Dận Chân nhớ khi Tiểu Thuận Tử dìu chàng về, loáng thoáng nghe thấy y nói, nhìn thấy bóng lưng Vân Yên vội vã rời khỏi tiền sảnh.

- Nàng, đã đến tiền sảnh phải không?

Người trong lòng khẽ run một cái, căn môi không nói gì. Nhưng Dận Chân nhạy bén lờ mờ hiểu ra.

- Sao đã tới tiền sảnh rồi mà không tìm ta? Nàng...

Sắc mặt Vân Yên bỗng chốc trắng nhợt, nàng không biết phải trả lời chàng ra sao, trong dạ dày lại bắt đầu quặn thắt, hốc mắt dần dần nhòe đi.

- Tứ gia, ngài không hiểu đâu.

Nàng nói đầy khó khăn.

Ánh mắt Dận Chân cứng lại, mờ mịt chỉ trong nháy mắt, sự đau đớn ẩn giấu và sâu sắc bỗng trào dâng trong mắt chàng

- Sao nàng biết ta không hiểu?

Chàng chậm rãi vươn tay ra vén gọn mái tóc dài mới khô một nửa của nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

- Bao nhiêu năm rồi, nếu ta không hiểu nàng, thì sao có thể chờ nàng bên này hôm nay?

Vân Yên vùi đầu vào lòng Dận Chân, nước mắt nóng hổi thấm ướt vạt áo chàng.

- Tôi thật sự rất biết ơn ngài, nhưng tôi không làm được. Tứ gia nếu như thật sự hiểu tôi, vậy thì, buông tay thôi.

Đây là lần đầu tiên nàng bất chấp địa vị tôn ti, bất chấp chàng có hiểu hay không, dũng cảm lấy cách thể hiện tình cảm ở hiện đại để từ chối chàng. Đau dài không bằng đau ngắn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ dẫn vật nhau thêm mà thôi.

Cơ thể Dận Chân chấn động mạnh, dùng sức đỡ nàng lên, đôi mắt đỏ ngầu:

- Nàng thật sự là một tảng băng, ta cứ tưởng rằng đã sưởi ấm được nàng, đến tận bây giờ, nàng lại muốn ta buông tay sao?

Vân Yên mắt ngấn lệ, kiên quyết nói:

- Tứ gia, tôi không phải là gì của ngài. Cũng hi vọng, ngài chỉ là Tứ gia thôi.

Dận Chân không tin nhìn nàng, đốt ngón tay đang nắm chặt bả vai nàng trở nên trắng bệch. Chàng gầm lên, tiếng khàn khàn trầm thấp:

- Lời ta nói nàng nghe xong để đâu hết rồi? Nàng tưởng ta nói chỉ là gió thoảng bên tai thôi sao? Nàng tưởng ta có nhiều thời gian lời ngon tiếng ngọt với phụ nữ vậy sao? Nàng nghĩ ta có mấy quả tim hả?

Vân Yên bị bủa vây trong một tràng trách móc giận dữ, không đầu không đuôi của chàng. Cảm giác hoang vắng như bị khoét rỗng không còn thứ gì lan ra trong đáy lòng nàng, nước mắt rơi xuống như mưa. Nàng không biết phải trả lời chàng lại thế nào.

Nắm đấm Dận Chân bên người nàng dần dần thả lỏng ra, sự ưu thương và giận giữ trong đôi mắt chàng đã không thể kiềm chế nổi, lồng ngực chàng phập phồng thật mạnh, mang theo cả hơi rượu nồng nặc. Đường như chỉ cần mất kiểm chế, chàng sẽ sẵn tay bóp chết nàng.

- Đây là món quà sinh nhật nàng tặng ta sao, quả là rất hay ho! Ta rất muốn moi trái tim nàng ra để xem, xem có nó phải làm từ sắt đá hay không.

Chàng đau đớn lạnh lùng thốt ra câu này, nhanh chóng đứng lên đập cửa ra, cánh cửa kêu lên một tiếng lớn, vang vọng không dứt.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 110: Trái Tim Hòa Quyện

Vân Yên ôm đầu gối nằm trên chiếc giường nhỏ, nhìn cảnh đêm bên ngoài. Nàng biết, lần này thật sự đã làm Dận Chân tổn thương, nhưng, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Chàng từ trước tới nay chưa bao giờ cả đêm không về, nhưng hôm nay trời sắp sáng vẫn không thấy bóng hình đâu. Trước đây nàng không biết, hóa ra lúc này lòng lại như dao cắt như vậy. Không phải vì chàng sung hạnh một cô gái nào đó trên giường, mà vì chàng và nàng đã rời xa nhau.

Cuối cùng họ vẫn không thể bầu bạn bên nhau mà không màng danh lợi. Sa vào vòng xoáy tình yêu nam nữ, tất cả đều trở thành mỏng manh dễ vỡ.

Dận Chân mấy ngày liên tiếp đều không trở về phủ, ngay cả Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử cũng không thấy mặt mũi đâu. Vân Yên cũng không đi nghe ngóng chàng đang ở chỗ nào, vẫn trong phủ hay ngoài phủ.

Trong Tứ phủ yên ả không gợn sóng, chỉ có bước chân lạnh lẽo ngày càng nhanh. Tứ Nghi Đường của Tứ phủ trống rỗng và lạnh giá.

Mỗi ngày, Vân Yên vẫn giữ cho mình thói quen sinh hoạt trước đây, thay cho Dận Chân chiếc đệm dày hơn trên chiếc giường lớn, mang toàn bộ những chiếc áo da mùa đông đi phơi, thêm cả quần áo mùa đông của nàng, trông coi sân viện này chờ chàng trở về. Mỗi đêm, nàng nằm trên chiếc giường nhỏ, trong giấc mơ dường như nghe thấy bước chân chàng quay về.

Cho đến ngày thứ tám, Cao Vô Dung đến Tứ Nghi Đường nói với Vân Yên, Vạn Tuế Gia sẽ ngự giá đến lâm viên mới, phải mang nhiều hạ nhân trong phủ theo hầu. Vân Yên gật đầu, thu dọn hành lý theo Cao Vô Dung lên xe ngựa.

Khi đến lâm viên mới, bên trong không phải là khung cảnh thanh vắng của tháng trước, trong tiền điện tất cả đều được bài trí xa hoa lộng lẫy. Cao Vô Dung đưa Vân Yên lên thuyền, nàng đứng trên đầu thuyền, nhìn Cửu Châu Thanh Yến càng lúc càng gần.

Thuyền cập bờ nàng đi xuống, bước từng bước trên con đường trước đây hai người từng dắt tay nhau đi. Đi qua hai đại điện, mới đến cung điện cuối cùng của Cửu Châu Thanh Yến, hai con hạc tiên bằng đồng đứng trước cửa vẫn khoan thai tự đắc, cành lá xào xạc đung đưa trong gió.

Khi nàng bước vào trong điện, xuyên qua tiền sảnh nhìn thấy bức hoành mới được treo trước cửa noãn các phía đông, nước mắt không hiểu tại sao rơi xuống.

Trên tấm hoành đó viết rõ ràng: “Tứ Nghi Đường.” Từng nét bút từng con chữ như dùng dao khắc sâu vào.

Nàng nâng tay dùng tay áo lau nước mắt trên má mình, chậm chậm đi vào.

Bóng hình cao lớn quen thuộc đó đang ngồi trên chiếc sập trước cửa sổ, chăm chăm nhìn phía bên ngoài, hình như nghe thấy tiếng động, chàng chậm rãi quay đầu lại.

Một ngày không gặp, tựa xa ba thu. Bọn họ, đã bảy ngày bảy đêm chưa gặp mặt nhau.

Chàng, gầy đi rồi.

Dù sắc mặt vẫn lạnh lùng ung dung, nhưng cảm đã gầy hóp lại, nhon ra khiến nàng đau lòng. Đôi mắt đen nhánh của chàng co lại, cứ nhìn nàng không chớp mắt như thế. Tầm mắt khóa chặt ánh mắt nàng, nhưng trên khuôn mặt không hề có chút biểu cảm.

Vân Yên nhẹ nhàng bước đến, dừng lại trước mặt chàng.

- Mấy ngày nay, ngài ăn cơm đủ bữa không ạ?

Không có tiếng trả lời, cũng không có cử động nào.

Dận Chân hung dữ ôm lấy nàng, giam chặt nàng vào lồng ngực mình, như muốn bẻ gãy xương nàng.

Hai người ôm chặt lấy nhau, nước mắt rơi xuống trong lặng lẽ.

- Trong thiên hạ cũng không tìm thấy nha đầu nào nhẫn tâm như nàng, nàng đã bao giờ hỏi ta đi đâu chưa? Nàng quan tâm ta sống hay chết sao? Ta ngủ với người phụ nữ nào nàng có để ý không?

- Tôi

Đổi mặt với người đàn ông không biết phải trái, còn có thể nói gì đây. Rõ ràng chàng bỏ đi, chàng còn nói nàng không quan tâm chàng sống hay chết...

Dận Chân buông hàng loạt lời trách móc giận dữ, tốc độ nói nhanh nhưng ngữ điệu lại vô cùng bình tĩnh, giọng nói trầm thấp nhưng hơi khàn. Vân Yên không xen vào được, Dận Chân nói nhanh, hoàn toàn không cho nàng cơ hội trả lời.

- Nói biết ơn ta, ai cần nàng biết ơn? Nói không thể chấp nhận, chẳng phải ta không ép nàng sao? Nói không phải là gì của ta, chết tiệt! Nàng nghĩ xem còn ai không biết nàng là người duy nhất trong tim ta? Nàng nghĩ

Ái Tân Giác La Dận Chân ta cả đời này có thể đối xử với ai như vậy sao?
Nàng nghĩ nàng có thể tìm được gã nào chiều nàng tốt với nàng hơn ta sao?
Nàng nghĩ... cười, nàng còn cười à!

- Ngài lắm mồm quá đấy!

Vân Yên hơi nhếch khóe miệng nhìn chàng, rõ ràng là còn đang cáu kỉnh, nhưng nói ra toàn những câu khiến người khác phát bực.

Dận Chân nghe xong mà muốn bất tỉnh, tức đến sôi máu lườm nàng. Vân Yên vẫn mỉm cười nhìn lại chàng, đàn ông thật kỳ quặc, có người bày tỏ lòng mình thì thái độ như vậy, thật sự không dám lấy lòng chàng.

Dận Chân hôn nàng say đắm, kết thúc tất cả những lời trách móc không ngừng của mình. Nửa đêm tỉnh lại trong giấc mộng chàng khát khao một nụ hôn thật dài, khiến chàng bất chấp tất cả. Vân Yên hơi hé môi mềm, trong lúc thở gấp gấp bị chàng hôn sâu hơn. Cái vuốt ve trong thói quen vỗ về lại chàng, dường như làm tan biến toàn bộ nỗi đau của chàng trong những đêm gần đây.

- Chúc ngài sinh nhật vui vẻ.

Vân Yên thấp giọng áy náy nói trong tiếng thở hỗn hển, cái đêm sinh nhật người đàn ông này quả thật rất tồi tệ

- Sau này không nghe nàng nói linh tinh nữa, chúng ta cũng sẽ không rời khỏi nhau. Nàng có muốn cũng đừng hòng!

Dận Chân lạnh lùng nói, giọng nói trầm đục

Trán Vân Yên nhẹ nhàng dựa trước ngực chàng, cuối cùng vâng một tiếng.

Dận Chân nghe thấy tiếng vâng, bàn tay rộng lớn nâng mặt nàng lên. Nhìn cái cằm mảnh dẻ nhợt nhạt, vết nước mắt như giọt mưa và đôi mắt xinh đẹp của nàng, tức giận trong lòng bỗng chốc tiêu tan, nhưng miệng lại nói như vẫn chưa tha thứ:

- Nàng từng tưởng một nụ hôn mà đẩy được ta đi chỗ khác. Đúng rồi, nàng vừa nói gì ấy nhỉ? Tưởng ta không nghe thấy sao? Dám nói ta lắm mồm à? Nàng nghĩ ta không chinh được nàng à?

Dận Chân ôm lấy eo Vân Yên, đánh nhẹ vào má nàng một cái, tiếng “bốp” vang lên trong trẻo trong căn phòng yên tĩnh.

Máu Vân Yên bỗng nhiên dồn hết lên mặt, nàng xấu hổ đấm nhẹ vào bả vai chàng.

Nét mặt Dận Chân cuối cùng cũng thả lỏng, nắm lấy tay nàng, bao nó trong bàn tay to lớn của mình, sau đó ôm chặt hai đầu gối nàng.

- Hôm nay nàng đã đồng ý với ta, sau này sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của ta. Vốn dĩ vẫn luôn giấu nàng là vì muốn tốt cho nàng. Hai năm nay chuẩn bị cũng gần xong, cũng đến lúc nên nói với nàng rồi, nếu không chắc chỉ còn cách đánh nàng bất tỉnh rồi đưa lên kiệu hoa.

Vân Yên ngạc nhiên:

- Kiệu hoa gì cơ?

Dận Chân giúp nàng vén mấy sợi tóc lộn xộn bên sườn mặt, thấp giọng nói:

- Nàng không muốn bước vào hậu viện, sao ta lại không biết chứ? Nhưng cả đời này đâu thể mãi như vậy? Tiểu a ca sau này của chúng ta biết phải làm sao? Qua một năm rưỡi nữa, ta sẽ dùng kiệu hoa đỏ rực đường

hoàng rước nàng vào phủ. Ta đã từng nói sẽ cố gắng hết sức cho nàng những điều tốt nhất, danh phận cũng thế.

Chàng ngừng lại một lúc.

- Tất cả trong phủ vẫn như thế, nhưng khi nàng vào cửa đã là một rắc phúc tấn rồi, chúng ta cả đời này không chia rời.

Vân Yên kinh hãi bởi những lời nói của chàng, ánh mắt không thể tin nổi nhìn chàng:

- Sao có thể chứ?

Người này điên rồi sao? Chàng sắp điên rồi, mà còn điên một cách bình tĩnh. Hoặc có thể nói, đây là cơn điên rõ nhất của một người bình tĩnh.

Không nói đến thân phận tiện tịch, không nói đến tuổi tác, mà là muốn thay đổi thân phận. Bao nhiêu người từng gặp nàng, sao có thể giấu trời giấu đất, chàng làm thế nào để Khang Hi đồng ý chỉ hôn sắc phong? Đây là tội khi quân, là bí quá hóa liều, khó hơn cả lên trời. Chàng tưởng nàng không biết sao?

Dận Chân hôn lên ngón tay nàng:

- Nàng không cần quan tâm điều gì hết, đây là chuyện của đàn ông.

Vân Yên chỉ sửng người vài giây, nàng đưa tay nắm lấy tay Dận Chân:

- Chúng ta nói chuyện đi.

Dận Chân cup mắt nhìn tay hai người đang đan vào nhau, hờ hững nói:

- Nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, béo thêm chút nữa mới đẹp, mọi chuyện đã có ta rồi.

Vân Yên đưa tay ra giữ hai gò má chàng lại, nghiêm túc nhìn vào mắt chàng, ghen ngào nói:

- Không, nếu như ngài thật sự yêu tôi thì đừng làm như vậy, mạo hiểm như vậy thật sự không đáng, tôi cũng không cần ngài làm như thế. Hơn nữa, tôi hoàn toàn không muốn bước vào hậu viện, ngài hiểu mà.

Dận Chân im lặng, một lúc lâu sau ôm Vân Yên đứng lên. Vân Yên ôm chặt lấy cổ chàng. Chàng chậm rãi bước đến bên cửa sổ, đối mặt với mặt hồ trong ánh chiều tà.

- Mấy ngày nay, một mình ta ở đây đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng muốn điều gì ta không hiểu sao? Không rời xa không buông tay, không thể thiếu được điều này. Chúng ta cùng nhau đi khắp chân trời góc bể, điều nàng ước ao là làm một đôi vợ chồng bình thường. Nhưng trái tim ta đều nằm trong tay nàng, nàng bảo ta phải làm sao?

Dận Chân bế Vân Yên, nói với nàng rất nhiều điều. Nàng vẫn luôn im lặng lắng nghe, giờ khắc này trái tim hai người chưa bao giờ gần nhau đến vậy. Vân Yên đến bây giờ mới biết đàn ông của ba trăm năm trước lạ lùng thay có một trái tim thật hiểu nàng, có lẽ chàng không hiểu hoàn toàn, nhưng hiểu tình cảm của nàng từng chút từng ít. Chỉ là từ trước đến nay chàng chưa hề nói ra.

Chàng nói về mỹ nhân tuyệt sắc đó, nói về âm mưu được sắp xếp từ cuộc gặp gỡ trên sông Tần Hoài, nói về Chu Tam Thái Tử phản Thanh phục Minh, nói về việc Khang Hi gặp thích khách, nói về thân phận của mỹ nữ ấy, nói về bàn cờ giữa nam và nữ. Nói xong tất cả, chàng im lặng một lúc lâu. Bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, xin lỗi nàng.

Vân Yên yên lặng nhìn chàng chăm chú, từ từ dán gò má mình lên khuôn mặt chàng, hai người dần dựa sát vào nhau.

Hai ánh mắt tiếp xúc với nhau, hơi thở nơi chóp mũi gần gũi cận kề. Tình ý trên khuôn mặt đã nói lên tất cả lời muốn nói. Sợi dây tình yêu quấn chặt lẫn nhau, môi lưỡi giao hòa. Câu trả lời vụng về của Vân Yên bị cuốn vào sự say đắm của Dận Chân. Sự mạnh mẽ của chàng thể hiện rõ ràng trong lúc nồng nhiệt nhất, không biết từ lúc nào hai người đã thay đổi vị trí, Dận Chân nhẹ nhàng ôm nàng ngồi lên eo mình, vừa đi vừa hôn.

Dận Chân đặt Vân Yên lên giường, hôn từ hàng mi cho đến sau tai, từ thùy tai cho đến cần cổ... Đôi tay yếu ớt của Vân Yên đẩy bả vai Dận Chân ra, nơi cổ họng không kiềm chế nổi phát ra tiếng thở gấp mỏng manh.

Hàng cúc áo dưới cổ Vân Yên không biết đã được tháo ra từ khi nào, làn da trắng như tuyết lộ ra, đôi môi nóng như lửa của chàng rơi xuống xương quai xanh mảnh khảnh.

Bàn tay to lớn của Dận Chân kìm lòng không đậu phủ lên đôi bông đào nữ tính căng tròn, sự đụng chạm khiến cả hai người cùng run rẩy. Khuôn mặt Vân Yên đỏ rực, nàng cắn môi ưm lên một tiếng, bàn tay Dận Chân nóng hổi đang vuốt ve càng mạnh mẽ hơn. Tay chàng theo bản năng từ vùng bụng bằng phẳng trượt xuống từ gấu áo nàng đi vào.

Chàng khát khao muốn được cởi chiếc yếm ngăn trở, tay chàng gấp gáp kiếm tìm dây yếm đỏ rực sau bờ eo thon trần trụi mịn màng ấy. Vân Yên trong lúc mơ màng không kịp phản kháng lại, bàn tay nóng rực đã chiếm trọn được nụ hoa thơm.

Nụ hoa trắng mịn giống như đậu phụ, mềm mại đến lạ lùng, là nơi mãi cảm nhất. Ngón cái của chàng say đắm tỉ mỉ vuốt ve, từng cơn run rẩy mãnh liệt ập tới. Chàng nghe thấy tiếng thở gấp đầy gợi cảm bật ra từ cổ họng nàng, máu toàn thân đang chảy cuồn cuộn.

Hai đỉnh núi mềm mại lấp ló dưới chiếc yếm, được chàng nắm trọn trong bàn tay mình, xinh đẹp như hoa đào. Nụ hoa nhỏ xinh dưới ngón tay

chàng yếu ớt từ từ đứng thẳng. Bàn tay nóng như lửa lưu luyến qua lại không muốn rời đi, không kiềm chế được lại nắm lấy hai đỉnh núi trắng mịn nõn nà, khiến nàng đau không ngừng thở gấp. Tiếng kêu thút thít như con mèo nhỏ bị bắt nạt, run rẩy nói không, nhưng càng nói càng khiến chàng muốn nàng nhiều hơn nữa.

Chàng vội vã muốn vén vạt áo nàng lên, theo bản năng cúi đầu xuống. Bỗng nhiên trong đầu co rút, hơi thở nặng nề, dường như sức lực đang thúc giục bản thân chàng dần dần ngừng lại. Chàng cúi đầu nhìn Vân Yên đang thở dốc run rẩy, đôi mắt nhắm hờ, gò má mềm mại đã ửng đỏ, hàng mi vẫn còn vương lại những giọt nước mắt long lanh như những vì sao.

Vân Yên như cảm nhận được chàng ngừng lại, chầm chậm mở mắt ra, con sóng dập dờn trong ánh mắt nháy mắt khiến trái tim Dận Chân đập cuồng loạn, ngọn lửa vừa mới kiềm chế xuống lại bùng lên trong bụng, bàn tay bất giác nắm chặt lại.

Vân Yên không kịp phòng bị khẽ ưỡn lên một tiếng, run rẩy nói đau. Dận Chân vội vàng cúi đầu hôn lên môi nàng, nói ngoan, bàn tay không kiềm được nhẹ nhàng vuốt ve vỗ về.

Ý thức của Vân Yên dần dần quay trở lại, nhưng tay chàng vẫn đang di chuyển, phủ lên gò bồng đào mềm mại dưới lớp áo mỏng càng khiến mặt nàng đỏ hơn. Vân Yên bắt lấy cánh tay Dận Chân, xấu hổ không dám nhìn thẳng vào gương mặt chàng.

Dận Chân thấy phản ứng của Vân Yên, lại càng muốn trêu chọc nàng hơn. Giọng nói chàng trầm thấp khàn đục:

- Ta luôn thắc mắc cơm nàng ăn đi đâu hết cả rồi, hóa ra đều ở đây cả.

Vân Yên đỏ mặt đẩy chàng ra, bàn tay còn lại của Dận Chân vuốt ve sườn mặt nàng, rồi cúi xuống hôn lên nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng vẽ một

vòng lên nơi mẫn cảm mềm mại nhất, rồi rút tay ra. Vân Yên suýt chút nữa không chịu được hít vào một hơi, xấu hổ đến mức cằn cổ đều đỏ rần.

Dận Chân dịu dàng đẩy ôm nàng vào trong lòng, tiện tay lấy một cái gối ôm, kê sau eo nàng. Vân Yên nằm trong lòng chàng, ôm chặt lấy cổ chàng, gáy cũng đã phấm đỏ.

Chàng nhắm mắt nằm xuống một lúc lâu mới mở mắt ra, vén gọn những sợi tóc nàng ra, nhìn gò má nàng chỉ còn lại sắc đỏ nhàn nhạt, ánh mắt thân mật giữa hai người lúc này mới giao với nhau.

Vân Yên nhẹ nhàng nói:

- Lúc này ngài nói đây là chuyện của đàn ông, nói vậy không đúng.

Nàng ngập ngừng, ngửa đầu hôn lên má chàng, nhìn thật sâu vào đáy mắt chàng.

- Đây là chuyện của chúng ta. Cho nên, thiếp chính thức trả lời ngài, đừng làm, vì thiếp không muốn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 111: Chân Thành

Dận Chân không nói gì, chỉ đưa tay chậm chậm cài lại hàng cúc áo lỏng lẻo dưới cổ Vân Yên.

- Không nói đến chuyện này nữa, ngược lại mấy ngày nay nàng ăn no ngủ kỹ, nếu có chút nhớ nhung gì ta chắc ta phải cảm tạ Bồ Tát rồi.

Giọng nói chàng bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh lại ẩn chứa trách móc.

Vân Yên đỏ mặt đẩy chàng ra:

- Nào có, ngài chỉ nói linh tinh.

Dận Chân nhướn mày, nhếch môi kéo nàng đến gần hơn.

- À?

Vân Yên nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong đôi mắt ấy, biết chàng cố ý kéo trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, ôi, người đàn ông này thật cố chấp. Vân Yên thuận thể nhoài người lên bả vai chàng, rầu rĩ nói:

- Nghe thiếp lần này thôi, được không.

Dận Chân khựng lại, gằn từng tiếng:

- Những chuyện khác ta đều đồng ý với nàng, riêng chuyện này thì không.

Vân Yên ôm cổ chàng nhồm người dậy, nét mặt vẫn bình tĩnh.

- Thiếp nghiêm túc đấy. Không nói đến việc này có nhiều khó khăn, nếu không ngài đã chẳng giấu thiếp lên kế hoạch lâu như thế. Nói nhẹ nhàng thì cách làm của ngài là “bán trời không văn tự” (1), chứ đâu phải là “lưỡng tình tương duyệt”? Thiếp tuyệt đối không đồng ý chuyện này, chúng ta cũng không thể yên tâm mà sống qua ngày, rồi đến cuối cùng cũng đâu có được hạnh phúc.

Vân Yên có thể thấy sắc mặt Dân Chân trầm xuống theo mỗi lời nàng nói. Nàng lại nghiêm túc hôn lên môi chàng thêm cái nữa.

- Hơn nữa, thiếp đã từng nói, ngài là con người thuộc thời đại này, thuộc về thiên hạ này. Ngài sáng suốt như vậy, sao có thể cưỡng cầu một chuyện trái với thế gian? Cả đời này chúng ta...

Cả đời này, chúng ta không thể thành vợ chồng. Thiếp càng không thể trở thành trắc phúc tấn của chàng. Vân Yên thầm nhủ trong lòng, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Dân Chân đã thay đổi.

- Không, cả đời này chúng ta sống chết có nhau.

Dân Chân cau mày nói như đinh đóng cột.

Tim Vân Yên đập mạnh, nàng chậm rãi đưa tay lên xoa nhẹ ấn đường của Dân Chân, trượt tay xuống nắm chặt bàn tay rộng lớn của chàng, nước mắt trong hốc mắt bỗng nhiên rơi xuống, nóng hổi chạm đến lòng bàn tay chàng.

Nàng nói rất chậm, từng câu từng chữ rõ ràng:

- Dù là chân trời hay góc bể, con đường phải đi gian nan gai góc hay bằng phẳng rức rở, thiếp đều cách một bước phía sau ngài. Chỉ cần ngài thực sự hiểu, khi ngoảnh đầu lại, ngài vẫn có thể nhìn thấy thiếp.

Dận Chân chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, trong con người đen tuyền sâu hun hút không thấy đáy chỉ còn lại bóng hình nàng. Đôi mắt ấy đã nói lên nét mặt bình tĩnh của chàng. Chàng chưa bao giờ thấy một cô gái như vậy. Bọn họ đã sống với nhau bao nhiêu năm rồi?

Cuộc sống ngày ngày trôi qua trong bình lặng, nhưng không hề hao mòn mảy may tình cảm nào, ngược lại giống như dòng nước trôi đi, mãi mòn cho nhau, không thể sống thiếu nhau. Không thể xa nhau dù chỉ nửa bước, nhưng không có cách nào đến gần được nhau. Tình này đau đáu biết phải làm sao? Tựa như chỉ còn cách nuốt hết vào bụng mới ôm trọn hết được. Hoặc nói, chàng hoàn toàn không biết làm thế nào mới có được nàng. Nàng như mây, lại như khói. Rõ ràng nằm trong bàn tay chàng, nhưng sao chàng chẳng có gì cả.

Vân Yên nắm tay chàng, đưa lên nhẹ nhàng cọ vài gò má mình, nước mắt chậm chậm ngừng lại. Nàng im lặng trong giây lát như đang quyết định điều gì đó, chỉ mỉm cười với Dận Chân, nụ cười ấy đẹp đến lạ kỳ.

Nàng từ từ mở miệng, nét mặt bình tĩnh và dịu dàng:

- Thiếp thật ra chỉ là một con người tầm thường nhất, không hề có gì cả. Nếu như thiếp thật sự...

Lời nói dừng lại, nửa câu sau nàng dùng hành động để nói ra. Nàng chậm rãi kéo bàn tay Dận Chân đang ở bên má mình xuống, dừng lại trên hàng cúc dưới cần cổ mảnh khảnh, không cần nói cũng rõ ràng.

Dận Chân sửng sờ, bàn tay đột nhiên đau nhói như có lửa đốt, đốm lửa nhỏ trong phút chốc lan tới mạch máu chàng. Thời khắc khi nàng chủ động nói ra, chàng bỗng nhận ra không phải là vui mừng, mà giống như nước sôi khiến tim chàng phải mở ra, trái tim đã nếm đủ năm vị đời đang đau đớn.

Rất ít người và rất ít việc khiến chàng như vậy. Nhưng cô gái này lại có thể làm được chỉ bằng những câu từ đơn giản.

Bàn tay chàng nắm chặt, giam hãm chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, nhưng chàng không cởi cúc áo, chỉ nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn nhỏ bé trên cổ áo, giống như sự vuốt ve giữa ai người đang yêu nhau.

Chàng dùng cả cơ thể ôm Vân Yên vào trong lòng, cảm giác lên đỉnh đầu mềm mại của nàng, giọng nói trầm đục:

- Đúng, ta muốn nàng, muốn nàng đến phát điên. Nhưng thứ ta vừa muốn lại vừa không muốn chính là điều này. Nàng cho rằng khi này nằm dưới người ta, ta có thể dừng lại thế nào?

Hoàng hôn bên ngoài cửa sổ còn sót lại tia nắng cuối cùng, rọi vào căn phòng một màu vàng óng.

Sau cuộc nói chuyện dài, trái tim hai người như gắn chặt với nhau hơn. Dận Chân không nhắc lại chuyện đưa Vân Yên vào hậu viện, Vân Yên cũng chuyển tâm bầu bạn bên chàng.

Buổi tối khi tắm rửa, Vân Yên cởi áo cho chàng, sờ lên mới thấy người này mấy ngày gần đây gầy đi rõ ràng, trong lòng cũng đau xót.

Dận Chân vẫn vờ cầm nàng, hỏi có muốn tiếp tục sờ nữa hay không? Vân Yên đỏ mặt đẩy chàng vào phòng tắm.

Khi tắm, Dận Chân kéo tay trái Vân Yên qua vai mình, cẩn thận vuốt nhẹ vết sẹo màu hồng giữa lòng bàn tay, chậm rãi hôn lên đó. Vân Yên dựa người lên vai chàng, nhẹ nhàng áp lên khuôn mặt chàng.

- Ngài... mấy ngày này ở đây...

Dận Chân hơi nhướn mày, kề gần khuôn mặt nàng:

- Nàng nói gì cơ.

Cánh tay Vân Yên đang ôm cổ chàng càng chặt hơn.

- Lát nữa tắm xong phải ăn nhiều cơm hơn.

Dận Chân nở nụ cười, giơ cánh tay ướm nhẹ lên véo má nàng.

Khi Dận Chân tắm xong, cơm tối trên bàn cũng đã sẵn sàng. Vân Yên giục chàng đi ăn cơm trước, quần áo trên người đã ướm một nửa, nàng tắm xong rồi ăn cơm sau.

Vân Yên nhanh chóng tắm rửa xong, vừa lau đầu thì thấy Dận Chân vẫn ngồi bên bàn đọc công văn, thức ăn vẫn chưa hề động tới.

- Sao ngài vẫn chưa ăn cơm vậy?

Nàng đi tới, Dận Chân ngẩng đầu mỉm cười, đặt công văn sang một bên.

- Qua đây cùng ăn.

Trái tim Vân Yên đập mạnh một nhịp, nhìn chàng trách móc. Nàng ngồi xuống gắp một cái bánh bột ngô vào bát chàng.

- Mau ăn cơm thôi.

Dận Chân nhìn nàng rồi cười, cúi đầu cũng gắp bánh bột ngô cho nàng.

Vân Yên nhếch môi, gắp bánh lên cắn một miếng. Bụng cũng đã đói rồi, ngẩng đầu lên thì thấy Dận Chân vừa nhìn nàng cười vừa gắp bánh lên ăn.

Giữa hai người rất tự nhiên. Nhìn thấy món chàng thích ăn, Vân Yên đều gắp cho Dận Chân. Dận Chân cũng thỉnh thoảng gắp mấy món ngon vào bát nàng. Hai người mấy ngày nay đều chưa được ăn uống ngủ nghỉ một bữa một giấc tử tế nào, chưa bao giờ cảm thấy hài lòng như bữa ăn hôm nay.

Ăn cơm xong, hai người súc miệng. Dận Chân ôm Vân Yên cùng cuộn tròn trên sập đọc công văn. Hai người đều chỉ mặc áo trong mỏng, trong phòng vô cùng ấm áp.

Vân Yên nằm sấp trong lòng Dận Chân, ngửi thấy mùi hương sạch sẽ thân thuộc trên cơ thể chàng, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn bao giờ hết. Mí mắt nàng dần dần díp lại. Dận Chân cúi đầu nhìn Vân Yên mơ màng giống như con mèo nhỏ đang buồn ngủ, vô cùng đáng yêu. Chàng nâng tay xoa đầu nàng, nói buồn ngủ thì ngủ đi.

Cái đầu nhỏ của Vân Yên mơ mơ màng màng cọ vào, vâng một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Dận Chân kéo chiếc chăn bằng gấm ở bên cạnh sang, đắp từ ngực mình đến người nàng, quần quanh hai người. Thế giới bên ngoài mặc dù rất lạnh, nhưng trời đất ở đây lại ấm áp như thế.

Khi chàng đọc công văn, thỉnh thoảng sẽ cúi đầu nhìn nàng trong lòng mình, dèm lại chăn cho nàng, thỉnh thoảng kìm lòng không đặt hôn nàng một cái, khi đó nàng khẽ hừ một tiếng, giống như bé con đang làm nũng.

Rất lâu sau, chàng đóng công văn lại, chăm chú nhìn nàng một lúc mới buông nàng ra, đặt nàng nằm ngay ngắn, đắp chăn lại cẩn thận, cuối cùng thì xuống sập đi tới chiếc giường lớn để ngủ.

Trong mơ đều có nhau, một đêm ngủ ngon giấc.

Ban ngày, Dận Chân vào triều. Vân Yên cùng Cao Vô Dung và Tiểu Thuận Tử sắp xếp lại hoa viên, cũng khá bận rộn. Vân Yên mới nhận ra hóa ra mình đã là người có lai lịch rồi, nhóm nha hoàn mười một mười hai tuổi nhìn thấy nàng đều sợ hãi gọi một tiếng “tỷ tỷ”. Vân Yên cười cười, vẫn luôn ôn hòa vui vẻ.

Dận Chân xuống triều trở về, trực tiếp đi tìm Vân Yên. Vân Yên đang dạy nhóm nha hoàn bài biện trang trí ở tiền điện, Dận Chân đến khiến họ giật mình lo sợ khẩu đầu thỉnh an.

Vân Yên quay người lại nhìn thấy chàng, mỉm cười hỏi chàng bài trí thế này có vừa ý hay không. Dận Chân lườm nàng một cái, như cười như không nói, rất hợp ý ta, thưởng.

Vân Yên nở nụ cười, các tiểu nha hoàn nhảy cẫng lên vui mừng. Nàng nói mấy câu sắp xếp, rồi cùng Dận Chân trở về.

Vừa bước ra khỏi cửa điện, Dận Chân quay người lại kéo tay nàng. Vân Yên đỏ mặt đẩy chàng ra, nói, có người thấy đấy.

Dận Chân cũng không để ý, bước chân vững vàng kéo nàng đi đến bên bờ hồ. Trên đường đi gặp được Cao Vô Dung, ông ta nghiêm chỉnh hành lễ rồi đi qua, không hề ngạc nhiên.

Dận Chân bế nàng lên thuyền, chưa hề buông tay nàng ra. Hai người dựa sát vào nhau, ngay cả gió lạnh thổi qua mặt cũng giống như gió xuân ấm áp.

Bài trí trong hoa viên vẫn được tiến hành hết sức sôi nổi, nhưng chưa từng thấy nữ quyến nào trong Tứ phủ qua đây, kể cả đích phúc tấn Na Lạp thị. Dận Chân cả ngày đều ở trong Tứ Nghi Đường của Cửu Châu Thanh Yến, Vân Yên cũng tỉ mỉ bày biện nơi này giống như ở trong phủ.

Nói đến bốn chữ “Cửu Châu Thanh Yến”, có một ngày Dận Chân ôm Vân Yên, hỏi nàng có biết bài trí thiếu thứ gì không? Vân Yên nói không biết, Dận Chân nhéo mũi nàng, cười nói, tám năm trước, chiếc kết Cửu Châu đó nàng treo trong màn, nàng quên rồi sao? Vân Yên lúc này mới vỡ lẽ.

Những ngày đông, trong phòng ngoài phòng là hai thế giới khác nhau. Dận Chân tựa người trên sập đọc sách, Vân Yên ngồi bên cạnh tết kết. Đọc được một lúc, Dận Chân ôm Vân Yên vào lòng mình, vừa đọc sách vừa nhìn nàng tết. Nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng Dận Chân đặt sách xuống, ngón tay dài nhấc chiếc kết màu đỏ rực lên xem, thỉnh thoảng sờ xem tay nàng có lạnh hay không.

Khi tết xong, Dận Chân bế Vân Yên lên, đi đến bên tấm màn của chiếc giường lớn. Vân Yên trèo lên giường, quỳ xuống, treo chiếc kết Cửu Châu đỏ rực như lửa lên, mang đến không khí vui mừng bình lặng và hương vị gia đình.

Vân Yên ngược đầu nhìn lên, Dận Chân phía sau đỡ lấy vai nàng. Nàng nghịch ngợm ngửa đầu về phía sau ngả vào lồng ngực chàng, nở nụ cười. Dận Chân hơi khom lưng xuống nhìn nàng, chỉ trong chớp mắt, trong cái khom người ấy, chàng đảo ngược tập kích lấy môi nàng.

Vân Yên không kịp kêu lên thành tiếng, đã bị lưỡi chàng tiến sâu vào, chiếm đoạt toàn bộ hơi thở của nàng. Chàng ôm lấy bờ eo mềm mại của nàng, xoay người nàng lại đặt lên tấm ga giường.

Trong những giây phút thế này, hai người thường nhìn nhau, thở gấp gấp sau nụ hôn dài, sau đó ôm chặt lấy nhau. Dận Chân luôn là người có chủ kiến, mỗi lần đều cố gắng kiềm chế bản thân mình, nhưng kiên trì này còn gấp trăm lần so với trước đây.

(1) Bán trời không văn tự (Nguyên văn: 冒天下大不韪): Làm chuyện tà trời một cách trắng trợn.

(2) Lường tình tương duyệt: Hai bên đều có tình cảm với nhau. Tương đương với câu: "Tình trong như đã, mặt ngoài còn e."

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 112: Đi Cùng Chàng

Sáng sớm cuối tháng mười hai, Dận Chân lệnh cho Cao Vô Dung sắp xếp tấm điện phía đông của hồ phía sau đảo Cửu Châu Thanh Yến cho gia quyến trong phủ. Đích phúc tấn Na Lạp thị mang theo mấy đứa trẻ Hoảng Quân, Hoảng Thì, Tuyết Vận đến, trắc phúc tấn Lý thị cuối cùng được gỡ bỏ lệnh cấm, đến cùng với mấy vị cách cách Tổng thị, Cảnh thị, Nữu Hồ Lộc thị, sắc mặt tiêu tụy hơn so với trước đây.

Sớm tinh mơ Vân Yên gọi Dận Chân dậy, ăn mặc tươm tất. Sáng sớm cung kính theo hầu Dận Chân đến tận cửa hoa viên, Vân Yên và Tiểu Thuận Tử đứng phía sau chàng. Cửa lớn treo chiếc đèn lồng đỏ rực, trên mỗi sứ tử đá uy nghi dữ tợn đều buộc một quả cầu lớn đỏ thẫm, vô cùng long trọng. Trước cửa đặt một chiếc bàn dài và bút mực giấy nghiên, khăn trải bàn cũng là tấm vải gấm màu đỏ.

Xa xa có người tới báo tin, ngự giá của Khang Hi cuối cùng cũng tới hoa viên mới. Ông ta mặc thường phục viền đen thêu hoa mẫu đơn màu trắng xuống kiệu, nhìn vô cùng cao quý khí chất. Người đi cùng ông ta cũng không nhiều, phong thái thiên tử không giận mà uy. Tất cả mọi người đều quỳ gối thỉnh an, Vân Yên cũng vậy.

Khang Hi đi đến trước mặt Dận Chân, nâng chàng đứng dậy, tâm tình khá tốt. Dận Chân mời ông ta ban tên cho lâm viên mới, ông ta vui vẻ nhận lời.

Bút pháp Khang Hi theo kiểu Đồng thể (1), thanh tú thoát tục. Lúc này ông ta đương tuổi trung niên, thư pháp đã qua dày công tôi luyện. Chỉ một

nét bút hạ xuống đã có thể nhìn thấy phong thái của ông, xung quanh nín thở yên lặng nhìn ông ta ban chữ. Ba chữ “Viên Minh Viên” như mây bay nước chảy, mọi người đều vỗ tay tán thưởng, Dận Chân cũng vô cùng cung kính. Khang Hi mỉm cười nói tên hiệu của Tứ a ca là Minh Viên cư sĩ, lâm viên này là tặng cho Minh Viên cư sĩ, nên đương nhiên phải tên là Viên Minh Viên rồi.

Vân Yên đứng bên cạnh, nhìn ba chữ lớn Khang Hi viết, lại hơi ngần ngại. Nàng bỗng cảm thấy trì trệ, hóa ra đây chính là Viên Minh Viên, báu vật quốc gia sau này bị liên quân tám nước (2) thiêu hủy. Hóa ra, ban đầu đây là hoa viên Khang Hi ban tặng cho Dận Chân.

Đúng rồi, sống ở đây bao nhiêu năm, nếu không phải trong sách vở không nhắc một chữ tới tên nàng, nàng dường như đã quên mình chỉ là một người từ ba trăm năm sau xuyên qua thời gian tới đây. Nàng cũng chỉ sống bên cạnh quý tộc hoàng thất, nếu tên nàng có trong sử sách thì mới kỳ lạ. Thế nhưng, khi nàng sống trong Viên Minh Viên của những ngày đầu mới xây dựng xong, nơi đây còn có Tứ Nghi Đường thứ hai của họ, sao lại giống như một giấc mộng đến vậy. Chợt nhớ đến ba trăm năm sau nơi này bị giặc ngoại xâm thiêu hủy, trong lòng bỗng đau xót. Trăm năm sau, còn có ai nhớ đến?

Trong suy nghĩ miên man, Tiểu Thuận Tử kéo tay áo nàng, nàng chợt hoàn hồn đuổi kịp theo. Nhìn thấy bóng hình rộng lớn vững chãi quen thuộc trước mặt, trong lòng bỗng trở nên mềm mại. Tuy chỉ nhìn thấy chàng từ phía xa, nhưng lại cảm thấy an tâm.

Hứng thú của Khang Hi vẫn chưa giảm, Dận Chân cung kính đưa ông ta đi dạo hoa viên và dạo hồ, đám nô tài đi theo phía sau hầu hạ. Cảnh sắc trên đường đi một lời không thể kể hết.

Buổi trưa trong tiền điện đã bày tiệc, Dận Chân vốn không nỡ để Vân Yên đi theo chịu khổ cực, trước khi vào điện đã bảo nàng về phòng ăn cơm

trước. Vân Yên nhìn chàng rồi mỉm cười, nhẹ giọng nói không cần đâu ạ, thiệp đi cùng ngài.

Khang Hi cũng cho phép gia quyến ngồi bên cạnh, nhìn vô cùng hài hòa. Trong bữa tiệc ông ta cười nói với Dận Chân, trẻ con trong phủ hơi ít, phải náo nhiệt hơn chút nữa mới vui. Dận Chân và gia quyến đều cung kính nói vâng.

Giữa bữa tiệc, khi trắc phúc tấn Lý thị nhìn thấy Vân Yên sau lưng Dận Chân, ánh mắt không biết đã thay đổi thế nào. Vân Yên còn chưa kịp chạm tới tầm mắt của nàng ta, nàng ta đã quay mặt đi.

Buổi chiều, Khang Hi trong noãn các ở tiền điện uống xong trà rồi hồi cung. Tiễn xong Khang Hi về, ngay cả Vân Yên cũng thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Lần tiếp xúc gần với Khang Hi này nàng mới hiểu thế nào là làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Dầu rằng tỏ ra tùy ý như vậy nhưng biết gần gũi thế nào?

Dận Chân uống rượu nên cổ hơi ửng đỏ, kêu đám người giải tán. Đích phúc tấn Na Lạp thị cùng gia quyến đồng thời cáo lui đi xuống nghỉ ngơi, chàng cũng dẫn Tiểu Thuận Tử và Vân Yên cùng trở về Cửu Châu Thanh Yển.

Vừa vào trong phòng, Vân Yên liền đi tới ôm lấy eo chàng. Dận Chân sửng sốt, vội vàng nắm lấy hai tay nàng đang đặt trước eo mình, hỏi bằng giọng khàn khàn:

- Sao thế?

Cùng sống với nhau bao nhiêu năm nay, nhưng chưa một lần chàng thấy Vân Yên chủ động như vậy. Thế nên làm chàng nghi ngờ có phải nàng chịu tủi thân gì không.

Vân Yên ở phía sau lưng chàng lắc đầu, không nói gì, chỉ ôm chặt chàng không buông. Dận Chân hơi lo lắng, xoay người lại ôm nàng. Nàng rất phối hợp vùi người vào lòng chàng, ngược đầu lên vuốt ve gò má chàng. Chàng liền mạnh mẽ nhắc nàng khỏi mặt đất, như muốn quấn nàng chặt vào người mình.

Hai tay Vân Yên nâng gò má Dận Chân lên, chóp mũi chạm gần đến, nhỏ giọng nói:

- Hôm nay luôn muốn ôm chàng thôi.

Dận Chân nghe xong, hôn lên môi nàng. Trong môi lưỡi mang theo mùi rượu đậm đà.

Gia quyến hậu viện ở trong Viên Minh Viên mấy ngày, rồi Dận Chân cùng mọi người trở về Tứ phủ. Tháng mười hai đến rồi, trong phủ cũng bắt đầu chuẩn bị tết nhất.

Lời Khang Hi nói hình như đã truyền tới tai Đức phi, mỗi lần Dận Chân vào triều, đích phúc tấn Na Lạp thị cũng đến chỗ Đức phi thỉnh an, không tránh khỏi bị căn dặn vài câu, khi tuyển tú khai xuân nhất định phải sinh thêm con cái.

Cuối năm cuối cùng Dận Chân cũng bước chân vào hậu viện, ngược lại Vân Yên bình thản hơn bao giờ hết. Trong lòng hai người đều tự hiểu. Khi Dận Chân quay về Vân Yên sẽ mở cửa đón chàng, chàng sẽ ôm Vân Yên đi vào phòng.

Thời gian hai người ở bên nhau trôi qua quá nhanh, trái tim luôn cận kề nhau, ngày đông cũng không hề cảm thấy lạnh. Dận Chân chăm sóc nàng rất tỉ mỉ, sức khỏe Vân Yên cũng tốt lên nhiều.

Thỉnh thoảng trong phòng không tránh khỏi những lúc quá thân mật, khi Dận Chân vuốt ve cơ thể Vân Yên sẽ mỉm cười xấu xa, nói, càng ngày

càng ngon hơn. Vân Yên xấu hổ tức giận trốn vào lòng chàng.

Dận Chân vẫn luôn kiềm chế để không xé rách chiếc áo của nàng, cũng không cởi áo mình ra. Mấy lần chàng vùi đầu vào trước ngực nàng, cách lớp áo mỏng hôn lên bầu ngực ấy, sự nhần nại ngay cả Vân Yên cũng cảm nhận được trong đầu chàng đang suy nghĩ gì. Không thể không nói, tâm tư của người đàn ông này sâu đến mức khiến người khác không thể hiểu nổi.

Thời gian tuyển tú khai xuân, có một cô tú nữ trẻ trung xinh đẹp tên Võ thị được ban tới Tứ phủ, chẳng qua khi kiệu hoa đi vào chỉ được khiêng qua cửa phụ. Xuất thân nàng ta không cao, chỉ là con gái của tri châu, dung mạo đáng vóc cũng được coi là xinh đẹp, làm cho đàn ông phải yêu thương. Ngẫm ra, Khang Hi quả thật hi vọng Tứ phủ có thêm con cái.

Mấy năm này, việc Dận Chân nạp thiếp không còn khiến Vân Yên ngạc nhiên nữa. Lại khoác lên cho chàng bộ hỷ phục, trong lòng có hàng trăm cảm xúc đan xen. Mang máng nhớ lại khung cảnh năm đó khi chàng nạp hai vị thiếp vào cửa, nàng không qua đó nhỉ? Hôm nay người mới thay người cũ, rồi sẽ có một ngày có người mới hơn thay thế. Đây chính là hôn nhân trong hoàng gia.

Dận Chân thấy khuôn mặt nàng bình tĩnh nhưng trầm lặng, liền ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nói, ta đi một lúc rồi về. Vân Yên mỉm cười, nói bên tai nhắc chàng chú ý thân thể.

Dận Chân lườm một cái, đánh vào mông nàng một cái thật đau. Vân Yên kêu lên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, đẩy chàng ra ngoài.

Sau khi Dận Chân đi, một mình Vân Yên ngồi dưới ánh trăng trong sân ngắm hoa ngọc lan, ngồi mãi đến hết một nén hương. Nàng quay về phòng chuẩn bị tắm rửa giặt quần áo, trải xong chăn đệm, Dận Chân cũng về đến cửa.

Trong năm nay, Dận Chân bận rộn đến mức chân không chạm đất. Cách cách Võ thị trong hậu viện đã mang thai, nhưng nghe nói không cẩn thận ngã nên bị sảy. Vì vậy Dận Chân còn trách móc Na Lạp thị trông nom không tốt. Trong phủ bởi chuyện này càng thêm dè dặt.

Mùa hạ đến, cũng là thời gian của tuần du biên ải.

Trước khi khởi hành, Dận Chân hôn lên ngón tay Vân Yên, nói lần này đến Nhiệt Hà chúng ta sẽ ở Sư Tử Viên, cho dù bận hơn nữa cũng sẽ đưa nàng đi thăm thú các nơi.

(1) Đồng thể: kiểu thư pháp của Đồng Kỳ Xương.

Đồng Kỳ Xương (1555 – 1636), tự Huyền Tế, hiệu Tư Bạch, Hương Quang cư sĩ, là nhà phê bình tranh nổi tiếng thời Minh, cũng là một nhà thư pháp tài năng.

(2) Liên quân 8 nước: Là liên minh của tám quốc gia đế quốc nhằm chống lại sự nổi dậy của Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn. Tám nước đó gồm: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và đế quốc Áo – Hung. Năm 1860, Viên Minh Viên bị đội quân Anh, Pháp phá hủy hoàn toàn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 113: Sóng Gió Nổi Lên

Lúc chuẩn bị khởi hành, Dận Chân và Đại A Ca Dận Thì nhận được nhiệm vụ quan trọng, Vân Yên lảng máng nghe thấy việc này có liên quan tới Thái tử Dận Nhưng. Bọn họ chờ một lúc, không xuất phát với đoàn người. Khang Hi cùng Thái tử, Thập Tam, Thập Tứ, Thập Ngũ, Thập Lục, hoàng tử Thập Thất và Thập Bát nhỏ tuổi uy nghiêm dẫn đầu đi về phía biên ải.

Vân Yên đợi suốt cả một ngày đến đêm Dận Chân mới trở về, luôn cảm thấy trong lòng bất an. Vùng biên ải trong tâm trí Vân Yên dường như đã trở thành nơi xảy ra rất nhiều việc. Từ sau trận chiến với đàn sói năm đó, mỗi lần đến luôn có một vụ việc đột ngột xảy ra, nếu không phải là giữa đường quay về, thì cũng là những vụ khiến lòng dạ hoang mang. Vân Yên bất giác nghĩ, lần này rốt cuộc là sao đây?

Trực giác của phụ nữ luôn chuẩn xác bất ngờ, khi Dận Chân kết thúc công vụ thì đã vào tháng tám, không kịp đi tránh nóng, nhưng vừa đúng vào mùa săn. Khi Dận Chân cùng Vân Yên lên đường đến biên ải, sắp đến Nhiệt Hà thì có thư gấp chuyển tới, khuôn mặt Dận Chân bỗng chốc biến sắc.

Trong nháy mắt Vân Yên cảm thấy da đầu mình run lên, lo lắng nhìn chàng. Ngược lại Dận Chân chỉ ôm nàng như muốn nói nàng không cần lo âu. Sau đó chàng ra lệnh cho bên ngoài dừng xe dắt ngựa tới, chuẩn bị cưỡi ngựa cấp tốc đến bãi săn. Vân Yên nghe xong, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Dận Chân cũng không nói gì, trực tiếp vén rèm lên, ôm Vân Yên ra ngoài đặt lên lưng Truy Vân, xoay người trèo lên, rồi tiếp tục đi.

Vó ngựa Truy Vân phi nhanh như tên bắn, Vân Yên cũng kịp thời thích ứng. Dầu sao tốc độ của Truy Vân đối với hai người đều đã quá quen thuộc.

Vân Yên chôn người trong lòng Dận Chân, ôm chặt lấy chàng, không còn sự khó chịu khi ngồi trên lưng ngựa trước đây, mà sự an ý và tin tưởng đã hoàn toàn chiếm lấy.

Chạy cả một ngày đường, cho đến khi màn đêm buông xuống, họ mới tới một nơi đóng quân gọi là Vĩnh An Bái Ngang A, lúc này đoàn người của Khang Hi dừng chân tại đó để chữa trị bệnh tình cho Thập Bát A Ca.

Dận Chân sắp xếp Vân Yên ở trong một cái lều tròn Mông Cổ, quần áo nhuộm đầy cát bụi đường dài đến thăm Thập Bát A Ca.

Hai quai hàm của Thập Bát A Ca đều sưng vù, sốt cao không giảm, luôn mồm kêu đau, bệnh có vẻ càng lúc càng nghiêm trọng. Trong lòng Khang Hi vô cùng đau xót, lệnh cho toàn bộ ngự y đi theo túc trực trong lều không được nghỉ. Các a ca cũng đi cùng, thường xuyên đến thăm hoặc canh gác trong lều. Chỉ có Thái tử Dận Nhưng rất ít khi đến.

Khi Dận Chân trở về, nghe chàng miêu tả, Vân Yên mới biết có lẽ cậu bé ấy mắc bệnh quai bị, liền an ủi Dận Chân. Một ngày sau, bệnh tình có dấu hiệu thuyên giảm, đoàn người quyết định quay trở về kinh để chữa trị tốt hơn. Nhưng tốc độ đi không thể quá mười hai ngày, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của Thập Bát A Ca.

Vào ban đêm, Vân Yên cởi áo cho Dận Chân để chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cãi cọ ồn ào bên ngoài lều, bèn gọi người tới hỏi. Tiểu Thuận Tử vội vàng chạy vào bẩm báo hình như Thái tử gia uống rượu say, đêm hôm cưỡi ngựa giẫm chết một nô tài. Nô tài đó là tùy tùng

bên trong lều của Thập Bát A Ca, lúc ra ngoài đi tiểu không biết thế nào bị Thái tử đâm vào.

Dận Chân nghe xong cau chặt mày, sắc mặt trầm xuống. Vân Yên bắt đầu đóng cúc áo lại cho chàng, sửa sang tươm tất. Dận Chân nhanh chóng ra ngoài. Lần này đi đến tận nửa đêm vẫn chưa thấy về.

Vân Yên vẫn không ngủ bất an chờ chàng về, cho đến khi không chịu được nữa nàng mới ra ngoài gọi Tiểu Thuận Tử đến hỏi. Tiểu Thuận Tử nhìn bốn phía xung quanh, kéo Vân Yên vào trong lều nhỏ giọng nói bên tai Vân Yên rằng xảy ra chuyện lớn rồi, sau khi Thái tử gia giẫm chết nô tài đó vẫn tiếp tục uống say cãi vã với Vạn Tuế Gia. Vạn Tuế Gia lửa giận ngàn ngút, Thập Bát A Ca không nhìn thấy nô tài bên người mình, khóc om sòm không ngừng, sau đó đoán được việc xảy ra thì càng khóc dữ hơn, khóc đến nổi ngất lịm đi, hiện giờ vừa mới tỉnh lại, gào khóc đến váng đầu xé tim xé phổi, bệnh tình lại trở nặng hơn. Gia chúng ta và các a ca khác đều ở trong đó, chỗ của Vạn Tuế Gia.

Vân Yên nghe xong, tim đập mạnh hơn. Thảo nguyên trong màn đêm mênh mông nhưng đáng sợ, khiến con người không biết xoay sở ra sao.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dận Chân mới mệt mỏi trở về lều của mình. Vân Yên vội vàng đỡ chàng ngồi xuống, cầm khăn nóng lau mặt cho chàng. Hai mắt chàng đỏ ngầu chứng tỏ đêm qua không ngủ. Vân Yên sờ từ trán xuống hàm, rồi bảo chàng nằm ngủ một lát.

Dận Chân ngược đầu lên nhìn nàng, rồi ôm nàng vào trong lòng. Hỏi có phải đêm qua nàng cũng không ngủ phải không? Vân Yên trả lời không sao đâu ạ.

Dận Chân hôn lên đỉnh đầu Vân Yên, nói chúng ta cùng ngủ một lát. Lát nữa tỉnh dậy ta sẽ lại qua đó. Vân Yên đáp vâng, rồi cúi người cởi giày cho chàng.

Dận Chân ôm lấy cẳng chân Vân Yên, tay trái tìm đến mắt cá chân nàng, cởi đôi giày thêu trên chân rồi đặt xuống đất, ôm nàng cùng nằm trên giường, áp mặt vào trong ngực nàng. Quần áo mỏng manh, hai người đơn giản chỉ da thịt liền kề như thế, ôm chặt lấy nhau không buông. Họ đều mệt mỏi nhưng lại thấy an tâm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ chưa đến buổi trưa, Vân Yên đã tỉnh lại trong lòng Dận Chân, nàng xoay người lại nhìn kĩ khuôn mặt chàng. Gỡ xuống lớp biểu cảm, trên khuôn mặt chàng là vẻ tuấn tú kỳ lạ. Hàng mi dày rõ ràng, rọi bóng xuống sống mũi hơi hẹp, làn da sạch sẽ và nhẵn nhụi, quả thật quyến rũ người khác muốn đến gần.

Đang nhìn, thì đôi mắt đen sâu không thấy đáy từ từ mở ra, mang theo nét cười dí dỏm. Đôi môi mỏng bỗng nhiên thốt ra:

- Nhìn rồi có thấy hài lòng không?

Mặt Vân Yên đỏ rực, muốn ngồi dậy. Dận Chân kéo nàng xuống, hôn nàng một cái thật sâu mới xuống giường.

Tay chân Vân Yên nhanh chóng mặc quần áo cho cả hai người, sau đó lại sắp cơm cho chàng ăn. Dận Chân vội vã ăn mấy miếng rồi ra ngoài.

Rạng sáng ngày mùng bốn tháng chín, bệnh quai bị của Thập Bát A Ca dường như đã chuyển biến nặng thành viêm màng não, tờ mờ sáng, khi mặt trời sớm mai còn chưa ló rạng, Thập Bát A Ca qua đời, khi ấy chỉ mới tám tuổi.

Khang Hi vô cùng thương tâm, mấy lần ngất đi rồi tỉnh lại. Trong lều hoảng sợ rối loạn. Các hoàng tử a ca cũng rất đau lòng, họ đều tập trung hầu hạ trước vua, chỉ có Thái tử lững thững đến muộn, sắc mặt sầu bi. Khang Hi vừa mới tỉnh lại tức giận quát tháo anh ta.

Có lẽ tất cả mọi người đều có thể cảm thấy nguy hiểm manh nha trong chuyến đi này, chỉ có điều không biết nó sẽ bùng nổ khi nào ở đâu, đành phải chịu đựng quay trở về kinh thành.

Thế nhưng “sự dữ nguyện vĩ, họa vô đơn chí” (1), lúc này lại đồng thời xảy ra một việc lớn khác, hoàn toàn lật đổ thế cục bình yên ban đầu.

Ban đêm Khang Hi phát hiện ra Thái tử Dận Nhưng không chấp hành lệnh cấm túc, không chỉ nhiều lần đến gần lều của ông ta, mà còn dùng dao găm rạch mở cửa lều, từ kẽ hở dòm ngó bên trong. Chuyện này xảy ra, quả thật là “đất bằng nổi sóng”.

Hành động này gắn liền với mấy chữ bất hiếu, giết vua, nghe đến là xương sống lạnh buốt. Có lẽ nghi ngờ của tất cả mọi người đều không có cơ sở, nhưng Khang Hi đã nghi ngờ rồi, ông ta tức giận không nguôi, vô cùng đau đớn, lập tức hạ lệnh, giam giữ Dận Nhưng.

Ngày hôm sau, khi tới hành cung Bồ Nhĩ Cáp Tô Đài, Khang Hi triệu tập tất cả vương công, đại thần, tùy tùng, văn võ bá quan tới trước hành cung. Ông cho người mang Thái tử Dận Nhưng tới quỳ xuống trước mặt, vừa kể tội Dận Nhưng, vừa đau khổ khóc, như sắp ngã vật xuống đất. Nét mặt ông ta mệt mỏi thê lương, hạ lệnh “lập tức tử hình” hai con trai của Sách Ngạch Đồ - người cầm đầu Thái tử đảng là Cách Nhĩ Phân, A Nhĩ Cát Thiện cùng với đám tùy tùng đi theo Dận Nhưng là Nhị Cách, Tô Nhĩ Đặc, Cát Thập Thái, Tát Nhĩ Bang A...

Khang Hi là một ông vua vĩ đại nhưng cũng chỉ là một ông bố, trong mấy ngày liền, tội mưu sát vua và em trai của Thái tử, đứa con ông ta thương yêu nhất như một cuộc tập kích thiêu hủy tất cả, chưa về đến cung nhưng ông ta đã hôn mê bất tỉnh.

Khi Khang Hi tỉnh lại trong cơn sốc, dường như đã hạ quyết tâm. Ông ta lo di hài Thập Bát A Ca bị hư hại, hạ lệnh tăng tốc quay trở về. Sau đó,

Khang Hi bắt đầu ít triệu người vào gặp, chỉ ở một mình, bỗng chốc già đi mười tuổi.

Dận Chân đau lòng vì chuyện này, trong lòng Vân Yên đều hiểu rõ. Chàng mỗi đêm không ngại mưa gió đều đến thỉnh an theo lệ cũ, cho dù không gặp được Khang Hi. Vân Yên không khuyên nhủ chàng, đêm đêm đều im lặng tiễn chàng đi, rồi lại đứng bên lều chờ chàng về.

Mùng bảy tháng chín, Khang Hi hạ chỉ cho Bát Bối Lặc Dận Tự ở kinh thành thay quyền làm tổng quản phủ nội vụ. Hành động khó hiểu này đã làm xáo động toàn triều, ông ta bỗng nhiên tín nhiệm và trọng dụng Bát A Ca đang ở trong kinh thành.

Ngày mười sáu tháng chín, chuyển đi đây khó khăn cuối cùng cũng tới kinh thành. Có lẽ không có chặng đường nào gian nan hơn chặng đường này, trong biến động bất ngờ, nhân gian đã thay đổi.

Vừa chạm chân tới Tử Cấm Thành, Khang Hi lệnh cho Thượng Tứ Viện phụ trách nuôi ngựa trong hoàng cung làm một cái lều bằng vải nỉ, đưa Dận Nhưng vào trong đấy, lại lệnh cho Hoàng Tứ Tử Dận Chân và Hoàng Trưởng Tử Dận Thì cùng canh gác. Còn tất cả gia nhân cung nhân trong phủ Thái Tử đều bị giam cầm trong phủ, không được phép bước khỏi cửa cung nửa bước.

Hôm đó, Khang Hi triệu tập các chư thần vào trong Ngọ Môn, nói về chuyện Thái Tử phạm tội, phế bỏ chức Thái Tử.

Ông ta nói rằng: “Khi Dận Nhưng còn nhỏ, trầm đích thân dạy đọc sách, sau đó ủy nhiệm cho đại học sĩ Trương Anh dạy, lại lệnh cho Hùng Tứ Lữ lấy đạo đức làm tiền đề dạy học, cũng lệnh cho các quan lão thành trong viện Hàn Lâm đi theo, sớm chiều dạy bảo, nên không thể nói không biết đạo lý. Hơn nữa cưỡi ngựa bắn cung, văn học, thi ca lại không bằng với người khác, nay dựa vào ma quỷ, che giấu bản tính, kích động làm

loạn, hành động lời nói khác thường, không biết yên phận, chuyển nhà nhiều lần, ăn nhiều mà không biết no, uống nhiều mà không biết say. Đặc biệt, sau khi tra hỏi kỹ càng, phát hiện ra nhiều chuyện kinh sợ hơn. Quan sát thấy, trừ phi là bệnh điên mới làm ra được chuyện này. Vài ngày nữa trăm lập tức bố cáo với trời đất, thái miếu, xã tắc, phế bỏ Thái Tử, cấm túc cả đời.”

Sau đó, Khang Hi tự tay viết cáo trạng, ngày mười tám bố cáo với trời đất, thái miếu, xã tắc. Hoàng Thái Tử bị phế bỏ được giam trong cung Hàm An, ngày hai mươi bốn, thông báo tới toàn thiên hạ.

Dận Chân và Đại A Ca Hoảng Thì phụng mệnh coi giữ Thái Tử bị phế Dận Nhưng trong cung Hàm An, Vân Yên muốn đi theo Dận Chân vào cung để hầu hạ, nhưng Dận Chân cân nhắc nói trong cung Hàm An đều là thị vệ binh lính, Phế Thái Tử đêm ngày gào thét không ngừng, trong cung rối ren, không yên tâm để Vân Yên đi theo. Nên chọn Tiểu Thuận Tử đi cùng. Vân Yên cảm thấy lo lắng, hai người thân mật với nhau một lúc mới rời.

Trong mấy ngày này, Dận Chân và Dận Thì luân phiên gác đêm, cũng trở về nhà được hai lần. Mỗi lần về nhà, hai người đều cảm thấy một ngày không gặp như cách xa ba thu. Mỗi giây phút ở nhà đều nắm chặt tay không buông.

Lúc Dận Chân ôm lấy đầu gối Vân Yên, chàng tháo chiếc lệnh bài bằng ngọc Dương Chỉ trên eo xuống, trên đó chạm rồng một chữ “Chân”. Chàng đặt lệnh bài bằng ngọc vào tay Vân Yên, nói, nhìn thấy lệnh bài này chính là nhìn thấy ta. Rồi ngừng một lát, nói tiếp, nếu như có chuyện gì, nàng chỉ cần giơ nó lên là được. Vân Yên nắm chặt lệnh bài bằng ngọc nóng rực trong tay, gật đầu.

Trong phủ cũng đều hoang mang (2), Dận Chân giao cho Đích phúc tấn Na Lạp thị quản lý chính đồn trong phủ, tuyệt đối không được xảy ra

rắc rối gì. Na Lạp thị cũng vô cùng cung kính nghiêm cẩn nghe theo.

Mỗi lần đưa Dận Chân ra khỏi cửa, Vân Yên đều luôn dõi theo cho đến khi bóng lưng chàng biến mất, luôn có cảm giác không biết lúc nào mới có thể gặp lại nhau.

Nhưng, buổi tối ngày hai mươi hai tháng chín, vốn dĩ Dận Chân thay ca trực có thể về nhà, chàng lại không trở về.

(1) Sự dữ nguyện vỹ, họa vô đơn chí: kết quả sự việc trái với ý muốn ban đầu, họa dồn dập kéo đến.

(2) Nguyên văn là “草木皆兵”: Có nghĩa là cây cỏ đều là binh lính. Phù Kiên thời tiền Tần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phì Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh Tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cỏ cây trên núi lại tưởng là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này thành ngữ này còn dùng để chỉ lúc hoang mang, trông gà hóa cuốc.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 114: Cướp Giữa Đường

Khi Dận Chân phải ở lại, đã sai người đưa tin nói sẽ không về, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn nên mới chậm trễ như vậy. Lòng Vân Yên nóng như lửa đốt nhưng sau lưng lạnh toát, vẫn đợi chàng qua cả giờ ăn cơm tối, cho đến khi màn đêm buông xuống sao mọc trên cao.

Tiểu Thuận Tử cười ngựa như bay trở về, khi đến cửa người như sắp lả đi. Sắc mặt y trắng bệch, giọng nói nghẹn ngào.

Vân Yên lặng yên ngồi trong mảnh sân ở Tứ Nghi Đường, kiên trì đợi Dận Chân trở về. Chợt nghe thấy có tiếng người trên cầu, nàng vội vàng đứng dậy chạy ra. Thấy tiền sảnh đèn đuốc sáng trưng, nàng lấy hết sức bình sinh chạy tới.

Ngoài tiền sảnh, hạ nhân ở các viện muốn tới nghe ngóng tình hình đều không dám bước vào hoặc bị chặn lại. Chỉ có Vân Yên cầm lệnh bài bằng ngọc của Dận Chân nên không ai dám cản.

Khi tin tức được tiết lộ, nó bùng nổ giống như thùng thuốc nổ. Đích phúc tấn Na Lạp thị biến sắc, cả người lão đạo được Đông Mai kịp thời đỡ lấy...

Tứ A Ca Dận Chân, ngay cả Đại A Ca Dận Thì, Ngũ A Ca Dận Kỳ, Thập Tam A Ca Dận Tường đều bị nhốt giam!

Trong sảnh yên tĩnh như chết lặng. “Nhốt giam”, ai ai cũng biết đây là một từ đáng sợ đến nhường nào, có lẽ cùng với đó chính là bị tước chức vị.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Thái tử đã bị phế, Dận Chân lại bị liên lụy vào sao? Sao lại có cả Thập Tam A Ca?

Cao Vô Dung bước lên phía trước một bước, cúi người nói:

- Phúc tấn, phải chăng nên hỏi Tiểu Thuận Tử ngoài điều này ra, còn ý chỉ vào khác với phủ nữa không.

Na Lạp thị được Đông Mai dìu từ từ ngồi xuống, gật đầu.

Tiểu Thuận Tử chậm rãi bước vào, lắc đầu.

Na Lạp thị dường như cũng hiểu dụng ý của Cao Vô Dung, sắc mặt dần dần bình thường trở lại. Trong phủ Thái tử đã hoàn toàn bị siết chặt cấm túc, mà bọn họ lại không, phải chăng vẫn còn một cơ hội sống?

Nàng ta ra hiệu cho Cao Vô Dung nói tiếp.

Cao Vô Dung nói:

- Bẩm phúc tấn, phía trên mặc dù không có ý chỉ gì, nhưng người trong phủ cũng vô cùng cẩn thận, nếu không cần thiết đi ra ngoài thì sẽ không đi. Phủ chúng ta đương nhiên vẫn còn đường nghe ngóng tình hình mà gia để lại, có lẽ vẫn còn cơ hội sống. Hơn nữa, theo lệ cũ, trong tình hình thế này phần lớn sẽ do nô tài bên người vào hầu hạ. Gia ở trong đó cũng sẽ không quá khó khăn. Người xem trước mắt có nên sắp xếp người chờ ngoài cung không?

Ông ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nghĩ tới một cái tên, ngay cả Tiểu Thuận Tử, nô tài bên người Dận Chân cũng như vậy.

Mà người này, khuôn mặt trắng bệch đang đứng ở ngoài cửa sảnh, ánh nến sáng rực chiếu lên bóng hình nàng, nhìn vô cùng yếu ớt.

Vân Yên chậm rãi bước vào sảnh, khom lưng quỳ gối trước mặt Đích phúc tấn Na Lạp thị, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

- Phúc tấn, nô tài Vân Yên tự nguyện đi, mong phúc tấn bằng lòng.

Đích phúc tấn Na Lạp thị yên lặng một lúc, từ tốn nói:

- Dù cho mất bao nhiêu năm đi chẳng nữa?

Nàng ta đột nhiên hỏi một câu như vậy, khiến mọi người xung quanh đều sửng sốt. Vân Yên vẫn bình tĩnh, trả lời không chút chần chừ:

- Vâng ạ.

Na Lạp thị nghe xong, nhìn Tiểu Thuận Tử và Cao Vô Dung đứng cách đó không xa. Hai người hình như không có dị nghị gì. Tất cả mọi người đều biết, nếu như Tứ gia ở đây, suy nghĩ của chàng dù không nói ra cũng tỏ.

Na Lạp thị không biết đang nghĩ điều gì, bỗng chốc lại thất thần.

Vân Yên mở lời:

- Phúc tấn, người có lời nào muốn gửi đến Tứ gia không ạ?

Na Lạp thị thẳng thốt, di chuyển ánh mắt nhìn Vân Yên. Trong đôi mắt trong veo của nàng che giấu sự đau đớn sợ hãi, chỉ còn lại bình tĩnh và kiên cường.

Na Lạp thị cup mắt xuống, như đang thở dài một hơi. Nàng ta đứng lên đỡ Vân Yên dậy.

- Người đi đi. Gặp được gia, hãy nói rằng tất cả trong phủ đều tốt, dặn ngài giữ gìn sức khỏe, chúng ta đều chờ ngài về phủ.

Giọng nàng ta hơi khàn, bàn tay không giấu nổi run rẩy.

Trong chớp mắt Vân Yên nắm chặt tay nàng ta, chỉ chớp mắt ấy nhưng cũng đủ kiên cường.

- Nô tài nhất định sẽ chuyển lời, xin phúc tấn giữ gìn sức khỏe, cả phủ này chỉ còn lại người.

Khi Vân Yên quay trở lại Tứ Nghi Đường, nàng dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn quần áo đồ dùng của Dận Chân và mình. Nàng giấu tên chàng trong trái tim đang hò hét, không biết mình đã ra khỏi cửa thế nào, đã ngồi lên xe ngựa cùng Tiểu Thuận Tử ra sao.

Xe ngựa xuyên qua màn đêm phi nhanh trong kinh thành, Vân Yên vẫn cảm thấy như lửa đốt. Nàng cài chiếc lệnh bài bằng ngọc trên ngực, tay nắm chặt nó không buông. Tay kia nàng cầm bọc hành lý, ôm nó giữa đầu gối và ngực. Dường như chỉ có gần với những bộ quần áo của chàng, mới có thể lấy được sự nhẫn nại nhiều hơn.

Đến ngoài cửa Tây Hoa, lúc này đang là giờ giới nghiêm, binh lính mang vũ khí đứng nghiêm ở cửa, binh khí lạnh lẽo óe lên ánh sáng sắc bén. Tử Cấm Thành sừng sững vẫn y hệt lần đầu tiên Vân Yên nhìn thấy, giống như một cái mồm to đầy máu, nuốt chửng người đàn ông trong tim nàng.

Lúc này nàng bỗng hận bản thân mình không am hiểu lịch sử, nàng không biết người đàn ông bị nhốt trong cung kia rốt cuộc có kết cục thế nào? Chàng bị ai làm hại sao? Chàng còn có thể nhìn thấy mặt trời không? Tất cả mọi thứ bắt đầu giằng xé trái tim nàng. Bỗng nhiên, nàng bình tĩnh trở lại. Dù chàng có kết cục thế nào, sự lựa chọn đang bày ra trước mắt nàng, rõ ràng chỉ có một mà thôi.

Không rời xa không buông bỏ, không thể thiếu được điều này.

Vậy còn cần phải biết những điều đó để làm gì? Mọi thứ đều không cần nữa. Chỉ có một điều, chỉ cần có thể bước về phía trước, nhìn thấy chàng, ở bên chàng.

Tiểu Thuận Tử tiến về phía trước thương lượng với mấy binh lính canh cửa, hỏi thăm tin tức. Nhưng bọn họ lại rất kín miệng, không đến một lúc sau, xe ngựa từ phủ một a ca khác cũng đến, cũng phải nô tài thân cận đến hầu hạ chủ tử nhà mình. Khi xe ngựa của phủ Thập Tam A Ca đến, Vân Yên liếc mắt liền nhận ra người đó, là Tiểu Xuyên Tử.

Kéo dài một hồi lâu, binh lính canh gác chỉ nói Vạn Tuế Gia vẫn chưa có chỉ thị gì, bảo bọn họ chỉ có thể đợi, không thể vào trong.

Đêm càng ngày càng sâu, nửa đêm lạnh lẽo như nước, những người đứng ngoài cửa cung đều hết sức lo âu, không biết tình hình trong cung như thế nào rồi?

Vân Yên cắn môi, bằng giá nào nàng cũng phải vào, nàng ôm bọc hành lý nhỏ, quỳ sụp xuống nền đất lạnh lẽo bên ngoài cửa lớn, đối diện với cửa cung. Các nô tài ở phủ khác trông thấy hành động nàng cũng hiểu ra, Tiểu Xuyên Tử quỳ xuống trước tiên, những người khác cũng quỳ phía sau y, dập đầu về phía cửa cung.

Đêm hạ tuần tháng chín âm lịch chính là cuối thu đầu đông. Gió lạnh buốt như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua tim, không chỉ Vân Yên cảm thấy như vậy, mà người bình thường có lẽ cũng khó có thể kiên trì.

Nàng làm như vậy vì chỉ mong có người có cơ để bẩm báo với Khang Hi, tuy rằng chuyện này rất mong manh. Nhưng hiện giờ ai có thể giúp được nàng đây? Nàng chỉ muốn đến bên chàng sớm giây nào hay giây ấy, lúc này đây, sớm hơn một giây cũng là chuyện tốt. Nàng cũng đang đánh cuộc, chỉ mấy lần tiếp xúc, nhưng nàng có thể nhận ra Khang Hi là một người hòa nhã chân thành.

Không biết đã quỳ bao lâu, cửa cung từ từ mở ra, một đại thái giám có khuôn mặt dài trắng bóc quen thuộc đưa hai người đi ra. Một người trong đó, mặc dù dưới màn đêm đen và ánh sáng của bó đuốc, khuôn mặt vẫn sáng ngời như châu như ngọc.

Từ sau cái lần gặp gỡ ở Bát phủ, Vân Yên chưa từng gặp lại hắn. Có điều lần gặp lại này, hắn càng khó đoán hơn so với trước đây, cũng không có động tĩnh gì. Tất cả sau cánh cửa buổi tối hôm ấy đã được hắn thu dọn sạch sẽ, như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hắn trong triều ngày càng nhận được sự vinh sủng và ủng hộ, từng bước đi lên.

Bát Bối Lặc Dận Tự đứng bên cạnh Cửa A Ca Dận Đường, dường như không để ý mấy người quỳ trước cửa cung. Ánh mắt Dận Tự bỗng nhiên dừng lại trong đôi mắt Vân Yên, đôi mắt hắn xuyên qua màn đêm lạnh lẽo, qua bó đuốc và đám người đang quỳ...

Dường như chỉ mất một giây, hơi thở Vân Yên như bị bóp chặt. Một giây tiếp theo, nàng nhìn thấy Dận Tự sắc mặt dịu dàng nhìn thái giám Lý Đức Toàn bên cạnh. Lý Đức Toàn hiểu ý, vội vàng hỏi lính canh gác đứng bên đã xảy ra chuyện gì.

Lính canh cửa trả lời y, sau khi y nghe xong nhìn Vân Yên quỳ ngoài cửa, cảm thấy rất quen mắt. Dận Đường nghiêng mặt liếc nhìn sang, Dận Tự đứng bên cạnh không nói gì, tay chấp sau người nắm chặt lại, ánh mắt tùy tiện liếc nhìn Vân Yên, trong khóe mắt chứa đựng điều gì đó không kiềm chế nổi muốn thoát ra ngoài, khiến người khác cảm thấy sau lưng đang run rẩy.

Lý Đức Toàn nở nụ cười khom lưng đưa Dận Tự và Dận Đường đi ra ngoài, hắn nhả nhận thân thiện nói Lý công công hãy trở về đi.

Dận Tự xoay người từ tốn bước ra ngoài, Vân Yên không hề nghi ngờ, trong mắt hắn là cơn gió rét buốt, nhưng hắn không hề che giấu ánh mắt ấy,

thứ khắc cốt đến ăn mòn máu thịt đang nằm ở cửa cung trống trải yên tĩnh đi thẳng vào tim nàng. Tuy chỉ gặp mặt ít lần, nhưng nàng luôn nhìn thấu ánh mắt của hắn.

Khi hắn đi đến bên Vân Yên, góc áo tung bay trong gió, lướt nhẹ qua bả vai nàng. Không hiểu tại sao, nàng bỗng nhiên thấy lạnh rùng mình, đáy lòng run rẩy từng cơn.

Cơ thể Vân Yên hơi lão đảo, nhưng vẫn cố gắng quỳ thẳng. Lý Đức Toàn ở cửa cung nhìn Vân Yên một cái, chuẩn bị xoay người vào trong. Tiểu Thuận Tử vội vàng đi tới khom người thỉnh an và mở lời. Hình như nói gì đó bên tai y, Lý Đức Toàn ừm một tiếng rồi quay người trở vào, cánh cửa lớn lại chậm rãi đóng vào một lần nữa, âm thanh nặng nề như đóng cả trái tim Vân Yên.

Tiếng bánh xe ngựa sau lưng vang lên, dần dần đi xa.

Mặt đất lạnh lẽo giống như sương giá, khí lạnh xuyên qua đầu gối nàng, mỗi giây mỗi phút trôi qua, sắp đến canh hai, bóng hình gầy gò trong đêm tối lại càng nhỏ bé. Tiểu Thuận Tử thật sự không nhìn nổi nữa, chân tay co rúm lại đi đến gần người nàng định mở lời.

Cửa cung bỗng nhiên vang lên tiếng kéo kẹt nặng nề.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn chăm chăm cánh cửa, cửa cung màu đỏ son từ từ mở rộng.

Bên trong có hai đại thái giám cầm đèn lồng, đưa hai người ra ngoài. Một đại thái giám tên Ngụy Châu, đưa Ngũ A Ca Dận Kỳ, đại thái giám còn lại là Lý Đức Toàn, người y đưa ra chính là Tứ A Ca Dận Chân!

Nét mặt chàng nghiêm nghị bình tĩnh, quần áo không có gì khác thường, chỉ có đôi mắt hắn lên tia máu khi nhìn cửa cung đang mở một vòng liền ghim chặt vào bóng hình đang quỳ trước cửa!

Vân Yên không biết trái tim mình đã ngừng đập hay chưa, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy bóng hình chàng nó đã bay ra ngoài, dường như thế giới chỉ còn lại mình người ấy.

Trong nháy mắt cảm xúc dâng trào mãnh liệt hơn bao giờ hết, người còn chưa tới, nhưng trái tim đã đi tới trước tiên.

Nhưng, nàng thật sự không đứng dậy nổi. Khi nàng vừa mới định đứng dậy, thì đã ngã nhào xuống đất.

Chưa đến một cái chớp mắt, chàng đã lao đến, cúi người giữ chặt lấy nàng, ôm chặt không buông.

Hai người giống như thoát chết sau đại nạn, ôm chặt lấy nhau. Bên ngoài cửa Tây Hoa sừng sững, bả vai Dận Chân vẫn còn mang theo sương giá. Nước mắt nóng hổi của Vân Yên rơi xuống bả vai chàng, nghe chàng nói, chúng ta về nhà thôi.

Vân Yên bình tĩnh trở lại muốn đứng dậy, nhưng chân đã không còn cảm giác. Dận Chân bế nàng lên, đầu cũng không ngoảnh lại bước thẳng ra xe ngựa. Vân Yên níu chặt lấy vạt áo chàng, nước mắt vẫn tuôn rơi.

Ngũ A Ca Dận Kỳ cũng bị nô tài bên người của mình đi đến than ngăn thở dài, khoác áo choàng rồi lên xe ngựa. Tiểu Thuận Tử được Ngụy Châu và Lý Đức Toàn dẫn khỏi cánh cửa lớn tĩnh mịch, ánh mắt Vân Yên dần dần cách xa cánh cửa đang âm ỉ đóng lại.

Vào trong xe ngựa, hai người lại ôm nhau thật chặt.

Dận Chân nhẹ giọng nói hướng đi cho Tiểu Thuận Tử, xe ngựa lăn bánh, khoang xe đen kịt khe khẽ lắc lư.

Dận Chân chậm rãi xoa bóp đầu gối nàng, xót xa vuốt nhẹ, muốn dùng lòng bàn tay mình ủ ấm cho nàng. Vân Yên co người lại ngồi trong lòng

chàng, nước mắt từ từ ngừng rơi.

Tay Vân Yên níu lấy vạt áo Dân Chân, nàng ngửa đầu nhìn chàng. Dân Chân dùng bàn tay còn lại vuốt ve gò má nàng, giọng nói khàn khàn:

- Trước giờ ta không biết nha đầu của mình sao lại ngốc như vậy đây.

Vân Yên cuối cùng cũng hoàn hồn lại, bỗng nhiên mở miệng, giọng nói cũng khàn đi:

- Thập Tam gia...

Cơ thể Dân Chân cứng lại, ngay cả bắp thịt cũng hơi run rẩy. Vân Yên đều cảm nhận rõ ràng. Trong mắt chàng đều là tơ máu, chàng nắm chặt bàn tay, trầm mặc một lát. Sau đó nói với Vân Yên:

- Bây giờ ta phải đi làm một chuyện, không thể trở về được.

Vân Yên nắm chặt lấy tay chàng, gật đầu:

- Vậy thiếp, vẫn tiếp tục về Tứ phủ sao?

Mười ngón tay của Dân Chân và Vân Yên đan chặt vào nhau, như đang tiếp thêm sức mạnh cho người kia.

- Không, qua lối rẽ trước mặt chính là con đường tới Viên Minh Viên. Con đường đó khá vắng lặng, tiện cho ta xuống xe. Nơi đó cũng không giống Tứ phủ, xung quanh có rất nhiều phủ của các a ca khác, ta quay về cũng thuận lợi. Xe ngựa sẽ đi thẳng vào lâm viên, nàng không cần xuống trước cổng.

Vân Yên lập tức hiểu ý đồ của chàng, tuy không biết họ trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời buổi rối ren như thế này, e rằng chàng phải ra khỏi Viên Minh Viên ra về trai giới tĩnh tu, một công nhiều việc.

Vân Yên gật đầu, nói biết ạ, chàng yên tâm.

Hai người ôm chặt nhau một hồi lâu, Dận Chân dịu dàng giúp nàng lau nước mắt. Vân Yên dụi gò má mình vào lòng bàn tay rộng lớn của chàng.

Qua con đường rẽ, Dận Chân hôn nàng một cái thật sâu, rồi nhìn nàng nói: Đi đường cẩn thận, chờ ta trở về.

Vân Yên cắn chặt môi, gật đầu nói, vâng.

Bàn tay hai người vẫn không buông, như bị chuột rút. Không biết tại sao, bầu không khí sinh li tử biệt ngập tràn.

Vân Yên cắn môi, dùng hết sức mình, rút năm ngón tay khỏi bàn tay chàng.

Dận Chân ghim chặt bóng hình nàng vào trong mắt mình, quyết đoán vén rèm lên nhảy xuống xe.

Xe ngựa tăng tốc đi về phía trước, không hề dừng lại.

Vân Yên ngồi trong xe ngựa trống vắng, trong tim cũng trống rỗng. Bỗng nhiên nàng cảm thấy hơi lạnh bao phủ xung quanh mình. Tự bao giờ nàng đã quen với đôi bàn tay ấy, cái ôm ấy, con người ấy?

Chàng cứ biến mất trong màn đêm như vậy, biến mất không một chút dấu tích. Tại sao lần chia ly này, lại khiến nàng cảm thấy như mãi mãi không gặp lại nhau vậy?

Nàng nhắm mắt lại, chậm chậm hít thở, nghe thấy tiếng tim mình đang đập trong lồng ngực và tiếng bánh xe lăn lộc cộc.

Nàng dần dần bình tĩnh trở lại, kìm nén mọi nỗi buồn. Lúc này, tuy là thời điểm khó khăn nhất, nhưng cũng cần đến sự dũng cảm nhất.

Xe ngựa đã đi rất xa, đến gần ngoại ô phía tây, cách Viên Minh Viên không xa.

Vân Yên yên tĩnh ngồi trong xe ngựa, chỉ chờ mong mau đến Viên Minh Viên. Nơi đó cũng là ngôi nhà thứ hai của họ.

Bỗng nhiên, xe ngựa đột ngột chòng chênh một cái, suýt nữa làm Vân Yên kinh sợ.

Vân Yên vừa định lên tiếng, lại nhận ra xe ngựa đang từ từ dừng lại. Trong lòng tự hỏi không biết đã gặp phải chuyện gì, liền hơi vén rèm lên nhỏ giọng hỏi Tiểu Thuận Tử...

Nhưng Tiểu Thuận Tử đang mềm oặt nằm sấp trên càn xe, không biết chuyện gì đang xảy ra. Một thị vệ khác cũng như vậy, đổ rạp ở một bên.

Vân Yên sờn tóc gáy, nỗi sợ hãi chưa kịp khuếch tán khắp cơ thể, thì trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, nàng ngất lịm đi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 115: Câu Đố Của Dận Đường

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, xe ngựa lắc qua lắc lại khiến nàng cảm thấy như rơi vào giấc mộng sâu.

Cho đến khi nàng tỉnh lại, khuôn mặt xuất hiện trước mắt nàng, có năm mơ nàng cũng không nghĩ tới.

Trong khóe mắt và đuôi lông mày người đó mang theo sự cao ngạo, khuôn mặt anh tuấn, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

- Tỉnh rồi?

Giọng nói của y vô cùng trầm như tiếng kim loại, giàu từ tính và gợi cảm. Cùng với khuôn mặt này của y, quả thật tạo ấn tượng khó quên với người khác.

Vân Yên nhìn người đàn ông này mà không thể tin vào mắt mình, là Cửu A Ca Dận Đường!

Dận Đường lạnh lùng nhìn nàng, rồi nhẹ nhàng cười.

Sau đó khóe miệng y càng rộng hơn, y thoải mái dựa người trong chiếc xe ngựa rộng rãi xa xỉ, sau lưng còn có một cái gối dựa.

Lưng Vân Yên đã run lên bần bật, nàng ép bản thân mình buộc phải bình tĩnh. Nàng phát hiện mình đang dựa vào một góc xe ngựa, chân tay không còn chút sức lực nào, cả người mềm oặt không sức sống.

Tiểu Thuận Tử và thị vệ đều không ở đây, bọn họ vẫn ổn chứ? Mục đích của Dận Đường nàng cũng không rõ. Nhưng y chắc chắn biết rõ Dận Chân không ở trên xe. Vậy thì, trước đó y đã biết hay sau này y mới biết? Bọn chúng muốn tấn công ai? Liệu có gây bất lợi với Tứ gia không? Việc chàng phải làm có thuận buồm xuôi gió không? Chàng vẫn an toàn chứ? Liệu có biết nàng bị mất tích không? Tâm trạng chàng sẽ thế nào nhỉ?

Trong lòng Vân Yên trăm mối tơ vò, đôi môi khô khốc, không nói gì. Nàng nhẹ nhàng dựa vào một góc xe ngựa, cúi đầu xuống, tóc tai cũng rối bù.

Cửu A Ca Dận Đường lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, rồi híp mắt vào.

Xe ngựa không biết đi về hướng nào, Vân Yên trầm mặc, nổi ưu tư của người ngồi trong xe ngựa mơ hồ đè nén hơn.

Bỗng nhiên một bàn tay đàn ông vươn ra nâng cằm nàng lên, Vân Yên giật mình, bị ép ngẩng đầu nhìn y...

Ánh mắt Dận Đường không biết chứa đựng điều gì trong đó, y không nói nhưng cũng rõ ràng. Cơn tức giận đó không biết đã bùng phát tự lúc nào.

- Nha hoàn của lão Tứ, thật sự có bản lĩnh đấy.

Giọng điệu đó của y, trầm thấp như đang nói chuyện với tình nhân của mình.

- Ngay cả hỏi ta đưa người đi đâu người cũng không dám hỏi sao?

Trong lòng Vân Yên cuộn trào kích thích muốn bẻ gãy tay y, nhưng nàng kiềm chế bản thân. Giọng của nàng hơi khàn:

- Cữu gia nếu đã muốn đương nhiên sẽ nói với nô tỳ. Nếu ngài không nói, nô tỳ hỏi thì có tác dụng gì sao? Tiểu Thuận Tử...

Dận Đường nhếch khóe môi, ung dung vân vê cầm nàg, bõn cõt nói:

- Đến phủ hầu hạ gia, người thấy thế nào?

Khóe mắt Vân Yên giật giật, nàg ðe nén con sóng cuộn cuộn trong ðáy lòng mình, hơi nhếch môi lên, nói:

- Cữu gia nếu ðã thật sự vì chuyện này, chỉ cần nói một câu là ðược ngay, hà cớ gì phải hao tâm khổ tứ thế này. Nếu như làm thương thị vệ và công công bên người Tứ gia, e rằng sẽ gây nên chuyện lớn.

Dận Đường lạnh lùng cười hừ một tiếng, bỏ tay ra, nhưng bàn tay lại trượt xuống nhéo hai cánh tay của nàg.

- Chỉ cần nói một câu? Lão Tứ chịu sao?

Vân Yên bị y nhéo ðau nhưng vẫn cố nhin, quật cường cắn môi nói:

- Cữu gia, Vân Yên chẳng qua chỉ là một nô tỳ, ngài nếu muốn Vân Yên chết, nô tỳ cũng không ðám nói hai lời.

Dận Đường bỗng nhiên tức giận, khi y nheo mắt lại ðường cong dưới cằm càng hiện ra rõ ràng:

- Người tự mình biết mình ðấy nhĩ. Có thể chết vì lão Tứ, chết vì lão Thập Tam... Nhưng ta không biết, người có thể chết vì ta không?

Vân Yên cắn môi sau ðó mỉm cười, khuôn mặt trắng bệch y hết tờ giấy.

- Nô tỳ và Cữu gia chưa từng quen thân.

Dận Đường bất ngờ hoàn toàn mở to mắt, nhìn chòng chọc vào nàng. Bàn tay lại nhéo vào cánh tay nàng, giống như hận không thể nhéo chết nàng.

Nàng ta dám sao?

Y lạnh lùng hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bao nhiêu năm nay cho đến bây giờ ta đã nhìn thấu rồi, con nô tỳ khiến Bát ca canh cánh trong lòng nhiều năm qua thật sự rất có bản lĩnh.

Hơi thở Vân Yên ngưng lại, nghe thấy tên của Dận Tự khiến dự cảm trong lòng nàng càng lúc càng xấu đi. Nàng chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, bên má đã được một bàn tay chạm lên, nàng giật mình né tránh theo bản năng, nhưng lại phát hiện cả người không có chút sức lực nào cả. Nàng bị giam cầm rồi.

Dận Đường giam Vân Yên trong góc xe ngựa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng. Không quan tâm nàng hoảng sợ né tránh, trong phút chốc giữ chặt nàng lại.

Sau lưng Vân Yên run rẩy từng cơn, cảm thấy lòng bàn tay y nóng và lạnh thật xa lạ. Nàng không biết rốt cuộc y muốn làm gì, nàng không dám đảm bảo nếu như y tiếp tục như vậy, nàng còn có thể chịu đựng được nữa hay không.

- Sao lại ủ rũ rồi? Người không sợ ta sao?

Dận Đường trượt xuống vuốt ve cần cổ nàng, khiến da thịt nàng run rẩy sợ hãi.

Người Vân Yên cứng đờ, nàng mở miệng nói bằng giọng khàn đặc:

- Cữu gia, rốt cuộc ngài muốn gì? Ngài bắt nô tỳ lại, không đơn giản là muốn tâm sự đấy chứ?

Dận Đường nở nụ cười, nét mặt nhìn không ra điều gì.

- Xem ra người giống như một con chuột con vậy. Cái loại màu xám xịt ấy. Khi nghe răng lại giống một con mèo nhỏ, miệng nhỏ mắt tròn.

Câu trả lời không đúng với câu hỏi, khiến nàng câm nín.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, khuôn mặt Dận Đường trở lại lạnh lùng, bàn tay y hạ xuống.

Người bên ngoài xe ngựa hỏi qua tấm rèm:

- Cữu gia, nô tài dẫn ngài đến thư phòng.

Vân Yên rung mình, giọng nói đó rõ ràng là của Tiểu Nữ Tử! Còn nơi này rõ ràng là Bát phủ...

Luồng gió lạnh lan tỏa khắp cơ thể nàng, chưa đến một cái chớp mắt đã chạy đến chân tay xương cốt. Nàng không thể quên được ánh mắt của Dận Tự khi ở trước cửa Tây Hoa. Hắn hận không thể dùng đôi mắt ấy nuốt chửng nàng, nhưng lại có thể dùng muôn vạn dáng vẻ để nói chuyện với người khác.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, thì một cánh tay đã đặt bên eo nàng, cơ thể nàng theo đó mà bay lên.

Dận Đường bế nàng từ trong xe ngựa ra, dùng áo choàng của mình quấn nàng lại thành một cái bọc nhỏ, nhẹ nhàng bế nàng bước xuống xe ngựa.

Cả người Vân Yên mềm oặt, không còn sức lực để chống cự, chỉ có thể cắn môi không nói gì. Khi ra khỏi xe ngựa, bầu trời đã tối lại, được bao

phủ bởi một màu trắng bạc.

Khi Tiểu Nữ Tử nhìn thấy người Dận Đường ôm trong lòng, dường như y không ngạc nhiên lắm. Chỉ đi trước dẫn Dận Đường đến thư phòng.

Tim Vân Yên đập mạnh thành thịch, nàng chỉ biết cách một bức tường chính là Tứ phủ, nhưng nàng lại bị người khác giam hãm sau bức tường này. Nàng không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nàng biết mình sắp phải đối mặt với người đàn ông đó, đáng sợ đến nhường nào.

Trong bóng đêm, không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đi vào mảnh sân rộng lớn cây cỏ um tùm, một bóng người cao lớn đứng trong màn đêm.

Ánh mắt Vân Yên vừa chạm đến, cả cơ thể liền co rúm lại. Dường như Dận Đường cũng cảm nhận được, nắm chặt tay hơn.

Đi thẳng đến trước mặt người đó, Dận Đường cười hừ một tiếng, chỉ ngừng lại một giây, rồi ném người mình đang ôm đến.

Tim Vân Yên tựa như ngừng đập, nhưng nàng đâu còn sức lực để ngăn lại động tác “giao người” này. Bất kỳ ai cũng an toàn hơn hẳn. Cuối cùng nàng ngã vào lồng ngực hắn.

Nhưng Dận Tự vẫn bắt được, giữ chặt lấy nàng. Giống như đón lấy một món đồ chơi yêu thích, hoàn hảo nguyên vẹn.

Dận Đường không nói lời nào, đứng đó vài giây rồi yên lặng xoay người đi.

Dận Tự dường như không để ý lắm, hắn đã ôm chặt lấy Vân Yên, cánh tay cứng như tường đồng vách sắt. Sự hoang mang vô cùng lớn trào dâng trong lòng Vân Yên.

Nàng không biết Dận Tự đã xoay người vào phòng thế nào, nàng chỉ biết khi cửa phòng đóng lại sau mắt nàng, cơn hoảng loạn đã nổ tung trong nàng. Nàng giống như một con chim nhỏ bị chặt gãy đôi cánh, cả người kiệt sức bị hấn trói chặt trong lòng.

Dận Tự ôm Vân Yên, không hề dừng lại mà bước thẳng vào phòng. Hấn không thắp đèn, đối diện với chiếc giường lớn trong bóng đêm, Vân Yên nhìn chăm chăm gần như tuyệt vọng.

Khi gần đến, thì hấn đi về chiếc giá chiếm gần hết bức tường, trong mỗi ngăn đều có một món đồ. Hấn nhẹ nhàng đẩy một ngăn trong đó ra.

Bức tường lớn xoay chuyển, ánh đèn màu vàng ấm áp hiện ra, khiến trái tim đang đập thình thịch của Vân Yên rơi xuống đáy vực.

Đây là một mật thất.

Hấn định làm gì?

Bức tường sau lưng tự đóng lại, tất cả chuyện này, hai năm rưỡi.

Trong mật thất tất cả đều có đầy đủ, là một căn phòng xa hoa tinh xảo. Chiếc giường rộng rãi chỉnh tề trống không.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp cuối cùng cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt hấn. Nhưng Vân Yên ở trong lòng hấn không dám nhìn, bên tai đều là tiếng ong ong. Nàng chỉ cảm thấy tầm mắt của hấn dừng lại trên khuôn mặt nàng, chưa hề rời đi. Cảm giác nóng rực như lửa đốt trên gò má khiến nàng khó hít thở nổi.

Nhưng chiếc giường này làm nàng không còn chút sức lực nào cả. Bản thân nàng không sao kiềm chế được mà run lên bần bật. Nàng muốn kêu lên, nhưng cổ họng giống như bị mắc xương cá. Nàng kêu lên thì ai có thể nghe thấy? Tứ gia của nàng càng không thể.

Dận Tự tựa hồ cảm nhận được cơ thể nàng đang run lên, hần khẽ cười một tiếng rồi bế nàng vào trong màn trướng, nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường rộng lớn.

Khi họ nhìn thẳng vào nhau, khuôn mặt cả hai đã không thể né tránh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 116: Vết Thương Của Dận Tự

Dận Tự ngồi trên giường, dung mạo hắc dưới ánh đèn vàng ấm áp hiện lên góc cạnh, ánh sáng tỏa ra giống như vàng ngọc châu báu, nét đẹp không giống người phàm. Ánh mắt hắc sâu thẳm hút hồn người nhìn. Khóe môi hơi nhếch lên, người khác không cách nào đoán được cảm xúc thật sự của hắc.

Khi bàn tay hắc xoa nhẹ đầu gối Vân Yên, Vân Yên sợ hãi muốn né tránh. Nhưng động tác không còn chút sức lực nào, giống như một đứa trẻ đang cáu kỉnh. Tốn công vô ích lại còn bị hắc giữ chặt hai chân lại.

Vân Yên run sợ nhìn hắc, kìm nén tiếng thét đã đến bên môi. Hắc làm một động tác giống hệt với Dận Chân, khiến nàng không thể tiếp nhận nổi. Nàng ép trái tim đang đập điên cuồng của mình phải bình tĩnh, thật sự bình tĩnh lại.

Đêm nay, nàng đã phải đối mặt với quá nhiều chuyện. Nhưng khi nàng còn chưa kịp bình tĩnh lại, đôi môi hắc đã ập xuống.

Vân Yên sợ hãi ngửa người về phía sau, dùng hết sức mình tránh xa môi hắc. Nhưng không có tác dụng, khi lưng nàng chạm tới đầu giường, môi hắc đã điên cuồng chiếm đoạt.

Cuối cùng hắc cũng có được nụ hôn thứ nhất.

Môi Dận Tự rất lạnh, mang theo hương bạc hà thoang thoảng, không nóng hổi giống như môi Dận Chân. Huynh đệ họ một người thì ngoài nóng

trong lạnh, một người ngoài lạnh trong nóng. Nếu chưa từng bị hai người hôn thì không thể biết được.

Nhưng Vân Yên không có lòng dạ nào để cảm nhận, đầu óc nàng dường như đã trống rỗng. Môi nàng bị hấn cắn mút không thể nào giãy ra khỏi, khuôn mặt hoàn mỹ của hấn áp sát khuôn mặt nàng, răng nàng cắn chặt lại, cả cơ thể đều đang run rẩy, tay chân mềm oặt, giãy dụa chỉ như châu chấu đá xe.

Nụ hôn của Dận Tự hoàn toàn không giống với vẻ ngoài nhã nhặn ôn hòa lúc bình thường của hấn, nó mãnh liệt và ngang ngược. Đây mới đúng là bản chất của hấn. Hấn không ngừng tấn công hàm răng nàng, bàn tay bóp mạnh hai má, mạnh mẽ mở hàm nàng ra.

Lưỡi cuối cùng cũng đạt được mục đích tiến sâu vào, giống như mở được kho báu mà mình ngày đêm mong chờ. Lưỡi Vân Yên bên trong, bị hấn cuốn chặt và hút hết không khí, nàng sợ hãi né tránh. Nhưng hấn mạnh mẽ điên cuồng biến nụ hôn càng lúc càng nóng bỏng, môi lưỡi hấn như được bôi thuốc mê, đầu lưỡi linh hoạt và ngang tàng. Băng và lửa cùng giao hòa, chiếm đoạt mỗi góc ẩm ướt, mỗi phần thịt mềm mại trong khoang miệng nàng, cổ họng hấn phát ra tiếng thở gấp nặng nề, hơi thở lan tỏa khiến người khác không thể kháng cự.

Ai biết rằng, một người đàn ông tuấn tú nhã nhặn ôn hòa như vậy, nhưng khi hôn lại cuồng nhiệt đến thế.

Nàng càng ngày càng kiệt sức, hấn càng lúc càng tàn nhẫn.

Bàn tay bóp má nàng từ từ thả xuống, luồn vào mái tóc giữ chặt gáy nàng.

Đột nhiên Dận Tự hít sâu một hơi, dừng lại rời khỏi đôi môi nàng. Trên cánh môi hoàn mỹ để lại một vết răng rất sâu, máu từ chỗ đó chảy xuống.

Hắn không tức giận, ngược lại còn mỉm cười, ngón cái tay trái nhẹ nhàng lau cánh môi, rồi thè lưỡi ra liếm, nhìn vô cùng phong tình. Biểu cảm trên khuôn mặt lại rất chân thực. Có bao nhiêu cô gái dám cắn hoàng tử, ngấm lại quả thật khiến nàng lạnh sống lưng. Hắn không tức giận, hơn nữa còn rất bình tĩnh.

Nếu như nàng không cắn hắn, ngược lại hắn còn cảm thấy kì lạ.

Lòng bàn tay trái của Dận Tự phủ lên đầu gối Vân Yên, không kéo ra, chỉ nắm chặt mà thôi.

- Đau không?

Hắn nhẹ nhàng hỏi như vậy, khiến lòng máng nàng dựng đứng.

Rằng Vân Yên đã cắn sâu vào đôi môi hắn, chỉ có thể lắc đầu trong tiếng thở gấp gấp, trong lòng điên cuồng gào thét tên người ấy.

Dận Tự chậm rãi nhướn mày nhìn nàng, câu nói dường như được bay ra từ kẽ răng:

- Ở bên ta đáng sợ vậy sao? Tối nay nàng quỳ ngoài cửa cung vì lão Tứ không phải rất dũng cảm sao?

Đáy lòng Vân Yên siết chặt lại, đây là một câu hỏi không cần thiết phải có đáp án.

Giọng điệu tưởng chừng như bình tĩnh của hắn làm nàng có cảm giác như bị giày vò hành hạ. Hắn không nổi điên khi bị nàng cắn, thậm chí còn không mất hứng. Nhưng nàng không biết hắn sẽ trở mặt, nuốt chửng nàng vào bụng ở giây thứ bao nhiêu. Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, hơi thở lạnh lùng chỉ thuộc riêng về hắn dần lan ra, Vân Yên rõ ràng đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nàng không hiểu tại sao mỗi lần đối mặt với

Dận Tự đều phải đối mặt với nguy hiểm, hăn và nàng cùng chống lại đám sói. Nhưng hăn, còn đáng sợ hơn đám sói đó gấp nhiều lần.

Đáy lòng Vân Yên trong nháy mắt rồi bời, nàng biết mình đang ở trên giường hăn, sớm muộn gì cũng không còn chỗ nào để lùi lại. Ai có thể cứu nàng đây? Dù là Tứ gia, không biết bây giờ còn có thể đến cứu nàng không. Nàng còn xa lắm mới nặng bằng thế giới của chàng. Hoặc nói, nàng tựa như có một loại trực giác có thể hiểu được Dận Chân, bị động không bằng chủ động. Đi vào chỗ chết hoặc có lẽ vẫn còn một cơ hội sống.

- Bát gia.

Nàng bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn thẳng vào đáy mắt hăn, không hề né tránh, trong suốt và kiên cường.

- Ngài yêu Vân Yên sao?

Nàng không trả lời câu hỏi của hăn, mà hỏi ngược lại hăn như thế.

Nàng bỗng nói ra lời như vậy, giống như một quả pháo khó tưởng tượng nổi bất chợt khiến căn phòng trở nên yên tĩnh lại. Một câu hỏi xa lạ, Vân Yên cũng chưa từng hỏi Dận Chân điều này. Nàng là người tự mình biết mình như thế, là một nô tỳ nhưng lại chủ động hỏi một câu tự hạ thấp mình.

Trong từ điển của hăn liệu có chữ này sao?

Một người khôn khéo như Dận Tự khó có lúc sững sờ, dường như câu hỏi của một cô gái yếu đuối đã khiến hăn kinh ngạc. Nàng không van xin trong hoảng sợ như hăn đã dự liệu, mà chủ động hỏi hăn có yêu nàng hay không sao?

Nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, không đủ để làm con người hăn bối rối.

Đây là một câu hỏi không có câu trả lời, cũng không cần thiết phải trả lời.

Dận Tự bỗng nhiên nở nụ cười, đáp lại cũng rất nhanh và kiên quyết:

- Ta nói rồi, sớm hay muộn nàng cũng là của ta.

Vân Yên cũng mỉm cười, khoe môi mang theo cay đắng:

- Nô tỳ hiểu rồi.

Đầu mày Dận Tự bất giác hơi nhếch lên, trong lòng ít nhiều đã hơi khó chịu, cảm thấy nét mặt nàng vô cùng thô lương. Những người phụ nữ dùng chiêu lạt mềm buộc chặt hay ra vẻ thanh cao không phải hắn chưa từng thấy, nhưng chỉ Vân Yên, nhiều năm qua trong tim hắn nàng chưa bao giờ là loại người ấy.

Cả người Vân Yên cuộn tròn lại, ôm lấy cánh tay. Nàng cup mi xuống khiêm nhường nhẹ nhàng nói:

- Bát gia muốn nô tỳ hầu ngài ngủ phải không?

Câu nói thẳng thắn trực tiếp hoàn toàn không giống từ miệng nàng nói ra.

Ánh mắt Dận Tự trong phút chốc đóng băng, khoe môi hắn hơi chùng xuống sa sầm lại. Có lẽ dù một ai đó nghĩ ra cách gì cũng đều bị nàng đánh bại, hắn, Bát hoàng tử Ái Tân Giác La Dận Tự, cần gì phải đi ép buộc một đứa nô tài hèn mọn.

Hắn giam chặt người Vân Yên lại.

- Nàng cố tình!

Đúng vậy, nàng không xinh cũng chẳng đẹp, một nô tài quý gởi đến nửa đêm, gầy gò yếu ớt, đầu bù tóc rối, quần áo bụi bặm. Nhưng lại được một hoàng tử cướp về đưa cho một hoàng tử khác, được đặt trên một chiếc giường xa hoa, hẳn không chê nàng bẩn mà còn cưỡng hôn nàng, đến chính nàng còn cảm thấy ngán ngấm.

Dận Tự thuận tay vuốt ve cổ áo nàng, Vân Yên giữ chặt lấy tay hắn, sắc mặt không thay đổi, hơi mỉm cười.

- Không, từng câu Vân Yên nói đều thật lòng. Bát gia đã không yêu Vân Yên, vậy sao còn chờ nhiều năm vậy? Vậy là vì điều gì? Chẳng lẽ muốn lấy một con sâu cái kiến như nô tỳ để trao đổi với Tứ gia sao? Ngài không thấy khôì hài lắm sao?

Nàng cười nhẹ, giống như chỉ tùy tiện nói mấy câu mà thôi.

- Thế nhưng nô tỳ liễu yếu đào tơ, chẳng những không biết hầu hạ gia, mà trên người còn mang sẹo. Sợ Bát gia không vừa lòng lại kéo nô tỳ ra đánh đòn.

Khớp ngón tay Dận Tự đã trắng bệch, trái tim điềm tĩnh cũng không đập nhanh hơn khi bị nàng chọc giận. Hắn nhận ra nha đầu nàng bề ngoài thì có vẻ như không hoảng sợ, những chuyện lớn nhất ở thời điểm quan trọng nhất cũng có thể ép thánh nhân đến phát điên, lời nói và nét mặt của nàng luôn có thể chạm đến xó xỉnh trong đáy lòng hắn, một nơi mà hắn rất sợ người khác chạm đến.

- Lão Tứ không cho được nàng thứ gì đâu, nhưng ta có thể cho nàng mọi thứ. Sẽ không ai bôi nhọ được thân phận nàng, ta sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương đến nàng. Còn nàng, chỉ cần luôn ở bên ta.

Bàn tay Dận Tự từ cổ nâng gò má nàng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nghiêm túc nói.

Mắt Vân Yên cay xè, nước mắt bỗng nhiên tràn mi. Không hiểu tại sao, thật thật giả giả. Ai có thể cho nàng thứ nàng muốn?

Thứ lão Tứ không thể cho được, lão Bát càng không thể cho.

- Bát gia có thể cho nô tỳ thứ gì?

Khuôn mặt Vân Yên trắng bệch như tờ giấy nhìn hẩn, mím cười, nghẹn ngào hỏi.

Trái tim Dận Tự bỗng mềm trở lại khi dòng nước mắt của Vân Yên bất ngờ chảy xuống.

- Ngay cả khi cánh tay gãy trước đám sói nàng cũng không khóc, sao bây giờ đã sụt sùi rồi? Không sợ ta cười sao?

Ngón tay cái đeo nhẫn bạch ngọc của hẩn lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nàng.

- Ta chỉ sủng ái một mình nàng, cả đời không bỏ nàng, mấy ai có thể cho nàng vinh sủng muôn đời trong thiên hạ, ta cho nàng tất cả.

Sủng ái, đúng vậy. Hẩn là đàn ông thời đại này, có thể trao cho nàng lời hứa cao nhất. Những người như hẩn thề thếp đầy nhà, lời hẩn nói cũng coi như là tận lòng. Vinh sủng, sau khi Thái tử bị phế quả thật hẩn đã đạt được vinh sủng mong muốn, quyền lực ngày càng cao. Nếu nói vinh sủng muôn đời trong thiên hạ, có lẽ nào...

Vân Yên thoáng cau mày, không rõ đang suy nghĩ gì.

- Bát gia, tại sao lại là Vân Yên?

Tuy quen biết đã nhiều năm, nhưng thậm chí họ còn không được tính là “người quen”, nếu nói khoảng thời gian ở bên nhau dài nhất, có lẽ là khi

ở trước mặt đám sói. Nhưng tại sao hắn sống chết cũng không chịu buông tay.

Đôi mày Dận Tự giãn ra, chậm rãi đứng lên, nhưng không trả lời câu hỏi này. Không biết do nó không đáng để trả lời hay còn vì điều gì khác.

Thấp thoáng đâu đây tiếng điểm canh, canh bốn rồi.

- Hầu hạ ta lên triều nhé?

Dận Tự nhìn Vân Yên, đột nhiên nói.

Vân Yên ngẩn người, chậm chạp gật đầu, nhưng trong lòng đang run rẩy kích động bởi câu nói đó.

Khóe môi Dận Tự hơi chùng xuống, chân thật hơn so với ngày thường rất nhiều. Vân Yên từ từ duỗi hai chân ra, cố gắng muốn xuống giường được Dận Tự kéo trở lại, bế xuống đất. Suýt nữa nàng ngã nhào, được Dận Tự ôm chặt.

Cả người nàng kiệt sức, đôi chân tê rần như không phải là của mình. Nhưng nàng vẫn quật cường đứng lên giúp hắn mặc triều phục, trong ánh mắt Dận Tự ẩn chứa sự dịu dàng, trong nháy mắt thì tan biến.

Vân Yên cũng không nói gì, lặng lẽ cài cúc áo cho hắn, thành thạo vuốt phẳng những nếp nhăn trên bả vai. Khi đeo giày, Vân Yên vừa định ngồi xổm xuống thì lão đảo, được Dận Tự ôm chặt dìu lên.

Vân Yên sợ hãi đẩy hắn ra, tâm tình hắn cũng khá tốt, nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường lớn, rồi tự hắn ngồi xuống đeo giày.

- Nàng cả đêm không ngủ rồi, đi nghỉ trước đi, kết thúc buổi chiều ta sẽ về.

Vân Yên nín thở ừm một tiếng.

Dận Tự quay người lại, cúi đầu xuống làm Vân Yên giặt mình. Một nụ hôn nơi xuống ấn đường nàng.

Hắn nhếch khóe môi nói:

- Ta vốn không định để nàng hầu hạ, nhưng quả thật ta rất muốn.

Nói xong hắn liền đứng thẳng dậy, khẽ ho một tiếng, xoa nhẹ chỗ hơi sưng trên môi, chỉnh lại tay áo theo hình móng ngựa của bộ triều phục, nói ta đi đây.

Vân Yên nhìn hắn sờ vào một thứ đồ nào đấy trong cái giá trên tường, cánh cửa bí mật lại mở ra. Hắn quay đầu lại, nói nàng yên tâm ngủ đi, không có ai đến làm phiền đâu, trên bàn có một ít điểm tâm nếu nàng đói thì hãy ăn. Rồi hắn bước đi, cánh cửa bí mật lại khép vào.

Vân Yên nằm trên giường, tay nắm chặt đến mức trắng bệch, chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng lại hoàn toàn mà không thể lao ra.

Đột nhiên nàng giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, toàn thân xụi lơ. Căn phòng tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của nàng. Trái tim đang đập thành thạch diên cuồng, đầu óc trống rỗng. Môi lưỡi vẫn còn lại hơi thở của Dận Tự. Nhưng trong nhịp đập của trái tim, lại không ngừng thổn thức một cái tên khác.

Có trời biết, nàng đã chịu đựng thế nào. Trong bàn tay nàng hắn sâu những vết móng tay. Có lẽ nàng nên cảm ơn thời gian, cảm ơn Khang Hi, nếu như hắn không phải lên triều, liệu nàng còn có thể kiên cường chống đỡ được hay không? Thật may khi nàng rồi bù đắp thi thể này.

Từ trước đến giờ nàng chưa từng hiểu tâm tư suy nghĩ của hắn, cho đến hôm nay nàng càng không thể hiểu hoàn toàn. Độc sủng? Hắn đâu có thiếu một người phụ nữ như nàng để ngủ cùng? Làm nô tài bên người? Chỉ

dựa vào tướng mạo, nàng càng không xứng xách giỏ cho hắn. Chứ chưa cần nói đến những điều khác.

Thời gian là thứ vô cùng quý giá, lát nữa Dận Tự trở về, không biết giữa hai người là bầu không khí như thế nào. Vân Yên duỗi chân tay ra, loạng choạng bò dậy, đi đến trước giá đồ trên cánh cửa bí mật tìm một thứ gì đấy. Mặc dù biết nó rất khó tìm, nhưng nàng vẫn muốn thử xem.

Bên cạnh chính là Tứ phủ, quả là ông trời biết cách đùa người. Dận Chân có biết nàng đang ở ngay bên phủ nhà mình hay không?

Vân Yên sờ hết một lượt những vật trên giá, cánh cửa cũng không nhúc nhích gì. Mỗi giây mỗi phút của thời gian trôi qua, mồ hôi lạnh đã chảy ướt đầm lưng.

Thật ra dù nàng ra khỏi căn phòng bí mật này đi chẳng nữa, liệu nàng có thể ra khỏi thư phòng này hay không? Có thể ra khỏi Bát phủ hay không? Một người kỹ càng như Dận Tự chắc chắn sẽ không để lại cho nàng đường thoát thân.

Nàng quay người lại dựa lưng vào cái giá thờ hỗn hển, nghiêm túc quan sát xung quanh căn phòng. Bàn ghế, giường lớn, không có cửa sổ, không có một kẽ hở nào. Kín kẽ khiến nàng tuyệt vọng.

Nếu Dận Tự trở về, làm thế nào để nắm chắc trạng thái giữa hai người chính là vấn đề khó nhất. Nàng trốn được một giờ, nhưng chẳng lẽ trốn được cả đời sao?

Dận Chân và Dận Tường hiện giờ ra sao rồi? Tiểu Thuận Tử và các thị vệ vẫn ổn chứ? Nàng không cho phép mình suy nghĩ quá nhiều về những vấn đề này, cách duy nhất chính là tự cứu mình. Nàng nên nghĩ đến buổi tối, buổi tối thì làm sao? Nàng không ngại thơ cho rằng hắn sẽ dễ dàng buông tha cho nàng như vậy.

Dận Chân, chỉ có một người mà thôi.

Nàng chậm rãi dựa vào mép giường, vắt óc suy nghĩ cách để ngăn lại chuyện này. Nàng chột ngắc đầu nhìn bốn phía xung quanh, không tìm được một thứ đồ nào có đầu nhọn, ngay cả ấm trà tách trà cũng đều bằng gỗ. Thật sự nàng không thể không bội phục chủ nhân của căn phòng này.

Nhưng, ánh mắt nàng di chuyển tới cái tráp đựng điểm tâm trên bàn. Nàng đứng dậy chạy tới, mở nắp ra bắt đầu bẻ, nàng tốn rất nhiều sức, dùng chân ghè vào cạnh bàn, cuối cùng cũng đập vỡ tan cái nắp làm bằng gỗ. Mảnh vỡ nhọn hoắt, nhìn rất rõ ràng.

Vân Yên cầm chặt nó trong lòng bàn tay, sắc mặt trắng bệch hiện rõ sự quyết tuyệt.

Nàng giấu mảnh gỗ trong ống tay áo, để những mảnh vỡ còn lại xuống đáy giường. Bụng nàng rất đói, nhưng nàng không dám động vào điểm tâm. Nàng ôm đầu gối co tròn trên giường, đầu gác lên đầu gối, ngủ thiếp đi.

Bên ngoài phòng loáng thoáng có tiếng động, hình như Dận Tự đã về rồi.

Vân Yên ngồi trong góc giường, co rúm lại không động đậy, cho đến khi Dận Tự mở cửa phòng đi vào. Sắc mặt hần không tốt lắm, mang theo cơn tức giận âm u và hơi thở bị thương.

Vân Yên từ từ ngẩng đầu lên nhìn hần, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Ngài... làm sao vậy?

Dận Tự thu lại sắc mặt, cong môi nói:

- Không sao, nàng đã ngủ chưa?

Khóe môi hần có một nốt sưng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vân Yên lắc đầu không muốn nhìn môi hắn, khi hắn đến gần hơn nàng bất giác trở nên căng thẳng, sắc mặt càng lúc càng xấu hơn.

Dận Tự cau mày đi đến trước mặt nàng, nghĩ rằng nàng không vui vì bị nhốt.

- Không phải ta muốn nhốt nàng lại, thật ra, nàng ở trong thư phòng này nếu muốn đi đến bất cứ đâu, ta đều chiều theo nàng. Nàng chỉ cần nhớ một điều, Vân Yên trước đây đã biến mất, sau này nàng là người của ta.

Vân Yên cũng không đôi co với Dận Tự, chậm rãi ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng nói:

- Ngài... có phải trong lòng có chuyện gì không?

Dận Tự ngồi xuống bên giường, đưa tay ra nắm lấy tay nàng. Vân Yên sợ hãi rút về, lại bị hắn giữ chặt không buông.

- Đúng vậy, lát nữa ta phải bàn một vài chuyện ở thư phòng. Nàng ở đây nghỉ ngơi, bàn chuyện xong ta vào đây với nàng.

Người Vân Yên đã không còn sức lực, nghe thấy hắn nói từ “với nàng”, vô số nỗi sợ hãi bị khơi lại. Nàng không nói gì, quay đầu đi nhìn sang bên cạnh.

Dận Tự hình như cũng không để ý, hắn nắm bàn tay nàng đang đặt trong lòng bàn tay mình, như đang nhớ lại chuyện gì đấy.

- Năm đó ở bãi săn, tay nàng cũng nằm trong bàn tay ta thế này. Hồi đó, ta đã không muốn buông tay.

Vân Yên ngẩn người, ngược mắt nhìn hắn. Khuôn mặt hắn trong chớp mắt trở nên dịu dàng không giống với vẻ nguy trang, khiến tim nàng hồi hộp.

Dận Tự nhẹ nhàng mỉm cười nhìn nàng:

- Người khác còn tưởng nàng không giỏi ăn nói, nhưng ta biết không phải. Chờ bao nhiêu năm như vậy, chúng ta còn rất nhiều lời để nói, chờ ta bàn xong chuyện trở về.

Mỗi lần Dận Tự rời khỏi, hắn sẽ đặt một nụ hôn mạnh mẽ nhưng dịu dàng lên ấn đường Vân Yên. Hắn cũng chưa từng làm chuyện gì quá trớn, Vân Yên cũng hết cách.

Lần này Dận Tự ra ngoài không hề né tránh tầm mắt Vân Yên, dường như đang chứng minh lời hắn nói. Vân Yên có thể nhìn thấy hắn sờ vào một con kỳ lân bằng ngọc, xoay mỗi bên trái phải một cái.

Trong thư phòng loáng thoáng có mấy người đến, đóng cửa xong hắn bắt đầu bàn chuyện. Vân Yên chạy tới bên cạnh giá sách, dựa vào vách tường nghe không rõ lắm, không biết có liên quan tới chuyện Tứ gia hay không. Nàng suy nghĩ, lấy tách trà trên bàn áp vào tường, mơ hồ có thể nghe thấy một vài câu rời rạc. Chủ yếu là các từ liên quan đến Thái tử, Lăng Phổ (1), Hoàng A Mã. Khi nghe thấy từ “lão Tứ”, Vân Yên giật mình, dây thần kinh đập thành thịch, nhưng lại không nghe thấy điều gì khác nữa.

Vân Yên quay trở lại giường rồi ngồi xuống, cảm thấy mỗi giây mỗi phút trôi qua khiến nàng nóng ruột hơn. “Một ngày như bằng một năm” không đủ để hình dung tâm trạng nàng bây giờ, có lẽ phải là “một giây như bằng một năm”. Một buổi sáng từ lúc bị bắt đến đây, nàng nhanh chóng cảm thấy như đã trôi qua được nửa đời.

Cuộc nói chuyện đơn giản vào buổi sáng giữa nàng và Dận Tự chỉ là mấy lời nói lung tung, giữa họ, ai có thể nghe hiểu ai?

Tứ gia có biết nàng ở trong này không? Có đáng để chàng hi sinh đến cứu nàng không? Nàng thật sự không dám nghĩ mình phải làm thế nào để

thoát khỏi đây. Lần này Dận Tự bắt nàng lại, chắc chắn sẽ không thả nàng đi.

Mỗi giây mỗi phút thời gian đi qua, nàng cố gắng ngăn cơn choáng váng trong đầu, nhưng vẫn mơ mơ màng màng mê man, tâm trí lạc vào bóng đêm tối đen.

Trong bóng đêm ấy, nàng cướp đường mà chạy, tìm không ra hướng đi đến lối ra. Nàng khản giọng gọi Tứ gia Tứ gia, nhưng người xuất hiện lại là Dận Tự, nét mặt mang theo nụ cười vươn tay ra. Nàng hoảng sợ xoay người lại bỏ chạy, đầu chạm vào một lồng ngực, ngẩng đầu lên, vẫn là Dận Tự.

Khuôn mặt hắn có cả nụ cười và tàn nhẫn, hắn vuốt ve gò má nàng, chiếc nhẫn bằng ngọc Dương Chỉ lạnh lẽo trên ngón tay cái. Nói:

- Ta nói rồi, nàng sớm hay muộn cũng là của ta.

Vân Yên mở choàng hai mắt, giật mình tỉnh dậy trong cơn mơ.

Nhưng thứ khiến nàng càng hoảng sợ hơn, chính là khuôn mặt xuất hiện trước mắt nàng giống hệt như trong mơ.

Hắn trầm tĩnh lau mồ hôi lạnh trên trán nàng, chiếc nhẫn bằng ngọc trắng Dương Chỉ chạm lên da thịt, vô cùng chân thật.

Vân Yên cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt đầm chiếc áo mỏng, nàng cứ chăm chăm nhìn vào hắn như vậy, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường lớn, còn Dận Tự đang nằm bên cạnh nàng!

Tim Vân Yên run lấy bầy, thấy quần áo của cả hai người vẫn chỉnh tề, nàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ác mộng kinh khủng nhất cũng không bằng chuyện này, trong mơ gặp phải ác mộng, đến khi tỉnh dậy càng là cơn ác mộng kinh hoàng hơn.

Dận Tự nghiêng người cúi đầu xuống nhìn nàng:

- Mơ thấy ác mộng sao?

Vân Yên mở to mắt, vội vàng muốn ngồi dậy. Nhưng lại bị Dận Tự ôm chặt. Nàng hoảng sợ, bắt đầu đẩy hắn ra. Nàng sắp không chịu nổi, thật sự không chịu nổi nữa.

Dận Tự ôm chặt lấy eo nàng, kéo nàng vào lồng ngực mình.

- Nàng nhìn ta, nhìn ta thật kỹ. Nàng còn nhớ người năm đó phát hiện ra nàng trốn sau cây ngô đồng là ta không?

Vân Yên rớt cuộc cũng lơ mơ hiểu ra, cắn chặt môi không nói lời nào, hốc mắt đã bắt đầu cay xè.

Dận Tự cúi đầu hôn lên môi nàng, nàng lại giãy dụa, rồi lại bị giữ chặt. Hắn ôm bờ eo mảnh khảnh của nàng, dùng sức kéo nàng vào lồng ngực mình. Nụ hôn của hắn vẫn mạnh mẽ và triền miên như thế, hôn cho đến khi nếm được vị mặn chát trên môi nàng. Vết thương bị Vân Yên cắn trên môi hắn lại bắt đầu rỉ máu, nước mắt và máu hòa vào nhau trong khoang miệng.

- Nàng hãy nói với ta, trong tim nàng có lão Tứ hay không?

Dận Tự kìm nén không hôn Vân Yên, hỏi nàng.

Cơ thể Vân Yên run rẩy, rõ ràng đến mức Dận Tự có thể cảm nhận được.

- Khi này nằm mơ, nàng vẫn luôn gọi tên y.

Câu nói của Dận Tự đã biến thành lưỡi dao sắc bén, nguy trang dịu dàng nhưng từng con chữ đang rỉ máu.

Vân Yên nhắm mắt, để giữ cho nước mắt không tràn mi.

- Bát gia, cầu xin ngài thả nô tỳ ra. Ngài đâu có thiếu một con nô tỳ như tôi. Nô tỳ cầu xin ngài.

Cuối cùng nàng vẫn phải cầu xin hẳn, trong lý trí nàng biết cầu xin hẳn cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng hiện giờ cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Đặt cược ngăm của Vân Yên vẫn không thể thoát khỏi cơn thịnh nộ của Dận Tự. Nhanh như chớp hẳn kéo nàng lên, mắt khóa chặt vào nàng:

- Nàng biết không? Sáng nay y đã nhìn thấy vết thương trên miệng ta rồi, vẫn lạnh lùng thế thôi. Nàng cho rằng y không nghĩ đến chuyện nàng ở chỗ ta sao? Nhưng hiện giờ y sẽ không vì nàng mà gây chuyện với ta đâu, bởi vì sao, vì nàng chẳng qua chỉ là một nô tài mà thôi.

Hẳn nham hiểm cảnh báo Vân Yên, muốn khoét đi cái tên Dận Chân trong tim nàng.

Vân Yên mỉm cười, nụ cười mặn mòi nước mắt. Nàng chậm rãi ngồi xõm xuống, nét mặt bình tĩnh nhưng thê lương.

- Nô tì tạ ơn Bát gia đã cảnh báo, Vân Yên vốn cũng không có bất kì tư tưởng không an phận nào. Đối với Tứ gia hay đối với ngài, đều như nhau. Nô tỳ là nô tài của Tứ gia, ở trong phủ Bát gia có thể biến thành người có thân phận cao quý được hay sao?

Vân Yên mĩa mai ghen ngào nói.

- Nô tỳ chẳng qua chỉ là một nô tài mang tội tịch ở Ninh Cổ Tháp, tướng mạo lại xấu xí. Như Cửu gia đã nói, nô tỳ chính là con chuột bẩn thỉu sống trong cống ngầm, dưới chân đầy bùn đất. Nào có ý nghĩa gì đối với Tứ gia, đối với Bát gia càng là như vậy. Nô tỳ không biết mình có đức hạnh gì mà lọt vào mắt xanh Bát gia, nô tỳ chỉ có một cơ thể chẳng chịt vết thương, nào dám nói đến sủng ái? Nô tỳ không biết trước đây đã đắc tội gì với Bát gia mà ngài nhớ mãi không quên, ngài rút cuộc tại sao không thả nô tỳ ra?

Nàng nói xong một câu dài, nước mắt cũng tí tách rơi xuống tấm đệm trên giường.

Dận Tự cắn chặt răng nhìn nàng, đôi mắt tuyệt đẹp dần dần ửng đỏ, càng làm nổi bật khuôn mặt diễm lệ.

Hắn cũng muốn biết tại sao, nhưng trên đời này lấy đâu ra nhiều tại sao đến thế?

Hắn muốn nàng. Không thể thiếu được nàng.

Hắn đã lấp liếm đi sự thật, trực giác hắn nhìn ra vẻ lạnh lùng của lão Tứ chỉ là đang ngụy trang, giây phút khi y nhìn thấy khóe môi hắn, đồng tử co lại lóe lên sắc bén, giống như khơi lại nỗi đau trong lòng. Thật ra, khi hắn nhìn thấy nàng vì lão Tứ mà quỳ trước cửa cung, tâm trạng chẳng phải là vậy sao? Hắn không thể tạo cơ hội dù chỉ nhỏ nhoi cho lão Tứ, tuyệt đối không.

- Nàng muốn ta thả nàng đi để trở về bên y, đúng không?

Dận Tự nắm cầm lấy hai tay nàng, nắm thật chặt.

- Nàng khóc thành thế này là vì ai? Nàng nghĩ nàng có cơ hội rời khỏi ta sao?

Trong mắt hắn không biết đang chứa đựng điều gì, giống như cơn hồng thủy dữ dội tạt vào mặt. Trong căn phòng này, không biết đang là sáng tỏ hay đêm đen, chỉ có ánh sáng của ngọn nến vàng đục chiếu rọi đồng tử hắn, đập động lòng người.

Vân Yên vừa chạm tới ánh mắt hắn, giống như bị chọc thủng, muốn thoát khỏi vòng tay hắn, muốn chạy khỏi chiếc giường này.

Nhưng nàng sao có thể chạy thoát được? Chiếc giường rộng lớn, còn chưa kịp bò tới mép giường, đôi tay mạnh mẽ của người đàn ông kia đã kéo eo nàng lại, đè lên người nàng.

Mái tóc đen của nàng xõ tung, rơi xuống mép giường. Môi đã bị hắn cắn, bắt đầu hôn điên cuồng.

Nụ hôn này không giống với hai nụ hôn trước, mang theo một mùi hương nồng nàn.

Hắn mãnh liệt và say mê quấn lấy lưỡi Vân Yên, lấy đi chất lỏng ngọt ngào trong khoang miệng nàng, chiếm đoạt toàn bộ hơi thở của nàng, khiến nàng không thể không nhận không khí hắn đưa đến. Bàn tay nàng cũng bị hắn giữ chặt áp trước ngực, ngón tay mảnh khảnh gập lại trắng bệch.

Dận Tự vừa hôn nàng, vừa không ngừng vân vê ngực nàng, nơi đó trái tim đang đập dồn dập. Vân Yên kêu lên thành tiếng trong miệng hắn, đánh vào bả vai hắn muốn thoát khỏi bàn tay kia. Nước mắt rơi xuống, van xin “Bát gia, đừng”. Nhưng gò bồng đào mềm mại cách một lớp áo đã nằm trọn trong lòng bàn tay hắn, hắn kích động giãy vò. Cách lớp áo mỏng, hắn dùng ngón tay cái khiêu khích nụ hoa yêu kiều dựng đứng.

Từng cơn run rẩy đáng sợ ập đến, Vân Yên dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình để đá hắn ra, nhưng nhanh chóng dùng đùi đè đầu gối nàng lại, bàn tay trượt xuống cưỡng ép kéo tách hai chân nàng ra.

Cảm giác nóng hồi cứng rần áp xuống giữa hai chân Vân Yên, tim nàng co rút lại trong sợ hãi, hai má lạnh rồi chuyển qua nóng. Trong lúc tay hấn kéo đùi nàng ra, nàng cũng chạm tới thanh gỗ sắc bén trong ống tay áo. Khi hấn phân tâm, nhanh như chớp nàng hoảng loạn đâm vào bả vai hấn, hấn chặn được, mảnh gỗ đâm xuyên qua lòng bàn tay.

Dận Tự không ngờ nàng giấu vũ khí, Vân Yên cũng không ngờ, nàng lại đâm sâu đến thế. Máu trào ra, nhìn rất chói mắt.

Nhưng nàng không quan tâm, nàng ra sức đẩy hấn ra, ngã xuống từ trên giường, cực kì nhếch nhác.

Dận Chân nắm chặt bàn tay đầm máu, khuôn mặt càng bình tĩnh hơn. Hấn nhìn miệng vết thương, nhổ mảnh gỗ ra, máu tươi tuôn ra xối xả.

Hai bên thái dương Vân Yên cũng bị bầm tím, chân tay đều bị trầy da. Nàng nhếch nhác bò dậy lao đến cánh cửa bí mật, xoay con kỳ lân bằng ngọc, cửa mở ra!

Nàng mặc kệ tất cả muốn chạy ra ngoài, đôi chân mềm oặt dường như không chống đỡ nổi nữa. Cuối cùng nàng chạy ra khỏi mật thất, nhưng nhanh như chớp bị Dận Tự đuổi phía sau kéo ngã.

Hai người cùng ngã trên tấm thảm trong phòng ngoài, Vân Yên vùng vẫy vì không còn lối thoát. Chính bản thân nàng còn cảm thấy giật mình và sợ hãi, cả đời này nàng chỉ làm thương một người, chính là người toàn thân đều nhuộm máu này.

Cổ họng Vân Yên bật lên tiếng khóc nghẹn ngào, nàng nằm trên mặt đất không ngừng gọi tên hấn, cầu xin hấn. Máu trên bàn tay hấn rơi xuống người nàng, môi hấn vẫn cố chấp chiếm lấy môi nàng, hôn nàng đến nghẹt thở. Nàng khóc nức nở, không dám động vào bàn tay hấn. Hoảng loạn nói, Bát gia ngài bình tĩnh lại được không, xin ngài, xin ngài đừng làm vậy.

Bên ngoài cửa bỗng nhiên có người đến bấm báo, Dân Tự không cần nghe liền trực tiếp trầm giọng quát:

- Cút!

Hắn không nói gì kéo cổ áo nàng xuống, chiếc yếm màu đỏ trước ngực lộ ra một nửa, đường cong mềm mại làm nổi bật làn da trắng như tuyết ở cổ, kích thích khí huyết sôi trào.

Vân Yên sợ hãi muốn che ngực mình đi, nhưng bị hắn giữ chặt. Bầu ngực nằm trọn trong lòng bàn tay nóng rực của hắn, không đến vài lần giây vò, qua bàn tay nhào nặn của hắn, nụ hoa đã dựng đứng, hơi lồi lên dưới chiếc yếm, mang lại cảm giác kìm nén và mê hoặc.

Dân Tự đè chặt đôi tay nàng đang vùng vẫy, kìm lòng không đậu vùi đầu vào ngực nàng, cách lớp áo yếm hôn liếm lên nơi ấy.

Từ trong cổ họng Vân Yên bật ra tiếng rên rỉ như tiếng kêu của những con thú nhỏ, tiếng khóc ngắt quãng, đôi môi cắn chặt vào nhau. Ngay cả Dân Chân cũng chưa từng thô lỗ như vậy.

Trong cơ thể là những con sóng đáng sợ đang cuộn trào, hoảng sợ và run rẩy bao trùm lấy nàng, hắn dùng lưỡi liếm nụ hoa qua lớp áo yếm, bỗng nhiên cắn chặt lấy, Vân Yên sợ hãi khóc không ngừng.

Dân Tự nhìn dòng nước mắt tuôn ra từ đôi mắt đang nhắm nghiền, mái tóc đen xõa tung, gò má đã phồng hồng, khiến hắn muốn nuốt chửng nàng vào bụng.

Trong cơn kích tình, khuôn mặt hắn vẫn xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, trong đôi mắt rực rỡ dập dờn sóng tình mãnh liệt, hơi thở gợi cảm, trộn lẫn mùi tanh của máu, vô cùng kích thích các mạch máu.

Hắn vừa hôn nàng, vừa không kiềm chế được kéo dây áo yếm sau cổ ra, bất ngờ chạm tới miếng ngọc bội ấy.

Hai chữ trên miếng ngọc bội biến sắc mặt hắn hung tợn trong nháy mắt.

Dận Chân.

Đây là lệnh bài bằng ngọc tùy thân của chàng, nhưng nó lại được gài trước ngực nàng.

Không nói cũng rõ ràng.

Khi Vân Yên nhận ra ánh mắt hắn đã thay đổi, cũng giật mình bởi trước ngực trống rỗng. Hắn nắm chặt ngọc bội của Dận Chân, sắc mặt vô cùng đau đớn và đáng sợ, nàng cảm thấy như mình đã đánh mất thính giác.

Trời đất quay cuồng.

Vân Yên nằm trên mặt đất bỗng nhiên bị hắn bế hẳn ngang lên, quần áo nửa khép nửa mở hỗn loạn, hắn nhanh chóng quăng nàng lên chiếc giường lớn trong căn phòng bên ngoài.

Nàng bị ngã, hoa mắt chóng mặt, vùng vẫy muốn bò lên. Nhưng khi nhìn bên ngoài tấm màn, là cảnh tượng đáng sợ nhất.

Dận Tự vừa nhìn nàng vừa cười thắt lưng ngọc trên eo, đầu cũng không ngoảnh lại trở tay kéo tấm màn xuống.

Biểu cảm trên khuôn mặt là điên cuồng mà vẫn bình tĩnh, xinh đẹp đến mức khiến nàng không rét mà run.

Chiếc màn giống như tấm rèm sân khấu trong phút chốc đóng vào, nỗi sợ hãi trong trái tim Vân Yên trào dâng đến mức cao nhất, như chục chò

bùng nổ. Nàng muốn bắt chấp tất cả mọi thứ chạy ra, nhưng lại phát hiện mình làm gì còn đường mà chạy.

Hắn nhào đến, ép nàng nằm dưới thân mình.

Vân Yên khóc khản cổ, dùng chân đá hắn nhưng vô dụng, giống như một con châu chấu tốn công vô ích đánh trả nhưng hắn vẫn làm càn. Hắn đè giữa hai chân nàng, tàn bạo nóng bỏng.

Dận Tự bắt lấy cẳng chân nàng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏ bên tai nàng:

- Y đã chạm vào nàng chưa?

Vân Yên khóc càng dữ dội hơn:

- Chưa, chưa, cầu xin Bát đừng làm như vậy!

Cho đến giờ phút này, không có người phụ nữ nào có thể nghĩ ra đối sách gì, nỗi kinh hoàng trong bản năng đã áp đảo tất cả.

Nhưng bàn tay đang kéo quần nàng xuống chỉ hơi dừng lại, rồi lại thô lỗ tiếp tục. Bắp đùi thon thả trắng nõn hiện ra, chỉ còn lại quần lót, bàn tay nóng hổi của hắn ấn vào.

- Nàng nhớ rõ đây, về sau gọi ta là Dận Tự, cả đời này nàng là người phụ nữ của ta. Ta tuyệt đối sẽ không thả nàng đi!

Khi hắn đè bắp đùi nàng xuống, khi bàn tay hắn kéo quần nàng ra, Vân Yên cảm thấy giống như một bộ phim quay chậm, nàng là con cá giầy chết trên thớt, mở to mắt há to mồm mà không kêu nổi một tiếng nào, sợ hãi đến mức tuyệt vọng.

Dận Chân! Dận Chân! Dận Chân!

Trong đầu nàng điên cuồng gào thét một cái tên, thế nhưng chàng không nghe thấy.

Nàng dường như đã mất đi thị giác và thính giác, ngay cả tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, bên tai là những tiếng ong ong, hình như có ai đó đang đập cửa.

Tất cả xúc giác chỉ còn lại bàn tay đang đè chặt dưới đùi nàng, mang theo cả máu ấm ướt nóng rẫy.

(1) Lăng Phổ: Đại thần triều Thanh, nhậm chức tổng quản phủ nội vụ trong thời gian Khang Hi ở ngôi. Vợ ông là nhũ mẫu của Thái tử Dận Nhưng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 117: Lời Thề Chân Vân

Vân Yên biết, đang chờ đón nàng là vực thẳm muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nàng tuyệt vọng, nhưng lúc này lại vang lên tiếng ầm ầm bởi cánh cửa bị đá ra.

Vân Yên không nhìn rõ là ai, chỉ nghe thấy tiếng thét khàn khàn trầm thấp từ xa xôi bay tới:

- Lão Bát!

Trong nháy mắt, sức nặng trên người nàng di chuyển, tiếng năm đấm lao xuống cảm hẳn rõ ràng dị thường, đáng sợ hơn nữa là tiếng lưỡi kiếm xé toạc bầu không khí.

Khuôn mặt nàng luôn mong đợi đến mức trái tim đau đớn xuất hiện mơ hồ trước mắt nàng, khi đôi mắt đỏ như máu nhìn thấy quần áo rách nát của nàng, trong mắt là cảm xúc vô cùng đáng sợ không biết tên, hốc mắt đã hơi trũng xuống.

- Dận Chân.

Vân Yên nói không thành tiếng, chỉ còn dòng nước mắt từ khóe mi lăn xuống, càng chảy càng nhiều. Hai chữ duy nhất mỗi giây mỗi phút nàng đều gào thét, lại không ngờ, chàng thật sự đến rồi. Sau tất cả hỗn loạn, chỉ còn lại tiếng hít thở yếu ớt và bóng tối ầm vang.

Mí mắt Vân Yên không mở nổi, nàng chỉ có thể nghe thấy âm thanh khi gần khi xa, khi dài khi ngắn. Nàng không biết Dận Chân và Dận Tự đang làm gì, vì nàng đã ngất lịm đi.

Dận Chân mặc lại quần áo cho Vân Yên, lấy áo choàng của mình bọc chặt lấy nàng. Khi được bế lên, nàng mới khôi phục lại một chút tri giác.

Nằm trong lòng Dận Chân, Vân Yên bỗng nhiên cất tiếng nói yếu ớt, giọng thì thào khản đặc:

- Ngọc... Dận Chân... Ngọc.

Dận Chân rung động, nhìn thấy miếng ngọc bội viền đỏ bị rơi ra lẻ loi nằm bên một góc gối trên giường, trên chữ Dận ở dưới cùng còn dính một chút máu. Chàng cầm ngọc lên đặt vào lòng bàn tay Vân Yên. Ngón tay trắng bệch gần như trong suốt của nàng nắm chặt lấy nó. Nàng cuộn tròn người trong ngực chàng, lúc này chàng mới chậm rãi đứng lên bước ra khỏi tấm màn.

Mắt nàng khép hờ nhìn thấy Dận Tự đang đứng phía xa xa, dáng người thẳng tắp, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn chăm chăm vào bọn họ, dường như muốn xuyên qua cả xương máu của nàng, đôi môi hằn trắng bệch không còn giọt máu. Trong nắm tay đặt bên người không biết có thứ gì, nhưng rõ ràng đang run rẩy. Xung quanh bừa bãi lộn xộn, bầu không khí vẫn còn lại mùi máu tanh. Khi nàng chạm tới ánh mắt hắn, cơ thể bỗng nhiên run lên bần bật, bàn tay đang ôm lấy nàng càng siết chặt hơn.

Trên khuôn mặt u ám đến cực điểm của Dận Chân còn mang theo cả sự tiêu điều, hận thù và tức giận điên cuồng trong người, những suy nghĩ khát máu đang quần quanh găm giữ trong lòng chàng, sự nỗ lực kiềm chế ngay cả Vân Yên cũng cảm nhận được rõ ràng. Nhưng bàn tay đang ôm nàng vẫn ấm áp và vững chắc như thế.

Chàng lạnh lùng kiểm chế nhật kim bài lên, không nói không rằng, bắt đầu tuyên đọc khẩu dụ, khiển trách Dận Tự chậm chạp, lệnh cho hắn không thể lần nữa, lập tức vào cung Càn Thanh nghị sự.

Khi cửa phòng được mở ra, Vân Yên nhìn thấy Dận Tự hơi hé miệng, nhưng nàng khép mắt lại.

Trên đường đi, Vân Yên luôn nhắm mắt co rúc trong lòng Dận Chân, chiếc áo choàng đen của chàng che đến tận gò má nàng, nàng không biết đường đi ra ngoài sẽ gặp những ai, nhưng nàng mặc kệ tất cả, nàng chỉ biết rằng người đàn ông này sẽ bảo vệ nàng, dù cho đồng sinh hay cộng tử. Nàng vô thức níu chặt lấy vạt áo chàng, nước mắt đã khô, chỉ còn lại vị chát.

Ngay cả trời đất cũng mờ mịt. Thứ duy nhất còn rõ ràng là nhịp tim mạnh mẽ, cùng với cánh tay vững chãi của chàng.

Vân Yên không biết họ đang đi đâu, cũng không quan tâm. Giờ phút này, nàng đã nhận được cảm giác an toàn vững vàng nhất trong cuộc đời.

Dận Chân ôm Vân Yên về Tứ phủ, không đi từ cửa chính, mà từ cửa phụ phía sau về thẳng đến hậu viện Tứ Nghi Đường.

Vân Yên không nhìn rõ màu đỏ trước mắt, màu đỏ bao phủ cả trời đất.

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ rằng, đây là ảo giác.

Chàng bế nàng vào Tứ Nghi Đường, nàng nghe thấy tiếng bận rộn của những người xung quanh. Chàng vẫn ôm nàng lặng yên không nói gì, chỉ lát sau đưa nàng vào phòng tắm mờ khói, đặt nàng lên chiếc giường nhỏ, tự tay chậm rãi cởi áo choàng cho nàng...

- Yên...

Khi nàng nghe thấy tiếng gọi bên tai, mới biết giọng Dận Chân đã khàn đến thế.

Và cũng là lần đầu tiên chàng gọi nàng là “Yên”.

Nàng khẽ mở mắt, dùng toàn bộ sức mình nâng tay lên muốn vuốt ve gò má chàng, mỉm cười với chàng. Dận Chân ôm chặt nàng, đầu vùi vào hõm vai, xúc cảm nóng bỏng mơ hồ thấm vào cổ.

- Đừng nhìn...

Vân Yên yếu ớt nghẹn ngào trong lồng ngực chàng, người khẽ run lên, cho dù ý thức không tỉnh táo, nàng vẫn biết dấu vết trên người mình xấu xí đến nhường nào.

- Đừng sợ, ta không nhìn.

Dận Chân nhắm mắt nhẹ nhàng cởi bộ quần áo đã rách bươm cho Vân Yên, giống như nàng là một món đồ bằng sứ, chỉ cần dùng sức một chút sẽ vỡ tan tành. Ngón tay chàng hơi run rẩy, nhưng vẫn ấm áp và vững vàng.

Vân Yên nhắm hờ hai mắt, hốc mắt bắt đầu cay xè, thế giới trước mắt trở nên mờ lung. Nàng dựa vào ngực chàng, lần đầu để mặc chàng cởi áo cho mình.

Bàn tay chàng luồn sau gáy Vân Yên nhẹ nhàng kéo dây buộc ra, áo yếm rơi xuống, hai núm hoa mềm mại nhút nhát đứng thẳng. Dây buộc quần lót trên eo được tháo xuống, toàn bộ nơi nữ tính nhất trên cơ thể đều lộ ra trong không khí, Vân Yên co người lại tựa vào lồng ngực rộng lớn của chàng.

Bắp đùi trần trụi trắng bệch gác lên khuỷu tay chàng, bên trên vẫn còn vết máu đã khô. Ngón chân xinh xắn nhỏ bé co quắp lại trong vô thức, bộ

triều phục màu tím bằng tơ lụa cọ xát lên da thịt Vân Yên, lạ lẫm nhưng thân thiết.

Chàng xắn tay áo bế nàng lên, nhẹ nhàng thử độ nóng của nước trong thùng, rồi chậm chậm đặt nàng vào trong đó.

Nước nóng thấm vào từng lỗ chân lông của Vân Yên, giống như đôi tay mềm mại vỗ về đau đớn và nỗi sợ của nàng. Khuôn mặt Dận Chân trong làn khói trở nên mờ ảo, chàng khẽ dùng ngón tay luồn vào mái tóc dài, giúp nàng gội đầu, tuy vụng về nhưng vô cùng nhẫn nại.

Vân Yên hơi hé mắt ra nhìn chàng, trong phút chốc không phân biệt nổi đây là hiện thực hay giấc mơ, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống.

Dận Chân vừa dùng ngón tay im lặng giúp nàng lau nước mắt, vừa dùng khăn dịu dàng giúp nàng tắm rửa. Nàng vẫn dựa nửa người vào lòng chàng, vạt áo trước của bộ triều phục cũng đã ướt đẫm, thấm hết những giọt nước trên làn da Vân Yên, chất vải chuyển thành màu sậm.

Vân Yên mơ mơ màng màng được bế khỏi phòng tắm, đặt trên một chiếc giường rộng lớn, cả người đã chuyển thành màu hồng nhạt. Nàng không biết chàng giúp mình mặc quần áo như thế nào, đôi tay ấy vụng về và lóng ngóng. Quần áo phức tạp, dường như nàng đã ngủ thiếp đi. Chàng đặt một nụ hôn lên môi nàng, nhỏ giọng thì thầm bên tai:

- Nàng ngủ đi, ta quay trở lại ngay.

Vân Yên giống như rơi vào một đám mây bông bồng, cuối cùng cũng trở về với thế giới ấm áp. Chiếc giường lớn rất mềm rất ấm, mùi đàn hương quen thuộc vẫn vút quanh đây, là mùi hương luôn thường trực trên cơ thể chàng, tựa như đôi tay chàng vẫn luôn ôm chặt lấy nàng.

Dường như nàng đã trải qua một giấc ngủ ngắn ngủi mà cũng dài đằng đẳng, không còn sợ hãi, không còn đau đớn, chỉ còn sự yên tâm như ở

trong mây.

Người đàn ông đó mặc bộ quần áo màu vàng, đứng trước cung điện nguy nga đưa tay về phía nàng, mỉm cười với nàng. Rõ ràng, đó chính là chàng.

Nàng tỉnh lại.

Đập vào mắt Vân Yên, là một màu đỏ.

Giường màu đỏ rực, màn màu đỏ rực. Trời đất là một màu đỏ rực.

Vân Yên ngồi dậy mà không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Và rõ ràng nàng đang mặc giá y tân nương cũng màu đỏ rực!

Nàng cúi đầu nhìn những viên ngọc tuyệt đẹp rực rỡ khảm trước ngực áo mình, đường thêu màu vàng càng làm nổi bật lên ánh sáng lấp lánh rạng ngời của nó. Trên vạt váy lộng lẫy là những chiếc cúc cài tinh xảo, tay áo gồm ba lớp ba viền, mũi thêu tỉ mỉ, viền chỉ vàng ở mép, màu sắc tuyệt đẹp độc nhất vô nhị, khi sờ vào có cảm giác đang sờ lên làn da mỹ nhân, mềm mại như tơ.

Ngọc bội bằng ngọc Dương Chi ấm áp được gài trước ngực nàng, chiếc yếm màu đỏ thêu chỉ vàng che đầy bầu ngực mềm mại bên dưới, còn cả quần lót, áo ngoài...

Bộ quần áo hết sức vừa vặn và hợp với nàng.

Màn hi màu đỏ rực buông xuống như trong giấc mơ kì ảo, Vân Yên không biết mình đang ở đâu, là hiện thực hay vẫn trong mơ?

Hiện thực là mơ, chạm nhẹ một cái sẽ vỡ tan.

Mơ là hiện thực, dù xua thế nào cũng không đi.

Khi tim nàng đang đập loạn xạ, một bàn tay đeo nhẫn ngọc vén tấm màn hỉ lên. Vân Yên ngẩn ngơ ngồi trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào người đến...

Những giọt nước trên mặt Dận Chân vẫn chưa khô, một giọt nước từ sườn mặt chàng chậm chậm chảy xuống cằm. Trên người chàng mặc bộ hỉ phục màu đỏ, thêu chỉ vàng, nhìn rất hợp với Vân Yên, hình con mãng xà uốn lượn nhìn rõ ràng ngang ngược nhưng lại có không khí vui mừng. Phía sau chàng, sương khói lượn lờ, chàng anh tuấn đến nỗi khiến người khác không dám nhìn thẳng. Hít thở của người nhìn dường như ngừng lại, dáng vẻ mặc hỉ phục của người đàn ông này đẹp hơn như bất cứ lần nào trước đây.

Đôi mắt đã thu hút biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ nhìn nàng như vậy, chiếu rọi trời đất phai màu.

Hai người đều không nói gì, nhìn nhau rất lâu, Dận Chân ôm chặt nàng trong lồng ngực mình.

Chỉ có cái ôm thật chặt, cảm nhận hơi ấm của nhau, chân thực quá, ấm áp quá. Ngay cả ôm họ cũng run rẩy, dùng toàn bộ sức lực mình có, hận không thể hòa tan mình vào xương cốt, máu thịt, linh hồn người ấy.

Trái tim Vân Yên căng ra mà không có bất cứ suy nghĩ nào, nàng ôm chặt lấy eo Dận Chân, cả người đều dựa vào người chàng, nàng véo lòng bàn tay mình, cảm thấy đau nhói.

Hai người từ đầu đến cuối không ai mở lời, nàng giống như một kẻ may mắn được kéo trở về từ ranh giới cái chết, tham lam sự an ủi không cần phải nói thành lời này.

Không rõ đã ôm nhau bao lâu, Dận Chân chậm rãi buông nàng ra. Nhẹ nhàng hôn lên lông mày nàng, nhìn vào mắt nàng, rồi bế nàng từ trên

giường lên. Vạt váy giá y đỏ như lửa trùm lên khuỷu tay chàng, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

Nhẹ nhàng vén tấm màn màu đỏ ra, Vân Yên mới nhìn thấy bên ngoài.

Nơi này chính là mật thất Phật đường!

Nhưng chỗ này đã biến thành phòng hỉ, chiếc giường, quả cầu lớn màu đỏ. Giấy cắt màu đỏ, còn có cả kết Cửu Châu. Đệm cói màu đỏ... và cả bàn hỉ màu đỏ, giá nến long phượng, tất cả chìm trong biển đỏ.

Duy chỉ có ba bức chân dung màu vàng vẫn tĩnh lặng nằm trên tường, Phật Hoan Hỉ vẫn yên tĩnh ngồi trên bàn thờ, ôm chặt Minh phi, ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Dận Chân dịu dàng đặt Vân Yên quỳ trên đệm cói màu đỏ, còn chàng vén góc áo hỉ phục cũng thận trọng quỳ xuống đối diện với nàng.

Vân Yên không thể tin được nhìn tất cả xung quanh, rồi lại nhìn Dận Chân, trong hai canh giờ chàng không thể làm hết được những thứ này. Tim nàng mờ mịt đập, không hiểu rốt cuộc chàng muốn làm gì, hoặc có lẽ đáp án đang ẩn giấu trước mắt.

Dận Chân mỉm cười kéo bàn tay trái mảnh khảnh của nàng đặt vào lòng bàn tay mình, nắm chặt lấy, dùng ánh mắt dẹp yên mọi lo lắng của nàng.

Giọng nói chàng hơi khàn, nghiêm túc và trầm thấp.

- Bắt đầu từ bây giờ, hãy nghe ta nói.

- Ta, Ái Tân Giác La Dận Chân, sinh vào ngày ba mươi tháng mười năm Khang Hi thứ mười bảy trong hoàng gia, đứng hàng thứ tư. Cha mẹ anh em rất nhiều, số mệnh cuộc đời lận đận hiu quạnh. Mười bốn tuổi được

phụ hoàng chỉ hôn nạp đích phúc tấn, nhiều năm sau, nghe theo lời phụ hoàng về con nối dõi mà mở rộng hậu viện, nạp trắc phúc tấn và thiếp thất, không dưới bảy tám người. Vì trách nhiệm hoàng tự, thậm chí cho rằng danh phận và vinh hoa lớn nhất mình có thể cho đủ để mỗi người trong phủ sống yên ổn cả đời. Nhưng chưa bao giờ biết, tình yêu khắc cốt ghi tâm giữa nam và nữ trong nhân gian rốt cuộc là như thế nào.

- Có một cô gái, gần mười năm qua nàng ấy ngày đêm đều ở bên ta, kiên trì nhẫn nại sống chết không rời. Để cứu ta, nàng cưỡi ngựa vào tận rừng sâu, đối mặt với đám sói, gãy cả cánh tay và xương sườn. Để cứu con trai ta, nàng bất chấp sức khỏe ngày đêm không ngủ. Để cứu em trai ta, nàng hứng chịu nhát kiếm sâu trí mạng. Nàng ấy, có thể kề vai sát cánh cùng ta trong mưa to bão bùng để lấp đê vỡ, có thể quỳ ngoài cửa cung nguyện cả đời trong chốn lao tù cùng ta, có thể trong bất cứ thời khắc sống chết nào nắm chặt tay ta không buông. Hết thảy giữa nàng ấy và ta, đều khắc sâu trong đáy lòng ta.

Vân Yên hơi cup mắt xuống, hai bên trán vẫn còn vết bầm, trên khuôn mặt bình thản chỉ có ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt, nàng vẫn không nói gì.

- Nàng ấy không cần thứ gì cả, giống như dù làm cách nào cũng không đưa được cho nàng ấy. Nàng không muốn làm thiếp của ta, cũng không muốn làm trắc phúc tấn. Nàng trong trái tim ta, cũng không phải là loại người ấy. Bất cứ lúc nào, cũng đều không phải. Không chỉ kiếp này, ta tin kiếp trước nàng ấy và ta cũng thuộc về nhau, kiếp sau cũng tuyệt đối không buông tay, đời đời kiếp kiếp số mệnh ta và nàng đều gắn liền với nhau, khắc cốt ghi tâm, không rời xa không buông tay. Sinh không cùng giờ, chết nguyện cùng mồ. Nàng biết không? Nơi không có nàng ấy, có đẹp đến mấy cũng chỉ là một kiến trúc cứng nhắc. Nơi có nàng, chính là nhà của ta.

Vân Yên ngẩn ngơ, hàng mi mềm mại hơi nâng lên, đôi mắt trong veo nhìn Dận Chân đang quỳ rất gần mình. Dận Chân có lẽ chưa bao giờ xúc

động như vậy, chàng nhìn chăm chú vào mắt nàng, trịnh trọng hơn bao giờ hết, nói:

- Hôm nay, không phải là Tứ Bối Lặc, không phải là hoàng tử cũng không phải là phúc tấn, không lấy bất cứ thân phận nào. Chỉ có ta, Ái Tân Giác La Dận Chân, chính thức cầu hôn Vân Yên làm vợ, đời đời kiếp kiếp, không rời xa không buông tay.

Những giọt lệ lấp lánh từ gò má Vân Yên chậm chậm chảy xuống. Chớp chớp đôi mắt nhìn thấy Dận Chân mặc hỉ phục đỏ rực đối diện, khuôn mặt tuấn tú của chàng chưa bao giờ kiên nghị đến vậy, ánh mắt mong đợi dưới ánh nến vàng rực rỡ đẹp đến lạ lùng.

Dưới ánh mắt mong đợi tha thiết của chàng, Vân Yên cuối cùng cũng mở lời, giọng vẫn hơi khàn, nụ cười xen lẫn nước mắt:

- Chúng ta, có coi như là vụng trộm quyết định chung thân không nhỉ?

Mắt Dận Chân khép lại rồi mở ra, cười đến rạn ngời:

- Không phải.

- Nàng là người Hán, hôm nay ta theo phong tục người Hán lấy nàng làm vợ. Người Hán lại rất xem trọng câu, lệnh của cha mẹ, lời của bà mối.

Vân Yên khẽ gật đầu nhìn chàng, không biết chàng còn điều bất ngờ nào nữa.

Dận Chân cong khóe môi hơi mỉm cười, không biết lấy từ đâu ra một chiếc hộp nhỏ chạm bằng sừng tê giác, nhẹ nhàng đặt nó vào tay nàng.

- Mở ra đi.

Vân Yên trống rỗng, chỉ cảm thấy chiếc hộp nhỏ trong lòng bàn tay nặng trĩu kì lạ, dưới ánh mắt dõi theo của chàng, nàng khẽ mở nắp hộp ra...

Trên trong có bốn thứ đồ được sắp xếp chỉnh tề, chia làm bốn tầng.

Món đồ thứ nhất, sợi dây màu đỏ vô cùng quen thuộc.

Nó đã từng buộc trên cổ tay nàng, không nhớ rõ từ lúc nào thì không thấy nữa. Nàng cũng không để ý. Không ngờ lại nằm ở đây.

Dận Chân cầm sợi dây màu đỏ lên, đeo cho nàng, dịu dàng nói:

- Không nhớ không thấy nó từ lúc nào đúng không? Để ta nói cho nàng biết, lần trước sau khi nàng gặp thích khách, bị thương rồi hôn mê, ta liền lấy nó, nó vẫn luôn ở bên ta, trong Phật đường này. Ta cũng tiết lộ với nàng một điều, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sau cây ngô đồng, cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy nó. Lần thứ hai chúng ta gặp nhau, nhờ nó mà ta nhận ra nàng. Sợi dây màu đỏ này, chính là bà mối đưa chúng ta đến gần với nhau.

Dận Chân mở tầng thứ hai, món đồ thứ hai là một tờ giấy màu nâu vàng được gấp lại, chàng ra hiệu cho Vân Yên tự tay cầm lên.

Vân Yên cảm thấy đôi phần quen mắt, nhưng không nhớ ra đây là thứ gì. Trong mảnh giấy đó sẽ cất chứa điều kỳ diệu gì?

Khi nàng nhẹ nhàng mở ra, bất ngờ thay, trong tầm mắt là một lá thăm Nguyệt Lão. Nước mắt bỗng nhiên lăn dài, rơi xuống lá thăm.

Ở miếu Nguyệt Lão, Tây Hồ, Hàng Châu nhiều năm trước, họ nắm tay nhau đi dạo. Sau khi Tứ Bối Lặc Dận Chân rút một quẻ liền giấu trong ống tay áo, không có người thứ hai biết trên đó viết những gì.

Khả thê dã. (1)

Lá thăm thứ hai mươi sáu chỉ có ba chữ. Khả thê dã. Lá thăm đã được chàng cất bao nhiêu năm, hôm nay mới được nhìn thấy nó, khiến nàng vô

cùng kinh ngạc.

Dận Chân lấy hai món đồ cuối cùng ra, một chiếc nhẫn mắt phượng bằng hồng ngọc, cực kì rực rỡ, một thiếp cưới màu vàng do chính tay chàng viết, chữ Khải nhỏ xinh đẹp, từng con chữ rõ ràng.

Chàng nắm chặt bàn tay nàng, ngẩng đầu lên nhìn bức tường:

- Cha ta, bây giờ là Thánh Thượng Khang Hi Hoàng đế. Bên trái là mẹ ta, đã quy tiên, là Hiếu Ý Đông Hoàng hậu. Bên phải là mẹ ruột ta, Đức Phi nương nương.

- Trước khi Hoàng ngạch nương Đông Hoàng hậu lâm chung, khi đó ta mới mười một tuổi, được coi là con trai duy nhất của bà. Bà đã nói với ta, sau này con sẽ giống Hoàng a mã lấy rất nhiều rất nhiều người, Hoàng ngạch nương không có nhiều chiếc nhẫn mang ý nghĩa đặc biệt tặng cho thế thiếp con. Ta chỉ có một cái, là vật đính ước giữa phụ hoàng con và Hoàng ngạch nương, vẫn luôn đeo trên tay. Ta giữ lại cho con, coi như là món quà mẹ chồng tặng con dâu. Con hãy nhớ, hãy đưa nó cho cô gái con yêu thật lòng, đó là người vợ chân chính của con, là con dâu của ta.

- Trước đây, phúc tấn thiếp thất của ta, không ai là chưa nhận được hoàng ân. Còn chiếc nhẫn này, luôn ở bên ta, ta cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ đưa nó cho người phụ nữ nào. Hôm nay, cuối cùng ta cũng hiểu lời Hoàng ngạch nương nói, cuối cùng có thể hoàn thành di nguyện của bà. Nguyệt Lão làm mối, trời đất làm chứng. Ta, Ái Tân Giác La Dận Chân tự tay trao nó cho Vân Yên, làm vợ ta nhé, được không?

Vân Yên nước mắt lưng tròng nhìn chàng, trong đầu vẫn văng vẳng lời chàng nói. Nguyệt Lão làm mối, trời đất làm chứng. Kết thành vợ chồng, bạc đầu không xa.

Chàng làm sao biết được? Chàng đã chuẩn bị trong bao lâu?

Chàng mang đến cho nàng chấn động, còn nhiều hơn so với việc làm người ở hai kiếp. Trắc trở giữa hai người họ, chuyện không thể làm được như vậy, chàng lại làm được. Quả thật nàng không tin vào mắt mình.

Chàng làm nhiều như thế, nói nhiều như thế. Cho nàng một danh phận quan trọng nhất trong lòng đàn ông, cũng tự cho chàng một lời thề trang trọng nhất của một người đàn ông.

Chàng thậm chí còn không nhắc với nàng một chữ liên quan tới Dận Tự, liên quan tới cường ép.

Người đàn ông của ba trăm năm trước có thể làm được như thế. Nàng còn cầu gì hơn?

Dận Chân nắm lấy tay nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay mình, dường như chỉ sợ nàng bay đi.

- Vân Yên, nàng nói bằng lòng đi, hoặc, gật đầu cũng được.

Vân Yên nhìn nét mặt chàng, mỉm cười, nước mắt lã dài, cuối cùng nghẹn ngào chậm chậm gật đầu.

- Tôi, Vân Yên, nguyện làm vợ của Ái Tân Giác La Dận Chân. Nguyệt Lão làm mối, trời đất làm chứng. Đời đời kiếp kiếp, không rời xa không buông tay.

Dận Chân bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, hơi thở sâu gấp gáp, giống như một người dùng toàn bộ sức lực của mình để đi đến tận cùng thế giới, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của bình minh.

Hai người cứ chăm chú nhìn nhau như vậy, Dận Chân chậm rãi đeo chiếc nhẫn mắt phượng vào ngón tay trái mảnh khảnh của Vân Yên, trang trọng và xúc động.

Dận Chân giơ tay lên chạm vào cái bệ của Phật Hoan Hỉ trên bàn thờ. Bức tường phía đông từ từ mở ra thành một cánh cửa bí mật, đối diện với cảnh đêm trong viện. Ánh trăng sáng ngời treo trên bầu trời đêm quang đãng, khung cảnh xung quanh tĩnh mịch.

Dận Chân vén áo quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp. Chàng kéo tay Vân Yên, khuôn mặt quay về trời đất bên ngoài căn phòng. Hai người đều ăn ý cúi người xuống, trang nghiêm dập đầu với trời đất.

Nhất bái thiên địa.

Cái lạy thứ hai, chàng xoay người về phía bức chân dung trong phòng, dập đầu thật thấp.

Nhị bái cao đường.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, hai tay vẫn nắm chặt lấy, mặt đối mặt dập đầu xuống đất thật thấp.

Phu thê giao bái.

Hai người nắm tay nhau cùng đứng lên, một lần nữa ôm chặt lấy nhau.

Dận Chân đứng dậy xoay một chi tiết trên bàn thờ để đóng cánh cửa bí mật lại, rồi lấy một con dao găm tinh xảo trên bàn thờ xuống. Trên vỏ dao được nạm những viên đá quý đủ màu sắc rất bắt mắt.

Chàng quỳ xuống, rút con dao găm vô cùng sắc bén ra, lấy bím tóc phía sau đầu mình. Vân Yên chưa kịp sửng sốt ngăn cản, con dao đã kề bên đuôi tóc, một nhúm tóc đen nhánh hơi xoắn rơi vào lòng bàn tay chàng.

Cơ thể, tóc tai, da thịt đều do cha mẹ ban cho, bất cứ người nào cũng sẽ không để nó chịu thương tổn, huống hồ là hoàng tử.

Chàng cầm chuỗi dao cần thận đặt vào tay Vân Yên. Vân Yên im lặng cầm chặt lấy nó, vén những sợi tóc bên gò má lên, vừa mới kề dao đến, Dận Chân thối nhẹ một hơi, những sợi tóc mềm mại rơi xuống lòng bàn tay chàng.

Vân Yên nhẹ nhàng chạm vào hai nhúm tóc trong lòng bàn tay Dận Chân, một nhúm màu đen và hơi xoăn, một nhúm hơi nâu và thẳng mượt. Nàng cần thận buộc hai nhúm tóc vào với nhau, cởi sợi dây đỏ đeo trên cổ tay, buộc chặt chúng lại, đặt vào tay chàng.

Dận Chân nắm chặt hai nhúm tóc đã buộc, đưa bàn tay còn lại lên chạm vào những sợi tóc rối tung phía sau đầu nàng, nắm chặt lấy. Hai người không hẹn mà cùng nhớ đến một câu ghi trên thiệp cưới vừa rồi: “Phu thê kết tóc, trọn đời không xa.”

Dận Chân bế Vân Yên lên, ngồi trước bàn hỉ, mở thiệp cưới trong hộp ra. Chàng đưa ngón tay cái lên môi cắn một cái, máu rỉ ra, khuôn mặt không biến sắc ấn mạnh ngón cái lên thiệp cưới.

Vân Yên hoàn toàn sửng sốt, dòng nước mắt nóng hổi thấm ướt vạt áo trước của chàng. Dận Chân vuốt nhẹ gò má nàng, giúp nàng lau nước mắt.

- Ngày đại hỉ mà, còn không cười một cái cho tướng công ta xem sao?

Lần đầu tiên chàng dùng từ “tướng công” để gọi mình, gần gũi bình thường nhưng nóng bỏng thân mật.

Vân Yên nín khóc mỉm cười, ngón tay đã đưa đến môi nhưng được Dận Chân bắt lấy.

Nàng khẽ lắc đầu, trở tay nắm lấy tay chàng, kéo tay chàng đặt lên eo mình. Nàng hơi hé môi ra, trong đôi mắt trong veo tỏa ra ánh sáng tuyệt đẹp đến lạ kì. Trong lúc chàng trầm mặc, Vân Yên cắn mạnh một cái, đau nhói nhưng cảm thấy hạnh phúc.

Ngón tay cái của nàng cũng ấn sâu bên cạnh dấu tay của chàng, hai dấu tay lớn nhỏ nằm song song với nhau, dùng máu tươi để làm thành, sâu sắc lâu bền.

Vân Yên ngồi trên đùi chàng, áp sát người vào lòng chàng, cánh tay vòng qua cổ chàng. Nàng dựa vào lồng ngực Dận Chân, nhìn nển đỏ long phượng, quả cầu lớn đỏ rực, ly rượu hợp cần tràn ngập trong phòng, tất cả đều giống như một giấc mộng huy hoàng.

Nàng ngáp ngừng thăm thì:

- Chúng ta...

Dận Chân nâng mặt nàng lên, nghiêm túc nói:

- Chúng ta đã thành vợ chồng. Bây giờ nàng hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Vân Yên nở nụ cười:

- Thiếp không hối hận.

Nàng ấn một cái lên vết thương ngón tay, máu chưa khô lại rỉ ra, đưa ngón tay kề bên hai ly rượu hợp cần, máu tươi nhỏ xuống vào ly rượu. Cảm giác đau nhói trên ngón tay một lần nữa nói với nàng rằng, đây không phải là giấc mơ.

Dận Chân học rất nhanh, chàng cũng nhỏ máu mình vào hai ly rượu. Máu tươi chảy vào ly, trong căn phòng yên tĩnh phát ra tiếng “tóc tóc” rõ ràng.

Hai người nhìn nhau, cùng nâng ly rượu lên, nhìn hai dòng máu hòa vào nhau trong ly rượu. Hai cánh tay đan vào nhau, giữa cổ cùng uống.

Khi uống được một nửa, Dận Chân ngăn Vân Yên lại, đổi ly rượu của Vân Yên thành của mình. Sau khi đổi xong, hai người lại giao bôi uống cạn.

Rượu hợp cần hòa với máu của nhau, là lời thề được tạo nên từ máu. Rượu thơm và ngọt ngào, lạ kì thay cướp mất tâm hồn người uống.

(1) Giải thích lá thăm “Khả thê dã”: Người ấy (thường chỉ con gái) là người bạn đời tốt, có thể lấy làm vợ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 118: Sống Chết Có Nhau

Khi Dận Chân vén khăn trùm đầu lên, chàng cẩn thận từ tốn giống như cuộc đời trăm trở mười năm qua của họ.

Chàng cởi cúc áo trên cổ áo giá y của Vân Yên, năm ngón tay của hai người từ đầu đến cuối vẫn luôn đan chặt vào nhau, ánh mắt và môi lưỡi cận kề.

Chàng hôn từng tấc da tấc thịt, từng vết sẹo sâu nông trên cơ thể nàng, nhẹ nhàng gọi tên nàng một tiếng.

Nàng nằm trên chiếc giường hỉ mềm mại, dưới vòm ngực rộng lớn của chàng, ngửa đầu chăm chú nhìn khuôn mặt chàng.

Vì chàng, nàng trút bỏ mọi thứ quần áo trên người, mái tóc đen xõa tung trên gối, nhẹ nhàng thở gấp đầy gợi tình giữa nụ hôn trần trọc và cái vuốt ve âu yếm của chàng.

Vì chàng, nàng mở rộng cơ thể mình, cánh tay quấn vào nhau, gọi lại tên chàng khi chàng gọi nàng.

Phật Hoan Hỉ, khởi nguồn tình dục. Lửa hồng chiếu rọi, sống chết có nhau.

Khi vật nóng bóng to lớn cứng rắn của Dận Chân đi vào, cả hai đều cùng run lên.

Ánh mắt của họ chưa từng rời khỏi nhau, cho đến khi hai bên hoàn toàn giao hòa.

Tình yêu và đau đớn, không gì có thể hơn được. Nhưng tình yêu và tình dục, nó có thể nổ tung.

Đôi mắt đắm lệ của Vân Yên vẫn luôn chăm chú nhìn Dận Chân không rời, môi lưỡi hòa hợp gắn chặt.

Vật ấy to lớn nóng bỏng chiếm hữu nàng, đợt sau mạnh mẽ hơn đợt trước, giờ phút này ngôn ngữ đã không còn cần thiết.

Cũng giống như lời thề bằng máu tươi, bữa tiệc thịnh soạn này chỉ thuộc về hai người họ.

Khi tình dục lên tới đỉnh, nước mắt nàng rơi xuống như mưa, khẽ chớp mắt nhìn chàng, trái tim và hơi thở đều dừng lại để dành cho nhau.

Dấu ấn giống như ý Phật bị phong ấn trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của người đàn ông này không biết đã biến mất từ lúc nào, trong người chàng bây giờ chỉ còn lại con mãnh thú đang gầm gừ đã phá đất chui ra, nét gợi cảm trên khuôn mặt chàng giống như chuỗi hạt bồ đề tràn đầy ánh sáng rực rỡ, khắp người chàng đều đang tỏa ra sức quyến rũ vô hạn có thể chinh phục tất cả.

Không có người phụ nữ nào có thể chống cự lại sức quyến rũ vô hạn, sự đau đớn và điên cuồng hơn nữa mà chàng mang lại.

Họ tan chảy hòa vào nhau như thành một người, không gì có thể chia tách nổi. Bên dưới người chàng, bên trên người nàng.

Tóc mai bên tai cọ sát vào nhau, cơ thể hòa hợp gắn khít., da thịt cận kề, trái tim chung nhịp đập.

Khi Dận Chân lật người Vân Yên làm từ phía sau, mười ngón tay chàng vẫn đan chặt với nàng, không ngừng hôn nàng, khiến nàng khóc kêu lên thành tiếng.

Có một loại phụ nữ, chỉ sống vì tình yêu.

Đôi mắt Vân Yên nửa đóng nửa mở khi hoan ái, giống như con sóng dập dềnh, từ hai gò má cho đến bầu ngực đã ửng đỏ, tiếng hít thở dồn dập lặp đi lặp lại.

Nàng đẹp đến động lòng.

Như có thể đảo điên chúng sinh.

Dận Chân chỉ thoáng nhìn qua, nhưng đã lạc mất linh hồn, điên cuồng vì nàng.

Yêu đến cực hạn, yêu không điểm cuối

Đêm dài đằng đẵng, hiềm nỗi ngăn ngui.

Vân Yên thút thít rên rỉ từng tiếng, ý thức đã dần mơ hồ, trong mỗi cơn đau nhạy cảm được con sóng xô đến đánh thức.

Dận Chân ở sâu trong cơ thể nàng trần trọc đến sáng. Trong cơn điên cuồng của chàng, Vân Yên đã không thể chống đỡ nổi.

Chàng hết lần này đến lần khác bảo nàng gọi tên mình, gọi tướng công.

Chàng hôn hển mạnh mẽ nói bên tai nàng, giọng đầy quyến rũ:

- Chỉ cần gọi sai thành Tứ gia, thì thêm một lần.

Khi trời hửng sáng, chàng vẫn ở sâu trong nàng, nàng khóc xin tha, từng cơn co rút không khống chế được ập đến khiến chàng càng chạy nước rút nhanh hơn, điên cuồng hơn.

Trong mật thất không phân biệt được ban ngày hay đêm đen, nàng cứ thiếp đi rồi lại tỉnh lại, đau đớn và vui sướng không ngừng giao tranh với nhau, không cách nào kiềm chế được tiếng rên khe khẽ và tiếng khóc thút thít lặp đi lặp lại, chỉ quần quăn quanh quẩn trong địa ngục không ranh giới và thiên đường trôi lơ lửng.

Dù trong bất cứ thời khắc nào, chàng vẫn luôn ôm chặt nàng, giống như không sao rời khỏi cơ thể nàng được.

Hai người không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ban ngày và ban đêm luân phiên đã làm bao nhiêu lần.

Chàng chưa bao giờ cảm thấy đủ, nhưng nàng đã không thể chịu đựng nổi. Thiếp đi rồi tỉnh lại, không có điểm cuối.

Trong tấm màn rộng lớn, chăn gối lộn xộn trở thành biển lửa của tình yêu. Vân Yên không nhớ chàng đã dùng bao nhiêu tư thế khác nhau, cơ thể yếu ớt để mặc chàng ôm, hoặc nỉ non ôm lấy chàng. Mỗi khi nàng mở mắt thiếp đi, cứ nghĩ rằng là lần cuối cùng, nhưng khi tỉnh lại luôn bị một nụ hôn chiếm giữ.

Những điều chàng muốn, những điều chàng cho, đều là những điều tốt nhất.

Trong màn trướng, chàng là đế vương, hoàn toàn xứng đáng để có thể chi phối tất cả, có được tất cả.

Lần lên đỉnh cuối cùng, chàng run lên ôm chặt cặp đùi trắng mịn gác trên eo mình, khẽ gầm lên, nắm ngón tay bấu chặt, Vân Yên cũng khóc, sức chịu đựng đã đến cực hạn, cuối cùng nàng ngất lịm đi.

Bên trong tấm màn màu đỏ rực là khung cảnh ướt át, mùi hương hoan ái lan tỏa không tan trong bầu không khí, đệm giường và tấm chăn bằng gấm rộng lớn lộn xộn, trên đó điểm xuyết một vài vết máu đỏ tươi.

Vân Yên ngủ rất lâu, trong giấc mơ đều có hình bóng chàng, đâu đâu cũng thấy, từ đầu đến cuối hai người luôn nắm chặt tay nhau.

Chàng ôm chặt đưa nàng vào biển cả mênh mông, không hề sợ hãi, nước biển dần trở nên ấm hơn, xung quanh như có một đôi tay ấm áp ôm lấy nàng. Nhưng nước biển càng ngày càng nóng, càng ngày càng chân thực...

Vân Yên bỗng nhiên mở choàng mắt, chỉ thấy trước mắt là vòm ngực rộng lớn trần trụi đầy gợi cảm. Nước nóng dập dờn, chầm chậm chảy qua đỉnh hoa màu đỏ tươi đang dựng đứng, một bàn tay lớn đang từ tốn xoa nhẹ bầu ngực mềm mại trắng ngần, nhìn vô cùng ướt át kích thích.

Cơ thể giật mình hơi run lên, cổ họng hít mạnh một hơi.

Trong bụng trống rỗng, chưa có thứ gì nhét vào. Cả người đều đau như ròi ra thành từng khúc, chân lại càng đau đến run rẩy. Trong đầu nhớ lại khung cảnh nóng bỏng và điên cuồng trong đêm động phòng, ngay lập tức cả người đều đỏ rần.

- Tỉnh rồi à?

Đôi tay Dận Chân khựng lại, cúi đầu nhìn nàng, đôi môi tới gần.

Vân Yên chạm tới ánh mắt chàng, nét mặt đánh lại, mở miệng ra thì phát hiện giọng mình đã khản đặc, nói cũng không thành tiếng.

- Chàng...

Vì khóc quá nhiều nên giọng nói khàn khàn, mang theo cả hơi thở khi bị “yêu” rất nhiều lần, càng khiến nàng đỏ mặt hơn.

- Xấu hổ ư.

Dận Chân trêu chọc thì thầm bên tai nàng, đi cùng là nụ hôn yêu thương, giọng nói cũng trầm thấp hơi khàn.

Vân Yên vui đầu không nói gì, nơi da thịt cận kề có thể cảm nhận được sự gần gũi nóng bỏng, bàn tay đặt trên bờ eo gầy gò nhưng săn chắc của chàng không dám cử động.

Yết hầu Dận Chân trượt một cái, bàn tay xoa nắn đã bắt đầu càn rỡ hơn. Vân Yên sợ hãi gấp gáp đẩy chàng ra, trong nháy mắt nhớ tới một việc vô cùng quan trọng.

- Bây giờ là lúc nào rồi? Chàng không lên triều sao?

Dận Chân thấp giọng cười, bàn tay từ cánh tay trắng như tuyết của nàng sờ xuống dưới:

- Cô ngọc, đợi nàng nhớ ra thì đã là bốn ngày rồi.

Vân Yên không để ý đến tay chàng, hoàn toàn kinh hãi. Đôi mắt mở to không thể tin nổi:

- Bốn ngày?

Dận Chân cười nhẹ, ừ một tiếng, trầm thấp và quyến rũ. Bàn tay to lớn đã trượt vào nắm lấy cặp môi mềm mại của nàng trong làn nước.

Vân Yên nhạy cảm kêu lên một tiếng, đẩy chàng ra, nhưng bị chàng đè lên, dùng bắp đùi to lớn rắn chắc của mình tách đầu gối yếu ớt của nàng ra.

- Không... Sao chàng không lên... A!

Dận Chân hôn lên chóp mũi nàng, cắn răng nói:

- Bởi vì, chồng nàng cần, đóng cửa nghỉ ngơi!

Vân Yên bị đè lên vách thùng tắm, bắt đầu rên rỉ đứt quãng:

- Không... đau quá... quá...

Dận Chân si mê nhìn khuôn mặt nàng, hôn lên môi lưỡi nàng, gầm nhẹ một tiếng thấp đục, cơ thể vì nhẫn nhịn mà hơi run lên. Bàn tay ở trong nước cũng buông ra, tình dục đến không kiểm chế nổi, nhưng vẫn vuốt ve vỗ về.

- Quá sao cơ?

- ...Ừm...

Nước nóng chậm chậm tràn ra, may ở trong nước, khi Vân Yên dần dần có thể tiếp nhận được chàng, Dận Chân đã không kiểm chế được nữa, mạnh mẽ đi vào như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Vân Yên không chịu được ngẩng đầu nức nở, được chàng dùng nụ hôn chặn lại, đôi mày thanh tú cau lại không biết khóc hay rên rỉ. Bọt nước càng ngày càng to bắn ra tung tóe, nước chảy khắp căn phòng, cảnh tượng bừa bãi lộn xộn.

Càng kịch liệt, càng thân mật.

Luôn luôn bên nhau, khó chia khó cắt. Sống chết có nhau, tâm hồn cùng nát.

Khi Vân Yên được Dận Chân bế trở lại chiếc giường với tấm màn màu vàng trong phòng ngủ, thì nàng đã ngất xỉu.

Khi tỉnh lại nàng nhận ra mình đang nằm trong tấm màn màu vàng trong phòng ngủ của chàng, được một đôi tay ôm chặt vào ngực, bên tai là nhịp tim ổn định và mạnh mẽ, hơi thở đều đều, có vẻ chàng đang ngủ say.

Cả người đau giống như không phải là của mình, bụng đói trống rỗng. Nàng không dám hít thở mạnh, chậm rãi nhẹ nhàng mới có thể ngược đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ say của chàng.

Hàng mi dài, dày, cong tạo thành một cái bóng trên gò má, khuôn mặt yên tĩnh và thoải mái tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hình như chàng đang mơ gì đó. Nét mặt không còn lạnh lùng và ung dung như thường ngày, thay vào đó là sạch sẽ và tuấn tú ngời ngời. Đôi môi rất đẹp hơi hé ra, gợi cảm đến mức khiến người nhìn không thể kiềm chế được mà muốn hôn lên, nhưng lại sợ chàng thức giấc cần rời lại.

Vân Yên chăm chú nhìn chàng, trong đầu vụt qua vô số những hình ảnh đã từng khắc sâu trước đây. Tai họa trong ngày thành hôn ở Bát phủ, tất cả những điều chàng nói, tất cả những gì chàng làm, nàng cảm thấy chiếc nhẫn trên ngón tay trái chân thực hơn bao giờ hết.

Nước mắt, im lặng rơi xuống. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bình thản vùi người trong lòng chàng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 119: Quấn Quýt Bên Nhau

Vân Yên không biết mình ngủ bao lâu mới tỉnh lại, cảm thấy mình đang được đút nước thuốc âm ỉ. Cảm xúc trên môi quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Nàng khẽ hừ một tiếng, khi mở mắt thì hơi choáng váng, rồi dần dần nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời, anh tuần trước mặt mình.

Dận Chân tự tay đút xong một thìa canh nhân sâm, thấy nàng mở mắt, liền cúi người dùng lòng bàn tay xoa nhẹ lên gò má mềm mại của nàng:

- Tỉnh rồi à?

Vân Yên vừa mới tỉnh ngơ ngác vẫn chưa hồi hồn, trên người mặc chiếc áo màu xanh lơ rộng thùng thình của Dận Chân, nhìn giống như con thú nhỏ ngốc nghếch.

Trên người chàng mặc quần áo trong màu vàng, khuôn mặt và thần sắc trầm tĩnh phần chấn đến kì lạ, rõ ràng tâm trạng chàng đang rất tốt. Chàng đặt cái bát lên chiếc bàn nhỏ đầu giường, đến gần bên giường nhẹ nhàng ôm nàng dậy.

Vân Yên mất một lúc lâu mới tỉnh táo lại, nhớ đến cảnh tượng khi ở trong thùng tắm, thật sự nàng không biết là mơ hay thật, cũng không biết rốt cuộc mình đã tỉnh thật hay chưa, nhưng cơn đau như xé da xé thịt ở chân rất rõ ràng, và còn thấy cả mát lạnh.

Đôi mày thanh tú của nàng cau vào, trong đôi mắt trong suốt vẫn còn đọng lại nước mắt. Nàng cắn răng chịu đựng cơn đau ở chân, hình như sưng lên rất to, cơn đau vô hình không kiềm chế được đang không ngừng hành hạ. Dận Chân trước mắt dần trở nên rõ ràng, nàng vừa xấu hổ vừa mất mặt quay đầu sang chỗ khác.

Chỉ là một động tác đáng yêu vô tình, nhưng Dận Chân lại vừa rung động vừa thương yêu. Bàn tay chàng vuốt ve từ sau eo nàng xuống, giọng nói không giấu sự dịu dàng:

- Còn đau nữa không?

Vân Yên cảm thấy tay chàng càng lúc càng càn rỡ, nghĩ rằng chàng lại muốn bèn nhắc nhở một tiếng, sợ đến mức sắp khóc, vội vàng đẩy ngực chàng ra.

- Chàng đừng...

Dận Chân không nói gì nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt Vân Yên đỏ lựng.

Đây là lần đầu tiên hai người tỉnh táo nhìn nhau sau đêm động phòng, họ trao cho nhau ánh mắt thâm thiết khắc sâu trong xương cốt, họ thật sự đã trở thành vợ chồng rồi.

Dận Chân chậm rãi ôm nàng vào lòng mình, yên lặng xoa nhẹ gáy nàng và mái tóc mềm mại dài đến eo.

Vân Yên vui đầu vào bờ vai ấm áp của chàng, lần đầu làm vợ người ta, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ đối với chuyện giường chiếu. Sự thâm thiết giữa hai người sau bao nhiêu năm bên nhau sáng chiều đã trở nên quen thuộc không thể quen thuộc hơn. Gò má nàng chạm lên chất vải mềm mại, trong lòng lặng lẽ cảm thấy yên bình sau bao khó khăn chìm nổi.

Dận Chân nhẹ nhàng buông nàng ra, hôn lên trán nàng, hỏi:

- Dùng thuốc rồi còn cảm thấy đau nữa không?

Vân Yên bỗng chốc mê man nhìn chàng, Dận Chân lại cất tiếng cười, trong đôi mắt sáng ngời:

- Nàng cứ ngủ mê mệt như thế, dứt nàng uống nước ăn cơm nàng cũng không nhớ, dứt nước uống thuốc thì nàng khẽ hừ một tiếng như con mèo con...

Vân Yên xấu hổ khôn cùng, hận không thể bịt mồm chàng lại. Người này sao lại xấu xa như vậy chứ? Không phải là chàng...

Dận Chân thấy hai má nàng đỏ rần, cái miệng nhỏ thì trề ra, bèn cúi đầu sáp lại hôn lên đấy, trêu chọc nàng:

- Ngốc à, ta là tướng công nàng mà.

Vân Yên nghe thấy lời này, trái tim nóng lên, giận chàng cũng không giận nổi nữa. Chân đau nhức nhưng lại có cảm giác mát lạnh dễ chịu, dường như cơn đau đã đỡ đi nhiều, tuy đau nhưng nàng vẫn có thể chịu đựng được. Nghĩ đến những động tác của chàng khi nàng ngủ say, lại thấy ngượng ngùng vô cùng.

- Đói chưa? Sức khỏe nàng hơi yếu, ta dứt nàng ăn nhiều lần cũng không được bao nhiêu, đành để nàng ngậm miếng sâm, bón nàng ít canh sâm. Ta đã bảo người chuẩn bị sẵn cơm chờ nàng tỉnh lại, dậy ăn một chút nhé?

Dận Chân nói, ngón tay cái dịu dàng sờ thùy tai của nàng.

Vân Yên đang đói sắp chết, nhưng tinh thần lại khá ổn, có lẽ là do tác dụng của canh sâm. Nàng gật đầu muốn ngồi dậy, nhưng đau như kim châm

muối xát, nàng căn môi, nước mắt đã vòng quanh hốc mắt.

Dận Chân vội vàng dìu nàng dậy, không để nàng cử động, bàn tay nhẹ nhàng đỡ sau eo, đau lòng khôn xiết.

- Để ta bế nàng, nàng đừng cử động lung tung, cẩn thận lại đau.

Khuôn mặt Vân Yên hơi ửng đỏ, yên lặng chịu đựng đau mỗi, dựa vào ngực chàng. Chàng dịu dàng bế nàng lên đi ra sảnh ngoài.

Trên trước bàn nhỏ trong sảnh ngoài đã bày các món ăn đầy màu sắc, Dận Chân nhẹ nhàng để nàng ngồi trên chiếc sập, còn kê một chiếc gối mềm sau lưng nàng. Rồi lấy cho nàng đồ dùng để rửa mặt đã được chuẩn bị trước. Vân Yên nhận lấy chiếc khăn, vội nói để thiếp tự làm. Rửa xong thì nàng súc miệng, mới cảm thấy khoan khoái thoải mái.

Dận Chân ngồi bên cạnh, gấp cho nàng một cái bánh bột ngô trắng phau. Nào có người phụ nữ nào được gia hầu hạ như vậy? Vân Yên cũng không quen để chàng làm vậy, vội vàng gấp lên nói để mình tự ăn, rồi bỏ vào mồm. Dận Chân mỉm cười cũng gấp một miếng bánh bột ngô lớn cho vào mồm mình, hương vị trong miệng vô cùng ngọt ngào.

Dận Chân không ngừng gấp thức ăn cho nàng, Vân Yên cũng gấp lại cho chàng. Nét mặt tĩnh lặng của hai người vô cùng hòa hợp với nhau, dường như họ đã là vợ chồng nhiều năm.

Sống cả hai đời nhưng Vân Yên chưa bao giờ ăn nhiều đến vậy, khi đặt đĩa xuống nàng vẫn nhớ tới một chuyện quan trọng mà luôn canh cánh trong lòng. Nàng hơi do dự nhìn chàng, nói nhỏ:

- Một ngày nay chàng không lên triều, là đóng cửa xin nghỉ sao?

Nàng chắc chắn sẽ không cho rằng chàng vô cớ xin nghỉ là để thành thân động phòng, e rằng thế cục trong triều đã...

Dận Chân không ngạc nhiên lắm với câu hỏi của nàng, giơ tay chạm nhẹ lên chóp mũi Vân Yên, mỉm cười nói:

- Có người vợ như vậy, chồng còn cầu gì hơn? Vì phu đã xin nghỉ đóng cửa thanh tu, khoảng thời gian này đều ở nhà không tham gia chính sự. Hơn nữa, tân hôn đang độ thăm nồng, đôi ta cầm sắt hài hòa, không phải vện cả đôi bên sao?

Vân Yên nghe xong những lời chàng nói, cũng hiểu được ý nghĩ trong đó. Nghe đến câu cuối cùng chàng nói đùa, hơi đỏ mặt quở trách chàng. Bỗng nhiên nhớ đến Thập Tam A Ca Dận Tường cũng bị giam, không biết sau đó ra sao, tâm trạng chùng xuống.

- Còn... Thập Tam gia...

Sắc mặt Dận Chân chậm rãi biến mất, từ từ nắm lấy tay nàng.

- Ủm, cậu ấy vẫn ở trong đấy, lệnh vua khó trái. Nhưng ta đã sắp xếp người trong đó chăm sóc cho cậu ấy rồi, cũng đang chuẩn bị một vài việc. Lúc này không nhẫn nại, tất làm hỏng chuyện lớn, thêm một khoảng thời gian nữa, hoặc chờ thánh thượng khai ân thả ra.

Vân Yên nhìn nét mặt chàng, có thể nhận ra đêm đó chàng bí mật xuống xe là vì Dận Tường, sau khi nghe tin nàng mất tích chắc hẳn phải chịu rất nhiều đả kích và đau khổ, trong lòng vô cùng đau xót. Cánh tay mảnh khảnh của nàng chủ động vòng qua vai chàng, chàng cũng lặng lẽ ôm chặt nàng vào lòng.

- Dận Chân, từ đêm đó đến hôm nay, giống như một giấc mơ vậy.

Dận Chân ừ một tiếng, nhẹ nhàng vén gọn những sợi tóc dính bên má nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Điều hạnh phúc là chúng ta vẫn ở bên nhau. Nàng hãy nhớ, sau này dù ta mang thân phận gì, ta vẫn là tướng công của nàng, nàng vẫn là vợ của ta. Bất kì chuyện gì cũng không thể thay đổi được điều này.

Vân Yên nghe xong, hốc mắt đỏ hoe, cắn môi gật đầu.

Dận Chân dịu dàng bế nàng lên, đi vào phòng trong, nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiếc giường lớn, đắp chăn lên, nói:

- Nàng ngủ đi, cẩn thận người lại đau.

Sau đó tự mình cởi áo, cầm thư tín công văn từ phòng ngoài vào, trèo lên giường, ngồi cạnh Vân Yên, người dựa vào đầu giường.

Vân Yên nằm bên cạnh Dận Chân, người rúc trong tấm chăn, một bàn tay được chàng nắm chặt. Tuy chân vẫn còn hơi đau, nhưng nàng không quen nằm trên giường ngủ nghỉ lúc ban ngày, hơn nữa nàng nhớ đến đồng lộן xộn trong hi phòng, phải nhanh chóng đi thu dọn mới được.

Nàng dựa người vào gối, chần chờ một hồi lâu. Chớp chớp mắt nhìn Dận Chân đang yên tĩnh ngồi bên cạnh, cắn môi ậm ờ nói nhỏ:

- Thiếp nhớ ra... muốn đi...

Dận Chân nhướn mày nghiêng đầu nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Nàng đi không nổi đâu.

Mặt Vân Yên đỏ rực, nàng đẩy eo chàng ra.

Dận Chân cong môi lên, nhỏ giọng dỗ nàng:

- Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt nằm thêm một canh giờ đi, lát nữa bế nàng ra sân ngồi một lúc.

Vân Yên gật đầu trước, rồi lập tức lắc đầu, nói:

- Ra sân lại có người khác nhìn.

Dận Chân buồn cười, cúi đầu nâng cằm nàng lên.

- Người khác ở chỗ nào? Nô tài của ta sao có thể không biết thân phận của nàng?

Vân Yên sửng sốt, khuôn mặt có phần lúng túng.

- Thiếp... muốn tới phòng đó, ừm, thu dọn một chút...

Dận Chân cuối cùng bật cười thành tiếng.

- Hóa ra là muốn tới nơi đó... đừng lo, ta không để người ngoài vào thu dọn đâu. Khi nàng ngủ ta đã dọn dẹp qua rồi. Nàng nghe lời ta ngoan ngoãn ngủ đi, nếu không...

Chàng thông thả dừng lời, chậm rãi nhìn nàng. Mặt Vân Yên nhanh chóng đỏ rực như tôm luộc, lập tức nhắm lại lại, tự động im bật đi ngủ.

Ánh mắt Dận Chân chứa ý cười dừng lại trên khuôn mặt ngủ yên của nàng, quay đầu đi, trở về với sắc mặt trầm tĩnh đọc thư tín trong tay...

“Ngày hai mươi tám tháng chín, thánh thượng đột nhiên triệu Bát bối lạc Dận Tự đến cung Càn Thanh hỏi chuyện về Phế Thái tử, Lăng Phổ, Trương Minh Đức..., sau đó nói: Sau khi Thái tử bị phế, Dận Thì từng tâu rằng Dận Tự rất tốt. Đạo nghĩa Xuân Thu, thân làm thần tử không được phản nghịch, nếu phản nghịch tức phạm tội chết. Người ngồi ngòai báu, há có thể là kẻ gian nhòm ngó tùy tiện. Dận Tự ngoài mặt ôn hòa nhưng bên trong lại gian xảo, lòng mang tham vọng, trầm biết rất rõ. Các vây cánh sớm câu kết lại với nhau, mưu hại Dận Nhưng, nay sự việc đã bại lộ. Lệnh tổng giam Dận Tự, giao cho bên nghị chính thẩm tra xử lý.”

Cửu A Ca Dận Đường cùng với Thập Tứ A Ca Dận Trinh mang theo thuốc độc vào can gián, Dận Trinh tâm rằng: “Bát ca tuyệt đối không có lòng ấy, chúng thần xin bảo đảm.” Thánh thượng trách mắng: “Hai người các ngươi trông mong nó làm Hoàng Thái tử, sau này đăng cơ, phong các ngươi là thân vương đúng không? Ý các ngươi là các ngươi có nghĩa khí, ta thấy đúng là nghĩa khí Lương Sơn Bạc (1)” Lời nói lỗ mãng của Dận Trinh đã động chạm đến thánh thượng, khiến thánh thượng nổi giận, rút đao muốn chém chết Dận Trinh. May mắn Ngũ A Ca Dận Kỳ quỳ xuống khuyên ngăn, Cửu A Ca Dận Đường dập đầu cầu xin, thánh thượng mới nguôi giận, lệnh cho các hoàng tử đưa Dận Trinh ra ngoài đánh hai mươi roi, đuổi khỏi cung.

Chàng chậm rãi khép thư lại, nét mặt bình tĩnh nhìn không thấu biểu cảm. Một phần thông suốt, một phần khuây khỏa, dường như còn mang theo cả nỗi thương cảm không thể nói ra, nhưng lại không hề ngạc nhiên.

Chàng gấp thư lại, đặt vào trong cái tủ nhỏ. Từ từ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt yên tĩnh đang say ngủ của Vân Yên bên cạnh, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng đặt vào trong chăn, hơi khom người xuống cúi thấp đầu tạo thành tư thế thoải mái để có thể nhìn rõ gò má nàng. Ánh mắt xa xăm nhìn phía ngoài cửa sổ, đi vào thế giới của mình. Cả căn phòng vô cùng tĩnh mịch.

Khi tỉnh dậy trời cũng đã về chiều, bầu trời quang đãng. Vân Yên cảm thấy chỗ chân đau đã đỡ hơn nhiều, tinh thần cũng tốt hơn. Dận Chân ôm nàng ngồi dậy, sau đó tự mình đi lấy áo trong bắt đầu mặc vào.

Tay Vân Yên chống lên giường, gắng gượng quỳ xuống kéo vạt áo chàng đến gần. Dận Chân dựa vào mép giường, Vân Yên giơ tay giúp chàng nhẹ nhàng cài cúc áo ngoài. Chàng yên lặng nhìn nàng, bàn tay to lớn nâng bờ eo mảnh khảnh của nàng lên một cách tự nhiên, nàng cứ vậy mà cài cúc áo cho chàng.

Khóe môi Dận Chân hơi cong lên mỉm cười, đỡ nàng nói:

- Được rồi, để ta tự làm tiếp. Cần thận quỳ lâu chân lại đau.

Vân Yên lắc đầu nói không sao, dịu dàng chỉnh lại cổ áo cho chàng, vuốt phẳng vai áo không nhiễm chút bụi.

Khi tầm mắt hai người đối diện với nhau, Dận Chân bỗng nhiên dùng sức nâng eo nàng lên, cúi người xuống hôn lên môi nàng. Vân Yên trở tay không kịp, chỉ có thể ôm lấy cổ chàng, hơi hé môi ra, hai mắt nhắm hờ trần trọc hôn lại chàng, môi lưỡi giao nhau.

Dận Chân chậm rãi đặt nàng xuống đệm giường phía sau, nụ hôn tràn miên nhưng dịu dàng.

Nụ hôn từ từ dừng lại, Dận Chân thân mật cọ chóp mũi mình lên chóp mũi nàng, nói hỗn hển:

- Dù mới là tân hôn, nhưng ta cảm thấy chúng ta đã thành thân lâu lắm rồi.

Vân Yên ngẩn người, mái tóc dài đen xõa trên tấm đệm mềm mại, khóe miệng hơi cong lên, lưỡi biếng nói:

- Hai người ở bên nhau càng lâu càng dễ chán ngán.

Dận Chân nghe xong, khóe môi giật giật. Bàn tay lớn trượt xuống sau eo nàng, nhéo mông mềm một cái trừng phạt, hừ một tiếng và nói:

- Nàng thấy ta có chán ngán không?

Vân Yên kêu lên một tiếng “ôi” vì đau, Dận Chân lại chậm chậm xoa mông nàng.

Vân Yên đỏ mặt đẩy chàng ra, chàng lại nhìn nàng chăm chặp. Vân Yên đành phải giơ hai tay lên, vuốt nhẹ gò má anh tuấn của chàng. Dận Chân sững sốt, nàng mỉm cười nói:

- Bởi vì, trong lòng chúng ta luôn có nhau.

Dận Chân nhìn Vân Yên, chỉ có thể hôn nàng thật sâu.

Hai người thân mật thủ thi bên tai nhau, chàng cận kề quần quýt một hồi lâu mới bế nàng lên. Vân Yên nhìn chiếc áo trong rộng thùng thình của chàng trên người mình, liền nói muốn xuống giường đến gian phòng nhỏ của mình thay quần áo. Dận Chân nhéo mặt nàng, nói, tân nương à, vì phu đương nhiên đã chuẩn bị quần áo mới cho nàng rồi.

Dận Chân đứng dậy vào phòng hỉ lấy quần áo, cuối cùng mang ra một chồng đầy. Xanh lơ, xanh nhạt, vàng nhạt, hồng phấn, xanh tím, xanh trắng... tất cả đều lấy sắc tím làm gốc, đường thêu tay tinh xảo thướt tha. Mỗi bộ đều cầu kì trang nhã, khiến người nhìn thích không muốn rời tay. Không chỉ có áo dài quần lụa, ngay cả yếm, quần áo mặc trong đều có một bộ.

Vân Yên sờ bộ quần áo, ngẩng đầu lên nhìn chàng:

- Đều là chàng thiết kế sao?

Dận Chân nhếch khóe miệng:

- Nàng thử xem có vừa hay không, trong rương gỗ lớn màu đỏ trong phòng vẫn còn đấy.

Vân Yên gật đầu nhìn quần áo trên giường, rồi lại nhìn chàng.

Dận Chân cười nói:

- Nàng mặc bộ nào cũng đẹp cả, mặc bộ vàng nhạt đi, giống như chú gà con lông xù.

Khuôn mặt Vân Yên hơi đỏ lên, nàng quay đầu về nói nhỏ:

- Không phải, thiếp định nói, thiếp muốn thay quần áo.

Dận Chân khẽ cười, cúi người thì thầm bên tai nàng:

- Ta là tướng công nàng mà.

Cổ Vân Yên đã đỏ rần, vô cùng thẹn thùng.

- Chàng ra ngoài đi, nếu không lát nữa lại...

Dận Chân biết nàng nghĩ gì, hôn lên thùy tai nàng, dịu dàng nói:

- Vậy ta quay lưng lại là được rồi.

Dận Chân đứng dậy, thay nàng kéo màn của chiếc giường lớn xuống, quay lưng lại đứng cạnh cửa sổ.

Vân Yên thấy chàng kéo màn xuống rồi quay lưng đi, cũng quay người lại, bắt đầu cởi áo trong mà chàng mặc cho lúc trước. Bầu ngực mềm mại trực tiếp lộ ra, còn cả vết sẹo chi chít, xung quanh nụ hoa đỏ tươi yếu ớt có một vết sưng đỏ. Khuôn mặt nàng lại nóng rực, người này không thèm mặc yếm đã mặc luôn áo trong cho nàng rồi.

Nàng cầm bộ quần áo màu vàng nhạt mà chàng nói lên, bắt đầu mặc từng món vào. Khi mặc đến quần, chân run lên vì vẫn còn hơi đau. Nàng vén màn lên gượng gượng xuống giường, Dận Chân như cảm nhận được, quay người lại đỡ nàng xuống.

Dận Chân nhìn mái tóc nàng xoa trên vai, bộ quần áo màu vàng nhạt càng làm khí sắc nàng tốt hơn, khuôn mặt thanh tú trắng nõn tỏa ánh sáng

rực rỡ, càng nhìn càng giống một chú chim nhỏ lông xù, vô cùng đáng yêu.

Chàng hôn lên trán nàng, rồi mới nhẹ nhàng ôm lấy bờ eo mảnh khảnh đỡ nàng đứng lên.

Vân Yên cảm thấy vừa đau vừa mỏi, mồ hôi lạnh đã chảy ra.

Môi nàng cũng trắng bệch, hít một hơi thật sâu ngăn không cho mình bật ra tiếng rên rỉ.

Dận Chân nhìn sắc mặt nàng, sau đó bế ngang nàng lên đi ra ngoài sân.

Vân Yên đã ở trong phòng nghỉ ngơi vài ngày, bỗng nhiên nhìn thấy bầu trời bên ngoài, tâm trạng sáng sủa hẳn lên.

Bầu trời buổi chiều trong xanh, ánh nắng chiếu xuống ấm áp, không hề thấy lạnh.

Hai người nắm chặt tay nhau ngồi dưới cây ngô đồng, đắm chìm trong ánh nắng, nhìn nhau và mỉm cười.

(1) Nghĩa khí Lương Sơn Bạc: Ý Khang Hi nói Cửu A Ca và Thập Tứ A Ca chỉ biết đến trung nghĩa, mà cái gọi là trung nghĩa này còn mang theo tính cách thổ phỉ, danh bất chính, ngôn bất thuận, quên mất điều quan trọng là phải hiếu thuận với cha mẹ, trung thành với vua.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 120: Lưu Luyến Không Rời

Vân Yên ngồi bên cạnh Dận Chân, yên tĩnh nhìn chàng làm thơ, vẫn là nét mặt bình thản, không hề có nụ cười, khóe mắt chân mày mang theo sự ấm áp ung dung.

Một ấm trà, một bài thơ, một đôi tình nhân.

Yên vũ khoái dật tình, phong tuyết thính u hưởng.

Năng bị tứ thời hảo, vĩnh kết bình sinh thường. (1)

Lâu rồi Dận Chân chưa gảy đàn, cảnh đẹp sinh tình chàng lấy đàn đánh một khúc cho Vân Yên nghe.

Dận Chân mỉm cười hỏi Vân Yên:

- Phượng cầu hoàng nhé? (2)

Vân Yên nghe xong bèn lắc đầu, cười nhẹ nói:

- Cao sơn lưu thủy. (3)

Ánh mắt Dận Tự sáng ngời, kéo ngón tay nàng đến rồi hôn lên, sau đó cúi đầu chăm chú gảy đàn.

Âm thanh hài hòa dưới ngón tay thon dài của chàng dường như đã vẽ lên một bức tranh non xanh nước biếc sống động, âm vực rộng lớn không ngừng nhảy nhót và biến đổi, ngón trở nhẹ nhàng di chuyển uyển chuyển thay đổi giữa âm trầm và âm cao. Như có thể nhìn thấy đỉnh núi cao cao,

sương mù vẫn vít, lơ lửng vô định. Nước chảy róc rách, dòng nước đầu đây; lành lạnh tĩnh lặng, cảnh thông xuôi theo dòng nước. Tiếng đàn du dương, trang trọng như nước chảy mây trôi.

Vân Yên nhìn bầu trời xa xa qua tán lá cây ngô đồng, nghe tiếng đàn đến si mê. Khi hạ mắt xuống nhìn Dận Chân, trông thấy ánh nắng mùa thu đang nghịch ngợm nháy nhót trên bả vai chàng, khám một màu vàng nhạt lên hàng mi chàng, nét mặt trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của chàng vẫn bình tĩnh không thể không khiến người khác bội phục, nàng cảm thấy khí chất trên người chàng càng không giống so với trước đây.

Đồng ý với yêu cầu của Vân Yên, Dận Chân dìu nàng đi dạo trong sân. Cố chịu cơn đau dai dẳng, Vân Yên từ từ bước đi, chỉ có điều mỗi bước đều rất chậm. Dận Chân nhìn thấy, kéo nàng dừng lại rồi ôm nàng vào trong lồng ngực mình, hôn lên hai bên thái dương, yên lặng không nói gì.

Hoàng hôn buông xuống, hai người quay trở về phòng chuẩn bị ăn cơm tối. Vân Yên giống như trước đây, đứng dậy bình tĩnh nói thiệp đi lấy hộp cơm, Dận Chân hơi ngẩn người, ấn nàng ngồi xuống sập nhưng không hề nói câu nào.

Vân Yên nhanh chóng hiểu ra suy nghĩ của chàng, chưa kịp mở miệng, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Dận Chân ngẩng đầu nói một câu, vào đi.

Tiểu Thuận Tử xách một hộp cơm lớn đi vào, đặt xuống bàn chuẩn bị dọn ra, Vân Yên nhìn y, trong phút chốc không thể nói ra cảm xúc của mình là gì, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng nói “để tôi làm” giống như trước đây.

Vốn chỉ là một nô tài hầu hạ, giờ đây nàng đã trở thành vợ của chủ tử. Nhưng không phải là bất cứ thân phận cao quý nào như phúc tấn hay cách cách, làm sao có thể chấp nhận để người khác hầu hạ.

Dận Chân kéo tay nàng, nghiêm túc nói:

- Nàng không cần để ý đến bất cứ điều gì cả, bọn Tiểu Thuận Tử từ nhỏ đã đi theo ta, nô tài của ta đối với ta thế nào thì đối với nàng như thế.

Tiểu Thuận Tử khom người nói:

- Phu nhân, gia nói đúng đấy ạ.

Vân Yên nghe thấy hai chữ “phu nhân” thốt ra từ miệng Tiểu Thuận Tử, trong phút chốc sửng sốt, đây là cách gọi của người Hán với vợ mình, nàng liền hiểu ra ý nghĩ của Dận Chân. Người đàn ông này có tâm tư vô cùng tinh tế.

Nàng yên lặng không nói, ngẩng đầu nhìn Tiểu Thuận Tử thản nhiên cười:

- Các anh không bị thương chứ?

Tiểu Thuận Tử nghĩ lại vẫn còn rùng mình, đáp lại không làm sao cả, Vân Yên mới yên tâm trở lại. Nàng vẫn ngăn động tác của Tiểu Thuận Tử lại, bảo để chúng tôi tự làm là được rồi. Dận Chân nghe thấy ừm một tiếng, Tiểu Thuận Tử liền cáo lui đi ra.

Người Vân Yên hơi nhắc lên, lấy từng đĩa thức ăn trong hộp cơm ra, Dận Chân nhận lấy đặt xuống. Một lát sau, thức ăn đều được bày ra bàn, còn có cả rượu Dương Cao mà Dận Chân thích uống.

Hai người cùng ăn cơm tối giống như đôi vợ chồng bình thường, thỉnh thoảng nói chuyện đôi ba câu, hoặc cụng chén. Vân Yên cùng với Dận Chân uống một chút rượu Dương Cao, khuôn mặt đã hơi ửng đỏ.

Ăn cơm xong, Vân Yên định đứng dậy thu dọn, Dận Chân không thể không nói:

- Nếu nàng khỏe rồi, thì tất cả trong nhà đều nghe theo nàng. Ta cũng không thích có người khác vào làm phiền, nhưng mấy ngày này, nàng không nên quá sức, phải nghỉ ngơi thật nhiều.

Vân Yên nghe chàng nói xong cảm thấy thân thiết hơn bao giờ hết, ngoan ngoãn nghe lời. Dận Chân đi đến bế nàng vào phòng trong.

Từ ngày Vân Yên quay trở về phủ đường như đã trở thành búp bê trong lòng Dận Chân, luôn được chàng bế tới bế lui, cực kì xấu hổ. Nhưng nàng cũng hiểu, người đàn ông này dùng hành động để bày tỏ sự áy náy và yêu thương của mình, nàng đành phải tùy theo chàng.

Dận Chân trực tiếp đặt nàng lên giường, Vân Yên đẩy chàng ra nói muốn xuống giường rửa mặt súc miệng. Dận Chân vuốt ve mặt nàng cười nói, để tướng công làm.

Vân Yên không thể tin được nhìn chàng, chàng có thể làm gì?

Dận Chân xoay người đi ra, hình như gọi người đến thu dọn. Không đến một lúc, chàng phong thái khoan thai bê đồ dùng rửa mặt súc miệng hàng ngày vào phòng.

Vân Yên nhìn chàng làm mà cảm thấy rất đối lạ lẫm, dù nàng biết chàng đang dùng những cách rất bình thường thế này để bày tỏ mỗi câu chàng nói khi thành thân, nhưng một người cảnh vàng lá ngọc mười ngón tay chưa từng dính nước như chàng, cô gái nào có thể mở to mắt nhìn chàng tiếp tục làm đây.

Nàng vội vàng đứng lên từ trên giường, nói:

- Chàng đừng làm nữa, để thiếp.

Dận Chân nhúng khăn vào chậu rửa mặt, vừa vò vừa quay đầu nhìn sang, thấy nàng đứng lên thì cau mày lại.

- Nàng ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, đừng cử động lung tung.

Chàng cầm chiếc khăn đã thấm ướt lên, đỡ lấy bả vai ép nàng ngồi xuống, phủ khăn lên mặt nàng. Chàng lóng ngóng lau cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên ửng đỏ. Lau xong chàng lại nhìn Vân Yên một cái cảnh cáo, như muốn nói nàng cứ lung tung nữa thử xem.

Lau mặt xong, chàng lại đặt chậu đồng sang bên cạnh giường, Vân Yên lúng túng vịn lấy bả vai chàng, nói:

- Thiếp không yếu ớt cũng không đau như vậy đâu, thể thiếp tự làm.

Dận Chân nghe xong nhướn mày nói:

- Không đau ư? Ồ...

Mặt Vân Yên nóng rực, không dám nói tiếp nữa. Khóe môi Dận Chân chùng xuống cúi người bắt lấy cẳng chân nàng trong vạt váy, để lộ chiếc giày xinh xắn đáng yêu.

Vân Yên muốn rút chân lại thì mắt cá chân mảnh khảnh bị chàng nắm chặt, cắn môi muốn nói nhưng lại không biết nói gì. Dận Chân nhìn nàng một cái, đưa tay vuốt nhẹ rồi tháo chiếc giày khỏi bàn chân xinh xắn trắng nõn, khuôn mặt Vân Yên đã hoàn toàn đỏ bừng, các ngón chân co lại, đầu cũng nghiêng sang phía khác.

Sự thân mật trong cuộc sống vợ chồng không hề thua kém gì khung cảnh ướt át trong chuyện giường chiếu.

Chàng đặt hai bàn chân nàng vào chậu nước ấm bằng đồng, bàn tay lớn vuốt nhẹ nhàng, lóng ngóng nhưng dịu dàng xoa bóp. Tim Vân Yên run lên, hơi thở cũng ngừng lại, cắn môi nửa dựa vào bả vai chàng, đôi mắt híp lại nhìn bàn chân nhỏ nhắn của mình lúc ẩn lúc hiện trong lòng bàn tay rộng lớn của chàng.

Chàng xoa tới xoa lui mu bàn chân, lòng bàn chân, mỗi ngón chân, càng rửa càng lâu. Vân Yên cắn môi không chịu nổi nữa khẽ gọi chàng, chàng nhìn nàng khóe môi cong lên cười như không cười, gọi cảm đến mức tim nàng rung động.

Trong lòng bàn chân mềm mại của nàng, chàng bất ngờ dùng ngón tay miết nhẹ cái khăn đang cầm trên tay, Vân Yên không hề đề phòng kêu “a” lên vì nhột, cả người đều run lên, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn chàng. Người này lúc tốt đẹp thì nàng rất muốn hôn một cái, nhưng khi xấu xa nàng hận không thể không cắn cho bõ ghét. Sao chàng lại xấu xa như vậy? Vô cùng xấu xa!

Dận Chân dùng khăn giúp nàng lau khô đôi chân xinh xắn hồng nhợt vừa mới rửa xong, bế nàng giống như điều hâu ôm gà con đặt xuống giữa giường. Còn chàng cong khóe môi dùng chiếc khăn trong tay đứng bên cạnh giường chậm rãi lau khô tay, khuôn mặt ung ung tự tại.

Vân Yên ngồi dựa trên giường, trong chốc lát có phần không biết phải làm sao, đành phải quay lưng lại cởi áo ngoài xuống, trên người mặc áo trong trắng như tuyết rúc vào trong chăn. Dận Chân vén rèm bùng chậu ra ngoài, không đến một lúc lại bùng vào, tự mình rửa mặt súc miệng. Khi chàng rửa chân ngồi bên giường quay lưng về phía Vân Yên. Vân Yên yên lặng nhìn tấm lưng rộng lớn của người đàn ông đang ngồi rất gần mình, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng chân thực rằng mình thật sự đã gả cho chàng rồi.

Dận Chân rửa mặt súc miệng xong cả người vô cùng dễ chịu thoải mái, khi chàng vén màn vào, Vân Yên nằm giữa giường bất giác ôm chăn lúi lúi, cả người hơi co lại.

Dận Chân nhướn mày nhạy bén nhìn ra động tác nhỏ ấy của nàng, liền co chân lên giường. Bàn tay lớn đặt trên giường bất ngờ trượt xuống chui vào mép chăn, ấm áp trong chăn làm trái tim mềm hẳn đi, cánh tay lớn ôm

chặt bờ eo mảnh khảnh nhạy cảm của Vân Yên, người cũng đề lên. Cánh tay còn lại ôm trọn tấm chăn đang che kín người nàng, chàng cúi người xuống nhìn.

Tay chàng bỗng nhiên thò vào chăn khiến nàng giật mình thở hỗn hển, nhanh chóng đẩy lồng ngực chàng ra, gọi:

- Dận Chân...

Dận Chân cười như không cười nhéo bờ eo thon mềm mại của chàng, đoạn nói:

- Này, vẫn còn muốn chui rúc trong đó sao?

Khuôn mặt Vân Yên đỏ rực, nàng đáp lại:

- Đâu có.

Dận Chân “ồ” một tiếng, cúi đầu rất tự nhiên kéo một góc chăn Vân Yên ra.

Vân Yên bối rối nói:

- Ở... Ở đó vẫn còn chăn.

Hai người đều nhìn thấy chăn của chàng vẫn an vị ở góc giường, nhưng chàng không lấy. Không phải vợ chồng mỗi người một cái chăn sao?

Dận Chân nhướn mày nói:

- Chẳng lẽ nàng muốn vợ chồng đắp riêng chăn?

Vân Yên im bật, phút chốc không biết nói gì với lý lẽ đương nhiên của chàng, nếu nàng có nói thì giống như trái với lẽ thường. Đành phải chậm

rãi để chàng vén chăn chui vào. Khi cơ thể cao lớn cường tráng ấm áp của chàng nằm xuống, cả người Vân Yên đều cứng đờ.

Bầu không khí lần đầu tiên cùng chung chăn gối sau khi động phòng hóa ra vẫn còn mang theo căng thẳng, hoặc sợ hãi đến kỳ lạ.

Dận Chân nghiêng người ôm Vân Yên, cả hai người đều chỉ mặc áo trong thân mật dính sát vào nhau. Dận Chân nhìn nàng đang nằm trong lòng mình căng thẳng, hàm răng nhỏ trắng tinh bất giác cắn lấy môi, trên gò má không biết đã phớt đỏ từ lúc nào, trái tim chàng bỗng nhiên rung động, vội vàng ngừng thở đè nén lại, nhỏ giọng đùa giỡn nàng:

- Vợ chồng chúng ta chung chăn vốn là một chuyện rất bình thường, sau này đêm đêm còn ôm nhau ngủ. Nếu đêm nào nàng cũng thẹn thùng thế này, vi phu đương nhiên lấy làm rất vui khi được thấy.

Vân Yên nghe xong, đương nhiên biết chàng lại đang bắt nạt mình, xấu hổ tức giận đánh nhẹ vào bả vai chàng.

Dận Chân để mặc nắm tay nhỏ của nàng đánh, mỉm cười vén mái tóc dài của nàng ra sau cổ, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng trên cần cổ, chỗ đó còn có mấy sợi tóc tơ mềm mại, rất đáng yêu.

Sờ mãi sờ mãi cho đến khi nhìn thấy đôi mắt nàng rơm nước, chàng cúi đầu xuống bắt đầu hôn nàng, nắm lấy đôi tay Vân Yên đang đẩy lồng ngực chàng ra, kéo nó vòng qua cổ chàng. Hai tay chàng đỡ lấy bờ eo nàng, say sưa quấn chặt đầu lưỡi nàng. Đôi tay dần dần không chịu nổi, chui vào trong vạt áo Vân Yên.

Vân Yên cảm thấy bàn tay nóng hổi của chàng đang lần vào trong chiếc yếm, cả người nóng lên bật ra rên rỉ trong miệng chàng. Chàng đã không kiềm chế được nổi bản thân vuốt ve đỉnh hoa mềm mại vẫn còn sưng đỏ, nàng thốt lên tiếng kêu đau, cơn tê dại kỳ lạ như dòng điện khiến cơ thể nàng run rẩy, đỉnh hoa màu hồng rất mềm, mấy đêm động phòng bị chàng

cắn hôn rất nhiều lần đã sưng tấy lên, tạo thành một vòng màu đỏ tươi mờ mờ, chạm vào liền đau.

- Dận Chân... đừng làm vậy... đau...

Vân Yên thở gấp gấp ôm cổ chàng cầu xin, nước mắt như chực lăn xuống, đùi nàng cũng vì cảm nhận được nóng bỏng đáng sợ mà đau đớn co lại.

Bờ lưng nam tính rắn rỏi của Dận Chân khom xuống, chàng thở gấp cắn đầu lưỡi nàng, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng:

- Cô ngốc, ta biết mà, đừng sợ.

Vân Yên giống như một đứa trẻ nũng nịu ôm chặt lấy chàng, càng ôm càng rúc vào lòng chàng, rên ư ử giống hết chú mèo con.

Dận Chân đã bên nàng mười năm, nhưng là lần đầu tiên thấy nàng thân mật làm nũng như vậy, trái tim tan ra. Nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng:

- Người nàng quá mảnh mai, lúc động phòng lại đau như vậy. Tối nay nếu làm nữa nàng lại bị thương tiếp mất, nên ta chỉ muốn hôn nàng mà thôi, nàng thấy tướng công có tốt không?

Vân Yên ôm lấy cổ chàng, đỏ mặt, nhẹ nhàng thở phào một hơi, hỏi:

- Thật sao?

Dận Chân cọ lên chóp mũi nàng, hừ một tiếng:

- Đây, nàng cũng biết chúng ta đang tân hôn. Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt đi, sau này tuyệt đối không tha cho nàng đâu.

Vân Yên nghe thấy, xấu hổ vùi đầu vào hõm vai chàng.

Hai người lưu luyến trong chăn một hồi lâu, Dận Chân thân mật khiến Vân Yên rên rỉ không ngừng. Hai người dựa sát vào nhau ngủ thiếp đi.

Mấy ngày này, Dận Chân đều ở trong phủ, nhìn giống như buông bỏ hết mọi công việc, cả ngày đều ở trong nhà không ra ngoài, làm bạn với thiền Phật thơ ca, trên người tỏa ra khí chất chín chắn điềm tĩnh ung dung thanh bạch không giống người thường.

Bên ngoài triều chính rối ren lòng người hoang mang, nhưng trong Tứ phủ giống như chốn bồng lai tiên cảnh, bình yên không thể bình yên hơn. Không tham gia chính sự, không tổ chức tiệc tùng. Thu vén nhà cửa, hậu viện hòa thuận.

Ban ngày, Dận Chân dắt Vân Yên đi dạo trong Tứ Nghi Đường, pha trà đàm kinh, uống rượu làm thơ. Khi nắng đẹp, còn cùng nhau mang sách trên giá ra sân phơi. Còn những chuyện về Thập Tam và trong triều, hàng ngày đều có thư báo về, Dận Chân liền an ủi để Vân Yên yên tâm.

Ban đêm nằm trên giường, Dận Chân yêu thương cơ thể Vân Yên nên chỉ ôm nàng từ phía sau, mười ngón tay đan chặt vào nhau, hết sức thân thiết. Vân Yên dần dần quen với cuộc sống vợ chồng cùng chung chăn gối, đôi lúc còn bỗng nhiên làm nũng hờn nhiên như đứa trẻ con, Dận Chân yêu thương lại lúng túng không biết nên làm thế nào.

Những ngày trong Tứ Nghi Đường ngọt mát như nước suối trong lành, giữa hai người đều có lưu luyến bình thản qua nhiều năm lắng đọng lại, êm ả thản nhiên.

(1) Trích từ bài thơ “Đề mặc trúc nhất thập nhị thủ” (Bài thơ thứ mười hai về trúc đen) của Ung Chính. Tạm dịch:

Mưa bụi thanh nhàn, gió tuyết vang trong tĩnh mịch.

Bốn mùa đều có đủ, trọn đời mãi bên nhau.

(2) Phụng Cầu Hoàng: Khúc nhạc do Tư Mã Tương Như (179 TCN – 117 TCN) sáng tác. Nhờ khúc nhạc này mà Tư Mã Tương Như lấy được nàng Trác Văn Quân.

(3) Cao Sơn Lưu Thủy: Khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy được người đời sau biên soạn để ca ngợi tình bạn Bá Nha và Tử Kỳ thời Xuân Thu. Tương truyền hơn hai nghìn năm trước Bá Nha hay đàn bản “Cao Sơn Lưu Thủy” nhưng chỉ có Tử Kỳ biết thưởng thức. Khi Tử Kỳ lâm bệnh chết, Bá Nha chỉ gảy đàn thêm một lần duy nhất trước mộ bạn, rồi đập đàn vào tảng đá, không bao giờ động đến đàn nữa.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 121: Đường Tình Vẫn Dài

Từ lúc tân hôn Vân Yên vẫn luôn ở trong Tứ Nghi Đường, bởi vì người không khỏe nên ngay cả sân cũng không bước ra, thường để mặc tóc xõa ngang vai, thanh thời nhàn hạ. Nàng nhàn tản vậy một phần do trong phủ quá bình yên không có việc gì, cũng không tổ chức tiệc tùng. Hơn nữa dù Dận Chân ra khỏi Tứ Nghi Đường đến phòng khác nói chuyện, thì Vân Yên vẫn như trước đây, chưa bao giờ hỏi chàng điều gì.

Có một ngày Dận Chân nửa đùa nửa thật kéo Vân Yên đến, nói cạn kể tỉ mỉ toàn bộ gia sản của mình trong Tứ Nghi Đường, còn nói thật ra tất cả chìa khóa nằm trong tay nàng từ lâu rồi, nàng đã nắm giữ cả cái nhà này nhiều năm nay mà không hay biết.

Nhiều năm lận đận đau thương, đặc biệt sau khi trải qua chuyện của Dận Tự và thành thân động phòng, tinh thần Vân Yên càng không giống trước đây, luôn mệt mỏi dừng dừng, thời gian ngủ ngày càng nhiều, giờ tay nhắc chân đều mơ hồ mang theo khí chất nền nã dịu dàng.

Thình thoảng nàng hay một mình ngồi ôm gối trên chiếc sập nhỏ, trầm lặng nhìn khung cảnh sau cửa sổ, Dận Chân phát hiện ra liền đi đến vén tóc nàng ra sau vai, ôm nàng vào lòng thật chặt, hỏi nàng đang nghĩ gì.

Trong những ngày nàng nghỉ ngơi, dù ban đêm khó kiềm chế, nhưng Dận Chân chưa từng để Vân Yên phân giường ngủ một mình.

Đêm đêm đầu gối tay ấp, trần trọc say mê.

Không nhớ nửa đêm ngày thứ bao nhiêu, Vân Yên từ từ hỗn hển tỉnh lại trong nụ hôn và vuốt ve của Dận Chân, không nhìn rõ khuôn mặt chàng, chỉ đành nương theo ánh trăng rơi vào nhìn thấy lửa tình đang bốc cháy trong đôi mắt và bờ lưng rộng lớn rắn chắc của Dận Chân.

Chàng thô lỗ quấn đầu lười nàng, nói trong tiếng thở gấp:

- Ta chạm vào chỗ đau sao?

Vân Yên khép hờ con người nhỏ, kêu lên ngắt quãng:

- Dận Chân...

Hơi thở Dận Chân nặng nề đầy nguy hiểm, bàn tay lớn nóng rẫy từ eo chậm chậm đẩy vạt áo trong nàng lên, gặp phải chiếc yếm ngăn cản liền trực tiếp kéo nó ra, trong phút chốc toàn bộ áo trên người nàng đều được đẩy đến cổ, đầu chàng vùi vào...

Trong bóng đêm Vân Yên ngửa cổ lên không tìm được những tiếng rên rỉ mềm mại, nhưng lại nhanh chóng cắn môi nén lại, tiếng rên rỉ vỡ vụn bật ra giống như sóng xô.

Dận Chân há miệng ngậm đỉnh nụ hoa, nơi nhạy cảm nhất của Vân Yên, càn rỡ mút liếm cắn như muốn nuốt chửng nàng, hai tay vân vê xoa nắn bộ ngực ngọc ngà mềm mại mà không muốn ngừng lại.

Vân Yên yếu ớt đẩy cổ chàng ra, nhưng lại giống như ôm vào. Xúc cảm trong đêm tối nhạy bén lạ thường, sóng tình cuộn trào mãnh liệt ập tới, cả người nàng vừa nóng vừa run. Nàng đã không thể nào ngăn cản được động tác của Dận Chân, đành để chàng mơn trớn nhiều hơn cắn sâu hơn, cơ thể mảnh mai giống như một nụ hoa yếu ớt sắp nở trong ban đêm được chàng khai phá.

Dưới ánh trăng, trong lúc nửa tỉnh nửa mê nàng lơ mơ nhìn thấy từng giọt mồ hôi gợi cảm trên khuôn mặt lạnh lùng trượt xuống, rơi lên lồng ngực nàng. Hơi thở nóng hổi đầy nam tính mạnh mẽ hơn bất cứ mùi hương nào.

Trên ý nghĩa nào đó, lần thứ hai động phòng thậm chí còn khiến nàng căng thẳng và sợ hãi hơn so với lần đầu tiên.

Đau và yêu có lẽ luôn đi cùng với nhau, càng đau càng yêu, càng yêu càng đau, đó gọi là thương yêu. (1)

Bình thường hai người sống cùng nhau, thân mật khăng khít, săn sóc chu đáo, nhưng khi say tình trên giường, Dận Chân dù đã vô cùng kiềm chế nhưng vẫn khiến Vân Yên phải bật khóc.

Cho đến khi trời sắp sáng, tiếng khóc Vân Yên dứt quãng, trên khuôn mặt không biết là mồ hôi hay nước mắt, nhắm mắt vào tưởng chừng có thể ngất lịm đi. Khi nàng tỉnh lại, mái tóc dài xoa tung trên gối, ánh nắng ngoài cửa sổ đã chiếu vào, có thể nghe thấy tiếng chim hót véo von.

Khuôn mặt Dận Chân đỏ đầy mồ hôi, trên người chỉ mặc áo trong từ ngoài phòng vén rèm bước vào, trong tay cầm một thanh kiếm, thần sắc trên khuôn mặt cương nghị sáng láng. Chàng cảm thấy Vân Yên trên giường hình như tỉnh rồi, bèn đặt kiếm xuống vén màn đi vào.

Vân Yên nửa tỉnh nửa mê được chàng ôm eo bế dậy, khi thùy tai được hôn lên thì rốt cuộc tỉnh hoàn toàn, nàng hơi xấu hổ đẩy lồng ngực chàng ra.

Dận Chân vừa cầm ngón tay nàng lên hôn vừa nói:

- Phu nhân ngủ ngon không, có cần ngủ thêm một lát nữa không?

Vân Yên đỏ mặt nói không cần, đẩy chàng xuống giường, chân lại vừa đau vừa khó chịu, nhưng đỡ hơn so với lần động phòng trước.

Tân hôn đương độ thắm nồng, đường tình hăng vẫn còn dài.

Cơ thể Dận Chân cường tráng, lại trong độ tuổi ba mươi sung sức nhất của đàn ông, sau khi thành thân động phòng với Vân Yên mới chính thức được nếm sự tuyệt vời, ăn đến nỗi nghiện trong chuyện giường chiếu hòa hợp. Dù không tham gia triều chính cũng không đến hậu viện lâm hạnh, nhưng tinh lực rõ ràng dồi dào hơn Vân Yên.

Vân Yên vốn chỉ là một cô gái vô cùng bình thường, tính cách lạnh nhạt, con người lại nhu nhược yếu ớt, khó trách nàng không chấp nhận. Nhưng sau khi thành thân tính cách nàng vẫn như trước đây, cố chấp kiên trì không bao ngừng nghỉ. Thỉnh thoảng lại có những dáng vẻ mà Dận Chân chưa bao giờ thấy, hấp dẫn chàng giống như đọc một quyển sách mà không muốn buông xuống.

Vào sáng sớm, Vân Yên thường giúp Dận Chân mặc quần áo, Dận Chân sẽ giúp Vân Yên chải đầu.

Khi đọc sách trong phòng, Dận Chân ngồi trên sập có thói quen để nàng dựa vào ngực mình, Vân Yên ngồi trong lòng chàng hoặc nghỉ ngơi, hoặc nói về Phật pháp hay một câu chuyện nào đó trong sách.

Tuy là đóng cửa sửa sai, nhưng không tránh được có chuyện tìm tới cửa. Tam A Ca Dận Chỉ còn đặc biệt tới tận cửa Tứ Nghi Đường tìm Dận Chân nói chuyện, chỉ là trong lời nói như có như không nhắc tới những chuyện ma quỷ kì quái, Dận Chân không trả lời lại, mỉm cười nói về Phật pháp thơ từ. Dận Chỉ ngồi một lúc rồi cáo từ. Sau khi Dận Chỉ đi, một mình Dận Chân ngồi trong phòng hồi lâu, trong lòng có một dự cảm mơ hồ.

Hiện giờ khi Dận Chân bí mật gặp khách, Vân Yên thích nghỉ ngơi ở Phật đường trong mật thất, bởi vì đó là nơi họ thành thân, hơn nữa nàng

cũng thấy vô cùng yên tĩnh. Nghe thấy tiếng cửa mở, mắt nàng vẫn không mở ra, cho đến khi một nụ hôn rơi xuống mí mắt.

Không đến hai ngày, khi Dận Chân nhận được thư tín bí mật, Vân Yên đang dựa vào lòng chàng. Đúng như dự đoán của Dận Chân, trong triều mấy ngày nay xảy ra chuyện lớn.

“Vụ án Trương Minh Đức đã được thẩm tra, lời khai của Thuận Thừa Quận Vương Bồ Mục Ba là: “Trương Minh Đức nói Phổ Kỳ cho rằng Hoàng Thái Tử là kẻ cực ác, có ý định cùng Trương Minh Đức hành thích Thái Tử, mời thần gia nhập nhóm của bọn y. Thần từ chối, sau đó báo lại chuyện này với Trữ Quận Vương Dận Thì.

Lúc đó Trữ Quận Vương Đại A Ca Dận Thì nói: ‘Ngài đừng vạch trần chuyện này vội, chờ ta đi bẩm báo với Hoàng thượng trước, ngài hãy tìm bọn họ, đưa đến phủ ta.’ Bởi vậy thần đưa Trương Minh Đức tới phủ Trữ Quận Vương.”

Cửu A Ca Dận Đường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh khai: “Bát A Ca từng nói với chúng thần: ‘Có một người xem tướng họ Trương nói, Hoàng Thái Tử làm việc vô cùng tàn nhẫn, chỗ ông ta có một người đàn ông có thể hành thích được Thái Tử.’ Bát A Ca nói với ông ta, chuyện này vô cùng lớn, người coi mình là ai mà dám mở miệng nói những lời này, người điên rồi sao? Suy nghĩ này của người, hiện tại chưa phải là lúc. Sau đó đuổi ông ta đi.”

Bát A Ca Dận Tự khai: “Thần quả thật đã từng nói vậy với các hai a ca kia.”. Cuối cùng hỏi Trương Minh Đức, khẩu cung của ông ta không có gì khác.

Vì Dận Tự nghe những lời ngông cuồng của Trương Minh Đức mà không bẩm báo lại, Thánh thượng tức bỏ tước hiệu Bối Lặc, trở thành một người không có thực quyền. Thuận Thừa Quận Vương Bồ Mục Ba, Công

(2) Phổ Kỳ, Công Lại Sỹ, Trưởng Sử A Lộc... đều liên quan đến vụ án. Phổ Kỳ và Dân Tự đều bị tước bỏ tước hiệu, Bối Mục Ba, A Lôc, Lại Sĩ được thả ra. Nhưng tội của Trương Minh Đức vô cùng nghiêm trọng, phải lăng trì xử tử, lệnh cho tất cả những người liên quan đến chuyện này đều phải đến xem hành quyết.

Gần chạng vạng, Tam A Ca Dân Chỉ bỗng nhiên tấu Đại A Ca Dân Thì dùng thầy tu (Lạt – ma) để nguyện rửa Thái Tử, đồng thời tìm được vật trấn hồn, Thánh thượng nổi giận, lệnh lập tức bắt giữ Hoàng Trưởng Tử Dân Thì, phế bỏ tước hiệu, giam cầm trong phủ.”

Xem xong bức thư đầy biến động, Dân Chân trầm ngâm trong giây lát, Vân Yên cũng lơ mơ nhìn ra, mười ngón tay không hện mà cùng đan vào nhau.

Đại A Ca Dân Thì và Bát A Ca Dân Tự từ lúc được trọng dụng cho đến những ngày ngắn ngủi như hôm nay, cuối cùng lại bị phế tước! Nhưng Đại A Ca Dân Thì bị phế tước và giam giữ vì liên quan tới bùa chú, có lẽ vĩnh viễn không có ngày trở mình.

Con sóng cuộn trào này trong hoàng gia lên đến đỉnh điểm khi có ba vị Hoàng tử: một vị Thái Tử, một vị Quận Vương, và một vị Bối Lặc bị phế.

Thật ra, từ khi Dân Chân đưa nàng từ thư phòng của Dân Tự về thành thân, hai người đều không kiêng kị gì khi nhắc đến Dân Tự, nhưng thời gian hai người bên nhau còn không có, cũng không cần thiết nhắc tới một người như hăn.

Triều đình trên cao, thay đổi bất ngờ.

Đây là cuộc chiến giữa những người đàn ông. Trong biến động này, Dân Chân không hề nhúng tay, Vân Yên không muốn hiểu, cũng không cho rằng mình có thể tham gia.

Nàng hiểu rất rõ, người đàn ông mà nàng đồng ý lấy trong Tứ Nghi Đường là Ái Tân Giác La Dận Chân, là chồng của nàng. Nhưng Ái Tân Giác La Dận Chân đứng trong thiên hạ vẫn là Tứ A Ca, Tứ Bối Lặc, con trai của Hoàng đế Khang Hi, chủ nhân của Tứ phủ, và là gia của rất nhiều cách cách phúc tấn trong phủ.

Nàng cũng hiểu rất rõ, ẩn náu trong phủ chẳng qua chỉ là thủ đoạn chính trị tạm thời của chàng, tuy chàng chưa từng nói nhiều, nhưng nàng có thể nhận ra lần bị giam này của chàng và Thập Tam đã làm chàng chấn động, dường như chàng đã hiểu rõ cuộc bản thân mình muốn gì. Ẩn giấu dưới lớp da thịt lạnh lùng là trái tim đập vững vàng, trong dòng máu bình tĩnh là sức sống hừng hực, nhưng chàng giấu nghề ở ẩn, không dùng thủ đoạn trong khu viện nhỏ yên tĩnh.

Tâm chàng ở triều đình, nhưng chí đặt khắp thiên hạ. Những việc nên làm, những việc phải làm, chàng rõ ràng hơn bất cứ ai, làm việc quyết đoán mà lạnh lùng. Gian khổ sau này, nhiều không kể xiết.

Trong những ngày mưa gió cuộn trào, gió táp mưa sa đều không chạm tới Tứ Nghi Đường. Là một người đàn ông, những gì Dận Chân làm cho Vân Yên, cho bản thân, cho trên dưới Tứ phủ có lẽ đã hết sức mình.

Lúc này việc lập trữ càng khó phán đoán, Khang Hi vẫn còn quan tâm nhiều đến Phế Thái tử Dận Nhưng, thường xuyên triệu kiến quan lại quần thần, trong lời lẽ thỉnh thoảng còn bộc lộ ý ngầm. Còn Dận Chân khi hơi nôn nóng suốt ruột sẽ vào Phật đường ngồi thiền, Vân Yên yên tĩnh dựa vào chàng, nắm tay cùng đi qua khoảng thời gian xáo động này.

Hơn nửa tháng trôi qua, một ngày Dận Chân phát hiện sau cơm tối Vân Yên mệt mỏi cuộn tròn người trên sập, hai tay đặt lên bụng, chàng liền lên sập ôm nàng từ phía sau, thân mật hỏi có phải trong người không khỏe không, bế nàng về phòng nghỉ ngơi nhé. Khuôn mặt Vân Yên trong phút chốc đỏ bừng, đẩy chàng ra nói không cần. Một lúc lâu sau mới úp úp mở

mở nói thân thể không tiện. Dận Chân ngấn người rồi bật cười, nhéo chóp mũi nàng nói đồ ngốc, rồi bế nàng vào phòng.

Vì kinh nguyệt đến, điều kiện thời này lại không tiện lợi như ở hiện đại, Vân Yên rửa mặt súc miệng xong liền suy nghĩ đến việc ngủ một mình trên chiếc giường ở gian phòng nhỏ hoặc trong mật thất, Dận Chân dựa người vào cửa dùng ánh mắt để nói, Vân Yên đành thôi.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh khiến bụng Vân Yên lâm râm đau, tinh thần không quá tốt. Dận Chân nhận ra bèn lên giường nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, lòng bàn tay ấm áp dịu dàng xoa bụng nàng, hỏi có đau không. Vành tai Vân Yên hơi đỏ lên, nàng lắc đầu không nói gì. Dận Chân vuốt nhẹ tóc nàng, ôm nàng vào lòng nói ngủ thôi. Những câu nói ít ỏi đều trở thành nguồn ấm áp trong lòng bàn tay chàng, trong vòng ôm của chàng, trái tim càng cận kề bên nhau hơn.

Mấy ngày tiếp theo, Dận Chân lặng lẽ quan tâm Vân Yên từ ăn uống đến đi lại, mỗi đêm đều săn sóc ôm nàng, dịu dàng dỗ nàng đi vào giấc ngủ. Được thân mật sau một khoảng thời gian kiềm chế, Dận Chân khó tránh khỏi những lúc dục vọng bùng lên, Vân Yên cũng khéo léo chiều theo.

Trong lúc này, cuối cùng cũng xảy ra một việc giúp tấm màn sương mù được vén lên để nhìn rõ thánh ý.

Ngày hai mươi ba, Khang Hi thấy trong người không khỏe, bèn từ Nam Uyển (3) quay trở về cung, bỗng nhiên nhớ lại chuyện trước đây, đau lòng thương nhớ, vì vậy triệu kiến Bát A Ca Dận Tự, sau đó triệu kiến cả Phế Thái tử Dận Nhưng, đàm đạo thâu đêm. Ngày hôm sau nội thị truyền lại khẩu dụ: “Từ giờ trở đi, không được phép nhắc lại chuyện cũ.”

Không ai biết khi Khang Hi gặp Dận Tự, Dận Nhưng đã nói những gì, Dận Chân đương nhiên cũng không biết. Nhưng có thể đoán tình cảm cha con vẫn còn, trong lúc thốn thức ít nhiều sẽ hóa giải những chuyện xảy ra

trong khoảng thời gian bất ổn trước đây. Tiếp theo, chỉ có thể chong mắt chờ đợi.

Vân Yên rất ít khi hỏi Dận Chân những chuyện khác, chỉ cách hai ngày lại hỏi một lần tình hình Dận Tường bị giam. Nàng biết thật ra Dận Chân luôn chôn chuyện đó trong lòng, ngày đêm lo lắng.

Một ngày khi Dận Chân đang ngồi trước bàn viết chữ, nàng ở bên cạnh một lúc, rồi vào phòng thu dọn quần áo chăn chiếu mùa đông, nhìn thấy bao đầu gối bằng da cáo màu đỏ và mảnh da cáo còn thừa lại từ nhiều năm trước, hốt mắt bỗng nhiên cay xè. Mơ hồ nhớ lại cậu thiếu niên có đôi mắt sáng ngời màu hổ phách nở nụ cười rạng rỡ: “Tứ ca, hôm nay đệ sẵn được một con hồ ly đỏ cực hiếm, đệ để lại cho huynh, bảo Vân Yên làm cho huynh một cái khăn quàng cổ.”; “Tứ ca... cái này muốn để lại cho Tứ ca mà.”

Cậu thiếu niên trong sáng thúc ngựa phi năm ấy vẫn luôn khắc sâu trong kí ức nàng, nhưng hiện giờ bị tường cao ngăn cách, một ngày trôi qua như một năm. Vân Yên chỉ mơ hồ biết vì chuyện Thái tử bị phế nên liên lụy rất lớn, tranh đấu trong hoàng gia là cuộc chiến vô cùng đáng sợ. Còn nàng, không có khả năng cũng chẳng có sức lực.

Dận Chân thấy nàng trong phòng một lúc lâu mà chưa ra, viết xong một bức liền đứng dậy. Thấy nàng đang yên lặng ngồi trước cửa sổ khêu vá mảnh da cáo đỏ như lửa, nét mặt chăm chú mà xa xăm. Ký ức quen thuộc giống như thủy triều lùa về, Dận Chân nhìn nàng một hồi lâu, lặng lẽ đến ngồi xuống bên nàng.

Vân Yên hơi ngược đầu lên nhìn chàng, bình thản nói:

- Thiếp không có gì có thể cho Thập Tam, cũng không biết cậu ấy thiếu thứ gì. Trời bắt đầu trở lạnh rồi, mấy ngày nay nếu chàng mang đồ

vào cho cậu ấy, vậy thì hãy mang theo cả tấm da cáo đỏ năm ấy cậu ấy sẵn được, thấy đồ như thấy người, suy nghĩ cũng vui vẻ hơn.

Dận Chân chậm rãi gật đầu nói:

- Được.

Không đến hai ngày sau, bao đầu gối còn chưa làm xong, Dận Chân đã nhận được tin chân Dận Tường bị lạnh cóng, tình hình không tốt. Vân Yên nghe được tin không nói gì, quay trở về phòng tiếp tục làm bao đầu gối, nhưng hốc mắt đã ửng đỏ. Vì muốn nhanh chóng làm xong, Vân Yên ngồi trong màn đến đêm muộn vẫn không ngủ, Dận Chân yên lặng nằm bên cạnh cùng nàng.

Làm đến nửa đêm, Vân Yên mới khâu xong. Dận Chân kéo nàng vào lòng, ôm chặt nàng cùng đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau hai người đều tỉnh lại từ rất sớm, ngồi dậy bắt đầu rửa mặt súc miệng thay quần áo. Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, hai người nhìn nhau một cái, Vân Yên nhẹ nhàng mở cửa ra.

Tiểu Thuận Tử đứng bên ngoài cửa nói nhỏ:

- Phu nhân... Hoan Sinh trong phủ Thập Tam gia cải trang thành gã sai vặt đến đây, đang bị ngăn lại ngoài cửa lớn, cô ấy nói muốn tìm ngài.

Vân Yên nghe xong, hơi ngần ra rồi nói được. Dận Chân vừa cài cổ áo vừa bước ra từ trong phòng, đứng sau nàng nói thêm một câu với Tiểu Thuận Tử:

- Dẫn cô ấy vào bằng cửa phụ, đưa đến đây.

(1) Trong tiếng Trung, đau là 疼, yêu là 爱, thương yêu là 疼爱.

(2) Công: tức tức hiệu quận công.

(3) Nam Uyển: cách phía nam Bắc Kinh 10 km, là nơi du lịch săn bắn của hoàng đế ba triều đại Nguyên, Minh, Thanh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 122: Rễ Mây Nhìn Trời

Tiểu Thuận Tử dẫn một gã sai vặt gầy gò nhỏ bé có diện mạo rất bình thường đi qua cầu vào trong sân Tứ Nghi Đường, Vân Yên đến bên cửa chờ đợi, đi lên phía trước, mới có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng như tuyết và đôi mắt đỏ au của gã sai vặt ấy.

- Hoan Sinh... mau vào đi!

Vân Yên khi nhìn thấy nàng ấy suýt không nhận ra, khuôn mặt bầu bĩnh trước đây gầy đến mức cảm nhận ra, xanh xao hốc hác, cải trang thành gã sai vặt trông càng đáng thương hơn.

Hoan Sinh nhìn thấy Vân Yên, trong phút chốc không ngăn nổi mình bật khóc, lao nhanh đến ôm chặt Vân Yên. Tiểu Thuận Tử lặng lẽ kéo cửa vào, Vân Yên đứng nguyên tại chỗ ôm Hoan Sinh, mắt cũng đỏ ửng. Sao nàng không biết nàng ấy khóc vì ai?

Vân Yên vỗ nhẹ vào lưng nàng, một lát sau Hoan Sinh mới bình tĩnh trở lại. nhìn từ phía xa, giống như Vân Yên và một gã sai vặt đang ôm nhau. Bên tai có tiếng ho khẽ, Hoan Sinh quay đầu sang nhìn thấy Dận Chân, cuống quýt bỏ tay xuống, buông Vân Yên ra như vừa tỉnh lại từ giấc mộng, xoay người lại hoảng hốt xuống thềm an.

- Tứ gia cát tường, nô tỳ Hoan Sinh vô lễ xin Tứ gia tha tội!

Dận Chân ngồi sau bàn đặt tách trà xuống, khuôn mặt nhìn không ra cảm xúc, chỉ nói “đứng lên đi”.

Vân Yên nhìn chàng, bỗng nhiên cảm thấy hóa ra đáng vẻ chàng đối xử với người khác vẫn như trước đây, thậm chí còn khiến người đó hoảng sợ. Có lẽ nàng đã nhìn thấy rất nhiều đáng vẻ khác nhau của chàng, nhưng ít nhất, trong Tứ Nghi Đường, nàng có thể bình đẳng nắm tay nhìn thẳng vào người mình yêu thương.

Từ trước đến giờ người Hoan Sinh sợ nhất là Dận Chân, nhìn thấy chàng là tự nhiên co rúm lại, muốn nói lại thôi. Vân Yên thấy Hoan Sinh như vậy bèn vội vàng đến kéo nàng ấy lên, liếc chàng một cái rồi động viên:

- Em đừng sợ, cứ nói đi. Em cải trang thành gã sai vặt đến tìm chị nhất định là có chuyện đúng không?

Hoan Sinh gật đầu, dường như đã an tâm hơn. Nàng lại quỳ xuống, giọng run rẩy nói với Dận Chân:

- Nô tỳ muốn cầu xin Tứ gia đưa nô tỳ vào hầu hạ Thập Tam gia! Gia nô tỳ ở trong nơi bẩn thỉu ấy chân tay phải chịu rét cóng, ngày đêm khó chịu, một mình Tiểu Xuyên Tử sao có thể hầu hạ gia chu đáo. Nhưng nô tỳ không có đến chỗ nào cầu xin, chỉ đành xin Tứ gia!

Dận Chân hơi cau mày lại, nói:

- Phúc tấn các người biết không?

Hoan Sinh đáp:

- Nô tỳ đã cầu xin rồi, phúc tấn cũng vô cùng lo lắng. Nhưng nói sau khi gia bị giam, Tứ gia đã chăm sóc phủ chúng ta rất nhiều, chuyện này quá phức tạp, gia đã dặn không thể làm liên lụy đến Tứ gia thêm nữa.

Dận Chân trầm lặng, Vân Yên cũng vậy. Lời này nếu là người khác nói, thì còn cho rằng lấy lùi để tiến. Nhưng Dận Tường, cậu ấy chính là

một người như vậy. Có lẽ khi ở trong bốn bức tường cao cao đó, tấm lòng của cậu ấy với Tứ gia chưa từng thay đổi.

Hốc mắt Vân Yên chua xót, nhìn khuôn mặt Dận Chân hơi nghiêng nghiêng, cảm nhận một nỗi đau mơ hồ nhưng sâu sắc.

Hoan Sinh thấy chàng trầm lặng, lo lắng ngẩng đầu nhìn Vân Yên. Vân Yên nhìn lại, cố gắng kiềm chế con sóng đang cuộn cuộn mím cười với nàng, bình tĩnh đưa tay đỡ nàng đứng lên, nhẹ nhàng nói:

- Mặt đất lạnh, đứng lên ngồi đi.

Mắt Hoan Sinh đỏ au, nàng nắm chặt tay Vân Yên.

- Chị Vân Yên, chị giúp em cầu xin Tứ gia đi. Em biết, chị chắc chắn sẽ có cách.

Tay Vân Yên bị Hoan Sinh nắm chặt đến đau nhói, nhưng nàng vẫn mím cười dùng tay còn lại nắm lấy tay nàng ấy.

- Em đừng lo, gia chỉ đang nghĩ cách thôi.

Hoan Sinh ngập ngừng rồi vui mừng mở to mắt:

-... Thật sao ạ?

Vân Yên kéo nàng ấy lên, dìu nàng ngồi vào ghế, rút khăn giúp nàng lau nước mắt.

- Khóc thành con mèo rồi này, thế này sao gặp Thập Tam gia được?

Ánh mắt Hoan Sinh càng sáng ngời, một tay nắm chặt Vân Yên, từ từ bình tĩnh trở lại.

Lúc này Dận Chân mới mở lời:

- Ta bảo Tiểu Thuận Tử đưa người về, người hãy nhanh chóng chuẩn bị tất cả đồ đạc cần đưa cho Thập Tam gia, cũng không cần phải cải trang thành gã sai vặt. Nhanh nhất là hôm nay, chậm nhất là ngày mai, ta sẽ bảo Tiểu Thuận Tử tới đón người.

Hoan Sinh vội đứng lên, kích động không biết nói gì.

- Tứ gia!

Vân Yên cúi đầu, lặng lẽ cong khóe miệng, tuy nàng không biết Dận Chân sẽ làm thế nào, nhưng nàng tin chàng nhất định có cách. Nàng vỗ vỗ lên mu bàn tay Hoan Sinh, nói:

- Giờ đã tin chưa.

Hoan Sinh vô cùng cảm kích quỳ xuống tạ ơn Dận Chân, tạ ơn Vân Yên. Vân Yên lắc đầu, thương xót phúi bụi trên quần áo nàng ấy, sau đó gọi Tiểu Thuận Tử đưa nàng về.

Trong tim Hoan Sinh đều là Dận Tường, dường như không nhận ra giữa Dận Chân và Vân Yên có gì đó khang khác, còn Vân Yên đương nhiên cũng không tiện nói ra.

Vân Yên nhìn bóng lưng họ xa dần, mới chậm rãi khép cửa lại, lặng lẽ trở về sau bàn đứng bên Dận Chân.

Dận Chân cũng không ngược mắt lên, rất tự nhiên đưa tay ôm lấy hai đầu gối nàng, kéo vào lòng mình. Khuôn mặt hai người kề sát nhau, hai tay đan vào nhau.

Rất lâu sau, Dận Chân mới nói:

- Qua một hai canh giờ nữa là đến giờ bãi triều rồi, ta phải vào cung. Đêm qua nàng không ngủ ngon, vào trong nằm một lát đi.

Vân Yên nghe xong, từ bên khuôn mặt chàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn chàng.

- Chàng nghĩ ra rồi?

Dận Chân cũng nhìn lại nàng:

- Ủ, thời gian cũng không còn sớm nữa, nàng yên tâm.

Vân Yên bỗng nhiên nhớ tới một việc, chậm rãi nói:

- Thiếp chỉ muốn nói một câu, cuối tháng này chính là sinh nhật thứ ba mươi một của chàng.

Dận Chân ngẩn người, ánh mắt càng u tối hơn:

- Nếu phu nhân không nhắc, chắc ta cũng quên rồi.

Vân Yên chủ động hôn lên gò má chàng, nhìn chàng:

- Cẩn thận mọi chuyện, thiếp ở nhà chờ chàng về.

Ngày đó, Dận Chân cùng Đích phúc tấn Na Lạp thị vào cung thỉnh an Khang Hi và Đức Phi. Dận Chân đích thân mời hai người họ đến Viên Minh Viên thưởng ngoạn, chia vui, tham gia dự gia yến sinh thần chàng vào cuối tháng này. Buổi trưa, Khang Hi ở lại cung Vĩnh Hòa dùng cơm, giữ Dận Chân và Na Lạp thị ở lại cùng.

Sau khi ăn cơm xong thì tán gẫu, trong lúc nói chuyện Na Lạp thị và Đức Phi vô tình nhắc tới Phúc Tấn Triệu Giai thị của Thập Tam gia, có phần thương xót. Đức Phi hỏi, Na Lạp thị liền trả lời đơn giản, nghe nói chân Dận Tường phải chịu rét cồng, ngày đêm khó chịu.

Khang Hi ngồi bên cạnh không nói gì, tiếp tục đàm đạo về Phật pháp cùng Dận Chân. Sau một tách trà, Khang Hi cùng Dận Chân quay về noon

các ở cung Càn Thanh nói chuyện, Na Lạp thị ở lại cung Vĩnh Hòa bầu bạn cùng Đức Phi.

Dận Chân ra khỏi cung Càn Thanh thì đến cung Vĩnh Hòa đón Na Lạp thị, sau đó cùng quay về phủ. Trên đường đi chàng nói với Na Lạp thị:

- Lát nữa nàng đến phủ Thập Tam một chuyến, xem xem trong phủ cậu ấy còn thiếu gì, nói với Triệu Giai thị, Hoàng A Mã đồng ý cho phép đưa một nô tỳ vào cung chăm sóc cho chân đau của Dận Tường. Ta sẽ phái Tiểu Thuận Tử đến đón.

Na Lạp thị nghe chàng nói xong liền hiểu rõ, cung kính nói vâng.

Trở về Tứ Nghi Đường, nơi đó vẫn yên tĩnh. Dận Chân vào trong phòng, vén màn lên, bên trong không có người. Tim bỗng nhiên thắt lại, chàng bước nhanh đến rồi mở cánh cửa bí mật trên tường, đi vào.

Lư hương trên bàn thờ Phật vẫn thông thả tỏa khói, chiếc màn màu đỏ trên giường hi đang khép vào, ẩn hiện một bóng hình đang ngủ. Chàng nhẹ nhàng vén rèm ra, nhìn mái tóc dài đang xõa trên gối, lưng quay về phía ngoài co tròn trong chăn, dường như đang ngủ rất say. Chàng tháo giày, cởi áo ngoài ra, trèo lên giường buông màn xuống.

Chui vào trong chăn, hơi thở ấm áp chậm rãi. Trái tim vẫn luôn căng thẳng, bây giờ mới được thả lỏng.

Dận Chân nghiêng người ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Vân Yên từ đằng sau, cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo nàng, muốn đến gần nàng hơn.

Vân Yên khẽ ưm một tiếng, yếu ớt xoay người lại, mắt vẫn chưa mở ra rất tự nhiên chui vào lồng ngực chàng, cánh tay mảnh khảnh ôm lưng chàng.

- Tướng công...

Vân Yên rất ít khi chủ động gọi chàng là “Tướng công”, đa phần đều là khi trên giường chàng kêu nàng gọi. Hơn nữa, khi nàng khóc gọi “Tướng công”, thật sự gọi cảm muốn lấy mạng chàng.

Nụ hôn Dận Chân rơi xuống tóc nàng:

- Tướng công về rồi.

Vân Yên khẽ hừ một tiếng, hơi thở rơi vào khoang miệng chàng. Chóp lưỡi thân mật quấn quýt không rời, trong miệng đều là hơi thở của nhau. Nàng dần dần tỉnh lại, khóe môi còn mang theo ý cười nhàn nhạt, ôm chặt bờ lưng rộng lớn của chàng.

- Dận Chân, thiếp mơ thấy chàng quay trở về.

Dận Chân nhìn nàng cười, tâm trạng nhanh chóng sáng sủa hơn.

- Nhớ ta ư?

Vân Yên thản nhiên nói nhỏ:

- Ừm, thiếp luôn nghĩ khi nào chàng trở về, có thuận lợi hay không.

Dận Chân lại hôn lên môi nàng:

- Ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, hiện giờ thái y đã đến khám cho Dận Tường, tối nay Tiểu Thuận Tử sẽ đón Hoan Sinh vào cung chăm sóc Dận Tường.

Vân Yên nghe xong vui vẻ hí mắt lại, chủ động ôm chàng, hôn chàng một cái.

Môi Dận Chân cong lên, nhéo eo nàng:

- Thế thôi sao?

Vân Yên ngẩng đầu cắn môi, cọ cọ vào cằm chàng, nũng nịu nói:

- Tướng công, chàng rất giỏi nhé ~

Lần đầu tiên Dận Chân nghe thấy tiếng khen nũng nịu của Vân Yên, trái tim mềm oặt, trong phút chốc thần sắc trên khuôn mặt chàng dịu dàng hơn bao giờ hết, chàng lại cố tình hỏi:

- Vậy nàng thích không?

Vân Yên nằm sấp trên ngực chàng, khép mắt cười nói:

- Chàng nói xem.

Dận Chân nghe thấy ừ hử một tiếng bên tai nàng, cắn thùy tai, nói nhỏ:

- Vậy giữ lại để tối nói lại với ta.

Vân Yên hơi ngẩn người, khuôn mặt ửng đỏ tay đánh nhẹ chàng. Sao nàng lại gả cho một người đàn ông xấu xa như vậy?

Dận Chân cuối cùng bật cười thành tiếng, cầm nắm đấm nàng hôn lên.

Vân Yên vui đầu vào ngực chàng, nghĩ một thoáng rồi hỏi:

- Những chuyện khác... vẫn ổn chứ ạ?

Dận Chân biết nàng đang lo lắng điều gì, chàng vuốt ve bờ lưng mảnh dẻ của nàng, chậm rãi nói:

- Ừ, ta không nói chuyện liên quan đến chính trị với Hoàng A Mã, ta chỉ nhắc lại những chuyện hồi nhỏ giữa hai anh em, còn cả những ngày bên

Hoàng A Mã, ông ấy nghe xong hết sức thương nhớ, cũng nói với ta rất nhiều.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ, Thái tử có thể sắp được thả ra rồi.

Cả người Vân Yên cứng lại, ngẩng đầu lên nhìn chàng đầy mong đợi.

- Có bao gồm cả Dận Tường không ạ?

Dận Chân đáp:

- Ừ, có lẽ cần thêm một khoảng thời gian nữa. Còn Lão Đại, e rằng không thể.

Vân Yên nhạy cảm khi vừa nghe chàng nói đến “Thái Tử”, một lúc sau mới hiểu ý của chàng. Xem ra qua cuộc nói chuyện với Khang Hi, Dận Chân không chỉ giành lại cảm tình của ông ấy, mà còn hiểu rõ thêm thánh ý và tình thế.

Nhưng, nếu như Thái tử được thả ra, hết thảy mọi chuyện sau đó sẽ diễn ra như thế nào? Đối với Dận Chân là phúc hay là họa? Thật ra khi đã đi vào bụi gai, thì chỉ còn cách thận trọng từng bước.

Tay nàng rời khỏi lưng chàng, giơ lên vuốt ve gò má chàng:

- Thiếp nghĩ, có lẽ hiện giờ thiếp sẽ nói.

Dận Chân sửng sốt, hiếm có lúc hồ đồ mà hỏi:

- Gì cơ?

Vân Yên lại gần hôn chàng, cười nói:

- Chàng nói xem.

Tối hôm đó, đích thân Dận Chân và Vân Yên đưa Hoan Sinh tới cổng Tây Hoa. Dận Chân và Tiểu Thuận Tử đứng bên cạnh, Vân Yên đưa bao đầu gối bằng da cáo đỏ mình tự tay làm cho Hoan Sinh, để nàng ấy đặt vào bọc đồ mang vào cùng. Hai người ôm nhau một lúc, khi cánh cửa màu đỏ son được mở ra, họ đưa mắt nhìn theo nàng.

Khi thấy bóng dáng nàng ấy dần dần biến mất, hốc mắt Vân Yên đỏ ửng. Quay trở về xe ngựa, Vân Yên chui vào lòng Dận Chân, yếu ớt nói:

- Không biết lúc nào mới gặp lại.

Dận Chân ôm chặt nàng, nói:

- Tin ta, một ngày nào đó không xa.

Ngày ba mươi tháng mười, Dận Chân nhân bữa tiệc sinh thần ở Viên Minh Viên tiếp đón Khang Hi và Đức Phi tới thưởng ngoạn, bầu không khí thấm đượm tình cảm gia đình. Khang Hi và Dận Chân say sưa nói về Phật pháp, tức cảnh làm thơ. Khang Hi quan sát thơ pháp của Dận Chân, khen chàng ngày càng tinh thông. Trước mặt vua Dận Chân vô cùng sẵn sàng, biết tiến biết lùi.

Vân Yên đương nhiên vào Viên Minh Viên cùng Dận Chân, ở trong Tứ Nghi Đường trên Cửu Châu Thanh Yến như thường lệ, rộng rãi tĩnh mịch lại không có ai làm phiền, ngay cả khi Khang Hi ngự giá đến thưởng ngoạn nàng cũng không đi.

Khi Dận Chân vội vã tiếp đón, vì sợ Vân Yên nôn nóng, chàng liền tìm rất nhiều sách và đồ cổ cho Vân Yên. Vân Yên trừ thích đọc sách ra, còn bắt đầu nghiên cứu các loại ngọc, gốm sứ tinh xảo và tác phẩm hội họa nổi tiếng. Ngoài ra, nàng còn viết phỏng theo chữ Dận Chân treo trong tiền sảnh Tứ Nghi Đường, cả ngày thoát nhìn còn bận rộn hơn cả Dận Chân. Khi chàng quay lại, sẽ cầm lấy khuỷu tay nàng dạy nàng viết.

Ngự giá Khang Hi cuối cùng cũng rời khỏi, buổi tối khi trở về trên người Dận Chân còn mang theo mùi rượu, được Tiểu Thuận Tử đưa về. Vân Yên đặt sách trong tay xuống dịu dàng ngồi xuống ghế. Sau khi Tiểu Thuận Tử đi, Vân Yên chuẩn bị đi lấy nước và khăn cho chàng lau mặt, nhưng bị chàng vươn cánh tay dài ra kéo vào lòng mình.

Giọng nói Dận Chân mang theo men rượu vô cùng khàn khàn gợi cảm:

- Đừng đi.

Vân Yên sờ sờ trán chàng nói:

- Thiếp không đi, chỉ mang nước đến để chàng lau mặt cho thoải mái hơn thôi.

Dận Chân kéo tay nàng xuống, đặt lên môi mình:

- Bạn rộn mấy ngày nay... nàng không nhớ ta ư?

Mặt Vân Yên nóng bừng.

- Ngày nào cũng ở bên nhau mà.

Dận Chân dùng răng cắn lên ngón tay mảnh khảnh của nàng một cái, rồi liếm.

- Nàng đừng quên, chúng ta mới thành thân được một tháng.

Vân Yên bỗng bị chàng vừa liếm vừa cắn, không kịp được hít mạnh một hơi, cả người run lên, sau đó được chàng bế bổng lên.

- HẾT

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 123: Tình Thế Thay Đổi

Dận Chân đặt Vân Yên vào giữa chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn ở noãn các phía đông, mái tóc dài của nàng xõa tung như một đóa hoa nở rộ trong đêm tối. Chiếc giường rộng lớn càng làm nổi bật lên cơ thể nhỏ bé của nàng, chiếm không hết một phần năm chiếc giường. Chàng phủ phục lên người nàng, hơi thở đàn ông hòa lẫn với men rượu, trong đôi mắt u tối là dục vọng đang cuộn trào.

Chàng vừa say đắm hôn nàng, vừa cầm tay nàng dẫn dắt nàng cởi áo cho mình, đưa bàn tay nhỏ bé của nàng tới áo trong, ngón tay Vân Yên có thể cảm nhận được sự nóng bỏng và nhẵn nhụi của da thịt dưới lớp áo mềm mại. Từng đường nét cơ bắp đều cường tráng và rắn rỏi, những nơi lòng bàn tay nàng đi qua đều đang run lên và tỉnh lại, khi đầu ngón tay lướt qua hai điểm trên bộ ngực rắn chắc, cổ họng chàng bật ra tiếng thở gấp khàn khàn trầm thấp, ngân nga trong đầu không ngừng nghĩ.

Nét mặt chuyển choáng say của Dận Chân vô cùng gợi cảm phóng túng, khiến nàng vừa sợ vừa hồi hộp.

Cả người Vân Yên đều đang run rẩy, nụ hôn chàng càng lúc càng sâu. Khi lòng bàn tay bị chàng kéo đến chạm lên làn da rắn chắc ấy, Vân Yên mơ màng cảm nhận được tay mình chạm đến sự nóng bỏng cứng rắn, một thứ nóng rẫy đang kích động đập mạnh mẽ, làm Vân Yên giật mình rút tay lại, khuôn mặt đỏ bừng, vừa sợ hãi vừa lúng túng đánh chàng. Dận Chân cười trầm thấp một tiếng, đầu cũng không ngần lên kéo màn xuống.

Dù đã thành thân hơn một tháng, trừ sau lần động phòng đầy kích thích, cả người Vân Yên vẫn mềm oặt không rời nổi giường, thường thường Dận Chân còn trêu chọc nhắc nhở nàng mới là tân nương mới chỉ thân mật như vậy. Dù là trước đây, hay bây giờ, dù là ở đâu, dường như nàng luôn có thể giới của mình, chỉ cần chàng chớp mắt một cái, nàng liền chui vào thế giới ấy, nhưng rõ ràng vẫn ở nơi đó, ở bên cạnh chàng, trong lòng bàn tay chàng. Chàng đành phải nhìn chăm chú biểu cảm mỗi giây mỗi phút trên khuôn mặt nàng.

Nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Dận Tường và Hoan Sinh, tin tức hạ nhân của Dận Chân đưa về đều nói sau khi Hoan Sinh vào, sinh hoạt hàng ngày của Dận Tường vẫn bình thường, chân đau vẫn đang được chữa trị.

Vân Yên nằm sấp trên căn cổ Dận Chân, nghe xong liền yếu ớt hỏi:

- Chàng cảm thấy Thập Tam có lòng với Hoan Sinh không?

Dận Chân nhéo cằm nàng, nói:

- Trong lòng nàng rõ cả mà, nếu tướng công nàng cảm thấy Lão Thập Tam có lòng với Hoan Sinh, trước tiên sẽ hỏi nàng ta đã cầu xin phúc tấn Triệu Giai thị hay chưa?

Vân Yên nghe xong, im lặng hôn chàng.

Để bồi bổ cho Vân Yên, Dận Chân lệnh cho nhà bếp luân phiên thay đổi các món ăn dinh dưỡng, mỗi ngày đều bế nàng ước tính cân nặng. Trong Tứ Nghi Đường ở Cửu Châu Thanh Yển cũng xây dựng một phòng chứa sách, sách trong đây càng lúc càng nhiều, mỗi quyển sách đều do Vân Yên tự tay sắp xếp, Dận Chân đứng bên cạnh giúp đỡ. Nhìn nụ cười xinh đẹp trên khuôn mặt ấy, Dận Chân đứng giữa các giá sách đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Hai người trong Cửu Châu Thanh Yến tận hưởng quãng thời gian chỉ có hai người, cảm nhận cuộc sống cùng với thư họa gồm sứ, nắm tay bầu bạn bên nhau, những người yêu nhau cảm thấy thời gian trôi nhanh hơn bao giờ hết.

Không đến nửa tháng, chuyện lập trữ (lập Thái tử) mọi mắt trông chờ cuối cùng được hé lộ, Dận Chân cũng một lần nữa được gọi vào triều.

Ngày mười bốn tháng mười một, Khang Hi triệu văn võ bá quan Mãn Hán, lệnh chọn một vị trong các a ca làm Thái Tử mới, ông nói:

- Trong các a ca, các khanh đề cử ai, trẫm sẽ cân nhắc.

Ai ngờ các trọng thần đứng đầu trong triều như Đồng Quốc Duy, Mã Tề, A Linh A, Ngạc Luân Đại, Quý Tự, Vương Hồng Tự... lại cùng tấu rằng Bát A Ca Dận Tự có thể làm trữ quân, khiến Khang Hi cực kì bất ngờ, nói:

- Chuyện liên quan đến lập Thái Tử là chuyện vô cùng lớn, các người nên tận tâm suy nghĩ, Bát A Ca chưa từng trải, gần đây lại mắc tội, hơn nữa mẫu thân xuất thân hèn mọn, các người xem xét người khác đi.

Khi Dận Chân hạ triều về Cửu Châu Thanh Yến, chàng ngồi một mình trước bàn ở tiền sảnh trong Tứ Nghi Đường một hồi lâu, sau đó soạn sách viết thư. Vân Yên đi ra mang thêm cho chàng một tách trà, giúp chàng choàng thêm một lớp áo.

Ngày hôm sau, Khang Hi lại triệu các chư vương đại thần, nhiều lần nói trong mơ nhìn thấy Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu và Hiếu Thành Nhân Hoàng Hậu, nét mặt các bà buồn rầu, khiến ông cảm thấy lo lắng. Còn Phế Thái Tử Dận Nhưng đã qua nhiều ngày điều trị, bệnh điên không còn, bản tính quay lại. Ý của ông ta là có thể lập lại làm Thái Tử. Khang Hi đã dùng những lời lẽ đầy chân tình, đầy đạo lý để thuyết phục quần thần như thế,

quan viên trong triều ai dám không tuân theo, đành phải lột thang cho Khang Hi bước xuống.

Ngày mười sáu tháng mười một, trước quần thần, Khang Hi thả Phế Thái Tử Dận Nhưng, đến lúc này chuyện lập phế đã ngã ngũ. Huynh đệ chư vương và các đại thần chúc mừng anh ta tới tấp. Khí sắc của Phế Thái Tử Dận Nhưng cũng khá tốt, người hình như còn béo hơn.

Do lần trước Dận Chân khi coi giữ Dận Nhưng trong cung Hàm An nghĩ đến tình huynh đệ, chăm sóc Dận Nhưng khi ấy đang bị điên về nhiều mặt. Tuy bị liên lụy, bị giam một thời gian ngắn rồi được thả ra, nhưng sau đó chàng đã nói chuyện với Khang Hi, trong lúc nói chuyện bộc lộ tình nghĩa huynh đệ, bảo vệ Dận Nhưng. Bởi vậy, dù Dận Chân đã nhiều ngày đóng cửa thanh tu không tham gia chính sự, Khang Hi và Dận Nhưng lại tỏ ra khá thân thiết với chàng.

Ngày hôm sau, được Khoa Nhĩ Thẩm Đạt Nhĩ Hán thân vương – Ngạch phụ Ban Đệ dẫn đầu, các văn võ bá quan dâng sớ về việc Hoàng thái tử được khôi phục, Khang Hi không bàn bạc cũng không trả lời. Tất cả những chuyện này, theo ý của Khang Hi là, đã đi đến hồi kết, chỉ chờ năm sau chính thức sắc phong lại.

Trước khi chính thức sắc phong lại, cuối tháng mười một Khang Hi khôi phục lại tước vị Bối Lặc cho Bát A Ca trước. Trong tình thế này, dường như tình hình của Thái Tử và Bát Bối Lặc đều được phục hồi giống như trước khi Thái Tử bị phế, nhưng tâm tư của mỗi người lại không thể giống như trước đây nữa.

Sau một tháng lên lên xuống xuống, thế cục tạm thời ổn định trở lại. Bước vào mùa đông lạnh lẽo cuối năm sắp có tuyết rơi, Dận Chân đưa Vân Yên quay về phủ, chờ đón năm mới.

Mùa đông giá rét như vậy, Vân Yên khó tránh khỏi nhớ tới Dận Tường và Hoan Sinh. Dận Chân an ủi nàng rằng, tuy điều kiện trong đây không tốt, nhưng ta đã sớm chuẩn bị rất nhiều quần áo ấm nhờ người mang vào rồi, đồ dùng năm mới cho phủ cậu ấy cũng đã sắp xếp ổn thỏa.

Ngoài mặt Dận Chân vẫn là quý tộc rảnh rỗi đệ nhất thiên hạ, vô cùng điệu thấp (1). Thỉnh thoảng nhận một công việc nhàn nhã từ Khang Hi, hoặc được mời đến tham thiên bàn đạo, làm thơ chơi cờ cùng ông ta. Những ngày này trôi qua cực kì ung dung tự tại, nhưng Vân Yên biết chàng đang thầm làm một số chuyện, thường xuyên bận rộn chứ không hề nhàn nhã. Gia quyến trong phủ tuy không nhiều, Đích Phúc Tấn Na Lạp thị cùng với các phòng văn yên bình hòa thuận chuẩn bị cho năm mới. Bát phủ cách vách sau khi được khôi phục lại tước vị dường như yên lặng hơn, không có cả tin tức lẫn động tĩnh.

Gần đến ngày trừ tịch, Dận Chân từ trong cung quay trở về, đầu chàng đội chiếc mũ lông cáo gắn đá quý màu đỏ, trên người khoác đoạn tráo (2) lông chồn tía bên ngoài bộ triều phục màu xanh, càng làm nổi bật lên dáng người cao lớn của chàng, bờ vai rộng lớn vẫn còn đọng lại những bông tuyết, hơi thở từ mũi phả ra đều hóa thành màu trắng.

Các góc trong Tứ Nghi Đường đều được đặt lò sưởi, vô cùng ấm áp. Vân Yên vừa mới mở cửa đón chàng vào, chàng bất chợt ôm đùi nàng lên cao quay liên tiếp mấy vòng.

Vân Yên cũng mặc một bộ quần áo mùa đông màu be có cổ bằng lông cáo màu trắng, cả người bỗng nhiên bị bế lên cao. Bàn tay vội vàng ôm chặt lấy cổ chàng, hoảng sợ kêu “a” lên một tiếng vì hành động trẻ con ấy, sau khi xoay liên tiếp hai vòng thì bật cười. Gò má Dận Chân cũng dán lên trước ngực nàng, cùng nở nụ cười. Xoay mấy vòng xong, Dận Chân từ từ dừng lại, chậm chậm đặt nàng lên sập.

Vân Yên mỉm cười khẽ chạm lên gò má vẫn đang lạnh buốt của Dận Chân, giúp chàng cởi đoan tráo. Ý cười tràn ngập đôi mắt chàng, đó là sự nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

- Có chuyện vui muốn nói với thiếp sao?

Dận Chân dùng lòng bàn tay ấm sức của mình cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, chạm lên chiếc nhẫn đá quý mắt phượng lấp lánh trên bàn tay trái, đặt đôi tay hơi lạnh lên môi và thở lên, dùng lòng bàn tay chà xát ủ ấm nàng.

- Vân Yên, nghe ta nói này: Dận Tường có thể ra ngoài rồi! Chiều nay ta có thể đến đón cậu ấy về!

Vân Yên sửng sờ, trở tay nắm lấy tay chàng, không hề che giấu sự kích động trong mắt:

- Thật sao?!

Dận Chân cúi đầu hôn mạnh lên môi nàng một cái:

- Thật.

Vân Yên thoát cái vòng tay qua gáy chàng, ôm chặt lấy, nước mắt chảy dài. Dận Chân ôm eo nàng, kéo cơ thể ấm áp mềm mại vào lòng mình.

Dận Chân vùi gò má mình vào mái tóc dài thoang thoảng mùi hương, cười nói bên tai nàng:

- Còn một tin tốt nữa, muốn nghe không?

Vân Yên hơi nhồm người lên từ trong lòng chàng, đối diện với ánh mắt ấy:

- Song hỉ lâm môn?

Dận Chân khen ngợi:

- Đúng vậy.

Vân Yên cười nói:

- Muốn nghe.

Dận Chân chậm rãi nói:

- Tướng công nàng sắp được phong là thân vương, năm sau sẽ sắc phong. Nàng sẽ tặng quà chúc mừng tướng công chứ?

Vân Yên nghe xong sửng sốt, niềm vui này quá bất ngờ, nàng cười đến hàng mi cong cong, kích lệ hân lên má chàng một cái.

- Chúc mừng tướng công, chàng giỏi quá ~

Dận Chân nghe nàng nói vậy, cảm thấy còn dễ chịu hơn cả khi nghe Hoàng A Mã nói sẽ sắc phong mình là thân vương, niềm vui này không cách nào che giấu được, cũng không cần phải che giấu. Chàng ôm chặt cơ thể mềm mại của Vân Yên, trong mắt đều đọng đầy nét cười.

- Ủm, tướng công giỏi như vậy, siêu như vậy, vậy nàng có nên thưởng hay không?

Vân Yên bị lời nói đùa cợt đầy ẩn ý của chàng làm đỏ mặt, quay mặt đi, người cũng sượng qua. Bàn tay to lớn của Dận Chân vỗ nhẹ lên hông nàng, cười nhỏ bên tai nàng:

- Lười bị mèo tha mất rồi sao?

Vân Yên quở trách:

- Nói chuyện không đứng đắn gì cả.

Dận Chân căn nhẹ một cái lên chóp mũi nàng rồi nhả ra:

- Câu nào cũng đứng đắn. Chúng ta khi thành thân gặp phải thời buổi rối ren, nàng yếu ớt, trong lòng ta lại đè nặng chuyện Dận Tường, nàng cũng chìm đắm trong thương xót. Hiện giờ mọi việc hầu như đã được giải quyết, sau này mới thật sự là tân hôn của chúng ta.

Vân Yên nghe xong mặt càng đỏ hơn:

- Chàng...

Dận Chân rất thích khi nàng đỏ mặt, đến gần rồi hôn lên, nói:

- Nàng lại đỏ mặt rồi, buổi chiều không ra ngoài được rồi.

Vân Yên vui người vào lòng chàng, không dám nói gì nữa.

Buổi chiều, Dận Chân sai Tiểu Ngụy Tử đến thông báo cho Thập Tam phủ để chuẩn bị, sau đó đưa Vân Yên và Tiểu Ngụy Tử cùng thân binh đến ngoài cửa Tây Hoa đón Dận Tường.

Dận Chân khép lại cổ áo khoác bằng lông cáo trắng cho Vân Yên, mấy người xuống xe ngựa đứng trên nền tuyết trắng chờ đợi. Tiểu Thuận Tử đi tìm thị vệ để chuyển lời, không tới một lát, cánh cửa được mở ra...

Vân Yên suýt nữa không nhận ra được Dận Tường, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nhưng cậu ta gầy đi nhiều, được khiêng ra ngoài. Sắc mặt cũng đỏ rực vẻ bệnh tật, đôi mắt màu hổ phách trong veo năm xưa đã trở nên đục ngầu, cậu thiếu niên tràn đầy sức sống ngày ấy đã hoàn toàn biến mất.

Dận Chân sải bước đến, ôm chặt lấy cậu đang ngồi trong ghế. Vân Yên có thể nhìn thấy bàn tay với những đốt xương trắng bệch của cậu đặt sau lưng Dận Chân, hai người họ không ai nói gì cả.

Tiểu Xuyên Tử và Hoan Sinh đứng phía sau Dận Tường, vừa vui vừa buồn lau nước mắt.

Mắt Vân Yên cay xè, nhưng vẫn cố gắng để không khóc.

Hai người ôm nhau rất lâu, mới chậm rãi buông ra. Đôi mắt hổ phách chứa đầy tơ máu của Dận Tường nhìn Vân Yên đang đứng sau Dận Chân, khuôn mặt từ từ kéo thành một nụ cười mỉm, một bàn tay xoa nhẹ đầu gối.

Nước mắt Vân Yên cuối cùng tuôn xuống ào ạt, trong bầu không khí lạnh lẽo, chưa kịp rơi xuống nền tuyết đã hóa thành băng.

Tối hôm đó, Dận Chân đưa Dận Tường quay trở về Thập Tam phủ, hai người ngồi trong phòng nói chuyện rất lâu mới quay về Tứ Nghi Đường.

Vân Yên đã ngủ say trên giường, mơ mơ màng màng cảm thấy chàng đang đi đến bên giường, khẽ gọi “Chàng về rồi à?”, tay giơ lên. Dận Chân cúi người xuống ôm chặt lấy cơ thể ấm áp của nàng, trên vạt áo vẫn còn vương khí lạnh và sương gió.

Vân Yên vuốt ve gò má chàng, thì thầm hỏi:

- Lạnh không?

Dận Chân nói nhỏ:

- Ôm nàng thì không còn lạnh nữa.

Vân Yên giơ tay lên cởi cúc cổ áo cho chàng, tháo từng nút rồi từ bả vai kéo áo xuống, từ áo ngoài cho đến áo trong. Dận Chân trên người nàng cũng phối hợp kéo áo từ khuỷu tay xuống rồi ném xuống giường.

Vân Yên vén chăn lên để Dận Chân chui vào, cơ thể nam tính cường tráng không một mảnh vải trượt vào trong ổ chăn ấm sục ôm nàng vào lòng. Chàng quấn chặt lấy nàng, bắt đầu cởi cúc áo, cởi quần áo cho nàng

giống như cởi cho một đứa bé. Da thịt hai người hoàn toàn dính sát vào nhau, chân tay quấn quýt không rời, trong chiếc chăn gấm mềm mại trao cho nhau sự ấm áp chân thực nhất.

Chàng ở trên người nàng, để mặc mái tóc dài của nàng xoa trên da thịt mình, dùng mười ngón tay nhả nải chải mái tóc ấy từ phía sau gáy. Vân Yên dường như quay trở lại đêm động phòng ngày ấy, cố gắng dùng toàn bộ thể xác và tinh thần mình tiếp nhận những gì chàng trao, đau đớn và yêu thương. Nước mắt không kìm nén được trào ra, nhưng là thứ tuyệt đẹp nhất.

Cảm xúc này không ai có thể hiểu được. Tựa như họ sinh ra đã thích hợp như vậy, từ trái tim cho đến thân thể đều có thể cảm nhận được hạnh phúc của nhau.

Ngày hôm sau chính là trừ tịch, theo quy củ phải vào cung tham gia gia yến.

Khi Dận Chân rời giường Vân Yên vẫn đang ngủ say, chàng lưu luyến hôn lên gò má nàng, mấy lần muốn gọi nàng đều phải kìm nén lại. Cuối cùng chàng mặc quần áo chỉnh tề, đặt một nụ hôn lên môi nàng rồi rời khỏi Tứ Nghi Đường.

(1) Điệu thấp: giấu mình, không bộc lộ bản thân.

(2) Đoan tráo (端罩): Một trong những cồn phục mặc vào mùa đông của triều Thanh, chỉ dành cho Hoàng đế, chư vương và các quan viên cấp cao.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 124: Đêm Trừ Tịch ♪♪ Trương Phu

Vân Yên nghe thấy tiếng bước chân của chàng xa dần, mới từ từ mở mắt ra. Nàng yên lặng nằm một lát, rồi mới ngồi dậy khỏi giường mặc chiếc áo trong rộng thùng thình vào, mái tóc đen dài buông xuống. Nàng đặt chân xuống giường, chân đau đến mức một lúc sau mới đứng lên được, để chân trần bước trên tấm thảm.

Trong phòng không lạnh, nhưng nàng hơi rùng mình một cái, hai cánh tay khoanh vào nhau càng nổi bật lên vóc người gầy gò. Nàng chậm rãi đi vào phòng tắm, kéo cái chuông đồng tinh xảo treo ngoài cửa xuống, tiếng chuông lanh lảnh vang vọng khắp các góc Tứ Nghi Đường. Trước đây, phòng tắm đều do Vân Yên gọi Tiểu Thuận Tử chuẩn bị nước nóng, từ sau khi thành thân, chuyện tắm rửa lại trở thành một chuyện phiền phức. Để thuận tiện, Dận Chân liền sai Tiểu Ngự Tử treo một cái chuông đồng bên ngoài phòng tắm, phòng bên cạnh nghe thấy tiếng chuông sẽ chuẩn bị nước nóng.

Nàng đóng cửa nhà tắm lại, quay trở về phòng ngủ, bắt đầu lẳng lặng thu dọn giường chiếu. Nàng thay ga trải giường, lấy ga trải giường màu đỏ rực khi thành thân cẩn thận trải lên, vuốt phẳng mỗi một nếp nhăn.

Trong phòng tắm vang lên tiếng chuông đóng cửa, ánh mắt Vân Yên chạm tới chiếc nhẫn kết hôn hồng ngọc mắt phượng trên bàn tay trái, đưa tay lên tháo nó xuống, tiện tay nhét xuống gối. Sau đó nàng mở tủ lấy bộ quần áo trong để thay thì nhìn thấy bộ giá y màu đỏ rực, bàn tay vuốt nhẹ mấy cái mới đóng cửa tủ lại đi vào phòng tắm.

Khi cởi áo trong quần trong trên người, làn da trước ngực rải rác những dấu hôn nho nhỏ. Nàng bước vào trong làn nước nóng, mày hơi cau lại vì chạm đến chỗ chân đau, vịn vào thành thùng tắm chậm chậm ngồi xuống. Nàng khép hai mắt lại, ôm gối ngồi trong nước nóng, trong làn khói mờ yên tĩnh nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài.

Trừ tịch lại đến nửa rồi.

Gội xong mái tóc dài, Vân Yên dựa người vào thùng tắm, dường như đang nửa mê nửa tỉnh, khi nước sắp lạnh nàng mới mở mắt ra, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều đang run rẩy. Nàng lau khô người mặc quần áo vào.

Bên trong phòng đã dán một vài giấy cắt hình hoa lên cửa sổ để trang trí và đón năm mới, đều là những hình mấy ngày trước nàng tự cắt, cùng với ga trải giường màu đỏ càng làm bầu không khí thêm vui mừng. Nàng không mặc bộ quần áo mới Dận Chân chuẩn bị khi thành thân, mà vào gian phòng nhỏ mặc quần áo mùa đông trước đây của mình, tuy đã hơi bạc màu, nhưng rất sạch sẽ.

Nàng ôm quần áo và ga giường đã thay ra vào phòng tắm, dùng nước còn thừa lại bắt đầu giặt quần áo. Nàng giặt rất chậm, sau khi phơi xong quần áo đã giặt sạch, nàng lại thu dọn sạch sẽ mọi góc ngách trong phòng, xem lại lò sưởi trong các góc phòng, xong việc thì đã đến buổi trưa.

Tiểu Ngụy Tử gõ cửa đưa hộp cơm đến, nói rằng đây là thức ăn Tứ gia dọn chuẩn bị trước khi đi, rất phong phú. Tiểu Ngụy Tử thấy nàng mặc bộ quần áo mùa đông đã ngả màu của ngày xưa thì không giấu được ngạc nhiên, thấp giọng gọi một tiếng “phu nhân”, Vân Yên không giải thích gì, chỉ bình thản nở nụ cười nói cảm ơn.

Nàng bày đồ ăn ra bàn, còn có cả rượu. Một người yên tĩnh ngồi ăn cơm, tuy ăn không hết bao nhiêu, nhưng nhìn những món ăn đầy bàn cũng cảm nhận được năm mới đang đến. Hồi nhỏ, khi bố vẫn còn sống, mỗi khi

đến giao thừa trong nhà cũng làm một bàn đầy món ăn như thế. Nhưng sau khi bố qua đời, nó cũng biến mất.

Ăn được vài miếng, nàng cảm thấy no rồi, thu dọn bàn vẫn còn đầy ắp thức ăn, cũng cảm nhận được bầu không khí ấm áp chỉ có ở năm mới.

Khi đứng lên nàng thấy đầu hơi choáng, lảo đảo loạn choạng, nghĩ rằng có lẽ lúc giặt quần áo cúi thấp đầu quá lâu. Nàng quay trở vào phòng, bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không còn sức để cởi quần áo cứ thế nằm luôn trên giường, kéo chăn lên mơ mơ hồ hồ đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, nàng cảm thấy vừa nóng vừa khô rát. Muốn tỉnh lại nhưng không tỉnh được, khó chịu giãy giụa, mơ mơ hồ hồ thấy như mình không thể tỉnh lại, nhưng vẫn nhận ra mình ở trong giấc mơ, nàng đành để bản thân mình bị đêm tối kéo xuống nước.

Trong lúc mơ mơ màng màng có người gọi bên tai nàng “Vân Yên... Vân Yên...” Chợt gần chợt xa, chợt to chợt nhỏ. Có người vỗ nhẹ má nàng, nàng khó khăn mới mở được mắt ra, láng máng nhìn thấy bóng hình Dận Chân.

- Sao chàng...

Vừa mới mở mắt nàng muốn mở miệng hỏi, nhưng nhận ra giọng mình khàn đục, mắt cũng không nhìn rõ khuôn mặt chàng.

- Sao đầu nàng lại nóng vậy?

Dận Chân lo lắng sờ trán nàng, ôm nàng dậy.

- Thiếp không sao...

Vân Yên khép hờ mi mắt, cảm thấy mí mắt rất nặng. Bây giờ là mấy giờ rồi? Sao chàng lại trở về?

Dận Chân nôn nóng gọi Tiểu Thuận Tử đi gọi đại phu, Vân Yên đã tỉnh táo hơn cố gắng bắt lấy tay chàng, lắc đầu.

- Không sao đâu... năm mới đến rồi, đừng mời đại phu, không may mắn.

Giọng nói hơi khàn, nói mấy câu, tinh thần dần tỉnh táo hơn, có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt Dận Chân trước mắt.

Gò má chàng phỉm đỏ, hình như đã uống rượu, nhưng trong con mắt đen tuyền không hề che giấu lo lắng và đau lòng.

- Nghe lời nào, nàng đang bị sốt đấy.

Vân Yên hơi lắc đầu:

- Uống ít canh gừng là ổn thôi. Canh mấy rồi, sao chàng đã về rồi?

Dận Chân cau mày không nói gì, Tiểu Thuận Tử bưng trà nóng vào, rồi sau đó đi đun canh gừng.

Dận Chân uống trước một ngụm để thử độ nóng, rồi bón cho nàng uống. Vân Yên uống xong vài ngụm trà cảm thấy tỉnh hơn rất nhiều, cổ họng cũng dễ chịu hơn. Nhìn thấy sắc trời bên ngoài cửa sổ, hình như trời tối rồi.

Dận Chân nắm bàn tay nàng, ánh mắt đặt trên người nàng, từ lúc vào phòng chàng đã nhìn thấy nàng đang ngủ say trên giường nhưng vẫn mặc quần áo mùa đông đã phai màu ngày trước, còn trên ngón tay không hề có nhẫn kết hôn.

- Nhẫn khi chúng ta thành thân đâu?

Chàng cau mày, giọng nói nặng nề.

Vân Yên hơi ngẩn người, trở tay mò dưới gối, đưa đến trước mắt chàng:

- Đây này.

Dận Chân nhận lấy, kéo tay nàng đeo vào lần nữa, tiếp tục nói:

- Làm gì mà phải tháo ra?

Vân Yên cười nói:

- Buổi sáng thiếp giặt quần áo sợ làm hỏng mất...

Dận Chân nghe xong chỉ nói:

- Vậy bộ quần áo trên người nàng thì sao?

Vân Yên đành phải nói:

- Thiếp giặt quần áo sợ làm bẩn, lại phải giặt tiếp...

Dận Chân xoa xoa gò má nàng:

- Sớm nay nàng ngủ say ta không dám gọi, cả ngày ta ở trong cung đều nhớ nàng.

Vân Yên mỉm cười, ừ một tiếng.

Dận Chân lại nói:

- Ta không ở nhà, nàng đã làm những gì mà sao bị sốt vậy? Sao ta thấy thức ăn trên bàn hầu như không động đũa gì cả? Bây giờ nàng có đói không?

Vân Yên nhàn nhạt nói:

- Sau khi thiếp giặt quần áo, tắm rửa, thu dọn phòng thì ăn một ít, bỗng nhiên cảm thấy rất buồn ngủ nên đi ngủ. Thiếp không đói, lát nữa uống ít canh gừng là không sao rồi.

Dận Chân cúi đầu giữ khuôn mặt nàng lại, nói nhỏ:

- Sáng nay còn đau người nữa không? Tối qua khi ta sờ vào má nàng, toàn là nước mắt.

Lúc này, Tiểu Thuận Tử gõ cửa, bưng canh gừng vào, rồi nói nhỏ gia yến ở tiền sảnh đã bắt đầu rồi.

Dận Chân nhận lấy bát canh gừng, ừ một tiếng, trên khuôn mặt nhanh chóng để lộ ra sự không nhẫn nại. Tiểu Thuận Tử không nói nhiều liền lùi xuống.

Dận Chân vừa múc canh gừng lên thổi nguội, vừa định dứt cho nàng.

Vân Yên nhìn chàng rồi mỉm cười:

- Để thiếp tự uống, chàng đi đi.

Dận Chân làm như không nghe thấy, dứt nàng một thìa. Vân Yên đành phải mở miệng uống, chàng mới nói:

- Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc mà thôi, nàng uống xong canh gừng thì ngủ đi, rồi ta sẽ đến.

Vân Yên dè tay chàng lại, bưng bát canh gừng lên thử độ nóng, rồi ngửa cổ uống một hơi hết bát canh:

- Đi đi, để mọi người chờ đợi không hay lắm đâu.

Dận Chân yên lặng cầm lấy cái bát, ôm nàng dậy để cởi quần áo. Vân Yên để mặc chàng làm, tay chân đều mềm oặt. Chàng cởi áo ngoài của

nàng, tiếp tục cởi đến áo trong. Vân Yên giật mình vội vàng kéo cổ áo lên.

Dận Chân gỡ tay nàng ra, nói nhỏ:

- Lát nữa ngủ sẽ đỡ mờ hôi, chỉ cần mặc yếm là được rồi.

Vân Yên đành quay mặt đi, để chàng cởi áo trong và quần trong, nàng chỉ mặc áo yếm và quần lót, càng làm lộ rõ cơ thể duyên dáng mảnh mai.

Dận Chân kéo chăn lên đắp kín người nàng, dếm xong bốn góc chăn thì hôn lên mắt nàng.

- Nàng ngủ trước đi, nếu thấy khó chịu thì gọi người nhé, ta về sớm thôi.

Vân Yên cười cười, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại. Dận Chân buông màn xuống, sau đó xoay người ra ngoài.

Sau khi Vân Yên uống hết bát canh gừng, cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên da đang từ từ giãn ra. Trong bụng nóng cồn cào, xông thẳng lên não, nàng lặng lẽ chui vào trong ổ chăn không cử động, cắn răng chịu đựng. Khó khăn lắm mới vượt qua, nàng bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng bừng, mờ hôi vã ra như tắm, muốn đá chăn ra nhưng không đá nổi.

Mấy lần như vậy, không biết đã chịu đựng bao lâu, ngay cả chiếc yếm trên người cũng khiến nàng cảm thấy bí bách. Nàng cố gắng cởi dây áo yếm trong mơ hồ, dùng hết sức mình mới kéo nó ra khỏi người, trên người dễ chịu hơn rất nhiều.

Khi nàng vừa mới đi vào giấc ngủ, bỗng cảm thấy chăn được ai đó nhẹ nhàng vén lên, trên bờ lưng trần trụi có một bàn tay xoa nhẹ, nàng giật mình ngay lập tức trở người lại, mở choàng mắt ra.

Dận Chân dừng như cũng sững sờ bởi phản ứng đột ngột của nàng, vừa xoa lưng vừa ghé sát người chạm trên trán nàng, hình như không còn nóng nữa rồi.

- Ngay cả yếm vẫn còn sức mà cởi... có vẻ đỡ hơn nhiều rồi.

Vân Yên giật mình tỉnh giấc, kéo cái chăn chàng vừa mới vén ra lên, đắp lên ngực, nói:

- Sao chàng về sớm vậy?

Dận Chân nhướn mày, đáp lại:

- Ăn cơm thì mất bao lâu? Nàng đang ồm trên giường bảo ta nuốt thế nào?

Vân Yên ngẩn người:

- Nhưng...

Dận Chân vừa cởi áo vừa nhìn nàng:

- Nhưng nhị gì, cả ngày trừ tịch hôm nay ta đều ở trong cung, ngay cả bữa cơm tất niên chúng ta còn chưa ăn, ta đã bảo Tiểu Thuận Tử chuẩn bị cơm rồi, đang đặt trên lò sưởi bên ngoài để giữ nóng, lát nữa nếu nàng đói, ta cùng ăn với nàng.

Vân Yên cúi đầu không nói gì.

Dận Chân cởi áo ngoài ra, ôm trọn nàng qua tấm chăn, đầu gác lên đầu nàng.

- Hửm? Đầu còn đau nữa không? Sao mắt lại đỏ thế này?

Vân Yên quay mặt đi, đầu vùi vào cổ chàng.

- Dận Chân, nước đầy sẽ tràn, trăng tròn sẽ khuyết. (1)

Dận Chân chỉ trầm lặng một lát, rồi nói nhỏ:

- Nàng nói đúng, ta là chồng nàng, nhưng những thứ hiện giờ ta có thể cho nàng không nhiều. Những năm tháng sau này, mỗi ngày ta sẽ cho nàng nhiều hơn

Nước mắt Vân Yên cuối cùng thấm ướt vai áo chàng, Dận Chân nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dùng ngón tay cái dịu dàng lau nước mắt cho nàng.

Vân Yên ngẩng đầu lên nhìn chàng, ý cười vương trên hàng mi:

- Thiếp hơi đói rồi, ăn cơm tất niên nhé?

Dận Chân cũng nở nụ cười, lấy áo mặc trong ở đầu giường mặc vào cho nàng, ôm cả nàng cả chăn xuống giường. Vân Yên vòng tay qua cổ chàng, hai người đến sảnh ngoài. Dận Chân đặt nàng xuống chiếc sập nhỏ, rồi đi lấy hộp cơm trên lò sưởi, bày từng món ăn ra.

Dận Chân bế Vân Yên ngồi trên đùi mình, hai người chàng một miếng ta một miếng cùng ăn bữa cơm tất niên, uống một ít rượu.

Khi họ ăn xong thì cũng đến giờ tỵ (2), là giây phút chuẩn bị tiễn cái cũ đón cái mới. Dận Chân nói, cũng coi như đón giao thừa cùng nhau.

Hai người trao nhau một nụ hôn, nụ hôn rất lâu rất nồng cháy, sau đó ôm nhau đi vào phòng ngủ.

Trong đêm giao thừa tĩnh lặng, năm Khang Hi thứ bốn mươi tám đang lặng lẽ đến.

(1) Ý nói không phải chuyện nào cũng thuận buồm xuôi gió, mười phen vten mười.

(2) Giờ tý: Từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 125: Nghìn Vàng Không Đổi

Ngày trừ tịch, Khang Hi tỏ ra khá coi trọng Dận Chân khi chàng đưa Đích phúc tấn Na Lạp thị và Hoảng Quân, Hoảng Thị vào cung tham dự gia yến, ngay cả bổng lộc lĩnh cuối năm cũng là một nghìn lượng theo cấp bậc thân vương, tuy lương bổng của hoàng tử nói chung không đến mức đó, nhưng nguồn thu nhập từ nhiều phương diện như công việc địa vị cũng không thể so sánh nổi với Bối Lặc gia. Cho nên chuyện chàng cùng Tam A Ca Dận Chỉ, Ngũ A Ca Dận Kỳ cùng được sắc phong làm thân vương vào năm sau đương nhiên cũng là tin tức công khai, từ mừng một đầu năm, cửa Tứ phủ đã im lìm từ lâu bắt đầu náo nhiệt trở lại, các vương công đại thần, huynh đệ hoàng tử đến chúc tết hoặc đến mời nườm nượp không ngớt, ngay cả cách gọi “Vương gia” cũng dần dần thay thế “Bối Lặc gia”. Tứ phủ cũng được mở rộng theo gợi ý của Khang Hi, quy mô phủ Thân Vương so với phủ Bối Lặc đã không còn cùng một đẳng cấp.

Khi đường quan rộng mở như vậy, Tứ Vương gia Dận Chân và Vương phi Na Lạp thị đã thành thân nhiều năm đương nhiên trở thành đôi vợ chồng mẫu mực. Từ trong cung đến ngoài cung, vợ chồng đi đâu cũng luôn có nhau, nhận được sự yêu thích của vua, tiền đồ rộng mở.

Trắc phúc tấn và cách cách mỗi phòng đều vui mừng phấn khởi, nước lên thì thuyền lên, dầu sao địa vị, thể diện trắc phúc tấn hoặc cách cách của Thân Vương vẫn luôn cao hơn một bậc, bổng lộc và cấp bậc vật phẩm quần áo cũng thế, đây là còn chưa nói nếu như sau này sinh được a ca hoặc cách cách.

Na Lạp thị là đích phúc tấn của Thân Vương nhưng dưới gối lại không có con cái, nên nàng không nói cũng không làm gì, hoàn toàn trở thành một người bạn lâu năm trong cuộc đời Dận Chân. Dận Chân cũng trao cho nàng một địa vị đủ cao trong phủ, trắc phúc tấn Lý thị và các cách cách không ai dám đàm tiếu dù là âm thầm.

Trong khoảng thời gian này, Vân Yên luôn một mình lặng lẽ chờ trong Tứ Nghi Đường.

Nói cho cùng, là Thân Vương hay Bối Lặc, đối với Vân Yên cũng không có thay đổi gì lớn lao về bản chất, nhưng thời gian Dận Chân ở nhà bị rút ngắn rất nhiều, ngược lại loại các đồ vật chàng mang về cất vào tủ để Vân Yên giữ càng nhiều hơn, Vân Yên cũng chưa từng liếc qua.

Khi Dận Chân không ở nhà, Vân Yên thường chép kinh, dọn dẹp một vài đồ dùng và chăm sóc hoa cỏ, cả ngày an nhàn thoải mái. Thỉnh thoảng một mình nàng lặng lẽ ngắm người một lúc lâu trong phòng chứa sách hoặc Phật đường, thời gian ngủ cũng càng ngày càng nhiều.

Khi thức dậy mệt mỏi uể oải, nàng học theo Dận Chân vẽ phác thảo kiểu dáng quần áo, vẽ kiểu dáng váy ngủ hiện đại, có dây buộc đơn giản và mỏng như cánh ve nhìn rất mát mẻ. Khi Dận Chân về vô tình nhìn thấy bản vẽ trên bàn, kinh ngạc đến nỗi tròng mắt sắp rơi ra. Chàng kéo Vân Yên vào giường lớn trong phòng, hừ một tiếng, nói: Làm cái này cũng được, nhưng chỉ được phép mặc trong phòng.

Mỗi ngày Dận Chân đi xã giao về, dù sớm hay muộn, trên người đều vương lại mùi rượu. Có ngày thì tâm trạng khá tốt, có ngày nét mệt mỏi hiện rõ. Mỗi lần vào phòng, chàng thường bế Vân Yên lên đùi mình ngồi cùng uống trà nói chuyện. Khi rảnh rỗi, chàng lấy bản vẽ sơ đồ mở rộng Vương phủ ra để cùng bàn bạc. Vân Yên nhìn bản vẽ mở rộng, nhận ra phủ Thân Vương quả thật có khí thế hơn phủ Bối Lặc rất nhiều. Ngay cả viện

Tứ Nghi Đường, Dận Chân cũng bàn bạc với Vân Yên nên mở rộng và bài trí thế nào, đầy đủ mọi thứ thuận lợi cho việc sau này sống ở đây.

Vân Yên nghiêng đầu suy nghĩ, chỉ đề xuất hai điều, thứ nhất không được động vào mật thất Phật đường khi thành thân, thứ hai nếu như có thể xây thêm một nhà bếp dự bị trong viện để nàng tự nấu cơm đun nước là tốt nhất. Dận Chân nghe xong nhéo má nàng, vô cùng vui vẻ với hai yêu cầu hiếm hoi của Vân Yên.

Thời gian trong năm đều là những bữa tiệc linh đình. Một hôm Vân Yên phát hiện Dận Chân đến tiền sảnh nhưng quên không mang theo bình thuốc hít (1), sợ lúc chàng cần dùng thì lại không mang theo người, liền mặc quần áo hàng ngày đến tiền sảnh đưa cho chàng. Vô tình nhìn thấy bóng dáng chàng trong đám đông, trong chớp mắt ấy nàng cảm thấy chàng hoàn toàn đã trở thành một người khác.

Khoan thai, uy nghiêm, lạ lẫm.

Vân Yên bỗng chợt phát hiện nàng chẳng hề nhận ra trên khóe mắt chàng cũng có những dấu vết của năm tháng, sự lạ lẫm và khí chất khiến người khác sợ hãi này từ trong khóe mắt ấy vô hình bộc lộ ra, không ai biết trong lòng chàng đang nghĩ gì, là vui mừng hay tức giận, làm người đối diện sợ hãi phục tùng. Cách cách Võ thị đang nói chuyện với chàng luôn nắm chặt chiếc khăn trong tay, dường như không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt chàng.

Trong giây phút ánh mắt hai người họ xuyên qua đám đông chạm vào nhau, đôi mắt Dận Chân vụt sáng, sự kinh ngạc trong mắt chàng nhanh chóng tan biến, thuận tiện đưa năm tay lên miệng khẽ ho một tiếng.

Võ thị tức thì im bặt, không biết liệu có phải mình nói sai chỗ nào không, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Na Lạp thị vội mỉm cười nâng cốc nói chuyện khác với nàng ta. Trong các quý phu nhân mỗi người một vẻ trên

bàn này, nhỏ tuổi nhất là Võ thị, không lớn hơn đại cách cách Tuyết Vân bao nhiêu, giai nhân hậu viện đẹp không kể xiết.

Vân Yên cúi nửa đầu đi từ phía sau đến, đưa chiếc hà bao nhỏ đựng bình thuốc hít làm bằng gốm tráng men màu vàng cho Tiểu Thuận Tử, Tiểu Thuận Tử đang định nhận lấy, Dận Chân bỗng nhiên hơi xoay người lại nhìn nàng, tự tay cầm vật trên tay nàng.

Nét mặt Vân Yên rất bình thản, nhìn thấy rõ tình cảm lóe sáng trong đôi mắt chàng. Nàng rút tay về, cúi đầu cung kính hành lễ, quay mặt đi rồi bắt đầu lặng lẽ đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi sảnh, nàng bỗng có cảm giác như đang ở trong mơ.

Những năm này, dáng vẻ người đàn ông ấy, hình như càng ngày càng mang đậm khí chất Tứ gia. Nhiều năm trước, nàng cũng chỉ là một trong những nô tài thấp kém run rẩy xách giày cho chàng. Không biết tự khi nào, khi đối diện với chàng nàng không còn run rẩy nữa? Cũng không biết tự khi nào, họ đã nắm tay nhau cùng bước đi, hình như đã rất nhiều năm rồi.

Thoắt cái mười năm, nàng không có kiệu hoa tám người khiêng, không có đại yến mời khách, chỉ có chàng đích thân quỳ xuống, bái đường thề nguyện lấy nàng làm vợ. Kết tóc và giấy hôn thú không thiếu một cái, những thứ nên có đều có, những thứ không nên có cũng không đáng nghĩ tới.

Trượng phu của nàng là Dận Chân, là chàng mà cũng không phải là chàng. Kì thực khiến người khác hoài cảm. Nếu như lâu hơn nữa, uy nghiêm của Vương gia sẽ trở thành một thứ gì đó đáng sợ khiến người ta phải ngẩng đầu mong chờ.

Nàng hoàn hồn lại, cảm thấy càng bình tĩnh hơn. Những người ấy thật sự đang sống cùng nhau mà, khung cảnh này, chiếc bàn này (2), sau này có lẽ sẽ trở thành hai bàn, ba bàn nữa cũng không biết chừng. Hôn nhân liên

minh giữa bọn họ rõ ràng là lợi ích và quan hệ chính trị rắc rối trong một quốc gia, người phụ nữ càng xinh đẹp càng trẻ trung sẽ càng làm tôn lên sự uy nghi và thâm sâu khó đoán của chàng, còn trái tim chàng, có thể bị mê hoặc trong phút chốc không?

Quay về phòng ăn cơm xong, nàng muốn thay một chiếc áo ngoài thoải mái hơn một chút, vừa cởi áo ra, còn chưa kịp mặc áo mới vào thì Dận Chân đã về, bước vào phòng, ôm nàng từ đằng sau, cũng không nói gì.

Vân Yên hỏi chàng:

- Sao về sớm vậy?

Chàng vẫn không mở miệng, ôm nàng càng chặt hơn.

Vân Yên bất đắc dĩ nói:

- Vương gia nhẹ tay một chút, để thiếp mặc xong áo đã.

Dận Chân nghe xong suýt nữa ngừng thở, giọng nói mang theo uy hiếp:

- Nàng vừa gọi ta là gì, quên hết những gì ta đã nói khi thành thân rồi sao?

Vân Yên sửng sốt khuôn mặt đỏ bừng, chậm rãi nói:

- Lúc chàng nói là Tứ gia, hơn nữa...

Dận Chân bế ngang người nàng lên đi vào trong mật thất, Vân Yên giật mình giãy giụa. Giữa ban ngày ban mặt, không biết chàng sao lại nổi điên nữa.

Vào trong mật thất, Vân Yên ôm cổ Dận Chân, được đặt ngồi trên một tấm đệm bồ đoàn.

Chàng nhắm mắt lại im lặng, Vân Yên nhìn khuôn mặt chàng từ một khoảng cách rất gần, dường như đang cố gắng tìm kiếm dấu vết năm tháng nàng nhìn thấy ở tiền sảnh trong hồi ức. Dận Chân ba mươi hai tuổi, vì luôn chăm sóc cơ thể cẩn thận, hơn nữa luôn sống trong sung túc, nên dung mạo vóc dáng chàng nhìn qua chỉ có vẻ hai bảy hai tám tuổi, nhưng ngược lại khí chất hoàn toàn không giống.

Ngón tay nàng vuốt ve nét mặt chàng trong vô thức, như muốn vuốt phẳng mọi sương gió tích tụ lại.

- Dận Chân... chàng mệt không?

Dận Chân mở mắt ra nhìn nàng, trong ấy không hề có gió sương, không hề có lạnh lùng, chỉ có tình cảm mà nàng thân quen nhất.

- Vân Yên, nhiều lúc ta không biết nên làm sao với nàng nữa.

Vân Yên nghe chàng nói bất chợt mỉm cười, lòng ngón tay tùy ý vuốt ve đường vân rất nhỏ trên môi chàng.

- Ủm, sắp tới đưa thiệp cùng đến phủ Thập Tam được không? Nếu không mình thiệp đi cũng được, cải trang thành gã sai vặt, chàng thấy thế nào?

Dận Chân có vẻ rất không hài lòng với thái độ của nàng, chàng bỗng nhiên hé miệng cắn ngón tay nàng, cứ ngậm chặt lấy mà không nhả như đang trừng phạt nàng.

Vân Yên kêu “a” lên một tiếng, nói đau quá, chàng mau thả ra đi.

Lúc này Dận Chân cắn nhẹ hơn, nhưng vẫn ngậm nó trong miệng mình, dùng răng và đầu lưỡi ma xát, đảo đi đảo lại.

Vân Yên nhăn mày khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng rút đầu ngón tay về, nói nhỏ như muỗi kêu:

- Đồ nhỏ mọn.

Dận Chân nhướn mày, nâng cằm nàng lên rồi xoa nhẹ khóe môi ấy:

- Tướng công nàng nhỏ mọn vậy đấy, hôm nay nàng mới biết sao?

Vân Yên giận dữ nhìn chàng, vừa mở miệng thì ngón tay chàng đã trượt vào khoang miệng nàng, cắt ngang lời muốn nói, trêu đùa chiếc lưỡi nhỏ của nàng. Trêu chọc cho đến khi nàng phát ra những tiếng rên rỉ, dịch ngọt trong miệng nhanh chóng tràn đầy, bầu không khí trong thoáng chốc trở nên mờ ám.

Vân Yên co người lại muốn nhả ngón tay chàng ra, nhưng cầm bị chàng giữ chặt, ngón tay càng tiến vào sâu hơn. Khuôn mặt Vân Yên đỏ bừng không lý do, nóng lòng gấp gáp, bàn tay đặt ở nơi nhạy cảm trên eo chàng nhéo mạnh một cái.

Dận Chân hừ một tiếng thả tay xuống, Vân Yên vội vàng nhả ngón tay chàng ra, sợi nước óng ánh màu bạc vẫn còn vương lại trên môi. Dận Chân ngược mắt nhìn rồi hôn lên trên đó, dịch ngọt lấp lánh trên khóe môi nàng hòa lẫn với mùi hương thoang thoảng trên đầu lưỡi, toàn bộ đều được chàng nuốt chửng vào bụng.

Vân Yên ngạt thở, ôm cổ chàng, muốn đẩy chàng ra khỏi đầu lưỡi mình.

- Giữa ban ngày ban mặt, đừng làm rộn.

Dận Chân giữ chặt đầu nàng, nói:

- Không phải ta không muốn nàng ra ngoài, mà do ta không thể mạo hiểm nữa. Trước đây, ta đã phạm phải rất nhiều sai lầm, nhiều lần suýt chút nữa là đánh mất nàng. Hơn nữa, với người khác nàng khó tránh khỏi...

Mây Vân Yên từ từ giãn ra, nàng nói nhỏ:

- Chàng phải có lòng tin, chỉ cần thiếp là của chàng, chàng là của thiếp, chàng vĩnh viễn sẽ không mất đi thiếp.

Trong đôi mắt đen như mực của Dận Chân ẩn chứa sắc vàng của ngọn nến, chàng chậm chậm ôm trọn nàng vào lòng:

- Được.

Sắp đến Tết Nguyên Tiêu, bởi vì Thập Tam vừa mới được thả ra, nên các huynh đệ đến thăm tặng quà rất nhiều, nhìn bên ngoài hẳn sẽ rất đông đúc. Dận Chân cũng dẫn theo người trong phủ đến phủ Thập Tam làm khách.

Trước khi đi, Vân Yên mặc bộ quần áo hạ nhân bình thường của mình trước đây, đứng trước gương đồng tự tết tóc thành bím tóc đuôi ngựa.

Dận Chân đứng bên cạnh mở to mắt vuốt cổ áo đằng sau cho nàng, không hài lòng nói:

- Tết tóc đuôi ngựa làm ta nhớ đến lần đầu tiên gặp nàng, có vẻ không có thay đổi gì mấy.

Tim Vân Yên đập sai một nhịp, để bím tóc về phía sau, quay người lại ôm chàng, giả bộ thở dài:

- Lấy chàng, thiếp không đẹp hơn sao?

Dận Chân nghiêng răng rồi bế nàng từ trên ghế lên, khẽ nói:

- Còn đẹp hơn nữa sẽ chết người đấy.

* * * * *

Dận Chân dẫn Vân Yên và Tiểu Thuận Tử đến tiền sảnh, Đích phúc tấn Na Lạp thị cùng với Đông Mai và Nhụy Hương đã chờ sẵn ở đó.

Na Lạp thị ăn mặc trang điểm vô cùng cầu kì, cung kính thỉnh an Dận Chân, thấy Vân Yên đứng sau Dận Chân đang thỉnh an mình, nàng ta cũng đoan trang mỉm cười, giơ tay lên gọi:

- Lần trước gia về, ngựa bị kinh động nên làm thương người, vết thương ấy đã lành chưa?

Giọng nói thái độ hoàn toàn không nhìn ra được điều gì.

Vân Yên hơi sửng sốt, vội vàng mỉm cười trả lời:

- Đã không sao rồi ạ, nô tỳ đa tạ phúc tấn quan tâm.

Dận Chân khẽ ho một tiếng, sắc mặt không tốt lắm.

- Đi thôi.

Vân Yên vội vã cúi đầu đi theo sau, biết chàng không thoải mái với cảm giác này.

Từ sau khi bị Dận Tự bắt cóc đã rất lâu rồi Vân Yên chưa ra ngoài, tâm trạng nàng khá tốt, tuy trên người mặc bộ quần áo hạ nhân, nhưng trên khuôn mặt không hề còn sự thấp kém nhỏ bé như thưở ban đầu, chỉ còn lại sự bình thản.

Thình thoảng Dận Chân lại vén rèm cửa sổ ra nhìn nàng, nàng mỉm cười kéo rèm cửa xuống cho chàng.

Vào phủ Thập Tam, vẫn chưa có huynh đệ nào đến, Dận Chân đi thăm Dận Tường trước. Cậu ta đang ngồi trong chính phòng, thấy Dận Chân và Na Lạp thị liền chào hỏi một lượt, hai người đi đến thư phòng, để Na Lạp thị ở lại trò chuyện với Triệu Giai thị. Vân Yên đứng trong tiền sảnh thì nhìn thấy Hoan Sinh, Hoan Sinh dẫn nàng đến thư phòng của Dận Tường.

Hai người vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện. Vân Yên kéo tay Hoan Sinh, nói:

- Em gầy đi rồi.

Hoan Sinh dường như cũng trưởng thành hơn so với trước đây, trên người lộ rõ vẻ mệt mỏi:

- Thời gian này sức khỏe của gia không tốt, trong phủ cũng không ổn.

Vân Yên đau xót:

- Tất cả đều đã qua rồi, Thập Tam gia cũng được thả ra rồi.

Mắt thấy sắp vào Di Tâm Trai, Hoan Sinh như chợt nhớ ra một chuyện nào đó, ngập ngừng nói:

- Chị Vân Yên, hai ngày trước em bỗng nhớ lại lần ấy em đi tìm chị...

Chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, hai người đang đứng trước cửa viện vội vàng quay người lại. Là Dận Chân và Dận Tường đang sóng vai nhau bước đến, Dận Tường bước đi hơi chậm, đi đứng không vững so với trước đây. Dận Chân hình như cũng cố ý đi chậm lại, đang cúi đầu nói chuyện, nhìn thấy hai người đứng trước cửa, chàng hí mắt lại, trong nháy mắt nhìn vô cùng quyến rũ.

Dận Tường cũng nhìn theo ánh mắt chàng, giơ tay ra hiệu cho hai nàng đi trước. Hoan Sinh nhìn thấy, liền kéo Vân Yên đi vào trong viện.

Vừa vào trong phòng, Dận Chân và Dận Tường cũng bước vào theo. Hoan Sinh vội vàng hành lễ với Dận Chân, Vân Yên cũng định khom người hành lễ với Dận Tường.

Dận Chân hạ tay xuống kéo nàng lên, không để nàng quỳ xuống. Vân Yên giật mình lườm chàng một cái, hít sâu một hơi. Hoan Sinh cũng ngẩn người, rồi lập tức bật cười.

Dận Tường tỏ ra không hề để ý, có vẻ như đã biết rõ ràng mọi chuyện. Khí sắc đã tốt hơn nhiều so với mấy hôm trước trừ tịch, đôi mắt biết nói màu hổ phách sâu thẳm nhìn Vân Yên, mỉm cười.

- Tứ ca đã nói với đệ rồi, bây giờ, nên là Thập Tam đệ hành lễ.

Vân Yên xấu hổ liếc Dận Chân, rút cổ tay về, khuôn mặt đã hơi ửng đỏ, người này không để nàng chào hỏi xong đã nói ra hết rồi.

Ngược lại Dận Chân nhếch môi như không hề quan tâm, quay người lại nói:

- Vào ngồi xuống hẵng nói.

Hoan Sinh xoay người định đi pha trà, Vân Yên cũng đi theo.

Vừa bước vào chái, Hoan Sinh thoát cái nắm lấy tay Vân Yên, sự mừng rỡ bất ngờ đó truyền đến qua lòng bàn tay. Hai người cứ ôm chặt nhau như thế một lúc lâu.

Hoan Sinh buông Vân Yên ra, lau khóe mắt, cười nói:

- Em ngốc quá, hai ngày trước bỗng nhớ tới lần em tới Tứ Nghi Đường tìm chị, đáng vẻ khi chị và Tứ gia nói chuyện rõ ràng không giống trước đây, giống như là... vợ chồng.

Nàng ấy ngập ngừng, rồi nói tiếp:

- Chị cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, tấm lòng Tứ gia đối với chị thật sự là, dù có ngàn vàng cũng khó đổi.

Nàng do dự một lúc mới mở miệng tiếp tục nói:

- Chị và gia hiện giờ đã về với nhau, nên em mới nói với chị điều này, cũng để chị vững dạ tin tưởng hơn, sau này cũng biết mọi chuyện. Quãng thời gian khi chị hôn mê dùng thuốc cũng không có hiệu quả, em vô tình nghe đại phu nói có thể sau này sẽ ảnh hưởng đến chị, chị sẽ khó thụ thai, nhưng hiện giờ gia không hề để ý, đủ để thấy gia thật lòng.

Tim nàng chợt ngừng lại một nhịp, phát hiện hóa ra lâu nay bản thân luôn ù lì không để ý tới vấn đề này, sống lưng nàng lạnh buốt, nếu như thật sự mang thai thì phải làm thế nào đây? Nghĩ lại Dận Chân mấy tháng sau thành thân, nếu không phải nàng khó mang thai thì có thể giải thích điều gì? Vậy mà chàng không nói với nàng, hóa ra là thế.

Khó thụ thai, khi nghe thấy mấy từ này, tim nàng đau xót.

Hoan Sinh thấy nàng trầm lặng, vội vàng nói:

- Chị Vân Yên, em không định nói để làm chị đau lòng đâu, em... em nói ra là để chị biết... đại phu cũng chỉ nói là khó, không phải là không thể.

Vân Yên hoàn hồn lại, nhìn Hoan Sinh lo lắng, đến cả hốc mắt cũng đỏ ửng. Nàng vội cầm lấy tay nàng ấy, nói:

- Hoan Sinh, chị hiểu mà, em đừng bận tâm, chị cảm ơn em đã nói với chị!

Hoan Sinh yên tâm trở lại:

- Em cũng chỉ nghĩ thế, con cái Tứ gia không nhiều, gia lại thật lòng với chị như vậy, sớm chiều bên nhau, thế nào cũng sẽ có con thôi. Tuy hiện

giờ như vậy, nhưng chờ đến khi chị sinh con, Tứ gia chắc chắn sẽ nâng đỡ chị.

Vân Yên nghe nàng ấy nói liền cảm thấy da đầu tê rần, cũng không biết nên giải thích với Hoan Sinh thế nào. Có lẽ không có người phụ nữ nào không muốn sinh con cho người đàn ông mình yêu, nhưng giữa nàng và Dận Chân hết như kéo một sợi tóc sẽ động đến cả người. Nhưng sao nhìn thế nào cũng giống như chàng đã có dự tính từ trước? Như lời Hoan Sinh nói, chàng là người kỹ càng như vậy, sẽ không ù lì như nàng đâu.

Vân Yên bình tĩnh lại, nét mặt nghiêm túc nói với Hoan Sinh:

- Hoan Sinh, chuyện giữa chị và Tứ gia em tuyệt đối không được nói cho người khác biết, chuyện này một hai câu không thể nói rõ được, sau này nếu có cơ hội, chị sẽ kể tỉ mỉ với em sau. Nhưng, ta không phải là thiệp của chàng.

Hoan Sinh nghe xong ngạc nhiên và không hiểu gì, buồn bã nhìn nàng rồi chậm rãi gật đầu:

- Chị Vân Yên, chị cứ yên tâm.

Vân Yên ngẫm nghĩ, hơi do dự hỏi:

- Hoan Sinh, hiện giờ em vẫn quyết một lòng với Thập Tam gia ư? Cậu ta có nói gì với em không?

Hoan Sinh bỗng ủa dột, chậm rãi lắc đầu.

- Lần này vào, gia thấy em chỉ nói một câu bảo em ra ngoài lấy chồng đi, lấy một người tốt. Em sống chết không ra, suýt chút nữa cắt phăng mái tóc đi, gia mới đồng ý cho em ở lại chăm sóc. Từ lúc trở về đến bây giờ, gia không nhắc lại với em chuyện này nữa.

Mắt Vân Yên đỏ ửng, nắm chặt tay nàng ấy.

Khi Vân Yên và Hoan Sinh bưng tách trà vào, Dận Chân và Dận Tường ngồi trong sảnh đã nói chuyện được một lúc, Vân Yên không ngồi xuống, đứng phía sau Dận Chân, tay gác lên lưng ghế chàng, vô cùng tự nhiên.

Dận Chân đang nói với Dận Tường về chuyến tuần du ngoại thành cuối tháng này của Khang Hi, đại ý là Khang Hi sẽ đưa chàng đi trước, theo lời dặn của thái y để cậu ta ở nhà điều trị bệnh sưng khớp gối, nếu trong phủ có gì không tiện, thì đến Viên Minh Viên tĩnh dưỡng.

Nét mặt Dận Tự trầm tĩnh hơn nhiều so với trước đây, người cũng trưởng thành hơn so với tuổi thật. Cậu ta vâng một tiếng, còn dặn dò Dận Chân sau khi phong vương phải làm việc cẩn thận hơn. Ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nếu đệ không tặng quà chúc mừng thì không hợp phép tắc nhĩ, từ lúc được thả ra đệ luôn muốn tặng bù. Hoan Sinh, người mang cái tráp nhỏ bằng gỗ sưa ta để trên bàn ra đây.

Hoan Sinh đáp vâng, một lát sau cầm cái tráp nhỏ bằng gỗ sưa tinh xảo ra, nhưng không biết bên trong chứa vật gì. Nàng theo ý Dận Tường trực tiếp đưa nó cho Dận Chân, Dận Chân mỉm cười cầm lấy nó đưa cho Vân Yên đứng sau mình, Vân Yên nhận lấy ngược mắt nhìn Dận Tường.

Dận Tường cười nhạt, nói:

- Mở ra đi.

Dận Chân cũng nói:

- Ừm.

Vân Yên mở cái tráp ra, bên trong là một cái răng nanh trắng men dữ tợn nhưng rất tinh xảo!

Dận Chân nghiêng đầu nhìn, rồi quay đầu lại nhìn Dận Tường:

- Cái này không phải là răng của con hổ dữ săn được trong lần đầu tiên đi săn với Hoàng A Mã sao? Năm đó sau khi chính tay đệ giết con hổ ấy xong, Hoàng A Mã đã ban thưởng chiếc răng này cho đệ.

Dận Tường mỉm cười gật đầu.

Trong văn hóa của người Nữ Chân, càng là những đồ vật mang theo khí phách hung dữ tàn bạo nhất, càng ngăn được tất cả tai họa, bảo vệ gia đình bình an. Con hổ do Dận Tường đích thân ra tay, chiếc răng do Khang Hi tự tay ban thưởng, có thể nói là một vật hiếm có trên thế gian.

Dận Chân lại nói tiếp:

- Dận Tường, món quà này quá quý giá.

Dận Tường lắc đầu, dường như đắn đo một lúc với chầm chậm mở miệng:

- Đồ vật dầu có quý giá, thì cũng không bằng tấm lòng. Đệ muốn nó có thể làm chứng cho hai người, nó sẽ thay đệ chúc phúc cho hai người, đương nhiên, đệ cũng ở đây.

Khi Dận Tường nói những lời này, Vân Yên nâng tay từ từ lấy nó ra.

Vân Yên nhìn chiếc răng hổ đã được bao quanh bởi một lớp trắng men bằng bạc tinh xảo, có một cái khuyết tròn để có thể mang theo người, bên trên chiếc răng còn có một vài chữ lơ mờ, hình như là tiếng Mãn, rất giống vật tổ thời xa xưa.

Dận Chân nghiêng đầu nhìn, lặng lẽ giải thích:

- Là tám chữ bằng tiếng Mãn “Dận Chân Vân Yên bất li bất khí” (Dận Chân và Vân Yên không rời bỏ nhau)

Ngón tay Vân Yên vuốt nhẹ lên nó, rồi nắm chặt nó trong tay mình, trong lòng bỗng trào dâng một cảm xúc mạnh mẽ không biết tên, nàng trầm mặc không nói gì.

(1) Bình thuốc hít 鼻烟壶 (Hán Việt: Tị Yên Hồ): đời Thanh còn gọi là “Sĩ nã hồ bạc sĩ” 士拿乎薄士 hoặc “Sĩ nã hồ ba đột lô” 士拿乎巴突卢, đây là loại dụng cụ đựng thuốc lá đã nghiền nhỏ dùng để hít. Tị yên 鼻烟 là một loại thuốc lá, nhưng khác với thuốc lá thông thường, nó được nghiền thật mịn, tẩm thêm loại thuốc quý xạ hương, đựng vào những viên tròn bọc bằng sáp ong, có thể cất được mấy năm thậm chí cả mấy chục năm, có nhiều màu khác nhau như đen thẫm, vàng xẫm, vàng tươi. Khi ngửi có mùi thơm, cay. Người ta cho rằng nó có công hiệu làm sáng mắt, tỉnh táo, tránh dịch bệnh, hoạt huyết, khu hàn ...

(2) Một bàn: Ý nói gia đình một bàn bốn người. Hai bàn, ba bàn: Ý nói thê thiếp khác.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 126: Hồ Lặng Sóng Nổi Lên

Tiểu Xuyên Tử mời Dận Chân và Dận Tường đến tiền sảnh tiếp khách, họ đi từ trong sảnh Di Tâm Trai ra, Vân Yên lơ đãng ôm chiếc tráp nhỏ bằng gỗ sưa đi đằng sau. Nàng vừa mới biết chuyện mình khó thụ thai, thêm cả lời chúc phúc nhiều cảm xúc đan xen của Dận Tường khiến lòng nàng rối như tơ vò, lo lắng xen lẫn bất an không nói thành lời.

Dận Chân thấy sắc mặt nàng không ổn, vội sờ trán nàng.

- Không thoải mái sao?

Vân Yên ngược mắt lên mờ mịt nhìn Dận Chân, rồi lắc đầu. Hàng mày chàng càng cau chặt hơn, nghĩ đến yến tiệc ở tiền sảnh nên dẫn lại.

- Ta bảo thị vệ đưa nàng về trước nhé? Tiệc tan ta sẽ về sau.

Dận Chân nói xong với Vân Yên thì nghiêng đầu nhìn Hoan Sinh.

Hoan Sinh vội vàng đi đến, nói:

- Tứ gia yên tâm, nô tì sẽ đưa xe ngựa chị Vân Yên đến tận cửa phủ.

Dận Chân lại ngược mắt nhìn Vân Yên:

- Đi về nghỉ ngơi đi.

Vân Yên gật đầu:

- Vậy thiếp về đây.

Dận Tường đứng phía sau Dận Chân nhìn Vân Yên, không nói gì, lặng lẽ đi cùng Dận Chân. Hoan Sinh đưa Vân Yên từ một viện yên tĩnh khác đến cửa trước.

Hoan Sinh nắm tay Vân Yên, biết nàng có lẽ đang khó chịu vì chuyện khó mang thai, nên có phần tự trách. Vân Yên mỉm cười nhìn Hoan Sinh, vỗ nhẹ lên tay nàng ấy, nhưng trong lòng rối bời, chỉ muốn quay về Tứ Nghi Đường, yên tĩnh một lát tâm trạng có lẽ sẽ ổn hơn.

Vân Yên trầm mặc, hai người đi qua đình viện vắng lặng đến cửa hông phía trước, chợt nghe thấy tiếng người nói, trong phút chốc hai người không biết trốn vào đâu.

Một người phụ nữ mặc bộ đồ trong cung màu xanh ngọc vịn tay một nha hoàn đi từ cửa vườn ra, xinh đẹp tuyệt trần.

- Nô tỳ thỉnh an Bát phúc tấn! Phúc tấn cát tường!

Vì chạm mặt, nên Hoan Sinh phản ứng mau lẹ kéo tay Vân Yên lại, vội vàng cung kính quỳ xuống thỉnh an, đầu cúi thật thấp, hèn mọn quỳ dưới chân Bát phúc tấn Quách Lạc La thị diễm lệ cao quý.

Vân Yên cúi thấp đầu quỳ xuống, trong đầu nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp nàng đã từng gặp qua trong lễ đại hôn của Thập A Ca Dận Nga hơn mười năm trước, khi ấy nàng ta đứng bên cạnh Bát Bối Lạc Dận Tự, kiêu diễm quý phái, nàng còn thầm tán thưởng nàng ta đúng là cô con gái cưng của trời.

Bát phúc tấn Quách Lạc La thị không nói đứng lên, giày đế bôn hoa (1) tinh xảo dừng trước mặt hai người, rồi không di chuyển nữa. Trên đôi giày bằng gấm xanh cầu kì được thêu hình phượng đùa mẫu đơn nhìn vô cùng đẹp mắt, tầm mắt của Vân Yên chỉ dừng lại trên đó, rồi chuyển sang chỗ khác.

- Ngẩng đầu lên.

Nàng ta có một giọng nói trong trẻo cao vút du dương, khí chất kiêu ngạo thẳng thắn, không hề nề nang dù đang làm khách.

Hoan Sinh và Vân Yên đều sửng người, đành phải nghe lời ngẩng đầu lên, nhưng không dám ngược mắt, cung kính duy trì vẻ mặt ngoan ngoãn dễ bảo.

Tầm mắt nàng ta lướt qua khuôn mặt thanh tú của Hoan Sinh, dừng lại trên nét mặt bình thản của Vân Yên, một hồi lâu không nói gì.

Tâm trí Vân Yên đang cuộn trào quay cuồng, khoảng thời gian im lặng này khiến nàng cảm thấy hít thở không thông. Tại sao vị Bát phúc tấn này lại làm như nhận ra nàng? Không rét mà run. Hết Bát Bối Lặc Dận Tự... giờ lại đến đích phúc tấn cao sang của hãn, thế giới này nào còn đạo trời gì.

- Giày của ta đúng lúc bị lỏng, người đến giúp ta xỏ lại.

Quách Lạc La thị hờ hững mở miệng, cao quý nhưng cứng rắn.

Hoan Sinh nghe thấy vội vàng thừa vâng, định đưa tay ra. Quách Lạc La thị soi mói:

- Ta nói cô ta.

Khuôn mặt Hoan Sinh trắng bệch, muốn nói rồi lại ngập ngừng cúi đầu không dám nói. Tuy nàng ấy là người của Thập Tam phủ, nhưng cũng chẳng là gì, mà Vân Yên dù có là người của Tứ phủ, thì trong mắt chủ tử phúc tấn bọn họ đều chỉ là nô tài mà thôi.

Vân Yên sợ hãi, nàng ta đã thật sự ra oai phủ đầu khi không dùng nô tài của mình mà lại gọi nàng, nhưng lãng phí thời gian đôi co không muốn

làm chỉ làm mọi chuyện hồng hét hơn mà thôi. Nếu như chuyện nô tài trong phủ Thập Tam bị làm ầm lên, Dận Chân lại đương lúc được tấn phong Thân Vương, thì mặt mũi của cả hai bên đều không dễ nhìn, cũng gây thêm buồn phiền cho Dận Tường vừa mới được thả ra.

Nếu đã bị đánh đòn phủ đầu, thì có trốn cũng không trốn nổi. Nàng vội cúi đầu khiêm nhường thưa vâng, lau tay vào vạt áo, đưa tay đến nhẹ nhàng nâng gót chân nàng ta lên.

Vạt váy lướt nhẹ qua bàn chân, hơi cảm tầm mắt Vân Yên, nàng tập trung toàn bộ tinh thần cẩn thận định chạm lên gót chân Quách Lạc La thị, nhưng nàng ta lại hít sâu một hơi kêu lên một tiếng “ôi chao”, bàn chân bỗng nhiên nghiêng đi giẫm mạnh lên mu bàn tay nàng!

Vân Yên nhói đau như kim châm muối xát, nghẹn ngào một tiếng liền cắn chặt môi. Hóa ra là vậy.

Cơn đau khi giày đế bòn hoa giẫm lên ngón tay mình vô cùng chân thật, đặc biệt khi bàn tay trái của nàng đã từng bị gãy xương.

Nha hoàn đứng bên cạnh Quách Lạc La thị vội đỡ lấy nàng ta, quan tâm hỏi han mắt cá chân nàng ta có bị trẹo hay không. Giày đế bòn hoa của Quách Lạc La thị vẫn như cái cối giẫm lên mấy ngón tay Vân Yên, Vân Yên đau đến mức sắc mặt trắng bệch, bên tai đã ong ong lên.

Hoan Sinh vừa sợ hãi kêu “a” lên, vừa cầu xin:

- Bát phúc tấn khai ân, chị ấy không cố ý đâu ạ.

Nói xong nàng ấy toan kéo tay Vân Yên ra, nhưng bị Quách Lạc La thị nhìn chòng chọc rồi quát lên:

- Người rắp tâm muốn ta bị ngã sao? Ngay cả giày cũng không biết xỏ, người xứng làm nô tài sao? Nô tài xuất thân dung mạo ti tiện như người,

ngay cả con chuột trong phủ ta còn cao quý hơn!

Giọng nàng ta cay nghiệt gay gắt, tất cả sỉ nhục khinh thường đều thể hiện rõ trong lời nói.

Nói xong nàng ta nâng chân lên rồi định tiếp tục giẫm mạnh xuống lần nữa, tư thế này đủ để biến ngón tay nàng thành tàn tật. Vân Yên cảm thấy chân nàng ta di chuyển trên ngón tay mình, trong nháy mắt vội vàng rút tay về, dầu sao vẫn phải bảo vệ bốn ngón tay đang đau như kim châm của mình.

Đôi Kỳ hài dưới chân Quách Lạc La thị duyên dáng thanh mảnh, để giày bông hoa cao lênh khênh, chân nàng ta không kịp hạ xuống, tiếp đất lại quá mạnh, giẫm không giẫm trúng nên lão đảo sắp ngã ngửa về phía sau, nha hoàn bên cạnh nàng ta hoảng sợ biến sắc, trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, tay chân luống cuống vội vã đỡ nàng ta đứng thẳng lại, sợ đến mức hãi hùng khiếp vía.

Nàng ta vừa mới đứng vững, xấu hổ tức giận mặt đỏ bừng bừng, chỉ ngón tay vào Vân Yên đang quỳ dưới đất, quát:

- Vả vào mồm! Lục Nhân, người vả thật mạnh vào mồm ả cho ta!

Hoan Sinh mở to mắt, vội vã ngăn trước người Vân Yên, quỳ xuống đất cầu xin.

- Bát phúc tấn khai ân, thật sự chị ấy không cố ý đâu ạ, hơn nữa chị ấy không phải là người phủ chúng nô tài, mà là người phủ Tứ gia, hôm nay cùng qua dự tiệc, nếu làm âm chuyện này chủ tử sẽ không vui. Phúc tấn, chuyện này không đáng!

Quách Lạc La thị nghe xong ngược lại còn cười, trên khuôn mặt xinh đẹp còn có cả mĩa mai ngạo mạn.

- Nô tài trong phủ ai cũng đều là nô tài cả, ta là phúc tấn của hoàng tử. Hôm nay dạy dỗ một nô tài hạ tiện thì có gì không hài lòng? Người nghĩ các người là cái thá gì! Lục Nhân, người cứ lên, ta xem ai dám cản! Ai cản thì đánh nó!

Đến lúc này Vân Yên sao lại không biết vị Bát phúc tấn này tại sao đến đây, trước đây nàng chưa từng va chạm với người khác, cũng để mặc người khác ức hiếp. Nàng còn có thể khóc sao? Có lẽ chỉ đành phải nuốt nước mắt vào bụng mà thôi.

Thế gian này, chỗ nào còn đạo trời đây? Sao nực cười đến vậy.

Nàng sợ Hoan Sinh phải chịu thiệt cùng mình, ngộ nhỡ bị liên lụy thì lại bị phạt. Nàng cuống quýt đẩy nàng ấy ra, mái tóc đã bị nắm chặt.

Hoan Sinh loạng choạng bị Vân Yên dùng sức đẩy ra, thấy Bát phúc tấn và nha hoàn nàng ta đi lên, Hoan Sinh vội vã lật đật chạy đi, trong lòng nghĩ phải tìm người tới.

Lục Nhân thấy Hoan Sinh đâm đầu bỏ chạy, vội nói:

- Chủ tử, con nha hoàn đó không to gan gọi người tới chứ ạ? Chuyện này... nếu như gia biết thì...

Quách Lạc La thị không chịu thua, hừ một tiếng:

- Để nó đi, ta không tin nó gọi được người đến, chẳng lẽ ta không được phép phạt một con nô tỳ cố ý đẩy ngã ta sao?! Mà có người đến cũng tốt, ta muốn hỏi xem chủ tử ả ta có muốn đánh ả đến chết không!

Mái tóc Vân Yên bị Lục Nhân kéo mạnh, da đầu đau đớn. Không thể nào gọi Hoan Sinh về, mắt thấy nàng ta đã chạy xa.

Bát phúc tấn nói không sai, nàng lảng máng nhớ nàng ta là cháu ngoại của An Thân Vương Nhạc Lạc, lại là đích phúc tấn của hoàng tử bối lạc. Nàng ta dạy dỗ nàng ở đây, đừng nói là tìm lý do, không có lý do vẫn đánh được nàng, nàng chẳng qua chỉ là một con chuột sống trong cống ngầm, là con sâu cái kiến dưới chân bọn họ. Một con chết lúc nào cũng chẳng ai hay. Cho dù nàng thật sự không vào Tứ phủ làm đẳng thiếp (2) thì còn có thể thế nào.

Tâm trạng nàng đau xót, vừa sợ nàng ấy gọi người đến, lại vừa muốn nàng ấy gọi thật.

Nếu như đi gọi Dận Chân đến, thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ trở mặt ngay tại bữa tiệc giữa các hoàng tử chỉ vì một nô tài sao.

Nếu Dận Chân cứu nàng, là sự kích động, như vậy mất còn nhiều hơn được; Dận Chân không cứu nàng, vậy thì rõ ràng chàng lạnh lùng tàn nhẫn. Hai sự lựa chọn này đều không thể, ai cũng có thể khiến nàng đau khổ.

Một bên là biển sâu hun hút, một bên là vách núi chót vót, bắt buộc nàng phải chọn một trong hai.

Một cơn gió mạnh lướt qua má nàng, vang lên một tiếng bóp lạnh lạnh. Bên tai bị đánh kêu lên ong ong, một nửa khuôn mặt sưng phù đỏ rần rần, nơi bị đầu móng tay cô ta xướt qua còn rỉ máu rõ ràng.

* * * * *

Hoan Sinh cuống cuống quýt quýt chạy vào tiền sảnh, thiếu chút nữa đâm sầm vào Tiểu Xuyên Tử, Tiểu Xuyên Tử thấy sắc mặt nàng ấy hoảng loạn bèn vội hỏi làm sao, đẩy nàng đến cửa hông. Nàng ngửa cổ nhìn vào bên trong, thấy lác đác một vài hoàng tử và phúc tấn đang ngồi nói chuyện, nhanh chóng thì thầm vào tai Tiểu Xuyên Tử kể lại chuyện xảy ra. Tiểu Xuyên Tử nghe xong hít sâu một hơi, nói, cô đừng hoảng, để tôi đi nói với gia.

Tiểu Xuyên Tử không hề ngược mắt khom người đến bên cạnh Dận Tường, giả bộ bình thường nói bên tai Dận Tường mấy câu. Dận Tường nghe xong, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng chỉ dừng lại một vài giây sắc mặt liền bình thường trở lại, mỉm cười đứng dậy nói phải ra phía sau một lát.

(1) Giày đế bồn hoa: hay “giày đế móng ngựa”, “giày đế cao”, được gọi chung là “Kỳ hài”, là loại giày cao gót của phụ nữ là Thanh.

(2) Đẳng thiếp: Là thiếp có xuất thân từ nha hoàn hoặc chị em vợ cả, quy cách cao nhất là chị em cùng gả. Quy cách trung bình là phụ nữ có xuất thân khá cao hoặc phụ nữ quý tộc cùng gả cho một người. Quy cách thấp nhất là thị nữ nhà gái gả vào cùng. Đẳng thiếp thường là thiếp thất do vợ cả lúc xuất giá chuẩn bị cho phu quân

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 127: Sóng Gió Quần Khởi

Dận Tường và Dận Chân đều không ngờ Bát Bối Lặc Dận Tự bỗng nhiên đến phủ, khi bọn họ rời khỏi Di Tâm Trai đến tiền sảnh, chưa đến một lúc thì nghe thông báo Bát Bối Lặc Dận Tự đưa đích phúc tấn Quách Lạc La thị đến cửa.

Tâm trạng Dận Chân chùng xuống, thấp giọng gọi Tiểu Thuận Tử ngay lập tức đến cửa trước đón Vân Yên và Hoan Sinh, bắt buộc phải đưa Vân Yên lên xe ngựa, phải thêm mấy thị vệ nữa đưa về.

Tam A Ca Dận Chỉ, Ngũ A Ca Dận Hựu sắp được tấn phong Thân Vương cũng tới, mấy vị hoàng tử ngồi trong tiền sảnh uống trà, câu được câu chẳng tán gẫu với nhau, cũng coi như chuyện trò vui vẻ.

Sau chuyện lần trước, Dận Chân và Dận Tự cực kì ít chạm mặt nhau, chỉ có hai lần, ngoài mặt hai người đều vẫn như bình thường, khi nói chuyện không có gì bất thường. Sau khi Dận Tường đứng dậy, hai người đều liếc nhau nhiều hơn.

Dận Tường đứng dậy đi từ tiền sảnh ra liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Hoan Sinh. Cậu ta chỉ hơi nghiêng đầu nhìn về phía vị trí trong sảnh, rồi lập tức quay người lại nói:

- Tiểu Xuyên Tử ở lại tiền sảnh trông chừng, Hoan Sinh đưa ta đi.

Hoan Sinh cũng ngẩn người một lúc, buột miệng nói:

- Tứ... Vâng ạ!

Hoan Sinh chống đỡ đôi chân đã mềm oặt, chạy như bay, Dận Tường đi sau nàng ấy, bước chân cũng nhanh hơn bình thường, cậu không quan tâm nơi đầu gối đang đau rần.

Chỗ đó cách tiền sảnh rất gần, có điều phải đi qua cổng một vườn hoa, lúc này lại thành ra rất xa. Khi Hoan Sinh vừa chạy vừa chỉ vào cửa vườn hoa, Dận Tường đã xông lên.

Mái tóc dài của Vân Yên xõa tung bị một nha hoàn nắm chặt, đập vào mắt là vết sưng đỏ xen trắng trên gò má bình tĩnh, hiện rõ cả năm dấu ngón tay, còn có cả vết xước do móng tay xước qua, bàn tay của nha hoàn đó vẫn đang tới tấp rơi xuống khuôn mặt nàng.

Quách Lạc La thị cao quý thướt tha đứng bên cạnh nhìn, ẩn chứa trên nét mặt là sự hả hê vui sướng.

Bọn họ còn chưa kịp ngẩng đầu xem là chuyện gì, một bóng hình đã nhanh như chớp lao đến...

Tay nha hoàn Lục Nhân đang hạ xuống bị Dận Tường bắt được, cô ta kêu a lên một tiếng, nhưng khi kêu được một nửa thì nhìn thấy mặt Dận Tường, sợ hãi lập tức buông tay ra quỳ xuống.

- Thập Tam gia... cát tường.

Mái tóc Vân Yên bị xõ tung, nàng nhếch nhách rồi bù quỳ dưới nền đất, trong lòng cuộn trào, may quá, may quá người tới không phải là Dận Chân. Bằng không, cả hai kết cục đều khiến nàng không biết làm thế nào khi đối diện.

Quách Lạc La thị thấy người tới là Dận Tường thì ngừng lại, mỉm cười mở lời trước:

- Thập Tam đệ sao không ở tiền sảnh mà đến đây vậy?

Dận Tường cố kiềm chế lại để không tức giận, bình tĩnh gật đầu.

- Đệ đang định mời Bát tẩu về tiền sảnh, phúc tấn mấy vị huynh đệ nữa vừa mới tới, hỏi Bát tẩu đi đâu rồi.

Quách Lạc La thị nhìn thái độ của Dận Tường, trên khuôn mặt xinh đẹp chợt có ý cười, dùng khăn lụa trên tay che miệng:

- Phiên Thập Tam đệ rồi, ta chỉ đang dạy bảo một con nha hoàn không biết xỏ giày mà thôi, ta về ngay đây. Lục Nhân, người đã đánh xong chưa? Tổng cộng hai mươi cái, người còn thiếu bao nhiêu?

Lục Nhân không dám lên tiếng vì có Dận Tường ở đây, chỉ có thể quỳ xuống. Vốn cô ta chưa từng được dạy phải đánh bao nhiêu cái, giờ nghe Quách Lạc La thị hỏi thế liền hiểu ra ngay, đáp:

- Bấm chủ tử, vẫn chưa xong ạ, mới chỉ được một nửa.

Quách Lạc La thị nhướn mày:

- Người còn đứng đực ra đấy làm gì? Định để ta và Thập Tam gia chờ sao?

Lục Nhân vội vàng vâng vâng dạ dạ, chuẩn bị đứng lên nắm lấy tóc Vân Yên.

Dận Tường không nén nổi tức giận nữa, cậu ta trầm giọng nói với Quách Lạc La thị:

- Đây là phủ của đệ, hôm nay huynh đệ tụ tập một bữa, cô ấy lại là người của Tứ phủ, đệ khuyên Bát tẩu nên nhân nhượng để giảm phiền phức, cũng là giữ êm ấm hòa thuận giữa Bát ca và các huynh đệ.

Quách Lạc La thị nghe xong, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng đỏ bừng vì tức giận, nói mĩa mai:

- Lời này của Thập Tam đệ ta không hiểu cho lắm, nô tài của phủ Tứ gia không phải là nô tài sao? Ta dạy bảo một nô tài cố ý đẩy ta ngã thì có gì không được? Nếu không phải trong phủ đệ có yến tiệc, thứ ả ta nhận không chỉ là mấy cái vả này đâu!

Bàn tay ngọc ngà mảnh mai của nàng ta nắm chặt chiếc khăn lụa, dừ tợn quắc mắt nhìn nha hoàn Lục Nhân không dám tiến lên:

- Tai người điếc rồi hả?

Lục Nhân nghe nàng ta nói vội vàng đi lên hai bước chuẩn bị ra tay, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Dận Tường, cô ta sợ hãi mềm oặt ngã phịch xuống đất.

Quách Lạc La thị thấy Dận Tường không hề muốn nhượng bộ, nha hoàn của mình lại thảm hại như vậy. Nàng ta nhìn Vân Yên quỳ dưới đất càng vô cùng tức giận, nàng ta vậy mà mất hết mặt mũi trước đám người này.

Thật ra ngày thường, Quách Lạc La thị có dung mạo xinh đẹp, tính cách thoải mái, tuy không đoan trang độ lượng như Tứ phúc tấn Na Lạp thị, nhưng cử chỉ phong thái luôn quý phái. Vậy mà lúc này, hung dữ từ trong bụng xông lên, gì mà khí chất phong độ thanh cao ngày thường đều quăng hết ra sau đầu.

Nàng ta nắm chặt khăn tay tự mình bước lên phía trước, đột nhiên kéo chặt tóc Vân Yên, giơ tay lên định đánh...

Dận Tường nhanh chóng cản cánh tay nàng ta lại, tiếng bước chân chạy như bay từ một phía khác truyền tới.

- Đủ rồi!

Tiếng quát tức giận trầm thấp vang lên, người lao nhanh như chớp đi qua cửa vườn hoa, từ phía sau giữ chặt cánh tay của Quách Lạc La thị đang lơ lửng một nửa trên không lại.

- Gia...

Lục Nhân đang quỳ trên mặt đất nhìn thấy Dận Tự, khuôn mặt trắng bệch cắt không còn hột máu.

Dận Tự giữ chặt cánh tay Quách Lạc La thị, ánh mắt chạm tới một bóng hình nhỏ bé nhếch nhác đang quỳ trên đất, tóc tai nàng rối bù tán loạn, vết sưng đỏ hình năm ngón tay chằng chịt trên khuôn mặt, sắc mặt hắc ta trầm xuống đáng sợ.

Ai có thể ngờ lần gặp lại tiếp theo sẽ trong tình cảnh này, lần trước, trong cơn điên cuồng hắc cũng khiến nàng thương tích đầy mình, áo quần tả tơi, nhưng hôm nay...

- Cô ngay lập tức về phủ cho ta!

Dận Tự trầm giọng nói, trực tiếp hất cánh tay nàng ta ra, chỉ nói một câu như thế.

Hắn nhìn Lục Nhân đang xụi lơ trên đất, giọng nói giả bộ dịu dàng:

- Lục Nhân, còn không mau đưa chủ tử ngươi về phủ.

Lục Nhân thấy Dận Tự như hóa thành ma quỷ vội vàng lồm cồm bò dậy, đi đến dìu Quách Lạc La thị.

Quách Lạc La thị cắn chặt môi nhìn sườn mặt âm u của Dận Tự, không nói được gì, ngực thở phập phồng không ra hơi, khuôn mặt kiêu ngạo cao quý lúc xanh lúc trắng, nước mắt từ trong hốc mắt chực trào, cuối

cùng được nha hoàn dìu đi, sống lưng cứng ngắc, mặt cũng không ngẩng lên đi lướt qua một người.

- Tứ gia...

Hoan Sinh đứng ở cửa thốt lên một tiếng gọi nhỏ, cũng đủ khiến sống lưng mọi người ở đây rét run.

Khi Dận Chân nhìn thấy Hoan Sinh sắc mặt hoàn toàn trở nên âm u, ống tay áo xé gió chạy nhanh đến. Chàng đứng trước cửa vườn hoa bình bóng hình Dận Tự, sườn mặt Dận Tường ở bên trong, thấp thoáng thấy cả bóng dáng quen thuộc nhỏ bé đang quỳ dưới đất.

Dận Tự nắm tay thành quyền đứng nguyên tại chỗ yên lặng không nói lời nào, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Vân Yên vẫn đang lặng lẽ cúi đầu quỳ dưới đất, trên cơ thể gầy gò đã lấm đầy đất cát, mái tóc dài rối bời che một phần vết sưng đỏ trên khuôn mặt, lơ mơ nhìn thấy dấu ngón tay đỏ tươi, nhìn rất gai mắt.

Dận Tường vốn muốn đỡ lấy tay Vân Yên, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng ngoài cửa vườn hoa thì tự động thu tay về bên người

Bước chân Dận Chân lao lên phía trước, chàng thấy Vân Yên đang quỳ dưới đất, Vân Yên vẫn không nói gì nhưng dường như đã nghe thấy tiếng kêu của Hoan Sinh, hơi ngước đầu lên nhìn thấy đôi giày màu xanh của chàng, nước mắt im lặng rơi xuống.

Dận Chân chậm rãi quỳ xuống bế nàng lên, Vân Yên rúc vào người chàng.

- Lão Bát, sẽ có một ngày chúng ta kết thúc tất cả mọi chuyện.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 128: Cảm Giác Gia Đình

Vân Yên không biết mình được đưa về Di Tâm Trai thế nào, nàng luôn nhắm mắt dựa vào lồng ngực Dận Chân, cho đến khi được đặt trên một chiếc giường, một bàn tay rộng lớn giúp nàng cởi giày, nhẹ nhàng vén mái tóc trên khuôn mặt nàng sang một bên muốn kiểm tra vết thương. Nàng giơ tay muốn ngăn lại theo phản xạ, nhưng trên các ngón tay nhức nhối như kim châm, cổ họng bật ra tiếng nức nở.

Dận Chân nhìn vết thương và vết máu bầm thê thảm trên bàn tay trái nàng càng trầm mặc hơn, quanh người tản ra sự tức giận đáng sợ. Một lúc lâu sau chàng mới khẽ khàng cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng lên, dùng ngón tay cái ấn vào lòng bàn tay để kiểm tra vết thương, nhìn phản ứng của nàng...

Nàng cắn môi chịu đựng nhưng vẫn bật ra tiếng rên khẽ, đau lòng và buồn rầu trong đáy mắt chàng càng đậm hơn. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng gì đến xương cốt. Chàng lại thấp giọng hỏi nàng lần nữa, hỏi trên người còn có vết thương nào khác nữa không, thấy vết sưng trên má nàng, đau đớn như trái tim bị khoét rỗng.

Dận Tường khẽ khàng gõ cửa đi vào, trong tay cầm một cái lọ màu xanh lá cây đưa cho Dận Chân, ánh mắt chạm tới bóng hình nhỏ bé đang khép mắt nằm nghiêng trên giường của mình, mở miệng nhẹ nhàng nói:

- Tứ ca, yến tiệc ở tiền sảnh vẫn phải tiếp tục. Hoan Sinh mang áo tới rồi, để cô ấy chăm sóc cho Vân Yên. Chỗ này rất an toàn, bên ngoài còn có thị vệ, huynh yên tâm.

Dận Chân nhận lấy lọ thuốc, khuôn mặt u ám, mày cau vào, không trả lời lại.

Trên giường bỗng nhiên có tiếng gọi yếu ớt cất lên:

- Dận Chân...

Dận Chân nghe thấy xoay người lại, vén vạt áo ngồi lên mép giường nằm lấy tay trái nàng, cúi người xuống nhìn nàng. Dận Tường đứng nguyên tại chỗ nhìn thấy cảnh này, lặng lẽ quay người bước ra.

Vân Yên hơi xoay gò má mình lại, mở nửa mắt, giọng nói nhỏ xíu:

- Chàng đi đi.

Dận Chân rất không muốn thấy nàng như vậy, trên gò má sưng vù của nàng vẫn còn hằn rõ dấu vết năm đầu ngón tay, giọng thút thít như tiếng mèo kêu. Ai có thể không đau lòng khi nhìn thấy đây? Huống hồ người ấy còn là trượng phu của nàng.

- Bôi thuốc xong thì đi.

Vân Yên khẽ lắc đầu, thì thầm:

- Thiếp muốn thay quần áo... lát nữa Hoan Sinh sẽ giúp thiếp bôi thuốc. Thiếp chờ chàng quay lại, đưa thiếp về nhà, được không?

Dận Chân nghe xong chỉ có thể nhìn nàng, xoa nhẹ đầu nàng, cúi người hôn lên môi nàng.

- Được.

Dận Chân đứng dậy đi mở cửa, Dận Tường đang chờ chàng ở sảnh ngoài. Hoan Sinh đứng bên cạnh mang quần áo mới và chậu nước chỉ chờ

vào phòng, đôi mắt vẫn còn hoe đỏ, thấy Dận Chân đi ra liền lập tức quỳ xuống đất:

- Tứ gia, Hoan Sinh không chăm sóc tốt cho chị Vân Yên, xin Tứ gia trách phạt.

Dận Chân nhắc tay trầm giọng nói “đứng lên đi”, “không liên quan đến người, người mau vào đi.”

Hoan Sinh giơ tay lau khóe mắt nhìn Dận Tường, thấy cậu ta gật đầu, nàng mới tạ ơn Tứ gia, đứng dậy bưng chậu nước vào phòng.

Dận Chân nhắm mắt đứng bên cửa sổ một hồi lâu. Dận Tường cũng đứng bên cạnh chàng, Dận Chân vỗ vỗ bả vai cậu ta, hai người sóng vai cùng bước ra ngoài.

Hoan Sinh vào phòng, vắt khô khăn mặt nhẹ nhàng đi đến gọi Vân Yên.

Vân Yên chống tay phải lên giường để ngồi dậy, tự mình cởi áo ngoài. Hoan Sinh vội vàng đến giúp nàng, hai người lúng túng lóng ngóng một lúc mới cởi được quần áo ngoài đã lấm đầy đất cát ra.

Hoan Sinh lấy dây buộc tóc giúp Vân Yên cột tóc lên, khuôn mặt thê thảm không nở nhìn hoàn toàn không còn gì che đậy, Hoan Sinh nhìn mà muốn ứa nước mắt, nghẹn ngào nói nhỏ:

- Bát phúc tấn cũng thật là... chẳng lẽ chị đắc tội gì với nàng ta sao?

Vân Yên chưa chút cười gượng, động đến vết thương nên hít sâu một hơi.

- Chúng ta làm nô tài, có mượn một trăm lá gan cũng đâu dám đắc tội với chủ tử ngàn vàng ngàn bạc như nàng ta, chuyện này một lời khó kể hết

được.

Phải nói thế nào đây? Nói vì Bát gia của Bát phúc tấn bắt cóc nàng trên xe ngựa Tứ phủ mang về thư phòng của hần, suýt chút nữa thì cưỡng bức nàng, cho nên Bát phúc tấn đến dạy dỗ nàng sao? Hôn nhân, tình thân, tình yêu, mối quan hệ trong hoàng gia này đều rất lắt léo rắc rối.

- Không ngờ Bát gia bỗng nhiên tới... bình thường nhìn gia nho nhã không giống người phạm, ai ngờ khi tức giận lại đáng sợ như vậy, người như Bát phúc tấn vậy mà chịu nghe lời.

Tim Vân Yên thắt lại, không muốn nhớ lại những chuyện liên quan tới Dận Tự.

- Hoan Sinh, cảm ơn em.

Hoan Sinh mờ mịt không hiểu gì, tay phải Vân Yên nắm chặt lấy tay nàng ấy:

- Em gọi Thập Tam gia đến, phải không?

Lúc sau Hoan Sinh mới hiểu ra, nàng gật đầu.

- Lúc ấy em loạn cào cào cả lên, chỉ muốn thông báo cho Thập Tam gia, gia đương nhiên có phán đoán của mình.

Vân Yên nở nụ cười, tuy rằng khi cười vẫn còn đau, cười đến mức mắt nhòa đi, không biết do đau hay do tình cảm ngây thơ của Hoan Sinh. Đáng tiếc rằng, “lưỡng tình tương duyệt” không phải là chuyện dễ dàng gì, huống hồ còn trong thời đại này. Dận Tường trưởng thành theo từng năm, nhưng trái tim cậu ta nàng lại không nhìn rõ được, tuy rằng tình cảm giữa cậu ta và Triệu Giai thị tốt đẹp, nhưng mưa móc quân ân trong phủ cũng không thể thiếu phúc tấn cách cách, đến giờ Đích phúc tấn Triệu Giai thị, Trắc phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị, cách cách Thạch Giai thị đều đã sinh được hai

trai hai gái. Cậu ta lại vẫn còn trẻ, tương lai sau này sẽ càng nhiều con nhiều phúc.

Hoan Sinh bỗng nhiên a lên một tiếng, quay người lấy một thứ đồ ra đặt vào tay Vân Yên:

- Trước khi đi Thập Tam gia đưa cái này cho em, suýt nữa thì quên mất.

Vân Yên nhìn chăm chú, là cái tráp nhỏ bằng gỗ sưa ấy. Hóa ra lúc nàng ôm nó trên tay thì gặp Bát phúc tấn nên đặt nó xuống đất, sau đó bị đánh nên không nhớ ra, không ngờ Dận Tường lại mang nó về đây. Nàng chậm rãi mở ra, thấy rằng hồ tráng bạc vẫn nguyên vẹn như ban đầu lặng lẽ nằm trên lớp vải nhung lót đáy hộp, trong chớp mắt nước mắt từ gò má chảy xuống, dòng nước mặn mòi xát lên vết thương.

Hoan Sinh vội vàng dùng khăn khế lau nước mắt trên má nàng:

- Đang yên đang lành sao chị lại khóc vậy, vết thương dính nước sẽ xót lắm đấy.

Vân Yên đóng cái tráp lại, đặt nó trên giường, hít mũi mấy cái, mỉm cười nói không sao.

Hoan Sinh dùng khăn nhẹ nhàng lau sạch vết thương trên má và ngón tay nàng, hai người lại cẩn thận thay bộ quần áo mới mà Hoan Sinh mang tới. Vóc dáng hai người xem xem nhau, khung xương Hoan Sinh to hơn Vân Yên một chút, Vân Yên mặc khá vừa quần áo của Hoan Sinh.

Thay quần áo xong, Hoan Sinh cầm cái lọ màu xanh lá cây Dận Tường để lại lên, cẩn thận lấy cao thuốc óng ánh trong suốt ra bôi lên mặt và ngón tay cho nàng. Cao thuốc ngấm vào vết thương nàng cảm thấy mát lạnh dễ chịu hơn nhiều, vết sưng dường như không còn đau như vậy nữa. Hoan Sinh nói đây là thuốc cao do người đứng đầu Thái y viện đặc chế,

trước đây Thập Tam gia bị thương khi luyện võ thường dùng loại thuốc này, rất có công hiệu đối với những vết thương bị ngã đánh. Thập Tam gia dặn em bảo chị mang về, ngày hai lần bôi lên vết thương vào sáng và tối, không đến nửa tháng là vết thương khỏi hoàn toàn không để lại sẹo.

Vân Yên gật đầu, ôm gối ngồi trong màn.

- Hoan Sinh... em đã nghĩ dự định tương lai sau này thế nào chưa?

Hoan Sinh ngẩn người, cúi đầu cầm cái lọ trong tay, thủ thỉ:

- Nô tài chúng em nào có dự định gì? Chị không biết em ngưỡng mộ chị với Tứ gia cỡ nào đâu... Em từ nhỏ đã trưởng thành cùng với Thập Tam gia, em không yêu cầu Thập Tam gia có lòng với em, nếu như gia bằng lòng giữ em, thì cả đời này em nguyện làm trâu làm ngựa bên gia. Chỉ sợ gia không chịu, muốn đuổi em đi.

* * * * *

Khi Dận Chân quay lại, Hoan Sinh ở sảnh ngoài đón chàng, nói nhỏ mọi việc đã ổn thỏa.

Chàng bước vào phòng trong, thấy Vân Yên đang nằm nghiêng ngủ say trên giường, màn khép lại một nửa, trên lò sưởi còn có hương gỗ tùng thoang thoảng bay lên, cả căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Cô gái này, dường như bất cứ khi nào bất cứ ở đâu cũng đều như vậy. Chỉ cần nơi nào có nàng, nơi ấy đều có thêm cảm giác an toàn yên tĩnh mang hương vị gia đình.

Chàng nhẹ nhàng vén màn lên ngồi bên giường, yên lặng ngắm khuôn mặt đang say ngủ của nàng, bên má sưng phù đã được bôi thuốc, nhưng nàng không dám kê sát vào gối, chỉ hơi nghiêng đầu đi, hơi thở đều đều. Cả người hơi co lại, ngón tay sưng vù đặt lên bụng, nhìn yếu ớt và ngây thơ.

Dận Chân cứ nhìn nàng như vậy mà không biết thời gian trôi qua bao lâu, cho đến khi nàng xoay người dần dần tỉnh giấc.

Vân Yên nửa mê nửa tỉnh mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt chàng, nàng ậm ừ hừ một tiếng rồi hoàn toàn xoay người đi. Dận Chân cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi nàng:

- Tỉnh rồi à.

Vân Yên mơ màng nói ừ:

- Chàng về rồi à.

Dận Chân ngẩng đầu lên, xoa nhẹ đầu nàng.

- Ủ, tướng công quay lại đón nàng về nhà.

Vân Yên gác đầu mình lên bả vai chàng, một lúc lâu sau mới thực sự tỉnh táo nhìn sắc trời ngoài cửa sổ:

- Sao chàng không gọi thiệp dậy vậy.

Đôi môi mỏng của Dận Chân khẽ nhếch lên:

- Ngắm nàng, quên cả thời gian.

Vân Yên ngược mắt nhìn chàng, trán hai người chạm vào nhau. Dận Chân xoa cằm nàng, hỏi nàng còn đau không, Vân Yên đáp đỡ hơn nhiều rồi.

Khi Dận Chân bế Vân Yên từ phòng ra, trên người nàng quấn chiếc áo choàng to sụ của chàng. Dận Tường đang ngồi trong sảnh ngoài uống trà, tay đỡ trán, gò má hơi ửng đỏ vì say, có lẽ trong bữa tiệc đã uống không hề ít, bên cạnh còn có Hoan Sinh và Tiểu Xuyên Tử đứng hầu.

Dận Tường thấy họ ra, đứng lên nói:

- Tứ ca, đệ đã chuẩn bị xong xe ngựa ở cửa sau rồi, hai người đi từ đằng sau chỗ này nhé.

Dận Chân gật đầu, Vân Yên khẽ cử động, từ trong áo choàng hơi hé ra một bàn tay ôm cái tráp nhỏ bằng gỗ sưa.

Dận Tường nhìn thấy, mím môi nói:

- Đệ tiễn hai người ra ngoài.

* * * * *

Từ khi quay về Tứ Nghi Đường, đêm nào Dận Chân cũng lo Vân Yên lúc ngủ đè lên ngón tay hoặc má, nên đều nghiêng người ôm nàng ngủ, sáng tối đều tự tay giúp nàng bôi thuốc. Lúc mới đầu, Vân Yên còn cảm thấy vết sưng trên mặt mình rất khó nhìn, sợ chàng nhìn thấy sẽ đau lòng, bởi vậy mà không muốn để chàng bôi thuốc, Dận Chân phải dỗ dành mới thuyết phục được nàng. Hai người bên nhau cùng vượt qua khó khăn.

Ban ngày khi Dận Chân bận rộn bên bàn, Vân Yên sẽ ngồi trên chiếc sập nhỏ thắt sợi dây đỏ. Tuy chàng rất ít khi lên triều, nhìn bên ngoài có vẻ nhàn rồi, nhưng những việc chàng đang âm thầm làm lại vô cùng nhiều. Bận rộn một hồi lâu nhưng thỉnh thoảng vẫn ngẩng đầu lên không cho phép nàng thắt dây quá lâu, cứ một lúc lại dẫn nàng đi dạo.

Ban đêm trước khi ngủ, Dận Chân mở cái tráp nhỏ bằng gỗ sưa lấy răng hổ mạ bạc ra để khâu dây vào, sau đó cởi vạt áo nàng xuống, ngay cả dây yếm cũng tháo hết ra, chậm rãi đeo sợi dây đỏ xuyên răng hổ mạ bạc lên cần cổ mảnh khảnh của Vân Yên, sợi dây rủ xuống bộ ngực trắng ngần, răng hổ dữ tợn tương phản với nụ hoa yêu kiều, làm nổi bật lên ngọc bội chữ Chân bằng ngọc Dương Chi màu đỏ mà nàng vẫn đeo trên cổ, nhìn tuyệt đẹp rạng rỡ và quyến rũ đến lạ kỳ.

Bởi năm sau phủ Tứ Bối Lặc chính thức khởi công mở rộng thành phủ Ung Vương, nên các viện trong Tứ phủ phải theo Dận Chân đến Viên Minh Viên ở tạm, theo thường lệ ở trong cung điện phía đông hồ nước đằng sau Cửu Châu Thanh Yển.

Đầu xuân, Vân Yên và Dận Chân sống trong Cửu Châu Thanh Yển, Dận Chân dường như nuôi nàng như nuôi heo con, trừ khi phải ra ngoài, còn không luôn đặt nàng dưới mí mắt mình, không cho nàng rời nửa bước.

Mùa xuân dễ buồn ngủ, Vân Yên thường lười biếng ôm gối nằm trên giường lớn ngủ thiếp đi.

Thỉnh thoảng Dận Chân ngồi sau bàn ngoài sảnh bận rộn xong thì sẽ vào phòng ôm nàng từ phía sau, thủ thủ bên tai nàng vài câu, Vân Yên phớt lờ, chàng sẽ cắn tai nàng, vợ chồng thân mật mà không cần đến lời nói.

Có lúc may xong quần áo mới, Vân Yên lười thay, Dận Chân sẽ vòng tay qua nách nàng, bế nàng ngồi lên giường thử quần áo, chàng cảm thấy vô cùng thú vị.

Đảo mắt đã nửa tháng trôi qua, vết thương của Vân Yên dần khỏi, vết sưng trên má nàng dần tan đi không để lại sẹo, người cũng được Dận Chân nuôi thêm tí da tí thịt, trông nàng vô cùng duyên dáng trang nhã.

Tháng hai khi gió xuân sắp tới, Dận Chân hiếm có dịp hộ tống vua đi tuần tra ngoại ô, đi cùng chàng còn có Thái tử Dận Nhưng, Thất A Ca Dận Hựu, Bát A Ca Dận Tự, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ A Ca Dận Trinh, Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lộc. Chuyển xuất hành lần này của Khang Hi cũng vô cùng có khí thế, ngoài các hoàng tử trưởng thành mấy năm rồi chưa đi theo như Dận Chân, Dận Hựu, Dận Tự, còn có Dận Nhưng và Dận Tường vừa mới được thả ra, cùng với Dận Trinh vì chọc giận vua nên bị đánh, những người vừa thoát chết đều có mặt ở đây, đều tự giác không nhắc lại chuyện cũ.

Vân Yên đương nhiên không đi theo, hành lý trước khi khởi hành đều do nàng tự tay chuẩn bị. Chỉ là chuyển đi trong ba ngày, Dận Chân cũng cẩn thận dặn dò đích phúc tấn Na Lạp thị và Cao Vô Dung mọi việc trong Viên Minh Viên. Sáng sớm khi cáo biệt trước cửa Cửu Châu Thanh Yển, hai người Dận Chân Vân Yên vẫn ôm nhau một lúc lâu, sau khi trao nhau một nụ hôn nhẹ, chàng mới khép cổ áo rời đi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 129: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn*

*Tiểu biệt thăng tân hôn: Vợ chồng xa nhau ít ngày khi gặp nhau sẽ mang lại cảm xúc mạnh hơn cả đêm tân hôn.

Sau khi Dận Chân đi, một mình Vân Yên yên tĩnh ngồi trước cửa sổ đọc sách, một mình ăn cơm, một mình rửa mặt đi ngủ, giống như quay trở lại khi nàng còn độc thân. Còn về việc khó mang thai, có được sinh hay không và có thể sinh hay không là hai khái niệm khác nhau. Có thể nói, trước khi Hoan Sinh nói với nàng, nàng vẫn hoàn toàn không hề có ý thức gì đối với việc sinh con, Dận Chân cũng chưa từng nhắc đến việc này với nàng, nhưng hàng ngày luôn chú ý bồi bổ cơ thể nàng. Vân Yên dựa người vào sập suy nghĩ một hồi lâu, nói không buồn thì là giả, nhưng nàng tự an ủi mình, đây cũng không hẳn là chuyện xấu đối với cả nàng và Dận Chân.

Dù là Tứ Nghi Đường trong Vương phủ, hay là Tứ Nghi Đường trong Cửu Châu Thanh Yến ở Viên Minh Viên, đều là cấm địa của Dận Chân, không ai dám bước chân vào làm phiền. Tất cả yêu cầu đều được Cao Vô Dung sắp xếp vô cùng ổn thỏa.

Ba ngày thật ra không tính là dài. Nhưng mười năm nay, số lần bọn họ xa nhau chỉ quả thật chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhất là sau khi thành thân, đây là lần đầu tiên hai người hai nơi.

Đã rất lâu rồi Vân Yên chưa ngủ một mình trên chiếc giường lớn như vậy, Dận Chân là người đàn ông dù đêm muộn cỡ nào cũng đều về nhà ngủ. Nửa đêm từ trong giấc mộng, nàng bừng tỉnh nhận ra không có đôi tay quen thuộc ôm lấy mình, lúc này nàng mới hiểu rõ ý nghĩa hai từ “vợ

chồng”. Nói công bằng, trừ mối quan hệ hôn nhân hoàng thất rắc rối của thời đại này, cho đến nay, Dận Chân luôn làm tròn bốn phận của một người chồng. Nhưng ngày tháng vẫn không ngừng trôi, quãng đường mà họ phải đối mặt vẫn còn dài.

Ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ ba.

Vân Yên luôn có thể tự tìm cho mình một thứ gì đó tiêu khiển để giết thời gian một ngày, nhưng mỗi giây mỗi phút nàng không thể quên được mùi đàn hương thoang thoảng vẫn vít quanh trái tim, giờ tay lên là có thể chạm tới mọi đồ vật thuộc về gia đình họ. Mỗi sớm mai thức dậy, Vân Yên đều mơ hồ nhận ra mình đã mơ thấy Dận Chân. Trước đây, có người nói, khi bạn mơ thấy một người là bởi vì người ấy đang nhớ đến bạn.

Thợ cả phường quần áo mà Dận Chân chuyên dùng có tay nghề rất khéo, những chiếc váy ngủ mà nàng vẽ được ông ta may giống y hệt. Nàng không thích dùng gấm quá đắt tiền, chỉ thích dùng loại vải bông dệt phổ thông. Đêm ngày thứ ba, Vân Yên súc miệng rửa mặt xong, cởi áo chuẩn bị đi ngủ, nàng định thử chiếc váy ngủ mỏng vừa được đưa tới lúc ban ngày, mái tóc dài được xoa trên vai. Váy còn chưa kéo xuống hết, tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên khiến Vân Yên giật mình, nàng vội vàng kéo vạt váy xuống bấp đùi, vừa dùng chân quăn quanh cổ vừa hỏi: “Ai?” Bên ngoài cung điện trong Cửu Châu Thanh Yến đều có thị vệ luân phiên canh gác ngày đêm, muộn như vậy sao còn có người vào đây gõ cửa.

- Tướng công nàng đây, còn không mau ra mở cửa.

Bên ngoài cánh cửa có giọng nói trầm thấp cất lên, hơi khàn khàn mang theo ý cười.

Khi nghe thấy giọng nói này Vân Yên mở to mắt, vén chăn ra để mặc chân trần vội bước xuống giường. Vốn dĩ trước khi đi chàng nói ngày thứ tư mới về, không ngờ đến đêm ngày thứ ba chàng đã vội vã về rồi.

Nàng vội vàng đi đến nhanh chóng rút then cửa mở cửa ra, thấy thân hình cao lớn khoác áo choàng của chàng đứng ngoài cửa, cả người đậm cát bụi đường xa, đôi mắt đen như mực sâu hun hút khi nhìn thấy nàng trong nháy mắt trở nên rực rỡ.

Và cũng chỉ trong cái nháy mắt ấy, chàng bước lên ôm lấy bờ eo mảnh khảnh của nàng, nhắc cả người nàng khỏi mặt đất, Vân Yên dường như cũng vùi sâu mình vào lòng chàng.

Dận Chân ôm chặt nàng, vừa hít sâu mùi hương thoang thoảng mê hoặc vương trên làn da trên cần cổ ẩn sau mái tóc dài, vừa dùng chân đóng cửa vào.

- Nhớ ta không?

Trên người Vân Yên chỉ mặc độc chiếc váy ngủ rộng rãi bằng vải bông màu vàng nhạt, cần cổ mịn màng trắng nõn hoàn toàn lộ ra. Cả người nàng như khảm vào lồng ngực ấm áp rộng lớn của Dận Chân, hai cánh tay mảnh mai vòng qua cổ chàng, gò má hoàn toàn vùi vào giồng hệt con mèo nhỏ.

- Ừm.

Nàng chôn người trong lòng chàng khẽ khàng mơ hồ nói, thái độ quá thật rất đáng giận, khiến tim chàng ngứa ngáy mềm oặt.

Cánh môi Dận Chân nhẹ nhẹ trượt lên làn da trên cần cổ mịn màng của Vân Yên, có thể nhìn thấy rõ ràng mạch máu li ti của nàng, mùi hương quen thuộc không ngừng xông vào khoang mũi. Đáp án nàng trả lời không khiến chàng hài lòng, cuối cùng không đành lòng được mở miệng cắn một cái lên cổ nàng, nàng vừa ngửa vừa tê kêu “a” lên một tiếng, cả người đều run lên.

- “Ừm” có nghĩa là gì?

Dận Chân véo một cái vào eo nàng, đôi môi hôn xuống thuận theo cần cổ ngậm lên thùy tai hồng nhạt. Vân Yên cắn môi mơ màng bật ra tiếng rên rỉ, nghe đáng yêu hơn cả tiếng mèo kêu, khiến chàng cảm thấy ngứa ngáy. Dận Chân bỗng nhiên nhả thùy tai nàng ra, nghiêng mặt chiếm giữ đôi môi hồng mềm mại.

Chàng dùng sức mút cánh môi nàng, khi nàng vừa hơi hé môi thơm chàng đã càn rỡ quần lấy chiếc lưỡi nhỏ khiến nàng tê rần, liếm mỗi tắc thịt mềm mại trong khoang miệng ngọt ngào, như muốn nuốt chửng vào bụng.

- Nói cho ta nghe, có nhớ tướng công không?

Giữa cánh môi nàng, Dận Chân thô lỗ thấp giọng hỏi, cứ ôm chặt nàng như vậy bước về phía phòng ngủ, mũi chân nhỏ nhắn của nàng chạm nhẹ lên giày Dận Chân theo mỗi bước chân chàng đi, gò má bị hôn đến đỏ ửng, trong đôi mắt đã bị che phủ bởi nước, mái tóc dài xõa trên bờ vai, tay vịn lên vai chàng, cánh môi đỏ mềm mại mơ màng hé mở bị chàng chiếm giữ, nàng xấu hổ hơi đá chân chàng ra, vốn dĩ không dám trả lời câu hỏi của chàng, kinh nghiệm chung sống đã chứng minh dù nàng trả lời thế nào cũng chỉ khiến mọi chuyện thêm gay go.

Dận Chân thấy nàng hít thở ngắt quãng, bàn tay ôm sau eo nàng trượt xuống bờ mông mềm mại, mười ngón tay lớn đan chéo vào nhau bỗng nhiên đỡ lấy bờ mông ấy, dùng lực nhấc cao nàng lên, Vân Yên giật mình kêu lên một tiếng, cả người nàng bị nhấc bổng lên giống hệt một đứa trẻ con, chân lơ lửng giữa không trung cách mặt đất rất xa. Sau khi thành thân với chàng, tuy đã quen bị chàng trêu chọc, nhưng nàng vẫn bị giật mình bởi những hành động đột ngột như thế này, còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên người bị ngửa về phía sau, trong tích tắc trời đất quay cuồng nàng vẫn chưa kịp đứng thẳng dậy thì thấy chàng cởi áo khoác, cúi người đè nàng xuống đệm giường, môi lại bị chàng phủ lên.

Váy áo Vân Yên từ bắp đùi trắng nõn bị chàng kéo lên, đầu gối được chàng tách ra gác lên thắt lưng cường tráng của mình, đề lên vạt áo chàng.

Dận Chân men theo cổ nàng dần dần cắn xuống, hôn đến xương quai xanh đáng yêu chàng nhìn thấy dây áo váy bên vai trái hờ hững rơi xuống, nhận ra trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy dính sát vào da, hơi thở chàng trở nên nặng nhọc, muốn ăn sạch sẽ nàng. Chỉ là một lớp vải mỏng manh, nhưng khi nàng mặc vào lại dịu dàng đáng yêu gợi cảm hơn nhiều so với trong bức hình.

- Ta không ở nhà nàng dám mặc sao? Hửm?

Bàn tay rộng lớn của Dận Chân càng tăng thêm lực, dây áo hờ hững tụt xuống đầy gợi cảm ấy từ bả vai trắng nõn từ từ trượt xuống, quyến rũ đến mức khiến chàng nghẹt thở, từng nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống, lòng bàn tay cũng phủ lên bầu ngực tròn đầy yêu kiều dưới lớp áo bắt đầu xoa nắn. Cách một lớp vải bông nhưng chàng cũng có thể sờ nhìn thấy nụ hoa hồng xinh đang từ từ ngẩng đầu, mềm mại đến nỗi chàng không muốn buông tay.

Vân Yên nghe thấy chàng nghiêng răng nghiêng lợi thì thầm bên tai mình, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, cơ thể bị môi răng và lòng bàn tay chàng hôn xoa đến nóng rực tê dại, ngứa ngáy và run rẩy kéo đến từng đợt, đánh úp sống lưng nàng.

- Không... sao chàng... trở về sớm vậy?

Vân Yên đẩy cổ chàng ra, muốn mượn lời nói để chàng thả mình. Tiếng hít thở run rẩy thấm thương chỉ làm chàng thêm sục sôi.

Dận Chân ừ hử một tiếng, lòng bàn tay lại vân vê mạnh bầu ngực mềm mại của nàng.

- Chỉ dựa vào câu này thôi, không phạt nàng thì không được.

Chàng xuôi theo bầu ngực vương mùi thơm thoang thoảng quyến rũ ấy từ từ hôn xuống, nhanh chóng kéo cổ áo váy ngủ trước ngực nàng xuống, nụ hoa ngọc ngà yêu kiều màu hồng nhạt lộ ra, kích thích đến mức hơi thở chàng ngừng lại, rồi chàng hé miệng ngậm nó vào, nhẹ nhàng liếm và hít thở nặng nề. Tay cũng không kiềm chế được véo nhẹ vào eo nàng, muốn kéo váy ngủ của nàng xuống, bàn tay lớn thò vào chiếc váy đã bị cuốn tròn lại chạm vào bụng dưới của nàng...

Vân Yên kêu lên ai da, nức nở cắn chặt môi, ngón tay bám chặt vào vạt áo trên bả vai chàng, muốn rút bắp đùi về nhưng dường như nó đã bám chặt vào bờ eo cường tráng của chàng, tầm mắt hơi nhìn xuống dưới, cả cơ thể lại run lên không dám nhìn tiếp, chân tay vùng vẫy muốn đẩy chàng ra. Mấy ngày không ở nhà, chàng càng ngày càng biết cách bắt nạt người khác.

- Dận Chân... đừng... đau...

Vân Yên bỗng nhiên bị chàng tấn công bất ngờ, trong hơi thở gấp gáp đã xen lẫn tiếng khóc nỉ non, tiếng rên rỉ nhỏ êm dịu hết như tiếng mèo kêu, khiến chàng càng muốn trêu chọc hơn. Vốn tưởng rằng tân hôn chỉ là chuyện hiếm có trong một tháng, nào ngờ thành thân cho đến bây giờ thời gian không tính là ngắn, nhưng Dận Chân dường như càng ngày càng nồng nhiệt.

Dận Chân nghe thấy nàng nũng nịu từ chối, ngược đôi mắt sâu thẳm lên nhìn nàng chăm chú, nét mặt ấy khiến toàn thân Vân Yên run rẩy.

Chàng nhanh chóng tháo dây lưng màu vàng trên eo xuống, trực tiếp bịt lên mắt nàng, thắt thành một cái nút sau đầu.

Vân Yên sợ hãi đưa tay định tháo xuống, nhưng còn chưa chạm đến khuôn mặt, hai cổ tay đã bị chàng bắt được, đè xuống đưa lên đỉnh đầu, bị trói lại bởi một chiếc khăn không biết chàng lấy ở đâu. Nàng hoảng sợ quay nửa người vẫn còn đang trần trụi lại, bầu ngực tròn đầy giống như viên

thạch mềm mại rơi rụng lên, bờ eo mảnh mai vô ý lộ ra quyến rũ đến mức khiến chàng càng thêm điên cuồng. Lọt vào mắt chàng, quả thật khiến chàng không thể kiểm soát nổi.

- Dận Chân... thả thiếp ra... chàng định làm gì... đừng...

- Nàng muốn tướng công nàng phát điên sao? Hửm?

Chưa bao giờ hai người từng làm thế này, từ lúc thành thân cho đến nay cũng chưa từng làm vậy. Vân Yên không nhìn thấy thứ gì, cũng không thể phản kháng lại động tác của chàng. Cả người đều chìm trong bóng đen, chỉ có thể nghe và chạm, xúc cảm trên cơ thể nhạy cảm đến dị thường.

Hơi thở chàng nặng nề và gợi cảm, bàn tay chàng nóng rẫy, nhưng đôi môi lại ẩm ướt, chàng dùng tất cả những gì trên cơ thể mình dẫn cả hai vào một thế giới lạ lẫm, đốt lên ngọn lửa tình hừng hực.

Lúc thì chàng điên cuồng, khi thì chàng dịu dàng, Vân Yên khóc, chàng lại dỗ dành bên tai nàng, nói đừng sợ. Vân Yên cắn răng kìm lại tiếng nức nở trong cổ họng, chàng đưa ngón tay vào miệng nàng bảo nàng hãy cắn vào đây, đừng làm thương bản thân mình, giống như đang bắt nạt nàng trá hình. Chàng không cho phép nàng nhịn, yêu nàng, muốn nàng phải điên cuồng cùng mình.

Tiểu biệt thẳng tân hôn.

Chỉ xa nhau ba ngày, nỗi nhớ nhung của Dận Chân đã hóa thành hành động, chàng hôn khắp cơ thể Vân Yên, dùng cách kích thích mới lạ, khiến Vân Yên vừa căng thẳng lại vừa sợ hãi, phản ứng còn dữ dội hơn so với lúc bình thường, tiếng khóc vẫn chưa dừng lại. Khi chàng vừa hôn vừa đi vào nơi mềm mại giữa hai chân nàng, cả người Vân Yên bỗng nhiên cong lên, từ cổ họng bật ra những tiếng ngâm mê hoặc khiến mạch máu chàng muốn nổ tung, nàng cảm thấy trong đầu đang có từng đợt pháo hoa nổ mạnh, ngay cả những vì sao trên bầu trời cũng đều rơi xuống.

Mỗi lỗ chân lông trên người nàng đều đang gào thét tên chàng, Dận Chân, Dận Chân, Dận Chân...

Vân Yên không thể tiếp nhận nỗi từng đợt chìm nổi trong cơn sóng tình, trong bóng đen nàng chỉ còn cách bám chặt vào người đàn ông ấy.

Là trời, là đất, là người chi phối.

Không có thứ gì có thể ngăn lại những bước tiến của chàng, chàng là đế vương trời sinh, có thể thỏa mãn mọi thứ mà phụ nữ cần.

Nhưng đến cuối cùng là ai chi phối ai, là ai muốn sinh mệnh của ai, là một điều khó nói.

Vân Yên căng chặt lạ thường, cơ thể nhạy cảm dường như muốn lấy mạng Dận Chân. Vừa kêu đau vừa xin tha, vừa co rút vừa kẹp chặt lại, Dận Chân không chịu nổi, còn nàng dần dần thích ứng, quyến rũ Dận Chân đến phát điên, càng lúc càng càn rỡ.

Không biết đã qua bao nhiêu lần lên đỉnh, ở nơi sâu nhất, Dận Chân cuối cùng ép được Vân Yên ngẩng đầu nói trong tiếng khóc:

- Nhớ... nhớ tướng công.

Đáp lại là sự triền miên không ngừng và phấn khích đến tột đỉnh như đã định trước, Dận Chân gọi tên Vân Yên.

- Ta cũng nhớ nàng, nhớ đến đòi mạng.

Khi Vân Yên được Dận Chân cởi băng ở mắt và dây buộc cổ tay, nàng đã khóc đến mức cả cơ thể đều run rẩy, mồ hôi rơi xuống ướt đầm chăn gối.

Dận Chân hôn nhẹ lên cánh môi nàng, vén gọn những sợi tóc dính trên gò má hồng như cánh hoa đào sang một bên, thở hỗn hển ôm cơ thể mơ

màng mềm mại của nàng vào trong lòng, vừa dùng tay sửa sang lại mái tóc nàng phía sau lưng, lau đi những giọt mồ hôi trên tấm lưng nhẵn nhụi, nhẹ nhàng ngửi mùi hương quyến rũ trên làn da nàng sau cơn hoan ái.

Trong ánh nến, váy ngủ của nàng được cởi ra vứt trong góc giường, quần áo Dân Chân được vứt bừa bãi dưới đất.

Vân Yên vẫn nhắm mắt nằm sấp trước ngực chàng thở gấp gấp, trên mi mắt vẫn còn vương lại những giọt nước, trên cổ tay vẫn còn một vết màu đỏ do giầy giũa, giống như con mèo đáng thương bị bắt nạt. Nhưng mỗi động tác nhỏ nhất của Vân Yên trong mắt Dân Chân đều giống như nũng nịu với chồng, chàng không kìm được hôn cổ tay nàng, rồi lại hôn hàng mi nàng.

- Vẫn ổn chứ? Trên người có đau không?

Dân Chân hỏi nhỏ, giọng trầm thấp khàn khàn.

Đôi môi nhỏ bé của Vân Yên hơi mím lại, một môi vùi đầu vào lồng ngực cường tráng dẫm mồ hôi ấy, không nói gì, trên khuôn mặt hình như lại hơi ửng đỏ.

Ánh mắt Dân Chân tối lại, nhếch môi khàn khàn nói bên tai nàng:

- Nếu tiếp tục phốt lờ thì...

Vân Yên giật mình dấm nhẹ vào lồng ngực chàng, đôi mắt cũng mơ màng mở ra, liền nhìn thấy con người đen láy của chàng mang theo sự bồn chột, nàng cắn môi định quay người đi.

- Sao chàng lại xấu xa như vậy...

Dân Chân cúi đầu cắn nhẹ lên thùy tai cong cong hình vỏ sò:

- Nàng không nói gì đã mê hoặc tướng công thành thế này rồi hử?

Khuôn mặt Vân Yên đỏ rực, cắn môi kéo chăn lên che cơ thể mình rồi quay người đi, vừa mệt mỏi lại vừa tuyệt đẹp.

Dận Chân nhìn cô gái nhỏ e thẹn, không nhìn được cười, bàn tay từ thuận theo lưng nàng chui vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng kéo về lồng ngực mình, thì thầm nói bên tai nàng.

- Vốn sáng sớm mai ta mới có thể về, nhưng cứ nghĩ đến nàng ở nhà là ta không yên tâm, không muốn ở lại lâu, chuyến tuần du vừa kết thúc ta liền về ngay trong đêm.

Vân Yên nghe xong mở mắt ra, hơi quay đầu lại nói nhẹ.

- Thiếp ở nhà không sao đâu, chàng không cần quá lo lắng.

Dận Chân hôn lên gò má nàng, ừ hử một tiếng:

- Cũng may ta về kịp, nếu không chẳng phải phụ lòng với chiếc váy mới này của nàng sao?

Mặt Vân Yên lại đỏ, nũng nịu đẩy lồng ngực chàng ở sau lưng mình ra như kháng nghị.

- Thiếp chỉ đang thử váy mà thôi... ai biết chàng đột nhiên gõ cửa.

Dận Chân thì thầm bên tai nàng vài câu về vợ chồng, Vân Yên xấu hổ khẽ rên vài tiếng, vội vàng dùng tay bịt miệng chàng lại, rồi ôm cổ chàng xin chàng đừng nói nữa. Hai người ở trong chăn thì thầm đưa tình, thông qua da thịt nụ hôn từ từ cảm nhận nỗi nhớ trong cuộc chia xa gần ngày.

Nơi đuôi mày khóe mắt, là tình cảm đậm sâu.

Mười ngón tay đan nhau, đôi ta đều tỏ lòng.

* * * * *

Một buổi sáng mùa xuân tháng hai, chiêm trống nổi lên đón chào Vương phủ đã xây dựng xong, hoàn thành nhanh chóng trước lễ chính thức phong vương vào tháng ba. Bài trí và tiếp tục xây dựng các nơi trong Viên Minh Viên càng thêm lộng lẫy. Nhưng dù là Viên Minh Viên hay Vương phủ, số lượng thân binh thị vệ hay nô tài rõ ràng đều được tăng thêm theo phạm vi bố trí của thân vương, uy nghiêm cao quý của thân vương đương nhiên được tô điểm nổi bật. Các ca cơ mỹ thiếp mà huynh đệ họ hàng đưa tới cũng được đưa tới hậu viện giao cho Đích phúc tấn Na Lạp thị, nữ quyến càng ngày càng nhiều, Vân Yên cũng từng nghe tới, nhưng tỏ ra điềm nhiên đối với những chuyện này.

Công việc trong triều Dận Chân không vội vàng, nhưng tới những việc trong nhà thì bận rộn không để bản thân thả lỏng. Vì chàng không yên tâm để Vân Yên ra ngoài, nên phần lớn cả ngày đều ở trong viện. Hai người bầu bạn với nhau, đều là những người thích tự tìm niềm vui riêng cho mình, dù bên nhau vạn năm cũng không ghét được nhau.

Khoảng thời gian này, Khang Hi bỗng nhiên nhắc lại chuyện cũ, thậm chí đàm đại thần chuyện năm trước đồng loạt tiến cử Dận Tự làm Thái tử, nói với đám trọng thần Đồng Quốc Duy, Mã Tề:

- Hiện nay Đồng Quốc Duy, Mã Tề và Dận Tự cùng kết bè cánh, kiến nghị muốn lập Dận Tự làm Thái tử, rất đáng giận! Trẫm vì chuyện này mà hết sức tức giận. Huống hồ Dận Tự vẫn là người mang tội, mẹ ruột xuất thân ti tiện, vậy mà hôm nay các người vẫn cùng thiên vị cho nó, vẫn muốn tiến cử Dận Tự làm Thái tử, không biết có ý gì? Há để Dận Tự tầm thường không hiểu biết làm Thái tử, giả sử nó có được ngôi vị, nắm đám các người trong tay, có thể không tìm đủ mọi cách gây xích mích sao? Nếu vậy, chuyện lập Hoàng thái tử lỗi đều do quần thần các người, không phải do trẫm.

Khiến người ta suy nghĩ hơn là, Khang Hi từ chối hình phạt chém đầu Mã Tề do đám người Khang Thân vương Xuân Thái đề nghị, ngược lại bắt

giam Dận Tự.

Tâm cơ để vương, thâm sâu khó lường.

Cha con quân thần, một bước khó lùi.

Ngày mừng chín tháng ba năm Khang Hi thứ bốn mươi tám, tất cả mọi việc trở về yên ổn, Dận Nhưing phục vị Hoàng Thái Tử, Đích phúc tấn Thạch thị phục vị Thái Tử Phi.

Ngày hôm sau, Khang Hi tấn phong thần tử, Tam Hoàng tử Dận Chỉ, Tứ Hoàng tử Dận Chân, Ngũ Hoàng tử Dận Kỳ được phong làm Thân vương, Thất Hoàng tử Dận Hựu, Thập Hoàng tử Dận Nga được phong làm Quận vương, Cửu Hoàng tử Dận Đường, Thập Nhị Hoàng tử Dận Đào, Thập Tứ Hoàng tử Dận Đề được phong là Bối tử.

Những hoàng tử đã trưởng thành chưa được phong tước lần này, trừ Đại Hoàng tử Dận Thì bị giam cầm cả đời, thì còn có Thập Tam Hoàng tử Dận Tường và Bát Hoàng tử Dận Tự năm ngoài vừa bị phế tước Bối Lặc.

Thập Tam A Ca Dận Tường thất sủng, nên cô độc tĩnh mịch, ưu buồn im ắng, đối lập rõ ràng với Dận Chân được phong vương, vinh sủng ngập tràn.

Vân Yên luôn đứng trong Tứ Nghi Đường yên lặng ngắm nhìn tất cả, không phải không vui cho Dận Chân, nhưng nàng lại cảm thấy ưu thương và yên bình thay cho Dận Tự.

Chiếu thư sắc phong được hạ xuống, ban thưởng hiệu “Ung Thân Vương”, từng con chữ rất đặc biệt, nhưng khi đến bên tai Vân Yên lại giống như một cơn giạt mình, mơ hồ chạy dọc sống lưng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 130: Giá Có Thể Một Đêm Bạc Đầu

Vân Yên là sinh viên khối khoa học tự nhiên tốt nghiệp từ một trường đại học hạng ba, đối với lịch sử nàng chỉ biết đại khái cơ bản, cũng không có ý định nghiên cứu sâu.

Khi nghe Tiểu Thuận Tử nói Khang Hi chỉ dụ sắc phong Tứ Bối Lặc Dận Chân là Hòa Thạc “Ung” Thân Vương, trong đầu nàng đột nhiên giật mình co thắt lại, bỗng cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Ngày ấy sau lễ sắc phong chính thức, phủ Ung Thân Vương khách khứa đông đúc, xe ngựa như nêm. Vương phủ vừa mới được mở rộng nhìn vô cùng khí thế, muôn vàn khoan thai. Đôi vợ chồng Hòa Thạc Ung Thân Vương Dận Chân và Đích phúc tấn Na Lạp thị đến tiền sảnh mở tiệc đãi khách, nhận được vô số lời chúc mừng từ mọi nơi, số lượng người ở các phòng các viện tăng nhiều hơn so với trước đây, quà tặng phong phú, vui sướng hân hoan.

Tứ Nghi Đường so với ngày xưa được mở rộng thêm, ngập trong mắt đều là gỗ lim và tử đàn, đầu cung, xà nhà, cột nhà... không nơi nào không xa hoa; bình phong, cửa hoa, tranh tường, đá chạm khắp nơi đều giống như tác phẩm nghệ thuật, thanh cao tao nhã. Trước đây tuy Dận Chân coi trọng cái đẹp, nhưng trong Tứ Nghi Đường chưa bao giờ tráng lệ đến vậy. Có lẽ một thời gian không ở đây, bây giờ nhìn cách bài trí theo thân phận Hòa Thạc Thân Vương, nàng cảm thấy nó mang theo hơi thở cao quý không gì sánh bằng.

Vì Dận Chân vốn không thích có quá nhiều nô tài, chỉ muốn tri kỷ bên cạnh mình, nên nô tài và thị vệ được sắp xếp trong Tứ Nghi Đường không được mấy người, hiện giờ quy mô phủ Thân Vương tăng, cho nên số lượng nô tài, thân binh, thị vệ cũng tăng theo, nhìn còn trang trọng hơn cả Viên Minh Viên. Nhưng phần lớn họ thường ở căn phòng phụ trong góc sân chờ hầu hạ. Có thể vào trong phòng vẫn chỉ có Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử và thị vệ mà thôi. Khi Dận Chân được phong vương, thân phận cấp bậc của Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử cũng không còn giống xưa, mọi người trong phủ đều kính trọng gọi họ một tiếng Tô công công, Trương công công. Chỉ có chủ nhân Ung Thân Vương của vương phủ này vẫn gọi họ bằng tên mụ. Từ sau khi trở về phủ, Dận Chân bắt đầu bận rộn trở lại, đi sớm về trễ, khi chàng quay lại, rửa mặt súc miệng xong nằm xuống bên cạnh Vân Yên, đêm cũng đã quá nửa.

Tiếng pháo nổ và tiếng ồn ào vui mừng từ bên ngoài cửa sổ vọng vào, một mình Vân Yên ngồi trong Tứ Nghi Đường xa hoa tĩnh mịch, lặng lẽ ngậy người bên chiếc bàn đủ mọi món ăn rượu ngon. Ngón tay nàng hơi lạnh, trắng bệch nắm chặt vào nhau đặt trên đầu gối. Sau khi Tiểu Thuận Tử đi, nàng vẫn ngồi trong này, cố gắng bắt lấy một vài suy nghĩ trong đầu.

Thời Khang Càn hưng thịnh của triều Thanh đương nhiên nàng đã từng được nghe thấy trong môn lịch sử thời cấp ba, Khang Hi và Càn Long đều là những vị hoàng đế rất nổi tiếng. Còn chữ “Ung” này, nàng dường như không có chút ấn tượng nào, chữ này rất hiếm gặp, cũng không hề phổ biến.

Hình như, dường như, có lẽ, trong môn lịch sử cấp ba ấy có một câu vô cùng hời hợt: “Tiếp nối triều Ung Chính”.

Vân Yên cắn môi, ngẩn người. Ung Chính, đúng rồi, Ung Chính. Hoàng đế giữa hai triều Khang Hi và Càn Long chính là Ung Chính.

Thái tử Dận Nhưng vẫn còn đang sống, chiếm vị trí không nhỏ trong trái tim Khang Hi. Hai tuổi được sắc phong Thái tử, tuy bị phế nhưng được lập lại. Vậy Ung Chính là vị nào? Là Thái tử Dận Nhưng? Hay là vị A Ca nào?

Đáy lòng có một âm thanh cực kỳ bé nói với nàng rằng, nếu Thái tử Dận Nhưng đăng cơ sẽ gọi là Ung Chính sao? Nếu các a ca khác đăng cơ cũng sẽ gọi là Ung Chính sao? Họ sao có thể dùng phong hiệu của Hòa Thạc Thân Vương Dận Chân để làm niên hiệu cho mình được?

Vân Yên vẫn luôn biết trái tim Dận Chân nằm ở muôn dân thiên hạ, cũng luôn ủng hộ mọi hành động mạnh mẽ của chàng chỉ vì lê dân bách tính. Từ sau khi chàng và Dận Tường bị bắt, nàng nhận ra dường như chàng đã thay đổi rất nhiều, tất cả hành động của chàng càng giống như đang tập trung bố trí một ván cờ, không chỉ là bảo vệ chính mình, mà lực công kích khiến người khác không thể xâm phạm đang ngày càng lớn dần. Biết chàng có dã tâm là một chuyện, nhưng nàng chưa từng thật sự suy nghĩ rốt cuộc chàng có muốn ngồi vào cái ngai vàng đó hay không.

Từ “Ung Chính” này, giống như chìa khóa mở chiếc hộp Pandora, bỗng nhiên đánh thức ý thức một người hiện đại như nàng tỉnh dậy. Trong lòng có một giọng nói nhắc nhở nàng hết lần này đến lần khác, trượng phu của nàng là Dận Chân, là Hòa Thạc Ung Thân Vương, và sau này chính là Ung Chính hoàng đế.

Tâm trạng Vân Yên lúc này là gì? Vui mừng? Hình như không phải. Nếu như Dận Chân là hoàng đế Ung Chính, vậy chàng sẽ đưa nàng vào một nơi chưa từng đến, không biết tên, nơi hoàng cung cao cao lạnh giá, là nơi trong Tử Cấm Thành hậu cung ba ngàn giai nhân.

Vân Yên bất chợt phát hiện, trong tiềm thức, bản thân nàng đang tìm kiếm tất cả những thông tin liên quan đến cái tên “Ung Chính” trong đầu, nàng không thể nào ngăn cản được những suy nghĩ này.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, sống lưng đã rịn một lớp mồ hôi mỏng. Nàng xót xa nhận ra, khi nàng còn rất nhỏ, trên ti vi chiếu một bộ phim Hồng Kông, hình như nói về tình yêu giữa một vị hoàng đế tên Ung Chính và ái phi trẻ tuổi của ông ta, tên bộ phim truyền hình đó rất dài, nàng không nhớ rõ, nhưng trong đó có hai chữ “Ung Chính”. Vân Yên cũng không nhớ vị ái phi đó họ gì tên gì, cái tên ấy hình như không thường thấy.

Nàng vợ vét tất cả những ký ức không thuộc về thời đại này trong mọi góc ngách trong đầu, mới bình tĩnh trở lại. Hình như trong lịch sử Ung Chính quả thật có một quý phi được sủng ái nhất, sinh được rất nhiều con cái, sống chết cùng mộ, tôn quý đến mức trở thành truyền kỳ.

Điều này có nghĩa là gì?

Trái tim đã rơi vào hố băng nghìn năm, máu thịt nứt toác lẫn lộn vào nhau.

Giá có thể một đêm trăng đầu, để chúng ta vĩnh viễn không chia xa.

Hoàng hôn dần buông xuống, sắc trời từ từ tối đi, tiếng náo nhiệt vui mừng thấp thoáng bên ngoài cửa sổ vẫn theo gió bay đến, hàng mi Vân Yên sụp xuống tạo thành một cái bóng cong cong trên gò má, nét mặt nàng rất mờ nhạt, nhưng bi ai nặng nề.

Rất lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, thả lỏng các ngón tay đang ôm chặt đầu gối, cầm bình rượu bằng ngọc trắng trên bàn lên, nhẹ nhàng rót rượu Dương Cao vào trong ly rượu. Nàng bưng ly rượu lên rồi lại ngập ngừng, như không biết phải chúc mừng với ai, sau cùng ngửa cổ lên uống cạn.

Ly rượu ngon nóng hổi đã hoàn toàn xua đi hơi lạnh đang lan tỏa trong khoang bụng, rượu mừng phong vương ngọt ngào và nóng rực đến kỳ lạ, giúp nàng quên đi ưu sầu, Một mình Vân Yên lặng lẽ ăn cơm, mỗi đĩa thức ăn cầu kỳ nàng đều gắp một đĩa theo thứ tự, thỉnh thoảng khát nước nàng đều tự rót tự uống, trong tiềm thức muốn xua đi hơi lạnh ở chân tay xương

cốt. Bất giác, bình rượu chỉ còn lại nửa, gò má nàng cũng đỏ bừng, ánh nến trong đôi mắt đong đưa qua lại.

Đêm dần sâu, yên tĩnh và vắng vẻ. Tiệc ở tiền sảnh đã sớm tan, nhưng cửa Tứ Nghi Đường vẫn tĩnh lặng chưa ai mở ra.

Bình thường Vân Yên không hay uống say, rượu vào miệng càng ngọt nàng càng uống nhiều hơn, không ngờ rượu Dương Cao tác dụng chậm, xông lên đầu khiến nàng choáng váng. Trước mắt nàng dần dần nhòe đi, bỗng nhiên cảm thấy vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, cố gắng đứng dậy muốn vào trong phòng nằm nghỉ, nhưng lại ngã sõng soài xuống đất, may mắn trên đất trải một tấm thảm, nhưng vì ngã mạnh nên vẫn phát ra một tiếng “rầm” rất vang. Vân Yên cảm thấy chân tay trên dưới đều đau rần, đầu cũng nặng trĩu trĩu, không sao ngẩng lên được, vô thức nằm sấp trên mặt đất rơi vào màn đêm tối đen.

Như chỉ trong một cái chớp mắt, lại như đã qua cả một đời. Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mình đã nằm dưới đất bao lâu, đến khi có người vội vã bế nàng từ dưới đất lên, gọi tên nàng, Vân Yên mới mơ mơ màng màng hơi mở mắt ra, hai gò má vẫn còn ửng đỏ do say rượu. Nàng ngây ngô nở nụ cười, dễ thương y hệt một đứa bé.

Dận Chân mặc trang phục Thân vương màu xanh, bốn góc thêu bốn con rồng màu vàng, trên người vẫn còn mang theo mùi rượu, khi đẩy cửa vào phòng bỗng nhìn thấy Vân Yên đang nằm bất động trên mặt đất, khiến chàng sợ hết hồn, trên gò má lạnh lẽo đều có những vết nẻ. Chàng lo lắng bế nàng lên kiểm tra, phát hiện trên người nàng nồng nặc mùi rượu Dương Cao, hai gò má đỏ ửng, lúc này mới biết hóa ra nàng uống rượu say, có lẽ là bị ngã. Khi đang kiểm tra xem trên người nàng có vết thương nào không, nàng chợt mở mắt, nét mặt đó trong phút chốc khiến trái tim Dận Chân thắt chặt, đôi mắt phủ sương đã thâm lại.

- Sao uống nhiều vậy? Ngã có đau chỗ nào không?

Dận Chân ôm cả người Vân Yên vào lòng mình, hai người đều ngồi trên thảm, chàng chậm rãi đưa tay lên vuốt ve gò má và mép tóc của nàng, giọng nói dịu dàng mang theo lo lắng.

Vân Yên say rượu, dường như không hiểu lời chàng nói, ngây ngốc nhìn con rồng trên vai áo chàng, hơi hé cái miệng nhỏ ra, rồi lại cười, sau khi say rượu miệng lưỡi nàng âm ờ phát âm không rõ.

- Hình như thiếp quên không nói, chúc mừng vương gia.

Sắc mặt Dận Chân hơi thay đổi.

Có một câu cũng quen thuộc như thế, đánh trúng nỗi niềm khó quên đã nhiều năm trong đáy lòng chàng... đó là một buổi tối năm thứ bốn mươi sáu, nàng thay chàng vuốt phẳng vết nhăn cuối cùng trên vai áo bộ hỉ phục, cũng từng mỉm cười nói với chàng: “Chúc mừng Tứ gia.”

- Trách tướng công về muộn sao, mấy ngày nay ta bận việc không chăm sóc cho nàng được.

Dận Chân cẩn thận đỡ gáy nàng, giọng nói nhỏ khàn.

Vân Yên nghiêng đầu gác lên bả vai chàng, dường như đã rất say, cũng nghe không hiểu chàng nói gì, chỉ mỉm cười.

Lần đầu tiên Dận Chân nhận ra hóa ra sau khi say nàng lại thích cười đến vậy, hồn nhiên ngọt ngào y hệt một cô nhóc, không hiểu sao lại khiến chàng đau lòng, càng lúc càng mãnh liệt.

Vân Yên chợt cảm thấy trên má mình có giọt nước rơi xuống, ngây ngốc đưa tay lên chạm vào.

- Mưa... rồi ư?

Tim Dận Chân nhói đau, Vân Yên vẫn mỉm cười như thế, nước mắt nóng hổi bỗng nhiên rơi xuống gò má tự lúc nào không biết.

- Vân Yên, nói cho tướng công nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chàng nắm chặt bả vai Vân Yên, một bàn tay giúp nàng lau nước mắt, giọng đã hoàn toàn khản đặc, không che giấu nỗi sợ đau thương.

Vân Yên được chàng lay tỉnh nhưng vẫn còn mơ màng, suy nghĩ mông lung, ánh mắt vẫn chưa tỉnh táo lại, nhưng trái tim lại dần buồn phiền, mày cau lại muốn đẩy chàng ra, âm ờ nói:

- Thả tôi ra, anh không phải là tướng công tôi.

Dận Chân nghe xong, gương mặt tối sầm lại, cánh tay ôm nàng càng chặt hơn, kiên nhẫn dỗ dành:

- Nàng say rồi, tướng công nàng đây, nàng nhìn kĩ cho ta.

Vân Yên cố gắng mở to mắt ra, vẫn thấy bóng người trước mắt mình mơ hồ:

- Tướng công tôi là Dận Chân, anh có phải không?

Dận Chân lập tức trả lời:

- Dù là thân phận gì, hôm qua là Bối Lặc, hôm nay là Ung Vương, ngày mai có lẽ chỉ là một đứa đầy tớ bình thường, nhưng ta vĩnh viễn là Dận Chân, là tướng công nàng.

Chàng nắm ngón tay nàng, đưa nó lên khuôn mặt mình để nàng cảm nhận.

Vân Yên theo động tác của Dận Chân sờ lên đường nét trên khuôn mặt chàng, nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

Dận Chân thấy vậy, tim gan đều nóng như lửa đốt giống như bị đẩy vào nước sôi, càng lúc càng lo lắng hơn.

- Vân Yên, nói cho tướng công biết, nàng khó chịu ở đâu, có gì muốn nói nói với ta hết đi. Chúng ta khi thành thân đã từng giao hẹn, vĩnh viễn luôn bên nhau hiểu nhau, tuyệt không thay đổi.

Vân Yên tựa như cuối cùng cũng nghe hiểu câu này, một lúc lâu sau mới hồi hồn lại, hơi lờ đờ lăm bằm nói lại:

- Tuyệt không thay đổi?

Dận Chân hôn lên giọt nước mắt của nàng:

- Đúng vậy.

Vân Yên lắc đầu ngây ngô cười, nụ cười hòa lẫn nước mắt, sắc đỏ trên khuôn mặt đẹp đến dị thường, nàng trong cơn say mơ màng níu chặt lấy vạt áo trước ngực chàng, ôm cổ chàng, nghẹn ngào nói đứt quãng:

- Dận Chân, nếu như có một ngày, thiếp nói là nếu như, chàng thực sự yêu một cô gái xinh đẹp tôn quý, người ấy có thể cùng chàng nắm tay đi hết một đời... vậy thiếp xin chàng một ân điển... để thiếp đi, được không? Trên người thiếp cũng không có thứ gì cho chàng được... thiếp chỉ mang theo số tiền mình tích góp được trước khi lấy chàng. Chân trời góc biển, bất cứ nơi nào thiếp sẽ luôn lặng lẽ chúc cho thiên hạ của chàng phần thịnh hưng vượng, chúc chàng mãi mãi hạnh phúc... đây là ân điển lớn nhất mà chàng cho thiếp, trả lời thiếp đi, được không?

Vân Yên nói đứt quãng, nước mắt rơi xuống trong vô thức, suy nghĩ trong men say càng hỗn loạn hơn, nàng mở to hai mắt, cố gắng nhìn rõ Dận Chân hơn, nhưng lại không thể, vội vã giống con thú nhỏ đi đến bước đường cùng, mong chờ một câu trả lời chắc chắn, như muốn bám chặt vào ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Theo từng câu nàng nói ra, trong đôi mắt thâm sâu đen tuyền của Dận Chân đều chứa sự kinh hãi không thể tin nổi, nhất là khi mỗi câu mỗi từ đều đâm sâu vào chàng, khiến chàng đau đớn. Chàng cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng làm giọng nói dịu dàng nhưng không che dấu được sự tức giận:

- Nàng say rồi, đừng nói linh tinh nữa, tướng công đưa nàng đến phòng tắm để kiểm tra vết thương trên người, được không?

Vân Yên níu chặt vạt áo chàng, lắc đầu, nàng nói không rõ ràng, nhưng vẫn cảm nhận được cơn đau ùn ùn kéo đến, nàng say mà vẫn cố chấp:

- Không, thiếp nói là nếu như, chàng đồng ý với thiếp được không? Dận Chân...

Dận Chân vừa nâng tay giúp nàng lau nước mắt, vừa cau mày muốn bế nàng lên, khàn khàn nói:

- Không có nếu như! Nàng nghe ai nói gì rồi? Đạo này hậu viện có thêm nhiều người, nhưng bọn họ chẳng là gì cả.

Chàng bế ngang eo nàng lên bước vào trong phòng, cảm thấy cơ thể mảnh mai của nàng giống như một chiếc lông phiêu đảng, chỉ cần giữ không chặt là có thể bay đi bất cứ lúc nào. Chàng chậm rãi hít vào một hơi, cúi đầu nhìn nàng chăm chú:

- Nàng là người vợ mà Ái Tân Giác La Dận Chân ta thề với trời đất lấy về, thì vĩnh viễn là người của ta. Có lẽ sau này trong vương phủ có thêm nhiều phụ nữ hơn nữa, nhưng đều không phải là nàng. Nàng phải luôn nhớ lời thề khi chúng ta thành thân, chúng ta sống chết có nhau, không bao giờ được buông tay nhau. Trái tim ta chỉ có một quả, đã hoàn toàn đặt vào tay nàng. Nàng muốn mạng của ta sao?

Nước mắt Vân Yên lại tuôn trào như mưa, men rượu và mơ hồ vắng vẻ trong ánh mắt nàng giống như giấc mộng không bao giờ tỉnh lại, Dận Chân cũng không chắc chắn rốt cuộc nàng có nghe hiểu hay không, chàng bế nàng vào phòng, đặt nàng lên chiếc chăn gấm trên chiếc giường rộng lớn, hôn nàng một cái thật mạnh, sau đó đứng dậy đến phòng tắm, kéo chuông dặn Tiểu Ngụy Tử chuẩn bị nước nóng.

Dận Chân quay người lại đi ra, nhẹ nhàng vén tấm màn mỏng lên, thấy Vân Yên hơi co người lại vẫn giữ nguyên tư thế nằm ngửa mặt, vết nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng vẫn chưa khô, nhưng nàng đã ngủ thiếp đi.

Sắc mặt chàng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, chàng chậm rãi ngồi xuống mép giường, yên lặng nhắm mắt, dường như đang nhớ lại những lời nói giống thật mà giả ấy, lại như đang suy nghĩ điều gì. Chàng mở choàng mắt ra, thấy khuôn mặt say ngủ của nàng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt, nước mắt đã khô nhưng ngón tay cái đeo nhẫn ngọc vẫn không dừng lại, cho đến khi gian phòng tắm có tiếng chuông khê khàng vang lên, chàng mới hồi hồn, bắt đầu cởi cúc áo trên cổ nàng ra.

Vân Yên đến bây giờ vẫn mê man bất tỉnh, ngay cả ai tắm rửa cho mình cũng hoàn toàn không biết. Đến ngày hôm sau khi tỉnh lại từ trong giấc mộng, nàng giơ tay lên đỡ trán, cảm thấy đầu hơi đau, phía dưới cổ trần trụi khiến nàng gật mình, vén chăn lên thì phát hiện cả người mình đều trong tình trạng khóa thân, nhưng lại không hề có cảm giác nhột nháp. Chỗ bên cạnh trống rỗng, trong màn chỉ còn lại mình nàng, nhìn sắc trời hình như đã là buổi chiều.

Hôm qua một mình nàng ăn cơm chờ cửa, không hiểu sao lại uống nhiều rượu Dương Cao đến vậy, muốn quay về phòng thì lại ngã sõng soài trên đất, sau đó đã xảy ra chuyện gì? Trong đầu giống như một cái bánh mì bị người khác cắn mấy miếng, làm thế nào cũng không nhớ hết được, là trong mơ hay đã xảy ra thật nàng đều mơ hồ lẫn lộn.

Sau đó, Dận Chân vẫn về chứ? Hình như chàng đã nói vài câu với nàng, nàng hình như cũng nói gì đó. Nàng sau khi say rượu trở nên thế nào? Là ai đã tắm rửa giúp nàng? Sống lưng Vân Yên lạnh run, gò má nóng bừng, thật là quá mất mặt. Từ lúc họ thành thân cho đến nay, trừ chuyện giường chiếu khó từ chối, ngay cả khi thay quần áo Vân Yên cũng không muốn hoàn toàn trần trụi trước mắt chàng.

Vân Yên hơi đỡ trán, nằm trên chiếc gối mềm mại nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể mình, cảm thấy khuỷu tay và đầu gối đang lâm râm đau, nàng vén chăn ra nhìn, quả nhiên vết bầm tím xanh đã được bôi thuốc, nàng chậm chậm thả chăn xuống, ánh mắt phiêu du qua song cửa sổ, rồi lại trầm lặng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 131: Không Ngừng Yêu Thương

Theo lễ chế Hòa Thạc Ung Thân Vương vẫn còn thiếu ít nhất một vị Trắc phúc tấn nữa, hiện giờ trong phủ Ung Thân Vương chỉ có một Đích phúc tấn, một Trắc phúc tấn và vài vị cách cách cùng một số thị thiếp, tỳ nữ, con cái chỉ có hai trai một gái, ít ỏi đếm được trên đầu ngón tay. Từ lúc việc phong vương được truyền ra, việc Ung Thân Vương sẽ nạp trắc phúc tấn mới trong đợt tuyển tú tới đây không còn là chuyện bí mật gì, thật ra chỉ có Vân Yên mù mờ vẫn chưa biết gì mà thôi. Nhưng một đêm nào đó khi chàng quay về, từ mùi hương trên góc áo chàng, có lẽ nàng đã sớm biết trước khi chàng trở về đã làm những gì.

Khi Vân Yên rời giường súc miệng rửa mặt thì phát hiện ra kinh nguyệt tới, kinh nguyệt tới không đều là một việc khiến nàng cảm thấy rất đau đầu. Chật vật mặc quần áo chỉnh tề, thu dọn căn phòng lớn một lượt xong thì nhận ra sắc trời không còn sớm nữa. Từ khi quay lại phủ Dận Chân thường hay không trở về Tứ Nghi Đường, trong hậu viện ở đây được xây thêm một nhà bếp nhỏ, nàng rất ít khi dùng thức ăn mà Tiểu Thuận Tử đưa tới, rất lãng phí khi ăn không hết những món ăn cao cấp ấy. Bản thân nàng tự nấu một ít cháo trắng đơn giản, một bát cũng đủ no rồi.

Gian nhà bếp nhỏ được thu dọn rất sạch sẽ, trong chạn đã chuẩn bị sẵn gạo và gia vị. Đời trước Vân Yên phải gánh vác kinh tế của cả gia đình, cho nên nàng cũng không thạo lắm với những chuyện củi gạo mắm muối này, nàng múc một bát gạo Đông Bắc được tiến cống ra mang đi vo sạch, rồi đổ bốn bát nước vào nồi nhỏ, đun lửa liu riu. Hai tay bê cái ghế nhỏ đến, vừa ngồi ôm bụng vừa canh lửa, thỉnh thoảng kiểm tra cháo trắng ở trong nồi,

trên khuôn mặt yên tĩnh không nhìn ra bất kì cảm xúc nào, cứ như trở thành một người hoàn toàn khác sau đêm say rượu ấy.

Khi nàng bưng bát cháo trắng ra phòng nhỏ bên ngoài, hoàng hôn đã buông xuống, hương thơm dịu dịu của bát cháo nhanh chóng tràn ngập khắp căn phòng.

Nàng rửa sạch tay, đánh định ngồi xuống, thì cánh cửa sảnh ngoài bỗng được đẩy ra, một tay Dận Chân lấy mũ trên đầu xuống, theo mùi hương của cháo đi đến căn phòng bên trong sau tấm phong chạm trổ hoa văn.

- Thơm quá... ta không ở nhà nàng chỉ ăn ít như vậy thôi sao?

Vân Yên chỉ bưng một bát cháo trắng một cái thìa ngồi yên một chỗ, vẻ thô kệch nhìn vô cùng đối lập với sự xa hoa xung quanh. Nàng không ngờ Dận Chân sẽ bất ngờ trở về sớm như vậy, trong phút chốc hơi sững người, đành nhẹ nhàng đặt bát và thìa xuống.

Dận Chân bước đến ngồi xuống cạnh nàng, ôm eo nàng rất tự nhiên, nghiêm túc nhìn cháo trắng trong bát, trong mắt hơi sáng lên.

- Lúc ngủ dậy cơ thể vẫn ổn chứ? Tự mình nấu cháo ư?

Vân Yên gật đầu, nét mặt hơi lúng túng, nàng đỡ trán nhẹ nhàng nói:

- Không ngờ rượu Dương Cao lại mạnh như vậy... Đêm qua thiếp không ổn ào chứ?

Dận Chân ừm một tiếng, nhướn mày nhìn nàng:

- Không chỉ vậy... có nói nàng cũng quên rồi.

Tim Vân Yên đập trể một nhịp, nàng nhìn chàng, nói:

- Thiếp... còn làm gì nữa?

Môi mỏng Dận Chân hơi nhếch lên, ánh mắt sâu xa:

- Muốn nghe thật không? Nhưng trước tiên phải lấp đầy bụng ta đã.

Vân Yên phản ứng lại:

- Được, để thiếp bảo Tiểu Thuận Tử đưa cơm tới.

Dận Chân nhéo cằm nàng một cái, lắc đầu, ngửi mùi cháo:

- Mấy ngày nay mở tiệc đãi khách uống nhiều quá, cháo trắng cũng được đấy, cũng để làm ấm dạ dày luôn.

Vân Yên sửng sốt, gật đầu toan đứng dậy.

- Vậy để thiếp đi lấy cho chàng một bát.

Dận Chân giơ tay vân vê thùy tai nàng, giả hoạt nói:

- Ta muốn ăn bát này.

Vân Yên thấy vậy đành phải đưa bát mình đến trước mặt chàng, định đứng lên lần nữa.

- Vậy chàng ăn đi, thiếp chưa ăn đâu, thiếp đi lấy bát khác.

Dận Chân lại ấn nàng ngồi xuống, nói:

- Ăn xong hẵng mức thêm.

Vân Yên khó hiểu nhìn chàng, lại không biết phải làm sao, đành phải ngồi xuống, bụng càng lúc càng sôi ùng ục.

Dận Chân khoan thai bưng cái bát lên, quấy nhẹ cháo trong bát, mức nửa thìa rồi thổi nguội.

- Đói chưa?

Vân Yên vẫn không phản ứng lại, thấy thìa cháo được đưa đến bên miệng mình, nàng hơi ngậy người đưa thìa cháo ấm vào miệng.

Dận Chân thích thú hỏi:

- Có ngon không?

Ngữ điệu đó giống như cháo do chàng tự nấu vậy.

Vân Yên ngậm cháo hoàn hồn lại, vội vàng nuốt xuống.

- Chàng...

Dận Chân cúi đầu thong thả mức một thìa nữa đưa vào miệng mình, sau khi chậm rãi nuốt xuống mới mở miệng nói:

- Ngon lắm.

Gò má Vân Yên đỏ bừng, không ngờ lại bị Dận Chân nhận ra, chàng vừa ăn vừa dứt cho nàng một thìa, nói:

- Xấu hổ cái gì.

Nghe chàng nói xong Vân Yên suýt nữa thì bị sắc:

- Khụ... chàng...

Dận Chân vỗ nhẹ lên lưng nàng nhắc ăn chậm thôi, sau đó lại nhàn nhã mức một thìa cháo nữa bỏ vào miệng mình.

Vân Yên xuôi xuôi khí, chậm rãi nói:

- Không nói chuyện với chàng nữa.

Dận Chân nhướn mày tiếp tục bón cho nàng một thìa nữa, sắc mặt bình tĩnh nói hươu nói vượn:

- Không phải nàng hỏi còn làm gì nữa sao? Tối về phòng ngủ, ta sẽ từ từ kể nàng nghe.

Vân Yên liền hiểu ý chàng nói, lúng túng ngậm cháo vội vàng lắc đầu, nuốt cháo xuống rồi nói:

- Thiếp chỉ hỏi vậy mà thôi.

Dận Chân ừ một tiếng, cũng không cưỡng ép nữa, ngược lại còn nghiêm túc ăn cháo. Nàng một thìa ta một thìa, bát cháo nhanh chóng thấy đáy. Vân Yên đi lấy nốt chỗ cháo thừa còn lại trong nồi, hơn nửa đều để Dận Chân ăn, chàng ăn sạch bát cháo không để lại một hạt. Mỗi ngày bận rộn chuyện phong vương, dường như chàng chưa từng được ăn ngon như vậy.

Hai người đã sống bên nhau rất lâu, rất nhiều chuyện đều tự ngầm hiểu.

Tứ Nghi Đường sau khi được sửa có kết cấu phức tạp hơn rất nhiều so với trước đây, vách ngăn trong sảnh nối liền căn phòng bí mật và phòng ngủ, là nơi bí mật tốt nhất để đọc sách. Một người thì tự do, hai người thì thích hợp, nhiều lúc có thể ôm nhau.

Mỗi tối khi Dận Chân đang ngồi trước bàn đọc sách, Vân Yên gạt bắc đèn, xông đàn hương, rót thêm trà cho chàng như thường lệ. Chàng sớm tối đều chăm chú đọc, từ trước đến nay nàng đều không thực giục, không làm phiền, không đeo bám, cũng rất ít nói.

Vân Yên không biết rằng, khi nàng yên lặng cúi đầu mài mực, Dận Chân sẽ ngược đầu nhìn nàng. Ánh mắt chàng lướt qua hàng mi trầm tĩnh, đôi môi mềm mại của nàng, trước khi nàng ngẩng đầu lên chàng liền đưa ánh mắt trở về cây bút trong tay.

Giống như khi ta chưa lấy vợ, nàng cũng chưa lấy chồng.

Nàng không hề thay đổi, vẫn cô độc như ngày ấy. Đã trao cho ta mọi thứ rồi, nhưng lại giống như chưa trao thứ gì cả.

Rõ ràng đều nằm trong lòng bàn tay, nhưng bất cứ lúc nào quay đầu đi cũng có thể biến mất, khiến chàng không ngừng yêu thương. Cái dáng vẻ sau khi say rượu đó, sao giống như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ cần đôi câu vài lời thôi cũng đủ để khiến trời đất chàng thay đổi.

Khi ở một mình Vân Yên thích cuộn tròn người nằm nghiêng trên giường ngủ, nghe nói đây là tư thế ngủ của những người thiếu cảm giác an toàn. Trong khoảng thời gian này chàng đi sớm về trễ, Vân Yên nằm trên giường luôn cảm thấy mình cách Dận Chân ngày càng xa.

Dận Chân rửa mặt xong thì thổi tắt ngọn nến đầu giường, nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, nàng không lên tiếng, chỉ thở một hơi, hơi nhích đầu khỏi gối, cuối cùng y như con mèo nhỏ đan mười ngón tay vào tay chàng rồi đặt lên bụng mình. Áo trong hai người dính sát nhau, còn mang theo cả hơi nước ẩm ướt sau khi rửa mặt, ngon giấc ngủ thẳng đến sáng.

Dận Chân dần dần quay trở lại nhịp sống bình thường, không còn hay về muộn nữa, ban ngày chàng thường tiếp khách ở ngoại sảnh Tứ Nghi Đường. Mấy ngày nay vì Vân Yên có kinh nguyệt nên tinh thần luôn mệt mỏi. Chàng chỉ có thể dỗ nàng đi nghỉ sớm hơn, cũng hạn chế những chuyện thân mật.

Thời gian này, Bát phủ bên cạnh bỗng nhiên có tin vui truyền ra, Bát Bối Lặc Dận Tự đồng thời có cả con trai con gái, nhưng có vẻ đã mấy

tháng chứ không phải sơ sinh. Vì do nô tỳ có địa vị cực kỳ thấp sinh ra, bởi vậy chưa báo cho Tông Nhân phủ để nhập ngọc điệp (1). Cũng bởi vì khi bị Khang Hy chỉ trích trong chuyện Thái tử bị phế, hân vẫn chưa có con trai nối dõi, cho nên lần này Dận Tự đích thân bẩm báo cho Khang Hi, để con trai con gái chính thức được đưa vào ngọc điệp, ngay cả mẹ đẻ có xuất thân thấp kém cũng được danh phận thị thiếp, đây là chuyện xưa nay hiếm có. Bát phủ yên tĩnh đã lâu trở nên vô cùng náo nhiệt, Bát Bối Lặc Dận Tự cùng Đích phúc tấn Quách Lạc La thị bày tiệc rượu mừng con trai con gái sinh đôi.

Khi Dận Chân chuẩn bị ra ngoài dự tiệc, chàng chỉ nói đại khái với Vân Yên. Vân Yên hơi sững sốt, lạnh nhạt vâng một tiếng, rồi tiễn chàng ra cửa.

Nói đến con cái, chuyện khó mang thai là chuyện nàng không muốn nghĩ tới, mỗi lần chạm tới, một góc trái tim nàng giống như bị nhéo một cái, một lúc lâu sau mới hồi hồn lại được, chân tay lạnh ngắt. Không biết từ khi nào nỗi đau này thấm sâu vào trong xương cốt, có lẽ là từ lúc biết chàng sẽ là Ung Chính, sẽ có ái phi của riêng mình, sẽ có rất nhiều con cái.

Vân Yên không biết qua bao nhiêu sóng gió, Dận Chân và Dận Tự có thể xã giao có lệ với nhau như thế nào, khả năng diễn kịch của cả hai người đều vô cùng xuất sắc. Những mối quan hệ đặc thù trong hoàng gia thế này nếu là người bình thường sẽ không thể làm được, nhưng chắc rằng hai người họ lại có thể, có lẽ hai người vốn đã có tố chất diễn xuất và là kẻ cướp đoạt bẩm sinh.

Dận Tự có một Đích phúc tấn một Trắc phúc tấn, số lượng thị thiếp tỳ nữ cũng không ít, việc một thị thiếp vừa mới sinh con, hơn nữa còn là sinh đôi chắc chắn đã trở thành đề tài nói chuyện của người khác trong những lúc trà dư tửu hậu, có lẽ cũng là sự hâm mộ âm thầm của nô tài nha hoàn trong các phủ.

Chuyện bỗng nhiên hẳn có con trai con gái thật ra không liên quan tới Vân Yên, nhưng đáy lòng cũng cũng mơ hồ biết chuyện này có liên quan đến cái tát vô cớ của Quách Lạc La thị, chỉ là cùng trút lên người nàng ta mà thôi. Lúc này nàng vẫn chưa biết rằng, chuyện này có mối liên hệ rất phức tạp và mật thiết với nàng. Một ngày nào đó sau này nàng biết rồi, mới thấy khó tưởng tượng đến nhường nào.

Tối muộn khi Dận Chân trở về, khó tránh khỏi uống vài chén rượu, hơn nữa sắc mặt u ám. Vân Yên dịu dàng nằm xuống, lặng lẽ hỏi Tiểu Thuận Tử có phải gia không vui hay không, Tiểu Thuận Tử vô tội lắc đầu, nhỏ giọng nói bên tai nàng không có. Vân Yên quay trở về phòng thấy dáng vẻ Dận Chân, giúp chàng rửa mặt chỉnh lại tư thế ngủ. Chàng không chủ động nói chuyện, nàng càng không hỏi. Ban đêm khi ngủ, chàng lại ôm chặt người bên cạnh, cho đến khi Vân Yên dịu dàng ôm lại chàng mới dần dần ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Niên Canh Nghiêu lâu rồi chưa xuất hiện đến sảnh ngoài Tứ Nghi Đường, trên người mặc bộ quan phục không nhiễm chút bụi nghiêm chỉnh hành lễ trước mặt Dận Chân và Dận Tự đang ngồi. Ba người họ vừa uống trà vừa nói chuyện. Niên Canh Nghiêu thỉnh thoảng đáp lại, cổ cúi thấp, nét mặt cung kính theo tiêu chuẩn.

Khi Vân Yên ngủ trưa dậy từ trong phòng bước ra, nàng nhẹ nhàng vén một góc rèm lên thấy bóng hình quen thuộc ở trong sảnh ngoài, mới biết là Niên Canh Nghiêu đã vào kinh, xem ra có tham gia yến tiệc phong vương. Trong mấy ngày gần đây Niên Canh Nghiêu thường xuyên đến Tứ Nghi Đường, Vân Yên luôn tránh mặt, chưa bao giờ xuất hiện chào hỏi y.

Mùa xuân đến Vân Yên mặc quần áo ở nhà đơn giản nhẹ nhàng, nàng buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, ngồi xõm trong sân chỉnh sửa lại hoa cỏ, ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy Niên Canh Nghiêu phía xa xa đã bước xuống cầu đi về phía cửa viện, rồi nói gì đó với đội trưởng đội thân binh Phó Nại. Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng Vân Yên có thể cảm nhận

được ánh mắt của Niên Canh Nghiêu đang rơi trên người mình, sắc mặt y u ám không rõ.

Tiểu Thuận Tử đã đi trước một bước vào trong viện thông báo, thấy Vân Yên liền kêu một tiếng phu nhân. Vân Yên hồ hững đáp lại, nói chàng đang ở trong thư phòng nhỏ, bảo y vào. Tiểu Thuận Tử vâng một tiếng rồi đi vào, nàng lại cúi đầu, tiếp tục lặng lẽ làm công việc trên tay.

Một lúc sau Tiểu Thuận Tử đi ra, đưa Niên Canh Nghiêu vào. Y đến gần, trên quần áo mang theo gió, sắc mặt nghiêm túc và kính cẩn, khi đi qua Vân Yên bước chân y hơi chậm lại. Vân Yên vỗ sạch đất cát trên tay, vẫn gọi một tiếng Niên đại nhân như trước đây. Hình như bộ quan phục trên người y đã thay đổi, trên cổ tử (2) thêu hình cầm khê (gà cảnh) rực rỡ, bộ trang phục này được mặc trên người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi quả thật rất hiếm thấy.

Tiểu Thuận Tử đứng bên cạnh cười giải thích:

- Niên đại nhân được thăng quan đến Tứ Xuyên nhậm chức tuần phủ, hôm nay đến cáo biệt Tứ gia.

Vân Yên nghe xong hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Chúc mừng Niên đại nhân.

Niên Canh Nghiêu tuy vừa mặc trên người bộ quan phục mới tinh nhưng vẫn nghiêm túc nói cảm ơn, rồi mới theo Tiểu Thuận Tử vào trong phòng.

Vân Yên bận rộn một lúc, sau đó đi lấy nước rửa sạch tay, quay về phòng thay quần áo, dựa người trên sập ngủ gà gật.

Sau khi Niên Canh Nghiêu đi, Dận Chân từ thư phòng nhỏ vào trong phòng ngủ, ôm Vân Yên đang gà gật trên sập vì tiết trời mùa xuân:

- Mai đưa nàng đi đạp xuân nhé?

Vân Yên mơ màng nói:

- Chàng bận xong rồi à.

Dận Chân ôm nàng qua người mình, dùng ngón tay cái lướt nhẹ qua khuôn mặt nàng.

- Cho ta hôn.

(1) Ngọc điệp: gia phả hoàng tộc.

(2) Bồ tử: Là một mảnh vải hình vuông đính ở ngựa và lưng áo trên phẩm phục của các quan trong triều thời phong kiến. Ở triều Thanh bồ tử thêu hình cấm khê tương ứng với chức quan văn nhị phẩm.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 132: Hoảng Loạn Trong Biệt Trang

Ngoài chuyển đi tới Thập Tam phủ sau tết, Vân Yên vẫn luôn ở trong hai nơi Vương phủ hoặc Viên Minh Viên mà không hề ra ngoài. Từ sau lần Dận Chân bị bắt, Vân Yên quỳ trong đêm lạnh chờ chàng được thả ra, từ khi thoát chết trong Bát phủ rồi được gả cho chàng, cuối cùng được thành một nhà, Dận Chân bắt đầu đi trên con đường thuận lợi bước về phía trước, tu thân dưỡng tính, nghênh đón thánh giá, đón Dận Tường về, được phong thân vương, thậm chí...

Dận Chân bế Vân Yên bước vào trong xe ngựa, thì thầm bên tai nàng rằng đi tới đoạn đường này, nàng chính nàng dâu có số vượng phu. Vân Yên cũng mỉm cười không nói gì, khoe môi hơi nhếch lên vùi đầu vào vạt áo trước ngực chàng. Nàng vẫn luôn như vậy, đôi lúc trở thành người không thích nói chuyện, khiến người khác khó đến gần.

Dận Chân dùng cằm khẽ cọ lên đỉnh đầu nàng, ôm chặt eo nàng, khép mắt lại nói đêm đó khi họ ngồi trong xe ngựa, mười ngón tay đan chặt vào nhau, rồi từng ngón tay tách ra, chàng đã hạ quyết tâm sẽ không có lần sau nữa.

Xe ngựa đi thẳng về hướng ngoại ô phía Tây, bên ngoài xe là những nhóm người tốp năm tốp ba, trong bầu không khí lững lờ trôi trong gió mang theo sự trong lành không có ở Vương phủ.

Trên đường đi qua những ngôi chùa to lớn được xây dựng dựa vào ngọn núi phía đông và quay mặt về phía tây, có thể nhìn thấy một vài ngôi chùa đã bị phá hoại. Dận Chân nói rằng đây là chùa Đại Giác, được xây

dựng sớm nhất vào thời nhà Liêu, khi đó có tên là viện Thanh Lương, đáng tiếc rằng vào cuối triều Minh ngôi chùa này bị phá hoại, nếu như sau này có cơ hội chàng nhất định sẽ trùng tu mở rộng nó để làm nơi trai giới thanh tịnh. Vân Yên gật đầu nói vâng.

Rất nhanh đã ngoại ô Tây Sơn, Dận Chân bế Vân Yên xuống xe ngựa.

Trên người Vân Yên mặc chiếc áo thêu hoa màu xanh nhạt có viền màu tím, gió xuân thàng ba lượt qua những sợi tóc mềm mại trên gò má, khuôn mặt thanh tú chưa từng son phấn càng thêm dịu dàng bình thản, đôi mắt màu đen nhạt trong veo nhìn trời đất bao la non xanh nước biếc xung quanh, đôi đồng tử di chuyển như nước, giống như màu sắc ấm áp của trời đất đang tỏa sáng như mảnh noãn ngọc.

Dận Chân vẫn luôn nhìn nét mặt nàng không rời, nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của nàng. Thị vệ đứng bên đã dắt một con ngựa cao lớn màu đen thuần đến, con ngựa ấy móng lớn, dài bảy tấc, cái tai nhọn nhạy bén, xương to, ngực nở, ánh mắt sáng ngời có thần, thân hình vừa dài vừa cao lớn, cơ thể tráng kiện xinh đẹp, bờm ngựa dày mượt tự nhiên, vừa nhìn nàng đã biết đây là một con ngựa tốt hiếm thấy.

Vân Yên nhìn nó chăm chăm, nhẹ nhàng đưa tay ra sờ mặt nó, con ngựa hừ mũi một cái, giơ hai chân trước lên, nhìn rất có sức sống.

Dận Chân hỏi:

- Thích không?

Vân Yên chuyển tầm mắt mình sang chỗ khác, gật đầu:

- Đương nhiên thích rồi. Truy Vân đạo này vẫn khỏe chứ ạ?

Dận Chân nghe xong, đưa tay nâng cằm nàng lên:

- Truy Vân dĩ nhiên rất khỏe, con ngựa này là ta tặng nàng, tìm nó mất mấy ngày liền, năm ngoái sau khi chúng ta thành thân ta mới bắt đầu đi tìm, rồi huấn luyện nó mất nửa năm. Nàng đặt cho nó một cái tên đi.

Vân Yên ngẩn người, cánh môi vô thức hơi mím lại, mày hơi cau lại nhìn con ngựa cao lớn trước mặt.

- Thiếp không cười nổi.

Dận Chân nhướn mày:

- Tên là “Thiếp không cười nổi” ư?

Vân Yên nghe chàng đùa giỡn liền lúng túng, giơ tay đẩy chàng một cái.

Dận Chân cười cười kéo tay nàng đi đến trước con ngựa:

- Có tướng công nàng đây, nàng không cười được sao?

Dận Chân vuốt lưng con ngựa, nó lại lắc lắc bộ bờm dày mượt của mình, nhìn vô cùng đáng yêu. Chàng lại vuốt ve cái tai của nó rồi chỉ cho Vân Yên xem, hình như nó không có kháng nghị gì, hơi nghiêng đầu lại, Vân Yên kinh ngạc nhìn vào. Bên tai trái con ngựa có một cái bớt, giống như một đóa hoa ngọc lan.

Dận Chân nói:

- Thật ra đây không phải là bớt, mà là sừng, một cái sừng

Rồi chàng chải lại bờm cho nó, cúi người chỉ vào một cái vết rất không bắt mắt trên bụng con ngựa cho Vân Yên nhìn.

- Trên bụng ngựa còn có bốn cái cái xoáy, thật ra không phải là xoáy, mà là vảy.

Vân Yên nói:

- Trên đầu có sừng, dưới bụng có vảy?

Đôi mắt đen tuyền sáng ngời của Dận Chân mang theo nét cười, thuận tiện vỗ tay một cái thật kêu:

- Vợ ta quả nhiên thông minh, không sai, đây là long mã, tương truyền Triệu Vân thời Tam Quốc có một con long mã màu trắng tên là “Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử”, cũng chính nó nhiều lần tham gia trận Trường Bản. (1)

Vân Yên nhìn con long mã màu đen trước mắt, nhỏ nhẹ lặp lại:

- Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử... có lẽ là cái tên xứng nhất với con long mã màu đen này.

Dận Chân nở nụ cười, véo nhẹ mũi nàng.

- Nó là ngựa của nàng, nàng thích đặt tên nó là chó hay mèo cũng được.

Vân Yên suy nghĩ rồi lại lắc đầu:

- Đưa cho thiếp thì lãng phí quá, chàng giữ lại cười đi.

Dận Chân nghe xong thì hơi cau mày lại.

- Chúng ta là vợ chồng, cái gì mà của nàng của ta, sau này không được nói thế nữa, hửm?

Vân Yên căn môi nói nhỏ:

- Ý thiếp là thiếp ít khi ra ngoài, mà con ngựa này lại tốt như vậy, để chàng cười nó mới phát huy được hết thực lực của mình. Nếu như Truy Vân già rồi, thì có thể để thiếp cười, thiếp thích nó...

Dận Chân nghe nàng nói xong, sắc mặt mới dễ chịu hơn, một tay luồn qua eo nàng ôm nàng lên lưng ngựa:

- Tất cả đều là của nàng, kể cả ta.

Khi Dận Chân xoay người lên ngựa, chàng kề sát vào tai Vân Yên nói một câu như vậy, đùi kẹp vào bụng con ngựa, con ngựa chạy chậm từng bước.

Vân Yên dựa vào ngực Dận Chân nghe chàng nói, nhưng không đáp lại.

Ngồi trên lưng con Dạ Sư, nàng cảm thấy cao hơn rất nhiều so với Truy Vân, mang theo cả phong thái uy nghiêm khi đối diện với trời đất. Thật ra Truy Vân đã là một con ngựa rất quý, nhưng Dạ Sư lại là vật báu khó có trong hàng ngàn con ngựa bình thường, có lẽ bởi vì nó thuộc họ rồng.

Nàng nhìn núi cao cỏ xanh mênh mông trước mắt, ngọn gió mát dịu thổi qua gò má nàng, người ngồi phía sau kẹp chặt chân vào bụng con ngựa. Đã rất lâu rồi hai người chưa đi dạo như vậy, tất cả trôi qua đều giống như một cuộc sống yên bình, mấy con ngựa của thị vệ đi phía sau Dạ Sư đều cách nó rất xa.

Quãng đường này cứ say sưa mà chạy như thế, Vân Yên dựa trong lòng Dận Chân cũng thả lỏng hơn.

Trên con đường rộng rộng rãi, tay trái Dận Chân thả lỏng dây cương để Dạ Sư tự chạy, con ngựa được thả cương vô cùng thích thú. Tay phải chàng rất tự nhiên ôm lấy bờ eo mảnh khảnh của Vân Yên, để nó nằm trọn trong vòng tay mình.

- Nàng đặt tên cho nó là Sư Nhi hử?

Hơi thở Dận Chân phả vào vành tai Vân Yên, răng môi như vô ý ngậm lấy thùy tai nàng.

Vân Yên giật mình rụt cổ lại, lỗ tai trở nên tê rần. Đã nhiều ngày chưa thân mật, nàng theo phản xạ kháng cự lại hành động mang theo ý trêu đùa rõ ràng của Dận Chân, không ngờ giữa ban ngày ban mặt mà chàng lại làm như thế.

- Chàng làm gì thế... người khác thấy đấy.

Một tay Dận Chân ôm trọn bờ eo gầy của nàng, mạnh mẽ kéo cơ thể nhỏ bé ấy lên chân mình, để nàng cảm nhận chàng rõ ràng hơn, môi cũng hôn dọc theo cổ nàng xuống.

- Gọi ta là gì...

Cả người Vân Yên run lên mềm oặt muốn thoát khỏi lồng ngực chàng, nói trong tiếng thở gấp gáp:

- Dận Chân... chàng đừng làm rộn.

Tay Dận Chân hơi trượt xuống bên dưới, cánh tay mon men đến gần như muốn thân mật nắm lấy hai nụ hoa mềm mại trước ngực nàng, Vân Yên sợ run vội vàng đẩy cánh tay chàng ra.

- Nếu còn đẩy nữa thì hai ta đều bị ngã đấy.

Chàng còn tốt bụng mở miệng nhắc nhở.

Vân Yên cắn môi, dây thần kinh căng như dây đàn, trên người đã rịn một lớp mồ hôi mỏng. Trước đây khi chưa lấy chàng nàng cũng chỉ có một lần cười ngửa đầy hồi hộp, không ngờ sau khi lấy chàng rồi còn căng thẳng hơn.

Cũng may, Dận Chân nói sắp đến biệt trang suối nước nóng rồi, không đến một lát sẽ tới, hai người thân mật một lúc lâu mới từ từ thả lỏng.

Cổng lớn biệt trang nằm ở chỗ khá khuất, cánh cổng cũng không có gì xa hoa, nhưng nhìn rất cổ xưa. Trước cổng có một con ngựa trắng rất đẹp được hạ nhân dắt vào, chủ nhân của nó vuốt phẳng ống tay áo hình móng ngựa, lúc xoay người thì Dận Chân tới, người đó hơi ngước đầu lên nhìn hai người trên lưng con Dạ Sư đang đến gần.

Dận Chân nói bên tai nàng:

- Đầu gối Lão Thập Tam không tốt, mà vừa hay biệt trang suối nước nóng ta vừa xây xong này lại có lợi trong việc chữa trị bệnh sưng khớp gối của cậu ấy nên hôm nay đúng lúc cùng tới luôn.

Vân Yên nghe thấy những lời này, bỗng nhiên thở phào một hơi nhẹ nhõm gật đầu nói vâng, trên đường bị chàng áp chặt nên người đã hơi mềm oặt.

Dạ Sư hình như cũng biết Dận Tường, tự động giảm tốc độ rồi dừng lại, mũi hừ một tiếng thật to. Dận Tường đứng bên dưới con ngựa, còn nắm lấy dây cương, sờ đầu nó, nhìn rất thân thiết. Anh ngước đầu mỉm cười:

- Tứ ca... Tứ tẩu.

Hô hấp Vân Yên ngừng lại, đây cũng là lần đầu tiên nàng được Dận Tường gọi như vậy, nên không quen lắm.

Dận Chân nhếch mày cười nói lão Thập Tam đã đến trước rồi, sau đó quay người xuống ngựa, rồi cẩn thận bế Vân Yên xuống, ba người cùng đứng nói chuyện.

- Trong sử nói Ngọc Sư Tử có linh tính có một không hai, hôm nay nhìn thấy đệ đã tin rồi. Đệ đã nuôi dưỡng nó lâu như vậy mà đến cả cái

lưng nó chẳng cho đệ động vào, đến tay Tứ tẩu thì lại ngoan ngoãn như thế.

Dận Tường vừa vuốt ve bộ bờm ngựa dày mượt trên cái cổ vừa mỉm cười nói, rồi buông tay xuống để Tiểu Thuận Tử bên cạnh sai hạ nhân dắt vào.

Dận Chân nhếch môi cười, kéo Vân Yên và Dận Tường cùng vào bên trong.

- Tối nay không ăn bánh chèo nên không dùng đến “giấm” đâu. Con Đạp Ảnh của đệ cũng đâu kém gì Truy Vân và Dạ Sư.

Biệt trang suối nước nóng nhìn vô cùng bình thường, nhưng cảnh vật xung quanh kể non cận nước cực kì thanh tĩnh, hạ nhân cũng được huấn luyện kĩ càng, mỗi người đều biết vâng lời, cung kính biết điều. Bước qua cửa thùy hoa, ba người đi theo hành lang gấp khúc trang nhã, khu vực sương phòng và khu vực tắm rửa được phân ra riêng biệt, ở giữa là một cái đình viện cổ điển. Nguồn suối nước nóng lộ thiên, mỗi cái hồ nhỏ được xây dựng rất tao nhã cổ xưa, các gian dùng vách ngăn chạm hoa để ngăn cách, có gian có mái che có gian không, mùa khác nhau dùng gian khác nhau, trở thành một khu vực độc lập.

Nếu lúc này ăn cơm trưa thì hơi sớm, trên đường cưỡi ngựa lại dính cát bụi, nên mọi người sắp xếp đi ngâm suối nước nóng trước, lúc ra cũng vừa đến giờ ăn cơm. Hiện giờ đang là mùa xuân, thời tiết không nóng không lạnh, cũng là thời điểm thích hợp nhất để ngâm suối nước nóng lộ thiên, mấy người được hạ nhân dẫn đến hồ nước nóng ngoài trời không có mái che để ngâm mình.

Vân Yên và Dận Chân Dận Tường đương nhiên ở hai hồ khác nhau, Dận Tường vào trước, Dận Chân đưa Vân Yên vào cái hồ bên cạnh, ở đó đã có thị nữ nha hoàn chuẩn bị quần áo và chờ hầu sẵn. Thấy hai người vào, họ vội vàng cùng quỳ xuống hành lễ:

- Thỉnh an Tứ gia, thỉnh an phu nhân. Tứ gia cát tường, phu nhân cát tường.

Dận Chân xua tay nói đứng lên đi, rồi kiểm tra góc ngách, vật dụng bên hồ tắm, thậm chí là quần áo, sau đó mới kéo Vân Yên đến:

- Ta và lão Thập Tam ở ngay bên cạnh, ở đây đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, bọn họ sẽ hầu hạ nàng, ở cửa cũng có thị vệ. Nếu có chuyện gì thì gọi ta, ta có thể nghe thấy.

Vân Yên gật đầu, Dận Chân nhìn nàng nhưng không nở rời đi, chần chờ vài giây, cho đến khi nàng ngẩng đầu lên nhìn, chàng nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi nàng rồi với buồng tay xoay người ra ngoài. Thị nữ nha hoàn đều đồng thanh cung kính tiễn chàng đi. Vân Yên vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn cánh cửa khép lại, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vân Yên cảm thấy cả người mình đều không còn chút sức lực nào, lúc trên lưng ngựa mồ hôi cũng rịn ra một lớp mỏng, thật sự cảm thấy tiếng róc rách của suối nước nóng nghe rất mê hoặc. Thị nữ dẫn nàng vào sau tấm bình phong để thay quần áo, có một nha hoàn đi vào giúp, nàng ôn hòa nói:

- Không cần đâu, để tôi tự làm.

Trên đầu nàng là bầu trời trong xanh, trong hơi thở cũng tràn ngập không khí trong lành, nơi này là một vùng núi nửa kín ẩn mình, còn có cả tiếng suối chảy rì rầm, quả thật là nơi thú vị chốn nhân gian. Phải nói rằng, người hoàng gia rất biết cách hưởng thụ, còn Dận Chân càng là người rất có tình thú.

Vân Yên vừa cởi quần áo sau tấm bình phong, vừa hơi ngửa đầu lên. Khi cởi hết quần áo bên trong ra, nàng vẫn do dự không cởi áo yếm và quần lót, nàng không thích lộ vết sẹo trước ngực mình trước mặt người lạ, huống hồ trên người nàng còn mấy vết sẹo nữa, dù nhiều năm qua đã nhạt hơn rất nhiều, thế nhưng nó vẫn hiện hình rõ trong lòng nàng.

Nàng cố gắng lấy lại tâm trạng tắm rửa bước vào nhà tắm công cộng, cởi bím tóc đuôi ngựa đằng sau. Mấy thị nữ đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực đúng tiêu chuẩn, ngay cả hít thở cũng dè dặt. Nàng bỗng nhớ đến mình trước đây, thế giới này dù là thời đại nào, để kiếm ăn thật sự không dễ dàng. Nếu không phải là Dận Chân, nếu không thoát khỏi vận mệnh những năm này, thì sớm hay muộn nàng cũng tan biến như mây khói, có lẽ sẽ ra khỏi phủ, sống những ngày “mặt trời mọc ra đồng, mặt trời lặn về nghỉ”.

Vân Yên vừa nghĩ vừa bước đến hồ tắm, các thị nữ đi theo rất quy củ đặt áo sa mỏng và quần áo mới lên chiếc bàn dài bên cạnh, rồi kéo tấm rèm mỏng trong suốt ở hai bên xuống, còn bọn họ thì đứng ở bên ngoài.

Hồ nhỏ được sửa lại nhìn rất tinh xảo mang theo phong cách cổ xưa, suối nước nóng chảy róc rách, trên mặt nước phủ một lớp sương trắng xóa. Vân Yên dè dặt thò một ngón chân nhỏ nhả vào nước để thử nhiệt độ rồi rút về, nước không quá nóng, rất dễ chịu.

Bỗng có tiếng cười đàn ông quen thuộc từ cách vách truyền đến, khiến Vân Yên giật mình, suýt nữa thì trượt chân vào hồ. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào vách ngăn chạm hoa trước mắt, mới nhớ ra bên đó là Dận Chân Dận Tường, bởi vì hồ ở ngoài trời, nên cách âm ở đây không được tốt lắm, có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh khá lớn, cũng vì ở đây chỉ có chủ nhân dùng nên mới dám làm thế.

Cảm xúc lúc này của nàng rất kỳ lạ, cũng may vách ngăn chạm hoa kín đáo, hơn nữa còn rất cao, đủ để khiến nàng cảm thấy mình có một không gian độc lập. Vân Yên bình tĩnh lại, bắt đầu cởi áo yếm, quần lót phía dưới, để quần lót áo yếm lên cái bàn dài bên cạnh, hơi ôm hai cánh tay mình đi xuống bậc cầu thang, để cả người chìm trong hồ nước nóng đang bốc khói nghi ngút.

Ban đầu khi vào hồ nàng cảm thấy nóng bỏng, nhưng kiên nhẫn vài giây thì cảm thấy dễ chịu hơn, lỗ chân lông trên người đều được nở ra, cơn

gió thanh mát thổi qua, nàng hơi ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh trong núi, vừa mát mẻ lại vừa ấm áp.

Cách vách thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện, vô tình sẽ nghe thấy họ đang nói gì đó, Vân Yên cũng dần quen với những âm thanh này, cả thể xác lẫn tinh thần đều được thả lỏng, tập trung vừa ngâm mình trong nước, vừa cảm nhận sự ấm áp và yên tĩnh. Nàng dựa người vào vách hồ ấm ấm nhưng hơi lạnh, mực nước vừa chạm tới ngực, cả người đều cảm thấy rất mệt, chân tay cũng không còn chút sức lực nào, nàng nhìn bầu trời xanh thẳm, thanh tẩy toàn bộ suy nghĩ trong đầu mình, nhưng cũng chỉ được mấy giây.

Bỗng một tiếng động vang lên khiến nàng hoảng hốt, một bàn tay lớn vén tấm màn mỏng lên.

Sau lưng giật mình một cái, nàng theo phản xạ lập tức dùng hai tay che ngực mình trong nước, đến cả hít thở cũng ngừng lại.

Trên nửa thân trên cường tráng để trần của Dận Chân vẫn còn những giọt nước tí tách rơi xuống, bên dưới chỉ mặc một cái quần màu vàng, cứ như vậy mà vén rèm bước vào. Thân hình cao lớn của chàng chiếm hết tầm nhìn của người khác, đôi mắt đen như mực sáng ngời có thần. Toàn bộ thị nữ đứng sau tấm màn không biết đã đi đâu hết.

Vân Yên thấy người đến là Dận Chân, mới căn môi kiềm lại nỗi hoảng sợ vừa rồi, nhưng tim vẫn đập bình bịch. Cả người nàng vô thức chìm trong nước, giọng nói kìm nén đến bé nhất, chậm rãi nói:

- Chàng... sao lại qua đây?

Dận Chân cười như không nhìn Vân Yên, nhưng không trả lời lại, bỗng nhiên bước xuống cầu thang vào thẳng hồ nước, nước nóng làm chiếc quần màu vàng của chàng ướt sũng, càng xuống càng sâu, cho đến khi không nhìn thấy nửa người dưới. Vân Yên giật mình bởi hành động bạo

dạn ấy, mở to mắt theo bản năng muốn lùi lại phía sau, nhưng phía sau đã là góc hồ rồi, bộ ngực rộng lớn trong nháy mắt áp sát tới, chàng nói bằng giọng trầm khàn được đè thấp:

- Ta đến đây tắm cùng vợ mình thì có gì không đúng?

Vân Yên hoảng sợ muốn đẩy ngực chàng ra, đè thấp giọng xin chàng đừng làm loạn, lòng bàn tay chạm lên làn da và bộ ngực trần trụi mạnh mẽ ấy, nghe thấy cả tiếng chàng hít thở. Một bàn tay to lớn đã bắt đầu hoạt động trong nước, trượt đến hai viên ngọc mềm mại trước ngực, một lát sau dưới sự xoa nắn, vật trong tay đã nóng bừng.

- Đứng... Dận Chân... Ừm... Chàng đang làm gì... A... Dận Tường đang... ở cách vách!

Sắc mặt Vân Yên trắng đỏ đan xen, hành động đột ngột của Dận Chân khiến nàng suýt nữa hét to lên, hoảng loạn giãy dụa đẩy chàng ra. Nàng không thể kêu lên, Dận Tường vẫn ở phòng bên cạnh có thể nghe thấy, hoàn toàn tố cáo hai người đang hoan ái, nếu vậy bảo nàng phải sống tiếp thế nào.

Dận Chân ừm một tiếng, hoàn toàn không để ý. Ngón tay linh hoạt mạnh mẽ vẫn trêu chọc nụ hoa đỏ thắm mềm mại dựng thẳng, vừa đau vừa ngứa mà Vân Yên vẫn phải kìm nén tiếng kêu, biến thành tiếng nức nở thút thít giống như tiếng mèo kêu trong khoang mũi, trêu người như chọc vào lửa, môi đã bị chàng chiếm đoạt toàn bộ.

Tâm mắt hai người đều đặt trên mặt nước, bàn tay rộng lớn vân vê bầu ngực vuốt ve bờ eo, vô cùng kích tình. Mấy ngày nay Vân Yên luôn trốn tránh sự đụng chạm của Dận Chân, giờ chàng nôn nóng đến mức mắt đỏ rực.

Dận Chân thô bạo dùng cơ thể mình đè lên người nàng, tay trái bám vào cعن cổ nàng đang ngứa về sau, ép nàng vào vách hồ, cướp đoạt môi

lưỡi nàng, bàn tay còn lại trượt xuống vùng bụng trắng mịn mềm mại, cảm xúc lạ lẫm làm Vân Yên giật mình kéo tay chàng ra, sợ hãi muốn khép đùi lại, hoảng hốt như sắp khóc.

- Đừng... Dận Chân... Chàng mau bỏ tay ra... sẽ nghe thấy... đừng làm loạn... xin chàng.

Dận Chân không cho phép nàng kháng cự, đưa bàn tay vào giữa cặp đùi trắng nõn, chỉ mở miệng nói hai từ bằng giọng đục khàn:

- Sẽ không.

Vân Yên cắn môi suýt nữa bật thành tiếng, kiềm chế chống cự lại động tác của chàng, cổ giọng không kìm nén nổi tiếng nước nở, cảm thấy ngón tay chàng đang di chuyển trong người mình, cơ thể nhạy cảm run bắn lên, trên người không biết là nước hay mồ hôi, nàng cố gắng dùng sức lực còn sót lại:

- A... Không... Có thể nghe... Ừm... Dừng lại đi... Dận Chân!

Đôi mắt Dận Chân đã tối thẫm lại, trong mắt đều tràn ngập bóng hình mềm mại yêu kiều của nàng, ngay cả tiếng rên chống cự cũng quyến rũ chết người. Chàng kề sát đến môi nàng, híp mắt suýt một tiếng, gợi cảm đến mức nghẹt thở. Đôi mắt bị che phủ bởi hơi nước tràn đầy tình cảm mãnh liệt, ngón tay đang điên cuồng di chuyển bên trong.

Vân Yên không thể nén nổi nữa, vẫn bật ra tiếng thở gấp gấp kích tình! Rồi ngay lập tức cắn chặt môi vào chỉ còn lại tiếng rên rĩ đứt quãng, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, chảy xuống gò má và cần cổ được lưỡi Dận Chân liếm sạch. Cơ kích tình lạ lẫm tấn công cả người nàng, khiến cơ thể như đang co giật, nàng không thể tin nổi nhìn khuôn mặt Dận Chân, trên người vẫn sót lại dấu vết khi chống cự lại, có lẽ nỗi sợ bị người khác nghe thấy làm dây thần kinh mất kiểm soát siết chặt lại trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, nàng gần như tuyệt vọng đẩy lồng ngực cường tráng của

chàng ra, nhưng vẫn không ngăn được ngón tay chàng di chuyển mãnh liệt trong nước.

- Dận Chân!

Sóng tình đã mất khống chế, bầu không khí bị đè nén, kích tình dữ dội, tất cả sao đều quá nhanh, nhưng lại giống như động tác quay chậm hành hạ dây thần kinh, phản ứng của cơ thể cũng trở nên nhạy cảm, càng không có cách nào để đẩy chàng ra. Vân Yên đã không còn sức lực nào rất nhanh được động tác của chàng đưa lên đỉnh, mỗi giác quan trên cơ thể đều bùng nổ âm ỉ, tiếng khóc bật khỏi miệng, khóc thút thít trong lồng ngực chàng, từ đầu tới cuối nàng đều không kiềm chế được run rẩy, dòng nước mắt từ gò má rơi tí tách xuống hồ nước, đôi mắt khép hờ như sắp hôn mê, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ: Chắc chắn bị người khác nghe thấy rồi.

Dận Chân từ vách hồ bế cơ thể yếu ớt mềm mại của nàng lên, cuối cùng nói một câu hoàn chỉnh bên tai nàng bằng giọng nói khàn đục mang theo ý cười quyến rũ chết người:

- Lão Thập Tam sẽ không nghe thấy đâu, trong phủ cậu ta tạm thời có việc nên đã đi trước rồi.

(1) Trận Trường Bản: là trận đánh diễn ra vào năm 208 thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc, giữa hai thế lực Lưu Bị và Tào Tháo. Trận đánh này cũng được đề cập trong tiểu thuyết “Tam Quốc diễn nghĩa” của La Quán Trung.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 133: Gông Cùm

Trong mơ màng Vân Yên nghe thấy lời Dận Chân nói, dường như chỉ cần thở mạnh thì nước mắt sẽ lại nghẹn ngào rơi xuống, ngay cả hít thở nàng cũng không dám thả lỏng lồng ngực đang căng chặt để thở ra một hơi thoải mái bình thường, chân tay vẫn còn bủn rủn run rẩy.

Dận Chân thở gấp, hôn lên giọt nước mắt trên mí mắt nàng:

- Tiếng rên rỉ của nàng đương nhiên chỉ thuộc về mình ta mà thôi.

Chàng mượn sức nổi của dòng nước để ôm cả cơ thể mềm mại của Vân Yên lên, gần như không mất chút sức lực nào bế nàng lên bậc thang, thuận tay lấy chiếc khăn mỏng màu hồng phấn trên bàn dài quần quanh người nàng rồi vén màn sa ra ngoài, đi đến bên bức tường sau tấm bình phong, chàng đẩy cánh cửa nhỏ chạm hoa nổi liền với sương phòng ra, sau đó bước vào trong.

Sương phòng ở đây không rộng rãi xa hoa như ở Vương phủ và Viên Minh Viên, nhưng lại rất xinh xắn tinh tế, cổ xưa trang nhã; cửa tròn chạm hoa, giá sách, giường ngủ... tất cả đều bằng gỗ tử đàn nhìn vô cùng nổi bật.

Dận Chân vén màn lên, đặt Vân Yên đang nhắm nghiền hai mắt xuống tấm đệm mềm mại. Mái tóc đen dài vẫn còn hơi ướt xõa tung trên bờ vai trắng ngần, trên người chỉ quần chiếc khăn mỏng màu hồng phấn đến ngực, làm nổi bật lên Dương Chi Bạch Ngọc được xuyên qua sợi dây màu đỏ, hai nhụy hoa mềm mại đỏ tươi lấp ló sau lớp khăn, phập phồng lên xuống theo tiếng thở của nàng. Bên ngoài tấm khăn mỏng manh là bờ vai mảnh mai

mềm mại, cặp đùi thon thả trắng mềm vừa được ngâm trong suối nước nóng, giờ đây đang yên tĩnh ở trên giường, ngón chân xinh xẻo tròn trịa hơi co lại, có lẽ chính nàng còn không biết nàng quyến rũ đến mức khiến người khác không thể kiềm chế nổi dục vọng.

Sau khi ngâm suối nước nóng xong chân tay Vân Yên đều không còn chút sức lực nào, chỉ biết rằng chui rúc trên chiếc giường mềm mại còn có cảm giác yên tâm hơn cả trong nước, bên tai nghe thấy mấy tiếng sột soạt như tiếng lau rửa, ý thức nàng mới dần dần quay trở lại, cố gắng mở mắt ra.

Bên cạnh giường Dận Chân đang cởi chiếc quần màu vàng ước sũng của mình, dùng chiếc khăn lớn treo trên mắc bên giường lau khô cơ thể, rồi nhanh chóng thay chiếc quần trong sạch sẽ khác vào, sau đó vén màn lên giường.

Vân Yên nửa mê nửa tỉnh mở mắt thấy Dận Chân lên giường, chưa kịp trốn đã bị chàng trở người ôm trọn lấy cơ thể. Huyệt thái dương của nàng bỗng đập thành thạch, nỗi sợ hãi đột nhiên dâng lên nơi đáy lòng, khiến mỗi lỗ chân lông trên người nàng lúc này thít chặt lại.

Thân hình cao lớn của Dận Chân hoàn toàn chiếm giữ thân hình mảnh mai chỉ quấn một tấm khăn mỏng màu hồng phấn ấy, nhẹ nhàng phủ môi mình lên, bàn tay rộng lớn cũng vuốt ve mái tóc dài ẩm ướt xoa tung trên gối.

- Dận Chân...

Vân Yên vùi mặt mình vào gối, yếu ớt đẩy lồng ngực chàng ra, thở gấp gọi tên chàng, nghiêng đầu hơi né tránh muốn chàng dừng lại. Nhưng Dận Chân vẫn mặc kệ nàng né tránh mà hôn xuống, chóp mũi cận kề nhau, hơi thở cùng giao hòa.

- Nếu tức giận vì vừa nãy ta đùa giỡn với nàng, nàng muốn thế nào ta cũng đồng ý, nhưng chỉ có một điều, không được trốn ta.

Dận Chân vừa hôn vừa thấp giọng khàn khàn nói bên cánh môi nàng, bàn tay đã trượt xuống nâng đùi nàng lên.

- Dận Chân...

Vân Yên hoảng sợ, tay chống lên ngực chàng muốn khép đùi lại, trong chân tay xương cốt đều trào dâng sự hoảng loạn mâu thuẫn không sao kiềm chế được.

Lòng bàn tay nóng rực của Dận Chân nhẹ tách đầu gối mảnh mai của nàng, cách một lớp quần trong mỏng, bờ eo cường tráng kiên quyết chen vào giữa hai chân nàng.

- Đã nửa tháng rồi... nàng muốn lấy mạng ta thật sao?

Hô hấp Vân Yên ngừng lại, nàng cup mắt cắn môi không nói gì, giữa hai đùi run lên bởi vật nóng bỏng của chàng, nhưng trong lòng lại đang rối loạn.

Dận Chân đã tách cặp đùi run rẩy của nàng ra gác lên eo mình, bàn tay to lớn kéo quần trong của mình xuống. Nước mắt Vân Yên trong phút chốc trào ra, rồi lại lập tức giơ tay lên che mắt mình lại...

* * * * *

Trên người Vân Yên chỉ quấn một tấm khăn mỏng, giống như một con mèo nhỏ bị thương nằm nghiêng co quắp trong chăn, vết nước mắt còn chưa khô, mái tóc đen dài ẩm ướt trượt qua bờ vai xoa tung trên gối, cả căn phòng im ắng vắng vẻ.

Không biết qua bao lâu, Vân Yên ôm chiếc khăn mỏng ngồi dậy, vén rèm xuống giường. Theo cảm giác phương hướng nàng đi đến mở cánh cửa nhỏ nối liền phòng tắm và phòng ngủ, cũng chính là sau tấm bình phong nơi nàng thay quần áo. Nhưng quần áo trước đây nàng thay không thấy đâu

nữa, Vân Yên dè dặt bước ra, bốn phía yên tĩnh không có một ai. Đi tới chiếc bàn dài đằng sau tấm rèm mỏng chỗ hồ tắm, nàng phát hiện quần áo ở đây cũng đã được thu dọn sạch sẽ. Trước khi tắm nàng từng nghe không nên để kim loại vào suối nước nóng, nên tháo chiếc răng hổ trắng men mạ bạc xuống đặt trên chiếc yếm vừa cởi ra.

Vân Yên giữ chặt chiếc khăn trên người, đi đến cửa lớn mà lúc trước nàng vào đầu tiên gọi người, quả nhiên có thị vệ trả lời lại.

Giọng nói Vân Yên vẫn còn hơi khàn, nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng nói:

- Nhờ anh đi gọi nha hoàn vừa nãy giúp tôi thay quần áo trong này, cái người... có đôi mắt to khuôn mặt dài ấy, bảo cô ấy mang quần áo đến cho tôi.

Thị vệ bên ngoài cung kính trả lời:

- Vâng, phu nhân. Thuộc hạ không dám nhận hai chữ “nhờ anh” đâu ạ.

Vân Yên cực kì mệt, cứ thế mà dựa vào cửa yên tĩnh chờ đợi, vô tình nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện bị đè thấp bên ngoài cửa, hình như có một tiểu nha hoàn đang bước nhanh tới, nói nhỏ với thị vệ:

- Chị Tự Nhi không có ở đây, đi đến chỗ Tứ gia đến bây giờ vẫn chưa về...

Tất cả đều không thể rõ ràng hơn được nữa, giọng nói cực kì nhỏ từ khe cửa bay vào trong tai Vân Yên, bỗng nhiên giống như hàng trăm mũi kim nhọn hoắt cùng đâm vào tim nàng. Vân Yên nhắm mắt chờ nỗi đau trong tim qua đi, hơi thở dần dần bình thường trở lại mới mở mắt ra.

Phía sau cửa có tiếng gõ cửa khê khàng:

- Phu nhân.

Giọng nói khàn khàn của Vân Yên không nghe ra cảm xúc gì:

- Nói đi.

Thị vệ cung kính trả lời:

- Bẩm phu nhân, nha hoàn vốn hầu hạ ở đây đi bận chút việc, phu nhân có muốn nha hoàn khác mang quần áo vào không ạ?

Vân Yên nhắm mắt lại, nói:

- Được, mang vào đi.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa, nhận ra đôi chân mình đã tê rần, giơ mu bàn tay lên lau khô vết nước mắt trên má. Một tiểu nha hoàn đi vào, trước tiên cung kính hành lễ thỉnh an. Vân Yên đưa tay nâng nha hoàn đó dậy tỏ ý không cần, rồi lấy quần áo mới trong tay nàng ấy, tự mình đi đến phía sau tấm bình phong.

Tiểu nha hoàn muốn vào hầu hạ, nhưng Vân Yên vừa mặc vừa nói không cần, hỏi chuồng ngựa có phải nằm ở vị trí bên trái cửa chính không.

Tiểu nha hoàn nói đi đến cuối chỗ ấy.

Vân Yên nhanh chóng mặc quần áo vào, hỏi nàng ấy có dây buộc tóc hay thứ gì đại loại thế để tết tóc không. Tiểu nha hoàn nghe thấy vậy vô cùng sửng sốt. Sau khi Vân Yên mặc quần áo xong, nàng chợt nhận ra, ý nghĩa thật sự của quần áo đối với người mặc không chỉ nằm trên vật chất, mà còn nằm ở tinh thần. Giờ phút này nàng cũng không dám nán lại lâu, vội vàng kéo cửa ra, bốn thị vệ đứng ngoài lập tức hành lễ, Vân Yên nâng bước muốn ra ngoài, thị vệ không chút do dự hô “phu nhân”.

Vân Yên trong lòng hiểu rõ, nàng chỉ hơi nghiêng đầu nhẹ nhàng nói:

- Các anh không cần đi theo đâu, tôi chỉ ra ngoài đi dạo một lát thôi, có cần tôi lấy lệnh bài của Tứ gia ra không?

Thị vệ vội vàng khom người nói:

- Thuộc hạ không dám.

Vân Yên lấy ngọc bội đeo trên cổ xuống, đưa đến trước mắt y:

- Để không làm khó các anh, cũng để các anh tiện bề báo cáo, cái này chắc anh biết chứ?

Thị vệ thấy ngọc bội của Dận Chân, nghĩ rằng nàng đang tức giận nên hấp tấp quỳ gối xuống đất.

Vân Yên cũng không nói gì, cầm ngọc bội quay người đi nhanh chóng bước ra ngoài. Biệt trang suối nước nóng không to lớn rắc rối như Vương phủ và Viên Minh Viên, dựa vào trí nhớ lúc đến của mình, trên đường lại gặp vài hạ nhân lạ mặt, nàng đi thẳng về phía chuồng ngựa.

Quả nhiên có tiếng ngựa kêu, từ xa xa nàng đã nhìn thấy bóng dáng con Dạ Sư đen tuyền đang gặm cỏ như hổ như sói, con ngựa vừa ăn vừa hơi vênh tai lên, hai con mắt đen như mực sáng lấp lánh, nhìn cực kì hoạt bát.

Vị đẳng chất trong trái tim Vân Yên bỗng nhiên trào dâng, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, bước gần đến con ngựa. Một tiểu thái giám đang cắt cỏ, thấy Vân Yên đi thẳng về phía Dạ Sư, y hơi do dự:

- Phu nhân.

Vân Yên thấy y, cảm thấy có đôi phần quen mắt, hình như là tiểu thái giám đi theo dắt ngựa cho Tiểu Thuận Tử.

Vân Yên gật đầu, sờ đầu Dạ Sư, nó hừ mũi một tiếng, nhớ đến lời Dận Chân nói khi ở trên lưng ngựa mũi nàng lại chua xót. Dạ Sư như hiểu được

nổi đau người khác, nó dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay nàng.

Vân Yên quay đầu lại trực tiếp nói:

- Tôi dắt nó ra ngoài dạo một lúc.

Tiểu thái giám hoảng hốt nói:

- Phu nhân, Ngọc Sư Tử tính cách bướng bỉnh, trừ Tứ gia không ai có thể cưỡi được nó...

Vân Yên đưa ngọc bội trong tay cho y nhìn:

- Nếu cưỡi được thì tôi cưỡi, nếu không cưỡi được thì tôi dắt, anh mở chuồng ngựa ra đi.

Tiểu thái giám đành phải mở chuồng ngựa ra, Dạ Sư vui mừng đá chân đi ra. Tiểu thái giám kinh hồn bạt vía cúi người muốn đỡ Vân Yên lên ngựa, Vân Yên lắc đầu bưng cái ghế y ngồi cắt cỏ đến gần Dạ Sư, nhào người thì thầm bên tai nó:

- Cho ta cưỡi mi nhé?

Dạ Sư giẫm chân hừ mũi một cái, Vân Yên vuốt ve lưng nó, rồi bước lên ghế giẫm lên bàn đạp ở yên ngựa, tiểu thái giám đứng bên cạnh sợ tới mức sắc mặt trắng như giấy vôi vàng tới bảo vệ, chỉ lo nàng bị rơi xuống.

Mấy lần cưỡi ngựa của nhiều năm trước đây vẫn để lại cho Vân Yên một chút cảm giác, nàng run rẩy trèo lên lưng ngựa, Dạ Sư cũng ngoan ngoãn phối hợp theo. Vân Yên cúi người vuốt ve bộ bờm dày mượt trên cổ để khích lệ nó.

Cưỡi Dạ Sư hoàn toàn không cần đến roi, Vân Yên kéo dây cương, hai chân hơi kẹp bụng nó lại, con ngựa bắt đầu chạy bước nhỏ.

Người làm trong biệt trang không nhiều, thị vệ gác cổng thấy Vân Yên, một đám liền từ chối cho nàng ra ngoài, tính cách Vân Yên dù có dễ hơn nữa thì cũng cảm thấy phiền hà. Vân Yên và Dận Chân đã ở bên nhau nhiều năm, biết rằng nếu như quá phô trương sẽ dọa người khác chết khiếp, vốn dĩ canh phòng ở biệt trang không phô trương như trong Vương phủ. Nàng đưa ngọc bội ra, không nói gì cười Dạ Sư ra ngoài.

Bầu trời ngoại ô phía tây bao phủ một màu xanh, một người một ngựa lộc cộc chạy khỏi cổng chính, ngồi trên lưng Dạ Sư nhưng Vân Yên cảm thấy như đang đi trên đường bằng, dần dần thả lỏng cơ thể mình, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, một ngón tay vô thức cuốn vào bờm trên lưng Dạ Sư, một người một ngựa đi thong thả, Dạ Sư rõ ràng rất vui vẻ, hai mắt sáng rạng rỡ.

Núi cao cỏ xanh, bầu không khí tươi mát trong ánh nắng mùa xuân làm xung quanh Vân Yên ấm áp hơn. Không biết đã đi bao xa, cho đến khi nàng nhìn thấy một sườn núi lấm tấm ánh nắng, cỏ tươi và hoa thơm trái dài.

Vân Yên dừng ngựa lại, vỗ mặt Dạ Sư nói nghỉ ngơi một lát. Nàng men theo sườn núi ngắm phong cảnh một màu xanh mướt, rồi dè dặt xoay người lại, động tác đôi phần vụng về trèo xuống. Vừa xuống ngựa Vân Yên tức thì biến thành một đứa bé vui người vào bãi cỏ, dùng tay che hai mắt mình, trong tay nắm chặt ngọc bội khắc chữ “Dận”, nước mắt cứ thế mà im lặng rơi xuống.

Trong tia nắng muôn màu muôn vẻ, Dạ Sư bên cạnh nhàn nhã gặm cỏ, thỉnh thoảng ngửi mái tóc nàng.

Trong hốt hoảng, nàng nhớ lại một đêm nhiều năm trước đây, lần đầu tiên đầy rung động khi chàng nắm tay nàng, khi đó nàng vẫn là một cô nô tỳ nhỏ bé quỳ dưới chân chàng.

Đêm nay, trong mắt người thế gian, nàng vẫn là nô tài bên người Dận Chân, nhưng trong mắt nô tài bên người Dận Chân, nàng lại là phu nhân của chàng.

Có lẽ hơn cả mùi hương góc áo chàng trong đêm khuya nào đó, hơn cả những cô gái và câu chuyện bên ngoài nàng không hề hay biết, hơn cả trách nhiệm nối dõi tông đường hoàng thất không thể đùn đẩy cho người khác, càng hơn cả lời dự đoán đáng sợ của lịch sử, còn rất nhiều điều khác nữa, chồng chéo lên nhau, bủa vây bốn phía quanh nàng.

Vân Yên cảm thấy có một gông cùm xiềng xích, nhốt nàng trong một không gian chật hẹp, cũng giam cầm luôn cả chàng, không chỉ là cơ thể, mà còn cả linh hồn.

Đây không phải là hôn nhân nàng muốn, người đó càng không nên là chàng.

Ái Tân Giác La Dận Chân nên có những hậu phi sắc nước hương trời, tấm lòng bao la như trời đất, có thể sánh vai chàng đi đến cuối đời.

Có lẽ chàng không nên là người đàn ông cùng nàng quỳ xuống, tuyên thệ với trời đất không chia xa không buông bỏ, không thể thiếu nhau.

Tất cả đều sai rồi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 134: Nếu Biết

Vân Yên hình như đã nằm trên thảm cỏ yên tĩnh mơ một giấc mộng ngắn, một giấc mộng không bị ai làm phiền

Chỉ có mùi của ánh nắng, của ngựa và của cỏ xanh.

Có lẽ còn có cả mùi hương của người ấy, hương đàn hương thoang thoảng vương vấn, mang theo cả sự thanh tĩnh và gợi cảm lý tính riêng biệt. Mùi hương ấy có lẽ không phải chỉ ở chóp mũi, mà nó đã thấm sâu vào mỗi tế bào trong cơ thể và tâm trí nàng. Ngay cả trong giấc mơ, nó cũng vẫn vút quanh chóp mũi không rời.

Không chỉ thế, bức tranh bầu trời màu xanh xa xa kia cũng thật đẹp.

Chàng, là ai?

Khi Vân Yên mở choàng mắt, thấy miếng ngọc bội vẫn yên lặng nằm trong lòng bàn tay. Nàng đưa miếng ngọc bội đến gần mắt mình, rồi lại đưa ra xa, nhìn chữ “Chân”, ngắm từng đường từng nét một hồi lâu, sau đó nàng đeo nó trở về cổ mình, để miếng ngọc vào trong áo yếm chạm lên làn da, mới cảm nhận được xúc giác chân thật lạnh lạnh mà nhẵn nhụi của ngọc Dương Chỉ. Vân Yên mở lòng bàn tay mình ra, chữ “Dận” dường như hiện lên rõ nét, giống như được khảm vào trong ấy.

Dẫu có thế nào, dù hợp hay tan, từ đầu đến cuối, nàng không hề oán hận.

Vân Yên chậm rãi ngồi dậy, ngược mắt về triền núi phía xa xa. Lúc mới đến nàng không hề nhận ra đây chính là triền núi mà bên dưới có một ngôi chùa... chùa Đại Giác, tuy rằng đã bị thiêu hủy một phần, nhưng cổng chùa quay mặt về hướng mặt trời mọc, nên vẫn có hương khói, làn hương mờ ảo lượn lờ vẫn quanh.

Vân Yên ngoảnh đầu thấy Dạ Sư vẫn nhớn nha không nhanh không chậm gặm cỏ, hơi nghiêng đầu lại nhìn nàng, vẻ mặt rất đáng yêu. Không biết tại sao, kỳ lạ thay, nàng và ngựa của Dận Chân đều mới gặp lần đầu đã quen thân, như Truy Vân, như Dạ Sư. Là vì mùi hương trên cơ thể hay vì điều gì khác nữa?

Vân Yên nhếch môi cúi đầu nhìn bông hoa nhỏ bé đang nở rộ bên cạnh mình, bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ rất muốn cài bông hoa nhỏ này lên đầu Dạ Sư. Nhưng bông hoa ấy mang theo sức sống dồi dào kiên cường nghênh đón gió xuân và ánh nắng để mình trở nên xinh đẹp nhất, nghĩ một lúc lâu, nàng vẫn không nỡ nhẫn tâm hái nó đi. Vân Yên mỉm cười, ngoắc ngoắc ngón tay với Dạ Sư.

Dạ Sư thật sự bước đến gần, Vân Yên nhào tới ôm lấy cái đầu xù lông của nó, thân thiết hôn lên, rồi kéo dây cương chậm rãi đi về phía sườn núi.

Đón nàng là ánh sáng còn sót lại khi mặt trời lặn, Vân Yên đứng trước cánh cổng cổ xưa của chùa Đại Giác, ngẩng đầu ngửi mùi nhang đầu đây trong không khí.

Hai bên cổng chùa đều là những bức tường đổ vỡ. Sân trong chùa rất rộng, bên trong có một tiểu hòa thượng còn rất trẻ tuổi đang quét tước, khi ngẩng đầu thì thấy Vân Yên đứng trước cổng, trong tay dắt Dạ Sư. Vóc dáng xinh đẹp của Dạ Sư đã hấp dẫn ánh mắt của tiểu hòa thượng, Vân Yên thấy cậu nhìn cũng mỉm cười đáp lại.

Tiểu hòa thượng đặt cái chổi trong tay xuống, đi đến chấp hai tay hành lễ:

- A Di Đà Phật, ngựa của nữ thí chủ... thật đẹp!

Vân Yên vuốt mặt Dạ Sư, mỉm cười gật đầu:

- Tiểu sư phụ quá khen rồi, xin hỏi nên gọi tiểu sư phụ thế nào? Tôi có thể vào quý chùa thắp hương không?

Dạ Sư hừ mũi một tiếng, nhưng đang phụ họa theo.

Tiểu hòa thượng nhìn Vân Yên, chấp tay trả lời:

- Tiểu tăng pháp danh Tính Âm, tên Già Lãng. Thí chủ đương nhiên có thể vào thắp hương, có điều từ sau khi chùa Đại Giác bị thiêu hủy, những người đến dâng hương thật sự rất ít.

Vân Yên nghe xong, nói:

- Hương khói không phải quý ở chỗ thịnh hay không, mà là ở lòng thành. Vậy tôi nên gọi sư phụ là Tính Âm hay Già Lãng?

Tiểu hòa thượng còn khá trẻ, nhưng đôi mắt lại tĩnh lặng giống như nước hồ mùa thu:

- Tùy nữ thí chủ gọi.

Vân Yên mỉm cười:

- Già Lãng sư phụ có thể dẫn tôi vào dâng hương không?

Hai người đang nói chuyện, phía sau bỗng vang lên một giọng nói hiền từ mang theo trách móc:

- Tính Âm, Phật con quét sân mà con lại lười biếng à?

Một hòa thượng lớn tuổi mặc áo cà sa với chòm râu hoa râm chậm rãi từ trong điện thờ đầu tiên bước ra, trùng hợp nhìn thấy Vân Yên và Tính Âm.

- Sư phụ, con đã quét xong sân rồi ạ. Tính Âm đang tiếp đón một vị nữ thí chủ muốn vào thắp hương, sư phụ thấy thế nào ạ?

Tiểu hòa thượng Tính Âm thông minh đối đáp, trong đôi mắt rõ ràng mang theo trí tuệ và lanh lợi.

Vân Yên nhanh chóng học theo Tính Âm chắp hai tay hành lễ:

- Chào đại sư.

Hòa thượng già nhìn Vân Yên rồi đáp lễ lại, ánh mắt đánh giá nàng một lúc lâu, cuối cùng diềm đạm gật đầu.

- Nữ thí chủ tướng mạo bất phàm, lão tăng tư chất kém cỏi không nhìn ra tướng số thí chủ, nhưng biết ngài và chùa Đại Giác có duyên. Chùa tuy đã bị phá hủy, nhưng nữ thí chủ đã đến cửa chùa, đương nhiên phải nghênh đón, có điều những nút thắt trong lòng nữ thí chủ, thứ cho bản tăng không cách gì chỉ ra, có lẽ chỉ dựa vào bản thân thí chủ mới hóa giải được.

Vân Yên sững sờ, rồi gật đầu, lễ phép hỏi pháp hiệu của hòa thượng già, sau đó chậm chậm theo họ vào bên trong.

Tính Âm cực kì thích Dạ Sư, như trẻ con luôn muốn làm quen với nó. Ngược lại Dạ Sư tỏ rõ sự kiêu ngạo của một con ngựa quý hiếm, hoàn toàn làm lơ. Tính Âm chủ động xin phép Giác Tâm đại sư giúp Vân Yên dắt ngựa đến chuồng ngựa bên cạnh, rồi đưa nàng đi dâng hương. Giác Tâm đại sư đồng ý, luôn thể hiện rõ sự yên tâm của mình với Tính Âm.

Chuồng ngựa không đủ rộng, bên trong còn có hai con ngựa gầy màu đen. Dạ Sư đứng ở phía trước, hai con ngựa kia dường như rất kính nể nó,

tuy là những con ngựa xa lạ nhưng lại chịu nhún nhường. Vân Yên vuốt ve tai Dạ Sư, thì thầm vài câu sau đó mới đi theo Tính Âm thấp hương.

Đi đến lư hương trước điện thờ, Vân Yên bỗng nhớ ra tiền hương khói, nếu không có hương thì bái Phật thế nào? Đi theo Dận Chân nhiều năm, tập tục của nhà Phật nàng cũng biết sơ sơ một hai. Nhưng trên người không có một xu nào cả, chỉ có miếng ngọc bội của Dận Chân, không thể đưa cho người khác. Ánh mắt nàng do dự, chợt phát hiện ra viên ngọc trai nhỏ dính trên giày thêu mà nha hoàn trong biệt trang đưa cho nàng thay, trong lòng lóe lên, nàng liền cúi đầu gỡ viên ngọc trai bên giày trái ra.

Tính Âm thấy nàng dừng lại cũng ngồi xổm xuống nhìn nàng, Vân Yên cầm viên ngọc trai nhỏ lên đặt vào tay cậu ta.

- Khi ra ngoài vội vàng không mang theo gì cả, cái này đưa Giác Lăng tiểu sư phụ coi như tiền đèn nhang.

Ánh mắt Tính Âm tĩnh lặng như nước mùa thu, cậu ta nhìn viên ngọc trai mà cười:

- Vậy thì thiệt cho nữ thí chủ quá.

Vân Yên nhìn chàng trai tuổi đời mới chỉ mười mấy, nhưng thần thái tuệ căn bất phàm, lời nói ra cũng chín chắn hơn so với các tiểu tăng bình thường. Vậy thì cứ cho là vậy đi, nàng cũng mỉm cười.

- Trong sách Phật có nói, khi bị thua thiệt mà không so đo, đó mới là trái tim bình dị. Ai biết rằng, sau này đây chẳng phải là lợi dụng ư?

Đôi mắt thanh tú của Tính Âm sáng lên, lạnh lẽo đáp lại:

- Câu trước của tỷ tỷ rất hay, nhưng câu sau lại không hay chút nào.

Vân Yên nghe cậu ta gọi mình là “tỷ tỷ”, liền hiểu tại sao Giác Tâm sư phụ phạt tiểu hòa thượng này quét sân lại vẫn hiền từ đến vậy. Đây là đứa bé có tuệ căn không hề tầm thường nhưng khó dứt trần duyên, thoát nhìn cậu ta rất giống với Hoảng Huy.

Tính Âm hỏi danh tính Vân Yên, lúc này khoảng cách giữa hai người dường như được kéo lại gần hơn, họ cùng đứng dậy đi vào trong điện thờ, trên đường đi hòa thượng lác đác, khách dâng hương chẳng có mấy ai. Dưới khung nền mặt trời lặn, ngôi chùa càng thêm tĩnh mịch.

Vừa đi Tĩnh Âm vừa giới thiệu cho Vân Yên bố cục trong chùa, điện thờ thứ nhất là điện thờ Thiên Vương, bởi vì bên trong có phật Di Lặc, cho nên các tiểu hòa thượng thường gọi là điện thờ Di Lặc. Nằm chính giữa điện thờ Thiên Vương chính là bức tượng Phật Di Lặc, ở hai bên điện thờ là tượng Tứ Đại Thiên Vương. Lâu năm không được tu sửa cộng với chiến loạn cuối đời nhà Minh nên đã bị thiêu hủy một nửa.

Đi qua điện thờ Thiên Vương là Đại Hùng Bảo Điện. Trong Đại Hùng Bảo Điện thờ Tam Thế Phật (1), cũng đã bị phá hủy một nửa. Tính Âm dẫn Vân Yên đến điện thờ Phật Vô Lượng Thọ ở phía bắc Đại Hùng Bảo Điện, điện thờ này vẫn còn khá nguyên vẹn, chỉ có điều trống rỗng và cũ kĩ. Trong điện thờ tượng Phật A Di Đà đang ngồi khoanh chân, bên trái và bên phải là tượng Quan Thế Âm Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát đang đứng. Tính Âm nói với Vân Yên, Phật Vô Lượng Thọ, Quan Âm Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát được gọi là Tây Phương Tam Thánh.

Hai bên điện thờ Phật Vô Lượng Thọ đều có một tấm bia, tấm phía nam được dựng vào năm Thành Hóa thời Minh, bên trên khắc “Ngự chế trùng tu Đại Giác Tự bia” (Bia chùa Đại Giác được trùng tu), tấm phía bắc được dựng vào thời Hoảng Trị Minh Hiếu Tông, bên trên khắc “Đại Minh sắc dụ”, ghi lại lịch sử chùa Đại Giác được trùng tu vào triều Minh năm Thành Hóa thứ bốn mươi để thờ phụng Chu Thái Hậu, còn được gọi là bia Đại Minh sắc dụ. Đáng tiếc thay, sau khi Trung Hoa phồn thịnh của triều

Minh qua đi, chiến loạn một lần nữa đã phá hủy phần lớn chùa Đại Giác, để lại sự nuối tiếc cho người đời sau.

Tính Âm giúp Vân Yên châm hương, Vân Yên quỳ lên bồ đoàn trước điện thờ, yên lặng chấp tay bái lạy, rồi mới cắm hương vào lư hương trước điện.

Vân Yên quỳ trên bồ đoàn, nghiêng đầu hờ hững nói với Tính Âm:

- Già Lãng, có thể để tôi một mình trong này một lát không?

Tính Âm lúc này cực kỳ thông minh, cậu gật đầu nhỏ giọng nói:

- Giờ này ở đây đều không có người, tôi đến tầng phòng phía bắc xem sư phụ có dặn dò gì hay không, thí chủ nếu có việc gì thì cứ đi theo con đường cũ gọi tôi.

Một mình Vân Yên quỳ trong điện thờ rộng lớn, trên đỉnh đầu là mấy pho tượng Phật lớn sơn vàng tôn kính, có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng của một triều Minh phồn thịnh, nàng lại nhớ đến Phật Hoan Hỉ trong Tứ Nghi Đường, hung ác uy nghiêm thương xót người trong thế gian.

Nơi này cũng giống như thế, ngay cả trái tim cũng an tĩnh trở lại. Hơn mười năm qua, có lẽ đây là buổi chiều đầu tiên hoàn toàn thuộc về nàng. Trong Phật điện yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, hương nhang vẩn vít quanh chóp mũi khiến nàng cảm thấy an lòng đến kỳ lạ.

Kiếp này nửa đời lưu lạc trong quá khứ, nửa đời ở nhà Thanh đến cho cùng là sống trong phồn hoa đô thị, hay cách xa chốn thế tục?

Vân Yên không biết mình đã quỳ bao lâu, dường như đã giác ngộ được gì đó, nhưng lại mơ mơ hồ hồ như đi trong sương mù. Nàng mở mắt nhìn khuôn mặt từ bi xinh đẹp của Quan Âm Bồ Tát, trầm mặc rất lâu.

Cho đến khi Tính Âm chạy vào điện thờ, đẩy cửa ra nói:

- Cổng chùa đóng rồi, tôi quên mất chuyện này. Nếu không thì chủ ở tạm trong sương phòng nhỏ phía bắc một đêm, hay là tôi tìm đường lén đưa thí chủ ra ngoài nhé?

Vân Yên sửng sờ hỏi:

- Đã đóng cổng rồi ư? Sao lại thế?

Tính Âm trả lời vào trọng điểm:

- Sương phòng cho khách rất thô sơ, nhưng cũng rất an toàn. Mặt trời xuống núi rồi, một mình thí chủ thân con gái dắt ngựa ra khỏi chùa rất nguy hiểm.

Vân Yên dờ dôi chân đã tê rần đứng dậy, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vậy chúng ta đi xem xem rồi quyết định sau, nếu có thể đi tôi sẽ cố gắng đi, nếu không đành làm phiền sư phụ vậy. Sư phụ thấy được không?

Tính Âm nói:

- Được.

Hai người cùng đi đến phía bắc, mặt trời không biết đã xuống núi tự lúc nào, không nhìn rõ khung cảnh như ban ngày. Sương phòng cho khách quả thật rất đơn sơ được dựng gần phòng dành cho hòa thượng, cũng có một đại nương đến trai tịnh ở một gian trong đó, cách vách là một gian phòng nhỏ còn trống, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Tính Âm và đại nương nói vài câu, nhìn hai người rất thân thiết. Vân Yên cũng chào hỏi đại nương, cảm thấy môi trường xung quanh khá an toàn.

Tính Âm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Thí chủ tỷ tỷ, chỗ tôi vẫn còn một cái chăn đơn mới chưa sử dụng, tôi mang đến cho thí chủ, mai đưa thí chủ ra ngoài được không?

Vân Yên nhìn sắc trời, trầm mặc một lúc, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu.

Tính Âm liền ra ngoài lấy đồ, Vân Yên vào phòng trái đệm, đại nương và Vân Yên nói với nhau câu được câu chăng, đại nương hỏi nàng nhìn cách ăn mặc không giống cô nương nhà nghèo, sao lại một mình lên núi trai tịnh, trong nhà không có người thân sao?

Người thân ư?

Vân Yên ngẩn người, một lúc lâu sau mới gật đầu, hờ hững nói:

- Tướng công cháu bận rộn công sự, nên không đi cùng được.

Đại nương hơi ngạc nhiên nói:

- Trách ta lớn tuổi hồ đồ, mắt kém tai ù, vừa rồi không nhìn ra tiểu cô nương đã có hôn phối.

Vân Yên cười cười, khi hai người đang nói chuyện, thì Tính Âm quay lại, trong tay cầm một chiếc chăn đơn vải thô màu xanh đơn giản nhưng vẫn còn mới. Vân Yên nhận lấy nói cảm ơn, đang định vào trái chăn, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Đại nương sợ hãi đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Trong sân đèn đuốc bùng sáng rực như ban ngày, nhìn vô cùng đáng sợ.

Trong tay Vân Yên cầm chăn đơn, nghe thấy tiếng bước chân và tiếng giũ ống tay áo chính tề ngoài cửa, bờ môi tái nhợt. Một tiếng “rầm” vang lên cửa bị đẩy ra.

Người ấy vóc dáng cao lớn, mặc bộ thường phục màu xanh thẫm từ tốn bước vào mảnh sân nhỏ, khuôn mặt không giận mà uy lạnh lẽo giống như tảng băng, ánh mắt vừa chạm tới tiểu hòa thượng trẻ tuổi tuần tú đứng cách Vân Yên không xa liền trở nên sắc bén như một con dao, trong đôi mắt như hồ băng chứa đựng cơn cuồng nộ quen thuộc.

- Ta không biết bây giờ tăng nhân chùa Đại Giác các người lại dám bước vào phòng của nữ thí chủ cơ đấy.

Môi mỏng chàng khẽ mở ra, nhẹ nhàng và trầm thấp thốt ra câu đấy.

Giác Tâm sư phụ đứng bên cạnh sắc mặt trắng không còn một giọt máu, nhìn Tịch Âm mà không thể bác lại, chỉ đành nói:

- Thật có lỗi... thật có lỗi...

Tịch Âm nhìn người đến, cũng sững sốt đứng nguyên tại chỗ.

- Lôi xuống, ta muốn xem xem, tăng nhân ở đây và tăng nhân ở chỗ khác có gì khác nhau.

Giọng chàng trầm thấp và khàn khàn mang theo cả sự ngang ngược, như một con thú khát máu khiến người khác không rét mà run.

Khi chàng nói những lời này, đôi mắt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào Vân Yên, một giây cũng không rời.

Nỗi sợ hãi quen thuộc một lần nữa bùng nổ trong đáy lòng Vân Yên, toàn bộ đều chiếm cứ lấy cơ thể nàng, cảnh tượng quen thuộc của đêm ấy bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng, chàng cầm kiếm tới, trên người Tiểu Thích Tử đầm đìa máu. Nàng không dám tưởng tượng nữa!

Khi thị vệ đến kéo Thích Âm xuống, Vân Yên bỗng nhiên giống như bị kim châm đứng dậy xông lên ngăn cản, nhưng bóng hình chàng nhanh

như chớp mạnh mẽ ôm ngang lấy eo nàng rồi vác vào trong.

Vân Yên không thể tin được hoảng sợ kêu lên, vừa cố gắng ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng Tính Âm bị thị vệ kéo đi, vừa liều mạng đâm mạnh vào bả vai cứng như bàn thạch của chàng, gào khóc:

- Cậu ta chỉ là một tiểu hòa thượng! Cậu ta không phải là đàn ông, chỉ là một tiểu hòa thượng giống Hoảng Huy mà thôi! Anh điên rồi sao! Rốt cuộc anh muốn làm gì!

(1) Tam Thế Phật: là Phật ba thời quá khứ, hiện tại và tương lai. Phật quá khứ là Phật Ca Diếp, Phật hiện tại là Phật Thích Ca Mâu Ni, Phật tương lai là Phật Di Lặc.

*Nói một chút về xưng hô: Về xưng hô của Vân Yên với mọi người, mình vẫn để theo hiện đại, vì dù sao Vân Yên cũng là người từ hiện đại đến, chính bản thân Vân Yên còn không quên được điều đó, hơn nữa trong tiếng Trung cũng chỉ có “wo” với “ni”, mình thích dịch thế nào thì dịch thế ấy thôi

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 135: Trời Đất Quay Cuồng

Khi Dận Chân vác Vân Yên gào khóc giãy dựa vào phòng, trong căn phòng thô sơ đã không còn ai. Trong tích tắc môi chàng ập xuống căn lên môi nàng, mang theo cả ghen tuông và tức giận khiến người khác sợ hãi.

- Y đáng chết, tất cả đàn ông có ý định tiếp cận nàng đều đáng chết.

Chàng vừa khóa chặt Vân Yên trong lòng mình, vừa chiếm đoạt môi lưỡi nàng, ngữ khí phẫn nộ, giọng nói cực kì trầm thấp như con mãnh thú và dòng nước lũ.

- Ngài điên rồi... cậu ấy không phải là... đàn ông... mà là hòa thượng! Xin ngài...

Trong lồng ngực Dận Chân, Vân Yên gần như ngạt thở, cũng đánh không lại chàng, vừa khóc vừa cầu xin, nhưng chàng không hề mảy may, trong bóng tối nàng mở to mắt nhìn nét mặt Dận Chân.

- Không phải đàn ông? Nói đúng lắm... nên biến y giống tên hầu đó nhỉ.

Dận Chân đã không còn lý trí, cơn ghen tuông đã hoàn toàn thế chỗ cho tỉnh táo, không hiểu sao chàng lại bật ra một câu không giống với thường ngày.

Vân Yên nghe câu nói ý tại ngôn ngoại đầy lạnh lùng mà chàng thốt ra, cảm giác còn đáng sợ hơn nhiều năm trước đây bủa vây lấy nàng, lời

muốn hỏi bị đầu lưỡi chàng nuốt trọn. Nàng cuối cùng cũng đẩy được Dận Chân ra, nhưng đổi lại là sự chiếm đoạt còn đáng sợ hơn.

Dận Chân hừ một tiếng, trong khoang miệng hai người đã tràn ngập vị máu. Khi chàng rời ra, lập tức vác Vân Yên lên vai một lần nữa, nhanh như chớp kéo cửa bước ra ngoài.

Hơn nửa ngày Vân Yên chưa ăn gì, bị chàng chặn rồi vác hết lần này đến lần khác, đầu óc choáng váng như dờn sông lấp bể, đau đớn gục trên vai chàng khóc không ngừng, mái tóc dài xõa tung, giày thêu trên chân chỉ còn lại một chiếc.

- Ngài đã làm gì với Tiểu Thích rồi? Không phải lúc trước ngài đã đồng ý với tôi không giết chỉ đuổi cậu ta khỏi phủ thôi sao.

Dận Chân không trả lời lại nàng, vác nàng sai từng bước lớn ra khỏi mảnh sân nhỏ, trên người toát ra sự lạnh lẽo và tức giận chớ đến gần. Các binh lính và đèn đuốc xung quanh đều đứng im như tượng, sự sợ hãi trong bóng tối và đôi mắt sắc bén như dao đều đan xen với nhau, trong bầu không khí chỉ còn lại tiếng bó đuốc cháy lộp bộp, giống như cháy đến rìa trái tim nàng.

Một cú xoay chuyển khiến Vân Yên choáng váng, còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì đã ra đến ngoài sân, trong nháy mắt được bế bổng lên đặt trên lưng Dạ Sư. Dận Chân xoay người lên ngựa, một tay ôm chặt Vân Yên vào lòng, tay kia cầm dây cương thúc mạnh vào bụng ngựa.

Vân Yên không ngừng giãy dụa trong lòng ngực Dận Chân, níu lấy bả vai chàng nhìn về phía sau, cố gắng nhìn cho được bóng dáng của Tính Âm, nhưng đèn đuốc và binh lính dày đặc, càng làm tôn thêm sự hoang tàn hiu quạnh của ngôi chùa bị tàn phá, nàng cảm thấy thật gai mắt. Tiểu hòa thượng trẻ tuổi lanh lợi ấy giống bị màn đêm nuốt chửng, không thấy tăm hơi.

Gió đêm lướt qua tai khi Dạ Sư đang chạy, trong bóng đêm bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm thương cao vút xé tan bầu trời, thê lương đến hãi hùng.

Vân Yên lơ mờ đoán ra được việc gì, cả người đều run lên, dự cảm xấu trào dâng trong cổ họng. Là tiếng của Già Lãng, là của Già Lãng phải không?

Nàng dùng sức lực cuối cùng yếu ớt níu lấy vạt áo Dận Chân, thì thào hỏi:

- Ngài thật sự đã giết... còn Tiểu Thích thì sao...

Đôi mắt đen như mực của Dận Chân chất đầy lửa giận cháy hừng hực, chàng ôm chặt Vân Yên chạy trong vùng rừng núi tối tăm, ưu nhã lắc đầu, rồi cúi đầu xuống thì thầm, giọng nói bay trong gió đêm.

- Ta chỉ giúp y cắt đứt duyên trần mà thôi.

Tức thì nàng hiểu bốn chữ “Cắt đứt duyên trần” chàng nói có nghĩa là gì, những con chữ còn đáng sợ hơn cả cái chết, giống như một nhát dao cắt đứt tất cả dây thần kinh, trước mắt nàng là một màu đen, nàng cứ thế mà rơi vào bóng đen vô tận.

* * * * *

Khi Vân Yên tỉnh lại, cũng là lúc được bế xuống ngựa. Trên cả quãng đường, trong hốt hoảng nàng cảm thấy vừa hoang mang lại vừa quen thuộc, hình như đã về đến biệt trang suối nước nóng rồi.

Nàng không dám nhìn khung cảnh trước mắt, vô cùng thê thảm giống như cơn bão quét qua, đến cả cây cối trong sân cũng bị chặt gãy, hoa văn chạm trổ của tay vịn trong hành lang gấp khúc (1) bị phá nát, trên mặt đất rải rác chậu hoa, chén trà... bị ném vỡ.

Trên đường đều có các nô tài đang quét dọn, họ ngẩng đầu thấy Dân Chân bước vào, ngay lập tức quỳ xuống đất run rẩy như hiệu ứng domino, ngay cả tiếng thỉnh an cũng không dám thốt ra. Trong ánh sáng lập lòe, một tiểu nha hoàn xuất hiện với vết roi rướm máu gai người đằng sau gáy.

Vân Yên không nói ra lời, nhắm mắt để mặc chàng bế vào, nhưng không ngăn được dòng nước mắt rơi xuống.

Quanh quanh co co vào đến cửa, cuối cùng nàng được đặt lên một chiếc giường mềm mại, mơ màng cảm thấy có một bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng vuốt ve hàng mi, vết nước mắt nơi khóe mắt và những sợi tóc trên má nàng, động tác dịu dàng như nàng là một món đồ trân quý dễ vỡ.

Tiếng gõ cửa khê khàng vang lên, là Tiểu Thuận Tử đến. Bàn tay chàng hơi xoa lên bờ môi nàng rồi rời khỏi, dặn dò những người xung quanh một số điều, sau đó ra khỏi phòng.

Vân Yên chậm rãi mở mắt ra, mất một lúc lâu mới dần dần nhìn rõ khung giường hình cửa tròn chạm hoa bằng gỗ tử đàn quen thuộc, đôi mắt ráo hoảnh dường như không còn chút giọt nước nào, trái tim trống rỗng như một mảnh đất hoang vu.

Bên ngoài tấm màn mỏng thấp thoáng bóng dáng một vài thị nữ, họ đứng nơm nớp lo sợ không dám bước đến, ngay cả tiếng hít thở gần như cũng không nghe thấy.

Vân Yên cố gắng ngồi dậy, mấy thị nữ bên ngoài màn như chim sợ cành cong vội vàng vén màn vào khuyên ngăn:

- Phu nhân... phu nhân...

Sắc mặt Vân Yên tái nhợt nhưng thờ ơ, ngồi dậy nhìn bọn họ, vẫn là những khuôn mặt quen thuộc hầu hạ nàng ban ngày, nhưng không thấy nha hoàn có đôi mắt to khuôn mặt dài trên Tự Nhi ấy.

- Các cô lui xuống đi.

Mấy thị nữ đều hoảng sợ quỳ xuống:

- Tứ gia dặn dò chúng nô tỳ... phải cẩn thận hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi...

Vân Yên khép mắt cau mày, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Các cô đều ra ngoài chờ đi, tôi muốn ngủ một lát.

Mấy thị nữ đành phải nói vâng, lùi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vân Yên nhắm mắt vào một lúc, nhìn thấy chiếc răng hổ trắng men mạ bạc chàng vừa giúp nàng đeo lại nằm trên ngực mình, dòng chữ Mãn vẫn lẳng lặng khắc trên ấy: Dận Chân Vân Yên bất ly bất khí (Dận Chân Vân Yên không rời xa không buông bỏ), nước mắt lại chảy xuống trong vô thức, nàng mặc chân trần chậm rãi bước xuống giường.

Trên mặt đất vẫn còn mảnh vụn của nước trà và đồ dùng bị vỡ, tuy đã được thu dọn sạch sẽ, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra khung cảnh tan hoang lúc ấy.

Trong đầu nàng bỗng nhiên nhói lên khi nhớ tới mấy chữ đáng sợ “cắt đứt duyên trần”, cả người đều run lên cầm cập. Nàng phải vịn bệ cửa sổ mới kiềm chế được cơn choáng váng ập đến.

Bên ngoài song cửa sổ truyền đến tiếng ồn đầy rất nhỏ của các thị nữ, nàng nghe không rõ lắm...

Một nha hoàn đề thấp giọng chán nản nói vừa nãy mới quỳ xong, không nên ra ngoài hầu hạ, ngộ nhờ Tứ gia trở về nhìn thấy lại trách phạt. Một nha hoàn khác hình như vội vã bịt miệng nàng ta lại, nhỏ giọng nói lờ

xui đến tai phu nhân cô cũng khỏi sống nữa, có phải muốn bốc hơi khỏi thế gian như Tự Nhi không...

Một đám nha hoàn ngay lập tức sợ tới mức im bật lại, không ai dám ho he gì nữa.

Vân Yên cảm thấy đầu mình như muốn nứt ra, nàng không hiểu nổi rốt cuộc thế giới này như thế nào, ngay cả một buổi chiều tự do một mình cũng trở thành một thứ xa xỉ. Nơi đây tràn ngập vị tanh của máu, suối nước nóng chốn này cũng không rửa sạch sự đen tối và hỗn loạn, không chốn nào để chạy. Càng chạy, mùi máu tanh càng nồng, rải lên con đường nàng đi.

Không biết mất bao lâu nàng mới tỉnh táo trở lại, đi đến mở cửa. Mấy thị nữ đứng ngoài phòng giặt mình cùng ngẩng đầu lên, sắc mặt xanh mét kêu “phu nhân”.

- Gọi Tứ gia các cô đến đây.

Nha hoàn đứng đầu hoảng hốt, lập tức vâng một tiếng rồi ra ngoài.

Không đến một lúc Dận Chân đã bước vào cửa, thấy Vân Yên chân trần đứng trong phòng thần thờ, chàng nhíu mày đến bế ngang nàng lên.

- Sao đã dậy rồi? Có chỗ nào khó chịu sao? Có đói không?

Vân Yên cứng ngắc nằm trong lòng chàng, nhắm mắt, chỉ thốt ra mấy chữ bằng giọng khàn khàn:

- Tôi muốn về nhà.

Dận Chân khựng lại, nói:

- Được.

* * * * *

Vân Yên được Dận Chân dùng áo choàng bọc kín lại, được chàng bế lên ngựa, cả quãng đường đều được ôm trong lòng. Gió đêm gào thét qua tai, phía sau là thị vệ cầm đèn đuốc sáng trưng. Vân Yên nhắm mắt co cụm người lại trong lòng chàng, nhưng sao vẫn cảm thấy lạnh buốt.

Hai người nhanh chóng xuống ngựa, sau đó lên xe ngựa. Dận Chân ôm chặt lấy nàng, trong bóng đêm mờ mờ với tiếng bánh xe đều đặn, chàng nhìn Vân Yên chăm chú, ngay cả ánh mắt một phút cũng không rời. Vân Yên càng run rẩy cuộn tròn người lại, chàng càng ôm chặt nàng hơn.

Dận Chân vuốt nhẹ mắt cá chân gầy gò lạnh buốt của người ấy, cởi vớ dưới chân nàng ra, bọc đôi chân xinh xắn vào trong ống tay áo hình móng ngựa, để nó dán lên lòng bàn tay và làn da nóng rực của chàng.

Vân Yên vẫn luôn nhắm mắt, nhưng đôi chân run lên muốn giãy ra, bị bàn tay lớn của chàng nắm chặt lại, thậm chí còn kéo sâu vào ống tay áo mình hơn.

Nước mắt trào ra, im lặng không ai hay biết, trời đất quay cuồng.

Khi về đến Tứ Nghi Đường, hai người vào từ cửa sau, không có kinh động cũng không có bàn tán, giẫm lên ánh trăng bước vào sân, thị vệ đứng gác hai bên cổng chính tề hành lễ.

Dận Chân đi thẳng vào cửa, ôm Vân Yên vào phòng trong đặt nàng lên chiếc giường lớn, hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền cả người vẫn cứng ngắc, sợ hãi giống như một con thú bị thương đang run rẩy. Một lúc sau chàng đắp chăn lên cho Vân Yên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hỏi nàng có khát không, nhưng không có tiếng đáp lại.

Dận Chân gọi Tiểu Thuận Tử bưng trà vào, Tiểu Thuận Tử đặt tách trà xuống, khẽ thấp giọng thì thầm bên tai chàng một câu.

Dận Chân nghe xong im lặng một lúc, rồi đưa tay kéo chăn dưới cằm nàng lên, sau đó từ tốn đứng dậy ra ngoài.

Vân Yên không biết đã xảy ra chuyện gì, chàng đang đi đâu, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng “cách” ở ngoài phòng, lúc này nàng mới hoàn toàn rơi vào bóng đêm.

Trong mơ nàng không ngừng chạy không ngừng trốn, cho dù là lên trời hay xuống đất, nhưng tiếng vó ngựa vẫn dai dẳng bám theo. Kết cục cuối cùng của tất cả những nơi và người đồng ý chứa chấp nàng đều vô cùng thê lương.

Bỗng nhiên nàng giật mình tỉnh lại, nhận ra đã nửa đêm, bóng của lá cây và ánh trăng bên ngoài cửa sổ in xuống vẫn lặng lẽ nằm ở đó, trên chiếc giường lớn chỉ còn lại mình nàng, sau lưng đầm mồ hôi lạnh, hoang mang không biết mình còn trong mơ hay không. Vân Yên dùng hết sức bình sinh mò mẫm trong bóng đêm bò dậy từ trên giường, khi chân chạm đất còn lão đảo suýt ngã nhào, dựa vào trí nhớ tìm kiếm phía sau bức tường đã phủ bụi từ lâu, nàng kéo bức họa lên để mở cánh cửa gian phòng nhỏ, sau khi đi vào thì cài then lại thật chặt.

Trong bóng đêm nàng tìm đến chiếc giường nhỏ quen thuộc, co tròn người trong chiếc chăn mới cảm thấy an toàn, cứ thế mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết là canh mấy, tiếng gõ cửa sốt ruột dồn dập kéo mạnh Vân Yên ra khỏi giấc mơ, nàng giật mình tưởng chừng ba hồn bảy vía đều lìa khỏi xác.

- Vân Yên, mở cửa!

Giọng chàng trầm thấp khàn khàn từ sau cánh cửa vọng vào, trong nửa đêm nghe vô cùng kiềm nén nhưng điên cuồng.

(1) Hành lang gấp khúc: Từ gốc là 抄手游廊 – hành lang sao thủ, là một loại hành lang trong kiến trúc hành lang truyền thống Trung Quốc, có lan can vây quanh, giống như một người đang khoanh tay nên có nên là “sao thủ (khoanh tay)”. Nội trạch trong Tứ hợp viện thường dùng hành lang này nối liền sương phòng, chính phòng với nhau ở hai bên cửa thùi hoa, phần lớn hành lang có mái che, giữa các cột có lan can ngồi chờ để mọi người có thể nghỉ ngơi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 136: Ta Là Chồng Nàng

Vân Yên giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng gọi trầm trầm và tiếng gõ cửa bên ngoài, nàng gần như tức thì cầm chặt tấm chăn trên người, ngay cả khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch, chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ mỏng manh đang yếu ớt chống đỡ, tiếng gõ cửa trong đêm khuya yên tĩnh vang vọng đến lạ thường, càng nghe nàng càng co tròn người lại trong tấm chăn, dây thần kinh đã bị kéo căng đến cực hạn, cảm thấy cả người đều đang run lên cầm cập.

- Vân Yên, nàng có rằng một cánh cửa có thể ngăn cản được ta sao?

Giọng nói của Dận Chân bên ngoài cánh cửa rõ ràng đã không còn kiềm chế.

Không có tiếng nói nào nữa, chỉ rầm một tiếng!

Cánh cửa yếu ớt bị giày chà đạp mạnh ra... giống như dây thần kinh trong đầu Vân Yên, toàn bộ đều sụp đổ.

Gian phòng nhỏ Dận Chân chưa từng bước vào trong đêm nay ngênh đón chàng, chiếc giường nhỏ Dận Chân chưa từng ngồi lên giờ phút này không thể ngăn cản được bước chàng tấn công.

Trong bóng tối, Vân Yên chỉ có thể co người lùi vào góc tường phía sau, thân hình cao lớn của Dận Chân trong nháy mắt phá tung cửa ập lên chiếc giường nhỏ, nàng giống như một sinh vật phù du không lối thoát rơi vào tay chàng, tấm chăn bị nàng nắm chặt không buông.

- Sao không nằm trên giường chúng ta?

Một câu hỏi không cần thiết phải trả lời, cũng không biết trả lời thế nào.

Môi Dận Chân cướp đoạt môi Vân Yên mà không cho phép nàng chống cự, mặc kệ nàng phản kháng ra sao, nụ hôn vẫn mang tính chiếm hữu không hề nhân nhượng.

Tất cả sự việc xảy ra trong một ngày cùng toàn bộ giấc mơ đêm nay đan xen vào với nhau. Vân Yên hoảng sợ nhưng chỉ có thể nhìn cơ thể cao lớn và đôi mắt đen ấy bùng cháy trong đêm tối, xương cốt cứng như sắt thép đang ùn ùn tấn công, trong khoang miệng hoàn toàn là mùi hương của chàng, dùng toàn bộ sức lực ít ỏi của cơ thể cũng không thể trốn thoát nổi dù chỉ một ly.

Nụ hôn như muốn ngấu nghiến, nuốt chửng tất cả. Vân Yên vừa khóc vừa đánh trả, vùng vẫy muốn thoát khỏi chàng, nhưng môi vẫn bị chàng lấp kín không buông. Trong bóng đêm chỉ còn lại tiếng nỉ non của môi lưỡi và bóng người dưới ánh trăng mờ ảo.

Vân Yên khóc càng lúc càng dữ dội hơn, cánh tay đẩy chàng đã mỏi rã rời, cũng không thể ngăn cản được chàng. Môi Dận Chân cắn lên cổ nàng, tấm chăn đã bị kéo xuống tận eo, bàn tay lớn nắm chặt lấy bờ eo mảnh khảnh ấy, như muốn bẻ nàng làm đôi.

- Thiên hạ rộng lớn, nhưng nàng chỉ có thể nằm trong lòng ta. Vân Yên, nàng là của ta, vĩnh viễn là của ta.

Giọng trầm khàn của chàng trong bóng đêm giống như xiềng xích nặng nề quấn chặt từng tấc da tấc thịt của Vân Yên. Cúc áo chưa kịp cởi ra, cùng với tiếng thở kinh hãi của nàng, vạt áo bỗng bị chàng xé toang để lộ bờ vai mảnh khảnh duyên dáng.

Dưới người chàng trong tấm chăn, Vân Yên khóc thút thít trong từng cơn run rẩy, áo quần xốc xếch, làn da mịn màng lộ ra, từng tắc da in đầy dấu hôn, ngay cả chiếc yếm cũng hoàn toàn bị kéo xuống.

Bàn tay nóng rẫy luồn vào vạt áo ở bờ eo, chỉ trong chớp mắt đã phủ lên toàn bộ bầu ngực mềm mại, nụ hôn trượt xuống cắn lên đỉnh hoa yêu kiều bên trái, điên cuồng mút. Bàn tay phải dùng lực cầm nụ hoa còn lại, năm ngón tay như đã để lại một dấu vết rất sâu.

Trong cổ họng Vân Yên bật ra những tiếng ngâm du dương, muốn đẩy đầu chàng ra, nhưng không thể đẩy nổi, tiếng nước nở càng ngày càng dày đặc, nước mắt nóng hổi tí tách rơi xuống.

Lúc này Dận Chân giống như đứa bé ngang bướng ngậm chặt bầu ngực của mẹ, làm ngơ như không nghe thấy tiếng khóc phản kháng của Vân Yên, thậm chí còn nâng hàng mi dài dài lên, dùng đôi mắt đen tuyền sâu không thấy đáy ngăm khuôn mặt khóc đến mờ mịt của nàng, nhưng bàn tay vẫn vờ bầu ngực lại càng mạnh mẽ hơn, trong bóng tối xoa nắn làn da mịn màng như tơ, hôn cắn từ bên trái sang bên phải, gần như nuốt trọn nàng vào bụng.

Nỗi sợ và đêm tối, yêu và đau đan xen, nước mắt vô tận và cơn run rẩy chiếm cứ toàn bộ trái tim lẫn thể xác Vân Yên.

Khi chàng xé chiếc quần lót bên dưới ra, Vân Yên cuối cùng cũng thốt ra một tiếng bi thương tuyệt vọng:

- Không... Đừng!

Bàn tay to lớn của Dận Chân đỡ lấy hông nàng, nghiêng rằng nói bên tai nàng:

- Ta là chồng nàng.

Cơ thể cứng ngắc ấy như bỗng nhiên mất đi tất cả, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại, chỉ còn nước mắt vẫn tuôn rơi.

Thân thể nhỏ bé cuộn tròn lại khước từ mọi sự đụng chạm, tương phản với sự hung dữ kỳ lạ của chàng, thử mấy lần nhưng hoàn toàn không vào được, trừ khi chàng ép buộc kéo ra.

Vân Yên đau đến mức không thể chịu đựng thêm nữa, cuối cùng dùng toàn bộ sức lực nhỏ bé của mình khàn khàn thốt ra một câu không hoàn chỉnh:

- Ngài còn có

Còn chưa nói xong, nàng giống như đứa bé mất đi ý thức yên tĩnh trở lại, mặc chàng muốn làm gì thì làm, tay chân cũng mềm oặt vô lực, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Cả người Dận Chân tức thì cứng ngắc, vội vã đưa tay lên sờ trán nàng, nóng đến bỏng tay, đi xuống ấn lên kinh mạch, nàng đã ngất lịm đi, đến cả hơi thở cũng mỏng manh như có như không, giống như bị một chậu nước đá tạt thẳng vào mặt, Dận Chân hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Chàng nhanh chóng thắp đèn lên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mắt nhắm nghiền nằm trên chiếc giường nhỏ, trên tấm đệm vẫn còn vương vết nước mắt.

Trái tim như vỡ vụn thành từng mảnh.

Ngay lập tức Dận Chân nhẹ nhàng bế nàng lên đến chiếc giường lớn, đôi mắt đỏ quạch, lòng như lửa đốt kêu Tiểu Thuần Tử đi mời thái y giỏi nhất đến. Cho đến lúc trời sáng, tất cả đều trở thành một mớ hỗn loạn.

Lần này bệnh đến như núi đổ, trong Tứ Nghi Đường giống như trời đất sập sập, chỉ có sắc mặt của hộ vệ nghiêm nghị đứng canh gác bên ngoài

vẫn bình tĩnh.

Rất nhiều danh y đã được mời tới, Vân Yên vẫn nằm trên giường không nói chẳng rằng, hôn mê mấy ngày mấy đêm, đến thuốc cũng không bòn vào được, luôn chảy ra từ khóe môi, hoàn toàn không có nghị lực sống, sức sống còn mỏng manh hơn cả làn nang hôn mê do gặp phải thích khách năm ấy.

Mấy ngày này Dận Chân trừ công vụ, chàng luôn túc trực bên Vân Yên không rời, dùng miệng mớm canh mớm thuốc cho nàng, nhưng nàng lại sặc ra, hiệu quả rất nhỏ. Vậy mà Dận Chân vẫn cố chấp, sặc ra chàng lại mớm vào, cứ lần này đến lần khác, quần áo bẩn thì giúp nàng thay, đêm đêm nhẹ nhàng thủ thi bên tai, ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Cả ngày nhà bếp nhỏ trong Tứ Nghi Đường không biết đã sắc thuốc bao nhiêu lần, không nhờ người khác, do Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử tự tay thay nhau sắc, đích thân Dận Chân tới kiểm tra, cùng một loại thuốc nhưng phải sắc tới bảy tám bát Vân Yên mới uống xuống được một chút, cơn sốt mới dần dần lùi đi. Nếu như là gia đình bình thường khác, có lẽ nàng đã không qua khỏi rồi.

Cuối cùng Vân Yên cũng tỉnh lại trong cơn mê, nhưng chỉ trầm lặng nằm trên giường không nói gì. Dận Chân cũng không ép buộc, vẫn cẩn thận chăm sóc nàng.

Khi màn đêm buông xuống, Vân Yên co người nằm trong góc sâu nhất, giữ khoảng cách càng xa càng tốt với Dận Chân. Khi Dận Chân cởi áo lên giường, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Im lặng một lát, chàng cuối cùng cũng trở người nhẹ nhàng ôm nàng ở trong chăn từ đằng sau, khiến nàng hoảng sợ yếu ớt giãy dụa. Nhưng chàng vẫn cứ ôm, dù thế nào cũng không buông tay.

- Nàng muốn đánh ta thế nào cũng được, chỉ cần để ta ôm nàng thôi.

Dận Chân nói như vậy, hôn lên tóc nàng, không hề có động tác nào khác.

Sau mấy lần thử phản kháng, cuối cùng Vân Yên nghiêng đầu trên gối nhắm mắt để mặc chàng ôm, sức lực cuối cùng trên người cũng không còn, đến nửa đêm nàng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sức khỏe Vân Yên ngày một tốt lên, có thể xuống giường vận động nhẹ, chỉ có điều nàng vẫn không nói chuyện, nếu nói trước đây nàng hồ hững, thì bây giờ chính là lạnh nhạt, đến cả Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử thấy nàng như vậy cũng không dám thử mạnh. Đừng nói là bọn họ, nếu Vân Yên muốn trăng Dận Chân cũng bắc thang lên trời hái, nhưng đáng tiếc nàng không cần. Mấy ngày nay trừ công vụ, chàng luôn đều đặn tới chăm sóc, ban đêm chỉ ôm lấy nàng ngủ.

Vân Yên không còn chờ cửa chàng, chàng cũng không còn về đêm. Mỗi lần đi ra đi vào, Tiểu Thuận Tử đều rất tự nhiên gọi Vân Yên là phu nhân, thông báo Tứ gia đi đâu, hoặc vừa mới từ đâu về. Vân Yên không để ý, nhưng y vẫn báo cáo lại theo thói quen.

Ban ngày, Vân Yên thích một mình ngồi dưới dàn hoa tử đằng trong sân sưởi nắng, không biết đang nghĩ gì, cũng không thích bị người khác làm phiền. Dận Chân cũng chỉ ngồi trong thư phòng, xuyên qua song cửa sổ chạm hoa nhìn bóng dáng nàng phía xa xa. Thành thạo, nàng đọc sách rồi ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại nhận ra trên người mình đắp một tấm thảm mỏng hoặc được bế lên giường tự lúc nào.

Thời tiết nóng nực của năm nay đến rất nhanh, không đến mấy ngày đã nghe thấy hơi thở của mùa hè.

Giữa tháng tư, Khang Hi đưa Thái Tử Dận Nhưng, Tam A Ca Thành Thân Vương Dận Chỉ, Thất A Ca Thuần Quận Vương Dận Hựu, Bát Bối

Lặc Dận Tử, Thập A Ca Đôn Quận Vương Dận Nga, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Tứ Bối Tử Dận Trinh khởi hành đi tuần du biên ải.

Trừ Hoàng trưởng tử Dận Thì bị giam cầm, Dận Chân chính là Hoàng tử lớn tuổi nhất ở lại kinh thành, đương nhiên đảm nhận công việc giám quốc, hơn nữa địa vị phủ Ung Thân Vương trong triều không hề nhỏ. Có điều cách Dận Chân làm việc vô cùng khiêm tốn, cung kính với Khang Hi và trong ngoài triều đình. Trong Tứ Nghi Đường, không có quần thần tới, nhưng thi thoảng lại thấy tăng lữ, tổ chức một vài buổi giảng đạo tham thiền. Còn mấy buổi tọa đàm chính trị âm thầm chàng cũng rất chăm chỉ tham gia.

Sau khi Dận Tường đi, Vân Yên hỏi Tiểu Thuận Tử thì mới biết, tiểu a ca mới sinh năm ngoái trong phủ Thập Tam mấy ngày nay đổ bệnh, chính là cái ngày trong biệt trang suối nước nóng, Dận Tường không kịp nói rõ đã phải trở về gấp.

Dù là thức ăn hay quần áo, trong Tứ Nghi Đường luôn thay đổi các kiểu, thậm chí cả bồn tắm cũng được thêm sửa tươi theo một phương pháp bí mật, nhưng Vân Yên vẫn không tỏ rõ có thích hay không. Chàng dè dặt muốn đưa nàng ra ngoài cho khuây khỏa, nàng chỉ quay đầu đi không nói gì.

Trong Tứ Nghi Đường, những người hầu hạ đều là tâm phúc, ai cũng biết phu nhân vui còn có ý nghĩa quan trọng hơn cả Tứ gia vui. Lời phu nhân nói phân lượng không hề thua kém gì Tứ gia, thậm chí họ còn không dám sơ suất.

Dận Chân ngoại trừ bận công vụ, tất cả tâm tư chàng đều đặt trong nhà, nghĩ cách để Vân Yên vui vẻ, nghĩ cách để Vân Yên cười, nghĩ cách để Vân Yên nói chuyện với mình nhiều hơn. Chỉ cần ai nói một câu thú vị khiến nàng cười, người ấy có công lao to lớn, nhìn nàng cười tâm trạng Dận Chân cũng thoải mái hơn mấy ngày.

Những ngày này, dù sống thanh tâm quả dục, mỗi đêm chỉ ôm nàng trong lòng, nhưng cũng đủ để chàng hạnh phúc.

Một ngày, Tứ Nghi Đường đón một vị khách tới. Người này vô tình chào hỏi nàng, khiến tim nàng run lên.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 137: Ngàn Sợi Dây Tình

Trên người Tính Âm vẫn mặc chiếc áo cà sa không nhiễm bụi trần, đôi mắt phẳng lặng như hồ nước mùa thu, yên tĩnh ngồi trong sảnh ngoài Tứ Nghi Đường.

Vân Yên vừa mới bước vào sảnh, đúng lúc cậu ngược mắt lên chậm rãi hành lễ. Nàng đưa mắt tới nhìn, hoàn toàn thẳng thắn không hề kiêng nể.

Cậu ấy thay đổi ở chỗ nào? Không hề. Vẫn trẻ tuổi như thế, vẫn tuấn tú như thế. Nhưng chỉ mấy tháng không gặp, duyên trần đã cắt rồi, Phật tuệ trời sinh trong mắt cậu trong nháy mắt lại trưởng thành hơn, tỏa ánh sáng rõ ràng không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Tim Vân Yên chợt thắt lại, không rõ là đau hay áy náy. Dầu rằng cậu là một hòa thượng không nhiễm khói bụi trần gian, nhưng không có nghĩa cậu có đau hay không.

- Phu nhân, biệt lai vô dạng. (1)

Tính Âm đứng thẳng dậy, chắp hai tay và mỉm cười, sau thốt ra một câu như thế.

Vân Yên hồi hồn lại, bước tới. Tất cả những lời áy náy vừa đến bên miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cậu, đều hóa thành hư không, cuối cùng chỉ bật ra được một câu:

- Già Lão sư phụ, biệt lai vô dạng.

Khuôn mặt tuần tú của Tính Âm từ từ giãn ra, đôi mắt bình thản, cậu hơi gật đầu, dường như tình cảm muốn bày tỏ đã nằm trong lời nói.

Tâm trạng Vân Yên bình tĩnh lại đến lạ kỳ, có những thứ không cần thiết phải nói thành lời.

Tiểu Thuận Tử vào dâng trà, thấy Vân Yên, liền cung kính cười nói:

- Phu nhân, hôm nay Tứ gia mời Tính Âm sư phụ đến tham thiền, hiện giờ Tính Âm sư phụ đang ở trong chùa Bách Lâm cách Vương phủ chúng ta không xa, sau này có thể thường xuyên tới đây.

Vân Yên nghe xong hơi ngẩn người, chỉ gật đầu đứng dậy, nói:

- Tôi về phòng đây, anh tiếp đãi sư phụ nhé, mang thêm chút điểm tâm nữa, đừng chỉ uống trà không.

Tính Âm an tĩnh chấp tay, hơi gật đầu đáp:

- Phu nhân đi thông thả.

Tiểu Thuận Tử vui vẻ đáp vâng bằng giọng nói du dương, đúng lúc Cao Vô Dung đi ra từ thư phòng nhỏ của Dận Chân, rồi dẫn Tính Âm vào.

Sau đó, quả thật Tính Âm tới Tứ Nghi Đường nhiều hơn. Cậu ở chùa Bách Lâm phát triển khá tốt, vừa có tư chất nhà Phật mặt mũi lại sáng sủa, hơn nữa còn sự cất nhắc của Ung Thân Vương, nên không bao lâu sau bắt đầu có tiếng tăm, nhưng Vân Yên dần không tìm thấy bóng dáng của tiểu hòa thượng trong ngôi chùa nhỏ đồ nát ấy trong Tính Âm. Chỉ khi thỉnh thoảng nhìn vào đôi mắt cậu, ánh mắt ấy như chưa từng thay đổi.

Vân Yên rất ít khi đến làm phiền Dận Chân và Tính Âm, có một hai lần thì đến ngồi một lát, nói vài câu, nhưng mỗi lần gặp mặt đều cảm thấy vô cùng quý báu.

Đầu hạ năm nay không hiểu sao nóng đến khác thường, ve kêu râm ran sầu bi. Cao Vô Dung đưa các gia nô trong “Niêm Can Xứ” (2) do Dận Chân mới thành lập vào phủ xử lý sạch sẽ ve sầu, lúc ấy mới cảm thấy đầu óc thoải mái hơn.

Do Dận Chân bận bịu việc giám quốc, cộng thêm những việc làm trong âm thầm, nên mỗi ngày đều ăn mặc tỉ mỉ kỹ lưỡng, tuy rằng có một nhóm người cùng san sẻ công việc nhưng chàng cũng không rảnh rang hơn bao nhiêu.

Vân Yên thức dậy rất sớm, cảm thấy nhiệt độ tăng cao của thời điểm nóng nhất trong mùa hè, chỉ hơi động dậy một chút còn chưa thu dọn phòng ốc xong mồ hôi đã chảy ra đầm đìa. Buổi sáng Dận Chân chưa kịp ăn gì đã vội vã ra ngoài, hơn nữa còn mặc bộ quần áo rất uy nghiêm.

Vân Yên giặt xong quần áo thì cảm thấy hơi mệt, mở quạt nghỉ ngơi một lát nhưng vẫn cảm thấy vô cùng nóng, nàng liền vào phòng tìm đồ cài tóc trong cái tráp đựng trang sức chưa từng được mở ra, bên trong tráp vàng bạc ngọc ngà sáng lấp lánh lóa mắt, Vân Yên lục vài lần, nhìn thấy một cây trâm hình đàn hạc bằng gỗ đàn thì tiện tay lấy ra, búi mái tóc dài của mình thành một kiểu đơn giản, lúc này nàng mới cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm hơn.

Mấy ngày nay Dận Chân ăn uống rất ít, phòng bếp cũng không biết làm thế nào, thay đổi nhiều món ăn, chàng vẫn không thích, đúng là càng già càng khó hầu. Quần áo vừa mới thay xong đã ướt đầm mồ hôi, người cũng gầy sọp hẳn đi. Vân Yên ngừng cây quạt trong tay lại, đứng lên tới nhà bếp định nấu ít canh đậu xanh hoa cúc để Dận Chân giải nhiệt, buổi tối đưa cho Tiểu Thuận Tử để y mang tới cho chàng.

Bận bịu một lúc, mồ hôi Vân Yên chảy như mưa, vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi cho đỡ nóng thì đã sắp đến giờ ăn cơm trưa. Bỗng nhiên nàng

nghe thấy bên ngoài sân có tiếng ồn ào, vội vàng đứng lên đẩy cửa sổ ra nhìn ra ngoài.

Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử cùng với Phó Nại, ngay cả đám thân binh thị vệ cũng cầm dù, đỡ một người vào trong sân. Sắc mặt ai cũng lo lắng, mà người được che chắn đó chính là Dận Chân sáng nay vội vã ra khỏi nhà.

Tim Vân Yên như ngừng đập, nàng đứng dậy, chạy tới cửa mới nhìn thấy rõ Dận Chân đang được bảo vệ. Sắc mặt chàng rất xấu, sắc môi trắng bệch, đôi mắt nhắm lại, trên trán đổ mồ hôi như tắm.

Tiểu Thuận Tử thấy Vân Yên đang đứng bên cửa liền gọi một tiếng “phu nhân”, rồi quay đầu ra hiệu cho thị vệ phía sau lùi ra, ba người họ dìu Dận Chân vào cửa.

Vân Yên vừa dẫn bọn họ vào trong, vừa vồn vã hỏi:

- Sao thế này?

Trong lời nói không hề che giấu sự lo lắng.

Khuôn mặt Tiểu Thuận Tử như khóc tang thì thào nói:

- Nô tài không chăm sóc gia chủ đáo tội đáng muôn chết. Gia mầy ngày nay cực khổ, vừa mới bước ra ngoài thì giống như bị say nắng, đột nhiên nôn ra sạch sẽ những thứ vừa mới ăn sáng nay, nô tài đã cho gia uống nhân đan, cũng đã phái người đi mời Tôn thái y, lát nữa ông ấy sẽ đến.

Vân Yên nghe xong, tim đau nhói như bị ai nhéo một cái. Nàng đi đến dìu Dận Chân nằm xuống giường, chàng vẫn nhắm mắt hình như rất khó chịu, nhìn sắc mặt thì đúng là giống như bị cảm nắng, bờ môi khô nứt. Vân Yên rất tự nhiên đưa tay sờ trán chàng, nóng như lửa đốt vậy, nàng vội vàng cởi cúc áo dưới hầu kết, lúc này chàng mới thoải mái hơn chút.

Đang nói chuyện, thì thái y đã vội vã đến sảnh ngoài. Ông ta nhanh chóng đi vào, bắt mạch kê đơn, người ngã ngựa đổ. Dận Chân nhắm mắt cau mày cau kinh như một đứa bé, Vân Yên nhìn thấy liền biết chàng đang cảm thấy phiền phức khó chịu, vội vàng đưa thái y ra ngoài, rồi hỏi một số chuyện cần chú ý, bảo Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngự Tử đi lấy thuốc, trong Tứ Nghi Đường dần dần yên tĩnh trở lại như ban đầu.

Vân Yên vén rèm vào phòng, chàng nằm trên giường, gò má mệt mỏi lấm tấm mồ hôi, khóe môi hơi nhếch lên, nhìn chàng vừa trẻ con vừa khiến nàng đau lòng. Vân Yên cúi người khẽ khàng cởi giày cho Dận Chân, chàng cực kỳ ngoan ngoãn hơi nhấc chân lên phối hợp. Mất một lúc lâu cởi được đôi giày mỏng màu xanh xuống, sờ thấy tất bên trong cũng ướt sũng, nàng lại tháo tất ra. Sau đó, nàng cởi đến áo trên người Dận Chân. Người này lúc bình thường luôn yêu cầu phải chỉnh tề, ở bên cạnh người khác càng không muốn quần áo lôi thôi, chỉ khi trong phòng mới thoải mái cởi ra.

Vất vả lắm mới cởi xong áo ngoài và áo trong của chàng, Vân Yên cố gắng dìu chàng dậy để kéo áo trên bả vai xuống, có điều vóc dáng của Dận Chân và nàng chênh lệch quá lớn, nàng đành phải vén tay áo mình lên, dùng cánh tay vòng qua gáy Dận Chân nên không tránh khỏi phải dựa sát vào người chàng, nhưng vẫn quá nặng. Không còn cách nào khác nàng đành phải nhẹ nhàng nói bên tai:

- Ngài còn sức không? Chúng ta cởi quần áo trước đã.

Chàng khẽ hừ một tiếng, đầu hơi cọ vào ngực nàng, hàng mi nửa khép khẽ rung lên, Vân Yên cảm thấy tay mình bỗng nhẹ bẫng, dùng toàn bộ sức lực vừa rồi nâng cơ thể chàng lên, cởi một nửa quần áo còn lại, tư thế giống như nàng đang ôm chặt một đứa trẻ là chàng vào trong lòng, hơi thở chàng cũng dồn dập phả vào cổ nàng.

Như đã làm đúng cách, Dân Chân cũng rất phối hợp, Vân Yên kéo toàn bộ áo trên người chàng ra, đặt chàng nằm xuống giường, rồi lại cởi đến quần, cho đến khi cởi xong quần ngoài, đầu nàng cũng đổ đầy mồ hôi.

Vân Yên cũng không để ý nhiều, giơ tay áo lau qua vài cái trên trán, rồi đứng dậy vứt bộ quần áo ướt rượt chàng vừa mới thay ra vào cái giỏ trong phòng tắm, bưng chậu nước sạch và khăn mềm vào trong phòng, chuẩn bị lau rửa cho chàng.

Nàng giơ tay sờ trán Dân Chân, cẩn thận lau mặt cho chàng, đặt chiếc khăn ẩm nước lên trán chàng để hạ sốt, rồi thấm ướt một chiếc khăn khác, lau men theo cổ xuống thân dưới, cánh tay...

Cả quá trình nàng đều lau rất cẩn thận sạch sẽ, vòm ngực rộng lớn cường tráng và cơ bắp rắn chắc màu đồng ấy dường như gây hơn trong trí nhớ nàng rất nhiều.

Dân Chân thở dài một tiếng, có vẻ như thoải mái hơn nhiều, nhưng bàn chân thỉnh thoảng co lên chống trên giường, miệng liên tục kêu nóng.

Có đôi khi từ cổ họng chàng lẩm bẩm mấy từ “Vân Yên...” trong giọng nói còn mang theo sự hờn dỗi của trẻ con giống như nhiều năm trước.

Hàng mi Vân Yên run lên, để ý đến động tác của chàng, ánh mắt chạm tới chiếc quần trong mướt mồ hôi hơi dính vào làn da, nàng khựng lại, nhưng vẫn cắn răng hơi nghiêng đầu đưa tay đến bờ eo gây quấy rối ấy kéo nó xuống. Nàng giúp chàng cởi quần rất thuận lợi, chàng cũng không cần nhắc nhở, eo hơi nâng lên phối hợp cùng, Vân Yên vội vàng kéo chiếc quần từ bắp đùi cường tráng xuống, ánh mắt né tránh khỏi chỗ đang nhô lên trên người chàng, nghiêng đầu mím môi vắt khô khăn giúp chàng lau đùi, cẳng chân và cả bàn chân.

Lau xong cả người và mặt, Vân Yên hơi đẩy người chàng nghiêng sang một bên để lau lưng. Lau xong tất cả lại dìu chàng nằm xuống, lúc này cả người nàng đã đầm mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ bừng bừng.

Nàng bưng chậu nước ra ngoài, rồi lấy chiếc quần cộc mỏng rộng rãi sạch sẽ mặc mùa hè trong tủ ra. Bình thường Dận Chân không thích mặc loại quần cộc màu vàng này, mùa đông không thích, mùa hè càng không thích. Nhưng do bệnh nhiệt độ cơ thể tăng cao, chiếc quần cộc này thoáng mát hơn quần dài, không thể chiều theo ý thích của chàng được.

Sau một lúc lâu, cuối cùng cũng thay cho chàng xong. Tỷ lệ cơ thể chàng rất chuẩn, đôi chân dài thẳng tắp như cán bút lộ ra ngoài, chàng cũng không kháng nghị lại, dường như rất thoải mái, dần dần ngủ thiếp đi. Vân Yên kéo tấm chăn mỏng đắp ngang bụng chàng, ngồi bên giường dùng quạt phe phẩy xua đi cái nóng, sờ trán và ngực chàng kiểm tra, cảm thấy nhiệt độ đã giảm đi nhiều, trái tim đang treo lơ lửng cũng từ từ thả lỏng. Trong phòng dần dần mát mẻ yên tĩnh trở lại, giữa trưa nóng nực, nên nàng không buồn ngủ.

Cả người Vân Yên đều ướt đầm mồ hôi, thấy chàng không còn vấn đề gì, nàng định đứng dậy đi tắm rửa thay quần áo. Nhưng vừa đứng lên, một bàn tay lớn đã nắm chặt lấy ngón tay nàng, nàng cúi đầu xuống nhìn.

Hàng mi dày của Dận Chân khép một nửa, khóe môi hơi nhếch lên, động tác nhỏ giống như trẻ con ấy quá đỗi quen thuộc với Vân Yên bao nhiêu năm qua. Đường nét tuấn tú trên khuôn mặt mềm mại lại gọn gàng, thấp thoáng một mối và tủi thân.

- Vân Yên... đừng đi...

Chàng khẽ hừ một tiếng trong vô thức, ngón tay càng níu chặt hơn, khiến Vân Yên dờ khóc dờ cười, trong những lúc yên tĩnh thế này, trái tim nàng luôn mềm xuống.

Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt?

Hờn dỗi như trẻ con là chàng, dịu dàng như cơn gió là chàng, thú vị dí dỏm là chàng, ung dung độ lượng là chàng, yêu ghét rõ ràng là chàng, yêu không hối hận cũng là chàng;

Người đàn ông ngang ngạnh là chàng, bạo ngược đẫm máu là chàng, thâm trầm kiêu lời là chàng, nhỏ nhen ích kỷ là chàng, thâm sâu khó dò là chàng, lạnh lùng vô tình cũng là chàng.

Có lẽ, chàng mang quá nhiều bộ mặt, mâu thuẫn đối lập với nhau, người trên đời không biết được. Lý tính và cảm tính, cái tôi và cái ta, càng chung sống lâu với chàng, Vân Yên càng nhìn thấy nhiều bộ mặt, nhưng không cách nào khái quát lại được.

Vân Yên đưa tay sờ trán chàng, chỉ có thể coi chàng như một đứa trẻ, rũ mắt xuống nhẹ nhàng nói:

- Thiếp không đi, cả người thiếp đầy mồ hôi, đi tắm rửa rồi về luôn, chàng ngoan ngoãn ngủ một lát nhé.

Trán Dận Chân hơi động đậy, giống như đang cọ vào lòng bàn tay nàng, có vẻ như nghe hiểu lời nàng nói, rồi lưu luyến dần thả tay nàng ra.

Vân Yên giúp chàng dém lại góc chăn, thấy hơi thở chàng đều đặn mới đứng lên đến phòng tắm tắm rửa.

Nàng nhanh chóng tắm xong rồi thay bộ quần áo sạch sẽ khác, sau đó mang canh đậu xanh hoa cúc đã đun chín đến, giữ để nó không quá nguội. Chờ Dận Chân tỉnh lại, bát canh cũng đúng lúc không quá lạnh không quá nóng, thích hợp để giúp chàng giải nhiệt.

Vân Yên suy nghĩ rồi ra ngoài gọi Tiểu Thuận Tử đến, đặc biệt dặn dò y thực đơn cho bữa tối, Tiểu Thuận Tử nghe Vân Yên nói Dận Chân đã

thay quần áo và đang ngủ say, xúc động nói nhỏ may mắn có phu nhân ở đây. Y hỏi nàng có đói không, có cần đưa cơm vào không, Vân Yên lắc đầu nói mình không có khẩu vị, buổi tối tính sau.

Bữa tối có mấy món thanh đạm quen thuộc trong gia đình như vịt nấu bí đao và hạt ý dĩ, nấm hương xào cải thìa, cháo trứng muối thịt nạc..., Tiểu Thuận Tử không hề che giấu sự thích thú, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài làm việc.

Vân Yên nhìn bóng lưng y khuất dần, khẽ thở phào một hơi.

Nàng trở về phòng, Dận Chân vẫn đang ngủ say. Vân Yên đến sửa lại rèm cửa sổ, đảm bảo trong phòng thông gió. Hoa ngọc lan vàng bỗng nhiên nở rộ, ngửi thấy mùi hương trong không khí, tinh thần nàng cũng phấn chấn hơn.

Vân Yên nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, tay cầm quạt bắt đầu quạt cho chàng. Dận Chân ngủ khá sâu, hơi trở người lại, bàn tay to lớn quờ quạng, cuối cùng cũng bắt được tay Vân Yên, nắm chặt không buông, khẽ thở ra một hơi, khóe môi hơi cong lên một chút, vô cùng an tâm ngủ thiếp đi, nhìn cực kì giống trẻ con.

Vân Yên để mặc chàng nắm lấy tay mình, lẳng lặng quạt cho chàng, mỗi tay thì nghỉ một lát, sau đó lại quạt tiếp. Thời gian thấm thoắt trôi, mặt trời đã lặn tự bao giờ, không khí càng lúc càng mát mẻ.

Khi Vân Yên tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện ra mình cũng đang nằm trên giường, ở trong lòng chàng.

Khuôn mặt nàng thoáng cái đỏ bừng, vội vàng khẽ đẩy người chàng ra để ngồi dậy.

Dận Chân hơi mở hàng mi dày ra, lẩm bẩm:

- Vân Yên... đôi...

Vân Yên nghe thấy cũng không để ý đến ánh sáng xảo quyet lóe lên trong mắt chàng, tùy tiện búi mái tóc dài lên và đáp lại:

- Được, để thiếp mang canh đậu xanh hoa cúc tới.

Vân Yên bưng canh đậu xanh đã múc sẵn vào, để một cái gối mềm sau lưng để chàng dựa, rồi mới ngồi lên giường đút chàng uống. Đôi mắt chàng vẫn chưa tỉnh táo lại sau giấc ngủ, vẫn còn sự mệt mỏi và ngái ngủ.

Vân Yên vô thức cưng nựng chàng, dỗ dành chàng như trước đây, còn hỏi chàng có ngọt quá không, uống thêm vài ngụm nữa đi để giải nhiệt. Nét mặt Dận Chân khiến người khác phải đau lòng, uống hết bát canh lớn, lẩm bầm nói canh ngon quá.

Vân Yên lại đỡ chàng nằm xuống, vài sợi tóc sượt qua bả vai nàng. Chàng lấy cây trâm hình đàn hạc dưới gối mình ra, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu Vân Yên, giúp nàng búi tóc, động tác dịu dàng đến lạ lùng.

Vân Yên sững sốt nhìn chàng, sau đó mới chợt nhận ra chàng đã tỉnh táo từ hồi nào.

Bầu không khí vừa thân mật lại vừa tĩnh lặng, khung cảnh đẹp như một bức tranh.

Trượng phu dịu dàng vấn tóc cho thê tử, động tác tuy vẫn còn lóng ngóng, nhưng chứa đựng sự quý trọng vô ngần

Cây trâm hình đàn hạc bằng gỗ đàn nhẹ nhàng nằm trên mái tóc, mang theo mùi hương ngọc lan thoang thoảng, khóa chặt ngàn sợi dây tình, chứa đựng tài hoa phong nhã.

(1) Biệt lai vô dạng: Hi vọng bạn vẫn khỏe sau khi chúng ta chia tay.

(2) Niêm Can Xứ: Hay còn gọi là “Huyết Trích Tử”, là cơ quan đặc vụ của triều Thanh do Ái Tân Giác La Dận Chân thành lập khi ông còn là hoàng tử. Mới đầu tổ “Niêm Can Xứ chỉ là một tổ chức chuyên phục vụ bắt ve, chuồn chuồn, cá. Nhưng Ái Tân Giác La Dận Chân về ngoài biểu hiện không tranh với đời, trong lòng lại ngấm ngấm lập ra cương lĩnh, ông chiêu mộ cao thủ võ công giang hồ, huấn luyện gia đình, nhiệm vụ của đội gia đình này là thu thập tin tình báo mọi người.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 138: Ngoại Truyện

Vân Yên để mặc Dân Chân nắm lấy tay mình, lẳng lẳng quạt cho chàng, mỗi tay thì nghỉ một lát, sau đó lại quạt tiếp. Thời gian thấm thoát trôi, mặt trời đã lặn tự bao giờ, không khí càng lúc càng mát mẻ. Trong chạng vạng yên tĩnh, trong cơn mơ mơ màng màng, mí mắt nàng dần dần trĩu nặng.

Có câu nói chạng vạng là “thời khắc gặp ma”, nói vậy bởi đây là lúc con người yếu đuối nhất, linh hồn cũng lơ lửng, dễ bị tấn công nhất.

Vân Yên chợt cảm thấy đầu mình gục xuống, nàng cố gắng để tỉnh lại trong cơn buồn ngủ, giật mình vội vã mở choàng mắt ra, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện mình đang mặc chiếc áo phong màu trắng, một cánh tay còn chưa xỏ vào, giống như bị giật mình tỉnh giấc. Vân Yên vội vàng nhanh chóng mặc xong áo, kéo gấu áo xuống, theo thói quen mò đến chỗ quen thuộc dưới gối, lấy điện thoại ra ấn nút xem giờ, màn hình hiển thị đã bảy giờ rưỡi, nàng nhớ đêm qua phải tăng ca đến ba giờ sáng, hình như tắm rửa xong mới chỉ ngủ được ba tiếng, phải lẹ lẹ sửa soạn đi làm thôi, nếu đến muộn một phút thì bị trừ năm mươi tệ, nghĩ đến đây lòng nàng đau nhói.

Vân Yên tức tốc bò xuống giường như lửa sắp bén tới mông, mặc chiếc quần lót bằng vải bông màu trắng phổ biến hiện nay, một tay cầm điện thoại chạy tới mở chiếc tủ quần áo lớn kiểu đơn giản lục tìm quần dài.

Nhưng dường như chỉ trong tích tắc, nàng bỗng buột miệng bật ra tiếng hét chói tai...

Một người đàn ông cao lớn đang cuộn tròn trong tú quần áo! Kỳ dị hơn là trên người anh ta mặc bộ long bào màu vàng, phía sau còn có bím tóc đuôi sam!

- Sớm thế, ồn quá, Vân Yên...

Người đàn ông hơi cau mày nghiêng đầu chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm nhèm ra, giọng nói trầm thấp hơi khàn đầy gợi cảm giàu từ tính chuẩn giọng Bắc Kinh êm dịu ấm áp cất lên.

Vân Yên ngơ ngác nhìn chàng, cố gắng mở to hai mắt, mới kịp nhận ra chàng đang gọi tên mình. Nhưng từ khuôn mặt chàng nhìn sang, mắt nàng càng mở to hơn nữa...

- Dận Chân!

Vân Yên buột mồm gọi tên người đàn ông này, đứng im như trời trồng.

- Còn không đến đây đỡ chồng em đứng lên.

Người đàn ông hơi nhếch môi lên, động tác nhỏ này vô cùng quen thuộc với nàng, có nghĩa lúc này chàng đang hờn dỗi không biết làm thế nào.

Vân Yên rất tự nhiên đỡ Dận Chân dậy, vóc người chàng cao to, thật khó có thể tưởng tượng khi chàng cuộn mình trong cái tú quần áo này. Vóc người Vân Yên rất nhỏ, làm giá đỡ cho chàng lại giống như chui tọt vào lòng chàng vậy, dùng hết sức bình sinh dìu chàng ra khỏi tú quần áo. Ai ngờ tay chàng ôm lấy một cái, Vân Yên kêu a lên một tiếng lão đảo suýt

ngã, trong nháy mắt ngồi giữa hai chân Dận Chân trong không gian nhỏ hẹp.

- Đáng ghét.

Vân Yên đẩy vạt áo thêu rồng vàng năm móng trước ngực chàng ra, tức tối ngẩng đầu nhìn người đàn ông, tay kia vẫn còn cầm điện thoại.

- Ủm...

Người đàn ông với đôi mắt còn đang mơ màng đáp lại một tiếng ngắn gọn, bàn tay lớn ôm trọn lấy bờ eo mảnh khảnh của nàng, ngón tay cái hơi vuốt ve làn da lộ ra giữa áo phong và quần lót.

- Đừng làm rộn... em còn phải đi làm...

Vân Yên bỗng nhiên cảm nhận được sự đụng chạm nhẹ nhàng của chàng, sau lưng rung mình một cái, cơ thể nhạy cảm co rúm lại, muốn né tránh, nhưng chàng ôm càng lúc càng chặt.

- Đêm qua ba giờ em mới về, hôm nay xin phép nghỉ đi!

Người đàn ông ngang ngạnh ra lệnh, nhưng trong giọng nói mang theo yêu thương và khí chất vương giả.

- Nhưng...

Vân Yên vừa mới lên tiếng kháng nghị lại, còn chưa nói hết câu thì môi chàng đã ập xuống, hôn say đắm.

Trong khoang miệng là hương đàn hương thoang thoảng quen thuộc, còn có cả long diên hương nhàn nhạt. Lưỡi chàng vừa linh hoạt lại vừa mạnh mẽ, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng, từng cơn tê dại và run rẩy đánh úp đến. Khi nhanh khi chậm, khi cuồng bạo khi dịu dàng. Cách hôn nồng nàn và quen thuộc vẫn như vậy, dường như ngay trên đầu lưỡi của

nhau cũng có thể khiến đối phương hoa mắt chóng mặt, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao.

Bàn tay rộng lớn của người đàn ông từ từ đẩy vạt dưới phía sau của chiếc áo phông lên, men theo sống lưng mịn màng trắng trẻo của nàng đi xuống dưới, dùng cách thức vuốt ve của đàn ông đối với phụ nữ, nhẹ nhàng luồn tay vào bắp đùi mẫn cảm của nàng, trong nháy mắt Vân Yên không kiềm chế được từ trong miệng chàng bật ra tiếng rên khe khẽ, bờ mông mềm mại bỗng nhiên co rúm lại, gần như hoàn toàn ngồi giữa hai chân chàng.

Dận Chân thấp giọng bật cười, không biết gọi cảm đến cỡ nào.

- Không hề thay đổi chút xíu gì cả, chỗ này vẫn nhạy cảm như thế, đụng một cái là đã rên rồi.

Đôi mắt đang nửa khép của Vân Yên đã ngấn nước mắt, nàng mơ màng vô tội ngẩng đầu thờ gấp nhìn chàng, đôi môi nhỏ xinh hơi hé ra, không biết đang nhìn gì.

- Thật quyến rũ!

Sóng tình trong không gian nhỏ hẹp chỉ cần một cú chạm nhẹ là bùng nổ, bàn tay to lớn của người đàn ông đẩy chiếc quần lót của Vân Yên xuống, một cánh tay ôm trọn vên vê bờ mông mềm mại của nàng, cánh tay còn lại cởi vạt áo bào thấu hình rồng của mình.

- Đừng... em... phải đi làm...

Vân Yên kịp phản ứng lại, hai gò má đỏ bừng, khóc nức nở đẩy lồng ngực chàng ra muốn đứng lên.

- Nghe lời tướng công, gọi điện xin nghỉ đi.

Tay chàng đã không kiềm chế được bắt đầu động tác, ánh mắt nhìn về chiếc điện thoại đang nằm trên tay Vân Yên, như vừa dọa dẫm vừa mê hoặc.

- Không... xin anh...

Vân Yên cắn môi khẽ rên lên một tiếng yếu đuối, ngón tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực chàng, trong cổ họng không kiềm chế được bật ra tiếng nức nở nhỏ xíu.

- Ngoan, gọi điện thoại nào, không được đi nữa, lát nữa về nhà với anh.

Lời chàng vừa dứt, bàn tay rắn rỏi lại bóp mạnh hông nàng một cái, vật đàn ông đã dán lên ấy, nóng đến nỗi Vân Yên vừa tránh né vừa kêu lên.

- Em gọi... anh đừng...

Vân Yên sợ hãi chống đôi chân mềm oặt lên, cố gắng mở miệng cầu xin chàng, chỉ lo lại bị chàng ấn xuống.

- Ừm.

Chàng khẽ hừm một tiếng từ cổ họng, ngẫm đồng ý liếc nhìn tay nàng, thân dưới dán sát vào nàng tạm thời không làm gì cả, suột qua như có như không, ngón tay trượt xuống nhéo nhẹ lên bầu ngực căng tròn trước ngực nàng.

Vân Yên cắn môi thở hổn hển, ngón tay run rẩy ấn tìm số công ty trong danh bạ điện thoại.

- Alo... chào tổng giám đốc ạ... ừm... là... xin lỗi... tôi không khỏe... cho nên muốn... ừm...

Vân Yên bỗng nhiên thở gấp một tiếng, thân dưới người đàn ông đột nhiên cọ mạnh một cái khiến cả người nàng run rẩy.

- Không sao... ừm... xin lỗi tổng giám đốc... gấp lại sau.

Vân Yên vừa dứt lời, tay đang định ấn tắt điện thoại, vật đàn ông nóng bỏng bên dưới trong nháy mắt mạnh mẽ đi vào.

Hai người không kiềm chế được đồng thời cùng bật ra tiếng ngâm nhẹ và tiếng thở dài, điện thoại đã rơi khỏi tủ quần áo, lạch cạch hai tiếng trotrọt nằm trên mặt đất, ngắt kết nối.

Tiếng kêu đau, tiếng rên rỉ, tiếng khóc thút thít quyến rũ giống như con mèo nhỏ khiến chàng mê mẩn, tiếng hừ khê trầm thấp gợi cảm của đàn ông khiến người khác phải phát cuồng.

Tất cả giao hòa lại thành một, càng ngày càng khăng khít hơn, mê mẩn không ngừng nghỉ.

Khi mưa tạnh mây tan, trong tủ quần áo bừa bộn, Vân Yên như chú mèo con mới sinh nhắm mắt co tròn nằm trong lòng chàng, hai gò má đầm nước mắt, cả người đầy mồ hôi.

Chàng khàn khàn nói nhỏ với nàng:

- Ra ngoài càn quấy mấy tháng rồi, khiến chồng em phát điên rồi. Lần này về nhà em đừng mong xuống giường.

Vân Yên nghe xong rên rỉ một tiếng, đầu vùi vào trong vạt áo chàng sâu hơn.

- Chân tê rần... chồng à... bế em... ra ngoài.

Dận Chân nghe nàng nũng nịu gọi hai chữ “chồng à”, trái tim không hiểu sao mềm hẳn đi, nhưng phản ứng mãnh liệt đương nhiên vẫn còn...

Vân Yên nhiên hiên ngay lập tức cảm nhận được, nàng xấu hổ kêu một tiếng a, đẩy lồng ngực chàng ra, ôm lấy cổ chàng nói:

- Chồng ôm em... ra ngoài đi...

Đối diện với tiếng líu ríu nũng nịu của nàng, chàng không thể không thỏa hiệp. Chậm rãi ôm chặt lấy nàng, bàn tay vịn vách tủ đứng dậy, khom người bế nàng ra ngoài, trực tiếp đặt nàng lên chiếc giường vẫn còn bừa bộn ở trong phòng.

Sau đó Dận Chân cởi long bào để lộ ra bộ ngực cường tráng, chắc chắn lát nữa không về nổi nhà rồi, da thịt kề cận, cuối cùng Vân Yên cũng thiếp đi.

Sau một giấc ngủ nặng nề, khi nàng chập vạt lẩm mới mở được mắt ra, không biết mình đang ở đâu, bên cạnh đã không còn ai.

Hình như nàng đã có một giấc mơ, trong mơ ngoài mơ, hoa không phải là hoa, giống một có thứ gì đó mà nàng không nhớ ra.

Bên ngoài màn cửa sổ mộc mạc, thành phố sắp bước vào cuộc sống về đêm, tòa nhà cao tầng phía xa xa trong ráng chiều đỏ rực đã lên đèn, rực rỡ chói mắt.

Nàng ngẩn người trong yên tĩnh, cảm thấy trong đầu mình thiếu điều gì đó, nhưng lại giống như nhiều thêm thứ gì đó, không nói rõ được.

- Tỉnh rồi à?

Trên ngoài phòng khách vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc, là giọng Bắc Kinh lười biếng ấm áp. Vân Yên nghe xong thì giật mình, đầu choáng mắt hoa cảm thấy không tin nổi.

Căn hộ một phòng khách một phòng ngủ vừa nhỏ bé lại vừa đơn giản, nhưng bài trí trong phòng giản dị ấm áp mang theo hương vị con gái.

Vân Yên quần chiếc chần mỏng quanh người loạng choạng đi đến cửa phòng, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ngồi trước máy tính để bàn ở phòng khách. Tấm lưng rắn rỏi bên trên để trần, bên dưới mặc chiếc quần trong màu vàng sáng. Trong tay chàng cầm con chuột, mắt nhìn vào danh sách bạn bè trên QQ của nàng.

- Anh đang làm gì vậy?

Chàng nghe thấy câu hỏi đầy ngạc nhiên ấy thì hơi nghiêng đầu, nhếch khóe môi mỉm cười, vỗ vỗ đùi, vẫy tay:

- Ngoan, đến đây nào.

Vân Yên ngơ ngác ôm chần lết đôi chân mềm nhũn đến, bị chàng kéo vào ngồi lên đùi mình, cả người nằm trọn trong lòng chàng.

- Đương nhiên vì phụ đang kiểm tra xem gần đây em ở bên ngoài có ngoan ngoãn không.

Tay chàng thành thạo nhanh chóng bấm chuột kéo danh sách xuống, không có vẻ gì là mù công nghệ.

- Anh nói linh tinh gì đấy, em làm gì có thời gian.

Vân Yên quở trách chàng một câu.

- Anh đấy, thích nói nhảm như vậy, một ngày 24 giờ đều chat QQ phải không?

Lời vừa dứt, ánh mắt Vân Yên liền chạm mới màn hình máy tính, nàng cuống quýt cầm lấy con chuột, chàng đang muốn xóa tất cả bạn bè trong QQ của nàng!

- Anh làm cái gì thế?

Chàng cau mày lại, nói rất hùng hổ:

- Giới tính nam dám kết bạn với em, trăm cho hần tuyệt tử tuyệt tôn.

Vân Yên nghe chàng nói mà mở to hai mắt tức không thở ra hơi, còn chưa nhìn rõ chàng thì trước mắt đã tối sầm lại, đầu gục xuống bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã qua bao lâu, cũng có lẽ chỉ trong tích tắc.

Khi Vân Yên chợt tỉnh lại, nhận ra trên người mình chỉ mặc quần áo trong nằm trên giường, được Dận Chân ôm vào lòng.

Hơi thở chàng đều đều mà chân thật, sắc mặt vẫn còn hơi mệt mỏi, khóe môi hơi nhếch lên như trẻ con.

Tỉnh lại từ trong giấc mơ, hay say ngủ ở trong giấc mơ? Bây giờ là mơ hay là thật? Nàng véo ngón tay, đau quá.

Kí ức lướt nhanh qua như cơn gió, giống như một cuộn phim nhựa, thỉnh thoảng có vài thước phim nhảy vào đầu nàng. Nơi ấy là cảnh trong mơ, cũng là ở hiện thực.

Khuôn mặt nàng thoáng cái đỏ bừng, vội vàng khẽ đẩy người chàng ra để ngồi dậy.

Dận Chân hơi mở hàng mi dày ra, lăm bằm:

- Vân Yên... đói...

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 139: Trời Nghiêng Đất Lệch

Khi tỉnh táo lại sau cơn cảm nắng, Dận Chân thoát nhìn vẫn còn mệt mỏi và tiêu tụy. Hai người cũng nói chuyện lại với nhau, Vân Yên không thể bỏ mặc không để ý đến chàng, bận tới bận lui quan tâm từ đầu đến chân, chăm sóc chàng từng li từng tí, chàng sạch sẽ thoải mái dựa người vào đầu giường để Vân Yên bón từng miếng cháo, cấp đãi ngộ đã lên đến mức đặc biệt như chăm sóc trẻ con, khéo môi chàng hơi cong lên thầm lộ ra hạnh phúc vô cùng.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Vân Yên sợ đêm chàng nóng, nên bảo chàng ngủ một mình, còn mình định thu dọn giường trong Phật đường để ngủ. Dận Chân nghe vậy mặt sầm xuống, đánh đổ cả bát thuốc Tiểu Thuận Tử đưa tới.

Vân Yên bước vào hỏi sao vậy, Dận Chân nằm trên giường quay đầu đi rầu rĩ không nói chẳng rằng, Tiểu Thuận Tử đứng bên cạnh sắc mặt như ăn phải khổ qua. Vân Yên hơi khựng lại, ra hiệu cho Tiểu Thuận Tử đi sắc một bát thuốc khác. Tiểu Thuận Tử như trút được gánh nặng cuống quýt dọn dẹp mảnh bát vỡ rồi đi xuống.

Vân Yên cũng không nói gì, chậm rãi bước đến ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ trán chàng, hình như không sốt nữa.

- Khó chịu ở đâu sao?

Dận Chân giống như con sư tử được vuốt đúng chỗ, quay đầu lại trầm giọng nói:

- Trong Phạt đường không thông gió, nàng thu dọn nó làm gì.

Vân Yên nghe chàng nói mới hiểu ra, hàng mi khẽ run lên, nhẹ nhàng đáp:

- Sợ chàng đêm ngủ nóng lại bị sốt, thiếp ngủ tạm trong đó mấy hôm.

Hàng mày rậm của Dận Chân nhếch lên, biểu cảm “quả nhiên là vậy.”

- Ta không nóng.

Vân Yên không còn cách nào khác, đành nhìn chàng gật đầu:

- Được rồi.

Lúc này Dận Chân mới hài lòng, khi Tiểu Thuận Tử dè dặt bưng bát thuốc đến, Vân Yên đích thân bón cho chàng uống, tất cả đều bình yên.

Đêm đến thối đèn đi ngủ, Vân Yên trèo lên giường cố gắng nằm tận phía trong cùng, sợ nhiệt độ cơ thể mình sẽ làm chàng nóng. Nhưng chàng không hề cảm kích mà càng nhích vào trong, cuối cùng trực tiếp ôm trọn lấy nàng.

Vân Yên hơi căng thẳng, trong bóng đêm đẩy chàng ra, khẽ chau mày nói:

- Nóng.

Dận Chân rầu rĩ thủ thủ:

- Ta đau đầu, khó chịu lắm.

Vân Yên nghe xong liền sờ trán chàng, còn định đứng dậy.

- Không sốt mà, không phải chàng vừa uống thuốc sao?

Dận Chân không chịu thả tay ra, cúi đầu gác lên bả vai nàng, tỏ vẻ mình rất khó chịu.

- Chàng đừng động đây, có lẽ lát nữa sẽ đỡ hơn thôi.

Vân Yên chỉ có thể làm vậy, để mặc Dận Chân gác đầu lên hõm vai mình, hơi thở chàng nóng rẫy. Chàng cũng không có động tác quá đáng nào khác, Vân Yên cũng chậm rãi thả lỏng, đợt lát nữa xem chàng có đỡ hơn không, nếu không sẽ kêu người gọi thái y đến. Một lúc lâu sau, mệt mỏi ập tới, nàng dần dần đi vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Còn người bên cổ nàng từ từ mở mắt ra, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đang hé ra hít thở ấy, sau đó kê gối lên đầu cho nàng, ngửi mùi hương chỉ thuộc riêng về nàng rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm khi Vân Yên tỉnh dậy, nhận ra chàng vẫn đang ngủ say, hơn nửa khuôn mặt vùi giữa ngực nàng, làm nàng không khỏi cảm thấy lúng túng.

Ban ngày, các phòng trong Vương phủ đều phái người tới hỏi thăm bệnh tình Dận Chân, còn hầm cả canh đưa tới. Dận Chân muốn yên tĩnh không gặp bất cứ ai, chỉ truyền lời nói không có gì đáng lo. Nhưng tấm lòng của các phòng đều là những món ăn tinh xảo mất rất nhiều thời gian để làm, Vân Yên bảo Tiểu Thuận Tử giữ lại từng món, bày hết lên, chàng không chịu ăn, chỉ uống món canh đậu xanh hoa cúc và chút cháo đơn giản mà nàng nấu.

Để điều chỉnh lại thức ăn, giúp Dận Chân thanh tràng tiêu độc, đích thân nàng xuống bếp nấu ăn, lúc nào cũng mồ hôi đầy đầu, khiến chàng đau lòng không thôi. Sau bữa tối nàng nghỉ ngơi một lát, trong lúc chàng tắm rửa thì đặt quần áo sạch lên giường cho chàng thay. Hơn nữa, từ sau khi chàng tỉnh lại, Vân Yên không còn giúp chàng tắm rửa nữa, chỉ dìu chàng vào phòng tắm, giúp chàng gội đầu và cạo lưng mà thôi.

Tuy hai người đã dần dần bắt đầu nói chuyện lại với nhau, nhưng không nói nhiều, có điều nàng đút thuốc hay đút cơm, chàng không hề bắt bẻ, thỉnh thoảng còn hơi nhếch miệng lên, Vân Yên dỗi dành một câu, chàng không mấy phối hợp, nhưng lại khiến cho đám hạ nhân như Tiểu Thuận Tử thở phào một hơi, ngày ngày mở miệng ngậm miệng đều là phu nhân, vẻ mặt còn mừng rỡ, quả nhiên là con giun trong bụng chủ tử họ. Ban đêm đi ngủ, Dận Chân dù thế nào cũng không chịu thả tay nàng ra, thấy chàng cũng không làm gì quá đáng, nóng cũng đã nóng rồi, Vân Yên đành mặc kệ chàng.

Nghe theo lời của thái y, Dận Chân nằm trong phòng nghỉ ngơi mấy ngày, có sự chăm sóc chu đáo của Vân Yên, chàng cũng hoàn toàn hạ sốt, dần dần khỏi cảm nắng, từ từ bắt đầu quay lại công việc. Vân Yên dặn dò Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử nhớ mang theo bên người thuốc trị cảm nắng mà đại phu đã kê, khi ra khỏi nhà hay xuống kiệu phải bật ô mở quạt cho Dận Chân, nhớ chăm sóc cẩn thận. Rồi lại chọn cho chàng mấy chiếc áo mỏng nhẹ vừa làm trang phục hè vừa làm áo chống nắng.

Những ngày này là đỉnh điểm của cái nóng, đến bữa tối Dận Chân nói với Vân Yên lúc này đến Cửu Châu Thanh Yển tránh nóng là thích hợp nhất. Vân Yên nghe chàng nói chỉ gật đầu không phản đối.

Ngày hôm sau, với hành lý gọn nhẹ, Dận Chân đưa Vân Yên tới Viên Minh Viên, trên đường hơi nóng bủa vây quanh người, nóng hơn nhiều so với những năm trước.

Đến Cửu Châu Thanh Yển, non xanh nước biếc, không khí thanh mát. Trong noãn các phía Tây đã chuẩn bị xong những nhu yếu phẩm cho ngày hè, Vân Yên đến chỉ cần thu dọn sơ qua là đã cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Dận Chân còn chưa kịp uống tách trà, Tiểu Thuận Tử vội vã đến bẩm báo có công văn khẩn. Dận Chân đọc, hàng mày cau chặt lại đứng lên nói

có việc phải ra ngoài ngay lập tức. Vân Yên gật đầu đáp vâng.

Không ngờ lần ra ngoài này đến tận tối muộn chàng vẫn chưa trở về, một mình Vân Yên đang nằm trên chiếc giường lớn nghĩ tới chuyện này, thì bên ngoài phòng bỗng truyền tới tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Nàng giật mình nhồm người dậy hỏi ai đấy.

Bên ngoài phòng là giọng nói của Tiểu Phúc Tử, tâm phúc luôn đi theo Tiểu Thuận Tử:

- Phu nhân, nô tài là Tiểu Phúc Tử ạ. Tô công công sai nô tài đêm nay đến truyền lời nhả của Vương gia ạ.

Trong lòng Vân Yên chùng xuống, vội vàng khoác thêm áo ra mở cửa.

Tiểu Phúc Tử khom người quỳ gối hành lễ ngoài cửa, cung kính đưa cho nàng chiếc nhẫn phi thúy mà Dận Chân hay đeo, thấy Vân Yên đưa tay ra lấy y mới đứng thẳng người lên.

- Phu nhân, Vương gia sợ người lo lắng, nên đặc biệt bảo chúng nô tài về bẩm báo lại. Gia nói phía tây bắc xảy ra chuyện gấp, lập tức phải đi, nhanh nhất thì hai ba ngày, nhiều nhất thì năm sáu ngày mới về, dặn người an tâm nghỉ ngơi, chớ nên lo lắng.

Vân Yên nghe xong, chậm rãi nhận nhẫn ngọc phi thúy y đưa, dường như có thể cảm nhận được hơi ấm của chàng trên đó. Vẫn biết rõ sẽ không hỏi được gì, nhưng nàng vẫn mở miệng:

- Bên đó... có nguy hiểm không?

Tiểu Phúc Tử cung kính cúi thấp đầu, nhanh mồm nhanh miệng nói:

- Bẩm phu nhân, Tô công công không nói gì cả. Nhưng phu nhân chớ lo, Vương gia có thân binh bảo vệ, cơ thể ngàn vàng, chắc chắn sẽ không

sao đâu ạ.

Khi Vân Yên nắm chặt chiếc nhẫn ngọc của Dân Chân lên giường, vẫn biết chàng có binh lính bảo vệ, nhưng trong lòng vẫn có nỗi bất an không tên. Không biết sẽ bất ngờ xảy ra chuyện gì. Phía Tây Bắc rốt cuộc làm sao? Phải gấp gáp thế nào mà chàng phải đích thân đi? Nhưng chàng không nói gì cả. Vân Yên nhắm mắt cố gắng đi vào giấc ngủ, nhưng lại nhận ra đêm nay sao thật dài, trái tim đập thành thạch loạn nhịp, đưa nàng vào sự mộng lung giữa giấc mơ và tỉnh táo.

Ban ngày, khi mặt trời lên cao, dây thần kinh nàng mới dần dần bình tĩnh lại. Để làm tinh thần mình yên ổn hơn, Vân Yên tết một sợi dây rồi khâu nó qua chiếc nhẫn đeo vào cổ tay. Nhưng khâu vị ngày càng kém hơn, hoàn toàn không nuốt trôi một thứ gì. Lúc buồn ngủ đến díp mắt, dây thần kinh nàng cũng không thể thả lỏng, chỉ đành kiểm chế chính bản thân mình.

Ăn một mình, ngủ một mình, chờ đợi trong lặng lẽ.

Qua bốn ngày, nàng ngày càng sợ hãi hơn. Hoàng hôn Vân Yên cô đơn ngồi trước cửa sổ, Dân Chân vẫn chưa trở về, thậm chí không hề có chút tin tức nào. Nhìn ánh sáng còn sót lại khi mặt trời lặn, sắc trời rực rỡ đến kỳ lạ, bỗng nhiên nỗi sợ hãi bị đè nén cuộn trào trong đáy lòng, trực giác khiến lòng tơ cả người nàng run rẩy.

Ngay lập tức Vân Yên đứng dậy, nhanh như cơn gió đi đến cửa gọi tên Tiểu Phúc Tử, y thừa vâng vội vàng chạy vào.

- Tiểu Phúc Tử.

Tiểu Phúc Tử vội cúi người đáp:

- Phu nhân có gì sai bảo ạ?

Vân Yên bình tĩnh nói:

- Ngẩng đầu lên.

Tiểu Phúc Tử ngẩng đầu nhưng mắt vẫn cụp xuống, Vân Yên nhìn nét mặt y, nhìn không hề chớp mắt.

- Cậu do Tiểu Thuận Tử dìu dắt đúng không, được mấy năm rồi?

Tiểu Phúc Tử trả lời:

- Thừa phu nhân, đúng ạ. Nô tài mười tuổi vào phủ, đi theo Tô công công năm năm rồi ạ, được làm ở Tứ Nghi Đường là phúc phận của nô tài.

Vân Yên nói tiếp:

- Nếu đã là người của Tứ Nghi Đường, thì cậu cũng biết giấu tôi sẽ không có kết cục gì tốt chứ?

Tiểu Phúc Tử vội vàng dập đầu xuống đất:

- Phu nhân... nô tài nào dám, nô tài thực sự...

Vân Yên ngắt lời y:

- Tôi biết cậu không dám nói, bởi vì trong lời nhắn Tứ gia không nói gì, cậu càng không dám tiết lộ gì. Nhưng nếu cậu không nói, thì càng nguy hiểm. Hiện giờ tôi muốn tới Tây Bắc!

Nói xong, nàng thật sự đi ra ngoài.

Tiểu Phúc Tử chưa bao giờ thấy Vân Yên như vậy, có lẽ đến cả Tiểu Thuận Tử cũng chưa từng thấy. Y sợ hãi cuống quýt chạy theo nàng cầu xin:

- Phu nhân, phu nhân... không thể được... Vương gia trở về sẽ... sẽ đánh chết nô tài mất...

Vân Yên bước ra ngoài điện phân phó thị vệ gác cửa chuẩn bị thuyền, sắc mặt thị vệ đều hoảng hốt, Vân Yên vẫn lạnh giọng kiên quyết đến bến thuyền.

Vân Yên vừa nhanh chóng bước đi, vừa ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà rực rỡ trên bầu trời, cảm nhận cơn gió mạnh chọt nổi lên. Đi đến bến thuyền nàng nói với Tiểu Phúc Tử:

- Nếu tôi muốn đi, các cậu có thể cản được tôi sao? Một khi đã vậy, không bằng cậu nói tôi nghe xem, cậu muốn quyết định thế nào?

Tiểu Phúc Tử quỳ sụp xuống sau lưng nàng, nét mặt ngập ngừng do dự trong giây lát, định mở miệng nói thì...

Bốn phía mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, mọi người ngơ ngác run sợ, xung quanh trong phút chốc trở nên hỗn loạn!

Vân Yên loạng choạng, Tiểu Phúc Tử ở phía sau đứng lên dìu nàng dậy. Lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, một cơn rung chuyển kịch liệt nữa không ngừng ập tới, lúc này cung điện trên các đảo nhân tạo rung chuyển dữ dội, cơn chấn động còn mạnh mẽ hơn so với trên đất liền, ngay cả hạc tiên bằng đồng trước điện cũng bị lắc đổ xuống đất, dường như chỉ cần thêm một cú chấn động nữa tất cả điện đường đều có thể bị sụp đổ bất cứ lúc nào.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều biết, đây là một trận... động đất.

Mấy thị vệ xiêu xiêu vẹo vẹo đến bảo vệ Vân Yên, hô lớn:

- Phu nhân, mau... lên thuyền... trên đảo không an toàn!

Trong đầu Vân Yên bỗng nhiên nổ bùng một tiếng, ngay cả cơn sợ hãi trong trức giác mấy ngày gần đây cũng bủa vây lấy đáy lòng nàng, nàng kéo chặt lấy Tiểu Phúc Tử gào to:

- Phía Tây Bắc có động đất phải không! Có đúng không?

Tiểu Phúc Tử hiện giờ không còn quan tâm tới bất cứ điều gì, y và thị vệ cùng đẩy Vân Yên lên thuyền. Trên thuyền cũng trông tránh lắc lư, nhưng không dữ dội như ở trên mặt đất, cơn rung chuyển càng lúc càng mạnh, những giọt mưa to bằng hạt đậu bắt đầu rơi xuống, sắc trời cũng trở nên u ám.

Mọi người cố gắng đến sức lực cuối cùng để lên thuyền, thuyền rời bến trong tình trạng vô cùng khẩn cấp, một thị vệ cuối cùng cũng trèo được lên thuyền, vừa mới vúi được vào mạn thuyền thì suýt nữa bị rơi xuống nước, y được mấy người dùng sức chín trâu hai hổ mới kéo được về.

Xà ngang trên cung điện không xa đã rơi xuống, tạo nên một tiếng ầm vang, khiến người nhìn khiếp đảm.

Vốn dĩ trên thuyền là nơi an toàn, có thể tránh khỏi rung động ở hướng ngang, chỉ còn chấn động trên dưới, cách tốt nhất để tránh khỏi động đất chính là lái thuyền cập bến tới một chỗ đất liền nào đấy,.

Nhưng thoát khỏi hang sói lại lọt vào hang hổ, dường như chỉ trong một cái chớp mắt, mưa bão gió giạt bắt đầu to hơn, sấm sét rạch trời. Con thuyền vốn chỉ chịu chấn động trên dưới bắt đầu rung chuyển theo trận cuồng phong, dữ dội đến mức người trên thuyền đều cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn nôn tất cả trong bụng ra.

Bầu trời giống như con quái thú đang há cái miệng đầy máu, gió mạnh gào rít trong đất trời mù mịt, như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Con người bị văng ra khắp mọi phía, nửa người Vân Yên bò vào trong thuyền, đầu và khuôn mặt đều đắm nước mưa. Nàng kéo tay Tiểu Phúc Tử bên cạnh, trong đầu chỉ luôn nhớ tới một câu hỏi, cố chấp gào to trong mưa lớn gió giạt:

- Phía Tây Bắc có động đất phải không? Cậu mau nói đi!

Tiểu Phúc Tử bật khóc, cuối cùng cũng trả lời:

- Nghe nói là thế ạ!

Trái tim Vân Yên như chìm xuống đáy biển, lâm bẫm:

- Tôi biết mà... tôi biết ngài ấy giấu tôi mà.

Trong mưa gió, tiếng thì thầm của nàng nghe vô cùng yếu ớt, không ai nghe thấy nàng đang nói gì, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Con thuyền không lớn, trong cơn bão dữ dội hiểm thấy lại càng thêm nhỏ bé, mà mưa vẫn ào ào trút xuống. Lúc bình thường, nơi này cách đất liền không quá xa, nhưng lúc này lại như đang đến một nơi vạn dặm xa xôi.

Một lúc sau, mưa gió không còn mạnh như lúc ban đầu, đám thị vệ cố gắng kiềm chế lại cơn buồn nôn vội vàng lái thuyền, đến khi sức cùng lực kiệt mới nhìn thấy bóng dáng đất liền phía trước. Tinh thần mọi người đều chấn động, giống như ông trời không đứng lại lật mặt.

Gió mạnh không hề báo trước mang theo mưa to ập tới một lần nữa, sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại ngay cả kè đá cũng không nhìn thấy rõ. Vân Yên nằm sấp nắm chặt lấy mạn thuyền, móng tay đã bị gãy làm hai, nhưng nàng đã mất đi cảm giác đau. Trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ... Phải sống, để tìm chàng!

Từng phút trôi qua như bị lãng trì, giây phút vốn tưởng rằng tất cả cuối cùng cũng ngừng lại, thì bỗng nhiên trời đất quay cuồng không hề báo trước ủa đến! Cả người nàng bị văng ra ngoài như lông chim nhẹ bẫng, cánh tay cách mạn thuyền càng lúc càng xa, thân thuyền xoay chuyển, tất cả đều tan vỡ.

Thuyền lật rồi!

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 140: Sống Chết Có Nhau

Khi Vân Yên lấy lại được ý thức, nàng đã rơi vào hồ nước, làn nước lạnh lẽo tối đen xung quanh ập vào khoang mũi nàng, thân thuyền bị lập úp phía không xa bắt đầu từ từ chìm xuống, tạo nên tiếng gào thét như dòng nước xoáy chết chóc bao vây xung quanh, muốn kéo nàng xuống tận vực thẳm.

Suy nghĩ “phải sống, để tìm chàng” như tạo cho Vân Yên một sức mạnh lạ kỳ, nàng dùng toàn bộ sức lực còn sót lại giãy dụa muốn thoát khỏi vòng nước xoáy càng lúc càng lớn, cả tay và chân vùng vẫy ngoi lên, dựa vào trục giác bơi loạn đến hướng bờ gần nhất, nhưng nước trong khoang mũi khiến nàng hít thở vô cùng khó khăn, dòng nước xoáy sau lưng như bàn tay địa ngục kéo nàng trở về cõi chết, nàng không nhìn thấy những người xung quanh, tiếng kêu thốt ra cũng không thành tiếng.

Vân Yên cảm thấy mình nhanh chóng bị đuối sức, trái tim cũng trở nên lạnh băng, chỉ còn lại một cái tên. Đầu nàng dần tối đen lại...

Một đôi tay vững chãi như thép bơi đến mạnh mẽ nắm lấy eo nàng, kéo nàng lên, ôm chặt lấy nàng mặc dòng nước xoáy bơi lên mặt nước. Vân Yên nửa mê nửa tỉnh, bỗng nhiên cảm nhận được sự an toàn đến lạ kỳ như quay về vòng tay mẹ hồi bé.

Giây phút vượt qua làn nước được kéo lên bờ, bụng Vân Yên bị ấn xuống để nôn toàn bộ nước ra, từng ngụm khí lớn được đưa vào khoang miệng nàng, cuối cùng nàng cũng cảm thấy mình đã vượt qua bờ vực của cái chết.

Mặt đất bắt đầu có những cơn rung động biên độ nhỏ, nhưng mưa không còn to như lúc ban đầu. Người đàn ông vỗ mấy cái vào mặt Vân Yên, gọi to tên nàng. Nàng mở nửa mắt mơ mơ hồ hồ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc mà mình hằng mong.

- Dận Chân!

Cảm xúc ủa đến mà không biết gọi nó là gì, khi tìm kiếm nhau trong giây phút sinh tử, hai người đều ướt đầm nước ôm chặt lấy nhau nằm sấp trên mặt đất, tay nắm tay giữa vùng sông núi u ám.

- Cuối cùng thiếp cũng tìm được chàng rồi, sao chàng lại giấu thiếp đi, sao chàng không đưa thiếp đi cùng.

Vân Yên nằm trong lòng chàng mà khóc, ôm chặt lấy lưng chàng không chịu buông, chặt đến nỗi các khớp ngón tay mảnh mai trắng bệch như sắp gãy.

- Ta sai rồi, Vân Yên, ta trở về rồi, chúng ta có chết cũng phải bên nhau.

Trong sắc trời mờ mịt, Dận Chân cũng ôm nàng thật chặt, trên khuôn mặt không biết là nước mưa hay gì khác.

- Nói lung tung! Ai cần chàng chết, chàng còn có thiên hạ rộng lớn, chàng không được chết!

Gò má Vân Yên đầm nước mắt, níu lấy vạt áo chàng nói không đầu không đuôi, những sợi tóc ướt sũng nhếch nhác dính lên khuôn mặt tái nhợt.

Dận Chân nâng đầu nàng lên, giữa trời đất mênh mông nhìn thật sâu vào đáy mắt nàng. Thế giới đang gào thét bỗng yên tĩnh lại, tiếng ồn ào chợt im bặt hoàn toàn không nghe thấy.

- Vậy nàng phải tha thứ cho ta, làm người vợ cùng nắm tay ta đi hết một đời. Ta đã làm sai rất nhiều, giấu nàng rất nhiều, nhưng nàng chưa bao giờ nói. Ta vẫn luôn tưởng rằng bảo vệ chu toàn chính là cho nàng điều tốt đẹp nhất, nhưng lại luôn khiến nàng khóc.

Chàng hít một hơi thật sâu.

- Ta không biết nên giải thích với nàng thế nào, nhưng chỉ cần nàng tin ta, ngay cả linh hồn Ái Tân Giác La Dận Chân ta cũng đều là của nàng, sống chết không đổi! Sau này dù bất cứ khi nào ở đâu, giữa chúng ta sẽ không có bí mật gì, sống chết vẫn luôn bên nhau, được không?

Vân Yên nhìn Dận Chân, giống như cả thế giới chỉ còn lại mình chàng. Nước mắt rơi xuống như đê vỡ, hòa lẫn với nước mưa, được bàn tay rộng lớn của chàng lau đi, nàng lắc đầu rồi lại lắc đầu mà không nói lời nào.

Lơ đãng nhìn một màu mờ mịt xung quanh, ai đã bò được lên bờ, ai còn đang cứu ai, trận thiên tai này như là bằng chứng cho sống chết có nhau của hai người, phá tan khoảng cách về tinh thần, một niềm tin to lớn hơn bắt đầu sống lại.

Chỉ một từ “Được” nhưng đã dùng hết sức lực cả đời Vân Yên, nàng ôm cổ chàng, để môi kề môi, gò má thấm đẫm nước mắt.

Ào ào... rầm rầm... ào ào...

Dận Chân nheo mắt ngẩng đầu nhìn ngọn núi không xa, mặt đất rung chuyển cũng là lúc đá đá lăn xuống, mưa gió bắt đầu điên cuồng, trong lòng nhanh chóng biết không ổn! Nơi này đã không còn an toàn.

Vân Yên cũng cảm thấy có đá lăn xuống chân mình, lập tức ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi ấy, hình ảnh sạt lở núi đã từng thấy trong tivi xẹt qua đầu

nàng, Dận Chân nhanh chóng bế nàng lên, chạy về phía trước. Nhưng cánh tay chàng có gì đó là lạ, hình như đã bị thương.

Không kịp nữa rồi, nơi này nằm ở ngoại ô Tây Sơn, trừ phòng ốc có phong cảnh vây quanh, phía sau chính điện chỉ có một ngọn núi tên Thọ Sơn do đá cứng thiên nhiên tạo thành.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Dận Chân chợt nhớ tới khi xây dựng chàng đã từng nhìn thấy một cái động đá tự nhiên núp dưới cây hòe lớn ở góc phía tây nam núi Thọ Sơn, nơi ấy không dễ bị sập, hiện giờ phải đánh cuộc một lần, chàng quyết đoán bế Vân Yên chạy như bay về phía góc núi Thọ Sơn theo trí nhớ.

Động đất tuy đã yếu dần, nhưng đất đá trên các ngọn núi xung quanh lăn xuống càng lúc càng nhanh, mưa to gió lớn như báo trước núi có thể bị sạt lở bất cứ lúc nào. Khi Dận Chân ôm Vân Yên vào động đá, còn chưa kịp thở ra hơi, tiếng ầm ầm như sấm rền vang lên, vô số sỏi đá bùn đất đập xuống, ngay cả cái cây lớn cũng bị quật đổ chắn ngang cửa động, cát bụi rơi xuống, sau đó dần dần ngừng lại.

Tim hai người đều cùng kề sát nhau run lên bần bật, hơi thở gấp gáp. Trong bóng tối, đến cả năm đầu ngón tay cũng không nhìn thấy, chỉ còn lại tiếng mưa quật gió rít, dư chấn yếu ớt ở bên ngoài hang động.

Vân Yên ôm Dận Chân thật chặt, bàn tay tìm kiếm cánh tay chàng, giọng nói run rẩy:

- Chàng bị thương sao? Vừa nãy bị đập vào đúng không?

Dận Chân vuốt ve gò má nàng, vỗ về:

- Không phải, bị thương lúc ở tây bắc, vết thương nhỏ thôi đã được băng bó rồi.

Nhưng khi Vân Yên chạm vào cánh tay, chàng vẫn khẽ rên lên.

Vân Yên sờ thấy thứ gì đó dập dính trên ấy, không biết là nước hay là máu, trong phút chốc tiếng khóc bật ra, nàng vội vã che miệng lại, nhưng trong tim đau đớn vô cùng.

- Nước thấm vào thể này liệu có bị viêm không?

Dận Chân nghe thấy tiếng nức nở đứt quãng của Vân Yên, cảm thấy đau hơn khi bị dao cứa vào, chỉ có thể gạt nước mắt cho nàng, đặt một nụ hôn lên trán nàng:

- Không sao đâu, thật đấy, đừng khóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dụi lung tung vào vạt áo Dận Chân, tìm kiếm chàng, nghẹn ngào nói:

- Được, vậy thiếp không khóc nữa.

Bàn tay rộng lớn của Dận Chân dịu dàng vỗ nhẹ lưng nàng, môi chạm lên trán thấp giọng dỗ dành.

- Đừng sợ, trận động đất mạnh nhất đã qua rồi, sạt lở và dư chấn đã yếu đi nhiều, động đá này rất cứng, chờ lát nữa, ta thử đẩy cái cây chắn trước cửa động ra một chút, các thân binh sẽ tìm thấy chúng ta thôi.

Vân Yên bỗng nhiên bật khóc, tuy biết chàng không thể nhìn thấy, nhưng giống như mùi hương trong bóng đêm từ từ tỏa ra khiến tâm hồn rung động.

Trong động đá tan hoang tối đen, giọng nói nàng vô cùng dịu dàng nhưng bình tĩnh:

- Thiếp không sợ, chỉ cần ở bên chàng, thiếp không sợ gì hết.

Dận Chân dường như có thể xuyên qua bóng tối nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi nàng, chàng đặt một hôn lên ấn đường Vân Yên, rồi hôn sâu xuống, cả người đều mơ hồ run rẩy.

- May mà... ta không đến muộn.

Vân Yên vùi đầu sâu vào vạt áo ướt đầm của chàng.

- Sao chàng lại ngốc thế, không mang theo thân binh mà một mình chạy đến đây, lại còn bị thương nữa.

Dận Chân dùng cằm cạo lên đỉnh đầu nàng:

- Bọn họ đi phía sau, không theo kịp ta. Ta nhận được tin báo gấp, nói rằng vùng Trục Lệ có thể sẽ xảy ra động đất, lại nhớ đến nàng vẫn cô đơn chờ ở trên đảo, nên sắp xếp nhân lực xong là ta về ngay trong đêm, không ngờ còn chưa đến cổng mà đã có động đất...

Vân Yên chợt nhớ tới điều gì đó, từ trong lồng ngực chàng ngẩng đầu lên, gấp gáp hỏi:

- Vậy tây bắc thế nào rồi? Cả trong phủ nữa?

Dận Chân nâng mặt nàng lên, nói:

- Đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, trong phủ không có núi cũng không có đảo. Còn có Cao Vô Dung và Phó Nại sơ tán mọi người đến nơi cao hơn để tránh nạn. Chỉ có nàng, chỉ có ta, chúng ta sống chết cũng phải cùng nhau.

Vân Yên đột nhiên sáp đến gần hôn chàng, mưa gió bên ngoài động vẫn chưa ngừng. Trong hang động tối om, hai người dùng đôi môi nghiêm túc cảm nhận đối phương, gò má kề sát nhau để chia sẻ sự ấm áp và hơi thở chân thực, mang theo sự run rẩy sau khi thoát khỏi cõi chết.

Dận Chân cảm thấy người nàng đang run lên, liền bế nàng từ mặt đất lạnh lẽo lên, để nàng ngồi vắt ngang qua người mình, sờ vạt áo thấm hơi lạnh ấy, lắng tai nghe dư chấn bên ngoài cửa động.

- Lạnh sao?

Vân Yên gật đầu rồi lại lắc đầu, sức cùng lực kiệt nằm sấp trong lòng Dận Chân, nước mắt trên khuôn mặt đã khô, nàng hơi run lên.

Dận Chân nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, trước tiên cởi áo mình ra để sang bên cạnh, sau đó giúp nàng cởi cúc áo dưới cổ.

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn, cởi quần áo ướt ra trước đã, nàng đang bị lạnh. Chờ toàn bộ dư chấn qua đi, có lẽ phải mất một lúc nữa đội thân binh mới tìm thấy chúng ta.

Trong bóng tối Dận Chân tìm kiếm rồi cởi áo của Vân Yên theo thói quen, ngay cả dây yếm buộc sau cổ cũng kéo xuống, đặt toàn bộ sang một bên, sau đó chàng ôm cả cơ thể trần trụi mềm mại của Vân Yên vào lồng ngực mình.

Da thịt kề cận khiến hai người đều khẽ rên lên, trái tim đập thành thịch dán sát vào nhau. Nhiệt độ cơ thể của Dận Chân cao hơn Vân Yên, da kề da sưởi ấm cho nàng, bàn tay to lớn không ngừng giúp nàng chà xát cánh tay và bả vai, để nàng không cảm thấy lạnh nữa.

- Lát nữa sẽ nóng lên thôi, nếu mệt thì ngủ một lát đi.

Trong hang động lạnh lẽo đơn sơ, người đàn ông này, cũng chính là chồng nàng đã truyền cho nàng hơi ấm và cảm giác an toàn không gì sánh bằng. Bàn tay nhỏ bé của Vân Yên ôm bờ lưng vững chãi ấy, nàng cũng muốn mang đến cho chàng hơi ấm nhỏ nhoi, chứ không phải chỉ nhận đi mà không trao lại, nàng học theo chà xát bờ lưng Dận Chân, cảm thấy cơ thể chàng nhanh chóng nóng lên.

- Vân Yên...

Dận Chân muốn nói nhưng lại ngập ngừng, rầu rĩ đưa tay kéo bàn tay mảnh mai sau lưng mình xuống.

- Không lạnh nữa sao?

Vân Yên ngẩng đầu, hai nụ hoa mềm mại đang dựng thẳng vô tình sượt qua, đè lên ngực chàng.

Dận Chân kìm nén hừ khế một tiếng trầm thấp.

- Đừng cử động nữa... ta sẽ có cảm giác đấy.

Gương mặt Vân Yên trong nháy mắt đỏ bừng, cắn môi chậm rãi nói:

- Chàng... không phải đã đi thâu đêm sao, sao vẫn còn...

Dận Chân siết eo nàng chặt hơn, thở dài:

- Nàng nên hỏi “nó” ấy.

Vân Yên đang nghĩ “nó” là ai, nhưng khi chạm tới một vật cứng rắn nóng rẫy đang giương cung thì hiểu rõ, “nó” này chính là cái gì.

- Ủm... rất khó chịu phải không?

Vân Yên cảm thấy “nó” đang ngẩng cao đầu và đập mạnh mẽ, nên hơi cà lăm.

Dận Chân cúi đầu hôn lên môi nàng, thì thầm:

- Không sao, nàng mệt thì ngủ một lát đi.

Giọng thì thầm hơi khàn của chàng trong hang động trống trải nhỏ hẹp nghe vô cùng quyến rũ, vô cùng chiều chuộng, vô cùng gợi cảm.

Tất cả đều xảy ra như vậy.

Nàng yêu người đàn ông này, yêu như chính mình đã từng trải qua. Trong giây phút sinh tử, nàng mới phát hiện hóa ra chàng đã trở thành người thân máu thịt không thể chia lìa.

Trên thảm cỏ buổi chiều hôm ấy, trước Bồ Tát trong chùa Đại Giác, có lẽ trong tiềm thức nàng đã sớm hiểu tương lai họ sẽ đi về đâu, nhưng cỏi chuông phải tìm người buộc chuông, những lời chàng nói trong khung cảnh u ám ấy bỗng nhiên hoàn toàn đẩy cánh cửa khép hờ của trái tim hai người ra.

Ba tháng chưa được tiếp xúc da thịt, hai bên đều sử dụng toàn bộ sức lực còn sót lại trong cơ thể.

Trong hang động tăm tối Vân Yên nhắm mắt lại, lần đầu tiên chủ động mở rộng cơ thể mình cố gắng từng chút một bao dung chàng, cho đến toàn bộ. Thanh kiếm sắc bén cắm vào da thịt đau đớn, sâu đến tận cùng chưa từng có, đủ đầy và an tâm không gì sánh bằng.

Nàng dùng nơi mềm mại nhất của mình để ôm trọn lấy chàng, giữ chặt chàng, để chàng muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Lần đầu tiên Vân Yên có cảm nhận rõ ràng như vậy khi ân ái, nàng nắm bắt toàn bộ cơ thể người đàn ông, ngay cả linh hồn chàng cũng in đậm tên nàng, không thể phai mờ. Bất cứ điểm nào trên người nàng cũng đủ để làm chàng điên cuồng, toát ra sức quyến rũ vô ngần mà không ai biết.

Có lẽ từ mưa to gió giạt không đủ để hình dung, mỗi một lần đều giống như sâu tới tận tim. Cho dù cả thế giới bị hủy diệt, cũng không thể nào chia lìa được họ.

Cho đến khi thế giới bên ngoài sóng yên biển lặng, trời đã mờ sáng, cơ thể hai người không còn lạnh nữa. Vân Yên ôm chặt lấy cổ Dận Chân, ngủ

thiếp trong vòng tay chàng, khóe môi còn hơi nhếch lên mang theo nụ cười yên tĩnh.

Khi thân binh tìm được cửa động, Dận Chân ra lệnh nhẹ nhàng rời cây thành một lỗ hổng để Tiểu Thuận Tử mang áo choàng vào trước, y nằm bò trước cửa động nhét quần áo vào. Dận Chân vừa ôm vai Vân Yên vẫn còn đang mơ mơ màng màng, vừa cúi người khoác áo choàng vào cho nàng.

Vân Yên đưa tay dụi mắt, mông lung nhìn khuôn mặt chàng, lẩm bẩm:

- Tướng công... trời sáng rồi ư?

Dận Chân nhìn dáng vẻ ấy của nàng, yêu thương không cách nào kể xiết. Chàng đưa tay kéo áo choàng trùm kín cơ thể nhỏ bé yêu kiều ấy.

- Muốn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi, có tướng công ở đây rồi.

Vân Yên vẫn còn rất buồn ngủ, dờ dẫm gật đầu, rồi lại rúc vào lòng chàng cọ cọ, tiếp tục đi vào giấc mơ, còn phát ra tiếng hừ hừ như con mèo nhỏ, lướt nhẹ qua lồng ngực chàng.

Sau đó, Dận Chân và đám thân binh cẩn thận dời thân cây lớn và đất đá như thế nào, bế nàng lên xe ngựa như thế nào, về Tứ Nghi Đường như thế nào, tắm rửa lên giường như thế nào, Vân Yên không hề hay biết.

Cho đến khi nàng ngủ no giấc tỉnh dậy, nhận ra mình đang nằm gần một khuôn mặt tuấn tú quyến rũ, mang theo nụ cười nhẹ nhàng tỏa sáng, gợi cảm vô cùng.

Màn trướng và chăn đệm màu đỏ xung quanh càng làm nổi bật thêm khuôn mặt anh tuấn khiến phái nữ tim đập chân run.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 141: Thiếp Là Vợ Chàng

Hai người nhìn nhau chừng hai giây, không hẹn mà cùng ôm chặt lấy nhau. Một lúc sau, Dận Chân nhẹ nhàng bế Vân Yên khỏi giường, ngồi bên chiếc bàn nhỏ dùng cơm. Hai người yên tĩnh ăn, không hề nói chuyện, khóe mắt đầu mày còn vương tình ý.

Sau khi trở về giường, dưới cái nhìn chăm chú của Dận Chân, nàng tháo chiếc nhẫn ngọc bích được đeo trên cổ tay xuống, sau đó nâng bàn tay thon dài đẹp mắt của chàng lên, nhẹ nhàng đeo nó vào ngón tay cái cho chàng.

Dận Chân ôm chặt cả người Vân Yên vào lòng, chân tay hai người quần quýt không rời, giống như vừa mới bước ra từ tai nạn sinh tử.

Chân tay Vân Yên đều gác lên người Dận Chân, nàng yên tĩnh nằm sấp trên ngực chàng, một lúc sau thì ngẩng đầu hỏi:

- Tình hình trong kinh thế nào rồi ạ? Chàng không về xem thế nào sao? Còn nữa, Tiểu Phúc Tử trong Viên, bọn họ...

Dận Chân cong môi xoa đầu nàng:

- Ta đã sắp xếp xong cả rồi, tình hình trong kinh thành vẫn ổn, lánh nạn kịp thời, phòng ốc không bị phá hủy quá nhiều, chỉ có điều vì mưa bão cho nên vùng núi xung quanh bị sạt lở, cũng may dân cư không nhiều, thiệt hại về người không lớn. Vết thương của Tiểu Phúc Tử và thị vệ cũng không nghiêm trọng lắm, họ đã được đưa về phủ để đại phu chữa trị rồi, nàng yên tâm chưa.

Vân Yên yên tâm gật đầu, nói tiếp:

- Chàng xử lý ổn thỏa mọi việc nhanh như vậy sao?

Nét mặt Dận Chân giống như đã đoán trước được nàng sẽ hỏi như vậy, chàng hơi cup hàng mi dày cong xuống, cố tình tỏ vẻ dửng dưng nói:

- Phu nhân vất vả rồi, ngủ rất lâu mới tỉnh đấy.

Khuôn mặt Vân Yên thoát cái đỏ bừng, ở đây không có bóng tối che giấu, tất cả đều lọt vào mắt Dận Chân, nàng xấu hổ mà không biết đưa mắt đi đâu. Dận Chân ôm lấy nàng, trong mắt đượm sóng tình, đôi môi dịu dàng hôn xuống.

Vân Yên giữ gò má chàng, nhẹ nhàng thở gấp:

- Chàng đưa thiệp... đưa thiệp đến Phật đường... để làm gì?

Dận Chân cong ngón tay khê khàng vuốt ve gò má đỏ ửng của Vân Yên, cup mắt xuống hôn lên, thì thào:

- Đây cũng là phòng tân hôn của chúng ta, nàng nói xem.

Vân Yên không nói, bàn tay chậm rãi vòng sau cổ chàng, Dận Chân vỗ lưng nàng, đầu gác lên đỉnh đầu nàng, lẩm bẫm:

- Trước đây, ta luôn nói với nàng, ta là chồng nàng. Bây giờ, ta mới hiểu ra, ta nên dạy nàng nói một câu khác.

Vân Yên hơi động dậy, khuôn mặt nhẹ nhàng cọ vào cằm chàng, đôi đồng tử sáng trong được che phủ bởi hàng mi dài mềm mại.

- Câu nào?

Ngón tay Dận Chân trượt xuống cằm nàng, để gò má mình chạm lên khuôn mặt ấy, nhẹ nhàng ngửi mùi hương trên làn da ấy, trán hai người cọ vào nhau.

- Trả lời ta, nàng là gì của ta?

Hàng mi Vân Yên khẽ run lên, lớp sương mù say đắm lòng người bao phủ đôi mắt sáng trong, đôi môi nhỏ nhợt nhạt hơi hé ra.

- Vợ chàng.

Trong tiếng thở khẽ khàng nàng thốt ra hai chữ ấy, cũng dịu dàng đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay chàng.

Lòng bàn tay Dận Chân nóng bừng, đôi tay nâng hai bên cổ nàng lên, khích lệ:

- Nói to hơn nữa nào, nàng là gì của ta?

- Thiếp là... vợ chàng.

Được Dận Chân khích lệ, giọng nói Vân Yên to hơn kiên định hơn, lớp sương mù trong mắt giống như con sóng lăn tăn quyến rũ vô ngần.

Nét cười hiện lên nơi đáy mắt Dận Chân, gợi cảm hơn bất cứ biểu cảm nào.

- Thật hay... nói lại lần nữa cho ta nghe nào.

Vân Yên cũng giữ lấy khuôn mặt chàng, bất ngờ cắn lên chóp mũi chàng một cái rồi lập tức nhả ra, mỉm cười nói:

- Thiếp là vợ của Ái Tân Giác La Dận Chân, là vợ chàng mãi mãi.

Dận Chân khẽ kêu một tiếng, trong nháy mắt kéo nàng vào lòng mình, ôm thật chặt.

- Là vợ ta mãi mãi.

Vân Yên ôm cổ chàng, nước mắt trong đôi mắt cuối cùng cũng rơi xuống:

- Vâng.

Cả người Dận Chân hơi run lên, không nỡ nhìn đưa tay ra lau nước mắt cho nàng, vừa mạnh mẽ lại vừa dịu dàng.

Vân Yên cố tình chơi xấu dụi hết nước mắt vào vạt áo bả vai chàng, Dận Chân thở gấp ấn đầu nàng xuống, cúi đầu hôn lên sống mũi nàng.

- Ta vẫn luôn ước ao được nghe nàng nói thế, rồi sau đó sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

Dận Chân lúc sâu lúc nông mút lên cánh môi mềm, hơi thở thân mật đều là những nốt nhạc trong nụ hôn khiến con người trầm mê, mỗi sự tiếp xúc đều tràn ngập sóng tình.

Vân Yên đã động tình, bàn tay mảnh mai thân mật vuốt ve bím tóc sau gáy chàng, không có tình cảm nào khác. Đôi mắt nhắm lại vô tình chủ động đến gần môi chàng hơn, nàng đâu biết rằng lúc này nét mặt mình quyến rũ và yêu kiều hơn bao giờ hết.

Trên đời này luôn có một người khiến chúng ta thương mà không biết phải thương như thế nào, yêu mà không biết phải yêu ra sao. Có lẽ, đối với Dận Chân và Vân Yên, họ chính là những người đó.

Sau mưa bão trời bỗng trở nên mát mẻ, bầu không khí vẫn là nhiệt độ mùa hè bình thường, mọi người cũng quay lại với cuộc sống thường nhật.

Dận Chân vẫn ngày ngày bận rộn công vụ, công tác phục hồi khu vực Trục Lệ tây bắc sau cơn động đất cũng đâu ra đấy, mỗi ngày đều tức tốc bẩm báo cho Khang Hi đang tránh nóng ở ngoài biên cương. Do chàng xử lý mọi việc ổn thỏa, Khang Hi cũng không gấp gáp trở về, lại càng thêm tín nhiệm Dận Chân, tiếp tục hành trình của mình.

Thiệt hại về phòng ốc trong phủ Ung Vương rất nhỏ, nhưng xung quanh Viên Minh Viên là núi nên sạt lở khá nghiêm trọng, bắt đầu lần lượt được tu sửa. Tiểu Phúc Tử bị thương ở chân, Vân Yên còn bảo Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử đến thăm cậu ta và những thị vệ khác, hỏi thăm về thương thế, còn dặn dò Tiểu Ngụy Tử đưa Tiểu Bảo Tử tới chăm sóc cho Tiểu Phúc Tử, bảo cậu ta cứ an tâm dưỡng thương, vết thương khỏi mới được đi làm lại.

Từ khi Dận Chân và Vân Yên gỡ được nút thắt trong lòng, ngày hè dường như cũng trở nên mát mẻ như nước suối. Vân Yên nằm trong nhà tránh nóng dưỡng thương, thường mặc váy ngủ dựa người vào chiếc sập nhỏ hóng mát ngủ gật. Dận Chân cả ngày đều bận rộn nhưng vẻ mặt vẫn luôn trầm tĩnh, sự chín chắn bình tĩnh đó được thể hiện từ khóe mắt đuôi mắt và cử chỉ hành động.

Lúc công vụ bận bịu, Vân Yên thường cùng Dận Chân trong thư phòng đọc công văn. Đêm muộn, Vân Yên nghe tiếng gõ cửa chân trần chạy ra đón chàng, Dận Chân bế nàng lên, để nàng giẫm lên giày mình, hai người vừa ôm hôn vừa đi vào phòng.

Mấy ngày sau khi Dận Chân về nhà, lúc mở cửa ra, một cục bông tròn tròn trắng như tuyết từ trong lòng chàng nhảy vào lòng Vân Yên. Cục bông xinh xắn mềm mại mở to đôi mắt tròn vo đen nhánh nhìn Vân Yên, cơ thể nhỏ xíu hơi co tròn lại. Hóa ra là một con chó Bắc Kinh mới sinh được mấy ngày, to chỉ bằng bàn tay Dận Chân, nhưng lại mang đến cho Vân Yên một niềm vui bất ngờ.

Vân Yên đặt tên cho nó là Đô Đô, vô cùng yêu cái tính hồn nhiên lại bướng bỉnh có phần giống với Dận Chân ấy của cún con, lén nói cho chàng sau đó bị chàng trừng phạt. Ban ngày Vân Yên thích đưa nó ra ngoài sân chơi đùa, nàng hoạt bát hơn, cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Hè qua thu đến, Đô Đô lớn rất nhanh, từ to chỉ bằng bàn tay đến bằng một quả bóng thịt chạy khắp nơi. Nó không thích sữa, rất ngoan ngoãn, nhưng thích ăn thích ngủ, thích làm nũng. Thỉnh thoảng, Vân Yên nằm trên sập ngủ thiếp đi, Đô Đô sẽ làm ổ trên bụng nàng ngáy o o, Dận Chân nhìn thấy cảnh này vừa cảm thấy vui vẻ nhưng lại hơi ghen tị. Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử thường ngày chỉ còn thiếu cúc cung hầu hạ Đô Đô.

Khi hoa quế nở, đoàn người Khang Hi cũng bắt đầu từ sơn trang tránh nóng quay về kinh, vừa vặn vào mùa thu mát mẻ. Sau khi cởi bỏ trọng trách giám quốc trên vai, Dận Chân được nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần ra ngoài lúc sáng sớm nữa mà còn giúp Vân Yên chải đầu trang điểm. Người lười biếng trong phòng, người tóc xõa bờ vai ngồi trước gương đồng, trên đỉnh đầu có thêm cây trâm bằng gỗ đàn hoặc bằng ngọc bích, mái tóc được búi hờ, mát mẻ lại xinh tươi.

Dận Chân không hiểu sao lại nhếch môi vui vẻ ngâm thơ:

“Hiếu trang kế sáp bích dao trâm, đa thiếu tình hoài thiện trúc ngâm.
Phong điều mỗi liên thù giải hội, phân minh đối diện hữu tri tâm.” (1)

Vân Yên hiểu ý nghĩa trong mỗi câu thơ của chàng, vừa sửa lại mái tóc sau gáy vừa quay người lại, khuôn mặt hơi ửng đỏ quở trách:

- Dâm thơ...

Dận Chân cười lớn vỗ tay, đứng dậy vừa bước đi vừa nói:

- Vậy nàng chưa bao giờ đọc dâm thơ sao... ta đã đối mặt tỏ lòng, nàng còn không dám nhận?

- Vậy nàng nói cho ta biết: “Đan thần hạo xỉ sấu yêu chi, tà ý quân lung thụy khởi thì. Tất cánh si tình tiêu bất khứ, tương biên dục triển hựu ngưng tư.” (2) Có nghĩa là gì?

Vân Yên ngược mắt nhìn gương đồng, cũng không quay đầu lại, nghe thấy chàng đọc bài thơ lên thì khuôn mặt đỏ rực, lườm chàng một cái qua gương, nâng tay lên cài trâm ngọc lên tóc, không nói mà cười.

Nàng mặc mặc giản dị, rất ít khi điểm trang. Trong lúc tức cảnh sinh tình, Dận Chân lóng ngóng mở tráp đựng son phấn, tìm chì vẽ mày, nhẹ nhàng vẽ một nét mờ lên đôi mày ngài, điểm thêm một nốt chu sa đỏ tươi lên giữa trán, khi nàng ngược mắt lên khuôn mặt sáng bừng.

Dận Chân cũng nhìn đến ngấn người, nhiều năm sớm tối kề cận nhưng chàng chưa một lần thấy nàng trang điểm thế này...

Chàng xoa nhẹ trán nàng, chạm rãi mỉm cười:

- Cả một mùa hè oi bức, tối nay chúng ta cùng ra ngoài được không?

Mắt Vân Yên sáng ngời, nàng cười gật đầu nói vâng.

Dận Chân cười tiếp tục nói:

- Được, ta bảo Tiểu Thuận Tử chuẩn bị quần áo đàn ông cho nàng.

- HẾT

(1) Bài thơ thứ hai trong tập thơ “Ung Đế tập” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch:

Sớm mai điểm trang tóc cài trâm,

Bao nhiêu tình trọn trong tiếng trúc.

Tiếng gió tiếc thương ai hiểu được,

Rõ ràng trước mắt có tri âm.

(2) Tạm dịch:

Môi đỏ răng trắng eo thon thon,

Khi ngủ dáng nàng nằm nghiêng nghiêng.

Dẫu sao tình này si không dứt,

Cuốn sách muốn mở lại suy tư.

Bài thơ này do Ái Tân Giác La Dận Chân sáng tác, nằm trong tập “Văn tập”. Bài thơ này gắn liền với “Thập nhị mỹ nhân đồ” (12 bức tranh mỹ nhân). “Thập nhị mỹ nhân đồ” là bộ tranh 12 bức vẽ mỹ nữ thời xưa, do họa sĩ cung đình đầu triều Thanh sáng tác bằng lối vẽ nhân vật tỉ mỉ có màu. Mỗi bức đều dài 184 cm, rộng 98 cm, vẽ trên lụa tinh mỹ. Mỗi bức chỉ vẽ một người, lần lượt vẽ 12 cung nữ mặc Hán phục, trong cảnh đọc sách, trầm ngâm, ngắm cảnh, xem hoa... Trong tranh còn miêu tả rất nhiều vật dụng quý giá như bình gốm, ấm trà, cốc đồng, bình phong, đồ trang trí bằng ngọc, v.v. Đây đều là những vật trang trí thịnh hành trong thời Khang Hy-Ung Chính, thể hiện phong thái giàu sang phú quý trong cung đình Trung Quốc xưa. (theo chanhkien.org)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 142: Người Lâu Ngày Không Gặp

Dận Chân mặc thường phục, tay cầm chiếc mũ quả dưa nhỏ đội lên đầu Vân Yên đang cài cúc áo, vén bím tóc dài của nàng ra sau gáy, rồi xoay người nàng lại, ngón tay cái tỉ mỉ chấm một nốt chu sa lên giữa trán nàng.

Vân Yên ăn vận giống một thiếu niên, nàng đưa tay chỉnh lại mũ quả dưa trên đầu, nhìn vô cùng thanh tú. Dận Chân đưa tay xuống lướt nhẹ qua bộ quần áo đàn ông vừa vận trên người Vân Yên, ngón tay đi qua bộ ngực đã được quấn chặt thì cau mày:

- Có chặt quá không?

Vân Yên đẩy tay chàng ra, lườm chàng một cái:

- Không chặt thì mặc bộ quần áo này nhìn thấy hết à?

Dận Chân à một tiếng, chớp tay cúi đầu thì thầm bên tai nàng một câu, Vân Yên nghe xong mặt đỏ rực đánh chàng một cái đẩy chàng ra. Dận Chân vẫn đứng nguyên tại chỗ bật cười, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Trời sắp hoàng hôn, thời tiết đang vào giữa thu, hai người thoải mái chậm rãi tản bộ. Đội thị vệ thân binh phía sau đều thay thường phục, đi cách họ không xa không gần.

Đã rất lâu rồi Vân Yên chưa đi dạo phố, hơn nữa còn đóng giả thành con trai, nàng tay cầm quạt vô cùng vui vẻ. Vóc người nàng nhỏ bé, đi bên người Dận Chân giống như thiếu niên đi bên huynh trưởng. Dận Chân nhàn

nhã chấp tay sau lưng đứng đỉnh bước đi, vừa ung dung lại vừa tao nhã, thảnh thơi còn nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Kinh thành mới lên đèn, trong màn đêm nhìn vô cùng hoa lệ. Người trên đường ban đầu không nhiều, rồi nơi phồn hoa dần dần trở nên đông đúc náo nhiệt. Các quán trà quán rượu xung quanh thi nhau mọc lên san sát, còn có những người bán hàng rong đi khắp nơi trong thành.

Dận Chân sợ lạc mất Vân Yên nên nắm chặt tay nàng. Vân Yên giật mình, vội vàng dùng bàn tay còn lại tách tay chàng ra, nhỏ giọng lúng túng nói:

- Chàng đừng nắm, hai người đàn ông nắm tay nhau để người khác nhìn thấy còn tưởng chúng ta...

Dận Chân bật cười, kéo bả vai nàng đến gần, hài hước nói:

- Nếu có thích nam tử (1) thì cũng thích những thiếu niên xinh đẹp.

Vân Yên không ngốc, nghe xong liền hiểu, xấu hổ lờm chàng một cái muốn rút tay ra, rõ ràng người này nói nàng không phải là thiếu niên xinh đẹp nên sẽ không có ai hiểu nhầm. Tuy là sự thật, nhưng vẫn rất đáng ghét. Nàng suy nghĩ, cười xấu xa chớp chớp mắt nhìn chàng, sáp gần đến mềm mại nói:

- Không phải chàng cũng thích thiếu niên xinh đẹp đấy chứ?

Khóe môi Dận Chân hơi giật giật, thừa dịp màn đêm lén đánh một cái vào mông nàng trừng phạt, lờm nàng một cái. Vân Yên kêu lên một tiếng ui chao, xấu hổ đứng xoa mông bên đường, đáng thương chu miệng.

Dận Chân hỏi nàng có đau không, Vân Yên lắc đầu, đáy mắt chứa ý cười tinh nghịch giống như trẻ con. Hai người gần như cùng bật cười.

Họ thông thả dạo phố, gặp một sạp hàng rong, Vân Yên cũng đi tới nhìn, phần lớn đều là những đồ chơi nhỏ của bé gái, nàng lại mặc đồ nam nhìn vô cùng kì quái, đành phải ngoan ngoãn quay trở về bên người Dận Chân.

Dận Chân nhìn thấy thì nuông chiều nói:

- Không sao đâu, nếu nàng thích thì cứ mua đi, không cần e dè người khác.

Vân Yên lắc đầu cười đáp:

- Thôi, thật ra đi dạo phố đâu phải là mua sắm, mà là đi ngắm.

Dận Chân bật cười:

- Không ngờ ta lại lấy một nàng dâu nhỏ mọn.

Vân Yên nghe xong ngược lại còn híp mắt vô cùng thích thú, nói nhỏ:

- Chồng à, bụng đói.

Hai người đến một tửu lầu vô cùng xa hoa, kiến trúc giống như lâu đài trên không, tầng tầng lớp lớp lan can hành lang được chạm khắc nhìn vô cùng đặc biệt, trên cao treo tấm biển với hàng chữ tinh xảo: “Mạc Thung Dung”, đây cũng là một cái tên rất thú vị.

Vân Yên nhìn đám người đông đúc vào cửa, mùi hương món ngon theo gió bay tới, cực kỳ quyến rũ. Dận Chân nhìn nét mặt nàng, kéo nàng vào trong.

Trong sảnh không còn nhiều chỗ trống, buôn bán vô cùng tốt, hương thơm ngào ngạt chỉ khiến người ta muốn ăn ngay và luôn.

Tiểu nhị thấy hai vị khách đứng ở cửa, tuy ăn mặc đơn giản nhưng đáng vẻ lại không hề tầm thường, liền rất nhiệt tình ra mời chào:

- Hai vị, phòng riêng trên lầu chứ ạ?

Dận Chân gật đầu, đưa Vân Yên đi qua đại sảnh theo y lên lầu. Vừa đến lầu hai liền thấy mô hình thu nhỏ được đặt trang trí giữa phòng, Vân Yên đi sau Dận Chân trầm mặc nhìn bài trí độc đáo ở bốn phía mang theo hơi thở hiện đại, phòng riêng họ đi qua được xây theo phong cách nửa khép, so với lầu một rõ ràng tao nhã hơn nhiều.

Tiểu nhị đưa hai người đến nhà phòng ở phía tây nam, sau đó bắt đầu giới thiệu những món ngon nổi tiếng trong tiệm, miệng lưỡi y trôi chảy đọc ra tên mấy món ăn gì mà: “tường long cùng bay, đuôi phượng vây cá, thiên nga bát bảo, chim yến chiên giòn, gà rừng bỏ lò, thịt hươu nướng...” khiến người ta tròn mắt.

Vân Yên nghe hết một lượt, chỉ nhớ được tên mấy món ăn quen thuộc, còn đối với mấy món đầu rồng, đuôi phượng vây cá với chim yến thì nàng không ham. Dận Chân biết khẩu vị của nàng, trước tiên gọi một ấm Lư Sơn Vân Vụ (2), tiếp theo gọi mấy món thanh đạm chay mặn kết hợp mà nàng thích ăn như gà cuốn lá sen, bánh sữa, đậu phụ dầm sen, đùi ngựa hầm cà chua... Tiểu nhị thấy hai người ăn thanh đạm như vậy, liền giới thiệu thêm canh thận hươu vô cùng nổi tiếng của tiệm.

Vân Yên ngẩn người, mới nhớ ra hiện giờ mình đang cải trang thành con trai. Thấy người đối diện ung dung nhìn mình, khóe môi và đáy mắt đều thấp thoáng ý giễu cợt, nàng bất giác đá vào chân chàng dưới gầm bàn một cái.

Dận Chân giơ tay lên che miệng ho mấy tiếng, giống như làm thanh cổ họng, rất nghiêm túc hỏi một câu:

- Đệ thấy... có cần không?

Một câu hai ý, nếu là hai vợ chồng thì không thể không hiểu. Nhưng từ trong miệng “hai người đàn ông”, ý nghĩa lại không giống.

Trong phút chốc Vân Yên càng lúng túng hơn, suýt chút nữa làm đổ ấm trà. “Cần” mới lạ đấy, nàng giẫm nhẹ lên chân chàng một cái, hận không thể lao vào cấu xé chàng. Nhưng dưới đôi mắt to nhỏ của tiểu nhị, nàng đành phải mặt dày giả bộ bình tĩnh nói với y:

- Không cần, thế này là được rồi.

Tiểu nhị nói vâng rồi xuống lầu, ngay lập tức Vân Yên kéo tay chàng lại cắn một cái, giống như con mèo nhỏ thở phì phò trút giận.

Dận Chân cũng phối hợp hừ một tiếng, nhưng không rút tay lại mà còn cười:

- Cắn đau ta nàng lại đau lòng.

Vân Yên nhìn dấu răng mờ mờ trên gan bàn tay chàng, vừa đẩy tay chàng về, khóe miệng cũng nhếch lên:

- Cho chàng biết thế nào là bắt nạt người khác.

Lầu hai dần trở nên đông đúc, thỉnh thoảng xuyên qua bình phong chạm hoa có thể nhìn thấy các vị khách khác đi từ cầu thang lên, Đối diện với nhĩ phòng của họ là ban công, ánh trăng sáng ngời, dưới lầu là đường phố với đèn hoa rực rỡ.

Khi hai người đang nói chuyện thì tiểu nhị đưa Lữ Sơn Vân Vụ tới, sau đó lui ra ngoài. Bỗng nhiên Vân Yên đè tay Dận Chân lại, bưng tách trà của chàng lên nhấp thử một hớp trước, rồi mới thả tay ra để chàng uống. Dận Chân lắc đầu nhìn nàng, khóe mắt không rõ là cảm xúc gì:

- Đồ ngốc.

Vân Yên nâng tách trà nhẹ nhàng uống một ngụm, cảm thấy mùi hương nồng đượm.

- Chàng đã từng đến đây ăn cơm ư?

Dận Chân lắc đầu, cũng hớp một chút trà.

- Không, từ lâu này mới mở không lâu nhưng lại rất có tiếng tăm, hôm nay là ngẫu nhiên tới đây.

Vân Yên gật đầu, uống thêm một ngụm trà nhưng không nuốt xuống, ánh mắt nhìn về phía mấy bóng hình đang rẽ cầu thang, trong lòng trĩu nặng, cảm thấy huyết thái dương đau nhói, nàng quay đầu đi.

Dận Chân dường như cũng cảm nhận được sự khác thường, không chút dao động nhìn nàng rồi hơi nghiêng đầu...

Cửu A Ca Dận Đường tay cầm quạt, nhàn nhã đi lên, giọng nói vẫn cực kì dễ nghe:

- Bát ca, huynh xem đây có phải là Tứ ca không?

Người phía sau anh ta xuất hiện với khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, trên người hảnh mặc áo bào màu trắng sữa, phong thái đỉnh đặc, giọng nói đáng điệu vẫn như xưa. Ánh mắt hảnh xoáy chặt vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Vân Yên rồi rời đi, trên khuôn mặt trầm tĩnh treo nụ cười hờ hững hoàn mỹ, hảnh nói bằng giọng trầm ấm:

- A, hóa ra Tứ ca cũng ở đây, vừa khéo thật.

Dận Chân vẫn ngồi tại chỗ không cử động, khóe môi hơi nhếch lên, ngược mắt lạnh nhạt trả lời:

- Hóa ra là Bát đệ Cửu đệ, quả là trùng hợp đến lạ kỳ.

Dận Tự cầm quạt nhưng không ngồi xuống, cực kì tự nhiên hỏi han mấy câu, Dận Chân cũng đáp lại. Hai người có thể coi không ai thua kém ai.

Dận Đường đứng bên cạnh Dận Tự, sắc mặt vẫn không thay đổi, nhưng mắt luôn nhìn về phía Vân Yên đang mặc đồ nam, đôi mắt sắc bén khiến nàng không thể lẩn tránh, nhưng càng không thể mở miệng nói thật.

Vân Yên chỉ cúi đầu không nhìn, không nghĩ tới bất kỳ ai trong bọn họ. Tuy cảm thấy nặng nề, nhưng nàng không hề hoảng sợ, bởi vì, ở đây còn có Dận Chân.

Trong bốn người, không ai không hiểu rõ. Một ngày nào đó buộc phải giải quyết hết ân oán tình thù, nhưng đây là chuyện sau này.

Ánh mắt Dận Đường dường như không hề rời khỏi khuôn mặt đang cúi thấp của Vân Yên, còn càn rỡ hơn cả Dận Tự.

Dận Chân nhìn Dận Đường, mở miệng:

- Từ lâu này mới mở dưới danh nghĩa của Cửu đệ sao?

Dận Đường hơi nhướn mày, trả lời:

- Đúng vậy, mà cũng không giống thế.

Rồi hơi nghiêng đầu nói:

- Bát ca, chúng ta cũng nên đi thôi.

Dận Tự gật đầu, tạm biệt Dận Chân bằng phong thái tao nhã, lách người rời khỏi, ánh mắt một lần nữa lướt qua Vân Yên, hai người kẻ vai chậm rãi đi lên lầu trên.

Vân Yên thả lỏng bàn tay đang nắm bên người, nhìn mấy dấu móng tay rõ ràng trong lòng bàn tay. Bàn tay rộng lớn của Dận Chân nắm lấy tay nàng, Vân Yên cũng nắm lại, ngược mắt lên nhìn vào đáy mắt chàng, nhàn nhạt nói:

- Thiếp không muốn ăn ở đây nữa, chúng ta đổi nơi khác đi.

Dận Chân gật đầu, thu tay lại định đứng lên. Đúng lúc ấy tiểu nhị bưng một mâm đầy thức ăn vào, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Dận Chân rút một tờ ngân phiếu trong ngực ra đặt lên bàn, nói:

- Không cần phải bưng lên nữa.

Bàn tay định cầm đĩa thức ăn của tiểu nhị chợt dừng lại, từ phía trên lầu vang lên một giọng nói yêu kiều:

- Các vị đã đến Mạc Thung Dung, chưa nếm mà đi không lấy làm tiếc sao?

Cô gái đi một đôi giày thêu bằng gấm màu tím, phối với áo gấm váy lụa thêu rắng mây màu tím, tư thái duyên dáng, là tuyệt sắc khuynh thành với khuôn mặt hoa đào, mang theo mùi hương đã lâu không thấy. Nàng ta thướt tha chậm rãi đi từ trên lầu xuống, dường như ánh mắt những người xung quanh đều sáng người.

Dận Chân không thể tin nổi híp mắt lại, nét mặt trầm mặc khó nắm bắt.

Vân Yên đứng bên Dận Chân, lạnh nhạt nhìn người đó. Vẫn như năm ấy, trên sông Tần Hoài.

Người con gái ấy vẫn xinh đẹp như xưa, khuôn mặt diễm lệ vô cùng xứng đôi với Dận Chân, trên người không hề có một chút tì vết.

Tử Ngưng, nàng ta tên là Tử Ngưng nhỉ? Hóa ra nàng ta vẫn còn sống.

Nàng ta tay cầm chiếc khăn thêu hoa sen màu tím, miệng cười duyên dáng, nhẹ nhàng vẫy tay với tiểu nhị. Y đặt cái mâm xuống rồi lui ra ngoài, phong thái nàng ta điềm nhiên của nữ chủ nhân. Đôi mắt nàng ta lướt qua mặt Vân Yên, nhếch môi nở nụ cười khinh thường, dung mạo kiêu mị.

Dận Chân lạnh lùng nhìn nàng ta, không nói gì, vẫy ống tay áo cất bước đến cầu thang, Vân Yên cũng im lặng đi theo chàng.

Tử Ngưng bị chàng coi như không, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nàng ta quay người nhưng không ngăn Dận Chân, mà chặn Vân Yên mặc đồ nam lại.

Bàn tay Dận Chân nhanh như gió lao tới, giọng nói sắc bén:

- Người dám động đến nàng?

Tử Ngưng kéo Vân Yên tới trước người mình, Dận Chân miễn cưỡng thu bàn tay lại, muốn kéo nàng ra, nhưng lại sợ làm nàng thương. Cùng lúc đó bốn góc dưới lầu có không ít vị khách đỡ đeo cùng đứng lên, chính là những thân binh đã thay thường phục.

Tử Ngưng cười duyên lắc đầu, cũng chỉ kéo một cánh tay của Vân Yên, trong mắt chứa sự khoái trá và thù hận sâu sắc.

- Ta chưa từng thấy Tứ gia căng thẳng như bây giờ. Tiểu phúc tấn này, cô có biết khi vị này trên giường ta có dáng vẻ thế nào không?

(1) Từ gốc là nam phong: Chỉ gay, tình yêu đồng tính.

(2) Lư Sơn Vân Vụ: Một loại trà nổi tiếng ở tỉnh Giang Tây, Trung Quốc.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 143: Vân Yên Tức Giận

Bi kịch là gì? Bi kịch chính là thứ mình thích nhất bị đánh vỡ trước mắt người khác.

Một buổi tối tuyệt đẹp xiết bao, thế nhưng có một mỹ nữ tuyệt sắc chết đi sống lại từ trên trời rơi xuống, dịu dàng nói: “Cô có biết khi vị này trên giường tôi có dáng vẻ thế nào không?”

Tuy giọng nói thị không to, nhưng giống như một quả pháo ném thẳng vào mặt hồ phẳng lặng, tiếng nổ đủ để ba người nghe rõ ràng.

Vân Yên nghe những lời đáng sợ mà thị ta nói, hàng mi hơi run lên nhưng không đáp trả. Cánh tay trái bị móng tay xinh xẻo nhọn hoắt của thị đâm vào đến đau nhói, cánh tay phải được một bàn tay rộng lớn khác nắm chặt, nàng yên lặng đứng giữa hai người họ.

Sắc mặt Dận Chân trong nháy mắt sa sầm xuống đáng sợ, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự tàn nhẫn không hề che dấu:

- Câm mồm!

Tử Ngưng nhìn Vân Yên vẫn đang im lặng, trong lòng đã có suy tính. Tuy không có kết quả dữ dội như trong dự liệu, nhưng thị ta lại cảm thấy hả hê. Mắt thị nhìn Dận Chân, hận thù nơi đáy mắt mang theo cả sự đố kỵ sâu sắc. Đúng, thị ta cố ý. Chàng lạnh lùng vô tình, giây phút thị thoát khỏi cũi chết đã thề phải trả thù chàng gấp trăm lần, và thị đã chuẩn bị từ lâu lắm rồi.

Thị cười quỵn rũ, nhanh chóng ghé bên tai Vân Yên, mùi hương đã lâu không thấy lập tức len lỏi vào hơi thở nàng:

- Cô xem đi, lúc này ngài ấy lạnh lùng biết bao, thế nhưng khi trên giường lại vô cùng nhiệt tình.

Giọng nói thì thâm diệu dàng mang theo hơi thở thơm như hoa lan, mỗi từ mỗi chữ được thốt ra như như cây kim sắc bén đâm vào nơi yếu ớt trong trái tim người phụ nữ. Sau đó thị cười thả cánh tay trái của Vân Yên ra, nhìn cơ thể nhỏ bé và khuôn mặt lạnh lùng của nàng bằng con mắt thương hại, làm như thị hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với nàng.

Khuôn mặt của Dận Chân tối sầm lại, chàng không nghe rõ thị đã nói gì bên tai Vân Yên, cũng không nhìn thấy sắc mặt của nàng, trong nháy mắt trái tim như chìm xuống đáy biển, giây phút Vân Yên được thả tay ra, chàng nhanh chóng kéo nàng vào lòng mình, đỡ lấy bả vai nàng, lướt nhìn từ trên xuống dưới.

Vân Yên vẫn luôn giữ im lặng từ từ nắm lấy tay Dận Chân, chậm rãi nghiêng người lại, mười ngón tay tự nhiên đan vào tay chàng rồi để bên người mình, khóe môi hơi nhếch lên nhìn Tử Ngưng, hờ hững cười nói:

- Mỹ nhân, nếu cô thật sự muốn nói thì cứ nói đi, chúng tôi xin rửa tai lắng nghe.

Vân Yên bỗng nhiên thay đổi bất ngờ khiến Tử Ngưng trở tay không kịp, sắc mặt thoắt cái trở nên khó coi, khuôn mặt xinh đẹp rúm ró lại, cổ họng giống như bị mắc nghẹn một mẫu xương cá lớn. Thị nắm chặt chiếc khăn trong tay, vẫn đứng đấy nhìn chàng.

Dận Chân càng nắm chặt tay nàng hơn, đến mức không để lại một khe hở nào.

Vài giây sau, Vân Yên nghiêng đầu hờ hững nói:

- Không còn sớm nữa, chúng tôi đi trước.

Dận Chân gật đầu, nắm tay Vân Yên xoay người xuống lầu, đi một mạch tới đại sảnh.

Tử Ngưng không cam lòng định kêu người đến, nhưng bị gã sai vặt đứng sau gọi lại, thị căn rằng ngửa đầu nhìn lầu ba, rồi lại cúi đầu nhìn bóng dáng hai người dần biến mất sau cánh cửa lớn.

Mỗi bàn trong đại sảnh lầu một đều là các binh lính mặc thường phục, họ nhìn xung quanh sau đó lần lượt đứng lên, theo sau họ ra ngoài.

Dận Tự nấp bên cửa sổ chạm hoa trên lầu ba, ung dung uống một ngụm trà, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng hình dưới lầu một đang ra khỏi đại sảnh. Dưới ánh nến, cái bóng của sổ hắt lên khuôn mặt như ngọc của y, làm nổi bật lên vẻ tuấn tú và u ám, thêm vào đó là sự trầm mặc lạnh lẽ.

Ánh mắt Dận Đường từ dưới lầu di chuyển sang chỗ khác, khép mắt ngửi lọ thuốc hít trong tay, hít một hơi dài.

- Danh bất hư truyền.

* * * * *

Hai người đi ra khỏi tửu lầu, cơn gió trong đêm mùa thu hơi lạnh, ven đường đèn hoa đã tàn hết.

Đôi mắt Dận Chân rơi trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của Vân Yên, nàng lặng lẽ bước đi, chàng vẫn nắm chặt tay nàng.

Mười ngón tay vẫn đan vào nhau, chân thật như trước đây.

Hai chiếc xe ngựa chậm chậm tới đón họ, Tiểu Bảo Tử đã vén rèm lên chờ sẵn. Dận Chân buông tay Vân Yên ra, luồn tay qua eo nhẹ nhàng bế

nàng lên, sau đó bản thân cũng vén vạt áo chui vào.

Màn được buông xuống, xe ngựa thông thả lăn bánh. Dận Chân đỡ bả vai nàng, cẩn thận kiểm tra xem nàng có bị thương không.

Dận Chân vừa động vào cánh tay trái Vân Yên, nàng hít một hơi, chỗ đó hình như bị bầm máu, có thể do lúc này bị ngón tay thị đâm vào. Dận Chân thấy vậy lập tức cởi vạt áo nàng kiểm tra vết thương. Vân Yên hơi cau mày giữ bàn tay chàng lại, nghiêng đầu đi.

Trong khoang xe tối mờ, tiếng ngựa chạy lộc cộc và tiếng bánh xe kéo kẹt nhẵn nại và chắc chắn vang lên cùng nhau, ánh đèn leo lét bên đường xuyên qua tấm rèm mỏng khẽ hắt vào.

Vân Yên nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì. Dận Chân từ đằng sau ôm cả người nàng vào lòng mình.

Đôi bên dường như đều muốn nói mà không thốt thành lời, rõ ràng trong bụng trống rỗng, nhưng lại giống như nuốt một con ruồi, muốn nôn mà không nôn ra được.

Rất nhanh họ về đến phủ, Dận Chân bế Vân Yên xuống xe ngựa, nàng cũng không chờ mà cất bước vào cửa trước.

Tiểu Thuận Tử ôm Đô Đô đứng ngoài cửa viện chờ, nhìn hai người một trước một sau đi vào, nhất là sắc mặt Dận Chân vô cùng u ám, da đầu y bỗng căng chặt, lạng lẽ tránh sang một bên.

Vân Yên không ừ hử gì cả, cứ thế mà bước vào trong phòng. Dận Chân tiếp bước vào theo, sau đó đóng cửa lại.

Vừa bước vào phòng, Vân Yên cầm mũ quả dưa trên đầu xuống, vừa cởi bộ trang phục nam, vừa đi thẳng về phòng tắm rung chuông để chuẩn bị nước. Dận Chân vừa vào phòng ngủ đã ôm chặt lấy nàng.

- Đánh ta mắng ta thế nào cũng được, nhưng nói chuyện với ta đi.

Vân Yên khựng lại, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện:

- Được, cởi quần áo đi.

Dận Chân sững sờ:

- Hửm?

Vân Yên đẩy chàng, chỉ tay vào phòng tắm, còn mình thì đi về phía giường, quay lưng về phía chàng tiếp tục cởi bộ trang phục nam.

- Không tắm ư?

Dận Chân lập tức đáp lại:

- Tắm.

Chàng nhìn bóng lưng nàng khẽ hừ một tiếng, cuối cùng cúi đầu cởi áo đi vào nhà tắm.

Chàng vội vội vàng vàng mà tắm, lúc bước ra thì thấy Vân Yên đang đứng bên giường trải giường chiếu, chàng đi nhanh tới ngăn nàng lại.

- Nàng đừng tới Phật đường.

Vân Yên trực tiếp trải chăn lên tay chàng, nói:

- Thiếp vốn chẳng định tới đó, là chàng phải tới.

Trong nháy mắt sắc mặt Dận Chân thay đổi như tặc kè hoa, cực kỳ đặc sắc, cuối cùng còn lại sự chật vật không biết phải làm sao.

- Vân Yên...

Vân Yên né tránh không nhìn chàng, lấy quần áo đi vào phòng tắm.

- Đừng quên những gì chàng đã đồng ý với thiếp.

Nói xong đóng cửa sầm một tiếng.

Vân Yên tắm rất lâu, khi ra ngoài, trong phòng đã không còn ai, Dận Chân có lẽ đã tới Phật đường

Vân Yên cảm thấy cả người mệt mỏi, không muốn nghĩ gì nữa, nàng vừa lau đầu vừa đi tắt đèn, trèo lên giường trùm kín chăn.

Tất cả những chuyện xảy ra tối nay, những đoạn nhớ nhớ hồ hồ ẩn hiện trong đầu, nàng dần dần ngủ thiếp đi, nhưng giấc ngủ không sâu.

Giấc ngủ chập chờn, đến nửa đêm nàng bỗng giật mình choàng mở mắt bởi một tiếng vang...

Một vóc người cao lớn đang đứng trước giường, ánh trăng mờ ảo phác họa lên đường nét cơ thể chàng.

Vân Yên sửng sốt, ôm chăn xuống giường, đứng dậy nhìn chàng mà không nói gì.

Dận Chân đứng trong bóng đêm, giọng nói khàn khàn:

- Ta không ngủ được.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng thì thầm của chàng nghe rất rõ ràng.

Vân Yên chợt cảm thấy mũi cay xè, nàng quay đầu đi đứng dậy:

- Vậy chàng ngủ trên giường đi, thiếp tới Phật đường.

Dận Chân sải bước đến bên giường, khom người xuống ôm chặt lấy nàng, giọng khàn khàn:

- Nàng có biết khi nàng nắm tay ta, ta chỉ hận không thể hôn nàng một cái thật sâu.

Vân Yên bỗng nhiên há miệng cắn vào vai chàng, hàm răng nhỏ bé cắm sâu vào da thịt.

Dận Chân khẽ rên lên một tiếng, ôm nàng càng chặt hơn, khoe môi cũng hơi nhếch lên.

- Nàng trút giận lên ta như vậy ta mới yên tâm. Dù nàng nghe thấy được gì, nhưng hãy tin ta.

Một lúc lâu sau Vân Yên mới nhả ra, yếu ớt nói:

- Chàng muốn biết người ta nói gì với thiếp không?

Dận Chân ngáp ngừng đáp lại:

- Muốn, bởi vì ta không muốn bất cứ ai bắt nạt nàng. Không muốn, bởi vì những gì nàng muốn biết ta sẽ nói hết với nàng.

Vân Yên đẩy chàng ra, tóm lấy cái gối ném về phía chàng, trong giọng nói không hề che giấu sự ghen tuông:

- Thiếp không muốn biết.

Dận Chân bắt lấy cái gối, thấy vẻ nũng nịu của cô gái nhỏ, không kiềm lòng nổi đi tới ôm trọn bờ eo nhỏ nhắn, mặc nàng giãy dụa cũng không buông tay. Mạnh mẽ hôn nàng một cái, kề sát vào khuôn mặt nàng, trầm giọng cương quyết nói:

- Ta hoàn toàn không biết tại sao sau đợt xử trảm đó thị ta vẫn còn sống, chứ đừng nói tới chuyện vẫn còn qua lại với nhau, ngay cả đêm nay khi thấy thị ta cũng kinh ngạc, có vẻ Lão Bát và Lão Cửu cũng liên quan tới chuyện này...

Vân Yên nghe xong như thoáng suy nghĩ, cuối cùng im lặng một lát rồi nhẹ nhàng nói:

- Chàng phải cẩn thận.

Dận Chân gật đầu khẽ ừ, yên tĩnh ngắm mắt nàng, môi kề sát tới:

- Vân Yên... rốt cuộc nàng muốn ta yêu nàng đến thế nào?

Vân Yên dùng tay chặn môi chàng lại theo phản xạ, môi chàng rơi xuống mu bàn tay nàng nhưng vẫn tiếp tục nhẹ nhàng hôn lên, khiến trái tim hai người đều run rẩy.

Lòng bàn ấy vẫn mang theo một vết sẹo mờ như trong trí nhớ chàng, tất cả đều thuộc về từng chút một của họ. Trong bóng đêm, cảm xúc khi chàng hôn lên lòng bàn tay vô cùng mềm mại, ngay cả nụ hôn cũng khiến trái tim dịu dàng hơn.

Chàng cầm tay Vân Yên, chậm rãi đặt nó lên ngực mình, vòng tay qua cổ ôm nàng vào lòng.

- Vân Yên, xin lỗi. Ta biết nàng rất đau nhưng vẫn nắm lấy tay ta, ta hiểu hết.

Nước mắt Vân Yên rơi xuống, cuối cùng ôm chặt cổ chàng, khóc hu hu giống như một đứa bé, nghẹn ngào gọi tên chàng, gọi tướng công, không nói gì khác.

Nghe tiếng khóc của nàng mà trái tim Dận Chân rồi như tơ vò, chàng vừa lau nước mắt vừa dịu dàng dỗ dành, một lúc sau nàng mới thút thít bình tĩnh trở lại. Chàng thấp nển lên, kiểm tra vết máu bầm trên cánh tay nàng, vừa tức giận vừa đau lòng. Kiểm tra đi kiểm tra lại, sau khi cẩn thận bôi thuốc cho nàng thì mới yên tâm.

Khi thôi tắt nển lên giường, hai người ôm nhau thật chặt, chân tay quăn quýt đan vào nhau.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 144: Hũ Giấm Đổ Rồi

Cả người Vân Yên vùi trong lồng ngực rộng lớn của Dận Chân, hai đầu gối được đùi Dận Chân kẹp chặt lại, bàn chân nho nhỏ cũng gác lên chân chàng. Mái tóc dài như thác đổ xoa trên gối, sau eo, trước ngực đều bị cánh tay chàng đè lên, hai người trong bóng tối như dây leo quấn quýt lấy nhau.

Nàng ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng có tiếng thút thít, cách một lúc lại cau mày rên rỉ một tiếng, mang theo tiếng khàn khàn nỉ non. Dận Chân ôm nàng, ngủ cũng không sâu, thỉnh thoảng vuốt ve má nàng trong vô thức.

Đêm bị thương chìm trong màu đen, cũng trôi qua dài vô tận.

Vân Yên như bị một ngoại lực kéo vào con đường trong bóng đêm, nàng phiêu đảng bước đi, như giẫm lên cây bông mà không tổn chút sức nào, không biết đi tới nơi nào, một dự cảm nào đó lơ mơ xuất hiện.

Một tia sáng chiếu tới, trắng lóa đến chói mắt. Vân Yên muốn giơ tay che mắt, nhưng chợt nhận ra cánh tay không có chút cảm giác nào, nàng đành phải híp mắt để thích ứng...

Trong đầu bỗng nhiên kêu ong ong! Tiếng rên rỉ của phụ nữ khiến mạch máu sôi trào bỗng nhiên lọt vào tai, vừa đau khổ lại vừa vui sướng, càng lúc càng to.

Thứ trắng lóa ấy không phải là ánh sáng, mà là cơ thể trần trụi trắng như tuyết của một cô gái. Làn da nõn nà như ngọc, cánh tay như ngó sen,

vóc dáng quyến rũ, cánh môi đỏ son nửa mở ngậm nga thở dốc đầy gọi tình.

Vân Yên nhìn không rõ khuôn mặt cô gái ấy, cố gắng nhìn cơ thể cao to gọi cảm của người đàn ông nằm trên người nàng ta, ánh mắt khẽ chuyển động, bím tóc đen dài rủ trên bờ lưng rộng lớn cường tránh không thể quen thuộc hơn nữa, bên dưới bím tóc là tua rua màu vàng do chính tay nàng thắt lên...

Trái tim như bị một bàn tay lớn bỗng nhiên bóp mạnh, xé toạc ra ném xuống hầm băng, máu thịt lẫn lộn...

Bên tai là tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ của nam nữ giao hòa vào nhau, giống như chiếc lưới lớn bao phủ được cả trời đất quấn chặt lấy Vân Yên, đầu nàng đau như muốn nứt ra, liều mạng muốn thoát ra mà không nhúc nhích nổi nửa bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhìn làn da ngọc ngà trắng nõn lạ lẫm quấn chặt và không ngừng vuốt ve bờ lưng màu lúa mạch quen thuộc, móng tay đỏ rực trên đôi tay trắng như tuyết kích động vạch một đường trên bờ lưng ấy, dường như muốn cào mà không dám cào, mê mê trong cơn sóng tình mà không thể kháng cự.

Vân Yên cảm thấy cổ họng mình như bị một bàn tay lớn bóp chặt, không thể hít thở nổi, muốn nhắm mắt nhưng làm cách nào cũng không thể, nàng nghe thấy trái tim mình đang gào khóc đến đứt hơi, dùng sức lực còn sót lại gọi tên chàng, nhưng lại không thốt ra tiếng. Trái tim như bị vỡ thành trăm mảnh, cả người đau như kim đâm muối xát.

Cảnh tượng trước mắt vẫn tiếp diễn không ngừng nghỉ, cặp đùi trắng muốt như con rắn nước vòng qua bờ eo gầy cường tráng của Dận Chân, đầu ngón chân co chặt lại chuyển động theo tiết tấu, cọ lên bờ hông quyến rũ rắn chắc của chàng.

Vân Yên có thể nghe thấy tiếng rên rỉ vô cùng chướng tai của người phụ nữ, xen lẫn với tiếng thở dốc của người đàn ông, tất cả đều đang ép nàng tới bờ vực sụp đổ, khiến nàng không cách nào thoát khỏi.

Không biết từ lúc nào, một khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên phóng to trước mặt nàng, cười quyến rũ với nàng, từ đôi môi đỏ rực rỡ ấy thốt ra một câu: “Cô biết chàng thích nhất nơi nào của tôi không?”

Vừa nói, bàn tay mềm mại của thị cũng từ trên cổ trượt xuống gò bồng đảo căng tròn cao ngất, “cảnh xuân” rực rỡ bao phủ lên chấm đỏ ẩn hiện, nhức mắt vô cùng.

Vân Yên cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, bàn chân cử động một cái nhưng bước hẫng vào không trung, ầm ầm rơi xuống địa ngục vạn trượng...

Dận Chân nghe thấy tiếng nói mớ ghen ngào của Vân Yên, không biết nàng đã mơ thấy những gì, không ngừng nức nở gọi “tướng công, tướng công...” nhưng không tỉnh lại. Dận Chân đưa tay vuốt ve gò má đầm nước mắt của nàng, trong lòng cảm thấy đau đớn và chua xót. Chàng cúi đầu gọi tên Vân Yên, nhẹ nhàng hôn lên má nàng, ôm nàng chặt hơn, luôn miệng dỗ dành:

- Đừng khóc... tướng công ở đây... sao vậy, nói hết với ta nào.

Vân Yên bỗng nhiên mở choàng mắt, nửa tỉnh nửa mê chột ôm chặt lấy cơ thể cao lớn của Dận Chân, nước mắt tuôn ra như suối, cả người đều run rẩy, khóc thút thít hỗn loạn đứt quãng:

- Tướng công... tướng công... chàng ngủ với người khác... có phải thích không...

Nàng nói năng loạn xạ run rẩy, nhưng lại hỏi rất trực tiếp. Thích làm như vậy với người khác, cảm thấy rất tuyệt khi làm với người khác, hay là

thích người ấy? Có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không rõ câu muốn hỏi là gì, có lẽ là tất cả những điều trên, nhiều năm nay nàng chưa từng hỏi.

Tim Dận Chân dường như bị bóp chặt, chàng sững sờ không nói ra lời, cảm xúc không tên trước nay chưa từng có ập tới, mang theo nỗi đau lan tỏa đến xương cốt chân tay. Sắc mặt phức tạp ẩn nấp trong bóng đêm trong nháy mắt biến đổi muôn vẻ, không thể nhận ra.

Vân Yên nắm chặt vạt áo trước ngực chàng, trong lòng, trong đầu đều là những vết tích giấc mơ giữ lại. Chua xót, sợ hãi, tức giận, đau đớn... không ngừng tuôn trào, nỗi đau không thể chạm tới được cất giấu kỹ càng giữa hai người nhiều năm qua đều được lôi ra, nhiều như dãi núi lấp biển.

Dận Chân hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nhấc nàng khỏi gối ôm chặt nàng vào lòng, vén sợi tóc dính trên gò má đầm nước sang một bên, nắm ngón tay chàng vuốt ve má nàng, khàn khàn nói:

- Không đâu...

Vân Yên nhìn chàng bằng đôi mắt mờ nước, nước mắt từ khóe mắt trào xuống, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh giống như đá quý của chàng, đôi môi trắng bệch không chút màu máu thốt ra giọng nói khàn đục:

- Thật ư?

Dận Chân gật đầu, chợt nhớ ra trong bóng tối chỉ có thể sờ mà không thể nhìn.

- Ừ, không phải như thế.

Chàng dựa vào gối, ôm eo nàng, ngón tay phải vén gọn gàng mái tóc dài mềm mại của nàng ra sau eo, chậm rãi nói:

- Tuy rất khó giải thích... nhưng ta muốn thử nói với nàng, nói cho nàng nghe.

- Trước đây, khi ta vừa mới trưởng thành thì được ban cho hai thị thiếp, chính là Tống thị và Lý thị. Chưa đầy hai năm thì phải lấy Na Lạp thị về làm đích phúc tấn. Đương tuổi thiếu niên thì khó tránh khỏi việc ham muốn thân mật. Đương nhiên, còn có cả trách nhiệm sinh con dưỡng cái.

Giọng nói Dận Chân rất nhẹ, rất trầm. Vân Yên yên tĩnh vùi người trong lòng chàng chờ đợi, lắng lắng lắng nghe. Ánh mắt hai người thỉnh thoảng lại giao vào nhau, mang theo sức mạnh khiến người khác phải yên lặng, trái tim càng lắng xuống dưới.

- Sau này trưởng thành hơn nữa, được phong Đa La Bối Lặc (1) mới xuất cung xây phủ.

Nói đến đây, hai người không hẹn mà cùng ôm chặt nhau hơn, ánh mắt chạm vào nhau, trên khuôn mặt có lẽ không có ý cười, nhưng trong mắt lại mềm mại hẳn đi.

- Trước đây nàng cũng biết đấy, ta thật sự không say mê mấy việc này. Phần lớn tinh lực và suy nghĩ của ta đều đặt ở việc khác. Càng ngày càng nhiều phụ nữ tới ban tối, rất nhiều lúc, vì nhu cầu cơ thể và trách nhiệm sinh con nối dõi, những cô gái xinh đẹp ngoan ngoãn sẽ được sủng ái mấy lần, những người khác đều mưa móc rải đều, không thể nói là thích hay không thích.

Chàng ngập ngừng, hàng mi hơi rung, giọng nói như có như không.

- Thỉnh thoảng khi vui vẻ cũng sẽ gặp một vài cô gái xinh đẹp, tươi mới trong phủ hoặc ngoài phủ, có hứng hay không có hứng cũng chỉ như thế, phần lớn ta đã quên rồi.

Giọng nói trầm thấp trong bóng đêm yên tĩnh vô cùng bình tĩnh xa xăm. Sự bộc trực thành khẩn còn mang theo vẻ đẹp lạ lẫm, vừa giống như tri kỷ, lại giống như người thân.

Vân Yên nhẹ nhàng vuốt ve gò má cương nghị nhẵn bóng của chàng, yên lặng kề sát gò má mình vào ngực chàng. Dận Chân đưa tay phủ lên tay nàng trên mặt mình, dịu dàng di chuyển nó đến khóe môi, hôn nhẹ lên lòng bàn tay ấy, chậm rãi mở miệng:

- Vân Yên của ta không giống như bọn họ. Ta chưa từng nói những lời này với nàng, nhưng ta tin nàng chắc chắn đã cảm nhận được. Trước đây vẫn luôn như vậy. Nàng biết không, khi đàn ông vô tâm, phụ nữ có xinh đẹp hơn nữa thì cũng chỉ vui trong chốc lát. Từ khi nàng ở bên ta, mọi lẽ đương nhiên dần dần thay đổi. Cảm giác này... không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Chàng nói một hơi,

- Bao nhiêu năm qua, nàng không phải đàn ông, đâu hiểu được khi đàn ông có lòng thì sẽ ra sao. Nàng quên rồi ư? Những đêm ta về muộn, chúng ta luôn ôm lấy nhau cùng bước vào phòng, tình cảm ấy đôi bên đều có. Sau khi hai ta thành thân, tâm tình ta hoàn toàn không giống thế. Nhưng nàng phải hiểu một điều rằng, tương công chỉ cần mình nàng, dù là trái tim, hay cơ thể, nàng, chính là sinh mạng của ta.

Nụ hôn của Dận Chân rơi xuống ấn đường Vân Yên, ngón tay cái dịu dàng xoa lên khóe mắt nàng, chàng nhìn nàng chăm chú.

- Ta nghiêm túc trả lời nàng rằng, ta không thích lên giường với người khác, cũng không thích cảm giác ấy, càng không thích người phụ nữ khác. Trong phủ hay ngoài phủ đều không có, sau này cũng thế. Nếu ta đã từng khiến nàng nghi ngờ và đau lòng, thì sau này sẽ không thế nữa.

Vân Yên ngấn người ôm má chàng, nhìn thẳng vào chàng, hai người cứ nhìn và ôm chặt nhau như thế. Nước mắt nàng đã thấm đẫm cả vai Dận Chân, đau khổ trong lòng kết tủa nhiều năm qua đều biến thành nước mắt. Một lúc lâu sau nàng mới bỏ tay khỏi người chàng, giọng nói trầm đục vang lên trong yên tĩnh:

- Tướng công, về trách nhiệm, chàng không cần phải thay đổi. Chỉ cần là của chàng, thì cũng chính là của thiếp. Nếu chàng phải làm một việc bắt buộc phải làm, thiếp sẽ luôn đứng phía sau ủng hộ, dù cho việc ấy đau đớn hơn nữa. Sau này, chỉ cần chàng không giấu thiếp chuyện gì... thì trái tim thiếp vẫn luôn như vậy.

Dận Chân lặng lẽ nhìn nàng, giọng nói khàn khàn không thành tiếng:

- Cô ngốc... tấm lòng của tướng công với nàng thế nào, nàng còn không rõ sao. Yêu nàng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng thành thân rồi, chỉ mong ngày nào cũng được gần gũi bên nhau. Ta cam tâm tình nguyện trao cho nàng sinh mạng này, xa nhau một giây cũng không thể. Nàng nghĩ xem ngoài nàng ra, ai còn có thể khiến ta làm vậy?

Những lời chàng nói đã chạm đến khúc mắc trong lòng bao nhiêu năm qua của Vân Yên, nhưng mỗi khi nhớ tới giấc mơ ấy tim nàng lại đau nhói, mũi chua xót, hé miệng ra lại muốn khóc, nước mắt mặn chát lại rơi xuống, nàng tủi thân nước nỡ:

- Chàng nói thật với thiếp đi... lên giường với người khác... thật sự không vui sướng như thế chứ?

Dận Chân nghe thấy từ “vui sướng” này, sắc mặt xanh mét,

- Nói với ta nào... rốt cuộc nàng đã mơ thấy gì?

Vân Yên nghe chàng hỏi, chàng vùi đầu vào lòng chàng khóc nước nỡ, khóc không thở ra hơi, tiếng khóc khiến Dận Chân đau lòng mà chỉ có thể

dễ dàng, nàng mới thút thít nói ngắt quãng:

- Thiếp mơ thấy... thấy chàng... cùng lên giường với một người phụ nữ trần như nhộng... cô ta rất đẹp... cơ thể rất đẹp... tiếng rên rất hay... hai người...rất kịch liệt...

Vân Yên chìm vào trong hồi ức, nói không thành câu, càng nói càng tức giận, càng nói càng đau đớn, nói như nàng đã thật sự nhìn thấy, nước mắt không ngừng tuôn trào. Dận Chân càng nghe sắc mặt càng tối sầm, khóe miệng hơi co rúm lại, có lẽ đã hiểu tại sao nàng lại mơ như vậy. Thật ra, khúc mắc nhiều năm tích tụ lại đêm nay mới thực sự bùng phát. Thấy nàng lại bắt đầu khóc, chàng vừa thương xót vừa dễ ngọt.

- Còn có cả... cô gái... Tử Ngưng đó... nói với thiếp rằng... nói chàng... chàng thích nhất... của cô ta.

Vân Yên bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, tiếp tục khổ sở trút nỗi niềm, nói đến đoạn cuối, nàng không nói được nữa liền im lặng, đau lòng nín lấy vạt áo trước ngực chàng khóc òa lên.

Dận Chân không cần nghe hết cũng hiểu được toàn bộ, trong đầu mây đen ùn ùn kéo đến. Chàng vừa dịu dàng dỗ dành cô gái nhỏ đang khóc nức nở trong lòng mình, trong lòng tức giận hận không thể giết người, muốn băm vằm tên đầu sỏ nói xằng nói bậy ấy thành trăm nghìn mảnh.

Vân Yên vùi người trong lòng chàng khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ đầm nước mắt, vừa tủi thân lại vừa đau lòng, vô cùng khó chịu:

- Có phải... có phải chàng thích nhất...

Có người đàn ông nào chấp nhận được người mình yêu hỏi như vậy, nghe một lần là thêm một lần giày vò. Dận Chân ngay lập tức ngắt lời nàng:

- Nói linh tinh!

Nói xong chàng hôn lên môi nàng để ngăn lại, nuốt tất cả tiếng khóc của nàng vào bụng. Miệng Vân Yên hơi mở ra, chàng nhân cơ hội mà tiến vào. Đầu lưỡi trực tiếp tiến sâu vào khoang miệng ngọt ngào, quần lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng một cách chuẩn xác, mê mải mút vào. Năm ngón tay cũng luồn sau vào mái tóc dài sau ót nàng vân vê, môi răng hai người giao hòa, đầu lưỡi quần quýt với nhau, hoàn toàn không có một kẽ hở.

Một lúc sau, hai người mới thở gấp tách ra, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào nhau, một tắc cũng không rời.

Giọng nói Dận Chân khàn khàn và gợi cảm hơn bao giờ hết:

- Bình dấm nhà chúng ta đổ rồi... đây là lần đầu tiên đấy... hóa ra lại ngọt ngào như vậy...

Bàn tay rộng lớn của Dận Chân men theo gò má trượt xuống xương quai xanh, trước ngực tới bụng nhỏ của nàng, cho đến bụng nhỏ hơi gồ lên dưới rốn ba tắc mới dừng lại, ánh mắt thăm lại:

- Người phụ nữ khiến ta điên cuồng chỉ có mình nàng, câu hồn đoạt mạng ta cũng chỉ có nàng, nàng nói xem tướng công có “vui sướng” không?

(1) Đa La Bối Lặc: tước vị quý tộc Mãn Thanh, thường được gọi tắt là Quận Vương, “Đa la” trong tiếng Mãn có nghĩa là bốn phương, bốn mặt.
(wiki)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 145: Sóng Ngầm Cuộn Trào

Hương hoa quế như hạnh phúc yên ả trong lành.

Hoa quế rơi vào một buổi chiều nhàn nhã khó thấy của Dận Chân và Vân Yên, hai người vẫn như năm ấy ngồi dưới gốc cây hoa quế trong Tứ Nghi Đường, chỉ có điều giờ đây tình cảm đã khác. Vân Yên cầm khăn tay đứng trên ghế ngắt hoa, Dận Chân cong khốe môi, một tay cầm quyển sách chắp sau lưng, một tay giữ ghế. Trong mắt hai người đều đọng đầy nét cười trong veo.

Dận Chân nhàn tản nhìn nàng hái hoa, chậm rãi ngâm nga bài thơ về hoa quế:

- Nguyệt điện châu anh trần nộn hoàng, bà sa thúy điệp ẩn vi sương.
Vi hàm trinh tính năng trường khiết, độc hướng thu phong áp chúng phương. (1)

Vân Yên đã quen với thú vui thích làm thơ khi vui vẻ của chàng, lúc đó tâm trạng chàng thoải mái. Nàng hái một lúc rồi nhón mũi chân lên loạng choạng với đến cành cây đầy hoa. Dận Chân nhanh nhẹn giơ tay ra đỡ lấy eo nàng, nhẹ nhàng đỡ nàng làm càn.

Vân Yên dẫu môi, năm sắp trên vai chàng chỉ vào một cành cây cao cao. Dận Chân nhướn mày, vỗ nhẹ vào mặt nàng, cẩn thận đặt nàng xuống, còn mình thì kiễng mũi chân lên dễ dàng với tới, ngón tay chạm đến cành cây cao cao kia khéo léo ngắt xuống. Chàng mỉm cười với Vân Yên, xòe

tay ra, chùm hoa quế vàng nhạt tỏa hương thơm ngọt ngào lảng lảng nằm trong lòng bàn tay chàng.

Trong ánh nắng loang lổ của buổi chiều ngày thu, hương thơm lan tỏa đến cả khu vườn.

Hai người gói chiếc khăn đựng hoa quế lại rồi đi vào phòng, sau đó cùng ủ rượu hoa quế, phơi hoa quế, ngâm trà hoa quế, làm bánh hoa quế... khung cảnh ấm áp, chồng muốn làm việc gì vợ đều nghe theo, Đô Đô chạy tới chạy lui bên cạnh.

Dù công việc có phức tạp thế nào, hai người đều không cảm thấy mệt, xung quanh đầy mùi ngọt ngào.

Vân Yên đứng trong căn bếp nhỏ làm bánh hoa quế, trên khuôn mặt còn dính lại chút bột mì, đáng yêu hồn nhiên. Dận Chân thương yêu giúp nàng lau mặt, nhưng càng lau càng bẩn, vệt bột mì giống hệt râu mèo. Mãi đến khi Vân Yên soi mình trong nước mới phát hiện ra, giận dữ bôi bột mì còn sót lại trong tay mình lên mặt Dận Chân, nhưng chàng chỉ cười mà không tránh, trên mặt cuối cùng cũng dính một chút, đôi mắt đen tuyền càng thêm trong veo. Khi bánh hoa quế ra lò, hương thơm tràn ngập khắp căn phòng. Dận Chân nếm thử một miếng thấy khá ngon, nên bảo Vân Yên gói lại một cái, sai Tiểu Thuận Tử đi tặng cho Thập Tam A Ca Dận Tường.

Nói đến Thập Tam A Ca Dận Tường, tuy sau sự kiện Thái tử bị phế cậu ta im hơi lặng tiếng, nhưng may mắn trong phủ vẫn hòa thuận, nơi hậu viện cách cách Phú Sát thị và Đích phúc tấn Triệu Giai thị trước sau có tin vui, quả là song hỉ lâm môn. Khi thời tiết đẹp Dận Tường thường tới Tứ phủ, hai người ngồi trong thư phòng hơn nửa ngày, thỉnh thoảng quần gọn bím tóc ra sân cùng luyện võ, nhưng phần lớn là một người làm mẫu một người luyện theo. Khi Vân Yên gọi vào ăn cơm, hai người mới cười ha ha đi vào. Còn Thái tử Dận Nhưng sau khi bị phế, thể lực đã không còn như trước, thậm chí nguy cơ còn nhiều hơn. Qua một năm nghỉ ngơi, bệ phái

đang rục rịch góc đầu dậy, ra sức lung lạc lòng người. Đẳng Bát gia tuy bị Khang Hi áp chế, nhưng thế lực vẫn rắc rối phức tạp. Tình hình thế cục trong triều ngoài mặt thì yên bình, nhưng bên trong lại nổi sóng.

Từ khi gút mắc trong lòng hai người được hóa giải, Dận Chân càng thêm tập trung vào chuyện chính trị và tu hành, tuy công chuyện của chàng có vẻ không nhiều, nhưng hễ là những chuyện Khang Hi giao cho, dù phải thức khuya dậy sớm, vắt óc suy nghĩ chàng đều cố gắng làm thật chu toàn. Lúc vui vẻ vì được Khang Hi tán thưởng, khi về nhà đóng cửa cũng tự đắc nói bóng gió để Vân Yên khen ngợi, người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà vẫn như đứa trẻ to xác tự yêu bản thân, thế mà chỉ cần ra khỏi cửa sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị, không hề thấy sự phách lối tự luyện. Vân Yên sớm đã không lạ gì với tính cách này của chàng, mỗi đêm đều yên tĩnh thức khuya bên chàng, mỉm cười cùng chàng chia sẻ niềm vui.

Với sự cố gắng âm thầm của Dận Chân, Niêm Can Xử phát triển nhanh chóng, “gió thổi cỏ lay” trong kinh thành và chuyện chính trị đều nghe ngóng bốn phương tám hướng. Mười (2) Đối Đạc (3) khiến chàng vô cùng hài lòng, thường giữ bên cạnh nói chuyện. Cũng trong khoảng thời gian đó, em trai Long Khoa Đa của đường mẫu Dận Chân Đông Hoàng hậu đến Tứ Nghi Đường làm khách. Mấy năm trước Long Khoa Đa bị Khang Hi khiển trách cách chức Phó đô thống, chỉ còn lại một đám thị vệ, không còn ánh hào quang của ngày xưa, buồn bức sâu não mất ý chí. Dận Chân tiếp đón ông ta nhưng không hề thân thiết, không bàn chuyện chính trị nhưng vẫn gọi là “cữu cữu” (Cậu)

Thời gian thấm thoắt trôi qua, Dận Chân bề ngoài thì nghỉ ngơi, nhưng thật ra đang sống cuộc sống bình thường bận rộn, hai người trong Tứ Nghi Đường bình yên hạnh phúc, ngày ngày trôi qua như lá hoa lan ngậm trong miệng, tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Mùa đông nhanh chóng bước đến, khi người người thay bộ quần áo dày dặn ấm áp, Đa La An Quận vương Mã Nhĩ Hồn của phủ An vương qua

đời, thụy là Xác. Ông là con trai thứ năm của An Thân vương Nhạc Lạc, cũng là cậu của Bát phúc tấn Quách Lạc La thị.

Vì Bát phúc tấn Quách Lạc La thị mất cha mẹ từ nhỏ, nên được nuôi lớn dưới gối An Thân Vương Nhạc Lạc, từ trước đến nay vẫn luôn thân thiết với những người cậu Mã Nhĩ Hồn, Cảnh Hi, Uẩn Đoan, Ngô Nhĩ Chiêm..., bởi vậy quan hệ thông gia giữa Bát Bối Lạc Dận Tự và An Thân vương rất khăng khít, việc An Quận vương Mã Nhĩ Hồn qua đời có ảnh hưởng không nhỏ tới phủ Bát Bối Lạc, tôn thất An Vương phủ ra vào tới tấp.

Phủ Ung Thân vương cách vách đối với chuyện này làm đúng cấp bậc lễ nghĩa, Dận Chân nhắc nhở trên dưới toàn phủ tiết kiệm chịu tang trong thời gian tang sự của An Quận vương Mã Nhĩ Hồn, tránh cho người ngoài có cơ dị nghị.

Tháng mười hai, Khang Hi đưa Thái Tử Dận Nhưng, Ngũ A Ca Dận Kỳ, Thất A Ca Dận Hựu, Bát A Ca Dận Tự, Thập Tam A Ca Dận Tường, Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lộc đến Hiếu Lăng và diện thờ Tạm An cúng tế tiên đế Thuận Trị và Thái Hậu Hiếu Trang. Ông ta về đến kinh thành chưa được mấy ngày, thống lĩnh bộ Binh Thác Hợp Tề bất ngờ bị tố cáo nhiều lần tụ tập quan viên người Mãn bày tiệc rượu tại nhà đô thống Ngạc Thiện trong thời gian tang sự An Quận vương.

Vốn Thác Hợp Tề xuất thân là gia nhân của An Thân vương, sau đó trở thành nô bộc trong phủ Nội Vụ, từng nhậm chức ở ty khố Quảng Thiện, là anh trai của Định tần, cậu của Thập Nhị A Ca Dận Đào. Năm Khang Hi thứ bốn mươi một được Khang Hi coi trọng, giao cho chức vụ Thống lĩnh bộ Binh, cậy vào sự tin tưởng của Khang Hi, ông ta nhiều lần lừa lọc không tuân thủ luật pháp, như khi ra ngoài bắt buộc phải dùng nghi trượng của thân vương. Với những lần ông ta bị vạch tội do hành vi không tuân thủ pháp luật, Khang Hi rộng lượng mắt nhắm mắt mở không truy hỏi quá sâu. Những chuyện như bày tiệc rượu vốn dĩ bị cấm, Khang Hi nếu khoan dung

có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Nhưng quan viên cụ thể tham gia yến tiệc quá rõ ràng, ngoài Thác Hợp Tề còn có Thượng thư bộ Hình Tề Thế Võ, Thượng thư bộ Binh Cảnh Ngạch và rất nhiều quan viên bất kỳ, khiến Khang Hi phải cảnh giác.

Những người tham gia yến tiệc đều nắm quyền lực quân sự nhất định, thế lực liên quan đến dòng dõi hoàng gia cũng cực kỳ phức tạp. Đặc biệt là chức vụ thống lĩnh bộ Binh của Thác Hợp Tề trực tiếp đảm nhiệm công việc bảo vệ hoàng đế. Khang Hi không thể không bắt đầu nghi ngờ nhóm Thác Hợp Tề bày tiệc rượu để lôi kéo đảng phái, vì vậy bí mật điều tra kỹ lưỡng vụ việc yến tiệc này.

Trận tuyết đầu năm Khang Hi thứ bốn mươi chín tiếp bước trận tuyết cuối năm Khang Hi thứ bốn mươi tám, tuyết rơi lớn như dự báo trước, trong phủ Ung Thân vương hòa thuận vui vẻ. Đích phúc tấn Na Lạp thị đã lo liệu xong mọi việc lớn nhỏ từ sớm, Vân Yên trong Tứ Nghi Đường cũng cùng với Tiểu Thuận Tử Tiểu Ngụy Tử trang trí phòng ốc, bầu không khí vui mừng ấm áp.

Năm nay cũng chính là đại thọ bảy mươi tuổi của Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu (Hiếu Huệ). Trong hoàng cung đã chuẩn bị cho sự kiện sắp tới, mùa xuân này chắc chắn sẽ từng bừng hơn năm ngoái.

Ngày ba mươi trời còn chưa sáng, Vân Yên đã thức dậy từ sớm, đánh thức Dận Chân đang làm ỗ trong chăn rửa mặt ăn sáng, sau đó tỉ mỉ giúp chàng mặc bộ lễ phục mùa đông phức tạp của Thân vương, chàng mặc quần áo màu xanh thêu họa tiết rồng màu vàng nhạt, tay áo và cổ áo đều được lót lông chồn dày, bên ngoài khoác áo choàng làm từ lông cáo đen. Trên đầu đội triều mào cũng làm từ lông cáo đen, trên đỉnh là viên ngọc lớn màu đỏ càng làm nổi bật lên nét mặt rạng rỡ của chàng.

Chỉnh trang xong tất cả, sắc trời cũng dần sáng.

Vân Yên dừng lông chồn trên cổ áo chàng lên, thuận tay khẽ vuốt gò má Dận Chân, cười nói thầm:

- Đẹp trai quá.

Mắt Dận Chân sáng ngời, hiển nhiên vô cùng hưởng thụ mà đáp:

- Đến hè là nàng chẳng khen ta gì cả.

Ý là, chê nàng mùa hè sao ít khen chàng.

Vân Yên than thở:

- Già rồi, quả thật mặc quần áo mùa đông nhìn nghiêm túc hơn mà cũng đẹp hơn.

Dận Chân nghe xong suýt nghẹn vì tức, trong chớp mắt không giận mà cười, kéo Vân Yên đến thủ thi bên tai:

- Ta lại già thêm tuổi nữa rồi, ra ngoài nàng có yên tâm hơn không?

Vân Yên đẩy bả vai chàng ra, nói nhỏ:

- Yên tâm quá đi chứ, sao lại không yên tâm cho được, Ung Thân vương của thiếp mau đi thôi, đừng để hai vị phúc tấn và a ca cách cách chờ lâu, mọi người đều mong chờ năm mới, cũng không dễ dàng gì.

Dận Chân thu lại ý cười, nét mặt sâu xa đưa tay lên vén gọn tóc mai bên má nàng, rồi đưa xuống nắm lấy bàn tay mảnh khảnh hơi lạnh.

- Hôm nay ta không ở nhà thì đừng uống rượu, tối ta về sẽ uống cùng nàng.

Vân Yên gật đầu mỉm cười đáp vâng, tay nắm tay tiễn chàng ra khỏi cửa.

Phía đông hừng sáng, rọi lên tuyết trắng một màu rực rỡ. Nàng tỉnh lặng đứng trước cửa dõi theo bóng lưng cao lớn của chàng dần đi xa trên nền tuyết, để giày dầy dẫm để lại trên nền tuyết ấy hàng dấu chân...

Nàng biết, người đàn ông này sẽ đi tới thế giới hoàng thất thuộc về chàng, trên chiến trường chính trị và tình thân, không có chỗ cho đường lui.

(1) Bài thơ “Hoa quế” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch nghĩa:

Cung trăng như viên ngọc, tỏa vàng vàng nhạt.

Tán cây xanh biếc mang theo sương giá nhẹ nhàng đọng đưa.

Vì trung trinh nên mãi mãi thanh khiết.

Cô độc trong gió thu mà không thua kém loài hoa nào.

(2) Từ gốc là mạc liêu (幕僚): tên gọi của các tướng quân làm tham mưu trong phủ thời cổ đại. Mạc trong mạc phủ (chỗ làm việc của tướng soái), liêu trong quan liêu.

(3) Đới Đạc: Là mưu sĩ làm việc dưới trướng Ung Chính khi ông còn là thân vương, lập nhiều công lớn, nhưng sau này bị cho là tham quan, xử tội chết.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 146: Bí Mật Của Tứ Gia

Tết năm nay vô cùng vui vẻ, trải qua nhiều chuyện, kỳ thực chỉ cần ở bên nhau là có thể bỏ qua mọi khúc mắc. Nhưng trong lòng Vân Yên đang rất muốn quay lại cuộc sống tự nhiên như ngày xưa, làm một con chim trong lồng không phải là điều nàng muốn, tình cảm càng ngày càng chật hẹp có lẽ không thuộc về bọn họ.

Đêm trừ tịch, trước khi đi ngủ, Vân Yên nghiêm túc nói suy nghĩ của mình bên tai Dận Chân, trong bóng đêm chàng ôm nàng một lúc lâu mới lặng lẽ đồng ý. Dần dần, thỉnh thoảng Vân Yên ăn cơm ở Tứ Nghi Đường trước, rồi thay quần áo cùng Dận Chân đến tiền sảnh.

Tuy nữ quyến trong phủ không đến “hậu cung ba nghìn giai nhân”, nhưng tiếng thỉnh an chinh tề mềm mại của các mỹ nữ vẫn rất có cảm giác.

Người ở lâu trong phủ không ai không biết Vân Yên. Vài vị thị thiếp mới đến ngồi ở phía cuối chưa gặp nàng bao giờ, mà cũng không thể gặp được, nhìn có vẻ tuổi đời các nàng càng ngày càng nhỏ, thậm chí có vị còn nhỏ tuổi hơn đại cách cách Tuyết Vận. Vân Yên nhìn mà không kiềm lòng được tiếng cảm thán, người nào đó quả thật rất có điểm phúc.

Lúc phát lì xì, Vân Yên cũng được một bao, rất tự nhiên nhận và nhét vào ống tay áo. Lúc bắt đầu Dận Chân lạnh lùng cứng nhắc bao nhiêu, nhưng khi lướt mắt thấy Vân Yên cầm bao lì xì, khóe môi chàng hơi cong lên cảm thấy rất buồn cười, tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên.

Đối với hai người, đây là một cảm xúc rất mới, Vân Yên cùng với Tiểu Thuận Tử lại đứng sau lưng Dận Chân. Đối diện là một đại gia đình trong bữa cơm náo nhiệt sôi nổi, trong lòng chàng không phải không có hoài niệm, nhưng sự bình yên nơi nàng đã an ủi trái tim chàng.

Những ngày yên tĩnh đứng sau lưng chàng như ngày xưa thật sự rất đáng nhớ.

Tết Nguyên Tiêu năm Khang Hi thứ bốn mươi chín trôi qua, vào ngày mười sáu, Khang Hi tổ chức đại yến mừng đại thọ bảy mươi cho Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu ở cung Ninh Thọ, bởi vậy trong kinh các nước ngoại phiên, bồi lạc, bồi tử, ngạch phụ, thai cát (1) và toàn thể hoàng tử, đại thần, thị vệ cùng với phúc tấn, phu nhân, mệnh phụ đều tề tựu đông đủ. Khang Hi vỗ tay theo điệu nhạc, đích thân nhảy điệu Mãng Thức Vũ (2) của người Mãn trước ghế Hoàng Thái Hậu, cùng lúc đó liên tiếp chúc thọ bà. Khang Hi luôn thể hiện tình cảm và lòng hiếu thảo của mình tới vị đích mẫu này, điều này đã trở thành giai thoại.

Dận Chân từ trong cung về Phật đường, ở trong đó đến hơn nửa đêm mới đi ra, khi chàng lần mò trong bóng tối leo lên giường thì Vân Yên đã nằm ổ trong chăn nửa tỉnh nửa mê, trong chiếc chăn gấm mềm mại đã được người nàng ủ ấm.

Vân Yên cảm thấy người mình bị đè lên, khẽ rên một tiếng, tay phải theo thói quen ôm lấy bờ lưng rộng dày của chàng, tay trái tìm kiếm gò má hơi lạnh, thầm thì:

- Chàng nhớ Hoàng ngạch nương ư?

Dận Chân nhìn nàng, chậm rãi hạ người mình xuống, vùi gò má vẫn còn mang hơi lạnh vào sâu nơi mềm mại trước ngực nàng, nhẹ nhàng ừ một tiếng. Tay Vân Yên xoa nhẹ vành tai và hàm dưới Dận Chân, ôm đầu

chàng, mặc chàng nằm trước ngực mình như vậy, rồi dần dần ôm chàng ngủ thiếp đi.

Bệnh sưng khớp gối của Dận Tường cứ đến mùa đông là tái phát, thái y chữa trị cũng không khỏi, chỉ có thể tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, Khang Hi có vẻ không quan tâm lắm tới chuyện này. Ngược lại Dận Chân hay tới thăm cậu, Vân Yên cũng thỉnh thoảng giả trang thành tiểu thái giám cùng đi với chàng. Mỗi khi thấy Dận Tường chỉ có thể ngồi trên giường, trong lòng nàng lại âm ỉ đau. Nhớ lại cậu thiếu niên tuổi trăng tròn đầy sức sống năm ấy, giờ đã bị chôn lấp trong chính trị hoàng gia.

Đầu hạ còn chưa đến, Khang Hi đã quyết định mời Hoàng Thái Hậu đến hành cung Nhiệt Hà tránh nóng. Dận Chân là hoàng tử có tuổi tác khá lớn, nhiều lần không tùy giá đến tái ngoại (3), cho nên lần này có tên trong danh sách đoàn đi cùng.

Đối với vùng tái ngoại Vân Yên luôn có tâm trạng khác nhau, nhưng được Dận Chân làm công tác tư tưởng, nàng cũng yên lòng thu dọn hành lý đi theo chàng.

Mùng một tháng năm, Thái tử Dận Nhưng, Tứ A Ca Ung Thân vương Dận Chân, Thất A Ca Thuần Quận vương Dận Hựu, Bát Bối Lặc Dận Tự, Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lục tùy giá đến Sướng Xuân Viên.

Lúc này thời tiết chưa nóng, phong cảnh trên đường hấp dẫn người xem, đoàn người và ngựa đi không nhanh. Chỉ có Vân Yên cảm thấy không hoàn hảo, có lẽ do Bát Bối Lặc Dận Tự cũng tham gia chuyến đi này. May mắn Dận Chân và Dận Tự càng ngày càng xa cách, đến cơ hội gặp mặt nhau đã ít giờ còn ít hơn.

Vân Yên và Dận Chân nói về mùa hè nóng như lửa đốt năm ấy khi lần đầu tiên cùng chàng đi xa, hai tay cầm quạt quạt cho chàng đến mỗi nhừ,

còn chàng thì nghiêm nghị cứng nhắc. Dận Chân chau mày suy nghĩ, đáp hình như ta có bảo nàng nghỉ mà. Vân Yên xấu hổ mà nhìn chàng cười, nói, là thiếp sợ Tứ gia chúng ta nóng không chịu nổi. Dận Chân trả lời lại bằng một nụ hôn nồng nàn.

Ngày mừng hai, nghỉ chân tại huyện Mật Vân. Ngày mừng ba, nghỉ chân tại Dao Đình. Ngày mừng bốn, nghỉ chân tại Lưỡng Gian Phòng (4). Ngày mừng sáu, nghỉ chân tại núi Yên Tử, A Bá Cai Quận vương Ngô Nhĩ Chiêm Cát Lạt Bố đến trước bái yết. Ngày mừng bảy, dừng chân tại Hoa Dụ Câu. Ngày mừng mười, dừng chân tại Ca Lạt Hà Đồn. Ngày mười ba, đến hành cung Nhiệt Hà.

Trừ Thái tử Dận Nhưng cùng Khang Hi sống ở cung Nhiệt Hà, những hoàng tử còn lại phần lớn được phân đến các biệt uyển xung quanh hành cung. Dận Chân vẫn ở tại Sư Tử Viên trong Sư Tử Câu như trước đây.

Sau khi sắp xếp xong, các hoàng tử đều theo quy định cũ khi ở trong kinh thành, mỗi sáng sớm vào hành cung thỉnh an, thỉnh thoảng cùng Khang Hi đến thư phòng xử lý một vài chính sự. Mỗi ngày Dận Chân từ hành cung về cũng yên tĩnh luyện chữ một lát theo thói quen trong Tứ Nghi Đường. Lúc ấy, Vân Yên thường không làm phiền chàng.

Trước giờ Vân Yên luôn thích mảnh sân nhỏ chỉ có ở những căn nhà vùng Đông Bắc, lần này quay trở lại nàng khó tránh khỏi hoài niệm, tảng đá dưới gốc cây ấy vẫn là chỗ nghỉ ngơi nàng yêu thích nhất. Dận Chân luyện xong chữ không nhìn thấy Vân Yên đâu, liền đi tìm nàng.

Bóng cây loang lổ, ánh nắng như thơ, gió mát hiu hiu. Nàng mặc chiếc váy mỏng màu xanh nhạt bình yên nằm trên tảng đá lớn dưới tán cây, tay cầm hồ quạt sách đặt trên bụng, ngực nhấp nhô ổn định mỗi khi nàng hô hấp, đôi mắt nhỏ bé trên khuôn mặt nõn nà khép lại, hình như nàng ngủ quên rồi.

Xung quanh không có hoa, nhưng Dận Chân lại ngửi thấy mùi hương thanh tịnh nhàn nhạt thoang thoảng trong gió, quen thuộc, ấm áp, chỉ thuộc riêng về cơ thể nàng. Mùi hương ấy sớm đã ngấm vào mỗi tắc da tắc thịt của nàng, khiến chàng không thể kiềm chế được.

Vân Yên mơ mờ màng màng cảm thấy có gì đó sượt qua, tưởng rằng mình đang ngủ trưa trong Tứ Nghi Đường, nàng đầu môi tỉnh nghịch nũng nịu, đầu nghiêng sang một bên tránh né, theo nói quen lắm bầm một câu nhưng đang cứng nựng chú chó nhỏ:

- Đừng nghịch, ngoan ~

Thế nhưng cảm giác ấy càng lúc càng mạnh hơn, Vân Yên không chịu nổi lấy tay đẩy ra, nhưng lòng bàn tay bị đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên, ngứa ngứa tê tê khiến nàng cong khóe môi bật cười ha ha dù vẫn đang nhắm mắt.

- Đối xử với Đô Đô còn tốt hơn với tướng công nhỉ, đáng phạt.

Giọng nói truyền cảm trầm thấp mang theo chút ghen tị xa xôi vang lên bên tai Vân Yên.

Vân Yên mở choàng mắt, chú chó nhỏ trong giấc mơ biến thành một người đàn ông cao lớn, chàng thành thoi ngồi bên cạnh mở to hai mắt cúi xuống nhìn nàng.

Chưa từng thấy vị vương gia nào lại so sánh bản thân với con chó, đúng là lòng dạ hẹp hòi, ghen tuông thành tính, có lẽ ngàn năm nữa cũng không đổi được. Vân Yên cũng mỉm cười giận dỗi nhìn chàng, đẩy lồng ngực chàng ra muốn ngồi dậy.

- Ai bảo nàng không ngoan bằng Đô Đô.

Mắt Dận Chân lướt ngang một cái, ấn hai tay Vân Yên xuống, bất ngờ nằm xuống cạnh nàng, nhàn nhã nghiêng đầu qua, dè thấp giọng:

- Tối nay nàng phải nói rõ với ta rốt cuộc là ai ngoan.

Khuôn mặt Vân Yên nóng bừng, rút hai tay ra lại định ngồi dậy, trách móc:

- Ai thèm nói với chàng.

Dận Chân luồn một tay qua eo mảnh kéo nàng về, nói:

- Nàng muốn đi đâu, nằm cùng ta một lát đi.

Tình cảm hai người như keo sơn gắn bó, nhưng nàng lại không quá dính chàng, thỉnh thoảng liếc mắt là nàng lại trốn đến góc của mình, giống như chỉ cần con kiến nhỏ là nàng cũng tìm thấy được niềm vui.

Vân Yên nửa nằm sấp trên lồng ngực chàng, đầu hàng:

- Thiếp có thể đi chưa?

Dận Chân nhìn gò má ửng đỏ, cánh tay ôm eo nàng càng chặt hơn, cười nói:

- Không được đi đâu hết.

Vân Yên tức giận lườm chàng, lấy cuốn sách đang mở bên cạnh úp lên nụ cười trên khuôn mặt ấy:

- Đồ xấu xa.

Dận Chân không giận mà cười, tiếng cười sang sảng giàu từ tính cất lên sau quyển sách, theo cơn gió mát, bay đến khắp mảnh sân nhỏ.

Hai người đều không thích trống trải, nơi này đương nhiên vì Dận Chân thích, nên trở thành phòng đọc sách trong Sư Tử Viên.

Vân Yên vừa sắp xếp vừa thu dọn, cởi giầy thêu quỳ lên giường trải chăn đệm, một lát sau thì trải xong, đến cả chóp mũi cũng lấm tấm mồ hôi, gò má cũng ửng đỏ.

Dận Chân khom lưng xuống luồn tay qua đầu gối bế nàng lên, bàn tay dày rộng dịu dàng giúp nàng lau chóp mũi, trong mắt mang theo sự chiều chuộng mà nói:

- Một chưa... nàng có nhớ lần cứu trợ thiên tai ở sông Hoàng Hà với ta trước đây không?

Vân Yên đã quen với cách bế như trẻ con thế này của chàng, nghe chàng nói đến sông Hoàng Hà liền thở không ra hơi, giật mình đáp:

- Nhớ ạ, không lẽ sông Hoàng Hà lại bị...?

Dận Chân thấy nàng căng thẳng như vậy, vội vàng mỉm cười lắc đầu:

- Không, nàng đừng căng thẳng... chỉ là ta chợt nhớ tới thôi, nhà trọ trên đường vô cùng tồi tàn... nhưng nhưng chỉ cần có nàng ở bên, ta đều cảm thấy chỗ đó là nhà.

Trái tim Vân Yên ấm áp, chóp mũi nong nóng.

- Nói vớ vẩn... chỗ đó lạnh lẽo như thế, ngày nào thiếp cũng lo chàng đổ bệnh.

Dận Chân chiều chuộng cong khóe môi:

- Không lạnh, thật đấy, trong ấn tượng của ta thì rất ấm áp... còn cả chiếc gối đầu nàng dùng quần áo cũ quần lại cho ta.

Mắt Vân Yên đỏ đỏ, đẩy chàng ra nhưng chàng lại ôm chặt:

- Những chuyện đương nhiên ấy chàng nói hết ra vậy...

Dận Chân ôm nàng đến gần hơn, tựa vào trán nàng, chậm rãi nói:

- Trước khi hoàng ngạch nương băng hà, ta vẫn luôn tưởng rằng bà đối xử tốt với ta là chuyện đương nhiên... sau khi hoàng ngạch nương qua đời, ta mới biết hóa ra mình không phải do bà sinh ra... Lúc quay về cung Vĩnh Hòa mới nhận ra, người đối xử tốt với ta không chút vụ lợi đã không còn rồi...

Vân Yên nghe đến đây, ôm chặt bả vai Dận Chân vào ngực mình, trong lòng có một nỗi đau giống chàng đang giày xéo.

- Thật ra... lúc nhỏ ta rất bướng bỉnh... tính nết lại nóng nảy cáu kỉnh... nhưng hoàng ngạch nương vẫn luôn yêu thương dốc lòng dạy dỗ... không ai nói với ta, ta cũng chưa bao giờ nghĩ mình không phải là con ruột của hoàng ngạch nương... hoàng ngạch nương là chị họ bên nhà mẹ đẻ hoàng a mã, từ nhỏ cùng lớn lên nên tình cảm hai người rất sâu đậm, nhập cung bà đã được phong là Quý phi. Sau khi Hiếu Chiêu hoàng hậu qua đời bà vẫn luôn cai quản hậu cung, nhưng hai vị hoàng hậu trước đều từ trần sớm, hoàng a mã lo lắng mệnh mình khắc hoàng hậu nên chỉ để bà làm hoàng quý phi. Hoàng ngạch nương hạ sinh hoàng bát tử, nhưng không ngờ chưa được tám tháng đã chết yếu, bà phải chịu nỗi đau quá lớn, sau đó sức khỏe cứ yếu dần, không đến mấy năm thì đổ bệnh nặng... trước lúc bà lâm chung hoàng a mã đã hoàn thành tâm nguyện chưa được thực hiện, phong hoàng ngạch nương là hoàng hậu Trung cung. Đáng tiếc chưa hết một ngày thì...

Gò má Dận Chân áp vào cổ Vân Yên, Vân Yên không nhìn thấy nét mặt chàng, nhưng có thể nghe thấy trong giọng nói trầm khàn của chàng hơi run.

- Trước khi đi hoàng ngạch nương gọi ta vào, đưa cho ta chiếc nhẫn đó, nói sau này bà qua đời, vẫn còn một ngạch nương nữa sẽ tiếp tục yêu thương ta, thật ra ta do Đức phi trong cung Vĩnh Hòa hiện giờ sinh ra, mới ba ngày còn đỏ hỏn trong tã lót đã được ôm tới cung Thừa Càn nuôi dưỡng,

không phải là con ruột càng không phải do bà đẻ ra... thời gian đại tang hoàng ngạch nương, hoàng a mã đưa ta đến sống bên ông mấy tháng, sau đó nói phải trả ta về chỗ mẹ đẻ là Đức phi nương nương ở Vĩnh Hòa cung... các huynh đệ còn không tỵ hủ mà nói ta không phải là con trai trưởng của hoàng hậu, chỉ là con nuôi mà thôi. Còn Đức phi nương nương vừa mới sinh hạ tiểu Thập Tứ hoàn toàn không muốn nuôi dưỡng ta... ta cũng từng lén đến cung Vĩnh Hòa, nhìn thấy Đức phi ôm Thập Tứ trong tã lót, khuôn mặt bà hạnh phúc. Nhưng khi ta được đưa tới cung Vĩnh Hòa, thái độ bà ấy khi gặp ta... thật sự chẳng được như thế.

- Ta bắt đầu trở nên lầm lì, thường một mình đến cung Thừa Càn, nhốt mình ở trong căn phòng tối đen, cũng từng đánh nhau với các huynh đệ vì một vài câu nói, lúc đó bức bối với người ở Đông cung... ngạch nương còn bận chăm sóc Thập Tứ nên không có thời gian quan tâm đến ta, nhưng bà lại nói với Hoàng a mã rằng ta hay vui giận vô cớ, lực bất tòng tâm không thể nuôi dưỡng được. Hoàng a mã đích thân quở trách ta, rồi nói chuyện với ta rất lâu, cho ta bốn chữ “giới cấp dụng nhẫn” (5) để ràng buộc bản thân mình. Đêm đó một mình ta đóng cửa phòng suy nghĩ đến tận khi trời sáng... sau đó, ta thay đổi.

Trái tim Vân Yên như bị bóp chặt, nước mắt cũng chảy xuống trong vô thức... trong đầu nàng lơ mơ xuất hiện bóng dáng Dận Chân mười một tuổi khi mất hoàng ngạch nương, không chỉ phải chịu nỗi đau quá lớn, thân phận rơi xuống từ con ruột biến thành con nuôi, bị các huynh đệ đổ kị chà đạp, mà còn phải chịu sự ghẻ lạnh của mẹ đẻ, thậm chí còn bị hoàng a mã trách mắng... đêm đó lạnh lẽo tối đen, chàng chỉ là đứa bé còn chưa trưởng thành, sao có thể chịu cho nổi...

Cánh tay mảnh khảnh của Vân Yên ôm bả vai chàng chặt hơn, ước sao khi ấy mình có thể ôm chặt chàng bảo vệ chàng, trao cho chàng toàn bộ tình yêu.

Dận Chân tựa như cảm nhận sự thương yêu trong trái tim nàng, cũng siết chặt nàng hơn, đầu hai người cùng đặt trên cổ nhau.

- Bí mật nàng ta chôn giấu trong đáy lòng chưa từng nói với bất kỳ ai... hôm nay nói nhiều như vậy, nàng sẽ không ghét bỏ tướng công chứ...

Vân Yên hết khóc lại cười:

- Đồ ngốc... để thiếp hôn cái nào...

Cuộc sống trong Sư Tử Viên như bức tranh điền viên giữa vùng non nước, có thể nói là không làm tiên, chỉ ngưỡng mộ chim uyên ương.

Hai người bên nhau như hình với bóng, mỗi ngày đều dậy sớm trong tiếng chim hót và hương hoa, cười cười nói nói xuống giường rửa mặt súc miệng. Dận Chân sáng sớm ra ngoài đến hành cung thỉnh an, Vân Yên tự mình tiễn chàng khỏi cửa, rồi lại đứng ở cửa chờ chàng về, hai người tay nắm tay đi vào phòng. Cận vệ đều đưa mắt ra hiệu, lùi ra xa.

Khi Dận Chân luyện chữ, cũng kéo Vân Yên đến bên cạnh mài mực. Thịnh thoảng luyện chữ xong chàng sẽ bế nàng lên đùi mình, cầm tay dạy nàng viết, Vân Yên xấu hổ nói xấu xa, kết quả những con chữ được chàng nắm tay viết vô cùng đẹp đẽ.

Hai người bàn bạc bảo hạ nhân dựng một gian nhà cỏ nhỏ và giàn hoa, càng thêm hương vị điền viên.

Buổi chiều với hai tách trà xanh dưới gốc cây, Dận Chân dạy Vân Yên chơi cờ vây, chàng cờ đen nàng cờ trắng, chàng ung dung thành thạo nói về một vài thế cờ tiến lui. Vân Yên là một học sinh giỏi, luôn yên lặng nghe Dận Chân nói, lạnh lợi giống hệt cô nhóc nghe lời dạy của người lớn. Thịnh thoảng nàng đáp lại, giống như hồng nhan tri kỉ tâm linh tương thông với chàng. Có lúc chơi mệt, Vân Yên cầm quạt, Dận Chân nhàn nhã nằm

trên phiến đá lớn nghỉ ngơi hóng gió, cơn gió mát mẻ thổi tới, Trang sinh mộng điệp. (6)

Chàng đã làm một bài thơ:

“Thạch ốc kinh phi chấm thúy cương, yên loan triều tịch úc đan thương.

Kỳ xao lục thụ âm trung cục, tửu phiếm hồng vi giá hạ thương.

Châu bạc trú điều tân trúc ảnh, ngọc trì văn tống nộn hà hương.

Cư nhàn mạn vị toàn vô sự, Nhất tháp lâm phong điệp mộng trường.”
(7)

Vào tháng sáu, Khang Hi đưa các hoàng tử từ hành cung Nhiệt Hà lên đường đến Hoa Dụ Câu, đích thân đón đoàn xe của Hoàng Thái Hậu đến hành cung Hoa Dụ Câu, đi cùng hầu hạ Hoàng Thái Hậu là Hòa phi Qua Nhĩ Giai thị đang khá được sủng ái. Ngày hôm sau, đoàn người đưa Hoàng Thái Hậu đến hành cung Ca Lạt Hà Đồn, sau đó đến hành cung Nhiệt Hà.

Sáng sớm thất tịch, Dận Chân đặc biệt sai người đi lấy nước trong suối ở Sư Tử Câu, rồi kéo Vân Yên ra sân gọi đầu.

Vân Yên đỏ mặt, vội hỏi chàng định làm gì. Dận Chân cong khóe miệng mà cười:

- Chưa từng nghe thấy “nước thánh của thiên tôn” (8) sao?

Vân Yên chưa từng nghĩ mình sẽ được chồng gọi đầu, càng không nói đến nàng sẽ lấy người đàn ông tên Dận Chân này. Nhưng chàng làm như vậy thật tự nhiên, cứ như đây là chuyện đương nhiên vậy.

Mái tóc đen dài lẳng lẳng trượt xuống bàn tay chàng, nước suối trong vắt, lạnh đến thấu xương. Vân Yên khom lưng xuống, mái tóc dài được

Dận Chân vén sang một bên, dùng gáo bầu múc nước suối làm ướt mái tóc. Chàng lóng ngóng, nhưng vô cùng nghiêm túc. Nàng không đẹp đến tuyệt trần, nhưng đủ để khiến người khác rung động.

Đêm Thất Tịch chưa hết, Dận Chân vẽ mây chọn váy cho Vân Yên, hai người ngồi trong sân nắm tay nhau cùng ngắm chòm sao Ngưu Lang Chức Nữ, sông Ngân Hà sáng lấp lánh.

“Vạn lý bích không tịnh, tiên kiêu thước giá thành.

Thiên tôn do hữu ước, nhân thế na vô tình?

Huyền nguyệt xuyên châm tiết, hoa âm tích lậu thanh.

Dạ lương tử ý xử, hà hán chính doanh doanh.” (9)

Trong sóng mắt dập dềnh của hai người là thiên trường địa cửu.

(1) Thai cát (台吉): Tên tước hiệu của vương công Mông Cổ trước đây, sau này được dùng làm tước hiệu cho quan đứng đầu khu hành chính.

(2) Mãng Thức Vũ: là điệu nhảy được thể hiện trong các buổi tiệc ăn mừng của dân tộc Mãn, từng là một trong những điệu nhảy cung đình triều Thanh, còn được gọi là Mã Khắc Thức Vũ

(3) Tái ngoại: Vùng phía bắc Vạn Lý Trường Thành

(4) Lường Gian Phòng là một xã thuộc huyện Loan Bình, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, chứ không phải là nhà hai gian.

(5) Giới cấp dụng nhẫn: Câu nói Khang Hi ban cho Tứ tử Ung Chính, ngụ ý làm mọi chuyện không được gấp gáp mà phải bình tĩnh, lấy chữ “nhẫn” làm đầu.

(6) Trang sinh mộng điệp: Điển tích Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm. Có một lần Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên khi thấy mình là Chu, Không biết mình là Chu mộng hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu.

(7) Bài thơ “Ngày hè trong Sư Tử Viên” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch nghĩa:

Phòng đá, cửa gỗ mận gai, ngôi nhà cỏ trên ngọn núi xanh mướt; dãy núi bao phủ mây mờ sáng tối đều chìm trong màu xám trắng.

Dưới tán cây quân cờ bằng đá nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ, nâng chén uống rượu dưới dàn đậu Hà Lan đại.

Ban ngày mảnh châu đông đưa trong bóng trúc mới, đêm về hồ ngọc ngát hương sen non.

Sống nhàn tản vô lo vô nghĩ, giường nhỏ đón gió trong giấc mơ hóa bướm.

(8) Nước thánh của thiên tôn (Thiên tôn thánh thủy): Có một tập tục là phụ nữ gội đầu trong ngày Thất Tịch. Tập tục này có liên quan đến tín ngưỡng “nước thánh” Thất Tịch. Mọi người cho rằng, lấy nước suối, nước sông trong ngày Thất Tịch thì cũng giống như lấy nước ở sông Ngân Hà, sạch sẽ thanh khiết và có sức mạnh chống mọi bệnh tật, vì vậy có nơi gọi nói là “Nước thánh của thiên tôn (Thiên tôn thánh thủy)”. Phụ nữ gội đầu trong ngày này cũng có ý nghĩ rất đặc biệt, dùng nước thánh của sông Ngân Hà gội đầu, sẽ có được sự phù hộ của thánh thần.

(9) Bài thơ “Thất Tịch” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch nghĩa:

Bầu trời xanh ngàn dặm yên tĩnh, chim thước bay tới thành chiếc cầu tiên.

Thiên tôn vẫn còn lời hẹn ước, nhân gian sao lại nữ vô tình?

Trăng khuyết nhọn, tiếng đồng hồ nước vang lên trong đêm.

Đêm lạnh dựa vào nơi ấy, sông Ngân Hà trong trẻo uyển chuyển.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 147: Mơ Qua Nghìn Núi

“Tái bắc khai hành điện, song lâm vạn hách tùng. Vân phong song tháp lĩnh, yên tỏa khánh chùy phong.

Phiêu miểu tầng loan tiếp, bàn hồi khúc kính trọng. Hồng trần nan đảo xử, hà sự bất tòng dung.” (1)

Khi Dận Chân đi tìm nước suối thì phát hiện một khu rừng bí mật trong thung lũng nhỏ ở Sư Tử Câu, những buổi chiều nhàn rỗi, chàng và Vân Yên sẽ dắt Truy Vân và Dạ Sư từ cửa sau hoa viên đến khu rừng xanh mướt thanh tĩnh bên dòng suối đó đi dạo, đến khi đổ mồ hôi thì để ngựa bên cạnh, quỳ chân bên suối uống nước rửa mặt.

Nước suối chảy róc rách, trong veo có thể thấy đáy. Qua mặt nước Vân Yên nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hai người, vừa giống như chiếc gương phản chiếu nụ cười, vừa giống như một tấm ảnh ghi lại khoảnh khắc này mãi mãi. Nàng kìm lòng không đậu muốn vươn tay ra chạm vào, nhưng lại ngập ngừng, rồi thu tay về.

Dận Chân thấy Vân Yên ngây người liền ôm lấy nàng hỏi sao vậy. Vân Yên khép mắt, quay mặt đi, trên khuôn mặt vẫn treo nụ cười chỉ tay vào mặt nước.

- Chàng xem đi.

Dận Chân thấy nàng cười mới yên tâm, quay đầu nhìn mặt nước, trong đôi mắt đen tuyền dần xuất hiện nét cười, bàn tay rộng lớn cũng di chuyển

từ cánh tay Vân Yên đến bên gò má và tai, để đầu nàng gần sát với mình, mắt không hề chớp mà nhìn mặt nước, ngâm nga:

- Một đôi trời sinh, một cặp đất tạo.

Vân Yên nghe câu này, suýt nữa bật cười thành tiếng, mở to đôi mắt vô tội. Người bên cạnh nhìn thấy qua mặt nước lập tức giả bộ trừng mắt một cái, bóng hình trên nước cũng trừng mắt, Vân Yên cười híp mắt vội vàng gật đầu đồng ý, người bên cạnh mới cong khóe môi lên, không che giấu nổi hạnh phúc.

Vân Yên dần dần thả lỏng người, dựa đầu mình vào đầu chàng, yên lặng ngắm bóng hình hai người dưới dòng suối, cảm nhận tiếng chim hót hương hoa thơm trong khu rừng nhỏ, nước suối tỏa lên từng luồng khí mát dễ chịu, và người bên cạnh trao nàng tĩnh nghĩa vẹn tròn.

Giờ phút này, nếu như, mặt nước là máy ảnh kỹ thuật số vượt thời gian và không gian đến đây, thì có thể chụp lại toàn bộ khoảnh khắc đẹp nhất này. Chờ cho đến khi đầu bạc, chờ cho đến lúc cuối đời, sẽ không trở thành những ký ức ố vàng.

- Chân, nếu có thể mang bức tranh trên mặt nước này về thì tốt biết bao.

Dận Chân rất ít khi nghe thấy nàng gọi một chữ “Chân”, giọng nói êm ái giống như con mèo nhỏ dùng đệm chân mềm mại chạm vào lòng bàn tay mình.

Chàng thân mật vuốt ve vành tai Vân Yên, thỉnh thoảng day nhẹ thùy tai nàng.

- Ủm... bức tranh này đã khắc sâu trong tim tưởng công rồi, lát nữa trở về, chúng ta sẽ vẽ ra, được không?

Vân yên vốn tưởng mong muốn của mình không thể thực hiện được, nhưng nhờ câu nói của chàng, nhờ cách làm rất tình cảm này đã giải quyết mọi chuyện.

Nàng tinh nghịch cong khóe môi, giả bộ đau khổ:

- Được thì được, nhưng sở trường của chàng là thư pháp chứ đâu phải hội họa, nếu vẽ mình thành mặt mâm mũi tẹt thì làm thế nào đây?

Lời vừa dứt, một bàn tay lớn nghịch ngợm trong nháy mắt chạm vào mặt nước, nước sôi mát lạnh bắn lên tung tóe. Vân Yên giật mình kêu lên một tiếng, bắt đầu té nước lại. Khuôn mặt người nào đó cũng đầy bọt nước, nhưng vẫn tồn hơi thừa lời cười nói:

- Nói ai mặt mâm, ai mũi tẹt?

Vân Yên vừa che mặt cười, vừa hắt nước về phía chàng, rồi định đứng dậy bỏ chạy thì bị chàng tóm lấy kéo về phía mình. Chàng mặc kệ vạt áo đã ướt một nửa, đôi môi mỏng định hôn xuống, Vân Yên vội vàng chống tay lên lồng ngực chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trên hàng mi vẫn còn vương những giọt nước li ti, dưới ánh nắng giống như một viên thạch anh rực rỡ:

- Ai cản trước thì người ấy con cún con.

Mắt Dận Chân trầm lại, đè thấp giọng thăm thì:

- Không biết ai đêm qua khóc không ngừng, còn cản vai ta một cái...

Sắc mặt Vân Yên thoát cái đỏ rần rần, vừa xấu hổ vừa tức giận đẩy mạnh chàng ra để đứng lên.

Không ngờ Dận Chân cứ thế mà ngã xuống suối, nửa trên bờ nửa dưới nước, hai tay cũng chống về phía sau, trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ

cười, phong thái ung dung thoải mái, phong độ không hề bị giảm.

Vân Yên đứng trên bờ đỏ mặt lườm chàng, người nào đó thật là... xấu xa!

Dận Chân cong khóe miệng, chậm rãi giơ một bàn tay về phía nàng, nhìn nàng mà không nói gì.

Vân Yên hơi nhếch môi nắm lấy tay chàng, cuối cùng trong ánh mắt cũng mang theo ý cười, định kéo chàng dậy, lại bị chàng dùng lực kéo xuống nước cùng, nước bắn tung tóe, trên đầu trên mặt đều bị ướt.

Hai người đều ướt như chuột lột, cuối cùng dựa vào nhau cười thành tiếng sảng khoái, hơi thở cũng giao hòa vào nhau.

Hoa trong gương, trăng trong nước, chỉ có cái ôm ấm áp khi giấc mơ nửa đêm quay trở về mới đủ bù đắp những điều quý báu.

Những ngày hè này, Dận Chân và Vân Yên luôn ở bên nhau, trong Sư Tử Câu nhỏ bé, trong non xanh nước biếc vùng tái ngoại mệnh môn, cuộc sống của họ là thời khắc tuyệt đẹp nhất không thể nào quên.

Dận Chân từng nói nơi nào có Vân Yên thì nơi ấy chính là nhà, nhưng đối với nàng thì có phải không? Thứ nàng ôm ấp và trao cho chàng là ngôi nhà nơi chân trời góc bể, cũng là ngôi nhà mà kiếp trước hay kiếp này nàng đều không dám ước mơ.

Thời tiết nóng nực dần dần qua đi, đến hạ tuần tháng bảy, Khang Hi bỗng nhiên nhận được tin tức Khoa Nhĩ Thấm Đạt Nhĩ Hãn Thân vương Ban Độ bị thương khi đi săn, xét về tình nghĩa và chính trị, ông quyết định khởi hành tuần du thảo nguyên trước. Dận Chân từ hành cung trở về thông báo cho Vân Yên, nàng vội vàng thu dọn đồ đạc tùy thân của hai người, ngày hôm sau đoàn người cùng đội ngự giá của Khang Hi bắt đầu lên đường đi về phía thảo nguyên lớn ở tái ngoại, quãng đường ước chừng vẫn

như thế, nhưng tốc độ nhanh hơn trước đây. Do tuần du các nơi trên thảo nguyên, nên đường đi khá vất vả, vì vậy Hoàng thái hậu vẫn ở lại hành cung Nhiệt Hà, chờ Khang Hi quay về đón Trung Thu.

Ngày hai mươi một tháng bảy, dừng chân tại Ca Lạt Hà Đồn. Ngày hai mươi hai, dừng chân tại núi Lạt Môn Cát. Ngày hai mươi ba, nghỉ chân tại Bác Lạc Hòa Đồn. Ngày hai mươi lăm, nghỉ chân tại Trương Tam Doanh. Ngày hai mươi bảy, dừng chân tại vùng Mục Lộc Ca Lạt Thẩm Ngang A.

Trên thảo nguyên cuối hạ, ngay cả chim chóc và cây cỏ cũng ra tình cảm bịn rịn quyến luyến không bao giờ hết. Khang Hi mang theo các hoàng tử đến gặp vương công quý tộc của các bộ lạc Mông Cổ, xử lý những việc cần thiết.

Trong tiềm thức Vân Yên cố gắng tránh không chạm mặt với Bát Bối Lạc Dân Tự. Cả ngày nếu không phải đi bộ hoặc chờ trên xe ngựa, thì nàng luôn ở trong nhà bạt Mông Cổ chờ Dân Chân về. Thỉnh thoảng nhòm qua cửa sổ nhìn phong cảnh thảo nguyên, cảm thấy nơi đây đẹp vô cùng.

Không đến mấy ngày, khi sắp đến khu vực thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm, Khang Hi lại nhận được tin tình hình của Đạt Nhĩ Hãn Thân vương Ban Đệ chuyển biến xấu, đoàn người ngựa đi thâu đêm không ngừng nghỉ nhanh chóng đến phủ Khoa Nhĩ Thẩm Thân vương. Bước chân Khang Hi không dừng, mang theo các hoàng tử vào phủ.

Khang Hi thăm Ban Đệ xong thì lệnh cho thái y đi theo cùng phải dốc sức chữa trị, đồng thời đích thân phong con trai trưởng của Ban Đệ là La Bố Tạng Cồn Bố là minh trưởng (2) Triết Minh (3). Vị La Bố Tạng Cồn Bố này chính là Đại Vương tử đứng đầu trong cuộc thi đấu vật nhiều năm trước, tên mụ là Mộ Nhân.

Mối quan hệ thân thiết được xây dựng từ máu thịt và phương pháp chính trị mà hoàng đế Khang Hi dày công tôi luyện đã giúp thảo nguyên

Khoa Nhĩ Thấm biến nguy thành an trong lúc nguy hiểm, khiến họ rất xúc động.

Đêm đầu thu trên thảo nguyên, gió lạnh thổi vi vu, màn đêm rộng lớn bao phủ khắp thảo nguyên mênh mông, nhưng ngay cả một ngôi sao trên bầu trời cũng không có, ánh trăng cũng trở nên ảm đạm buồn bã.

Vì đã đi suốt đêm, ngựa và người đều cắm trại ngay trên thảo nguyên gần phủ thân vương, thị vệ bận bịu, Vân Yên cũng không giúp được gì, liền ôm bọc hành lý nhỏ của mình và Dận Chân đứng lui sang một bên, giống như con thú nhỏ không có nơi về.

Cuối cùng cũng được vào nhà bạt Mông Cổ, nàng thu dọn một lượt, trời đã tờ mờ sáng. Khi Dận Chân quay về sắc mặt mỗi một, trong mắt đầy tơ máu, nhưng vẫn quan tâm hỏi han sức khỏe nàng. Vân Yên hôn lên má chàng, đỡ chàng ngồi xuống, giúp chàng cởi giày rửa mặt, sau đó hai người mới ôm nhau lên giường ngủ.

Mấy ngày ở Khoa Nhĩ Thấm, vết thương của Ban Đệ dần chuyển biến tốt hơn, Khang Hi cũng thường tới thăm ông ta, nhưng lại có phần bất mãn với công chúa Hòa Thạc Đoan Mẫn ngày càng ngang ngược. Đầu tháng tám, Khang Hi trở về, La Bố Tạng Cỗn Bố cũng đi cùng để chuẩn bị tham gia lễ hội đi săn mùa thu sau Trung Thu.

Ngày mười ba tháng tám, đoàn người và ngựa về đến hành cung Nhiệt Hà. Hành cung do Hoàng thái hậu làm chủ, Hòa phi Qua Nhĩ Giai thị đã lo liệu tất cả ổn thỏa cho Trung Thu, bầu không khí náo nhiệt sôi nổi.

Tết Trung Thu, trong đại sảnh chính cung tổ chức yến tiệc ăn mừng vô cùng lớn. Đây là lần đầu tiên Vân Yên được vào điện đường trung tâm của sơn trang.

Là một nô tài không đáng coi trọng, từ đầu đến cuối Vân Yên luôn dè dặt cùng với Tiểu Thuận Tử yên tĩnh đứng sau lưng Dận Chân hầu hạ.

Khang Hi cực kỳ vui vẻ, vừa chúc mừng Hoàng thái hậu, vừa thể hiện sự vinh sủng đặc biệt với Khoa Nhĩ Thấm, trước lúc khai tiệc ông ta đã gọi con trai trưởng của Đạt Nhĩ Hãn Thân vương Ban Đệ là La Bố Tạng Cỗn Bố tới ngồi cùng với các hoàng tử, cũng là chỗ ngồi cách chủ tọa gần nhất.

Nhiều năm trước vì nhìn từ xa nên Vân Yên không thấy rõ tướng mạo của vị tiểu vương tử Mộ Nhân này, vậy nên không có ấn tượng gì, nhưng lúc này La Bố Tạng Cỗn Bố đang ngồi cạnh Bát Bối Lặc Dận Tự, khi quay mặt qua đây, Vân Yên liền hít vào một hơi khí lạnh, bên tai vang lên ong ong.

(1) Bài thơ “Nhiệt Hà nhân vịnh thất thủ kỳ nhất” của Ái Tân Giác La Dận Chân. Tạm dịch nghĩa:

Đến cuối cùng ải bắc, cửa sổ đối diện muôn khe suối.

Mây mờ phủ kín hai dãy núi, khói phong tỏa khánh gỗ đình núi.

Núi non trùng điệp ẩn hiện nối tiếp, như con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Bụi trần khó chạm đến, hà cố sao không ung dung?

(2) Minh trưởng: người đứng đầu khu vực hành chính Mông Cổ thời Thanh (Minh là tên gọi khu vực hành chính tự trị Mông Cổ, bao gồm kỳ, huyện thị).

(3) Triết Minh: Tên tắt của “Triết Lí Mộc Minh”, tên cũ của khu tự trị Nội Mông.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 148: Người Xưa Và Người Qua Đường

Giống như, giống như không thể tưởng tượng nổi.

Hàng mày dày và rậm, đồng tử trắng đen rõ ràng, xương gò má hơi nhô ra, làn da ngăm đen tạo cho người khác cảm giác thoải mái và tràn đầy sức sống. Anh ta để tóc dài, trên người mặc quần áo và trang sức của quý tộc Mông Cổ, khiến người ta như lạc vào một thế giới khác.

Dáng vẻ của Chu Duệ Đình thế nào Vân Yên đã quên rồi, ngay cả tên anh ta cũng trở nên mơ hồ. Nhưng khi khuôn mặt La Bố Tạng Cỗn Bỗ chợt từ từ quay sang đây, nàng bỗng nhiên chết trân.

Nhưng nhảy bén nhất lại là người đàn ông nho nhã cup mắt, khóe môi hơi giương lên mang theo nụ cười ngồi bên cạnh. Dận Tự cầm chén rượu, âm thầm ngược mắt nhìn Vân Yên, ánh mắt mập mờ...

Vân Yên giật mình, vội vàng hạ tầm mắt, nhưng La Bố Tạng Cỗn Bỗ gần như đồng thời cũng ngược mắt lên nhìn nàng, hình như nghe thấy Bát Bối Lặc Dận Tự bên cạnh gọi mình nên quay đầu đi. Vân Yên thầm thở phào một hơi, nhận ra nhịp tim mình hơi rối loạn, lòng bàn tay đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, chiếc khăn cầm trong tay hơi dính dính.

Giống như tấm bèo trôi về biển lớn, cuộc đời con người có nơi nào không tương phùng. Thế giới lớn đến vậy, điều gì cũng có thể xảy ra. Chu Duệ Đình đối với Hiếu Hòa mà nói sớm đã trở thành một người lạ qua đường, nhưng với Vân Yên ngược thời gian không gian đã thay hình đổi dạng, một La Bố Tạng Cỗn Bỗ có khuôn mặt giống hệt Chu Duệ Đình

giống như người không liên quan, nhưng khi bất ngờ gặp lại vẫn khiến nàng giật mình.

(*Nhắc lại cho bạn nào không nhớ: Hiếu Hòa là tên nữ chính kiếp trước, Chu Duệ Đình là tên bạn trai (lãng nhãng) của nữ chính ở kiếp trước.)

Người trước mặt nàng bỗng nhiên hơi nghiêng người lại, ra hiệu muốn lấy khăn lau. Vân Yên đưa đến, khi Dận Chân nhận chiếc khăn, âm thầm ấn nhẹ lên lòng bàn tay nàng rồi mới quay người đi. Nàng nhìn bờ lưng rộng rãi vững chắc của chàng mà trong lòng thấy ấm áp, động tác nhỏ này giữa hai người thể hiện sự quan tâm của chàng.

Mười mấy năm nay, Vân Yên cũng coi như đã nhìn đủ các loại tiệc rượu hoàng gia. Từ bên ngoài nhìn vào cung điện rộng lớn sơn son thiếp vàng, yến tiệc long lầy náo nhiệt, hoàng đế ngồi trên ngai vàng cao cao, khắp đại điện đều là vương công quý tộc, còn nàng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ bé như hạt cát, đã có trượng phu thấu hiểu lòng nhau. Còn chuyện kiếp trước kiếp này, dù là Chu Duệ Đình hay La Bố Tạng Cồn Bố có khuôn mặt giống y như đúc, cho dù là cùng một người thì có liên quan gì đến nàng?

Trung thu trăng sáng, yến tiệc trung thu nơi tái ngoại cũng mang đậm tình cảm thảo nguyên. Khang Hi cực kì vui mừng khi có thể phụng dưỡng Hoàng Thái Hậu đón tết Trung Thu ở sơn trang, còn Hoàng Thái Hậu tuy hơi tiếc nuối vì không được gặp công chúa Đoan Mẫn đang phải chăm sóc cho chồng, nhưng rất vui vẻ khi thấy La Bố Tạng Cồn Bố.

La Bố Tạng Cồn Bố là vương tử của bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm, mẹ là công chúa Đoan Mẫn là con ruột của Giản Thân vương và phúc tấn Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị, con nuôi duy nhất được Hiếu Huệ Hoàng thái hậu tự tay nuôi dưỡng, thậm chí Hoàng thái hậu còn là dì ruột của công chúa Đoan Mẫn. Vì vậy La Bố Tạng Cồn Bố là cháu của Hoàng thái hậu, thân phận cũng ngang bằng với các hoàng tử.

Giữa buổi tiệc, Hoàng thái hậu còn thuận miệng hỏi tuổi tác và hôn nhân của La Bố Tạng Cồn Bối, anh ta lạnh lẽo đáp mình đã có thiếp thất và trắc phúc tấn, nhưng vẫn chưa nạp đích phúc tấn, mong Hoàng thái hậu làm chủ chỉ hôn, Hoàng thái hậu đương nhiên vui vẻ đồng ý. Mọi người trong bữa tiệc đều chúc mừng anh ta tới tấp, trong đại điện sôi nổi náo nhiệt.

Sau khi yến tiệc kết thúc, trăng vẫn sáng vằng vặc, bầu không khí thoải mái. Khang Hi cùng Hoàng thái hậu đến “Tùng Hạc Thanh Việt” thưởng trà ngắm trăng, gọi Thái tử Dận Như đi cùng, còn các hoàng tử khác cũng không lập tức rời đi, mọi người túm năm tụm ba đến “Vân Ba Trí Sảng” uống trà thưởng trăng.

Trong sơn trang tuy vẫn nghiêm ngặt, nhưng dù sao cũng không so được với Tử Cấm Thành. Vì đang đón Trung Thu, nên nô tài bên người các hoàng tử đều đi theo sự hướng dẫn của cung nhân đến điện phụ dùng bữa với một vài món ăn còn thừa trong tiệc với họ, đây cũng là ân điển cho gia tộc hoàng thất, người ngoài không được hưởng đãi ngộ ở cấp bậc này.

Vân Yên lấy áo choàng cho Dận Chân xong, không định đi ăn cơm mà ở hành lang gấp khúc phía sau chờ đợi. Nàng không muốn ăn, cũng không thích ngồi đối diện với Tiểu Nữ Tử Tiểu Khấu Tử. Ngược lại Tiểu Thuận Tử đang rất đói, nhưng thấy Vân Yên chưa đi y cũng không dám đi. Vân Yên thúc giục y mới đi theo bọn họ.

Một mình Vân Yên đứng trong hành lang gấp khúc ngửa cổ nhìn kiến trúc sơn trang dưới ánh trăng sáng ngời, tuy mang theo hơi thở tôn quý của hoàng gia, nhưng không lạnh lẽo như Tử Cấm Thành, nơi đây dựa núi gần sông mang theo sự trữ tình mà kinh thành không hề có. Chẳng trách từ xưa hoàng đế luôn thích xây điện đài cách xa hoàng cung, bức tường cung cấm cao nặng ấy là chiếc áo choàng bảo vệ họ, cũng là chiếc lồng trời buộc chính họ.

Thình thoảng có cung nhân bưng trà từ hành lang đến hậu điện, Vân Yên đứng trong góc lùi xuống cúi đầu khuyu gối hành lễ rồi tránh sang một bên theo lễ nghi cung đình, chờ người ta đi rồi mới ngược mắt lên.

Trăng rằm rất tròn, Vân Yên suy nghĩ, trong lúc chờ Dận Chân ra rồi cùng trở về Sư Tử Viên, mình còn có thể đứng trong viện ngắm trăng tròn thế này, một miếng bánh trung thu cũng mang lại cảm giác đoàn viên rồi.

Có tiếng bước chân đi tới, Vân Yên vội vàng cúi đầu khuyu gối lui sang một bên, nhưng bước chân ấy dừng lại, là đôi giày Mông Cổ tinh xảo với mũi giày cao vênh lên rất nổi bật.

- Ngẩng đầu lên.

Giọng nói La Bố Tạng Cồn Bố hơi khàn khàn sau khi uống rượu, tiếng Hán của anh ta có cảm giác hơi cứng nhắc và lạnh lùng, khiến da gà sau lưng Vân Yên nổi rần rần, lông tơ dựng đứng lên, trong lòng chưa kịp sợ hãi, sắc mặt trắng bệch miễn cưỡng hơi ngẩng cằm lên, nhưng tầm mắt vẫn luôn nhìn xuống đất.

- Ta... đã từng gặp người ở đâu rồi phải không?

La Bố Tạng Cồn Bố híp mắt do dự hỏi. Vân Yên nghe thấy mà trong lòng run sợ, chưa lúc nào nàng hi vọng thân phận của mình không phải là nô tài mặc người xâu xé như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể.

- Bẩm vương tử điện hạ, nô tỳ tưởng mạo tầm thường, giống với nhiều cung nhân, hơn nữa đi theo hầu hạ Ung Thân vương nhiều năm, có lẽ ngài đã từng vô tình gặp nô tỳ ở bãi săn không chừng.

Giọng Vân Yên đã kiềm chế nhất có thể, khiêm nhường và nhỏ nhẹ, gần như không nghe ra sự run rẩy trong ấy.

La Bố Tạng Cồn Bố ngập ngừng, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ:

- Có lẽ thế.

Vân Yên thầm thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy có tiếng bước chân ở đầu hành lang. Hai người cùng lúc quay đầu sang nhìn...

Một cô gái mặc đồ trong cung màu tím nhạt, mái tóc được búi cầu kỳ theo kiểu người Kỳ, dưới chân đi đôi giày đế móng ngựa cao cao, đi sau là một cung nữ, bước đi duyên dáng yếu điệu, trong không khí có mùi hoa nhài thoang thoảng.

Người này chính là Hòa tần Qua Nhĩ Giai thị trong yến tiệc, nước da nàng trắng như trứng gà bóc, mặt mày xinh đẹp, dịu dàng hài hòa.

- Tham kiến Hòa tần nương nương, Hòa tần nương nương cát tường!

La Bố Tạng Cỗn Bố và Vân Yên cùng nhận ra, đồng thời hành lễ thỉnh an nàng ta.

Qua Nhĩ Giai thị cười đoan trang, nói với La Bố Tạng Cỗn Bố:

- Hoàng thái hậu và Vạn Tuế Gia đang ở Vạn Hạc Thanh Việt uống trà thì nhắc tới vương tử, không ngờ đúng lúc ta qua đây, nhìn thấy ngài liền nói với ngài một tiếng.

La Bố Tạng Cỗn Bố nghe xong, vội vàng nói cảm ơn Qua Nhĩ Giai thị, cáo từ rồi đến hậu điện. Qua Nhĩ Giai thị còn chu đáo sai cung nữ đi sau mình dẫn đường cho anh ta.

Bọn họ nói với nhau mấy câu ngắn, Vân Yên vẫn nín lặng cúi đầu giữ nguyên tư thế khuyu gối thỉnh an, không nghe thấy Hòa tần gọi đứng lên nàng cũng không dám đứng lên, cố gắng chịu đựng cho đến khi nàng ta rời khỏi. Không ngờ, Qua Nhĩ Giai thị không đi, mà còn kéo tay nàng nói:

- Vân Yên, đứng lên đi.

Vân Yên nghe nàng ta nói mà còn kích động hơn cả khi thấy La Bố Tạng Cồn Bó, đây là sao vậy? Vị Hòa tần Qua Nhĩ Giai thị này sao lại viết tên một nô tỳ nhỏ bé trong vương phủ như Vân Yên, thái độ còn không giống như chỉ là quen biết.

Hòa tần Qua Nhĩ Giai thị thấy Vân Yên mở to mắt ngờ ngàng nhìn nàng ta, nàng ta lại cẩn thận nhìn nàng một lúc, thở dài một hơi nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Vân Yên:

- Nếu như tên không thay đổi, tôi cứ ngỡ trong bữa tiệc mình nhận nhầm người, sao cô lại không nhớ ra tôi?

Vân Yên giật mình, tìm kiếm ký ức trong đầu mình nhưng không hề có ấn tượng với người này, nàng không thể suy nghĩ nổi một nô tài tiện tịch có xuất thân từ Ninh Cổ Tháp như mình sao có thể quen biết Hòa phi đang được thánh thượng sủng ái?

- Nô tỳ... nương nương

Qua Nhĩ Giai thị bất đắc dĩ vén tay áo bên trái mình lên, híp mắt chỉ vào vết sẹo màu trắng nhạt bên dưới khuỷu tay.

- Từ khi tôi vào cung, cũng hơn mười mấy năm rồi chưa gặp lại... vết thương này nếu không nhìn kỹ thì không thấy... tôi thật không ngờ cô cũng từ Ninh Cổ Tháp về kinh thành, còn làm việc trong phủ Ung Thân vương. Xem ra cô sống rất tốt, tôi cũng yên tâm.

Tay Vân Yên run lên, căn môi nhìn nàng ta, lẽ nào đây là người cũ trước khi nàng đến đây? Làm thế nào mới tốt đây?

- Nương nương... nô tỳ... năm ba mươi tám khi làm việc bị đồ vật đập vào, sau khi tỉnh lại... nô tỳ không nhớ gì hết ạ.

Trong mắt Qua Nhĩ Giai thị hiện lên sự thương xót, nàng ta gật đầu, nghiêng đầu nhìn phía xa xa, cung nữ bên người đã quay về.

- Không nhớ sao, thôi bỏ đi... chỉ cần sau này sống tốt là được, chỉ cần làm việc cẩn thận thì cũng không khổ khi cô ở Ninh Cổ Tháp. Tôi phải đi đây, có cơ hội chúng ta nói chuyện sau. Nếu có gì khó khăn thì đến tìm cung nữ Oanh Ca bên người tôi truyền lời là được.

Vân Yên gật đầu, trong lòng có tư vị không rõ ra sao, bắt nguồn từ cảm xúc của chính bản thân. Nàng đưa mắt nhìn bóng lưng Qua Nhĩ Giai thị rời đi, cảm thấy người cũ ở hai kiếp đều tập trung đầy đủ chỉ trong mấy phút, khi La Bố Tạng Cồn Bố thật sự ở trước mắt, Vân Yên đã hoàn toàn buông bỏ, gương mặt ấy trong lòng nàng chỉ là một người xa lạ qua đường mà thôi.

Đang ngẩn người, thì Tiểu Thuận Tử bước nhanh tới, cũng nhìn thấy bóng lưng xa xa của Hòa tần, y đè thấp giọng gấp gáp hỏi:

- Phu nhân không sao chứ?

Vân Yên bỗng nhiên quay đầu lại cười, nhìn gia bộc của các hoàng tử túm năm tụm ba đi ra từ điện phụ.

- Không sao, chúng ta đến ngoài chính điện chờ đi.

Tiểu Thuận Tử nghĩ rằng có lẽ do Vân Yên chờ đã lâu, liền nhanh nhẩu gật đầu, hai người cùng tới ngoài chính điện. Tiểu Thuận Tử đưa Vân Yên vào xe ngựa trước, rồi quay đầu quay về hậu điện “Yên Ba Trí Sảng” nghe ngóng tình hình.

Vân Yên dựa người vào xe ngựa mới cảm thấy dần tỉnh táo lại, nàng đắp áo choàng của Dận Chân lên mặt, hít thở mùi hương quen thuộc trên người chàng, trong phút chốc trong tim tràn đầy cảm xúc ấm áp.

Rèm cửa khẽ động, gương mặt Dận Chân phấp phới vì say, vén rèm lên liền nhìn thấy nàng đang ngây ngốc vùi đầu trong áo choàng của mình, hít hà giống hệt con chó nhỏ. Chàng kìm lòng không đậu cong khoe môi lên, ôm nàng vào trong lòng, nói:

- Người được mùi gì vậy? Không bằng người bên này đi.

Xe ngựa chậm chậm lăn bánh, đi về hướng ngược lại để quay về:

Áo choàng mà Vân Yên ôm trong tay bị ép giữa hai người. Nàng ngược mắt hiểu ý mỉm cười, vươn tay ra ôm lấy lưng chàng, vùi mặt mình vào cổ chàng, hít thật sâu mấy cái.

- Tối nay chàng uống không ít, vẫn ổn chứ?

Dận Chân xoa nhẹ lưng nàng, sóng mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

- Về nhà để còn ngắm trăng với phu nhân chứ, sao có thể say được? Ta nghe Tiểu Thuận Tử nói nàng chưa ăn gì, giờ có đói không?

Vân Yên lắc đầu,

- Không có khẩu vị, không phải ở nhà có bánh trung thu được ban thưởng sao, lúc ngắm trăng ăn một chút là được.

Dận Chân ôm người nàng:

- Gặp Hòa tần, không có việc gì chứ?

Vân Yên không bất ngờ lắm, hơi do dự ngược đầu mở miệng:

- Nàng ấy nói biết thiếp... nhưng trước khi vào phủ, lúc ở sơn trang đầu bị va đập, sau đó những chuyện trước đây phần lớn không còn nhớ được gì.

Đầu mày Dận Chân hơi nhú lại, híp mắt chậm rãi nói:

- Nếu ta nhớ không nhầm, trước khi Hòa tần vào cung thì đúng là đến từ Ninh Cổ Tháp, cha nàng ta là hiệp lĩnh (1) Hồ Mẫn ở Ninh Cổ Tháp.

Vân Yên chợt hiểu ra, hóa ra Vân Yên lúc nhỏ được sinh ra khi gia đình bị đày đến Ninh Cổ Tháp bởi án văn tự (2), còn Qua Nhĩ Giai thị là thiên kim của tướng lĩnh đóng tại Ninh Cổ Tháp. Giữa họ đã từng quen biết mấy năm, nhưng linh hồn của nàng trong lúc vô ý đã ngược thời gian về năm Khang Hi thứ ba mươi tám, tất cả trước đây nàng không hề biết.

Dận Chân vuốt ve gò má khi nàng đang trầm tư:

- Hiện giờ nàng ta là phi tần trong cung, nàng cũng đã là vợ của ta, mọi chuyện phải cẩn thận.

Vân Yên hiểu ý chàng, mỉm cười nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay chàng:

- Thiếp không hiểu thế sự, không muốn giao thiệp với bất cứ ai.

Dận Chân nắm chặt năm ngón tay Vân Yên, tỏ ý tán thành bằng cách hôn lên trán nàng.

Không tới hai ngày sau, bãi săn Mộc Lan cách sơn trang trăm cây số tổ chức cuộc săn mùa thu theo thông lệ. Cuộc thi săn bắn năm nay quy mô còn rộng lớn so với mười năm trước, dựa vào địa hình và tình hình phân bố thú hoang, chia thành bảy mươi hai bãi. Khang Hi đưa các vương công hoàng tử ngày ngày ăn gió nằm sương, chỉ nhằm săn được gấu, tiếng tù và hùng tráng phát động mùa săn vang lên, cách đấy xa xa vẫn có thể nghe thấy.

Chuyện Vân Yên vì cứu chàng mà thành ra cứu lão Bát gặp phải sói ở bãi săn Mộc Lan mấy năm trước trong lòng Dận Chân vẫn còn sợ hãi, mỗi buổi sáng trước khi đi chàng đều dặn Vân Yên không được phép ra khỏi

doanh trưởng, Vân Yên ngoan ngoãn cả ngày ở trong trường đợi để chàng yên tâm.

Dận Chân mỗi ngày đều đi hộ tống, đi sớm về muộn. Khang Hi thường tổ chức bữa tiệc toàn hươu nai, đêm muộn Dận Chân mới trở về ồn ào đến mức Vân Yên cả đêm không ngủ được, thậm chí ngay cả sức lực bình thường cũng không làm gì được chàng. Vậy nên sau này Vân Yên cứ nghe thấy săn hươu là sợ hãi.

Dưới sự mong ngóng tha thiết của Vân Yên, cuộc thi săn bắn nửa tháng cuối cùng cũng kết thúc, một bữa tiệc chúc mừng lớn được tổ chức ở hành cung Trương Tam Doanh, sau đó đoàn người quay về sơn trang.

Ngày mừng ba tháng chín, Khang Hi cùng đoàn người ngựa của Hoàng thái hậu từ hành cung Nhiệt Hà lên đường về kinh. Trên đường đi, Vân Yên luôn cảm thấy người mệt mỏi, hay thèm ngủ.

Ngày mừng mười tháng chín, về đến Vương phủ ở kinh thành, trong phủ đã chuẩn bị gia yến đón chào vương gia theo lệ cũ. Tinh thần Vân Yên không tốt, ở lại Tứ Nghi Đường nghỉ ngơi, nàng đưa da thú săn được ở Nhiệt Hà cho Tiểu Thuận Tử để y đưa cho các phúc tấn, rồi đẩy Dận Chân đến tiền sảnh.

Trong lúc Vân Yên mơ mơ màng màng ngủ thì Dận Chân trở về, ôm lấy nàng nói vài câu gì đó, sau đó sai Tiểu Thuận Tử bưng cơm vào.

Dận Chân vừa cầm bát canh sữa trâu trên tay, Vân Yên ngửi thấy mùi này liền dùng khăn che miệng nôn khan, làm Dận Chân sợ hãi đặt bát canh xuống xoa lưng cho nàng, rồi sờ trán kiểm tra nhiệt độ, lo lắng hỏi nàng không khỏe chỗ nào, lập tức gọi Tiểu Thuận Tử đi mời đại phu.

Vân Yên nôn đến mức nước mắt cũng chảy xuống, dựa vào vai Dận Chân khó khăn hít thở, nói không muốn ăn, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Dận Chân lại bế nàng về giường, cẩn thận kéo chăn lên cho nàng, ngồi bên mép giường vừa cầm bàn tay mảnh mai hơi lạnh ấy, vừa dùng ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

(1) Hiệp lĩnh: là chức quan võ tam phẩm dưới tướng quân đóng quân ở các tỉnh thời Thanh.

(2) Án văn tự: từ từ chung dùng để chỉ những vụ án do chữ nghĩa mà ra. Dưới triều Thanh đã xảy ra hai vụ án lớn liên quan đến văn tự, làm liên lụy đến nhiều người, đó là vụ án Minh Sử và vụ án Điền kiểm ký văn. (Chi tiết các bạn tham khảo thêm vi wikipedia)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 149: Hạnh Phúc Tột Cùng

Vân Yên nằm trên giường mơ mơ hồ hồ không nghe rõ được hết, màn đã bị Dận Chân khép kín, chỉ có cổ tay được lộ ra ngoài, ngón tay lạ lẫm chạm lên cổ tay nàng một lúc mới rời khỏi, một bàn tay rộng lớn quen thuộc khác để lại tay nàng vào chăn, sau đó bầu không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân khe khẽ, hình như họ ra khỏi phòng ngủ đến thư phòng.

Vân Yên buồn ngủ đến nổi mí mắt không nhấc lên được, không muốn nhúc nhích gì cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, ngay cả sức lực để trở người cũng không có. Đường xá vất vả, đã lâu rồi nàng chưa ngủ một giấc say sưa, không mộng mị như vậy. Khi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã mơ hồ nhìn thấy một bóng hình ngồi bên giường, không biết chàng đã ngồi đó bao lâu, làm nàng giật mình.

Vân Yên nheo mắt mới thích ứng được ánh sáng trong phòng, định giơ tay trái lên thì nhận ra ngón tay của mình được người ngồi bên giường nắm chặt, đành phải đưa mu tay trái lên che miệng ngáp một cái, dịu dàng hỏi:

- Đang nghĩ gì vậy?

Dận Chân chậm rãi quay mặt sang, sau khi rời khỏi bóng tối, ngũ quan tuần tú khắc sâu trên đường nét khuôn mặt trở nên rõ ràng hơn. Đôi đồng tử đen tuyền được mạ một lớp màu vàng nhạt mờ ảo trong ánh hoàng hôn còn sót lại, chàng cứ nhìn Vân Yên như thế, ánh mắt không hề di chuyển.

Vân Yên ngẩn người, sống với chàng mười mấy năm nay, nàng chưa từng thấy nét mặt Dận Chân như thế, ngay cả trong đêm bị giam ấy cũng

không hề có, trong lòng không khỏi lúng túng ngơ ngác.

Trái tim bỗng nhiên đập mạnh một nhịp, nàng bất chợt hiểu ra có lẽ mình bị... trái tim như rơi xuống đáy vực, mệt mỏi và đau đớn. Trong nháy mắt, suy nghĩ quần quanh. Trong chuyện này, điều khó chống cự lại nhất chính là vận mệnh.

Vân Yên cố gắng đè nén lại cơn run rẩy nơi đáy lòng, tay trái hơi nắm lấy đệm giường ngồi dậy, khóe môi nhếch lên thành một đường cong mềm mại:

- Đại phu nói gì, chàng không muốn nói, thì đừng nói.

Gương mặt Dận Chân như vừa mới tỉnh dậy sau giấc mơ dài, biểu cảm kỳ lạ hiếm thấy, hai tay đỡ lấy người Vân Yên, hít một hơi thật sâu, cuối cùng mở miệng nói:

- Không, nàng chắc chắn phải nghe.

Vân Yên hơi bất ngờ nhưng vẫn gật đầu, từ đầu đến cuối luôn dịu dàng nhìn chàng.

Dận Chân bỗng ôm lấy nàng, kéo cả người nàng vào lồng ngực mình, giọng nói trầm thấp mang theo sự run rẩy khó nhận thấy.

- Vân Yên, chúng ta có con rồi!

Vân Yên ngây ngốc, hoàn toàn ngây ngốc. Trong vô thức trái tim như từ đáy vực bay lên chín tầng mây, con ư?

Nàng không biết mình đã ngăn người bao lâu. Dận Chân vỗ nhẹ má nàng, gọi tên nàng hết lần này đến lần khác, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

Trong mắt chàng là vùng biển mênh mông, con sóng cuộn cuộn cuốn theo tình cảm mãnh liệt nhất. Lòng bàn tay nóng hổi dịu dàng đặt lên bụng nàng, cách lớp áo thu mỏng truyền hơi ấm vào trong, dường như còn hơi run run. Nàng không bao giờ biết được rằng, cảm xúc khi chàng nghe đại phu nói trong thư phòng, đâu còn là con người lạnh lùng hàng ngày nữa.

- Trời cao quả nhiên không bạc với Ái Tân Giác La Dận Chân ta...

Ánh mắt Vân Yên cũng nhìn theo bàn tay đang đặt trên bụng dưới vẫn còn bằng phẳng của mình, bàn tay siết chặt tay áo móng ngựa của chàng trong vô thức, ngập ngừng một lúc lâu mà không thốt được thành lời, nước mắt không hề báo trước bỗng nhiên trào lên, không biết là vui hay buồn.

- Chúng ta... có con rồi thật sao?

Dận Chân thấy Vân Yên bất ngờ khóc như đứa trẻ, vội vàng không ngừng lau nước mắt cho nàng, để đầu nàng đặt lên cổ mình, hai người cứ ôm chặt nhau như vậy.

- Thật không thể thật hơn! Hỉ mạch một tháng rồi, nhưng do sức khỏe nàng yếu, mạch tượng vẫn chưa rõ ràng, đại phu nói phải nghỉ ngơi nhiều.

Vân Yên bật khóc òa lên, nước mắt rơi xuống tí tách, ướt đầm hoa văn hình rồng trên vạt áo bả vai chàng, mắt của con rồng màu vàng nhạt cũng bị nhuộm ướt. Dận Chân chỉ ôm chặt nàng, để mặc nàng khóc, cầm gác lên bờ vai nhỏ bé của nàng, lặng lẽ không nói gì, nhưng không thể che giấu được sự xúc động hiện rõ trên mặt.

Một lúc sau, Vân Yên dần bình tĩnh trở lại, sự tàn khốc của hiện thực quay trở lại đầu nàng, giống như hai lưỡi kiếm sắc bén cửa vào lòng nàng đến đau đớn. Con của họ nếu sinh ra trong hoàng gia sẽ mang danh có người mẹ nô tỳ mang tội tịch, nếu rời xa hoàng gia, cũng sẽ phải rời xa người cha. Nhưng giữa họ, Vân Yên biết lựa chọn thế nào?

Sự thật đã sớm biết trước kia, mới đầu Vân Yên còn dùng nó làm lý do để an ủi chuyện mình khó mang thai, nhưng đứa trẻ ngoài ý muốn bất ngờ đến đây, giống như núi Thái Sơn mọc trên đất bằng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng vui đầu vào cổ Dận Chân, nghẹn ngào đứt quãng:

- Nhưng... làm sao đây...

Dận Chân chậm rãi buông nàng ra, như đã biết nàng muốn nói gì.

- Bây giờ nàng không cần nghĩ gì hết, chỉ cần dưỡng thai thật tốt. Đây là con của chúng ta, tất cả bận tâm hãy giao cho ta.

Chàng ngừng lại, rồi dè dặt giọng nói tiếp:

- Dù thế nào, gia đình ba người chúng ta sẽ không xa nhau, ta chắc chắn sẽ cho con mọi điều tốt nhất. Ra sao chẳng nữa, chỉ cần nàng và con khỏe mạnh, dù cuối cùng quyết định thế nào, tất nhiên do nàng gặt đầu bằng lòng, tin ta chứ?

Vân Yên ngẩng đầu nhìn chàng, cuối cùng gật đầu, nước mắt tràn mi. Chỉ mấy câu nói ngắn ngủi của chàng, trái tim nàng đã bình an đến lạ thường. Báu vật của họ đã đến gõ cửa, tuy nàng không hề chuẩn bị gì, nhưng sẽ không có lựa chọn khác. Nàng sẽ bảo vệ con thật tốt, và tin tưởng cha của con mình.

Sắc màu hoàng hôn chưa bao giờ đẹp đến vậy.

Trong ánh vàng còn sót lại là cái ôm viên mãn của gia đình, là niềm vui sướng đến tràn bờ mi.

- Hóa ra... chàng đã ngồi đó nghĩ lâu như thế...

Vân Yên chun mũi lúng búng nói.

Dận Chân ho khẽ một tiếng, sườn mặt vẫn còn chút sắc đỏ khả nghi, giống như ảo giác vụt mất trong thoáng qua.

- Ta đang nghĩ tên con.

Vân Yên bật cười khanh khách:

- Nghĩ sớm vậy, còn chưa biết là con trai hay con gái mà.

Dận Chân kề má xuống, tay vuốt ve bụng nàng, nét mặt nghiêm túc, nhưng nơi đáy mắt hiện lên ý cười ấm áp:

- Cho nên ta đã nghĩ ra hai cái tên.

Vân Yên lại nở nụ cười, khuôn mặt thanh tú mịn màng trắng ngần, tỏa ra ánh sáng của người mẹ, rực rỡ như viên ngọc, đẹp đến nao lòng.

Hai người nhẹ nhàng nói chuyện, nàng một câu chàng một câu như đôi vợ chồng bình thường khác. Tính toán thời gian, đứa bé có lẽ có từ lúc hai người sống ở Sư Tử Viên. Dận Chân nghĩ đến quãng đường tái ngoại vất vả, lại còn những bữa tiệc toàn hươu nai, sau lưng liền lạnh run.

Bữa tối, những món ăn trên bàn đều được nấu theo lời dặn của đại phu, thanh đạm nhưng giàu dinh dưỡng. Người Vân Yên mệt mỏi, khẩu vị cũng không có, chỉ ăn một ít rau dưa trái cây và trứng gà nấu đậu phụ, nhưng không uống những thứ như thuốc an thai, nói cứ thuận theo tự nhiên, Dận Chân cũng thuận theo nàng. Vân Yên sợ cứ như vậy Dận Chân cũng không ăn nổi, bèn bảo chàng ăn riêng, nhưng chàng không đồng ý. Người nào đó hăng hái, ngay cả rau xanh đậu phụ cũng ăn ngon miệng.

Ăn cơm xong, ngay cả xuống giường tự do hoạt động chàng cũng không cho, nôn nóng bế nàng về giường nghỉ ngơi. Buổi tối tắt đèn đi ngủ sớm, Dận Chân ôm Vân Yên từ phía sau, kéo nàng vào lòng mình, bàn tay

lớn luồn vào mép áo, nhẹ nhàng phủ lên chiếc bụng nhỏ bằng phẳng mịn màng, giống như trong lòng bàn tay chính là báu vật của họ.

Vân Yên nằm trên giường trong bóng tối, hoàn toàn cảm nhận được nhịp tim của người phía sau và lòng bàn tay trên bụng mình, nàng chưa từng trải qua niềm hạnh phúc gia đình như vậy.

Không đến mấy ngày, Dận Chân từ bên ngoài về, vừa bế Vân Yên vào phòng vừa hỏi nàng có nhớ đứa bé và ông già mình đã cứu khi trên đường tới Sơn Đông cứu trợ thiên tai không.

Câu hỏi của chàng khiến Vân Yên sửng sốt, rồi cẩn thận suy nghĩ lại, sau đó mỉm cười ôm cổ chàng nói nhớ.

Dận Chân hôn trán nàng, đặt nàng lên sập, rồi gọi Tiểu Thuận Tử.

Một lát sau, Tiểu Thuận Tử dẫn một nha đầu khoảng mười ba mười bốn tuổi vào, quần áo trên người cô bé đã được thay sạch sẽ, khuôn mặt tròn như trăng rằm, đôi mắt to tròn vẫn còn nét ngây thơ nhưng vẫn mang theo sự lạnh lợi của cô gái vùng Sơn Đông, cô bé hành đại lễ cúi đầu lạy sát đất:

- Tiểu Huệ và ông nội mấy năm nay luôn mang ơn Vương gia và phu nhân, sau này nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân.

Vân Yên nhồm người dậy, nghiêng đầu không hiểu mà nhìn Dận Chân, Dận Chân giơ tay cho phép nha đầu đứng lên.

- Muốn tạ ơn thì phải tạ ơn vị “tiểu ca ca” này năm đó đã cứu người, sau này nàng chính là chủ nhân của người, chỉ cần người dốc lòng hầu hạ, thế là đủ rồi.

Tiểu nha đầu vô cùng lạnh lợi, đáp vâng một tiếng vang dội, đôi mắt tròn xoe vẫn còn ngây thơ luôn tìm cơ hội nhìn Vân Yên, nhưng không ngờ

bị Vân Yên bắt gặp.

Vân Yên nở nụ cười, vẫy tay bảo cô bé đến gần. Tiểu nha đầu hơi sợ Dận Chân, cuối cùng vẫn bước tới.

Vân Yên hòa nhã nói:

- Em tên là Tiểu Huệ à? mấy năm không gặp lớn hơn nhiều rồi, ông nội em vẫn khỏe chứ?

Tiểu nha đầu gật đầu, ngập ngừng nói:

- Bẩm phu nhân, nô tỳ tên là Tiểu Huệ, năm bốn mươi bốn đề Hoàng Hà bị vỡ, trong nhà chỉ còn lại nô tỳ và ông nội... may mắn được phu nhân và Vương gia cứu giúp... sau đó ông nội cũng qua đời... thị vệ của Vương gia đi cứu tể thì nhặt được nô tỳ... liền đưa nô tỳ đến sơn trang của phủ vương gia ở Tế Nam làm tạp dịch, nô tỳ mới có thể sống sót, ấm no không phải lo.

Vân Yên nghe xong, không khỏi nhớ tới tình cảnh tiêu điều của vùng ngập lụt sông Hoàng Hà năm ấy, trong lòng cảm thấy đau thương, không biết do cô bé ấy giống nàng một thân một mình, hay do biết vận mệnh như thế mà không thể làm gì được.

Vân Yên mỉm cười chậm rãi nắm lấy tay cô bé, nhẹ nhàng nói:

- Còn sống là tốt, ông nội chắc chắn sẽ rất vui vì em.

Tiểu Huệ không ngờ nàng lại nắm tay mình, cảm thấy giọng nói nàng thật dịu dàng và tay nàng thật ấm áp, mắt bỗng nhiên cay xè, nhìn thật nhếch nhác.

Dận Chân ho khê một tiếng bảo Tiểu Thuận Tử dẫn Tiểu Huệ xuống, sau này sắp xếp cô bé làm việc ở phòng bên cạnh, chuyên phụ trách hầu hạ

phu nhân. Tiểu Huệ nhanh nhẹn lui ra, nhưng vẫn nhìn Vân Yên.

Vân Yên cười nói:

- Đi xuống thu dọn trước đi.

Lúc này Tiểu Huệ mới yên tâm đi xuống với Tiểu Thuận Tử.

Dận Chân khoanh tay bế ngang Vân Yên lên, vừa đi về phía giường, vừa giả bộ kêu:

- Nói cho cùng vẫn là phu nhân có sức quyến rũ lớn, dù là bé trai hay bé gái đều răm rắp nghe lời.

Vân Yên được chàng đặt lên giường, trách móc nhìn chàng một cái, biết chàng lại pha trò:

- Thật ra đâu cần đặc biệt tìm người...

Dận Chân thông dong đặt ngón tay mảnh khảnh của nàng lên môi mình, cắn nhẹ một cái.

- Cũng không có gì, nếu là người ngoài thì cũng thôi, tiểu nha đầu của nàng cũng không phải là đặc biệt gì, dù sao cũng do chúng ta năm ấy cứu được, lại lớn lên trong sơn trang của ta, tính cách nhân phẩm đều tốt. Sức khỏe của nàng không tốt, mấy tháng nữa cơ thể nặng nề hơn, nếu như ta không có ở nhà, thì càng cần một nha hoàn trung thành chăm sóc cho nàng.

Vân Yên thấy câu nào chàng nói cũng có lý, trong lòng vô cùng cảm động. Dận Chân cúi người xuống cười, đôi môi mỏng đặt một nụ hôn lên bụng nhỏ của nàng.

Mấy tháng đầu mang thai là thời kỳ nguy hiểm nhất. Dận Chân đương tuổi sung mãn nhất, hai người hàng đêm lại ngủ cùng nhau. Trừ lúc kinh nguyệt, thì phần lớn các đêm đều thân mật. Nhưng Vân Yên mới mang thai,

hơn nữa sức khỏe rất yếu, đại phu lại đặc biệt dạn dò, Dận Chân càng thêm cẩn thận, không dám đụng chạm, hàng đêm chỉ ôm nàng trong ngực và ngủ, khi có dục vọng, cũng chỉ cố gắng kiềm chế.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 150: Song Sinh Long Phượng

Hơn nửa tháng sau, thời tiết dần trở lạnh, Vân Yên hoàn toàn không được ra khỏi cửa, cả ngày chỉ làm tổ trong Tứ Nghi Đường, nhưng ngược lại tâm trạng luôn vui vẻ, khi ngủ gục trên giường thường có thói quen đan hai tay đặt lên bụng. Lúc Dận Chân không ở nhà, nha đầu Tiểu Huệ luôn tận tâm bên cạnh bầu bạn cùng Vân Yên. Vân Yên luôn đối xử tốt với người khác, cũng coi như là ân nhân cứu mạng của Tiểu Huệ, còn tính cách Tiểu Huệ chính trực lại cởi mở, nên rất nhanh chóng trở nên thân thiết với nàng.

Trừ việc công vụ Dận Chân phải ra ngoài, thì hầu như đều về nhà rất sớm, thậm chí phương diện ăn uống ngủ nghỉ đều tự chàng làm. Từ sau khi Vân Yên mang thai chàng lo nàng cúi người sẽ nguy hiểm, nên trước khi đi ngủ sẽ bế Vân Yên lên đùi mình, giúp nàng rửa chân.

Mang thai đến tháng thứ ba, Vân Yên đỡ nôn nghén hơn, khẩu vị cũng tốt hơn nhiều, chua cay đều thèm. Phần bụng nhỏ ngày càng lộ rõ ràng, có lúc nửa đêm khi ngủ bỗng cảm thấy đứa bé đang cử động, khiến Vân Yên giật mình tỉnh giấc sờ bụng mình, Dận Chân ngủ không sâu, cũng tỉnh lại sau đó, vuốt ve bụng Vân Yên. Vài hôm sau chàng cho mời đại phu đến kiểm tra lại, đại phu đưa đến cho Dận Chân một tin hết sức bất ngờ, dựa vào mạch tượng và biểu hiện, ông ta suy đoán chắc đến tám chín phần là thai song sinh, vì vậy phải càng thêm cẩn thận. Tin này quả là niềm vui đến tột cùng, nhưng Dận Chân vừa vui, lại vừa lo với sức khỏe của Vân Yên sẽ khó sinh, chàng hỏi thăm tỉ mỉ, đại phu dặn dò kỹ càng, chàng mới dần yên tâm.

Sau khi đại phu đi, Dận Chân vào phòng. Vân Yên chưa từng thấy Dận Chân vui thế vậy, ngay cả trên hàng mi cũng vương ý cười, trên khuôn mặt càng ngày càng lạnh lùng theo năm tháng cực kỳ dẫu dằng.

Người này... quả thật đang rất vui.

Vân Yên được chàng bế lên giống như bế em bé, gần người không biết chàng vui gì. Dận Chân ôm nàng, hôn hết cái này đến cái khác, nàng càng thêm mù mờ.

Dận Chân đặt nàng lên sập, cúi lưng xuống phủ lên người nàng, nhưng cẩn thận để không đè lên bụng. Tay Vân Yên đan vào nhau như cánh chim nhỏ đặt trên vùng bụng hơi nhô lên theo thói quen, gương mặt vừa mang theo sự hiền từ của người mẹ, vừa dẫu dằng đáng yêu.

Dận Chân cúi đầu thì thầm bên tai nàng mấy câu, bàn tay rộng lớn cũng đặt trên bụng nàng. Chàng chưa dứt lời, Vân Yên ngạc nhiên mở to mắt, tay vuốt ve bụng mình, nước mắt rơi xuống tí tách, rồi ôm Dận Chân vừa khóc vừa cười.

Trái tim Dận Chân đang chìm đắm trong đám mây hạnh phúc, chàng dỗ dành Vân Yên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngày càng trắng ngần đáng yêu, khóc đến nỗi chóp mũi cũng ửng đỏ, chàng lại cúi người xuống đặt tai lên bụng nàng lắng nghe.

Vân Yên cup mắt nhìn khuôn mặt chàng trên bụng mình, hàng mi dài và dày vừa toát lên sự quyến rũ của đàn ông, vừa mang đậm tính trẻ con, khiến nàng kim lòng không dẫu muốn đưa tay ra vuốt ve.

Dận Chân cảm nhận được bàn tay mềm mại trên gương mặt mình, chàng nâng hàng mi dài lên mỉm cười một cái, đẹp đến mê người, làm tim Vân Yên bỗng nhiên đập mạnh.

Dận Chân lại rũ mắt xuống, nhẹ nhàng thủ thủ với cái bụng:

- Con yêu, may mà a mã đã dự tính trước, nghĩ cho các con hai cái tên.

Vân Yên nghe xong, khóe môi bất giác cong lên:

- Sao chàng biết là một nam một nữ?

Dận Chân nhướn mày, nói rất tự tin:

- Đương nhiên do tiểu a ca và tiểu cách cách nhà chúng ta nói rồi.

Vân Yên giận dỗi nhìn chàng, ngón tay vân vê thùy tai chàng, đứa bé trong bụng hình như hơi cử động, như đang trả lời lại câu nói của a mã. Vân Yên hít vào một hơi, tai Dận Chân vẫn dán lên bụng nàng để cảm nhận, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng xoa bụng, nói con yêu ngoan, gọi a mã đi. Bởi Vân Yên thích nói hai chữ “con yêu”, nên Dận Chân cũng “lây” từ nàng khi gọi con mình.

Vân Yên cười dở khóc dở, một Ung Thân vương luôn trầm tĩnh nghiêm nghị lại thành ra như vậy. Nàng suy nghĩ, kỳ lạ nói:

- Đại phu có nói sao thai máy sớm như vậy không?

Dận Chân ngồi thẳng dậy, ôm nàng, nói:

- Đại loại là, đại phu nói bình thường phải một tháng nữa mới cảm nhận được. Nhưng thể chất nàng vốn yếu ớt nhạy cảm, thêm nữa mạch tượng của con chúng ta là song sinh, cho nên khá rõ ràng, bụng nàng cũng to hơn người bình thường một chút, vì vậy càng phải cẩn thận dưỡng thai, khi sinh nở cũng vất vả hơn.

Vân Yên gật đầu đáp:

- Đại phu nói con chúng ta là một trai một gái thật sao? Có thể khám ra à?

Dận Chân vui mừng đặc ý nhìn Vân Yên, rồi bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, cười nói:

- Con của Ái Tân Giác La Dận Chân ta ta không biết sao? Ta với nàng đánh cuộc nhé.

Gương mặt Vân Yên ửng đỏ, ôm cổ chàng không nói gì, trong khoang mũi đều là mùi đàn hương thoang thoảng dễ chịu của người đàn ông này. Nàng tin, chàng sẽ là một người cha tốt, vì chàng yêu thương động vật dù chỉ con vật nhỏ, đối với Hoằng Huy hay các con trai con gái khác đều thương yêu vô bờ, mà hai đứa bé trong bụng này lại là con của bọn họ.

Dận Chân thấy nàng xấu hổ, lại cúi đầu sát đến gần. Ngọn lửa tình trong hai người đã bùng lên, khóe mắt đuôi mày, chớp lười đầu môi đều quần quýt với nhau. Chàng nói sinh một lúc hai đứa sẽ khó khăn, hỏi nàng trước khi sinh và sau khi sinh muốn sắp xếp ở trong phủ hay ngoài phủ. Vân Yên không muốn gây chú ý, chỉ sợ lỡ như bị người khác để ý. Nhưng Dận Chân không nỡ để Vân Yên và con mình ở ngoài, lo lắng không an toàn, chàng nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vẫn giữ ý kiến ở lại trong phủ. Mà đứa bé sau khi sinh ra ở lại trong phủ sẽ được sắp xếp như thế nào, Vân Yên vẫn chưa có quyết định, đành phải thuận theo chàng.

Buổi tối dùng cơm xong, Dận Chân giúp Vân Yên rửa mặt súc miệng rồi bế nàng lên giường, sau đó chàng cũng đi rửa mặt cho thoải mái. Nến tắt, chàng mặc bộ quần áo trong chui vào chăn đệm ấm áp, ôm thân hình mềm mại của Vân Yên vào lòng, chờ tay mình nóng lên thì luồn vào mép áo nàng nhẹ nhàng dán lên vùng bụng hơi nhô lên.

Vân Yên xoay người, mặt đối mặt với Dận Chân, cơ thể nhỏ bé co tròn trong lồng ngực rộng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ chàng, cánh tay mảnh khảnh cũng ôm lấy bờ lưng vững chãi, khẽ khàng nắm lấy bím

tóc phía sau. Nhiệt độ và hơi thở nóng hổi dán lên làn da, hai người đã có con, thân thiết như hòa vào làm một.

Tay Dận Chân vẫn vuốt ve vùng bụng nằm nghiêng của nàng, bàn tay còn lại vòng qua cổ nàng vén mái tóc dài phía sau lên, vừa xoa nhẹ vừa hôn lên đỉnh đầu. Khi Vân Yên mơ màng rên rỉ, môi liền bị chàng lấp kín, nụ hôn khiến nàng không thể hít thở, sợi bạc nơi khoe môi cũng bị chàng liếm hết, vật giữa đùi vừa nóng vừa cứng khiến mặt nàng đỏ rần.

Hơn một tháng nay Dận Chân cực kỳ kiềm chế, dù có khó chịu bao nhiêu cũng không dám vượt quá giới hạn nửa bước. Vân Yên là người gần gũi nhất với chàng cũng không thể ngờ được. Nói thẳng ra, bình thường mấy ngày nàng kinh nguyệt chàng đã kiềm chế đến chặt vật, chứ đừng nói đến mười ngày nửa tháng. Tấm lòng của chàng đối với nàng và con Vân Yên vẫn luôn thấy rõ, trong lòng cũng có một thoáng mềm mại.

Vân Yên mím môi hơi ngửa đầu lên muốn nói gì đó, Dận Chân đồng thời hít mạnh một hơi ôm lấy nàng, giọng nói khàn khàn cất lên trong chăn:

- Đừng cử động.

Trong tim Vân Yên dâng lên tình yêu, tình yêu dành cho chàng. Nàng ôm chặt lưng chàng hơn, đè thấp giọng nỉ non:

- Tướng công... mỗi đêm chàng đều thế này ư?

Dận Chân ngáp ngừng, khàn giọng nói:

- Không sao, ngủ ngoan nào.

Mắt Vân Yên hoe đỏ, vòng tay ôm cần cổ cường tráng, đau lòng thủ thỉ bên tai chàng:

- Tướng công...

Dận Chân nghe nàng gọi, vật cứng giữa chân bỗng nhiên giật một cái, càng lúc càng đau. Chàng khó khăn hít sâu một hơi mới kiềm chế được, giọng nói trầm khàn đến cực điểm:

- Đừng kêu nữa... đúng là ông trời sai nàng xuống để đòi mạng của ta mà.

Vân Yên thấy mình càng làm ảnh hưởng đến chàng, mặt càng đỏ hơn, gò má vẫn kề sát mặt chàng, e thẹn thắm thì:

- Thiếp... thiếp chỉ muốn giúp chàng bớt đau... nếu khó chịu như vậy... chỉ cần... không chạm tới bé cưng.

Dận Chân sững người một lúc lâu không nói gì, bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng, hôn lên trán nàng một cách trân trọng:

- Cô ngọc.

Vân Yên cảm thấy không thể che giấu được tình cảm sâu đậm đôi bên từ những suy nghĩ trong lòng nữa, viền mắt cay xè, giọng nói cũng hơi khàn:

- Thiếp thương chồng của mình, có gì không đúng.

Dận Chân nhắm mắt gác lên gò má Vân Yên, nhấc tay khỏi bụng nàng, trở tay về sau lưng nắm lấy tay nàng đưa lên phía trước, giọng nói khô khốc:

- Được, nói rồi không được thất lời đâu nhé.

Vân Yên vùi sâu mặt mình vào trong ngực Dận Chân, hít hà mùi hương trên người chàng, im lặng dùng hành động để trả lời:

- Chồng à...

Dận Chân chậm rãi kéo bàn tay mảnh mai của nàng xuống bên dưới, cuối cùng phủ lên nơi nóng bỏng cứng rắn đã lâu không được an ủi ở hạ thân...

Xúc cảm trong đôi mắt đen tuyền nhạy bén lạ thường, hơi thở gợi cảm của Dận Chân ngân nga, gò má Vân Yên vùi sâu trong ngực chàng đỏ như sắp chảy máu, cánh tay trắng ngần bị chàng kéo vào trong quần của mình mà không phải là cách một lớp vải, vừa chạm vào nóng đến bỏng tay, nơi ấy càng cứng và to hơn, dường như một tay khó cầm được hết.

Lúc mới thành thân trước đây, sau khi say rượu Dận Chân cũng trêu đùa Vân Yên như vậy, sau này khi thân mật cũng thỉnh thoảng làm việc này, nhưng cũng rất nhanh chóng. Trên giường Dận Chân luôn giữ thế chủ động, tính cách Vân Yên lại vốn dễ xấu hổ, nên hầu như không dùng cách này. Khi hai người bên nhau mở cánh cửa giữa vợ chồng, thì từ cơ thể đến trái tim cũng khăng khít không cách nào chia lìa.

Dận Chân như đứa bé mút bầu ngực mềm mại của nàng, nàng cũng ôm đầu chàng hít thở nặng nhọc. Chàng say đắm hôn lên từng tấc da, lưu luyến trên chiếc bụng đã hơi nhô lên, nhỏ giọng nói chuyện với đứa bé, một nhà bốn người trò chuyện trong đêm khuya.

Đôi vợ chồng sống chết khó chia xa như thế nào, có lẽ, cũng chỉ mình họ hiểu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 151: Tình Vì Lễ Gì Mà Chịu Đựng

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, hai người da thịt kề sát quần quýt trong chăn ấm cùng mỉm cười. Dận Chân nét mặt sáng khoái bế Vân Yên dậy súc miệng rửa mặt, sau khi ăn sáng xong thì đến thư phòng vừa đọc sách, vừa thảo luận tên cho hai đứa bé.

Dận Chân đắn đo hai tháng, cuối cùng mới chọn ra. Chàng bế Vân Yên lên đùi, viết hai chữ “Đồng Lung” (瞳朧) ra cho nàng xem, giải thích rằng “Đồng Lung” ngụ ý là ánh sáng từ yếu đến mạnh của mặt trời mới mọc, là quá trình từ mờ mịt đến rực rỡ. Con trai đặt tên là Đồng Nhi, con gái đặt tên là Lung nhi.

Vân Yên chỉ cần con mình khỏe mình, còn đặt tên là gì không hề để tâm, nàng vui vẻ đáp được.

Mùa đông đến khí lạnh bao phủ, quần áo càng ngày càng dày. Mang thai chưa đến tháng thứ tư, bụng Vân Yên ngày ngày cứ tròn lên, thường mệt mỏi chỉ muốn ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay, vì đứa bé mà ăn nhiều hơn trước đây để bổ sung dinh dưỡng, ngực dường như cũng to hơn. Ban đêm thường bị tỉnh lại vì chuột rút, sợ làm ồn đến Dận Chân nên cố gắng chịu đựng, nhưng chàng ngủ không sâu, thỉnh thoảng tỉnh lại thấy Vân Yên đau đến mặt mày dúm dỏ trắng bệch, lại trách cứ sao nàng không gọi, giúp nàng xoa bóp đến hơn nửa đêm mới ngủ tiếp. Không chỉ là chuột rút, nàng còn hay tỉnh lại vì buồn đi tiểu, nên mỗi đêm Dận Chân đều thức giấc mấy lần dìu nàng đi vệ sinh. Hơn nửa tháng sau, hai người giống như những người khác lần đầu làm cha mẹ, Dận Chân nếm trải

nổi vất vả chưa từng có, nhưng lại cảm thấy ngọt như mật. Hạnh phúc gia đình nhỏ chân thực giống như người bình thường.

Tháng mười hai là sắp đến tết, Vân Yên mặc áo mùa đông màu hồng cánh sen viền lông cáo trắng, thoát nhìn rất xinh đẹp, do vóc người nàng nhỏ, mặc quần áo mùa đông vào bụng cũng không lộ rõ. Nhưng vì là lần đầu nàng mang thai lại là thai đôi, thai máy càng ngày càng mạnh, các loại phản ứng thai kỳ cũng lần lượt kéo đến, lúc tốt lúc xấu, đối với cơ thể yếu ớt của nàng thì vô cùng vất vả. Đại phu thường được Dận Chân bí mật mời ra mời vào, bắt mạch định kỳ, cử động trong cuộc sống hàng ngày đều được đại phu dặn dò kỹ lưỡng. Đồ ăn thuốc bổ trong Tứ Nghi Đường đều do Tiểu Thuận Tử và Tiểu Huệ đích thân kiểm tra, không cần nhờ đến người khác, chuyện dưỡng thai vô cùng cẩn thận.

Do sắp đến tết, nên Dận Chân bận rộn hơn bình thường, số lần ra khỏi nhà cũng nhiều hơn trước, thời gian cũng lâu hơn. Vân Yên luôn thấu hiểu, cũng không phải là người thích đeo dính, tiễn chàng đi xong thì một mình ngồi trong phòng vẽ mẫu quần áo cho con, Tiểu Huệ đứng bên cạnh chăm sóc. Vân Yên coi Tiểu Huệ như em gái mình, đối xử rất thân thiết, hai người thường nói chuyện cười đùa.

Buổi trưa Dận Chân cũng không về, Vân Yên nghĩ có thể chàng có chuyện bên ngoài bị giữ lại ăn cơm, nàng cùng Tiểu Huệ dùng cơm trong Tứ Nghi Đường.

Sau khi ăn xong Vân Yên buồn ngủ đi ngủ trưa, đang mơ ngủ thì hai bé cứng bỗng nhiên đạp rất mạnh, từng đợt truyền đến mà không biết làm sao, chân cũng bắt đầu đau vì chuột rút, đầu căng ra, Tiểu Huệ giúp nàng xoa bóp bấm huyệt. Hai nhóc vui đùa xong, Vân Yên vuốt bụng trò chuyện vỗ về mới từ từ đỡ hơn, nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không còn sớm nữa, nhưng Dận Chân vẫn chưa về.

Tiểu Huệ thật thà nói:

- Nô tỳ đi tìm công công Tiểu Bảo Tử xem thế nào, Vương gia về thì đón.

Vân Yên vuốt bụng gật đầu, cũng cảm thấy trong lòng bất an, dường như bản thân nàng và hai đứa bé đều nhớ Dận Chân, muốn được nhìn thấy chàng. Một tay Vân Yên đỡ cái bụng tròn tròn đã nhô lên, một tay vịn vào sập nhẹ nhàng chống đôi chân tê rần vừa mới bị chuột rút đứng dậy.

Ngoài cửa sổ không hiểu sao lại âm đạm, mặt trời cũng bị mây che khuất, không thấy bóng dáng. Ánh sáng trong phòng tối tăm, lò sưởi vẫn đang cháy, nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy hơi lạnh.

Tiểu Huệ đi hơi lâu, Vân Yên sờ bụng không ngừng vỗ về hai bé con đang nghịch ngợm bên trong. Ngẩng đầu lên, thì thấy Tiểu Huệ từ bên ngoài chạy về phòng. Sắc mặt cô bé tái xanh, nhìn rất tệ.

Vân Yên hơi đứng dậy nhẹ nhàng hỏi:

- Sao vậy?

Tiểu Huệ muốn nói lại thôi, cắn môi, mặt càng lúc càng đỏ, ngón tay vặn vẹo đến trắng bệch.

- Phu nhân... nghỉ ngơi một lát đi ạ, Vương gia... lát nữa sẽ trở về.

Tiểu Huệ là một cô bé ngay thẳng, không biết lừa người. Trong lòng Vân Yên lại càng thêm bất an, lo sợ Dận Chân đã xảy ra chuyện gì, bụng hơi âm ỉ đau, một lúc lâu sau, sau lưng bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh. Nàng im lặng rồi gắng gượng nói:

- Rốt cuộc thì làm sao?

Tiểu Huệ vội vàng tới đỡ nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt, mắt cô bé liền ửng đỏ, không che giấu được sự hoảng sợ. Cô bé nhanh nhẹn lấy cái

gối kê sau lưng nàng.

- Phu nhân, phu nhân đừng lo... Vương gia...

Vân Yên hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, nhưng không che giấu được sự sốt ruột:

- Lễ nào đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Huệ nghe xong vội vã lắc đầu, nét mặt thoát bỗng có phần tức giận và khó chịu. Cô bé cắn môi ảo não nói:

- Nô tỳ và Tiểu Bảo Tử vừa định đến tiền viện, thì thấy bóng lưng Vương gia và Tiểu Thuận Tử... vội vội vàng vàng đến hậu viện...

Thật ra cô bé cũng không cam tâm đi theo muốn đón Vương gia về, không ngờ lạng lẽ đi tới đó, giữa ban ngày ban mặt lại thấy một đám nha hoàn trong một tiểu viện đóng cửa lui hết ra ngoài, chỉ còn Tiểu Thuận Tử, Tiểu Ngụy Tử và thị vệ đứng gác ngoài, quả thật... chân tướng quá rõ ràng.

Vân Yên nghe xong không nói gì, hàng mi sụp xuống như cánh bướm, in thành một cái bóng mờ mờ trên làn da. Rất lâu sau nàng mới gạt đầu, đỡ bụng nhẹ nhàng nói:

- Chị biết rồi.

Ánh sáng trong phòng càng lúc càng tối, hai bé con trong bụng cứ dừng rồi lại đập. Vân Yên bảo Tiểu Huệ chuyển lò sưởi vào trong một chút, trên người lại đắp tấm thảm. Hơn nửa canh giờ trôi qua, Dận Chân vẫn chưa trở về.

Mặt trời lặn, vì sau khi mang thai nàng đều ăn cơm từ rất sớm, nên Tiểu Bảo Tử đã vào bầy đồ ăn, nhưng không dám nhìn Vân Yên, dường như sợ nàng hỏi.

Vân Yên lo bé con bị đói, cố gắng ăn hai miếng, bỗng bắt đầu cảm thấy cơn buồn nôn lâu rồi chưa có ập tới, Tiểu Huệ và Tiểu Bảo Tử cuống cuống đỡ nàng lên giường nằm.

Sắc mặt Vân Yên tái nhợt, trán cũng đổ mồ hôi, nhắm mắt bình tĩnh lại, nhưng cảm thấy trái tim đang đập bang bang, giống như vuốt mèo. Trong lòng nàng cảm thấy có gì đó không ổn, đôi môi không chút sức sống, nàng mở mắt ngẩng đầu nói với Tiểu Bảo Tử:

- Gia đang ở viện nào?

Sắc mặt Tiểu Bảo Tử thoát cái tái xanh, y quỳ xuống không dám trả lời. Nói cho cùng, làm việc trong Tứ Nghi Đường đều là những người cực kỳ thân cận, tầm quan trọng khi hầu hạ phu nhân hầu hạ vương gia như thế nào đều rất rõ ràng.

Vân Yên đỡ bụng trầm giọng nói:

- Bây giờ cậu đi tìm Tiểu Thuận Tử, không được kinh động tới người khác.

Tiểu Bảo Tử vâng một tiếng, vội vàng co giò chạy ra ngoài. Tiểu Huệ dìu Vân Yên, sợ nàng sơ xuất, đôi mắt đỏ hoe.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không đến một lát, Tiểu Bảo Tử trở lại, bên cạnh có thêm Tiểu Thuận Tử.

Gương mặt Tiểu Thuận Tử không che giấu nổi sự lo lắng, thấy Vân Yên, y hít sâu một hơi quỳ hai gối xuống đất.

Bây giờ, Tiểu Thuận Tử là công công thân cận nhất bên người thân vương, không còn giống như ngày trước, hành lễ trình trọng thể này lại càng thêm nghiêm trọng.

Vân Yên nắm chặt ngón tay, một tay đỡ bụng, nhẹ giọng hỏi:

- Tứ gia đâu?

Giọng nói của Tiểu Thuận nghẹn ngào, rất nặng nề:

- Phu nhân... xin phu nhân giữ gìn sức khỏe, bảo vệ chủ tử trong bụng. Nô tài đã sai người đi mời đại phu, gia... một lúc nữa chắc chắn sẽ về ạ.

Vân Yên hơi nghiêng má, nhìn không ra vui buồn. Tiểu Huệ lấy khăn cẩn thận lau mồ hôi trên trán nàng. Trong phòng chưa kịp thắp đèn, cảm thấy hơi thê lương. Giọng nói của nàng rất nhẹ, như không có chút sức lực nào:

- Thuận Tử, chúng ta đã quen biết nhiều năm. Anh là người thân cận với chàng nhất, chàng cũng từng nói như thế. Anh đã có can đảm quay về để nói với tôi, vậy còn do dự điều gì?

Tiểu Thuận Tử gật đầu, hạ quyết tâm rồi chậm chạp nói ra:

- Vâng, nô tài vì chủ nhân, lên núi đao xuống biển lửa cũng không tiếc. Cho nên giờ phút này nô tài quyết tâm dù chết cũng giúp gia nói rõ ràng với phu nhân. Gia hiện giờ đang ở trong tiểu viện của Nữ cách cách và Cảnh cách cách... nhưng, không phải là gia không về, đây cũng không phải là chủ ý của gia!

Y hít một hơi thật sâu,

- Hôm nay gia ra ngoài có việc! Gia bị người ta... lập mưu hãm hại.

Hơi thở Vân Yên như ngừng lại:

- Xuân được?

Trong lòng lại kinh hãi, ai có thể hãm hại Dận Chân, trực giác của phụ nữ mách bảo nàng người hạ thuốc chính là người đó. Người phụ nữ đó...

Tiểu Thuận Tử mím môi, sắc mặt nặng nề nói tiếp:

- Tác dụng của thuốc hình như rất mạnh... gia kiểm chế đến vậy, suýt chút nữa không về được. Trên đường về quần áo đã ướt đầm mồ hôi, khi đến cửa viện thì gần như không chống đỡ nổi nữa... lúc ấy gia chỉ nói với nô tài một câu, không thể quay về Tứ Nghi Đường. Gia không dám về! Bởi vậy, phu nhân đừng đau lòng vì hiểu lầm. Bây giờ... có lẽ cần một ít thời gian thuốc mới tan... nô tài để Tiểu Ngụy Tử và thị vệ đứng gác ngoài cửa viện.

Vân Yên nghe xong lặng lẽ gật đầu, nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, trong lòng như có hàng trăm mùi vị trộn lẫn, nàng đỡ bụng, tuy chẳng còn sức lực nào, nhưng vẫn cảm thấy bé con yên tĩnh hơn nhiều.

- Thuận Tử, cảm ơn anh. Anh, làm rất đúng.

Đáy mắt Tiểu Thuận Tử hiện lên sự thoải mái sau khi căng thẳng cực độ, cuối cùng y thở ra một hơi dài. Vân Yên ra hiệu Tiểu Bảo Tử dìu Tiểu Thuận Tử đứng dậy.

Nàng ngập ngừng, gọi Tiểu Huệ đi lấy quần áo sạch và áo choàng lớn lông cáo đen của Dận Chân đưa đến tay Tiểu Thuận Tử. Nàng vừa đỡ bụng hơi ngồi dậy, vừa cố gắng nhẹ giọng căn dặn.

- Đây là quần áo sạch để chàng thay, anh mang tới đó... chàng ở đây hay về đây thay đều được, nhưng không được mặc lại quần áo đã ướt buổi chiều kéo lại trúng gió... Áo khoác ngoài buổi chiều vừa mới phơi xong vẫn còn ẩm, khi ra ngoài nhớ phải đưa cho chàng mặc.

Tiểu Thuận Tử nghe những sắp xếp của Vân Yên, ghen ngào không nói thành lời. Y vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, gật đầu đáp vâng nhận

lấy quần áo, rồi dặn dò Tiểu Bảo Tử và Tiểu Huệ hầu hạ nàng cẩn thận. Vân Yên bảo y mau đi đi, y mới vội vã ra khỏi Tứ Nghi Đường, chạy thẳng đến hậu viện.

Đèn đóm đã lên, chỉ có Tứ Nghi Đường vẫn chưa thắp đèn. Vân Yên lẳng lặng ngồi đấy, Tiểu Huệ cũng không dám mở miệng, một lúc sau mới bảo Tiểu Huệ thắp đèn. Từng ngọn nến màu vàng ấm áp chiếu sáng căn phòng, bỗng nhiên có thêm mùi hương ngào ngạt.

Tiểu Huệ dọn đồ ăn cũ xuống, Tiểu Bảo Tử đưa đồ ăn mới lên. Vân Yên uống một chút canh rồi đứng dậy. Bình thường sau khi ăn cơm, Dận Chân sẽ dìu Vân Yên ra sân hoạt động tay chân, nói rằng đại phu bảo làm như vậy sẽ có lợi cho sức khỏe bé con. Hôm nay Vân Yên kêu Tiểu Huệ lấy cho mình áo khoác, Tiểu Huệ đỡ nàng ra sân chậm rãi đi dạo, đi được mấy bước, bụng bắt đầu đau co thắt lại.

Vân Yên đang định bảo Tiểu Huệ dìu nàng vào, thì nhìn thấy ngoài cửa viện phía xa xa có bóng hình quen thuộc đang gấp gáp bước từng bước lớn tới, tới trước cửa viện thì dừng lại.

Dận Chân choàng áo khoác lông cáo đen Vân Yên dặn Tiểu Thuận Tử mang đi, mồ hôi trên trán vẫn chưa khô, sắc mặt trong gió đông nhìn cực kỳ âm u. Nhưng trên gương mặt lúc này còn có kiềm nén, động tình, đau khổ... không biết bao nhiêu cảm xúc trộn lẫn vào nhau, tạo nên cái bóng nặng nề.

Tình vì lẽ gì mà phải chịu đựng.

Xa xa, ánh mắt hai người chạm tới nhau trong bóng đêm, dừng lại vài giây. Rồi gần như đồng thời, hai người bước về phía nhau.

Một tay Vân Yên đỡ bụng, thả tay Tiểu Huệ ra, đi về phía Dận Chân.

Dận Chân sai bước đến, Vân Yên còn chưa đi được mấy bước, chàng đã bước dài tới trước mặt nàng, hai người ôm chặt nhau trong gió lạnh, giờ phút này không ai nói gì.

Dận Chân hơi cong người bế Vân Yên lên, cánh tay giữ nàng hơi run run, bàn tay còn lại sờ bụng nàng, cảm nhận sinh mệnh của bé con, Vân Yên ôm cổ Dận Chân, vùi đầu mình vào lồng áo trên cổ áo, nước mắt im lặng rơi xuống tí tách, ngón tay cũng trắng bệch, phần bụng nhô bên chạm lên bụng chàng.

Chỉ qua hai canh giờ, nhưng như gần nhau trong gang tấc mà trời biển cách mặt, muốn gặp mà không thể gặp nhau, một ngày dài như một năm. Tất cả của hai canh giờ này đủ để lãng trì linh hồn.

Không biết ai mở miệng nói trước tiên. Giọng nói Dận Chân khàn khàn không rõ cảm xúc:

- Con yêu... vẫn khỏe chứ?

Vân Yên không dám nói gật đầu trên bả vai chàng, vội vàng nhắm mắt mặc nước mắt rơi xuống, khi mở miệng giọng nói cũng rất khàn.

- Đã tắm rửa chưa? Chúng ta vào nhà thôi.

* * * * *

Trong phòng tắm, hơi sương mờ mịt.

Dận Chân ngồi trong thùng tắm, Vân Yên đứng phía sau, hơi khom người ôm cổ chàng, bàn tay mảnh khảnh được chàng nắm chặt kéo tới bên môi, bàn tay còn lại nhẹ nhàng múc nước giội lên ngực chàng giúp chàng tắm rửa, như đang vỗ về. Động tác của nàng dịu dàng, giống như năm ấy yêu thương chàng, thậm chí còn trân trọng hơn.

Hai người lẳng lặng ở bên nhau. Nước mắt, mồ hôi, còn cả hơi sương, không còn phân biệt rõ nữa.

Tắm xong ra ngoài, hai người đều thay quần áo sạch khác, Dận Chân bế Vân Yên lên giường nằm, trong phòng lại thêm lò sưởi, địa long ấm áp, không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Đại phu được Tiểu Thuận Tử dẫn vào, bắt mạch cho Vân Yên. Ngón tay vừa chạm lên thì lập tức hỏi tình hình buổi chiều, Tiểu Huệ vào nói ban chiều có hàng loạt phản ứng. Dận Chân bắt đầu hỏi Tiểu Huệ, hết câu này đến câu khác, còn tỉ mỉ hơn cả đại phu.

Đại phu bỏ tay ra không nói gì, đứng dậy cùng Dận Chân ra ngoài.

Đại phu vừa đi, Tứ Nghi Đường bận rộn trở lại. Mạch tượng và phản ứng của Vân Yên rõ ràng không tốt, khí huyết từ chiều đến tối đình trệ. Đại phu kê đơn, dặn dò liên tục, Tiểu Thuận Tử và Tiểu Huệ liền vội vàng đi sắc thuốc.

Dận Chân trở về trong màn bón thuốc cho Vân Yên, nhưng vừa vào miệng Vân Yên đã bắt đầu nôn. Nàng càng cố gắng uống vào càng nôn ra dữ dội hơn, cuối cùng ngay cả mật xanh mật vàng cũng nôn hết ra, Dận Chân ôm nàng mà viền mắt cay xè, tay nắm chặt thành quả đấm, tim vỡ vụn thành trăm mảnh.

Vân Yên dựa người trên giường súc miệng, sắc mặt trắng nhợt, khăn khăn nói muốn uống tiếp thuốc. Dận Chân không lay chuyển được, đành phải bưng bát tới. Nàng nhắm mắt, húp từng ngụm lớn, nghĩ tới bé cưng mà chịu đựng, cuối cùng mới không nôn ra.

Dận Chân thấy Vân Yên uống xong thuốc, liền ôm lấy nàng. Hai người nằm trên giường ôm chặt nhau, trong lòng là niềm nén và đau khổ không nói thành lời.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 152: Sinh Tử Luân Hồi

Hạnh phúc bình dị nơi cửa nhà quyền quý như khói hoa trong giấc mộng ngắn ngủi, đêm mùa đông nếu như không có nhiệt độ cơ thể nhau, ngay cả đệm chăn tơ lụa cũng không thể giữ hơi ấm lại.

Hai người ôm chặt nhau trong chăn gấm, tay chân Vân Yên không sao ủ ấm được.

Dận Chân kéo áo trong của mình ra, cho đôi tay lạnh buốt của Vân Yên men theo vạt áo đi vào, dán lên làn da nóng hổi ở lồng ngực và sau lưng. Dùng mu bàn chân ấm áp của mình làm đệm cho đôi chân nhỏ bé lạnh băng của nàng, để gót chân nàng giẫm lên mu bàn chân mình, bàn chân còn lại vuốt nhẹ mu bàn chân Vân Yên, chỉ muốn ủ ấm cho nàng. Nóng rẫy và lạnh buốt, chân hai người đan vào nhau, không rõ của ai với ai.

Vân Yên nửa mơ nửa tỉnh, giọt nước mắt trượt xuống vạt áo chàng trong vô thức. Đôi mắt nhắm hờ, thỉnh thoảng như bỗng nhiên giật mình từ trong mơ tỉnh lại, chợt mở choàng mắt ra. Dận Chân lo lắng hơi thả lỏng mình, vừa vuốt ve sợi tóc bên tai nàng, vừa cúi đầu thấp giọng dỗ dành. Hình như Vân Yên gặp phải ác mộng, đưa tay xoa nhẹ gò má Dận Chân, đầu ngón tay còn run rẩy vì sợ hãi. Nàng sợ chàng bị người khác hãm hại, không phải là xuân dược mà là thuốc độc...

- Là ai...

Giọng nói khàn khàn của nàng trong bóng đêm vô cùng lo lắng.

Hơi thở Dận Chân ngừng lại, cơ thể ôm nàng cũng trở nên cứng ngắt, mỗi tắc trên da thịt chàng trào dâng cơn tức giận phức tạp bị kiềm nén, và còn có cả sự do dự trong nháy mắt.

Chàng không thể giấu nàng.

Cánh tay Dận Chân siết lại, chàng hôn thật sâu và gác trán mình lên trán nàng, hàm răng nghiến chặt vào nhau, đường nét dưới cằm mạnh mẽ cương nghị.

Nhưng chỉ trong chốc lát, mà tựa như trôi qua rất lâu. Vân Yên tưởng rằng chàng sẽ không trả lời, cuối cùng chàng vẫn nói với nàng mà không hề giấu diếm:

- Là Tử Ngưng.

Mấy chữ lạnh lùng trầm thấp được chàng chập vạt rít ra từ cổ họng, giống như trái bom ném thẳng vào cái hồ trong tim nàng.

Vân Yên sững sờ, mùi vị trong lòng không biết là đau xót hay khổ sở. Có lẽ nàng không ngờ chàng và thị vẫn còn liên quan tới nhau, có lẽ khi Tiểu Thuận Tử nói nàng sớm đã dự đoán được thân phận người hạ thuốc. Chàng và Tử Ngưng hóa ra vẫn còn gặp nhau. Giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn nhạy bén kỳ lạ. Báo thù như vậy có thích thú không, nàng không thể biết được.

Dận Chân hít sâu một hơi, vuốt ve gò má nàng, sự áy náy day dứt ẩn trong giọng nói trầm khàn không dễ nhận ra. Vùng vẫy, dày vò, đau xót...

- Ta đã từng nói sẽ không giấu nàng điều gì. Nàng chỉ cần tin ta chưa làm gì cả. Ta nói chuyện với cô ta, chỉ vì bí mật trong tay cô ta có uy hiếp rất lớn đến Lão Bát Lão Cửu. Sự xỉ nhục ngày hôm nay, ta chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm lần! Tất cả sẽ được giải quyết hoàn toàn.

Trong bóng đêm, chàng híp mắt lại khi nói, trong đôi mắt không hề có sự ấm áp. Trong đầu hiện lên hình ảnh buổi chiều, Tử Ngưng ôm eo chàng từ phía sau, thề thốt rằng mình chưa tiết lộ bí mật cho Lão Bát Lão Cửu, chỉ cầu xin được ở bên cạnh chàng... Tất cả trong căn phòng ấy đều không có vấn đề gì, nhưng khi chàng cảm thấy người mình nóng rực mới biết đã quá sơ ý... Chàng vậy mà đánh giá thấp sự vô liêm sỉ và thủ đoạn của phụ nữ...

Mắt Vân Yên cay xè, tâm nhĩ giống như căn phòng nhỏ có gió lạnh lùa vào, một tiếng thở dài như có như không sao mà mệt mỏi. Nàng không còn sức lực để hỏi chàng nữa, cũng không muốn hỏi điều gì nữa.

Bàn tay rộng lớn của Dận Chân trượt xuống vùng bụng nhô lên, đè thấp giọng mà nói:

- Đừng lo lắng gì cả, nàng và hai con chỉ cần khỏe mạnh thôi. Những người khác, không quan trọng.

Giọng nói và động tác ấm áp của chàng khiến Vân Yên bất giác run lên, nước mắt lại trào ra.

Dận Chân dường như cảm thấy hai bé con trong bụng bất an, nên không ngừng dỗ dành nàng, ôm chặt nàng. Sự thật luôn làm tổn thương người khác, đau khổ và thể lương không gì diễn tả nổi lan tràn như cỏ dại. Vân Yên gối đầu lên ngực Dận Chân, nước mắt chảy xuống thành hàng, Dận Chân không ngần ngại mà dùng ngón tay lau cho nàng, trái tim như bị một bàn tay xé toạc hết lần này đến lần khác. Chàng thì thầm bên tai nàng, mắt cũng hoe đỏ. Rốt cuộc Vân Yên bật khóc thành tiếng, ôm chặt lấy chàng. Hai người nói chuyện trong tấm chăn u tối, Vân Yên dần dần ngủ thiếp đi trong lòng chàng.

Trong bóng tối Dận Chân khép mắt mà vẫn cảm thấy Vân Yên không biết đang ghen ngào hay đau lòng trong giấc mơ, lòng nóng như lửa đốt. Hai canh giờ buổi chiều phát tiết, bây giờ không còn dục vọng nữa, nhưng

vẫn khó đi vào giấc ngủ. Dưới tay chàng dường như là nhịp tim nhỏ xíu của hai bé con trong bụng nàng, chàng cảm thấy sống lưng mình lạnh run, cánh tay ôm nàng bất giác siết chặt hơn. May mắn thay chàng vẫn còn lý trí kiên trì đến Tứ Nghi Đường dù không thể quay về, may mắn thay, bé con vẫn còn, nếu không, không thể tưởng tượng được.

Ngủ đến canh bốn, trời còn chưa sáng, Vân Yên tỉnh dậy từ trong cơn đau, nàng sờ bụng, cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, cơn đau khiến mồ hôi từ lỗ chân lông sau lưng chảy ra từng giọt. Dận Chân ngủ không say, chàng giật mình tỉnh giấc, mở choàng mắt ôm Vân Yên hỏi han.

Trán Vân Yên đã ướt đầm mồ hôi, đầu đau như búa bổ, đôi môi tái nhợt kêu đau, trong lòng bỗng nhiên hoảng sợ đến tuyệt vọng, nắm chặt vạt áo màu vàng của Dận Chân, đầu ngón tay mảnh mai trở nên trắng bệch.

- Tướng công, đau... con...

Dận Chân kinh hãi, sống bao nhiêu năm, tính cách của nhau nắm rõ như lòng bàn tay. Vân Yên không phải là cô gái dễ dàng kêu đau. Một tay chàng ôm nàng, một tay phủ lên bụng nàng không ngừng vỗ về, rồi lại sờ trán nàng, nóng như lửa đốt. Chàng vội vã lớn tiếng gọi người đến, giọng nói chưa bao giờ căng thẳng và lo lắng như vậy.

- Không sao đâu, Vân Yên đừng sợ... tướng công lập tức sai người gọi đại phu đến, chút nữa đại phu đến thôi.

Vân Yên không dám cử động, ngay cả hít thở cũng đau đớn, nước mắt rơi xuống trong vô thức. Cơn đau này còn dữ dội hơn cả buổi chiều. Tay Dận Chân từ từ di chuyển lên nắm lấy một tay nàng, nắm ngón tay đan vào nhau không buông. Nàng không ngừng tự nhủ bản thân phải dũng cảm, nhưng cũng liên tục cảm thấy sức lực trong bụng biến mất, nỗi sợ hãi đến người bình thường cũng không chịu đựng nổi.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, các hạ nhân đi vào, đèn đóm trong phòng được thắp lên, mọi người luống cuống hỗn loạn, Tiểu Ngụy Tử đưa thị vệ đi mời đại phu ngay trong đêm, Tiểu Thuận Tử đến nhà dưới bưng thuốc an thai vừa mới sắc.

Vân Yên chưa bao giờ sợ hãi đến vậy, nàng cắn chặt môi, đau đến mức sắc mặt tái xanh. Nàng không nhìn rõ xung quanh, không nhìn thấy gì hết, chỉ còn lại tiếng nước nở nghẹn ngào không thể kiềm chế nổi, nắm chặt tay người đàn ông trước mặt:

- Dận Chân... con chúng ta... nhất định phải bảo vệ con chúng ta!

Dận Chân biến sắc, không ngừng dỗ dành bên tai nàng:

- Con vẫn còn, con sẽ không sao cả, đừng sợ gì hết, có tướng công ở đây!

Chàng vẫn mặc áo trong ngồi bên giường, không biết giá lạnh là gì, để mặc ngón tay Vân Yên bấm vào mình, vừa xoa cái trán nóng bừng đầm mồ hôi, vừa lấy khăn nóng Tiểu Huệ đưa tới đắp cho nàng, ruột gan như lửa thiêu.

Tiểu Huệ ngồi xõm trên tấm thảm bên cạnh, vừa vắt khăn vừa lau mắt, cô bé lo lắng mà nước mắt rơi xuống như mưa. Vân Yên càng lúc càng đau, tưởng chừng có thể ngất bất cứ lúc nào, khuôn mặt nàng trắng bệch, khiến trái tim bất kỳ ai cũng phải vỡ vụn.

Mỗi giây trôi qua, đối với Vân Yên hay đối với Dận Chân đều như giày vò hành hạ. Nỗi đau đớn và sợ hãi của nàng mạnh mẽ chiếm lấy trái tim Dận Chân, nếu có thể chàng hi vọng mình có thể đau thay nàng. Giờ phút này, Dận Chân bất lực, khoanh tay mà chẳng thể làm được gì. Nhưng chàng buộc phải kiên cường, để làm trụ cột mạnh mẽ nhất cho vợ và con mình. Vân Yên không thể uống thuốc giảm sốt, chàng chỉ còn cách đắp hết

lần khăn này đến lần khăn khác để giảm nhiệt độ cho nàng, rồi bón cho nàng uống thuốc an thai.

Vân Yên như sắp ngất xỉu đi, phần lớn nước thuốc trượt khỏi khóe miệng. Vất vả uống xong, nàng lại nôn hết ra. Trong nháy mắt, mặt mũi tím tái.

Đại phu tất tả đến, tất cả mọi người đều như mong chờ hàng trăm năm. Ngón tay Dận Chân và Vân Yên đan chặt vào nhau, sống chết không rời. Dận Chân kiên trì ngồi trên giường không rời nửa bước.

Đại phu bắt mạch, sắc mặt thoát biến. Trái tim Dận Chân trầm xuống, nhìn ông ta chăm chăm.

Đại phu vội vàng nhìn chàng hỏi:

- Phu nhân sốt cao nữa phải không ạ?

Dận Chân khàn khàn nói đúng.

Trong mắt đại phu mang theo đau lòng, nét mặt ông ta u ám,

- Cơ thể phu nhân quá yếu... sợ rằng xuất huyết...

Dận Chân kinh hãi, Tiểu Huệ sửng sờ trong giây lát rồi vội vã mở màn vào. Một tiếng kêu cực kỳ kiềm nén vang lên rồi bị tay che lại, Tiểu Huệ lùi ra ngoài, cả người đều run rẩy, cô bé che miệng, hai mắt đều đầm nước:

- Máu...

Mắt Dận Chân như sắp vỡ toang ra, chàng không kiềm chế nổi mà nắm chặt tay đại phu.

- Cứu nàng! Bốn vương lệnh cho người phải giữ lại được mạng sống vợ ta.

Bên trong màn, Vân Yên đã ngất lịm đi, cơ thể không biết trôi về phương nào. Nàng chỉ cảm thấy đau, không nghe rõ những người xung quanh nói gì, chỉ biết có một bàn tay quen thuộc đan chặt vào tay mình, có mấy câu nói chui vào tai, nàng mới lấy lại một phần ý thức từ cơn choáng.

Bàn tay dùng toàn bộ sức lực còn lại ôm bụng mình, nàng cảm nhận rất rõ hai bé con trong bụng đang sợ hãi, đang giãy dụa, tim đau như bị ngàn nhát dao đâm vào.

Có mẹ ở đây, các con đừng sợ, mẹ ở đây rồi, sẽ bảo vệ các con!

Nàng không nói gì, thậm chí không mở mắt, chỉ còn tiếng gào thét đến khàn cổ trong lòng. Nàng vô tri vô thức cầu xin ông trời, nếu phải dùng tính mạng của mình để cứu các con, nàng cũng không hề do dự.

Nàng không biết mình thật sự đã hét ra thành tiếng, một tràng nối tiếp một tràng, trái tim người đàn ông đứng ngoài màn vỡ vụn thành từng mảnh.

Màn được vén ra, trong phòng vô cùng hỗn loạn, không phải là đồ vật hỗn loạn, mà là lòng người. Tất cả thị vệ đều bắt đầu lui xuống đun nước và sắc thuốc, Tiểu Thuận Tử theo dự cảm trước của Dận Chân dẫn ma ma chăm sóc vào, tâm trạng đau thương và tuyệt vọng bao phủ khắp Tứ Nghi Đường.

Dận Chân giống như con mãnh thú yếu đuối, ôm chặt và nói chuyện với nàng. Ma ma có mời thế nào chàng đều không chịu ra, cũng không thể.

Chàng và ma ma cùng kê vải bông cầm máu xuống cho nàng, thậm chí còn khiến người khác hoảng sợ hơn khi bưng bát thuốc lên môi uống một ngụm, rồi cúi đầu xuống mớm cho nàng. Vân Yên cố gắng mở đôi mắt lơ đãng, mơ hồ nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của chàng. Môi chàng lạnh lẽo như băng vậy, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi. Nàng dùng sức lực còn sót lại của mình nuốt thuốc chàng mớm, chịu đựng cơn co giật cuộn cuộn trong bụng.

Một bát thuốc khói bốc nghi ngút được bưng lên, khi đổ thuốc ra ngón tay Tiểu Huệ bị bỏng thành nốt sừng đỏ, cô bé vừa khóc vừa vội vàng thổi nguội thuốc, hi vọng của bọn họ đều đặt trong bát thuốc này. Dận Chân không kịp chờ nó nguội mà bưng bát thuốc từ khay kê, đầu mày không chau lấy một cái.

Tiểu Huệ kinh hãi kêu lên:

- Vương gia, nóng!

Dận Chân bỏ mặc ngoài tai, bưng lên thử độ nóng. Một người thường ngày luôn nhạy cảm với nóng lạnh, lúc này lại đang ngâm nước thuốc nóng bỏng, miệng ngừng lại, đợi nước thuốc nguội bớt mới mớm cho Vân Yên.

Vợ chồng sống chết có nhau, trong giây phút thê thảm nhất mới thật sự được thể hiện. Từng hớp từng hớp, cho đến khi bát thuốc thấy đáy.

Nước mắt Vân Yên không ngừng rơi, cơ thể giống như con rối gỗ không thể khống chế nổi, bị cơn đau và bóng tối kéo xuống, nhưng nàng không thể ngủ, bởi vì còn hai bé con.

Nàng liên tục gọi tên con mình, gọi tên Dận Chân. Khi nàng hơi hé mắt ra, túm lấy Dận Chân mà khóc, tiếng khóc khàn khàn bi thảm:

- Cứu con... Dận Chân... con chúng ta... tướng công... cứu.

Cả một ngày một đêm, Dận Chân ôm cứng Vân Yên không rời nửa bước. Nghe nói chưa ai nhìn thấy chàng khóc, nhưng đôi mắt sâu hút chưa có nước mắt bao giờ đã cay xè.

Vân Yên không biết trên gương mặt mình là nước mắt của nàng, hay của chàng.

Không ngừng lặp lại, không biết đã trải qua bao nhiêu sinh tử luân hồi.

Trời đất làm lò, khổ luyện thử lửa lòng người.

Nỗi đau không thể chịu đựng được nhất trong cuộc đời chính là hình phạt tàn nhẫn nhất mà ông trời ban xuống.

Đồng Nhi, Lung Nhi của họ,

Hai bé cưng long phượng của họ,

Giây phút phương đông le lói ánh sáng ngày mới, theo ánh mặt trời đầu tiên buổi sớm mai, tan biến.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 153: Bầy Của Tử Ngưng

Chàng không ngờ nàng sẽ mang thai.

Tuy rằng chàng từng ước ao có một đứa con thuộc về họ.

Trong đêm nàng hôn mê, trời bỗng nhiên đổ cơn mưa to như trút nước. Đại phu nói dùng những thuốc này có lẽ nàng mới hy vọng tình lại, nhưng cơ hội có con sau này sẽ rất nhỏ. Chàng quỳ trong phật đường lần tràng hạt nói với trời xanh, chỉ cần nàng sống.

Năm tay nhau mười năm, ngày nàng đồng ý, chàng biết, sẽ không có đôi vợ chồng nào đẹp hơn họ.

Khi đại phu chẩn ra hỉ mạch sớm, trong thư phòng ông ta đã nói với Dận Chân, tình trạng cơ thể nàng thật sự không thích hợp để mang thai, cho dù có bảo vệ cái thai này đến lúc sinh cũng nguy hiểm hơn người bình thường rất nhiều. Sau đó, chàng ngồi bên giường ngắm nàng rất lâu, cũng suy nghĩ rất lâu. Không ai tàn nhẫn đi giết chết kết tinh của mình và người ấy, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý, chàng cũng thế. Chàng rất yêu bé con trong bụng nàng, nàng cũng vậy. Có con rồi, có mối ràng buộc, sự cô độc thỉnh thoảng hiện lên nơi khóe mắt đuôi mày nàng sẽ biến mất. Điều chàng làm chỉ là, mạo hiểm lần duy nhất trong đời này kiếp này.

Khi chẩn ra song thai, chàng vui mừng đến tột cùng nhưng lo sợ nhiều hơn, đại phu lo lắng nói rằng từ trước đến nay rất hiếm thai đôi có thể sống sót, chỉ chiếm một hai phần mười, thể chất phu đã yếu lại càng thêm yếu.

Khi nàng xuất huyết nguy hiểm, đại phu với mái tóc hoarâm quỳ dưới chân chàng hỏi chàng lựa chọn thế nào. Chàng nhắm đôi mắt đỏ ngầu nói, bốn vương không có sự lựa chọn, người mới có. Sau một ngày một đêm, chàng không thể trơ mắt nhìn Vân Yên và các con cùng rời xa, chàng chỉ có thể lựa chọn như thế.

Nếu chàng ở ngôi cửu ngũ, lúc này có lẽ có thể mời toàn bộ ngự y thần y trong thiên hạ đến Tứ Nghi Đường, có lẽ ba mẹ con nàng sẽ vượt qua sinh tử.

Nếu nàng có phong hào phúc tấn, chàng cũng có thể quang minh chính đại để tất cả mọi người trong thiên hạ biết con và nàng, chứ không phải lo lắng nàng bị đặt vào nguy hiểm.

Nếu chàng không bị Tử Ngưng ngáng chân bỏ độc, buổi chiều chàng có thể trở về, nàng cũng không lo lắng một mình chờ đợi.

Nếu ông trời muốn chàng dùng tất cả để đổi lấy bình an của mẹ con nàng, chàng sẽ không hề do dự mà đồng ý.

Nhưng hiện thực không có “nếu như”, mọi chuyện xưa nay đâu có vẹn toàn.

Chàng luôn ghét mình yếu đuối, căm giận cảm giác bất lực này. Chưa bao giờ căm hận đến mức muốn móc tim lột da như vậy.

Chàng phải hô gió gọi mưa, chàng phải trị vì thiên hạ, quan liêu sạch sẽ. Chàng muốn lê dân bách tính an cư lập nghiệp. Chàng muốn bảo vệ nàng đứng trên vị trí không ai có thể chạm tới, chàng buộc phải làm chủ nhân giang sơn này.

Trừ tịch tuyết rơi, một năm nữa lại đến. Năm Khang Hi thứ năm mươi giống như một cái hố sâu, vạch một khoảng cách thật sâu giữa sống chết. Ung Thân vương lạnh nhạt kiểm lời trong yến tiệc cuối năm ở cung Càn

Thanh, không ai biết chàng đang vui vẻ, tức giận hay buồn bã. Không ai biết chàng đã vất vả thế nào mới rời được khỏi nhà.

Chưa có đêm giao thừa nào như vậy, trong Tứ Nghi Đường không có chữ hỉ do Vân Yên tự tay cắt, không có tiếng cười đùa vui vẻ. Chỉ có một cô gái yếu ớt mê mệt ngủ trong màn, và có người đàn ông luôn ngồi bên cạnh nàng.

Nàng đã từng nói, một bàn đầy đồ ăn, dù không ăn, nhưng nhìn vẫn phong phú. Chàng tự tay thắp một ngọn nến màu vàng ấm áp, thậm chí dùng cát vàng viết hết chữ hỉ này đến chữ hỉ khác trên giấy đỏ, tự tay dán nó lên song cửa sổ. Tất cả những việc bình thường nàng hay làm, chàng đều làm hết. Chỉ cần nàng còn, thì nhà còn. Chỉ cần chàng còn, trời cũng còn.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Dận Chân khẽ khàng buông ngón tay Vân Yên ra, vén sợi tóc bên má nàng rồi mới đứng dậy ra ngoài.

Cao Vô Dung yên tĩnh đứng ngoài cửa, Dận Chân vẫy tay, rồi chấp tay vào thư phòng nhỏ.

Dận Chân chậm rãi ngồi vào chiếc ghế bằng gỗ tử đàn, Cao Vô Dung nhẹ nhàng đi tới bên cạnh thắp sáng đèn, điều chỉnh ánh sáng ngọn lửa.

Ngọn đèn không đủ sáng, ánh sáng hắt lên hai người, nhìn lơ mơ không rõ.

Dận Chân nheo mắt mở mấy trang cuốn tập trong tay, ánh mắt do dự một lúc, cuối cùng nhìn thấy hai chữ “Vân Giao” trong danh sách tên những người ký tên.

Chàng đóng cuốn tập lại, giọng nói trầm thấp khiến người khác không rét mà run:

- Thứ khác đâu?

- Bấm chủ tử, không có ạ.

Cao Vô Dung cúi đầu trả lời

Dận Chân đặt cuốn tập trong tay xuống, ngược đôi mắt chim ưng lạnh lùng lên, ngay cả Cao Vô Dung cũng chưa từng thấy ánh mắt xa lạ này của chàng.

- Thời gian ta cho các người đủ nhiều...

Cao Vô Dung cúi người xuống lạy một cái:

- Chủ tử thứ cho nô tài bạo gan bấm một câu.

Dận Chân trầm giọng nói:

- Nói.

Cao Vô Dung đáp:

- Thị vệ Niêm Can đã tìm kiếm mấy tháng, hể là những manh mối liên quan đều đào ba tấc đất, tất cả tình hình đều nằm trong tay. Nô tài lấy cái đầu trên cổ mình mà bạo gan dự đoán một câu... vật này không hề tồn tại!

Hàng mi dài của Dận Chân ngừng lại, tia sáng trong mắt lóe lên, chàng xoay nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay như đang nhớ lại điều gì. Một lúc sau, chàng chậm rãi cong khóe môi lên, nét mặt dưới ánh đèn tuần tú khác thường, nhưng giọng nói khi mở miệng lại vô cùng tàn nhẫn.

- Đêm nay là một ngày đẹp, các người không cần đón tết nữa.

Cao Vô Dung lập tức cúi người đáp vâng, ngừng lại một lát rồi bình tĩnh hỏi:

- Toàn bộ ạ?

Dận Chân nhếch môi, gò má nửa sáng nửa tối, nói:

- Người nói xem.

Cao Vô Dung trả lời:

- Nô tài hiểu rồi, chủ tử yên tâm ạ!

Dận Chân chậm chạp đứng lên, đi đến bên ngọn đèn nhỏ, lấy chiếc kim bạc trên chân đèn nhẹ nhàng gạt ngọn lửa, đưa mấy trang giấy cũ kỹ lâu đời lên trên ngọn đèn, ngọn lửa nuốt trọn, bốc cháy hừng hực, chàng thả tay ra, để nó rơi xuống chân đèn, nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Chàng quyết đoán thổi tắt ngọn lửa, chỉ để lại mùi hương khát máu.

- Để Tử Ngưng sống, đưa đến địa lao ở ngoại ô phía bắc đóng đinh, ta không thể để ả ta chết dễ dàng vậy được.

Căn phòng tối đen.

Cô gái trên giường nhắm mắt không nói gì, cũng không khóc, giống như con búp bê bằng thủy tinh chỉ cần chạm sẽ vỡ. Ngày cũ trôi qua ngày mới lại đến, nàng vẫn đóng cửa thế giới của mình, còn chàng trước sau không đổi. Dận Chân tựa người trong chăn ôm nàng đón giao thừa, dịu dàng giúp nàng chải đầu, thì thầm nói bên tai nàng.

Đồng Nhi và Lung Nhi chỉ đến một gia đình khác chờ họ mà thôi. Ở đó rất an toàn, không có tranh đấu hoàng gia, cũng không có danh vị thân phận. Chỉ có non biếc cây xanh, hai gian nhà tranh, cùng với một con chó nhỏ.

Một giọt nước mắt yên lặng chậm chậm lăn xuống từ khóe mắt nàng, mang theo cay đắng và độ nóng.

Sáng sớm đầu năm mới, sau khi vào cung thỉnh an, buổi chiều Dận Chân quay về Ung Vương phủ, Cao Vô Dung đã ở trong Tứ Nghi Đường chờ nhiều giờ. Dận Chân thay quần phục thân vương ra, vào phòng xem tình hình Vân Yên, dặn dò xong Tiểu Huệ thì ngồi xe ngựa đi từ cửa sau đến phía bắc.

Ngoại ô có tuyết rất dày, giày chàng từ xe ngựa xuống giẫm lên nền tuyết, phát ra tiếng động cọt két.

Khung cảnh mùa đông đều hiu, trời đất mênh mông.

Cao Vô Dung bung dù che cho Dận Chân, chàng khoác chiếc áo choàng lông chồn đen, đội chiếc mũ mùa đông cùng chất có lông nhung màu đỏ trên đỉnh, đi trong nền tuyết, màu da lộ ra ngoài lạnh lùng và nghiêm túc.

Đằng sau sơn trang hẻo lánh có một cánh cửa của địa lao bí mật.

Trước cửa địa lao có một đám thị vệ canh gác, Dận Chân vừa mới dừng chân, họ chỉnh tề vẫy tay áo quỳ xuống đất hành lễ. Khi thị vệ kéo mở cánh cửa lớn ra, chàng đã loáng thoáng nghe thấy tiếng gào thét chói tai của phụ nữ bên trong.

Một nhà lao rộng lớn trống trải, chân tay Tử Ngưng bị tách thành hình chữ đại (大) đóng đinh cố định trên cọc gỗ lớn hình lục giác, máu tươi không ngừng chảy ra từ chân tay thị, ngay cả cọc gỗ cũng bị nhuộm thành màu đỏ. Thị liên tục gào rít mắng chửi tên của một người đàn ông, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch dóm đó, tóc tai bù xù không che giấu được vẻ đẹp đã từng động lòng người.

Dận Chân im lặng bước vào, nét mặt vô cảm nhìn thị, gương mặt Tử Ngưng biến sắc, giống như cuối cùng cũng chờ được chàng đến, nhưng nét mặt chàng khiến thị hoàn toàn ngã xuống địa ngục không đáy. Thị sợ hãi cắn hận dùng toàn bộ sức mình mà hét:

- Người là tên điên, là ma quỷ không có trái tim! Trong một đêm sao người có thể giết nhiều người của ta như vậy, người đừng quên, trong tay ta có bản viết tay đó! Người đừng quên, Bát gia Cửu gia sẽ không để cho người yên đâu! Giết ta đi, cả phủ các người xuống địa ngục cùng với ta!

Dận Chân từ tốn đứng đấy, nhẹ nhàng giơ tay phải lên chỉnh sửa ống tay móng ngựa trái, sắc mặt chăm chú như đang nghe một chuyện rất quan trọng, tư thế ung dung hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, ngay cả Tử Ngưng cũng hừ hừ đau đớn nhìn động tác của chàng. Cho đến khi chàng thả cánh tay xuống, khoan thai chấp tay sau lưng:

- Sao đóng đinh thị lâu thế.

Khóe mắt Dận Chân hơi nghiêng, giọng nói trầm thấp nghe không ra cảm xúc. Hai thị vệ đứng bên cạnh đi lên rút mạnh cây đinh sắt từ chân tay thị và cọc gỗ ra, máu chảy ra như suối, tiếng hét thảm thiết bất ngờ lọt vào tai. Tử Ngưng như sắp ngất lịm, mới được tháo khỏi cọc gỗ và vút xuống góc tường, tay chân bại liệt trên đất như con rối gỗ bị cắt hết dây, chỉ còn khuôn mặt và phần cơ thể ở giữa vẫn nhìn ra được. Hai tiểu thái giám cầm vải đến băng bó vết thương ở chân tay cho thị, tạm thời cầm máu.

Tử Ngưng mơ mơ hồ hồ nhìn thấy, trong lòng bùng cháy hi vọng, thị cố gắng mở mắt ngược đầu nhìn Dận Chân đang đứng ở đó, nói bằng giọng đáng thương:

- Tứ gia... ngài sao có thể... sao có thể đối xử với người phụ nữ yêu ngài như vậy...

Đôi mắt Dận Chân trống rỗng, chàng kéo nhẹ khóe môi, dường như bỏ ngoài tai mọi lời thị nói, thanh âm lạnh lẽo như băng:

- Người trao đổi thứ ấy ra càng có thể làm bốn vương cảm động.

Sắc mặt Tử Ngưng như màu đất, giống như bị giẫm phải vết thương, thị rít lên chói tai.

- Được, Ái Tân Giác La Dận Chân người đừng quên... di cáo của tổ tiên người phụ nữ tham gia án Minh Sử đó và bản viết tay liên quan đến tương lai sau này của người đều được ta cất ở chỗ rất an toàn! Cả nhà cô ta không chỉ là liên lụy đi đày ở Ninh Cổ Tháp thôi đâu, mà chính là chu di cửu tộc! Còn chuyện tương lai của người nếu như công khai cho cả thiên hạ biết trước, xem người còn ngồi vững được trên cái ghế Ung Thân vương nữa không!

Dận Chân vẫn lạnh lùng nhìn thị, không hề có hứng thú với những lời thị nói, chờ thị ta gào thét xong với từ tốn mở miệng, nhàn nhã như xoay chiếc ngọc trên ngón cái:

- Có bản viết đó thật à?

Tử Ngưng rõ ràng kinh ngạc, nét mặt hoảng loạn trong nháy mắt của thị rơi hết vào đáy mắt Dận Chân.

- Đương nhiên có! Ta đã từng nói với người tương lai, chẳng lẽ ta nói mà không có kiểm chứng!

Thị ta kích động gậy gố.

- Còn có di cáo của vụ án Minh Sử, người đừng quên ta là quận chúa Đại Minh. Trước đây ta đã từng nói với người, Vân Giao chính là biệt hiệu của kẻ tham gia năm đó, Vương Vân Giao, nếu như không có di cáo, người không bao giờ biết được.

Thị ta biện giải vô cùng tỉ mỉ, không ngờ lời nói biểu cảm thái độ của thị càng khiến Dận Chân thêm khẳng định sự thật trong lòng.

Tử Ngưng nhìn chàng không nói gì, cố gắng nở nụ cười duyên rũ quen thuộc, nhưng tóc tai bù xù biến thị thành trò khôi hài.

- Dù có hay không có, người cũng không đánh cuộc nổi... tương lai của người, tính mạng toàn phủ người... ta cam tâm ngọc nát đá tan cùng người!

Thị ta ngừng lại, giọng nói mang theo hận thù.

- Nếu người không thả ta ra, chỉ trong ba ngày sẽ có người công bố hai bản viết tay đó khắp thiên hạ!

Dận Chân bật cười, bước về phía trước hai bước, khoan thai ngồi xổm xuống, chậm rãi nói:

- Người nghĩ người còn người à?

Khuôn mặt Tử Ngưng biến sắc, mở to đôi mắt hạnh nhân hoảng hốt sợ hãi nhìn chàng.

- Người là tên điên! Là ma quỷ!

Cả người thị run bần bật,

- Cả Bát gia... Cửu gia... họ... sẽ không để người yên đâu, chỉ cần ta để lọt một chữ, thì người cũng...

Dận Chân mỉm cười:

- Dựa vào mấy lần người “hầu hạ” lão Cửu à?

Giọng nói chàng tràn đầy sự khinh thường và lạnh lùng vô tình.

- Nếu chỉ vì không muốn lọt một chữ ra ngoài, ta sẽ để người sống lâu vậy sao?

Lời nói sắc bén như dao đâm của Dận Chân khiến gương mặt thiếu máu của Tử Ngưng càng xám ngoét như tro tàn.

Dận Chân ung dung phúi góc áo đứng dậy, hình như bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó.

- À, đúng rồi, chắc người vẫn chưa biết, đêm qua bốn vương đã đốt trụi mười mấy trang di cảo đó rồi... còn bản chép tay có hay không, bốn vương còn nhiều cách để cạy mồm người... mà người thiếu hơi trai nhỉ, tám người có đủ không?

Tử Ngưng co rúm người lại, cả cơ thể run bắn lên cuộn tròn trong góc tường, hoảng sợ nhìn chàng bằng ánh mắt như nhìn thấy ma quỷ, một giây sau thì ta bật khóc, trên khuôn mặt tèm lem nước mắt.

- Tôi biết... tôi sai rồi... nhưng... chỉ vì tôi quá yêu ngài... thật mà... Dận... không, Vương gia... xin ngài hãy nhớ đến ngày xưa... tuy lúc đó vì phản Thanh nhưng tình cảm của tôi là thật... tôi nói trả thù cũng vì hận ngài quá tuyệt tình, hận ngài chưa từng... Tứ gia thật sự không có chút tình cảm nào với tôi sao... Đúng rồi, tôi sẽ nói hết chuyện tương lai với ngài, được không, chẳng lẽ ngài không muốn biết sao?

Dận Chân từ trên cao nhìn thị ta, ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn. Ngón tay chàng chậm chậm lần tràng hạt Long Nhãn Bồ Đề trên cổ tay, dáng vẻ ẩn chứa kiêu ngạo và thương hại.

- Bốn vương không muốn biết, tất cả của ta đều nằm trong tay ta.

Đôi mắt lạnh lùng của chàng lướt về một nơi nào đó, trong thanh âm chứa đựng nỗi đau cực kỳ giân dữ.

- Nếu người chưa từng nói những lời ấy trước mặt nàng, nếu người chưa từng giữ chân hạ thuốc bốn vương... có lẽ, bốn vương sẽ cho người cái chết dễ chịu hơn.

Cơ thể Tử Ngưng xụi lơ trong góc tường giống như đông thịt thối rữa, dưới lớp băng vải ở chân tay máu tươi không ngừng chảy ra, vết máu loang lổ, gương mặt đã từng một thời tuyệt sắc khuynh thành dúm dỏ không thành hình.

- Hừ... đúng vậy, nhưng ngài không biết tại sao mình trúng thuốc đúng không? Mùi huân hương trên quần áo tôi cộng thêm mùi trầm hương trong phòng và mùi hoàng lan trên bàn... ba mùi này trộn lẫn mới có tác dụng... muốn hạ thuốc Ung Thân vương ngài thật sự quá khó, nhưng không phải tôi đã thành công sao?

Thị cười lớn ha ha như châm biếm, mặt mũi co rúm đáng sợ, như hoàn toàn sụp đổ.

- Nhưng tôi dùng hết sức mình mới ôm ngài được một lần, ngài lại bẻ gãy ba cái xương sườn của tôi. Dù chúng ta đã từng lừa dối nhau chuyện quá khứ, nhưng khuôn mặt tôi đáng ghét lắm sao? Nếu như bại trong tay một người phụ nữ cao quý xinh đẹp hơn, tôi tình nguyện chịu thua! Tôi vốn nghĩ rằng ma quỷ ngài không có trái tim, không yêu tôi, cũng không yêu bất kỳ người phụ nữ nào khác! Nhưng nào ngờ lại là con đàn bà ti tiện thô kệch đó! Ngài bảo tôi phải cam tâm thế nào! Ái Tân Giác La Dận Chân ngài chẳng qua cũng chỉ đến vậy! Có mắt như mù.

Dận Chân từ từ nheo mắt vào, nghe thấy bốn chữ “ti tiện thô kệch” mắt đã nhuộm màu máu. Chàng hơi đưa tay lên, Cao Vô Dung ôm đoàn tráo (1) vào choàng lên cho chàng.

- Da mặt người đã đẹp thế này, cần gì phải giữ lại?

Chàng nhẹ nhàng thốt ra mấy lời như thế, rồi buộc dây đoàn tráo, ung dung phúi vạt áo, thông thả xoay người cất bước ra ngoài.

Phía sau chỉ lặng ngắt một giây, sau đó tiếng rít chói tai và tiếng cầu xin hoảng sợ thê lương của thị không ngừng vang lên bên tai...

- Không... người không phải là người... đừng ai hòng chạm vào được mặt ta... Ái Tân Giác La Dận Chân... người quay lại đây... xin người.

Càng đi càng xa, tiếng hét thê lương chói tai nhỏ dần, cuối cùng không nghe thấy nữa.

Dận Chân ra khỏi địa lao, đôi giày mùa đông màu xanh sạch sẽ bình tĩnh giẫm trên nền tuyết dày, cánh cửa lớn chậm chậm lại đóng lại phía sau chàng.

Tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, mặt trời ló rạng, chiếu rọi màu vàng rực rỡ lên nền tuyết trắng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 154: Vui Buồn Lẫn Lộn

Tết năm nay là tròn năm mươi năm Khang Hi đăng cơ, khắp chốn mừng vui. Nhưng đối với phủ Ung Thân vương vẫn là những ngày u tối ảm đạm.

Hai sinh mệnh bé nhỏ tan biến trong Tứ Nghi Đường đã lẳng lẳng đến, lẳng lẳng đi như thế mà không ai biết. Nhưng nhị a ca Hoảng Quân do Trắc phúc tấn Lý thị sinh chết yếu khiến mọi người đau đớn thương xót. Năm ngoái khi Hoảng Quân mười tuổi đang nô đùa, mặt băng bỗng nứt ra khiến cậu rơi xuống hồ nước lạnh lẽo, tuy được cứu lên lập tức, nhưng sốt cao không giảm, bị viêm phổi nghiêm trọng. Lý thị ngày ngày rửa mặt băng nước mắt, Dận Chân cũng nhiều lần đến thăm con trai, cho mời nhiều thái y vào khám, nhưng tình hình vẫn không thể cứu vãn, mấy ngày sau Hoảng Quân không qua khỏi.

Vương phủ rộng lớn, bỗng chỉ còn lại một nam một nữ. Mấy thái giám nha hoàn hàng ngày hầu hạ a ca bị trượng hình hỏi tội, ngay cả đích phúc tấn Na Lạp thị cũng đến xin được trị tội vì chăm sóc không chu toàn. Trên dưới toàn phủ đều bao trùm bởi bóng đen. Nhưng đâu ai biết rằng, Ung Thân vương mất đâu chỉ là một đứa con?

Dận Chân bắt đầu sốt nhẹ liên miên, nhưng không cho ai biết. Chàng rất ít khi ra khỏi cửa, trừ lúc phải xử lý công việc trong thư phòng, thời gian còn lại đều ngồi bên giường Vân Yên. Nàng vẫn mê man và yếu ớt, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của các hạ nhân mới dần dần tốt lên.

Tửu lâu “Mạc Thung Dung” một thời nổi tiếng trong kinh thành dường như biến mất trong một đêm, châm biếm hơn nữa là, chỗ đó trở thành thanh lâu sở quán.

Khi Vân Yên tỉnh lại là nửa đêm, nàng cố gắng nheo mắt mới thích ứng được bóng tối xung quanh, không nhìn rõ thấy gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn và kéo dài của người đàn ông nằm bên cạnh.

Mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh.

Nàng toan cử động ngón tay, chỉ hơi nhúc nhích thì phát hiện ra tay trái mình đang nằm trong một bàn tay rộng lớn, nắm chặt tay nàng trong vô thức. Người bên cạnh như bị giật mình tỉnh giấc, choàng mở mắt ra.

Tuy đang trong màn đêm, nàng vẫn biết chàng đã tỉnh, nhưng vẫn nhắm mắt không mở. Nàng cảm thấy người bên cạnh hơi nghiêng người, ngón tay ấm nóng cẩn thận trượt xuống má nàng nhẹ nhàng vuốt ve, ngón cái chạm lên mí mắt và hàng mi, miệng chầm chậm phát ra tiếng hít thở khiến người khác yên tâm, chàng mới từ từ nằm xuống, nắm tay nàng chặt hơn.

Nàng có thể cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều trống rỗng, cố gắng giơ tay trái chạm rãi sờ bụng mình...

Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Chỗ đó không còn nhô lên nữa, bằng phẳng giống như vết tích thoáng qua hoặc chưa từng xuất hiện trong cuộc đời mình. Niềm hạnh phúc của họ bất ngờ đến, và cũng không ngờ nhanh chóng rời đi.

Một bàn tay dày rộng quen thuộc chọt phủ lên bàn tay trên bụng, Vân Yên giật mình, mở mắt, người bên cạnh từ từ quay sang. Trong khoảng cách rất gần, có thể nhìn thấy ánh sáng nhỏ bé trong đôi mắt nhau.

Hai người không ai nói gì, chỉ còn lại nỗi đau mất con mà không ai chia sẻ nổi. Trong bóng tối, điều duy nhất có thể làm lúc này là ôm chặt lấy nhau, khóc đến xé tim.

Tuy Vân Yên đã tỉnh lại, nhưng do cơ thể suy nhược nên vẫn luôn nằm trên giường, mỗi ngày thời gian thực sự tỉnh táo rất ít. Mỗi lần Dận Chân từ bên ngoài về, luôn ngồi bên giường đích thân bón thuốc, nói chuyện với nàng.

Vân Yên hiếm khi đáp lại, chỉ lẳng lặng nghe, có lúc nghe mãi thì ngủ quên mất.

Những lần như thế, Dận Chân sẽ ngấm khuôn mặt say ngủ như trẻ con của nàng, cảm thấy đau xót len lỏi trong tim. Mưa gió bao nhiêu năm, mà số lần chàng có thể che chắn cho nàng thật sự quá ít. Nhưng trong mắt nàng, không hề có sự oán giận với chàng.

Buổi tối tết Nguyên Tiêu, Dận Chân sai Tiểu Thuận Tử dẫn đám người Tiểu Huệ trang trí đèn hoa trong sân Tứ Nghi Đường, lấy chiếc áo khoác bằng lông cáo đen choàng kín cho Vân Yên, rồi bế nàng đến trước cửa sổ nhìn hạ nhân chằng đèn trong sân. Vân Yên nhìn, khóe môi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhạt nhòa hiếm hoi, Dận Chân cũng vậy.

Hơn nửa tháng trôi qua, đại phu rốt cuộc cũng đồng ý cho Vân Yên tắm rửa, Dận Chân bế nàng vào phòng tắm.

Khi Dận Chân ngồi sau thùng tắm chậm rãi giúp Vân Yên gội đầu, nàng đã dựa vào vách thùng ngủ thiếp đi. Chàng ôm nàng quay về phòng, lấy chiếc khăn lớn đặt bên gối cẩn thận lau tóc cho nàng, lúc này nàng bỗng nhiên mơ màng ú ớ mấy câu, nhưng mấy câu ấy như một bàn tay bóp chặt tim chàng.

Dận Chân nhắm mắt nghiêng đầu đi, động tác trên tay cũng dừng lại, nín thở một lúc mới quay đầu về, dùng ngón tay chải mái tóc khô một nửa

của nàng, đen nhánh và mềm mại, đầu ngón tay không giữ lại được mà trượt xuống.

Tháng giêng vừa qua, gió xuân tháng hai cuối cùng cũng mang sức sống tới phủ Ung Thân vương. Theo gió xuân tin vui cũng liên tiếp tới: Nữu cách cách và Cảnh cách cách lần lượt chần ra hỉ mạch, đều hơn một tháng, kiểm tra ghi chép thì thụ thai chính vào lần lâm hạnh hai người tháng trước.

Phủ Ung Thân vương đã lâu chưa có đứa trẻ nào ra đời, một a ca lại vừa mới qua đời, hai vị cách cách mang thai như than được đốt lên trong ngày giá lạnh, là tin vui khiến mọi người phấn chấn. Trên dưới toàn phủ trong nháy mắt dễ thở hơn.

Khi đích phúc tấn Na Lạp thị báo tin vui cho Dận Chân, sắc mặt chàng u ám. Cuối cùng, chỉ bảo Tiểu Thuận Tử ban thưởng phong phú, mọi chuyện giao cho Đích phúc tấn Na Lạp thị lo liệu.

Dận Chân không nói với Vân Yên, cũng không ai nói với nàng. Sức khỏe nàng đang dần hồi phục, chỉ có điều tinh thần vẫn rất tệ.

Từng ngày trôi qua, tin vui trong phủ Ung Thân vương truyền đến tai Đức phi và Khang Hi, khi Dận Chân và Na Lạp thị vào thỉnh an còn đặc biệt được ban thưởng, được dặn dò phải sinh ra hoàng tôn khỏe mạnh, đồng thời bắt đầu tuyển chọn trắc phúc tấn trong nhóm tú nữ cho phủ Ung Thân vương. Dận Chân lấy lý do Hoảng Quân vừa mới qua đời để uyển chuyển từ chối, ý kiến Khang Hi là tuyển tú ban hôn xong nửa năm nữa mới tổ chức nghi thức nạp vào phủ.

Vân Yên không biết rằng, ban đêm khi nàng đang ngủ say, Dận Chân ngồi bên nàng, cả đêm không chớp mắt. Cho đến khi lờ mờ sáng, trước khi nàng sắp tỉnh giấc, chàng mới giả bộ nhắm mắt lại.

Vân Yên không biết rằng, trong cuộc tuyển tú mùa xuân, có một thiếu nữ quý tộc mười bốn tuổi, nhỏ hơn Ung Thân vương hai mươi tuổi. Nàng dung mạo xinh đẹp yêu kiều, tài học xuất chúng, xuất thân từ thư hương thế gia. Cha là tổng giám Hồ Quảng Niên Hà Linh, anh trai cả là quan bố chính (1) tỉnh An Huy Niên Hi Nghiêu, anh trai thứ là tuần phủ Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu. Gia đình họ đều là những người trong triều theo Ung Thân vương, còn thiếu nữ này đã trở hết tài năng trong cuộc tuyển tú, được Khang Hi và Đức phu nhìn trúng, ban ân điển cho Ung Thân vương Dận Chân, Ung Thân vương bằng lòng và cảm tạ.

Khi tinh thần tốt hơn, Vân Yên thường ôm Đô Đô ngồi dưới cây hoa ngọc lan, lật nhìn những trang thơ trước đây chàng viết cho nàng, từng trang rồi từng trang, hết năm này qua năm khác, hai mươi năm rồi.

Khi Dận Chân về, bế nàng lên, ôm chặt nàng. Chàng nói, chúng ta vẫn còn hai mươi năm, ba mươi năm, bốn mươi năm nữa cả đời này, ta sẽ viết cho nàng đọc.

Vân Yên nhẹ nhàng đưa tay lên ôm lấy bờ lưng vững chãi của chàng, vừa khóc vừa cười không nói gì. Đô Đô yên tĩnh nằm bò bên cạnh.

Dận Chân gác cằm lên bờ vai mảnh khảnh của nàng, lẳng lặng nói, đi thăm Lão Thập Tam và Hoan Sinh nhé.

Vân Yên không ngờ khi gặp lại nhau, Hoan Sinh đã mặc quần áo hồng phấn và búi tóc, được phân tới một viện nhỏ hẻo lánh trong phủ. Nàng ấy chỉ là một thu phòng trong hoàng gia, điều kiện bình thường nhất, ngay cả màn đỏ cũng không có.

Nàng ấy ngồi nơi ấy, nửa cúi thấp đầu, điềm tĩnh và xinh đẹp. Khi Vân Yên bước vào, bỗng nhiên cảm thấy vừa vui lại vừa buồn.

Đây là giấc mơ Hoan Sinh vẫn hằng mong muốn ư? Dận Tường đã thật sự cho nàng ấy một tiểu viện, nàng ấy ngồi ở nơi này, liệu có phải đã

có chốn về cho cả đời không?

Khi nàng ngẩng đầu lên, Vân Yên phát hiện từ một Hoan Sinh hoạt bát của trước kia, trở thành Hoan Sinh đã đạt được tâm nguyện của mình, nhưng trong đáy mắt không hề có màu sắc.

Họ nắm chặt tay nhau, rồi trao nhau một cái ôm.

Vân Yên vén tóc mai Hoan Sinh ra sau tai, tháo chiếc vòng bằng bạch ngọc Dương Chi ở cổ tay mà trước khi vào cửa Dận Chân đưa cho nàng, đeo lên cổ tay Hoan Sinh, mới ghen ngào nói:

- Chị mừng cho em... thật đấy...

Hoan Sinh nắm lấy tay nàng, cắn môi gật đầu, nàng nghiêng đầu giờ tay lau khóe mắt, như muốn ngăn nước mắt chảy ra, cố gắng cong khóe miệng bình tĩnh nở một nụ cười với Vân Yên.

- Chị Vân Yên... em sắp đến tuổi rồi, nhưng em đến chết cũng không muốn rời phủ lấy người khác... cho nên, Thập Tam gia đã cho em tiểu viện này...

Nước mắt Vân Yên rơi xuống, nàng và nàng ấy giống nhau, không có gì lung lay nổi một cô gái đã quyết lòng. Dận Tường cuối cùng cũng giúp nàng ấy thỏa tâm nguyện.

Khi nhìn thấy Dận Tường nằm liệt trên giường ở Di Tâm Trai, Vân Yên vô cùng bất ngờ. Hơn nửa năm qua, Dận Tường vẫn không rời giường nổi.

Khi ánh mắt họ chạm vào nhau, Vân Yên rốt cuộc hiểu ra rằng thứ già đi nhanh nhất của một người không phải là diện mạo, mà là ánh mắt.

Trở về xe ngựa, Vân Yên nằm trong lòng Dận Chân, lặng lẽ nói:

- Dận Tường...

Lồng ngực Dận Chân nhấp nhô một cái, chàng cúi đầu đáp:

- Trong tết, Thập Tam đệ và Lão Tam, Lão Thập Tứ cùng đến thỉnh an phụ hoàng... hoàng a mã phê trong sổ rằng... Dận Tường là người không cố gắng học tập không trung hiếu...

Trong đầu Vân Yên vang lên ong ong, tim cũng bị bóp nghẹt, hít thở khó khăn.

Hoàng gia luôn tàn nhẫn như giết người không thấy máu.

Sức khỏe của Nữ cách cách và Cảnh cách cách vốn rất tốt, thái y thường xuyên đến bắt mạch, Dận Chân cũng ban thưởng rất hậu, lại tăng thêm hạ nhân đến hầu hạ, hai cách cách sống cùng một viện làm bạn với nhau, đứa bé cũng rất ngoan ngoãn, bụng ngày một to hơn.

Chỉ dụ ban hôn tới, cả phủ Ung vương sôi nổi chuẩn bị sính lễ phong phú cho trắc phúc tấn sắp lấy về. Khi Niên Canh Nghiêu về kinh báo cáo công việc, phủ Ung vương càng thêm tất bật. Tất cả mọi người đều biết vì sao, nhưng Vân Yên không hề biết, cả ngày đều dưỡng bệnh trong thế giới nhỏ bé, mọi người đều giấu nàng, ngăn cách nàng với ngoài kia.

Dận Chân vẫn đối xử với Vân Yên như trước đây, thậm chí tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa. Chàng làm thơ, vẽ quạt cho nàng, cánh tay là bến cảng vững chắc trong mỗi giấc mơ của nàng. Nhưng, chàng không nói với nàng tất cả.

Ngày tháng trôi nhanh như thoi đưa, xuân qua thu đến.

Một buổi chiều gió hạ vừa lui, sấm sét rạch ngang trên bầu trời, có người đến gõ cửa lớn Tứ Nghi Đường.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 155: Tạo Hóa Trêu Người

Sau khi đưa bé mất, sức đề kháng của Vân Yên càng ngày càng kém, thỉnh thoảng còn đau đầu hay sốt cao. Tháng tám, thời điểm hạ thu giao mùa, sau khi ăn cơm xong Dận Chân đột nhiên có chuyện phải ra ngoài với Cao Vô Dung, còn lại Vân Yên một mình lẻ loi trong phòng nghỉ trưa, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện lo lắng ở ngoài viện, hơi ồn ào, nàng mơ hồ mở mắt ra, đứng dậy khoác thêm áo.

Nàng ra khỏi phòng mà không gọi người, xuyên qua cánh cửa chạm trổ nhìn thấy Tiểu Phúc Tử đang đứng quay lưng về phía cửa lớn sảnh ngoài nói chuyện với một tiểu thái giám khá quen mặt.

Gương mặt tiểu thái giám đó lo âu, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch, hình như có chuyện lớn, luôn mồm nói: “Nữu cách cách... tiểu chủ tử... sinh sớm... đích phúc tấn... vào cung rồi”...

Tiểu Phúc Tử căng thẳng bịt mồm cậu ta lại, vội vàng nói:

- Người nhỏ tiếng chút! Thư phòng vương gia đâu phải là chỗ to tiếng.

Rồi y cẩn thận nhìn dáo dác xung quanh, không ngờ quay đầu lại thì nhìn thấy Vân Yên đang đứng sau cánh cửa chạm trổ phía xa xa, sắc mặt trong phút chốc trở nên còn khó coi hơn tiểu thái giám, y vội vã nói Vương gia ra ngoài rồi rồi đuổi tiểu thái giám đi.

Trước mắt Vân Yên hoa lên, nàng nhắm mắt vịn vào khung cửa. Những câu nói ấy hết lần này đến lần khác dội vào não, nàng dần dần hiểu ra tất cả.

Tiểu Phúc Tử bên ngoài phòng đã gọi Tiểu Huệ đến, khi Tiểu Huệ đến trước cánh cửa gọi Vân Yên, nàng mới chậm rãi mở mắt ra, sau lưng là lớp mồ hôi dày.

Đêm mà Đồng Nhi và Lung Nhi ra đi, cũng chính là đêm một sinh mệnh mới được thai nghén.

Tạo hóa trêu ngươi.

Tiểu Huệ đỡ Vân Yên vào phòng, sờ tay nàng, lạnh buốt.

- Con của Nữ cách cách sắp được chín tháng chưa?

Vân Yên ngồi trên giường bỗng nhiên hỏi một câu.

Sắc mặt Tiểu Huệ trong nháy mắt tái xanh, cô bé luống cuống toan quỳ xuống, Vân Yên kéo cô bé dậy.

- Chị đã coi em là em gái từ lâu, đừng hờ chút ra là làm như vậy.

Tiểu Huệ ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Vân Yên, trên gương mặt mang theo xấu hổ và đau lòng, rồi lại cúi đầu xuống căn môi nói:

- Là nô tỳ cố ý giấu diếm...

Vân Yên chậm chậm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như cực kỳ mệt mỏi. Một lúc lâu sau, bàn tay cuối cùng nhẹ nhàng vuốt tay cô bé.

- Chị hiểu rồi.

Trái tim Tiểu Huệ như rơi xuống đất, mở miệng lặng lẽ nói:

- Vừa rồi... là Tiểu Lai Tử bên viện của Nữ cách cách.

Vân Yên dựa người vào giường nhìn cô bé, cô bé tiếp tục nói.

- NỮ cách cách bỗng nhiên bị động thai, e rằng sẽ sinh non... Đích phúc tấn vào cung rồi, cậu ta đến để báo cho Vương gia, không ngờ Vương gia cũng vừa mới ra ngoài.

Vân Yên nghe thấy hai chữ “sinh non”, tim khẽ nhói lên một cái, im lặng một lúc lâu. Tiểu Huệ lo lắng gọi nàng, nàng mới hoàn hồn lại, nước mắt không biết chảy xuống từ lúc nào, rơi tí tách xuống lòng bàn tay. Vân Yên vội vàng đưa tay lau mắt, không nói gì.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng loáng thoáng có tiếng người khác nói chuyện, hình như có người đến bẩm báo, Tiểu Phúc Tử bên ngoài đáp lại.

Tầm mắt Vân Yên đưa về phía sảnh ngoài, Tiểu Huệ hiểu ý ra ngoài xem, tiếng ồn ào cãi nhau ngày càng to.

Vân Yên đỡ trán để tính tó lại rồi cũng xuống giường ra ngoài, vừa kéo cánh cửa ra, thì nhìn thấy Tiểu Lai Tử suốt ruột đến nỗi nước mắt vòng quanh quỳ trước mặt Tiểu Phúc Tử và Tiểu Huệ, lắp bắp nói:

- Cầu xin Phúc công công và Huệ tỷ tỷ nói với nô tài bao giờ thì vương gia về... hiện giờ chủ tử chúng tôi đau đến ngất đi rồi, bà đỡ trong phòng nói ngôi thai không thuận... sợ rằng phải...

- Đã sai người vào cung bẩm báo với Đích phúc tấn chưa?

Giọng nói bình tĩnh của Vân Yên bỗng nhiên vang lên, ba người đồng loạt quay đầu lại nhìn nàng đi từng bước ra khỏi cửa. Tiểu Phúc Tử và Tiểu Huệ cũng ngây ngốc, nét mặt căng thẳng.

- Đã gọi rồi, nói là đang trên đường về. Vân Yên tỷ tỷ, Vân Yên tỷ tỷ, xin cô cứu lấy chủ tử và tiểu chủ tử chúng tôi!

Tiểu Lai Tử đang mịt mờ như thấy được ánh sáng, nhìn Vân Yên mà khóc òa lên. Tuy rằng được gặp nàng rất ít, nhưng trong phủ ai mà không

biết Tô Bồi Thịnh công công và Vân Yên cô nương trong thư phòng vương gia thân cận với gia nhất, địa vị cũng coi như đứng đầu trong đám hạ nhân vương phủ

- E rằng vương gia một lúc nữa cũng chưa thể về ngay được, hiện giờ chủ tử các cậu đã bắt đầu sinh chưa? Đã mời thái y đến chưa?

Vân Yên biết Dận Chân và Cao Vô Dung vội vàng ra ngoài, có lẽ có việc gấp phải làm. Nếu chàng về, ít nhất cũng phải làm lòng người bình tĩnh lại đã, dẫu sao sinh con cũng là chuyện lớn, phủ Ung Thân vương sẽ không chịu nổi thêm chuyện con trai nối dòng một lần nữa bị chết yếu.

- Rồi ạ, nhưng bà đỡ nói, ngôi thai không thuận, khó sinh! Thái y cũng đang trên đường đến! Tình hình vô cùng nguy hiểm... chủ tử chúng tôi trong phòng đau đớn luôn miệng kêu gào! Trong viện đang rất hỗn loạn!

Tiểu Lai Tử lo lắng đến nỗi không biết nên làm thế nào, sắc mặt tái xanh, khóe mắt đỏ quạch mang theo nước mắt.

Đầu Vân Yên bỗng nhiên hơi đau, tim cũng vậy, trong đầu hiện lên hình ảnh đêm đó, cảm thấy khó thở, cơ thể loạn choạng, Tiểu Huệ vội vàng dìu lấy nàng.

Nếu như Đồng Nhi được sinh ra, bé sẽ là Tứ a ca, nếu như Lung Nhi được sinh ra, bé sẽ là Tứ cách cách.

Đây là đứa bé đến khi Đồng Nhi và Lung Nhi ra đi, bé là Đồng Nhi đầu thai? Hay là Lung Nhi?

Vân Yên không biết.

Nàng chỉ biết rằng, đây là con của Dận Chân, chàng đã mất quá nhiều con, không thể mất thêm nữa.

Vân Yên buông tay Tiểu Huệ ra, bình tĩnh nói với Tiểu Phúc Tử:

- Cậu ra cửa chờ Tứ gia, thấy Tứ gia về lập tức thông báo và dẫn ngài đi.

Rồi quay mặt sang Tiểu Lai Tử:

- Cậu đi trước dẫn đường, tôi đi cùng xem thế nào.

Tiểu Huệ nôn nóng:

- Nô tỳ...

Vân Yên nói:

- Em đi gọi Tiểu Bảo Tử về trông nhà, sau đó lập tức đuổi theo chị, chúng ta cùng đi!

Sắc mặt Tiểu Lai Tử nhẹ nhõm hơn, vội vàng bỏ chạy dẫn Vân Yên đi. Vân Yên đi sau Tiểu Lai Tử ra khỏi cửa, lâu rồi nàng chưa đi nhanh như vậy, gần như là chạy, tim đập thình thịch, hai tai đều ù lên, cũng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Nàng chật vật chạy tới cửa tiểu viện, thấy trong viện hỗn loạn như kiến trên chảo nóng, rõ ràng không dự liệu và chưa chuẩn bị trước việc chủ tử sinh non. Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng gào thét bi thảm của Nữ cách cách ở trong phòng, một nha hoàn gấp gáp bưng chậu nước đầy máu ra ngoài, giẫm lên vũng nước đọng ở sảnh ngoài nên trượt chân ngã nhào, xô phải một nha hoàn khác đang bưng chậu nước sạch vào phòng, hai cô nàng bị hai chậu nước nóng bốc khói nghi ngút hắt thẳng vào mắt kêu la thảm thiết, trên người cũng nhếch nhác, hai chiếc chậu rỗng kêu leng xeng lăn sang một bên, trong nháy mắt khung cảnh trở nên vô cùng thê thảm.

- Tất cả mọi người ở đây bình tĩnh lại! Vương gia phúc tấn sắp về rồi!

Vân Yên đứng trước cửa bất ngờ cất cao giọng nói, trong ngữ khí bình tĩnh không chút nao núng có một phần giống Dận Chân, khiến trong phòng nháy mắt im bật, toàn bộ đều nhìn nàng, chỉ có tiếng gào thét trong phòng vẫn tiếp tục, lúc cao lúc thấp. Có người thấy thái giám nha hoàn của nàng thì bắt đầu gọi:

- Là Vân Yên tỷ tỷ bên thư phòng.

- Tiểu Lai Tử, Tiểu Huệ, mau đưa họ đi thay quần áo, thay xong lập tức đến đây giúp. Phân hai người tới dọn sạch sẽ mặt đất!

Họ lập tức đáp vâng làm theo, đồng thời Tiểu Lai Tử gọi nha hoàn gã sai vặt cầm cây lau nhà tới.

- Từ cửa cho đến trong phòng, tìm mảnh vải bông lớn đến đây, càng nhiều càng tốt, lót toàn bộ xuống mặt đất, những ai bưng nước thì đi trên vải bông.

Vân Yên vừa bình tĩnh chỉ bảo, vừa khom người xuống thu dọn chậu đồng, vừa vén tay áo chỉ một nha hoàn đứng bên cạnh:

- Dẫn tôi đến phòng nước, chúng ta bưng nước vào.

Tiểu nha hoàn đó vội vàng gật đầu thu dọn chậu đồng, đưa Vân Yên ra ngoài. Trong nhà dưới có tiểu thái giám nhể nhại mồ hôi đang đun nước, một tiểu thái giám khác xách thùng nước nóng từ phòng nước về, có sự giúp đỡ của hai tiểu thái giám nên nước nóng nhanh chóng đầy, họ ba chân bốn cẳng chạy đến phòng ngoài.

Động tác của Tiểu Lai Tử và Tiểu Huệ rất mau lẹ, trong phòng được thu dọn sạch sẽ, toàn bộ dưới đất đã được trải một lớp vải bông, đi đứng dễ dàng hơn nhiều.

Khi Vân Yên vào phòng trong, mùi máu tanh xộc vào khiến người khác buồn nôn...

Nữ Hồ Lộc thị đang nằm trên giường gào thét thảm thương, chiếc bụng nhô cao và hai chân mở rộng hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, đầu tóc nàng ta bù xù ướt đẫm mồ hôi, máu chảy không cách nào cầm được. Hai bà đỡ đang đứng bên cạnh nàng ta, một người giúp nàng lau mồ hôi luôn miệng kêu đừng ngủ, một người kiểm tra tình trạng giữa hai chân nàng, không ngừng nói dùng sức. Hai tiểu nha hoàn đứng bên cạnh bưng nước rửa mặt, vắt từng chiếc khăn đưa cho bà đỡ, trong phòng bừa bãi hỗn loạn.

Vân Yên thở mạnh một hơi đặt chậu nước xuống, thay nước bẩn cho họ. Trong nước nổi lên từng mảng máu đỏ, sau lưng nàng đổ mồ hôi lạnh như kim châm, nàng cố gắng đóng cửa mọi ký ức liên quan đến đêm ấy.

- Cách cách xin đừng ngủ, không thể ngủ được, tiểu chủ tử vẫn chưa ra mà!

Một bà mục kinh hãi kêu lên, không ngừng đánh thức Nữ Hồ Lộc thị đang dần dần nhắm mắt.

Trong lòng Vân Yên quặn lại, nàng nhanh chóng rửa sạch hai tay rồi đi đến. Hai bà đỡ đều là những người lâu năm trong phủ, nên biết rất rõ Vân Yên là nô tỳ bên cạnh Vương gia, mỗi người một lời nói:

- Vân Yên cô nương đến rồi, cách cách mau tỉnh lại, Vân Yên cô nương bên cạnh Vương gia đến thăm người này!

Vân Yên thấy sắc mặt Nữ Hồ Lộc thị đã chuyển sang trắng xám, cứ tiếp tục thế này e rằng đứa bé sẽ bị ngạt mất, nếu thái y có đến cũng không được vào phòng, không giúp gì được. Phụ nữ sinh con ở thời đại này, lúc nguy cấp nhất chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đối mặt với người phụ nữ khác của chồng mình và đứa con trong bụng nàng ấy, mùi vị thật khó nói, nhưng Vân Yên không có thời gian quan tâm đến điều đó.

Vân Yên nắm lấy tay của Nữ Hồ Lộ thị, tay nàng ta hơi lạnh, lòng bàn tay cũng mướt mồ hôi, rất dấp dĩnh.

- Nữ cách cách, đừng ngủ! Vương gia chỉ chút nữa là về rồi!

Giọng nói bình tĩnh của nàng cất lên, mang theo ngữ khí mà bình thường không có, cùng với khí thế vốn có của một nha hoàn hàng ngày ở bên Vương gia.

Nữ Hồ Lộ thị vừa mới nhắm mắt lại, mí mắt run run, cố gắng mở ra, tay cũng bất giác nắm chặt tay nàng.

- Vương... gia... sẽ đến chứ?

Đôi môi không chút màu máu khẽ động, khuôn mặt trẻ tuổi hơi tỏa ra ánh sáng, hốc mắt đã sưng phù.

Vân Yên bỗng nhiên nhíu mày, trong lòng đủ thứ mùi vị trộn lẫn với nhau. Nhưng nàng vẫn nói rất chắc nịch:

- Đương nhiên rồi!

Nữ Hồ Lộ thị dường như yên tâm hơn, rặn một hơi, bà đỡ đứng bên kê nàng dùng sức hơn, mí mắt nàng ta lại dần dần khép lại.

Vân Yên thấy thể lực nàng ta không đủ, gấp gáp quay người gọi tiểu nha hoàn trong phòng đi lấy canh sâm!

Lúc này trong phòng vang lên tiếng người, tiếng vẩy tay áo thỉnh an, hình như Đích phúc tấn Na Lạp thị đã đưa thái y tới, đang hỏi thăm tình hình, trái tim Vân Yên dần dần thả lỏng, không ngừng nhéo tay Nữ Hồ

Lộc thị bảo nàng ta dùng sức, nhưng sắc mặt nàng ta đau đớn, cơn co tử cung cũng rất yếu.

Vân Yên lo lắng thả lỏng tay, thở mạnh chạy ra ngoài định bưng canh sâm vào. Nàng đẩy cửa hô:

- Canh sâm đâu?

Lúc này có một người từ cửa lớn bước vào, trên người mặc cổn phục thêu hình rồng vàng viền đen từ lúc trưa, chân đi đôi giày mỏng màu xanh, phía sau là Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử.

Xung quanh liên tục vang lên tiếng vung tay áo, tiếng quỳ đất thỉnh an, ánh mắt hai người không hề tránh nhau, cũng không rời đi, nháy mắt sự kinh ngạc và đau đớn hiện lên rõ ràng trong mắt chàng!

Vân Yên nhanh chóng rời ánh mắt đi, nhắc lại lần nữa:

- Canh sâm đâu!

Đích phúc tấn Na Lạp thị đến bên cạnh đón Dận Chân, bấm báo lại tình hình với chàng, Tiểu Huệ sức tỉnh lại, ba chân bốn cẳng cướp chiếc khay trong tay tiểu nha hoàn, bưng đến trước mặt Vân Yên, Vân Yên cầm lấy chiếc khay, quay người đi vào.

Thanh âm của Nữ Hổ Lộc thị bên trong yếu dần, sức lực như tơ nhện. Vân Yên bưng bát canh sâm đến, ngón tay bị phỏng đỏ, thổi nguội từng muỗng, từng giây từng phút đều vô cùng quý báu!

Bà đỡ hơi dịu Nữ Hổ Lộc thị dậy, Vân Yên bón cho nàng ta uống, sau khi uống được mấy muỗng, hai bà đỡ nói sắp rồi, lại dặn nàng ta dùng sức, nhưng nàng không còn sức, đứa bé mới ra được một chút lại rụt vào, máu vẫn chảy không ngừng, cứ tiếp tục thế này, đứa bé khó mà sống nổi, tình thế hết sức nguy ngập.

Vân Yên quyết lòng, bấu mạnh vào tay nàng ta, lạnh lùng nói:

- Cô muốn một mình cô chết, hay mang cả đứa bé chết cùng?

Nữ Hồ Lộc thị giật mình bởi giọng nói hà khắc của nàng, rùng mình một cái, phút chốc mở mắt ra nhìn Vân Yên, khuôn mặt đầy mồ hôi.

Gương mặt Vân Yên không biểu cảm, nhìn nàng ta chăm chăm, ngữ điệu càng bình tĩnh hơn:

- Hậu viện này, một người phụ nữ đi thì mười người phụ nữ vào, cô vào phủ bảy năm, cuối cùng cũng mang thai, hiện giờ Vương gia đang đứng bên ngoài chờ cô sinh tiểu a ca cho ngài! Cô thật sự muốn đưa tiểu a ca chết cùng ư? Lúc này nếu cô không quyết tâm, ai thay cô dũng cảm đây? Ai có thể bảo vệ cho con trai cô?

Nữ Hồ Lộc thị nhìn nàng, nước mắt vòng quanh hốc mắt, nắm chặt lấy tay nàng, để lại dấu vết sâu đến mức rỉ máu. Nàng ta mấp máy không thành tiếng:

- Tôi... muốn... đứa bé... phải sống.

Nước mắt trong hốc mắt Vân Yên gần như chảy xuống, nàng cũng khê khàng nắm tay nàng ta, biết nàng ấy đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Cất giọng nói dịu dàng vỗ về khiến người khác yên tâm:

- Không! Phải là cả cô và đứa bé đều phải sống! Nào, nghe lời bà đỡ, thời gian chúng ta không còn nhiều, nhất định phải một lần ráng hết sức!

Tiểu nha hoàn gấp gấp bưng nước nóng ra ra vào vào, thỉnh thoảng có nha hoàn truyền lời của Vương gia và Đích phúc tấn Bà đỡ chỉ đạo bọn họ xếp sẵn kéo đã hươu qua lửa tiêu độc, toàn bộ nước nóng sạch đã được mang vào.

Nữ Hồ Lộc thị nắm tay Vân Yên, cắn môi, cau chặt mày, trên khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi đã dùng hết sức, nằng rặn, giãy dụa, thét lên... Vân Yên không ngừng cố vũ, bà đỡ không ngừng thúc giục nằng ta... cuối cùng nằng ta rặn một hơi dài, một tiếng khóc yếu ớt cất lên, hai bà đỡ cùng hô lên vang dội:

- Sinh rồi! Có trái ớt! Là tiểu a ca!

Nhóm tiểu nha hoàn phút chốc hỗn loạn, vội chạy ra ngoài báo tin mừng, bên ngoài phòng tiếng ồn ào vui vẻ vang lên. Vương gia bắt đầu ban thưởng, Đích phúc tấn Na Lạp thị bắt đầu dặn dò hạ nhân sắp xếp, bầu không khí sục sôi ngất trời.

Nữ Hồ Lộc thị nghe xong hai mắt nhắm nghiền lại, hài lòng ngất đi, tay cũng buông lỏng. Trong nháy mắt một tảng đá lớn rơi xuống lòng Vân Yên, nằng cuống quýt thả tay ra, cuống quýt dọn mấy chậu nước sạch còn lại...

Khấp người đưa bé mới sinh đều là máu, giống như con chuột nhỏ dúm đỏ đỏ hồng, vẫn chưa mở mắt, chân tay vung vẩy khóc âm ỉ, một bà đỡ bế đứa bé, bà đỡ còn lại dùng kéo cắt dây rốn, lấy khăn lau sạch vết máu trên người bé. Vân Yên vội vàng đưa vải xô sạch tới, hai bà đỡ băng vải xô lên cuống rốn đã được lau sạch, Vân Yên lại lấy sắn tã và vải bông sạch, một bà đỡ lau rửa cho Nữ Hồ Lộc thị, một bà đỡ bế đứa bé đã băng rốn xong đặt vào trong tã và vải bông trên hai tay Vân Yên.

Thật mềm... thật bé...

Cảm xúc lùa vào trong lòng Vân Yên, chân tay nằng lúng túng quẩn xong tã dưới sự giúp đỡ của bà đỡ, cánh tay căng thẳng và trong đầu trống rỗng. Trong khuỷu tay là khuôn mặt nhẵn nhụi như một ông cụ non, trên đầu lơ thơ vài cọng tóc, mày chau chặt lại, mắt nhắm tịt khóc oe oe, giống như chú mèo mới sinh đáng thương kêu meo meo.

Vân Yên giơ đầu ngón tay trái lên, nhẹ nhàng chạm vào dưới cằm cậu bé hai cái, đôi mắt cậu nhóc bỗng mở choàng! Tiếng khóc dữ dội bỗng ngừng lại, nhìn Vân Yên chăm chú, ngón tay nhỏ xíu chưa thể làm gì quờ quạng nắm lấy ngón tay Vân Yên.

Đôi mắt mới sinh trong veo giống như nước hồ trên núi, con người như viên ngọc lưu ly, trong đồng tử đen nhánh mang theo hình dáng quen thuộc của cha bé.

Tất cả giống như một giấc mơ, vô số lần nàng tưởng tượng Đồng Nhi và Lung Nhi sẽ như thế nào. Đây là Đồng Nhi của họ đầu thai ư?

Bà đỡ đứng bên mừng rỡ thúc giục, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

- Vân Yên cô nương, mau bế tiểu a ca ra ngoài để Vương gia và phúc tấn xem!

- Không cần đâu, các người ra ngoài đi.

Một giọng nói trầm thấp bất ngờ cất lên khiến tất cả mọi người giật mình, trừ Nữ Hổ Lộ thị đang nằm hôn mê trên giường.

Dận Chân đột ngột xuất hiện làm bà đỡ cực kỳ sợ hãi, vội hô:

- Vương gia!

Tuy đứa bé đã sinh ra, nhưng Vương gia vào phòng sinh thế này dù sao vẫn...

Dận Chân phất tay, các bà đỡ đành thu dọn bưng chậu nước lui xuống. Vân Yên đứng yên ôm đứa bé không cử động, vẫn quay lưng về phía chàng.

Dận Chân chậm rãi đi từng bước tới, dường như phải mất rất nhiều sức lực mới cất nổi bước.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 156: Tạo Hóa Trêu Ngươi (2)

Chàng đến phía sau Vân Yên, Vân Yên rất tự nhiên tránh người, để chàng nhìn rõ đứa bé mới sinh trong tã lót, đôi mắt đen tuyền trong veo sáng ngời, ngây thơ đến lạ lùng, ánh mắt bé con từ khuôn mặt Vân Yên di chuyển đến khuôn mặt chàng như bức tranh động.

Hai người đều nhìn đứa bé, tầm mắt như bị khóa chặt lại, rơi vào trong mạch suy nghĩ miên man.

- Trong lòng ta... thằng bé là...

Giọng nói trầm thấp hơi khàn của chàng cất lên trong vô thức. Trong lòng ta... thằng bé là Đồng Nhi, là bé con nàng đích thân mang đến thế giới này. Chàng vẫn chưa nói xong, nhưng trong lòng đã nói hết.

Vân Yên bỗng ngược mắt lên nhìn chàng, nước mắt dâng lên trong mắt mà không thể kìm nén. Trên nét mặt nàng không thể hiện rõ ràng điều gì, nàng chậm rãi đưa cánh tay đến gần lòng chàng, khoe môi hơi trữu xuống, nhẹ nhàng nói bằng giọng khàn khàn:

- Bế đứa bé đi, rồi... đến hỏi thăm Nữ cách cách.

Chỉ là mấy chữ, nhưng nàng phải dùng đến sức lực cuối cùng. Nàng không trách chàng, cũng không tức giận với chàng, càng không nói gì với chàng.

Ánh mắt Dận Chân luôn đặt trên gương mặt chàng, cũng không biết nên nói gì bây giờ, mãi cho đến khi Vân Yên ôm đứa bé cẩn thận đến gần

ngực chàng. Đứa bé nhỏ xíu so với hai người, chàng cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ bé ấy, bé con bỗng nhiên hé miệng như đang cười, chưa từng có đứa trẻ sơ sinh nào như vậy.

Dận Chân vội vàng liếc mắt nhìn Nữ Hồ Lộc thị đang ngủ say, gương mặt nàng ta mang theo ý cười thoải mái viên mãn. Vân Yên đón lấy đứa bé rồi đi ra ngoài. Dận Chân đi theo sau.

Đích phúc tấn Na Lạp thị đang thu xếp, còn dặn dò một người vào cung báo tin vui. Toàn bộ sảnh ngoài đã được dọn dẹp sạch sẽ, bầu không khí vui mừng tràn ngập. Vân Yên bế đứa bé ra ngoài quỳ gối hành lễ với nàng ta, Na Lạp thị vội vàng đỡ nàng dậy, nói:

- Lúc nào rồi mà còn làm vậy, nếu lúc quan trọng không có cô, có lẽ đã không có tiểu a ca của chúng ta... nào, để ngạch nương xem!

Vân Yên khẽ khàng nói không dám, cẩn thận nhẹ nhàng đưa đứa bé trong bọc tã lót cho nàng ta.

Đích phúc tấn Na Lạp thị ôm đứa bé quan sát tỉ mỉ, vui vẻ ngắm nhìn, khuôn mặt tràn ngập nét cười khen tiểu a ca giống Vương gia, rồi chúc mừng Dận Chân vừa mới ra ngoài. Nàng đến gần bên chàng định đưa cho chàng bế, cười nói:

- Chắc hẳn Vương gia là người bế đầu tiên nhỉ? Bao năm nay đây là lần đầu tiên Vương gia gấp gáp vào thăm như thế, người ở đây có kéo lại thế nào cũng không được, tiểu a ca này quả là có phúc lớn.

Các bà vú và nha hoàn xung quanh đều hòa vào, ta một câu người một câu, rằng đường nét tiểu a ca giống Vương gia như thế nào, vành tai này có phúc ra sao, hân hoan phấn khởi vô cùng. Dận Chân ban thưởng cho mấy nô tài nói lời cát tường, trong phút chốc tiếng cười nói hoan hô vang lên không ngừng.

Vân Yên đứng trong một góc, sức lực cả người giống như bị rút cạn, bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, rất muốn ngủ một giấc. Bất chợt cảm thấy bàn tay đau nhói, cúi đầu xuống nhìn, trên tay trái có mấy vết thương do bị móng tay đâm sâu vào, máu vẫn đang chảy ra ngoài, lúc này nàng mới thấy đau.

Nàng ngược đầu lên, thấy Dận Chân và Na Lạp thị đang dựa vào nhau ngắm đứa bé, mọi người vây xung quanh hai người, khung cảnh hòa thuận ấm áp. Nàng ở bên cạnh lặng lẽ rời khỏi, im lặng bước khỏi cửa.

Khi ra ngoài, lại thấy Cảnh cách cách đỡ cái bụng lớn sắp sinh gần chín tháng, được hai nha hoàn đỡ vào phòng. Nàng ta thấy Vân Yên thì chậm rãi dừng bước, Vân Yên cũng bất ngờ khi thấy nàng ta, trong đầu quay cuồng choáng váng, nhưng vẫn quỳ gối hành lễ như trước đây, sau đó thất thểu đi ra ngoài viện. Trên vạt áo nàng vẫn còn dính nước và vết máu lổm đổm, bóng lưng yếu đuối và thảm thương.

Nàng thật sự không bao giờ ngờ tới.

Ông trời luôn thích trêu đùa người trần như thế, giống như người lớn mà chưa hết tính trẻ con. Là trò đùa quái đản ư? Hay là một trò cười xấu xa? Nàng không biết, Đồng Nhi và Lung Nhi gõ cửa phủ Ung Thân vương cùng một ngày, nhưng lại nằm trong bụng hai người phụ nữ khác nhau, còn nàng, phải đến lúc này mới tận mắt nhìn thấy.

Ra khỏi cửa, sắc trời đã gần hoàng hôn.

Một cơn gió buổi tối thổi đến, Vân Yên cảm thấy trước mắt hoa lên, đầu đau như có đao phủ bổ vào đầu mình, nàng cố gắng chống đỡ, mơ hồ nghe thấy sau lưng có người đang gọi mình, nhưng toan quay người lại, trước mắt đã tối sầm, nàng hoàn toàn chìm trong cơn mê.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 157: Lừa Dối...

Tiểu a ca vừa mới ra đời khiến phủ Ung Thân vương hân hoan vui mừng, tắm ba ngày còn tổ chức vô cùng náo nhiệt. Phủ Thập Tam A Ca Dận Tường tặng cho tiểu a ca chậu tắm hình ngư long (thân cá đầu rồng), thân thích hoàng thất cũng tới không ít, hòa thuận vui vẻ. Do trước đây rất nhiều đứa bé trong phủ mất sớm, tiểu a ca lại vừa mới sinh, nên Ung Thân vương Dận Chân đặc biệt nghe theo ý kiến của người già trong gia tộc, đặt cho tiểu a ca tên mụ là “Nguyên Thọ”, mong rằng bé có thể bình an trưởng thành, ngụ ý “phúc lộc trường thọ”, đồng thời hi vọng những đứa bé sau này cũng như thế.

Vân Yên lại đổ bệnh, bị phong hàn, sốt cao không giảm. Người ngày ấy gọi nàng ở phía sau chính là Dận Chân.

Khi đó Cảnh thị bưng bụng lớn vào thỉnh an, trong lòng Dận Chân trầm xuống, ngẩng đầu không thấy Vân Yên đâu, liền dặn dò lại Na Lạp thị hai câu rồi vội vã rời đi. Sải bước ra ngoài viện, nhận ra bóng lưng cô độc yếu ớt của nàng trong gió hoàng hôn phía xa xa hóa ra lại nhỏ bé đến vậy, thoát ẩn thoát hiện như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Nếu như không gọi nàng, dường như sẽ không nhìn thấy nàng nữa. Nhưng khi chàng mở miệng, nàng lại làm như không nghe thấy, cho đến tiếng thứ ba, bóng hình nàng mới hơi quay lại, nhưng chỉ được một nửa, ống tay áo nàng được gió vẽ thành một đường cong nhẹ nhàng, bóng người ngã xuống.

Khi chàng đưa Vân Yên về Tứ Nghi Đường, nàng đã chìm vào hôn mê, trên người lấm tấm nước và máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tay cũng lạnh ngắt như băng.

Vì chàng, nàng đưa sinh mệnh bé nhỏ mang dòng máu của chàng tới, còn mình như mất đi sức sống. Vì chàng mà yên tĩnh giống như mạng sống bị kiệt quệ.

Khi bị bệnh Vân Yên chưa từng nhắc tới chuyện của Nữ Hồ Lộ thị và Cảnh thị, Dận Chân ngày đêm chăm sóc cho nàng, ôm chặt nàng giống như đứa bé gòn giữ thứ mình thương yêu nhất, thậm chí không để người khác chạm vào nàng. Có một ngày Tiểu Huệ giúp Vân Yên chải đầu làm đứt mấy sợi tóc, chàng cũng suýt nữa làm vỡ cái chén. Chàng đối xử với Vân Yên cẩn thận đến mức hạ nhân xung quanh cũng chỉ dám giương mắt mà nhìn.

Đại phu nói, tổn thương và mệt mỏi trong cơ thể nàng tích tụ nhiều năm mà thành, lao lực lại nhiễm gió lạnh nên đổ bệnh, cho nên tình hình rất không lạc quan.

Cao tăng Văn Giác đại sư đã nói, tuy đường sinh mệnh của nàng không thuận lợi, nhưng lá số rất cứng, nếu không sẽ không sống đến tận bây giờ, câu ấy đã an ủi được Ung Thân vương rất nhiều.

Nữ Hồ Lộ thị sau khi sinh xong hồi phục rất nhanh, khí sắc hồng hào, thấy bà vú bế tiểu a ca Nguyên Thọ trắng trẻo mềm mại tới, biết rằng vương gia vô cùng yêu thích tiểu a ca, trong lòng lại càng vui sướng. Cảnh thị và Nữ Hồ Lộ thị cùng sống một viện, quần áo thức ăn sinh hoạt đều được sắp xếp chăm sóc rất chu đáo, thể chất cơ thể cũng rất tốt, thai tượng ổn định, sắp tới ngày sinh, thấy bụng cũng không hề có động tĩnh gì, thái y chẩn đoán có lẽ sẽ sinh muộn, từ trước đến nay sinh con trai đầu lòng chậm so với ngày dự sinh cũng không hiếm thấy. Câu này khiến Cảnh thị mừng rỡ không thôi, trong phủ Ung Thân vương càng thêm phấn khởi.

Thế gian này, vừa công bằng lại vừa không công bằng.

Phụ nữ trong vương phủ, có người vui mừng, có người bi ai, phải có một thứ gì đó thuộc riêng về mình mới có thể tiếp tục sống. Đích phúc tấn Na Lạp thị tuy rằng không có con, nhưng xuất thân cao quý, ở nhà mẹ đẻ là con chính thất. Trắc phúc tấn Lý thị tuy vừa mất con, nhưng dưới gối vẫn còn con trai con gái, các cách cách thiếp thất có danh phận có tiền tiêu hàng tháng, không lo ăn mặc, thấy Nữu thị và Cảnh thị sinh con, ai cũng thêm hi vọng.

Còn Vân Yên vẫn một thân một mình, không thấy ngày mai. Nếu nói thứ duy nhất có được, thì chính là tình yêu của đàn ông, vô vọng nhưng bất diệt.

Bên ngoài phủ Ung Thân vương lại bắt đầu một cơn sóng mới, Khang Hi và Thái tử Dận Nhưng xảy ra xung đột, ông ta công khai khiển trách thái tử, bắt đầu xử lý những người trong đảng thái tử, làm liên lụy đến thống lĩnh bộ binh Thác Hợp Tề. Lúc này Thác Hợp Tề cáo bệnh xin nghỉ, rất nhanh, Khang Hi bất ngờ chọn em họ cũng là em rể bên nhà mẹ đẻ mình, chính là Long Khoa Đa không mấy trọng dụng tiếp nhận vị trí này. Long Khoa Đa cũng là người trước đây tới Tứ Nghi Đường, cậu của Dận Chân, em ruột của cố Đồng hoàng hậu.

Lần này Dận Chân không có trong danh sách đi theo Khang Hi đến hành cung Nhiệt Hà nghỉ mát, chàng và Thành Thân vương ngày ngày dâng sớ thỉnh an Khang Hi đang tránh nóng ở hành cung Nhiệt Hà, đồng thời viện cớ mong nhớ phụ hoàng, muốn đến Nhiệt Hà thỉnh an, Khang Hi phê chuẩn.

Chuyến đi này của Dận Chân đương nhiên có mục đích chính trị của mình, tỏ lòng hiếu kính với phụ hoàng và gần gũi hoàng ân, cũng đưa Vân Yên đến Sư Tử viên dưỡng bệnh. Bệnh tình của Vân Yên cuối cùng cũng tốt lên, nhưng bầu không khí trong phủ lại như vậy, Dận Chân cảm thấy

không có lợi cho sức khỏe và tâm trạng nàng. Suy trước tính sau, chàng chuẩn bị chu toàn, còn mang theo đại phu đi cùng, bố trí xe ngựa thoải mái nhất đưa Vân Yên lên đường, chàng rất muốn đưa nàng đến Sư Tử Viên, chốn thế ngoại đào nguyên chỉ thuộc riêng về họ.

Trên đường đi, dù trên xe ngựa hay trong lữ quán Dận Chân luôn ở bên Vân Yên. Khi sắp đến Nhiệt Hà, Vân Yên lại sốt cao, chàng lo lắng cả đêm không chợp mắt, từ đầu đến cuối ôm chặt nàng không buông. Đến hành cung Nhiệt Hà, thư phòng trong Sư Tử Viên đã được sắp xếp ổn thỏa, vẫn cảnh cây ngọn cỏ, ba gian nhà tranh, một phiến đá to như trong trí nhớ, Vân Yên hạ sốt, chàng mới dần dần yên tâm lại.

Nhưng sóng gió chính trị lại không đơn giản như vậy, điều tra của Khang Hi không chỉ không ngừng lại, mà còn sâu thêm. Ông ta phát hiện trong bữa tiệc một năm trước Thạc Hợp Tề, các quan viên và Dận Nhưng qua lại rất thân thiết, thậm chí còn có dấu vết nhận hối lộ. Hơn nữa thái tử Dận Nhưng từng nhiều lần oán hận thời gian mình làm thái tử quá dài. Đến lúc này Khang Hi càng ngày càng tin vào phán đoán của mình, đám người thống lĩnh bộ binh Thác Hợp Tề có thể trong lúc nào đó sẽ dùng vũ lực ép ông ta truyền ngôi cho Thái tử Dận Nhưng. Khang Hi tức giận, ra lệnh bí mật điều tra vụ án yến tiệc đó, mà nhiệm vụ này được giao cho tam hoàng tử Thành Thân vương Dận Chỉ và tứ hoàng tử Ung Thân vương Dận Chân.

Do vậy, chuyến đi tới Nhiệt Hà này, chàng ở lại núi non trong Sư Tử Viên không được mấy ngày, đã phải khởi hành trở về kinh. Dận Chân lo đi đường gấp gáp vất vả sẽ khiến Vân Yên mệt, nên cố ý đi chậm lại. Nàng nói không sao, cũng may trên đường đi không xảy ra chuyện gì.

Dận Chân vừa về đến kinh đã bắt đầu bận rộn, ban ngày không có thì giờ chăm sóc Vân Yên, chỉ khi đêm về thấy nàng đã ngủ say, co tròn trong góc giường như cục bông nhỏ, bất chợt làm chàng âm ỉ đau trong lòng. Muốn ngậm trong miệng, nâng trong tay để tiện bề chăm sóc bất cứ lúc nào quả là chuyện khó cả đôi đường.

Dần dần, có người trong hoàng thất lén lút bí mật truyền tai nhau, người giấu tên tố cáo những người tham gia vụ án yến tiệc là một người cậu khác của bát phúc tấn, Trấn Quốc Công Cảnh Hi, vụ việc càng thêm sâu xa. Các thế lực lục tục, giang sơn bắt đầu có dấu hiệu rối ren, chỉ cần không thận trọng là thịt nát xương tan.

Vết thương cũ trên người, bệnh tình lặp lại khiến tinh thần Vân Yên càng lúc càng kém, thêm việc phải uống một lượng thuốc lớn, khiến nàng càng ham ngủ và lặng lẽ hơn, phần lớn thời gian trong một ngày nàng đều chìm trong giấc ngủ, làm Dận Chân vô cùng lo lắng. Đại phu nói không thể để nàng mệt nhọc, chỉ cần bệnh tình ổn định đến sau mùa thu và đông, xuân sang sức khỏe sẽ tốt lên.

Người xưa nói, nhà đã dột lại còn mưa suốt đêm, thuyền đã đến muện còn gặp phải gió tạt đầu. Cuộc đời không như ý muốn, điều gì con người sợ nhất thì sẽ đến. Dù có quên đi, thì cái ngày ấy vẫn cứ đến.

Tháng chín sắp tới, cũng là báo hiệu thời gian đếm ngược của chuyện ấy, đích phúc tấn Na Lạp thị đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Buổi chiều mừng một Dận Chân vừa vào phủ, nàng sai hạ nhân đến Tứ Nghi Đường đưa danh mục quà tặng đại định (1) Niên thị cho chàng xem qua. Ánh mắt Dận Chân lướt qua mấy chữ phỉ thúy ngọc Như Ý, san hô Đông Châu vòng cổ vàng, da cáo da chồn, đủ loại tơ lụa... trên danh sách, chữ Khải cực nhỏ viết chi chút, năm trang dày đặc, cộng thêm phủ nội vụ chuẩn bị hai trang tiền và lễ vật ở cuối, cộng tổng một trăm hòm, còn có thêm một trang là tiền và quà tặng cho gia đình Niên thị. Vốn vật phẩm đại định nạp trắc phúc tấn không nhiều như thế, nhưng đây là hôn sự do đích thân vua ban, nên rõ ràng phải long trọng hơn, cũng cho nhà Niên thị đầy đủ mặt mũi. Dận Chân chưa xem xong, đặt danh sách xuống cái khay mà tiểu thái giám bên cạnh cầm, trầm giọng nói:

- Cứ thế mà làm.

Cách một bức tường, Vân Yên đang nằm trong phòng ngủ không hề hay biết, chủ nhân phủ Ung vương cũng không để cho nàng biết. Đối với Ung Thân vương Dận Chân, nạp trắc phúc tấn là chuyện không liên quan đến mình, nói cho cùng chẳng qua hậu viện vương phủ có thêm một người phụ nữ, thêm một phòng vợ lẽ. Nhưng chàng không hi vọng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của nàng. Chàng, không thể đánh cuộc được nữa. Ít nhất, chịu đựng qua mùa đông năm nay, chờ nàng tốt lên, tất cả rồi sẽ tốt lên.

Dận Chân cũng muốn để Vân Yên đến biệt trang dưỡng bệnh, có thể tránh cảnh hôn lễ rước Niên thị vào cửa, nhưng Viên Minh Viên vẫn đang sửa chữa, biệt trang sưởi nước nóng Vân Yên không thích, môi trường các biệt trang khác nàng lại không quen, sợ nàng nghĩ nhiều... mà đại phu đã nhắc nhở Dận Chân, Vân Yên hiện giờ không thể mệt mỏi do đi xe ngựa, suy đi tính lại, chỉ có thể ở lại trong phủ. Thấy hôn kỳ sắp tới gần, Dận Chân nhiều lần gọi đại phu đến bí mật nói chuyện, cuối cùng mới yên tâm hơn.

Niên gia được ngự ban kết thân với thân vương hoàng tử, trở thành trắc phi của vương gia, đương nhiên là vinh quang tổ tiên chưa từng được hưởng, ngày đại định nhận được trăm hòm lễ vật nối tiếp không ngừng quả thật khiến họ nở mày nở mặt. Cửa nhà Niên gia tập nập quan viên triều đình, của hồi môn đương nhiên cũng chuẩn bị long trọng. Trong cửa hồi môn trừ tặng phẩm phủ Ung vương mang tới lúc đại định, còn chuẩn bị thêm tám mươi hòm, bên trên là đồ mộc gia dụng, bên dưới là giày tất khăn tay, của hồi môn tổng cộng là một trăm tám mươi hòm.

Niên phủ và Ung vương phủ chẳng đèn kết hoa.

Sáng sớm ngày hai mươi tháng chín, Dận Chân gần như một đêm không ngủ. Chàng bỗng nhiên không biết tại sao mình lại muốn ngắm gương mặt khi nàng ngủ đến vậy, một cái chớp mắt cũng không nỡ. Hàng

lông mày dịu dàng yên tĩnh, hàng mi mảnh mai tạo thành cái bóng mờ trên làn da, đường cong khéo môi mềm mại, và cả hơi thở nàng, mái tóc nàng.

Chàng chỉ đi một lát thôi, nhiều nhất sẽ không quá một ngày.

Ngày ấy phía chân trời lờ mờ sáng, chàng cuối cùng vẫn rời đi sau khi buông màn xuống. Khi chàng rời khỏi, Tiểu Thuận Tử đã sắc xong thuốc, Tiểu Huệ đổ thuốc ra bát sứ đặt lên khay bưng vào phòng. Dận Chân nhìn cô bé một cái, hai mắt Tiểu Huệ ửng đỏ do nước thuốc bắn lên, một tay Dận Chân đỡ lấy cái khay, im lặng hồi lâu mà không nói gì. Ngay cả Tiểu Thuận Tử cũng đứng bên cạnh cúi thấp đầu.

Cả Tứ Nghi Đường đều lặng như tờ.

Cuối cùng, chàng chậm rãi thả tay ra, nói:

- Đi thôi.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 158+1: Sự Thật Rõ Ràng (1)

Khi Vân Yên mở màng tỉnh lại, bên gối đã không còn người, giờ tay sờ chăn nệm bên cạnh, vẫn còn dư lại hơi ấm của chàng. Trong lòng nàng không hiểu sao lại chợt cảm thấy trống vắng.

Vài tia sáng xuyên qua song cửa sổ, tầm mắt Vân Yên dừng lại trên mặt đất, hơi thất thần.

Tiểu Huệ khẽ khàng bước vào, tay cô bé bưng một cái khay, trong bát sứ màu hồng nhạt tinh xảo đựng nước thuốc màu nâu, đang bốc khói nghi ngút.

Thấy tinh thần Vân Yên tỉnh táo hơn so với lúc bình thường, trên nét mặt Tiểu Huệ ẩn giấu bất an, giọng nói vẫn rất nhẹ:

- Phu nhân tỉnh rồi ạ, nô tỳ hầu hạ phu nhân uống thuốc nhé.

Ánh mắt Vân Yên di chuyển đến gương mặt cô bé, cố gắng chống người ngồi dậy, giọng nói khi vừa mới ngủ dậy còn hơi khàn khàn:

- Mọi người vất vả rồi.

Tiểu Huệ càng cúi đầu thấp hơn, đôi tay cầm chiếc khay khẽ run lên, cô bé kiểm chế:

- Đây là bốn phận của chúng nô tài, chỉ mong phu nhân mau khỏi bệnh... thuốc sắp nguội rồi, nô tỳ giúp...

Vân Yên à một tiếng, ánh mắt lướt qua cái bát sứ Tiểu Huệ đang bưng, rồi rơi lên khuôn mặt cô bé. Tiểu Huệ bỗng nhiên bị Vân Yên nhìn chăm chăm, tay hơi run rẩy, cô bé nhanh chóng rũ mắt xuống, đặt cái bát trước mặt Vân Yên, định lấy thìa bón cho nàng.

Trong lòng Vân Yên xúc động, nàng lắc đầu, cố gắng dùng đôi tay yếu ớt nhận lấy cái bát, nhẹ nhàng thổi nguội, dùng thìa đảo đều.

Vân Yên cụp mắt múc một thìa thử độ nóng, bỗng nhiên nói:

- Trong miệng hơi đắng, có mứt không?

Trước đây, khi Dận Chân chau mày uống thuốc, nàng sẽ dùng một giỏ trúc nhỏ tinh xảo đựng mứt để dỗ chàng giống như dỗ Hoảng Huy. Nàng uống thuốc lâu như vậy, nhưng chưa từng kêu đắng.

Tiểu Huệ kinh ngạc, rõ ràng không chuẩn bị từ trước, vội nói:

- Vậy để nô tỳ đến nhà bếp nhỏ xem thế nào, sẽ nhanh thôi.

Tầm mắt cô bé rời khỏi cái bát nàng cầm trên tay, rồi cầm khay đựng dĩa ra ngoài.

Vân Yên ừ một tiếng, vẫn dùng thìa uống thuốc, Tiểu Huệ vừa đi ra, nàng nhìn bóng lưng cô bé, lập tức nhổ hết thuốc trong miệng vào bát, nàng biết trong miệng vẫn còn dư lại chút thuốc, trái tim đang đập thành thịch.

Từ sau khi đổ bệnh tinh thần nàng vẫn luôn rất kém, cũng chưa từng có bất cứ nghi ngờ nào về thuốc, nhưng Tiểu Huệ ngày hôm nay lại làm nàng cảm thấy có gì đó không ổn. Có lẽ do nàng quá nhạy cảm, hoặc có thể nói, bởi vì chính nàng đã từng hắt hủi Dận Chân. Nét mặt Tiểu Huệ khá bình tĩnh, nhưng những biểu cảm nhỏ nhặt lại không giấu được nàng.

Toàn bộ trong Tứ Nghi Đường đều là những hạ nhân mà Dận Chân tín nhiệm nhất, trong hậu viện Tứ phủ tuy không thể nói không có tâm tư đen tối, nhưng có chủ nhân như Dận Chân, hiền lương, thực đức, quy củ đều phải hội tụ đầy đủ, chưa ai dám xác xược càn rỡ dù chỉ một chút.

Vân Yên cảm thấy đầu lại bắt đầu đau như bị kéo tóc, nàng gắng gượng lấy một tay vén chăn lên, cắn răng xuống giường loạng choạng đi đến mở cửa sổ, đổ hết bát sứ xuống, toàn bộ nước thuốc rơi xuống hoa cỏ bên dưới cửa sổ.

Là nàng nghĩ nhiều quá ư? Nàng không dám xác định.

Nếu như hôm nay không tỉnh giấc sớm, phải chăng nàng cứ mơ mơ màng màng uống hết chỗ thuốc này? Trong thuốc... người có thể sai Tiểu Huệ bưng bát thuốc này là ai? Nguyên nhân làm nàng bất an còn gì nữa?

Nàng đóng cửa sổ lại, mái tóc dài trượt xuống vai, trên người mặc bộ quần áo trong màu trắng mỏng manh, cảm thấy sau lưng rét run, đại phu không cho nàng xuống giường, cũng không cho nàng gặp gió. Quay trở lại chăn đệm, cầm cái bát không mà ngẩn ngơ.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Tiểu Huệ kéo suy nghĩ của nàng trở lại, Vân Yên đáp một tiếng, thấy Tiểu Huệ bưng hộp thức ăn vào, từng tầng bên trong đều xếp những món điểm tâm, tầng trên cùng dùng đĩa sứ cùng màu hồng nhạt đựng những viên mứt nhỏ bé óng ánh.

Tiểu Huệ đi vào, ánh mắt lại rơi xuống cái bát trống trong tay nàng, cô bé nhận lấy cái bát, tảng đá trong lòng rơi xuống. Thậm chí cô bé còn vui mừng khi ra ngoài lấy đồ, chứ không phải để mình đứng đây nhìn nàng uống.

Vân Yên lấy một miếng mứt cho vào miệng, bữa sáng cũng xua tay không muốn ăn. Tiểu Huệ khuyên nhủ nàng ăn vài miếng, nhưng nàng lắc đầu, Tiểu Huệ đành phải lui ra ngoài. Vân Yên ngậm mứt hoa quả trong

miệng, trong ngọt có đắng, nàng nhổ vào khăn tay, cảm thấy trống rỗng ủa đến.

Nếu đến ngay cả người trong Tứ Nghi Đường không thể tin tưởng được, nàng còn có thể tin ai đây? Chờ Dận Chân về, tất cả đều sẽ có đáp án.

Chàng nào đâu biết, nàng nhớ những ngày tháng trước đây cỡ nào.

Từ khi con của họ đến rồi đi, giống như cả một đời đi qua, là chuyện của kiếp trước. Bởi biết Dận Chân có quá nhiều đau đớn, nên nàng chưa từng nói đến nỗi đau của mình. Con của Nữu thị và Cảnh thị, nàng cũng không nhắc tới một câu.

Nàng không bao giờ xem người đàn ông này là tài sản sở hữu của riêng mình. Chàng thuộc về thời đại này, thiên hạ này. Còn nàng, chỉ là một người yên tĩnh bầu bạn bên chàng.

Nàng biết, bản thân mình phải khỏe mạnh, khỏe mạnh sống tiếp, để cùng chàng đến từng nơi xinh đẹp trong giang sơn này.

Chờ nàng khỏi bệnh rồi, nàng sẽ tự thay khâu cho chàng một cái hà bao để làm quà sinh nhật, chớp mắt chàng đã sắp ba mươi tuổi rồi.

Vân Yên không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, nàng không biết mình đã mơ bao nhiêu giấc mơ, trong lúc mơ hồ có người đút nàng canh sâm, nàng rất muốn tỉnh lại, nhưng sao đầu nặng trĩu mà chân tay nhẹ bẫng.

Trong mơ có non nước xanh biếc, khói bếp lượn lờ, bên dưới cây ngô đồng đón gió có hai đứa bé đang chơi đùa.

Bé gái buộc tóc hai bên, đôi mắt đen láy xinh xắn, khuôn mặt nhỏ bé trắng bóc ửng đỏ, khi cười để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ. Bé trai có cái đầu tròn xoe, hai hàng lông mày tôn lên đôi mắt đen như hạt nhãn giống y đúc

bé gái, môi nhếch lên, để một bím tóc nhỏ đen tuyền phía sau, gương mặt khô ngo giống người nào đó.

Bé gái vừa nghịch chiếc lá trong tay, nũng nịu nói:

- Anh à, bao giờ mẹ mới về vậy?

Bé trai như đang suy nghĩ, trả lời bằng vẻ giống y ông cụ non:

- Khi a mã đến, mẹ sẽ về.

Khi Vân Yên tỉnh lại, bên gối ướt đầm nước, đã rất lâu rồi nàng chưa khóc.

Trời sắp tối rồi, mà Dận Chân vẫn chưa về.

Từ sau khi nàng đổ bệnh, ngày đêm thay phiên nhau rất nhanh. Trong bụng nàng trống rỗng, cố gắng nhớ lại rằng không ai vào gọi nàng dậy.

Trong ánh sáng mờ, tiếng pháo nổ loáng thoáng vang lên đâu đây, tựa thật tựa ảo. Bỗng nhiên nàng cảm thấy tim đập nhanh hơn, ngay cả hơi thở trong nháy mắt cũng ngưng lại, yên lặng lắng tai nghe tiếng động phía xa xa, không hề nhúc nhích

Không phải là ảo giác.

Trong lòng Vân Yên chợt có cơn run rẩy âm ỉ khó chịu từ trong máu chạy dài đến tận da thịt, mà nàng không biết tại sao. Chân tay mềm oặt, nhưng nàng vẫn cố gắng bò dậy khỏi giường, ngập ngừng chạy đến bên cửa sổ muốn đẩy cánh cửa ra, nhưng không mở được. Nàng không nhìn rõ, bàn tay chạm đến cái khóa trên song cửa sổ, nhận ra mình đã bị nhốt trong này. Nàng nhớ rõ mình chưa từng khóa nó.

Nàng dùng hết sức cạy ra, hai tay dùng lực đẩy mạnh cánh cửa.

Vù vù...

Gió đêm gió ập vào mặt, thổi bay mái tóc chưa búi lên.

Trong gió đêm mang theo tiếng pháo nổ và tiếng náo nhiệt, vui vẻ, long trọng, không ngừng vang lên bên tai.

Tất cả những âm thanh này Vân Yên đã quá quen thuộc, hoặc phải nói rằng nàng chưa từng thấy sự long trọng thế này.

Khi Vân Yên mặc bộ quần áo trong mỏng manh bước ra từ trong phòng, Tiểu Huệ và Tiểu Bảo Tử đứng canh gác ở sảnh ngoài đều sững sờ.

Gương mặt Tiểu Huệ tái trắng, phu nhân không uống thuốc sao, chẳng phải Tô công công nói phu nhân uống hết bát thuốc này sẽ ngủ sâu giấc hơn bình thường sao, ngủ hết một ngày một đêm nàng cũng chưa tỉnh lại.

Tiếng pháo thấp thoáng ngoài viện theo gió bay đến, muốn bùng bít cũng không thể bùng bít được nữa rồi.

- Phu nhân... sao người lại xuống giường.

Ánh mắt Vân Yên dừng trên khuôn mặt Tiểu Huệ, chỉ hờ hững quét mắt một cái, rồi đi ra ngoài.

Tiểu Huệ giữ lấy ống tay áo nàng, vội vã quỳ xuống, khóc nói:

- Phu nhân, đừng ra ngoài!

Tiểu Phúc Tử Tiểu Bảo Tử đều đồng loạt cúi thấp đầu quỳ xuống.

Nàng cup mắt, bên tai vẫn văng vẳng tiếng pháo nổ xa xa.

- Vậy em nói đi.

Mấy người Tiểu Huệ và Tiểu Phúc Tử, Tiểu Bảo Tử đều đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng mấy giây, trong lòng vùng vẫy, nhưng không thể trốn tránh. Vân Yên cau mày toan rút góc áo ra, Tiểu Huệ nắm càng chặt hơn, không còn sự lựa chọn nào khác cô bé đành nói thật:

- Trắc phúc tấn... hôm nay... vương gia lấy trắc phúc tấn...

Càng nói càng nhỏ, thanh âm như muỗi kêu.

Cơ thể Vân Yên hơi lão đảo, có một dây thần kinh lâu chưa được chạm vào trong đầu lại nhói lên. Tiểu Huệ lo lắng dịu dàng, nàng nhẹ nhàng đẩy tay cô bé ra, chậm rãi nói:

- Họ gì?

Tiểu Huệ ấp úng:

- Nghe nói... họ... Niên...

Niên phi!

Trong đầu Vân Yên bất chợt hiện ra cái tên ấy, trước đây, trong cái đêm chàng được tấn phong thân vương. Nàng sao không nhớ ra cái họ này. Nàng sao không nhớ rõ tình tiết thế nào. Nếu không phải là họ này, Niên phi này, nàng vẫn không thể chắc chắn chàng chính là Ung Chính Đế tương lai. Nàng không biết liệu trong tiềm thức mình có hi vọng ích kỷ chàng không phải là hoàng đế hay không.

Hiện giờ, không thể nghi ngờ gì được nữa.

Trong giai thoại, người phụ nữ Ung Chính đế yêu thương nhất, sủng ái nhất chính là Quý phi Niên thị, sinh cho ngài được rất nhiều con, sống chết cùng nhau, hợp táng cùng mộ.

Hợp táng cùng mộ. Không phải chỉ có hoàng hậu mới được hợp táng ư, quý phi cũng được sao?

Vậy “ngôi mộ chung” của họ có phải quá chật chội, thậm chí không có vị trí của nàng?

Vân Yên cảm thấy choáng váng, tim đau đến nghẹt thở, nàng cố gắng quay người, né tránh sự giúp đỡ của Tiểu Huệ.

Nàng vẫn còn nhớ chàng nói sẽ không có bí mật gì cơ mà. Còn bát thuốc đó... hóa ra là chàng dành cho nàng.

Hóa ra, nàng vẫn nghĩ, chờ chàng về, nói cho chàng về bát thuốc...

- Chỗ thuốc đây tôi đã đổ đi rồi.

Trước khi quay người vào phòng nàng đã bật ra một câu như thế, nhưng lại khiến Tiểu Huệ quỳ xuống lần nữa, xấu hổ bùm miệng khóc nước mắt.

Vân Yên không rõ mình đã quay về phòng thế nào, nàng trở tay vặn then cửa, cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương, tay chân đều tê dại. Bầu trời bên ngoài cửa sổ dần dần tối đen, trong phòng không thắp đèn, cơn gió xào xạc thổi đến.

Xa xa truyền đến tiếng pháo nổ, từng đợt ngắt quãng, qua bầu không khí này nàng cũng có thể cảm thấy chưa bao giờ long trọng hơn thế.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 158+2: Sự Thật Rõ Ràng (2)

Mỗi giây mỗi phút của thời gian trôi qua, suy nghĩ như con kiến bò khắp mạch máu.

Nơi đây giống như chiếc lồng lớn, khiến nàng nghẹt thở. Một thoáng suy nghĩ, là ai đã đổi thay?

Vân Yên bỗng cảm thấy có vật gì đó ở trên cổ rơi xuống, theo phản xạ chạm lên cổ. Miếng ngọc bội bằng ngọc Dương Chi rơi xuống lòng bàn tay, sợi dây bị đứt.

Nàng không nhìn rõ chữ “Chân”, ngón tay cẩn thận chạm lên nó như vuốt ve người yêu, con chữ ấy vẫn luôn khắc sâu trong đầu nàng, từng nét từng bút.

Ở phía cuối vẫn còn một vết máu màu đỏ, như thấm vào trong tận cùng miếng ngọc. Vết máu để lại trong làn vùng vẩy ở thư phòng Bát gia, là hồi ức sống chết không thay của họ.

Trong đêm bọn họ thành thân thề ước, chàng tự tay đeo lại lần nữa cho nàng. Cho đến sau này, chưa từng tháo xuống.

Nhưng hôm nay, sợi dây đã đứt.

So với lúc ban đầu, màu máu càng đau lòng hơn, lạnh lẽo hơn.

Chàng ở cách đây không xa, trước cánh cửa lớn trong Vương phủ này thôi. Mặc hỉ phục màu đỏ tươi, anh tuấn quyến rũ hơn những năm tháng

tuổi trẻ. Rõ ràng chỉ cách nhau mấy bức tường, mấy mảnh sân, nhưng lại như nghìn núi vạn sông.

Trong lòng nàng có một khát vọng mãnh liệt, đau đớn cắn xé linh hồn nàng.

Nàng nhớ chàng đến nhường nào, chỉ mong có thể mọc thêm đôi cánh, bay qua khỏi phủ này, bay đến bên chàng để ngắm nhìn chàng. Nàng không biết có phải mình đã đến giới hạn rồi không, giây phút này, không thể chờ thêm nữa.

Nhưng, thị vệ cửa trước cửa sau sẽ để nàng đi sao? Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn trước sau đều được sắp xếp thị vệ. Dù bất cứ lúc nào, những chuyện làm chàng mất thể diện nàng đều không làm nổi.

Trong đầu Vân Yên có một tia lửa bỗng nhiên chớp sáng, nàng đứng dậy, nghĩ tới một việc, chạy băng băng theo tiếng gọi trong linh hồn như được âm binh chỉ đường.

Ngọc bội Dương Chi vô tình rơi xuống giường, lẻ loi nằm ở đó, dần dần mất đi hơi ấm của người con gái ấy.

Vân Yên lao vào trong Phật đường, không kịp thắp đèn, dựa vào trí nhớ của mình tìm kiếm bàn thờ Phật Hoan Hỉ trong bóng tối. Trong đêm họ thành thân, nhất bái thiên địa, Dận Chân đã mở cơ quan đó.

Quả nhiên, ngón tay giữa chạm đến một thứ gồ lên trong góc khuất. Nàng ấn nó, nhưng ấn mà không thấy gì, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngừng lại rồi dùng hai ngón tay đẩy về phía ngoài, lách cách một tiếng, di chuyển rồi.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn bức tường đối diện, giống như trong đêm ấy, chậm chậm mở ra, ánh trăng bên ngoài sân xuất hiện. Nàng đứng dậy, chạy

nhanh ra ngoài, bức tường phía sau nàng lại chậm chậm đóng vào, màn trướng màu đỏ và Phật Hoan Hỉ trong căn phòng dần dần biến mất.

Đây là nơi khuất nhất gần bức tường cửa sau Tứ Nghi Đường, Vân Yên vẫn mặc chiếc áo đơn màu trắng đứng bên bụi cây góc tường, gió thổi tung bay một góc áo mỏng manh. Mượn ánh trăng mờ mờ, lòng bàn tay nàng dán lên bức tường lạnh lẽo, lần mò từng chút một trên mặt tường. Nàng không biết, cánh cửa nhỏ bí mật ấy có còn hay không.

Sắp tám năm rồi, nếu nàng nhớ không lầm, cánh cửa giúp Dận Chân đưa Hoảng Huy rời khỏi đây nằm trong khúc ngoặt cách góc tường này rất gần.

Sống với chàng mười mấy năm, nên biết dù ở đâu chàng cũng để lại cho mình đường ra mà không ai biết. Và con đường bí mật này, trong đêm sinh tử ấy, chàng đã dùng nó.

Vân Yên cuối cùng cũng mở được cánh cửa nhỏ, nàng ngửi thấy mùi thuốc pháo thoang thoảng và sự náo nhiệt vui mừng trong bầu không khí.

Tiếng pháo nổ lộp bộp càng thêm mạnh mẽ, tiếng cười nói ồn ào huyên náo, càng nghe càng thấy chân thật chấn động. Trong tiếng pháo không dứt không biết tối nay có bao nhiêu vương công tới đây, trọng thể linh đình đến cỡ nào.

Bên ngoài cánh cửa chỉ có một con ngõ nhỏ yên tĩnh, vắng tanh không có ai, trong đêm tối càng thêm thê lương.

Vân Yên không còn để ý đến điều gì nữa, nàng giống như con người đuổi theo ánh sáng duy nhất trong tim mình, chạy mà không quay đầu lại.

Trong bóng tối có đá sỏi, làm nàng suýt ngã nhào, may mắn nàng kịp thời vịn vào bức tường. Nàng đi về phía tiếng ồn, vội vã bám vào tường mà

chạy, chạy không kịp thở. Gió đêm thổi mái tóc dài mềm mại ra sau vai, trên gương mặt trắng bệch chỉ còn lại đôi mắt trong suốt thấy đáy.

Con ngõ nhỏ tĩnh mịch dài đằng đằng, đi qua một cái cây im ắng. trong màn đêm nàng bất chấp mọi sợ hãi, đôi chân đã không còn sức lực, nhưng nàng không biết lấy thêm sức mạnh từ đâu, giống như mượn tay chân của người khác, chỉ chạy và chạy. Đôi giày dưới chân vang lên tiếng động mỗi lần giẫm lên mặt đất, nhẹ nhàng vang vọng trong ngõ nhỏ, tan biến trong tiếng pháo.

Nàng cầu nguyện trời xanh, lúc này chỉ hi vọng được thấy chàng, dù chỉ một cái liếc mắt.

Chỉ có một nguyện vọng như vậy mà thôi.

Lần này, có lẽ lần đầu tiên ông trời xem trọng lời thỉnh cầu đất không biết trời không hay của một cô gái.

Ở nơi rộng mở, ánh đèn rực rỡ xuất hiện chỗ đường rẽ.

Đèn lửa suy tàn, chân trời sớm hết.

Ngón tay mảnh trắng trắng bệch của Vân Yên bám chặt lên mặt tường, cả người gồng cứng. Nàng tưởng rằng mình phải thở rất mạnh, nhưng không hề.

Dù rằng phía xa xa kia là khung cảnh đông đúc, nhưng nàng vẫn thấy chàng từ cái nhìn đầu tiên...

Y hệt trong tưởng tượng của Vân Yên.

Vóc dáng cao lớn mặc bộ hỉ phục màu đỏ, hoa văn rồng thêu mạnh mẽ bay lượn càng làm tôn lên sự uy nghi không gì sánh bằng. So với hơn mười

năm trước, chàng anh tuấn hơn, lẳng lặng đứng trong huyền não, sức quyến rũ ở vạt áo và ống tay giấu đi sự ung dung.

Mỗi lần ngắm chàng từ xa như vậy, đều thật lạ lẫm.

Chàng là Ung Vương, chàng sẽ trở thành hoàng đế Ung Chính.

Nàng là Vân Yên. Nàng cũng là Hiếu Hi, một linh hồn đến từ thế giới khác không nhà để về.

Nàng không biết, linh hồn và thể xác có liên quan gì, có lẽ là kiếp trước đời này, có lẽ là đổi hồn thay xác. Mười mấy năm qua, tính cách, hờn ực và cả linh hồn của nàng trong cơ thể này lúc nào cũng đấu tranh giằng co, cuối cùng cả hai giao hòa với nhau. Giống như, nàng vốn là Vân Yên, nỗi khổ của cơ thể này đã ngấm sâu vào tóc da.

Tiếng pháo nổ rộn ràng vang trời đến tận cuối con đường, ánh lửa trái dài, chiếc kiệu hoa lớn đang được nhiều người nâng xa hoa không gì sánh bằng.

Bước chậm chậm tới, màu đỏ rực rỡ đất trời, khung cảnh lộng lẫy. Hàng dài đồ cưới nối bước theo sau, xung quanh người ngắm nhìn kẻ vỗ tay. Đây là hôn lễ mà bất cứ cô gái nào cũng ước ao.

Nàng muốn nhìn rõ hơn, vì vậy bất giác bước đến gần hơn, từ chỗ tối đến gần đám đông phía xa, cách chàng gần hơn nữa.

Nàng nhìn qua đám đông phía trước, khi chàng phóng khoáng kéo dây cung bắn vào cửa kiệu, góc mặt nghiêng nghiêng chuyên chú và bình tĩnh, đôi mắt sáng ngời.

Tân nương mặc hỉ phục lộng lẫy được nữ quan đỡ xuống kiệu hoa, trên đầu phủ chiếc khăn màu đỏ tinh xảo. Nữ quan dìu nàng tao nhã nháy qua chậu than, cơn gió đêm bất ngờ đến tinh nghịch thổi bay chiếc khăn

trùm đầu, đám đông xung quanh tức khắc cùng cảm thán: Tân nương thật xinh đẹp.

Đúng vậy, Niên thị rất đẹp. Hơn nữa còn là vẻ đẹp chàng thích. Vóc dáng yếu điệu nhỏ bé, khuôn mặt trái xoan dịu dàng mềm mại mang đậm vẻ đẹp người Hán, sóng mắt như hồ nước mùa thu ướt át gợi tình, đàn ông chỉ cần nhìn là đắm chìm. Còn xinh đẹp hơn Lý thị lúc trẻ.

Vân Yên thấy chàng nhanh nhẹn đưa một tay ra bắt lấy chiếc khăn màu đỏ đang tung bay, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp duyên dáng và đôi mắt xấu hổ kinh ngạc khi bị chàng nhìn của tân nương. Trong đôi mắt đen không thấy đáy ấy cười mà như không cười, được ánh lửa chiếu rọi đến sáng rực.

Tim đau quá.

Thề non hẹn biển, xuân hạ thu đông. Yêu hận tình thù, phù du như mộng.

Chàng không biết, nàng đang đứng từ phía xa nhìn chàng.

Nàng không biết, khi chàng và tân nương vào phủ, góc áo họ biến mất khỏi tầm mắt mình, nàng phải cố gắng kiềm chế cổ họng, móng tay gãy làm hai mảnh mà nàng không hề cảm thấy đau. Có lẽ nàng đã không thể hét thành tiếng, dù trong lòng có kêu gào thế nào, cũng không thể ngăn nổi trái tim mình rơi xuống vực sâu vô tận.

Trên mặt đất đầy xác pháo, một màu đỏ rực rỡ. Đêm đã trở lạnh, mà không thấy đường về.

Trong đầu ngân nga lời thề hẹn chết chung một mộ của hai người ngày ấy.

Nàng vịn tường, quay đầu lại, cả người mất hết sức sống, đôi mắt cũng nhòe đi. Trong mắt chỉ còn lại con ngõ sâu hun hút phía trước, giống như vực thẳm trong linh hồn, không biết sẽ dẫn tới nơi nào, khiến cả cơ thể nàng run rẩy.

Đột nhiên nàng như mất đi phương hướng, bước đi trong vô thức, nàng không biết nên đi đâu về đâu, để mặc cho bản năng quyết định.

Nàng có nên về không?

Về Tứ Nghi Đường chờ đến ngày chàng không cần nàng, nàng sẽ mang số tiền tích cóp được khi còn hầu hạ chàng, một thân một mình đến chân trời góc biển, hưởng tuổi già trong non nước điền viên.

Hay vực lại tinh thần chăm sóc cơ thể, nắm giữ trái tim chàng? Hậu cung ba nghìn giai nhân, có nên liều lĩnh thay đổi lại bánh xe lịch sử, không để chàng yêu người con gái khác, không để người khác sinh nhiều con cho chàng, để nàng được hợp táng trong mộ vua?

Đây là điều nàng muốn ư? Cũng là điều chàng muốn ư?

Con đường này dài quá, nàng thật sự rất mệt, không biết có nên đi tiếp hay không. Cơ thể yếu ớt khiến nàng cảm thấy mình sắp ngất đi, một chiếc giày trên chân không biết rơi mất từ lúc nào, chân thấp chân cao lết bước. Cát sỏi cọ xát vào lòng bàn chân, khiến nó loang lổ vết máu

Nàng nheo mắt mới gom lại được chút ánh sáng, chiếc cây vãn yên tĩnh đứng nơi đó, cành lá xào xạc trong gió.

Một chú chim lạc đường không biết từ đâu bay vào trong ngõ, trong bóng tối, đôi cánh dài hoảng loạn bay loạn choạng sượt qua khuôn mặt Vân Yên.

Nàng không kịp phòng bị bỗng nhiên bị một thứ gì đó đụng vào, giật mình như lạc mất hồn phách, lão đảo sai bước chạy về phía trước.

Khi nàng ngã xuống trước cái cây lớn, đầu đụng phải thân cây, tất cả trước mắt đều tối đen, cơ thể gầy gò nằm sấp dưới gốc cây. Nàng cắn răng toan bò lên, nhưng chỉ hơi trở người cũng không có sức, rồi từ từ mất đi ý thức, dòng máu nóng hồi từ trên trán chậm rãi chảy xuống, dần dần không còn độ ấm.

Lá cây trong gió vang lên xào xạc, mấy chiếc lá khô rơi xuống cơ thể dần trở nên lạnh lẽo của nàng, chiếc áo đơn màu trắng lấm len bùn đất nhẹ nhàng tung bay.

Không xa bên ngoài con ngõ tối tăm, tiếng náo nhiệt vui mừng không ngừng vang lên, hết đợt này đến đợt khác.

Hai con sư tử đá uy nghiêm trang trọng trước cửa lớn phủ Ung vương đều đeo quả cầu màu đỏ tươi, sau cánh cửa đèn hoa rực rỡ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 159: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước...

Người ta nói đêm Trắc phúc tấn Niên Thị vào phủ Ung Vương, trong thư phòng của Ung thân vương bỗng xảy ra một trận hỏa hoạn lớn.

Ngọn lửa rừng rực cháy cao chót vótbừng bùng khắp nơi, giống như câu thần chú cổ xưa ám chỉ vận mệnh của tân nương này.

Có người nói, chỉ là do người hầu không cẩn thận làm rơi giá cắm nến, mà hạ nhân đó cũng đã chết trong trận hỏa hoạn rồi.

Sau này, có một khoảng thời gian không nhìn thấy Ung thân vương, có người nói chàng đã bị thương trong trận đại hỏa, cũng có người nói chàng xin Khang Hi cho nghỉ ngơi đến chùa trai giới.

Không một ai biết nguyên nhân vì sao lại xảy ra trận hỏa hoạn ấy, ngay cả người thân cận nhất của Ung Thân vương là Tô công công cũng không biết rõ. Có lẽ đúng là có người làm rơi giá cắm nến, mà người làm rơi ấy chính là chủ nhân của căn phòng đó.

Cũng không một ai biết, chỉ vì một cái hộp nhỏ bằng sừng tê giác mà chàng đã xông vào trong ngọn lửa lớn tìm kiếm rất lâu, gần như lao vào biển lửa.

Chẳng còn lại gì cả, không một bóng người trong phòng, chỉ còn lại đoạn dây ngọc bội chữ Chân bị đứt nằm lẻ loi trên giường lớn.

Trong cái rương nhỏ của nàng, tất cả đều là đồng tiền nàng tích góp được trong bao năm qua, từng tờ từng tờ ngân phiếu được xếp thẳng thớm.

Còn có một lư hương nhỏ giá rẻ đơn giản, được dùng trong những năm đầu, được lau chùi rất sáng bóng. Những quyển thơ chàng viết được đóng rất cẩn thận, chăm chút. Tất cả tiền mấy năm đầu chàng đưa cho nàng đều cho vào tủ khóa lại, từng cái từng cái đều được đánh dấu. Bên trong cái hộp nhỏ bằng sừng tê giác đặt ở trong góc kia có trâm cài, nhẫn mắt phượng hồng bảo, sợi dây đỏ, quẻ Nguyệt lão, hôn thư, răng nanh màu men... Nàng không hề mang đi cái gì.

Dù toàn bộ ám vệ Niêm Can của phủ Ung Vương tìm kiếm xung quanh, thậm chí lật tung cả kinh thành, ngày cả phủ Bát gia cũng không bỏ sót, cũng không thấy sự tồn tại của nàng.

Nàng, biến mất rồi.

Nàng tựa như không khí, chưa từng tồn tại ở thế gian này, không để lại lời nào, giống như mây khói, cứ như vậy mà yên lặng bốc hơi.

* * * * *

Mùa đông năm Khang Hi thứ năm mươi xảy ra rất nhiều chuyện, phủ Ung Thân vương và phủ Bát gia gần sát nhau như hai đầu lửa và băng

Ngày hai mươi tháng mười một, Lương phi – mẫu phi của Bát gia Dận Tự qua đời, linh cữu đặt tại Đông Trang. Khi Lương phi hấp hối, Dận Tự đau đớn nhìn mẹ hân rời bỏ thế gian. Lòng hiếu thảo của hân đối với mẹ mình trời xanh cũng thấu, nghi thức truy điệu, hỏa táng tế vật được thực hiện chu đáo, hân thức trắng đêm túc trực bên linh cữu. Nghe đồn đến tận nửa năm sau vẫn cần người dìu mới đi vững, thậm chí mấy năm sau đó vẫn đắm chìm trong đau xót, cả Bát phủ đều tràn ngập trong tang thương.

Khoảng chừng bảy ngày sau khi Lương phi qua đời, tại phủ Ung thân vương, một bé trai đã cất tiếng khóc chào đời. Vì Lương Phi mới qua đời không lâu, trong phủ lại vừa trải qua hỏa hoạn cho nên dù là tắm ba ngày hay là đầy tháng đều được làm đơn giản. Vận khí cũng không thể so sánh

với tiểu tứ a ca Nguyên Thọ sinh thiếu tháng. Do vẫn chưa đặt tên nên chỉ gọi bé là Ngũ a ca, mãi cho đến tận đêm giao thừa, Ung thân vương mới hồi phủ ban cho bé tên mụ là Thiên Thân.

Gia quyến trong phủ được Na Lạp thị dẫn đầu, Trắc phúc tấn Niên thị vừa mới vào phủ có khuôn mặt xinh đẹp, cúi đầu ngồi bên cạnh Ung thân vương, khiến ai cũng phải thương yêu, bất luận là gia thế, địa vị hay vẻ đẹp tuổi trẻ đều không có người phụ nữ nào trong phủ sánh bằng. Rõ ràng đến Trắc phúc tấn Lý thị cũng chỉ có thể ngồi bên dưới Niên thị, ngồi bên cạnh Na Lạp thị, ăn mặc trang phục cầu kì cũng không giấu được dấu vết của năm tháng, khiến người ta thốn thức. Những người còn lại, chỉ có hai vị có phúc là Nữu thị và Cảnh thị đều nói rất ít, đến thờ mọn cũng không dám thờ.

Ung thân vương Dận Chân tham gia gia yến năm mới trong phủ, sau khi đón giao thừa ở chính phòng, cũng không đi về thư phòng Tứ Nghi đường đã bị thiêu hủy mà rời khỏi Vương phủ.

Năm tháng trôi qua thật nhanh, Niêm Can Xử càng ngày càng phát triển, mỗi ám vệ trong Niêm Can Xử đều mang theo người bức vẽ một cô gái, cô gái này dung mạo bình thường, mặt mày thanh tú, nhưng nổi bật trên trang giấy hơn cả chính là khí chất thản nhiên mà thân thiết. Nhưng không thể không nói, muốn tìm một cô gái không có gì đặc biệt như vậy trên đất nước Đại Thanh bao la thực sự là như mò kim đáy biển.

Ngày qua ngày, không một ngày nào bọn họ ngừng nhiệm vụ này, cho dù là ở kinh thành hay ở nơi nào đó thì sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Đáng tiếc thiên hạ to lớn, hình bóng người lại xa ngút ngàn dặm. Bọn họ đều không biết người trong bức tranh cũng như không biết xuất thân của nàng, mà dung mạo của cô gái kia cũng đã dần bị người trong Vương phủ lãng quên.

Tứ Nghi đường đã bắt đầu trùng tu, vẫn được thiết kế y như cũ, giống như trước đây chưa từng xảy ra trận hỏa hoạn nào. Thái giám ở bên cạnh Ung thân vương vẫn là Tô công công và Trương công công, nhưng không có hạ nhân nào gọi họ bằng tên Tiểu Thuận Tử và Tiểu Ngụy Tử như trước đây. Nha hoàn trong thư phòng nghe nói vẫn chỉ có một người, họ Vân. Sau trận đại hỏa đó nàng đã ở trong phòng tạp dịch đợi rông rãi một năm trời mới trở lại làm người hầu trong Tứ Nghi Đường, người trong phủ gọi nàng là Vân Huệ cô nương.

Tháng ba năm Khang Hi năm mươi mốt, con gái đầu của Ung Thân vương được phong Đa La cách cách, tháng bảy được tấn phong Hòa Thạc cách cách, đầu tháng chín gả đến Na La thị Tĩnh Đức. Ngày ấy Ung Vương phủ lâu rồi mới vui vẻ như vậy, Ung Vương gả con gái, của hồi môn trái dài mười dặm.

Thế cục triều đình lúc này đang ở thế giương cung bạt kiếm. Ngày ba mươi tháng chín, thánh thượng viết thánh dụ: “Từ khi Hoàng thái tử Dận Nhưng được lập cho tới nay, chưa hết ngông cuồng, làm mất lòng người, đại nghiệp của tổ tông tuyệt đối không thể giao phó cho người này.”

Hoàng thái tử Dận Nhưng sau vài năm được phục vị Thái tử lại bị phế lần nữa, trở thành thái tử đầu tiên trong lịch sử hai lần được lập hai lần bị phế, từ đó giam mình trong Hàm An cung, sống an yên đến cuối đời.

Ngòi nổ của chuyện này bắt nguồn từ vụ án yến tiệc Thác Hợp Tề, án này kéo dài đến mấy năm, liên lụy rất nhiều quan viên. Mà sau khi chuyện này xảy ra, thái tử Dận nhưng càng căng thẳng hơn, những chuyện âm thầm lung lạc lòng người, kết bè kéo phái càng thêm lộ liễu. Tình tiết vụ án rõ ràng, Khang Hi trao quyền đưa Thác Hợp Tề vào ngục, lệnh cho Thành thân vương Dận Chỉ, Ung thân vương Dận Chân cùng hình bộ tiến hành thẩm tra xử lý nghiêm ngặt, vụ án yến tiệc cuối cùng cũng sáng tỏ khiến Khang Hi giận đến mức không kiềm chế nổi. Người thuộc đảng Thái tử Tề Thế Vũ dâng cho Thái tử Dận Nhưng kế sách lên ngôi, khi Khang Hi phế

ngôi Thái tử, đồng thời hạ lệnh dùng hình đóng đinh Tề Thế Vũ lên tường, ông ta gào khóc mà chết, khiến mọi người vô cùng sợ hãi. Sau khi chết trong ngục, Khang Hi hạ lệnh hỏa táng ông ta, không cho phép mai táng. Lại hạ lệnh cách chức toàn bộ quan viên bất kỳ liên quan đến vụ án. Đây là vụ án lớn ít đổ máu nhất trong cuộc đời Khang Hi, đủ thấy tình tiết nghiêm trọng, khiến quần thần phần nộ.

Hiện tại ngôi vị Đông cung vẫn còn bỏ trống, triều thần cho rằng cứ như thế thì không ổn, nhiều lần can gián Khang Hi sớm lập Thái tử, trong đó Bát gia Dận Tự và Thành Thân vương Dận Chỉ được đề cử nhiều nhất, cũng có người tiến cử Ung thân vương Dận Chân, nhưng Khang Hi đều không tỏ rõ ý kiến.

Thời gian Ung thân vương ở Vương phủ không nhiều, chàng rất ít khi lui về Tứ Nghi Đường, có người nói phần lớn chàng thích ở Viên Minh Viên hoặc ở trong Sư Tử Viên.

Trong đám trẻ con, theo đám hạ nhân thấy hình như Vương gia thích Tứ A Ca Nguyên Thọ nhất, điều này cũng khiến Nữ cô Lộc thị có địa vị hơn. Bởi vì thỉnh thoảng khi chàng về phủ, sẽ bảo nha hoàn Vân Huệ kêu bà mẹ Nguyên Thọ đến Tứ Nghi Đường, sau đó đưa trở về.

Lúc Trắc phúc tấn Niên thị vào phủ vô cùng long trọng, thế nhưng trận đại hỏa bất ngờ đêm đó giống như báo trước dấu hiệu không tốt. Vào phủ hai năm nhưng nàng vẫn chưa biết cảm giác được sủng ái là thế nào. Cho đến cuối tháng mười năm năm mươi hai, vào lúc sinh nhật ba mươi sáu tuổi của Vương gia, chàng uống không ít, ngồi bên cạnh chàng nàng mới dám lặng lẽ ngắm nhìn chàng.

Nhưng phụ nữ trong phủ đông như thế, chưa bao giờ nàng dám nhìn thẳng chàng, hàng mi chàng khi say rượu bất chợt lóe lên... Không biết là gì.

Là mơ màng? Hay là đau đớn?

Sức quyến rũ trí mạng ấy như độc dược khiến phụ nữ đắm chìm.

Chàng lớn hơn nàng hai mươi một tuổi, con gái mới gả của chàng còn lớn hơn nàng ba tuổi.

Chàng vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị, khiến người khác khó đến gần, càng sợ càng yêu, càng yêu lại càng sợ. Đúng vậy, chàng là một người đàn ông anh tuấn, rất quyến rũ, từng động tác giờ tay nhắc chân đều toát ra vẻ đàn ông trưởng thành, thâm trầm.

Khi chàng bỗng híp đôi mắt đen thâm thúy nhìn về phía nàng, trái tim của nàng đập nhanh kịch liệt, hai gò má đỏ lên, khuôn mặt càng toát ra vẻ kiều diễm, chỉ có thể lắp ba lắp bắp nói:

- Gia...

Nàng không ngờ, hạnh phúc nàng chờ trong hai năm lại nhanh chóng đến trong đêm nay như vậy. Đêm nay, tất cả nữ quyến trong phủ đều nhìn nàng bằng ánh mắt đổ kị hâm mộ, sau bữa tiệc Vương gia đưa Tô công công đến viện của nàng.

Chàng hiển nhiên đã có chút men say, toàn thân bao phủ bởi một khí chất khiến người ta nhìn không thấu, chỉ ngồi trên ghế không nói lời nào, làm mọi người vừa sợ sệt vừa khát khao. Nàng biết rõ mình không thể bỏ qua cơ hội này, bèn lấy hết dũng khí đưa tay muốn thay y phục cho chàng, nhưng lại bị chàng gạt ra, nàng hoảng sợ không biết nên làm thế nào, nhưng rất nhanh sau đó, chàng thôi tắt nến, xung quanh toàn một màu đen kịt.

Toàn bộ quá trình đều không nhìn thấy vẻ mặt của chàng, nàng cũng hiểu được người đàn ông này trời sinh là để phụ nữ cam tâm tình nguyện bị thần phục, không chỉ có thân phận của chàng.

Khi chàng đứng dậy, cảm giác say đã tiêu tan hết, chàng thuần thực mặc áo ngoài vào người rồi cúi đầu vuốt vuốt cổ tay áo hình móng ngựa, dưới ánh trăng hình rồng vàng trên áo bào trông dữ tợn mà cao quý giống như vật tổ, chàng không nói lời nào liền rời đi.

Tô công công đứng đợi sẵn ở cửa liền phủ thêm áo choàng cho chàng, ánh mắt của chàng dừng trên cổ áo choàng vài giây, lòng bàn tay cẩn thận tỉ mỉ vuốt ve chòm lông cáo màu đen, cổ tay áo lộ ra một vết thương đã mờ, nét mặt âm đạm mà không ai hay.

Khi chàng đi lên cây cầu cong, sai bước vào sân Tứ Nghi Đường, không nhìn thấy ngọn đèn vàng yếu ớt ấy, cũng không còn ai đó đợi chàng trở về. Tuy nơi này đã được xây dựng lại giống y như đức trước đây nhưng chàng vẫn cảm thấy xa lạ. Vậy nên, chàng rất ít khi trở về.

Vân Huệ bế con chó nhỏ từ phòng bên cạnh đi ra, nhìn Vương gia trở về, hơi căng thẳng hành lễ thỉnh an. Thì ra Vân Huệ này chính là Tiểu Huệ lúc trước, Chuyện năm ấy, hành động đáng sợ của chàng trong đêm đó cũng giống như kí ức bị khóa dưới đáy hòm bị bụi phủ, không ai dám đào lên.

Dận Chân nói “đứng lên đi”, ánh mắt dừng lại trên con chó nhỏ, rồi đi vào phòng.

Chàng quỳ trên đệm côi ở Phật thất, trên tay cầm chuỗi hạt niệm kinh mãi đến tận bình minh, ánh nến không tắt. Từ sau khi không có nàng ở bên, chàng rất khó đi vào giấc ngủ.

Nàng mất, chàng cũng sảy tay thiêu mất Tứ Nghi Đường.

Nơi nào cũng thế, đều không phải là nhà.

Hơn hai năm qua, cả ngày lẫn đêm, chàng luôn muốn sớm tìm được nàng. Muốn ôm chặt nàng vào lòng, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Chiếc giường to như vậy nhưng bên gối lại trống trải. Mỗi khi đến nửa đêm, chàng thường hoảng sợ giống như xương máu và trái tim đầy rận bò lên, đau đớn như bị khoét tim móc phổi. Chàng rất sợ, sợ nàng đã biến mất thật sự, sợ phải gặp thân thể lạnh lẽo của nàng.

Thật sự không có đáp án, rốt cuộc nàng đã tiêu tan như mây khói hay vẫn đang ở nơi nào đó trên đất nước to lớn này. Như thế, dù cho phải lật tung cả đất nước này lên chàng cũng không sợ.

Chỉ cần chàng còn sống, chỉ cần nàng vẫn tồn tại, ít nhất vẫn còn có hy vọng.

Cả đời chàng chưa bao giờ phụ người, chỉ hận nhất bị người phụ.

Chàng hoài nghi sao?

Không, chàng tuyệt đối không tin là nàng bỏ chàng.

Chàng biết, cho dù chàng thật sự không chăm sóc tốt cho nàng, nàng cũng sẽ không oán giận chàng, sẽ không phụ chàng.

Dù cho tất cả người trong thiên hạ đều phụ chàng, nàng cũng sẽ không phụ chàng.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 160: Thời Gian Trôi Nhanh

Năm tháng trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, tiểu tử a ca Nguyên Thọ ngay từ nhỏ đã là tiểu a ca qua thư phòng Ung Thân vương nhiều nhất. Cậu bé nhớ trong Phật đường, khu vực cấm ở Tứ Nghi Đường có treo bức tranh vẽ một cô gái, mỗi lần a mã bế bé đến đó đều đứng rất lâu trước bức tranh. Có lần bé lén hỏi ngạch nương, nhưng ngạch nương sừng sốt, nét mặt cứng nhắc nhắc nhở cậu bé đừng nói chuyện này với bất cứ ai.

Mùa xuân năm Khang Hi thứ năm mươi ba, số lần Ung Thân vương từ Viên Minh Viên về Vương phủ dần nhiều lên, trên dưới trong phủ đều vô cùng vui mừng, tuy rằng tính cách chàng ngày càng thất thường.

Chàng gầy đi, trên màu da đều đặn nổi bật lên đôi mắt chim ưng đen tuyền không thấy đáy, khóe mắt đuôi mày còn vương lại sương gió của thời gian. Ngay cả đường nét khóe môi, dưới cằm cũng góc cạnh rõ ràng, tất cả khiến người khác cảm thấy không nộ mà uy, rất khó tiếp xúc.

Nhưng nói công bằng chàng vẫn đối xử rất tốt với gia quyến trong phủ, chi phí thức ăn quần áo mỗi viện trong phủ đều không thiếu một đồng, thỉnh thoảng chàng cũng sẽ lần lượt đến các viện ngồi một lúc, thăm con cái ở lại một đêm. Nhưng khi nói chuyện, chàng tạo áp lực khiến họ sợ trả lời sai. Khi không nói chuyện, họ lại không biết chàng đang nghĩ gì, chỉ biết thấp thỏm đối đáp.

Trắc phúc tấn Niên thị luôn mang tâm lý vừa vui mừng vừa lo lắng cẩn thận khi hầu hạ chàng, Ung Thân vương sau khi về phủ thỉnh thoảng vẫn đến viện nàng, thậm chí còn nghỉ trưa một lát ở chỗ nàng. Chàng

không nói gì, thỉnh thoảng cũng nói vài câu, nhưng nàng nghe không rõ ràng.

Hình như chàng thích nàng thanh xướng (1), thường bảo nàng hát, nhưng không để ý nàng đang hát khúc gì, chàng dựa người trên ghế nằm khép hai mắt lại, nét mặt trong lúc ngủ hiện lên sự mệt mỏi mà không muốn ai biết.

Những khi thị tẩm, chưa từng được thắp đèn. Có lần nàng không kìm được kêu lên thành tiếng, rồi lại sợ hãi lập tức che miệng lại, tưởng rằng chàng sẽ khiển trách vì vi phạm quy củ, cũng sợ Tô công công bên ngoài cửa nghe thấy thì mất hết mặt mũi. Nhưng không ngờ, chàng bỗng nhiên không giống mọi khi.

Sự khác biệt này, nàng chưa từng thấy. Dường như chàng không hề thay đổi gì, nhưng có gì đó không giống, cảm giác này có thể làm một người phụ nữ hoàn toàn tan chảy, quyết một lòng một dạ.

Nhưng tất cả giống như phù dung sớm nở tối tàn, khi chàng đứng dậy mặc quần áo, sống lưng tráng kiện rộng lớn vẫn lạnh lùng như thế, khi đi giẫm lên ánh trăng, bước chân ung dung.

Nàng trong vương phủ từ một cô thiếu nữ dần dần trở thành một tiểu thiếu phụ, sau khi thỉnh an đích phúc tấn vào mỗi sáng sớm sẽ trang điểm cho mình thật xinh đẹp lộng lẫy, ôm trong mình niềm mong mỏi chờ tin chàng về phủ. Khi chàng đến, nàng sẽ dồn tâm tư làm những món điểm tâm nho nhỏ, tự tay ngâm trà thơm, chu đáo hầu hạ chàng nghỉ trưa, khi thị tẩm dịu dàng hưởng thụ. Dù là dung mạo hay vóc dáng, dù là gia thế hay tính cách, nàng đều có để lấy được sự thương yêu hơn nữa của chàng. Nàng biết mình muốn trói chặt trái tim người đàn ông này cỡ nào, khao khát có được sự sủng ái của chàng. Nàng nghĩ, nàng sẽ làm được. Đương nhiên, không chỉ vì bản thân nàng, mà còn vì cả gia tộc nàng.

Gió thu một năm nữa lại tới để hoa quế vàng nở, Trắc phúc tấn Niên thị chần ra hỉ mạch hơn hai tháng. Niên Canh Nghiêu tuần tra Tứ Xuyên trở về kinh báo cáo công việc và thỉnh an Ung Thân vương, còn đặc biệt tới thăm em gái Niên thị của mình. Toàn thể Niên gia đều cảm nhận được vinh sủng của Ung vương, ngay cả vào phủ thỉnh an cũng có cảm giác thân thiết hơn trước đây.

Người trong các viện đều thấy rõ, vị Trắc phúc tấn trẻ tuổi xinh đẹp vào phủ ba năm cuối cùng cũng lấy được lòng vương gia như ý nguyện. Hơn nữa người trong gia tộc còn nắm giữ chức vụ quan trọng trong triều đình. Cả Niên thị đều là môn hạ đặc lực của vương gia, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Vân Huệ trong Tứ Nghi Đường không có tư cách ngủ ở gian phòng trực đêm, vương gia rất ít khi để nàng ta hầu hạ, nhưng tất cả mọi người đều biết trong thư phòng vương gia chỉ có duy nhất một nha hoàn, chỉ vậy thôi cũng khiến nàng ta hài lòng. Một năm gian khổ với kiếp sống ở phòng tạp dịch, trời xanh rủ lòng thương mới có ngày quay trở về. Hai năm trở về Tứ Nghi Đường, mỗi đêm đều trông coi trong căn phòng phụ bên cạnh cửa viện, chỉ hi vọng chờ mong bóng hình vương gia về.

Không có tin tức, không một dấu hiệu... không có gì hết!

Đêm Dận Chân quay về, cởi áo choàng ngoài, lật nhanh thư tín mà Cao Vô Dung trình lên. Chàng luôn cảm thấy, tất cả đều không bình thường. Bao nhiêu manh mối mờ mờ đều giống như con diều đứt dây, bao nhiêu cô gái có dung mạo giống nàng làm hi vọng của chàng tan vỡ, mỗi lần phát hiện ra thì thể ai đó giống nàng, chàng đau khổ sợ hãi, ruột gan như lửa đốt.

Không phải, may mắn tất cả đều không phải.

Hơn nghìn ngày đêm trôi qua, trừ lúc chàng ở trong kinh bàn chuyện, luôn bí mật tìm kiếm khắp nơi. Tìm có đến hành cung Nhiệt Hà thỉnh an, ngay cả vùng tái ngoại cũng không bỏ sót. Mỗi lần đi đều thất vọng, cuối cùng manh mối ngày càng ít đi, tất cả khiến một người đàn ông mạnh mẽ rơi vào trong đồng hoang vô vọng. Mấy năm nay, chàng tận dụng mọi cách để điều tra lão Bát, nhưng không thấy gì bất thường. Chàng nghĩ, có lẽ lên đổi một cách khác.

Nàng còn sống phải không? Hay đang thật sự trốn tránh sự tìm kiếm của chàng?

Mỗi khi suy nghĩ này hiện ra trong lòng chàng, chàng đều cảm thấy một con mãnh thú dữ tợn đang giãy dụa trong chiếc lồng giam cầm găm giữ muốn thoát ra.

Chàng không nhắc tới nàng, cũng không có ai dám nhắc tới nàng với chàng.

Trong phủ đệ rộng lớn này, dần dần không còn ai nhớ tới nàng nữa, giống như nàng chưa từng tới đây. Mọi thứ giữa nàng và chàng chỉ như ảo tưởng trong đầu của một mình chàng.

* * * * *

Mùa đông năm nay, trải qua hai năm, quan tài của cố Lương phi Vệ thị cuối cùng cũng được mai táng ở Cảnh Lăng phi viên tẩm (2). Không có gia phong cũng không có nghi thức long trọng, chỉ có một câu mà trượng phu của bà hoàng đế Khang Hi để lại khi bà còn sống: “Tiện phụ Tân Giả Khố” rồi đóng nắp quan tài, khiến lòng người chua xót.

Ngày đêm thương nhớ bà chỉ có con trai duy nhất Bát Bối Lặc Dận Tự, lời nói khi Lương phi hấp hối vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn, nỗi đau này không thể nào nguôi ngoai được.

Lương phi Vệ thị cho đến lúc chết vẫn còn xinh đẹp, nhưng lại tuyệt vọng, vẻ đẹp của bà, từ trước tới nay luôn là vẻ đẹp của sự ti tiện. Khang Hi bận rộn chính sự, chỉ truyền lời phải cố gắng dưỡng bệnh. Dận Tự trơ mắt nhìn tia sáng cuối cùng trong mắt bà bị sự vô tình chà đạp, trái tim lạnh như băng giá.

Mẹ con hăn cho tất cả hạ nhân lui xuống, chỉ lặng lẽ nói chuyện.

Dận Tự nắm tay bà mà ngập ngừng:

- Ngạch nương, nếu con... cũng gặp được một cô gái tội tịch...

Bà sửng sốt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt hăn một lúc lâu.

- Không phải Hoảng Vượng và...

Dận Tự gật đầu.

Lương phi im lặng không nói gì, khuôn mặt trắng nhợt hơi thất thần.

- Có lẽ đây chính là số mệnh...

Vẻ mặt Dận Tự nghiêm nghị, không nói tiếp.

Bàn tay gầy gò tái nhợt của Lương phi dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy bàn tay rộng lớn của con trai mình, chậm rãi nói:

- Người khác không hiểu con... nhưng người làm ngạch nương sao không hiểu được... con đã nói những lời này với mẹ... đủ để chứng minh..."

Bà ngừng lại, khóe môi không chút sức sống cố gắng nở một nụ cười nhạt nhòa.

- Nếu có một ngày con... con có thể để mẹ làm...

Dận Tự dường như hiểu ngạch nương mình muốn nói gì, hơi thở đông cứng.

Lương phi nhắm mắt thu lại nụ cười, trong giọng nói mang theo nghiêm túc thê lương.

- Điều này khó nhĩ... Tự nhi, hứa với ngạch nương... nếu con không thể cho cô ấy tất cả mọi thứ, thì đừng cưỡng cầu... nếu con không muốn biến cô ấy thành một ngạch nương thứ hai.

Dận Tự nắm chặt tay bà, rất lâu sau mới cất giọng khàn khàn đáp lại:

- Con nhớ rồi ạ.

Bà thở một hơi nhẹ nhõm, nét mặt như hồi quang phản chiếu (3). Bà cố gắng giơ tay lên, Dận Tự vội vàng đến gần hơn để bà chạm lên gương mặt mình.

- Cả đời ngạch nương chỉ hối hận nhất một chuyện... là cố ý để gặp được thánh thượng hiện giờ... nhưng chuyện ngạch nương không hối hận nhất... là sinh ra con.

Nhưng ai có thể ngờ, câu nói này chính là câu cuối cùng trong cuộc đời bà, cũng là câu cuối cùng trượng phu của bà hoàng đế Khang Hi nghe thấy khi bước vào cửa. Khang Hi phất tay áo bỏ đi, càng khiến Lương phi Vệ thị rời bỏ trần thế nhanh hơn.

Bên ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa, Dận Tự bỗng chợt tỉnh lại từ trong hồi ức nặng nề rõ nét, hần mở miệng nói một tiếng “vào đi”.

Cửa được nhẹ nhàng mở ra, thị nữ Bạch Ca bưng một khay đựng tách trà yên tĩnh bước vào, rũ mắt gọi “Bát gia” rất tự nhiên. Nàng giúp hần thay tách trà đã nguội lạnh, đặt một tách trà nóng bốc khói nghi ngút khác lên bàn.

Khóe mắt Dận Tự hiện lên sự dịu dàng không dễ nhận ra, chiếu sáng gương mặt anh tuấn của hắn, trầm tĩnh nhưng xuất chúng.

- Không thể bên nặng bên nhẹ thế này được, sao không có trà của Cửu gia đây chứ?

Bỗng nhiên có một giọng nói giống tiếng kim loại giàu từ tính và đặc biệt vang lên ở cửa, nổi bật trước mắt là chiếc quạt được dần dần mở ra hoàn toàn, người đó vén tay áo đi vào, giọng nói rõ ràng rất lạnh lùng, nhưng động tác lại thân thiết như ở trong nhà mình.

- Nô tỳ Bạch Ca thỉnh an Cửu gia, Cửu gia cát tường.

Bạch Ca vẫn cầm cái khay, quay lại thấy có người đến liền khụy gối thỉnh an hắn như quy củ, ngữ điệu thản nhiên không hề căng thẳng.

Dận Tự ngược mắt mỉm cười với Bạch Ca:

- Đi đi.

Dận Đường vén áo ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ sưa trước bàn Dận Tự, ánh mắt âm thầm dõi theo bóng lưng Bạch Ca đang rời khỏi.

Chờ nàng kéo cửa lại, Dận Đường mới từ tốn nói:

- Tất cả vẫn tốt chứ?

Dận Tự gật đầu, không nói nhiều.

Dận Đường rút mấy tờ giấy trong ống tay áo ra, đặt tờ đầu tiên trước mặt Dận Tự.

- Đây là phương thuốc được kế truyền lại, có mấy vị thuốc rất hiếm, kinh thành hoàn toàn không có. Đệ sẽ bảo người ở vùng duyên hải định kỳ đưa tới Thái Hà Viên, huynh chỉ cần sai Tiểu Nữ Tử đi lấy là được.

Rồi hắn đặt tiếp mấy tờ giấy còn lại sang bên cạnh.

- Đây là những thứ đệ chuẩn bị cho lễ tế của Lương phi nương nương, đã mang đến Hòa Xuân Viên rồi, nếu lúc đó đệ phải tùy giá không đi được với huynh, huynh giúp đệ mang đi.”

Ánh mắt sáng trong của Dận Tự rơi trên mấy tờ giấy trên bàn, không nói gì cả, bàn tay phủ lên tay Dận Đường rồi nắm chặt lấy, tất cả tình nghĩa đều dâng lên nơi khóe mắt đầu mày.

Bên ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, Dận Tự thả tay ra đáp lại một tiếng.

Bạch Ca lại yên tĩnh đi vào, khẽ khàng đặt tách trà nóng hổi xuống trước mặt Dận Đường, cung kính nói:

- Cứu gia.

Ánh mắt Dận Đường lướt nhẹ qua nàng, biếng nhác nói:

- Đã quen với khí hậu kinh thành chưa?

Bạch Ca dịu dàng trả lời:

- Tạ ơn Cứu gia quan tâm, mọi thứ của nô tỳ đều tốt ạ.

- HẾT

(1) Thanh xướng: hát biểu diễn một số đoạn kịch mà không cần phải hóa trang.

(2) Cảnh Lăng phi viên tắm là khu lăng mộ chôn cất cung phi và hoàng tử thời Khang Hi.

(3) Hồi quang phản chiếu: hiện tượng con người trở nên tỉnh táo và minh mẫn lạ thường trước giây phút đối mặt với sinh tử.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 161: Thời Khắc Đi Qua Nhau

Vân Huệ thò đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nước nóng trên bếp lò màu trắng bên cạnh đang bốc khói nghi ngút.

Sắp đến giờ tý (1) rồi.

Ung Thân vương không bao giờ ở hậu viện quá giờ tý mà sẽ quay về thư phòng, đây là thói quen mà gia quyến trong phủ đều biết. Dù gần đây chàng sủng ái Trắc phúc tấn Niên thị cũng không ngoại lệ, chưa từng vì ai mà phá vỡ quy tắc.

Hơn ba năm rồi, nàng ta chưa từng thấy Vương gia vui vẻ khi trở về, chàng luôn mang vẻ mặt lạnh lùng mỗi khi bước vào viện, nhưng vẻ sắc bén hiện rõ ấy không che giấu nỗi nỗi đau, rồi tan biến trong chớp mắt.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy chàng trong biển lửa tối hôm ấy, thì sẽ không bao giờ hiểu được. Nhưng nàng ta đã tận mắt thấy, mở to mắt nhìn chuyện đang xảy ra trước mặt. Một năm sau đó, dù rằng làm việc ở phòng tạp dịch, nhưng đêm nào cũng mơ thấy ác mộng, mơ thấy nàng, mơ thấy chàng, mơ thấy biển lửa ngàn ngút. Chàng vẫn sống, chỉ có điều chàng đã không còn là vương gia của ngày trước, cũng như, Tứ Nghi Đường đã không còn là Tứ Nghi Đường của ngày đầu.

Vân Huệ đã được gặp Trắc phúc tấn Niên thị, cả dung mạo và trang điểm đều vô cùng diễm lệ, trong hậu viện này có lẽ không ai sánh được với nàng ấy. Cô gái vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, quả thật không người đàn ông

nào không thích được, nhưng sự quen thuộc trong giọng nói nàng ấy khiến Vân Huệ nhạy bén cảm nhận được gì đó.

Tiếng bước chân quen thuộc đúng giờ vang lên ở cửa viện, Vân Huệ vội vàng mở van nước nóng để nước chảy vào chiếc chậu đồng, chuẩn bị bưng lên hầu hạ.

Vương gia chưa bao giờ để người khác rửa chân cho mình, mỗi lần nàng ta bưng nước vào, đặt chậu nước dưới chân chàng xong, chàng sẽ xua tay ra hiệu cho nàng ta ra ngoài, lần này cũng không khác biệt.

Chàng ngồi trên sập chăm chú xem công văn trong tay, neho mắt lại, rơi vào trầm tư, giày quan trên chân mang theo dấu vết sương gió, cả người toát lên vẻ mệt mỏi.

Nàng ta đi tới như ma xui quỷ khiến, quỳ xuống bắt đầu nhẹ nhàng cời giày cho chàng. Bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trên đỉnh đầu:

- Vân Yên, chúng ta...

Tay Vân Huệ chợt cứng đờ, người ở phía trên dường như cũng cứng ngắt, im lặng một hồi lâu không nói.

Ánh mắt chàng chậm rãi rời khỏi công văn trước mắt, nhìn người phía dưới, khuôn mặt chìm trong bóng tối, đôi mắt sâu hun hút có thể hạ gục bất cứ ai, gương mặt anh tuấn chín chắn dưới ánh nến mang theo sự âm u nặng nề, giống như A Tu La trong biển lửa rừng rực.

- Cút ra ngoài.

Sắc mặt Vân Huệ trong phút chốc trắng bệch cắt không còn giọt máu, bàn tay đang đỡ giày chàng sợ đến mức buông ra.

- Thứ Tứ Nghi Đường không cần nhất chính là ngữ nô tài không biết an phận. Không có lần sau.

Đôi môi mỏng của người đàn ông này có đường nét rất quyến rũ, nhưng giờ đây nó đang thốt ra từng câu từng chữ khiến người khác không rét mà run.

Chàng rút mạnh chân mình về, gác lại chân lên sập, ánh mắt quay trở lại công văn của mình, căn phòng yên lặng như tờ.

Vân Huệ hoảng sợ đập đầu liên tục, không nói được gì thành lời, sắc mặt như tro tàn che miệng lúi ra, khi đóng cửa suýt nữa còn té ngã, may mắn được Tô công công đang đứng ở cửa đỡ lấy. Nàng ta quay về phòng phụ, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, cả người run lẩy bẩy, bất an cả một đêm.

* * * * *

Thời tiết nhanh chóng trở lạnh, mới vào tháng mười một đã rất rét. Bát Bối Lặc Dận Tự vốn dĩ phải cùng Khang Hi đến Nhiệt Hà tuần sát vào ngày hai mươi sáu, nhưng ngày ấy là ngày tế mẹ ruột Lương phi Vệ thị, nên xin phép Khang Hi nghỉ đến Cảnh Lăng phi viên tẩm bái tế. Khang Hi cho phép hãn nghỉ, nhưng không nhắc tới dù chỉ một chữ. Ba năm trôi qua, Khang Hi chưa từng đến thăm Lương phi một lần. Nổi canh cánh trong lòng có lẽ chỉ có hai cha con họ tự hiểu.

Đây là năm tế bái đầu tiên sau khi Lương phi an nghỉ trong phi viên tẩm, thế nên có vị trí rất quan trọng trong lòng hãn. Ngày hai mươi lăm tháng mười một, Bát Bối Lặc Dận Tự đưa nô tài bên người của mình là Tiểu Nữu Tử, Tiểu Khấu Tử và Bạch Ca cùng với mấy thị vệ, mang theo đồ cúng tế long trọng, nhân lúc trời của chưa sáng xuất phát đi từ Hòa Xuân Viên.

Dận Tự mặc trang phục mùa đông của Bối Lặc, cổn phục da cáo màu đen dày dặn và đội chiếc mũ mùa đông. Ngủ quan tuần tú như viên ngọc hoàn mỹ tinh khiết nổi bật trong gian xe ngựa không quá nhỏ. Thị nữ Bạch Ca mặc quần áo mùa đông yên tĩnh ngồi bên cạnh hăn, xe ngựa lộc cộc di chuyển, nàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Dận Tự yên lặng một lúc lâu, rồi mở miệng hỏi:

- Có lạnh không?

Bạch Ca lắc đầu, nhẹ giọng đáp:

- Nô tỳ không lạnh.

Dận Tự nhìn gương mặt nghiêng nghiêng trầm tĩnh của nàng, bỗng nhiên hơi thất thần rồi lóe lên sự thương cảm, không biết đang nghĩ gì.

Quãng đường đi mất hơn nửa ngày, khi xe ngựa từ từ giảm tốc độ, trong lòng Bạch Ca nghi hoặc, toan vén một góc cửa sổ ra xem xét tình hình để báo lại với Bát Bối Lặc Dận Tự, nhưng Dận Tự đã cầm tay ấn người nàng xuống. Cả người Bạch Ca cứng ngắc, theo phản xạ muốn rút tay ra, nhưng chưa kịp giây dựa hăn đã nắm chặt tay nàng, nàng nghiêng đầu nhìn hăn.

Bên ngoài rèm cửa, Tiểu Nữ Tử đề thấp giọng, nói:

- Gia, hình như là...

Hình như có tiếng vó ngựa từ phía xa xa đối diện đang chạy gần tới, vang lên lộc cộc.

Lòng bàn tay Dận Tự siết chặt lại, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn Bạch Ca ra hiệu cho nàng dừng cử động, rồi quay người giơ một tay vén rèm cửa

số xe ngựa lên, chỉ để lộ một nửa khuôn mặt mình, nhìn khung cảnh bên ngoài mà trầm mặc mấy giây, cho đến khi có người ghìm cương dừng lại.

- Hóa ra là Bát đệ.

Bên ngoài xe ngựa vang lên giọng nói trầm thấp giàu từ tính của đàn ông, ngữ khí lạnh lùng mang lại cảm giác khác hẳn với Dận Tự. Không hiểu sao, sau lưng Bạch Ca bỗng khẽ run lên, cảm thấy bàn tay hắt siết chặt tay nàng hơn, lông cáo trên tay áo móng ngựa hoàn toàn nhẹ nhàng phủ lên tay nàng, chất lông mịn màng chạm lên cổ tay.

- Đúng vậy, ngày mai là ngày tế của ngạch nương, đệ đã xin Hoàng a mã nghỉ. Nếu không sao có thể gặp Tứ ca ở đây?

Ngữ điệu của Dận Tự rất bình tĩnh, ôn hòa nhưng vẫn giữ lễ, dường như còn mang theo sự lạnh nhạt hờ hững.

- Ta có chuyện đi ngang qua, đang phải về cung gấp, bằng không ta cũng đi cùng đệ thấp một nén nhang cho Lương mẫu phi.

- Đệ thay ngạch nương cảm ơn tấm lòng của Tứ ca, công việc đương nhiên cần kíp hơn.

Giọng điệu Dận Tự như muốn cáo biệt với người ngoài cửa, bàn tay cũng thả lỏng hơn.

Ánh mắt Bạch Ca rơi trên bóng lưng của Bát Bối Lặc Dận Tự. Lồng ngực không hiểu sao tắc nghẹn, ngay cả hít thở cũng khó khăn, đầu lâm lâm đau.

Nhưng người bên ngoài cửa sổ không nói lời cáo biệt, tốc độ nói của người ấy không nhanh, ánh mắt như có như không nhìn rèm xe ngựa, từng từ từng chữ trong giọng nói du dương như gõ vào lòng nàng.

- Tình cảm huynh đệ vốn dĩ nên thế... Bát đệ muội... không đi cùng đệ sao?

Dận Tự nở nụ cười bình thản, hờ hững nói:

- Nàng ấy về phủ An vương rồi, An vương phúc tấn đổ bệnh... nghe nói Trắc phúc tấn Niên thị của phủ Tứ ca đã có thai mấy tháng, sức khỏe vẫn tốt chứ?

- Tốt.

Chàng trả lời lại rất đơn giản, hơi ngập ngừng.

- Khi cúng tế phiên Bát đệ thay ta thắp cho Lương mẫu phi một nén hương, Tứ ca đi trước.

- Đa tạ Tứ ca, đi đường cẩn thận.

Cùng với lời Dận Tự, người bên ngoài cửa sổ thúc ngựa đi, tiếng vó ngựa cuối cùng xa dần.

Dận Tự nhẹ nhàng buông rèm xuống, sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang lạnh lùng, hần hơi cất cao giọng nói ra bên ngoài:

- Đi thôi, một đoạn ngắn nữa đến Cảnh Lăng rồi.

Nói xong dường như nhớ ra điều gì, hần vội vàng quay mặt nhìn Bạch Ca ngồi phía chếch.

Bờ môi nàng đã trắng bệch, đôi mắt khép hờ tựa người trong góc. Tim Dận Tự chợt trầm xuống, vội thả tay nàng ra, cẩn thận đỡ bả vai nàng, nói:

- Khó chịu lắm sao?

Bạch Ca khẽ mở mắt ra, sắc mặt có phần ảm đạm, vô thức lắc đầu.

Dận Tự ngoảnh đầu lo lắng nói ra ngoài xe ngựa:

- Tiểu Nữ Tử, thuốc mang theo người đâu?

Tiểu Nữ Tử đáp vâng, vội vàng lấy bình thuốc trong ngực ra đưa cho hắn. Dận Tự cầm cái bình, mở nắp đổ một viên thuốc màu nâu ra, nhẹ nhàng tách hàm nàng ra nhét vào, rồi lấy túi nước bên người đút cho nàng uống.

Dận Tự vẫn luôn nhìn nàng chăm chăm, một lúc sau, Bạch Ca dần dần phục hồi lại, ánh mắt cũng tỉnh táo hơn.

Dận Tự lặng im, cuối cùng thở phào một hơi. Hắn chậm rãi nói:

- Hàng ngày vẫn uống thuốc đúng giờ chứ?

Bạch Ca hơi sững người, gật đầu nói:

- Ta ơn ân điển của Bát gia, nô tỳ vẫn luôn uống thuốc đúng giờ.

Dận Tự gật đầu, nhìn dáng vẻ hồ hởi vẫn như trước đây của nàng, trong lòng hắn dâng lên cảm xúc phức tạp. Hắn không nói thêm gì nữa.

Đến khu lăng viên, trời đã sẩm tối. Khu lăng mộ hoàng gia rộng lớn nguy nga trong đêm tối càng thêm âm u đáng sợ, cũng may xung quanh đều có binh lính canh gác, nên ở đây mới có hơi người.

Dận Tự đi cùng hạ nhân đến phi viên tẩm cách phía đông Cảnh Lăng không xa. Tiểu Nữ Tử nhanh nhẹn đi trước đến phòng trực bên cạnh cửa lớn nói chuyện, khi Dận Tự đến lão thái giám trông cửa chạy ra, cùng thị vệ thỉnh an hắn, thấp đèn lồng cẩn thận dẫn hắn vào trong.

Màn đêm tối đen, mọi người không nhìn rõ xung quanh. Bạch Ca lặng lẽ đi bên trái phía sau Dận Tự, đứng bên cạnh Tiểu Nữ Tử cùng bước vào lăng viên rộng lớn.

Đi qua một cây cầu bằng thì đến sương phòng đông tây. Bạch Ca, Tiểu Khấu Tử và các thị vệ vào thu dọn sương phòng, sắp xếp các vật tể mang tới. Dận Tự và Tiểu Nữ Tử đi theo lão thái giám ra phía sau, qua một cây cầu hình vòm thì tới lăng mộ, lư hương lớn bốc khói nghi ngút không nghỉ, đằng sau chính là Hưởng điện, trong ánh lửa mờ mờ có thể nhìn thấy ngói lưu ly màu xanh phía trên. Sau Hưởng điện đều là những bảo đỉnh (2) lớn bé khác nhau.

Dận Tự quay về gian phòng lớn trong sương phòng phía tây, đèn đuốc sáng trưng, Bạch Ca đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ trong phòng, trên bàn còn đặt cơm canh.

Hắn nhìn bóng lưng nàng rất lâu mà không nói gì, nét mặt có phần thương cảm và mệt mỏi, cuối cùng quay người vừa về phòng ngủ vừa nói:

- Ta không ăn, nàng ăn một chút rồi nghỉ ngơi hai canh giờ, đến giờ tý cùng ta ra phía sau.

Bạch Ca rất tự nhiên đáp vâng, rồi quay người nhẹ nhàng khép cánh cửa ở giữa lại, một mình nàng ngồi ở phòng ngoài nhanh chóng ăn cơm, sau đó dựa lưng trên chiếc sập một lát.

Dận Tự đến đây rõ ràng trầm mặc hơn thường ngày, hắn ngồi dựa trên giường, hơi mở mắt, dưới ánh nến hàng lông mi dài rậm được phác họa một đường trên gương mặt hoàn mỹ, làm đóng băng thời gian.

- HẾT

(1) Giờ tý: từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

(2) Bảo đỉnh: là cột chống sét không chịu sự ăn mòn của nước mưa, làm từ kim loại hoặc thủy tinh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 162: Lời Trong Lòng Khó Nói

Bạch Ca dựa đầu vào cánh tay mình ngủ say, khi tỉnh lại đã thấy trên người được đắp áo choàng tự lúc nào. Nàng ngồi dậy nhìn, là Dận Tự. Nàng ngẩng đầu nhìn cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn vẫn khép kín giữa phòng, yên lặng thu áo choàng lại, sau đó liếc mắt nhìn đồng hồ nước, còn một khắc nữa là đến giờ Tý.

Lò sưởi trong phòng cháy rùng rục, bên ngoài lạnh đến thấu xương. Bạch Ca chà xát hai tay vào nhau, vừa mới kéo cửa ra, hai gò má liền cảm thấy từng đợt khí lạnh ban đêm ủa đến, lạnh đến mức màng nhĩ hơi đau, cũng may là nàng mặc y phục đủ ấm. Nàng hơi lắc mình đi đến gõ cửa phòng của Tiểu Nữu Tử và Tiểu Khấu Tử ở sát vách, thấy cả hai đều đang ngủ gà ngủ gật, nàng bèn nhẹ giọng dặn dò bọn họ vài câu rồi đem đồ cúng tế đã chuẩn bị cẩn thận theo Bát gia đi ra phía sau.

Tiểu Nữu Tử và Tiểu Khấu Tử rất lễ phép với nàng, nhất là Tiểu Nữu Tử, tuy cùng là nô tài hầu hạ bên người Bát gia, nhưng y đối với nàng cực kì tốt, không một chút xa lánh hay lên mặt. Từ khi nàng đến sống trong Hòa Xuân Viên ở kinh thành, thuốc nàng uống hàng ngày đều là do y đi lấy, không ngại mưa gió.

Trở về phòng, Bạch Ca cầm áo choàng ở trên giường lên đi tới trước cánh cửa, nhẹ nhàng gõ gõ, gọi:

- Bát gia.

Trong phòng rất nhanh có tiếng trả lời, chỉ chốc lát sau Dận Tự mở cửa đi ra. Bạch Ca định khoác thêm áo choàng cho hăn. Dận Tự nhìn nàng vài giây, thấy trên trán nàng có một vết đỏ do cánh tay nàng áp lên lúc ngủ say, nhưng vì mãi buộc dây áo choàng cho hăn nên nàng không hề hay biết.

Tay trái của hăn không biết đã nâng lên tự bao giờ, đang muốn chạm vào nàng thì chợt hồi hồn lại, nắm chặt tay lại, cuối cùng im lặng chậm rãi hạ tay xuống.

Có vài người đi đến, lão thái giám gác đêm đã cầm đèn lồng đứng chờ ngoài cửa phòng. Trong đêm tối giờ tay không thấy bàn tay, vài người yên lặng bước qua cây cầu cong đi vào khu lăng mộ. Ánh lửa trong chiếc lư đồng vẫn không ngừng cháy, Dận Tự đứng trước lư, phóng tầm mắt đến những cái bảo đỉnh trong hậu viện tối om. Ánh mắt hăn dừng lại rất lâu ở chiếc bảo đỉnh bên phải thứ hai từ dưới lên, cứ thế đứng trong gió rét một lúc lâu mới quay vào Hưởng điện.

Ngọn đèn dầu trong đại sảnh Hưởng điện sáng rực thâu đêm suốt sáng, hương khói lượn lờ, bầu không khí trang nghiêm. Trình tự của những bài vị thờ cúng dựa theo cấp bậc của phi tần, ở giữa là địa vị cao nhất, những địa vị còn lại lần lượt xếp ở hai bên. Đặt trước bài vị của Lương phi là Ôn Hi quý phi Nữ Hồ Lộc thị. Tuệ phi Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị và Bình phi Hách Xá Lý thị cũng đều đã mất, bài vị của Lương phi Vệ thị được yên lặng đặt bên bài vị của Bình phi.

Mỗi ngày, trước những bài vị trên bàn thờ làm bằng gỗ cây tử đằng đều được bày đồ cúng. Ngày nào Bạch Ca và Tiểu Nữ Tử cũng thay đồ cúng mới trước bài vị của Lương phi, nàng nhẹ nhàng cẩn thận sắp xếp đồ cúng rồi bày lên bàn thờ, bỏ đồ cúng và giấy tiền vàng bạc vào chậu đồng rồi nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh hăn, sau đó lui ra.

Dận Tự cởi áo choàng lặng lẽ đi tới đốt ba nén hương, hăn quỳ gối trên tấm đệm cói màu vàng rực rỡ bái đại lễ, lúc ngẩng đầu lên liền cúi đầu

khẽ gọi một tiếng:

- Ngạch nương...

Không được thờ cúng long trọng, không được hoàng đế tưởng nhớ truy phong, không một ai nhớ đến xương cốt hồng nhan.

Nửa đêm, thanh âm khẽ gọi vang vọng trong đại điện không khỏi khiến người ta rơi lệ.

Chớp mắt, Lương phi đã ra đi được ba năm. Không có ai nhớ đến bà, chỉ có con trai của bà nhớ bà.

Bạch Ca và Tiểu Nữ Tử, Tiểu Khẩu Tử đứng ở rất xa cửa điện. Để lại một mình Dận Tự quỳ gối nói chuyện trước linh vị. Hắn vừa thấp giọng nói vừa gấp tiền vàng vào trong chậu đốt, bóng lưng cô tịch vẫn luôn nhã nhặn ôn hòa trở nên cô tịch.

Lúc đốt nhang đèn trong đồ cúng, từ đầu đến cuối Dận Tự vẫn yên lặng gấp giấy tiền vàng, không biết đã nói với Lương phi đến đâu, hắn chợt nghiêng người liếc nhìn về phía Bạch Ca.

Bạch Ca hơi ngẩn người, yên lặng chậm rãi đi tới phía trước, sau đó từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

Dận Tự không nói gì, trong bóng tối ánh mắt hắn tràn ngập đau thương sâu sắc, lặng lẽ lan tỏa đến từng góc của tòa đại điện.

Bạch Ca yên lặng nhìn động tác của Dận Tự rồi cũng ngồi xổm bên cạnh hắn bắt chước gấp theo, từng cái từng cái một, nàng gấp rất chăm chú, gợn gàng ngăn nắp để đồ cúng vào trong chậu. Dận Tự ngược mắt nhìn gò má trầm tĩnh của nàng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy an toàn lạ kì, từng giây từng phút trôi qua trên chiếc đồng hồ nước, nhang đèn được thay mấy

lần, ánh lửa trong chậu đốt vẫn không ngừng cháy, dường như làm cho cung điện càng thêm ấm áp.

Dận Tự đứng trước vòng hoa bia mộ trong bảo đỉnh của Lương phi rất lâu, đến giữa trưa vẫn không chịu rời đi. Rõ ràng hẳn không hề khóc, nhưng Bạch Ca vẫn có thể nghe được tiếng khóc tận sâu trong đáy lòng của hắn.

Chính vào ngày này xảy ra một chuyện khiến lòng người tan nát, bọn họ không quan tâm đến dọn dẹp, cả đêm rời Cảnh Lăng chạy đến hành cung suối nước nóng.

Nguyên là bởi Dận Tự không thể vào hành tại (1) thỉnh an, nên hắn bèn nhờ thái giám dâng lên cho Khang Hi hai con chim ưng giống quý hiếm. Nhưng lúc Khang Hi muốn điều khiển hai con chim ưng ở trước hàng trăm con mắt đang chăm chú dõi theo, thì chuyện đại nghịch bất đạo xảy ra, vẻ mặt của hai con chim ưng mệt mỏi thoi thóp. Điều này khiến cho Khang Hy vô cùng tức giận, ông cho rằng Dận Tự nguyên rủa mình, lúc này liền triệu các hoàng tử đến, công khai trách cứ Dận Tự.

- Bát a ca do tiện phụ Tân Giả Khố sinh ra, từ nhỏ đã có dã tâm âm hiểm. Ai cũng biết rằng, nghe lời người xem tướng Trương Minh Đức, y tìm người mưu sát Nhị a ca. Y sát hại Nhị a ca được tất cũng hại trăm được. Trăm trước đây bị bệnh, các đại thần đều tiến cử Bát a ca khiến trăm vô cùng bất đắc dĩ, lại không thể sắc lập lại Dận Nhưng, vô cùng phiền muộn trong mấy năm. Nhưng sau đó Dận Tự lại bắt đầu có ý đồ kết nạp những loạn thần tặc tử làm bộ hạ, bí mật làm việc gian, nay trăm đã già, năm tháng cũng không còn nhiều, cho đến khi chết, y từng được người khác tiến cử, ai dám tranh giành? Ai dám đảm bảo không xảy ra chuyện gì.”

Lúc bọn họ chạy đến hành tại suối nước nóng, Cử a ca Dận Đường lòng đã nóng như lửa đốt, cơn giận của Khang Hi vẫn chưa tiêu tan nên

không chịu gặp Dận Tự, Dận Tự không thể làm gì khác hơn là tạm ngồi chờ ở bên ngoài hành tại.

Cửu a ca Dận Đường nhìn thấy Bạch Ca sắc mặt không bình thường, nhú mày khép cửa phòng lại, nói:

- “Tứ ca đang ở đây.”

Dận Tự trầm mặc, nhắm mắt lại nói:

- Thời gian cấp bách, ta không yên tâm để thị vệ đưa nàng về Cự Xuân Viên.

Dận Đường thở ra một hơi, nói:

- Lần này... đệ hoài nghi tám chín phần là...

Dận Tự dựa vào ghế uể oải nhắm mắt lại, hơi mỉm cười nói:

- Lòng của Hoàng a mã, ai cũng bất lực. Ở trong lòng ông ấy, từ trước đến giờ ta luôn là con trai của tiện phụ Tân Giả Khố.

Dận Đường xoay người lại, nhìn hẩn chăm chăm, đau đớn nói:

- Bát ca!

Không đến hai ngày sau, Khang Hi truyền thánh dụ:

- Từ nay trăm và Dận Tự, phụ tử ân đoạn nghĩa tuyệt.

Sau khi Khang Hi tuyên bố ân đoạn nghĩa tuyệt, suốt mấy ngày trời đông giá rét Dận Tự đều không ngủ, lại phải chịu đả kích nghiêm trọng như vậy, nên sau khi trở về Cự Xuân Viên thì đổ bệnh, nhưng không kêu than nửa lời.

Hòa Xuân Viên là khu hoa viên mà Dận Tự được ban thưởng nằm ở ngoại ô phía Tây, cách rất gần Thái Hà Viên, đương nhiên cũng không xa Viên Minh Viên. Từ khi Bạch Ca về kinh thì đã vào đây làm việc.

Bạch Ca đi tới nhẹ nhàng khép cửa thư phòng lại, đặt ngón tay lên miệng làm dấu suyt rồi dùng khẩu hình nói với Tiểu Nữ Tử:

- Ngủ rồi.

Tiểu Nữ Tử gật đầu, có chút lo lắng. Bạch Ca cúi đầu khoanh tay đi vào hành lang, trở lại gian phòng nhỏ của mình cách đây không xa nấu thuốc.

Dận Tự ít khi về Bát phủ, ngoại trừ Cửu a ca Dận Đường, Thập a ca Dận Nga thỉnh thoảng đến, còn lại rất ít khi thấy bóng người.

Tết âm lịch năm nay, Dận Tự mang theo Tiểu Nữ Tử và Tiểu Khẩu Tử xuất môn vào cung. Tuyết lớn rơi đầy trời, Bạch Ca cùng đám hạ nhân trong Hòa Xuân Viên ngồi vây quanh trong phòng hạ nhân nấu ăn mừng năm mới.

Bạch Ca cùng những nha hoàn khác cắt chữ Phúc bằng giấy đỏ dán lên cửa, cùng thị vệ đốt pháo, trong tuyết rất khó đốt nên pháo chỉ nổ mấy lần, trong Hòa Xuân Viên lâu rồi mới vui cười như vậy.

Đồ ăn không tinh xảo, người cũng không tôn quý nhưng bầu không khí ăn mừng năm mới lại vô cùng náo nhiệt.

Một bàn người đang ăn vui vẻ, Bạch Ca cũng vui cười ngồi cùng bàn với Tiểu Nha làm việc nặng, cầm bát ăn cơm, nàng ăn một miếng cơm, mắt nhìn Tiểu Nha, thấy nàng ấy ngây người, thì nhìn theo ánh mắt của nàng ấy...

Đứng ở cửa chính là Bát gia Dận Tự.

Tuyết lớn bay tán loạn sau lưng hắc giống như lông ngỗng, tuyết từ trên mũ đông và áo choàng của hắc rơi xuống, mà không ai ra mở cửa. Đứng trước sự náo nhiệt ở cửa phòng hạ nhân, trông hắc có vẻ vô cùng cô tịch.

Dần dần cả phòng cũng phát hiện, trong nháy mắt tất cả mọi người đều yên lặng. Trong khoảnh khắc này không ai biết phải nên làm gì.

Sắc trời thế này, đáng lẽ hắc vẫn chưa về. Trong khi hoàng cung và phủ bối lạc đang ca múa vui mừng thì hắc lại đứng ở đây. Cả người kiệt sức, toàn thân giá lạnh, mà không ai biết.

Bạch Ca yên lặng đặt bát xuống bàn, đứng lên, đi đến trước mặt hắc, phủi tuyết trắng đọng trên bả vai. Đám hạ nhân đồng thanh hô Bát gia, rồi cùng nhau đứng lên thỉnh an hắc.

Bạch Ca nhẹ giọng nói:

- Bát gia đã dùng cơm tối chưa?

Dận Tự nhìn nàng không nói gì, đôi môi tái nhợt, hai gò má trắng bệch như sứ. Giống như một cảnh quay chậm, hắc cứ lao đảo lùi về phía sau, Bạch Ca sợ hãi đưa tay kéo hắc lại, xung quanh đồng loạt hô lên “Bát gia”, may mắn Tiểu Nữ Tử và Tiểu Khẩu Tử ở phía sau đỡ lấy người hắc, khung cảnh trở nên hỗn loạn.

Dận Tự bị bệnh, hắc bị thương hàn còn thêm viêm phổi rất nghiêm trọng,.

Vào những ngày đông giá rét, bệnh tình lại càng nguy cấp hơn, nhiều lần đại phu dặn dò phải chăm sóc vô cùng cẩn thận, Dận Tự không muốn cho người trong phủ biết chuyện này, nên không về phủ. Đám hạ nhân sợ viêm phổi lây nhiễm nên càng lo lắng hơn. Bạch Ca và Tiểu Nữ Tử ngày

đêm chăm sóc hần, đặt một cái giường nhỏ bên ngoài thư phòng, thay phiên trực đêm.

Hần rất yên tĩnh, đôi mắt trong suốt giống như biết nói, có lúc sẽ dựa người vào đầu giường mân mê cái hà bao cũ kĩ rất lâu. Mỗi khi Bạch Ca đến cho hần uống thuốc, hần chưa bao giờ than đặng, như trong miệng không hề cảm thấy cay đắng vậy, càng lúc càng khiến nàng cảm thấy chua xót trong lòng.

Ngày hai mươi chín tháng giêng, Khang Hy nói Dận Tự: “Phẩm hạnh thấp hèn, những chỗ cần đi lười biếng không đi.” Tạm cắt bổng lộc cơm gạo, quyền lực của hần và các quan dưới quyền.

Tất cả những đả kích và biến cố dồn dập ập tới, tuyên cáo Bát gia Dận Tự hoàn toàn thất sủng.

Nếu như nói lúc này Dận Tự đã mất đi thế giới của mình, nhưng chỉ ít hần vẫn giành được một thứ cuối cùng.

- HẾT

(1) hành tại: chỗ ở tạm thời của vua lúc xuất hành.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 163: Chuyện Cũ Phủ Đầy Bụi...

Từ khi trực đêm, Bạch Ca ngủ rất chập chờn, nửa đêm nàng vẫn thường nghe thấy tiếng gió tuyết sà sạt ngoài cửa sổ, quen thuộc mà xa lạ.

Trước đây lúc còn ở biệt uyển Đài Loan, hầu như mỗi ngày nàng đều uống thuốc thay nước, thị nữ Tiểu Nha chăm sóc nàng rất tốt, giúp nàng uống thuốc trong lúc hôn mê, nàng phát hiện dần dần mình không nhớ nổi những chuyện trước đây. Tiểu Nha nói nàng bị ban sai (1) đến vùng duyên hải hầu hạ Bát gia, trên đường đi vì không hợp với khí hậu nên bị bệnh nặng, còn bị ngã ngựa vỡ đầu đến suýt mất mạng. Bát gia thương cảm nên đã giữ nàng ở lại làm người hầu dưỡng bệnh trong biệt uyển.

Lần ở lại này đến tận hai ba năm.

Người dân Đài Loan rất thuần phác, khí hậu cũng tốt. Trong biệt trang không có nhiều người, quản gia và nha hoàn, thị vệ đều rất hòa thuận. Danh y Diệp đại phu có biệt danh Thượng Luật lão nhân cách một khoảng thời gian lại đến biệt trang xem bệnh cho nàng.

Hơn một năm sống giữa non xanh nước biếc, thân thể của nàng cũng dần khỏe hơn, hai người cứ cùng vào cùng ra, cùng nhau bày trí gian nhà, cùng thích đá cầu, thậm chí còn cùng làm đồ thủ công. Lúc làm đồ thủ công, Bạch Ca phát hiện gần như bản thân mình không thể nghĩ ra cái gì, đành phải học Tiểu Nha lại từ đầu.

Bát gia và Cửu gia rất ít khi đến biệt trang, mỗi lần đến đều cải trang mà vội vã đến. Khi nàng từ biệt trang xa xôi về kinh thành, vào làm người

hầu trong Hòa Xuân Viên mới hầu hạ ở thư phòng Bát gia Dận Tự lâu dài. Tiểu Nữ Tử và Tiểu Khấu Tử đều rất thân với nàng. Diệp đại phu dặn nàng phải uống thuốc liên tục, lượng thuốc giảm dần theo mỗi năm, kiên trì ba năm thân thể nàng đã khỏe hơn nhiều, ngay cả vết sẹo trên trán cũng gần như không còn thấy rõ nữa.

Dận Tự rất ít khi đi tiểu đêm, mỗi lần muốn đi tiểu đều nhớ tới Bạch Ca đang trực đêm ở bên ngoài phòng, hắn sẽ tự mình khoác áo bước xuống giường. Trong ngày đông giá rét, dù cho trong phòng có địa long nhưng đối với một bệnh nhân thương hàn như hắn thì vẫn không đủ.

Trong mơ màng, Bạch Ca nghe thấy tiếng động như có vật gì đó rơi xuống đất bên trong phòng, nàng liền giật mình mở mắt xốc chăn ra, cổ chịu lạnh mang vội dép vào chạy tới cạnh cửa gỗ hai cái khế gọi Bát gia, không nghe thấy tiếng đáp lại, nàng không thể làm gì khác đành phải đẩy cửa phòng đi vào...

Trong bóng tối, Dận Tự chỉ mặc một cái áo mỏng ngã nhào xuống thảm lông dê, áo khoác trên vai bị tuột xuống một bên, cái ghế tròn cũng đổ nằm lảo đảo bên cạnh.

Trái tim Bạch Ca nhói lên một cái, chậm rãi đi tới dựng ghế tròn để sang bên cạnh rồi từ từ ngồi xuống trước mặt hắn, nhẹ nhàng kéo áo choàng lên vai giúp hắn, muốn đỡ hắn đứng lên.

Dận Tự lẳng lặng nhìn nàng trong bóng tối, giọng nói khàn khàn và uể oải chậm rãi vang lên:

- Nàng đừng đỡ ta.

Bạch Ca nhìn hắn lắc đầu một cái, chợt nhớ ra có lẽ hắn không nhìn thấy nên nàng đưa bàn tay đến trước mặt hắn, không nóng không lạnh nhẹ giọng nói:

- Bát gia nói không sai. Chỉ có ngài mới có thể tự mình đứng lên, nhưng Bạch Ca chỉ giúp cho ngài một chút sức mà thôi.

Dận Tự trầm mặc nhìn nàng, nường qua ánh sáng lò mờ nhìn khuôn mặt của cô gái này, ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi sà sạt.

Hắn nhớ đến vào ngày thứ ba sau khi Ngạch nường qua đời, Cửu đệ đã vào thư phòng của hắn nói một câu: Sợ không cứu sống được nàng.

Hắn mặc đồ tang nắm chặt văn tế trong tay nói: Ngạch nường của ta đã chết, ta không thể lại nhìn nàng chết, nhìn một người đơn độc như nàng chết trong hoàng gia lạnh lẽo. Cho dù phải dốc hết tất cả, cũng tuyệt đối không thể để cho nàng chết!

Cơ thể của nàng cực kì yếu, thương tích chồng chất lại thêm trọng bệnh, vết thương cũ tái phát cộng thêm bệnh mới gần đây chồng chất khiến người ta hết cách. Hắn phải che giấu hành tung, dốc hết toàn lực để chữa cho nàng tỉnh lại. Thay đổi bao nhiêu là danh y thuật sĩ, cố gắng ra sức cứu chữa những tính mạng nàng vẫn bị đe dọa. Cuối cùng hắn tìm được hành tung bất định của danh y Thượng Luật lão nhân Diệp Thiên sĩ trên đảo Đài Loan, ông khám cho nàng, sau đó nói cả một đoạn văn trình bày tình trạng của nàng với hắn.

“Bát gia biết vì sao những danh y thuật sĩ không chữa trị hết được cho cô nường này không? Nếu như chỉ là vết thương trên cơ thể, tinh thần không bệnh vẫn có thể bảo toàn tính mạng, nếu như bị tâm bệnh, thân thể khỏe mạnh, cũng có thể cứu chữa. Nhưng thân thể nàng bệnh mới vết thương cũ chồng chất lên nhau, dù bị hôn mê mà trong lòng tích đầy nỗi đau, hai cái hợp lại, thần tiên cũng khó mà trị được... Nhưng nếu muốn bảo toàn tính mạng cũng không phải là không có cách.”

“Nếu như có thể làm phai nhạt hoặc thậm chí xóa bỏ tâm tư kí ức trong lòng nàng, tỉ lệ chữa khỏi bệnh trên cơ thể nàng sẽ cao hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu chữa như vậy, có thể về sau nàng sẽ bị mất kí ức vĩnh viễn. Xin Bát gia hãy cẩn thận định đoạt cho thỏa đáng.”

Hiện giờ, nàng đang sống chân thực trước mặt hắn, so với mấy năm trước cũng không khác nhau nhiều. Cho dù nàng đã quên tất cả, nhưng vẫn mềm mỏng mà yên tĩnh, thậm chí còn cởi mở hơn. Trong thời điểm tối tăm nhất nàng vẫn giống như một con đom đóm nhỏ sưởi ấm toàn bộ thế giới của hắn, là người nói chuyện tâm đầu ý hợp với hắn nhất.

Hắn cũng có tâm tư riêng của mình, nhìn thấy sức khỏe nàng ngày một tốt lên, hắn cũng không hy vọng nàng nhớ ra điều gì, quên rồi không tốt sao? Quên hết tất cả, quên mất hắn, cũng đi hắn đã từng có những lời nói làm tổn thương nàng, quên hết tất cả sợ hãi cùng đau khổ, bắt đầu làm lại từ đầu.

Nàng rốt cục có thể sống tiếp, hắn cũng có cơ hội bắt đầu lại lần nữa, cho nàng bình yên, cho nàng sống tiếp trong vui vẻ. Ngày sau, nếu nàng có thể cùng hắn bước lên đỉnh cao quyền lực, hắn sẽ làm nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, khiến tất cả những người phụ nữ khác phải ngưỡng nhìn. Chỉ là bây giờ, đỉnh cao này hắn còn có thể đứng lên được sao?

Hắn cứ như vậy nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu, từng hình ảnh chuyện cũ phủ đầy bụi kia giống như những đoạn phim ngắn thừa thớt chiếu lại trong đầu hắn, nàng vẫn yên lặng chờ đợi, duỗi cánh tay mảnh khảnh của mình ra.

Cuối cùng hắn cũng đưa tay mình ra nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nàng dùng một cánh tay khác đỡ hắn lên, nhưng cả hai không hẹn mà cùng dùng sức, nàng dùng hết sức của mình cố gắng đỡ hắn từ dưới đất đứng lên.

Hắn nắm thật chặt bàn tay của nàng, hắn đã chờ bàn tay này quá lâu rồi.

Dấu sinh dấu biệt, thề hẹn bên nhau. Ta nắm tay nàng, bạc đầu không xa.(2)

Giữa bầy sói ở bãi săn Mộc Lan, hắc nắm chặt bàn tay nàng đang run rẩy, nhưng nàng, lại không hề nhớ đến.

Bạch Ca đỡ hắc quay trở về giường, nhanh chóng đắp chăn dày lên cho hắc, rồi kính cẩn sờ trán hắc thử nhiệt độ, nhẹ nhàng nói:

- Đại phu nói bệnh của Bát gia không được xuống giường, sau này nếu Bát gia muốn đi tiểu đêm xin hãy gọi nô tài hoặc Tiểu Nữ Tử công công.”

Dận Tự bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, trong bóng tối càng có vẻ chật vật, mơ hồ đáp lại một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Bạch Ca thấy hắc không có gì lo ngại mới dèm chăn lại, chỉnh màn rồi nhẹ nhàng đi ra khép cửa lại, nằm về chỗ của mình, tâm tư dần thả lỏng.

Do không phải làm việc nên nhiều năm qua Dận Tự hiếm khi nhàn rỗi, hắc an tâm sống ở trong viên, bệnh tình cũng dần tốt lên, mặt mày cũng vui vẻ trở lại giống như trước đây, vào một buổi chiều xuân quang đang đồng ý gặp Cửu a ca Dận Đường.

Buổi trưa, Bạch Ca thừa dịp Cửu a ca Dận Đường đến bên bờ tường hoa viên nhắm mắt phơi nắng, bỗng chợt bị một cái gì đó che kín mặt, nàng giật mình vội vàng gạt ra xem, sợ chuyện không đâu một hồi, thì ra là một con điều mỹ nhân không biết từ đâu bay xuống.

Nàng đứng lên nhìn xung quanh, không biết ở đằng xa có ai đó chơi đùa bị đứt dây, trùng hợp bị gió cuốn rơi xuống hoa viên. Hơn nữa điều giấy này cực kì tinh tế, mỹ nhân má đào mặt phấn, vô cùng xinh đẹp. Nàng đi hỏi khắp viên, mấy nha hoàn thái giám đều nói không biết. Bạch Ca có lòng trân trọng, nàng cắt một mảnh vải bông sạch từ tấm áo cũ cẩn thận gói con điều lại rồi để lên trên nóc tủ, thoáng chốc liền quên mất.

Bên trong Hòa Xuân Viên rất rộng rãi, đám nha hoàn sau giờ Ngọ không có việc gì thường ở trong vườn đá cầu, Bạch Ca không am hiểu trò này cho lắm, nhưng học mãi cũng thành ra thích. Mỗi lần Dận Đường đến, nàng dâng trà xong đều đi ra cùng chơi đùa dưới bóng cây ngoài cửa viện.

Dận Tự ngồi trên ghế mây nhìn bóng lưng thấp thoáng của mấy người dưới tán cây ngoài cửa viện qua cửa sổ khép nửa, trên đầu gối là tấm thảm mỏng Bạch Ca đắp cho hăn.

Dận Đường đứng bên cạnh Dận Tự uống trà, chậm rãi liếc mắt nhìn nàng nói:

- Cơ thể nàng ấy thật sự đã khỏe hơn rất nhiều.

Dận Tự ừ một tiếng, tiện tay nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Dận Đường đặt chén trà xuống nói:

- Đúng rồi, hôm qua Tứ gia mới cưới thêm một tiểu cách cách, Bát ca biết rồi chứ?

Dận Tự gật gù, nhếch khóe môi chậm rãi nhấp một ngụm trà:

- Hôm nay ta sẽ kêu người trong phủ đi cùng đệ đem lễ vật qua.

Dận Đường xoay chiếc nhẫn trong tay, nói:

- Từ khi Niên gia gả con gái vào phủ lão Tứ, cũng rùm beng hơn...

Dận Tự lấy khăn tay trong áo ra bụm miệng ho nhẹ một cái, sau khi nuốt giọng mới ngược mắt tùy ý nói:

- Gần đây Niên Canh Nghiêu được bổ nhiệm làm khâm sai ở Tứ Xuyên à?

Dận Đường gật đầu, dường như nghĩ ra cái gì đó, liền cười nói:

- Bát ca, huynh có nghĩ tới không, nếu như đêm đó chúng ta không chặn đứng hãn... Lá gan của hãn lớn tới đâu nhỉ? Có mục đích gì đây?

Sắc mặt của Dận Tự lạnh xuống, không tự chủ mà híp đôi mắt đen lại, đôi môi đẹp dễ thốt ra mấy chữ:

- Hãn mà cũng xứng sao?

Trên môi Dận Đường vẽ ra một nét cười.

Dận Tự chậm rãi thưởng thức chén trà trong tay, nhẹ nhàng nói:

- Có tài năng, dã tâm không nhỏ, nhưng cứ chờ xem chủ nhân của hãn điều động thế nào, cũng chưa biết chuyện sau này ra sao.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, lát sau liền chuyển qua chuyện khác, mặc dù Dận Tự sống nhàn rỗi ở trong hoa viên nhưng đều biết hết mọi chuyện to nhỏ trong thiên hạ. Buổi tối Dận Đường ở lại phủ ăn tối cùng Dận Tự xong mới trở về Thái Hà Viên của mình.

Khí trời dần ấm lên, Dận Tự thích ở trong thư phòng Điều Ngữ Hoa Hương của mình vẽ tranh, đương nhiên là vẽ núi non, hoa và chim, một bức họa vẽ hơn nửa ngày.

Bạch Ca đi vào thay trà cũng phải rón rén vì sợ quấy rầy đến tác phẩm lớn của nghệ thuật gia, nhưng hãn đã ngồi trước bàn khá lâu, ít nhiều cũng khiến nàng lo lắng. Hãn đã đỡ sốt nhiều nhưng ho khan thì không có cách nào trị tận gốc, bình thường có thể nghe thấy hãn vừa vẽ vừa ho nhẹ. Nghe nói lấy quả sơn tra trong vườn làm cao chữa bệnh khá tốt, nhưng hãn dùng dường như không có tác dụng gì mấy.

Có một ngày, Bạch Ca cùng đám nha hoàn sau giờ Ngọ ngẫu nhiên phát hiện ở sau hoa viên có một tổ ong mật mới xuất hiện, lại đang lúc nhàn rỗi, nàng liền dẫn a hoàn cùng thái giám đi lấy mật ong cho Dận Tự uống để khỏi ho. Dù sao trang viên ở phía tây ngoại ô phong cảnh rất tốt, hoa nở rộ, mật ong ở đây rất thiên nhiên mà lại bổ dưỡng.

Đúng lúc Dận Tự vừa vẽ xong bức họa, ung dung đứng lên, theo thói quen ho nhẹ mấy cái, cảm thấy hình như số lần Bạch Ca vào ít hơn. Đang nghĩ đến chuyện này thì tiếng gõ quen thuộc đúng lúc vang lên.

Hắn đáp một tiếng, cửa bị đẩy nhẹ ra. Bạch Ca cúi đầu lấy chén trà nhỏ trong khay khế đặt xuống bàn sách của hắn, rồi lấy chén trà đã nguội để lên khay, xoay người chuẩn bị lui ra.

- Bạch Ca...

Dận Tự chấp một tay sau lưng, một tay khác vẫy nhẹ, vẻ mặt tự nhiên. Hắn rất ít khi giữ nàng lại, bởi vì hắn hiểu nàng, không muốn lại làm cho nàng cảm thấy bất an.

Bạch Ca vừa định đi ra ngoài đành phải dừng chân lại, hơi cúi đầu đi tới phía sau hắn lên tiếng trả lời.

- Bát gia.

- Nàng thấy...

Dận Tự nhìn bức tranh, trong đôi mắt mang theo nét cười, nghiêng đầu nhìn nàng một cái...

Bạch Ca nhướn mắt nhìn bức họa, trên má hồng nơi bị mái tóc che mất thấp thoáng một cái nốt màu đỏ.

Lông mày Dận Tự không khỏi nhíu lại, đưa tay vén một lọn tóc của nàng ra, Bạch Ca cả kinh, trong nháy mắt có chút lúng túng như một đứa bé, theo phản xạ giơ tay lên che cái nốt đỏ bên má trái.

Dận Tự bật cười nói:

- Ta nhìn thấy rồi... khụ khụ...

Bạch Ca dường như cũng nhận ra động tác của mình không lịch sự, đành thả tay xuống, lại thấy hấn ho khan, liền xoay người lấy chén trà đưa cho hấn.

Dận Tự nhận lấy nhấp một hớp, ánh mắt vẫn nhìn nàng. Nước trà vừa vào miệng, liền cảm nhận được vị ngọt.

Là mật ong.

Trong lòng hấn xúc động, đưa chén trà lại cho nàng, sau đó một tay liền chậm rãi nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, khẽ nheo hai mắt cẩn thận kiểm tra chấm đỏ nhỏ trên gò má của nàng.

Hai tay Bạch Ca đang bận cầm chén trà, chỉ có thể sợ hãi lùi về sau một bước, thế nhưng lại bị hấn kéo lại, nhất thời nàng không trốn đâu được.

Động tác của hấn rất nhẹ nhàng, vẻ mặt tự nhiên không có nửa phần tạp niệm, đầu đây còn có một tia bí ẩn.

- Tuy rằng ta không còn bông lộc... nhưng nha hoàn của ta có cần tiết kiệm tiền, không muốn sống mà đi đào tổ ong mật như thế này không...

Bạch Ca vừa nghe, gò má bỗng chốc ửng đỏ, lập tức cúi đầu như một đứa bé phạm phải lỗi lầm.

- Nô tài biết sai rồi... Xin Bát gia trách phạt!

Dận Tự dịu dàng gạt mái tóc mềm mại trên trán của nàng lên, thấy nàng có chút sợ sệt liền thả tay xuống, yên lặng đi ra sau bàn. Bạch Ca vẫn đứng yên tại chỗ, cúi đầu không lên tiếng.

Dận Tự vòng trở lại, trong bàn tay thon dài hoàn mỹ đã có thêm một bình thuốc nhỏ, thấy nàng vẫn cúi đầu, không khỏi hơi mỉm cười.

Hắn lấy chén trà trong tay nàng xuống, nhẹ nhàng nhét bình thuốc nhỏ vào tay nàng, sau đó cầm chén lên uống hai ngụm trà mật ong.

- Mật ong trong vườn nhà mình quả là mùi vị không giống với những chỗ khác.

Bạch Ca nhìn bình thuốc trong tay, nhướn mắt nhìn Dận Tự, thấy trong mắt hắn đều là ý cười. Tuy vẫn còn có chút nhột nhạt vì đang mang bệnh nhưng dường như tất cả ánh sáng rực rỡ trong căn phòng đều tập trung trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn.

- Cuộc sống đã có quá nhiều đau khổ, cho nên trong chén của chúng ta cần có thêm chút vị ngọt.

Hắn dừng một chút, nâng chén trà lên nhẹ nhàng nói.

Dận Tự dùng mật ong tự nhiên trong Hòa Xuân Viên, sau này thật sự đã bớt ho, bèn ban thưởng cho nha hoàn và thái giám trong viên. Tuy hắn nói với Bạch Ca mình không còn ốm yếu, nhưng thật ra chỉ là nói vui mà thôi. Hắn cùng với Dận Đường lén lút mở rộng sản nghiệp trong cả nước, chỉ là sinh hoạt hằng ngày của hắn không phô trương ra ngoài. Sau một thời gian thân thể khá hơn, hắn liền bắt đầu cải trang ra ngoài.

Bạch Ca hầu như chưa từng ra khỏi Hòa Xuân Viên, dùng thuốc bốn năm, sau này rốt cuộc cũng đã ngừng dùng thuốc, nàng làm bạn với đám nha hoàn, sai vặt trong vườn, cuộc sống vô cùng an nhàn. Thông thường

người ghé đến viên không ai khác ngoài Cửu a ca Dận Đường. Bát phúc tấn Quách Lạc La thị cũng chưa từng thấy ghé đến.

Mùa hè, mấy nha hoàn đang ở trong hoa viên giặt quần áo thì nghe tiểu thị vệ ngoài sân chạy tới nói có hai bé trai đang tìm điều ngoài viên, trông như người của Hoàng tộc, sống chết cũng không chịu đi. Tiểu Nha nhớ lại Bạch Ca có nhặt được một con điều, liền đi gọi nàng.

Bạch Ca là người hầu ở thư phòng, vốn không phải làm việc cực khổ, nhưng nàng rất hòa hợp với đám nha hoàn, thường chơi cùng nhau, lúc Dận Tự không sống trong viên, nàng cũng thường giúp đỡ bọn họ giặt phơi quần áo. Vừa nghe Tiểu Nha nói xong, nàng cũng nghĩ tới, liền vừa lau khô tay vừa hỏi tiểu thị vệ.

- Có nói là loại điều gì không?

Tiểu thị vệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nói là một con điều mỹ nhân, cô nương có từng thấy qua chưa?

Bạch Ca khẽ mỉm cười, gật gật đầu nói.

- Chính là cái đó rồi, người ra ngoài trả lời đi. Ta vào nhà lấy điều ra, nó bay vào trong viên nhiều ngày rồi.”

Tiểu thị vệ liên tục gật đầu rồi lập tức chạy ra ngoài.

Bạch Ca cởi giày đi vào nhà, đứng lên ghế lấy con điều từ trên nóc tủ xuống, ngoại trừ lớp vải bông phủ đầy bụi thì con điều bên trong vẫn rất tốt, mặt phấn má đào, mới tinh như trước.

Lúc Bạch Ca cầm nó đến trước cổng hoa viên, thì nhìn thấy có hai bé trai khoảng bốn, năm tuổi đứng trước cổng, khuôn mặt trắng trẻo bụ bẫm giống hai bé búp bê, sau đầu có một bím tóc đen nhánh trông rất đáng yêu,

tiểu thị vệ nói không sai, vừa nhìn y phục liền biết là tiểu a ca của gia đình giàu có. Nghe nói ở lân cận phía Tây ngoại ô dòng họ vua chúa được ban thưởng rất nhiều hoa viên, có lẽ là con cái trong hoàng thất. Chỉ là Tiểu Nữu Tử với Tiểu Khấu Tử đã ra khỏi phủ cùng Bát gia, mà dù bọn họ có ở đây, có lẽ cũng không biết hết được con cháu hoàng tộc.

Vừa thấy con điều hé ra từ túi vải bông Bạch Ca cầm trên tay, một tiểu a ca có đôi mắt đen láy môi hồng răng trắng tinh mắt nhìn thấy, chỉ vào tay nàng, bi bô nói:

- Là điều mỹ nhân của ta!

Một tiểu đại ca khác có khuôn mặt hơi tròn, thấp hơn một chút, mặt mũi rất giống đứa bé kia, cũng chỉ vào con điều nói là của bọn chúng.

Bạch Ca mỉm cười ngồi xổm xuống, tháo lớp vải bông ra đưa con điều cho cậu bé. Hai tiểu a ca cẩn thận kiểm tra, điều không dính một hạt bụi, không hỏng. Tiểu a ca môi hồng kia xem điều xong liền chuyển ánh mắt nhìn Bạch Ca, đôi mắt đen sáng rực, ánh mắt cứ nhìn nàng chăm chăm.

- Là người nhặt được điều của ta sao?

Bạch Ca cười gật đầu, chuẩn bị đứng lên, thì bàn tay nhỏ của tiểu a ca lập tức nắm lấy ống tay áo của nàng, nói rất lễ phép:

- Người trả lại điều mỹ nhân cho ta, ta sẽ có phần thưởng cho người.

Dứt lời bèn cúi đầu tìm ngọc bội trên người mình.

Bạch Ca thấy một đứa bé đáng yêu lễ phép, trong lòng xuất hiện một cảm giác mềm mại quen thuộc không tên, nàng vội vàng cười lắc đầu, nhẹ nhàng giúp cậu bé gỡ ngọc bội bên hông, nói:

- Tạ a ca ban thưởng, nhưng những người thích cái đẹp đều như vậy cả, nô tỳ chỉ là tiện tay lượm lên mà thôi.

Tiểu a ca mặt tròn thấp hơn đứng bên cạnh kéo kéo ống tay áo của cậu, nhúu mày nói:

- Tứ ca, trời cũng không còn sớm, nếu để cho Phúc công công phát hiện chúng ta lén chạy ra ngoài sẽ nói Ngạch nương đó...

Tiểu a ca môi đỏ nhìn sắc trời, ánh mắt lại nhìn Bạch Ca nói:

- Vậy chúng tôi đi đây

Bạch Ca gật đầu, suy nghĩ một chút bèn cười nói:

- Hai vị tiểu a ca đi đường cẩn thận, có muốn thị vệ hộ tống hai người một đoạn không?”

Tiểu a ca mặt tròn lắc đầu bi bô nói:

- Viên của chúng ta rất gần nơi này, là...

Tiểu a ca môi đỏ lập tức xen ngang lời cậu bé:

- Không cần đâu, lẽ nào đệ đã quên, vừa nãy đệ còn nói là chúng ta chạy ra ngoài...

Bạch Ca thấy hai tiểu huynh đệ bọn họ còn nhỏ nhưng rất thông minh, lại vô cùng đáng yêu. Nàng chậm rãi đứng dậy, thấy tiểu a ca môi đỏ đang dùng hai bàn tay nhỏ bé cẩn thận dùng tấm vải bông gói kĩ cái điều mỹ nhân lại, có vẻ như cực kì yêu quý nó.

Hai tiểu a ca ôm điều đi, hai bím tóc sau lưng khẽ đung đưa, Bạch Ca đứng ở trước cổng nhìn theo chúng đến khi khuất dạng mới mỉm cười xoay người đi vào trong vườn.

Buổi tối vừa mới chuẩn bị đi ngủ thì ngoài cửa sổ mưa rào xối xả, sấm vang chớp giật đánh vào cánh cửa sổ, lúc này một góc yên tĩnh trong căn phòng nhỏ ở Hòa Xuân Viên lại càng đáng quý, nhưng tiếng sấm sét khiến cơn đau đầu lâu rồi không tới của nàng kéo tới, hồi lâu sau mới qua.

Lát sau, Bát gia Dận Tự cùng Tiểu Nữ Tử, Tiểu Khấu Tử trở về viên, người ướt như chuột lột. Bạch Ca cùng đám hạ nhân đứng dậy bận rộn, nhìn hãn cơ thể đã không khỏe lại mắc bệnh thấp (3), thực sự bất đắc dĩ.

Đêm đó Bạch Ca mơ thấy một người đàn ông không rõ tướng mạo cười tuần mã truy đuổi phía sau, tiếng vó ngựa chạy băng băng, không biết hãn gọi gì đó, khiến nàng cảm thấy run rẩy. Sáng hôm sau thức dậy, Bạch Ca không hề nhớ gì, lại là một ngày an bình an lành.

Nhưng chưa đến ba ngày sau, một chuyện không ngờ tới lại xảy ra.

- HẾT

(1) Ban sai: chỉ việc bắt phu, trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa.

(2) Bài thơ “Kịch cổ 4” trong Kinh thi. Hán Việt:

Tử sinh khiết khoáng,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

(3) Các triệu chứng bị lên nắm ở chân tay, mẩn ngứa.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 164: Không Thể Buông Tha

Bát gia Dận Tự vì ngấm mưa gió nên bệnh thương hàn tái phát, thái y dặn dò phải nằm trên giường tịnh dưỡng, mỗi ngày Bạch Ca đều ở trong căn phòng phụ góc sân thư phòng tự tay sắc thuốc, hầu hạ hẩn uống thuốc đúng giờ.

Hôm đó, đang lúc nấu thuốc thì thấy than trong bếp tắt. Bạch Ca vội thay than nhưng vẫn không nhóm được lửa, khói bốc lên làm nàng sặc sụa, cẩn thận kiểm tra lại than trong phòng thì phát hiện do mấy ngày trước mưa to nên than bị ẩm. Nàng bất đắc dĩ đành phải phủ kín lò than lại, toan đến phòng hạ nhân lấy ít than về để sắc tiếp thuốc.

Lúc này Bát gia Dận Tự đang chợp mắt ngủ trong thư phòng, chợt ngoài cửa vang lên tiếng gõ gấp gáp, là giọng nói lo lắng của Tiểu Nữu Tử.

- Chủ tử!

Dận Tự nhắm mắt cau mày đáp:

- Vào đi.

Tiểu Nữu Tử đẩy cửa đi vào, trên khuôn mặt hiện rõ lo lắng và hoảng hốt, y lập tức xoay người đóng kín cửa phòng lại, đi nhanh đến gần hẩn khom người bẩm báo.

- Chủ tử, Tứ gia đột nhiên đến! Nói là đến thăm chủ tử, hiện giờ đang đi về phía này, chúng nô tài không dám cản, cũng không can nỏi! Hiện Tiểu Khấu Tử đang dẫn ngài ấy đến thư phòng.

Dận Tự nghe xong bỗng mở mắt nói:

- Lão Tứ đến?

Gần như cùng lúc đó cũng lập tức nói:

- Bạch Ca đâu?

Tiểu Nữ Tử nhanh chóng đáp:

- Chắc là đang sắc thuốc phòng phụ.

Dận Tự nghiêm mặt, rất nhanh trấn định lại:

- Bây giờ người có nhiệm vụ giữ nàng lại, sau đó gọi Tiểu Nha đến đây hầu trà.

- Vâng.

Tiểu Nữ Tử lập tức đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, ra khỏi sảnh ngoài thì bí mật lách người vào góc khuất, sau đó chạy đến phòng phụ, trán vã đầy mồ hôi, lòng nóng như lửa đốt.

Tiểu Nữ Tử vừa mới rời đi giây lát, Dận Tự vừa thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng lại thì nghe thấy tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân bên ngoài cách cửa phòng càng lúc càng gần.

- Vương gia, mời ngồi, cho phép nô tài xem xem chủ nhân có đang ngủ hay không.

Giọng nói của Tiểu Khẩu Tử có vẻ cung kính cẩn thận, cũng có vẻ hơi căng thẳng, chiếc mũ đội trên đầu dần dẫm mồ hôi.

- Không cần.

Giọng của Ung thân vương Dận Chân trầm thấp mà ngắn gọn, khiến người ta cảm thấy uy nghiêm tôn kính.

- Tự bốn vương vào thăm.

Tiểu Khấu Tử thấy không ngăn cản được, bắp chân đã hơi bị chuột rút, trong lòng đang cực kì bối rối thì đúng lúc này trong phòng ngủ vang lên giọng nói của Bát gia Dận Tự.

- Tứ ca đến thăm ư?

Giọng nói khàn khàn ở trong phòng chứng tỏ hẳn đang mang bệnh trong người, nhưng lại cực kì từ nhiên.

- Nô tài nào không có mắt ngăn cản vậy? Còn không mau mời Tứ gia vào!

- Bát đệ.

Ánh mắt của Ung thân vương Dận Chân nhanh chóng nhìn khắp phòng sau đó lướt tới trước cánh cửa chạm khắc hoa văn, Tiểu Khấu Tử vội vàng đi trước, khom người nhẹ nhàng đẩy cửa ra nghênh đón chàng vào.

Dận Tự nằm trên giường lớn có phủ màn trướng trong phòng ngủ, hẳn toan ngồi dậy, không ngừng ho nhẹ. Tiểu Khấu Tử thấy vậy liền vội vàng chạy đến kê gối cho hắn, rồi khẽ vuốt lưng giúp hắn.

- Tứ ca... Khụ khụ... không phải huynh tùy giá đến Nhiệt Hà sao?

Ung thân vương Dận Chân mặc áo bào màu xanh, trước ngực và bả vai có thêu hình rồng rực rỡ. Chàng chấp một tay sau lưng, một tay buông thõng, đi từng bước vào phòng rồi đứng lại, đợi Tiểu Khấu Tử chuyển cái ghế đến bên giường chàng mới vuốt áo bào trang trọng ngồi xuống, trong

nháy mắt ánh mắt lặng lẽ lướt qua những món đồ bày biện khắp phòng, sau đó nhìn thẳng vào Dận Tự.

- Ta nghe thái y nói đệ bị bệnh nặng nên đã xin phép Hoàng A Mã, đi suốt đêm trở về.

Bát gia Dận Tự thuận hợng, khoe môi hơi mấp máy, trên gương mặt đẹp đẽ có phần âm u, hần chậm rãi nắm chặt chắn mỏng dưới lòng bàn tay.

- Hiện tại mọi người đều biết đệ đã mất đi sự sủng ái của Hoàng A Mã. Bát đệ thật sự không ngờ Tứ ca lại có lòng đến thăm đệ... Thế nhưng trong lòng cũng sợ sẽ lây bệnh cho Tứ ca.

Dận Chân nắm chặt ống tay áo lắc đầu một cái, lại nhìn Tiểu Khấu Tử đang đứng bên cạnh, sau đó hơi hột hỏi hẩn vài câu về sinh hoạt và ăn uống hằng ngày, dùng thuốc và chăm sóc bệnh như thế nào.

Rồi chàng nói tiếp:

- Ta không ngại, anh em như thế tay chân đâu ngại những việc này. Ta chỉ là muốn đến đây thăm đệ, đệ bị bệnh nghiêm trọng như vậy mà chỉ có vài nô tài chăm sóc, làm sao chu toàn... Đến một nha hoàn cũng không có, thật không ra làm sao.

Tâm trạng Dận Tự hơi động, ánh mắt hần từ từ hiện lên chút mệt mỏi, mỉm cười.

- Khụ khụ... Tiểu Nha, còn không mau dâng trà cho Ung Vương gia... Huynh ấy nói trong viện của ta không có nha hoàn thật không ra làm sao kìa.

Thị nữ Tiểu Nha đứng ở cửa chính nói ‘vâng’, sau đó bê khay trà cúi đầu bước vào phòng, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Ung thân vương Dận Chân, cung kính quỳ xuống dâng trà lên trước mắt chàng, để cho chàng lấy dùng.

Ánh mắt của Ung thân vương Dận Chân thâm trầm như chim ưng, lập tức nhìn chăm chăm khuôn mặt đang cúi gằm xuống của nàng, chậm rãi đưa tay phải ra bưng chén trà, khay trà trong tay Tiểu Nha bắt đầu hơi run rẩy, đến thờ mạnh cũng không dám.

- Ngẩng đầu lên.

Giọng nói trầm thấp tùy ý của Ung thân vương Dận Chân khiến Tiểu Nha suýt nữa đánh rơi khay trà, tay run lên, chén trà lên khay bị chàng ấn xuống.

Thị nữ Tiểu Nha nín thở từ từ ngẩng mặt lên, nhưng mới vừa ngẩng lên được một nửa, trên tay bỗng chốc cảm thấy nhẹ đi, chén trà đã bị chàng lấy đi, tư thái tao nhã cúi đầu uống trà mà không hề nhìn nàng.

Bát gia Dận Tự lặng lẽ trầm mặc liếc mắt đến góc áo của Dận Chân, rồi liếc nhìn Tiểu Nha, Tiểu Nha lập tức hành lễ rồi lui ra. Cứ thế, nàng vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy Tiểu Nữ Tử đứng đợi ở cửa, trên mặt y có một chút lo lắng khó nén nổi.

Dận Tự lại ho khan.

- Khụ khụ... Đệ chỉ sợ huynh có lòng tới viện của đệ... khụ khụ... sẽ khiến Hoàng a mã hiểu lầm huynh qua lại với đệ, giận chó đánh mèo...

Ung thân vương Dận Chân nhẹ nhàng đẩy nắp chén trà lại, sau đó đưa chén trà cho Tiểu Khấu Tử. Chàng chậm rãi nhếch khóe môi, gật đầu nói:

- Đệ cứ an tâm dưỡng bệnh, phía bên Hoàng a mã... để sau đi.

Dận Tự lại lấy khăn che miệng ho khan, Tiểu Khấu Tử vỗ nhẹ lưng giúp hẳn.

Ung thân vương Dận Chân nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy trên ngón tay cái, khẽ cau mày nói:

- Hồ thái y xem bệnh thế nào mà không thấy khá lên, hôm khác ta sẽ đi mời Tôn thái y đứng đầu Thái y viện đến viện xem bệnh cho đệ.

Dận Tự vừa ho khan vừa xua tay, dứt quãng nói:

- Không...đệ không muốn trêu chọc Hoàng a mã... Huynh cũng biết đệ bây giờ...

Dận Chân nghe xong không nói tiếp nữa mà gật đầu, vén áo chậm rãi đứng lên, ánh mắt lại lạnh lẽo đảo khắp phòng, giống như không muốn bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nào.

- Trở về vội vàng, chỉ kịp đến Viên Minh Viện mua chút đồ bổ và dược liệu tới đây, có điều bên trong có hai cây nhân sâm ngàn năm có thể dùng được, đệ điều dưỡng cẩn thận.

Dận Tự hơi đứng dậy gật đầu,

- Đa tạ Tứ ca ghé thăm.

Nói xong hắn có vẻ muốn đứng dậy ra tiễn, nhưng Dận Chân nhanh chóng đưa tay đè lại, nên hắn đành nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Khấu Tử, Tiểu Khấu Tử vô cùng thông minh, lập tức khom người nói:

- Vương gia.

- Tứ ca, thứ cho Bát đệ không thể tiễn xa. Tiểu Khấu Tử, người hãy tiễn vương gia ra ngoài.

Ung thân vương Dận Chân nói cáo từ, rồi theo Tiểu Khấu Tử đi ra cổng, Bát gia Dận Tự nhìn bóng lưng chàng đi xa, sắc mặt mới hoàn toàn âm trầm lại.

Hai người đều biết rõ mục đích trong lòng của đối phương, rõ ràng ít lui tới, nhưng vẫn cứ giả vờ giả vặt như thế, cũng không phải là lần đầu hai người tiếp xúc với nhau như vậy.

Từ khi Ung Thân Vương về Vương phủ, đã dần dần sủng hạnh Niên Thị, sau đó hơn một năm không phái người theo dõi hành tung của hắc nữ, nhưng bây giờ lại đến, không biết đã nghe ngóng được gì?

Nếu không phải vì... Làm sao Ung Thân Vương có thể mặc kệ thánh thượng sẽ hoài nghi hay không mà liều lĩnh mạo hiểm đi suốt đêm trở về, trực tiếp xông vào Hòa Xuân Viên dò xét?

Muốn diễn cảnh huynh đệ gần gũi quan tâm sao, lúc này là thời kỳ quá nhạy cảm. Lão Tứ không phải kẻ ngốc, có thể khiến Ung Thân Vương mạo hiểm, e rằng đáp án chỉ có một và cũng chỉ có một đáp án này.

Tiểu Khấu Tử nín thở dẫn Ung thân vương Dận Chân ra khỏi sân viện thư phòng. Vị chủ tử này ở phía sau luôn im lặng không lên tiếng, cứ đi từng bước một vô cùng chậm, không biết là đang suy nghĩ cái gì, khiến cho tim y cứ treo lơ lửng.

Thân phận Đa La Bối Lặc của Dận Tự có hạn nên đương nhiên Hòa Xuân Viên không to lớn quy mô như Viên Minh Viên của Ung thân vương, nhưng những đình đài lầu các uốn khúc kết hợp với nhau rất tinh xảo tự nhiên.

Trước thư phòng là hoa viên đình viện rộng lớn, trồng trúc tương phi cùng đủ loại hoa cỏ cây cối hiếm có, hòn non bộ tự nhiên được xây đẹp đẽ đặc sắc cùng với ao sen tươi đẹp. Hoa sen đã nở, lá sen màu xanh lục, dáng ngọc yêu kiều, không dính một hạt bụi, những con cá chép đỏ nhàn nhã quẫy đuôi trong làn nước, trong ngày hè vô cùng yên tĩnh mát dịu.

- Hình như khăn tay của bốn vương rốt rồi.

Bước chân của Ung thân vương Dận Chân ở phía sau bỗng nhiên dừng lại, Tiểu Khấu Tử xoay người lại thì nhìn thấy chàng hơi cúi đầu, tay phải tìm kiếm trong ống tay áo trái, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Khấu Tử nghe vậy, trong đầu liền căng thẳng, vội vàng khom người kính cẩn nói:

- Nô tài sẽ phái người đi dọc đường tìm, e rằng là mất lúc trên đường đến đây.

-

Ung thân vương Dận Chân xoa cằm hờ hững nói:

- Vậy người đi đi, tự bản vương biết đường về, sau khi tìm được khăn tay thì đến đưa cho ta.

Tiểu Khấu Tử thoáng chốc hơi ghen lời, mà trong hoa viên lại vắng vẻ không có nô tài nào đến thay, cho nên y không thể làm gì khác hơn là đáp vâng, xin cáo lui sau đó vội vàng chạy đi ra ngoài tìm kiếm.

Ung thân vương Dận Chân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng y biến mất ở góc viên, sau đó rút mảnh vải bông cũ kĩ nhưng sạch sẽ từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng đặt lên chóp mũi cao thẳng khế ngữi một cái, rồi nắm chặt nó trong lòng bàn tay, chàng lập tức xoay người quay trở lại sân thư phòng.

Đúng, lúc trước, khi chàng vô tình mở lá thư nói đến Dận Tự đến suối nước nóng, dòng chữ hạ nhân, thái giám, thị nữ đã khiến chàng chú ý, từ trước đến giờ Dận Tự chỉ dùng thái giám hầu hạ bên người.

Quan trọng hơn nữa là, trên đường đưa hai a ca Nguyên Thọ và Thiên Thân đến Nhiệt Hà, hai a ca có cầm theo điều mỹ nhân mà bọn chúng thích nhất. Chàng nhớ rõ, năm ngoái ở Viên Minh Viện con điều này bị gió thổi bay mất, hai a ca còn vì thế mà đau lòng một thời gian, không nghĩ tới là lại

gặp lại được. Chàng liền đến hỏi, hai đứa bé hơi ấp úng nói là đã tìm lại được, chàng hỏi là tìm được ở đâu, hai huynh đệ không biết trả lời như thế nào, cuối cùng Tứ a ca Nguyên Thọ thông minh bèn quỳ xuống đáp là tìm được ở trong hoa viên của Bát thúc ở phía tây ngoài ô.

Chàng bảo Ngũ a ca Thiên Thân ra ngoài, chỉ giữ lại Tứ a ca Nguyên Thọ. Thiên Thân vừa đi ra ngoài khép cửa lại, Nguyên Thọ liền đứng thẳng lên ngựa đầu nói:

- A mã, là thị nữ của Bát thúc nhặt được điều trả lại cho chúng con.

Chàng giật mình một cái, lập tức hỏi:

- Thị nữ nào?

Nguyên Thọ lắc đầu:

- Con không biết tên... Nhưng...

Chàng nheo mắt lại, nhìn cậu bé nói:

- Nhưng cái gì?

Nguyên Thọ chần chừ nói:

- Người ấy tóc dài để mái bằng, mặt cũng không nhọn như thế...

Chàng cau mày nói:

- Cái gì? Nói rõ ràng xem.

Nguyên Thọ ngẩng đầu lấy dũng khí nói:

- A mã, trông người ấy có mấy phần giống với người trong bức chân dung ở Phật đường.

Chàng gần như bị câu nói này làm chấn kinh, nhưng lập tức bình tĩnh lại ngồi xuống chờ Nguyên Thọ đứng lên.

- Con nhớ bức chân dung ở Phật đường ư? Sao lại nói là giống đến mấy phần? Chuyện đã xảy ra như thế nào?

Nguyên Thọ bị chàng hỏi liên tiếp, không hiểu ra sao cả, vừa nhớ lại vừa nói bằng giọng non nớt:

- Con biết sai rồi, xin A mả trách phạt. Là chúng con đến chỗ gần Viên Minh Viện để tìm điều, rồi đến Hòa Xuân Viên của Bát thúc hỏi thị vệ... Sau đó có một nha hoàn mang điều đi ra, còn rất cẩn thận dùng một mảnh vải bông cũ sạch sẽ bọc lại, cho nên điều mới mới tinh không bị hư hỏng gì... Còn nữa.. con muốn thưởng cho tỷ ấy nhưng tỷ ấy không muốn.

Tay hắn nắm chặt:

- Vải bông cũ?

Đây là một mảnh vải bông được cắt ra từ một bộ quần áo cũ, được giặt rất sạch sẽ, không thấy chút dấu vết nào. Nhưng khi chàng đưa mảnh vải bông tầm thường này lên mũi ngửi, trên tấm vải có một mùi hương cực kỳ nhạt, là mùi hương tóc da của chủ nhân cái áo mặc qua năm này tháng nọ để lại.

Tựa như mây như khói, mùi hương nhàn nhạt thanh mát, ấm áp, triền miên quanh quần linh hồn chàng.

Đã bao nhiêu năm rồi chàng chưa tìm lại được? Hình như là từ khi nàng biến mất, bắt đầu từ thời khắc chàng lỡ tay đốt Tứ Nghi Đường, ngay cả quần áo, đồ dùng hàng ngày, đệm chăn của nàng cũng biến thành tro bụi, hoàn toàn mất đi mùi hương của nàng, đêm không an giấc.

Suốt đêm Ung thân vương Dận Chân xin phép Khang Hi thay đổi hành trình để hồi kinh đến Hòa Xuân Viên thăm Bát gia Dận Tự lâm trọng bệnh.

Khi nha hoàn bưng trà kia cúi đầu tiến vào, khuôn mặt, vóc dáng mơ hồ trông có vài phần giống với nàng trước đây, nhưng không phải nàng.

Nếu như không phải vì mảnh vải bông cũ này, chàng suýt nữa cũng bị Dận Tự lừa, cho rằng Dận Tự tìm một nha hoàn Thọ nhận lầm. Nhưng mùi hương trên mảnh vải này chàng tuyệt đối không thể nhận sai, ở cùng nhau mười mấy năm, nếu như không phải nàng, làm sao chàng có cảm giác này?

Thiên hạ không có nữ nhân như nàng, nàng cũng không phải là bất kì ai khác.

Tuyệt đối không thể sai.

Vì thế, chuyện này đã chứng minh Bát gia đúng là vẫn còn giấu hẩn cái gì đó!

Nhưng sao nàng có thể bình yên vô sự sống ở nơi này của lão Bát mà không trở về tìm chàng? Sao lão Bát có thể để nàng làm một thị nữ bình thường? Vậy cô gái tìm được điều có đúng là chủ nhân của mảnh vải bông này hay không?

Những câu hỏi không thể giải đáp liên tiếp mạnh mẽ hiện lên trong đầu chàng... Tất nhiên chàng muốn biết thật rõ ràng, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chưa bao giờ hoảng sợ, chua chát và đau đớn đến vậy.

Chàng gặt gao kiềm nén con dã thú trong lòng lại, nhưng nó lại càng hung mãnh hơn, đứng ở nơi đây chàng có thể cảm thấy máu trong người dần mất khống chế.

Chàng gần như điên cuồng nhanh chóng đẩy cửa từng gian phòng ra rồi lại khép lại, ngay cả phòng phụ cũng không bỏ qua.

Không có, không có...

Cuối cùng chàng đến một gian phòng nhỏ có đặt một bếp than, ấm thuốc phía trên bếp vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, nhưng băng ghế nhỏ bên cạnh trống không, không biết người đã đi đâu.

Ung thân vương Dận Chân thở mạnh ra một hơi rồi khép cửa lại, vội vã ra ngoài. Liệu trong phòng hạ nhân có không? Giờ khắc này, có lẽ chàng cũng có thể lật tung cả tòa Hòa Xuân Viên này lên.

Chàng lập tức sải chân bước ra ngoài vườn hoa, vạt áo vì bước đi của chàng mà tung bay lên.

Vừa vòng qua hòn non bộ bên cây đại thụ, đúng lúc chàng va vào hai thị nữ đang đi tới, trên tay còn bưng chậu than.

Chợt một thị nữ ngược mắt lên nhìn chàng, ánh mắt vừa chạm tới hoa văn hình rồng và thắt lưng trên eo, liền sợ đến mức lập tức quỳ xuống hành lễ, run giọng nói:

- Nô tỳ thỉnh an Vương gia, Vương gia cát tường!

Một thị nữ khác nghe thấy vậy bèn quay mặt lại, khi nhìn thấy chàng, ánh mắt của hai người không hẹn mà gặp nhau...

Tất cả mọi thứ trước mắt Ung thân vương Dận Chân đều giống như những cảnh quay chậm, trong trời đất chỉ còn có mình nàng.

Nàng hơi hoảng sợ, nhưng rất tự nhiên cúi đầu, cũng quỳ xuống hành lễ, cất giọng nói trong trẻo mà đã lâu chàng không nghe thấy:

- Nô tỳ thỉnh an Vương gia, Vương gia cát tường!

Thế giới của chàng âm âm đồ sộ.

Cô gái này là ai?

Chàng chưa từng tính toán tỉ mỉ, bây giờ nàng đã bao nhiêu tuổi rồi?

Mà chàng, đã ba mươi chín tuổi. Trong bốn năm nàng biến mất, chàng đã không còn trẻ trung gì nữa.

Lúc nàng quay mặt lại, trên ngũ quan sáng sủa tự nhiên mang theo nụ cười bình thản, để tóc dài mái bằng, không cài trâm lược, chỉ thắt một bím tóc đen dài, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, ăn vận trang phục bình thường của thị nữ, xem ra dường như không có dấu vết của năm tháng, dáng dấp vẫn chững như hai mươi.

Nàng thay đổi kiểu tóc, thân thể hình như cũng tốt hơn. Còn có ánh mắt kính cẩn của nàng, xa lạ như vậy, dường như chỉ xem hắn là người qua đường, một chủ nhân nàng không quen biết.

Nhưng làm sao hắn có thể nhận lầm?

...

Bạch Ca đến phòng hạ nhân lấy than, không ngờ than ở đây cũng hơi ẩm, nàng bèn cùng một người thị nữ khác tên Tiểu Đào chạy đến phòng tạp vụ ở góc hoa viên lấy than, khệ nệ bưng hai chậu than vừa trở về vừa nói chuyện, đang lúc đi vào vườn hoa thì va phải người phía trước.

Người đó dáng dấp cao to kiên cường, khuôn mặt uy nghiêm mà lạnh lùng khiến người ta cảm thấy vừa cung kính vừa hoảng sợ, nàng chưa kịp nhìn rõ y phục thô rộng dữ tợn và thắt lưng vàng trên eo của người đó, bỗng có một cơn run rẩy không tên ập tới sau lưng, nàng vội cúi đầu bắt chước Tiểu Đào quỳ xuống hành lễ thỉnh an.

Nàng và thị nữ Tiểu Đào nín thở duy trì tư thế thĩnh an, trong tay vẫn bưng chậu than. Cứ như vậy, không khí như đọng lại, hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng gọi, chỉ có thể nhìn thấy vạt áo bào và đôi chân mang giày quan vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích kia.

Bạch Ca không biết đây là vị Vương gia nào, trong đầu nàng trống rỗng, cảm giác đau đớn mơ hồ đã lâu không thấy ủa đến, mà mùi hương của vị Vương gia này khiến nàng có một cảm giác căng thẳng không tên.

- Người đi trước đi.

Rốt cuộc chàng cũng mở miệng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, khiến đầu Bạch Ca ong lên một cái, bỗng có cảm giác không thở nổi.

Giọng nói này nàng đã nghe qua ở đâu rồi? Ở đâu...ở đâu mới được chứ...

Trên xe ngựa đến Cảnh Lăng, đúng rồi, là Tứ hoàng tử, huynh trưởng của Bát Bối Lặc, Hòa Thạc Ung Thân Vương

Ngay lúc nàng vẫn còn đang hoảng hốt thì thị nữ Tiểu Đào đã đứng lên lui ra, khi nàng định thần lại thì đôi chân mang giày quan đã càng ngày càng đến gần tầm mắt, bên cạnh không có ai khác.

Bạch Ca giật mình một cái, sợ hãi theo bản năng ngẩng đầu lên, bất giác trở thành tư thế ngẩng đầu nhìn chàng, sắc mặt trắng bệch.

Lông mi của nàng mềm mại nhỏ dài, cái mũi tinh tế xinh xắn hít thở, đôi môi mềm mại cong cong, không có điểm nào chàng không nhớ rõ, không có nơi nào chàng không da diết nhớ nhung.

Bốn năm rồi, năm tháng như một cơn gió thổi qua, khóe mắt của chàng đã lưu lại dấu vết tang thương.

Không còn gì nữa.

Nếu không phải chàng không màng tính mạng mang cái tráp nhỏ từ trong đám lửa lớn ở Tứ Nghi đường ra, chàng sẽ tưởng rằng, chẳng qua nàng chỉ nằm dưới gốc cây lớn ở Sư Tử Viên, nằm trong giấc mộng Nam Kha của chàng.

Đồng cam công khổ trong mười mấy năm qua sao có thể giống như hoa trong gương, trăng trong nước?

Sao nàng lại dùng ánh mắt xa lạ như vậy để nhìn chàng?

Ung thân vương Dận Chân không biết vẻ mặt của mình đáng sợ đến nhường nào, khi chàng đưa tay ra, Bạch Ca sợ đến mức làm rơi chậu than xuống đất, than lăn trên mặt đất bắn tung tóe lên giày chàng, nhưng chàng lại làm như không thấy.

Bỗng bên ngoài cửa viện truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng người, Bạch Ca theo phản xạ quay đầu lại, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn vì có cứu tinh đến. Nhưng nàng chưa kịp phản ứng gì thì trên môi đã bị một bàn tay mạnh mẽ phủ kín, cả người bị bế bổng lên!

Bạch Ca hoảng sợ, theo bản năng bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng đáng tiếc không phát ra được âm thanh nào, toàn thân giống như con rối ở trong lòng người đàn ông. Sức của chàng rất mạnh, cánh tay cứng như thép giữ chặt eo nàng từ phía sau, bế nàng bước đi như bay vào sát vách đá đằng sau hòn non bộ, nhánh của cây đại thụ đưa ra chặn ở trước mặt tạo nên một chỗ bí mật.

Mấy người ở ngoài cửa viện đi vào không thấy ai, vội vàng chạy vào bên trong tìm kiếm.

Hai người cùng mở to mắt nhìn bóng người bên ngoài cây đại thụ, Bạch Ca ở đằng sau hòn non bộ yên tĩnh thở gấp, hai mắt tròn trớn. Bàn tay

chặn miệng nàng càng lúc càng chặt hơn, đường cong mềm mại của chiếc mông vừa vặn áp chặt vào lòng chàng, tiếp xúc với vật nam tính cứng rắn tinh tráng mà nóng bỏng như nham thạch ở phía sau, làm cả người nàng không tự chủ được mà run lên.

Ở vị trí này nhìn xuyên qua bóng cây chỉ có thể thấy mấy bóng người bên ngoài lúc ẩn lúc hiện, thì ra là Tiểu Nữ Tử và thị nữ Tiểu Đào, còn có Tiểu Khấu Tử dẫn theo hai tiểu thái giám khác.

- Sao lại không có ai hết?

Giọng nói của Tiểu Nữ Tử không che giấu nỗi lo lắng.

- Vừa ở đây mà, chúng tôi đang mang than về thì Ung vương gia... bảo nô tỳ lui đi...để Bạch Ca ở lại...

Thị nữ Tiểu Đào vừa lo lắng vừa căng thẳng nói.

- Chậu than!... Sao lại đổ ở đây...

Tiểu Nữ Tử vỗ mạnh vào đầu một cái, chạy tới chạy lui, bất luận thế nào y cũng không tìm được Bạch Ca, còn Tiểu Khấu Tử thì bị sai đi tìm khăn tay, không muốn khi nàng trở về lại đụng mặt với vị chủ tử này, thực sự là xảy ra vấn đề rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Mấy người bọn hắn nhìn xung quanh vườn hoa, vài lần suýt đến gần bên ngoài cây cổ thụ.

Bàn tay trên miệng Bạch Ca vẫn không buông lỏng chút nào, một bên mũi nàng bị chặn bởi một vật lạnh lẽo, hình như là nhẫn, chóp mũi bị lỗ khâu (1) của bàn tay to kia đè lên, một mùi đàn hương nhàn nhạt theo hô hấp của nàng len vào trong đầu, khiến nàng có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Trong tai nghe thấy tiếng nói chuyện cách đó không xa, trong

lòng vô cùng lo lắng nhưng lại không hét lên được, chỉ có thể hoảng sợ nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

Hết thấy đều quá đột ngột, nàng hoàn toàn không nhận thức được là đang xảy ra chuyện gì, trong đầu loạn thành một mớ, cố gắng tự nhủ phải bình tĩnh.

Mấy bóng người ở ngoài hòn non bộ cứ thế rời đi, Bạch Ca bỗng nhiên cảm thấy bàn tay lớn trên miệng và bên hông nàng dần rời lỏng ra, trượt dọc xuống hông nàng, toàn thân nàng bỗng chốc hoảng sợ đến muốn nổ tung.

Vị Ung thân vương này đang làm gì? Giữa ban ngày ở trong viện của Bát Bố Lặc...

Nàng bắt đầu dùng hết toàn lực giãy dụa... nghẹn ngào lên tiếng:

- Vương...

Chữ ‘gia’ vẫn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, nàng lập tức bị ép mạnh vào vách đá hòn non bộ, một luồng hơi thở nam tính mạnh mẽ phả vào mặt nàng, thoáng cái ngăn chặn toàn bộ môi của nàng!

Khi Ung thân vương Dận Chân vừa bế nàng lên, đã hoàn toàn nhận định nàng chính là Vân Yên của chàng, dù nàng trở thành ai, đôi môi này, thân thể này đều là của chàng.

Thế này sao có thể gọi là hôn? Rõ ràng là ăn thịt người.

Chàng điên cuồng cắn đôi môi nàng, hận không thể nuốt nàng vào trong, từng miếng từng miếng vĩnh viễn nuốt nàng vào trọng bụng.

Hắn ôm chặt lấy thân thể nàng, vân vê ngực của nàng, dứt khoát bế nàng từ mặt đất lên vách đá lạnh lẽo, điên cuồng chà xát.

Động tác của chàng đáng sợ như một con mãnh thú muốn ăn tươi nuốt sống nàng, Bạch Ca hoảng loạn, sự giãy dụa của nàng hoàn toàn không có bất kì tác dụng gì, cũng không cách nào hít thở được, đầu lưỡi bị chàng mút chặt lấy, khuấy loạn bên trong, không có bất cứ tiết tấu gì, chỉ có tình cảm sâu đậm đến tột đỉnh.

Thiếu không khí và mùi đàn hương nhàn nhạt trong miệng chàng làm cho nàng cảm thấy đau đầu, bản năng nói cho nàng biết, nàng nên tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.

Nhưng cho dù môi nàng có né tránh thế nào cũng bị chàng vững vàng giữ lại, cuối cùng nàng dần mất hết sức lực, giống như một con vật nhỏ ngoan ngoãn ở trong lòng chàng không động đậy.

Dung mạo của nàng bình thường như vậy làm sao có thể khiến một thân vương làm hành động điên cuồng như thế?

Nhất định là có chỗ nào đó sai rồi...

Không biết từ lúc nào chàng đã dần bình tĩnh lại, thân mật đỡ gáy nàng, dường như dùng hết sinh mệnh mà hôn nàng, từ từ nếm trải mùi vị cay đắng đầu dây trong đầu lưỡi.

Bên ngoài hòn non bộ làn mờ truyền đến tiếng người huyên náo, hình như đám hạ nhân đã bắt đầu tràn vào trong vườn tìm người.

Chàng áp chặt gò má mình lên khuôn mặt nàng, bờ môi cũng gần trong gang tấc, trong mơ hồ có một vật gì đó nóng bỏng mà lạnh lẽo lướt qua gáy Bạch Ca, như có tiếng gọi của người từ nơi viễn cổ nhẹ nhàng truyền đến bên tai:

- Vân Yên...

- HẾT

(1) hồ khẩu:khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 165: Xung Đột Trực Diện

Bạch Ca mông lung nhìn Ung thân vương Dận Chân, đôi mắt trong veo mang theo một lớp sương mù như vẫn đang trong giấc mộng. Thật lâu sau nàng mới định thần lại, theo bản năng đưa tay đẩy mạnh chàng ra.

Ung thân vương Dận Chân sững sờ trong thoáng chốc. Bị nàng đẩy nên lùi về sau một bước, sắc mặt cũng thay đổi, đôi mắt như chim ưng trừng trừng nhìn nàng.

Sắc mặt Bạch Ca nháy mắt trở nên trắng bệch, dường như cuối cùng đã ý thức được mình làm gì, lập tức cúi đầu quỳ rạp dưới chân chàng, thân hình mảnh khảnh hơi run rẩy.

- Xin Vương gia thứ tội, nhưng nô tỳ thật sự không phải là người Vương gia muốn tìm.

Gương mặt Ung thân vương Dận Chân lập tức biến sắc, trong nháy mắt biến hóa thành vô số cảm xúc, khiếp sợ, phẫn nộ, đau lòng... Sau đó, chàng bỗng bật cười thành tiếng, tiếng cười trầm thấp khê khàng vang vọng trong hòn non bộ khiến người khác cảm thấy sởn tóc gáy, chàng nhẹ nhàng nói:

- Nàng quỳ gối với ta.

Một giây sau, chàng đỡ nàng đứng dậy, rồi bất thành linh bế bổng nàng lên... dễ dàng như xách một con chó con mèo nhỏ,

Bạch Ca bị dọa đến ngơ ngác, nhìn mặt chàng, tay chân mềm nhũn mất sức, vô lực lắc đầu, không nói được gì, nhìn khuôn mặt xa lạ, nét mặt đáng sợ của chàng, cả người không kiềm được run lên, mơ hồ nghe được xa xa có âm thanh đang tìm người, cũng không dám kêu to. Nàng cắn môi, cố gắng bình tĩnh giải thích:

- Vương gia, nô tỳ tên Bạch Ca, Vương gia thật sự nhận lầm người rồi.

Tay của Ung thân vương Dận Chân giữ cố định bả vai nàng, ngực kịch liệt thở gấp, giọng nói khàn khàn có cả sự mềm mỏng khép nép không phù hợp với thân phận chàng.

- Vân Yên... dù thế nào... theo ta về nhà...

Bạch Ca cảm thấy tóc của mình như muốn dựng hết lên, nàng cố gắng kiềm chế mình, cố gắng muốn để chàng nghe hiểu ý của mình, nhưng có vẻ đàn gảy tai trâu.

- Vương gia... nô tỳ không phải...

Ung thân vương Dận Chân mở miệng cắt ngang nàng, đôi mắt chậm rãi híp lại, ánh sáng ngoài hang động chiếu vào ngũ quan anh tuấn, tạo thành cái bóng tối mờ, giọng nói trầm thấp như đánh vào lòng người.

- Nàng là thê tử của ta, sao ta có thể nhận lầm?

Bạch Ca lại một lần nữa sợ ngây người, nàng vô cùng kinh ngạc nhìn chàng, trong đầu vang vọng lại nhiều lần câu nói này...

Diện mạo của chàng chắc chắn rất anh tuấn, toát ra nét quyền rũ của đàn ông trưởng thành, hơn nữa từ lúc sinh ra đã mang dòng máu cao quý, vận trên người hành bào (1) thân vương ung dung uy nghiêm, tất cả đều khiến người ta cảm thấy xa cách không cách nào tới gần.

Nhưng lời nói của chàng lại hoang đường giống như người ở trên trời, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười, nghe xong câu nói này của thân vương khiến Bạch Ca cảm thấy kinh hoàng trong lòng, sợ hãi đến mức sắp giảm thọ.

Không biết câu nói này có được xem là hoang đường nhất từ trước đến giờ hay không, phúc tấn của Ung thân vương không phải đang sống sờ sờ trong Ung vương phủ đó sao?

Khắp toàn thân nàng bệnh tật như vậy, trên trán vẫn còn vết tích, dung mạo thì bình thường, nào có thể là cảnh vàng lá ngọc như phúc tấn của thân vương. Ung thân vương này nếu không phải là điên, thì chính là muốn bắt nạt một nô tài thấp kém như nàng làm thú vui.

Trên gương mặt Bạch Ca lộ ra vẻ lúng túng, co rúm lại, mang theo một chút cứng nhắc, cung kính mỉm cười e dè mở miệng, cung kính nói:

- Vương gia, thê tử của ngài là Ung thân vương phúc tấn... Nô tỳ chỉ là nô tài...

Ung thân vương Dận Chân như bị đâm một dao vào nơi yếu ớt nhất mà không kịp phòng bị trước, sững sờ không nói gì, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào nàng.

Bạch Ca nhìn nét mặt chàng thay đổi trong nháy mắt, sợ hãi cảm thấy có lẽ mình đã nói sai, thế nhưng nàng lại không biết mình nói sai chỗ nào, mỗi lỗ chân lông phía sau lưng đều run rẩy, chàng bóp bả vai nàng rất đau, dường như sau đó cái đau lan tỏa toàn thân, đôi mắt bắt đầu cay xè, kinh hãi cúi xuống, chân tay đều bủn rủn.

- Xin Vương gia khai ân... đây thật sự là lần đầu tiên nô tỳ gặp Vương gia... không tin ngài cứ đi hỏi...

Ung thân vương Dận Chân bỗng bế nàng đi ra ngoài:

- Theo ta về nhà.

Bạch Ca hoàn toàn bị làm cho sợ hãi, không để ý tới thân phận, dùng sức giãy dụa... Ung thân vương này... đúng là điên rồi.

- Buông nàng ra.

Một bóng người chậm rãi đến gần cây đại thụ gần cửa động, vịn một tay lên cành cây, trên vai khoác một chiếc áo mỏng.

Mặt trời lặn lẽ khuất sau đám mây, trong vườn hoa vắng vẻ chẳng biết từ lúc nào không có một ai, chỉ có Bát gia Dận Tự đứng dưới cây lớn, gương mặt trắng xanh, nhưng không hề có vẻ ốm yếu, hắn đứng ngược sáng, khuôn mặt đẹp như tạc mang theo âm trầm và tức giận mà Bạch Ca chưa từng thấy.

Bạch Ca nhìn thấy hắn giống như gặp được cứu tinh, theo bản năng muốn chạy đi:

- Bát gia!

Bàn tay Ung thân vương Dận Chân nắm chặt lại, kéo Bạch Ca về bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn tái xanh, trừng mắt nhìn Bát gia Dận Tự, cả người đang giận điên lên, trong ánh mắt hận không thể nhào tới cắn chết hắn.

- Rốt cuộc huynh muốn làm gì nàng ấy vậy?

Người tới chính là chủ nhân của Hòa Xuân Viên, Bát Bối Lặc Dận Tự.

Dận Tự đi ra từ tán cây đại thụ, tuy rằng chỉ mặc bộ quần áo mỏng, trên bả vai khoác áo ngoài, nhưng hắn lại tạo cho người khác cảm giác thông dong tao nhã như đang mặc cát phục (2) long quái (3). Giọng nói của hắn ôn hòa mang theo chút khàn khàn, và cả sự tàn nhẫn không hề che giấu

- Nàng ấy là Bạch Ca của Ái Tân Giác La Dận Tự ta, không phải Vân Yên của Ái Tân Giác La Dận Chân huynh!

Cả người Ung thân vương Dận Chân đã hoàn toàn tỉnh táo lạnh lùng trở lại, Bạch Ca cảm nhận được lòng bàn tay nóng bỏng của chàng, có thể nhận thấy chàng đang kiềm chế sự tức giận kinh người trong cơ thể.

Chàng chậm rãi nói với Dận Tự:

- Không giả bộ nữa sao?

Bát gia Dận Tự lắc đầu một cái, nở nụ cười.

- Tứ ca, huynh nên trở về Nhiệt Hà đi!

Ung thân vương Dận Chân nhanh chóng ôm chặt Bạch Ca đang luống cuống đứng bên cạnh vào lòng, đôi mắt chim ưng kiêu ngạo nhìn về phía hân.

- Đương nhiên chúng ta phải đi rồi!

Sắc mặt của Bát Bối Lặc Dận Tự biến đổi, bắt đầu ho dữ dội hơn. Bạch Ca vốn đang giãy dụa, nhìn thấy hân như vậy lại càng căng thẳng.

- Vương gia, nô tỳ đúng là Bạch Ca, thị nữ trong thư phòng của Bát gia!

Ung thân vương Dận Chân tái mặt không nói lời nào, đốt ngón tay ôm nàng đều đã trắng xanh, hơi buông ra, sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm thương đến nàng.

Bạch Ca cảm thấy đầu óc tối tăm, không nghĩ được gì nhiều, không biết dừng khí từ đâu đến, ăn gan hùm mật gấu tách mình ra khỏi bàn tay to lớn của chàng, dùng hết sức mình vùng ra khỏi những đốt ngón tay thon dài

mạnh mẽ ấy, cơ thể cũng gần như không chống đỡ nổi quỳ xuống, viền mắt đỏ lên.

- Vương gia... Nô tỳ van cầu ngài, Bát gia chúng tôi vẫn còn mang bệnh...

Ung thân vương Dận Chân giận run người:

- Câm miệng!

Bát gia chúng tôi...

Chỉ bốn chữ này, trong nháy mắt lòng như bị xé nát, đau rát, lan ra toàn thân. Chàng nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nắm tay thật chặt, đột nhiên đánh vào sau gáy nàng một cái.

Bạch Ca cảm thấy cần cổ đau nhói, trước mắt chỉ một màn đen, toàn thân mềm oặt ngã xuống được chàng bế lên.

Ung thân vương Dận Chân căng thẳng nhìn Bạch Ca, bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, cứ vuốt ve, quyến luyến không muốn rời tay.

Bát gia Dận Tự từ từ dừng ho khan, thấy chàng nhắm mắt xuống tay đánh ngất Bạch Ca, thì nắm chặt nhẫn ngọc Dương Chi trên ngón tay cái của mình, con người sâu thẳm nói:

- Huynh đã từng nói với ta, không cần ta nhắc lại chứ... Đến tai Hoàng A Mã sẽ gây ra hậu quả gì?

Nàng đã bất tỉnh ngủ thiếp đi, hai người đàn ông cũng không tiếp tục che giấu. Trong lời nói, câu nào câu nấy đều muốn đưa người vào chỗ chết.

Bàn tay đang vuốt nhẹ khuôn mặt Bạch Ca của Ung thân vương Dận Chân rõ ràng cứng đờ, chàng đột nhiên nhướn mi mắt lên nhìn về phía Bát

gia Dận Tự, cắn chặt răng, khoe môi tạo thành một đường cong lạnh lẽo ở đó, xuất hiện sự tàn bạo của động vật giống đực nguyên thủy.

Bát gia Dận Tự kéo kéo áo khoác ngoài trên bả vai, khoe môi hơi cong lên, thốt ra từng chữ sắc bén:

- Nhiều năm trước, người huynh dẫn đi là Vân Yên của huynh, nhưng hôm nay người huynh muốn đưa đi là Bạch Ca của ta.

Khoe môi hằn của hằn từ từ cứng lại,

- Nàng sẽ không đi cùng huynh, ta quyết không cho phép!

Ung thân vương Dận Chân lạnh lùng cười nhạo một tiếng, cúi đầu vờ về người con gái đang bình yên vô sự ngủ như một đứa trẻ con trong lồng ngực, lại ngẩng đầu lên, dần khôi phục lại bình tĩnh và lí trí như trước đây.

- Lừa mình dối người! Từ đầu đến cuối nàng đều là Vân Yên, e rằng người đã làm Vu thuật bắt thiêu nào đó khiến nàng không nhớ được chuyện trước đây...

Mấy chữ cuối cùng, cơ hồ được rút ra từ kẽ răng.

Bàn tay sau lưng của Bát gia Dận Tự chậm rãi nắm lại, vẻ mặt lạnh lùng bật cười, như đang nói về một câu chuyện từ rất lâu rồi:

- Từ khi nàng suýt chết ở cái ngõ tối lạnh lẽo đó của Ung vương, nàng đã không còn là Vân Yên nữa rồi.

Đôi mắt chim ưng của Ung Thân Vương mở to, lạnh lùng nói:

- Người nói cái gì, nói rõ ràng xem!

Bát gia Dận Tự chậm rãi từng bước từng bước đi đến, khuôn mặt tuấn tú trong bóng tối không vui cũng không đau khổ.

- Tứ ca cho rằngta đang nói gì? Vào cái đêm hai mươi tháng chín năm năm mươi... trong Ung vương phủ mở tiệc cưới đèn đuốc rực rỡ, ai quan tâm đến bên ngoài bức tường của ngõ hẻm, có một nô tài tiện tích hèn mọn đang lẳng lặng chết đi?

Ung thân vương Dận Chân nặng nề lão đảo lùi về phía sau một bước, như bị đánh một gậy, đau đớn như moi tim móc phổi.

Chàng hoàn toàn giật mình, tròn mắt như muốn vỡ ra, con người sâu thẳm co rút lại.

Tay của Bát gia Dận Tự không biết từ lúc nào đã giơ lên, muốn đoạt lại Bạch Ca. Đang lúc tay của Ung thân vương Dận Chân khựng lại, chàng chợt tỉnh táo nhìn hẩn chăm chăm, bàn tay ôm chặt thân thể nàng, hai người giằng co không thôi.

Khi hai người còn đang tranh cướp, cô gái trong lòng bỗng ưm một tiếng, hơi cau mày từ từ mở mắt ra. Lúc đó Ung thân vương Dận Chân sợ làm nàng bị thương nên dùng sức rất nhẹ, hơn nữa hiện giờ cơ thể nàng đã tốt hơn trước rất nhiều, nàng chỉ tạm thời ngất đi một lát đã tỉnh lại.

Bạch Ca cố gắng mở mắt ra, cảm thấy sau gáy đau nhói, phút chốc có chút không nắm rõ tình hình, chờ đến khi thích ứng được với ánh sáng thì ngẩng đầu mở to mắt, phát hiện dưới bả vai và đầu gối có bốn cánh tay, dĩ nhiên nàng đang được bế trên không trung, kẹp ở giữa Ung thân vương Dận Chân và Bát gia Dận Tự!

Trời ạ! Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Bạch Ca theo bản năng nắm lấy vạt áo của Bát gia Dận Tự, muốn thoát khỏi tình trạng chân không chạm đất. Nhưng không hề hay biết này đã đá kích chàng đến cỡ nào.

Bát gia Dận Tự lập tức nắm thật chặt tay, muốn kéo nàng rời khỏi lòng Ung thân vương Dận Chân, nhưng vẫn bị chàng gắt gao ôm chặt không buông.

Đôi mắt ưng của Ung thân vương Dận Chân đã đỏ lừ đáng sợ, màu đỏ như máu, chàng chỉ nhìn nàng, giọng nói bi thảm.

- Vân Yên... theo ta về nhà...

Bạch Ca cảm thấy trái tim co thắt nhanh từng đợt, ngực không thở nổi, nàng cắn chặt môi.

- Vương gia, nô tỳ không phải là...

Ung thân vương Dận Chân đột nhiên phun mạnh ra một ngụm máu!

Vết máu nóng hồi văng lên người Bạch Ca, sắc mặt nàng sợ hãi trắng bệch, tim bỗng nhiên giống như bị nổ tung, đau đớn vô cùng, Bát Bối Lặc Dận Tự thuận thế đoạt Bạch Ca rời khỏi lòng chàng.

Trước mắt Bạch Ca lúc sáng lúc tối, nàng đẩy lồng ngực của Bát gia Dận Tự ra, trượt xuống cánh tay hằn, chống đỡ đôi chân mềm oặt, hai mắt vẫn ngơ ngác nhìn Ung thân vương Dận Chân, chàng hơi cúi đầu đỡ ngực, đôi mắt đỏ lừ vẫn nhìn chăm chăm nàng, vết máu thấm đẫm con rồng thêu màu vàng trước ngực chàng, nhìn mà giật mình.

Đây không phải là lần đầu tiên, cái đêm thiêu rụi Tứ Nghi Đường đó, lòng chàng cũng đã bị đốt cháy rồi.

Nàng nhìn khẩu hình chàng, giống như đang mơ hồ gọi liên tục hai chữ, nhưng nàng không nghe thấy gì, nàng vô thức muốn bước gần tới, nhưng bị ai đó kéo mạnh lại, cơn đau đầu kéo ập tới đầu nàng, bên tai chỉ còn tiếng ong ong, hai mắt cũng dần dần tối lại, dần mất đi hình ảnh của chàng...

- HẾT

(1) Hành bào: Là áo bào mặc khi đi xa, vạt bên cắt ngắn một xích để tiện cho việc cưỡi ngựa, nên còn gọi là “khuyết khâm bào.”

(2) Cát phục: Quần áo tốt lành, tức quần áo thường ngày, được mặc khi hết tang (theo từ điển Nguyễn Quốc Hùng). Ở cổ đại, cát phục có thể là lễ phục, long bào, côn phục...

(3) Long quái: trang phục cung đình triều Thanh, cổ tròn, vạt đối xứng, trái phải mở rộng, chỉ được dùng trong hoàng gia.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 166: Kí Ức Lộn Xộn

Lúc Bạch Ca tỉnh lại, Tiểu Nha đang lẳng lặng ngồi bên giường đút nàng uống thuốc. Nàng từ từ mở mắt ra, trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy trống trải, mạch kí ức trong đầu tối tăm mù mịt, không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Tiểu Nha thấy nàng tỉnh lại, bèn vội vàng đỡ nàng ngồi lên, ân cần hỏi nàng có khó chịu hay không, rồi tiếp tục đút nàng uống thuốc. Đây là một cảnh tượng vô cùng quen thuộc, năm đầu tiên ở biệt trang Đài Loan hầu như nàng đều như thế này.

Bạch Ca vô thức uống thuốc mà Tiểu Nha bón cho, cảm thấy mờ mịt hỏi:

- Sao tôi lại ngủ thiếp đi vậy?

Bàn tay cầm thìa của Tiểu Nha hơi ngập ngừng, sau đó lại đút thuốc vào miệng Bạch Ca, rồi mắt chậm rãi thử dò xét:

- Mấy hôm trước mưa to, cô có nhớ không?

Bạch Ca khẽ cau mày, cố gắng tìm kiếm lại kí ức trong đầu, mấy ngày hôm trước...

A, đúng rồi, lúc đó nàng đang thay quần áo đi ngủ thì đột nhiên trời đổ mưa xuống, Bát gia dẫn theo Tiểu Nữu Tử và Tiểu Khẩu Tử đêm khuya trở về, khó tránh khỏi nhiễm lạnh, bệnh thương hàn tái phát...

Sau đó thì sao nữa? Tại sao nàng lại không nhớ được gì?

- Nhớ, nhưng sau đó thì sao? Tại sao tôi...

Bạch Ca chần chừ nói, sắc mặt hơi tái nhợt, nàng hơi cau mày, dường như đang rất cố gắng đẩy lớp sương mù mịt mờ dày đặc trong đầu ra.

Trong đáy mắt Tiểu Nha như âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, dứt thuốc cuối cùng vào miệng nàng, nhẹ nhàng nói:

- Lúc trước không phải cô dừng uống thuốc sao, nào biết rằng cứ nhiễm lạnh là bệnh tái phát, la hét đau đầu... Nếu vẫn uống thuốc như trước, có phải sẽ tốt hơn hay không? Đại phu dặn dò, sau này phải tiếp tục uống thuốc, mỗi ngày đều uống mới khỏi.

Bạch Ca nhìn Tiểu Nha, mặc dù trong đầu cảm thấy có chút hỗn độn nhưng quả thực không thấy đau, cơ thể cũng dễ chịu hơn.

Mấy năm qua, Tiểu Nha đối xử với nàng rất tốt, hơn nữa cũng là người mà nàng tin tưởng nhất. Nàng vừa nuốt thuốc xuống vừa gật đầu, nhìn Tiểu Nha mấy năm qua vừa chăm sóc làm bạn với nàng, vừa cực khổ bón thuốc cho nàng, Bạch Ca cảm thấy vô cùng áy náy, nắm chặt tay của Tiểu Nha mà nói:

- Cực khổ cho cô rồi... luôn là cô chăm sóc tôi... Đúng rồi, Bát gia...

Tiểu Nha lắc đầu một cái, một tay cầm bát một tay cũng nắm chặt tay nàng, vẻ mặt hơi u sầu đáp:

- Bát gia cũng thế, mưa to bị nhiễm lạnh, lần này bệnh thương hàn tái phát rất nặng...

Bạch Ca giật mình:

- Đại phu đã đến khám chưa... Tôi... Sao tôi lại không nhớ rõ...

Tiểu Nha nắm lấy tay nàng động viên, vừa gật đầu,

- Không phải cô không nhớ rõ, mà là vì cô vừa tỉnh lại... Lần tái phát này thái y nói rất nguy hiểm.

Bạch Ca nghe xong, không để ý tới cảm giác mông lung trong đầu, mặc quần áo chỉnh tề rồi chạy đến thư phòng.

Ung thân vương Dận Chân quay về Nhiệt Hà thị giá (1), quả nhiên đã bị vua Khang Hi nghi vấn, trách móc có phải chàng bè cánh với Bát a ca hay không, phải chăng cũng cảm thấy chuyện mà Bát a ca làm không sai trái. Ung thân vương Dận Chân liền phủ nhận, chỉ đáp lại ngắn gọn đó là tình cảm huynh đệ. Vua Khang Hi không nghe, chuyện này cứ thế không nhắc tới nữa.

Đồng thời Thành thân vương Dận Chỉ cũng tấu rằng cuối tháng tám Dận Tự mắc bệnh thương hàn, bệnh tình càng ngày càng nặng, thế nhưng Khang Hi cũng chỉ phê bằng mực đỏ bốn chữ “Cố gắng trị liệu” mà thôi, quả nhiên vẫn bạc bẽo lạnh nhạt như vậy.

Lần này Bát bối lặc Dận Tự quả thực bệnh không nhẹ, thậm chí so với mùa đông năm ngoái còn nặng hơn, cả người gầy rộc. Lúc Bạch Ca đi vào, hắt chột tỉnh dậy, lúc mở mắt, hắt trở nên rất dịu dàng, đôi đồng tử nổi bật trên khuôn mặt càng có vẻ rục rờ.

Cả ngày, hơn nửa thời gian là Bạch Ca nấu thuốc, bởi vì nàng lại bắt đầu uống thuốc, hơn nữa còn nấu thuốc cho cả Bát bối lặc Dận Tự. Nàng không còn đau đầu, giấc ngủ cũng tốt, nhưng Bát bối lặc Dận Tự lại không ổn, dần gầy gò đi.

Khi Bạch Ca đối mặt với Dận Tự, từ ánh mắt của hắt, cử chỉ của hắt, lời nói của hắt, không hiểu sao luôn cảm thấy có gì đó lại khiến nàng căng thẳng.

Ngày hôm sau, lúc nàng ngồi bên giường giúp hần uống thuốc, hần bỗng nhiên nắm lấy tay của nàng, nàng theo phản xạ hất ra, suýt chút nữa đánh rơi chén thuốc. Hần nhìn chăm chăm nàng, thẳng thắn hỏi:

- Bạch Ca... Nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta sao?

Bạch Ca không hiểu rõ lời của hần, sợ hãi, từ ngồi biến thành quỳ, cảm thấy hai lỗ tai đều ù đi. Nàng cup mắt, Giọng nói run run cung kính trả lời:

- Nô tài là thị nữ của Bát gia, đương nhiên sẽ làm trâu làm ngựa tận tâm hầu hạ ngài.

Sắc mặt của Bát bối lặc Dận Tự tái nhợt mà ảm đạm, hần chậm rãi nở nụ cười. Nhưng trong nụ cười không hề có một chút ngọt ngào nào

Buổi tối khi Bạch Ca trực đêm, nửa đêm Bát Bối Lặc Dận Tự khát nước, nàng đứng dậy đi vào rót nước cho hần. Bạch Ca đốt đèn, cố sức đỡ hần ngồi dậy, kê đệm sau lưng hần, lúc nàng đang cúi đầu bận rộn, chợt hần đưa tay ra kéo nàng vào trong lòng, trở tay không kịp.

Bạch Ca sợ đến mức lập tức muốn đứng lên, cảm thấy cả người hần nóng hổi, nhưng sức lực lại khỏe không ngờ.

Ngũ quan gầy gò mà đẹp đẽ của hần kề sát khuôn mặt của nàng trong gang tấc, khiến nàng ngừng thở, tim run rẩy.

Hần thực sự quá đẹp, dù cho đã ngắm hần vô số lần, dù cho sắc mặt hần tái nhợt vì vẫn còn đang bệnh, nhưng nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hần, vẫn khiến người ta cảm thấy đẹp không sao kể xiết. Như giọt như mài, chân mày khéo mắt đều mang vẻ đẹp trời sinh.

- Vĩnh viễn đừng rời bỏ ta, Vân...

Tiếng nói của hắc khàn khàn, thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng còn chưa nói xong đã im bật.

Thân thể Bạch Ca không kiềm chế được khẽ run lên, bỗng trong đầu nàng ong ong, mơ màng nói:

- Gì cơ ạ?

Rốt cục Bát bối lạc Dận Tự cũng buông nàng ra, thở sâu một hơi, vô cùng mệt mỏi đáp lại:

- Không có gì... chỉ là ta... rất mệt thôi.

Bạch Ca không biết hắc bị làm sao, Bát gia trong kí ức nàng luôn ôn hòa nhã nhặn. Nhưng trong nháy mắt nàng thấy rõ sự xa lạ trong đáy mắt Dận Tự, nàng sợ hãi nhìn vào khuôn mặt hắc, trên đó chỉ còn lại lo lắng.

Ngày mười bảy tháng chín năm Khang Hi thứ năm mươi lăm, ngự y đến tấu bệnh tình của Bát bối lạc Dận Tự một lần nữa, Khang Hi lại phê nhanh như sau: “Hắc từ lúc chào đời đến nay luôn tin vào bùa chú, bị tiểu nhân vô lại lừa, uống thuốc quá nhiều, tích độc quá mức, lần này tái phát, nếu may mắn bệnh khỏi, là do có phúc, nếu độc phát tác phải dùng thuốc bổ, thì khó điều trị hết.”

Trong lời nói đã nói rõ đây là tội lỗi hắc phải chịu. Cha con quân thần làm đi đến nước này cũng coi như chuyện lạ nghìn năm, thật khiến người ta thờ dài.

Bởi sắp kết thúc chuyến đi tái ngoại, trên đường trở về kinh thành có dừng chân ở Sướng Xuân Viên nằm ở ngoại ô phía tây, mà nơi dưỡng bệnh của Bát bối lạc Dận Tự chính là ngự viên Hòa Xuân Viên, nơi này cũng nằm ở đó, vì để tránh nhiễm bệnh của Dận Tự, nên Khang Hi đã gợi ý, ngày hai tám tháng chín kết thúc chuyến đi tái ngoại, ông ta và Hoàng Thái

Hậu ở lại Sướng Xuân Viên trước một ngày, các hoàng tử còn lại đến Hòa Xuân Viên sớm hơn.

Ngày hai mươi bảy tháng chín, Bạch Ca bưng thuốc ra khỏi phòng nhỏ bên cạnh, thì nghe thấy ngoài viện có tiếng huyên náo, nàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài viện, liền thấy Tiểu Nữ Tử và Tiểu Khấu Tử chạy đằng trước, phía sau là một đám người đông nghịt, nhìn từ xa đều là hành bào màu xanh, hoa văn hình rồng trên bả vai rực rỡ chói mắt.

Tiểu Khấu Tử và Tiểu Nữ Tử lướt mắt thấy Bạch Ca bưng chén thuốc đi ra, thì vội vàng ra hiệu cho nàng. Mắt thấy các hoàng tử mặc hành bào màu xanh thêu hoa văn rồng, eo đeo thắt lưng vàng đi vào viện, Bạch Ca sợ hãi lập tức bưng khay thuốc cúi đầu quỳ xuống sát bên mép đường.

Nhưng Bạch Ca chỉ là một thị nữ ăn mặc tầm thường, hơn nữa còn cúi đầu quỳ, cho nên ở trong mắt các hoàng tử không khác ngọn cây cọng cỏ trong vườn bao nhiêu, không một ai chú ý, chỉ ngoại trừ hai người trong đó.

Cửu a ca Dận Đường từ xa đã nhìn thấy Bạch Ca bưng chén thuốc đi ra, trong lòng căng thẳng, đến khi thấy nàng thông minh lập tức cúi đầu quỳ gối bên rìa đường, lòng mới thoáng thả lỏng xuống. Khóe mắt âm thầm liếc nhìn bóng lưng của Ung thân vương Dận Chân phía trước, lộ vẻ âm trầm.

Thành thân vương Dận Chỉ hỏi Tiểu Nữ Tử:

- Hiện tại Bát bối lạc thế nào? Đang ngủ hay đã tỉnh?

Vẻ mặt của Tiểu Nữ Tử như đưa đám, dùng ống tay lau nước mắt trả lời:

- Bây giờ Bát gia của chúng thần bệnh đến u u mê mê, từ sáng đến tối không biết tỉnh được mấy giờ.

Tiểu Khấu Tử cũng phụ họa nói theo, hai người đều có vẻ vô cùng thương tâm.

Thành thân vương Dận Chỉ vô cùng khó xử, bèn nhìn Ung Thân Vương Dận Chân, Hằng Thân Vương Dận Kỳ, Thuần Quận Vương Dận Hựu và Cửu a ca Dận Đường.

Ung Thân Vương Dận Chân này giờ không nói gì.

Trái lại Cửu a ca Dận Đường mở miệng kiên quyết phản đối:

- Hiện tại Bát ca bệnh nặng như vậy, nếu như di chuyển về phủ, ngộ nhỡ có gì bất trắc, ai sẽ chịu trách nhiệm.

Thuần quận vương Dận Hựu nói:

- Phụ Hoàng đã nói trước: Bệnh của Bát ca cực kì trầm trọng, lúc tỉnh lúc mê, nếu như muốn về nhà, trăm sẽ không ngăn cản, lời ấy chúng ta ở đây đều đã nghe, thật là khó từ chối.

Hằng thân vương Dận Kỳ tiếp lời:

- Trước tiên vào xem tình hình đã.

Đoàn người vừa đi vừa nói, lướt qua người Bạch Ca, bước về phía thư phòng. Bạch Ca vẫn luôn để khay thuốc trên đầu gối, khí nóng trong chén thuốc không ngừng tỏa ra làm mờ khuôn mặt nàng, nàng vẫn nín thở cúi đầu chờ bọn họ đi qua, rồi mới dám khẽ khàng ngẩng đầu lên, nhưng đột nhiên cảm thấy như có ánh mắt ai đó bao trùm người nàng, nàng theo phản xạ ngước mắt lên...

Trong nhóm hoàng tử, vương gia vừa đi qua, người đàn ông cao lớn nhất trong đó vừa chậm rãi bước tới vừa hơi nghiêng người, đôi mắt ưng đen kịt sâu thẳm nhìn nàng, trong ánh mắt như có một vòng xoáy khổng lồ.

Bạch Ca chạm phải ánh mắt của hắc trong không trung, giật mình cúi đầu thấp hơn, trái tim như mất khống chế thít chặt lại, huyết thái dương đập thành thạch, mấy ngón tay đang nắm trên khay trở nên trắng bệch, nước thuốc trong bát hơi sóng sánh.

Nàng chưa từng gặp người đó, nhưng lại chợt có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Thoạt nhìn người đó cũng khoảng ba mươi lăm tuổi trở lên, trên bả vai có thêu bốn con rồng, chắc là cấp bậc thân vương, đôi mắt ửng và đôi môi mím chặt, kiên nghị lại thâm trầm, nàng không biết vì sao người đó lại nhìn nàng như vậy, thật lâu sau vẫn không dám ngẩng đầu.

Mãi đến khi bọn họ đều tiến vào sảnh ngoài thư phòng, Bạch Ca mới dám chậm rãi đứng lên, thuốc trong bát đã hơi nguội, mắt nhìn thấy đám người bọn họ đã đi tới thư phòng, Bạch Ca liền yên lặng chạy về phòng nhỏ đóng cửa nấu lại thuốc.

Bạch Ca vừa nhìn than cháy trong bếp lò vừa muốn lên nghe ý của họ, nhưng hoàng thượng đã gợi ý muốn đưa Bát Bối Lặc Dận Tự từ Hòa Xuân Viên trở về phủ bối lặc trong kinh thành dưỡng bệnh. Thế nhưng bệnh tình của hắc như vậy, hậu quả của phong hàn cực kì kinh khủng, có điều chuyện này Cửu a ca Dận Đường cũng không khuyên cản được, nàng cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Qua một lúc lâu sau, Tiểu Nữ tử cuống quít chạy đến gọi thái giám và thị vệ vào phòng, Bạch Ca đang đứng trước cửa sổ thấy vậy thì hoảng hốt, Tiểu Nữ Tử nhìn hai bên, rồi nhấc chân chạy vào căn phòng nhỏ.

Bạch Ca vội vàng mở cửa ra hỏi:

- Sao rồi?

Tiểu Nữ Tử ử rử không kịp nói tỉ mỉ, gấp gáp nói:

- Mấy vị vương gia mang theo ý chỉ, hiện tại xe ngựa ở ngoài viên đang muốn đón Bát gia trở về phủ trong kinh thành.

Bạch Ca ngạc nhiên nói:

- Đi bây giờ sao? Chưa thu dọn cái gì cả, ta phải lập tức đi giúp Bát gia...

Tiểu Nữ Tử vội ngăn lại:

- Cô không cần về cùng!

Trước đó Bát gia không có ý định gì nên không thể để Bạch Ca xuất đầu lộ diện về phủ Bát Bối Lặc, chỉ cần sau khi những Vương gia kia đi rồi, Cửu a ca Dân Đường sẽ tới viên sắp xếp tiếp.

Bạch Ca sững sờ nói:

- Ta cũng đâu nói ta phải về... Nhưng không cần ta giúp thu dọn sao? Bát gia còn mang bệnh, không chịu nổi mệt nhọc...

Từ lúc nàng làm người hầu trong Hòa Xuân Viên, cũng chưa từng tới phủ Bát bối lặc ở trong thành, nghĩ chắc trong phủ nhất định sẽ nghiêm ngặt hơn trong viện rất nhiều, càng phải nơm nớp lo sợ sống qua ngày.

Lúc sau, Tiểu Nữ Tử có chút lúng túng:

- Đúng đúng, ta gấp quá nên nhất thời hồ đồ rồi, mà hiện tại cũng không kịp đâu, chủ tử không cần mang theo đồ đạc gì hết, trong phủ đều có, cô yên tâm đi. Ta phải đi trước, hiện tại có nhiều Vương gia đến, các cô cần thận một chút đừng để xảy ra sai lầm, tốt nhất chờ người đi hết rồi hãy ra ngoài.

Bạch Ca gật đầu, Tiểu Nữ Tử liền quay đầu chạy đi, còn tiện thể khép cửa lại.

Bạch Ca bước đến cửa sổ nhìn về phía cửa thư phòng, trong lòng trống trải, không biết tình hình bên trong thế nào, rồi lại nghĩ cũng không phải chuyện nàng có thể bận tâm được, nàng chỉ muốn Bát Bối Lặc Dận Tự không vì vậy mà ảnh hưởng đến bệnh tình, đến phủ Bối Lặc có thể sẽ được chăm sóc chu đáo hơn ở trong viện.

Thuốc đã nấu xong nhưng đáng tiếc không dùng được nữa, không cần nữa rồi. Nàng nhắc ấm thuốc xuống, rồi tự nấu thuốc cho mình, lẳng lặng ngồi nhìn thuốc trong ấm tỏa hơi nóng, nghe tiếng huyền náo bên ngoài dần lớn lên, lại dần nhỏ xuống.

Bát bối lặc Dận Tự đi rồi, bởi vì vẫn còn mang bệnh, nên không thể đi trên con đường Khang Hi và Hoàng Thái Hậu đến Sướng Xuân Viên, vì thế các huynh đệ đưa hân về phủ bằng xe ngựa, vội vội vàng vàng rời đi. Như hí kịch hoàng gia vậy, Bạch Ca không hiểu gì, chỉ cảm thấy có một nỗi bi ai không tên trong lòng.

Sau khi Bạch Ca uống thuốc của mình xong, bèn mở cửa đi ra ngoài, trong hoa viên vắng lặng không một bóng người, sắc trời cũng dần tối lại. Nàng đẩy cửa thư phòng ra bước vào, trên giường lớn trống rỗng, chăn đệm vẫn còn vén lên, vương nhiệt độ dần lạnh còn lại của chủ nhân, có phần ngổn ngang. Bạch Ca khom lưng lặng lẽ bắt đầu gấp chăn, thu dọn giường chiếu gọn gàng.

Nàng đi ra sân lướt qua hoa viên, đi thẳng đến cửa viện. Đang lúc hoàng hôn, nên trong vườn chợt hơi lạnh, tất cả đều như người đi nhà trống, nhìn ra ngoài viện, xa xa vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng xe ngựa rời đi.

Trong lúc nàng đang ngẩn người, trong tầm mắt bỗng dần xuất hiện một điểm nhỏ, người đi tới dần dần rõ ràng hơn. Bạch Ca xoay người lại, sững sờ nhìn người đàn ông từ xa chậm rãi tiến đến gần.

Người đó mặc hành bào thêu rồng, đôi mắt ửng đen như mực sáng ngời nhìn nàng không rời, đôi môi mím chặt, chân vững vàng đi từng bước. Trời hoàng hôn dần tối, người ấy như bước ra từ chân trời.

Người đàn ông đó là ai?

Không phải người ấy đã đưa Bát Bối Lặc đi rồi sao?

Sống lưng Bạch Ca hơi lạnh, nhưng không thể quay đầu bỏ chạy.

Thị vệ đứng trước cửa thấy chàng cũng có vẻ rất kinh ngạc, lập tức quỳ một chân xuống đất hành lễ nói:

- Nô tài thỉnh an Ung thân vương, Ung thân vương cát tường!

Bạch Ca cũng chỉ có thể quỳ xuống.

Ung thân vương Dận Chân không nói gì, đưa bàn tay rộng lớn ra đỡ Bạch Ca đứng lên, Bạch Ca cả kinh sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu nhìn chàng. Tiếng nói của chàng trầm thấp lại truyền cảm, trong hoàng hôn yên tĩnh mang theo sự uy nghi mà quyết đoán.

- Bây giờ lập tức đi theo ta.

Bạch Ca không kịp nói gì, Ung Thân Vương Dận Chân đã kéo nàng đi ra ngoài, Bạch Ca sao có thể ngăn được chàng lại, chỉ dám gọi “Vương gia, vương gia”, nhưng bàn tay to lớn của chàng không buông lỏng chút nào, Vân Yên cắn môi nhìn thị vệ hai bên cửa cầu cứu.

Hai thị vệ cũng trợn mắt há mồm, một thị vệ muốn mở miệng liền bị Ung Thân Vương xoay người liếc mắt nhìn, hai người lập tức im lặng. Nói cho cùng, dù sao nàng cũng chỉ là một nha hoàn.

Bạch Ca kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay bị chàng kéo đi về phía trước, bước chân lao đảo, phía sau lưng lạnh lẽo, nhưng lòng bàn

tay của nàng lại nóng hổi, sắc trời dần tối hơn, trong lòng nàng sợ hãi, nhưng lại không có cách nào. Nàng nhìn bóng lưng người phía trước, cố ép bản thân dần tỉnh táo lại, chỉ còn lại bàn tay hơi run trong tay chàng.

Bọn họ đi đến lối rẽ, một chiếc xe ngựa lộc cộc tiến đến, từ từ dừng lại trước mặt họ.

- HẾT

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 167: Trăn Trở Suy Nghĩ

Bạch Ca nhìn xe ngựa, trong lòng suy nghĩ không lẽ chàng trở về đón nàng đến phủ Bát Bối Lặc? Nhưng đâu thể để một vương gia đặc biệt quay lại đón nàng?

Từ sau khi bị bệnh, nàng luôn sống trong biệt trang hoặc hoa viên, đều là những nơi khép kín không phức tạp, có Tiểu Nha nhắc nhở nàng các quy củ, bây giờ bị người khác kéo ra ngoài, trong phút chốc nàng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Gã phu xe và gã sai vặt trước xe ngựa đều ăn mặc rất đơn giản mộc mạc, gã sai vặt đứng lên, khi nhìn thấy Bạch Ca thì ngẩn người, đôi mắt đỏ hoe, nhưng vẫn bình tĩnh cung kính vén rèm xe phía sau, dè dặt giọng gọi hai tiếng:

- Chủ tử, phu nhân!

Bạch Ca không biết rằng gã sai vặt này chính là Tô công công, tâm phúc của Ung Thân Vương, người rất có quyền thế trong phủ Ung Vương, nói cách khác, đây cũng là Tiểu Thuận Tử làm bạn với nàng, làm việc với nàng mười mấy năm qua.

Bước chân của Ung Thân Vương Dận Chân dừng lại, chàng đưa tay ra bế Bạch Ca lên, Bạch Ca còn đang nghi ngờ hai từ gã sai vặt nói là "Người đỡ" (1), "Người đỡ" là gọi ai đến đỡ Ung Vương gia ư? Đang miên man suy nghĩ bất chợt được chàng nhẹ nhàng ôm ngang eo, bế lên xe ngựa.

Bạch Ca được đưa vào xe ngựa, khoang xe tốiมืด, nàng theo phản xạ toan lùi lại, Ung Thân Vương Dận Chân đang bước lên xe, thấy vậy thì ôm lấy nàng, trực tiếp kéo nàng vào trong xe, rèm cửa được kéo xuống, xe ngựa chậm rãi lăn bánh.

Khoang xe vẫn hơi tối, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của nhau.

Bạch Ca căng thẳng đẩy lồng ngực chàng ra, run rẩy nói:

- Vương gia, rốt cuộc ngài muốn đưa...

Ung Thân Vương Dận Chân không chờ nàng nói xong đã ôm nàng vào lòng thật chặt, thở ra một hơi rất dài, nhưng động tác này lại càng làm Bạch Ca sợ hãi hơn, xe ngựa lắc lư nên ngồi không vững, nàng sống chết đẩy chàng ra mà không đẩy nổi, gọi thế nào chàng cũng không phản ứng.

Cuối cùng Ung Thân Vương Dận Chân thả lỏng tay mình, bàn tay trái đỡ gáy nàng, bàn tay phải không ngừng vuốt ve gò má và vành tai, ngón tay cái đeo chiếc nhẫn ngọc bích miết nhẹ hàng lông mày và khoé mắt nàng hết lần này đến lần khác, má chạm má, môi chạm môi, như con mãnh thú chuẩn bị nuốt chửng con mồi, ngay cả nàng cũng cảm nhận được con sóng tình cảm đang cuộn trào mãnh liệt không cách nào đè nén được trong lòng chàng.

Những ngày ở Nhiệt Hà, chàng gần như phát điên, hận bản thân mà cũng hận lão Bát.

Chàng hận bản thân mình, từ trong miệng lão Bát mới biết sự thật năm đó đã làm chàng suýt chút nữa hoàn toàn đánh mất nàng. Nàng là người vợ cùng chàng thề ước với trời đất, chàng đã từng tin chắc mình sẽ không bao giờ phụ nàng, nhưng lại để nàng gục ngã trong cô độc khi vương phủ rộn ràng chiêm trống, sự thật như một lưỡi dao khoét từng tấc thịt trong tim, vĩnh viễn không thể bù đắp!

Chàng cũng hận lão Bát giấu kín nàng bốn năm, họ chỉ cách nhau trong gang tấc, mà không thể gặp được nhau, để chàng một nghìn bốn trăm ngày đêm không dám quay về nhà, cô đơn vò vò không chớp mắt. Phải chăng sớm chiều được ngắm nét mặt vui cười của nàng, phải chăng nhận được hơi ấm dịu dàng của nàng? Nghĩ đến đây, chàng điên cuồng đổ kị đến nghệt thở.

Bạch Ca vừa ngạc nhiên, lại vừa sợ hãi, lỗ chân lông khắp người gần như dựng đứng, nàng rút cần cổ mảnh mai để tránh né sự thân thiết nhưng đáng sợ của chàng, làm những sợi tóc bên tai và trên trán xù lên, giống như con mèo con chó nhỏ dụi dụi cái đầu, thở gấp đến nổi sắc mặt xanh mét.

Ung Thân Vương Dận Chân mặc kệ Bạch Ca đang giãy dụa trong lòng, bế cả người nàng lên, để nàng ngồi trên vạt áo đầu gối mình, đây là tư thế trước đây chàng thích nhất khi họ thân mật trên xe ngựa, ôm nàng giống như ôm một đứa bé.

Bạch Ca mở to mắt như thấy đại địch sắp tới, nàng muốn xuống, vừa thốt ra một tiếng "Vương gia" thì chợt nhớ ngoài xe còn có người, nên không dám gọi nữa, gương mặt thoát cái đỏ bừng, sốt ruột đến độ sắp khóc, dè thấp giọng cầu xin:

- Vương gia, Vương gia... Nô tì là nô tài trong hoa viên Bát Bối Lặc, lần đầu tiên gặp ngài, rất cuộc...

Cánh tay Ung Thân Vương Dận Chân bỗng khựng lại, đôi mắt đen tuyền xoáy sâu vào mắt Bạch Ca, trầm giọng chậm rãi hỏi:

- Nàng nói gì?

Bạch Ca bị đôi mắt sâu thẳm của chàng "chiếu tướng", lắp bắp nói:

- Nô tỳ nói là, lần đầu tiên gặp...

Bàn tay Ung Thân Vương Dận Chân đặt sau gáy nàng càng chặt hơn, tưởng như vô cùng tức giận:

- Vậy còn lần ở núi giả thì sao?

Bạch Ca nghi hoặc hỏi:

- Núi giả gì cơ ạ?

Ung Thân Vương Dận Chân nghiêng rằng thật chặt, sự lạnh lùng và tàn nhẫn trong đôi mắt khiến trong lòng Bạch Ca hoảng sợ. Bạch Ca bất giác nín thở, hận thù đang trào dâng trong người chàng làm nàng run rẩy.

Đôi đồng tử sâu như vực thẳm của Dận Chân bỗng nhiên nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, bầu không khí trong khoang xe chật hẹp chợt chìm xuống yên tĩnh mập mờ. Chàng nhìn nàng, hơi thở từ chóp mũi cao thẳng càng ngày càng gần, giọng nói đè nén thốt ra trong vô thức trở nên khàn đặc:

- Vân Yên...

Bạch Ca cảm thấy ngực mình nhói lên, đẩy ngực chàng không cho môi chàng đến gần, hoảng loạn nói:

- Vương gia! Nô tỳ là Bạch Ca, không phải là Vân Yên, xin gia đừng làm vậy!

Dận Chân nhướn mày, quả quyết:

- Nàng tên gì cũng được, nhưng ta không nhận lầm, về đến nhà ta sẽ giúp nàng nhớ lại. Không nhớ lại được cũng không sao, nàng vẫn là nàng, vĩnh viễn là vợ của Ái Tân Giác La Dận Chân ta.

Bạch Ca nhìn chàng như nhìn kẻ bị điên, như nhìn thấy ma quỷ đến. Đích Phúc Tấn của Ung Thân Vương sao có thể là nàng. Thấy gò má chàng

lại kề sát tới, nàng bất chấp tất cả, liều mạng né tránh, dùng nắm tay đập vào vai chàng.

- Bạch Ca chỉ là một thị nữ, thật sự không quen không biết vương gia, cầu xin ngài tha nô tỳ xuống!

Ung Thân Vương không hề tức giận, để mặc nàng đánh nhưng không hề buông tay, ngược lại còn nhếch khoé môi, ánh sáng trong đôi mắt rực rỡ hẳn lên, gác lên trán nàng lặng lẽ thủ thi một câu:

- Đừng tức giận, sau này đều chiều nàng hết.

Bạch Ca nghe không rõ, sau khi hiểu ra ý tứ của chàng thì nhanh chóng buột miệng nói ra:

- Vậy hiện giờ tôi muốn ngài thả ra, tôi muốn về hoa viên.

Vừa nói dứt lời, thì đột nhiên phát hiện không kịp suy nghĩ mà đã xưng "tôi", nàng căng thẳng nhìn nét mặt chàng.

Lồng ngực Ung Thân Vương Dận Chân rung lên, thốt ra tiếng cười trầm thấp vô cùng gợi cảm, nét mặt nghiêm túc thong thả trả lời:

- Trừ việc đó ra.

Bạch Ca nghe vậy vừa xấu hổ lại vừa tức giận, dùng hết sức đẩy chàng ra, không ngờ chàng lại cứng như đá vậy, đúng lúc xe ngựa tròng tránh một cái, chàng mất đà ngã xuống, Bạch Ca kêu "a" một tiếng, cũng bị kéo ngã theo.

Nàng ngã lên người Dận Chân nên không hề thấy đau, được chàng ôm trọn trong lồng ngực rộng lớn vững chãi của mình, gò má hai người cọ vào nhau, xúc cảm ấm áp thân thuộc của làn da khiến Bạch Ca giật mình ngẩng đầu, ánh mắt hai người chột đối diện với nhau.

Khoang xe lắc lư, chỉ còn hơi thở giao hoà.

Bạch Ca thoáng thất thần, như đang trong mộng ảo, trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện cảm xúc quen thuộc như đã cách mấy đời.

Trời đất quay cuồng, Ung Thân Vương Dận Chân bỗng trở người để nàng dưới thân mình, nhìn nàng từ trên cao xuống.

Dưới đầu Bạch Ca là đệm mềm trong xe ngựa, nàng hoảng sợ quên cả hít thở, bất lực mở to mắt nhìn gương mặt nam tính mơ hồ của Ung Thân Vương trong bóng tối, đôi mắt ửng đen tuyền như dẫn nàng vào vực thẳm.

Nàng gấp gáp nói:

- Ngài...

Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, điều nàng sợ, điều chàng muốn, đã đến rồi.

Mùi đàn hương thoang thoảng trên người chàng, mùi thơm vẫn vương trên người nàng tràn ngập trong hơi thở của nhau, cơ thể hai người lại càng cảm nhận được rõ ràng sự tròn trành của xe ngựa, mà sự tròn trành này càng làm tăng thêm vị mập mờ nguy hiểm, như một liều xuân dược kích thích nhất, khiến bầu không khí bỗng bành trong không gian chật hẹp mờ tối chỉ cần chạm nhẹ là nổ tung

Chàng đè người nàng xuống, nhanh như chớp chiếm trọn cánh môi nàng, hoàn toàn xâm nhập vào bên trong, sóng tình tích tụ bao nhiêu năm trào dâng trong nháy mắt, cuộn trào mãnh liệt. Khuôn mặt Bạch Ca lúc nóng lúc lạnh, đôi tay dùng hết sức đẩy người ở trước mặt mình, nhưng lại cảm thấy chàng nặng như một ngọn núi, không thể xô dịch được, trong miệng bật ra những tiếng rên rỉ, dù nàng nghiêng đầu phản kháng thế nào, cũng không cách nào thoát khỏi chàng.

Chàng chỉ thích hơi thở nàng, chỉ thích gần gũi thân mật với nàng, dường như dù chỉ cách xa nàng một phân cũng không thể. Nụ hôn lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh mẽ lúc dịu dàng khiến nàng trống rỗng choáng váng, cả người run rẩy, sự điên cuồng nơi đầu lưỡi và hàm răng, sự tiếp xúc giữa hai đôi môi làm nàng thốt ra những tiếng rên yếu ớt, cơn tê dại và dòng điện nhanh chóng chạy tới từng góc ngách trong cơ thể

Bạch Ca không thở nổi, trong não hỗn loạn vang ong ong, tay cũng không còn sức lực, ngón tay mảnh khảnh níu lấy vạt áo thêu hình rồng trước ngực chàng trong vô thức. Đôi mắt nửa khép nhìn khuôn mặt chàng gần trong gang tấc, đường nét ngũ quan anh tuấn đỉnh đặc, đôi mắt với hàng mi dày hơi híp lại, vô cùng gợi cảm mê hoặc. Một cảm xúc quen thuộc hốt hoảng ủa về trong đầu, dường như đã từng, đã từng xảy ra mà không biết khi nào.

- Vân Yên... Vân Yên của ta... Về rồi...

Giọng nói chàng trầm thấp khàn đục, tràn ngập bi thương. Hai tay chàng dè dặt say mê vuốt ve gò má, thùy tai, mái tóc nàng, như nâng niu món đồ trân quý chỉ có duy nhất trong đời.

- Chủ tử! Phía sau có xe ngựa đang đuổi theo!

Đột nhiên giọng nói trầm thấp của Tô công công từ ngoài xe truyền vào trong.

Ung Thân Vương Dận Chân nâng hàng mi dày lên, ánh mắt nhanh chóng trấn tĩnh lại, hơi chau mày nói:

- Có thể nhìn ra là xe ngựa nhà nào không?

Tô công công không chần chừ đáp lại:

- Bẩm chủ tử, nô tài thấy giống như... Xe của nhà Cửu gia.

Khi môi chàng rời khỏi môi Bạch Ca, nàng lập tức thở gấp gấp, nghe thấy hai chữ "Cửu gia", chợt mở to mắt nhìn Ung Thân Vương Dận Chân phía trên mình đang hơi nhấc người lên.

Đáy mắt chàng hiện lên sự tàn nhẫn lạnh lùng, khiến gò má nàng từ nóng bỏng chuyển sang lạnh lẽo, nàng không nhìn thấu nổi người đàn ông này, mới vừa rồi còn tình nồng ý đượm, nháy mắt đã trở nên thờ ơ hờ hững, tất cả vốn không liên quan đến một thị nữ không tranh sự đời như nàng.

Ung Thân Vương Dận Chân lạnh lùng nhếch khoé môi, đứng thẳng người dậy. Nhanh thật, còn nhanh hơn cả dự tính của chàng, hiện giờ có lẽ xe ngựa của lão Bát đi được nửa đường rồi, lão Cửu có thể bắt chấp tất cả mà quay đầu lại đuổi theo, các em trai của mình thật sự có bản lĩnh.

Bạch Ca cản môi chống nửa người dậy, tựa vào góc xe, Cửu gia sẽ tới đón nàng về Hoà Xuân Viên ư? Nhưng ngài đưa Bát Bối Lặc về phủ rồi cơ mà? Sao quay lại nhanh như vậy? Một thị nữ như nàng thật sự quan trọng đến vậy sao? Nàng chỉ là một con người bình thường, nhưng tất cả những gì đang diễn ra làm nàng không hiểu gì cả.

Con đường bắt đầu gấp gheh, xe ngựa cũng trông tránh dữ dội hơn.

Ung Thân Vương Dận Chân trực tiếp đứng dậy kéo Bạch Ca vào lòng, muốn giúp nàng cảm thấy đỡ xóc hơn. Bạch Ca giãy giụa, ánh mắt chàng nhìn nàng như nhìn đứa bé không ngoan, dịu dàng dỗ dành:

- Đừng làm rộn, xóc nảy quá người nàng sẽ không thoải mái đâu.

Bạch Ca vốn là người không bao giờ tức giận cũng phải phát cáu, rốt cuộc là ai làm rộn, đúng là dở khóc dở cười. Xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh, có thể nghe thấy cả tiếng xe ngựa chạy phía sau, làm tim Bạch Ca đập thành thịch, gần như sắp đuổi kịp rồi.

Thân xe bất ngờ lắc mạnh một cái, con ngựa giống như bị điên lao về phía trước, Dận Chân hét nhỏ:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

May mắn Bạch Ca ngã vào lòng Dận Chân, nên chỉ hơi choáng đầu, Dận Chân ôm chặt nàng vào ngực, giữ gáy nàng kiểm tra, thấy không làm sao mới thở phào một hơi.

Thanh âm Tô công công vang lên bên ngoài hơi hoảng sợ:

- Chủ tử, hình như ngựa bị giật mình, nô tài không sao kéo nó dừng lại được.

Sắc mặt Ung Thân Vương trầm xuống, chàng hơi thả lỏng nàng ra, hôn lên trán nàng, nói:

- Ta ra ngoài xem thế nào, nàng vịn vào tay vịn, đừng sợ.

Trong xe ngựa sắc mặt Bạch Ca thoáng cái trắng bệch, sững sờ nhìn chàng đứng dậy vén rèm xe. Tay nàng nắm chặt tay vịn, trái tim đập thành thịch theo cỗ xe ngựa chạy điên cuồng, cả người nghiêng ngả lắc lư, không biết bên ngoài kia mọi việc đang diễn ra thế nào.

Xe ngựa phi như bay, qua tấm rèm có thể thấp thoáng nhìn thấy sắc trời ngoài kia đã tối đen, khung cảnh mờ mịt. Vùng ngoại ô phía tây vách núi dựng đứng, Bạch Ca cảm thấy sống lưng lạnh buốt, không biết đang chạy tới nơi nào rồi.

Nàng có thể nghe thấy giọng nói chàng trầm thấp mà bình tĩnh, chàng đang bảo gã sai vặt và phu xe nhảy khỏi xe, họ không muốn nhưng chàng ra lệnh bắt buộc. Sau đó là hai tiếng chạm đất vang lên, hình như họ nhảy rồi, xung quanh đều là bụi cỏ! Phía sau là tiếng vó ngựa và bánh xe xé gió đuổi theo, không nhảy không được.

Bạch Ca căn môi, trong lòng chỉ cầu nguyện Ung Thân Vương có thể ghìm cương con ngựa đang phát điên này, Cứu A Ca Dận Đường đến đây để đón nàng về hoa viên đúng không?

Bất thành linh Dận Chân vén rèm vào, vươn tay toan kéo nàng, khoang xe ngựa tối đen nghiêng ngả không hề thoải mái, Bạch Ca nắm chặt tay vịn không dám thả ra. Nhưng nét mặt chàng bình tĩnh và dịu dàng đến kì lạ:

- Ngoan, đưa tay cho ta, đừng sợ gì cả.

Bạch Ca căn môi mở to mắt, khi đưa tay ra nàng cũng không biết tại sao lúc này mình lại tin tưởng người đàn ông mới gặp một lần, trong lòng luôn có một giọng nói bí mật bảo với nàng, nàng là thứ quý báu nhất của chàng, chàng dùng cả tính mạng cũng không tiếc.

Ung Thân Vương Dận Chân bắt lấy tay Bạch Ca, một tay ôm gáy nàng, bế nàng như bế một đứa bé, co người mình lại.

- Nhắm mắt lại, làm theo ta.

Có thể nhìn thấy vách núi hiểm trở bốn phía xung quanh, hình như bụng con ngựa bị thương, nổi điên phi như bay không thể ghìm lại, hơn nữa quay lại vội vã, ngày cả bội kiếm trên người chàng cũng không mang theo, không thể giết chết con ngựa, chỉ còn duy nhất cách nhảy khỏi xe.

Bạch Ca nhận ra bên ngoài xe ngựa còn đáng sợ hơn, xe ngựa phi trong gió đêm gào thét, thổi bay mái tóc nàng, làm nàng đứng không vững, chỉ có thể nắm chặt người đàn ông đang ôm mình. Tay nàng ôm chặt cổ Dận Chân, hai chân cũng vòng qua eo chàng, có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực chàng, tạo cho nàng cảm giác an toàn hơn bao giờ hết.

Một tay Dận Chân mở cửa xe, tay còn lại ôm chặt Bạch Ca, nhắm mắt nhìn bốn phía xung quanh, mùi hương của gió núi khiến bản năng nàng

cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, không cho phép chàng chần chừ nửa phút, chàng nhanh chóng thả một tay ra, lấy mặt tiếp xúc lớn nhất, đỡ gáy và người Bạch Ca nhảy khỏi xe ngựa.

Bạch Ca vùi người trong ngực chàng, nhắm mắt lại, nhảy mắt cảm thấy người mình mất trọng tâm, tròn mắt cổ họng gần như nhảy ra ngoài, nhưng chỉ mấy giây sau đã chạm đất, theo quán tính lăn mấy vòng. Xe ngựa chạy qua bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn, xen lẫn là tiếng hí dài của con ngựa, ầm ầm rơi xuống vách núi!

Khoảnh khắc lưng nàng chạm đất, rồi lăn mấy vòng, bàn tay và cánh tay sau đầu luôn bảo vệ nàng, bên dưới là cơ thể rắn chắc cường tráng của Dận Chân, nên nàng chỉ phải chịu lực đập vào và lăn theo quán tính, xen lẫn với tiếng ầm vang dội phía sau, đầu óc cả người đều choáng váng.

Ung Thân Vương ghì lại để hai người ngừng lăn, mặc kệ vết thương ở sau lưng và cánh tay, gấp gáp kiểm tra khuôn mặt và toàn thân của cô gái nằm dưới mình trước tiên, thấy nàng không nói gì, kiểm tra hơi thở dưới mũi mới biết nàng chỉ ngất đi mà thôi.

Tiếng vó ngựa phía không xa xen lẫn với ánh lửa của bó đuốc liên tiếp tới, tiếng gào thét vội vã ngừng lại, tiếng ngựa hí vang vọng trong màn đêm.

Rèm xe được vén lên, một người bước xuống xe, ánh đuốc chiếu rọi hành bào hoàng tử không dính bụi trần.

Nét mặt u ám của Cửu A Ca Dận Đường dưới ánh lửa đáng sợ lạ thường, bước từng bước về phía bụi cỏ nơi Ung Thân Vương Dận Chân và Bạch Ca ngã xuống, hấn vẩy tay, nô tài phía sau đều lùi ra.

Dận Chân nheo mắt lại, ôm Bạch Ca đang hôn mê bằng một tay, chậm rãi ngồi dậy, gương mặt ung dung bình tĩnh.

Cửu A Ca Dận Đường tới gần, thông thả ngồi xõm xuống.

- Tứ ca... Vì một Bạch Ca, huynh thật sự lao tâm khổ tứ.

Ung Thân Vương Dận Chân bình thản nhếch khoé môi:

- Lão Cửu, mấy năm này làm phiền hai người rồi, nhưng người phụ nữ của ta, ta phải đón về.

Sắc mặt Cửu a ca Dận Đường càng thêm khó coi, hắt lạnh lòng đáp:

- Nàng ta là người của Bát ca.

Dận Chân nheo mắt cười thầm, rõ ràng bình thản hơn Cửu a ca Dận Đường rất nhiều.

- Cửu đệ có nhớ tại sao lại xảy ra vụ án yến tiệc Thác Hợp Tề không? Chủ nhân của bức thư nặc danh đó là ai? Cảnh Hi do ai giết đây?

Trong bóng tối, Cửu a ca Dận Đường mở to mắt, cắn răng nghiêng lợi mà đáp:

- Vậy ra là thế, nhưng chỉ là lời đồn mà thôi.

Dận Chân cười một tiếng giễu cợt:

- Vụ án yến tiệc Thác Hợp Tề là ngọn lửa trực tiếp khiến Thái tử bị phế lần hai, tại sao có nhiều quan viên cấp cao đến tham gia buổi tiệc trong khi vẫn trong kỳ tang của An Quận Vương? Thật sự đều là Đảng Thái tử sao? Sau vụ án của Thác Hợp Tề, người được hưởng lợi nhiều nhất là ai?

Những lời này khiến sắc mặt Cửu a ca Dận Đường trắng bệch, hắt năm chặt tay lại.

- Tứ ca, huynh có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, hôm nay ta phải đưa Bạch Ca về.

Ung Thân Vương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người con gái trong lòng, ngẩng đầu lên, trầm giọng nói nghiêm túc:

- Về bảo với lão Bát, món nợ các người cứu nàng, ta chắc chắn trả đủ. Nhưng người đừng quên, vụ án Thác Hợp Tề do ai thẩm tra xử lí, trong tay ta có gì, trong lòng các người cũng rõ. Chờ hãn khỏi bệnh, có thể đến phủ tìm ta. Trọng bên nào khinh bên nào, để hãn tự quyết.

Chàng ngừng lại, hờ hững nói thêm một câu.

- Ta tin chắc hãn sắp khoẻ lại rồi.

- HẾT

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 168: Chúng Ta Về Nhà

Bạch Ca dần khôi phục lại ý thức, cảm thấy có bàn tay dày rộng đang vuốt ve khuôn mặt và cơ thể mình, bàn tay ấy vừa bắt mạch vừa xoa bóp, bên tai có giọng nói vô cùng lo lắng:

- Vân Yên, còn đau chỗ nào không? Trả lời ta nào.

Bạch Ca bị đánh thức, hơi nâng hàng mi lên, xung quanh tối đen như mực vô cùng đáng sợ, sức lực nàng như bị rút rỗng.

- Tôi vẫn ổn... tên tôi là Bạch Ca...

Ung Thân Vương Dận Chân chỉ lựa chọn nghe câu phía trước, tự động bỏ qua nửa câu sau. Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, hơi nheo mắt lại nhìn, rồi bế nàng đến bên cái cây lớn không xa, để nàng dựa vào thân cây.

Bạch Ca cảm thấy gò má và bên tai, nơi được chàng xoa nhẹ hơi dập dính, tưởng rằng đó là mồ hôi từ lòng bàn tay chàng, nên vô thức đưa tay lên lau đi, nhưng ngón tay vừa chạm vào đã thấy có gì đó kỳ lạ, xung quanh tối đen như hũ nút không thấy rõ mọi thứ, nàng đưa tay lên mũi ngửi.

Mùi máu tanh!

Bạch Ca hỏi:

- Ngài bị sao vậy?

Dận Chân đáp:

- Ta không sao, nàng cử động tay chân xem có chỗ nào đau không.

Bạch Ca chau mày:

- Ngài lừa ai vậy!

Nói xong nàng đưa tay tìm kiếm tay chàng trong bóng tối, quả nhiên chàng khẽ hít một hơi nhưng nhanh chóng đè xuống, lòng bàn tay đã ướt đầm.

Trong lòng Bạch Ca thắt lại, biết chàng vì bảo vệ mình nên mới bị thương, nàng vội cúi đầu toan xé vạt áo để băng bó cho chàng, nhưng dùng tay không xé được, nàng dứt khoát dùng răng kéo "roẹt" một cái thật mạnh, rồi cẩn thận lần sờ tay chàng trong bóng tối, quần cho chàng từng vòng, giữa hai người có sự ăn ý đến kỳ lạ, dường như vô cùng đặc biệt.

Trong bóng tối, nàng cách chàng rất gần, cúi đầu là gần như nằm trọn trong lòng chàng, hai cánh tay mảnh khảnh cẩn thận nâng tay chàng lên, bàn tay ấy hơi lạnh. Chàng có thể ngửi thấy mùi hương trên làn da cổ nàng, mùi hương mà chàng quen thuộc nhất. Kỳ lạ thay, ở nơi hoang vu này, nhưng lại là khoảnh khắc chàng hạnh phúc nhất trong bốn năm nay.

Chàng dùng bàn tay còn lại vuốt nhẹ tóc đuôi sam của nàng, trong lòng mềm mại hẳn đi.

- Còn chỗ nào bị thương nữa không ạ?

Bạch Ca băng bó đơn giản cho chàng xong, gạt bàn tay chàng trên đầu mình xuống, hỏi thêm một câu như thế.

Ung Thân Vương Dận Chân lắc đầu, chợt nhớ ra nàng không thấy được, nên nói:

- Không sao, trầy da xước thịt thôi.

Bạch Ca nhìn bốn phía xung quanh, bỗng nhiên nhận ra con ngựa điên đã đưa họ đến nơi đồng không mông quạnh tối đen như mực, nàng và Ung Thân Vương mới gặp lần đầu ngồi trên đất nói chuyện lâu như thế, nàng bắt đầu cảm thấy phát hiện này của mình bây giờ mới thật đáng sợ, nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi.

- Vương gia...

Ung Thân Vương Dận Chân biết cô gái của mình bây giờ mới thấy sợ, bởi vì mỗi lần nàng căng thẳng sẽ gọi chàng.

- Ủm?

Bạch Ca thấy ngữ điệu chàng còn ung dung bình tĩnh, nàng không chịu nổi nữa rồi.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? Đi đâu đây?

Không thể chờ một đêm ở cái nơi hoang vu không ai biết này chứ.

Dận Chân ồ một tiếng, giả vờ lo lắng mà nói:

- Ủ, xe ngựa không còn rồi, nơi này cách phủ lẫn hoa viên đều quá xa, cũng không thể xác định rõ phương hướng, đi lung tung không chừng còn gặp nguy hiểm, nếu thị vệ không tìm đến đây, có lẽ chúng ta đợi đến sáng.

Bạch Ca nghe xong, sắc mặt trắng bệch.

- Không phải chứ! Nơi này có sói không vậy?

Ung Thân Vương nhìn xung quanh, nói chắc chắn:

- Có thể có.

Bạch Ca bất giác dịch đến sát chàng hơn, căn môi nói nhỏ:

- Vậy bao giờ thì vệ mới đến...

Dận Chân vốn chỉ muốn đùa cô gái nhỏ nhà mình, kết quả khi nghe giọng nói đã quá lâu không thấy này, chàng lại không nỡ. Chàng đưa tay kéo cả người nàng vào lòng, vân vê thùy tai, thấp giọng nói:

- Ngốc ạ, có ta ở đây thì sợ gì.

Bạch Ca theo phản xạ đẩy chàng ra, chàng hít sâu một hơi, nàng không dám đẩy ra nữa, chàng ngang ngạnh cố chấp, nàng đành phải mặc kệ. Nàng tên là Bạch Ca, câu "ngài nhận lầm người rồi" nàng đã nói vô số lần, bây giờ cũng chẳng còn sức để nói nữa, hơn nữa ở nơi đồng không mông quạnh này gào hét thả tôi ra để cho ai nghe, mà chàng chắc chắn không chịu, không chừng còn gọi sói đến thì nguy to.

Bạch Ca mệt mỏi ngồi trong lòng chàng, rầu rĩ than:

- Đáng tiếc không có đá đánh lửa...

Dù không có sói, đêm mùa thu cũng sẽ rất lạnh, đáng lẽ nàng nên sợ hãi, nhưng thái độ của chàng, tiếng tim đập mạnh mẽ đều đặn trong lồng ngực chàng, sự ung dung như đang ngồi trong cung điện, khiến lòng nàng bình yên hơn bao giờ hết.

Lòng ngực Ung Thân Vương Dận Chân khẽ rung lên, tuy rằng Vân Yên của chàng không còn nhớ gì, nhưng vẫn chưa hoá ngọc. Chàng yêu thương cạo bờ môi lên đỉnh đầu mềm mại của nàng, đè thấp giọng:

- Sao lại không có?

Sau đó, Bạch Ca mở to mắt ngây người, nàng không biết Vương gia càn vàng lá ngọc cũng có thể làm những việc này, nàng đâu biết rằng động tác mạnh mẽ của người đàn ông ấy là điều trước kia nàng khâm phục nhất.

Nàng nhìn chàng đỡ mình ngồi xuống, đứng dậy nhảy lên bẻ mấy cành cây trên đầu nàng, tiếng lá cây rơi xào xạc vang lên vô cùng rõ ràng trong đêm tối.

Bạch Ca ôm cánh tay, chợt nhận ra rời xa hơi ấm cơ thể chàng, nàng bắt đầu run lên vì lạnh. Chàng bẻ nhỏ mấy cành cây, bỗng đến gần xoa đầu nàng, dịu dàng nói:

- Đừng sợ, lát sẽ ấm lên thôi.

Rồi chàng quay người vun lá cây trên mặt đất lại, ngồi xõm xuống mượn ánh trăng mờ mờ, dùng tay thử, lấy một cành cây khá cứng trong đó làm trục xoay, lấy cành cây khác mềm hơn làm bàn lửa, cúi đầu bắt đầu đánh lửa.

Bạch Ca hiểu ra chàng đang làm gì, ngấm nghĩ rồi dùng lực xé vạt áo đã rách tơi tả trước đó, đưa cho chàng:

- Vương...

Ung Thân Vương không hề ngẩng đầu lên:

- Gọi ta là Dận Chân.

Vân Yên nghe vậy thì biết đây là tên chàng, nhưng nào dám gọi, gọi tên huý của hoàng tử có thể mất đầu như chơi, nghe ra lại quá thân thiết, nàng a một tiếng rồi ngậm miệng lại.

Dận Chân đưa tay ra lấy mảnh vải trong tay nàng, hờ hững nói tiếp:

- Gọi Tứ gia cũng được, sau này sửa cho nàng sau.

Bạch Ca nghe xong có thể thở phào một hơi, cũng không để ý nửa câu sau có ý gì, nào biết sau này bởi vậy mà nàng phải trả cái giá "đau thương", nhưng chuyện đó nói sau.

- Tứ gia... Tay của ngài...

Người đàn ông đang loay hoay đánh lửa bỗng nghe thấy cái tên lâu lắm rồi chưa ai gọi thốt ra từ miệng nàng, tim và mạch khắp cơ thể gần như đập thành thịch. Bao nhiêu năm rồi, mỗi lần nàng dịu dàng gọi chàng như vậy, chàng đều giương cờ đầu hàng.

Chàng quần miến vải quanh bàn tay, đáp lại:

- Không sao đâu, đừng lo lắng.

Đánh lửa là một cách làm rất nguyên thủy, nhưng trong lúc nguy cấp cũng chỉ còn cách này. Bạch Ca nhìn chàng kiên nhẫn không nóng không vội tạo lửa, bèn đi tới giúp chàng chặn gió, trong lòng trong hiếu sao dần dần không còn sợ như trước nữa.

Mỗi giây mỗi phút của thời gian trôi qua, hai người nơi đồng vu hoang vắng trong đêm tối làm những chuyện ngốc nghếch như vậy, ngoài tiếng ma sát gỗ, tiếng gió, còn nghe thấy rõ ràng cả tiếng hít thở của nhau.

May mắn đang là mùa thu, lá cây khô vàng. Khi ngọn lửa bén vào gỗ, ánh sáng thoáng chốc chiếu rọi gương mặt chàng, vừa nghiêm nghị lại vừa lạnh lùng, ngũ quan sắc bén dưới ánh lửa anh tuấn như điêu khắc. Rõ ràng lạnh lùng như thế, nhưng cũng rất nóng bỏng.

Chàng bẻ thêm cành cây vút vào đống lửa. Khi ngọn lửa bắt đầu bốc cháy hùng hực, chàng cởi hành bào thân vương trên người xuống choàng lên người Bạch Ca rồi ôm nàng vào lòng.

Lúc này, chàng đã cởi bỏ chiếc áo cao quý bên ngoài, không còn lớp vỏ bọc làm tôn lên sự hoa mỹ, chỉ là một người đàn ông tồn tại trong thế giới tự nhiên, chàng vẫn là chàng, không hề bị lu mờ.

Ung Thân Vương Dận Chân choàng kín áo cho Bạch Ca, ôm nàng ngồi dưới gốc cây, đồng lửa cũng ở trước người họ. Ban đầu Bạch Ca hơi kháng cự, sau đó đành ngoan ngoãn không nhúc nhích. Trong lồng ngực nóng hổi của chàng, sau lưng là ngọn lửa ấm áp, nàng không còn thấy lạnh nữa.

Vết thương trên tay và sau lưng chàng đã ngừng chảy máu, lớp áo trong màu vàng lem luốc vết máu lấm tẩm.

Bạch Ca vừa mệt vừa buồn ngủ, mí mắt nhắm nhắm mở mở như con mèo nhỏ ngủ gà ngủ gật mà vẫn cố giữ tinh thần tỉnh táo. Dận Chân thấy vậy, yêu thương xoa gò má nàng, rũ mắt xuống thấp giọng nói:

- Buồn ngủ thì ngủ đi.

Bạch Ca lắc đầu, nhưng không chịu nổi nữa ngáp dài một cái, thấy cổ họng chàng hơi động, nàng vô thức lẩm bẩm:

- Không biết bao giờ mới có người tới nữa.

Dận Chân khép chặt áo ngoài cho nàng, nhét đôi tay nhỏ của nàng vào lòng mình.

- Ngủ đi, có ta rồi.

Bạch Ca nín lấy vạt áo trước ngực chàng, dưới tai là nhịp tim mạnh mẽ vững chãi, mùi đàn hương thoang thoảng trên làn da và sức mạnh trầm tĩnh khiến người khác an tâm của người đàn ông ấy. Nàng không biết mình ngủ từ khi nào, sau bao nhiêu năm uống thuốc giấc ngủ của nàng rất sâu, ngủ một mạch cho tới sáng.

Ung Thân Vương Dận Chân vừa cho thêm củi vào đồng lửa vừa ngắm khuôn mặt đang ngủ yên tĩnh của cô gái trong lòng, mắt không hề chớp, dường như không ngờ lãng phí một giây.

Chàng vẫn nhớ buổi sáng ngày mười hai tháng chín năm năm mươi, chàng cũng lưu luyến nhìn gương mặt say ngủ của nàng lúc lâu mới rời giường. Những ngày sau đó là vô số lần nhớ lại từng khoé mắt đuôi mày của nàng hôm ấy, nên dù trong đêm tối chàng vẫn phân biệt rõ ràng.

Như đêm nay, một đêm chàng đã chờ trong hơn một nghìn bốn trăm ngày. Chỉ nhìn nàng thôi, trái tim đã đủ đầy.

Nàng say ngủ nên không biết rằng, trong hà bao của người đàn ông trước mặt có một cây pháo sáng báo tin, luôn lẳng lặng nằm chờ trong đó.

Nàng cũng không biết rằng, khi nàng ngủ say, nhóm thị vệ thân cận của Ung Thân Vương đã đốt đèn tìm đến đây, nhẹ nhàng canh gác xung quanh. Dận Chân khẽ đưa một tay lên ra hiệu, họ lùi ra phía xa hơn

Cho đến nửa đêm nàng mơ mơ màng màng như nói mớ:

- Trời còn chưa sáng sao...

Dận Chân dịu dàng dỗ dành:

- Muốn về nhà không?

Nàng rất buồn ngủ, lúng búng đáp lại:

- Muốn

- Được, chúng ta về nhà.

Khi nàng vừa ngủ lại, hình như lơ mơ nghe thấy tiếng động khe khẽ, không biết có phải trong mơ hay không. Có lửa có bóng người, cả người nàng được bế lên, nàng cuộn tròn người trong lòng chàng như con thú nhỏ, hình như được một chiếc chăn gấm bọc quanh, trên môi có nụ hôn nhẹ nhàng, nàng ngủ say trong ấm áp.

Nàng không biết mình đã di chuyển từ đâu đến đâu, trong đầu chỉ còn sót lại sự tròn trĩnh của xe ngựa, chiếc chăn gấm dễ chịu, cánh cửa chạm hoa rồng nguy nga lộng lẫy và màn phù dung mềm mại, tất cả đều hỗn loạn như trong giấc mơ.

Có đôi tay dịu dàng thay nàng vén mái tóc, có đôi tay ân cần thay nàng cởi đôi giày thêu dưới chân, có đôi tay ấm áp ôm nàng từ phía sau, hơi thở nóng rẫy phả lên làn da trên cổ nàng...

Trong dịu dàng, nàng say giấc nồng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 169: Bên Trọng Bên Khinh

Sáng sớm, Vân Yên tỉnh lại từ trong giấc mộng say, nửa nghiêng nằm nghiêng trong chiếc chăn hồng mềm mại, mái tóc đen dài sau gáy xõa ra rối tung bên gối.

Trong màn trướng rộng rãi xa hoa thơm ngát, hương thơm ấm áp thoang thoảng khiến lòng người say một nửa. Sau gáy có hơi thở nóng hổi đều đặn phả vào, cùng với bàn tay lớn ôm bên hông, làm cho nàng đều bối rối.

Vân Yên giật mình kéo tay chàng ra, xoay người trên giường mở to mắt nhìn người đàn ông vừa mới chợp phía sau. Mái tóc đen của nàng chậm rãi buông xuống, sau cùng bình yên xõa tung trên bả vai, vạt áo trong màu trắng hơi xốc xếch, một bên vai hơi trễ xuống làm lộ ra làn da trắng hồng, thấp thoáng nhìn thấy sợi dây màu đỏ với mặt ngọc bội Dương Chi mà Dận Chân đeo cho nàng, gương mặt lúc mới tỉnh ngủ đặc biệt quyến rũ.

Gương mặt mềm mại của Vân Yên thoát trắng thoát đỏ, trong đầu hiện lên tất cả hình ảnh về chuyện xảy ra đêm qua, không biết ngủ say tự khi nào và rời khỏi được vùng hoang vu kia. Một lúc sau nàng mới chột nhìn lại quần áo của mình, lúc này cái miệng đang mím chặt của nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi Dận Chân tỉnh lại, nhìn thấy khung cảnh trước mắt, chàng nheo mắt không nói lời nào, yết hầu cao cao trượt mấy cái.

Với chàng mà nói, mấy canh giờ ngắn ngủi qua, là một giấc mộng đẹp lâu rồi chưa có.

Nàng có vẻ cực kì thích ngủ, lúc cởi áo cởi giày nàng cũng chỉ khẽ ưm một tiếng chứ không tỉnh lại. Đến khi chàng xử lý xong vết thương của mình, liền chột hoảng hốt đi vào phòng xốc màn lên, sợ rằng trong đó sẽ trống rỗng.

May mắn, nàng vẫn ở đó, co tròn trong chiếc chăn gấm mềm mại, tóc dài rối tung, cái miệng nhỏ đỏ tươi hơi chu lên, yên lặng ngủ như một con mèo nhỏ.

Chàng áp người lên lưng nàng, khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng, lấy sợi dây ngọc bội chữ Chân ấm nóng trên cổ mình cẩn thận đeo lên cổ nàng, vật về nguyên chủ. Chàng nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại nhỏ bé ấy, ngửi mùi tóc thân thương, cứ bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ như vậy, hoàn toàn ngủ say, lòng tràn đầy ấm áp yên bình.

Dận Chân chậm rãi vươn người, làm vạt áo màu vàng trên người hơi xốc xếch, để lộ ra lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch. Chàng gác một tay lên trán mình, đôi mắt ửng sâu thăm lại mộng lung, giọng nói cũng khàn khàn khi mới ngủ dậy, thậm chí còn có hơi thở mờ ám không rõ.

- Đêm qua phu nhân ngủ ngon chứ?

Trong màn trướng rộng lớn kín mít, Vân Yên bị chàng nhìn như vậy, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn từ tính trầm bổng của chàng, nháy mắt toàn thân đều nổi hết da gà.

- Ngài...

Thực sự là không có lời nào để nói, rốt cuộc nên cảm ơn hay oán giận chàng đây?

Oán giận vì chàng đã kéo nàng từ Hòa Xuân Viên lên xe ngựa, tạ ơn vì lúc xe ngựa gặp nguy chàng đã bảo vệ nàng.

Tạ ơn vì chàng đã đưa nàng từ trong vùng đất hoang vu trở về phủ an toàn, oán giận vì chàng đã bế nàng lên giường của mình.

Vân Yên căn môi, nàng thật sự rất oán giận, thế nhưng cho dù ở bất cứ lập trường nào, thì một tỳ nữ như nàng đều không có tư cách oán giận một Vương gia, vì toàn bộ thiên hạ đều là của gia đình Ái Tân Giác La bọn họ.

Dận Chân thấy nàng suy nghĩ lung tung, khóe miệng chột hơi nhếch lên, muốn dang tay ôm nàng vào lòng, kết quả nàng sợ hãi cuống quýt dịch người về phía sau, nhưng càng lùi càng vào sâu bên trong.

Vân Yên lùi cho đến khi chỉ còn chút chỗ trống, bởi vì giường vô cùng lớn, thậm chí còn lớn gấp đôi cái giường lúc trước của bọn họ, là chiếc giường Bạt Bộ (1) mà Dận Chân trong lúc còn ở Nhiệt Hà đã thiết kế rồi sai người ở kinh thành gấp gáp chế tạo từ cây gỗ tử đàn, sau đó khắc hoa văn mạ vàng lên giường.

- Tứ gia, đa tạ ngài đã cứu nô tỳ, nhưng nô tỳ cần phải trở về Hòa Xuân Viên.

Giọng nói của nàng có vẻ khá bình tĩnh nhưng kì thực mũi chân nhỏ bé trên giường lại hơi khẽ run.

Dận Chân nhú mày lại, cơ thể khẽ động, bất ngờ đưa tay nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của nàng, trong nháy mắt nhào người lên ép nàng dưới thân. Vân Yên hoảng sợ đến môi trắng bệch, nằm ở dưới thân chàng ngơ ngác nhìn.

Vẻ mặt của Dận Chân thực sự không nhìn ra vui giận, chàng chậm rãi vén những sợi tóc tán loạn ở cổ nàng, giơ ngón trỏ lướt qua gò má ấy, vô cùng say đắm xúc cảm mềm dịu quen thuộc kia.

- Tình lại là biến thành ngốc nghếch, nàng là vợ ta, đây là nhà của chúng ta, nàng còn muốn đi đâu nữa?

Vân Yên hơi nghiêng đầu đi nhưng tránh không được, ngón trỏ của chàng thân mật vuốt ve, thân thể của nàng dán sát vào người chàng, cách lớp quần áo nàng rõ ràng cảm nhận được xúc cảm nóng bỏng cứng rắn bên trong, toàn thân khẽ run lên, lỗ tai như sắp bị thiêu cháy, hơi thở rối loạn. Nàng hơi nhúu mày đẩy bả vai của chàng ra, căng thẳng gọi:

- Tứ gia...

Bỗng cổ họng Dận Chân trượt một cái, ánh mắt càng trở nên thâm trầm, nhìn nàng không dời mắt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt trán, giống như đang vỗ về nàng dường sợ hãi.

- Nàng thật sự là Vân Yên, nàng chỉ mất đi trí nhớ mà thôi...

Vân Yên cắn môi, ngăn người mông lung, rồi bỗng nhiên hỏi:

-Ai có thể chứng minh?

Dận Chân chợt khàn giọng, chàng ngập ngừng mới nói:

- Nô tài ở Tứ Nghi Đường này đều có thể làm chứng.

Vân Yên lại nói:

-Lẽ nào tôi là Ung thân Vương Phi?

Câu hỏi khiến Dận Chân sửng sốt, không ngờ thời khắc chật vật hiếm có trong cuộc đời người đàn ông này lại chính là lúc này.

- Không phải.

Vân Yên bình tĩnh nói:

- Hay tôi là tiểu thiếp của ngài?

Dận Chân kiên quyết phủ định:

- Đương nhiên không phải.

Khóe môi Vân Yên cong thành một nụ cười cực kì nhạt nhẽo, bình tĩnh mà dịu dàng nói:

- Tôi không phải Ung Thân Vương Phi, cũng không phải tiểu thiếp, vậy nhiều lắm tôi chỉ là một nô tài, tại sao lại nói tôi là thê tử? Tuy rằng nô tỳ không biết vì sao Tứ gia lại nhận sai, nhưng nô tỳ biết thân phận của mình, thật sự không thể mạo nhận, xin Tứ gia ân điển cho nô tỳ trở về.

Thần sắc của Dận Chân có một vẻ thâm trầm gì đó không biết tên, trong đáy mắt có đau đớn khắc cốt ghi xương, cũng có yêu chiều khôn cùng.

Ở hòn non bộ, lão Bát đã từng hỏi chàng, muốn cho nàng nhớ lại cái gì? Nhớ lại những đau xót thống khổ chàng từng hành hạ nàng sao? Đúng vậy, nàng đã quên nhà của bọn họ, đã quên tất cả đã từng tốt đẹp, cũng như quên hết đau khổ.

Vân Yên mất trí nhớ, nhưng nàng vẫn là Vân Yên quật cường bình tĩnh. Nàng có gì đó không giống với lúc trước, giống như đã mất đi tông xiềng cầm cổ linh hồn nàng, có lúc tựa như viên ngọc thô chưa được mài dũa tỏa ra hào quang rực rỡ.

Năm đó, chàng sẩy chân vào vòng lao ngục, lão Bát được hưởng vinh sủng rộng lớn, thế nhưng có chết nàng cũng chưa từng rời bỏ chàng mà chọn lão Bát. Bây giờ, nàng cho rằng nàng là Bạch ca, lão Bát thất sủng mất bóng lộc, chàng là thân vương, nhưng nàng lại không muốn cùng chàng hưởng vinh hoa. Không biết do vận mệnh trên người hay trời cao vui đùa, chàng chợt bắt đầu hiểu được một phần cảm nhận năm đó của lão Bát.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Dận Chân hơi nghiêng đầu khẽ ho nhẹ một tiếng:

- Chuyện gì?

Giọng nói của Tô công công truyền vào:

-Chủ tử... Bát gia tới... Hiện đang đợi bên trong phòng khách...

Ánh mắt Dận Chân trầm xuống, chậm rãi nói:

- Biết rồi.

Đến nhanh thật, rốt cuộc là hắc đến vì bằng chứng vụ án Thác Hợp Tề hay vì nàng? Có lẽ là cả hai, bệnh thương hàn trong người hắc trong một đêm đã khởi lên hơn nửa.

Dận Chân chậm rãi vuốt đỉnh đầu Vân Yên, nói:

- Đây là nhà của nàng, tất cả mọi thứ đều là của nàng, cả nô tài cũng vậy. Nàng ngủ tiếp một lát đi, chút nữa ta sẽ quay lại.

Nói xong liền đứng lên đi ra, còn cẩn thận kéo chăn găm đắp lên người nàng, dèm góc chăn thật kĩ, sờ sờ gò má nàng, sau đó vén màn lên bước xuống giường, không quên thả màn xuống.

Vân Yên mở miệng, cuối cùng biết mình nói gì cũng phí công. Đã giải thích đến mức như vậy, nàng không biết nên làm gì mới có thể khiến chàng thả nàng ra. Nàng càng không biết tại sao Bát gia lại tới, sức khỏe như vậy sao lại đến phủ Ung thân vương, hắc biết nàng ở đây sao? Đến là để đưa nàng trở về sao?

Nàng cứ nằm im lặng, mãi cho đến tận khi dần dần không còn nghe tiếng rửa mặt thay y phục bên ngoài nữa, nàng mới nhẹ nhàng ngồi dậy, ánh

mắt bắn khoản nhìn bốn phía, cẩn thận vén màn trướng ra, hạ chân trần xuống, muốn đi tìm áo ngoài của mình.

Đầu giường có tay vịn, cột giường được chạm trổ hình hoa lan, màn trướng bằng lụa mỏng thơm ngào ngạt, bên ngoài màn trướng là một cái bàn sách, bàn trang điểm tinh xảo, hành lang xinh đẹp bao xung quanh, toàn bộ đều được điêu khắc mạ vàng từ gỗ tử đàn, cả cái giường Bát Bộ giống như một gian phòng nhỏ kín đáo mộng ảo, làm người ta cảm thấy hết sức ấm áp kiêu diễm.

Thảm lông dê mềm mại trải trên giường Bát Bộ cọ vào lòng bàn chân nàng, ngay cả tiếng bước chân cũng im ắng. Nhưng bốn phía xung quanh không thấy bóng dáng quần áo nàng đâu. Nàng nghe bên ngoài có tiếng đóng cửa cọt kẹt, liền nín thở, lặng lẽ vén tấm màn tuyệt đẹp lên bước ra.

Không biết vì sao tất cả đồ bày biện trong phòng ngủ lại làm cho nàng cảm thấy hơi choáng váng, theo trực giác nàng nhìn thấy một cái rương gỗ màu đỏ tươi trong góc phòng, đi tới, nhẹ nhàng mở nó ra, bên trong là những bộ quần áo mới tinh, giày thêu tinh xảo.

Nàng cầm một chiếc váy màu vàng ở trên cùng lên giũ ra khoác lên người, cài nút áo từ dưới nách lên ngực, lúc này mới phát hiện ra trên cổ có thêm một sợi dây đỏ, kéo sợi dây ra nhìn, là một mảnh ngọc bội Dương Chi được gọt giữa tinh tế tỉ mỉ, sáng lấp lánh, một chữ Chân phóng khoáng ở giữa, ở trên cùng còn có một vết màu đỏ giống như vết máu mờ thấm vào ngọc, ngực nàng bỗng nhiên đau nhói, phải vịn vào rương gỗ mới dần dần trở lại bình thường.

Quần áo ấy vậy mà vô cùng vừa vặn, giày thêu cũng thế, giống như được may theo số đo của nàng. Nàng rũ mắt lẳng lặng đứng trong phòng ngủ, chỉ hơi sững sốt rồi lại ngẩng đầu lên, tết tóc lại thành bím như thị nữ thường ngày, nhưng không có dây buộc, cho nên nàng trở về giường Bát Bộ, xốc gối lên mới nhìn thấy dây buộc tóc của nàng trước đó. Tết tóc xong

nàng đi ra ngoài. Lúc đẩy cánh cửa phòng ngủ chạm trổ ra, hai nô tài đang làm việc ở trước sảnh đồng loạt nhìn nàng, lập tức quỳ xuống.

- Phu nhân.

Hai người này chính là Tiểu Phúc Tử và Tiểu Bảo Tử, bây giờ họ đã là công công có quyền có chức trong Vương phủ, các nô tài cùng những nữ quyến trong hậu viện đều gọi họ một tiếng Trần công công, tiểu Trương công công.

Vân Yên đứng đó không nói gì, yên lặng nhìn hai người bọn họ đang đưa tay áo lau nước mắt, cuối cùng mở miệng nói:

- Ai dẫn tôi đến phòng khách?

Hai người đều buông cánh tay đang lau nước mắt xuống, ngẩng đầu lên, nhìn nhau.

Tiểu Phúc Tử mắt đỏ hoe hơi chần chừ nói:

-Phu nhân... Vương gia không cho phép đâu, người...

Tiểu Bảo Tử cũng phụ họa theo:

-Phu nhân... Lát nữa Vương gia sẽ trở về.

Vân Yên hơi nhíu mày lại, hờ hững nói:

- Tôi đang muốn tìm ngài ấy, các anh luôn gọi tôi là phu nhân, nhưng lại muốn can ngăn tôi, hoặc là phu nhân này thực sự không có địa vị, hoặc các anh thực sự không biết phép tắc hầu hạ?

Mấy câu nói làm sắc mặt Tiểu Phúc Tử và Tiểu Bảo Tử trở nên trắng bệch, vội vàng dập đầu thỉnh tội. Từ trước đến nay bọn họ nào có thấy Vân

Yên nói chuyện như vậy, xưa nay nàng chưa từng mảy may đôi co làm khó dễ hạ nhân, cho dù là vào đêm hôm ấy.

Tiểu Phúc Tử chợt nhớ tới cái năm chấn động ở Viên Minh Viên kia, đó là lần duy nhất y biết phu nhân có vị trí thế nào. Y đập đầu rồi ngẩng đầu lên nói:

- Phu nhân, chúng nô tài có lời gì, mặc phu nhân trách phạt, địa vị của phu nhân ở trong lòng Vương gia vô cùng lớn, đương nhiên không có người nào có thể hơn, nô tài sẽ dẫn phu nhân qua đó.

Vân Yên gật đầu, không nói tiếp nữa, đi theo Tiểu Phúc Tử ra cửa lớn của Tứ nghi đường.

Đi thẳng ra ngoài viện, Vân Yên yên lặng nhìn quang cảnh xung quanh, lúc đi tới cây cầu cong, nàng bỗng xuất hiện cảm giác rung động. Phòng khách cách rất gần sân trong thư phòng, trên đường không gặp người nào, chỉ có hai nha hoàn và gã sai vặt lạ mặt, nhìn thấy Tiểu Phúc Tử bọn họ đều ở từ xa gọi Trần công công, Tiểu Phúc Tử xua tay, bọn họ cũng chỉ dám liếc Vân Yên rồi đi qua, nhưng không nhận ra.

Hai người đi qua cửa vòm, vòng qua bức tường xây làm bình phong ở cổng, đúng lúc gặp Tô công công cùng Trương công công đang đứng canh ngoài cửa. Hai người vừa nhìn thấy Tiểu Phúc Tử dẫn Vân Yên đến, mặt khê biến sắc.

Vân Yên vừa nhìn thấy y, nhận ra ngay y là gã sai vặt trên xe ngựa ngày ấy, hiển nhiên là nô tài cực kì thân cận của Tứ gia. Tiểu Phúc Tử vừa muốn mở miệng giải thích, nàng đã nói thẳng:

- Tôi vào tìm ngài ấy, có cần phải xin chỉ thị của anh không?

Tô công công và Trương công công đồng loạt phất tay áo quỳ xuống đất tỏ ý không dám, Vân Yên trực tiếp đẩy nhẹ cửa đi thẳng vào.

Hai tay nàng nắm vào nhau, lẳng lẳng vòng qua ngoài phòng khách, loáng thoáng nghe thấy tiếng người đang nói chuyện bên trong, nàng đi từng bước từng bước tới, không nghe thấy âm thanh gì nữa.

Vân Yên đi tới gần cửa tròn chạm trổ làm từ gỗ sưa, chỉ nhìn thấy bóng lưng rời đi của Bát bối lạc Dận Tự, bóng lưng khi mặc thường phục màu xanh nhạt vẫn thẳng tắp và đẹp đẽ như trước đây, nhưng có phần ngập ngừng.

Dận Chân với tư thái ung dung ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ sưa, bỗng nhay cảm quay đầu lại nhìn nàng, chàng không lập tức đứng lên, nhưng bàn tay đặt ở đầu gối đã nắm chặt lại, ngón tay cái bấm mạnh lên ngón tay trỏ, đôi mắt đen nhánh dừng trên người nàng, không di chuyển nửa phần.

- Bát gia.

Nàng nhẹ nhàng gọi một câu như trước đây, bước chân của hấn hơi dừng lại, nàng muốn biết, tại sao hấn biết nàng đang ở đây, chung quy nàng cũng chỉ là một tỳ nữ, nhẹ tựa lông hồng.

Không khí đóng băng như đàn sắp đứt dây, ba người đều không nói chuyện cử động.

Bát bối lạc Dận Tự đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn không quay người lại, mà nhấc chân dứt khoát đi tới đẩy cửa cánh ra, cửa kêu lên một tiếng cọt két, vang vọng trong phòng khách, còn hấn càng đi càng xa.

Ánh nắng sáng sớm nam sắc vàng lên bóng lưng rời đi của Dận Tự, nhưng rất nhanh đã biến mất không để lại một vết tích.

Dận Chân chậm rãi đứng dậy, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ chạm hoa rồng rồi tản mát đi, chiếu lên gò má chàng. Chàng đi tới trước

mặt Vân Yên, nắm tay nàng, đôi mắt mang theo ấm áp và trầm tĩnh, mỉm cười nói:

- Nàng vừa hỏi ta ai có thể chứng minh, bây giờ ta sẽ dẫn nàng đi xem một thứ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 170: Lâu Bền Không Đổi

Vân Yên bị Dận Chân kéo ra khỏi phòng khách, gương mặt nàng không hiện rõ vui giận, còn Dận Chân hơi cong khoé môi lên. Hai vị công công đứng bên ngoài thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ mình làm vậy quả nhiên chính xác, vội vàng đi sau hai người.

Quãng đường tuy không xa, Vân Yên nhìn bóng lưng người đàn ông phía trước mà yên lặng không nói gì. Ngài ấy không sợ người khác nhìn thấy sẽ bàn tán ra vào ư? Có lẽ ngài ấy không sợ thật, cũng may trên đường không gặp ai.

Dận Chân nắm bàn tay nhỏ bé của Vân Yên như người lớn dắt trẻ con, đi qua chiếc cổng tròn và cây cầu cong, thỉnh thoảng chàng quay đầu nhìn nàng, trong ánh mắt đọng đầy hạnh phúc.

Họ bước vào mảnh sân trong Tứ Nghi Đường, Tiểu Phúc Tử Tiểu Bảo Tử đang chờ đợi trong lo lắng bồn chồn, thấy họ tay trong tay trở về, mắt hai người đều sáng lên, vội vàng đón họ vào.

Hiển nhiên tâm trạng Dận Chân đang rất tốt, tìm một cái cớ ban thưởng cho bốn người, rồi lại nhìn Vân Yên. Bốn vị công công cực kì vui sướng tạ ơn ân điển của Tứ gia và phu nhân, chàng xua tay, bốn người đều nhanh chóng lui xuống.

Dận Chân đưa nàng vào phòng ngủ, đi đến bên chiếc bàn nhỏ, di chuyển con nghê bằng ngọc, cánh cửa trên tường dần dần mở ra, bên trong là một gian mật thất.

Vân Yên dừng bước nhìn chàng, chàng mỉm cười:

- Ngốc ạ, vào nhà mình thì sợ gì.

Dận Chân kéo nàng vào, ngoài ba bức tranh vẽ Hoàng thượng, Hoàng hậu, Hoàng phi, phía bên kia bàn thờ Phật Hoan Hỉ mờ ảo hương khói còn treo một bức tranh vẽ một cô gái, khoé môi nàng mang theo nụ cười như có như không.

Đúng vậy, đây chính là Phật đường ngày trước, cũng là nơi họ thành thân, bài trí không hề thay đổi, ngay cả chiếc giường lớn phủ màn đỏ thẫm vẫn ở vị trí ấy.

Khi ánh mắt Vân Yên chạm tới bức tranh và đồ đạc trong phòng, cả người nàng thoáng lão đảo.

Dận Chân hoảng hốt ôm lấy nàng, hỏi nàng có sao không. Chàng đã quyết định không cho nàng uống thuốc, cũng không tìm đại phu ép nàng lấy lại trí nhớ, chàng chỉ muốn đưa nàng về nhà, nắm lấy tay nàng, cùng nhau đi hết quãng đường còn lại.

Năm ấy, chàng chỉ sợ nàng không chịu nổi, mỗi lần nói chuyện với đại phu xong đều trần trọc không ngủ. Giống như khi nàng biết chuyện chàng bị Tử Ngưng hạ thuốc, dù nàng chưa từng một lần oán hận, nhưng Đồng Nhi và Lung Nhi của họ đều không còn. Sau này vô số lần nhớ lại, nếu chàng không nói, đứa bé của họ sẽ mạnh mẽ sống tiếp không, sẽ xuất hiện kì tích không? Nhưng không có nếu như, không có gì hết.

Dận Chân biết, nàng sẽ thấu hiểu, nhưng cũng sẽ đau lòng, sợ rằng nghe thấy tiếng pháo nổ ấy nàng sẽ không gắng gượng nổi qua mùa đông, chàng không đánh cuộc nổi. Chàng chỉ muốn đưa nàng đi qua hết mùa đông năm đó, nói với nàng thật ra những chuyện như vậy không hề quan trọng, nhưng chàng đã thua bởi vận mệnh, cuối cùng vẫn đánh mất nàng.

Lão Bát và Lão Cửu đã cứu mạng Vân Yên, chàng cũng trả lại cho họ vô số mạng người và cơ hội "Đông Sơn tái khởi" (1), nhưng không hề hối hận.

Vân Yên nhìn bức tranh trên tường, lắc đầu không nói thành lời. Dận Chân ôm nàng đến bên giường, sờ trán nàng, thấy sắc mặt dần trở về như cũ mới yên tâm lại.

Vân Yên đỡ đầu nàng, hờ hững nói:

- Ngài muốn cho tôi xem thứ gì?

Dận Chân gật đầu, "Ừ" một tiếng:

- Ta đi lấy.

Vân Yên nhìn chàng lấy một cái gương nhỏ rất bình thường từ đầu giường ra, động tác vô cùng cẩn thận, như nâng niu châu ngọc quý báu. Nàng đâu biết rằng, đây là vật người đàn ông ấy không tiếc mạng mình lao vào biển lửa, ngay cả bốn chữ "châu ngọc quý báu" cũng không sánh bằng.

Dận Chân đặt chiếc gương nhỏ xuống trước mặt nàng, nhẹ nhàng mở ra...

Bên góc trái là một xấp ngân phiếu, từng tờ được xếp thẳng thớm chỉnh tề. Bên cạnh là những tập thơ, từng cuốn được dùng kim chỉ đóng lại cẩn thận. Bên tập thơ là mấy chùm chìa khoá lớn, trên từng chùm đều được đánh kí hiệu. Thứ bắt mắt nhất là một chiếc lư hương nhỏ đơn giản rẻ tiền, cũ kỹ vì đã dùng trong nhiều năm, nhưng được lau sạch sáng bóng.

Ánh mắt Vân Yên rơi xuống chiếc lư hương, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, một lúc lâu sau mới nhìn thấy cái tráp nhỏ bằng bằng sừng tê giác ở góc trong cùng.

Dận Chân đưa tay nhẹ nhàng lấy cái tráp nhỏ ra, mở trước mặt nàng, bỏ từng tầng xuống...

Hai lọn tóc bện vào với nhau dùng sợi dây đỏ buộc lại, chiếc nhẫn hồng ngọc mắt phượng, lá thăm nguyệt lão đã mốc vàng, chiếc răng hổ trắng men, và cả, một tờ giấy hôn thư...

Dận Chân chậm rãi mở tờ hôn thư ra, dòng chữ tiểu Khải nhỏ bé thanh tú nhưng rắn rỏi hiện lên, nét chữ cứng cáp.

"Nguyệt Lão làm mối, trời đất làm chứng, kết thành phu thê, bạc đầu không xa. Ngày hai mươi chín tháng chín năm Khang Hi thứ bốn mươi bảy, Ái Tân Giác La Dận Chân, Vân Yên."

Nổi bật trên tờ giấy là hai dấu vân tay dưới tên của họ, nhưng có lẽ do nhiều năm tháng trôi qua, màu sắc vân tay đã ngả sang màu nâu.

Đó là máu tươi cùng với những năm tháng tuổi trẻ, chỉ để lại hai dấu vân tay đã ngả màu, nhưng trường tồn mãi mãi.

Nếu không còn tờ hôn thư như vậy, chàng phải đi đến nơi nào trên thế gian này tìm chứng cứ, chứng minh chàng là người chồng đã kết tóc với nàng?

Dận Chân cúi đầu nhìn ngón cái tay trái của mình và dấu vân tay trên tờ hôn thư, rồi ngẩng đầu nhìn Vân Yên, như đang quay về đêm thành thân tám năm trước, trái tim xúc động.

Vân Yên ngẩn ngơ nhìn chàng, bàn tay hơi run rẩy, nàng cúi đầu lặng lẽ mở lòng bàn tay phải mình ra, nhìn ngón cái của mình, tỉ mỉ so sánh với dấu vân tay trên hôn thư.

- Vân Yên, ngày mai là tròn tám năm chúng ta thành thân. Trước khi thành thân, chúng ta còn có mười năm nắm tay nhau. Mười tám năm trải

qua sóng gió, ta luôn muốn tặng nàng những điều tốt đẹp nhất, nhưng lại làm sai quá nhiều. Sau này, nàng muốn sống những ngày thế nào, chỉ cần nàng vui vẻ, ta đều nghe theo. Ta chỉ cần, nàng ở lại mái nhà này, chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Giọng nói Dận Chân du dương và dịu dàng, như mang theo hồi ức và tình cảm đọng đầy đi qua hơn nửa đời người. Đã rất lâu rồi chàng mới nói dài như vậy, dường như chỉ khi đối mặt với nàng, chàng mới bộc bạch nỗi lòng và nói nhiều đến thế, hết lần này đến lần khác, trái tim tràn ngập hình bóng nàng.

Vân Yên cup mắt xuống, trước sau không hề nói gì, như đang nghiêm túc so sánh dấu vân tay. Cuối cùng nàng ngẩng đầu chỉ vào dấu tay trên hôn thư:

- Cái này nhìn không rõ lắm.

Dận Chân đang chìm trong tình cảm nồng nàn, bỗng nghe thấy Vân Yên thốt ra câu ấy, sắc mặt thoát cái tái xanh, chỗ nào nhìn không rõ, giấy trắng mực đỏ rõ ràng vậy mà!

Vân Yên làm ngơ, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Gần như không khác nhau là mấy, nhưng chỗ này không rõ lắm, hơi mờ.

Dận Chân suýt nữa ngất vì tức thở, lồng ngực chàng phập phồng mấy cái, dù chứng cứ rõ ràng trước mắt nàng cũng không thừa nhận. Dận Chân bèn kéo tay nàng.

Vân Yên hơi chau mày rút tay về, bỏ từng thứ vào trong tráp, đóng lại rồi đặt vào tay chàng, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng hiện lên dịu dàng và bình tĩnh.

- Điều đầu tiên, chiếc giường bên ngoài chỉ mình tôi ngủ.

Dận Chân nhận lấy cái tráp, nghe nàng nói xong, đôi mắt chim ưng đen tuyền ngạc nhiên mở to nhìn nàng chăm chăm.

- Còn ta thì sao?

Vân Yên vẫn nhắm mắt làm ngơ với nét mặt ung dung uy nghiêm của chàng, nở nụ cười, Dận Chân thoáng ngẩn người, trái tim phiêu du, nhưng giây tiếp theo chàng quay đầu đi, đứng dậy ra ngoài.

Ra khỏi Phật thất, ngồi trong sảnh ngoài uống trà, sắc mặt Dận Chân vẫn như mây phủ đỉnh núi, chàng ngược mắt nhìn Vân Yên đang vào thu dọn giường Bạt Bộ qua tấm bình phong, nếu muốn nàng cuối cùng đồng ý ở lại, thì đây là điều quan trọng nhất, nghĩ vậy sắc mặt chàng dần tươi tỉnh trở lại.

Dận Chân ước chừng canh giờ, trong lòng hơi do dự, sau đó hạ quyết tâm bước vào phòng, đi đến bên giường Bạt Bộ rồi vén màn lên, thấy Vân Yên đang cời giày, cong hông quỳ trên giường gấp chăn đệm, bờ eo nhỏ nhắn uyển chuyển, bờ hông như trái đào mật, vô cùng đáng yêu.

Chàng đi trên tấm thảm lông dê nên không hề phát ra tiếng động, không do dự ôm eo nàng từ phía sau, gò má cũng kề sát quệt nhẹ vào gò má nàng. Vân Yên giật mình thót tim, sợ hãi kêu lên thành tiếng, nàng đẩy chàng ra khi nghe thấy tiếng cười quen thuộc, hơi cau đôi mày thanh tú lại nhìn chàng.

Dận Chân yêu thương vén tóc mái nàng lên:

- Hôm nay Hoàng a mã và Thái Hậu nương nương về đến Sướng Xuân Viên, ta và các hoàng tử khác phải đến thỉnh an, nhanh thì trước tối sẽ về ăn cơm với nàng, chậm thì đến đêm mới về được. Lát nữa Tiểu Ngụy Tử sẽ điều vài tiểu nha hoàn nghe lời qua đây, nàng chọn mấy người thuận mắt

giữ lại giúp nàng giải sầu, muốn chơi gì cứ sai bảo nô tài trong viện là được, phu nhân.

Vân Yên gật đầu, cũng không nói nhiều, xuống giường đeo giày định ra ngoài. Bỗng nhiên người phía sau ôm chặt lấy nàng, giọng nói Dận Chân trầm trầm tràn đầy sự sẵn sóc cất lên:

- Nàng sẽ chờ ta về, đúng không?

Sau khi Dận Chân ra ngoài, một mình Vân Yên ngồi trong màn rất lâu. Nàng cúi đầu nhìn ngọc bội trên cổ, chậm rãi vuốt ve, im lặng trong yên tĩnh.

Trong Tứ Nghi Đường, yên lặng chỉ còn lại tiếng thở của nàng.

Tô công công nhanh chóng đưa năm sáu tiểu nha hoàn đến chờ trong sân, rồi y đi vào mời Vân Yên ra. Nàng đặt lại ngọc bội vào vạt áo, đeo giày ra khỏi phòng.

- Phu nhân, đây là những tiểu nha hoàn được Vương gia cho dạy dỗ trong Viên Minh Viên, đều chờ người về để hầu hạ, bọn họ đều lớn lên cùng nô tài, nhân phẩm tính cách diện mạo đã qua chọn lọc kỹ lưỡng, Vương gia đã kiểm tra, dặn phu nhân chọn mấy người thuận mắt giữ lại cho mình.

Vân Yên gật đầu, vô cùng tùy ý. Ánh mắt nàng rơi trên những cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc trang phục thị nữ giống nhau, cùng thảnh an đều tăm tắp, tuổi tác tuy nhỏ nhưng thoát nhìn rất có quy củ.

Nàng thông thả đi qua từng người, bất giác nhớ lại những ngày tháng sống cùng đám nha hoàn Tiểu Nha Tiểu Đào ở biệt trang Đài Loan và Xuân Hoà Viên, hiện giờ không thể quay về nữa rồi...

Nàng tỉnh táo lại, nhìn những cô bé đoan trang thanh tú, nhưng không hề có ai được gọi là xinh đẹp

Ánh mắt Vân Yên dừng trên một cô gái có khuôn mặt trái xoan:

- Em tên là gì?

Cô gái đó hơi căng thẳng, sững sờ một giây. Vân Yên tinh mắt thấy cô bé có gương mặt tròn tròn bên cạnh đang âm thầm nắm tay cổ vũ cô nàng. Cô bé lập tức lạnh lợi trả lời:

- Bẩm phu nhân, nô tỳ tên là Lan Hà ạ.

Vân Yên lại đưa mắt nhìn cô bé bên cạnh:

- Còn em tên gì?

Cô bé cụp mắt, ngoan ngoãn nói:

- Bẩm phu nhân, nô tì tên là Lan Tịch.

Vân Yên hỏi:

- Hai người là chị em ư?

La Tịch nhanh nhẩu đáp lại:

- Bẩm phu nhân, chúng nô tỳ không phải là chị em ruột. Tên của nô tỳ đều do Vương gia đặt, vì phu nhân thích hoa ngọc lan, nên tên của chúng nô tì đều lấy chữ "Lan" làm đầu.

Lan Hà cũng gật đầu, nụ cười rạng rỡ ở khóe miệng khiến lòng Vân Yên ấm áp.

Nàng trầm mặc nói:

- Vậy ư?

Các cô gái đồng loạt đáp "Vâng."

Ánh mắt Vân Yên phiêu đảng đến mấy cái cây ở góc sân, một lúc sau hồi hồn lại nói với Trương công công:

- Tôi hơi mệt, để Lan Hà và Lan Tịch lại, những người còn lại đưa về Viên Minh Viên đi.

Nói xong nàng bước vào phòng.

Trương công công vội vàng đáp vâng, Lan Hà và Lan Tịch lập tức quỳ xuống tạ ơn, rồi đi theo sự sắp xếp của Trương công công.

Buổi trưa Dận Chân không về, một mình Vân Yên ăn cơm, ăn đến khi no cứng bụng, ngủ trưa một giấc thật ngon, khi ngủ dậy tết một bím tóc đơn giản, sau đó kêu Tiểu Bảo Tử tìm một quả cầu đá, gọi Lan Hà và Lan Tịch ra sân đá cầu.

Hai cô bé Lan Hà và Lan Tịch đều không ngờ lần đầu tiên hầu hạ chính là đá cầu với nàng, hơn nữa tận mắt thấy phu nhân đá cầu, quả thật chỉ biết tán thưởng. Tuy lúc mới bắt đầu còn hơi dè dặt, nhưng nói chung đều là những cô bé có tính cách cởi mở, chẳng mấy chốc trận đấu náo nhiệt hẳn lên. Sau đó Vân Yên gọi Tiểu Bảo Tử Tiểu Phúc Tử cùng tham gia, đáng tiếc hai người đó không biết chơi. Quả cầu bay lên rồi rơi xuống, vẻ uy nghiêm ngày thường của đại công công không còn, mọi người chơi mà cười nói vui vẻ.

Dận Chân về nhà ngay trong đêm, gấp gáp chạy lên cầu với ống tay áo mang theo gió, từ xa đã có thể nhìn thấy ánh đèn màu vàng ấm áp từ trong phòng hắt ra, bước chân vốn nhanh lại càng thêm nhanh, Tô công công đi phía sau cũng không đuổi kịp.

Chàng vào phòng, nhẹ nhàng vén màn trướng lên, Vân Yên đang vùi người trong chăn ấm ngủ say sưa, giống như đứa bé ngủ thiếp đi sau khi chơi mệt, mái tóc dài vừa mới gội xong khô một nửa xoã tung trên gối, khuôn mặt thanh tú hơi ửng đỏ như say, càng ngắm càng nhỏ bé hơn, vẫn là cô thiếu nữ lương thiện như gà con mới nở trong trí nhớ của chàng, nhưng vẻ đẹp dịu dàng ấy, tăng lên theo năm tháng.

- HẾT

(1) Đông Sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về Đông Sơn, triều đình nhiều lần ra mời nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời xưa dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chinh, làm quan đến chức Tư Đồ. Do đó, thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông sơn phục khởi" dùng để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế, quay lại võ đài chính sự quân sự.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 171: Tình Ý Như Nước

Ngày hôm sau là ngày hai mươi chín tháng chín, cũng là ngày tròn tám năm hai người thành thân, thời gian dài trước đây ở bên nhau cũng không ai thực sự để tâm tới, nhưng lần này lại mang ý nghĩa khác

Sáng sớm, hạ nhân trong Tứ Nghi Đường liên tục bận rộn chạy ra chạy vào, dọn dẹp phòng không còn một hạt bụi, Ung thân vương Dân Chân tự mình lên thực đơn, tất cả đều là những món ăn trước đây Vân Yên thích, giao phó xong xuôi mới đi ra ngoài. Buổi tối, Vân Yên cùng với hai tiểu nha hoàn Lan Hà, Lan Tịch làm đồ thủ công, chơi trò chơi, dường như không muốn nghĩ gì, cũng không để ý đến điều gì.

Buổi tối, Ung thân vương Dân Chân trở về, ngoài đại sảnh Tứ Nghi Đường đã bày trí một bàn thức ăn đẹp đẽ, còn chuẩn bị cả rượu. Chàng mặc thường phục áo gấm xanh ngọc, nổi bật thần thái sáng láng, kéo Vân Yên từ trong phòng ra.

Đợi khi cả hai vừa ngồi xuống, chàng bỗng lấy một cái vòng ngọc phi thúy từ trong tay áo hình móng ngựa, thuận tay đeo vào cho Vân Yên, vòng tay ngọc rất sáng, lấp lánh sắc xanh dưới ánh nến, đáng yêu xinh đẹp như dòng nước xanh biếc đang chảy, chất lượng cực kì xứng đôi cùng với chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay chàng, đều là trân phẩm ngọc bích Lưu Ly màu xanh Đế Vương (1) trên thế gian.

Dân Chân nhìn nàng đeo, ánh mắt cực kì hài lòng, chiếc vòng làm tôn lên cổ tay mảnh khảnh trắng hồng của nàng. Vân Yên chỉ liếc qua rồi rút

tay về, không nói không rằng, ngồi xuống cầm chén yên lặng bắt đầu ăn cơm.

Dận Chân rót rượu Dương Cao mời nàng nâng chén, nàng chỉ nhấp một ngụm rồi để xuống, Dận Chân thấy nàng như thế không tức giận chút nào, mỉm cười gắp món ăn nàng thích trước đây vào bát, còn mình thì vừa uống rượu vừa nhìn nàng ăn cũng thấy no.

Khi ăn cơm, động tác của nàng vẫn không thay đổi, như một con sóc có cái miệng rất nhỏ, yên tĩnh và chăm chú. Từ khi nàng ở lại cũng không mấy may muốn hỏi chàng trước đây chuyện gì đã xảy ra với mình, dù là chuyện liên quan đến bọn họ, hay liên quan đến lão Bát, lão Cửu. Dận Chân cũng không quan tâm tới những chuyện này giống như nàng, chàng chỉ cần nàng khỏe mạnh là được rồi.

Dận Chân hỏi ban ngày nàng chơi gì, có hài lòng về nha hoàn không. Vân Yên liền đáp lại ngắn gọn, hai người không nói gì nhiều, bầu không khí hòa hợp.

Đột nhiên Tô công công ở bên ngoài gõ cửa, Dận Chân hiển nhiên hơi cau mày, không biết là có chuyện gì mà nhất định phải tới làm phiền vào lúc này, chàng rất không kiên nhẫn. Tô công công đợi đến khi được chấp nhận mới tiến vào, y luôn lạnh lợi, cho nên khi nhìn thấy Vân Yên hiển nhiên có chút chần chờ.

Dận Chân vừa gắp thức ăn cho Vân Yên, vừa nói:

- Có chuyện gì?

Tô công công thấp giọng nhắm mắt nói:

- Khởi bẩm chủ tử... Gã sai vặt của Trắc phúc tấn Niên Thị đến nói Tiểu Cách Cách hình như không khỏe, muốn mời Vương gia qua đó xem thế nào.

Dận Chân hơi dừng đĩa lại, gấp đồ ăn vào trong bát của Vân Yên, ánh mắt rơi xuống người nàng, mà nàng thì rất tự nhiên ăn đồ ăn trong bát.

Dận Chân chậm rãi đặt đĩa xuống, ngẩng đầu chau mày nói:

- Sao không đi mời đại phu?

Ánh mắt của Tô công công cũng hơi nhìn về Vân Yên, cúi đầu đáp:

- Nô tài đã phái người đi mời rồi, chỉ là không biết...

-

Không biết Vương gia có qua thăm hay không.

Vân Yên nhẹ nhàng bỏ chén đĩa xuống, đứng lên, trong bát đã ăn sạch sẽ.

Khi Vân Yên đi qua, Dận Chân kéo tay nàng, Vân Yên lại rất bình tĩnh nhẹ nhàng rút tay ra nói:

- Đến đó xem đi.

Lúc Dận Chân trở lại, Vân Yên đã ngủ rồi. Chàng yên lặng đứng trước giường nhìn nàng, toan vuốt ve mái tóc, thì nàng lại vô thức xoay người qua chỗ khác ưm một tiếng.

Ngày mùng năm tháng mười, Bát Bối Lặc Dận Tự lành bệnh, Khang Hi lệnh sẽ ngừng hỗ trợ bổng lộc gạo, bạc như trước, ngoài mặt phủ Bát Bối Lặc tất cả như quay về quỹ đạo phẳng lặng trước đây. Đương nhiên, hân cũng không đến Tứ phủ nữa. Cái tên Bạch Ca, vốn dĩ đã nhỏ bé không đáng kể như vậy, khi bị chôn vùi lại càng yên tĩnh không có một tiếng động.

Vân Yên sống trong Tứ Nghi Đường rất tự tại, không thấp thỏm cũng không sợ hãi, vẫn là dáng vẻ vẫn như lúc đến, rất ít khi nói chuyện với Dận Chân, cũng không thích gần gũi.

Dận Chân cũng không biết đối nên đối xử với Vân Yên như thế nào, nuông chiều thế nào cũng thấy không đủ. Nàng thích vui vẻ thì có nha hoàn chơi cùng, nàng thích yên tĩnh thì chui vào phòng đọc sách. Nàng thích trồng hoa cỏ, trong Tứ Nghi Đường không biết đã mua thêm bao nhiêu hoa cỏ. Nàng thích nuôi cún con mèo con, Dận Chân liền xây một nơi nuôi thú cưng ở tiểu viện gần Tứ Nghi Đường. Chỉ cần nhìn thấy nàng vui vẻ thì nụ cười trên gương mặt chàng cũng nhiều hơn. Ngoại trừ khi phải ra ngoài xử lý công vụ ra, chàng luôn trở về nhà. Nhưng thường ngày hầu như đều ngủ trong Phật đường, mỗi đêm khi nàng say ngủ chàng sẽ đứng đầu giường ngắm dung nhan thân yêu ấy. Tình ý như nước chảy xuôi theo thời gian, khi đậm khi nhạt.

Đến cuối tháng mười, sắp đến sinh nhật ba mươi chín tuổi của Dận Chân, có rất nhiều huynh đệ đến tặng quà. Vì không phải tuổi chẵn nên cũng không tổ chức yến tiệc long trọng, phúc tấn Na Lạp thị tổ chức tiệc sinh nhật cho chàng trong phủ. Dận Chân đồng ý tổ chức gia yến vào buổi trưa trong phòng khách. Gia yến xong, liền vội vã trở về Tứ Nghi Đường nhưng không tìm thấy nàng!

Bình sứ Thanh Hoa vẽ rồng màu đỏ ở trong tay “rắc” một tiếng rồi vỡ nát, mảnh sứ văng khắp sàn.

Tô công công vừa nhìn thấy sắc mặt của chàng, ba hồn thì bay mất hai, sợ đến mức ngã dúm dúm, tay bị mảnh vỡ cắt phải, mặc kệ cơn đau bò dậy gọi các thái giám và nha hoàn lại.

Chân của Tiểu Phúc Tử đã từng bị gãy bởi động đất ở Viên Minh Viên, ngày thường đã không rõ tật, lúc này hoảng sợ vừa bò vừa lết, quỳ rạp xuống đất. Tiểu Bảo Tử cũng không khá hơn chút nào, run giọng nói:

- Vương gia bớt giận, sau khi dùng xong bữa trưa phu nhân đi ra ngoài, nói là muốn đi dạo phố thị, một lát sẽ trở về.

Dận Chân bỗng xoay người lại trừng mắt nhìn Tiểu Phúc Tử và Tiểu Bảo Tử dưới đất, môi mím thật chặt, ngực không ngừng phập phồng.

- Đi dạo phố thị?

Tô công công ở bên cạnh nghe xong, đầu óc ong lên, tức giận chỉ thẳng vào bọn họ nói:

- Các người thật to gan... Sao không sớm đến sảnh báo, ngộ nhờ xảy ra sơ xuất...

Ngộ nhờ không tìm thấy, thì chính là đòn trí mạng của Vương gia.

Tiểu Bảo Tử mặt mày đau khổ vội vàng giải thích:

- Phu nhân nói Vương gia đang trong gia yến, chúng nô tài không được đến làm phiền. Nhưng còn có hai nha hoàn Lan Hà, Lan Tịch theo hầu hạ, phu nhân và các nàng ăn vận trang phục của gã sai vặt, hơn nữa...

Dận Chân hơi tỉnh táo lại, trầm giọng nói:

- Hơn nữa thế nào?

Tiểu Phúc Tử vội vàng nói tiếp:

- Còn có hai thị vệ trong viện cải trang đi theo từ xa, nô tài nghe phu nhân và nha hoàn nói hình như là muốn đi ra phố mua đồ, nô tài nghĩ hôm nay là sinh nhật chủ tử, có thể là...

Dận Chân đang đứng bên người Tiểu Phúc Tử quỳ rạp dưới đất vội vàng chạy ra ngoài, Tô công công lườm bọn họ một cái, bịt vết thương trên tay, hít một hơi nói:

- Mấy người các người, nói một hơi cũng nói không xong, muốn hù chết ai vậy? Mau dọn dẹp phòng trước khi phu nhân trở về.

Y dứt lời rồi vội bước nhanh ra ngoài.

Dận Chân không kịp ngồi xe cũng không kịp suy nghĩ, hai chân dựa vào trục giắc đi ra cửa sau, chạy về phía con đường mà trước đây Vân Yên dẫn Hoảng Huy đi, thị vệ thái giám mặc thường phía sau đều theo không kịp chàng.

Chàng đi đến từng cửa hàng tìm, cửa hàng có hai tầng, chàng vội vã đi lên phía trên tìm, ngoại trừ người muốn tìm thì, trong mắt không còn gì khác. Các thị vệ đầu đều đổ đầy mồ hôi, còn Tô công công và Trương công công sau lưng chạy thở hổn hển như sắp tắt thở.

Cửa hàng phố xá buổi chiều, dòng người không đông đúc lắm nhưng vẫn náo nhiệt. Tìm nhanh một con đường cũng không tìm thấy bóng dáng của ba người các nàng đâu, trong lòng Tô công công sợ có thể là gặp chuyện không may, một lúc không chú ý, liền thấy Ung thân vương Dận Chân dừng chân lại ở phía trước, vài người cũng vội vàng dừng lại.

Đây là cửa hàng phố cuối cùng rồi, Dận Chân đứng tại chỗ chống nạnh thở dốc, híp mắt, mồ hôi rịn ra trên trán, tim như nổi trống, ánh mắt ngơ ngác nhìn người đang cầm một đôi búp bê đất sét nhẹ nhàng vuốt ve mặt chúng, trái tim bỗng đau đớn dữ dội.

Nàng mặc trang phục của gã sai vặt, chăm chú nhìn hai búp bê đất sét trong tay, vẻ mặt nhu hòa mà an tĩnh, ngẩng đầu nói với chương quỹ, giống như đang hỏi giá, hai cô bé cũng ăn mặc như gã sai vặt bên cạnh cũng cùng nói gì đó.

Nàng thanh toán tiền rồi cẩn thận đặt búp bê vào trong hộp, gã sai vặt bên cạnh muốn cầm nhưng nàng lắc đầu, tự mình ôm cái hộp trong ngực, khóe môi mỉm cười ra khỏi cửa tiệm.

Chợt nhìn thấy người đàn ông đứng ở trước cửa, Lan Gia và Lan Tịch đều giật mình vội vàng thỉnh an. Nhìn thấy Tô công công và Trương công công sau lưng Vương gia trong lòng càng căng thẳng hơn.

Thế mà Vân Yên chỉ sửng sốt, ôm hộp búp bê, gương mặt vô cảm. Dận Chân mặc y phục màu xanh như mọi ngày, chậm rãi đi lên hai bước, đứng ở trước mặt nàng.

Các nô tài xung quanh đều nín thở, không ai dám hé răng, chỉ có thể nghe thấy âm thanh của người đi trên đường.

Dận Chân nhìn Vân Yên khẽ khàn giọng nói:

- Có muốn ta cùng nàng đi xem đồ không?

Vân Yên hơi nhú mào, có chút kì quái lắc đầu:

- Không cần, ngài đi quá nhanh, tôi theo không kịp.

Dận Chân nói:

- Vậy ta sẽ đi chậm một chút, có được không?

Vân Yên rũ mắt xuống không nói gì nữa, đi về phía trước, Dận Chân liền tự động theo sau.

Lan Gia và Lan Tịch theo thói quen muốn đuổi theo, nhưng bị Tô công công và Trương công công công thoáng kéo lại, ra dấu ‘suyt’, Lan Gia và Lan Tịch có chút không yên lòng, vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu lại nhìn, bị hai vị Đại công công bắt đặc dĩ đồng loạt kéo về phủ.

Vân Yên mặc trang phục gả sai vật ôm hộp đi phía trước, bản thân cũng không hề hay biết phía sau có một người đàn ông dáng vẻ bất phàm khí chất hiên ngang đi theo. Đến khi nàng đi tới một cửa hàng châu báu,

quay người lại phát hiện không thấy Lan Gia, Lan Tịch, thái giám thị vệ phía sau chàng cũng không còn, chỉ còn Dận Chân.

Vân Yên chau mày, nhưng không nói gì. Chương quỹ nhìn biểu hiện của nàng, cho rằng nàng không hài lòng về mặt hàng, bèn nói:

- Tiểu khách quan, chiếc nhẫn này là ngọc bích xanh, ngài thấy không, bề mặt nhẫn rất láng, màu xanh biếc, giá cả không thấp đâu.

Vân Yên nghe hẳn nói xong kinh ngạc, nàng nghe không hiểu loại gì mà xanh biếc, nhưng nàng hiểu ý hẳn nói là hàng này màu đẹp, nhưng lại ngại nàng mua không nổi. Mặc dù hơi xấu hổ, nhưng nghĩ lại bản thân mình đang mặc trang phục của gã sai vặt, cũng không trách người ta nghĩ nàng không mua được.

Người đàn ông phía sau chợt đi vào, hỏi:

- Bể Chủng Dương Lục? Ngọc bích tốt nhất trong cửa hàng người là thứ này à, chắc không cần mở cửa buôn bán nữa đâu nhỉ?

Chương quỹ nhìn phong thái của người đi tới, tuy rằng mặc thường phục nhưng nhẫn ngọc trên tay là loại ngọc bích Lưu Ly màu xanh Đế Vương, vội hiểu ra mình đã nói sai đặc tội với khách quý, vội lia lịa thỉnh tội. Hẳn thấy Dận Chân không nhắc tới thân phận, cũng thông minh không hỏi, chỉ nói sẽ lập tức lấy ngọc bích “trấn tiệm” ra, coi như lấy vốn ban đầu.

Dận Chân cúi đầu khẽ sát tai Vân Yên nói khẽ:

- Nàng muốn tặng nhẫn cho ta à?

Vân Yên bối rối nghiêng đầu nhìn chàng, gò má đụng vào gò má chàng, nàng liền giật mình lui ra, gương mặt hơi ửng đỏ, chợt nhớ ra chiếc nhẫn vừa rồi chương quỹ cho nàng xem là nhẫn của nam...

Nàng nhanh chóng lắc đầu một cái, nhưng Dận Chân không nhìn, khước môi cong lên đến xem chương quỹ lấy hàng ra, hiển nhiên là chiếc nhẫn nam giới được làm từ ngọc bích Lưu Ly Huyết Mỹ Nhân (3), ngay cả Vân Yên cũng đến gần để xem.

Quả nhiên rất đẹp, cao quý diễm lệ như dòng máu chảy, nhuộm đậm sắc đỏ lên gương mặt người nhìn, hai người đều động lòng.

Dận Chân trực tiếp nói chương quỹ gói lại, chương quỹ thấy bọn họ hài lòng, thở phào nhẹ nhõm, vừa đau lòng vừa vui sướng đi thu xếp.

Dận Chân kéo Vân Yên lại, dịu dàng nói:

- Huyết Mỹ Nhân bình thường còn quý hiếm hơn màu xanh Đế vương, hôm nay trùng hợp tạo thành một đôi với nhẫn hồng ngọc mắt phượng của nàng.

Vân Yên nghe không hiểu cái gì là Huyết Mỹ Nhân, màu xanh Đế vương, chỉ thấy tay móc ngân phiếu của chàng ngừng lại một chút, vẻ mặt có chút lúng túng, nắm tay lại đặt trước môi hô nhẹ một cái.

Đi ra ngoài gấp quá, trên người không mang theo một lượng bạc nào.

Chương quỹ gói nhẫn xong đi ra, nét mặt tươi cười chuẩn bị đưa hộp tới, Vân Yên âm thầm đề cái tay muốn lấy lệnh bài của Dận Chân xuống, không vội vã đón lấy hộp nhẫn, mà vừa cười vừa hỏi chương quỹ hết bao nhiêu lượng bạc.

Chương quỹ cực kì thông minh đáp:

- Chất lượng của loại ngọc bích Lưu Ly Huyết Mỹ Nhân hiếm thấy này hai vị quý khách tinh mắt vừa nhìn biết ngay, tiểu nhân cả đời lăn lộn Châu Bảo Hành cũng mới chỉ thấy có cái này, ngày thường cửa tiệm nhỏ

của tiểu nhân chưa bao giờ lấy ra, hôm nay có mặt không trông đặc tội với quý khách, quý khách có thể tự cho giá.

Vân Yên không biết giá cả, cẩn thận để cái hộp trên tay xuống, cúi đầu móc ngân phiếu trong tay áo ra. Ngân phiếu để xuống quầy đều có mệnh giá một ngàn lượng, nàng móc đến tờ thứ ba, Dận Chân âm thầm nắm bàn tay Vân Yên lại, Vân Yên liền không lấy nữa, mỉm cười đẩy ngân phiếu ra, chường quỹ cười tươi như hoa, đưa hộp nhẵn tới.

Dận Chân nhẹ nhàng cầm hộp búp bê đất sét Vân Yên vừa mua lên, một bàn tay khác nắm lấy tay Vân Yên kéo ra khỏi cửa tiệm.

Đi ra đến đường, Dận Chân cười híp mắt mò vào tay áo nàng:

- Còn lại mấy tờ?

Chàng thật không nghĩ tới Vân Yên có thể đem mấy nghìn lượng ngân phiếu ra ngoài dạo phố, lúc trước thì dè chừng đáng yêu, hôm nay cũng may nhờ có nàng, Dận Chân mới không bị lộ thân phận ra ngoài.

Vân Yên nhìn tay áo đáp:

- Tiệm tay cầm vài tờ trong ngăn kéo, lại cầm thêm chút bạc vụn, không mang theo tiền tôi không dám ra ngoài.

Dận Chân gật đầu:

- Phu nhân dạy dỗ vô cùng đúng.

Từ khi nàng trở về, chưa có lần nào nói chuyện với chàng nhiều, cứ thờ ơ như vậy, không nóng không lạnh, bình thường quả thực khiến chàng thầm sốt ruột. Lần đi dạo phố này rồi cuộc làm chàng cảm nhận được mình và nàng đã ngày càng thân thiết hơn.

Đang nói chuyện chợt có giọt mưa bay bay, rơi xuống má mát rượi. Dân Chân kêu lên, không được rồi, mau chạy thôi. Sau đó kéo Vân Yên chạy về phủ.

Trong khoảnh khắc, mưa ào xuống tầm tã.

- HẾT CHƯƠNG 171 -

(1) Ngọc bích Lưu Ly màu xanh Đế Vương: là loại ngọc thượng hạng, có màu xanh đậm, sáng long lanh. Đây là loại ngọc rất hiếm thấy, giá trị cực cao, thể hiện sự cao quý.

(2) Băng Chủng Dương Lục: Ngọc bích loại băng là loại ngọc bên ngoài rất sáng bóng, bán trong hoặc trong suốt giống như băng. Dương Lục là loại ngọc có màu xanh nhạt, hơi ngả vàng, như lá cây non dưới ánh nắng mùa xuân. Ngọc bích Băng Chủng Dương Lục là sự kết hợp giữa hai loại trên.

(3) Ngọc bích Lưu Ly Huyết Mỹ Nhân: Loại ngọc bích có màu đỏ như máu

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 172: Đoán Không Thấu

Dận Chân đưa một tay lên che mưa cho Vân Yên, kẹp hộp búp bê bằng đất sét vào khuỷu tay. Hai người đứng trong màn mưa dày đặc, khó khăn đi theo con đường cũ vào cửa sau Tứ Nghi Đường, thở dồn dập đứng dưới mái hiên, nhìn khuôn mặt cơ thể của nhau chỉ toàn nước mưa.

Dận Chân mặc kệ người mình ướt đẫm, yêu thương vuốt ve gương mặt nhỏ bé của Vân Yên.

Vân Yên thở gấp, chợt ngẩng đầu lên nói:

- Búp bê của tôi!

Dận Chân khựng lại, vội vàng lấy chiếc hộp ở khuỷu tay cẩn thận đưa đến trước mặt nàng, giọng nói khàn khàn:

- Không sao, đây này... nàng xem này, búp bê vẫn nguyên vẹn...

Dù đang trong lúc mưa to nhất, nhưng chàng thà để đầu tóc mình ướt đẫm cũng không nỡ lấy chiếc hộp che mưa, trái lại còn dùng người mình để bảo vệ chiếc hộp, sợ con búp bê đất sét trong ấy sẽ bị thấm ướt.

Vân Yên bỏ hộp nhả vào túi, thấy bề ngoài hộp búp bê chỉ hơi bị ướt ở mấy góc nhỏ, những chỗ khác hoàn toàn sạch sẽ khô ráo. Nàng cuống quýt mở hộp ra, hai con búp bê mập mạp bằng đất sét vẫn yên tĩnh nằm trong ấy nở nụ cười, hai gương mặt bé trai bé gái đỏ au, không hề sây xước gì cả.

Bàn tay nàng hơi run rẩy, nhẹ nhàng nâng hai con búp bê lên, trên khuôn mặt đầm nước mưa, nhưng giống như những giọt nước mắt phức tạp.

Dận Chân nhìn nàng chăm chú, chiếc hộp trên tay rơi xuống, ôm nàng vào lòng nỉ non:

- Vân Yên...

Giọng nói người đàn ông ấy rất nhỏ và khàn, như tiếng gào thét bi thương của một con thú, đau đớn khôn cùng.

Dận Chân hôn lên những giọt nước mưa trên trán nàng, ôm chặt đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch. Chỉ có người phụ nữ này, mới là tâm can của chàng, tính mạng của chàng.

Vân Yên bị chàng khoá chặt vào lòng, hai tay vẫn cầm con búp bê đất sét, nàng không biết cảm giác nóng hổi trong hốc mắt và sự lạnh lẽo trên gò má từ khi nào hoà lẫn vào nhau, cả thế giới chỉ còn lại tiếng mưa gió, rơi rào rào xuống mặt đất.

Một lúc sau, hình như đến cả mưa cũng nhỏ lại.

Nàng tỉnh táo lại, chậm rãi đẩy chàng ra, không nói gì cả, chầm chậm cúi người xuống đặt đôi búp bê vào chiếc hộp dưới đất, rồi cầm nó lên, thậm chí còn không nhìn chàng, quay người đi men theo hành lang hiên nhà, chờ dẫn về phòng.

Dận Chân đứng im tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy, trong màn mưa mờ昧, nhìn nàng càng thêm mỏng manh yếu đuối hơn bao giờ hết.

Ngoài cửa sổ mưa gió thay phiên, Vân Yên vui cả người trong thùng tắm ấm áp, mọi lỗ chân lông đều được giãn ra.

Trong làn nước có hương thơm ngào ngạt của sữa bò, mặt nước dập dờn những cánh hoa xinh đẹp. Những gì chàng chuẩn bị đều là những thứ tốt nhất, tất cả đều chu đáo đến từng chi tiết.

Ngọc bội Dương Chi ngâm trong nước nóng càng thêm mềm mại, chữ "Chân" trong làn khói vẫn vút khi xa khi gần, chỉ có vết máu đỏ tươi vẫn gai mắt như thế. Chiếc vòng ngọc bích Lưu Ly màu xanh Đế Vương trên cổ tay nhẹ nhàng chạm lên da thịt, màu xanh biếc lạng lẽ như ánh sáng của năm tháng.

Vân Yên tắm rất lâu, khi mặc yếm và áo trong vào, nàng nhận ra mưa rả rích bên ngoài đã nhỏ hơn, ánh sáng lọt qua song cửa sổ đã tắt, trời cũng sẩm tối.

Nàng đẩy cửa phòng tắm, bỗng nhiên giật nảy mình.

Một bóng người đang đứng trước cửa, hình như đã ở đó rất lâu rồi.

Dận Chân nhìn nàng, trên người vẫn mặc bộ quần áo ướt sũng, nước mưa trên gương mặt được gió thổi khô, chỉ còn lại hai giọt dưới cằm.

Vân Yên cup mặt, hờ hững hỏi:

- Sao ngài không đến chái tây để tắm rửa?

Giọng Dận Chân khàn khàn:

- Ta sợ không thấy nàng nữa.

Khuôn mặt Vân Yên biến sắc:

- Chắc tôi phải đeo xích lên cổ, để ngài dắt theo, ngài mới thấy yên tâm đúng không?

Nét mặt Dận Chân co rúm lại, giọng nói khàn hơn nhưng rất kiên quyết:

- Không! Vân Yên, ý ta không phải vậy.

Vân Yên cười thản nhiên, gương mặt hồng hào sạch sẽ sau khi tắm xong cùng đôi mắt nhật màu sáng ngời càng thêm xinh đẹp thanh tú.

Nàng hờ hững giơ tay lên, nhẹ nhàng gạt những giọt nước chường mắt dưới chiếc cằm cương nghị của chàng xuống:

- Đi tắm đi, bị ốm là phiền phức lớn đấy.

Dận Chân bất ngờ ôm lấy nàng, mạnh mẽ hôn lên bờ môi mềm mại ấy, sóng tình kìm nén từ rất lâu sôi trào dữ dội. Tất cả lời nói và tình cảm đều không thể thốt ra thành lời, trong đầu nhói đau như vỡ vụn thành từng mảnh, mọi thứ đều hoá thành triền miên và trần trọc giữa hai đôi môi.

Trên cơ thể nữ tính ấy vẫn còn vương lại mùi thơm thoang thoảng, mỗi tắc trên cánh môi nàng đều ngọt ngào vô cùng, lấp đầy trái tim hoang vắng của chàng

Như vậy sẽ không đau nữa.

Vân Yên dùng sức đẩy chàng ra, giãy dụa phản kháng, nhưng chàng lại nhấc nàng lên khỏi mặt đất.

Giữa tiếng nức nở bật ra từ đôi môi, chàng nỉ non gọi tên nàng, có trời mới biết chàng rất muốn hôn nàng thế nào, muốn ngắm nụ cười của nàng nhiều cỡ nào, mỗi giây mỗi phút đều không thể nguôi ngoai.

Trong triền miên, chàng theo bản năng vuốt ve cơ thể nàng, Vân Yên nghẹn ngào cắn môi chàng, run rẩy nói dừng. Dận Chân ôm cứng nàng

không nhúc nhích, cánh môi hai người đều đỏ rực, hơi thở giao hoà, cuối cùng chàng thả nàng ra.

Sau đó, Dận Chân cho mời đại phu, sợ Vân Yên bị nhiễm lạnh, nhưng may mắn không làm sao.

Vân Yên đặt hai con búp bê bằng đất sét lên bàn trang điểm trong giường Bạt Bộ, khi đứng lên gương mặt vẫn mang theo nụ cười, ngây thơ đáng yêu.

Bữa tối, hai người với mái tóc mới khô một nửa ngồi trước bàn ăn nhìn hạ nhân bày thức ăn rót rượu, vì hôm nay là sinh nhật ba mươi chín tuổi của Dận Chân, nên món ăn cũng rất phong phú.

Sắc mặt Vân Yên không tốt lắm, mái tóc đen dùng khăn tay buộc hờ thả sau lưng, im lặng không nói gì, lặng lẽ cầm đũa ăn cơm.

Khoé môi Dận Chân còn mang theo vết sưng mờ ám, nhưng tinh thần lại khá tốt, nhìn nàng không rời mắt, nhất là khi nàng tùy ý dùng chiếc khăn tay màu vàng nhạt để buộc tóc, nhìn vô cùng đáng yêu dịu dàng.

Vân Yên chợt hỏi:

- Tôi ra ngoài mua đồ, ngài phạt Tiểu Phúc Tử Tiểu Bảo Tử ư?

Dận Chân rất quả quyết mà phủ nhận:

- Không hề, sao ta lại phạt?

Vân Yên "à" một tiếng đầy nghi hoặc:

- Vừa rồi khi thức ăn được bưng lên, tôi thấy dáng đi Tiểu Bảo Tử có gì đó là lạ... Hơn nữa tay Tiểu Thuận Tử hình như cũng bị thương.

Dận Chân ho nhẹ một tiếng:

- Vậy sao, ta không để ý lắm.

Sau đó chàng gọi tên hai người, Tiểu Bảo Tử và Tô công công vào hầu hạ. Hai người đều là những người thông minh, Tiểu Bảo Tử nói mình bị gãy chân trong vụ động đất nhiều năm trước ở Viên Minh Viên, bình thường thì không sao, nhưng khi trời đổ mưa thì đau chân đi đứng bất tiện. Còn Tô công công nói lúc vào nhà bếp không cẩn thận làm vỡ đĩa, bị cắt trúng tay.

Vân Yên nghe thấy vậy, chỉ gật đầu. Dận Chân vô cùng hài lòng với câu trả lời của hai người, còn nghiêm túc nói rằng phu nhân rất quan tâm tới hạ nhân, ngoại lệ ban thưởng cho họ, mời đại phu đến thăm khám. Hai người được nhận thưởng vô cùng cảm kích, khuôn mặt sáng ngời.

Nhưng ăn cơm xong, Dận Chân lên cơn sốt, bệnh đến như núi đổ, kéo tay Vân Yên không ngừng nói mê man, Vân Yên đành phải để chàng nằm trên giường lớn phòng ngủ để tiện chăm sóc, đến khi chàng hạ sốt sau khi uống thuốc, nàng cũng buồn ngủ không mở nổi mắt. Suốt cả đêm, Dận Chân nhả nài ôm nàng đến khi trời sáng, chờ nàng tỉnh, chàng lại ngủ.

Công việc cuối năm rất bận rộn, nhưng Dận Chân chưa từng về muộn, trừ những ngày được Khang Hi hoặc Đức phi giữ lại trong cung, buổi tối vẫn về Tứ Nghi Đường ăn cơm. Dù ban đêm ngủ trong Phật đường, nhưng nửa đêm theo thói quen phải ngắm Vân Yên một lúc lâu, chứng mất ngủ đến gầy còm đỡ hơn nhiều so với trước đây. Vì ăn uống và ngủ nghỉ điều độ, tinh thần ngày càng sáng láng. Từ sau lần hôn Vân Yên trong ngày mưa ấy, mỗi ngày chàng đều tìm cơ hội ôm nàng, chỉ vậy thôi nhưng cảm thấy rất dễ chịu.

Vân Yên rất thích sắp xếp giường chiếu, bởi thời tiết đang dần dần trở lạnh, nàng còn đích thân đi chọn vải để thay màn trướng, chọn được loại bằng gấm, rồi cùng với hai nha hoàn lấy vải tơ tằm làm thành mấy cái gối

ôm đáng yêu để trên giường, vừa thoải mái lại vừa ấm áp. Mỗi lần đưa cho Dân Chân xem, chàng vừa vui vẻ vừa say sưa ngắm nhìn.

Hai nha hoàn Lan Hà và Lan Tịch tuy tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng làm việc nói chuyện cực kì thân thiết với Vân Yên, rất thông minh lanh lợi. Lan Hà điềm đạm ít nói, Lan Tịch mau mồm nhanh nhẹn, cả hai đều trung thành lương thiện. Tất cả mọi người đều biết Vương gia càng ngày càng đáng sợ, nhưng bí quyết trong bí quyết chính là chỉ cần ôm chặt cái cây lớn phu nhân thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Sau này, Vân Yên cũng thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo, mỗi khi Dân Chân biết đều sợ hãi lo lắng, vạt áo mang gió đi đón nàng, hạ nhân trong Tứ Nghi Đường lâu dần thành quen.

Có một lần nàng đi ra từ cửa trước, trên đường gặp một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi. Người đó bất ngờ thấy nàng, mở to hai mắt, miệng lắp bắp nói không thành lời.

Người đó chính là Thu Hạnh năm ấy vào phủ cùng nàng, từng sống với nàng một gian phòng, sau đó lấy một gã sai vặt trong phủ, sinh mấy đứa con, hai năm trước chồng đã mất, còn mình vẫn ở lại phủ làm việc. Hai người mấy năm rồi chưa gặp, vẻ ngoài Vân Yên không thay đổi nhiều, hoàn toàn không giống người đã làm vợ làm mẹ như Thu Hạnh.

Vân Yên không nói gì, chỉ mỉm cười, kết quả sắc mặt nàng ta trắng bệch, cúi đầu vội vã bước đi.

Hoạt động của Vân Yên ngày càng được tự do, càng không phải băn khoăn điều gì. Không biết Dân Chân sắp xếp thế nào, nhưng trong phủ Ung Vương vẫn sóng yên biển lặng như trước đây. Nàng không cần phải đến hậu viện, cũng không cần tiếp xúc với nữ quyến trong phủ, hầu như không ai dám vào thư phòng, hai bên không có chuyện gì, tất cả đều bình yên.

Ngày ba mươi tháng chạp, Dận Chân dậy từ sớm, theo lệ cũ đưa Đích phúc tấn, hai Trắc phúc tấn cùng với các tiểu a ca tiểu cách cách vào cung, lúc sắp đi chàng mặc cổn phục thân vương, tay cầm mũ đứng bên ngoài màn trướng giường Bạt Bộ, cuối cùng vén màn vào.

Vân Yên vừa mới tỉnh ngủ, đang vén màn ra, chợt thấy chàng đứng ơ đầu giường, trên người mặc cát phục mùa đông của thân vương, làm nổi bật dáng người cao lớn và gương mặt uy nghiêm ung dung.

Bầu không khí trong màn chầm chậm nóng lên, mùi hương nữ tính ấm áp đi vào đáy lòng chàng, rồi từ từ tan ra.

Đôi mắt Dận Chân thăm lại, chàng nặng nề nói:

- Trời lạnh, nàng ngủ nhiều một chút.

Vân Yên buông bàn tay trên màn xuống, nghiêng đầu ừ một tiếng. Chiếc màn lại được một bàn tay đeo nhẫn ngọc vén lên, Vân Yên giật mình ngược đầu nhìn chàng.

Dận Chân nhìn nàng chăm chú, từ tốn ngồi xuống mép giường, ngay cả tiếng loạt soạt của chất vải khi chàng cử động cũng vang lên vô cùng rõ ràng trong màn.

Chàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vân Yên đang đặt ngoài chăn, nhẹ nhàng vén một góc chăn ra, đặt tay nàng vào ổ chăn ấm áp, khi buông tay ra rõ ràng không nỡ, cuối cùng vẫn cẩn thận dèm lại chăn cho nàng.

- Giao thừa hôm nay, theo thông lệ ta phải vào cung, bên ngoài tuyết lớn trời lạnh nàng đừng chạy lưng tung, chờ buổi tối ta về cùng nhau đón giao thừa.

Vân Yên cup mắt đáp ừ, Dận Chân nhìn nàng, rồi vuốt ve mái tóc mềm mại, yêu thương không nỡ buông tay.

Dận Chân ho nhẹ một tiếng, rút tay lại, cầm mũ quan cúi đầu thông thả đứng lên.

Bỗng nhiên Vân Yên ngược mắt lên hỏi:

- Mấy giờ ngài về?

Dận Chân toan vén rèm lên, thoáng quay người lại, đôi mắt ửng toả sáng rực rỡ.

- Muộn nhất không quá giờ Hợi, ta sẽ cố gắng về sớm.

Vân Yên chậm rãi ngồi dậy, trong ánh mắt không biết chứa điều gì.

Trước khi đi, Dận Chân cúi đầu xuống, trong đôi mắt tràn ngập hình bóng nàng. Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt kiên nghị góc cạnh ấy, dịu dàng cong khoé miệng, nói:

- Đi đường cẩn thận.

- HẾT CHƯƠNG 172 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 173: Trong Phúc Có Họa, Trong Họa Có Phúc

Ngay từ sáng sớm, trong hoàng cung đã thấm đượm hương vị cuối năm, Khang Hi bắt đầu ăn sáng cùng các hậu phi. Thời điểm này hằng năm bầu không khí gia đình trong cung xem như là ấm áp nhất.

Các hoàng tử dẫn theo gia quyến đến thỉnh an Khang Hy, thái hậu và hậu phi, sau đó tham gia gia yến hoàng cung, đây đều là những lễ tiết cần thiết mỗi năm. Tiệc rượu bắt đầu vào giờ Ngọ, hoàng đế đích thân đến điện, hàng trăm các nghi thức trong cung được diễn ra như hành yến lễ, tấu nhạc, thưởng trà, khen thưởng, ban rượu, dùng bữa, ca múa, tạp kỹ...

Phúc tấn Na Lạp thị đứng bên cạnh Ung Thân vương Dận Chân, nàng mặc cát phục Thân vương phi màu xanh, thêu bốn Ngũ Trảo Kim Long (Rồng vàng năm móng), trước sau thêu Chính Long, hai vai thêu Hành Long. Cổ đeo ba vòng châu, đầu đội Triều quan, trên đỉnh mũ chạm ba tầng kim loại, tô điểm mười viên đông châu, trên cùng là hồng ngọc. Tuy rằng tuổi đã gần bốn mươi, dáng người không còn mảnh mai như xưa, nhưng vẫn giữ được dung mạo đoan trang, hai vị Trắc phúc tấn và hai tiểu a ca đi theo càng làm nổi bật lên vẻ ung dung trang trọng của nàng.

Trang phục của Trắc phúc tấn Niên thị và Trắc phúc tấn Lý thị cũng giống với trang phục của đích phúc tấn Na Lạp thị, chỉ là trên Triều quan thiếu một viên đông châu, chỉ chín viên. Nhan sắc Lý thị bình thường, lớn hơn Na Lạp thị hai tuổi, cho nên hiển nhiên Niên thị nổi bật nhất, nàng ta vẫn chưa tròn hai mươi, nhan sắc kiều diễm mềm mại vô cùng hợp với phúc sức của Trắc phi thân vương, dung nhan xinh đẹp lộng lẫy.

Sáng sớm khi ra cửa, tâm tình của Ung thân vương Dận Chân có vẻ khá tốt, ba vị phúc tấn cũng vui mừng. Nhưng không được bao lâu, chàng lại quay về trầm mặc, không biết đang suy nghĩ gì trong lòng. Na Lạp thị và Lý thị im lặng không lên tiếng, Niên thị nhìn bóng lưng chàng, cặp mắt xuống.

Ung thân vương Dận Chân nheo mắt, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh trước khi ra cửa, Vân Yên trên giường chậm rãi ngồi dậy, dịu dàng áp ngón tay vào gò má chàng.

Trái tim chàng chợt bắt đầu mất đi tiết tấu vốn có, dao động trong lồng ngực.

Trong ánh mắt nàng chứa điều gì vậy?

Đây là lần hiếm hoi nàng chủ động tiếp xúc với chàng, trong nháy mắt chàng lóe lên hy vọng. Tuy nàng không nhớ được những chuyện trước kia, nhưng cuối cùng nàng vẫn quan tâm chàng, vẫn sẽ chờ chàng về nhà.

Nàng sẽ chờ ư?

Trong lúc bất chợt, ngực chàng run lên, giống như ý niệm bỗng nhiên đâm rách tâm ma. Nàng đột nhiên nhìn chàng rồi hỏi “Mấy giờ ngài về?” Rồi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt chàng và nói “Đi đường cẩn thận”.

Ý niệm sợ hãi và đáng sợ bỗng chốc dâng lên trong đầu chàng, chàng cố gắng kiềm chế lại, ngay cả nắm tay cũng bắt đầu vô thức run lên.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh tựa như không cùng thế giới với Dận Chân, bên tai chợt xa chợt gần, ngay cả khi sắp đến lúc chàng và gia quyến lên chúc tết, chàng cũng không nhìn rõ.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, hoàng thân quốc thích trong hoàng thất người đến kẻ đi, chàng chưa từng cảm thấy tất cả hoàng cung

rắc rối như vậy, phồn hoa trong hoang vu nhìn không thấy điểm cuối.

Đích phúc tấn Na Lạp thị đứng bên cạnh thấy chàng bất động, bèn nghiêng đầu nhìn chàng, dường như cảm nhận được sự thay đổi rõ ràng của Dận Chân, nàng khẽ thấp giọng gọi một tiếng:

- Vương gia.

Ung thân vương Dận Chân cup mắt, bỗng nhiên ôm ngực không lên tiếng, ánh mắt trong phút chốc trấn tĩnh lại, chàng cất bước vững vàng tiến vào, các phúc tấn ngoài cửa dẫn theo tiểu a ca cũng đồng loạt đi theo.

Khi lễ nghi kết thúc, Khang Hy mở tiệc tối ở Bảo Hòa điện chiêu đãi các quý tộc Mông Cổ, gọi một số hoàng tử cùng ở lại. Dận Chân chưa bao giờ hy vọng Khang Hy dùng gọi tên chàng như lúc này. Khi danh sách các hoàng tử ở lại tiệc tối được đọc lên, không xuất hiện tên chàng, trong lòng chàng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, chỉ nói với đích phúc tấn Na Lạp thị đứng bên cạnh một câu “ta phải về trước, các nàng cứ từ từ hồi phủ”, rồi khoác áo bào nhanh chóng sải bước đi trước.

Trắc phúc tấn Niên thị thấy Ung thân vương Dận Chân đột nhiên vội vàng như vậy, mơ màng căn môi dõi theo bóng lưng chàng, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Đích phúc tấn Na Lạp thị và Trắc phúc tấn Lý thị, lại nhìn bóng dáng chàng biến mất ở hành lang, dường như dần hiểu ra.

Chàng không ngồi kiệu, mà cưỡi ngựa đi đường tắt chạy vội về phủ, dọc đường không kịp nghĩ gì, trong đầu không ngừng hiện lên nét mặt nàng, trái tim càng buốt lạnh.

Tuyết rất dày, khi Ung thân vương Dận Chân nhảy xuống ngựa, không quan tâm đến điều gì khác, ngay cả nô tài xung quanh thỉnh an cũng không nghe thấy, chân thấp chân cao chạy đến Tứ Nghi đường. Giày ủng giẫm lên tuyết ẩm ướt đến biến dạng, chàng cảm thấy trái tim mình đã bị gió lạnh trên đường thổi đến đóng băng, hoàn toàn mất đi hơi ấm.

Tiếng gọi của Nô tài ở Tứ Nghi Đường chàng cũng không nghe thấy, khoe mắt kiên trì tìm một đáp án. Khi chàng đẩy mạnh cánh cửa lớn dán bốn câu đối xuân ở Tứ Nghi Đường, trong phòng trống trơn, không còn ai.

Chàng như nổi điên xốc trướng giường Bạt Bộ lên, kéo màn ra...

Không còn gì cả.

Chăn đệm được gấp gọn gàng, trên giường không một vết nhăn, lạnh băng không có độ ấm.

Quay đầu lại nhìn, búp bê cũng không thấy. Trên bàn trang điểm trống không.

Quả nhiên như vậy... quả nhiên là như vậy.

* * * * *

Trong ngôi chùa lớn đồ nát, chỉ có gian đại điện này là nguyên vẹn nhất.

Vân Yên đặt đôi búp bê đất sét dưới chân Phật Vô Lượng Thọ (Phật A Di Đà) to lớn, nhìn phật quang rọi xuống đôi búp bê bé trai bé gái, mà trong lòng an tâm hơn rất nhiều, đau đớn trong ngực cũng dần dịu đi

Mấy tháng này, trí nhớ của nàng càng ngày càng lộn xộn hỗn loạn. Giống như một người vừa tỉnh lại sau giấc mộng, biết rõ ràng mình vừa nằm mơ, nhưng lại không nhớ được nội dung gì. Thường xuyên nhìn thấy có gì đó vụt qua trong nháy mắt, nhưng lại nhanh chóng quên mất, nàng thật sự không tìm được chính mình. Thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ, chỉ còn lại trực giác.

Chàng vừa xa lạ, vừa quen thuộc, tất cả đều là bản năng. Giống như, sáng sớm nay nhẹ nhàng áp tay lên gò má lạnh lẽo của chàng, nàng thậm

chí còn không biết mình bị làm sao.

Nàng thường mơ thấy vài cảnh, hoặc chỉ là câu nói nào đó, về mặt nào đó của chàng, trong đầu sẽ bỗng giống như tơ nhện, không biết khi nào sẽ bị kéo đứt, trong những mảnh kí ức vỡ vụn ấy, còn có cảnh sắc sông núi hoàn toàn khác ở đây, ngựa cộ đông nghịt, lầu cao san sát.

Bát bối lạc Dận Tự đi không quay đầu lại, bọn họ xem nàng như một món đồ, thân nhiên định giá sau khi thỏa thuận. Bát gia trong trí nhớ nàng tao nhã lịch sự, nhưng khi hãm rời đi thì vô cùng quyết đoán bình tĩnh. Nàng không biết, cũng không ngờ hãm lại trở nên khác xưa, hay hãm vốn luôn như thế.

Trong đại viện Vương hầu rộng lớn, nô tài vốn giống như một vật phẩm nhỏ bé không đáng giá, trao từ tay người này qua tay người khác, không ai hỏi ý kiến cảm xúc của người trong cuộc.

Câu chuyện Ung thân vương Dận Chân nói rất vô lý, nhưng có hôn thư làm bằng chứng, bức chân dung trong Phật đường kia rõ ràng chính là nàng. Kiểu quan hệ vợ chồng này làm nàng cảm thấy xa lạ, không tìm được trọng tâm. Thiên hạ to lớn, mờ mịt không biết nên đi về nơi nao.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều giống nhau, chỉ có ngày hôm nay là không giống. Đêm giao thừa, trong Tứ Nghi Đường vắng vẻ, ấy vậy mà lại khiến nàng có cảm giác quen thuộc vô cùng. Ở ngoài sân, trong tiếng pháo đêm hạ nhân đốt, nàng nhìn hai con búp bê trên bàn trang điểm, tìm đâu đón từng cơn, mà không biết mình bị làm sao.

Mặc dù tuyết đang rơi rất lớn, nhưng trong đêm tối, nàng luôn muốn đến nơi ngổn ngang trong kí ức ấy, nơi đó chỉ là một ngôi chùa tan hoang, có một tượng Phật to lớn trang nghiêm nhân từ. Nàng cất hai con búp bê đất sét vào trong tay áo, thừa dịp mọi người đang đốt pháo, bèn đi ra từ cửa sau.

Buổi chiều giao thừa rất khó thuê xe ngựa, trong gió tuyết nàng hoang mang, ôm thật chặt búp bê. Nàng đi rất lâu trong tuyết lớn mới gặp được một chiếc xe ngựa đơn sơ, hỏi thăm người phụ nữ chất phác mặt mũi hiền lành trên xe mới biết, hóa ra ở Tây Sơn quả thật có một ngôi chùa lớn cũ nát không được tu sửa, tên là Đại Giác Tự, cũng là Thanh Lương Viện. May mắn thay, người phụ nữ đó cũng đang trở về nhà cha mẹ ở gần phía tây ngoại ô ăn tết, nên có thể thuận đường đưa nàng đi theo.

Người phụ nữ không rõ vì sao trong đêm giao thừa nàng lại đi trong gió tuyết đến nơi đó, không khỏi lo lắng thay nàng. Vân Yên có chút thất vọng, nhẹ giọng nói nếu hôm nay không đi, chỉ sợ ngày đêm bất an. Người phụ nữ nghe xong, nghĩ đến lễ tạ thần, thở dài hiểu rõ gật đầu.

Lúc thả nàng ở dưới chân núi, người phụ nữ chỉ con đường trên sườn núi cho nàng, sau đó chỉ phương hướng nhà mình. Vân Yên cảm động nói cảm ơn, rồi giẫm lên tuyết dày đi lên sườn núi.

Nàng tập tễnh bước đi trên tuyết, tuyết rơi kín mũ áo choàng, ủng đã ướt nhẹp. Bàn tay lạnh buốt, nàng cẩn thận ôm chặt búp bê trong tay áo, tránh bị gió tuyết làm ướt.

Mấy lần suýt trượt ngã, nàng gần như phải dùng hết sức lực mới leo lên được ngôi chùa hoang tàn phủ đầy tuyết trắng trên sườn núi.

Thoang thoang mùi khói bếp và khói nhang, nàng chợt cảm thấy an lòng. Vân Yên gõ cửa Đại Giác Tự. Một lão tăng có chòm râu trắng như tuyết nhìn thấy nàng, sắc mặt hơi sững sờ, một lúc lâu sau mới nói một câu:

- Xin mời thí chủ.

Bước vào ngôi chùa hoang tàn, Vân Yên có cảm giác như mình đã từng ghé qua, nhưng không biết là khi nào, có thể là thấy trong mơ. Lão tăng không nói gì, yên lặng dẫn Vân Yên đến điện Phật Vô Lượng Thọ. Nàng đột nhiên hỏi có thể đặt hai con búp bê dưới Phật quang không, sau

đó lấy ngân phiếu trong tay áo ra muốn cúng tiền nhang đèn, nhưng lão tăng không nhận, chỉ chấp tay trước ngực nói một câu:

- Thí chủ yên tâm, người cùng với Đại Giác Tự có duyên phận đã định trước từ lâu, phúc họa tương y. (1)

Vân Yên im lặng quỳ gối trong đại điện, ngẩng đầu nhìn tượng Phật Vô Lượng Thọ to lớn uy nghiêm mà hiền lành. Phật Vô Lượng Thọ còn gọi là Phật A Di Đà, tức Đại Nhật Như Lai. Khi hào quang đoan chính ôn hòa của ngài chiếu lên thân thể của hai búp bê đất sét ngây thơ đáng yêu, tâm Vân Yên bỗng nhiên bình, chân thật. Trống rỗng và lạnh lẽo đã lâu, cuối cùng cũng tan đi, tâm dường như đủ đầy.

Nàng không biết vì sao, nhưng lại như biết rõ mọi điều, tất cả mơ hồ như sương mù dày đặc, không có cách nào chạm đến.

Phật nói: Buông tay.

Khi nàng nhẹ nhàng đặt hai búp bê đất sét xuống, tựa hồ cũng buông xuống những đau khổ quẩn quanh trong lòng.

Nàng không biết thật sự mình đã tới đây hay chưa, đã từng có nguyện vọng gì hay không, nhưng bây giờ nàng khát khao muốn tìm lại chính mình. Phật tổ nhất định biết được.

Đến khi nàng tỉnh táo lại, mới nhận ra mình như bị ma nhập chạy từ Vương phủ chạy đến Đại Giác Tự trong núi Tây Sơn, sống lưng lạnh buốt.

Trời dần ngả về hoàng hôn, nàng lưu luyến nhìn hai con búp bê, giơ tay khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của chúng, cuối cùng không kìm được bèn cầm lên đặt bên môi hôn một cái, rồi cẩn thận đặt chúng xuống, sau đó đứng lên khỏi đệm cỏ, chợt nhận ra chân đã tê rần, nàng tập tễnh chậm rãi đi ra ngoài.

Lúc nàng xuống núi, hoàn toàn không còn sức lực như khi leo núi, mấy lần lão đạo suýt lăn xuống dưới, tuyết càng ngày càng dày hơn, gió cũng thổi mạnh hơn. Trên sườn núi nhìn ánh chiều tà chơi vơi nơi chân trời, trong đầu nàng bỗng hiện lên mấy chữ: Nàng đang đi về đâu?

Tứ Nghi Đường có thật sự là nhà của nàng hay không, mà nếu về, nàng có nên về Tứ Nghi Đường không...

Vân Yên té ngã giữa sườn núi, chật vật leo xuống, trên không trung tuyết rơi dày đặc như lông ngỗng. Nàng nên thuê một chiếc xe ngựa hay là đi nhờ xe, sau đó trở về Tứ Nghi Đường, hoặc... rời khỏi kinh thành, rời khỏi vòng xoáy nhà quyền quý Vương phủ. Nghĩ đến đây, lồng ngực nàng chợt nhói lên.

Hóa ra, nàng ấy vậy mà không nỡ rời bỏ nơi đó.

Dựa theo trí nhớ, nàng đi về một hướng quen thuộc, hy vọng có thể gặp người nào đó hoặc xe ngựa đi qua. Sắc trời càng ngày càng tối, nàng dần mất phương hướng, núi non vùng ngoại ô phía tây ôm trọn Vân Yên vào lòng, lúc này chỉ còn trời đất trắng xóa. Xuân Hòa Viên nàng sống trước đây cũng ở ngoại ô phía tây, nhưng nàng lại không biết nên đi hướng nào, mà dù có biết, chỗ đó đã không còn là nơi nàng nên đến.

Nàng chạy về phía ngọn đuốc le lói phía xa xa, hai chân đã lạnh đến mất cảm giác, hai bàn tay bọc trong tay áo, áo choàng trên người không ngăn được gió tuyết thổi vào cơ thể, nàng bắt đầu cảm thấy sợ, rất sợ, bỗng nàng chợt nhớ tới gương mặt của Ung thân vương Dận Chân.

Chàng yêu thương nàng như vậy, loại tình cảm cố chấp này như một chén nước sôi tràn ra, khiến trong đầu nàng thường xuyên vụt qua những đoạn kí ức thừa thốt, quấy nhiễu khiến nàng không cách nào thờ nổi, có lúc sẽ cảm động lây đau lòng cùng chàng, từ chối hoặc thân thiết theo bản

năng. Nàng mù mịt nghĩ, chàng muôn nhất giờ Hỡi sẽ trở về nhà, nếu như không nhìn thấy nàng... nàng bắt đầu không dám nghĩ tới nữa.

Không biết đã đi đến đâu, nàng bị vấp, ngã nhào xuống đất, đầu văng mắt hoa, khuỷu tay đau đớn, may mắn nàng mặc nhiều quần áo, nên không bị thương nặng.

Nàng cố gắng đứng lên, cố gắng ngẩng đầu nhìn ánh đuốc le lói dần tắt từ xa, càng lúc càng hoảng sợ. Đáng sợ hơn nữa khi nàng nghe được một âm thanh rắc rắc quỵ dị... giống như là...

Giống như là mặt băng đang chậm rãi nứt ra... nhẹ nhàng chui vào trong lỗ tai, quả thực mang đến cảm giác khiếp sợ đến run rẩy!

Chỉ trong nháy mắt, trái tim nàng lọt xuống hàm băng, tất cả sợ hãi đều hoàn toàn nổ tung!

Đây là mặt sông bị đóng băng! Nàng ngã trên mặt sông bị đóng băng, hơn nữa còn là chỗ mỏng nhất.

Nàng không dám cử động nhiều, sợ mặt băng sẽ lại tiếp tục nứt ra. Gió gào thét bên tai, hết thấy giác quan tựa như cũng khuếch đại ra. Trong đêm tối, mắt nàng mờ lung. Nàng như một miếng thịt trên thớt, muốn đứng cũng không dám đứng lên, càng không biết phải đi tiếp thế nào. Không đến mấy giây, nàng hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng khi cận kề cái chết.

Ngay lúc nàng tuyệt vọng nhất khi cảm thấy mặt băng dưới thân mình bắt đầu sụp xuống, chợt nghe xa xa thấp thoáng tiếng vó ngựa vang lên, còn có tiếng gọi đâu đây.

- Vân Yên!

Vân Yên không biết mình đã bật hét lên câu gì, nhưng nàng biết mình đã không còn sức ngăn cản mặt băng đang sụp xuống, bỗng nhiên cơ thể bị

nhắc bổng lên, trái tim này giờ đang treo lơ lửng trong lồng ngực bổng rơi xuống.

HẾT CHƯƠNG 173

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 174: Có Chết Cũng Phải Chết Cùng Nhau

Mặt băng vỡ tan, hai chân nàng rơi xuống làn nước lạnh thấu xương, như hàng trăm hàng nghìn cây kim cùng đâm vào da thịt, mọi thứ trước mắt nàng nhoà đi.

Vân Yên bám chặt vào tảng băng trước mặt theo bản năng, nhưng không thể ngăn nổi cơ thể mình đang dần chìm xuống, nỗi sợ hãi ủa tới như cơn lũ năm ấy, hai tai chỉ còn lại tiếng ong ong.

Bỗng có tiếng gọi như xé tim xé phổi:

- Vân Yên, Vân Yên!

Nàng ngỡ rằng mình đang chìm dần xuống, nhưng vào giây cuối cùng, bỗng nhiên có người kéo bàn tay đã đông cứng của nàng lên! Dọc theo mặt băng sắc nhọn, có một vật ấm nóng chạm vào lòng bàn tay lạnh lẽo, nhưng nàng không biết đó là gì. Chỉ nhớ nó rất nóng, giọng nói ấy, như ánh lửa chiếu sáng đôi mắt đã hoa lên của nàng.

Gương mặt người đàn ông ấy xuất hiện trước mắt Vân Yên, không còn sự ung dung điềm tĩnh như hàng ngày, nàng không nhìn rõ gương mặt chàng, chỉ nhớ đôi mắt đó, sáng vô ngần.

Hình như nàng nói không thành tiếng, nhưng vẫn nghe thấy tiếng rắc rắc rất nhỏ khi băng vỡ. Thật đáng sợ, còn đáng sợ gấp vạn lần khi đối diện với cái chết.

Nàng khó khăn dùng chút hơi tàn còn lại, nhưng chỉ thốt ra được những tiếng yếu ớt:

-... Buông... ra... đi... băng... sắp... vỡ rồi.

Chàng càng tăng thêm lực, chất lỏng nóng hổi không ngừng rơi tí tách lên ngón tay lạnh buốt của Vân Yên, lúc này nàng mới biết.

Hoá ra, đó là máu.

Bàn tay chàng bị mép băng sắc nhọn cắt vào, máu chảy đầm đìa, nhưng dù chết chàng vẫn nằm trên băng kéo nàng lên, chàng càng dùng lực, tiếng lộp băng nứt bên dưới càng rõ ràng.

Nàng chưa từng nghe thấy giọng chàng tuyệt vọng đến vậy.

- Vân Yên... Đừng nói gì hết... Cánh tay đó có thể giơ lên không... Ta kéo nàng lên!

Cánh tay vùi trong băng đã đông cứng, tưởng chừng không phải tay của nàng, hoàn toàn không cử động được. Chàng nằm sấp trên băng, không tìm được điểm mượn lực, cơ thể đã không còn cảm giác, quần áo mùa đông ướt sũng nước nặng nề chỉ chực chờ kéo cả người nàng xuống vực sâu thăm thẳm không đáy.

Hai người nắm chặt tay nhau trong gió tuyết, cổ tay càng lúc càng đông cứng lại, lạnh buốt không thể nhúc nhích. Nàng dần dần không cảm nhận được chàng nữa, bàn tay thấm đẫm máu của chàng nắm tay Vân Yên thật chặt.

Dường như chàng biết nàng đang sợ hãi, không ngừng dùng sức kéo nàng lên khỏi mặt nước, nhưng vị trí chàng bắt được tay nàng quá thấp, chỉ cần cử động mạnh, mặt băng phía dưới càng vỡ nhanh hơn, tiếng nứt lộp vào trong tai như con dao cùn lăm trì tim nàng.

Nàng không biết trong mắt mình sao lại có lệ nóng trào ra, dùng chút sức tàn cuối cùng để hét lên, lặp lại hết lần này đến lần khác:

- Mau... buông ra... Băng... sắp... vỡ rồi! Ngài... đừng...

Chàng đừng chết cùng thiếp, đừng chết trong làn nước lạnh lẽo này, đây không phải, cũng không thể là chốn chôn thân của Ung Thân Vương.

Nàng không nhìn rõ nét mặt Dận Chân, nhưng giọng nói của chàng, từng tiếng đều mang theo máu, thê lương và tuyệt vọng nhưng tuyệt đối không thả lỏng tay:

- Nàng đừng mơ... đừng mơ rời khỏi ta... dù có chết cũng phải chết cùng nhau.

Đau đớn như hàng nghìn mũi tên xuyên qua tim bỗng dâng lên trong lòng nàng, nước mắt trên gương mặt, tiếng gió bên tai, tiếng băng nứt càng ngày càng to, tất cả làm nàng thêm quyết tâm giãy khỏi bàn tay đầy máu của chàng, tiếng khóc nàng tràn ngập bi thương:

- Ngài sẽ... chết, sẽ chết... thật đấy!

Nước sông quá buốt giá tối tăm, một khi rơi xuống, thì khó thoát chết.

Giang sơn của chàng, vương quyền của chàng, chàng không cần nữa ư? Dận Chân, chàng không cần ư?

Nàng nghe thấy chàng khàn khàn gằn từng chữ:

- Kết tóc làm vợ chồng, sống chết không chia xa.

Một giây trước khi mặt băng hoàn toàn vỡ ra, gió tuyết dường như ngừng lại, cả thế giới trở về với yên tĩnh, giọng nói chàng sao dịu dàng vô cùng.

- Dù chết cũng phải bên nhau.

Giây phút ấy, dù không thể sống, chàng cũng không tiếc nuôi.

Giây phút ấy, Vân Yên cảm thấy một sức mạnh dùng bằng cả tính mạng kéo nàng khỏi làn nước băng giá, nháy mắt sau đó nàng ngã sõng soài trên mép băng.

Tiếng băng vỡ ầm ầm, tiếng vật rơi xuống nước, tất cả làm Vân Yên bừng tỉnh.

Băng vỡ rồi, trái tim nàng cũng tan hoang theo!

- Không!!!

Bên hố băng đang nứt ra, nàng dùng toàn bộ sức mình để bò dậy, trái tim như vỡ vụn thành từng mảnh, đau đến nghẹt thở.

- Dận Chân!!! Dận Chân!!!

Cổ họng Vân Yên như từng tờ giấy nhám thô ráp bị xé rách, cuối cùng đến một tiếng gọi cũng không thốt thành lời, nước mắt đã cạn rồi, tất cả không còn gì hết.

Nhưng chỉ trong tích tắc, nàng nằm nhoài xuống, chân liên tục giẫm lên mặt băng, không hề do dự toan nhảy xuống nước hồ lạnh lẽo tối tăm.

Bỗng có một bàn tay rộng lớn từ phía sau kéo mắt cá chân nàng lại, vừa thở gấp vừa nói bằng giọng khản đặc:

- Vân Yên, ta ở đây...

Cả thế giới như kì tích xuất hiện, trong màn đêm tối đen như mực, hai người nhếch nhác nằm trên mặt băng, tìm kiếm bàn tay của nhau, rồi nắm chặt không buông. Chàng dùng sức kéo nàng vào lòng mình, hai người vừa

sống sót trong gang tấc ôm nhau thật chặt, ngay cả tiếng khóc cũng không kêu lên thành tiếng, xương máu trong cơ thể đều đang run rẩy.

Thế giới bị chôn vùi, chỉ còn lại chàng và nàng.

Vòng ôm rộng lớn của chàng sao ấm áp, sao an toàn đến vậy. Nàng biết, dù cả thế giới này sụp đổ, chỉ duy nhất một người tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng.

Hoá ra, từ hàng ngàn năm trước, bọn họ đã hoà vào làm một.

Vân Yên hoàn toàn mất tri giác, trước mắt tối sầm ngã vào lòng Dận Chân. Giao tính mạng cho chàng, không còn gì bận tâm.

Khi Vân Yên mơ màng tỉnh lại, gió tuyết trong bóng tối vẫn đang thét gào, nàng nằm trên bờ lưng vững chãi của Dận Chân, trên đầu đội chiếc mũ thân vương mùa đông dày rộng, nắm chặt bàn tay tuy đông cứng nhưng vẫn ấm áp hơn nàng. Chàng giẫm lên lớp tuyết dày cộm, đầu đội gió rét, loạng choạng bước đi, nhưng luôn giữ vững nàng trên lưng.

Toàn bộ người nàng đã đóng băng, không nhìn rõ con đường phía trước, cũng không biết đang đi về hướng nào. Nhưng nàng vô cùng an tâm, dù đi đâu, dù phải chết, cũng là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời này.

Nàng không có gì, nhưng có chàng

Còn hạnh phúc hơn khi có cả thế giới.

- Dận... Chân...

Thanh âm của nàng mỏng manh, dây thanh đới tổn thương, nhưng nàng chỉ muốn gọi tên chàng thôi.

Chàng siết tay nàng chặt hơn, giọng nói cũng khản đặc không thành tiếng:

- Đừng sợ, có ta ở đây.

Nàng đáp vâng, áp gò má lạnh lẽo lên gáy chàng. Lông cáo dày dặn trên cổ Dận Chân nhẹ nhàng cọ vào gương mặt Vân Yên, giống như tình cảm dịu dàng. Vành tai chàng cảm thấy lạnh buốt đến đóng băng, Vân Yên cố gắng mở miệng, hà hơi vào tai chàng, muốn truyền cho chàng một chút ấm áp.

- Có... ấm... không?

Chàng cúi đầu công nàng đi trên lớp tuyết đã dày đến đầu gối, hai chân đã không còn cảm giác, nhưng vẫn kiên định bước về phía trước:

- Ấm.

Đêm ba mươi tết, trong tối tăm có người vội vã, đi mà tưởng như không có điểm cuối.

Bỗng dưới lớp tuyết có một hòn đá, chàng vấp phải, cả người té nhào trong tuyết, Vân Yên trên lưng cũng bị ngã, nằm sõng soài.

Chàng mặc kệ vết máu loang lổ khắp người mình, xót xa gạt tuyết trên người Vân Yên ra, dùng sức ôm nàng dậy.

- Vân Yên, Đau ở đâu? Nói cho ta biết, nàng đau ở đâu? Đều là lỗi tại ta.

Vân Yên chỉ lão đảo nghiêng người, chàng kéo tay nàng, tuyết lại dày thêm, nhưng nàng không ngã.

Mượn ánh trăng lờ mờ, nàng cố gắng dùng bàn tay lạnh buốt của mình nâng gò má chàng lên, cẩn thận giúp chàng phui tuyết, khàn khàn nói:

- Không, không phải... Chàng... rất tốt... tốt nhất.

Chàng quỳ trên tuyết, ôm chặt nàng.

- Không, ta đã từng thề... trao nàng những điều tốt nhất... nhưng lại làm nàng... đau lòng. Ta không biết... không biết phải... cho nàng thứ gì... để nàng không rời xa...

Ánh mắt Vân Yên như một người mẹ hiền từ nhìn đứa con của mình, nhìn chàng mà chỉ lắc đầu.

- Không... Thiếp không cần gì hết... Thế là đủ rồi... Thật mà... Thiếp... Chết mà không nuôi tiếc.

Chàng đứng vụt dậy như bị kim đâm, muốn công nàng lên lần nữa.

- Không, không được nói linh tinh! Ta đưa nàng về, Dạ Sư chạy về rồi... Rất nhanh thôi... Sẽ có người tới...

Nàng không nỡ để chàng làm thế, nàng đặt đôi môi lên má chàng, thanh âm yếu ớt:

- Hôm nay... không phải... thiếp... muốn chạy trốn... Thiếp đưa... bé con... đến... Đại Giác Tự... ngồi dưới Đại Nhật Như Lai... Hai bé rất vui... chàng... có vui... không...

Giọt lệ nóng hổi cay đắng rơi tí tách lên cánh môi khô nứt buốt giá của nàng. Nàng không biết là nước mắt của mình, hay của chàng.

Dận Chân ôm đầu Vân Yên, từng tiếng mang theo máu, từng chữ đều run rẩy:

- Vui lắm... Ta... chưa từng... vui như thế.

Nàng nở nụ cười hạnh phúc.

- Chàng... chàng còn có giang sơn... lê dân... sau này...còn có...ngưỡng mộ muôn đời... Cả thời đại này... đều... thuộc về chàng... vậy nên...

Chàng lập tức mở to mắt, vội vã ngắt lời nàng:

- Vậy nên cái gì!... Vậy nên... Nàng muốn ta đi trước! Nàng đang ép ta chết, ép ta chết!!!

Chàng quá hiểu nàng, nàng sao có thể, sao có thể làm vậy!

Vân Yên yên lặng nhìn chàng, trong gió tuyết vô tận, trong nước mắt ấy có sự che chở và thương yêu vô bờ.

- Sao... có thể... thiếp không thể... lại rời xa chàng... chết cũng không... được không?

Cuối cùng chàng đã chờ được câu này, mười tám năm, cuối cùng cũng chờ được, một tiếng "được" mà như rút cạn toàn bộ sức lực chàng.

- Được.

Bàn tay hai người đan vào nhau, hai trái tim cùng chung nhịp đập, trong trời tuyết đất băng tối tăm lạnh lẽo, họ trao nhau cái ôm như hoà vào làm một.

Vân Yên dựa vào lòng Dận Chân, giá băng không còn, hết như một giấc mơ.

Thấp thoáng phía xa xa, có tiếng vó ngựa và tiếng người truyền đến, ánh đuốc lập loè, dần dần đi về phía họ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 175: "Nàng" Trở Về

Vẫn là một buổi sớm tinh lại trong lòng chàng, ánh nắng li ti xuyên qua song cửa sổ đỏ thẫm cổ xưa, thấp thoáng đâu đây tiếng tuyết rơi sần sạt. Bên dưới là đệm giường mềm mại, phía sau là nhịp thở đều đặn yên bình của chàng, tất cả như một sinh mệnh mới, tĩnh lặng và yên ả.

Cuộc đời này nàng chưa từng cảm thấy bình thản đến vậy, tựa như cuối cùng cũng thoát khỏi xiềng xích đeo bám số mệnh, gông cùm khoá chặt linh hồn, tìm lại được bản thân chính mình. Dù là hiện đại hay cổ đại, những chuyện chưa được giải thoát, rốt cuộc đã đến lúc kết thúc.

Vân Yên gối đầu trên khuỷu tay Dận Chân, nhẹ nhàng trở người, gương mặt say ngủ của chàng phản chiếu trong mắt nàng, yên tĩnh như một đứa trẻ.

Chàng chưa từng nói từ "yêu", nhưng trong thời khắc sinh tử, chàng đã dùng cả tính mạng để bộc lộ tất cả. Nàng đâu biết rằng, tính mạng và giang sơn ở trước mắt, nhưng chàng không hề do dự, trời xanh, đã để nàng nhìn thấy sự lựa chọn ấy.

Dận Chân giao lại mạng sống cho nàng, vậy nên nàng cũng trao cả mạng mình cho chàng.

Hàng mày anh tuấn sắc bén, sống mũi cao thẳng thanh tú, hàng mi dưới đôi mắt dài dày hơi cong lên, cánh môi không dày không mỏng mím chặt lại, gương mặt say ngủ xoá đi vẻ nghiêm khắc hàng ngày, nhìn chàng càng thêm tĩnh lặng hiền hoà.

Chàng đã bốn mươi rồi, có thể nhìn thấy dấu vết sương gió năm tháng nơi khoé mắt, nhưng mỗi nếp nhăn đều làm chàng tăng thêm sức quyến rũ lắng đọng theo thời gian. Dù bất cứ khi nào, dù tóc trắng bạc đầu, nhưng đối với nàng, mỗi đường nét của chàng vẫn vô cùng đẹp.

Vân Yên đưa tay khẽ khàng phác hoạ đường nét trước mặt mình trong không trung, không ngờ lại kéo chàng khỏi giấc ngủ say.

Bàn tay rộng lớn của người phía trước bỗng nhiên nắm chặt tay nàng, kéo đến gần mặt mình, mắt vẫn đang nhắm mà khoé môi hơi cong lên, giọng nói khàn khàn:

- Muốn sờ thì cứ sờ đi.

Nàng mỉm cười, đặt tay mình lên má chàng, giọng nói cũng khàn như thế:

- Thiếp lo chàng lạnh.

Dận Chân chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen tuyền như đá hắc diệu sâu thẳm quyến rũ. Chàng siết chặt Vân Yên vào lòng, tay kéo chần lên đến tận cổ nàng, trùm kín nàng không một kẽ hở.

- Chân còn đau không?

Chàng nhẹ nhàng đưa tay vào ổ chần ấm áp, vòng tay qua lưng nàng.

Vân Yên rút vai lại cọ cọ vào cằm Dận Chân, đôi mắt cong cong đong đầy ý cười:

- Không đau nữa.

Dận Chân nâng má nàng lên, nói từ tốn:

- Trước đây, nàng không thích cười.

Dù có cười, cũng không phải nụ cười này.

Vân Yên vòng tay qua cổ chàng, nét mặt dịu dàng:

- Vì chàng đó.

Dận Chân cũng nở nụ cười, tình cảm dâng lên trong đôi mắt sâu thẳm, nhiều năm nay, chàng chưa từng nhẹ nhõm đến vậy.

Hai người được thị vệ tìm thấy trong trời tuyết tối đen, được đưa về Viên Minh Viên trong hôn mê, may mắn thay ngoài bị phong hàn thì không có vấn đề gì nghiêm trọng. Vết thương trên tay chàng không lớn, nhưng mắt cá chân Vân Yên bị tổn thương do ngâm trong băng giá quá lâu, họ uống mấy bát canh gừng, chàng bế cơ thể đông cứng của nàng đi tắm nước nóng, bôi thuốc băng bó, cuối cùng ôm nhau ngủ.

Đến khi tỉnh khỏi giấc mơ, mọi chuyện như đã trôi qua hết một đời, long đong khúc mắc rồi ren bao nhiêu năm đeo đẳng nàng từ kiếp trước, tất cả đều tan biến theo cơn gió.

Trong gió tuyết sàn sạt ngoài cửa sổ, trong Tứ Nghi Đường trên Cửu Châu Thanh Yển của Viên Minh Viên, hai người toàn tâm toàn ý ngả vào lòng nhau.

Khi Dận Chân cởi dây áo nàng, lần đầu tiên nàng chủ động đưa tay giúp chàng cởi vạt áo mặc trong, khuôn mặt ửng đỏ, ngửa đầu mỉm cười.

Suối tóc đen dài xoã trên gối, vạt áo nơi bả vai bị chàng kéo xuống một nửa, để lộ ra cần cổ thon thả trắng mịn, chàng đeo miếng ngọc bội Dương Chi khắc chữ Dận lên, mùi hương của làn da mái tóc toả ra trên áo vấn vương trong chăn quăn quýt trên khuôn mặt, thân mật và gợi cảm.

Chàng áp tay lên lúm đồng tiền nho nhỏ khi nàng hơi cong khoé mô, bàn tay rộng lớn lùa vào trong suối tóc sau gáy, trần trọc mà hôn. Nàng đáp

lại, đắm say nồng nàn. Mỗi hơi thở mỗi cơn run rẩy, đều là vì chàng.

Dận Chân hôn dọc theo cần cổ, dừng lại rất lâu trên vết sẹo hồng nhạt trước ngực, vết sẹo ấy đã mờ đi rất nhiều. Vân Yên sau khi được chàng tắm xong không mặc áo yếm, chàng kéo vạt áo nàng từ bả vai xuống eo, ngậm và hôn lên bầu ngực nõn nà, theo tiếng thở dốc và rên rỉ của Vân Yên, phong cảnh xinh đẹp hoàn toàn lộ ra.

Trong chăn, chàng nắm tay nàng cởi quần mình, đặt tay nàng lên vật nóng bỏng mạnh mẽ, gương mặt nàng đỏ bừng, năm không nổi mà bỏ không được, gò má yêu kiều như đoá hoa nở rộ.

Thời gian trôi qua bốn năm năm, dục vọng, tất cả như ngọn lửa cháy rừng rực trên cánh đồng, càng ngày càng dữ dội.

Khi Dận Chân tách đôi chân mềm mại của nàng ra, đôi tay đặt trên lồng ngực vững chãi của chàng bỗng run lên, cơ thể nàng vẫn căng thẳng như lúc ban đầu, thậm chí còn nhạy cảm hơn trước, nhưng tình yêu trọn vẹn giúp nàng trao hết tất cả cho chàng.

Khi chàng tiến vào, hai người ôm chặt lấy nhau, cùng vô thức bật ra thành tiếng, cả người đều run rẩy.

Đã lâu chưa làm chuyện phòng the, Vân Yên đau đến mức lồng ngực căng trướng nóng như lửa, trước mắt cũng nhoà đi. Cơn kích thích run rẩy chạy từ sống lưng Dận Chân xuống, chàng cảm nhận trọn vẹn sự lóng ngóng từ cơ thể nàng và nguồn ấm áp đã lâu không thấy. Nét mặt chàng, tiếng rên khê nam tính trầm thấp từ cổ họng đều làm nàng cảm thấy tình yêu và dục vọng không thể nào kháng cự được.

Chàng miệt mài không ngừng nghỉ, nàng cũng không cầu xin chàng dừng lại, chàng hoà vào máu thịt Vân Yên, nàng như dây leo quấn chặt lấy chàng.

Dận Chân gác bàn chân xinh xắn của nàng lên bờ eo trắng kiện của mình, một tay vuốt ve lớp vải được chính chàng băng bó trên bàn chân nhỏ bé.

Hai tay chàng vòng qua ôm chặt eo nàng, môi cũng ghé sát môi nàng, đầu lưỡi quấn quýt. Hai gương mặt tựa vào nhau, vành tai và tóc mai kề cận, mồ hôi trên người không phân biệt được là của ai với ai.

Theo động tác lúc sâu lúc mạnh của Dận Chân, Vân Yên nằm dưới người chàng, cắn môi nhưng không kìm được bật ra những tiếng nức nở, nàng xấu hổ nghiêng đầu, mái tóc đen tuyền xoã tung trên gối, đáy mắt mơ màng mông lung, đong đầy tình ý.

Dận Chân ngẩng đầu ngắm nàng, trong đôi mắt chim ưng cũng phủ lớp sương mù, ánh mắt càng thâm, động tác càng mạnh mẽ hơn, ép nàng không được trốn tránh. Chàng cúi đầu ngậm nụ hoa rực rỡ vào miệng, nâng đôi chân nàng lên, gác lên bờ vai vững chãi của mình.

Vân Yên kêu "a" một tiếng, kìm lòng khôngặng ngửa đầu nhìn nét mặt chàng bằng ánh mắt mơ hồ, cặp đùi trắng như tuyết mềm mại tạo thành sự tương phản rõ ràng với cơ bắp rắn chắc trần trụi màu lúa mạch ở lồng ngực, cơ thể nàng nhạy cảm co tròn lại.

Cả người nàng không ngừng lay động kịch liệt, tiếng rên rỉ cách quãng hơi khàn khàn, như tiếng kêu của con mèo nhỏ yếu ớt, nửa khóc nửa ngâm, lọt vào tai và mắt người phía trên như liều thuốc độc trí mạng nhất.

Trong noãn các phía đông có địa long, bốn phía đều có lò sưởi, vô cùng ấm áp, hơi nóng tỏa ra xung quanh, mỗi lỗ chân lông đều được giãn ra, hơi lạnh biến mất không còn tăm tích.

Mái tóc dài mềm mại đen tuyền rối tung, bờ lưng mảnh khảnh trắng ngần, chiếc eo xinh đẹp uyển chuyển, nàng nằm sấp dưới người chàng, bờ mông như quả đào mật, khiến chàng càng điên cuồng hơn.

Sau vài lần, Vân Yên cuối cùng không chịu nổi nữa bật khóc cầu xin. Nếu như trước đây nàng mỏng manh yếu đuối, thì hiện giờ nàng càng xinh đẹp mềm mại hơn. Dù là tiếng kêu, đường nét cơ thể, tiếng thở gấp hay giọt mồ hôi, mùi hương của nàng, tất cả đều làm chàng say mê không kiềm chế nổi, rõ ràng sợ nàng chịu đau, nhưng vẫn muốn dùng sức bắt nạt nàng.

Dận Chân vùi đầu vào cổ Vân Yên, tham lam hít thở mùi hương nữ tính quen thuộc toả ra trên làn da ấy, say đắm hôn lên, động tác càng lúc càng mạnh.

Dận Chân đỡ Vân Yên ngồi lên, không chút do dự tiến sâu vào trong nàng hơn, cơn mê như có dòng điện chạy qua làm nàng nặng nề rên lên một tiếng, âm cuối nhẹ bằng mỏng manh khiến chàng càng đi vào sâu hơn, nàng bấu vai chàng mà bật khóc thành tiếng.

Mỗi lần trong hoan ái, chàng ngắm gương mặt quyến rũ nức nở của nàng mà đau lòng, siết chặt bờ eo mịn màng của nàng lại, eo chàng không ngừng đưa cơ thể nhỏ bé của nàng lên đỉnh, cất giọng trầm khàn thở dốc thì thầm bên tai nàng:

- Nàng còn nguy hiểm hơn cả trước đây.

Vân Yên như dây leo dựa vào cổ chàng, hàm răng cắn chặt cánh môi đỏ tươi như vỏ sò khép chặt, mơ màng nhìn chàng, vừa thở gấp vừa khẽ rên rỉ, khoé mắt đầm nước nhưng không che giấu được vẻ xinh đẹp.

Dận Chân hơi cắn môi hít thở nặng nề, khuôn mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị giờ vô cùng hưởng thụ, động tác đã gần như điên cuồng.

Vân Yên sắp không ôm nổi chàng nữa, được chàng đưa lên rồi lại hạ xuống, bàn tay dày rộng dùng lực kéo eo mảnh của nàng lên bụng dưới cường tráng của mình, đâm vào thật mạnh thật sâu, nàng không nhịn được nữa vừa khóc vừa hét, ánh mắt ướt át mê người, phía dưới bất giác co chặt vào.

Tiếng thở gấp gấp gợi cảm nặng nề bật ra từ cổ họng Dận Chân, trong chăn chàng đè người nàng xuống, nàng nhắm nghiền hai mắt, lồng ngực trắng ngần hơi ửng đỏ phập phồng lên xuống, khiến gò bồng đào nhẹ nhàng run rẩy, tất cả đều được thu vào đôi mắt đen thẳm của chàng, chàng đưa tay vuốt ve, môi cũng ập xuống hôn lên đỉnh nụ hoa hồng nhạt, khiến nàng thốt ra tiếng nức nở. Cuối cùng chàng di chuyển môi hôn lên những giọt nước nơi khoé mắt, bàn tay chậm rãi vén mái tóc dài sau gáy lên, môi lưỡi hai người quấn quýt, hoà tan vào nhau, thân mật không kể hờ.

Ngày hôm nay, chàng đã chờ từ rất lâu rồi, hai bên càng lúc càng muốn thật nhiều, đều dốc hết sức mình.

Khi Vân Yên tỉnh lại từ cơn mê, Dận Chân đã mặc áo trong màu vàng nhạt ngồi ở cuối giường thay băng và thuốc trị thương cho nàng.

Nàng híp mắt nhìn trộm chàng làm đâu ra đấy, nét mặt chăm chú nghiêm túc, như đang xử lý việc quốc gia đại sự, nhìn vô cùng đáng yêu.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, trở người toan ngồi dậy. Nhưng vừa mới cử động, chợt nhận ra tay chân mình đều mềm oặt tê rần, nàng lại yếu ớt nằm xuống, gò má đỏ lên vì xấu hổ.

Dận Chân buộc chặt băng, ngẩng đầu thấy nàng đã tỉnh lại, trong đáy mắt tràn ngập ý cười trong trẻo:

- Tỉnh rồi à?

Vân Yên cong môi nhìn chàng, đưa cánh tay mềm mại lên, Dận Chân lập tức nắm bàn tay nhỏ bé ấy lại, vừa cúi người xuống vừa ôm nàng dậy.

- Hôm nay là mừng một tết đúng không? Yến tiệc năm mới nhiều như thế thì làm thế nào?

Dận Chân cười khẽ, nhéo thùy tai dày dặn của nàng.

- Ngốc ạ, mừng một tết là hôm qua đấy, đã cáo nghỉ hết rồi, năm nào cũng thế, ta đều thông báo bị phong hàn không tham gia cùng họ. Hơn nữa, nàng nữ để ta đi sao?

Vân Yên vốn đã bình tâm trở lại, nhưng khi nghe thấy câu cuối, xấu hổ nhéo eo chàng một cái. Dận Chân bất giác hít sâu một hơi, kề bên tai nàng trêu ghẹo:

-Nàng vẫn còn sức nhỉ, xem ra đêm qua ta đã mềm lòng với nàng rồi.

Vân Yên e thẹn cắn răng lườm chàng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cùng nở nụ cười, thân mật dựa sát vào nhau.

- Dận Chân, sau này thiếp sẽ không ra ngoài một mình nữa, thiếp sai rồi. Chàng cũng đừng làm vậy nữa, được không?

Vân Yên vuốt ve gò má Dận Chân, tựa vào ngực chàng nghiêm túc nói xin lỗi, giọng nói khàn khàn, mang theo cả tiếng ho nhẹ.

Chàng vuốt nhẹ mái tóc sau gáy Vân Yên, nhìn vào mắt nàng, nhẹ nhàng vén những lọn tóc rối bù trên bả vai ra phía sau.

- Không phải lỗi của nàng, là do ta không chăm sóc tốt cho mẹ con nàng. Hai bé sống trong chùa Đại Giác Tự cũng tốt, ta sẽ nghĩ cách trùng tu lại Đại Giác Tự, khôi phục lại hương hoả chỗ đó, đưa Tứ Nghi Đường của chúng ta đến chùa, trong sân trồng hoa ngọc lan... Như vậy, chúng ta có thể thường xuyên đến thăm các con, Tứ Nghi Đường cũng sẽ mãi mãi là nhà của các con.

Vân Yên dịu dàng nhìn chàng, không nói ra lời, cuối cùng ôm chặt lấy chàng.

Đúng vậy, tất cả những chuyện trước kia đều đã trở thành quá khứ.

Cuộc sống mới thuộc về hai người, bắt đầu bước sang trang mới.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 176: Lưu Luyện Cuộc Đời

Tết này, hai người hầu như quyến luyến trong noãn các phía Đông Tứ Nghi Đường trên Cửu Châu Thanh Yến, không bước chân ra ngoài.

Khi Viên Minh Viên tu sửa lại do động đất, Dận Chân đã sai người xây một hồ tắm xinh đẹp ở nơi nối liền giữa noãn các phía Tây và noãn các phía Đông, vốn là chuẩn bị cho Vân Yên, sau đó không tìm thấy nàng, chàng một mình ở nơi này.

Dận Chân mỗi ngày bế Vân Yên đi thay thuốc tắm rửa, tự làm tất cả mọi việc, thân mật khăng khít. Hai người xa nhau lâu ngày, tình cảm càng thêm sâu đậm, bình thường chỉ một ánh mắt, một nét mặt, chàng đều thân mật với nàng.

Hễ chàng cởi toàn bộ quần áo và bế nàng xuống nước, hai người đều cùng nhớ lại trước đây khi ở trong biệt trang suối nước nóng, chàng nửa ép buộc dùng ngón tay trêu đùa nàng, ánh mắt chỉ hơi khẽ chạm nhau, mặt đã đỏ đến tận mang tai rồi.

Vân Yên vốn xuống nước là căng thẳng, còn Dận Chân lại vô cùng xấu xa, gian phòng tắm rộng rãi khép kín, nàng không nhịn nổi khẽ bật ra tiếng rên, vang vọng lấp đầy không gian rộng lớn, càng thêm kì ảo quyến rũ. Chẳng những khiến gương mặt nàng đỏ tới mang tai, má đào hồng nhuận, Dận Chân nghe thấy càng thêm khó kiềm chế. Liên tục hôn nàng, nuốt trọn thanh âm đầy kích thích ám muội ấy. Chàng vốn vô cùng yêu nàng, sao có thể chịu đựng được.

Chàng tách hai bắp đùi nàng ở dưới nước ra, vòng nó qua sau thắt lưng, nét mặt đáng yêu của nàng khiến chàng vừa thương vừa yêu, muốn ngừng mà ngừng không được.

Sức nâng trong nước lớn, giúp Dận Chân tiết kiệm được không ít sức lực, khi đi vào còn sâu hơn trước đây, làm nàng khóc không ngừng. Xen lẫn tiếng nước là tiếng thở nặng nề của chàng, càng lúc càng khiến máu huyết sôi sục.

Sau khi tắm nước nóng xong, trên người không biết là mồ hôi hay là nước, Vân Yên giống như một đứa bé tóc ướt xõa dài nằm nhào trên lồng ngực chàng, thiếp đi trong mệt mỏi kiệt sức, cũng không biết mình được bế về giường như thế nào.

Trong cơn mê mông lung, trên cơ thể trần trụi mịn màng là chấn gấm mềm mại, giống như nụ hôn dịu dàng của người yêu.

Bàn tay rộng lớn ấm áp của người đàn ông xoa nhẹ mái tóc dài của nàng, giống như được ba xoa đầu khi còn bé, dịu dàng và tinh tế.

Ban ngày, hai người sau khi ăn xong thường ôm nhau ngồi trước cửa sổ, vừa nhìn tuyết rơi bên ngoài vừa nói chuyện.

Vân Yên tò mò sao chàng có thể tìm thấy nàng, Dận Chân nhú mày nói, nàng đã quên trụ trì Đại Giác Tự quen biết nàng là người của ta sao.

Vân Yên chợt hiểu ra. Quả nhiên nàng và chùa Đại Giác Tự, họa phúc luôn đi cùng với nhau. Bây giờ, bởi chùa Đại Giác Tự là nơi sinh sống của hai bé, nên điện đường sớm muộn gì cũng được trùng tu, hương khói được phục hồi lại. Đến khi triều đại của người đàn ông thích tham thiền học đạo

này đến, có lẽ từ một ngôi chùa hoang vu đổ nát sẽ biến thành thánh địa Phật gia.

Dận Chân rất thích bế nàng ngồi lên đầu gối mình, vừa vuốt mái tóc đen của nàng, vừa yêu thương nói rằng nàng càng ngày càng trẻ. Vân Yên cũng tinh ranh nhéo hai gò má của chàng, than thở:

- Đó là bởi có người càng ngày càng già rồi, sau này nhìn như cha với con gái thì phải làm sao đây?

Chỉ vì một câu này, mà người đàn ông dạn dày hẹp hòi làm chân nàng mấy ngày không chạm được xuống đất.

Không chỉ thế, ở trên giường chàng còn tính nợ cả chuyện trước đây nàng gọi là Tứ gia. Bao nhiêu ngày, một ngày gọi bao nhiêu lần chàng đều ghi sổ nợ hết. Trí nhớ tốt đến đáng sợ, giày vò Vân Yên chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, trong màn trướng màu tím bằng tơ lụa,

Vân Yên chủ động hôn lên gò má chàng, nói rằng chàng tốt nhất, mãi mãi là tốt nhất. Lúc này, người đàn ông khó tính mới chịu nở nụ cười, khàn khàn nói nhỏ bên tai nàng, bốn mắt chạm nhau, lỗ tai nóng lên, lửa tình bùng cháy như lan ra cả đồng cỏ.

Một hai tuần tiếp theo, bởi Dận Chân chưa cho phép nàng xuống đất, mỗi buổi sáng đều thay thuốc cho nàng, nên vết thương do lạnh ở chân cũng dần dần khỏi. Dù chân sắp khỏi, nhưng "hình phạt" của chàng quá nặng, nên mỗi bước đi đều đau, Vân Yên không thích làm nũng chơi xấu,

Dận Chân lại yêu thương nàng, không quên dỗ dành rằng sau này để nàng trả dần.

Còn về đi đứng, ngược lại chàng còn vui vẻ bế nàng đi tới đi lui, ngay cả khi đọc sách viết chữ cũng ngồi cùng nhau.

Vân Yên ôm cổ Dận Chân, hỏi ngày, rồi nói muốn về phủ đón tết Nguyên Tiêu. Dận Chân biết nàng có ý gì, chỉ vuốt ve mái tóc, rồi hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Sáng sớm mười bốn tết, bọn họ đã thu dọn xong đồ đạc, Tô công công và Trương công công đến đón từ sớm. Hai người đều ăn mặc ấm áp, lên xe ngựa trở về phủ Ung Thân vương.

Trong xe ngựa rộng rãi, Vân Yên vén rèm xe lên nhìn cảnh tuyết bên ngoài, Dận Chân vẫn lẳng lặng nhìn nàng, khóe môi mang theo ý cười như có như không. Khi Vân Yên quay đầu lại, chàng lại dời mắt đi giả bộ như không có chuyện gì.

Vân Yên dẫu môi lên, luồn tay mình vào dưới cánh tay chàng, chàng dùng bàn tay lớn che khuôn mặt nhỏ của nàng bị gió thổi lạnh, nói:

- Ngốc nghếch, lạnh cóng rồi.

Vân Yên bị chàng quở trách chỉ mỉm cười, sà vào lồng ngực chàng, nói:

- Nhiều ngày rồi chưa trở về, tết Nguyên tiêu này phải tổ chức gia yến náo nhiệt một chút, à... tiền lì xì trong phủ năm nay nhiều hơn chứ ạ? Bình

thường luôn tiết kiệm không lãng phí, tết Nguyên Tiêu phải chú ý mới được.

Dận Chân nghe xong, nhéo nhéo vành tai trắng mềm của nàng, nâng khuôn mặt nàng lên nhìn kỹ trên dưới trái phải, nói:

- Ừm, càng ngày càng có phong thái.

Vân Yên giận dỗi lườm chàng:

- Thiếp vốn là nha hoàn chưởng sự bên cạnh Vương gia mà? Đừng bắt chẹt thiếp đây không có chức quan, thiếp vốn cũng có phong thái đấy nhé.

Giọng điệu có vẻ rất ung dung phóng khoáng.

Chàng nghe xong câu này gần như cười đến đau bụng, chỉ chỉ đầu nàng, trong lòng như tấm gương sáng, kéo nàng ôm chặt vào lòng.

- Đồ ngốc, từ năm ba mươi tám khi xây phủ nàng đã ở trong phủ rồi, nàng nghĩ những người kì cựu trong phủ có ai không biết nàng là gì của ta sao, nếu như nàng muốn, thì thường xuyên lui tới chính phòng Na Lạp thị, những chuyện lớn nhỏ trong phủ đều tùy ý nàng hết.

Vân Yên dường như không mấy kinh ngạc, thở dài nói:

- Đúng vậy, từ khi xây phủ nháy mắt đã mười tám năm, chàng lại xấu tính khó chiều, các phúc tấn hầu hạ chàng quả là không dễ dàng gì. Mấy năm nay hỗn loạn như vậy, không ít vương phủ bị sụp đổ, cũng may chàng vẫn che chở cho chúng thiếp chu toàn, cơm ngon áo đẹp, bình yên vô lo, phủ Ung thân vương cũng càng ngày càng ổn định.

Nghe được mấy từ “xấu tính khó chiều”, mặt người nào đó sầm xuống, Vân Yên liếc chàng một cái, bõn cợt nâng mặt chàng lên bổ sung thêm một câu:

- Thiếp rất tự hào về người đàn ông của mình.

Lần đầu tiên Dận Chân nghe Vân Yên dùng ngôn ngữ bình dân thừa nhận chàng là người đàn ông của mình, hơn nữa còn khen chàng như thế, quả thực vô cùng dễ chịu, đôi mắt đen sáng rực. Về phần mấy chữ “xấu tính khó chiều” cũng quăng hết ra sau đầu.

- Thật à?

Vân Yên ngửa đầu nhìn chàng, suy nghĩ vài giây, đùa giỡn chàng mà trong giọng nói có phần nghiêm túc:

- Thiếp nghĩ... thiếp cũng coi như là “nội thất” (1) của chàng.

Mọi người thường gọi vợ bé mà đàn ông nuôi bên ngoài là “ngoại thất”, nhưng Vân Yên thì ngược lại, chàng giấu nàng bên mình, ở nơi sâu kín nhất, là cùng chàng hợp thành một, là tri kỉ một nhà.

Dận Chân bị sặc ho nhẹ một tiếng, Vân Yên vừa khẽ vỗ lưng chàng vừa cười.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sao có thể không hiểu rõ ý đối phương, nàng trêu chọc chàng, không chỉ thấu hiểu, mà còn để chàng bớt buồn.

Dận Chân xoa xoa gáy Vân Yên, hơi nhếch môi hôn lên giữa chân mày nàng.

- Ủ, người thân nhất.

Khi đến Tứ Nghi Đường trong Ung Vương phủ, các hạ nhân trong phòng đều ăn mặc rực rỡ quỳ thành một hàng nghênh đón họ trở về. Lúc này Vân Yên mới nhận ra mình thực sự nhớ bọn họ, kêu họ đứng lên, nhìn thật kĩ gương mặt từng người, Lan Hà và Lan Tịch thấy nàng thì vô cùng xúc động, không biết nên nói gì.

Vân Yên vỗ nhẹ lên tay các nàng, có đôi phần tinh nghịch quay đầu lại nhìn Dận Chân:

- Vương gia, nha hoàn, sai vật nhà chúng ta đều đã hành đại lễ với ngài thế này, cũng nên phát tiền lì xì năm mới rồi nhỉ?

Phụ nữ sống trong hôn nhân hạnh phúc sẽ trở nên đẹp hơn, lại thêm sắc tươi vui giữa hai đầu lông mày, gương mặt của nàng càng thêm xinh đẹp, người nào đó nhìn thấy liền động lòng.

Dận Chân vừa kéo ống tay áo, vừa nhướn mày cười nói:

- Phát, sao lại không phát chứ, phu nhân làm chủ mà!

Vân Yên xoay người sang, rất tự nhiên giúp chàng lấy chiếc mũ xuống, sau đó cởi áo choàng làm bằng lông chồn đen trên người chàng ra, khước mắt đuôi mày hai người đều là tình ý.

Mấy nô tài mừng tí mắt, vội vã vui vẻ tạ ân, sau đó biết ý lui ra ngoài, đóng kín cửa lại.

Dận Chân cũng đưa tay cởi áo choàng bằng lông cáo trắng trên người nàng ra, tiện thể treo lên, rồi quay người lại, hơi cúi lưng xuống, bế bổng nàng lên.

May là khi ở Viên Minh Viên, Vân Yên đã sớm quen thói quen này của chàng, nhưng vẫn khẽ kêu lên một tiếng, hờn dỗi ấm nhẹ chàng một cái.

Dận Chân bế nàng đi thẳng đến giường Bạt Bộ trong phòng, Vân Yên đỏ mặt đẩy đầu vai chàng ra, nói:

- Ban ngày ban mặt chàng làm gì vậy?

Dận Chân nhàn nhạt liếc nàng, vẻ gợi cảm trong khóe mắt đuôi mày còn sâu hơn so với nhiều năm trước.

- Chiếc giường Bạt Bộ này là ta tự mình thiết kế, sai người làm khi nàng chưa về, ngoại trừ đêm đầu tiên và hôm bị sốt ngủ ở đây, đến hôm nay bốn vương mới vào.

Vân Yên nghe giọng điệu oan ức tức giận của chàng, thêm cái tự xưng “bốn vương” kia, chỉ cười khúc khích. Trong lòng cảm nhận sâu sắc rằng, dù bề ngoài người đàn ông này hung thần ác sát trang nghiêm ra sao, nhưng khi về đến nhà vẫn là tri kỉ với tấm lòng son.

Dận Chân vén màn trướng lên, đặt Vân Yên đang cười đắc chí xuống giữa giường lớn, sau đó đưa tay cởi giày thêu trên chân nàng.

Vân Yên nhìn nét mặt chăm chú nhu hòa của chàng, trái tim mềm mại, kéo chàng lại gần nói:

-Tối nay thiếp rửa chân cho chàng nhé.

Dận Chân ôm lấy nàng, không nói lời nào, đôi mắt đen nhìn chăm chăm nàng, Vân Yên bị nhìn chăm chú, đỏ mặt lên, sắc mặt càng thêm rực rỡ.

Ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng phác họa khuôn mặt nàng, ngón tay cái trêu đùa vuốt nhẹ đôi môi mềm mại, càng lúc càng khiến tim hai người yếu mềm.

Vân Yên quay mặt qua chỗ khác, kéo ngón tay chàng xuống.

- Đừng nghịch.

Dận Chân tiến đến gần, thì thầm:

- Trừ hôm mừng một có can đảm một chút, sau này lại rụt rè rồi.

Vân Yên nghe ra ngay ý chàng nói, xấu hổ đẩy chàng ra, giận dỗi:

- Cứ bắt nạt người ta, không rửa chân cho chàng nữa.

Bàn tay đeo nhẫn ngọc của Dận Chân giữ khuôn mặt nàng lại, nhàn nhả nói:

- Ta rửa cho nàng cũng được, chỉ sợ nàng không chịu nổi...

Bây giờ vết thương ở chân nàng cũng sắp lành, chàng cũng không cần kiêng kỵ nhiều.

Vân Yên cắn môi ngồi dậy toan mang giày vào, trong lòng ai thán, người này thực sự nhịn bốn năm năm, nhịn đến sắp chết rồi.

Cuối cùng chàng vòng tay qua eo nàng, tựa vào bả vai nàng cười nói:

- To gan thật, ta vẫn muốn ăn nàng.

Vân Yên quay người lại, nũng nịu vùi người vào lòng Dận Chân, cố ý giả bộ đáng yêu như một đứa bé để chàng không cách nào bắt nạt.

- Hôm nay chúng ta dùng cơm xong rồi đi đưa quà cho các phúc tấn hậu viện nhé, bọn họ chờ chàng cả một cái tết rồi, ngày mai cùng vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên.

Dận Chân vén tóc mai bên tai nàng, nhìn nàng rồi đặt một nụ hôn lên cánh môi xinh xắn, trả lời một câu: "Được."

Ăn cơm trưa ở Tứ Nghi Đường xong, Dận Chân đưa Vân Yên đến chính phòng trước.

Từ khi Vân Yên trở về, nàng vẫn chưa chính thức chào hỏi Đích phúc tấn Na Lạp Thị, ai ngờ nàng vừa bước vào cửa, Na Lạp thị đã đoan trang hành lễ với Dận Chân. Vân Yên toan khụy gối, nàng ấy vô cùng thân thiết tự nhiên đỡ tay nàng lên, cười nói:

- Cuối cùng Vân Yên cũng về rồi, từ sau khi muội bị bệnh ra khỏi phủ, mấy năm nay ta vô cùng nhớ mong, hiện giờ thấy khí sắc muội tốt hơn trước đây, ta cũng yên tâm. Đông Mai luôn miệng nhắc tới muội đấy, người cũ trong phủ không còn nhiều, bây giờ có hạ nhân nào thấy muội mà không cùng kính.

Vân Yên hơi ngẩn người, chỉ cười đáp lại. Trong lòng biết rõ chắc hẳn người đàn ông đang đứng sau nàng đây đã sắp xếp ổn thỏa tất cả, với

tính cách của chàng, những người kì cựu trong phủ cũng biết hết rồi, không để nàng bị chịu khinh thường. Năm đó Na Lạp thị sai một tiểu nha hoàn dụ Vân Yên đến tiền sảnh nhìn bọn họ tình nồng ý đượm trước mặt mọi người để thăm dò nàng, trong đầu nàng cũng dần hiểu ra, nhưng chưa từng nói gì, phụ nữ trong phủ vì người đàn ông này mà làm mọi thứ không có gì lạ, càng không có gì đáng trách. Năm nay, Na Lạp thị cũng bốn mươi tuổi rồi, không còn trẻ nữa, ngồi vững trên cái ghế Đích phúc tấn quả thật không dễ dàng. Nói thẳng ra, phụ nữ trong Vương phủ đều là của chàng, nếu nghĩ xa hơn nữa, tất cả phụ nữ trong thiên hạ này cũng đều là của chàng.

Tô công công cười hỉ hả đưa châu ngọc vài vốc được ban thưởng cho nha hoàn chưởng sự Đông Mai, bây giờ mọi người đều gọi nàng là Đông Mai cô cô.

Dận Chân thông dong vén áo bào, ngồi xuống uống trà, nhìn Na Lạp thị thân thiết kéo Vân Yên ngồi xuống cùng nói chuyện.

Đích phúc tấn Na Lạp thị nói Vương gia đã mời Mã Tư Viễn của tiệm bánh trôi nổi tiếng nhất kinh thành tới làm bánh, dặn nàng buổi chiều cùng tới nhà bếp lớn trong phủ tự tay làm bánh Nguyên Tiêu cho ngày mai, còn cười nhìn Dận Chân, nói có lẽ vương gia sẽ không thả người đâu.

Cách làm này cực kì thông minh, Dận Chân nhìn Vân Yên, điềm tĩnh nở nụ cười, vui vẻ ưng thuận nói khi chàng đi hết các phòng về sẽ thả người.

Dận Chân ngồi một lúc rồi đưa Vân Yên và Tô công công đi, lần lượt đến viện của Trắc phúc tấn Lý thị, viện của Trắc phúc tấn Niên thị, viện của

cách cách Nữu Hồ Lộc thị và Cảnh thị, viện của cách cách Tống thị và Võ thị, và cả nơi ở của thị thiếp Quách thị, Trương thị...

Đều là những gương mặt cũ, không ai không biết thân phận Vân Yên. Trừ những thị thiếp nàng hoàn toàn chưa gặp mặt, cũng chỉ có Trắc phúc tấn Niên thị chưa từng chào hỏi chính thức, nhưng Vân Yên vẫn có ấn tượng với nụ cười thẹn thùng trong hôn lễ nạp Trắc phúc tấn ngày ấy.

Nàng ta đã trở thành một thiếu phụ xinh đẹp, tuy không khuynh thành tuyệt sắc như Tử Ngưng, nhưng mới chỉ gần hai mươi, lại vừa sinh được một cách cách hơn một tuổi, dung nhan đậm thắm, vóc dáng thướt tha, nhanh chóng lấy lại nhan sắc ban đầu, haizz, người nào đó đúng là có số hưởng.

Vân Yên vẫn cong khoe môi thành nụ cười mỉm, sắc mặt bình thản. Trắc phúc tấn Niên thị rất nghe lời, thậm chí còn mềm mại dịu dàng, nhưng nàng vẫn nhận ra nàng ta có phần căng thẳng và lấy lòng Dận Chân vốn lạnh lùng. Trước đây, nàng không biết chàng và các phúc tấn sẽ chung sống thế nào, hôm nay được thấy tận mắt, có lẽ dù ân cần săn sóc thế nào, cũng không thể hiểu nổi con người chàng.

Đúng vậy, những cô thiếu nữ xinh tươi mới gần hai mươi tuổi sao có thể dễ dàng nhìn thấu người đàn ông bốn mươi lạnh lùng ít nói ôm trong ngực muôn dân thiên hạ?

Mười tám năm đi qua mưa gió, từng bước vào ranh giới sống chết, họ dùng cả tính mạng để đặt cược mới giãy dụa thoát khỏi gông cùm linh hồn, tìm về chính mình. Trọng bên nào khinh bên nào, đều không hề nghi ngờ.

Khi đến chỗ của cách cách Nữ Hồ Lộ thị và cách cách Cảnh thị, Tiểu Tứ A Ca Nguyên Thọ và Ngũ A Ca Thiên Thân đang chơi trong sân, nhìn thấy Vân Yên hai a ca đều mở to đôi mắt đen láy, Nguyên Thọ thông minh đảo mắt dường như nhận ra điều gì, cậu bé chạy tới khấu đầu lạy Dận Chân, khi đứng lên còn đáng yêu kéo vạt áo dưới của Vân Yên.

Vân Yên cũng sửng người, nhìn Dận Chân mà suy nghĩ.

- Không lẽ đây là?

Là đứa bé nàng tham gia đỡ đẻ, người đầu tiên cậu bé mở mắt nhìn thấy chính là nàng.

Dận Chân cong môi gật đầu, cũng xoa đầu Ngũ A Ca Thiên Thân đã chạy tới thỉnh an.

Vân Yên chợt nhớ tới Đồng Nhi và Lung Nhi, trong lòng bỗng mềm mại, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống xoa đầu thằng bé, giọng nói cậu vang lên bên tai nàng:

- Điều mỹ nhân vẫn ở trong phòng con chờ hôm nào trời ấm, dì đưa con đi thả điều được không ạ?

Vân Yên cười nói được, nhưng con phải chăm chỉ học tập, a mã mới đồng ý cho dì đưa con đi.

Nguyên Thọ trịnh trọng gật đầu, cái miệng nhỏ bé nói "một lời đã định."

Dận Chân biết nàng nhớ tới Đồng Nhi và Lung Nhi, nhìn hai đứa bé trước mắt, sao chàng lại không nhớ.

Cách cách Nữ Hồ Lộc thim và Cảnh thị nghe thấy tiếng nô tài thỉnh an, vừa ra khỏi phòng đã thấy chàng, vội vàng bước tới hành lễ. Đều là những người cũ, bọn họ vốn rất bình thản, hơn nữa giữa Nữ Hồ Lộc thị và Vân Yên còn có Nguyên Thọ làm mối liên kết, nên càng thêm thân thiết.

Sau khi đi thăm lần lượt, cũng nhìn thấy các tiểu thị thiếp như những đoá hoa mùa xuân, Vân Yên bề ngoài là nha hoàn chưởng quản trong thư phòng Vương gia, nhưng thực chất địa vị rất riêng biệt, nữ quyến muốn nịnh bợ cũng không nịnh bợ nổi, nên luôn giữ quan hệ hài hoà.

Trên đường từ các viện về Tứ Nghi Đường, Vân Yên khoác tay chàng, trêu chọc một câu:

- Vương gia quả là có phúc hưởng.

Dận Chân định ôm nàng vào, nàng đã ngoảnh mặt chạy mất, vừa lùi vừa cười nói:

- Thiếp đi làm bánh trôi, chàng về trước xem còn công việc nào cần xử lí không nhé, lát nữa thiếp về.

Dận Chân không còn cách nào, đành gọi Tô công công đi cùng nàng, chờ bóng lưng nàng biến mất, chàng mới cùng Trương công công lên chiếc cầu cong về Tứ Nghi Đường.

Vân Yên và Đích phúc tấn Na Lạp thị cùng đến phòng bếp làm bánh trôi, Na Lạp thị vô tình nói về Hoằng Huy trước kia. Vân Yên chôn giấu sự thật trong lòng, lựa lời nói cũng yêu mến cậu bé, còn cả đáng về đáng yêu thông minh lanh lợi ấy nữa. Na Lạp thị không tránh khỏi buồn bã, Vân Yên an ủi, khoảng cách giữa hai người được kéo lại gần hơn.

Kết quả không ngờ chưa làm xong, Dận Chân bỗng nhiên xuất hiện trong nhà bếp lớn, nói rằng đến kiểm tra thức ăn cho gia yến Nguyên Tiêu ngày mai, toàn bộ nô tài trong nhà bếp đều hoảng hốt.

Cuối cùng, làm xong bánh trôi, Dận Chân còn đưa Vân Yên và Đích phúc tấn đến chính phòng ăn tối. Na Lạp thị kéo nàng cùng ngồi xuống, khoé mắt nàng thấy khoé môi Dận Chân hơi cong lên, thoát nhìn rất hài lòng.

Trên bàn cơm không hề có người ngoài, người hầu hạ đều là người cũ trong phủ. Đích phúc tấn Na Lạp thị cũng nói với Dận Chân muốn để lại một ít bánh trôi cho Hoằng Huy, Vân Yên nhìn chàng, tình cảm nhiều năm giữa họ tựa như càng gần gũi thêm chỉ trong chớp mắt

Buổi tối về Tứ Nghi Đường, Dận Chân vừa vào cửa đã bế bổng nàng đến giường Bạt Bộ, vừa đi vừa nói:

- Rửa chân cho ta nhé?

Vân Yên ưỡn oải vùi người vào lòng chàng, nở nụ cười:

- Thiếp mệt rồi, rửa chân cho chàng xong thì ngủ luôn, được không?

Dận Chân đặt nàng lên chiếc giường lớn, vén màn lên, đèn thấp giọng khàn khàn đáp:

- Vậy để ta rửa chân cho nàng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 177: Hạnh Phúc Chân Thật

Số phận biến đổi, thế sự gian khổ, dù bên nhau hay chia lìa, hoặc khổ cực đau đớn, tình cảm đáng quý nhất trong nhân thế chính là không bao giờ oán hận lẫn nhau.

Dù cho khi Vân Yên sắp chết trong con ngõ tối tăm, nàng vẫn không oán hận Dận Chân nửa câu, cũng như khi Dận Chân không tìm được Vân Yên, chàng cũng không tin nàng sẽ ruồng bỏ mình.

Nếu như trước đây hai người ít nói chuyện mà vẫn thấu hiểu nhau, thì bây giờ bọn họ hoàn toàn không cần nói lời nào cũng biết người ấy muốn gì. Đó là một cảm xúc chân thật. Người ta gọi đó là hạnh phúc bình yên.

Sau tết, Dận Chân bắt đầu bận rộn hơn, nhưng phần lớn đều là những công việc chính trị. Ngoài mặt chàng không có công việc cố định, chỉ thỉnh thoảng được Khang Hy phái đi làm nhiệm vụ tạm thời, thoạt nhìn là một thân vương ung dung tự tại tham thiền ngộ đạo, không được trọng dụng. Còn về Bát bối lặc Dận Tự, vẫn có không ít đại thần ủng hộ xem trọng. Đại học sĩ Lý Quang Địa vẫn cho rằng “Hiện nay trong chư vương, Bát vương tài đức đứng đầu”.

Ngày xuân rảnh rỗi, Dận Chân thường ôm Vân Yên vào lòng đọc sách, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, hoặc ngủ gật, Vân Yên chợt nhớ tới lần đầu bọn họ gặp nhau, bèn ôm cổ chàng lấy làm kì lạ mà hỏi, sao chỉ vì nàng cứu Hoảng Huy mà cho nàng vào thư phòng làm việc như một bước lên trời vậy.

Trên gương mặt Dận Chân hiện lên một nụ cười, cốc nhẹ vào đầu nàng nói, nàng quên trước kia ta đã gặp nàng dưới tán cây ngô đồng sao.

Vân Yên nhăn nhăn mũi nói chưa quên, nhưng vẫn thấy rất kì quái, dù sao thân phận chàng và nàng cũng kém nhau quá nhiều.

Dận Chân vừa lật sách, vừa nhàn nhã đáp lại, chỉ hai chuyện này cũng đủ để ta thấy nàng có khí chất đặc biệt phù hợp với yêu cầu chọn nha hoàn trong thư phòng của ta rồi, trước đó người phù hợp với yêu cầu này hoàn toàn không có. Ví dụ như trung thành, cẩn thận tỉ mỉ, không tham tài, không ham mê hư vinh... Ừm... xoàng xĩnh... Hơn nữa không giấu nàng, ta đã sớm điều tra thân phận và gia cảnh của nàng rồi, từ Ninh Cổ Tháp trở về, không có liên quan gì đến các phủ, hơn nữa lại còn biết chữ.

Lần đầu tiên Vân Yên nghe chàng nói những tính từ "có vẻ như là" ca ngợi, gương mặt nàng hơi ửng đỏ, nhưng đột nhiên chàng dùng từ "xoàng xĩnh" kéo nàng từ trên mây xuống, trong đáy mắt Dận Chân đều là ý cười bốn cột, bổ sung thêm một câu:

- Đường nhiên, cảm giác cũng rất quan trọng.

Vân Yên mở to mắt hỏi:

- Cảm giác gì?

Dận Chân hôn nhẹ lên trán nàng, đáp:

- Không nói rõ được, cảm giác giống như người trong thư phòng ta.

Vân Yên nghe xong, cười nói:

- Thiếp vẫn tưởng rằng chàng thấy thân phận thiếp thấp nên đề bạt, chắc chắn thiếp sẽ cảm động rơi nước mắt, trung thành và tận tâm đấy.

Dận Chân buông sách xuống, nhướn mày chậm rãi nói:

- Hình như là có, vậy đêm nay nàng biểu hiện sự cảm động đến rơi nước mắt như thế nào đây?

Khuôn mặt Vân Yên thoáng chốc đỏ rực, đẩy chàng ra bước xuống giường.

- Không huyền thuyên với chàng nữa, Ung Thân vương mặt lạnh đầu rồi.

Từ sau khi Vân Yên trở về, thi thoảng nàng sẽ qua lại các viện trong phủ, bởi Đích phúc tấn Na Lạp thị lúc rảnh rỗi sẽ kéo nàng đến chính phòng ngồi một lát, những trắc phúc tấn, thiếp thị khác tới thỉnh an Đích phúc tấn cũng thường xuyên chạm mặt với nàng. Vân Yên không nói nhiều, luôn không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Đích phúc tấn Na Lạp thị đối xử với nàng rõ ràng không bình thường, càng làm địa vị nàng thêm cao.

Trong ánh mặt trời quang đãng ngày xuân, Dận Chân đồng ý để Vân Yên thỉnh thoảng dẫn Tiểu Tứ A Ca Nguyên Thọ rất chăm chỉ học hành vào trong viện Tứ Nghi Đường chơi. Nguyên Thọ rất thích chơi cùng nha hoàn và mấy gã sai vặt ở dưới gốc cây ngọc lan trong sân. Cây ngọc lan vừa nở hoa, những bông hoa trắng tinh như ngọc.

Vân Yên là một người phụ nữ của gia đình, nên đặc biệt thích trang trí nhà cửa, bây giờ tâm hồn nàng đã hoàn toàn lắng xuống, dù là mỗi cành cây ngọn cỏ trong Tứ Nghi Đường, hay là mỗi đồ vật trong phòng, chăn gối ôm trên giường Bạt Bộ, nhang xông trong màn, đều được nàng tốn tâm tư để sắp xếp ấm áp mềm mại, thường xuyên thay mới. Mỗi lần hai nha hoàn Lan Hà Lan Tịch nhìn nàng bài trí, đều âm thầm cười trộm nói Vương gia mà trông thấy không biết sẽ vui mừng thế nào đây.

Trong những tháng ngày xa nhau, Vân Yên ở trong biệt trang Đài Loan có học sơ qua thêu thùa, cũng coi như có chút ít thu hoạch. Nhớ tới nguyện vọng trước khi chia tay kia, nàng bèn tự tay làm một cái hà bao,

mỗi khi Dận Chân không ở nhà sẽ tranh thủ lấy ra làm. Hà bao Như Ý màu vàng óng, nàng không thêu chim uyên ương mà thêu chữ Chân giữa đám mây lành, mặt sau thêu hai đứa bé đáng yêu nắm tay nhau, mấy tháng mới hoàn thành xong cái hà bao, mặc dù đã rất cẩn thận, nhưng bởi vì làm lần đầu cho nên nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy không dùng được.

Đang lúc do dự, thì nghe bên ngoài có tiếng giày khe khẽ và tiếng thỉnh an, nàng vội vàng nhét hà bao xuống dưới gối, rất nhanh Dận Chân đã đi đến vén màn giường Bạt Bộ lên.

Chàng mặc thường phục màu đen hoa văn vàng thêu chìm, vai rộng eo thon, ung dung bước tới, đôi mắt đen tuyền mang theo ý cười nhìn chằm chằm Vân Yên đang ngồi bên giường.

Vân Yên ngược mắt nhìn chàng, khẽ cười nói:

- Chàng trở về rồi.

Dận Chân bế bổng nàng từ trên giường lên, quay người lại ngồi xuống giường, đặt Vân Yên ngồi trên đùi ôm vào lòng, ngoảnh đầu lại nhìn giường chiếu cười nói:

-Bộ quần áo này đúng là có đôi phần cảm giác phương Tây, ấm áp lại rất độc đáo, thật thoải mái.

Vân Yên cười liếc nhìn chàng, từ khi chàng ngủ trên giường Bạt Bộ, tinh thần luôn rất tốt, càng muốn ở nhà hơn so với khi còn trẻ.

Dận Chân nhéo gò má trắng nõn của nàng, nói:

- Vừa làm gì đấy?

Vân Yên vòng tay qua cổ chàng:

- Chàng nói xem?

Dận Chân mỉm cười, nhéo cái cằm nhỏ của nàng:

- Có muốn đánh cược không?

Trong đầu Vân Yên lóe lên, vẫn cười nói:

- Chàng đoán đi.

Dận Chân cười nhưng không nói, buông một tay mò xuống dưới gối. Vân Yên cong môi, trong lòng thầm nghĩ sao mắt người này lại tinh như vậy, rõ ràng là không thấy được mà.

Dận Chân lấy cái hà bao ra, ôm Vân Yên, sau khi nhìn kĩ bỗng nhiên nói:

- Đây là hai con gì vậy?

Vân Yên vừa nghe thấy từ “hai con” này, khuôn mặt thoáng tái đi, giờ tay muốn đoạt lại cái hà bao nhỏ.

- Không phải cho chàng đâu.

Dận Chân lập tức giấu cái hà bao ra sau lưng, trong lòng đã có dự tính, nói:

- Mặt trên thêu chữ Chân, sao lại không phải cho ta?

Vân Yên cắn vào bả vai chàng một cái, con người linh động thoạt nhìn cười như không cười.

- Một đứa trong đó... chính là chàng.

Dận Chân đắc ý hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Ủm, vậy đứa kia chắc chắn là nàng rồi.

Vân Yên giận dỗi liếc chàng một cái, hai người cùng bật cười, ôm lấy nhau.

Dận Chân đưa hà bao lên trước mắt nhìn, cẩn thận vuốt phẳng, nét mặt dịu dàng.

- Đây là món đồ đầu tiên nàng làm cho ta sau nhiều năm như vậy.

Nói xong liền cúi đầu gỡ hà bao bên hông ra thay.

Vân Yên nghe thế nào cũng thấy chàng chê nàng tặng đồ cho chàng ít, vừa sờ tay chàng vừa ngập ngừng nói:

- Chàng muốn đeo nó thật à, lần đầu thiếp làm không được đẹp lắm, chàng mang ra ngoài không sợ người ta nhìn thấy sẽ cười sao.

Dận Chân cười ha ha, cởi hà bao đang đeo bên hông xuống tiện tay ném lên giường:

- Ta thấy đẹp, ai dám cười chứ?

Vân Yên nghe vậy thì rất vui, chỉ biết người này càng ngày càng biết nịnh người. Nàng tiện tay nhặt hà bao chàng vừa ném ra lên nhìn, đường chỉ hoa văn chim uyên ương tinh tế, xem ra đích thị là vị nào đó trong hậu viện thêu rồi.

Vân Yên nói:

- Đôi chim đẹp quá, là ai làm cho chàng vậy?

Dận Chân liếc mắt nhìn, đáp:

- Không nhớ rõ lắm, mỗi năm tết đến đều được tặng mấy cái, chắc là Lý thị hay Niên thị?

Vân Yên nhướn mày cười, đứng lên nói:

- Quả nhiên đều là người chàng thích.

Dận Chân nghe xong, đứng dậy bước đến ôm nàng:

- Ghen à? Lại nói linh tinh rồi.

Vân Yên cất hà bao vào cái rương trong góc, quay người lại cười duyên dáng, nâng gò má chàng lên:

- Con người cả đời không chỉ yêu một người, yêu mấy người cũng là chuyện bình thường, thiếp có thể hiểu được.

Nói xong buông tay dựa vào giường đọc sách.

Dận Chân nào không hiểu ý tứ của nàng, câu giải thích ấy vốn là để an ủi nàng cũng như an ủi mình, câu nàng nói ra chẳng những không giáo điều, mà trái lại còn rộng lượng. Thế nhưng không biết thế nào người này lại nghĩ sai, khuôn mặt thoáng chốc tối sầm xuống, ôm eo xoay người nàng lại, giọng nói vừa chua vừa chát, la lên:

- Nói vậy, vậy chẳng lẽ ngoại trừ ta ra nàng còn yêu người khác?!

Thật không biết là bình dấm của người nào bị đổ, khắp phòng toàn vị chua.

Vân Yên rất không chịu nổi nữa, không ngờ người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này lại có thể nghĩ theo hướng này. Đúng lúc, Lan Tịch đến bấm báo đến giờ dùng cơm, khuyên can mãi đến khi đói bụng, Vân Yên mới thoát thân ra được.

Dùng bữa tối xong, hai người tay trong tay tản bộ trong sân cho tiêu cơm. Vào phòng, Dận Chân ở trong thư phòng xem công văn, Vân Yên bèn

đi tắm rửa dọn dẹp. Hai người đều rửa mặt xong, đều lên giường từ rất sớm.

Vân Yên nằm trên giường, nghiêng người xoa tóc ra, tháo dây buộc tóc bỏ dưới gối, tay của Dận Chân vòng qua ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, hơi nâng người mình lên xoay nàng nằm ngửa, hơi thở gần nhau trong gang tấc, say mê ngửi mùi hương ấm áp dịu dàng trên da thịt nàng.

Vân Yên thu cầm lại, vẻ mặt mềm mại:

- Người ta nói sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, chàng lại làm rộn rồi.

Dận Chân yêu thương hôn lên môi nàng, tay vuốt ve làn da mềm mịn trên eo, lửa trong người dần dần bốc lên.

- Nàng ngày đêm cứ mê hoặc ta, còn nói lời châm chọc.

Vân Yên nở nụ cười, hai tay ôm lấy cổ chàng.

- Cái miệng này của chàng, lúc nào cũng lí lẽ.

Dận Chân mơ màng đáp:

- Lá gan thật không nhỏ, lát nữa đừng có khóc nhé.

Hai người ôm nhau nhẹ nhàng nói chuyện, môi lưỡi kề sát nhau, càng lúc càng thân mật. Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, trong đêm tối nghe hết sức rõ ràng.

- Chủ tử, phu nhân...

Là giọng nói của Tô công công.

Hai người nhìn nhau, chung sống nhiều năm như vậy, nên biết buổi tối nếu không phải có chuyện quan trọng thì sẽ không đến gõ cửa.

Vân Yên căn môi thở dốc đẩy Dận Chân ra, chàng điều chỉnh lại hơi thở, vuốt tóc nàng đứng dậy, dèm chăn cho nàng rồi nói:

- Vào đi.

Tô công công đi vào đứng bên ngoài màn giường Bạt Bộ, bầm:

- Chủ tử, tình hình của tiểu cách cách trong viện Trắc phúc tấn Niên thị không ổn.

Dận Chân chau mày hỏi:

- Sao vậy? Chẳng phải ban ngày vẫn còn rất khỏe sao?

Tô công công trả lời:

- Nghe nói là bệnh trái rạ (thủy đậu) ạ, Niên trắc phúc tấn muốn mời Vương gia qua đó xem thế nào.

Vân Yên vui ở trong lòng Dận Chân, ánh mắt hai người giao nhau, hiển nhiên đây đã là lần thứ hai.

Dận Chân cau mày không vui, Vân Yên cười nhẹ nói:

- Đi xem đi, thiếp sẽ không đi cùng chàng.

Dận Chân nhìn ánh mắt nàng, hơi gật đầu một cái, lại hôn nhẹ lên má nàng:

- Ta đi xem thế nào rồi về ngay.

Vân Yên gật đầu, Dận Chân đứng dậy mặc quần áo vào, nàng quỳ ở trên giường giúp chàng cài cổ áo, Dận Chân ôm nàng hôn mạnh một cái

mới đi ra ngoài.

Vân Yên nằm ở trên giường ôm chần đệm mềm mại, cảm thấy hơi khát, liền gọi nha hoàn.

Lan Hà và Lan Tịch đều là hai nha hoàn thân cận của nàng, biết chuyện viện của trắc phúc tấn Niên thị đến mời, nhìn thấy Dận Chân dẫn theo Tô công công đi ra ngoài, đều luôn coi chừng, vừa lúc bưng nước trà đi vào.

Vân Yên mặc áo trong đứng dậy vén màn lên, uống vài hộp nước trà xanh Lan Hà đưa cho, sau đó mới cười híp mắt nói:

- Buổi tối hình như ăn cay.

Lan Tịch đi tới khoác y phục vào cho nàng, nhanh miệng nói:

- Phu nhân đừng để bị cảm lạnh, nếu chỉ vì các nàng ấy làm phiền mà bị cảm lạnh thì không đáng!

Vân Yên biết cô bé có ý gì, chậm rãi uống thêm vài hộp trà trong tay Lan Hà, mới nói không cần nữa.

- Không sao đâu, yên tâm đi.

Lan Tịch là người nóng tính:

- Phu nhân cứ để nàng ta tùy ý nửa đêm mời Vương gia đi như vậy, chúng nô tỳ đều thấy không hợp mắt.

Lan Hà nhẹ nhàng kéo tay cô nàng, ý bảo nàng chú ý đến giọng điệu.

Vân Yên chậm rãi về giường kéo chăn lên, mỉm cười nhìn các nàng. Trong lòng biết hai người cũng là thật tâm vì nàng mới nói nhiều như vậy, Lan Tịch lại là người ngay thẳng.

- Không sao, là chị bảo chàng đi.

Lan Tịch hơi kinh ngạc, nhưng Lan Hạ dường như không ngạc nhiên mấy.

- Phu nhân, nô tỳ cũng nghĩ nếu như người không bằng lòng, Vương gia chắc chắn sẽ không đi... Nhưng người lại bảo Vương gia đi như vậy, ngộ nhờ...

Lan Tịch nóng nảy, giậm chân một cái, gương mặt tròn trịa trông rất đáng yêu.

Lan Hạ đến kéo tay Lan Tịch nói:

- Phu nhân làm vậy chắc chắn là có lý lẽ của riêng mình, cô đừng lo lắng nữa. Cô cũng không nghĩ xem, sau khi phu nhân trở về Vương gia thường đi đâu à.

Vân Yên cười liếc nhìn hai nha hoàn, quả nhiên trước đây nàng đoán không sai. Lan Hạ điềm đạm nhưng cơ trí, Lan Tịch nhanh nhẩu nhưng ngay thẳng. Cả hai đều là những người trung thực.

- Được rồi, Lan Tịch, Vương gia các em lát nữa sẽ về, hơn nữa nếu chàng không về, chị còn có thể không lo lắng sao?

Mắt Lan Tịch sáng lên:

- Đúng thế, sao nô tỳ lại không nghĩ ra nhỉ.

Vân Yên lười biếng co người lại trong chăn, nàng không ngửi ra mùi hương trên người mình mà chàng nói, nhưng lại có thể ngửi thấy rõ ràng mùi đàn hương dễ chịu trên người người đàn ông này, càng ngày càng ấm áp.

- Chị thấy mệt nên ngủ trước, các em an tâm về đi.

Lan Hà và Lan Tịch đáp vâng rồi kéo màn lại cho nàng, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Vân Yên mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, tỉnh lại khi bị cơ thể đàn ông chui vào chăn đánh thức.

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng vô thức vòng qua cổ chàng, ươm một tiếng, cười nói:

- Về rồi à, thiếp còn tưởng rằng chàng bị sắc đẹp mê hoặc không về được.

Người đàn ông phía trên hít sâu một hơi, tách hai chân nàng ra, chạm vào bên trong nàng qua quần lót:

- Chỉ có nàng mới mê hoặc được ta.

Vân Yên nằm ngửa trên gối mềm, toan khép hai chân lại, ươm một tiếng làm nũng tỏ ý muốn ngủ:

- Thiếp mệt lắm, đừng lộn xộn.

Dận Chân cắn môi nàng, chạm vào phía dưới một lần nữa, một lúc sau mới nói:

- Nàng rấp tâm muốn lấy mạng ta hả? Cố ý hửm?

Vân Yên khẽ rên một tiếng như mèo kêu, giọng nói run run:

- Không phải.

Dận Chân nghe xong từ này càng không kiềm chế được, thở gấp gáp, thì thầm bên tai nàng. Vân Yên lại nói không được, chàng làm lơ, trực tiếp xoay nàng qua, nằm sấp trên giường.

Cuối cùng Vân Yên không biết mình thiếp đi thế nào, là do mệt quá hay do ngất đi.

Sau này, vào một buổi tối tháng năm, khi trắc phúc tấn Niên thị truyền tin Tiểu cách cách không xong đến Tứ Nghi Đường, Vân Yên có đôi phần bất ngờ.

Nói cho cùng, chung quy cũng là cốt nhục của Dận Chân. Bao nhiêu năm qua, chàng đã mất rất nhiều con cái, nhưng trời xanh vẫn lần lượt lấy đi từng đứa.

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, trong xương cốt Vân Yên cuối cùng vẫn là kiểu phụ nữ như vậy.

Nàng chủ động để Dận Chân đi thăm, vô cùng bình thản.

Buổi tối hai người nằm trên giường ôm nhau, không nói lời nào, Vân Yên vuốt ve gò má chàng, ôm chàng cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Năm tháng chính là như vậy, có bi thương có vui vẻ, nhưng dù thế nào vẫn được hạnh phúc chân thật bao quanh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 178: Trước Sau Gắn Bó

Nếu nói trước đây từng đưa trẻ chết yếu khiến phủ Ung Thân vương đau đớn tột cùng, còn bây giờ, dường như đã trở thành một chuyện thường tình.

Trắc phúc tấn Niên thị vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, cơ hội sinh con còn nhiều. Đây là lời an ủi của Đích phúc tấn Na Lạp thị

Vân Yên đứng bên cạnh Đích phúc tấn, khi ánh mắt Trắc phúc tấn Niên thị nhìn thẳng vào nàng lần đầu tiên, nàng cũng phụ họa theo các nữ quyến, bình thản nói:

- Xin Trắc phúc tấn giữ gìn sức khỏe.

Đích phúc tấn Na Lạp thị cười với các nữ quyến trong phủ, bảo các nàng ở lại chỗ mình dùng cơm.

Vân Yên biết Trắc phúc tấn Niên thị sẽ sinh thêm nhiều đứa con nữa, đây là đáp án mà lịch sử trả lời nàng, giây phút nàng lấy lại trí nhớ, khi nằm trên lưng Dận Chân trong cơn bão tuyết, nàng đã biết tất cả.

Trong phủ Ung Thân vương chỉ còn lại ba tiểu a ca, trong các vị hoàng tử Dận Chân là người có con cái đơn bạc, ngay cả những a ca còn trẻ tuổi như Thập Tam A Ca, Thập Tứ A Ca còn nhiều con hơn Ung Thân vương. Đương nhiên, người neo con nhất là Bát Bối Lặc Dận Tự, vì vấn đề con nối dõi mà hấn hay bị Khang Hi khiển trách, thậm chí còn lấy làm lý do không thể lập hấn làm Thái tử để mắng, hể không vui, là ông ta lại lôi chuyện đẩy ra mắng. Mắng Bát Bối Lặc, mắng Bát Phúc tấn, người phụ nữ xinh đẹp

lạnh lùng có xuất thân cao quý ấy luôn có sự kiêu ngạo của phụ nữ hiện đại, nhưng e rằng sẽ không được chết yên ổn trong thời đại này, thật khiến người đời thốn thức.

Đã quá nhiều năm trôi qua, nàng hiểu được nhiều điều hơn. Mỗi người phụ nữ trong phủ này đều có khổ đau chua xót của riêng mình, có lẽ Trắc phúc tấn Niên thị mà nàng tận mắt thấy khi vào cửa vẻ vang ra sao cũng như vậy, nàng ta ở trong Vương phủ chung quy cũng chỉ vì một người đàn ông, vắt kiệt cả tuổi xuân để đổi lấy tất cả, cuối cùng ngồi lên được vị trí quý phi chỉ sau ngôi hậu.

Nàng không hâm mộ, cũng không đố kỵ. Nàng tự nhủ với chính mình rằng, thứ đó không thuộc về nàng, cũng không liên quan tới nàng. Trái tim và sinh mệnh chàng trao cho nàng, ai có thể dùng thân phận và địa vị để đổi được?

Nhưng trái tim người phụ nữ đâu phải không có cảm xúc, nàng không thể quên đi con ngõ tối tăm trong đêm đại hôn ấy, nhưng khi đã bước qua đường sống chết, mọi thứ dần dần không còn quan trọng nữa.

Con người không phải cây cỏ, ai có thể vô tình. Những người phụ nữ trong phủ hầu hạ Dận Chân nhiều năm như vậy, đều kính cẩn dè dặt, sinh con dưỡng cái. Chàng đối với họ, tình cảm có, có lẽ có người nhiều, có người ít. Nhưng dù thế nào, người đã từng hầu hạ chàng vẫn đều là người của chàng, là trách nhiệm của chàng.

Trách nhiệm ấy cũng là thứ người đàn ông phải gánh vác, dù trên triều đình nghi kỵ lẫn nhau, giả dối tàn khốc như thế nào, trái tim như trẻ sơ sinh trong lồng ngực chàng là thứ các thiếp thất không nhìn thấu nhất. Còn nàng, đã trở thành một thể với chàng.

Đôi khi, Vân Yên vừa mài mực, vừa nhìn góc mặt chăm chú đang viết chữ của Dận Chân, suy nghĩ dần dần bay xa, hoài bão của chàng, lý tưởng

của chàng, thiên hạ của chàng, có một ngày sẽ thành hiện thực.

Nhưng con đường này, chắc chắn không dễ đi. Chỉ cần họ nắm chặt tay nhau, để chàng có thể thực hiện được hoài bão của mình, có gian khổ hơn nữa cũng đáng giá.

Từ khi Dận Chân đưa mạng sống của mình cho nàng, tính mạng của nàng cũng đã thuộc về chàng. Khát vọng của chàng, cũng là tâm nguyện của nàng. Chàng không nên là thân vương nhàn tản vĩnh viễn trong căn phòng này giấu nghề tài năng bào mòn, chàng phải là vua Ung Chính đứng trên đỉnh quyền lực sau vua Khang Hi, để thiên hạ không còn tham quan, để bách tính không còn đau khổ.

Dận Chân đặt bút xuống, nghiêng đầu, dùng ngón út tay trái gõ lên đầu gối Vân Yên, mỉm cười:

- Đang nghĩ gì thế? Nhìn ngốc chưa kìa.

Vân Yên hồi hồn nắm lấy tay chàng, cúi đầu cười đáp:

- Không có gì, thấy chàng càng ngày càng anh tuấn thôi.

Dận Chân nhìn nàng một cái, kéo tay nàng:

- Qua đây.

Vân Yên bị chàng kéo, xoay người một vòng ngồi trong lòng chàng. Dận Chân vuốt nhẹ tóc mai, kề trán mình lên trán nàng, dịu dàng nói:

- Đồ ngốc!

Vân Yên cũng nở nụ cười, biết chàng đã hiểu hết. Nàng dựa người vào lồng ngực chàng, để mặc nắng ấm hoa chim, gió mát ngày hè bên ngoài cửa sổ.

Khi Dận Chân nhận được tin của môn hạ Đới Đạc từ Phúc Kiến gửi tới, chàng vô cùng tức giận, chỉ mắng một câu "Kẻ tầm thường tự cho mình là thông minh" rồi vứt thư lên bàn. Vân Yên vừa xoa nhẹ lòng bàn tay chàng vừa cầm thư lên xem, nàng không biết được hết chữ phồn thể, nhưng đọc ra được nội dung sơ sơ.

Nhìn thấy hai chữ "Đài Loan", tim Vân Yên nhói lên.

Trong thư Đới Đạc viết: "Nô tài kiểm tra Đài Loan, ngoài biển xa, khắp mọi nơi, đất đai màu mỡ bạt ngàn. Nhưng Đạo Đài Loan (1) còn thiếu một,kiêm quản lý binh mã tiền bạc lương thực, nếu điều nô tài đến chỗ đó thay chủ tử quản lý huấn luyện, cũng có lợi nếu phải rút lui sau này."

Y còn giữ cho Dận Chân một con đường lùi, đoạt ngôi không thành công thì lui về phòng thủ Đài Loan ư?

Câu từ muốn mưu cầu chức quan tự cho mình là thông minh cũng thật vụng về. Chưa nói tới chuyện trong bức thư y gửi cho Dận Chân có ý giữ cho chàng một con đường lùi, đoạt ngôi không thành thì lui về phòng thủ Đài Loan, nếu rơi vào tay người có ý đồ riêng, sẽ trở thành bằng chứng, chứng minh Tứ hoàng tử Ung Thân Vương ngoài mặt hướng Phật, nhưng âm thầm nuôi binh tạo phản, khiến tất cả công sức bao lâu nay của chàng đổ xuống sông xuống biển trong nháy mắt.

Nói chính xác, Đới Đạc không được coi là tâm phúc của Dận Chân, y cũng không thật sự nhìn thấu được suy nghĩ của chàng. Nếu Dận Chân muốn để lại đường lùi, cũng không dùng y.

Trước đây có mấy lần y cũng nói mấy lời tự cho là giỏi giang bác học, vạch trần sách lược dự tính của Dận Chân, khiến chàng rất không hài lòng, sau đó đã từng cảnh cáo y, nhưng lo y ở kinh thành nói linh tinh sẽ làm hỏng việc của mình, nên Dận Chân tổng cổ đến những nơi xa như Hàng Châu Phúc Kiến. Y hết lần này đến lần khác viết thư khóc lóc đau khổ cầu

xin về kinh thành, mỗi lần đều dùng ngôn từ thể hiện sự thông minh tuyệt đỉnh không lẫn được vào đâu. Nhưng Dận Chân muốn thành công, buộc phải bình tĩnh nhẫn tâm, có thuật đối xử với kẻ dưới, ân huệ và uy nghiêm đều phải dùng, người muốn làm nên nghiệp lớn cần phải trả giá rất nhiều.

Vân Yên nghiêng đầu nhìn Dận Chân, chàng đã nguôi giận hơn phân nửa, nheo mắt, hôn lên trán nàng, kéo nàng ngồi vào lòng mình.

Vân Yên rất tự nhiên trải phẳng tờ giấy trắng phau trong tay lên bàn, đặt cẩn thận ngay ngắn. Dận Chân đưa tay lấy bút lông trên giá, chấm một ít mực, múa lượn trên trang giấy:

"Nếu người ở kinh thành biết cách cư xử, ta tuyệt đối đã không đối đãi với người như thế. Người là loại người mà, ta đối xử với người như người tài, người còn quay lại mắng ta ghê gớm hơn. Nếu người vẫn giữ cái mưu đồ ấy, chưa gặp tai hoạ, đã bị ông trời lên án. Ta khuyên người nên làm tốt chức Đạo của mình."

Vân Yên nhìn chàng, nhẹ nhàng chậm chậm thổi khô mực. Dận Chân hỏi:

- Thế nào?

Vân Yên cười đáp:

- Đúng là Ung Thân vương giả dối, người dưới trướng chàng không thể quá ngốc được, ngốc quá chàng sẽ coi thường, cần phải có người thông minh hơn, không thể biết trong lòng chàng nghĩ gì, mà có biết cũng không được nói ra, cúc cung hầu hạ. Chàng muốn y ngậm chặt miệng mà còn viết bao nhiêu từ đường hoàng thế này, nào là "ông trời lên án", nào là "tai hoạ", đúng là lời nói ác độc. Ai da, muốn làm thuộc hạ của chàng để kiếm miếng cơm ăn thật khó quá đi.

Dận Chân nghe vậy giả vờ trừng mắt võ mông nàng một cái, ôm nàng nở nụ cười quở trách:

- Thiên hạ này cũng chỉ có mình nàng dám bôi xấu ta thôi, làm như tướng công không cho nàng ăn no vậy.

Vân Yên kêu lên một tiếng "ai ui", đẩy chàng ra, gấp tờ giấy rồi nhét vào trong phong thư, bảo chàng viết họ tên bên ngoài. Sau đó đứng dậy cất vào trong một ngăn để thư tín bí mật của tử sách rồi khoá lại.

Bát Bối Lặc Dận Tự quả thật cũng là một người rất tài giỏi, sau nhiều chìm nổi mà vẫn giữ vững được cái danh "hiền đức". Từ khi hãn dân lấy lại quyền lực thì thường xuyên tùy giá làm việc, tuy không bằng trước đây, nhưng vẫn là hoàng tử có thế lực nhất. Vị trí Thái Tử bỏ trống đã lâu, quần thần bắt đầu đề nghị lập trữ, Khang Hi lấy lí do cơ thể không thoải mái mặc kệ tất cả.

Thu qua đông đến, sức khoẻ Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu bảy mươi bảy tuổi đột nhiên yếu đi, nằm liệt giường không dậy nổi. Sau khi Khang Hi ra đời ba tháng thì có vị đích mẫu này, mẹ con thân thiết sáu mươi tư năm. Đặc biệt sau khi mẹ ruột Hiếu Khang Chương Hoàng Hậu và bà nội (tổ mẫu) Hiếu Trang Văn Hoàng Hậu khuất núi, mẹ con hai người đã đi qua hơn nửa triều Khang Hi, còn thân thiết hơn cả mẹ đẻ. Khang Hi vô cùng lo lắng cho Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu bệnh nặng, thức trắng đêm dài, thậm chí còn tự tay bón thuốc, vì vậy chuyện lập ngôi Thái Tử và thế lực phân chia của thủ lĩnh bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ Mông Cổ là Sách Vọng A Lạp Bố Thản làm ông ta cực kì phiền não, sức khoẻ cũng đi xuống rõ ràng.

Trong triều Dận Chân bắt đầu né tránh mũi nhọn chuyện hối thúc lập trữ quân mới, mỗi ngày không quản mưa gió đến Ninh Thọ cung hỏi han bệnh tình, tự tay bón thuốc.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, gió tuyết thay phiên. Hằng ngày Vân Yên đều dậy rất sớm, khoác thêm cho chàng một chiếc áo choàng chồn tía thật dày, mặc kệ tuyết lớn tiễn chàng ra ngoài vào cung. Mỗi lần chàng vạng trở về, trên đôi giày đã ướt sũng vì tuyết.

Vân Yên không biết các hoàng tử khác thế nào, nhưng nàng biết có lẽ không phải ai cũng giống Dân Chân, ngày ngày hiếu thuận. Trừ Ngũ A Ca Dân Kỳ được Hoàng Thái Hậu nuôi nấng và Dân Chân đến bầu bạn ra, sự thật cũng không còn ai.

Dù đã tập hợp tất cả thần y tài giỏi trong thiên hạ, nhưng bệnh tình của Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu vẫn không có chuyển biến gì, ngay cả Khang Hi cũng chuyển đến sống ở Thương Chấn Môn, không quay về tẩm cung. Mọi người đều hi vọng bà có thể chịu đựng qua mùa xuân cuối cùng. Vậy mà trời không chiều lòng người, mừng bốn tháng mười hai, Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu bệnh tình nguy kịch.

Sức khỏe Khang Hi thời gian này rất yếu, hai chân sưng phù đi đứng khó khăn. Ông ta dùng khăn mềm quấn hai chân lại, ngồi kiệu mềm đến cung Ninh Thọ, tự tay bón thuốc cho Hoàng Thái Hậu. Một lão già sáu mươi tư tuổi như Khang Hi quỳ trước giường Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu, hai tay cầm tay bà và nói: "Mẫu thân, nhi thần ở đây." Lúc này, Hoàng Thái Hậu không thể nói gì, giây phút cuối cùng như hồi quang phản chiếu, nhìn ông bằng ánh mắt sáng rõ, mang theo sự lưu luyến và cảm kích vô ngần vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Trong cung, các hoàng tử và cung nhân xung quanh đồng loạt quỳ xuống, không ngừng gào khóc. Khang Hi quá đau buồn, rút kiếm của thị vệ cắt đứt tóc mình, lấy bím tóc ấy làm lễ để tế đích mẫu, khóc đến nỗi suýt ngất đi. Mọi người hoảng hốt, loạn như cào cào, ngự y vội vã cấp cứu, kê thuốc an thần cho Khang Hi.

Sau đó, ông ta ở lại Thương Chấn Môn rất lâu mà không chịu ra ngoài. Ngay cả giao thừa, tết nhất, cả đất nước đều chìm trong bi thương bởi Khang Hi để tang mẹ. Khi Khang Hi về cung Càn Thanh, ông ta đặt thụy cho Nhân Hiến Hoàng Thái Hậu là "Hiếu Huệ Chương Hoàng Hậu", tổ chức quốc tang, an táng tại Hiếu Đông Lăng, cúng tế tại Thái Miếu.

Tết năm nay gió thảm mưa sầu, Dận Chân mặc đồ tang nhìn rất trang nghiêm, nhưng mỗi lần từ cung trở về, đôi mắt đều hoe đỏ.

Chạy đôn chạy đáo khiến sức khỏe chàng yếu đi, cũng không có khẩu vị. Vân Yên hỏi kỹ đại phu về tình hình sức khỏe chàng, mỗi ngày tự tay sắc Nhị Trần Thương (2), chăm sóc dạ dày cho chàng, đầu xuân tình hình mới dần tốt lên.

Dù đọc sách hay luyện chữ, dù trong thư phòng hay trong phòng ngủ, Vân Yên luôn ở bên cạnh chàng. Ngay cả đêm khuya nàng cũng giúp chàng sao chép kinh văn. Đôi khi hai người thật sự không muốn xa nhau, Vân Yên sẽ đi cùng chàng ra ngoài, đứng chờ chàng cùng với Tô công công, đón chàng về nhà, cả ngày bên nhau như hình với bóng.

Ngày mười hai tháng ba, các quan lại lấy chuyện lập Hoàng Thái Tử để xin thỉnh an. Khang Hi viết chỉ dụ: Việc Hoàng Thái Hậu còn chưa đến trăm ngày, chưa hết quốc tang, vậy mà vẫn bất kính thỉnh cầu chuyện này, trăm không thể hiểu được. Các quan lại dâng tấu phải tạ tội vì sự ngu dốt.

Thế lực của Bát Bối Lặc Dận Tự dường như đã đến bước không gì áp chế được, ngay cả vua Khang Hi một đời chinh chiến, một ông vua lão luyện ung dung cũng cảm nhận được.

Lúc này, Khang Hi nhận được thư cầu viện của Lạp Tạng Hãn từ Tây Tạng, thủ lĩnh bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ là Sách Vọng A Lạp Bố Thản đã xuất binh tấn công Tây Tạng. Khang Hi vừa quyết định trợ giúp thì nhận được tin Lạp Tạng Hãn đã chết trận. Sách Vọng A Lạp Bố Thản phái Sách Lăng

Đôn Đa Bố dẫn sáu ngàn quân xuất phát từ Hoà Điền, vào Tây Tạng từ con đường phía tây, một đợt tấn công đánh bại Lạp Tạng Hãn. Tiếp theo đội quân đánh chiếm Lạp Tát, giết Lạp Tạng Hãn, thiết lập sự thống trị mới trên toàn Tây Tạng. Vua Khang Hi công bố chỉ dụ, lập tức lệnh cho thị vệ Sắc Lăng và Tây An tướng quân Ngạch Luân Đặc thống lĩnh quân đội, đến Tây Tạng. Nhưng trong thời gian mấy tháng, chiến sự liên tiếp bất lợi.

Hoàng đế Khang Hi tuy không khoẻ nhưng vẫn đề nghị ngự giá thân chinh Tây Tạng, xuất binh bình định phản loạn Sách Vọng A Lạp Bố Thán, đề nghị này đương nhiên bị các triều thần khuyên ngăn và phản đối. Khang Hi cho phép, chọn ra một người xuất sắc trong số các hoàng tử, khâm phong "Đại Tướng Quân Vương", thay vua ngự giá thân chinh, đồng thời bắt đầu tăng cường nơi đóng giữ ở Bát Kỳ, củng cố sự thống trị của triều đình ở Đài Loan.

Tin tức này truyền ra ngoài, trong nháy mắt cả triều đình nhốn nháo như kiến bò trong chảo lửa. Từ khi chuyện lập trữ bị bác bỏ, đến bây giờ lựa chọn hoàng tử để khâm phong "Đại Tướng Quân Vương", thay thiên tử xuất chinh. Tất cả mọi người đều nghĩ thấy mùi không bình thường, phong "Đại Tướng Quân Vương" cho vị hoàng tử được chọn để nắm quyền quản lý ba trăm nghìn binh mã gần như đồng nghĩa với việc lập trữ!

Đảng phái của các hoàng tử hầu hết đều bắt đầu hoạt động sôi nổi, lôi bè kéo cánh, có thể trở thành "Đại Tướng Quân Vương", cũng coi như là người nối nghiệp Khang Hi.

Bát Bối Lặc Dận Tự nghiêm nhiên là người được chọn nhiều nhất, người ủng hộ rất nhiều. Thập Tứ A Ca Dận Trinh cũng có tâm tư của riêng mình, so với Dận Tự, hẳn có tài năng quân sự hơn.

Các vị hoàng tử còn lại như Tam A Ca Thành Thân vương Dận Chỉ, vị hoàng tử chỉ chú trọng học thuật thì khó có thể liên quan đến, nhưng có suy nghĩ riêng. Ngũ A Ca Thuần Thân vương Dận Kỳ sau khi Hoàng Thái Hậu

mất, tính tình lạnh nhạt ôn hoà, chưa bao giờ tham gia việc tranh giành ngôi Thái Tử. Thất A Ca Thuần Quận vương từ bé chân đi khắp khiêng, tuy vẫn luôn dẫn quân đánh trận, nhưng thương tật của vị a ca này cũng đã định trước sự vô duyên với ngôi trữ quân. Còn Thập Tam A Ca Dận Tường vốn không thua kém gì Thập Tứ A Ca, nhưng đã hoàn toàn mất đi sự sủng ái của hoàng thượng, bệnh tật liên miên.

Chỉ vèn vèn trong vòng mấy tháng, cả triều đình đều nổi sóng ngầm vì bốn chữ "Đại Tướng Quân Vương", không ai nhắc tới lập trữ nữa.

Còn Ung Thân vương Dận Chân, chàng không nghĩ tới ư? Nhưng, dù là sức ảnh hưởng của Lão Bát hay tài năng quân sự của Thập Tứ chàng đều không so được, chàng không hề có kế sách chiến thắng. Chàng ngày đêm suy nghĩ, bí mật nói chuyện với mưu sĩ, Vân Yên có thể nhìn ra.

Vân Yên chỉ biết chàng là vua Ung Chính trong tương lai, nhưng chưa từng được nghe chàng sẽ là "Đại Tướng Quân Vương." Nàng lục lại trí nhớ trong đầu mình, nhưng không tìm thấy danh hiệu và những công trạng ấy của vua Ung Chính. Nhưng, nàng không chắc chắn có phải sẽ khiến chàng làm lỡ mất cơ hội hay không. Đương nhiên, nếu cơ hội này thật sự tồn tại.

Một buổi đêm mùa hạ, sấm chớp đì đùng, mưa như trút nước.

Vân Yên nằm trong lòng Dận Chân, yên tĩnh ngủ trong màn trướng giường Bạt Bộ, nghe thấy tiếng mưa bên ngoài, hai người đều tỉnh giấc.

Dận Chân vuốt nhẹ gương mặt nàng để nàng không sợ. Vân Yên ôm eo chàng, nằm sấp trên lồng ngực chàng như chú mèo nhỏ tìm vị trí dễ chịu nhất, ghé sát cổ chàng chậm rãi nói, chàng cũng vậy, không phải sợ gì hết.

Dận Chân ngẩn người, Vân Yên nhẹ nhàng nói tiếp:

- Chàng cũng hi vọng được làm Đại Tướng Quân Vương đúng không?

Bàn tay trên eo nàng nắm chặt lại, Vân Yên chậm rãi bò dậy, mở hai chân ngồi lên eo chàng, Dận Chân nửa ngồi nửa nằm, ôm nàng ngồi lên eo, để nàng nằm sấp lên lồng ngực mình, lấy chân mỏng đắp lên lưng nàng. Làm xong, chàng mới khàn khàn đáp:

- Ta muốn, nhưng gần như không thể.

Đúng vậy, chàng đã từng nói chuyện với mưu sĩ tâm phúc và Dận Tường, cơ hội quá mỏng manh.

Vân Yên nâng gương mặt chàng lên, hôn một cái khích lệ đầy yêu thương lên môi chàng như ban thưởng cho câu trả lời thẳng thắn, bàn tay nhẹ nhàng áp lên lồng ngực chàng, má hai người cận kề gần gũi.

- Vậy Đại Tướng Quân Vương chắc chắn chẳng khác nào...

Vân Yên ngáp ngừng, khẽ khàng thốt ra:

- Ngôi vị đế vương ư?

Đúng vậy, nàng không nói trừ quân, mà là ngôi vị đế vương. Phế Thái tử hai lần chìm nổi làm trừ quân mười bốn năm, cuối cùng vẫn vô duyên với ngôi vua. Vậy Đại Tướng Quân Vương giống thật mà giả khác gì ngôi vị Thái tử? Chỉ bởi vì ba trăm nghìn quân sao?

Dận Chân nhìn chăm chú vào mắt nàng, như chợt hiểu ra. Vân Yên biết suy nghĩ trong mắt chàng đã phiêu dạt đến nơi xa. Nàng chỉ hỏi chàng hai câu, không muốn làm ảnh hưởng đến bất kỳ sự lựa chọn nào của chàng. Dận Chân là người gần gũi với nàng nhất, nàng luôn biết, chàng thông minh như thế. Có điều người trong cuộc u mê người ngoài cuộc tỉnh táo, khi chàng mệt mỏi sẽ cần sự nâng đỡ từ đôi tay nàng.

Dận Chân ôm Vân Yên lại, hôn sâu lên môi nàng, dùng gò má kề sát khuôn mặt nàng.

- Ta nghĩ, ta biết mình nên làm thế nào rồi.

- HẾT CHƯƠNG 178 -

(1) Đạo Đài Loan: Thời Thanh, đạo là đơn vị hành chính dưới tỉnh. Đạo Đài Loan là một trong những quan nha cao nhất trên đảo Đài Loan.

(2) Nhị Trần Thang gồm các vị thuốc: bán hạ chế, trần bì (vỏ quýt), phục linh, chích thảo, sinh khương, ô mai; được dùng trong chữa chứng đàm thấp gây ho, với các triệu chứng: ho đờm trắng, ngực đầy trướng, lợm giọng, buồn nôn, chân tay nhức mỏi, chóng mặt hồi hộp, rêu lưỡi trắng...

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 179: Mê Hoặc

Vân Yên từ ngoài viện về nhìn thấy một người đang quỳ trong sân Tứ Nghi Đường, trên người mặc áo thêu hoa văn tiên hạc.

Y thông thả ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người giao nhau trong hoàng hôn

Nàng sững người mấy giây, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh không rõ thật hay ảo trước đây, khiến nàng hơi do dự, chậm rãi chào:

- Niên đại nhân.

Niên Canh Nghiêu lẳng lặng gật đầu, lưng thẳng như cán bút, đôi mắt yên lặng u tối dừng lại vài giây, rồi cụp hàng mi đen dày xuống.

Ánh mắt Vân Yên lướt tới ánh đèn sáng trong phòng, chậm chậm quay người vào phòng.

Gương mặt loé lên trong đêm tối ấy, cái ôm và đôi tay chẳng hề quen thuộc. Nàng không nhớ rõ, nhưng giây phút hai ánh mắt giao nhau, nàng lại càng cảm thấy quen thuộc, là y ư?

Đêm đó trong con ngõ tối tăm, rốt cuộc y cứu nàng để lập công với Dân Chân hay vì vinh sủng Niên gia mà... đưa nàng đi?

Nhưng cuối cùng nàng lại nằm trong tay Dân Tự, là cố ý hay do bị ép, nàng cũng không biết.

Nghĩ không thông, cũng không nhớ rõ, những thứ trong đầu nàng nhớ được, hay quên đi, nàng rối cuộc cũng không chắc chắn. Nhưng Niên Canh Nghiêu có lẽ quả thật là một nhân vật. Sự thông minh của Đới Đặc, là thông minh hại thông minh. So với Đới Đặc, y còn sắc bén hơn. Nhưng Dận Chân dùng y, e là tình thế bắt buộc.

Vân Yên vào phòng, thấy Dận Chân đang ngồi trên chiếc sập nhỏ ở sảnh ngoài, sắc mặt u ám.

- Hôm nay chàng về sớm vậy, đã ăn cơm chưa?

Dận Chân ừ một tiếng rồi ngẩng đầu lên, mệt mỏi đưa một tay ra. Vân Yên đi tới, chàng vòng tay qua eo dựa vào người nàng.

- Chuẩn bị để y quỳ mấy ngày mấy đêm ư?

Cuối cùng Dận Chân cũng nở nụ cười, lườm nàng qua khoé mắt, nắm ngón tay nhéo eo nàng một cái.

- Thấy rồi à?

Vân Yên đáp ừm, đứng dậy bóp vai cho chàng, nhẹ nhàng cười nói:

- Thuộc hạ của Ung Vương gia lấy vũ lực lẫn ơn huệ để uy hiếp, phạt hay thưởng đều là ban ơn, đấy không phải là phục tùng.

Dận Chân ừm mấy tiếng đầy dễ chịu, nhéo tay nàng:

- Y về kinh báo cáo công việc, tròn bốn canh giờ sau khi ra khỏi cung mới đến phủ thỉnh an.

Vân Yên cười nói:

- Hiện giờ y là đại quan có quyền thế rất lớn, vào kinh mà không biết bao nhiêu người muốn lôi kéo, y lại sắp thăng chức rồi phải không?

Dận Chân kéo nàng ngồi xuống, chậm rãi đáp:

- Quan tổng đốc Tứ Xuyên, chịu trách nhiệm toàn bộ quân dân và quản lý hậu cần, cung cấp lương thực cho ba trăm nghìn đại quân xuất chinh Tây Tạng.

Đây là một trong những đại thần tổng đốc có cấp bậc cao nhất trong chín chức vụ, giữ vai trò hết sức quan trọng. Vân Yên bỗng nhiên nhớ tới Thục Hán thời Tam Quốc, không phải là mảnh đất Tứ Xuyên bây giờ sao? Nơi đây là kho của nhà trời, màu mỡ và giàu có.

Vân Yên nâng tay chàng lên trước mắt mình, chăm chú nhìn đường chỉ tay, đường cong gợi cảm rõ ràng thô ráp như chạc cây đã định trước tất cả phụ nữ đã đi qua cuộc đời chàng ư, còn nàng liệu có phải là đường chính này không.

- Chàng đã nghĩ kĩ chưa?

Dận Chân gật đầu, giọng nói trầm nhưng quả quyết:

- Rồi.

Vân Yên gật đầu, ánh mắt lướt qua cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

- Chàng phải để y biết, chàng mới là chủ tử của y, tất cả những gì y có đều do chàng cho, thậm chí có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

Ngón tay Dận Chân vuốt ve hàng mi Vân Yên, cầm một tờ giấy mỏng từ trong sách ra, nhìn nàng bằng ánh mắt sâu sa, nhẹ giọng nói:

- Nếu nàng là đàn ông, chắc chắn sẽ trở thành tâm phúc quan trọng nhất của ta.

Vân Yên bật cười, đẩy chàng ra, đứng lên chớp mắt:

- Nếu thiếp là đàn ông, chàng sẽ rất sâu đấy...

Dận Chân nhanh chóng hiểu ý Vân Yên, đưa tay ra định bắt lấy nàng, nhưng nàng chạy nhanh, tựa người vào cửa phòng trong, cười nói:

- Tối nay thiếp không rửa chân cho chàng nữa đâu, lát nữa kêu Tiểu Bảo Tử bưng nước vào, để quan lớn tổng đốc rửa chân cho chàng.

Dận Chân vừa tức vừa buồn cười, giả bộ giận dỗi:

- Lát nữa về phòng xem ta dạy dỗ nàng thế nào.

Tối hôm ấy, quan tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu vừa mới nhậm chức không chỉ hầu hạ rửa chân cho Ung Thân vương Dận Chân, còn xúc động rơi lệ thể hiện sự trung thành, chủ tớ hai người nói chuyện công vụ đến tận đêm khuya, bàn bạc việc lớn.

Khi Dận Chân choàng áo, khẽ khàng chui vào giường Bạt Bộ, đã thấy bóng lưng nhỏ bé đắp tấm chăn mỏng trong màn trướng màu xanh, hơi thở đều đặn đi vào giấc ngủ say.

Ấm áp và chân thực, đây mới là tình cảm gia đình.

Bàn tay lớn luồn vào ngực nàng, nàng mơ màng lẩm bẩm một câu:

- Rửa chân xong rồi à?

Chàng cười trầm:

- Rửa xong rồi, đến dạy dỗ nàng.

Vân Yên còn chưa kịp nói gì, đã bị chàng đè xuống, xấu xa bắt nạt.

Tháng tám nhuận năm Khang Hi thứ năm mươi bảy, Thập Tứ A Ca Dận Trinh được bổ nhiệm làm "Phủ Viễn Đại Tướng Quân", đồng thời

được phong vương tước "Cổ Sơn Bối Tử", "Dụng Chính Hoàng kì chi đạo, chiếu y vương đạo thức dạng" (1), danh hiệu "Đại Tướng Quân Vương."

Thập Tứ A Ca Dận Trinh như ngôi sao sáng chói của trử quân tương lai lọt vào trong tầm mắt của triều đình, năm nay Thập Tứ A Ca Dận Trinh đi theo Bát A Ca Dận Tự từ năm mười ba tuổi cuối cùng cũng chính thức bước lên vũ đài chính trị, tất cả mọi người đều phỏng đoán nếu hãn chiến thắng trở về chắc chắn sẽ nắm chắc ngôi vị trử quân. Bát A Ca Dận Tự và Cửu A Ca Dận Đường tuy không ngờ tới, nhưng vẫn nhanh chóng giữ mối quan hệ khăng khít với hãn.

Đồng thời, tuần phủ Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu được thăng chức thành "Tổng đốc Tứ Xuyên", kiêm quản lý chuyện tuần phủ, thống lĩnh quân đội và dân sự, bảo đảm cung cấp hậu cần cho quân đội tiền tuyến, trở thành sự ủng hộ mạnh mẽ cho ba trăm nghìn đại quân.

Tháng mười hai, Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh chỉ huy đại quân lên đường xuất chinh Tây Tạng, Khang Hi tổ chức nghi thức đưa tiễn long trọng.

Vương gia, Bối Tử, Hoàng tử tham gia xuất chinh đều mặc áo giáp, tập trung trước điện Thái Hoà. Thậm chí Vương gia, Bối lạc, Bối tử, Hoàng tử, đại thần nhị phẩm trở lên không phải xuất chinh cũng mặc áo măng bào, tập trung ngoài Ngọ Môn.

Đại Tướng Quân Thập Tứ A Ca Dận Trinh quỳ nhận ấn sắc chỉ, hành lễ tạ ơn xong, hãn cầm ấn sắc chỉ ra khỏi Ngọ Môn, ngồi lên ngựa xuất phát, đi về phía Đức Thẳng Môn (2). Chư vương, Bối lạc, Bối tử, Hoàng tử và các đại thần nhị phẩm trở lên tiễn đoàn quân ra đến tận bên ngoài. Đại Tướng Quân Thập Tứ A Ca dập đầu hành lễ, dẫn đại quân đi.

Dận Chân mặc măng bào long trọng tiễn đại quân xuất chinh về, bóng dáng bước trên mặt tuyết vừa nặng nề lại nghiêm túc, trong lòng chất chứa

tâm sự.

Vân Yên đến đón chàng, dựa người vào cửa nhìn chàng mà cười, chàng bước tới nắm lấy tay nàng, vừa đi vào nhà vừa nói:

- Mặc thế này, mà không sợ tay cóng.

Vân Yên đáp:

- Vậy chàng ủ ấm cho thiếp đi.

Dận Chân liếc nàng một cái, để cả hai tay nàng vào lòng bàn tay mình, khoé môi bất giác cong lên thành nụ cười nhạt nhòa. Gần như cùng lúc, nếp nhăn xuất hiện trên khoé mắt đuôi mày chàng, quả thật rất có phong thái của người đàn ông trung niên.

Năm tháng vội vã, không ai ngăn cản được.

Thình thoảng Vân Yên nhìn vào gương đồng, mới nhớ mình là linh hồn ở thời đại khác, dường như thời gian rất khoan dung với nàng, trái tim không còn trẻ trung như gương mặt nữa rồi.

Bề ngoài giữa chàng và nàng càng ngày có sự khác biệt rất lớn. Nàng không biết chàng có cảm thấy kì lạ hay không, nhưng từ trước tới nay, chàng chưa từng nói gì, đối với chàng, nàng luôn đẹp nhất.

Tết năm nay, Vân Yên và Dận Chân ở trong Tứ Nghi Đường mấy ngày, rồi đến Viên Minh Viên nghỉ ngơi.

Tết không có việc gì bận rộn, Vân Yên rảnh rỗi thích thiết kế váy áo, dần dần phác thảo ra mẫu áo lót hiện đại, hồi bé rất nhiều lúc nàng thích làm những bộ quần áo như vậy.

Khi Dận Chân bận bịu ở sảnh ngoài, nàng không có gì làm bèn ngồi trong phòng tìm vải, vừa cắt theo mẫu mình đã vẽ, vừa khâu may thủ công.

Một chiếc áo trong màu vàng nhạt có dây buộc qua cổ, xúc cảm trên bề mặt tơ lụa mỏng manh mềm mại. Một chiếc khác bằng vải bông màu hồng nhạt, mỏng và nhẹ hơn chiếc kia, thoát nhìn thôi mà gương mặt đã nóng ran.

Cơng nghiệm may quần áo của Vân Yên qua đi, nhưng không dám cầm chiếc áo đã may ra ngoài, nàng suy nghĩ rồi cất dưới đáy tủ.

Sau tết Dận Chân bắt đầu bận rộn trở lại, trong lòng Vân Yên cũng hiểu rõ.

Tháng ba năm Khang Hi thứ năm mươi tám, Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh đến Tây Ninh thuộc tỉnh Thanh Hải, bắt đầu chỉ huy tác chiến. Hãn thống lĩnh toàn bộ quân đội Bát Kỳ, lục doanh (3) đóng ở các tỉnh Tân Cương, Cam Điền và Thanh Hải, trên danh nghĩa là hơn ba mươi vạn.

Đồng thời, để nâng cao uy danh của Dận Trinh trong quân Tây Bắc, Vua Khang Hi đặc biệt hạ chỉ cho vương công Mông Cổ Thanh Hải cũng là thủ lĩnh Ách Lỗ Đặc La Bốc Đặc Đan Tân:

"Đại Tướng Quân Vương là hoàng tử của ta, là một tướng giỏi, lãnh đạo đại quân, am hiểu tài dẫn binh, nắm giữ trọng trách sinh sát. Những người các người, quân vụ và những việc lớn nhỏ đều phải cẩn trọng nghe theo chỉ thị của Đại Tướng Quân Vương, nếu thành tâm ra sức, thì không khác làm việc trước mặt ta. Các người phải hoà thuận đoàn kết, thể lực tinh thần như một, gắng sức nỗ lực."

Bản thân Thập Tứ A Ca Dận Trinh quả thật là người văn võ song toàn, rất chú ý đến việc làm tăng sức đoàn kết giữa thủ lĩnh các bộ tộc Thanh Hải, hơn nữa cùng ăn cùng sống với binh sĩ, trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt công minh, nên rất được lòng người, uy danh dần dần vang xa.

Tất cả mọi chuyện đều khiến các hoàng tử ở kinh thành đứng ngồi không yên, trong triều ngầm cuộn sóng. Bát Bối Lặc Dận Tự và Cửu A Ca Dận Đường có mối quan hệ rất thân thiết với Dận Trinh, thường xuyên bí mật thư từ qua lại, chưa từng gián đoạn.

Dận Chân từng mua lại một trong những bức thư bí mật Dận Trinh gửi Dận Đường, nội dung đa phần là hỏi thăm tình hình sức khỏe Khang Hi và chiều hướng của các hoàng tử trong kinh thành. Chàng dán phong thư lại như ban đầu rồi cho người gửi đi, càng ẩn nhẫn bất động hơn trước.

Niên Canh Nghiêu và Dận Chân cũng lén thư từ qua lại ngày càng dày đặc, tình hình quân đội tiền tuyến, tình hình chiến sự, y đều rõ như lòng bàn tay, vì ngày đêm luôn cúi dựa dẫm.

Vì Niên Canh Nghiêu làm việc đắc lực, nên cả nhà Niên gia càng được Dận Chân coi trọng, Niên gia càng thêm vinh sủng. Trắc phúc tấn Niên thị mỗi lần lễ tết đều được ban thưởng phong phú, Đích phúc tấn Na Lạp thị đối xử với nàng ta cũng thân thiết hơn, ngay cả vị trí ngồi trong gia yến cũng được Na Lạp thị sắp xếp cạnh Dận Chân, hạ nhân trong phủ đều thông minh nhìn ra.

Nhưng Trắc phúc tấn Niên thị vẫn luôn cung kính cẩn thận hầu hạ, không dám thể hiện sự đắc thế của mình, vô cùng dịu hiền khôn ngoan, cũng để làm vừa lòng Dận Chân.

Ngày xuân Vân Yên thềm ngủ, thời tiết dần chuyển hạ, nàng mắt nhắm mắt mở rất ít khi quan tâm đến chuyện hậu viện hoặc gia yến.

Dận Chân dùng xong bữa trưa ở phòng Trắc phúc tấn Niên thị thì về Tứ Nghi Đường, trong phòng yên tĩnh, Vân Yên đang tựa người trong màn ngủ trưa, cửa sổ mở một nửa, được che bởi màn trúc, gió mát hiu hiu, vô cùng tĩnh mịch.

Dận Chân vén màn vào, nằm xuống phía sau nàng, khẽ vuốt những lọn tóc đen mượt mà xoã trên gối, kề gò má mình lên khuôn mặt nàng, cảm thấy mềm mại và mát mẻ hơn bao giờ hết.

Vân Yên đang ngủ bỗng hừ một tiếng, vô thức dịch người vào trong. Vừa nãy còn dễ chịu, vậy mà bây giờ vùng lưng nóng bừng, nàng lại dịch vào trong tiếp. mấy lần như vậy, cuối cùng tức giận, tỉnh giấc xoay người lại.

Dận Chân cười ha ha, ôm trọn nàng vào lòng, nhìn nàng chau mày dẫu môi, cảm thấy rất đáng yêu.

Vân Yên mơ màng nhăn mày, giận dỗi:

- Hoá ra là chàng, người ta ngủ trưa, chàng còn quấy rối, nóng chết đi được.

Dận Chân cong ngón tay chọc chọc gương mặt ửng đỏ ngái ngủ của nàng, yêu thương nói:

- Nàng nóng thì mặc ít quần áo là được, ngủ trong phòng mà còn mặc đủ áo trong quần trong để làm gì, hơn nữa mấy cái áo tơ tằm lần trước ta làm cho nàng đâu, mặc cái đó có dễ chịu không?

Vân Yên cọ đầu, buồn ngủ ngáp một cái, lười biếng đáp:

- Không nhớ nữa, chàng từng làm cho thiệp cái gì sao, chẳng lẽ giấu thiệp tặng cho tiểu mỹ nhân nào khác rồi?

Dận Chân nghe vậy, bèn tiến sát đến gần thùy tai trắng mềm của nàng, buồn bực nói:

- Được, được, chờ ta tìm trong hòm, rồi chúng ta tính tiếp.

Vân Yên mặc chàng muốn làm gì thì làm, Chu Công (*ngủ) là lớn nhất, chỉ lúng búng ừm một tiếng, buồn ngủ đến mức ngủ thiếp đi.

Dận Chân vén màn xỏ giày xuống giường, nén bực bội mở hai cái hòm gỗ màu đỏ trong góc phòng ra tìm, nếu tìm thấy thì chuẩn bị "tính rõ nợ nần" với nàng.

Lật qua từng tầng quần áo, rất nhiều thiết kế đều do chàng tự tay vẽ, tìm thợ may, hầu như năm nào cũng có, nàng đều giữ gìn rất cẩn thận, nhìn vẫn y như lúc mới.

Quần áo phụ nữ rất phức tạp, tìm chưa xong một hòm, mồ hôi sau lưng Dận Chân đã chảy đầm đìa. Chàng dần phát hiện mình tìm không đúng hòm, bởi vì không nhìn thấy mấy thứ như áo trong, áo yếm. Vì vậy chàng mở một hòm khác ra, quả nhiên là thế.

Trong hòm đều là vật dụng tùy thân, thậm chí là áo yếm, đồ đồ hồng hồng, tơ lụa tung bay, chàng cảm thấy rất thú vị. Chàng tìm từ trên xuống dưới, cuối cùng tìm thấy bộ quần áo mặc trong bằng tơ tằm thiên nhiên.

Nhưng khi rút ra, một mảnh vải nhỏ mỏng tanh rơi ra cùng, chàng nghi hoặc dùng hai đầu ngón tay nhặt lên, đột nhiên ánh mắt chàng tối sầm lại, cổ họng trợn một cái.

Khớp ngón tay mảnh khảnh mạnh mẽ vừa mới chạm vào đã run rẩy. Chàng nhìn món đồ mình chưa từng thấy mà sững sờ một lúc lâu, tuy không biết đó là cái gì, nhưng bản năng đàn ông hiển nhiên làm tim chàng đập thình thịch như sấm, yết hầu căng chặt.

Chàng lại tìm tiếp ở vị trí vừa rồi, lôi ra được một mảnh vải màu vàng nhạt, tuy kiểu dáng không giống cái trước, nhưng cấu tạo thì tương đương.

Giống như, giống như...

Một giây sau, chàng bèn hiểu ra.

Cô gái nhỏ đang ngủ say trong màn, vẫn chìm trong giấc mơ đẹp, hoàn toàn không biết gì.

Trong vô thức, Vân Yên bị đánh thức bởi nụ hôn say đắm trên môi, nàng lơ mơ không biết đang xảy ra chuyện gì.

Chờ đến khi nàng tỉnh táo, bèn cố gắng muốn mở miệng, hờn dỗi dấm nhẹ vào vai chàng.

"Ừm... chàng... giữa ban ngày... ừm... làm gì thế..."

Tay Dận Chân đã nhẹ nhàng cởi dây áo trong của nàng, rõ ràng cực kì xấu xa.

Vân Yên thở hổn hển, hít thở luồng không khí mới, luống cuống kéo vạt áo lại, hai gò má đỏ bừng, cắn môi lườm chàng.

Trên gương mặt khắc sâu sự năm tháng của Dận Chân, ánh sáng tạo thành bóng tối hắt lên ấy, chàng càng trầm mặc nàng càng cảm thấy khó chống cự lại.

Chàng chậm rãi dùng ngón tay cầm mảnh vải màu hồng mỏng tanh lên, giọng nói cực kì trầm khàn:

- Nàng khai thật ra, đây là cái gì?

- HẾT CHƯƠNG 179 -

(1) Dụng Chính Hoàng kì chi đạo, chiếu y vương đạo thức dạng: Thay Khang Hi xuất chinh, nhưng không được dùng cờ hoàng đế, mà dùng cờ kỳ Chính Hoàng.

(2) Đức Thắng Môn: Cửa thành chính nam của Bắc Kinh, Trung Quốc.

(3) Lục doanh: Các lực lượng vũ trang do người Hán tập hợp lại, lấy cờ xanh làm hiệu ở các địa phương dưới thời Thanh, Trung Quốc

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 180: Đạo Hôn Nhân

Vân Yên thoáng ngẩn người, giây tiếp theo gương mặt thoát cái đỏ bừng, nàng lập tức khom người dậy toan cướp mảnh vải trong tay chàng. Nhưng hình như Dận Chân đã dự liệu trước, nhanh nhẹn giấu mảnh vải ra sau lưng, khiến nàng vô hụt, ngã vào người chàng. Vạt áo trước ngực hơi hé ra, để lộ chiếc yếm xốc xếch thêu con thỏ ngây thơ đáng yêu, lấp ló dưới chiếc yếm ấy là làn da trắng mịn nõn nà.

Dận Chân thu cánh tay lại ôm trọn nàng vào lòng, trong màn lấp đầy hơi thở gấp gáp của chàng.

- Ta biết rồi, nàng chưa lấy được mạng của ta thì chưa cam tâm, hửm?

Vân Yên cắn môi, gò má nóng bừng, hồng tươi như trái đào, mái tóc đen xoã tung. Suy nghĩ nàng hỗn loạn, chỉ nghĩ xem phải lấp liếm thế nào mới qua được, chẳng qua chỉ cần làm nũng một chút, nhõng nhẽo một chút, chàng luôn yêu thương nàng mà.

- Không... không có gì đâu thật mà, chỉ là... ừm... món đồ của phụ nữ thôi, chàng không biết đâu.

Chàng nhướn mày:

- Ta không biết? Có chỗ nào trên người nàng mà ta không biết? Nàng nói xem.

Vân Yên cùng đường bí lối bèn giận dỗi:

- Là... là khăn che mặt, chàng mau đưa cho thiếp!

Dận Chân nghe nàng mở to mắt mà nói dối, lườm nàng một cái, suýt nữa bật cười đau bụng:

- Khăn che mặt?

Chàng ngoắc mảnh vải mỏng màu hồng ấy lên, run run mở ra, mười ngón tay mảnh khảnh mạnh mẽ gảy nơi tư mật nhất. Vân Yên cảm thấy mặt mình sắp nhỏ ra máu, từ đỉnh đầu cho tới ngón chân đều đỏ rực.

Bốn dây buộc nhỏ nhắn, hai mảnh vải màu hồng mềm mại giống dải quạt, trong màn chỉ còn lại tiếng tim đập thành thịch của hai người.

Giọng nói Dận Chân vừa trầm khàn lại mập mờ:

- Nếu là khăn che mặt thật... Nàng đeo lên cho vi phu xem thử.

Nói xong, bàn tay lớn ấy không biết đã chạm tới dây yếm sau cổ nàng từ lúc nào.

Vân Yên không tiêu hoá nổi từ "vi phu", vội vàng bắt lấy tay chàng, nào có ai thử khăn che mặt mà cởi dây áo yếm người ta chứ, nói dối còn trắng trợn hơn cả nàng, quả thật quá xảo quyệt, nàng đã đánh giá quá thấp sự thông minh của chàng rồi, cách biệt những ba trăm năm, vậy mà chàng lại đoán ra được món đồ này là...

Vân Yên cuống đến độ tức nước vỡ bờ, túm lấy mảnh vải nhưng không thử, ngược lại còn định bò xuống giường:

-Chàng không thích cái này, thì thôi vậy.

Dận Chân đâu cho phép nàng chạy, ngồi trên mép giường tóm eo nàng lại, cứ thế mà kéo nàng về, nhét nàng vào trong đệm, rồi đè người mình xuống.

Vân Yên kêu a lên một tiếng, có giầy giữa thế nào cũng vô dụng, giống như con thỏ nhỏ đuổi chân khi bị xách về hang.

Dận Chân không biết lấy từ đâu ra một mảnh vải tơ lụa màu vàng nhạt, thì thầm bên tai nàng:

- Khăn che mặt này cũng được đấy, hôm nay nàng phải nói thật cho ta.

Vân Yên càng cảm thấy người đàn ông này cố ý! Nàng biết mặt mình đang đỏ rực, néo cánh tay chàng một cái, muốn chuyển chủ đề nên nửa thật nửa giả tức giận:

- Thiếp mới cần chàng nói thật, vừa rồi đi đâu tâm sự tình yêu với tiểu mỹ nữ nào? Thiếp chưa tính xong nợ với chàng đâu đấy.

Dận Chân cười khàn, bị néo nên hít sâu một hơi:

- Bình giấm này nhà chúng ta...buổi tối ăn bánh chẻo là đủ rồi.

(Bánh chẻo ăn với giấm)

Vân Yên cắn môi đẩy chàng ra, nàng đâu cần câu trả lời thật sự, chỉ là mượn cớ để chuồn thôi.

Nào ngờ đôi tay Dận Chân ở sau lưng thoáng siết chặt eo nàng hơn, gò má nóng rẫy cũng kề bên gáy nàng, trầm khàn nói:

- Đừng nghĩ linh tinh, thỉnh thoảng ta đến hậu viện dùng cơm...

Vân Yên quay người lại ôm chàng, vùi đầu vào cổ chàng, rầu rĩ đáp:

- Thiếp biết mà, chàng làm gì thiếp đều hiểu.

Đôi tay Dận Chân càng ôm chặt nàng hơn, Vân Yên cũng choàng tay qua cổ chàng, cả cơ thể đều dựa vào lòng chàng.

Gió mát buổi chiều hiu hiu, mảnh trúc nhẹ nhàng gõ vào song cửa sổ tạo thành những tiếng lạch cạch đều đặn.

Dận Chân thủ thi bên tai Vân Yên một câu, Vân Yên vừa bình tĩnh lại thì gương mặt thoáng đỏ bừng.

Dận Chân hôn lên sườn mặt ửng đỏ ấy đầy yêu thương, bàn tay lớn đang ôm nàng nhẹ nhàng dao động, làm nàng trong im lặng.

Vân Yên giận dữ, quay mặt đi, hơi gật đầu.

Mắt Dận Chân chợt sáng ngời như đuốc, lập tức quay người đi tìm.

Vân Yên kêu "này", kéo chàng lại:

- Bây giờ không cần đâu.

Đôi mắt đen tuyền của Dận Chân chợt âm đạm, Vân Yên chủ động nâng má chàng lên, chăm chú nhìn vầng trán lẫm liệt đọng dấu vết năm tháng, rõ ràng đương tuổi trung niên, nhưng ai biết chàng vẫn trẻ con như năm ấy.

- Buổi tối...

Nàng khẽ cọ cằm chàng, gương mặt đỏ bừng cúi thấp.

Nét mặt Dận Chân lập tức tươi như hoa, hòa tan nét mặt nghiêm nghị mấy năm nay, ngay cả nếp nhăn khi cười ở khoé mắt cũng giúp bề ngoài người đàn ông này thêm quyến rũ đến mức tim đập thành thịch.

Vân Yên dựa người vào ngực chàng thắt dây ở vạt áo, tay Dận Chân đưa lên nhẹ nhàng giúp nàng thắt một cái nơ bướm rất đẹp.

Hai người vào thư phòng nhỏ đọc sách, Vân Yên ngồi trên đùi Dận Chân chăm chăm quạt chiếc quạt đàn hương, mùi hương thoang thoảng tỏa ra, thấm vào lòng người. Nàng quạt mệt rồi, Dận Chân quạt tiếp, Vân Yên

sẽ lật sách, nhìn thấy chữ không biết thì hỏi chàng, đọc đến chỗ nào không hiểu, nàng cũng hỏi chàng, chàng luôn hào hứng trả lời lại, kiên nhẫn giảng giải, hai người khi nói đến chỗ thú vị sẽ cùng bật cười.

Buổi tối sau khi ăn cơm, hai người tản bộ xong thì ngồi dưới dàn hoa tử đằng trong sân hóng mát, Dân Chân ho một tiếng, Vân Yên không để ý, chàng lại ho nhẹ thêm một tiếng. Vân Yên nhìn vào mắt chàng mới biết chàng có ý gì, khuôn mặt thoắt nóng bừng.

Dân Chân kéo tay dắt nàng vào trong nhà, trong lòng Vân Yên biết trước sau gì cũng không trốn thoát nổi người đàn ông này.

"Giữ lửa" là điều quan trọng trong tình cảm vợ chồng. Vân Yên rất rõ điểm ấy.

Trong cuộc sống của họ, vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi vòng vây của những người phụ nữ, dù chàng thích hay không thích, sung hạnh hay không sung hạnh, cũng không thể làm tất cả họ biến mất. Chờ đến khi phu quân nàng chính thức làm chủ thiên hạ, khi không còn ai dám uy hiếp tính mạng nàng, có lẽ mọi chuyện sẽ thoải mái hơn bây giờ, đương nhiên, ấy là nếu thái hậu không còn.

Tình cảm giữa họ kiên cố bền vững, đối với chàng, nàng không hề nghi ngờ. Nếu như trước đây nàng thấp thỏm, thì sau khi khôi phục trí nhớ, nàng chưa từng lo lắng có người phụ nữ nào hơn mình, chen ngang vào giữa tình cảm hai người.

Phụ nữ trên thế gian có hàng trăm hàng vạn, phòng ngừa kẻ thứ ba không thể mang lại cảm giác an toàn cho một người vợ, quan trọng phải "giữ lửa" cho gia đình, nắm chặt trái tim người đàn ông bằng mọi cách, trao người ấy sự ấm áp, ủng hộ, thậm chí là dục vọng.

* * * * *

Vân Yên trèo lên giường kéo màn xuống, không cho Dận Chân quay đầu lại. Tay nàng hơi run, cầm chiếc áo lót có dây buộc màu vàng nhạt bằng tơ lụa lên, ít nhất cũng không mỏng bằng chiếc áo màu hồng kia.

Cảm giác này rất kì lạ, như ảo giác cổ đại và hiện đại hoà hợp làm một, không rõ mình đang thật sự ở đâu.

Vân Yên kéo nhẹ dây áo trong của mình ra, khẽ kéo chiếc áo xuống bả vai. Làn da trần trụi loé sáng trong không khí, mang theo xúc cảm lạ kì, vừa kích thích vừa căng thẳng.

Nàng vòng tay tháo dây buộc trên tấm lưng trần ra trước, sau đó cởi dây buộc trên cổ, hơi thở ngập ngừng.

Khi chiếc yếm từ trên cổ rơi xuống, bầu ngực nõn nà như thỏ ngọc hoàn toàn không còn gì che đậy, nụ hoa hồng hơi đứng thẳng, gương mặt nàng nóng như lửa đốt, bờ lưng đỏ au.

Nàng cắn môi, cố gắng không nghĩ thêm, bàn tay run rẩy mở chiếc áo lót màu vàng nhạt ra, toan thắt qua loa hai dây áo thành một cái nút, sau đó trùm qua cổ để mặc vào.

Bề mặt tơ lụa mềm mịn như làn da, ngoan ngoãn trùm lên nơi yếu ớt nhất. Hai tay Vân Yên kéo dây buộc hai bên ra sau lưng, không biết do căng thẳng hay tay không nghe theo sự điều khiển của não, trượt mấy lần mà không thắt chặt vào được, nàng luống cuống đến nỗi chớp mũi lấm tấm mồ hôi.

Bỗng một bàn tay giúp nàng thắt chặt dây, nàng giật mình, tim sắp nhảy vọt ra ngoài!

Hơi thở nặng nề như trúng phải liều xuân dược mạnh nhất càng thêm gấp gáp, nhưng bàn tay ấy chưa bao giờ dịu dàng đến thế. Đầu Vân Yên trống rỗng, cả người cứng đờ, không dám quay người lại, vì chàng đang ở

phía sau, nên chỉ nghe thấy tiếng tim đập như sấm và hơi thở đầy mờ ám của hai người.

Khi dây được buộc lại, ngón tay chàng chạm lên làn da trên tấm lưng trần, nóng đến bỏng tay. Trước đây chàng từng giúp nàng mặc áo yếm nên động tác không hề trắc trặc, thắt thành nơ bướm không chặt không lỏng, ngón tay vừa mới rời khỏi, thì đỡ cánh tay mềm mại trần trụi của nàng lên.

Xúc cảm nóng bỏng ấy làm Vân Yên giật mình, luồng nhiệt nóng rẫy phả lên tấm lưng nàng, khiến cơ thể cứng ngắc. Nàng biết chàng muốn nàng quay lại cho mình ngắm.

Hai người đều không thốt lên thành lời, Vân Yên hơi cúi đầu, chột sau đầu nhẹ bằng, Vân Yên vô thức nghiêng người nhìn chàng, dây buộc tóc đã được chàng tháo ra, mái tóc đen tuyền tung bay, rồi xoã trên bờ lưng trắng ngần, lấp ló trong ấy là nút thắt nơ bướm xinh đẹp.

Trên người Vân Yên chỉ mặc độc chiếc áo lót tơ lụa màu vàng, ôm trọn gò bồng đào run rẩy, vì nghiêng người nên khe ngực quyến rũ càng thêm rõ ràng. Đỉnh hoa anh đào hồng nhạt do hồi hộp mà đứng thẳng ẩn hiện sau lớp áo lót mỏng tang, cùng với nét mặt yêu kiều, cánh môi đỏ tươi hơi hé ra, nàng quyến rũ mê người gấp bội.

Chàng thật sự ăn sạch Vân Yên vào bụng, ăn đến xương không còn. Trên dưới người nàng đều dày đặc dấu hôn mờ ám.

Lúc này nàng mới biết bình thường chàng đã rất nường tay, dù là độ mạnh hay tốc độ, chàng đều rất kiểm chế rồi.

Chàng gác người nàng lên eo mình, dừng lại mỗi chỗ trên giường Bạt Bộ, làm nàng cảm thấy mình như đang trong mộng ảo, nàng không biết ai đang kêu, vừa thút thít vừa rên rỉ như tiếng mèo con, mạch máu chàng càng thêm sôi trào.

Khi chàng bế Vân Yên ngồi lên bàn trang điểm, bờ lưng không có gì che đẩy phản chiếu trong tấm gương đồng, kích thích mạnh mẽ như nước với lửa làm nàng choáng váng, chỉ còn lại ánh sáng rực rỡ không ngừng dâng lên trong đầu.

Chàng lại bế nàng lên tay vịn chạm trổ, vờ thả tay xuống, nàng ôm chặt cần cổ cường tráng của Dận Chân, đôi đồng tử nhạt màu được ngọn nến chiếu sáng, ánh lên giọt nước long lanh một màu xinh đẹp.

Trên đôi chân của người thương, tình ý sôi trào từ đáy lòng dâng lên như dãi núi lấp biển.

Mái tóc ướt đầm, bàn tay chàng lướt qua giọt mồ hôi trên sống lưng mảnh khảnh, những lọn tóc xoã tung vương mùi hương mê đắm. Cuối cùng nàng được bế về giường, co tròn dưới người chàng rên rỉ gấp gáp.

Nhưng chàng đâu dễ buông tha, không ngừng vuốt ve mái tóc nàng, ní non trên cánh môi xinh, vừa sâu vừa mạnh vào nơi yếu ớt nhất, mỗi lần đều khiến nàng tê dại run rẩy đến sập đổ, đau đớn vô cùng, tiếng khóc càng ngày càng lớn, bắt đầu đẩy chàng ra.

- Muốn tướng công thương yêu không?

Giọng nói gợi cảm trầm thấp của Dận Chân ngoài dự vọng, còn mang theo sự yêu chiều.

Vân Yên đang nức nở, nghe thấy lời chàng, bèn ngửa cằm lên, đôi mắt quẫn rũ hơi hé ra, gợn sóng như sợi tơ:

- Nhẹ... một chút... đau quá...

Cánh môi nhỏ nhắn đỏ tươi vì được hôn, không ngớt thốt ra tiếng rí giữa tiếng khóc.

Dận Chân cúi người xuống giày vò đôi môi nàng, tiếng thở khàn đục nặng nề lặp lại, cố chấp ép nàng nói đáp án:

- Yên... trả lời ta nào, muốn tướng công thương yêu không, muốn không?

Chàng hỏi Vân Yên, nhưng động tác càng lúc mạnh mẽ làm nàng không trả lời được, không biết chàng vào nơi sâu nhất tự bao giờ, nàng bật khóc lớn thành tiếng, nóng rực tưởng chừng mình đang chết đi, oán trách chàng nhẫn tâm.

- Muốn... muốn... tướng công thương yêu, đau quá... đừng...

Dận Chân thấy nàng khóc như vậy mà đau lòng vô cùng, hơn nữa đã có được đáp án mình hài lòng. Chàng đột nhiên dừng lại như kì tích, dịu dàng hơn cả khi dịu dàng lúc bình thường, hết sức thương yêu ôm nàng, vừa hôn vừa dỗ:

- Điều tại tướng công không tốt, ngoan, tướng công yêu... tướng công yêu nàng, được không?

Vân Yên khóc thút thít, hơi thở dần trở lại bình thường, nước nở ngắt quãng:

- Được...

Chàng từ từ dỗ dành, ân cần vỗ về nàng, lau đi những giọt nước mắt trên gò má, nghe tiếng nấc mơ hồ đáng yêu của nàng:

- Tướng quân tốt không?

Nàng khép mắt nước nở trong vô thức, nét mặt bỗng nhiên mềm mại vô cùng mê hoặc. Chiếc áo lót màu vàng nhạt trước ngực đã bị chàng kéo xuống từ khi nào, trên bầu ngực nõn nà chỉ chút dấu hôn.

- Tốt...

Dận Chân hôn môi nàng, thủ thi để nàng mở mắt nhìn mình.

Bốn mắt giao nhau, tràn ngập biết ơn.

Chỉ khi tình đã đến nơi sâu nhất, giữa đôi yêu nhau mới có sự biết ơn mà mình không hề hay biết.

Biết ơn vì có nàng, chàng mới biết mình hạnh phúc như thế, trọn vẹn như thế. Dù bất cứ khi nào, chàng không oán trách không hối hận.

Khi bầu không khí chìm đắm trong màu bạc, Vân Yên mới ngủ thiếp đi, ngay cả những lời Dận Chân thì thầm bên tai nàng cũng không nghe rõ.

Đến khi nàng tỉnh lại, cả người đều rệu rã. Nhớ tới ngày hôm qua, gương mặt thoáng đỏ bừng, nhưng khoé môi hơi cong lên đọng đầy hạnh phúc.

- Phu nhân... tỉnh rồi ạ?

Giọng nói cực kì nhẹ của Lan Hà vang lên ngoài màn trướng, hình như đã chờ rất lâu rồi.

Vân Yên vội vàng cúi đầu nhìn, trên người đã mặc chiếc áo trong màu vàng của Dận Chân, chắc chắn là chàng mặc giúp. Nàng đến sức chải đầu còn không có, đành phải đáp: "Ừm."

- Vậy chúng nô tì hầu người tắm rửa nhé?

Giọng nói của Lan Tịch vốn trong sáng, nhưng đã bị đè thấp xuống.

Vân Yên đành chịu, mệt mỏi đáp:

- Được.

Lan Hà Lan Tịch rón rén vén màn, treo lên hai chiếc móc vàng hai bên, thấy Vân Yên đang tựa người vào giường, gương mặt đỏ hồng tràn ngập vui tươi, khoé môi cong lên mà nàng không hề nhận ra, Lan Tịch chợt hiểu ra.

Vân Yên cười, liếc nhìn hai người, giả bộ hỏi:

- Chẳng lẽ vương gia hai em lại ban thưởng gì rồi? Vui thế kia cơ mà.

Lan Tịch mau mồm mau miệng cười mà đôi mắt cong cong:

- Không phải ạ, nô tì chúng em thấy phu nhân và Vương gia tình cảm sâu đậm nên vui mừng thay, vị Niên trắc phúc tấn ở hậu viện đó đang được sủng ái, mỗi ngày đều ở bên Đích phúc tấn, ngay cả Vương gia cũng thỉnh thoảng đến dùng cơm cùng, người trong phủ đang bận rộn đi ninh bộ. Thật ra người trong Tứ Nghi Đường chúng ta đều biết, Niên trắc phúc tấn ấy sao so được tình cảm giữa Vương gia và phu nhân?

Lan Hà sợ Vân Yên nghe được sẽ buồn, bèn khẽ đẩy Lan Tịch.

Vân Yên cup mắt, rồi ngược mắt lên đưa tay đến gần Lan Hà Lan Tịch, nhẹ nhàng nắm tay họ, bình tĩnh nói:

- Các em thân thiết với chị, thật lòng đối xử với chị, chị hiểu. Nhưng Lan Tịch à, em phải nhớ, lời này không thể nói trước mặt bất kỳ ai. Chuyện hậu viện Vương gia, chàng tự có chừng mực. Và chuyện các phúc tấn cũng không liên quan tới chúng ta, những việc đó không quan trọng. Tình cảm giữa Vương gia và chị, bọn họ không làm ảnh hưởng được. Hiện giờ tình thế trong triều biến động, là người bên Vương gia các em buộc phải luôn thận trọng trong lời nói và cư xử, hứa với chị, các em sẽ làm thế nhé?

Lan Hà và Lan Tịch nghe vậy, sắc mặt cũng nghiêm túc lại, đều gật đầu thừa vâng.

Vân Yên yên tâm, mỉm cười vỗ tay hai cô gái nhỏ.

- Người trong nhà đóng cửa để nói chuyện, nhưng những việc cần để bụng, phải nhắc nhở nhau nhiều hơn, nếu không sao có thể làm người của Tứ Nghi Đường?

Lan Hà và Lan Tịch đều nở nụ cười, đáp hiểu rồi ạ.

Vân Yên vịn giường ngồi dậy, phía dưới vừa đau vừa mỏi, hít thở như bị nghẹn ở cổ họng. Nàng ngược mắt nhìn hai nha hoàn đang trộm cười.

Lan Tịch khẽ nói:

- Trước khi ra ngoài tinh thần Vương gia phờ phợt như tân lang vậy, ngay cả nét mặt cũng không còn đáng sợ. Còn đặc biệt dặn dò chúng nô tỳ chờ phu nhân tỉnh dậy thì hầu hạ tắm rửa, ngạc nhiên hơn nữa là...

Vân Yên giả vờ lờm cô nàng, rồi tò mò hỏi:

- Là gì?

Lan Hà tiếp lời:

- Ngạc nhiên hơn nữa là, khi chúng nô tỳ vào, thì nhận ra Vương gia đã đặt quần áo cho phu nhân thay sau khi tắm trên chiếc bàn nhỏ, ngạc nhiên đến nỗi trông mắt chúng em sắp rớt ra ngoài...

Vân Yên nghe xong khuôn mặt đỏ rần, trách móc một câu, hai nha đầu lẩm lời này, giống hệt Vương gia.

Ba người cười đùa một lúc, Lan Hà Lan Tịch giúp Vân Yên đứng dậy đi tắm.

Khi Vân Yên từ phòng tắm ra, Dận Chân đã ngồi trong phòng uống trà nhìn nàng rồi mỉm cười.

Vân Yên lau tóc bằng chiếc khăn lớn, đi từng bước một đến chỗ chàng, bước chân hơi loạng choạng. Dận Chân kéo nàng ngồi lên đùi mình, dịu dàng thay nàng lau tóc.

Dận Chân ngửi tóc nàng:

- Sao không ngủ thêm lát nữa?

Vân Yên lười nhác ngáp một cái:

- Tỉnh vì đói...

Dận Chân cười ha ha, chân hơi lắc lư:

- Hình như béo lên rồi.

Vân Yên lừ mắt một cái, nào có người phụ nữ nào thích từ "béo lên" này.

Dận Chân cẩn thận dùng khăn lau thùy tai như vỏ sò của Vân Yên, thì thầm bên tai nàng:

- Nàng thế nào, đều quyến rũ được ta.

Cô gái này, những chỗ cần béo đều béo.

Vân Yên nửa cười nửa giận ôm cổ chàng, làm nũng:

- Thiếp muốn ăn cơm, nhưng mà chân vẫn còn đau.

Dận Chân rất thích khi nàng làm nũng, lập tức đáp:

- Được được, đều là lỗi của tướng công, ăn cơm thôi, ta bế nàng đi ăn cơm, khoác thêm áo nào, nếu không sẽ lạnh đấy.

Vân Yên nhin cười, chôn người vào lòng chàng, mặc chàng chăm sóc mình.

Thời tiết dần trở nóng, Vân Yên cũng không thích ra ngoài, cả ngày làm ổ trong nhà. Một ngày đang ngủ trưa, Dận Chân ra ngoài làm việc.

Lan Hà bỗng nhiên vào phòng bẩm báo rằng, gã sai ở chính phòng nói Đích phúc tấn tự tay làm nước ô mai ướp lạnh, mời người đến thử.

Vân Yên trầm mặc một lúc lâu, mới ừ một tiếng, nói lát nữa sẽ qua.

Đích phúc tấn mời nàng đến uống nước ô mai không có gì kì quái, đúng là gần đây trời nóng nàng ít khi đến chính phòng, cũng lười gặp mặt các nữ quyến khác, để không phải nói mấy lời sáo rỗng.

Nhưng trực giác phụ nữ bảo với nàng rằng, Na Lạp thị muốn nói gì với nàng ư?

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 181: Đẳng Cay Ngọt Bùi

Vân Yên dặn dò xong Lan Hà, Lan Tịch thì tới chính phòng, Trắc phúc tấn Niên thị vịn tay nha hoàn thướt tha đi từ trong phòng Đích phúc tấn Na Lạp thị ra.

Vân Yên vẫn cung kính định hành lễ, Trắc phúc tấn Niên thị vội vàng đưa tay ngọc trắng ngần lên, mỉm cười dịu dàng:

- Vân Yên cô cô là người của thư phòng Vương gia, ta sao dám nhận lễ.

Vân Yên đứng thẳng người, hơi gật đầu, nghiêng người đi vào. Quan hệ giữa họ không gọi là tốt, nhưng cũng chưa đến mức thù địch. Mỗi người phụ nữ của Dân Chân đều được giáo dục thành mẫu người hiền thực, hơn nữa Niên thị cũng không còn là cô gái mười ba tuổi trong trí nhớ nàng nữa.

Đích phúc tấn Na Lạp thị đã ngồi bên bàn chờ, thấy nha hoàn dẫn Vân Yên vào, nàng ấy vội đứng lên cười nói:

- Vân Yên, mau đến đây

Vân Yên điềm tĩnh thỉnh an nàng ta, nàng ta kéo tay nàng, cười:

- Không phải là người ngoài, trời nóng thế này câu lệ làm gì, ngồi xuống thử nước ô mai ướp lạnh ta tự làm nào.

Vân Yên ngồi xuống, nhìn bát thìa đã bày sẵn trên bàn, nước ô mai màu đỏ thắm sặc sỡ trong cái bát men xanh tinh tế, thoát nhìn óng ánh

trong suốt, hơi băng mát lạnh thông thả toả ra.

Vân Yên nhìn Na Lạp thị, mỉm cười nói cảm ơn, nàng ta ra hiệu, Vân Yên dùng muôi múc một thìa đưa vào miệng, vị chua ngọt giải khát, cực kì mát lạnh. Nhưng trong lòng nàng, vẫn đang chờ nàng ta mở lời.

Vân Yên đặt bát xuống, Đích phúc tấn Na Lạp thị cũng mỉm cười nói chuyện.

- Cũng do mấy ngày nay trời nóng không thấy cô đến chỗ đây, mà ta lại muốn nói chuyện với cô. Hơn nữa, khi làm nước ô mai ta chợt nhớ mùa hè trước đây cô rất thích làm nước đậu xanh hoa cúc, mỗi ngày đều đưa một bát lớn cho Hoảng Huy và ta, a ca rất thích... những này ấy, xa quá rồi, bây giờ ta già rồi.

Vân Yên nghe thấy nàng ta nhắc tới chuyện năm ấy, trong lòng chợt dao động, thời gian không thể quay ngược trở lại. Nàng khẽ cười:

- Phúc tấn đương độ phú quý thông dong, sao lại già được?

Na Lạp thị dùng khăn lau khoé môi, gương mặt mang theo nét cười, nhưng nếp nhăn ở khoé mắt cũng hằn sâu theo. Bỗng nhiên Vân Yên nhớ tới lần đầu tiên gặp Na Lạp thị, nàng ta ôm Hoảng Huy, gương mặt trái xoan trắng ngần, khi ấy vẫn là một quý phụ đoan trang trẻ tuổi.

- Phú quý thông dong cũng đâu bì được sức sống tuổi trẻ, trong phủ nơi nơi đều là những đoá hoa xinh đẹp, Hoảng Huy cũng không còn, nếu không phải Vương gia tôn trọng ta như khách, giao cả cái phủ lớn này cho ta xử lý, thì nào dám nói tới mấy chữ phú quý thông dong.

Vân Yên bình thản đáp:

- Phúc tấn, có xinh đẹp hơn nữa cũng sẽ phải phai tàn, không thể bì được xuất thân cao quý và đức hạnh trí tuệ của người, trên dưới phủ này, sự

cung kính với người là xuất phát từ tâm phục, ngay cả Vương gia cũng tôn trọng người, đó mới là sự lâu dài.

Những lời này, có lấy lòng, những cũng là thật lòng, để an ủi người nghe.

Phúc tấn Na Lạp thị nở nụ cười, những lời Vân Yên nói đã chạm đúng nỗi lòng, nàng ta vỗ nhẹ lên mu bàn tay Vân Yên.

- Người bình thường như cô đúng là nói xuôi tai hơn người khác, không hồ là người bên Vương gia bao nhiêu năm. Nói ra, vóc người phụ nữ Hán Quân kỳ nhỏ nhắn, lại không già sớm, làm ta hâm mộ thật đấy. Ta đoán cô nhỏ hơn Đông Mai hai ba tuổi, nhưng thoát nhìn cô trẻ hơn Đông Mai rất nhiều, vẻ ngoài không thay đổi quá lớn.

Trong lòng Vân Yên giật thót, nhưng vẫn tĩnh:

- Phúc tấn quá khen rồi, dung mạo Vân Yên tầm thường, có lẽ không chịu nhiều ảnh hưởng của năm tháng. Các Trắc phúc tấn và cách cách có xuất thân Hán Quân kỳ, vì sống nhàn hạ trong phủ nên dung nhan đâu có giảm, ngay cả phúc tấn mấy năm nay cũng không thay đổi gì nhiều, vẫn giống như năm ấy.

Đích phúc tấn Na Lạp thị cười khen nàng biết nói chuyện, rồi bảo Vân Yên mau uống nước ô mai. Vân Yên lẳng lặng cúi đầu uống, biết rằng nàng ta vẫn chưa nói những lời muốn nói.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở.

Na Lạp thị chợt buông tiếng thở dài, Vân Yên đặt muôi xuống, gương mặt nàng ta nhuốm màu ưu phiền.

- Phúc tấn không khoẻ ở đâu sao?

Na Lạp thị lắc đầu,

- Chỉ cảm thấy hơi mệt thôi. Cô cũng không phải người ngoài, ta không muốn giấu làm gì. Hiện giờ là lúc tình thế chưa rõ ràng, triều đình đang trong thời điểm nhạy cảm, Vương phủ nào cũng giống nhau, đều sợ làm sai trước mặt hoàng thượng.

Vân Yên yên lặng lắng nghe, rồi gật đầu:

- Vậy người nghỉ ngơi một lát nhé?

Đích phúc tấn lắc đầu, tiếp tục nói chậm rãi:

- mấy ngày trước đây ta vào cung thỉnh an Đức Phi nương nương, đúng lúc Hoàng a mã ở đấy, nói chuyện về phủ bên cạnh...

Nàng ta hơi nhếch mắt phượng, nhìn về phía Bát phủ bên kia bức tường.

- Về vấn đề con trai nối dòng, Hoàng a mã tuổi tác đã cao, nên rất quan tâm đến việc này. Ngài nói không ngừng. Thấy ta, lại hỏi về tình hình trong phủ. Ta cũng biết, trừ Bát phủ cách vách, trong các hoàng tử trưởng thành, vương phủ chúng ta con cái đơn bạc, ta chỉ thỉnh tội, lấy lí do vì Hoàng Thái Hậu mất gia chịu tang giữ tròn đạo hiếu. Nhưng Hoàng a mã tức giận, vì chuyện con cái này ngài đâu chỉ nói một lần, hai năm trước khi Hoàng Thái Hậu mất phủ chúng ta còn không có động tĩnh gì, hơn nữa một năm giữ hiếu của Hoàng tử cũng qua lâu rồi, Dận Chân tuy coi trọng chữ hiếu, nhưng quá say mê tham thiền học đạo, chuyện con cái lại không quá để tâm, cũng trách ta không làm tròn bốn phận của Đích phúc tấn.

Vân Yên lắng nghe, trong lòng hoàn toàn hiểu, nàng yên lặng nghe nàng ấy nói với nét mặt bình tĩnh.

Na Lạp thị dùng khăn tay chấm khoé mắt, thở dài:

- Hoàng a mã quở trách thế nào ta cũng chịu, nhưng Vương gia im lặng nhiều năm như vậy, cũng không thanh thế lấy lòng như các phủ khác, nếu trong thời cơ quan trọng nhất vì bị trách phạt chuyện này mà... ôi... dù thế nào, chúng ta đều phải một lòng vì Vương gia, thành bại của Vương gia đều là chỗ dựa của toàn phủ, sao ta có thể không sầu lo đây.

Nàng ta nhìn Vân Yên, giọng nói ôn hòa tiếp tục cất lên:

- Ta nói nhiều quá, cô thấy đấy, bình thường không có ai tâm sự cùng. Cô cũng là người bên Vương gia nhiều năm, nên ta mới nói những việc riêng tư này.

Vân Yên hơi mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng đáp:

- Phúc tấn đã cực khổ vì Vương gia, vì Vương phủ rồi.

Đích phúc tấn Na Lạp thị thấy nàng không nói gì thêm, bèn bảo uống nước ô mai, rồi tán gẫu với Vân Yên về những đứa trẻ trong phủ, sau đó Vân Yên cáo từ rời khỏi chính phòng.

Ánh nắng chói chang, làm nàng hơi choáng váng.

Vân Yên đứng trước cây cầu cong, ngửa đầu nhìn mặt trời, trong đôi đồng tử nhạt màu tĩnh lặng không âm thanh.

Những gì nên nói đều đã nói. Bánh xe lịch sử vẫn chuyển động về phía trước, buộc không thể né tránh.

Hàm ý của Na Lạp thị sao nàng không hiểu? Nàng ta hao tổn tâm tư khéo léo truyền đạt lại cho nàng, đúng là vất vả. Vì Dận Chân, cũng vì chính bản thân nàng ta.

Bình tĩnh nghĩ lại, từng câu Na Lạp thị nói không sai. Đây là tham vọng của chàng, tâm nguyện cả đời của chàng, làm sao để chàng chọn lựa

hay cướp đi. Huống chi, từ trước đến nay thắng làm vua thua làm giặc, hầu hết hoàng tử nhà Ái Tân Giác La nàng đã từng gặp, ai cũng đều là con người không đơn giản, nếu Dận Chân không thành công, toàn phủ bao gồm cả bản thân chàng có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, an nguy khó chắc.

Nhưng trong lịch sử, chàng thành công không? Có, chàng nên là Hoàng đế Ung Chính. Chỉ cần bánh xe lịch sử không quay sai, chàng chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh Tử Cấm, hoàn thành tâm nguyện một đời của mình.

Ánh nắng trên đỉnh đầu bỗng nhiên không còn gay gắt, một chiếc dù che trên đầu nàng, hơi nóng quanh người dịu đi rất nhiều.

Vân Yên chậm chậm quay đầu lại, ngắm gương mặt chín chắn và tuấn tú của Dận Chân.

Chàng đưa tay trái lên vuốt ve má nàng, nở nụ cười:

- Ngăn người đứng đây làm gì vậy?

Vân Yên thông thả đáp lại:

- Chờ chàng đấy.

Dận Chân bật cười ha ha, bàn tay dày rộng trượt xuống nắm lấy tay nàng:

- Vậy vì phu đưa nương tử về nhà thôi.

Vân Yên cảm nhận sự ấm áp và khô ráo trong lòng bàn tay chàng, mà không phải nóng bỏng và ướt át, xúc cảm dễ chịu và tinh tế ấy khiến nàng thoải mái và an tâm hơn bao giờ hết.

Nàng được Dận Chân dắt đi, mỗi khi không theo kịp bước chân vững chãi của chàng, chàng sẽ rất tự nhiên đi chậm lại, nghiêng hơn nửa cây dù che nắng cho nàng.

Nhìn dáng người cao lớn đang nắm tay mình, đường nét khắc sâu trên ngũ quan có phần lạnh lùng nghiêm nghị, giây phút này, nàng thật sự ao ước, giá cứ đi mãi thế này, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Hai người về đến viện, Lan Hà cầm dù xuống, Dận Chân giúp Vân Yên lau mồ hôi trên chóp mũi, giọng nói đầy yêu thương:

- Sau này không được đứng dưới nắng nữa, ra ngoài cũng không biết mang theo cây dù sao.

Lòng Vân Yên bỗng chua xót, chợt cảm thấy chàng càng già càng hay nói dông dài hoá ra lại đáng yêu.

Nàng không nói gì, chỉ sà người vào lòng chàng, ôm cơ thể cao lớn ấm áp ấy, mặc kệ mọi việc. Gò má kề sát vạt áo mềm mại, khoang mũi tràn ngập mùi hương sạch sẽ thơm mát trên người chàng.

Đây đều là của nàng, là tướng công của nàng.

Dận Chân cũng ôm lại, ghì chặt nàng vào lòng theo thói quen, rồi nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng mảnh khảnh.

- Sao thế?

Chàng hơi chau mày, như cảm nhận được có gì đó không ổn.

Vân Yên lắc đầu, ôm cứng chàng như con bạch tuộc.

Dận Chân dịu dàng vuốt nhẹ gáy nàng, hôn lên đỉnh đầu, rồi dùng sức nhấc cả người nàng lên, như bế một đứa bé.

Vân Yên rất ít khi ỷ lại chàng, ngay cả khi ăn tối cũng vui người vào lòng Dận Chân, chàng cũng chiều theo nàng.

Đêm đến bước vào giường, cuối cùng nàng cũng mặc chiếc áo lót màu hồng mà chàng luôn muốn, xoã tung mái tóc dài rồi nằm trên đệm. Vẻ đẹp mơ màng trong suốt không ngôn ngữ nào diễn tả được, đến thánh nhân cũng khó tự chủ, huống chi là người đàn ông yêu nàng sâu đậm, chàng gần như ngay lập tức nộ vũ khí đầu hàng.

Khi chàng bế nàng ngồi lên eo mình, nàng cũng ôm lại chàng, hôn lên yết hầu quyến rũ và lồng ngực rắn chắc, bờ eo nhỏ chậm rãi di chuyển khiến chàng phát điên. Nếu nàng muốn dụ dỗ, thì chỉ cần từng chút thể thôi, đã đủ để giết chết chàng rồi.

Khi hai người cùng lên đỉnh, nàng bỗng bật khóc thành tiếng, co tròn run rẩy dưới người chàng. Dận Chân ngỡ mình làm đau nàng, nên dịu dàng dỗ dành, yêu thương, ôm nàng vào giấc ngủ.

Khi Vân Yên tỉnh lại, trời vừa tảng sáng. Nàng phác họa tỉ mỉ từng đường nét trên gương mặt thân yêu, mới nhận ra hoá ra tình cảm đã sâu đậm như vậy, một giây một phút cũng không nỡ rời xa.

Đây là người đàn ông của nàng, chồng của nàng. Nhưng, chàng cũng là Ung Thân Vương, vương gia của người khác, là Ung Chính tương lai. Nuối tiếc thay vì có lẽ nàng không thể sinh thêm đứa con nào nữa, mà nếu được sinh ra đứa bé ấy không nên thuộc về hoàng gia, để rồi bị cuốn vào vòng xoáy lợi ích.

Nàng lặng lẽ ngồi dậy, bắt đầu cởi áo ra, Dận Chân tỉnh dậy choàng tay qua eo nàng, ân cần hỏi sao dậy sớm vậy, người còn đâu không. Nàng mỉm cười lắc đầu, giúp chàng rửa mặt thay quần áo, tỉ mỉ tết lại bím tóc phía sau.

Dận Chân sợ nàng mệt, nhưng trên gương mặt nàng vẫn luôn treo nụ cười.

Dùng xong bữa sáng, hai người mở miệng gần như cùng lúc, sau đó lại cùng ngừng lại.

Dận Chân nói trước:

- Chiều qua nàng đến chính phòng à? Na Lạp thị nói gì với nàng?

Vân Yên cup mắt xuống rồi lại ngược lên, trong đôi mắt bình lặng, nhẹ đáp:

- Hoàng thượng đã quở trách chàng à?

Dận Chân chau mày:

- Nàng ta tìm nàng nói chuyện đấy làm gì, ta không biết hiện giờ gan nàng ta to vậy đấy.

Vân Yên lắc đầu:

- Mỗi câu Đích phúc tấn nói đều rất hợp lý, vì bản thân nàng ấy cũng vì chính chàng, chàng đừng giận cá chém thớt, thiếp chỉ đang xác định thôi.

Dận Chân nói dứt khoát:

- Nàng đừng quan tâm.

Vân Yên gật đầu mỉm cười:

- Thiếp không quan tâm, thiếp chỉ muốn nói với chàng, dù chàng làm gì, thiếp đều ủng hộ.

Dận Chân lặng yên nhìn nàng một lúc lâu, rồi đưa tay ôm chặt nàng vào lòng:

- Vừa nãy nàng muốn nói gì?

Vân Yên tựa đầu lên cổ chàng, thì thầm:

- Thiếp muốn đi thăm Hoan Sinh... Thăm Thập Tam... Thiếp nhớ họ.

Dận Chân ngẩn người:

- Mấy năm nay nàng chưa gặp họ rồi, đều do ta sơ ý quên mất, hôm nay ta đưa nàng đi thăm được không?

Vân Yên kề sát vạt áo chàng, khẽ đáp:

- Được... thiếp muốn ở lại chỗ Hoan Sinh... mấy ngày.

Dận Chân vô cùng kinh ngạc, bọn họ sao xa nhau nhau được?

Nhưng chàng thoáng hiểu ra suy nghĩ của của nàng, biểu hiện của nàng đêm qua, những giọt nước mắt ấy... loé lên trước mắt chàng.

Đúng vậy, hoá ra là thế.

Cánh tay chàng càng siết chặt hơn, giọng nói trầm khàn:

- Không, ta chỉ đưa nàng đến đấy thôi, buổi tối ta sẽ đón nàng về.

Vân Yên cười buồn:

- Chị em chúng thiếp đã lâu không gặp, chàng để thiếp và nàng ấy ngủ chung một đêm tâm sự đi.

Dận Chân đáp:

- Nàng biết mà, ta không thể xa nàng được.

Vân Yên nhắm mắt lại, vuốt ve khuôn mặt chàng:

- Dận Chân, thiếp vĩnh viễn ở bên chàng.

Trên xe ngựa, hai người vẫn tựa vào nhau.

Vân Yên hỏi tại sao cuộc đời hai người như thời nam châm không thể xa nhau. Dận Chân hôn lên ngón tay nàng, đáp vì chúng ta là gốc cây bồ đề hàng trăm ngàn năm trước, nên đời đời kiếp kiếp luôn là một đôi.

Vân Yên hiểu ý, biết câu chuyện chàng kể cũng mang theo thiên tâm.

Đến trước cổng Thập Tam phủ, Tiểu Khấu Tử đã đến đón từ xa. Hai người xuống ngựa, Tiểu Khấu Tử dẫn họ đến Di Tâm Trai.

Vân Yên nhìn con đường, vẫn giống như trong trí nhớ nàng, không hề thay đổi, nhưng lại thêm vẻ cũ kĩ. Dận Tường cũng vậy, mấy năm nay không được Khang Hi đoái hoài, chịu đắng cay khổ cực.

Lúc gặp nhau, Dận Tường đang yên tĩnh ngồi trên chiếc ghế mây, quay lưng về phía họ. Vân Yên nhận ra trên mái tóc chàng đã điểm những sợi bạc thật gai mắt, cơn đau âm ỉ trong lòng nàng dâng lên. Dận Tường mới ba mươi tư tuổi mà thôi, mà mái tóc đã hoa râm.

Người trước cửa sổ chậm rãi quay đầu lại, giây phút trong đôi mắt hồ phách phản chiếu bóng hình họ loé lên ánh sáng ngấn ngủi.

- Tứ ca... Vân...

Dận Tường chưa nói xong, nhưng Dận Chân cũng không lên tiếng. Chàng ta và Vân Yên, quá nhiều năm rồi chưa gặp nhau, gần mười năm rồi ư? Chia tay từ sau khi Vân Yên mang thai, sau đó...

Vân Yên nắm chặt tay chàng ta, quỳ dưới người chàng mà không thốt nổi thành lời. Tinh thần Dận Tường vẫn tốt, có điều gầy hơn trước, gò má ửng đỏ không giống thường ngày. Nàng nên đến thăm sớm hơn mới phải, sao chỉ chớp mắt thôi đã gần mười năm rồi?

- Thập Tam gia...

Dận Tường cũng cầm lấy tay nàng, gật đầu nghẹn ngào:

- Cô... về rồi... về là tốt rồi... về là tốt rồi.

Vân Yên gật đầu, nước mắt không kìm được mà trào ra, bàn tay lớn phía sau vỗ nhẹ lưng nàng. Nàng thấy bàn tay đeo chiếc nhẫn ngọc nắm chặt tay còn lại của Dận Tường.

Ba người cùng ngồi xuống, những lời muốn nói dồn nén trong lòng mà không cách nào bộc lộ.

Dận Tường bình tĩnh trở lại, chỉ mỉm cười nhìn họ, chàng chín chắn và lặng lẽ hơn.

Mỗi lần nhìn những sợi tóc bạc trên mái tóc Dận Tường, Vân Yên đều cảm thấy chua xót, tóc bạc đầu thuộc về cậu thiếu niên oai hùng hiên ngang trong trí nhớ nàng, trong một thời tuổi trẻ tràn đầy sức sống.

Vân Yên đứng dậy, thì thầm bên tai Dận Chân. Dận Chân cười nói, ta cũng nghĩ như vậy.

Vân Yên gọi Tiểu Khẩu Tử mang một chiếc gương đồng và một cái lược tới, Dận Tường khó hiểu nhìn nàng. Nàng cười nhét chiếc gương đồng vào tay chàng ta, để chàng nhìn đầu tóc mình.

Sau đó nàng đi ra sau ghế mây, nhẹ nhàng cời tua rua trên bím tóc Dận Tường ra, đôi tay cẩn thận tách rời từng lọn tóc, dùng móng út tay phải tỉ mỉ tìm từng sợi bạc, kéo lên, dùng sức, nhổ sợi tóc ra, rồi đặt lên bàn tay Dận Tường.

Nhiều lần như vậy, cuối cùng nhổ được bốn sợi tóc bạc. Vân Yên dùng lược gỗ tử đàn ân cần chải tóc cho chàng, tết gọn gàng mái tóc xong,

thì buộc tua rua lên. Dận Tường vuốt ngay ngắn bốn sợi tóc ấy, cẩn thận quấn vào với nhau, cất vào trong hà bao bên người.

Vị trí của tiểu viện của Hoan Sinh khá đẹp, là một gian gần thư phòng phía sau, đi qua con đường nhỏ trong hoa viên thì tới. Có lẽ do trước đây nàng ấy là nha hoàn bên người Thập Tam gia nên được đối xử đặc biệt.

Khi Dận Chân đưa Vân Yên tới, Hoan Sinh đã đứng chờ sẵn trên con đường nhỏ, đôi mắt đỏ hoe nhìn Vân Yên.

Gần mười năm rồi, Hoan Sinh không thay đổi nhiều, nhưng cũng ba mươi rồi.

Hai người vừa chạm mặt đã chạy tới ôm chặt nhau, nước mắt tuôn rơi.

Vừa lau nước mắt, vừa nắm tay nhau run rẩy vào phòng nói chuyện.

Dận Chân vẫn không mở lời, lặng lẽ đi sau Vân Yên đưa họ vào tiểu viện.

Vân Yên và Hoan Sinh vào phòng, Dận Chân không vào, mà đứng bên ngoài.

Vân Yên nhớ ra chàng, lau khoé mắt quay người kéo tay chàng, nói:

- Chàng về trước đi, chàng còn bận nhiều việc mà... Thiếp ở đây, chàng yên tâm.

Dận Chân không nói gì, ngón tay cái lau vệt nước mắt lem nhem trên má, rút một chiếc khăn từ ống tay áo nhét vào tay nàng.

Vân Yên nắm chặt chiếc khăn, cắn môi rồi hơi nở nụ cười:

- Chàng về đi.

Cuối cùng Dận Chân cũng cất lời:

- Hai người cứ nói chuyện, đừng khóc nữa sẽ hại đến mắt, chờ ta đến đón.

Vân Yên gật đầu, quay người bước vào, cánh cửa đóng lại trước mắt chàng.

Hoan Sinh ngồi trên giường, bên trên để hai chiếc gối. Thấy Vân Yên vào, hai người ôm chầm lấy nhau, tay trong tay ngồi xuống mép giường.

- Chị (Em)...

Hai người cùng đồng thời mở miệng, rồi cùng bật cười, gương mặt vẫn mang theo nước mắt.

- Mấy năm nay em sống tốt không?

Vân Yên hỏi, nhìn chằm chằm nàng ấy vừa mang ra.

- Tốt ạ, vẫn thế cả.

Hoan Sinh cười đáp.

- Có sinh... đứa bé nào không?

Vân Yên chợt nhớ tới câu hỏi này, nếu có, nàng muốn chuẩn bị quà tặng cho họ, lúc đến không hiểu sao sơ suất quên mất.

Hoan Sinh lắc đầu:

- Thập Tam gia rất ít khi tới đây. Bình thường em cũng chơi với tiểu a ca tiểu cách cách trong phủ.

Vân Yên lặng người đi, nàng mới để ý tiểu viện nàng ấy hình như không có hạ nhân hầu hạ.

Hoan Sinh cầm tay nàng:

- Năm ấy Thập Tam gia đưa em vào tiểu viện này, cũng thường cho em ăn diện không cần xuất phủ, đích phúc tấn trắc phúc tấn đều biết, em ở trong phủ dù sao chỉ là người cũ đi theo Thập Tam gia, sống vẫn sống như trước đây, chăm sóc chơi đùa với các tiểu a ca tiểu cách cách, sống rất vui vẻ. Chị, chị biết không, bao nhiêu năm không gặp chị, em không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi Thập Tam gia, ngài ấy không chịu nói.

Đôi mắt Vân Yên hoe đỏ, thở dài:

- Một lời khó nói hết, buổi tối chị sẽ kể lại với em. Là lỗi tại chị, để em phải lo lắng, lúc đến cũng quá muộn...

Hoan Sinh ngắt lời nàng:

- Không muộn, muộn chỗ nào chứ, chỉ cần chị đến, lúc nào cũng là sớm. Nếu chị nói vậy, thì đừng nói nữa. Vốn em rất lo lắng, nhưng khi thấy chị thế này, em không buồn phiền gì nữa, thoát nhìn chị còn trẻ hơn em nhiều, hầu như không thay đổi gì so với trước đây.

Vân Yên lau nước mắt:

- Em nhìn đâu mà biết ngài đối xử với chị tốt?

Hoan Sinh cũng cười đáp:

- Em giờ đã ba mươi tuổi rồi, nhìn vợ chồng còn không nhìn ra ư? Tướng đi của chị và Vương gia càng ngày càng giống nhau, chị đi đâu ngài cũng đi theo đấy, ánh mắt không hề rời khỏi chị, đâu còn là Tứ Vương gia lạnh lùng khiến em sợ hãi của ngày xưa chứ.

Hai người tươi cười, như tìm về những tháng ngày làm nha hoàn trước đây, tâm sự về Thập Tam gia, Tứ gia, cuộc sống của mình.

Màn đêm buông xuống lúc nào không hay, có hạ nhân tới gõ cửa đưa cơm, là Tiểu Khấu Tử công công, Hoan Sinh không ngạc nhiên mấy.

Vân Yên cười nói, đâu dám phiền Tiểu Khấu Tử công công đích thân tới đưa cơm, Tiểu Khấu Tử và Vân Yên ngày trước cũng qua lại, nên vui vẻ đáp:

- Là Thập Tam gia đặc biệt bảo nhà bếp chuẩn bị.

Đưa cơm xong Tiểu Khấu Tử ra ngoài, hai người Vân Yên và Hoan Sinh mở hộp cơm ra, thức ăn bên trong vô cùng phong phú, sự chu đáo của Dận Tường làm nàng xúc động.

Nói đến Dận Tường, tình cảm của chàng và Đích phúc tấn Triệu Giai thị khá tốt, hơn nữa còn nạp thêm Trắc phúc tấn và mấy vị cách cách, con cái cũng đông đúc. Nhưng chân chàng lúc tốt lúc xấu, mấy năm nay luôn ở trong phủ trị bệnh mà không thấy tốt lên là mấy, cứ đến trời lạnh là đau.

Tiểu viện này nằm sau hoa viên, buổi tối rất mát mẻ.

Hai người ăn cơm xong, tắm rửa sớm rồi lên giường, chị em cời tóc cho nhau, vui người trong chăn nói chuyện vụn vặt.

Hoan Sinh nói về Ung Vương phủ, về đứa bé, Vân Yên lặng lẽ đáp, có lẽ chị không thể sinh nữa rồi.

Hoan Sinh không biết chuyện năm ấy nàng phải dùng thuốc nên khó mang thai, bao nhiêu năm ái ân cũng không thể, có lẽ thật sự không thể rồi. Nàng ấy đau xót ôm nàng mà nói, sau này chỉ cần là con của ngài, em nhìn thôi cũng thấy vui.

Vân Yên sững sờ nhìn Hoan Sinh, không ngờ từ một tiểu nha hoàn sinh ra và lớn lên ở triều Thanh đến một thiếu phụ như hiện giờ, khi yêu còn bao dung hơn cả nàng.

Hoan Sinh yêu Dận Tường, nàng chỉ coi như nàng ấy say mê, nhưng Hoan Sinh ba mươi tuổi của mười năm sau, đã sống bình thản như thế. Dận Tường không yêu nàng ấy, cũng rất ít khi tới đây, nhưng nàng vẫn yêu những đứa con của người đàn ông đấy, vì đó là con của người nàng yêu sâu đậm. Nàng ấy hi vọng Dận Tường hạnh phúc, cũng hi vọng những đứa trẻ khỏe mạnh. Yêu như thế, để dù sống trong hoàn cảnh nào nàng ấy vẫn bình yên và vừa lòng, "yêu ai yêu cả đường đi" liệu có phải là một mức độ tình yêu?

Trong lòng Vân Yên, rồi như tơ vò.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 182+1: Cùng Hội Cùng Thuyền

Vân Yên trầm mặc, Hoan Sinh thấy nàng không lên tiếng, nghĩ nàng buồn ngủ rồi, cũng kéo chăn chậm rãi nhắm mắt lại.

Vân Yên khép mắt co người trong tấm chăn xa lạ, chớp mũi không có mùi thơm đàn hương quen thuộc, nàng biết mình không thể rộng lượng như Hoan Sinh được.

Nàng đến triều Thanh này đã hai mươi năm, nhưng cũng sống ở hiện đại hai mươi lăm năm.

Người xưa nói, tới nơi nào hãy an tâm ở lại nơi ấy, cũng có câu, nhập gia thì tùy tục. Nàng đã tới triều Thanh ba vợ bốn nàng hầu, hơn nữa còn trong hoàng gia thâm thiếp thành đàn, yêu hận tình thù trong sóng gió hai mươi năm cho tới tận hôm nay, nàng nhận ra bản thân mình vẫn chưa thật sự hoà nhập được.

Chàng vốn sinh ra trong thời đại nhiều vợ chung một chồng, còn nàng đến từ thời đại bình đẳng một vợ một chồng.

Dận Chân không sai, nàng cũng không sai.

Nỗi khổ tâm của Đích phúc tấn, nàng hiểu. Nỗi khổ tâm của Dận Chân, nàng cũng hiểu. Nhưng ai có thể hiểu nỗi khổ trong lòng nàng?

Chàng đã từng hỏi nàng, nàng chỉ có thể nói rõ ràng.

Bảo nàng chủ động đẩy chàng lên giường người phụ nữ khác, nàng không làm được. Nhưng bảo nàng ngăn cản chàng thực hiện trách nhiệm của mình, cản chân chàng trên con đường tới ngôi đế vương, nàng sợ sau này, chàng sẽ hối hận, sẽ tiếc nuối. Nàng không quan tâm lịch sử sẽ thay đổi, chỉ bận tâm tình yêu của họ sẽ biến chất lúc nào không biết.

Huống chi, nếu đổi lại là đảng Bát Bối Lặc Dận Tự đăng cơ, vậy hẳn sẽ tha cho họ ư? Lúc ấy nàng nên cầm sừng Dận Chân, hay lựa chọn tự tử vì tình cùng chàng? Tiếc thay, dù có chết, Dận Tự chắc chắn sẽ không cho họ chết cùng nhau, chung một mồ.

Lần ấy, nàng chạy trốn khỏi Tứ Nghi Đường trong trời đông tuyết phủ khiến chàng đi tìm, thậm chí cả hai còn nguy hiểm đến tính mạng.

Lần này, nàng nên cản trở chàng trên con đường làm chủ thiên hạ? Hay biến cuộc sống tình cảm của họ thành hư không?

Ngoài cách ấy ra, trong tình hình thận trọng như đi trên sợi dây mảnh, còn cách nào khác vẹn cả đôi đường ư?

Như đứng trên vách đá cheo leo trong bóng đêm đen như mực, đau đớn bàng hoàng, nhưng không biết nên bước chân phải hay chân trái ra trước.

Vì vậy, chuyện nàng có thể ép mình làm trong giới hạn lớn nhất là để Dận Chân bình tĩnh suy nghĩ, tự mình lựa chọn.

Về cuộc đời chàng, dù là vợ, nàng cũng không có quyền quyết định thay chàng.

Đây là lối thoát duy nhất, cũng là điều duy nhất nàng có thể làm, nhưng dù với chàng hay với bản thân, đều là cách hay nhất.

Vân Yên mơ màng nhắm mắt lại, không biết mình đã chìm vào bóng đêm chỉ trong giây lát hay rất lâu. Bất ngờ nghe thấy tiếng động, nàng giật mình tỉnh giấc.

Nàng không biết mình đã làm gì, bật dậy vén chăn nhảy xuống giường, đầu tóc vẫn còn rối tung, giày cũng không kịp đeo, để chân trần chạy khỏi phòng ngủ, đến cửa kéo then cài ra...

Thế giới bên ngoài bỗng nhiên rộng mở, gió đêm chầm chậm lướt qua gương mặt.

Một bóng người cao lớn đứng trước cửa, ánh trăng sáng trong rọi lên khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Hai người gần như cùng lúc bước lên, ôm chầm lấy nhau!

Vóc người nhỏ bé của Vân Yên vùi vào lòng Dận Chân, vùi vào chiếc áo choàng mỏng của chàng, siết chặt lấy chàng, hít hà mùi hương quen thuộc trên ấy.

Dận Chân thông thả vuốt ve mái tóc nàng, cánh tay còn lại ôm gọn bờ eo mảnh khảnh, kéo nàng vào trong áo choàng của mình.

- Cô ngốc, sao chưa đeo giày đã chạy ra rồi.

Giọng nói chàng nhẹ nhàng khàn khàn, nhận ra nàng đi chân không bèn nhắc nàng lên, để nàng giẫm lên giày mình.

Vân Yên lầm bầm trong lòng chàng:

- Chàng đứng ở đây bao lâu rồi? Sao không gõ cửa.

Dận Chân im lặng nở nụ cười, dịu dàng vén tóc cho nàng.

- Nàng bảo muốn nói chuyện ngủ cùng nàng ta, không muốn ta làm phiền mà?

Trong lòng Vân Yên chua xót, mũi cũng nghẹn lại.

- Thiếp...

Dận Chân nói:

- Ta đưa nàng về nhà

Vân Yên không ngăn nổi dòng nước mắt nữa, người phụ nữ ngày thường luôn bình tĩnh giờ đây cũng bất lực yếu đuối. Nàng ngẩng đầu nhìn Dận Chân, nước mắt thấm ướt vạt áo chàng.

- Nhưng...

Dận Chân hỏi:

- Nhưng nhị gì?

Vân Yên nghẹn ngào:

- Nhưng... Chàng... Hay là chàng đã... đã...

Nàng nói được một nửa, suy nghĩ bỗng rẽ ngoặt, dụi đầu vào lồng ngực chàng khóc xé tim xé phổi, như đứa bé bị cướp món đồ chơi mình thích nhất.

Dận Chân vội vàng mềm giọng dỗ dành:

- Lại nói linh tinh rồi, giờ là canh mấy rồi mà nàng còn suy nghĩ bậy bạ, ta đã đứng ở đây hơn nửa canh giờ đấy.

Chàng lau nước mắt cho nàng, gương mặt nhỏ bé lem nhem như chú mèo con.

Dận Chân hỏi tiếp:

- Hơn nữa ta ở đây nàng không cảm nhận được sao?

Vân Yên sụt sịt nũng nịu:

- Nhưng chàng định làm thế nào?

Không lẽ kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Dận Chân cười thì thầm vào tai nàng:

- Vợ ngốc à, nàng không tin bản lĩnh tướng công mình ư?

Vân Yên nín khóc:

- Thật sao?

Dận Chân nhéo chóp mũi nàng, gật đầu nói nghiêm túc:

- Hàn huyên xong chưa, về nhà nói chuyện với ta.

Lúc này Vân Yên mới nhớ ra Hoan Sinh đang ngủ trong phòng, nàng lại đứng ở cửa vừa khóc vừa làm ồn, quả thực rất xấu hổ.

- Hoan Sinh...

Dận Chân nhướn mày cười:

- Không chừng đã tỉnh ngủ vì tiếng khóc của nàng rồi nhỉ? Có lẽ không nở ra làm phiền chúng ta.

Vân Yên lúng túng đánh nhẹ chàng một cái:

- Chàng đặt thiếp xuống đi, thiếp vào phòng nói với cô ấy mấy câu... làm thế nào... để đi...

Dận Chân gõ trán nàng:

- Ta để nàng đi chân trần vậy đấy, xem nàng về thế nào.

Vân Yên quở trách:

- Cùng lắm thiếp cứ để chân trần mà về, chàng nhanh lên, mặt mũi thiếp sắp mất sạch rồi...

Giọng Vân Yên càng lúc càng nhỏ, cuối cùng là mấy tiếng lầm bầm như muỗi kêu.

Vân Yên bỗng nhiên hít hà cổ Dận Chân, hé miệng cắn một cái, Dận Chân khẽ hít một hơi, ngoan ngoãn thả tay xuống, nàng mỉm cười đẩy chàng ra, nhảy khỏi chân chàng chạy vào phòng.

Vân Yên chạy vào phòng, đẩy cửa ra thì thấy ngọn đèn nhỏ đã được thắp sáng, Hoan Sinh đang tựa người trên giường cười khúc khích. Gương mặt Vân Yên thoáng đỏ bừng, bò lên giường ngượng ngập nói:

- Chị ồn quá làm em tỉnh à... xin lỗi.

Hoan Sinh vừa lắc đầu vừa che miệng cười, cúi đầu mập mờ nói thầm vào tai nàng:

- Bên ngoài rì ra rì rầm, lúc khóc lúc ồn, linh hồn Tứ gia bị chị giữ chặt rồi Đêm nay không đợi nổi nữa, chạy tới tiểu viện tối đen như mực đứng chờ không biết bao lâu, đúng là rờn đến nhà tôm.

Vân Yên lúng túng, néo eo nàng ấy một cái rất nhẹ như gãi ngứa.

- Hoan Sinh xấu tính, chỉ biết cười người ta thôi.

Hoan Sinh kêu "ôi chao", ngồi trên đầu giường, nháy mắt:

- Được rồi, không cười chị nữa, nhưng em nói thật đấy, em chỉ cần một nửa bản lĩnh của chị thôi, có lẽ Thập Tam gia đã thích em rồi.

Vân Yên xót xa, nắm tay nàng ấy an ủi:

- Hoan Sinh, không phải vậy đâu. Em rất tốt, chỉ là có đôi khi tình cảm còn phải dựa vào duyên phận ông trời cho. Em là một cô gái tốt, rồi sẽ có một ngày Thập Tam gia thấu hiểu, sẽ đối xử tốt với em.

Hoan Sinh gật đầu, cũng nắm chặt lại tay nàng:

- Chỉ mong thế, em cũng hi vọng có một ngày như vậy. À, sau này chị thường xuyên tới đây chơi nhé.

Nàng ấy nháy mắt.

- Bao nhiêu năm qua, một nhân vật hô mưa gọi gió như Tứ gia si mê chị đến thần hồn điên đảo, ít nhiều gì cũng truyền chút kinh nghiệm cho em chứ?

Vân Yên vốn còn tưởng cô nàng nói chuyện nghiêm túc gì, kết quả lại quay về bản thân nàng, nàng ngượng ngùng cù nách Hoan Sinh, hai người ngồi trên giường cười to thoải mái.

Khi ngừng lại, Hoan Sinh bỗng kêu ôi, quay mặt sang nhìn nàng:

- Không phải chị bỏ quên Tứ gia rồi chứ? Ngài ấy... vẫn đang chờ ở bên ngoài kia.

Vân Yên lúc này mới nhớ ra, cười xấu hổ:

- Hình như quên rồi.

Hoan Sinh đẩy nàng ra:

- Chị còn không mau thay quần áo về cùng ngài đi, lát nữa ngài ấy mà ghen, em không chịu nổi đâu.

Vân Yên lúng túng lườm một cái, rồi lặng lẽ kéo tay nàng ấy:

- Chị không nỡ, mới ở đây không lâu... chị ở thêm mấy ngày nữa rồi về nhé.

Hoan Sinh vỗ nhẹ tay nàng, mỉm cười gật đầu, lấy cùi chỏ đẩy nàng ra, rồi nhìn phía bên ngoài mà nói:

- Nếu bây giờ còn sớm, em đã làm món ngon cho chị ăn rồi... Đêm thế này, dù sao chị cũng không ở lại.

Vân Yên nhìn Hoan Sinh, bẽn lẽn cười gật đầu:

- Biết rồi, à, chị có hoa hồng và hương liệu do Tây Vực tiến cống, ngày mai chị bảo người đưa tới cho em, khi tắm rửa thì thả vào nước, có tác dụng dưỡng da đấy.

Hoan Sinh đáp:

- Được ạ, còn mong chị chia sẻ kinh nghiệm nữa kìa, lần sau chị phải truyền thụ lại đấy, giờ mau về đi, mắt gia nhà chị sắp đốt viện nhà em mất... Đúng rồi, mấy năm trước, thư phòng trong Tứ phủ bị cháy rất lớn, sau đó được xây lại, khi ấy em giật mình lắm, ngày nào cũng hỏi Thập Tam gia, nhưng ngài không nói, may mà chị không sao.

Vân Yên đang khoác áo đi giày, nhét khăn tay của Dận Chân vào ống tay áo, bỗng nghe thấy câu ấy chợt sững người. Bị cháy? Tứ Nghi Đường bị cháy ư? Dận Chân... Tim nàng đau đớn như bị bóp chặt... Hít thở cũng trở nên khó khăn.

Hoan Sinh nhìn nàng:

- Chị sao thế?

Vân Yên tỉnh táo lại, kéo tay nàng ấy, cười nói:

- Không sao đâu, em ngủ đi, chị đi đây.

Hoan Sinh gật đầu, đáp vâng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 182+2: Cùng Hội Cùng Thuyền (2)

Vân Yên ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, đi một mạch tới cửa chính, ngẩng đầu lên đã thấy Dận Chân vẫn đang chấp tay sau lưng đứng dưới ánh trăng...

Sự trầm tĩnh giữa hai đầu lông mày khiến chàng giống như một vị cao tăng đã đắc đạo chờ đợi trong thời gian dài đằng đẳng, kì lạ thay, trên người chàng mang theo khí chất không màng khói lửa nhân gian khiến người ta vừa an tâm lại kính nể.

Đây là người đàn ông nàng yêu say đắm, muôn sông nghìn núi, bãi bể nương dâu, chàng đứng đây, chỉ vì mình nàng.

Chàng thông thả ngoảnh đầu lại, gương mặt sáng trong ấy thật rực rỡ.

Vân Yên bước đến, nhanh chóng chạy vào lòng chàng, Dận Chân nhắc nàng bế lên:

- Chúng ta đi thôi.

Vân Yên nằm trong lồng ngực ấm áp vững chãi của chàng, được bế khỏi phủ Thập Tam A Ca. Lên xe ngựa, Dận Chân bồng hôn nàng nồng nàn, rồi mới chậm rãi nói:

- Không nở về ư?

Vân Yên nhẹ nhàng chạm lên dấu răng nhỏ mình cắn trên cổ chàng, trách móc:

- Chàng còn nói nữa, chàng hại thiếp bị Hoan Sinh cười đấy, mặt mũi mất sạch rồi.

Dận Chân hít một hơi, tay ôm chặt eo nàng, nói đùa:

- Vậy nàng nữ đế tướng công phòng đơn gối chiếc khó vào giấc sao? Hơn nữa, ta không hiểu phu nhân mình sao, nếu ta không nóng lòng đón nàng về sớm, bình dấm nàng mà hiểu lầm, không phải là chết ta sao?

Vân Yên nghe vậy muốn cắn chàng thêm cái nữa, Dận Chân cúi đầu, đưa môi mình tới, đè thấp giọng:

- Cắn vào đây.

Vân Yên bỗng bình tĩnh lại nhìn chàng, chạm môi mình lên, hôn chàng đầy yêu thương.

- Thiếp nói nghiêm túc đấy, chỉ cần chàng nghĩ kĩ, thiếp luôn bên cạnh ủng hộ chàng.

Dận Chân khẽ vuốt đường nét khuôn mặt nàng, thần sắc chàng sâu xa.

- Ta hiểu nàng, nàng cũng hiểu ta. Đây là điều vô giá nhất trong cuộc đời, muốn mà không được.

Suốt quãng đường về Tứ Nghi Đường Dận Chân đều bế nàng, Vân Yên nở nụ cười trên môi nhìn chàng giúp mình cởi giày thêu, nàng chợt nhận ra người đàn ông này tuổi tác càng lớn, khí chất lại càng quyến rũ, hấp dẫn vô số sự kính nể và ái mộ của các cô gái nhỏ, như liều thuốc độc trí mạng nhất.

Trong tình yêu say đắm mà một người đàn ông trưởng thành trao cho người phụ nữ, có gì đó thật kì diệu như tình yêu của cha.

Nửa đời trước, cô bé mất cha sẽ không ngờ rằng ngày này của ba trăm năm quá khứ, sẽ nhận được tình thương như thế.

Người đàn ông ấy, là người nàng dõi theo từ lúc còn niên thiếu trẻ trung đến khi chín chắn ung dung như bây giờ. Trong một góc nào đó nơi đáy lòng nàng bất giác dâng lên tình yêu và niềm kiêu ngạo bí mật mà không ai biết được.

Dận Chân ngược mắt nhìn nàng, ấn chóp mũi nàng một cái:

- Nhìn gì mà ngốc thế.

Vân Yên ngậy thơ chun mũi lại, nhào đến ôm chàng:

- Chàng hôm nay đi đâu, có rất nhiều tiểu cung nữ tiểu nha hoàn ngăm chàng, tìm chàng bắt chuyện lắm nhỉ?

Dận Chân bật cười:

- Bắt chuyện? Nàng thấy người khác dám sao?

Vân Yên chau mày:

- Thời gian này thiếp không đi ra ngoài với chàng, nhưng luôn nghe người ta nói chàng vừa đáng sợ vừa hung dữ... Đáng sợ đến nỗi ong bướm không dám đến gần ư?

Mặt Dận Chân tái xanh:

- Vậy người nào nói ta... vừa - đáng - sợ -vừa - hung - dữ.

Vân Yên cắn môi chàng một cái, cười ngây ngô:

- Không ai cả, nhưng thiếp cảm thấy tướng công mình quyến rũ như vậy, các cô gái nhỏ sẽ rất thích.

Dận Chân đưa một tay ôm nàng xuống gối, nhắm mắt cười đáp:

- Một cô gái nhỏ là nàng ta đã không dứt ra nổi rồi, còn cô gái nhỏ nào nữa, đồ ngốc.

Vân Yên rất thích điểm này ở chàng, rất chính trực, dù nàng hỏi gì, chàng chưa từng giấu diếm khiến nàng lo lắng.

- Ôm thiếp.

Dận Chân mở mắt ra nhìn nàng, môi nàng hơi dẫu lên, giọng nói vô cùng mềm mại. Chàng vòng tay qua eo nàng, mặt kề mặt, ôm chặt lấy nàng.

Bàn tay nhỏ của Vân Yên vuốt ve bím tóc sau gáy chàng, nàng rất thích những lúc ôm chàng thế này, cảm thấy thật bình yên. Nàng luôn nhớ lại ngày bão tuyết ấy khi nằm trên lưng chàng, vĩnh viễn không thể quên.

- Dận Chân, chàng nghĩ, nên làm thế nào?

Hai người ôm nhau nằm trong màn, Dận Chân chậm rãi thả lỏng người nàng, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

Dận Chân chậm rãi nói:

- Ta rất ít khi nói chuyện trên triều với nàng, nàng cũng ít khi chủ động hỏi. Hôm nay, ta muốn chủ động nói với nàng một vài chuyện, để nàng hiểu rõ.

Vân Yên mỉm cười nhìn chàng, gật đầu, tay cũng đặt vào lòng bàn tay chàng, mười ngón tay đan vào nhau.

Dận Chân tiếp tục:

- Hiện giờ thế cục trong triều đen tối mờ mịt, nói thẳng ra người được ủng hộ nhiều nhất là Lão Bát, nhưng người thoát nhìn có tiềm năng cao nhất trước mắt là Lão Thập Tứ. Lão Tam thích soạn sách, còn ta ư, tham thiền. Nhưng nếu nói về tình cảm của Hoàng a mã, ngoài Lão Nhị ra, khả năng của Lão Tam và ta đương nhiên cao hơn người khác.

Vân Yên gật đầu, khẽ đáp:

- Thiếp nhớ khi trong Sư Tử Viên chàng đã từng nói, vì liên quan đến Hoàng ngạch nương, nên từ nhỏ chàng luôn ở bên Hoàng a mã, sau đó, sống một thời gian với ông ấy rồi mới sống bên cạnh Đức Phi nương nương.

Dận Chân bóp lòng bàn tay nàng tỏ ý tán thành:

- Đúng vậy, cho nên nói về tình cảm, ngoài Lão Nhị, ta coi như gần gũi với ông ấy nhất. Hiện giờ Hoàng a mã tuổi tác đã cao, vì chuyện Lão Nhị và huynh đệ bất hoà nên rất đau lòng, do vậy chần chừ không muốn lập ngôi trữ, sợ rằng trữ quân mới sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, hơn nữa... có lẽ ông ấy đã có quyết định riêng của chính mình. Hoàng a mã một đời ngồi trên ngai vàng, thâm sâu khó dò, bây giờ ai cũng muốn đoán được thánh ý, nhưng lại không nhìn thấu, chẳng qua bên nào có lợi với mình thì tạo thanh tạo thế. Cho nên...

Vân Yên kê bàn tay dày rộng của chàng lên mặt mình, lẳng lặng ngắm chàng.

Dận Chân nói tiếp:

- Cho nên, ta chỉ có thể lấy bất biến để đối phó với vạn biến. Ta tham thiền ngộ đạo chưa hẳn không tốt, người đắc lực ta cũng âm thầm khống chế. Em trai Hoàng ngạch nương thống lĩnh quân bộ Long Khoa Đa, tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu đều là nô tài môn hạ của ta. Long Khoa Đa kiểm soát Tử Cấm Thành, Niên Canh Nghiêu nắm giữ lương bổng của

ba trăm nghìn quân, hơn nữa mọi thứ ta đã sắp đặt xong, chỉ còn lại một điều quan trọng...

Nói đến đây, chàng hơi ngừng lại, như một thói quen giữa họ, chờ nàng trả lời.

Vân Yên cup mắt xuống rồi lại ngược mắt lên, thì thào:

- Hoàng thượng không nghi ngờ gì chàng.

Dận Chân ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng:

- Đúng, ngôi vị này ta buộc phải có được! Không nói đến xã tắc hoàng quyền, mà vì người trong gia đình, dù là Lão Bát hay Lão Thập Tứ... Nếu ta thua, e rằng người đầu tiên ta không bảo vệ được chính là...

Vân Yên lặng lẽ nói:

- Là thiếp, thậm chí không chỉ tính mạng thiếp, mà còn vì an nguy toàn phủ.

Từ xưa đến nay trong hoàng gia máu mủ luôn tương tàn, chính biến Huyền Vũ Môn (1), thắng làm vua thua làm giặc, nàng tuy không học sâu biết rộng, nhưng cũng biết điều này.

Dận Chân nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc nói:

- Đôi bên hận thù, ta không còn cách nào khác.

Vân Yên nặng nề gật đầu, sắc mặt tuy trắng bệch, nhưng vẫn nở nụ cười.

- Hãy làm những gì chàng nên làm, thiếp nghĩ, chàng đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Dận Chân bỗng nhiên bật cười, cúi đầu thủ thủ vào tai nàng một câu.

Vân Yên hết sức ngạc nhiên:

- Chuyện này... Nếu...

Dận Chân bình tĩnh đáp:

- Không sao.

Vân Yên cắn môi, chau mày, rồi thở dài:

- Chuyện này quá nguy hiểm... Ngộ nhỡ có sai sót... Huống hồ... Nàng ấy sao có thể...

Chàng điềm tĩnh nói:

- Đã xử lý ổn thoả rồi, đây là chuyện mọi người đều vui mừng.

Vân Yên nhìn trán chàng:

- Chàng thích nàng ấy ư?

Dận Chân khẽ gõ lên trán nàng, giọng đầy bất lực:

- Lại nghĩ linh tinh gì rồi.

Vân Yên thản nhiên đáp:

- Thiếp chưa từng nói với chàng nhỉ, đêm đó thiếp đứng trong ngõ tận mắt nhìn chàng nạp trắc phúc tấn...

Đôi mắt ửng của Dận Chân bỗng mở choàng ra, ngơ ngác nhìn nàng, bàn tay đang ôm nàng cũng vô thức siết chặt lại.

Giọng điệu Vân Yên rất bình thản, như đang nói về chuyện xưa phủ đầy bụi.

- Mỗi lần chàng mặc hỉ phục đều rất tuần tú, thiếp đứng sau đám đông luôn dõi theo chàng, chàng không hề nhìn thấy thiếp... Khăn trùm đầu của nàng ấy bị gió thổi bay, được chàng bắt được... Thiếp thấy ánh mắt chàng nhìn nàng ấy, cười như không cười...

Hơi thở Dận Chân nặng nề hơn, tim cũng đau đớn như lửa thiêu.

Chàng chau mày như đang nhớ lại:

- Cái gì mà cười như không cười?

Vân Yên gật đầu mỉm cười:

- Trước giờ chưa từng nói với chàng, vì thấy không cần thiết. Bây giờ nói ra, cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dận Chân bỗng nói:

- Mắt ta không tốt, không nhìn được xa, nàng quên rồi sao?

Vân Yên sững sờ:

- Quên rồi.

Dận Chân nhìn nàng đầy phức tạp, rồi kéo nàng vào lòng mình.

- Lần đó, mọi sai lầm đều do ta cả, nhưng lí do rất đơn giản, ta chỉ muốn nàng gượng qua mùa đông ấy thôi, không có buồn phiền để chữa khỏi bệnh. Nhưng cuối cùng ta biết rằng, dù bất cứ khi nào, nàng vẫn không rời bỏ ta.

Vân Yên khép mắt co người lại, thở dài:

- Đã qua nhiều năm rồi. Thoạt nhìn chàng là người thông minh nhất, hoá ra lại ngốc như vậy, đốt Tứ Nghi Đường làm gì?

Dận Chân vuốt ve mái tóc nàng phía sau gáy.

- Ta đã từng nói, có là ai đi chẳng nữa cũng không phải là nàng. Có nhiều phụ nữ hơn nữa, cũng không ai hiểu ta như nàng. Và ta cũng là người hiểu nàng nhất. Dù nàng tin hay không, nhưng sau này, ta chắc chắn, chắc chắn sẽ không làm nàng đau lòng thêm nữa.

Một ngày hè năm Khang Hi thứ năm mươi tám, Trắc phúc tấn Niên thị của phủ Ung Thân vương sau nhiều năm lại có tin vui, Đích phúc tấn Na Lạp thị chăm sóc nàng ấy vô cùng tỉ mỉ chu đáo, Ung Thân vương Dận Chân ban thưởng rất nhiều, thường xuyên tới thăm, thời gian này hoà thuận vui vẻ, Niên gia nở mày nở mặt không ai bằng.

Vân Yên ngồi trong tiểu viện của Hoan Sinh hóng mát, ăn mặc thoải mái hơn khi ở Tứ Nghi Đường, chị em mỗi người ngồi trên một chiếc ghế mây, ở giữa đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt một bát hoa quả ướp lạnh mà Vân Yên và Vân Yên cùng nhau làm, trong tay cầm chiếc quạt bằng lá cọ ngắt được trong hoa viên Di Tâm Trai của thư phòng Thập Tam A Ca, hai người nói chuyện vui vẻ.

Vân Yên lấy quạt lá cọ che miệng, nhỏ giọng thì thầm một câu vào tai Hoan Sinh. Gương mặt Hoan Sinh thoắt đỏ bừng, dùng quạt đánh nhẹ nàng một cái.

Vân Yên cười ngặt nghêo, chớp mắt nói nhỏ:

- Chị nói thật mà, nhìn đấng cay nhớ ngọt bù giúp tình cảm đi qua một mối, huống hồ em cũng có ưu điểm của riêng mình, trong những người phụ nữ trong phủ này, ai hiểu cuộc sống ngài ấy hơn em? Ai cùng nếm đấng cay ngọt bù cùng ngài ấy từ thuở niên thiếu đến giờ? Em phải phát huy thế mạnh của mình chứ ~

- Nói gì mà vui vẻ thế, ta ở đằng xa mà đã nghe thấy rồi.

Ngoài sân vang lên giọng nói quen thuộc mang theo ý cười.

Hoan Sinh giật mình, mặt đỏ ửng, lúng túng nhìn chiếc áo đơn tằm thường trên người, đầu tóc cũng chưa chải. Nàng vội vàng buộc lại tóc, định đứng dậy chạy vào trong phòng, Vân Yên kéo tay nàng ấy lại, dùng mắt ra hiệu ý bảo ngồi xuống.

Dận Tường đi vào từ cửa viện, không mang theo gã sai vặt đi cùng, tinh thần chàng khá tốt, chân cũng khá hơn so với mùa đông.

Vân Yên cầm quạt lá cọ cố ý nháy mắt cười với Hoan Sinh:

- Thập Tam gia nhà em cũng nhỏ mọn thật đấy, mới lấy hai chiếc lá trong hoa viên ngài ấy thôi mà đã nóng lòng tới đây rồi.

Gương mặt Hoan Sinh vẫn ửng đỏ, thấy Dận Tường vào bèn hấp tấp đứng dậy kéo lại vạt áo, nhưng không nói gì.

Vân Yên nhận ra tất cả, cô bé này lúc nhỏ luôn vui vẻ, cởi mở với nàng, trưởng thành rồi, ở bên cạnh Dận Tường tính cách lúc nào cũng căng thẳng dè dặt.

- Chỉ cách một vườn hoa, nghe hai người nói xấu ta, mà hai người hóng mát thế này à?

Dận Tường mỉm cười đi tới, đôi mắt màu hổ phách toả sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Hoan Sinh thỉnh an Dận Tường đầu ra đấy, mời chàng ngồi xuống, định đi lấy chén pha trà cho chàng.

Khoé mắt Dận Tường nhìn bát hoa quả ướp lạnh trên bàn, bèn nói:

- Làm cho ta một bát thế này nhé, hai người ăn mảnh, tính làm của riêng mà không phần ta sao?

Vân Yên cười đáp:

- Đúng là nhỏ mọn, tui thân chỉ vì một bát hoa quả.

Vừa dứt lời, nàng ngược mắt nhìn Hoan Sinh đang nhìn Dận Tường.

- Hoan Sinh đã làm sẵn một bát rồi, còn nói buổi chiều trời nóng sẽ mang tới Di Tâm Trai nhờ Tiểu Khấu Tử đưa cho ngài, nhưng đầu gối ngài bị bệnh, tuy trời nóng, nàng ấy cũng không yên tâm để ngài ăn nhiều.

Dận Tường nghe thấy vậy bèn nhìn Hoan Sinh, mỉm cười gật đầu, giọng nói cũng dịu dàng hẳn đi:

- Lấy cho ta một bát nhé, ta sẽ ăn ít thôi.

Khuôn mặt Hoan Sinh càng đỏ hơn, mềm mại như cô gái nhỏ, ngoan ngoãn gật đầu rồi vào phòng bưng ra.

Thời đại này đã có tủ lạnh nguyên sơ nhất, gọi là thùng băng, nhưng đa số chỉ có hoàng gia quý tộc mới dùng. Vân Yên mang cho Hoan Sinh một cái từ phủ mình, bên ngoài dùng gỗ sưa chạm khắc tinh xảo, bên trong bọc sắt lá, đặt băng tảng vào. Dù để ướp lạnh, hay làm mát canh uống, đều rất ngon.

Bên trong bát có dưa hấu, đào mật, đào vàng, nho, điểm tuyết thêm vài miếng đào trên đá vụn, hơi lạnh chậm rãi tỏa ra, nhìn vô cùng đáng yêu.

Hoan Sinh đưa bát cho Dận Tường, Dận Tường bảo nàng ngồi xuống, nàng dè dặt đi lấy chiếc ghế khác.

Hai người cùng ngồi ăn hoa quả ướp lạnh, cười cười nói nói, nhắc lại rất nhiều chuyện trước đây, dường như quay về khung cảnh năm ấy.

Mấy canh giờ bất giác trôi qua, đến khi Dận Chân bước vào sân mọi người vẫn đang cười.

Cuối cùng, bốn người dùng bữa tối trong tiểu viện của Hoan Sinh.

Hoan Sinh xuống nhà bếp đích thân làm mấy món, Vân Yên không rảnh nấu ăn, vui vẻ đi theo làm phụ bếp, nói rằng muốn học làm để về nhà nấu cho Dận Chân ăn.

Còn Dận Chân và Dận Tường ngồi trên ghế mây nói chuyện, vô cùng thư thái.

Ngày hè hôm nay như quay về thời niên thiếu năm ấy, êm đềm bình thản.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 183: Điều Quý Giá Nhất

Vì Khang Hi sắp qua một giáp nữa, nên các triều thần đề nghị phải trùng tu chùa chiền để chuẩn bị cho đại lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của ông. Ung Thân vương Dận Chân luôn một lòng tham thiền ngộ đạo, có sự hiểu biết về Phật gia sâu sắc nhất trong các Hoàng tử, chàng cho rằng nên tu bổ chùa Đại Giác trên núi Tây Sơn ở kinh thành, Khang Hi cho phép chuyện này do chàng toàn quyền quyết định.

Vân Yên thường hay đến chỗ Hoan Sinh chơi, nói chuyện bóng gió về những đạo vợ chồng, rồi học cách nấu một số món từ nàng ấy, thậm chí ngay cả giao thừa năm nay, Vân Yên cũng không ở trong Tứ Nghi Đường, mà chạy tới tiểu viện Hoan Sinh, hai người cùng tiểu a ca Hoảng Hiểu và tiểu cách cách Khâm Nguyệt nhà Dận Tường làm bánh chẻo, nô đùa cho đến khi đầu tóc mặt mũi dính đầy bột trắng.

Khi Dận Chân và Dận Tường đến thì thấy hai cô gái lem nhem như những chú mèo đang ăn bánh chẻo cùng hai đứa trẻ, thoát nhìn rất buồn cười.

Hoan Sinh vui vẻ như trở về hồi bé, tiểu viện bây giờ có sức sống hơn trước đây rất nhiều, ngay cả số lần Dận Tường đến cũng nhiều hơn, có khi ăn cơm xong Dận Chân mới đưa Vân Yên về, thỉnh thoảng Dận Tường ở lại tiểu viện ngủ.

Tháng năm năm Khang Hi thứ năm mươi chín, Trắc phúc tấn Niên thị của phủ Ung Thân vương không phụ sự mong chờ của mọi người, hạ sinh một tiểu a ca, Ung Thân vương đặt tên mụ là Phúc Nghi.

Lúc này vừa vào mùa hạ, Vân Yên kéo Hoan Sinh đi nấu ăn, nàng ấy vừa ngửi thấy mùi dầu thì bỗng buồn nôn, che miệng chạy ra ngoài.

Vân Yên sững người, buông xẻng xào xuống đuổi theo, thấy Hoan Sinh đang đứng ngoài cửa ra sức nôn, mà không nôn ra được thứ gì, trong lòng nàng mừng thầm, vội vàng giúp nàng ấy vỗ nhẹ lưng.

- Hoan Sinh... Không phải em... Có rồi chứ?

Gương mặt Hoan Sinh thoát cái đỏ bừng, lắp bắp:

- Em... em... không biết nữa...

Mắt Vân Yên sáng ngời:

- Kinh nguyệt tháng này của em tới chưa?

Hoan Sinh lắc đầu,

- Trễ gần mười ngày rồi...

Trong lòng Vân Yên càng vui như mở cờ, nắm tay nàng ấy:

- Đi nào... về phòng nghỉ ngơi... chị đi gọi đại phu...

Hoan Sinh thấp thỏm, luôn miệng nói chờ đã. Vân Yên hỏi chờ gì, tìm đại phu càng sớm càng yên tâm.

Vân Yên bảo Tiểu Khấu Tử mời đại phu đến, đại phu đến chỉ cần nhẹ nhàng bắt mạch một lần đã thông báo, là hỉ mạch!

Lần này Vân Yên vô cùng vui mừng, Hoan Sinh cũng ôm lại nàng mà nước mắt tuôn rơi.

Một tin vui bất ngờ đến, Vân Yên thật sự mừng thay Hoan Sinh. Nàng ấy nói rằng, đây là tâm nguyện cả đời của em, cuối cùng em cũng có con

với người đàn ông mình yêu rồi.

Vân Yên vội báo Tiểu Khấu Tử đến thư phòng báo tin cho Dận Tường, rồi hỏi đại phu chuyện nọ chuyện kia, còn cẩn thận hơn cả chuyện của mình.

Khi Dận Chân và Dận Tường vào, Vân Yên đã hỏi xong tất cả, nàng ngược đầu nhìn Dận Chân, ý bảo chàng ban thưởng cho đại phu.

Dận Chân ngẩn người, vỗ vai Dận Tường cười không dứt. Dận Tường bèn nói, để ta để ta.

Vân Yên tới gần đẩy chàng một cái, Dận Chân nhin cười bất đắc dĩ nhéo mũi nàng, Vân Yên nhăn cơ hội cắn đầu ngón tay chàng, rồi ôm chàng nở nụ cười rạng rỡ.

Sau đó Dận Tường tiễn đại phu về, rồi quay lại ngồi ở đầu giường trò chuyện với Hoan Sinh, Hoan Sinh cúi gằm gương mặt đỏ bừng mà trả lời.

Từ khi Hoan Sinh mang thai, Vân Yên mang rất nhiều đồ bổ từ Tứ Nghi Đường đến, Dận Tường cũng phái hai tiểu nha hoàn đến chăm sóc Hoan Sinh.

Vào hè, Dận Chân đưa Vân Yên đến Viên Minh Viên tránh nóng, nàng không yên tâm về Hoan Sinh, cách dăm ba ngày lại chạy ra ngoài, kết quả người đàn ông này ghen tị, Vân Yên lại dỗ chàng.

Một buổi sáng sớm, Dận Chân tỉnh giấc, nói muốn đưa Vân Yên đến một nơi, Vân Yên dụi mắt rên một tiếng rồi ngủ tiếp, Dận Chân không còn cách nào, đành phải lay nàng tỉnh. Nàng càng kháng nghị, chàng càng làm tới, cuối cùng hai người đều mồ hôi nhễ nhại cùng nhau đi tắm, thay quần áo xong mới cảm thấy dễ chịu mát mẻ.

Khi dắt tay nhau khỏi viên, nhìn trời cao trong xanh, ánh nắng ấm áp, chàng và nàng quyết định không ngồi xe ngựa, mà cưỡi Dạ Sư ra ngoài.

Vân Yên ôm Dận Chân, trên đường đi hai người cười nói rộn ràng, đến nơi lúc nào không biết. Vân Yên nhìn phong cảnh vừa quen vừa lạ chợt sững sờ, Dận Chân bế nàng xuống ngựa.

Ngôi chùa rộng lớn dựa vào chân núi mới được xây dựng lại vừa trang nghiêm vừa tráng lệ, đâu còn vẻ hoang tàn trong kí ức?

Dận Chân mỉm cười dắt tay nàng đi về phía chân núi, bước từng bậc thềm lên. Cửa chùa được tu sửa lại với kiểu mái Yết Sơn (1), phía trên là đầu củng bằng kết cấu gỗ, phía dưới là kết cấu bằng đá, cửa vòm đương mở, tấm hoành treo phía trên có ghi: "Sắc kiến Đại Giác thiền tự". (Chùa Đại Giác xây theo lệnh vua)

Hai bên cổng chùa đều xây tường, dưới cửa vòm, một bóng dáng đã lâu không gặp chờ đón trước cửa.

Đôi mắt người ấy như hồ nước mùa thu, in sâu đạo Phật, mặc cho năm tháng trôi qua, trên gương mặt tuần tú vẫn toả ra ánh sáng trầm tĩnh như ngày nào.

"A Di Đà Phật, hi vọng thí chủ vẫn khoẻ."

Vân Yên sửng sốt nhìn sư thầy, Dận Chân bóp nhẹ lòng bàn tay nàng, nàng sức tỉnh lại.

- Già Lãng...

Dận Chân cười nói:

- Bây giờ phải gọi là đại sư Già Lãng mới đúng, sau này trụ trì chùa Đại Giác chính là Tínhm, nàng thấy được không?

Vân Yên đương nhiên vui mừng từ tận đáy lòng, nhưng chợt nhớ đến lão trụ trì có chòm râu bạc phơ năm ấy.

Già Lãng Tính như hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì, thầy lắc lạng chấp tay mà rằng:

- Sư phụ tôi đã viên tịch rồi.

Dận Chân giúp Vân Yên vén tóc mai:

- Ta đưa nàng vào trong tham quan.

Vân Yên gật đầu, để Dận Chân đưa mình vào tham quan ngôi chùa trang nghiêm bình tĩnh sau một giấc ngủ sâu, điện thứ nhất phía sau cổng chùa là điện Thiên Vương, trong điện thờ tượng Di Lặc dát vàng và Thiên Vương Tứ Hải, đã được trùng tu lại, từ phía đông đến tây là đình dựng kia ở hai bên trái phải, phía tây là hồ Công Đức, cầu Công Đức, chệch phía Tây là gác chuông và gác trống.

Đi qua điện Thiên Vương là Đại Hùng Bảo Điện. Đại Hùng Bảo Điện thờ Phật Tam Thế, phía bắc của điện là điện Phật Vô Lượng Thọ, nơi Vân Yên đã từng để Đồng Nhi và Lung Nhi an nghỉ trong đêm bão tuyết.

Hai người tay trong tay bước vào điện, trong điện sáng bừng hắt lên, hương khói vẫn vút, ngay cả tượng Phật dát vàng cũng tỏa sáng lấp lánh, Vân Yên nhìn thấy đôi búp bê đáng yêu ngây thơ ngồi dưới tượng Phật, tim cũng run lên, ngược đầu nhìn Dận Chân, chàng gật đầu, kéo tay nàng bước lên phía trước.

Hai người cùng nhẹ nhàng quỳ xuống đệm cỏ, chấp tay cầu nguyện trước tượng Đại Nhật Như Lai.

Khi mở mắt ra, Dận Chân nắm bàn tay Vân Yên đặt bên người, cùng nhau nhìn đôi búp bê, khẽ nói:

- Hai bé ở đây, nhà chúng ta cũng ở đây, sau này nàng đến lúc nào cũng được.

Chàng và nàng đi từ cửa nhỏ bên điện Phật Vô Lượng Thọ về phía con đường phía nam, rẽ vào một tiểu viện thanh tịnh xinh đẹp.

Kiến trúc quen thuộc cổ xưa, cây hoa ngọc lan thân thương, và cả... nét chữ tuần dật trên tấm hoành - "Tứ Nghi Đường!"

Buổi chiều ngày hạ, ánh nắng rực rỡ, cây xanh bóng mát, trong sân đặt hai chiếc ghế mây, trên chiếc bàn nhỏ đặt ấm trà thơm.

Vân Yên đứng dưới tán cây ngọc lan, ngẩng đầu xúc động:

- Đến cả cây ngọc lan chàng cũng mang tới đây.

Dận Chân gật đầu mỉm cười:

- Đây là một ngôi nhà khác của chúng ta, hôm nay ở đây, muốn ở mấy ngày thì ở.

Vân Yên không biết nên nói gì, người đàn ông này, theo dòng chảy của năm tháng, tấm lòng của chàng càng lúc thêm quý báu.

Đồ đạc trong phòng gần như đầy đủ, trang trí cũng giống hệt như trong phủ, tuy không xa hoa như ở Ung Vương phủ, nhưng thoải mái trang nhã.

Vân Yên đi theo Dận Chân ăn chay ngồi thiền trong chùa, cả ngày hai người hoà thuận đầm ấm, mỗi ngày sáng trưa tối đều đến điện Phật Vô Lượng Thọ thắp hương cho hai bé, ở lại mấy ngày rồi mới về phủ.

Tiền tuyến tây chinh đưa tin tức về, Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh sau khi thuyết phục và chuẩn bị chu đáo kỹ lưỡng, chỉ huy Bình Nghịch Tướng quân Diên Tín từ Thanh Hải, Định Tây Tướng quân

Cát Nhĩ Bất từ Xuyên Điền (Tức Tứ Xuyên - Vân Nam) tiến quân vào Tây Tạng.

Tháng tám, Cát Nhĩ Bất dẫn quân vào đóng tại Lạp Tát (Tức Lhasa). Tháng chín, Dận Trinh lệnh cho Diên Tín đưa Đạt Lai Lạt ma (2) mới phong vào Tây Tạng, tổ chức nghi thức Toạ Sàng trang nghiêm ở Lạp Tát. Đến lúc này, quân phản loạn Tây Tạng do Sách Vương A Lạp Bố Thân cầm đầu được bình định hoàn toàn, uy danh của Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh vang xa, làm triều đình kinh ngạc. Khang Hi ra lệnh lập bia tưởng niệm, lệnh cho tôn thất, Phụ Quốc công A Lan Bố khởi thảo ngự chế văn bia.

Thời gian này, triều đình hân hoan vui mừng, thêm những kẻ "có tâm" âm thầm truyền tin, nên trên triều càng tin rằng Khang Hi sẽ truyền ngôi cho Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh công lao hiển hách.

Tuy trong lòng Dận Chân sốt ruột, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. Hàng ngày chàng qua lại với tăng lữ càng thêm mật thiết, đa số thời gian nếu không phải tham thiền, thì sẽ thảo luận chính cuộc và sắp xếp thế lực.

Mỗi lần đến chỗ Hoan Sinh đón Vân Yên, nét mặt chàng đều hân hoan rạng rỡ, Vân Yên biết chàng gánh nặng nhiều điều, còn Hoan Sinh cũng dần dần ổn định, nên cách mấy ngày nàng mới đến thăm, dành nhiều thời gian chăm sóc chàng hơn. Mỗi ngày nàng đều dồn tâm dồn sức làm những món ăn gia đình giản dị, tay nghề nấu ăn dần dần tiến bộ. Mỗi tối đều đứng trước cửa đón chàng về, rồi giúp chàng rửa mặt rửa chân, nhẹ nhàng xoa bóp gân cốt, hai người ăn cơm xong thì lên giường đi nghỉ sớm, cũng gọi là vất vả đi đôi với thanh nhàn.

Dưới sự đe nẹt dụ dỗ của Dận Chân, Vân Yên đành phải làm thêm các loại áo lót, Thậm chí có ngày Dận Chân "tài hoa" bỗng nhiên gợi ý Vân Yên, nếu như thay đổi một chút dây áo lót, thì có thể làm quần lót, vừa hay dùng cùng một mảnh vải, làm thành một bộ.

Vân Yên suýt nghẹn vì nước bọt của mình, khó tin nhìn chàng, còn tưởng phu quân nhà mình cũng từ tương lai đến.

Sao chàng lại nghĩ đến việc quần áo lót có thể làm thành một bộ? Quan trọng là áo lót bốn dây mặc từ trước ra sau... Mỗi đôi dây đều buộc trên eo... Giống y hệt mẫu áo lót gợi cảm ở hiện đại.

Vân Yên mở to mắt nhìn chàng một lúc lâu, không thốt thành lời. Cuối cùng chàng tới ôm nàng vào lòng, nàng ước lượng trên cổ chàng, cắn một cái.

Vân Yên râm rì bên tai chàng:

- Chàng nói thật đi, thứ linh cảm không đúng đắn này từ đâu ra? Gần đây không dính líu gì đến mỹ nhân nào đấy chứ?

Dận Chân nhìn nàng, trả lời rất mập mờ:

- Ta có hay không nàng còn không biết ư?

Vân Yên mặt đỏ lựng:

- Đáng ghét.

Dận Chân bế bổng nàng lên:

- Ta đáng ghét, nhưng nàng phải làm một bộ để ta ngắm thử, ngày nào cũng dụ dỗ ta, lại còn chạy ra ngoài, lúc về thì kêu mệt muốn ngủ, tìm ta làm nũng, hôm nay phải trị nàng, có kêu Tứ gia cũng vô dụng.

"Thử" đến cuối cùng, Vân Yên đành phải may một bộ, hậu quả đương nhiên không thể nói tỉ mỉ. Tuy trên triều sóng gió dồn dập, nhưng trong gia đình nhỏ ấm đượm tình cảm.

Năm tháng đối với hai người đã trải qua khó khăn trắc trở mang theo tình yêu sâu đậm, mỗi ngày đều là báu vật vô giá.

Ngày dự sinh của Hoan Sinh là tháng ba năm sau, nhưng không ngờ năm sắp hết lại xảy ra chuyện.

Vào một đêm, Vân Yên ngủ say trong lòng Dận Chân, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, nàng giật mình tỉnh giấc. Dận Chân cũng tỉnh theo, xoa đầu Vân Yên, đáp lại một tiếng đầy khó chịu.

Nào ngờ là giọng nói gấp gáp của Tô công công:

- Chủ tử, phu nhân, Tiểu Khấu Tử phủ Thập Tam chạy đến báo tin, Hoan cách cách sinh sớm ạ.

- HẾT CHƯƠNG 183 -

(1) Mái Yết Sơn:(mái nửa chòm)

là một dạng trong hệ thống kiến trúc mái cổ đại Trung Quốc. Về quy cách kiến trúc đứng thứ hai sau kiểu mái Vũ Điện. Mái Yết Sơn tổng cộng có 9 gờ diềm, trong đó gồm 1 bờ nóc, 4 bờ dải và 4 bờ chảy, nên từ đó có tên gọi là “Cửu Tích Điện”.

(2) Đạt-lại Lạt-ma hay Đạt-lai Lạt-ma hay Đa Lai La Ma là danh hiệu của một nhà lãnh đạo tinh thần của Phật giáo Tây Tạng thuộc trường phái Cách-lỗ. "Đạt-lại" có gốc từ tiếng Mông Cổ nghĩa là "biển cả" còn "Lạt-ma" là từ tiếng Tây Tạng được dịch từ tiếng Phạn, là từ xưng hô dành cho các vị Đạo sư. "Đạt-lại Lạt-ma" có nghĩa là "Đạo sư với trí tuệ như biển cả". Trong lối dùng hàng ngày nhiều người còn dùng Phật sống để chỉ Đạt-lại Lạt-ma.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 184: Tình Yêu Hèn Mọn

Đang canh ba nửa đêm, Dận Chân vội vàng đưa Vân Yên lên xe ngựa, Vân Yên cố gắng quýt không kịp cài cúc xong áo, tim đập như trống dồn, ruột gan nóng như lửa đốt. Bây giờ Hoan Sinh mới được bảy tháng, sinh sớm vô cùng nguy hiểm, quả thật không tưởng tượng được. Lòng nàng rối như tơ vò.

Dận Chân lặng lẽ giúp Vân Yên cài cúc cổ áo, nắm tay nàng, trầm giọng an ủi:

- Nàng bình tĩnh, sắp đến rồi.

Vân Yên quay đầu nhìn vào mắt Dận Chân, tựa vào lòng chàng, trong lòng tỉnh táo hơn, chỉ còn nỗi lo âu sốt ruột.

Mỗi giây mỗi phút chậm chạp trôi qua, khi đến Thập Tam phủ, hai người Vân Yên và Dận Chân nhanh chóng chạy vào tiểu viện Hoan Sinh, nàng chưa từng cảm thấy quãng đường xa đến vậy, tiểu viện sao hoang vu và quạnh quẽ.

Tiểu viện nửa đêm le lói ánh sáng mờ mờ, một tiểu nha hoàn bưng chậu nước đầy máu chạy ra, suýt nữa đâm vào Vân Yên đang đi vào, Dận Chân nhanh tay đỡ được Vân Yên, ôm nàng đến bên cửa mới thả xuống.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh không ngớt tiếng kêu la thảm thiết, chỗ nào cũng hỗn loạn nhếch nhác.

Vân Yên không nhớ lần thứ mấy mình đã nhìn thấy cảnh này, của bản thân và cả của người khác, phụ nữ sinh nở ở thời đại này như bước vào cửa địa ngục.

Dận Tường đã tới, đang ngồi trong phòng khách bên ngoài, ít nhất cũng khiến Vân Yên cảm thấy an ủi thay Hoan Sinh. Dận Chân kéo nàng đến nói chuyện với Dận Tường:

- Hôm qua vẫn còn khỏe mạnh mà, sao lại thế này?!

Dận Tường khó khăn đáp:

- Đệ cũng vừa mới biết, hạ nhân nói nửa đêm bị ngã.

Một bà đỡ với đôi tay đầy máu bỗng nhiên từ trong phòng lao ra, quỳ xuống đất.

- Bẩm Gia, e rằng không ổn, chỉ có thể bảo vệ tiểu chủ tử.

Vân Yên nghe xong mà hai mắt tròn tròn, đầu choáng váng.

- Bà nói linh tinh!

Nàng bất chấp tất cả, nhét áo choàng vào tay Dận Chân rồi xông vào trong phòng.

Vân Yên đẩy mạnh cánh cửa ra, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, một nha hoàn bưng chậu nước nóng bắn, bên trong là chiếc khăn đầy máu, bà đỡ chân tay luống cuống luôn miệng nói dùng sức, Hoan Sinh nằm trên giường thở thoi thóp, chiếc bụng nhô cao, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vân Yên lao đến bên giường nắm chặt tay nàng, không ngừng gọi:

- Hoan Sinh, Hoan Sinh...

Hoan Sinh gắng hết sức mở mắt ra, bờ môi khô nứt tái xám mấp máy:

- Chị... Vân Yên...

Vân Yên không hiểu tại sao mới chỉ mấy ngày, mà nàng ấy lại thành như vậy, nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào, nàng chà mắt, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Hoan Sinh, giọng run run:

- Là chị đây, chị Vân Yên đến rồi đây. Em đừng sợ, em và con sẽ không làm sao đâu.

Hoan Sinh thở gấp gấp lắc đầu:

- Em... không thể... gắng được... xin chị... cứu đứa bé...

Nước mắt Vân Yên rơi xuống như mưa:

- Không! Em đừng bỏ cuộc, dù thế nào cũng không được, vẫn còn cơ hội, nghe lời nào!

- Bà đỡ, tình hình thế nào rồi?! Đứa bé ra được bao nhiêu?

Bà đỡ đỏ mồ hôi ướt áo:

- Có vẻ là khó sinh, có lẽ chỉ có thể bảo vệ được tiểu chủ tử thôi!

Vân Yên nhìn thái độ của bà ta, không kiềm chế được mà tức giận:

- Tính mạng của phụ nữ không đáng giá sao? Khó sinh thì bà không nghĩ cách sao?

Nếu Hoan Sinh là đích phúc tấn hay trắc phúc tấn có thân phận cao quý, liệu bà ta có dám nói càn vậy không? Nếu Hoan Sinh là người phụ nữ Dận Tường sủng ái, liệu bà ta dám khinh thường?

Nhưng đáng tiếc nàng ấy không phải, nàng chỉ là một nô tài nhỏ có xuất thân thấp kém, một tiểu thiếp có địa vị không cao hơn nô tỳ bao nhiêu ở bên Dân Tường hai mươi mấy năm, còn không có được sự sủng ái của chủ tử.

Bà đỡ im bật, bà ta không biết thân phận nàng, nhìn cách ăn mặc cũng không giống đích phúc tấn, nên đành e dè nói:

- Không phải tôi cũng đang... nghĩ cách đây sao.

Hoan Sinh yếu ớt rên lên vì đau đớn, nhưng vẫn cố gắng dùng sức, một bà đỡ khác đi vào, thay chiếc khăn đẩm máu bằng chiếc khăn sạch khác.

Vân Yên bình tĩnh quay người lại, bắt đầu gọi nha hoàn đến:

- Sao còn chưa có ai nấu canh sâm, bưng thêm nước nóng lên đây, đại phu đã đến chưa? Khám thế nào?

Tiểu nha hoàn bưng nước vào, sợ sệt đáp:

- Đại phu đến rồi ạ, đang nói chuyện với Tứ gia và Thập Tam gia bên ngoài, nô tỳ đi lấy thêm nước ngay đây.

Vân Yên nhìn Hoan Sinh, dẫn lòng buông tay nàng ấy ra, tìm cái chén, cầm ấm nước trên lò lên rót nước nóng vào, nàng luôn cảm thấy Hoan Sinh khát, hoặc có lẽ uống chút nước nàng ấy sẽ có sức hơn.

Chật vật rót nước xong, làm lơ ngón tay bị bỏng, nàng bưng cốc bắt đầu thổi nguội, nhưng không có cách nào giúp Hoan Sinh uống, nàng rút một chiếc khăn trong ống tay áo mình, nhúng vào nước thấm ướt môi nàng ấy, luôn miệng động viên nàng.

Thần trí Hoan Sinh tỉnh táo hơn, bàn tay lạnh băng níu lấy Vân Yên, viền mắt sưng phù, đôi môi bợt bặt mấp máy:

- Chị Vân Yên... lỡ như... hứa với em... bảo vệ đứa bé... trước nhất.

Tim Vân Yên như đang nhỏ máu, nàng cắn môi khẽ gật đầu, buông tay nàng ấy ra đi tới cuối giường. Nàng biết đứa bé có ý nghĩa đặc biệt với Hoan Sinh thế nào, là đứa con với người đàn ông Hoan Sinh yêu, còn quan trọng hơn cả tính mạng nàng.

Vân Yên đi tới cuối giường, hít một hơi khí lạnh. Hoan Sinh chảy máu quá nhiều! Đứa bé lại đưa mũi chân ra trước!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đứa trẻ sẽ chết ngạt mất! Hoan Sinh cũng không sống nổi vì mất máu!

Thay người cũng không kịp nữa, Vân Yên lạnh lùng nói với hai bà đỡ:

- Các bà đừng tưởng cô ấy chỉ là một tì thiếp không được sủng ái mà không quan tâm đến sống chết, hôm nay nếu giúp cô ấy mẹ tròn con vuông, phủ Ung Vương sẽ thưởng cả nhà các bà không lo cơm ăn áo mặc, còn nếu không tận tâm, chết một người thì các bà cũng đừng mơ sống! Đừng nhìn tôi, dù tôi không phải ai, nhưng Ung Thân vương Dận Chân đang chờ bên ngoài, các bà cứ ra hỏi ngài, xem lời tôi nói có đúng hay không!

Có lẽ nét mặt Vân Yên đã làm họ sợ, hai bà đỡ thấp thỏm gật đầu chân tay luống cuống, lật đật bảo Hoan Sinh phải dùng sức thế nào, ngay cả động tác giặt khăn cũng nhanh nhẹn hơn.

Vân Yên giúp Hoan Sinh lau mồ hôi, nắm tay không ngừng gọi tên nàng ấy, dặn nàng ấy đừng ngủ. Trong lòng nàng cũng rối như mớ bòng bong, nàng không biết phải làm thế nào, ông trời sao tàn nhẫn như vậy, đứa bé còn chưa được bảy tháng, nguy hiểm chực chờ.

Hoan Sinh cố dùng hết sức tàn, nước mắt trào ra từ khoé mắt, nhưng dùng trọn hơi thở cuối cùng của sinh mạng mình. Nét mặt cương quyết của nàng ấy khiến trái tim Vân Yên vỡ vụn.

Tiếng khóc yếu ớt như tiếng mèo rên cất lên, cuối cùng đứa trẻ cũng ra ngoài.

Hai bà đỡ như trút được gánh nặng, kêu to:

- Sinh rồi! Là tiểu a ca!

- Á! Không ổn rồi, máu ra nhiều quá!

Vân Yên nhìn nét mặt như tro tàn của Hoan Sinh, cả người run lên, nàng không nghe thấy tiếng mình hét nữa.

- Mau cầm máu! Mau cứu cô ấy!

- Không cầm máu được.

Tiểu nha hoàn cuống quýt bưng thuốc lên, Vân Yên bôn cho Hoan Sinh, nàng bắt đầu nôn hết ra, số thuốc uống vào rất ít, nàng càng lúc càng yếu.

Tim như bị hàng trăm mũi kim đâm vào, nàng cảm thấy tất cả như trong cơn ác mộng, một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Hoan Sinh mấp môi, Vân Yên bế đứa bé trong lòng bà đỡ tới, nhỏ quá, như chú chuột con, ngay cả khóc cũng không thành hơi, mắt còn chưa mở, dường như bất cứ khi nào cũng có thể rời khỏi thế gian này.

Vân Yên bế đứa bé đến để Hoan Sinh nhìn, nàng ấy cố gắng mở mắt ra nhìn bé, trong đôi mắt loé ra ánh sáng, như ánh sáng cuối cùng trước khi lìa đời.

- Chị Vân Yên... em vốn nghĩ... năm Khang Hi thứ sáu mươi... con mới chào đời... nên muốn đặt tên mẹ là... Lục Thập...

Hàng nước mắt lăn dài trên má Vân Yên, tim cũng trống rỗng:

- Được, em muốn đặt tên là Lục Thập, vậy sẽ là Lục Thập.

Hoan Sinh tiếp tục dùng chút hơi tàn:

- Nhưng thằng bé mới bảy tháng... em không còn nữa... sợ rằng con mình không sống nổi...

Vân Yên ngắt lời:

- Không! Không được nói linh tinh, mẹ con em sẽ ổn thôi, sẽ ổn cả thôi!

Hoan Sinh nở nụ cười rất đẹp.

- Chị Vân Yên... nếu em không còn nữa... chị... giúp em nuôi Lục Thập được không? Trừ chị ra... em không yên tâm... em biết thằng bé quá yếu... chỉ cần có thể sống thêm một ngày... em tạ ơn chị...

Vân Yên bế đứa trẻ, nắm chặt bàn tay dãn lạnh của nàng, nước mắt rơi không thành tiếng, chỉ có thể gật đầu, liên tục gật đầu, đầu óc hỗn loạn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

- Chị... chị gọi Thập Tam... Dận Tường, Dận Tường!!! Ai đó nhanh gọi Thập Tam vào!

Tiểu nha hoàn trong phòng hoảng loạn chạy ra ngoài gọi người, đàn ông cổ đại không thể vào phòng sinh, nhưng hiện giờ phải thế nào đây?

Hoan Sinh không lắc nổi đầu nữa, chỉ dựa vào chút hơi sức mong manh mà nói:

- Không... giúp em nói... với Thập Tam Gia... ngài và phúc tấn phải hạnh phúc suốt đời... kiếp sau... em xin làm trâu làm ngựa... tiếp tục hầu hạ ngài...

Khi Dận Chân và Dận Tường xông vào phòng, Hoan Sinh đã khép mắt lại, khoé mắt vẫn còn vương giọt nước, như đang ngủ say.

Vân Yên bế đứa trẻ đứng trước giường, bật khóc thành tiếng, ngay cả chú chuột nhỏ trong bọc tã lót dường như cũng ọ ọ khóc theo, tiếng khóc hai người chưa từng bị thương như thế.

Nàng không rõ mình đã ra ngoài thế nào, đến Di Tâm Trai ra sao, chỉ biết có một lồng ngực ấm áp vững chãi ôm nàng từ phía sau, ôm cả đứa bé trong lòng nàng, Lục Thập của Hoan Sinh

Nước mắt che kín gương mặt Vân Yên, nàng ôm đứa bé vui người vào ngực chàng:

- Thằng bé tên là Lục Thập, thiếp muốn đưa bé về phủ.

Giọng Dận Chân khàn khàn:

- Được, để ta nói với lão Thập Tam.

Vân Yên lắc đầu:

- Để thiếp nói.

Dận Chân gật đầu, ôm cả nàng và đứa trẻ, đi vào trong phòng.

Dận Tường đang ngồi trên ghế mây trước cửa sổ, đôi mắt đỏ ửng hằn tia máu. Vân Yên thấy vậy, không hiểu sao lại cảm thấy có đôi phần an ủi.

Chàng ta khóc thương cho Hoan Sinh ư? Nước mắt đàn ông không dễ rơi, mất đi một nô tỳ đi theo hầu hạ từ bé đến khi trưởng thành, chàng ta có

đau lòng không?

Vân Yên bế đứa bé tới trước mặt Dận Tường, đặt bọc tã nhỏ bé vào lòng chàng ta.

- Ngài nhìn bé này... Hoan Sinh nói... tên mẹ của bé là Lục Thập... dặn tôi nuôi bé... tôi muốn đưa bé về... và... cô ấy nói với ngài một câu...

Dận Chân nhìn đứa trẻ nhảnh nheo như chú chuột nhỏ trong lòng, giọt nước mắt long lanh từ khoé mắt lăn dài, rơi xuống người bé.

- Nàng ấy nói gì?

Vân Yên khép mắt, nước mắt ướt đầm gò má.

- Cô ấy nói... Ngài và phúc tấn phải hạnh phúc cả đời... cô ấy... kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa... tiếp tục hầu hạ ngài.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 185: Đàn Ông Như Rượu

Khi chiếc xe ngựa rời khỏi phủ Thập Tam A Ca, Vân Yên bỗng nhiên ngậm ngùi, trong mỗi gia đình quyền quý, bên cạnh mỗi a ca đều có một nha hoàn giống như Hoan Sinh, phận như con sâu cái kiến. Xuất thân thấp hèn, không được yêu thương, nhưng họ cũng có tình yêu và lòng thành của riêng mình, chỉ có điều, nếu không ai đoái hoài, thì cuối cùng biến thành tro bụi.

Thập Tam không sai, Hoan Sinh cũng không sai, là thời đại này sai ư?

Nếu Hoan Sinh không phải là nô tài đi theo Dận Tường từ nhỏ, nàng ấy sẽ không ngốc nghếch yêu chàng bằng cả tính mạng như vậy. Nếu không bởi ràng buộc và nô dịch của thời đại này, cả đời này nàng ấy sẽ không hận không trách, để ngay cả kiếp sau cũng muốn làm trâu làm ngựa hầu hạ chàng.

Lục Thập nhỏ bé trong tã lót mới chỉ bảy tháng, tục ngữ có câu bảy tháng chết tám tháng sống, tất cả mọi người đều sợ đứa bé không sống nổi. Vân Yên ôm Lục Thập nhỏ xíu từ lòng mẹ dần lạnh trong mùa đông giá buốt, nước mắt không kịp chảy, chỉ còn sự chăm sóc cực nhọc ngày đêm, và mắt cũng không dám chớp.

Ngay trong đêm ấy Dận Chân tìm một bà vú đáng tin trong đám gia nô, Vân Yên cẩn thận chọn hai người sạch sẽ an phận chăm sóc cho Lục Thập, để họ sống ở chái phía tây, không cho phép ra ngoài.

Lục Thập sau khi uống no sữa thì mở to mắt. Bé có đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly, đường nét khuôn mặt di truyền từ đàn ông nhà Ái Tân Giác La, riêng khoé mắt đuôi mày xinh đẹp y như Hoan Sinh lúc nhỏ.

Bé giống hệt chú chuột con, tiếng khóc cũng chỉ rên hừ hừ, thoi thóp đáng thương. Đôi mắt to tròn trên gương mặt nhỏ bé vô cùng sáng ngời, lẳng lẳng nhút nhát nhìn chăm chăm Vân Yên và Dận Chân.

Tiểu Khấu Tử bên phủ lão Thập Tam đến đưa quần áo và giày cho bé, còn cả khoá Trường Mệnh, nói rằng đây là những món Hoan Sinh chuẩn bị trước khi đi, người đã được an táng ổn thoả, khoá Trường Mệnh là Dận Tường đưa. Vân Yên cầm đồ mà không cầm được nước mắt.

Đêm giao thừa lạnh giá, Vân Yên bế Lục Thập yếu ớt đến trước mộ đưa tiễn mẹ ruột đoạn đường cuối cùng, nàng tựa vào lòng Dận Chân, nước mắt ướt đầm vạt áo chàng, cả thế giới chỉ còn lại người đàn ông này vẫn luôn âm thầm che mưa chắn gió cho nàng.

Cơ thể Lục Thập rất yếu, lại đói rất nhanh. Vân Yên chưa từng chăm sóc trẻ sơ sinh, hàng đêm phải tỉnh dậy rất nhiều lần, giấc ngủ không sâu, chàng cũng vậy. Nhiều lần nàng muốn chàng đến Phật đường ngủ, hoặc nàng bế Lục Thập đến chái ngủ, chàng đều không đồng ý. Hai người giống như đôi vợ chồng bình thường, cẩn thận vụng về chăm sóc đứa bé, may mà Lục Thập rất ngoan, cũng không ham khóc.

Lễ mừng thọ Khang Hi sáu mươi tuổi, Khang Hi phái Tứ Hoàng Tử Dận Chân, Thập Nhị Hoàng Tử Dận Đào, Thế Tử Hoảng Thạnh đi bái tế Vĩnh Lăng, Phúc Lăng và Chiêu Lăng. Khắp nơi chiêng trống vang trời pháo nổ đì đùng, rộn rã vui mừng cả một niên đại. Trong bầu không khí náo nhiệt hân hoan, Thất A Ca Phúc Nghi mới chỉ có tên mụ lạng lẽ qua đời khi mới năm tháng tuổi, như chưa từng tồn tại, ngược lại phủ Ung Vương vui mừng đón chào tin vui.

Thập A Ca Hoảng Thì đại hôn, đích phúc tấn là Đồng Ngọc thị, con gái của Thượng Thư Tịch Nhĩ Đạt.

Đây là con trai đầu tiên của Ung Thân Vương thành hôn, chàng bốn mươi bốn tuổi, con trai lấy con dâu.

Ngày Ung Thân Vương tổ chức đại tiệc, trong Tứ Nghi Đường Vân Yên bế Lục Thập nghe tiếng pháo nổ rầm trời, Lan Hà Lan Tịch toan đóng cửa lại, nhưng Vân Yên nói không cần.

Vân Yên bế Lục Thập đến bên cửa sổ nghe tiếng cười nói rộn rã, bỗng nhiên Lục Thập bật cười, bên miệng còn có hai lúm đồng tiền nhỏ. Đứa bé này mới sinh đã mất mẹ, nhưng lại thích cười hơn bất cứ ai. Không biết nói chuyện, vậy mà dường như chuyện gì cũng hiểu.

Mấy tháng sau, đứa bé vẫn rất nhỏ, thậm chí cân nặng còn không bằng những đứa trẻ bình thường, từ chú chuột con biến thành chú mèo con, rất ngoan ngoãn, ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, đôi mắt trong veo to tròn làm Vân Yên nhớ tới cậu thiếu niên sáng trong có đôi mắt màu hổ phách và tiểu nha hoàn ngây thơ năm ấy luôn đứng sau lưng chàng ta.

Lục Thập lại ngủ thiếp đi, Vân Yên nhẹ nhàng đặt bé vào trong nôi. Chiếc nôi nhỏ tinh xảo này do Dận Chân tự tay thiết kế, sau đó sai người làm theo, đứa bé là con trai của Thập Tam và Hoan Sinh, là con trai của hai người thân nhất, cũng là con trai của Dận Chân và Vân Yên.

Vân Yên dặn dò Lan Tịch và Lan Hạ trông nom, rồi ra khỏi Tứ Nghi Đường. Từ sau khi Hoan Sinh qua đời, nàng gần như không bước khỏi Tứ Nghi Đường nửa bước.

Hôm nay là ngày vui của Tam A Ca Hoảng Thì, cũng là ngày vui của phủ Ung Vương, nàng định đến ngó một chút, nhìn con trai chàng lấy vợ, nói một tiếng chúc mừng chàng.

Cánh cửa lớn đóng như nêm, trong tiền sảnh tông thất hoàng gia, quan lại quyền quý đến tới đến lui uống rượu mừng. Vân Yên đứng bên cánh cửa xa xa, nhìn chàng đứng trong tiền sảnh đông đúc.

Dân gian có câu, đàn ông xuất sắc như chai rượu ngon, càng ủ lâu càng thơm.

Dận Chân mặc mãng bào cát phục, thoát nhìn vừa chín chắn lại quyền quý, trên khoé môi không có lấy một nụ cười, nhưng trong mắt đọng đầy sự vui vẻ, xoá tan đi nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Chàng nghiêng đầu nói chuyện với mọi người, nếp nhăn lơ mờ nơi khoé mắt đã rõ hơn hai năm trước.

Đứng bên cạnh chàng là Đích phúc tấn Na Lạp thị ung dung cao quý, và mẹ đẻ của Tam A Ca Hoằng Thì là Trắc phúc tấn Lý thị, tân lang hôm nay là cậu thiếu niên Tam A Ca Hoằng Thì mười sáu tuổi, so với a mã, cậu giống như chú gà trống kiêu ngạo.

Vân Yên chợt nhớ tới Hoằng Huy, đứa trẻ ấy bây giờ đã hai mươi tuổi rồi nhỉ, nhưng tại sao cậu ấy lại du lịch khắp trời nam đất bắc, mà không cưới vợ sinh con. Từ nhỏ cậu đã sống tình cảm như Lý Thái Bạch, giờ đây như chim bay về rừng, phải chăng cũng là chuyện vui.

Mọi người đều không còn trẻ trung gì nữa, ngay cả con cái cũng trưởng thành rồi, lập gia đình rồi.

Bàn về thân phận, thật ra nàng cũng không khác gì Hoan Sinh, thậm chí địa vị xuất thân còn thấp hơn, nhưng nếu không có tình yêu của Dận Chân, có lẽ nàng sẽ đến nơi non nước nông thôn sống đến cuối đời, nhìn chàng thành hoàng đế triều Thanh, vợ đẹp con khôn.

Nhưng, cuối cùng nàng lại có được trái tim người đàn ông ấy, là may mắn, hay bất hạnh?

Hơn hai mươi năm trôi qua, ở bất cứ góc nào nàng luôn dõi mắt nhìn theo người đàn ông này, dường như đã trở thành sở thích của nàng, mỗi lần đều có một cảm xúc khác nhau.

Khi Vân Yên lơ đãng, bất chợt nhận ra Dận Chân đã sai bảo xong điều gì đó, đi về phía cửa nơi nàng đang dựa.

Nàng biết có lẽ khoé mắt chàng đã nhìn thấy mình, không muốn nhìn thẳng vào chàng, nàng bèn cúi đầu bước vài bước nép vào một bên sảnh.

Rồi quay đầu lại, người nọ đã nở nụ cười thản nhiên đi đến trước mặt nàng, gương mặt tuấn tú toát lên sự trưởng thành.

Dận Chân điềm nhiên đi tới kéo tay nàng, nói nhỏ:

- Sao lại ra đây?

Vân Yên đẩy tay chàng ra, giả bộ nghiêm túc:

- Vương gia đừng dẫn chút đi, đã có con dâu rồi đấy.

Dận Chân cười càng nhiều hơn, kéo tay nàng đến bên môi mình, hôn mạnh một cái.

Vân Yên lẳng lặng cười:

- Chúc mừng chàng, Dận Chân, thiệp thật sự mừng vì chàng. Mau vào đi, thiệp về đây.

Dận Chân nhắm mắt, trong ánh mắt trầm lặng lộ rõ sự không nỡ, bàn tay kéo nàng không định thả ra.

Một tay chàng đẩy cửa chéch sảnh ra, kéo Vân Yên vào bên trong, hai người vừa ôm nhau vừa vào.

Vân Yên vui đầu vào lòng Dận Chân mà cười, Dận Chân nâng cằm nàng lên, thì thầm hỏi sao vậy.

Vân Yên dịu dàng đáp:

- Người không biết còn tưởng chúng ta nhiều năm không gặp... Lúc này nóng lòng lưu luyến bịn rịn.

Dận Chân khẽ lăm bắm một câu vào tai nàng, Vân Yên nhón chân ôm cổ hôn lên môi chàng, rồi giúp chàng sửa lại cổ áo thêu hoa văn rồng tinh xảo.

- Đi nhanh đi, thiếp về nhà chờ chàng, còn Lục Thập nữa.

Dận Chân ôm eo nàng, gật đầu nói nhỏ:

- Được.

Phủ Ung Vương vào mùa xuân năm Khang Hi thứ sáu mươi, như làn gió xuân thổi qua, tin vui nọ nối tiếp tin vui kia.

Hai a ca Nguyên Thọ và Thiên Thân bình an trưởng thành đến tuổi mười một, Dận Chân chính thức đặt tên cho hai a ca là Hoảng Lịch và Hoảng Trú, ghi vào ngọc điệp của Tông Nhân Phủ.

Khi Vân Yên nghe thấy tên chính thức Dận Chân đặt cho hai tiểu a ca, khi nghe thấy hai từ "Hoảng Lịch", trong lòng bỗng cảm thấy quen thuộc, nàng cố gắng nhớ lại tên của Càn Thanh, hình như ông ta tên là Hoảng Lịch.

Lẽ nào là đứa bé năm ấy nàng tự tay đỡ đẻ, bé trai môi đỏ má hồng mà nàng nhặt được con diều, thích chơi bịt mắt bắt dê dưới tán cây ngọc lan là hoàng đế Càn Long ư? Đúng rồi, xét từ lý thuyết, mỗi tiểu a ca trong phủ

này đều có thể là Càn Long, bởi a mã của chúng chính là hoàng đế Ung Chính tương lai.

Trắc phúc tấn Niên thị của hậu viện và nha hoàn thông phòng Chung thị của phòng Tam a ca Hoảng Thì liên tiếp có hỉ mạch, Ung Thân vương Dận Chân vừa được làm a mã vừa được làm ông nội, hương khói phủ Ung vương chưa bao giờ thịnh đến thế, năm nay Khang Hi tròn sáu mươi tuổi, khi tin vui được truyền tới hoàng cung, Khang Hi vui mừng, long nhan rạng rỡ.

Tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu có công bảo đảm hậu cần cho quân đội Tây chinh, thành tích xuất sắc, tiếp tục được triệu vào kinh, Khang Hi đích thân ban thưởng cung tiền, phong làm tổng đốc Xuyên Thiểm (Tứ Xuyên - Thiểm Tây), trở thành đại quan biên thủy quyền cao chức trọng.

Vì liên quan tới đứa bé, Ung Thân vương Dận Chân thường xuyên tới thăm Trắc phúc tấn Niên thị, dõi ngó và chăm sóc của nàng ta trong phủ cũng vô cùng đặc biệt.

Bước chân lịch sử vẫn đi theo con đường đã vạch sẵn từ trước, dù sóng ngầm đang cuộn trào ra sao, nhưng trong sử sách chỉ được viết bằng vài ba câu ít ỏi.

Tiểu Lục Thập trở thành Bát a ca do Trắc phúc tấn Niên thị sinh, đây là chuyện Dận Chân đã bàn bạc với Vân Yên từ trước, cũng là sắp xếp duy nhất vẹn cả đôi đường. Không chỉ danh chính ngôn thuận trở thành a ca trong phủ Ung Thân vương, làm Niên gia nở mày nở mặt hơn, mà còn giúp xuất thân Tiểu Lục Thập thêm danh giá, củng cố địa vị tương lai của thằng bé trong phủ.

Tiểu Lục Thập lớn lên từng ngày trong sự chăm sóc tận tình của mọi người ở Tứ Nghi Đường, dần giống như những đứa bé bình thường khác.

Người Mãn có câu cha không bế con, nhưng mỗi ngày Dận Chân về đều ẵm Lục Thập, tình cảm còn hơn con đẻ. Chàng và Thập Tam hơn cả anh em ruột, Chàng đối xử với Lục Thập còn hơn cả con ruột.

Hàng ngày Tứ Nghi Đường đều chuẩn bị sữa bò tươi cho Lục Thập để bé có thể dùng bất cứ lúc nào. Nàng vẽ phác thảo hình bình sữa có núm vú, Dận Chân sai người làm một bình sữa nhỏ bằng gỗ tử đàn, không hữu dụng như bình sữa cao su ở hiện đại, nhưng thỉnh thoảng ban đêm dùng để dỗ bé cũng được.

Sau khi ngủ trưa dậy Lục Thập lúng ba lúng búng, Vân Yên đoán có lẽ thằng bé đói muốn uống sữa, bèn bế bé lên đỡ, đặt bình sữa đã chuẩn bị sẵn lên miệng, toan gọi bà vú.

Đúng lúc Dận Chân đẩy cửa vào, thấy Vân Yên bón sữa cho Lục Thập, trên gương mặt trầm tĩnh ấy bỗng nở nụ cười. Từ sau khi Hoan Sinh qua đời, đã rất lâu rồi chàng chưa thấy nàng cười thoải mái như vậy.

Dận Chân đi tới bên Vân Yên, choàng tay qua eo nàng từ phía sau, đầu tựa lên vai nàng, cũng nhìn Tiểu Lục Thập.

Vân Yên cúi đầu cười hỏi:

- Về cũng không nói gì cả, hôm nay mệt không?

Dận Chân hôn lên tai nàng, thủ thỉ:

- Không mệt, có điều sắp phải đi theo hoàng thượng đến hành cung Nhiệt Hà, làm sao đây?

Vân Yên "ồ" một tiếng, như đang suy nghĩ.

Nhưng Dận Chân thấy Vân Yên chỉ ừ hử không đầu không đuôi, ngần này tuổi rồi mà nàng vẫn như đang ghen, hoàn toàn không ăn nhập gì giọng

nói bình tĩnh của chàng.

- Thiếp không biết...

Vân Yên giật mình kêu "ôi chao", cả người lão đảo trong lòng chàng, đỉnh đầu cũng chạm phải cằm chàng, đây là động tác nhỏ rất quen thuộc nhiều năm nay.

- Ung Thân vương còn dỗi nữa à, không phải thiếp đang nghĩ cách đây sao, thiếp cũng đâu muốn phải chia xa với chàng, nhưng Lục Thập còn quá nhỏ... ngày nào cũng phải uống sữa... cần người chăm sóc trông nom...

Hơi thở Dận Chân phả bên tai nàng dần trở nên nặng nề mơ màng hơn:

- Ta cũng muốn

Thoắt cái Vân Yên đỏ bừng từ đầu đến cổ, không biết phải nói gì, thùy tai cũng nằm trọn trong miệng chàng, chàng cầm tay nàng đặt Lục Thập vào trong nôi, ý đồ không cần ai nói cũng rõ mười mươi. Lục Thập rất ngoan ngoãn, không rõ có phải ngủ rồi hay không.

Vân Yên xấu hổ, nhét bình sữa bằng gỗ tử đàn trong tay vào ngực chàng, thiếu điều tìm cái lỗ để chui xuống. Nàng biết mấy tháng đưa Lục Thập về nuôi, vừa bận bịu vừa mệt mỏi, cũng bỏ đời người nào đó rồi.

- Thiếp cho chàng, được chưa.

Dận Chân lạnh lẽo bắt được bình sữa, đặt sang một bên, rồi tiện tay kéo eo nàng vào lòng mình, giọng nói trầm khàn:

- Nàng biết ta muốn gì sao.

Vân Yên giậm chân dè thấp giọng xuống:

- Giữa ban mặt ban mặt chàng dừng lộn xộn, Lục Thập tỉnh giấc đó...

Dận Chân khăn khăn đỡ:

- Ngoan.

Chàng quay người Vân Yên lại, đôi tay bị chàng kéo ra sau lưng không thể cựa cựa, bàn tay rộng dày bắt đầu cởi cúc áo bên eo nàng.

Vân Yên ngượng ngùng giãy giụa, lồng ngực phập phồng, gương mặt nhỏ bé đỏ bừng tựa lên vai chàng, thở hổn hển như chú mèo nhỏ.

- Lục Thập ở đây đó... Chàng mau thả ra...

Bàn tay ngang ngược của chàng đã kéo vạt áo trong của nàng ra, để lộ chiếc áo ngực có dây buộc qua cổ màu hồng đào.

Từ khi nhìn thấy chiếc áo ngực, Dận Chân rất thích thú, chỉ muốn nàng thường xuyên mặc kiểu này.

Chàng cởi áo trong của nàng ra, cúi đầu hôn một cái, nàng suýt nữa bật ra thành tiếng, cắn môi ngáp ngừng thở, không biết nên ôm chàng vào, hay đẩy chàng ra, hơi thở gần như bị chàng nuốt trọn.

Ánh mắt Vân Yên mơ màng nhìn chiếc nôi, cả người bỗng bị chàng bế bổng lên đặt vào giường, bàn tay rộng lớn thả chiếc màn lụa xuống.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 186: Có Nhớ Ta Không

Dận Chân phủ phục trên người Vân Yên, đôi tay giày vò đôi bông đào căng tròn trắng ngần của nàng, tham lam nụ hoa đỏ tươi đáng yêu như đứa trẻ, thỉnh thoảng ngược đôi mắt đen tuyền với hàng mi dài nhìn sâu vào nàng, khiến gương mặt nàng đỏ bừng, cả người run rẩy như có dòng điện xẹt qua, chớp mắt một cái, bóng hình thướt tha sau màn trướng buổi chiều cũng trở thành đôi tay người yêu uyển chuyển mập mờ.

Vân Yên nhìn gương mặt tuần tú của Dận Chân chỉ cách mình trong gang tấc, khép mắt lại trao chàng nụ hôn nồng nàn. Dưới tay chàng, trên cơ thể nàng chỉ còn lại bộ quần áo lót.

Vân Yên mở choàng mắt thở gấp gấp, nhận ra lửa trong mắt chàng đã bốc cháy ngàn ngút, nàng cắn môi giãy giụa:

- ...Lục Thập sẽ tỉnh lại đấy...

Chàng ép nàng phải nhìn mình, bàn tay rộng lớn từ phía trên men theo làn da run rẩy trượt xuống dưới, trêu đùa cái rốn trên bụng dưới bằng phẳng mềm mại, ấn lên chiếc quần nhỏ tam giác xinh xắn, tay còn lại đã tháo dây lưng bằng ngọc trên eo mình xuống, cởi vạt trước của mông bào ra.

- Ngoan nào.

Vân Yên thoáng nghiêng đầu thở dữ dội, Dận Chân dùng một tay mạnh mẽ tách hai chân nàng ra, tay kia kéo dây quần lót nàng xuống, không chờ nàng lên tiếng, chàng đã cởi quần trong của mình, đi vào bên trong nàng như con sóng lớn.

Vân Yên vẫn chưa kịp chuẩn bị xong, đau đớn cắn lên vai chàng, phía dưới nhỏ hẹp siết chàng thật chặt, cổ vũ Dận Chân đi vào sâu hơn, dường như lúc ấy có thể nghe thấy chàng nặng nề hít vào một hơi.

Sóng tình ngấm cuộn và vội vã làm cả hai người đều run lên, trong màn tiếng rên rỉ mang theo tiếng hít thở, hòa quyện gắn bó vào nhau.

Trên gò má đầy sắc tình của Dận Chân lấm tấm những giọt mồ hôi nóng hổi, có cả giọt đọng trên hàng mi dày của chàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm, mồ hôi trên cơ bắp cường tráng chảy xuống ngực nàng mỗi khi chàng cử động, vóc dáng nam tính ấy không biết gợi cảm và quyến rũ đến cỡ nào.

Cả người nàng được chàng đỡ trên đầu giường nên không cách nào thối lui, nàng mở mắt ngẩng đầu nhìn vào mắt chàng, giờ tay vuốt ve gò má và vành tai người thương, rồi được chàng hôn thật sâu, trên cơ thể mảnh mai cũng đắm mồ hôi, mồ hôi trên hai người không biết của ai với ai.

Vân Yên cắn môi nín thở chịu đựng cơn đói của người đàn ông đã nhịn mấy tháng nay, không dám bật ra tiếng rên rỉ như tiếng mèo kêu ghen ở cổ họng, nơi nơi trong màn đều là âm thanh thân mật nhất.

Khi không chịu được nàng chỉ có thể cắn Dận Chân, nước mắt trào ra, đôi tay ôm chặt bờ lưng rộng lớn của chàng, run rẩy mở cơ thể đón nhận chàng, cảm thấy như tim gan đều bị thiêu đốt. Nàng nghe thấy chàng ghé vào tai mình gọi Vân Yên, thế giới này chỉ còn lại mình chàng, pháo hoa năm màu nở rực rỡ trong đầu, nhấn chìm toàn bộ nàng.

Mưa tạnh mây tan, Vân Yên chậm chậm mở mắt ra, thấy Dận Chân vẫn đang quỳ trên người mình, nhẹ nhàng hôn lên quả đào mật thơm mềm, ánh mắt yêu thương khiến trái tim chàng đập mạnh một nhịp, giọng nói cũng trầm khàn hẳn đi.

- Ta...

Nét mặt sau cơn hoan ái càng thêm xinh đẹp, đôi mắt ngập nước chỉ chực chảy ra, Vân Yên thì thầm:

- Đồ xấu xa.

Dận Chân nâng lưng nàng lên để nàng gần với khuôn mặt mình, đáp bằng giọng khàn đặc:

- Đêm nay không bảo nàng khen ta người tốt.

Vân Yên xấu hổ đẩy chàng ra, chàng hừ một tiếng, Vân Yên mới thấy mấy dấu răng mình cắn trên bả vai chàng, đau lòng xoa nhẹ.

- Có đau không?

Dận Chân kéo ngón tay nàng lên hôn, nói:

- Nàng cắn thế nào ta cũng vui.

Vân Yên đẩy lồng ngực cường tráng của chàng, che ngực mình, cúi đầu ngời dậy, muốn tìm quần áo lót. Kết quả được chàng đưa kèm theo câu nói mập mờ:

- Bộ bằng sa mỏng sao không thấy nàng mặc?

Vân Yên kéo áo lót che ngực, hờn dỗi:

- Càng già càng không đứng đắn.

Người đàn ông ấy không thích nghe chữ "già", cả mặt xỉ xuống, sống mũi nhăn nhó:

- Già?

Vân Yên lập tức cười nịnh nọt, nựng má chàng:

- Không già, lão Tứ nhà chúng ta trẻ trung nhất.

Ánh mắt Dận Chân tối sầm xuống:

- Nàng nói lại đi.

Chóp mũi Vân Yên cọ lên sống mũi cao thẳng của chàng, nũng nịu:

- Đương nhiên là người đàn ông của thiếp, lão Tứ là chúng ta, Tứ gia...

Cuối cùng Dận Chân bật cười, hôn nàng say đắm.

- Ta thích nàng gọi ta như thế.

Hai người thu dọn xong giường chiếu thì đi ra ngoài, mặt trời đã xuống núi, nhưng kì lạ thay cậu nhóc Lục Thập không hề khóc nhè.

Vân Yên chưa chải đầu tóc đàng hoàng đã chạy tới bên nôi nhìn bé, bé đã tỉnh dậy từ lâu, mở to đôi mắt trong veo, cười hi ha, không biết đang nghĩ gì.

Gương mặt Vân Yên lại nóng bừng, tuy biết đứa bé mấy tháng tuổi còn chưa được gọi là trẻ con, nhưng nàng vẫn cảm thấy có tội giết mình.

Dận Chân cười híp mắt bước khỏi sau lưng nàng, bế Lục Thập lên rồi ôm nàng, gia đình ba người ấm áp hạnh phúc.

Không đến nửa tháng, Dận Chân phải tùy giá đến hành cung Nhiệt Hà tránh nóng, hai người bàn bạc tới lui cũng không thể đưa Tiểu Lục Thập đi cùng, hoặc để thằng bé cho hạ nhân chăm sóc, Vân Yên quyết định ở lại Tứ Nghi Đường. Còn Dận Chân có thể đưa hai a ca hơn mười tuổi Hoảng Lịch và Hoảng Trú đến Sư Tử Viên, mượn cơ hội này để hai cậu gặp Khang Hi, có lẽ còn được Khang Hi yêu quý.

Tình cảm giữa hai người luôn sâu đậm, trừ quăng thời gian đánh mất nhau, nhiều năm qua vẫn luôn như hình với bóng, chưa từng chia xa như bây giờ. Lúc sắp đi hai người bịn rịn quyến luyến, tóc mai quấn vành tai.

Vân Yên cẩn thận sắp xếp hành lý cho chàng, dặn dò chàng trên đường đi phải chú ý tránh nắng. Dận Chân không nỡ để chàng và đưa bé ở nhà, càng yêu thương muôn phần.

Tháng sáu, Dận Chân đưa Hoằng Lịch và Hoằng Trú xuất phát cùng thánh giá Khang Hi đến hành cung Nhiệt Hà.

Vân Yên không dám đưa Lục Thập ra ngoài, chỉ ru rú trong nhà, sợ thằng bé sẽ đổ bệnh, hoặc xảy ra chuyện gì. Đêm nằm trên chiếc giường lớn trống trải, nàng mới nhận ra bao nhiêu năm nay, xuân hạ thu đông, mình đã quen với vòng tay người ấy cỡ nào, cái ôm đó, như bến cảng dành riêng cho nàng.

Chưa đến ba ngày, khi Vân Yên đang dỗ Lục Thập, Lan Tịch dẫn Tiểu Phúc Tử vào, vui vẻ nói:

- Phu nhân, chủ tử gửi thư về ạ!

Vân Yên ngạc nhiên, chỉ mới đi mấy ngày, sao đã có thư về rồi. Nàng đưa Lục Thập cho Lan Tịch, ngồi trước cửa sổ đọc thư.

Bên ngoài chỉ có bốn chữ: "Thân gửi vợ yêu (1), từng con chữ đẹp dễ, đọng đầy tình cảm.

Bóc thư ra, nét bút phóng khoáng với kiểu chữ tiểu khải cực nhỏ:

"Vợ yêu của ta, vì phu đang ở Dao Đình, tất cả đều bình an, nàng khoẻ không? Lục Thập khoẻ không?

Tuy thời tiết mùa hè dần mát, nhưng đừng tham lạnh, tối ngủ phải đắp chăn, dậy đêm phải mặc thêm áo.

Chồng nàng."

Thình thoảng Vân Yên sẽ ngẩn ngơ, người đàn ông này, người chồng lo mọi chuyện trong nhà và vua Ung Chính trong lịch sử sao có thể là một người? Nhưng nhớ đến chàng trước đây cứu tế Hoàng Hà, trừ tham quan, đi săn bắn, nét mặt uy nghi, nàng không dám nghi ngờ nữa.

Nàng đọc đi đọc lại bức thư ngắn ngủi nhưng câu chữ cảm rằm, ánh mắt lưu luyến từng dòng thấm đượm yêu thương, khoé môi cong lên, ngọt ngào trong lòng cũng chậm chậm tan chảy, còn ấm áp hơn cả ánh nắng mùa hè.

Nàng chưa từng viết thư cho chàng, viết bằng bút lông từng được chàng cầm tay dạy, nhưng giờ đây không cách nào đưa tay ra được, bao lời muốn nói cũng chỉ có thể viết thành mấy chuyện vụn vặt, thư vừa gửi đi, nàng nhận được phong thư thứ hai của chàng.

"Một ngày không gặp như cách ba thu, vi phu đã tới Hoa Dụ Câu, làm một bài thơ, để ái thiếp giải trí:

Tảo hành tình dã thụ như yên, nhật xuất đông sơn ánh tú tiên. Tịch tịch hoang thôn lâm thủy tế, phiên phiên phi điều hướng vân biên.

Không mộng triều lộ xâm y nhuận, diễm dã nhàn hoa nhập mục nghiên. Hổ thung loan dư thừa sắc tiểu, hân tuy báo vĩ khoái dương tiên.
(2)

Chồng nàng."

Vân Yên thấy chàng trân trọng đặt hai chữ "Vân Yên" vào trong bài thơ, cùng với mấy từ hoa đại rực rỡ (diễm dã nhàn hoa), nhận được nụ cười

(thừa sắc tiểu)... bèn che miệng bật cười, nhắc bút viết thư đáp lại, hỏi chàng hoa đại rực rỡ đẹp như thế nào? Cảm nghĩ ra sao? Có phải chàng đứng núi này trông núi nọ rồi không?

Nàng vừa viết vừa cười, làm Lan Hà Lan Tịch cũng cười theo. Lục Thập không hiểu gì hươ tay múa chân, bàn tay nhỏ xíu lắc qua lắc lại.

Mỗi phong thư gia đình, từng nét bút tình cảm, dù dừng chân ở nơi nào, trong tim chàng luôn luôn có nhà. Chàng đến Nhiệt Hà, đến Sư Tử Viên, đi săn thú, cách vài ngày đều có thư gửi về, tương tư chưa từng gián đoạn.

Tết Trung Nguyên (rằm tháng 7 âm lịch), chàng đưa Hoảng Lịch Hoảng Trú lên dãy núi Sư Tử, làm một bài thơ:

"Văn đăng Sư Tử lĩnh, tứ vọng tịnh vân yên.

Diệp lạc sấu nhai thụ, vũ quá hưởng giản tuyền.

Nhân nhan di tuế nguyệt, thu sắc lão sơn xuyên.

Linh tiết tu thù thưởng, thiên không nguyệt chính viên." (3)

Trong thư chàng nói Khang Hi đang ở sơn trang kiểm tra hai a ca mới gặp lần đầu, hỏi Hoảng Lịch về Luận Ngữ, thằng bé đều trả lời rất trôi chảy, xem ra hoàng a mã có ấn tượng rất tốt với Hoảng Lịch.

Vân Yên đọc mà bỗng nhiên hiểu ra, vỡ kịch lớn trong lịch sử với cuộc gặp gỡ giữa ba vị hoàng đế Khang Ung Càn đã chính thức mở màn.

Cuộc sống trong Tứ Nghi Đường vẫn bình yên, Tiểu Lục Thập càng ngày càng cứng cáp, nhưng do sinh non, nên luôn nhỏ hơn những đứa trẻ cùng lứa, cũng chưa mọc răng sữa. Hai nha hoàn Lan Hà và Lan Tịch càng chăm sóc đứa bé thêm cẩn thận, Vân Yên bắt đầu học làm quần áo cho Lục

Thập, từng mũi kim từng đường chỉ tuy còn vụng về, nhưng chứa đầy tình thương.

Khi hương hoa quế bay vào trong gió, Khang Hi đã hồi cung, và Dận Chân cũng trở về.

Sau khi nhận được thư chàng, ước chừng khoảng buổi sáng ngày hôm sau chàng sẽ về đến nhà, trong lòng Vân Yên vô cùng vui mừng, cả Tứ Nghi Đường cũng nhộn nhạo hẳn lên. Vân Yên cùng Lan Hà Lan Tịch thay mới hết chăn đệm trong phòng, còn mình cũng đến phòng tắm tắm rửa xức nước thơm.

Ai ngờ, người đàn ông hai ba tháng nay chưa về bỗng nhiên vén màn đêm bước vào phủ.

Khi chàng đẩy cửa phòng tắm, Vân Yên đang ngồi trong thùng tắm giặt mình chưa kịp quay đầu lại, thì đôi tay quen thuộc đã vuốt ve sống lưng trần trụi mềm mại của nàng.

Đôi tay ấy đã bị sương gió hun thành màu đồng, trên ngón tay cầm roi thúc ngựa có vết chai mỏng, và chiếc nhẫn ngọc lạnh lạnh, đỡ lấy sống lưng trắng muốt của nàng như đang xoa bóp, dè dặt giọng nói:

- Ái thê có khoẻ không?

Vân Yên chợt quay đầu lại nhìn chàng...

Chàng đen đi hẳn, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm chàng có râu, đường nét khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ, tinh thần khá tốt, đôi mắt chim ưng đen tuyền như đá hắc diệu long lạnh sáng ngời, hành bào nhuốm gió bụi đường trường trên người càng làm chàng thêm tuấn tú, càng làm tăng theo hương vị chín chắn khoẻ khoắn của đàn ông.

Hai người ôm chầm lấy nhau, nước trên người Vân Yên thấm vào quần áo chàng, cánh hoa hồng xinh xắn vương lên sống lưng mịn màng quyến rũ.

Nàng vùi đầu vào lồng ngực chàng, hít sâu mùi hương thân thương trên ấy, sạch sẽ và quen thuộc. Chàng kéo nàng ra, nhìn khuôn mặt nàng, ánh mắt vừa chạm vào nhau, hai người đã trao nhau nụ hôn say đắm.

Bàn tay lớn của Dận Chân lùa thật sâu vào mái tóc ẩm ướt của nàng, nụ hôn càng sâu, bàn tay ấy không ngừng vuốt ve mái tóc trên bờ lưng mảnh khảnh ấy, tay còn lại giữ chặt eo nàng, để nàng áp sát vào người mình hơn.

Hàng râu lên đôi môi lạnh lạnh sượt qua làm nàng vừa ngứa vừa tê, một xúc cảm kì lạ dâng lên. Không khí trong phổi dường như đã bị hút cạn, trao toàn bộ cho chàng, hai người ngừng lại, trên môi vẫn còn hơi thở của nhau.

Nàng hơi cup mắt xuống, thở gấp gấp vòng cánh tay mình qua người chàng, giúp chàng cởi áo, chàng bế bổng nàng lên bước vào trong thùng tắm, hai người tựa sát vào nhau, yêu thương vô bờ.

Đến khi chàng bế nàng ra, lấy khăn tắm quấn kín người nàng rồi vào phòng ngủ, căn phòng đã trở về với vẻ yên tĩnh, ngay cả Lục Thập cũng được nha hoàn bế ra ngoài từ lúc nào.

Chiếc màn đỏ rực, chăn bông ấm áp, Dận Chân thủ thủ bên tai Vân Yên:

- Muốn ta không?

Muốn chàng không ư? Đây là câu hỏi không cần phải trả lời. Nàng cup mắt nhìn chàng chăm chú hôn lên từng tắc da tắc thịt mình, hàng râu cương nghị trên đôi môi càng làm chàng thêm mạnh mẽ. Chàng còn cố ý

dùng bộ râu nam tính ấy cọ lên làn da trắng ngần của nàng, làm nàng không ngừng thở gấp.

Cả người nàng đắm mồi hôi nằm trên lồng ngực vững chãi của chàng, thở hỗn hển, học theo chàng chậm chậm hôn, trên gương mặt là nụ cười ngọt ngào. Khi nàng hôn đến hõm bụng cũng là lúc chàng hoàn toàn không còn lý trí, chàng cứ nghĩ, nàng thật sự rất muốn mình, nhưng sau đó nàng khẽ hé cánh môi đỏ, vô tội thốt ra hai chữ:

- Không muốn.

Chàng sao có thể tha thứ cho nàng? Đương nhiên, nàng cũng không cần tha thứ.

Khi Vân Yên tỉnh lại mặt trời đã lên cao, nàng ôm bờ lưng rộng lớn cường tráng, vùi đầu vào lồng ngực của chàng nhẹ nhàng hít thở, cảm thấy chàng thay đổi nhiều so với trước đây, quả nhiên loại hình vận động như đi săn rất thích hợp với đàn ông.

Cổ họng Dận Chân khẽ hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, bàn tay lớn lại chui vào trong chăn trượt lên người nàng, giọng nói khàn khàn:

- Từ hôm nay trở đi, hai ba tháng này nàng phải đền bù cho ta.

Vân Yên đắm nhẹ chàng, kháng nghị:

- Sao không phải là từ hôm qua?

Dận Chân nhàn nhã đáp lại:

- Vì hôm qua nàng nói không muốn, sáng sớm hôm nay mới khóc nói muốn.

Vân Yên tức giận, ôm chăn xoay người đi, người phía sau lại ôm lấy nàng thăm thềm vào tai. Nàng đè thấp giọng nói râu của người nào đó rất có

phong cách đàn ông, phải bắt người đó để lại.

Hai người rửa mặt chải đầu xong, Dận Chân bế Lục Thập, nhận ra hai ba tháng không gặp, thằng bé nặng hơn nhiều, tuy chưa biết nói, nhưng đôi mắt long lanh như nước đã biết nhận ra ai với ai rồi.

Lục Thập nhanh chóng có thân phận trong Vương phủ, không cần cả ngày trốn trong Tứ Nghi Đường nữa. Trắc phúc tấn Niên thị trong phủ Ung Thân vương hạ sinh bát a ca, Ung Thân vương đặt tên mụ là Phúc Huệ. Do sau khi sinh sức khỏe trắc phúc tấn Niên thị không tốt, nên phái thị nữ thay nàng ta chăm sóc tiểu a ca.

Ngày ấy, Vân Yên để hai bà vú đáng tin bế đứa bé đi theo Dận Chân đến phòng của Trắc phúc tấn Niên thị, coi như là một hình thức. May mà Lục Thập sinh sớm, vẻ bề ngoài cũng nhỏ hơn so với những đứa bé bình thường. Dù sao, thật ra cũng chỉ là làm cho có, dăm ba ngày lại đưa về cho nàng chăm.

Ngày giỗ của Hoan Sinh, trời đổ tuyết. Vân Yên bế Lục Thập cùng Dận Chân ngồi xe ngựa đến khu mộ ngoại thành thăm nàng. Khi họ đến, trước tấm bài vị nhỏ lẻ loi đã rải đầy tiền giấy và đồ cúng tế, tuyết cũng được dọn sạch sẽ, trên nền tuyết gần đó vẫn còn in lại dấu chân lờ mờ.

Vân Yên chớp mắt, khuôn mặt ướt đẫm. Nàng biết, Dận Tường đã tới đây rồi. Mẹ của Hoan Sinh mất sớm, cha đi lấy vợ hai, có lẽ họ còn chẳng nhớ tới Hoan Sinh nữa.

Người đàn ông đó vẫn nhớ đến nàng ấy. Không phụ công nàng ấy đã hầu hạ chàng ta hơn hai mươi năm, yêu chàng ta bằng cả tính mạng mình.

Hai người Tô công công và Trương công công bày đồ cúng tế trước mộ, Vân Yên ôm Lục Thập, hơi vén lớp vải gấm trên tã lót lên, nói khẽ:

- Hoan Sinh, chị đưa Lục Thập tới thăm em đây, em xem, lúc mới sinh thằng bé nhỏ xíu, giờ đã lớn không thua kém những đứa trẻ bình thường rồi, trở thành Bát a ca của phủ Ung Thân vương, sau này, chúng ta sẽ cố gắng cho bé những điều tốt nhất, em yên tâm nhé.

Đôi mắt to tròn ngây thơ của Lục Thập nhìn nước mắt trong mắt Vân Yên, nhưng không biết vì sao nàng khóc, Dận Chân giúp họ cầm dù, đắp lại tấm vải trên bọc tã lót của Lục Thập rồi nói:

- Tết năm nay, bảo Lão Thập Tam đến thăm Lục Thập nhé, Hoan Sinh chắc chắn cũng hi vọng thế.

Vân Yên lặng lặng gật đầu:

- Vâng.

Mùa đông năm nay, Dận Chân tổ chức một bữa tiệc tiếp đón Khang Hi ở Viên Minh Viên, còn dẫn theo Hoảng Lịch đi cùng, ông cháu cùng ngắm hoa ở đài Mẫu Đơn, sự thể hiện của Hoảng Lịch làm Khang Hi rất hài lòng, Dận Chân đề nghị để Hoảng Lịch đi theo Khang Hi học hành, ông ta vui vẻ đồng ý, đưa Hoảng Lịch vào cung.

Năm tháng dường như có thể chôn vùi mọi niềm vui và đau thương, chỉ còn lại những điều quý báu đáng giá nhất.

Giống như vận mệnh không cách nào báo trước, chú mèo nhỏ Lục Thập sinh vào năm Khang Hi thứ sáu mươi dần dần mọc răng sữa, biết bò biết đi, có thể phát âm ra từ "mạ" (mẹ). Dân gian có câu, quý nhân thì chậm nói, mọi việc của Lục Thập dường như đã bắt kịp tiến trình của những đứa trẻ bình thường.

Ung Thân vương Dận Chân vô cùng tự hào mà nói, đó là chữ "mã" trong a mã. Vân Yên chỉ cười mà không tranh luận với chàng, từ xưa đến nay, từ đầu tiên đa số đứa bé nói sẽ là "mẹ", chỉ có người Mãn gọi mẹ là

"ngạch niết" (ngạch nương), phát âm khó như thế trẻ con không thể học ngay được, trái lại từ "a mã" dễ học hơn.

Quả bóng tuyết Lục Thập vô cùng đáng yêu, chân tay nhỏ xíu mũm mĩm, mặt mũi giống hệt Hoằng Huy lúc nhỏ. Mỗi lần Vân Yên nói vậy, Dận Chân cũng gật đầu.

Mỗi khi Lục Thập nằm trong lòng Vân Yên sẽ bập bẹ "mạ", "mạ", Vân Yên dạy thẳng bé kêu mẹ, cậu nhóc toét miệng càng gọi càng hăng, nước miếng cũng vương đầy lên chiếc yếm trước ngực.

Lục Thập mới nhú răng sữa rất thích gặm đồ, Dận Chân trêu chọc cậu nhóc, bé bèn ngậm lấy ngón tay của chàng, đến khi rút ra ngón tay có thêm hai hàng dấu răng nhỏ cộng thêm nước miếng.

Ung Thân Vương Dận Chân bốn mươi lăm tuổi từng bước vào cung làm việc mình nên làm, nhưng chàng chưa bao giờ đưa sự lạnh lùng và sát phạt của mình vào Tứ Nghi Đường, trái tim chàng ấm áp, trong thế giới nhỏ của hai người chỉ có cuộc sống thuộc riêng về họ.

Vân Yên nhận ra tuổi tác Dận Chân càng lớn thì chàng càng thêm lưu luyến gia đình, từ khi Lục Thập biết gọi a mã, họ gần như đã quên Lục Thập đã là đứa bé ba tuổi. Mỗi ngày Dận Chân về nhà, chàng đều bế thẳng bé, một lớn một nhỏ ngồi trên giường chơi trống bỏi vui vẻ, cũng không biết cha con dùng ngôn ngữ nào để giao tiếp với nhau.

Mùa hè Dận Chân hộ tống long giá, Trắc phúc tấn Niên thị càng thêm chủ động sai hạ nhân đến Tứ Nghi Đường đón Phúc Huệ về chăm nom, vốn dĩ không có gì đáng trách, dù sao vẫn phải thể hiện ngoài mặt, nhưng thời gian nàg ta bế Lục Thập về trả càng ngày càng trễ.

- HẾT CHƯƠNG 186 -

(1) Ở đây từ gốc là thân khởi (亲启): chỉ người nhận mới được phép mở thư.

(2) Bài thơ " Tảo Hành" của Ung Chính. Tạm dịch nghĩa:

Đi sớm trời trong núi rừng như mây khói, mặt trời ló rạng ở ngọn núi phía đông chiếu lên yên ngựa.

Thôn dân tĩnh mịch kề sát sông, cánh chim trời tung tăng về phía những đám mây.

Sương mai mênh mang mềm mại, hoa dại rực rỡ lọt vào tầm mắt càng thêm xinh đẹp.

Hộ giá long xa để nhận được nụ cười, quất roi vui vẻ đi theo đuôi báo.

(3) Bài thơ 中元登狮子岭感怀 Trung Nguyên Sư Tử lĩnh cảm hoài (cảm nghĩ về leo núi Sư Tử vào tết Trung Nguyên) của Ung Chính. Tạm dịch:

Buổi tối leo núi Sư Tử, nhìn xung quanh đều là mây khói trắng tinh.

Lá cây rơi trên tùng bách gãy, mưa qua khe suối chảy róc rách.

Nhan sắc ai đi qua năm tháng, sắc thu tô điểm cho núi sông.

Tết năm nay phải nâng cốc chúc mừng, trăng nơi cao cao tròn vành vạnh.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 187: Suy Nghĩ Không Thông

Mặt trời sắp xuống núi, Lan Tịch từ ngoài sân trở vào, loanh quanh một vòng trong sảnh ngoài rồi lại chạy ra, Lan Hà đứng ở cửa ngóng trông. Đến khi Lan Tịch nhăn nhó quay lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau, đều định đến trước cửa thư phòng nhỏ.

Thư phòng nhỏ của Ung Thân Vương Dận Chân không cho phép người ngoài vào, chìa khoá luôn ở chỗ Vân Yên, nhiều năm qua cũng chỉ có Vân Yên được vào dọn dẹp. Khi chàng không ở nhà, bình thường nàng rất ít khi vào, chỉ khi viết thư đáp lại chàng, nàng mới qua đó ngồi, dùng bút mực giấy nghiên của chàng, càng tăng thêm tình cảm thân mật, dường như chàng luôn ở bên cạnh.

Vân Yên đang viết thư cho Dận Chân, thấy bên ngoài thấp thoáng bóng dáng hai nha hoàn, nàng bèn hạ bút xuống, đứng lên đi ra ngoài.

Hai nha hoàn vừa thấy nàng, Lan Tịch lập tức mở lời:

- Phu nhân, bao lâu nữa Vương gia mới về ạ?

Vân Yên đi tới trước cửa sổ, nghiêng đầu cười nhạt:

- Sao thế, nhớ Vương gia các em rồi à? Không sợ ngài ấy về dạy dỗ sao?

Lan Tịch giậm chân:

- Ôi chao, phu nhân à, ý nô tì là, có phải Trắc phúc tấn Niên thị ở hậu viện có suy nghĩ gì không?

Lan Hà tiếp lời:

- Lan Tịch muốn nói rằng, gần đây thời gian Trắc phúc tấn Niên thị chăm sóc tiểu a ca càng ngày càng nhiều, lúc bế về cũng trễ hơn.

Lan Tịch vội vàng nói:

- Đúng, nô tỳ muốn nói vậy.

Vân Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc gật đầu:

- Chị biết rồi.

Lan Tịch thấy nàng không nói gì thêm, căn môi đầy nôn nóng:

- Nếu nàng ta thật sự muốn đưa tiểu a ca về nuôi mà không trả lại nữa...

Vân Yên quay người lại, cười cười:

- Không sao đâu, một người thông minh có thân phận cao thư thế tội gì phải vượt râu hùm, làm Vương gia mất vui.

Lan Hà gật đầu, rồi lại kéo tay Lan Tịch, nhỏ giọng suy xét:

- Nô tỳ nghĩ bọn họ cũng không dễ làm xằng, tuy Vương gia không ở nhà, nhưng vẫn còn quản gia, Đích phúc tấn ở đó, dù Niên gia đang được ưu ái, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là nô tài dưới cửa Vương phủ, Vương gia không đồng ý, có cho mười lá gan cũng không ai dám tự quyết định đưa tiểu a ca về nuôi.

Lan Tịch nghe vậy cũng yên tâm hơn, nhưng vẫn kể:

- Mấy lần nô tỳ gặp Niên Trắc phúc tấn, thoạt nhìn nàng ta rất yếu ớt mềm mỏng, không giống người ghê gớm gì, nhưng đôi mắt ấy quả thật vừa diễm đạm đáng yêu vừa quyến rũ, đúng rồi, còn cả giọng nói nữa, không phải, là ngữ khí, vừa nghe đã cảm thấy...

Vân Yên đang gảy nhành hoa trước bệ cửa sổ, thuận miệng hỏi:

- Gì cơ?

Lan Hà dường như cũng hiểu ra, tiếp lời:

---Giống phu nhân?

Lan Tịch vỗ tay nàng ta:

- Đúng thế, cô cũng thấy vậy sao?

Tay Vân Yên khựng lại, quay người chau mày hỏi:

- Thật sao? Sao chị không cảm thấy vậy nhỉ?

Lan Tịch kéo tay Lan Hà, đáp:

- Nô tỳ không dám nói bậy, thật sự rất giống mà. Thật ra không phải giống ở giọng nói, là mà ngữ khí, không tin phu nhân hỏi Lan Hà xem, cô ấy cũng cảm thấy thế.

Ánh mắt Vân Yên chuyển lên khuôn mặt Lan Hà, Lan Hà gật đầu.

- Không hiểu sao, giọng nói chỉ giống một chút, nhưng ngữ khí lại rất giống, quả là giống vô cùng.

Vân Yên nghe vậy chỉ chau mày không nói gì, từ từ nhớ lại mấy lần gặp nàng ta trước đây, chỉ thấy rằng dung mạo xinh đẹp và vẻ ngoài hiền

thực đúng thật rất xuất chúng, thậm chí vẻ ngoài còn khá giống Trắc phúc tấn Lý thị hồi trẻ, còn giọng nói ngữ khí thì nàng không để ý lắm.

Nàng nhìn sắc trời, chậm rãi nói:

- Cũng nên bế về rồi, nếu không đưa về, các em đưa bà vú Ôn tới, Lục Thập chắc đói rồi.

Lan Hà và Lan Tịch nghe xong, lập tức tươi cười rạng rỡ đáp vâng, rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Cũng thật tình cờ, nhìn thấy bóng người xa xa, Lan Tịch toan chạy tới, Lan Hà dùng khoé mắt giữ nàng ta lại:

- Người bế tiểu a ca không phải là Trắc phúc tấn Niên thị đấy sao? Nàng ta đích thân bế trả ư?

Lan Tịch cũng nhìn theo:

- Kỳ lạ, không phải nàng ta muốn đưa bé sao?

Vân Yên bước ra, nhẹ nhàng nói:

- Nếu thật sự muốn thì sẽ không đưa về. Các em đưa bà vú Ôn ra ngoài viện nhận đi, nàng ta không dám tùy tiện vào Tứ Nghi Đường.

Lan Hà và Lan Tịch gọi bà vú Ôn ở chái phòng cùng đi, đến cửa viện bế Lục Thập về.

Vì thể chất Lục Thập yếu do sinh non nên một tuổi rưỡi mới cai sữa, vừa mới bắt đầu tập ăn cháo và trứng hấp, kèm theo sữa bò, hiện giờ càng lớn càng trắng trẻo mập mạp đáng yêu.

Đến khi Vân Yên bế Lục Thập, nhìn thẳng bé cười toe toét bập bẹ "mạ" "mạ", nàng vừa cười lau miệng cho bé, vừa hỏi:

- Có nói gì không?

Lan Hà và Lan Tịch cùng lắc đầu:

- Không nói gì cả ạ.

Vân Yên trầm mặc, không biết đang nghĩ gì. Nàng chỉ chơi đùa với Tiểu Lục Thập, không nói gì tiếp, buổi tối viết thư cho Dận Chân cũng không nhắc tới chuyện này.

Trong thư Dận Chân viết Tiểu Tứ A Ca Hoằng Lịch ở bên Khang Hi rất được lòng vua, ngay cả thể hiện ở bãi săn cũng rất xuất sắc. Hàng ngày Khang Hi phê duyệt tấu chương, gấp gờ quan lại ở tiểu điện ba gian "Giám Thủy Trai" bên cạnh điện "Vạn Hách Tùng Phong", luôn đưa Hoằng Lịch đi cùng, ban thưởng rất nhiều ngự bút, giữ cậu ở bên để nói chuyện.

Khí hậu nóng bức mùa hè vừa mới qua đi, Vân Yên dậy sớm sửa lại khoá Trường Mệnh trên cổ Lục Thập, cậu chàng bỗng nhiên rành rọt gọi "a mạ", làm Vân Yên giật mình, ai ngờ ngẩng đầu lên đúng là a mã bé. Đứa bé này không thích nói chuyện, lúc quan trọng sẽ ra vẻ thông minh để lấy lòng, rất giống với Dận Chân.

Còn người ấy, rất thích đột ngột chạy về để tạo bất ngờ cho người khác.

Vân Yên vui người vào ngực chàng, cười khúc khích vì ngứa khi râu trên miệng chàng sượt qua, nàng đưa tay đẩy mặt chàng sang một bên, chàng muốn tới bế Lục Thập, lại bị bé dùng bàn tay nhỏ xíu vụng về đẩy ra.

Dận Chân nhéo cằm Vân Yên, hừ khê:

- Chẳng phải đã nói thích ta để râu sao? Mẹ con hai người không muốn gặp ta vậy, chi bằng bây giờ vào phòng giúp ta cạo đi.

Từ sau khi chàng để râu, vẻ ngoài càng thêm uy nghiêm khó đến gần, Vân Yên thích người đàn ông trưởng thành chín chắn, nhưng lại sợ nhột, thật sự rất mâu thuẫn.

Nàng sao không hiểu ý Dận Chân, liếc chàng một cái rồi cười, thấy chàng tới gần, một suy nghĩ chợt loé qua, nàng bèn ôm mặt chàng, đẩy môi chàng sang một bên, rồi hôn một cái lên sườn mặt nhẵn nhụi.

Dận Chân vừa tức vừa buồn cười nhìn nàng, nàng cười gối đầu lên vai chàng, một tay bế Lục Thập. Lục Thập mở to đôi mắt như trái nho, bập bẹ gì đó, vui đùa trên chân Dận Chân.

Dận Chân bế Lục Thập lên chiếc sập nhỏ, kéo Vân Yên ngồi lên đầu gối mình. Nàng đỏ mặt nhéo chàng:

- Đừng có già mà không đứng đắn, làm ông nội rồi đấy.

Nha hoàn Chung thị trong phòng Tam A Ca Hoảng Thì sinh một đứa bé mập mạp, được thăng lên làm thị thiếp, tên đứa bé được đích thân chàng đặt là Vĩnh Thân, đích phúc tấn Đồng Ngọc thị cũng vừa sinh một tiểu cách cách, hiện giờ, chàng đã là "ông già" có một cháu trai một cháu gái.

Dận Chân cười ha ha, hai tay kéo eo nàng đến gần mình hơn:

- Ôm nàng và ôm Lục Thập có gì khác nhau đâu?

Nói xong còn quay đầu nhìn Lục Thập bên cạnh đang vui vẻ bò.

Vân Yên cảm thấy rõ ràng vật cứng giữa hai chân đang cố tình cọ xát, mà Lục Thập vẫn còn ở bên cạnh, mặt nàng lập tức đỏ đến tận mang tai, nhỏ giọng trách móc:

- Không biết xấu hổ.

Dận Chân cười, giọng khàn khàn:

- Cả thiên hạ này chỉ mỗi nàng dám mắng ta như vậy.

Vân Yên cũng cười, ôm cổ chàng, thủ thủ vào tai:

- Nhớ thiếp ư?

Dận Chân cọ gò má mình vào hõm vai nàng, hít thật sâu mùi hương trên ấy, ôm eo nàng thật chặt.

- Chờ Lục Thập lớn hơn một chút, nàng không thể để ta một mình chạy đến đây như vậy được.

Trái tim Vân Yên mềm đi, môi cũng hôn lên yết hầu đang trượt trên cổ chàng.

- Ừ, chờ Lục Thập lớn hơn một chút, mỗi ngày thiếp sẽ ở bên cạnh chàng.

Dận Chân cười trầm, tiếng cười thuần hậu dễ nghe. Chàng thích thú đưa ngón tay út ra miêu tả:

- Tốt nhất là biến thành nhỏ như thế này, có thể cất vào trong hà bao, buộc trên thắt lưng, ta đi đâu cũng mang theo.

Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh sau khi trở về kinh không được phong Thái Tử, mà lại trở về quân đội, nên Ung Thân Vương Dận Chân cũng trấn tĩnh hơn, lệnh cho Niên Canh Nghiêu bí mật theo dõi động thái của Thập Tứ A Ca Dận Trinh, còn chàng tổ chức tiệc ở Viên Minh Viên, tiếp đón Khang Hi và Hoảng Lịch đến chơi, khung cảnh cha hiền con thảo. Nhưng tinh thần Khang Hi không còn bằng mấy năm trước, trở về Sướng Xuân Viên không đến mấy ngày, thì bị trúng gió lạnh đầu thu, ở lại viên nghỉ ngơi.

Buổi chiều tĩnh mịch, Trắc phúc tấn Niên thị đang ngồi trước gương trầm tư suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng giày khe khẽ và tiếng phất ống tay áo hành lễ bên ngoài, nàng ta hốt hoảng sửa sang lại đầu tóc, đứng lên bước ra ngoài nín thở thình an, vừa vui mừng lại vừa căng thẳng, sống lưng đã cứng đờ.

- Thiếp thân thỉnh an Vương gia, Vương gia cát tường!

Ung Thân Vương Dận Chân chấp hai tay sau lưng, thông thả bước vào phòng, làn khói chậm chậm lượn lờ từ lư hương uyên ương trên bàn, nét mặt chàng không cảm xúc, giọng nói cũng không rõ buồn vui.

- Đứng lên đi.

Ung Thân Vương bước qua, từ tốn vén vạt áo ngồi xuống chiếc ghế tròn bằng gỗ lim trước bàn, bàn tay đeo nhẫn ngọc cũng đặt lên khăn trải bàn bằng gấm thêu hoa văn chìm màu đỏ.

Trắc phúc tấn Niên thị nín thở đứng lên, cúi đầu cung kính đứng sau chàng, cẩn thận rót trà, sau đó lùi xuống một bước, hai bàn tay ngọc ngà mảnh khảnh nắm chặt chiếc khăn tay.

Dận Chân chăm chú nghịch chiếc nhẫn trên tay, trong phòng im lặng như tờ, ngay cả nô tài bên ngoài đều lui xuống hết, nếu một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Chàng bỗng nhiên nghiêng đầu mấp môi, nói:

- Nàng không vui khi bốn vương về sao?

Trắc phúc tấn Niên thị lập tức sợ hãi quỳ xuống:

- Xin Vương gia thứ tội, mấy tháng không gặp, không biết Vương gia giá lâm, không chuẩn bị đón tiếp chu đáo, thiếp thân vừa mừng lại vừa lo,

nên lúc này không biết phải nói gì.

Ung Thân Vương Dận Chân chậm rãi quay người lại, im lặng dùng ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm nàng ta lên.

Niên thị giật mình, cảm thấy cằm mình nóng như lửa đốt, gương mặt trẻ trung xinh đẹp vô thức ngước lên theo động tác đầy mập mờ này của chàng, rồi lại căng thẳng cup mắt xuống, trái tim đập thình thịch, cả người nhanh chóng đỏ rực, chóp mũi đều là mùi hương dễ chịu của đàn ông trưởng thành trên người chàng.

Ngón tay trỏ của Dận Chân nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm xinh xẻo của nàng ta, như đang ngắm nhìn tỉ mỉ gương mặt ấy, giọng trầm xuống:

- Nàng vào phủ cũng được mười năm rồi nhỉ?

Giọng nói bay bổng du dương này thích hợp nhất để thủ thi bên tai người yêu, Trắc phúc tấn Niên thị thấy chàng nói bằng giọng ôn hoà, trong lòng bất giác mềm mại hẳn đi, kìm lòng không đậu ngước mắt nhìn chàng với đôi mắt trong trẻo, khẽ đáp:

- Hồi bẩm Vương gia, thiếp thân vào phủ ngày hai mươi tháng chín năm Khang Hi năm mươi, trí nhớ Vương gia thật tốt.

Chàng là người đàn ông rất có sức hấp dẫn, từ mười năm trước gặp chàng trầm mặc kiệm lời trong bộ hỉ phục thân vương, mười năm sóng gió đi qua, chàng đã để râu, nhưng hoàn toàn không mất đi vẻ anh tuấn, càng thêm chín chắn thận trọng, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất khiến nàng đoán không ra, càng muốn đến gần chàng hơn. Nhất là đôi mắt đen tuyền như hồ sâu ấy, trong ấy như có một vòng xoáy, không có bóng hình của bất cứ ai.

Người như thế, rốt cuộc trong lòng đang nghĩ gì? Mặt nào là thật, mặt nào là giả, mười năm rồi, nàng vẫn không nhìn ra.

- Nàng đến Tứ Nghi Đường làm gì? Trước khi vào phủ không ai dạy nàng quy củ sao?

Trắc phúc tấn Niên thị đang ngẩn ngơ, bên tai bỗng vang lên giọng nói lạnh lùng ngăn gợn, làm cả người nàng run lên, trong phút chốc sức tỉnh lại, vội vàng dập đầu thỉnh tội, nước mắt tràn mi tí tách rơi xuống, nàng ta quỳ dưới giày chàng như hoa lê trong mưa.

- Vương gia tha tội, thiếp thân không vào... Chỉ đứng ngoài cửa đưa Phúc Huệ... Thiếp thân yêu quý Phúc Huệ thật lòng, sau này sẽ không dám nữa... sau này sẽ làm việc cẩn thận, không dám vượt qua khuôn phép nữa, xin Vương gia trách phạt!

Có lẽ Ung Thân Vương thích những người phụ nữ nghe lời ngoan hiền, chàng đỡ nàng ta lên, đưa tay lau nước mắt trên mặt Niên thị, nhưng vẻ uy nghiêm khiến nàng ta vô cùng thấp thỏm, đã lâu lắm rồi chàng không dịu dàng như vậy, hoặc phải nói là, hình như chàng chưa từng làm vậy.

- Đang yên đang lành khóc cái gì, mấy năm nay nàng ở trong phủ làm việc đều ổn thoả.

Trắc phúc tấn Niên thị nghe chàng nói vậy, nhu mì ôm chân chàng, gần như gục lên đùi chàng mà nước mắt:

- Gia, thiếp thân từ khi vào vương phủ thì sống là người của Vương gia, chết cũng là người của Vương gia, làm gì đều nghĩ đến Vương gia. Chỉ mong gia ngày ngày vui vẻ, mong Vương phủ ngày càng mở rộng, mong...

Ung Thân Vương Dận Chân vô thức sờ lên ba hàng khuyên tình xảo trên tai nàng ta, hờ hững hỏi:

- Mong gì?

Niên thị mơ màng ngược đầu nhìn chàng, cắn răng đáp:

- Mong...

Dận Chân đứng lên, hơi khom người nhìn thẳng vào khuôn mặt đang ngược lên của nàng ta, từ từ nói:

- Mong được khai chi tán diệp cho Hoàng gia? Nàng đến Tứ Nghi Đường, chỉ vì muốn ta cho nàng một đứa bé.

Mùa thu năm Khang Hi thứ sáu mươi một, Trắc phúc tấn Niên thị lại có tin vui, vinh sủng của Niên gia trong Ung Thân Vương phủ dường như đã tới đỉnh cao nhất.

Tháng mười, Khang Hi lệnh cho Ung Thân Vương Dận Chân đi thị sát kho.

Ngày ba mươi tháng mười, bữa tiệc sinh nhật thứ bốn mươi lăm của Ung Thân Vương Dận Chân được tổ chức linh đình trong phủ.

Đầu tháng mười một, Khang Hi tới Nam Uyển săn bắn, phong hàn tái phát, trở về Sướng Xuân Viên dưỡng bệnh. Ung Thân Vương Dận Chân ngày ngày thỉnh an, tự tay sắc thuốc. Ngày mừng chín, vì đông chí sắp tới, nên lệnh cho Ung Thân Vương đến Thiên Đàn (1) trai giới, thay vua cử hành nghi lễ tế trời, đồng thời tự mình tuyên bố trai giới năm ngày, không nhận tấu chương.

Dận Chân vô cùng lo lắng cho sức khỏe Khang Hi, không muốn rời khỏi Sướng Xuân Viên, nhưng tế trời trai giới vẫn bắt buộc phải làm, chàng sắp xếp mọi thứ trong Sướng Xuân Viên xong mới quay về phủ thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Thiên Đàn tế trời có ý nghĩa vô cùng trọng đại, trong lòng Vân Yên hiểu rõ. Hai năm nay Dận Chân và Khang Hi càng ngày càng thân thiết, Khang Hi cũng hài lòng về Dận Chân, ngay cả nghi thức tế trời quan trọng

cũng giao cho chàng làm, đủ để chứng minh sự tin tưởng của ông ta, chỉ cần không xảy ra sơ suất, tình thế sẽ ngày càng có lợi cho địa vị của chàng.

Vân Yên đích thân xuống bếp nấu mấy món, rồi nhanh chóng sắp xếp hành lý cho chàng, dặn dò chàng chú ý giữ ấm không thể nhiễm gió lạnh. Lục Thập lúc này đã biết đi lăm chằm, có thể nói được mấy câu đơn giản, cậu nhóc nằm trong lòng Dận Chân, cười nói vui vẻ.

Một năm nay Dận Chân rất bận, Vân Yên cũng không rời được Phúc Huệ, nhưng lần này Dận Chân có ý muốn đưa Vân Yên đi cùng, nàng cười nói chàng chỉ đi năm ngày mà thôi, hơn nữa nếu nàng đi theo thì trai giới thế nào, sau mấy lần vỗ về thì đích thân tiễn chàng tới tận cửa, trước khi lên ngựa, Dận Chân còn thơm lên gương mặt phúng phính của Lục Thập, hôn Vân Yên một cái thật sâu rồi mới đi.

Vừa mới lên xe Dận Chân đã bắt đầu dồn dập liên lạc với thị vệ Niêm Can, thu thập động thái ở Sướng Xuân Viên từ Long Khoa Đa. Khi đến trai sở (2) ở ngoại ô phía nam, chàng vừa đốt hương trai giới, vừa bí mật theo dõi động tĩnh ở Sướng Xuân Viên, mỗi ngày đều viết thư hỏi thăm Khang Hy, Khang Hy trả lời đã khoẻ hơn nhiều. Mỗi ngày chàng nín lặng tập trung quá độ, đêm đêm mất ngủ bất an.

Ngày thứ tư trai giới, đêm ngày hai mươi tháng mười một năm Khang Hy thứ sáu mươi mốt, Ung Thân Vương Dận Chân đang ở trai sở ngoại ô phía nam bỗng nhận được mật báo thị vệ truyền cho Long Khoa Đa. Nội dung mật báo này như sấm sét giữa trời quang, tim gan như lửa đốt.

"Ngự tiền thị vệ bên cạnh Vạn Tuế Gia bí mật dẫn một phụ nữ vào trong viên lúc giờ Hợi (3), dung mạo người phụ nữ này chưa từng thấy bao giờ, thoát nhìn khoảng hai mươi, khi xuống xe thì thấy tay trái đeo một chiếc nhẫn mắt phượng bằng hồng ngọc, nhìn rất quen mắt. Xin cẩn thận."

- HẾT CHƯƠNG 187 -

.....

(1) Thiên Đàn hay Đàn thờ Trời: là một quần thể các tòa nhà ở nội thành Đông Nam Bắc Kinh, tại quận Tuyên Vũ. Việc xây dựng quần thể Thiên Đàn bắt đầu năm 1420, và sau đó là nơi mà các hoàng đế nhà Minh và nhà Thanh thực hiện các nghi lễ tế trời - nghi lễ quan trọng nhất trong năm. Quần thể được xây trên diện tích 2,73 km² của khuôn viên, bao gồm 3 tổ hợp công trình. Ngày Đông chí hàng năm, hoàng đế và toàn bộ đoàn tùy tùng đi qua thành phố để đến đóng trại bên trong khu Thiên Đàn, mặc những bộ trang phục đặc biệt và ăn chay; tại đó hoàng đế sẽ đích thân cử hành lễ tế Trời cho mùa màng bội thu. (2) Trai sở: Nơi để trai giới, ăn chay trước khi cúng tế.

(3) Giờ Hợi: Từ 21 giờ đến 23 giờ khuya

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 188: Lời Thề Cuối Cùng

Sương Xuân Viên Bắc Kinh, thư phòng Thanh Khê.

Vân Yên ăn mặc mỏng manh quỳ trên tấm thảm trước long sàng, sống lưng nhỏ bé thẳng tắp, bờ môi hơi tái đi, lặng lẽ rũ mắt xuống, ánh nến chiếu rọi lên đôi tay mảnh khảnh trắng xanh đặt trên đầu gối, chiếc nhẫn mắt phượng hồng ngọc trên tay trái toả sáng rực rỡ.

Làn khói mềm mại lượn lờ từ chiếc lư hương bằng đồng chạm rồng nạm vàng được đặt bên bàn, căn phòng bao phủ bởi long diên hương (1).

Khang Hi với mái tóc hoa râm, mặc áo trong màu vàng đắp chần tựa người trên sập, khuôn mặt võ vàng vì bệnh tật, chỉ có đôi mắt từng trải luôn nhìn thấu suy nghĩ người khác vẫn minh mẫn, và cả khí chất tôn quý của hoàng đế khiến người người kính sợ vẫn như ngày nào.

- Người đi theo lão Tứ gần hai mươi bốn năm rồi nhỉ?

Giọng nói ông ta ồm ồm, vang vọng khắp noãn các yên tĩnh.

Người Vân Yên cứng đờ, giọng nói hơi gượng gạo, nàng cup mắt xuống cung kính trả lời:

- Hồi bẩm hoàng thượng, đúng là sắp hai mươi tư năm rồi ạ.

Khang Hi chậm rãi nói:

- Người nói xem, trong vòng một nén hương (2) liệu Tứ A Ca có xông vào cung không?

Sống lưng Vân Yên bây giờ lạnh run, nàng lập tức ngược mắt lên, nhưng chợt khựng lại, vì không thể nhìn thẳng vào long nhan, nàng biết ông ta sẽ không cho phép nàng đáp lại bốn chữ "Nô tài không biết."

- Bẩm hoàng thượng, nô tài cho rằng sẽ không.

Giọng nàng hơi run rẩy, nhưng câu trả lời rất chắc chắn.

Khang Hi lại nói:

- Thứ trăm và người đánh cuộc là hậu vị dưới một người trên vạn người, người phải suy nghĩ cho kỹ hẵng trả lời.

Vân Yên quên mất rằng không thể nhìn thẳng vào Khang Hi, nàng sững sờ nhìn vị hoàng đế danh tiếng tuổi đã bảy mươi này, hậu vị? Thì có liên quan gì tới nàng, nàng đang nghe lầm sao, nhưng rồi nàng bỗng hiểu ra điều gì. Chỉ trong chớp mắt, suy nghĩ thay đổi dao động, rồi nàng lại nhanh chóng cup mắt xuống.

- Nô tài cho rằng sẽ không, nhưng Ung Thân Vương luôn đặt chữ hiếu lên đầu, dù có đến Sướng Xuân Viên cũng là vì lo lắng cho long thể bệ hạ.

Khang Hi chợt híp mắt hỏi:

- Người biết chiếc nhẫn trên tay mình là của ai không?

Vân Yên giật mình hít vào một hơi, cảm thấy ông ta chuyển đề tài quá nhanh, ánh mắt nàng rơi lên chiếc nhẫn mắt phượng hồng ngọc trên tay trái, bàn tay đặt trên đầu gối cũng cứng đờ.

- Bẩm hoàng thượng, là của Hiếu Ý hoàng hậu quá cố.

Khang Hi thở hắt ra, chậm chậm nhắm mắt lại, tựa người vào chiếc gối sau lưng, hai bên thái dương lăm lăm mồ hôi, cả người hiện rõ vẻ mệt

mỏi, không còn là một hoàng đế Khang Hi hăm hở mà Vân Yên gặp hai mươi năm trước.

Trong đường nét già cỗi của ông ta mang theo bóng hình Dận Chân, khiến Vân Yên vừa cảm thấy quen thuộc lại lại lạ lẫm, trong lòng hoảng sợ nhưng không hiểu sao có cả xót xa.

Vân Yên thấy ông ta không nói gì thêm như sắp ngủ thiếp đi, muốn thở mạnh mà cũng không dám, chân tay nàng đã tê rần, chỉ dựa vào ý chí để quỳ tiếp.

- Thuở nhỏ trai gái vô tư, lúc tám tuổi trăm đã tặng nó cho bà ấy, nói rằng sau này sẽ lấy bà ấy làm vợ.

Giọng nói khàn khàn bỗng nhiên vang lên trong noãn các, Khang Hi vẫn khép mắt, nhưng lại làm Vân Yên hoảng hốt.

- Hai mươi tuổi, trăm lấy Hách Xá Lý về làm hậu, bà ấy chưa xuất giá. Hai mươi tư tuổi, trăm đón bà ấy vào cung làm quý phi, rồi đến Hoàng quý phi, ngày cuối cùng trong cuộc đời bà ấy, thì trở thành Hoàng hậu Đại Thanh. Bà ấy không phải là hoàng hậu đầu tiên, nhưng là hoàng hậu cuối cùng.

Vân Yên nín thở nghe vị hoàng đế với mái tóc hoa râm ở bên kia cuộc đời kể về câu chuyện xa xôi, câu chữ ông ta nói rất đơn giản, nhưng không uỷ mị, làm nàng rung động hơn bao giờ hết. Tất cả những gì ông ta chưa nói, nàng đều hiểu.

Khang Hi, người đàn ông thích hợp nhất làm hoàng đế trong lịch sử vì ân sủng mưa móc không thiên vị ai, hoá ra đằng sau ấy, cũng có một câu chuyện đơn thuần như vậy.

Cuộc đời của người phụ nữ được nhắc tới lác đác trên đầu ngón tay. Hai mươi tư tuổi, ở thời đại này, không thể tưởng tượng nổi.

Giang sơn và phụ nữ, ông ta đã lựa chọn cái đầu tiên, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành lời hứa ấy, đón bà ấy về để vĩnh viễn không chia xa. Bà trở thành vợ ông, không phải là người đầu tiên, nhưng là người sau cùng, cũng là người duy nhất ông tự mình hứa hẹn.

Chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay tái xanh mảnh khảnh của Vân Yên bỗng làm nàng cảm thấy nặng tựa ngàn cân.

Không rõ từ lúc nào, màn đêm bắt đầu buông tuyết xuống, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm Khang Hi thứ sáu mươi mốt, hoa tuyết rơi trên quần áo, mái tóc của người vội vã thúc ngựa trong đêm, như nhuộm trắng ngọn tóc chàng.

Ung Thân vương Dận Chân phi ngựa như điên xông vào Sướng Xuân Viên ở ngoại ô tây bắc kinh thành, mặc tuyết đầm áo mà nhảy xuống ngựa.

Dưới bó đuốc của binh lính trước cửa, chàng mặc cổn phục thân vương chinh tề, phía dưới chiếc mũ mùa đông nặng nề là đôi mắt chim ưng sâu đen lạnh lẽo, chàng nắm chặt chiếc nhẫn trong tay áo, người khác có thể nhìn ra chàng đang kiểm chế tâm trạng mình.

Thống lĩnh bộ binh Long Khoa Đa đang chờ ở bên ngoài, thấy Ung Thân Vương Dận Chân xuống ngựa, hai người nhìn nhau trong giây lát.

Long Khoa Đa nghiêm nghị hành lễ:

- Xin mời Ung Thân Vương, Vạn Tuế Gia đã chờ rất lâu rồi ạ.

Ung Thân Vương Dận Chân gật đầu, giọng trầm xuống:

- Phiền cứu cứu (cậu) dẫn đường.

Binh lính hai bên lập tức nhắc vũ khí lên, để hai người vào.

Thống lĩnh bộ binh Long Khoa Đa và Ung Thân vương Dận Chân cùng nhau bước vào Sướng Xuân Viên trong màn tuyết đầu mùa, đi thẳng đến thư phòng Thanh Khê trên con đường phía đông.

Trên đường không có ai, Dận Chân nghiêng đầu dè thấp giọng hỏi:

- Cứu cứu, cô gái ấy hiện giờ đang ở đâu?

Long Khoa Đa trả lời:

- Thư phòng Thanh Khê.

Ung Thân Vương Dận Chân không nói gì thêm, nét mặt u ám khó đoán, bước chân càng nhanh hơn, hoàn toàn không quan tâm đôi giày dưới chân ướt nhẹp, đi mà như chạy.

Đến trước cửa thư phòng Thanh Khê, Long Khoa Đa đột nhiên đưa tay ra kéo chàng lại:

- Tứ A Ca, nàng ta là?

Dận Chân ngược mắt lên nhìn ông ta, nói:

- Chính là người người nhìn thấy, không nhận lầm đâu.

Long Khoa Đa thả tay ra, Dận Chân sải bước lớn đến chỗ thị vệ canh gác trước cửa thư phòng Thanh Khê:

- Tình hình thánh thượng thế nào? Bốn vương tử trai sở đến đây thăm ngài.

Lời nói vừa dứt, một người từ đằng sau cánh cửa chậm rãi bước ra, là vị đại thái giám Ngụy Châu rất thân thiết với Khang Hi. Trong mấy năm gần đây, vị thái giám tổng quản hầu hạ Khang Hi từ bé Lương Cửu Công có liên quan đến đảng Bát gia, dần dần mất đi sự sủng ái của vua, nhưng tình

cảm nhiều năm vẫn còn đó. Còn Nguy Châu trở thành người thân cận mới bên cạnh ông ta.

Nguy Châu đến trước cửa, khom người cung kính nói:

- Xin mời Ung Thân Vương.

Ung Thân Vương Dận Chân sửng sốt, neho mắt trầm ngâm hồi lâu không nói gì, đưa tay chỉnh lại mũ mào rồi mới nhắc chân đi theo ông ta vào phòng.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng sàn sạt khe khẽ khi giày giẫm lên thảm. Ung Thân Vương Dận Chân đi theo đại thái giám Nguy Châu qua sảnh ngoài, từng bước đến trước cửa noãn các.

Ánh sáng vàng ấm áp lọt qua khe cửa, bên trong hình như có người đang nói chuyện...

Giọng nói của Khang Hi rất khàn, vẫn mang theo sự uy nghiêm khiến người khác kính nể, thậm chí còn có phần... thân thiết?

- Người thua... nó tới rồi.

Trong phòng rất ấm áp, nhưng kì lạ thay chàng lại cảm thấy rét run, Vân Yên nắm chặt vải quần trên gối, chậm chạp ngược đầu lên. Cánh cửa trước mắt thông thả mở ra... dáng người cao lớn thẳng tắp của Ung Thân Vương Dận Chân xuất hiện.

Ánh mắt họ giao nhau trong không trung, chỉ trong chớp mắt ngăn ngủi mà dài tựa như cả thế kỉ.

Không cần nói gì cả.

Dận Chân sải bước lớn tới, quỳ xuống bên cạnh Vân Yên, trước sập Khang Hi đang nằm, không nói gì, chỉ dập đầu thật mạnh.

Cả thế giới yên tĩnh lại, không ai thốt ra lời nào.

Khang Hi chậm rãi nheo đôi mắt từng trái, nhìn hai người đang quỳ phía dưới, một lúc sau mới từ tốn mở miệng:

- Lão Tứ, vừa rồi trẫm và nàng ta đánh cuộc...

- Trẫm nói rằng, Tứ A Ca sẽ xông vào Sương Xuân Viên trong vòng một nén hương... Nàng ta nói, người sẽ không... Hiện giờ, người nói trẫm có nên vui vì mình đã thắng không?

Nét mặt Ung Thân Vương Dận Chân nghiêm nghị, trong phút chốc hiểu ra tất cả, chàng cắn chặt răng, từ từ ưỡn thẳng lưng nhìn vào mắt Khang Hi, giọng nói vô cùng trầm khàn.

- Tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không thoát khỏi con mắt Hoàng a mã, nhi thần dám làm thì dám chịu, xin Hoàng a mã trách tội!

Khang Hi nói:

- Trăm năm sau dưới tuổi vàng ta mới biết, sau khi đăng cơ người sẽ thay danh đối phận biến nàng ta thành hoàng hậu, có lẽ cũng không phải chuyện kì lạ gì nhỉ?

Vân Yên thẳng thốt, ngược mắt lên nhìn cha con họ, hai đời đế vương Khang Ung trong sử sách, chủ đề nghiêm túc như vậy mà khi hai người quyền cao chức trọng nói ra lại nhẹ bẫng như không.

Dận Chân mím môi, đôi tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, đôi mắt hằn lên tia máu vì nhiều đêm thức trắng.

- Hoàng a mã!

Sự im lặng thừa nhận của Dận Chân làm Vân Yên hoàn toàn kinh hãi, hơn hai mươi năm bên nhau chàng chưa từng nhắc tới chuyện đăng cơ hay

lập hậu. Nếu như Dận Chân làm hoàng đế, Hoàng hậu đáng lẽ ra phải là Đích phúc tấn Na Lạp thị! Đây là chuyện chắc chắn!

Vân Yên buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại, nhưng đôi tay đặt trên đầu gối đang run rẩy.

Khang Hi khép mắt bắt đầu lên cơn ho, càng ho càng dữ.

Ung Thân Vương Dận Chân lập tức đứng lên, nâng ống nhổ bằng vàng dưới chân sập lên, vừa giúp ông ta vỗ lưng, vừa lo lắng kêu:

- Hoàng a mã!

Vân Yên không dám đứng lên, cũng bò tới, thấy Khang Hi đã nhổ đờm xong, bèn rút chiếc khăn của mình ra theo thói quen. Nàng chợt nghĩ hoàng đế chắc chắn sẽ không dùng khăn của người khác, nhớ lại động tác vừa rồi mà sau lưng nàng lạnh buốt, định rút tay lại. Ai ngờ Khang Hi bỗng nhiên đưa tay nhận lấy chiếc khăn.

Khang Hi dần dần ổn định lại, dùng khăn của Vân Yên lau khoé miệng, ánh mắt rời đến khuôn mặt Ung Thân Vương Dận Chân.

- Người sợ lắm trước khi lâm chung sẽ ban chết cho nàng ta sao? Trong mắt các người, trẫm là người cha như vậy ư, càng ngày càng già, cay nghiệt lạnh lùng.

Dận Chân đặt ống nhổ xuống, vẫn quỳ trước sập, ngược đôi mắt đỏ au nhìn Khang Hi.

- Không, trong lòng nhi thần, Hoàng a mã là đế quân nghìn đời, lưu danh sử sách.

Khang Hi chợt nói:

- Thứ vừa rồi trẫm và nàng ta cược, là ngôi Hoàng hậu.

Ung Thân Vương Dận Chân lặng thinh.

Khang Hi nói tiếp:

- Rõ ràng nàng ta biết khả năng người đến rất lớn, nhưng vẫn nói không, cố ý muốn thua trầm. Người nói xem, có phải nàng ta gặt trầm không?

Dận Chân hoảng hốt, nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của Vân Yên.

- Hoàng a mã!

Cả người Vân Yên run lên, cúi người xuống dập đầu thật mạnh, lặng lẽ đáp:

- Nô tỳ tự biết mình mang tội tịch ở Ninh Cổ Tháp, đi theo Tứ A Ca đã hai mươi năm có dư, chưa từng tơ tưởng tới ngôi hoàng hậu, cũng vĩnh viễn không thể ngồi lên ngôi hoàng hậu, xin Hoàng thượng minh giám.

Từng câu từng chữ đều từ tận đáy lòng, nàng không dám thách Khang Hi, cũng không thể thách được Khang Hi, càng không muốn thách Khang Hi. Trừ phi, nàng thật sự muốn chết. Ván cược này, nàng có thể thắng sao?

Hiếu Ý hoàng hậu cuối cùng trở thành Hoàng hậu Đại Thanh, dù chỉ trong một ngày, bởi vì bà có sẵn xuất thân cao quý, bà là em họ của Khang Hi. Nếu đổi lại là Lương phi mẹ ruột của Bát A Ca Dận Tự, thì đến cuối vẫn là "Tiện nữ Tân Giả Khố", hoàng hậu vương triều Đại Thanh sao có thể là một người phụ nữ có xuất thân nô tịch?

Nhưng nàng thật sự không ngờ, Dận Chân lại nghiêm túc nghĩ tới việc trao nàng danh phận người vợ được vạn người công nhận.

Khang Hi nói:

- Nếu người có, người đã không quỳ ở đây.

Ông ta lại bắt đầu ho, càng ho càng dữ dội, Dận Chân định gọi thái y tới, nhưng Khang Hi cản lại, ông ta xua tay rồi tựa vào cánh tay Dận Chân, ánh mắt đục ngầu, gắng gượng nói tiếp:

- Lão Tứ à, con lầm rồi, nếu trẫm muốn giết nàng ta, sẽ không chờ tới lúc này. Con dám đưa chiếc nhẫn của Hoàng ngạch nương... chiếc nhẫn quý giá nhất thế gian vào tay một nô tài tội tịch, không phải muốn nói với trẫm rằng, nàng ta là ai sao?

Ung Thân Vương Dận Chân nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của Khang Hi, dập đầu xuống thành giường, đáp:

- Nhi thần tạ ơn hoàng phụ!

Khang Hi nói rành rọt từng câu từng chữ:

- Nàng ta là nô tài của con, con muốn thì có thể để nàng ta bên mình suốt đời, nhưng nàng ta không thể làm Hoàng hậu Đại Thanh, tuyệt đối không thể! Năm thứ năm mươi bảy trẫm đã chuẩn bị xong di chiếu, hôm nay đã có thể điền tên con vào. Nhưng trước đó, trẫm muốn nghe chính miệng con đồng ý, sau này sẽ cần chính yêu dân, bảo vệ vững chắc giang sơn Đại Thanh ta, còn nàng ta... vĩnh viễn không được làm hoàng hậu.

Dận Chân nắm chặt tay Khang Hi, trầm mặc nghiêng đầu, nhưng nét mặt mất mát.

Đêm an tĩnh, mỗi giây trôi qua như con thú dữ gặm nhấm linh hồn.

Lòng Vân Yên nóng như lửa đốt, một tay nắm chặt lấy bàn tay chàng buông thõng dưới giường, bàn tay ấy gần như sắp co giật.

Cuối cùng Ung Thân Vương mở miệng, giọng nói trầm khàn nghiêm túc.

- Hôm nay nhi thần, Ái Tân Giác La Dận Chân lập lời thề với trời cao, sau này sẽ kế thừa đế vị, ngày đêm ráng sức, cần chính yêu dân, bảo vệ vững chắc giang sơn xã tắc Đại Thanh... Còn Vân Yên vĩnh viễn không được lập làm hoàng hậu.

Khang Hi chậm rãi khép mắt lại, thở dài một hơi, như vô cùng mệt mỏi.

Chàng lặng lẽ nói:

- Hoàng a mã..

Khang Hi hơi nhấc mí mắt lên:

- Trẫm không bảo nàng ta tháo nhẫn ra, đã là câu trả lời tốt nhất cho các con rồi, cũng là lời giải thích thỏa đáng nhất cho Hoàng ngạch nương con.

Ông ta ngừng lại, vất vả cởi chuỗi tràng Phật Tinh Nguyệt Bồ Đề trên cổ tay xuống, mở mắt ra vẫy tay với Vân Yên, chỉ nói bốn chữ:

- Thủy chung như một.

Vân Yên tạ ơn, cung kính nhận lấy chuỗi tràng Phật, trong đầu vang vọng bốn chữ cuối cùng vị Hoàng đế ấy trao cho nàng, còn Khang Hi mệt mỏi nhắm mắt lại.

- Được rồi, trẫm mệt rồi, con đưa nàng ta đi đi... Long Khoa Đa sắp đưa bọn lão Tam tới rồi.

Ung Thân Vương Dận Chân kính cẩn chỉnh lại chăn cho Khang Hi, cùng Vân Yên dập đầu cáo lui, Vân Yên cảm thấy sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, định đứng lên, thì nhận ra tay chân đã tê rần, suýt nữa ngã làm kinh động tới thánh thượng, mồ hôi trộm lại tuôn ra như mưa.

Nàng chưa kịp ngã, Dận Chân đã bế nửa người nàng lên. Khang Hi tựa như ngủ say, không mở mắt.

Vân Yên được Dận Chân bế ra ngoài, sảnh ngoài trong tầm mắt là một thế giới khác, còn chân tay nàng đang run rẩy, cả người không còn chút sức lực nào, vẻ bình tĩnh đè nén khi quỳ trước Khang Hi cũng hoàn toàn biến mất, nàng nằm trọn trong lồng ngực vững chãi của chàng.

Nàng luôn hiểu mưu tính của Khang Hi, dù nàng không biết hoá ra phía sau chiếc nhẫn trên ngón tay mình còn có một câu chuyện như vậy.

Nàng nắm chặt vạt áo trước ngực Dận Chân, ngẩng đầu nhìn vào mắt chàng, hai người ôm chầm lấy nhau cùng thở gấp gấp.

Trong khe nứt đáng sợ khi hai vương triều hoàng kim chuyển giao, Vân Yên đã giữ lại được tính mạng nhỏ bé của mình, cũng mất đi cơ hội vốn không thuộc về mình.

- HẾT CHƯƠNG 188 -

.....

(1) Long diên hương là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng. Trước đây, long diên hương được sử dụng trong ngành công nghiệp sản xuất nước hoa, nhưng ngày nay nó đã được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp và chỉ còn được sử dụng trong một số loại nước hoa đắt tiền. (2) Một nén hương: khoảng 30 phút.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 189: Sự Thật Nổi Ngôi

Khi Ung Thân Vương Dận Chân đưa Vân Yên ra ngoài, Long Khoa Đa đã dẫn Tam A Ca Dận Chỉ, Thất A Ca Dận Hựu, Bát A Ca Dận Tự, Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Nga, Thập Nhị A Ca Dận Đào, Thập Tam A Ca Dận Tường vào trong viện.

Tuyết càng ngày càng dày, bó đuốc cháy lách tách nửa đêm khi sáng khi tối, gương mặt ai ai cũng tái nhợt nghiêm nghị.

Phía trước cánh cửa yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng gió tuyết xào xạc hoang vu hơn cả màn đêm.

Khang Hi đang bị bệnh nửa đêm bỗng triệu các hoàng tử vào cung, trừ Ngũ A Ca Dận Kỳ đến Đông Lăng cúng tế từ ngày trước, thì tất cả các Hoàng tử trên ba mươi tuổi còn trong kinh đều tới, ngay cả Thập Tam A Ca đã mất đi sự sủng ái, cả ngày chỉ nhốt mình trong nhà cũng có mặt, ngoài ra các hoàng tử nhỏ tuổi hơn như Thập Ngũ A Ca Dận Vu, Thập Lục A Ca Dận Lộc, Thập Thất A Ca Dận Lễ... đều đang chờ ở ngoài viên.

Hàm ý lần này quá rõ ràng, trong lòng mỗi người đều hiểu mười mươi.

Vân Yên vừa mới trong phòng bước ra cũng hiểu, có lẽ Khang Hi cố ý sai Long Khoa Đa báo tin cho Dận Chân, dùng bệnh tật của ông ta và tính mạng của nàng ra làm cớ, hai người đều nghĩ rằng chàng sẽ lập tức tới, một mũi tên trúng hai đích, e rằng không chỉ có vậy. Vị hoàng đế nghìn đời, đến lúc gần trời xa đất vẫn mang suy tính đế vương. Lúc ấy, sắc mặt ông ta rõ

ràng như báo đại nạn sắp đến, khiến Vân Yên trào dâng cảm giác lạnh lẽo và bi thương.

Ấy là vị vua cha ngời ngời cao nhất của Dân Chân, là cha của chồng nàng, nhưng không phải là cha chồng của nàng. Nhưng, ông lão ấy đến cuối vẫn không bắt nàng tháo chiếc nhẫn của Hiếu Ý Hoàng Hậu xuống, thậm chí còn tặng nàng chuỗi tràng Phật đeo trên tay ông, và để lại bốn chữ cho nàng.

Bảy vị hoàng tử đứng bên ngoài cửa đều nhìn thấy Dân Chân đang bước ra, ánh mắt Bát A Ca Dân Tự và Cửu A Ca Dân Đường gần như cùng lúc nhìn chăm chăm người sau lưng chàng, Vân Yên đi phía sau rũ mắt xuống không nhìn ai, chỉ bước theo Dân Chân.

- Hoàng a mã thế nào rồi?

Tam A Ca Thành Thân Vương Dân Chỉ bước lên đầu tiên, nhìn chăm chặp Dân Chân và hỏi.

Dân Chân nhắm mắt lại, giọng nói trầm khàn:

- Đang chờ mọi người.

Long Khoa Đa và đại thái giám Ngụy Châu vào trong bẩm báo trước, Dân Chân không nói gì thêm, đưa Vân Yên đi lướt qua họ. Nhưng khi đi ngang qua, Vân Yên bỗng bị một người cản lại.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, ngay cả họ cũng bốn mươi tuổi rồi, nhưng ông trời vẫn mắt nhắm mắt mở với những người đàn ông sống trong nhung lụa, dấu vết năm tháng để lại trên gương mặt họ không nhiều.

Khuôn mặt Cửu A Ca Đường tái mét, khẽ nói:

- Tứ A Ca vốn phải ở trai sở ở ngoại ô phía Tây để chuẩn bị tế trời, sao lại xuất hiện ở đây còn sớm hơn anh em chúng tôi? Trong danh sách Hoàng a mã triệu vào cung không có tên Tứ ca.

Lời nói mở đầu của Cửu A Ca Dận Đường rõ ràng ám chỉ Dận Chân không được triệu vào mà tới, nhân lúc hoàng thượng bị bệnh nặng mà kháng chỉ xông vào cung, ý đồ bất chính.

Ung Thân Vương Dận Chân chưa kịp mở miệng, người phía sau đã nhẹ nhàng đáp lời:

- Bẩm Cửu gia, Ung Thân Vương đến trước các vị hoàng tử, được triệu vào viên một mình từ trai sở ngoại ô phía tây. Thánh thượng đang chờ trong nội các, Cửu gia có thể vào hỏi đối chứng.

Giọng nói của họ tuy nhỏ, nhưng từng câu từng chữ đều lọt vào tai mỗi người ở đây.

Cửu A Ca Dận Đường nhìn chăm chú Vân Yên đang khuyu gối cụp mắt, hô lên:

- Bạch Ca!

Bát A Ca Dận Tự quát khê:

- Cửu đệ!

Bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng hỗn loạn, đại thái giám Ngụy Châu và thống lĩnh bộ binh Long Khoa Đa đều chạy ra hét:

- Mau gọi thái y tới!

Trong nháy mắt sắc mặt mọi người đều trắng bệch, không còn ai quan tâm đến đoạn đối thoại giữa Cửu A Ca Dận Đường và Vân Yên, thị vệ cũng

gấp gáp chạy đi gọi thái y, các vị hoàng tử cùng đi tới sảnh ngoài, muốn xông vào trong noãn các, nhưng đều bị cản lại.

Thái y nhanh chóng chạy tới, mồ hôi vã ra như mưa vội vàng đi theo thái giám Ngụy Châu vào trong phòng, cánh cửa lần nữa đóng sầm lại, chỉ có thể nghe thấy những tiếng động rất nhỏ.

Tất cả mọi người đều không còn cách nào, đành sốt ruột chờ đợi.

Tam A Ca Dận Chỉ ngồi xuống, sắc mặt tái xám, ngón tay không ngừng gõ lên tay vịn, để lộ sự lo lắng trong lòng anh ta. Thất A Ca Dận Hựu ngồi bên cạnh, tay chống trán không nói gì.

Bát A Ca Dận Tự chấp tay đứng bên cửa sổ, không rõ đang suy tư gì, trong tay nắm chặt chiếc nhẫn bằng ngọc trắng Dương Chi, Cửu A Ca Dận Đường đứng phía sau, ánh mắt luôn dán chặt vào cánh cửa noãn các.

Thập A Ca Dận Nga càng ngày càng bồn chồn, anh ta đi đi lại lại hết vòng này đến vòng khác, dường như làm vậy mới có thể giải tỏa sự lo lắng trong lòng. Thập Nhị A Ca Dận Đào đứng một góc cầm chuỗi hạt cầu nguyện, Thập Tam A Ca Dận Tường quỳ xuống trước noãn các, nhắm mắt im lặng.

Dân Chân dắt Vân Yên ra ngoài sân thư phòng Thanh Khê, vội vã chạy về phía phòng thái bộc (1) đối diện. Tuyết bên ngoài phòng đã tích thành một lớp dày, đêm sâu gió lớn, hai chân Vân Yên tê rần chạy theo chàng, suýt nữa vấp ngã xuống nền đất, Dân Chân thấy vậy bèn bế nàng lên.

Thị vệ đứng trước phòng thái bộc hiển nhiên là người của Dân Chân, một cung nữ trực đêm lạnh lẽ giúp họ mở cửa, Dân Chân bế Vân Yên vào, đóng cửa lại, ôm nàng tựa vào cánh cửa. Khuôn mặt Vân Yên vui trong lồng ngực chàng, cả người đều run rẩy.

Dận Chân thì thăm bên tai Vân Yên:

- Nàng đừng sợ, đều là người của ta cả, không ai vào được. Ngồi đây chờ ta đến đón nàng.

Vân Yên cắn môi găng gượng gật đầu, đôi mắt cay xè như sắp nứt đôi. Đêm nay đáng sợ làm sao, ở một nơi xa lạ, nàng buộc phải buông tay chàng ra.

Không còn thời gian nữa, nàng phải mạnh mẽ lên, chàng phải đi luôn rồi.

Cánh môi Dận Chân trắng bệch, dưới cằm lún phún râu, đáy mắt trũng sâu chỉ mang một màu đen. Chàng trao nàng một nụ hôn thật sâu, rồi mở cửa ra ngoài.

Vân Yên chợt kéo tay chàng lại, cởi chuỗi tràng Phật Tinh Nguyệt Bồ Đề mà Khang Hi tặng trên cổ tay đông cứng vì giá lạnh của mình xuống, đeo lên cổ tay chàng, nàng thở gấp gấp mà nhìn chàng.

- Đeo vào đi, có lẽ cần dùng tới.

Dận Chân nhìn nàng, cắn răng gật đầu, bước ra khỏi cửa. Vân Yên tựa người vào cửa hít thở nặng nề, cả người đều bủn rủn, trượt xuống ván cửa ngồi bệt xuống đất, đầu óc hỗn loạn.

Thử thách của Khang Hi lúc lâm chung, cổ tay già nua để lộ gân xanh, vẻ mặt mệt mỏi uể oải, vừa uy nghiêm lại thông thả nói chuyện khuyên răn. Có lẽ ông ta biết hết mọi chuyện, nếu không sẽ không nói bốn chữ "Thủy chung như một", chuyện trong nhiều năm như vậy mà chỉ vài ba câu từ đã tóm gọn lại, nhưng chỉ mấy lời như thế cũng khiến ông ta sức cùng lực kiệt.

Cuộc đời này của ông ta, mệt mỏi quá rồi.

Hậu phi cung nữ vô số, diệt trừ Ngao Bái, bình định ba phiên, tiêu diệt Cát Nhĩ Đan, thu phục đảo Đài Loan... Vân Yên chỉ biết những công lao vĩ đại của Khang Hi trên lịch sử, nhưng không ngờ mình được tận mắt gặp khi ông sắp đi sang thế giới bên kia.

Cuộc đời này, phụ nữ yêu ông, kính trọng ông, nhưng lại sợ ông, hãi ông.

Dận Chân và các huynh đệ chàng cũng vậy.

Cửu A Ca Dận Đường gọi nàng là Bạch Ca, Bát A Ca Dận Tự cũng đã nhìn thấy nàng, nàng biết tất cả không còn đường lui. Trong hoàng gia, không có hai chữ "bỏ cuộc", chỉ có ẩn nhẫn chịu đựng và giấu kín trong lòng.

Trong phòng Thái bộc yên tĩnh đến đáng sợ, ngọn nến trên bàn cháy lép bép, tim nến rất dài.

Vân Yên lục tung mọi thứ có thể nhớ được về Ung Chính trong đầu, hình như là vị hoàng đế có tiếng tăm không tốt cho lắm, ít nhất là không bằng Khang Hi và Càn Long. Trong đêm bão tuyết, huynh đệ như hổ như sói, cuộc chiến ngôi vị không thể nào tránh được.

Dận Chân đã chuẩn bị đầy đủ, bên trong bên ngoài Sướng Xuân Viên hầu như là người của chàng, thậm chí là của Long Khoa Đa, nhưng sự chuẩn bị của chàng đều bị Khang Hi nhìn thấu, thậm chí ông ta còn nắm trong lòng bàn tay.

Nhiều mặt của Dận Chân như sự thông minh, dũng cảm, nhẫn nại... là một con dao hai lưỡi, Khang Hi chắc chắn nhìn rõ hơn bất cứ ai. Đất nước lại trị cần một ông vua mạnh mẽ dứt khoát, nhưng cũng có thể khiến quần thần huynh đệ lâm vào tình thế nguy ngập.

Vân Yên không biết liệu Khang Hi có từng dẫn đo giữa Tứ A Ca Dận Chân và Thập Tứ A Ca Dận Trinh hay không. Nhưng không thể phủ nhận Dận Chân là con trai duy nhất do Hoàng hậu sinh ra ngoài phế thái tử Dận Nhưng.

Khi lâm chung, cuối cùng ông ta vẫn chọn Dận Chân, có lẽ là cả Hoảng Lịch.

Nhưng Khang Hi có tỉnh lại không? Có kịp ban bố ý chỉ truyền ngôi cho Dận Chân không, tất cả mọi nghi ngờ như một cái động lớn không đáy cuốn suy nghĩ của Vân Yên vào. Có điều lịch sử đã nói cho nàng người nối ngôi chính là hoàng đế Ung Chính! Nàng chỉ mong mọi chuyện đều đi theo bánh xe lịch sử, đừng vì sự xuất hiện của một linh hồn dị thể là nàng mà trật đường ray.

Dù trong bất cứ lúc nào, nàng đều tin tưởng người đàn ông của mình chắc chắn sẽ chiến thắng, không có ai là đối thủ của chàng.

Vân Yên gắng gượng chống tay xuống đất để bò lên, nền đất lạnh lẽo làm người nàng đông cứng theo. Nàng bò tới bên giường, cuốn chăn bông co tròn người trong một góc, đầu óc quay cuồng.

Cả người nàng run lên từng cơn khe khẽ, lỗ chân lông chỗ nào cũng thít chặt. Trong Sướng Xuân Viên lạ lắm đâu đâu cũng là nguy hiểm, và người ấy của nàng, đang ở trong thư phòng Thanh Khê đối diện.

Suy nghĩ của nàng dường như đã phá cửa xông ra ngoài từ lúc nào, giẫm lên nền tuyết ướt nhẹp, vào trong thư phòng Thanh Khê đối diện...

Trời dần dần hửng sáng, Khang Hi rơi vào hôn mê, các vị thái y đều bó tay bỏ cuộc, tập trung trong nội các không dám ra ngoài, Long Khoa Đa và Ngụy Châu đứng bên cạnh, các hoàng tử chờ ở bên ngoài bắt đầu mất kiên nhẫn, yêu cầu gặp hoàng thượng.

Một lát sau, Long Khoa Đa ra tuyên Ung Thân Vương Dận Chân vào, các hoàng tử khác cũng muốn vào, nhưng đều bị Long Khoa Đa cản lại.

Ung Thân Vương Dận Chân bước vào phòng, Khang Hi vẫn chưa tỉnh lại, chàng lo lắng hỏi thái y tình hình, trong lòng bỗng nhiên lạnh giá.

Dận Chân quỳ xuống trước giường Khang Hi, đôi mắt trũng sâu đã cạn nước mắt, Khang Hi chỉ tỉnh lại một lần, nói đứt quãng:

- Lão Tứ... Hoảng... Lịch...

- Đối xử tốt với... Hoảng Tích (2)...

Chỉ mấy chữ, rồi ông lại hôn mê...

Nếu lúc này Khang Hi không tỉnh lại, thì không còn thời gian điền vào di chiếu, việc nối ngôi e rằng trở thành núi đao biển lửa. Ung Thân Vương Dận Chân và Long Khoa Đa âm thầm bàn bạc, sắc mặt hai người đều nghiêm trọng, chỉ đành phải cầu cứu thái y, chờ đến khi Khang Hi tỉnh táo lại.

Khi Ung Thân Vương Dận Chân ra khỏi căn phòng, tất cả hoàng tử đều vây xung quanh, chàng không nói gì, chỉ lặng lẽ quỳ xuống trước cửa, lần tràng Phật của Khang Hi trên cổ tay.

Thập Tam A Ca Dận Tường lập tức quỳ theo chàng, Thập Nhị A Ca Dận Đào, Thất A Ca Dận Hựu và các hoàng tử còn lại cũng dần dần quỳ xuống chờ đợi.

Nguy Châu đi ra, dẫn theo một cung nhân đi sắc thuốc, ra ra vào vào, thời gian trôi qua từng giây từng phút. Thái giám tới đưa cơm, nhưng không ai nhúc nhích.

Khang Hi vẫn đang hôn mê, thái y đã bận rộn cả một ngày trời, mặt trời bên ngoài lại dần dần lặn xuống phía tây. Các hoàng tử gần như chưa uống một giọt nước.

Khi Long Khoa Đa lại tuyên Ung Thân Vương Dận Chân vào, con sóng lớn cuối cùng cũng trào dâng, các hoàng tử bỏ dậy muốn xông vào cung, bị Long Khoa Đa dẫn binh lính ngăn cản, tạo nên ồn ào hỗn loạn trước cửa noãn các.

Giọng nói của Ung Thân Vương Dận Chân khàn đặc:

- Hoàng a mã vẫn đang ở đây, không ai được phép kháng chỉ!

Tất cả mọi người đều bình tĩnh trở lại, Cữu A Ca Dận Đường tái mặt, cuộn tay thành nắm đấm, bị Bát A Ca Dận Tự cản lại.

Ung Thân Vương Dận Chân vào phòng, thấy ánh mắt mấy vị thái y như tro tàn, còn Khang Hi trên giường như không bao giờ tỉnh lại.

Ung Thân Vương Dận Chân vội vã chạy tới nắm lấy bàn tay gầy gò nhăn nheo đầy dấu đồi mồi của ông, không ngừng gọi "Hoàng A Mã", nước mắt tuôn trào từ đôi mắt hằn đầy tơ máu.

Trong tiếng gọi khẩn thiết của Dận Chân, mí mắt Khang Hi khẽ động như có kì tích, đôi mắt cuối cùng mở ra một nửa. Nét mặt ông bỗng già hơn mười mấy tuổi so với lúc bình thường, trên làn da trắng bệch hằn đầy vết nhăn tuổi tác.

Đôi môi không chút màu máu mấp máy, nhìn Dận Chân như đang cố gắng nói gì đó, nhưng lại không nói lên thành tiếng, rồi lại nhìn Long Khoa Đa đang quỳ bên cạnh, dường như muốn xác nhận lại chuyện trước đây mình đã giao cho ông ta.

Tất cả mọi người đều chú ý đến giây phút cuối cùng, Ung Thân Vương Dận Chân tức khắc quay đầu lại:

- Cho triệu!

Khi cánh cửa được mở ra, các hoàng tử nối đuôi nhau vào, sải bước tới trước giường.

Khang Hi gắng gượng nắm tay Dận Chân, dùng chút hơi tàn còn lại cố gắng thốt ra mấy chữ:

- Hoàng tử tử... Dận Chân... nhân phẩm cao thượng... rất giống với trẫm... xứng đáng kế thừa truyền thống... kế vị trẫm... ngôi vị Hoàng đế!

Nói xong chữ cuối cùng, vị hoàng đế nghìn đời nhắm nghiền mắt lại, hơi thở tàn lụi. Bàn tay trắng xám của ông vẫn nắm chặt lấy tay Dận Chân, như đang ngủ một giấc ngủ vĩnh cửu, không còn màng đến thế sự.

- Hoàng A Mã!

- Hoàng A Mã!

- Hoàng A Mã!

Tiếng kêu gào bao trùm thư phòng Thanh Khê, tiếng khóc than bi thương thấu tận trời xanh, khung cảnh hỗn loạn rối ren.

Nhóm thái y tới xác nhận lại, cuối cùng quỳ xuống gào khóc, lúc này giọng nói trầm thấp của Long Khoa Đa vang lên:

- Đại Hành Hoàng đế (3) về trời!

- Phụng di mệnh của Đại Hành Hoàng đế: Hoàng tử tử Dận Chân nhân phẩm cao thượng, rất giống với trẫm, xứng đáng kế thừa truyền thống, kế vị ngôi Hoàng đế!

Cửu A Ca Dận Đường ngồi bệt về phía sau, ngõ ngang chỉ tay vào Long Khoa Đa:

- Bốn vương hoàn toàn không nghe rõ, Long Khoa Đa ông dám giả truyền di mệnh, phải chu di cửu tộc!

Thập A Ca Dận Nga vội nói:

- Ta chỉ nghe thấy mấy chữ Tứ và Dận Trinh, có lẽ nào là lão Thập Tứ Dận Trinh!

Tam A Ca Dận Chỉ nghe vậy, nét mặt cũng không còn vẻ nho nhã như thường ngày, giọng trầm xuống:

- Thập đệ nói vậy, bằng chứng đâu?!

Thập Tam A Ca Dận Tường nói xen vào:

- Di thể của Hoàng a mã còn chưa lạnh, lẽ nào các hoàng huynh muốn cướp ngôi vua? Lão Thập Tam làm chứng, nghe thấy rõ ràng, Hoàng a mã nói truyền ngôi cho Hoàng tứ tử Dận Chân!

Long Khoa Đa bình tĩnh năm bội đao:

- Không chỉ là di mệnh Đại Hành hoàng đế vừa mới nói, hôm nay triệu tân hoàng vào ba lần cũng để nói ý chỉ này, những ai kháng chỉ xử theo tội phản nghịch!

Khi mọi người còn tranh cãi, Bát A Ca Dận Tự đỡ trán đau buồn đứng lên, không nói lời nào.

Ung Thân Vương Dận Chân quỳ trước mép giường, vẫn im lặng nắm bàn tay đã lạnh của Khang Hi, lúc này chàng mới buông ra, đưa tay áo lên lau nước mắt, chậm rãi quay đầu lại rồi đứng lên, tất cả mọi người đều nhìn chàng.

Giọng nói khàn khàn nhưng lạnh lùng của chàng nghiêm túc lạ thường, chàng từ tốn cởi tròng Phật trong tay ra, nói rành rọt từng chữ:

- Đây là gì chắc hẳn các người đều biết, đây là tròng Phật Bồ Đề mà thế tổ lâm chung để lại cho Hoàng khảo (4), cả đời này Hoàng khảo luôn mang theo người không rời, khi để lại di mệnh thì ban cho trẫm. Hôm nay Hoàng khảo triệu trẫm vào ba lần, di mệnh vừa rồi, mọi người đều nghe thấy, Cửu Môn Đề Đốc Long Khoa Đa đã nhận được di mệnh từ trước... Lão Cửu, người muốn chu di cửu tộc ai? Cửu tộc các người có lẽ đều ở trong này.

Giọng nói trầm trầm của chàng vang vọng cả thư phòng Thanh Khê, hốc mắt trũng sâu, nhưng ánh mắt cương nghị, mang theo khí thế mạnh mẽ uy nghiêm của tân hoàng.

- Thần, Thập Tam A Ca Dận Tường bái kiến Hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Thập Tam A Ca quỳ xuống hô trước tiên.

- Xin Thánh Thượng kìm nén bi thương! Thần, Cửu Môn Đề Đốc Long Khoa Đa đã lệnh cho tất cả quân đội đóng trong kinh thành đóng chặt chín cửa, dốc lòng bảo vệ sự an nguy của Thánh Thượng! Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Long Khoa Đa cũng nghiêm túc quỳ xuống đất.

Sống lưng Dận Chân thẳng tắp đứng bất động trước giường Khang Hi, nhìn Tam A Ca Dận Chi cũng từ từ quỳ xuống mà nói:

- Thần, Thành Thân Vương Dận Chi tham kiến Hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Thất A Ca Thuần Quận Vương Dận Hựu đứng sau cũng quỳ xuống, Thập Nhị A Ca Dận Đào cũng làm theo. Trong phòng chỉ còn Cửu A Ca Dận Đường đang ngồi, Bát A Ca Dận Tự đang đứng và Thập A Ca Dận Nga chưa hành lễ.

Bát Bối Lặc Dận Tự cuối cùng quay người lại, đưa tay nhẹ nhàng vén vạt áo rồi quỳ xuống sau Thất A Ca Thuần Quận Vương Dận Hựu, dập đầu trầm giọng nói:

- Thần, Bát Bối Lặc Dận Tự tham kiến Hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Không còn thấp thỏm.

Cửu A Ca Dận Đường, Thập A Ca Dận Nga lục tục làm theo Bát A Ca Dận Tự. Một thời đại mới đã bắt đầu.

* * * * *

Vân Yên vừa mệt vừa lạnh, mơ mơ màng màng thiếp đi trong phòng Thái bộc một ngày trời, khi tỉnh lại trời đã tối đen, cả người kiệt quệ sức lực, bụng đói cồn cào.

Nàng trèo xuống giường, gom hết sức mình đi tới cánh cửa, khẽ kéo ra thành một khe nhỏ, nhưng cuối cùng nàng chỉ dựa vào cánh cửa mà không dám ra ngoài.

Dận Chân vẫn chưa trở lại, trong giấc mơ của nàng luôn là cảnh huynh đệ tương tàn, cái chết của Khang Hi, khung cảnh hỗn loạn.

Mình phải đợi chàng quay về, sẽ rất nhanh thôi. Nàng tự nói với bản thân như thế.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa đầy gấp gáp.

- Vân Yên.

Là chàng!!

Tim Vân Yên như vọt lên đến tận cổ, nàng xoay người lại dùng sức mở cánh cửa ra! Tiếng leng keng của chốt cửa như chạm thẳng vào tim nàng.

Cả người Dận Chân lạnh giá ôm chầm lấy Vân Yên. Vân Yên cũng vòng tay qua lưng chàng, cơ thể run rẩy vì xúc động, đốt ngón tay trắng bệch níu chặt áo chàng.

Giọng Dận Chân ồm ồm:

- Hoàng a mã... Về trời rồi.

Vân Yên vuốt ve gò má chàng, gục trên vai chàng mà khóc, hàng nước mắt trên má thấm ướt vạt áo trước ngực chàng, nhuộm đậm đôi mắt của con rồng vàng.

Dận Chân dùng ngón cái lau nước mắt cho nàng, cầm tay nàng, kìm lại tiếng khóc, run run nói:

- Chúng ta phải đưa di thể của Hoàng khảo về cung ngay trong đêm nay, đã sắp xếp xong cả rồi, bây giờ đi luôn!

Vân Yên gật đầu, Dận Chân cứ thế bế nàng ra ngoài.

Long xa đã chờ trên con đường giữa phòng Thái bộc và thư phòng Thanh Khê, Long Khoa Đa mang theo binh lính bảo vệ trái phải.

Vân Yên được Dận Chân bế vào long xa, nàng vui người trong lòng chàng, trong xe không lạnh, mà Vân Yên vẫn run lẩy bẩy, nước mắt dần khô, nhưng chàng vẫn vỗ về lưng nàng.

- Mọi thứ... đều thuận lợi cả chứ?

Vân Yên thì thầm bên tai chàng, giọng nói cũng khản đặc.

Dận Chân gật đầu, hôn lên gò má nàng rồi mới trả lời:

- Ta đã bảo lão Thập Tam và Thập Lục cầm lệnh bài tiếp quản đại doanh Phong Đài và Thông Châu ngay trong đêm nay.

Vân Yên có thể cảm nhận được sự nóng hổi không ngừng rơi trên gò má Dận Chân, đó là nước mắt chàng.

Cha chàng qua đời, người cha đáng kính nhưng cũng đáng sợ nhất, chàng trở thành hoàng đế mới, nỗi đau ấy, nước mắt ấy, có quá nhiều ý nghĩa.

Ở bên nhau hơn hai mươi năm, nàng chưa từng thấy chàng khóc nhiều đến vậy, cũng không biết chàng sẽ có lúc yếu đuối, sẽ không kiềm chế nỗi đau lòng.

Ai sẽ tin rằng, nỗi đau của chàng, còn hơn cả niềm vui kế vị.

Vân Yên tựa vào gò má Dận Chân, để nước mắt nóng bỏng của chàng thấm ướt áo mình, nàng chỉ vỗ nhẹ lưng chàng, nàng biết, người đàn ông có làm bằng sắt cũng cần phải giải tỏa tâm trạng.

Sau khi nước mắt khô, chàng mới quay về với sự kiên cường và bình tĩnh. Sau này, còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Bên ngoài long xa tuyết rơi sàn sạt, tuyết càng ngày càng lớn, gió thổi xào xạc, như tiếng kèn lệnh kì lạ.

Và, vương triều mới thay thế trong im lặng.

Nói ra thật huyền diệu, người được đích thân trải qua lịch sử chỉ cảm thấy mọi chuyện như vậy mà thôi.

Do đi bằng long xa, nên quãng đường rất thuận lợi. Khi đến cung Càn Thanh, trời đã vào đêm sâu.

Di thể Khang Hi được sắp xếp nhập liệm, sau khi đặt tử quan (quan tài) giữa đại điện cung Càn Thanh, mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi thì trời sắp sáng.

Vân Yên đi theo chàng, tận mắt nhìn người đàn ông ấy chỉ huy mọi chuyện, tất cả mọi người đều gọi chàng là Hoàng thượng, Vạn tuế, chàng tự xưng là trẫm.

Lần đầu tiên nàng đặt chân vào noãn các phía đông của cung Càn Thanh, đại thái giám Ngụy Châu đưa cung nhân mang mũ mào, long bào, giày mùa đông làm từ lông cáo đen và một bộ áo tang màu trắng tơi.

Khi Dận Chân tới, Vân Yên đang nâng chiếc mũ hoàng đế uy nghiêm bằng lông cáo đen mà ngăn người, không biết đang nghĩ gì.

Dận Chân vòng tay qua bờ eo mảnh khảnh ôm trọn nàng vào lòng, nói:

- Ta về rồi.

Chàng luôn là người nhạy cảm, đương nhiên biết rõ từng cảm xúc nhỏ nhất của nàng lúc này, và nàng cũng biết, chàng hiểu.

Vân Yên giật mình, nắm lấy bàn tay quen thuộc đang ôm mình, nước mắt bỗng lăn dài trên má. Nàng đặt mũ xuống quay người lại ôm chàng, chàng mở rộng vòng tay, cùng chia ngọt sẻ bùi.

Người đàn ông của nàng đã chính thức thuộc về thiên hạ này, chàng không chỉ là Dận Chân, mà còn là Hoàng đế Ung Chính.

Vân Yên toan đưa tay áo lên lau nước mắt, nhưng bị Dận Chân giữ lại, chàng giúp nàng lau khô giọt lệ, vẫn như trước đây.

Vân Yên nghiêm túc nói:

- Thiếp giúp chàng thay quần áo nhé, trời sắp sáng rồi, hôm nay chàng còn nhiều chuyện phải làm.

Dận Chân gật đầu đáp được.

Vân Yên cúi người cầm triều bào hoàng đế trên giường lên, rồng vàng năm móng trên nền vải màu đen đang mở to mắt nhìn trừng trừng, xòe móng như muốn bay lên, vừa uy nghiêm lại vừa dữ tợn, làm nổi bật tư thế đứng đỉnh thiên hạ.

Nàng cũng không ngờ, người đầu tiên giúp hoàng đế Ung Chính mặc trang phục thiên tử lại chính là mình, trong khoảnh khắc trang nghiêm ấy, giúp trượng phu khoác lên người bộ long bào. Hình như không đủ long trọng, nhưng lại vô cùng "thật".

Đã lâu rồi nàng chưa tỉ mỉ cẩn thận đến vậy, còn nghiêm túc hơn cả lần đầu tiên.

Vân Yên quỳ xuống đeo giày cho chàng, khi ngẩng đầu lên, chợt nhớ lại hai mươi tư năm trước, một ngày của năm Khang Hi thứ ba mươi tám, lần đầu tiên nàng giúp chàng đeo giày.

Dận Chân vận trên người bộ triều phục Hoàng đế, đưa tay đỡ nàng lên, ôm nàng ngồi trong lòng mình, tháo chuỗi tràng Phật trên cổ tay xuống rồi đeo vào cổ tay mảnh khảnh của nàng.

- Đợi ta một lát, chờ ta về, chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Vân Yên cắn môi gật đầu, nghẹn ngào không thốt nổi thành lời.

Dận Chân bế nàng đứng dậy, mặc áo tang ở ngoài cùng với nét mặt trang nghiêm, Vân Yên cài cúc áo cho chàng, mở miệng nhưng không nói gì.

Dận Chân lập tức hiểu ra, nói:

- Đương nhiên nàng phải mặc, tuy Hoàng khảo không nói rõ, nhưng đã ngầm chấp nhận nàng. Những gì nàng làm vì ta, vì Thập Tam, vì Hoảng Quân, vì Hoảng Lịch, vì hai mươi tư năm, chắc hẳn ông ấy đều biết, nếu không sẽ không đưa cho nàng chuỗi tràng Phật này, sẽ không cho chúng ta một con đường sống. Lát nữa sau khi ta đi, sẽ có cung nhân tới hầu hạ nàng, nàng ăn một chút rồi ngủ một giấc, đến khi tỉnh lại, ta đã ở bên rồi.

Vân Yên cúi đầu vuốt nhẹ chuỗi tràng Phật còn mang theo hơi ấm của hai đời Hoàng đế trên cổ tay, chỉ đáp lại một từ bên tai chàng:

- Được.

HẾT CHƯƠNG 189

(1) Thái bộc: là chức quan phụ trách trông coi, nuôi cấp ngựa, giữ gìn những xe ngựa của hoàng tộc (vua và các hoàng tử), và điều hành các mục súc (đồng cỏ để nuôi ngựa) trên toàn quốc.

(2) Ái Tân Giác La Hoảng Tích là con trai của phế thái tử Ái Tân Giác La Dận Nhưng.

(3) Đại Hành hoàng đế: Là cách gọi vua khi vua qua đời.

(4) Hoàng khảo: chỉ tiên đế, cha của tân đế.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 190: Quân Lâm Thiên Hạ

Ngày mười bốn tháng mười một năm Khang Hi thứ sáu mươi mốt, tân hoàng đế Dận Chân bổ nhiệm đại học sĩ Mã Tề, cửu môn đề đốc Long Khoa Đa, Bát A Ca Dận Tự và Thập Tam A Ca Dận Tường làm tổng lý sự vụ đại thần, đồng thời triệu Đại Tướng Quân Vương Thập Tứ A Ca Dận Trinh đang ở tiền tuyến tây bắc về kinh chịu tang. Ngoài ra, lệnh cho Cửu Môn Đề Đốc Long Khoa Đa đích thân canh gác chín cửa kinh thành đã đóng kín đến ngày hai mươi để tổ chức quốc tang, không có chỉ dụ của hoàng đế, ngay cả thân vương cũng không được phép vào thành.

Sắp xếp xong tất cả mọi việc, khi Dận Chân trở về noãn các phía đông, Vân Yên đã ngủ say rồi. Nàng không hề ngủ trên long sàng phủ màn trướng vàng rực trong noãn các, mà cuộn người trên chiếc sập nhỏ, co ro trong chiếc chăn, tì nửa trán lên một góc sập, mái tóc rủ xuống gò má, nhìn nàng gầy gò và mệt mỏi.

Ngài tới long sàng lấy chiếc chăn thêu rồng màu vàng, khẽ khàng đắp lên người nàng, lặng lẽng ngồi bên sập ngắm nàng ngủ, không nói gì.

Sâu trong hốc mắt là đồng tử đen tuyền, trong đôi mắt dày đặc tơ máu, dưới cằm lún phún hàng râu xanh nhạt, bờ môi mím chặt không chút màu máu.

Vân Yên ngủ nhưng không ngon giấc, không biết mơ thấy gì, thỉnh thoảng nàng khẽ nói mớ. Dận Chân nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, bỗng Vân Yên thốt lên một tiếng "Dận Chân!"

Vân Yên mở choàng mắt, trên trán còn đọng vệt mồ hôi, gương mặt người ấy cũng xuất hiện trước mắt nàng.

Dận Chân khom người xuống, Vân Yên giơ hai tay lên, hai người ôm chầm lấy nhau.

Vân Yên cọ nhẹ gò má mình lên khuôn mặt lạnh lạnh của Dận Chân, hai tay cũng vòng qua cổ ngài, mười ngón tay xanh xao lạnh buốt mơn trớn vành tai và làn da trên cổ ngài. Sự thân thiết ấy, đem lại cảm giác an tâm hơn bất kì ngôn ngữ nào.

- Lạnh không?

Vân Yên khẽ hỏi ngài.

- Ôm nàng thì không lạnh nữa, nàng lạnh à?

Dận Chân kề bên tai nàng, thủ thủ bằng giọng khàn khàn.

Mười ngón tay lạnh lạnh của Vân Yên từ làn da trên cổ áo long bào chầm chậm di chuyển xuống, cảm nhận độ ấm ở phía dưới, nàng hơi nghiêng mặt nhẹ nhàng hỏi:

- Thế này được không?

Dận Chân trầm khàn đáp:

- Sao lại không được.

Khoé mắt Vân Yên ươn ướt, sự lạnh lùng và mệt mỏi trên gương mặt ngài luôn làm trái tim nàng đau đớn. Nàng rút tay ra, nắm lấy đôi tay buốt giá của ngài đặt đến bên môi hà hơi sưởi ấm, rồi kéo vạt áo dưới mình ra, đặt bàn tay rộng lớn của ngài lên ngực mình.

Dận Chân không để tay mình gần làn da ấm áp mềm mại của nàng, ngài vui mặt vào cổ nàng, giọng nói trầm trầm:

- Sẽ lạnh đấy.

Vân Yên sờ hàng râu lún phún trên gò má ngài, áp lên khuôn mặt ấy, đáp:

- Không lạnh.

Dận Chân nói sâu xa:

- Đừng sợ gì cả, có ta ở đây, trời sẽ không sập.

Vân Yên mỉm cười:

- Thiếp biết, thiếp không sợ gì hết.

Tay Dận Chân dần nóng lên, đặt bên vùng bụng mịn màng của nàng, trên đôi tay tràn ngập hơi ấm. Ngón tay mảnh khảnh của Vân Yên vuốt ve mí mắt ngài, trượt theo bông mắt và nếp nhăn nơi khoé mắt, lướt qua hàng râu dưới cằm, và ánh mắt vẫn luôn nhìn thẳng vào khuôn mặt Dận Chân.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng gọi khe khẽ của đại thái giám Ngụy Châu:

- Hồi bẩm Hoàng thượng, đại học sĩ Trương Đình Ngọc và tổng lý đại thần Trương Khoa Đa đang ở điện Chiêu Nhân chờ thánh giá ạ.

Giọng Dận Chân trầm xuống:

- Trẫm biết rồi.

Vân Yên thẽ thọt:

- Chàng đi đi, thiếp chờ chàng về cùng ăn cơm.

Dận Chân rút tay ra xoa đầu nàng, nói dịu dàng:

- Là chuyện di chiếu kế vị... ta sợ nàng ngủ ở đây bị lạnh, không muốn ngủ trên giường sao?

Vân Yên cắn môi, nói thật:

- Chưa từng ngủ trên long sàng, nên không quen.

Khoé môi Dận Chân cũng bất giác thả lỏng hơn, hôn lên trán nàng:

- Tẩm cung hàng ngày của hoàng khảo đều ở noãn các phía tây, nàng đừng quá căng thẳng, ta đến điện Chiêu Nhân bên cạnh bàn chuyện, bàn xong ta sẽ về.

Sau khi Dận Chân đi, Vân Yên khoác áo vào. Khang Hi vừa mới băng hà, ngay cả trong cung cũng trở nên lạnh lẽo.

Lần đầu tiên Vân Yên vào trong cung, dầu vẫn chưa quen, nhưng nghĩ tới Dận Chân một ngày một đêm chưa có hạt cơm giọt nước nào vào bụng, nàng định dặn dò cung nữ đang trực chuẩn bị một ít, ai ngờ vừa bước chân ra khỏi cửa thì thấy Tô Bồi Thịnh thở hồng hộc, quỳ thụp xuống trước cửa:

- Phu nhân!

Vân Yên giật mình:

- Sao vậy, vào rồi hẵng nói.

Tô công công bò lên, nói bằng giọng rất nhỏ:

- Đức... Hoàng Thái Hậu biết Đại Hành hoàng đế băng hà, muốn tuần táng theo ngài!

Đầu Vân Yên ong lên, vịn vào cột trụ trước cửa. Nhà đã đột còn gặp bão bùng. Trước đây, Dân Chân đã từng nói với nàng chuyện xưa giữa mẹ đẻ và mẹ nuôi, hôm nay chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt. Bây giờ Đức phi muốn tuần táng theo vua, Dân Chân không chỉ mất cha mất mẹ, mà vị hoàng đế mới là ngài phải nói với người trong thiên hạ thế nào? Phải làm sao để tất cả mọi người đều tin ngài không lên ngôi bất chính?

Vân Yên đứng vững lại, lập tức sải chân bước:

- Mau đưa tôi đi.

Nàng đi ra ngoài, thấy cung nữ đứng trực bên hỏi:

- Cô có biết điện Chiêu Nhân không?

Cung nữ quỳ xuống trả lời:

- Nô tì biết ạ, để nô tì đưa chủ tử qua đó.

Hai người vội vàng đi theo tiểu cung nữ tới điện Chiêu Nhân nằm bên cạnh, Vân Yên không còn tâm tư để ý đến khung cảnh trang nghiêm xa hoa của cung vua.

Điện Chiêu Nhân rất gần, ở phía đông của noãn các đông, từ phòng ngoài đi qua một cánh cửa là tới, đứng ở cửa là đại thái giám Ngụy Châu và mấy tiểu thái giám khác.

Ngụy Châu đương nhiên biết Vân Yên, ông ta tinh mắt khuyu gối quỳ xuống hành lễ, khiến những tiểu thái giám đứng xung quanh không biết thân phận Vân Yên cũng dè dặt quỳ theo.

Vân Yên không quan tâm nhiều đến thế:

- Ngụy công công mau đứng lên đi, vào nói Tô công công tìm...
Hoàng thượng vì có việc gấp cần bẩm báo!

Dận Chân đột ngột thay đổi thân phận, trước mặt người khác Vân Yên cũng phải dần làm quen. Nguy Châu vừa mới bấm báo, bên trong đã vang lên tiếng cho vào. Vân Yên dẫn Tô Bồi Thịnh vào, ba người Dận Chân, Trương Đình Ngọc, và Long Khoa Đa đang đứng trước ngự án đọc di chiếu.

Long Khoa Đa hiển nhiên biết thân phận Vân Yên, Trương Đình Ngọc hình như cũng biết, hai người tiếp tục cúi đầu nhìn di chiếu. Dận Chân thấy Vân Yên đưa Tô Bồi Thịnh vào, lập tức đi tới hỏi:

- Sao thế?

Vân Yên quay người nhìn Tô Bồi Thịnh, y lập tức ghé vào tai ngài thì thầm. Dận Chân nghe xong giật mình, bước chân hơi loạng choạng, Vân Yên vội đưa tay ra dìu ngài.

Dận Chân nắm chặt ngón tay Vân Yên, nhìn Tô Bồi Thịnh, thở gấp mà hỏi:

- Tình hình hiện giờ thế nào?

Tô Bồi Thịnh đề thấp giọng:

- Đã được cung nhân cứu rồi ạ, nhưng tình hình không ổn, sợ rằng sẽ...

Vân Yên nắm lấy bàn tay đang run rẩy của ngài:

- Nếu bây giờ có thể, thì chàng đi xem thế nào đi.

Dận Chân gật đầu, quay người dặn dò hai người Long Khoa Đa và Trương Đình Ngọc mấy câu, rồi đưa Vân Yên và Tô Bồi Thịnh sải bước khỏi điện Chiêu Nhân.

Cung Vĩnh Hoà cách cung Càn Thanh một đoạn, Dận Chân đứng trước cửa, xoay người lại kéo tay Vân Yên:

- Cung Vĩnh Hoà khá xa, nàng lại ăn mặc phong phanh, để cung nhân đưa nàng về cung, ta làm xong việc sẽ về.

Vân Yên mím môi gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm, ghé vào tai ngài nhẩm nhủ:

- Dù gặp chuyện gì cũng đừng nóng vội, ngạch nương của chàng cũng do quá đau buồn mà thôi, bà nói gì chàng cũng đừng để trong lòng, chỉ cần an ủi bà, ổn định lại tinh thần bà.

Dận Chân đáp:

- Được, ta biết rồi.

Vân Yên cùng tiểu cung nữ trở về noãn các phía đông cung Càn Thanh, luôn cảm thấy đứng ngồi không yên, có phần hối hận vì đã không kiên quyết cùng ngài đến cung Vĩnh Hoà, nhưng nàng cũng biết, có lẽ một nô tài mang thân phận không phải hậu cũng chẳng phải phi như mình sẽ không làm được điều gì. Dù vậy, đại lễ đăng cơ của Dận Chân chưa tiến hành, tất cả mọi việc lúc này đều phải cẩn thận.

May mắn thay bây giờ là thời khắc cũ mới giao thoa, hễ là gia quyến của tân hoàng, dù không nói không được vào, nhưng dù có vào, thì hơn một nửa vẫn chưa được phong hiệu, thế nên sẽ không làm khó nàng.

Vân Yên không mang nhiều quần áo theo, tiểu cung nữ đưa nàng bộ quần áo màu tro lông chuột của cung nhân để thay, vì vậy đi đâu cũng không quá thu hút, còn sau này, nàng biết có lẽ mình vẫn mang thân phận ấy, chỉ với tư cách "cô cô" cũ mà thôi.

Trời đã tối hẳn, Vân Yên ăn một ít cháo trắng thanh đạm, rồi tắm rửa sạch sẽ, trên bàn là cháo trắng để phần cho Dận Chân, đổi hết bát nọ đến bát kia. Thỉnh thoảng nàng nhìn ra cửa ngóng trông, còn sai một tiểu thái giám đến cung Vĩnh Hoà hỏi thăm tình hình.

Khi Dận Chân về đến cung Càn Thanh, sắc mặt cực kì kém, không hé nửa lời, chỉ nghe thấy tiếng thỉnh an đồng thanh "Hoàng thượng cát tường" của nhóm cung nữ thái giám bên ngoài, ngay cả thở mạnh họ cũng không dám.

Vân Yên ra ngoài đón ngài, thấy ngài mệt mỏi, nàng vội vàng bước tới dìu, vẫy tay ra hiệu cho các cung nữ đứng lên, rồi đỡ ngài vào trong phòng ngồi. Ngài như đứa bé bị thương, vùi người trong lòng nàng, im lặng không nói gì.

Vân Yên ngồi xuống sập, ôm đầu ngài. Một lát sau, ngài khàn khàn nói:

- Trán của ngạch nương bị thương, ta quỳ xuống khẩn cầu hết lời, cuối cùng ta nói nếu bà chết, ta cũng chết theo, bà mới gượng gạo đồng ý sẽ không bồi táng, nhưng bà một mực không chấp nhận người khác gọi mình là Thái hậu, không muốn đến cung Ninh Thọ, không muốn thứ gì hết, bà nói chỉ muốn gặp Thập Tứ đệ.

Tim Vân Yên nhói lại, mũi cũng cay xè, dường như trong đầu đã hiện lại khung cảnh thảm thương ấy, môi nàng áp lên trán ngài, thì thầm:

- Rồi dần dần bà ấy sẽ nhìn thấy tấm lòng của chàng. Không có bà mẹ nào không thương con mình, điều bọn họ cần là thời gian.

Dận Chân khép mắt lại ôm chặt lấy nàng, gật nhẹ đầu. Vân Yên sờ trán ngài, khẽ nói:

- Ăn chút cháo nóng nhé? Lót bụng để còn túc trực bên linh cữu.

Dận Chân trả lời "được".

Vân Yên chậm rãi buông ngài ra, đi tới bên bàn lấy nửa bát cháo nóng rồi quay lại, thổi nguội từng muỗng rồi đút cho ngài. Ăn xong, Vân Yên

giúp ngài rửa chân rửa mặt, chỉnh lại áo tang. Nàng cũng mặc thêm áo của cung nữ, khoác áo tang bên ngoài, hai người cùng túc trực bên linh cữu.

Dận Chân thấy nàng mặc quần áo cung nữ thì chau mày:

- Nàng không cần vậy đâu, không ai dám...

Vân Yên kéo tay ngài, vỗ về:

- Thiếp không mang quần áo theo, nên bảo cung nữ lấy hộ mấy bộ, nhưng như vậy lại thuận tiện, tốt nhất là không nên gây sự chú ý.

Dận Chân nắm tay nàng thật chặt, không nói lời nào.

Quan tài của Khang Hi được đặt trong cung Càn Thanh, linh cữu xa hoa to lớn như một dãy núi cao đen tuyền, hương khói nghi ngút. Tô công công dẫn tiểu thái giám vào trải thảm, có thái giám và cung nữ cùng trực đêm.

Các cung nữ thái giám thấy tân hoàng đến, đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, Dận Chân xua tay, họ đều lui xuống trong yên lặng.

Hai người quỳ trước linh cữu cả đêm, vừa đốt tiền vàng, vừa xông đèn nhang, khi Vân Yên buồn ngủ, Dận Chân sẽ lấy chăn quần nàng lại, để nàng gối lên đầu gối mình ngủ một lát.

Cung Càn Thanh trong đêm đông, không còn đáng vẻ ngày xưa của cung Càn Thanh khi Khang Hi còn sống, trong trí nhớ Vân Yên, nơi náo nhiệt ấy đã hoàn toàn đi theo vị hoàng đế thiên cổ. Cả đêm Dận Chân ôm nàng, trong cung điện mênh mông trống trải chỉ còn lại hai người trong cái ôm ấm áp, chập chờn lửa vẫn lặng lẽ cháy, chột sáng chột tối.

Trong thời cuộc rối ren, gia quyến đều ở trong viện mình, chỉ có Tô công công trước mắt, hai người chờ trong cung, ngoài việc triệu đại thần

vào bí mật thảo luận, thì không đi đâu khác.

Ban ngày, Dận Chân đưa Vân Yên về noãn các phía đông nghỉ ngơi, rồi ngài lại về điện Chiêu Nhân.

Đêm đến, hai người như hình với bóng quỳ trước linh cữu. Chỉ có hai người, tuy mệt, nhưng không cảm thấy quá tang thương.

Ngày mười sáu, tân hoàng Dận Chân công bố di chiếu "Dụ lệnh Hoàng Tử Tử Dận Chân kế vị đăng cơ" với các đại thần.

Khi ấy, văn võ bá quan mặc đồ tang, sau khi hành lễ ba quỳ chín dập đầu thì nghe tuyên chiếu. Tuyên chiếu xong, các quan đứng lên mặc niệm, rồi tiếp tục hành lễ ba quỳ chín dập đầu với tân hoàng. Lúc này, Lễ bộ mới thông báo di chiếu của hoàng đế Khang Hi cho cả nước, để tất cả người dân đều biết.

iết tân hoàng quỳ thâu đêm canh gác linh cữu, các văn võ bá quan dâng tấu chương mời tân hoàng chịu tang ở điện Chiêu Nhân hoặc điện Ngự Hoảng, Dận Chân lấy lý do không chịu nổi khi chỉ ngồi lì trong điện để từ chối, đổi sang sống trong căn phòng nhỏ phía đông cung Càn Thanh.

Sắc trời dần ngả về tối, tuy lều cỏ dưới bức tường phía đông được dựng để người trong thiên hạ biết tân hoàng giữ đạo hiếu, nhưng Dận Chân và Vân Yên thật sự đã ngủ trong ấy. Trong lều cỏ đơn sơ tối tăm, Vân Yên vùi người trong lòng Dận Chân, lắng nghe nhịp tim của ngài, từ từ ôm chặt lấy ngài, cảm thấy yên lòng hơn cả khi ngủ trên long sàng xa hoa.

Dận Chân của nàng không còn trẻ trung nữa, nhưng tấm lòng đã bao la hơn hồi trẻ, trên vai gánh vác giang sơn xã tắc. Tất cả đều là tham vọng ngài theo đuổi, nàng vui mừng thay ngài, và cũng yêu thương ngài. Dầu rằng trong xã hội phong kiến trọng xuất thân, nàng biết mình sẽ không bao giờ trở thành hoàng hậu, nhưng ngài vẫn luôn là chồng và người thân của nàng.

- Để nàng chịu khổ cùng ta rồi.

Ngón tay Dận Chân bỗng chạm lên hàng mi nàng, ngài thầm thì nói thế, dường như biết nàng chỉ nhắm hờ mắt.

- Ngốc, cho phép sau này chàng bù lại.

Vân Yên thẽ thọt một câu, khoé môi nhẹ nhàng hôn lên yết hầu ngài, trên môi còn mang theo nụ cười.

Dận Chân đáp:

- Một lời đã hứa.

Bên ngoài điện chợt vang lên tiếng nói chuyện khiến cả hai người đều mở choàng mắt, tiếng bước chân khẽ khàng tới gần căn lều, là giọng nói của Tô Bồi Thịnh.

- Sao thế?

Dận Chân ôm Vân Yên mà không cử động, cau mày mở miệng hỏi.

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Đại Hành đế Hoà phi nương nương đang khóc bên ngoài điện, nói muốn vào điện tế bái ạ.

Vân Yên sửng sốt, Hoà phi Qua Nhĩ Giai thị ư? Bà là sủng phi lớn tuổi nhất của Khang Hi, cũng là phi tần phụng mệnh Khang Hi tận tâm chăm sóc Hoằng Lịch sau khi cậu vào cung, khi xưa lúc nàng còn ở Ninh Cổ Tháp, bà là con gái của hiệp lĩnh (1) nơi ấy. Mối liên quan giữa bà và phủ Ung Thân vương không hề hời hợt.

Dận Chân còn rõ hơn bất cứ ai, ngài bế Vân Yên lên, nói nhỏ vào tai:

- Ta không đi, nếu nàng muốn gặp bà thì đi đi.

Vân Yên lắc đầu:

- Không cần đâu, thiếp không muốn gây thêm rắc rối.

Dận Chân hôn nàng, thể hiện sự đồng ý trong thầm lặng.

Ngày mười chín, tân hoàng Dận Chân lệnh cho quan viên Lễ Bộ sau khi cúng tế ở đàn thờ trời, thái miếu và đàn Xã Tắc (2), thì bãi bỏ lệnh cấm vào cửa kinh thành trước thời hạn.

Đêm nay, long bào dành cho đại lễ đăng cơ đã gấp rút làm xong sau bao nhiêu ngày đêm không nghỉ, Vân Yên tự tay giúp Dận Chân thử bộ lễ phục màu vàng rực, từng đường kim mũi chỉ tỉ mỉ khiến người ngắm cảm thán không thôi...

Đường mép được làm từ lông chồn tía Hải Long, hoa văn rồng và thập nhị chương được thêu xuyên suốt lễ phục; hai vai, trước cổ sau cổ thêu chính long, trên eo có năm con hành long, vạt áo trước thêu một con chính long, trên các nếp gấp trước sau là chín con đoàn long, ngụ ý "Cửu ngũ chi tôn", ngoài thập nhị chương là nhật, nguyệt, tinh thần, sơn, long, tảo, hoa trùng, phủ, phất, hoả, tông di, phấn mễ (3), đan xen là những đám mây ngũ sắc, dưới vạt áo thêu "thủy cước" (Là nhiều đường gấp khúc xếp lên nhau), như những con sóng cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp, trên những con sóng ấy là châu báu bảo ngọc, thoát nhìn như mang theo khí thế của người thống nhất giang sơn đứng đầu thiên hạ. Đoan tráo (áo choàng), mũ miện, dây lưng, chuỗi tràng, giày rồng đi cùng phức tạp lộng lẫy hơn long bào thường ngày rất nhiều.

Râu ngài đã dài hơn, bờ vai rộng rãi và thân hình cao lớn càng làm gò má ngài thêm gầy gò, ngũ quan càng thêm lạnh lùng. Vân Yên tự tay chỉnh trang lại khuôn mặt hốc hác của ngài trong những ngày đêm thức trắng, gạt bỏ mệt mỏi gió sương, nhưng không thể nào làm giảm đi sự đau thương.

Đã canh bốn, Vân Yên giúp ngài mặc xong bộ long bào trang nghiêm long trọng xa hoa nhất, nàng lùi ra xa ngắm mới nhận ra, hoá ra bộ trang phục này lại hợp với ngài như vậy, khí chất uy nghiêm lại ung dung ấy như được sinh ra sẵn cho ngài.

Ngay cả người sớm chiều bên ngài hơn hai mươi năm là nàng còn cảm thấy vẻ đẹp này thật lạ lẫm, như có cả kính trọng, có cả tôn sùng. Không thể không cảm thán cổ đại đã tạo ra hàng loạt cách hoàn chỉnh chỉ vì tôn sùng hoàng quyền, như vậy người ngắm sao có thể gần gũi, thân cận, sao có thể không thấp thỏm lo lắng.

Sáng sớm ngày hai mươi, Dận Chân đến điện Thái Hoà trước để thực hiện đại điển đăng cơ, nhận lời chúc mừng từ văn võ bá quan trong triều. Khung cảnh vô cùng uy nghiêm. Theo lệ cũ, hoàng đế sẽ đến hành lễ với Thái hậu trước, nhưng Đức phi từ chối không nhận vị trí Thái Hậu, do vậy không chịu để tân hoàng hành lễ với mình, đại điển đăng cơ suýt nữa không thực hiện được nghi lễ mở đầu. Sau đó Tổng lý đại thần ra mặt, cũng bị từ chối. Cuối cùng tân hoàng đế đích thân đến thỉnh cầu lần nữa, bà mới đồng ý nhưng không hề vui vẻ, đại điển đăng cơ rốt cuộc được bắt đầu.

Vì Khang Hi vừa mới băng hà, nên không nhận những lời chúc từ đại thần. Sau đó là ban bố di chúc truyền ngôi, công bố di nguyện kế thừa của Khang Hi, cũng công bố cả ba mươi điều trong thánh chỉ, sửa niên hiệu thành "Ung Chính", thường gọi là "Ung Chính Đế".

Trên bảy bậc thềm, ở vị trí cao nhất giữa đại điện đặt ngai vàng, trên ngai vàng là ba mươi con rồng vàng uốn lượn xung quanh, một con chính long trong đó ngẩng đầu nằm giữa lưng ngai, hung tợn uy nghiêm, kê dưới ngai vàng màu vàng rực là bệ chân khá cao, hai con rồng nghịch ngọc được khắc theo hình vòng cung trên đầu lưng ghế, nước sơn vàng óng.

Hoàng đế Ung Chính Ái Tân Giác La Dận Chân lần đầu tiên ngồi trên ngôi báu chạm rồng bằng vàng cao quý bậc nhất Tử Cấm Thành, phía sau

ngai vàng là bảy tấm bình phong vàng rực chạm hoa văn rồng mây, càng khiến văn võ bá quan không dám ngược mắt lên nhìn thẳng.

Hàng trăm quan viên trong đại điện không ai biết rằng, có một người phụ nữ được vua Ung Chính sắp xếp giả làm thái giám đứng phía sau tấm bình phong, nàng cũng cảm nhận được đại diện đẳng cơ tôn quý không gì sánh bằng, trong lòng xúc động như thủy triều dâng.

Vân Yên lặng lẽ nín thở đứng sau tấm bình phong, ngón tay nín chặt hoa văn rồng mây trên ấy, trước khi đăng cơ, Thái Hậu của cung Thái Hoà đã nhiều lần làm khó Dân Chân, nàng đều nghe thấy hết, trong lòng lo âu không thôi. Nhưng nàng không thể nói, chúng ta không cần ngôi hoàng đế này nữa, nàng chỉ có thể đứng phía sau thầm nguyện cầu cho ngài vững vàng kiên định. Nàng biết, người đàn ông dù mạnh mẽ cỡ nào, nhưng ngày hôm nay đã không còn chút thể diện vì mẹ ruột, người thân sinh ra ngài.

Cho đến khi nghe thấy ba tràng pháo vang vọng Tử Cấm Thành phá tan mây xanh, Vân Yên mới yên lòng lại, để tiếng pháo vang khắp trong tim cùng cung kính nể phục. Chuông vàng và khánh ngọc dưới bệ đỏ son bắt đầu hoà tấu, âm thanh êm tai lạnh lạnh như nước chảy, chớp mũi vẫn vút mùi hương thoang thoảng toả ra từ lư hương quý hạc, sau ấy bên tai ngập tràn tiếng hô vạn tuế long trọng và tiếng hành lễ ba quỳ chín dập đầu, khiến mỗi lỗ chân lông của nàng đều thít chặt lại.

Nàng lặng lẽ ngược đầu nhìn thái họa (tranh màu) chạm rồng trên cột, trụ và xà nhà gần ngai vàng trong cung điện khổng lồ, tất cả đều được sơn son thiếp vàng. Bên trong khung trang trí trên trần là con rồng cuộn mình ngậm ngọc, hết thảy đều được phủ nước sơn vàng, một màu vàng choáng ngợp đôi mắt, một biển rồng khiến người nhìn lóa mắt, nơi đây toát lên khí thế cao quý xa hoa của cung điện hoàng gia không nơi nào sánh bằng, và người đàn ông ngồi trước nàng đây đang nhận những cái cúi đầu của văn võ bá quan, nhần nhịn bốn mươi lăm năm, cuối cùng quần lâm thiên hạ, làm bá chủ giang sơn.

Nàng nghe thấy giọng nói già dặn sắc bén rõ ràng từng câu từng chữ của đại thái giám Ngụy Châu khi đọc di chiếu truyền ngôi cho Ung Chính, đại điện yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Nàng nghe thấy giọng nói trầm khàn chỉ cách mình trong gang tấc:

- Ngày hoàng khảo về trời, có triệu trăm đến kế thừa sự nghiệp...

Cuối cùng Vân Yên đã biết, hóa ra giờ phút này bản thân mình lại xúc động như vậy, khóe miệng có vị mặn mặn, nàng mới nhận ra mình nước mắt đầy mặt lúc nào không hay.

Sau khi tuyên bố bãi triều, Ung Chính đế bước về dưới cái quỳ của hàng trăm quan viên, đợi cho quan viên về hết, sau tấm bình phong, Vân Yên quỳ sụp xuống trước người ngài, chân tay tê rần bủn rủn.

Ung Chính xoa đầu gối nàng:

- Như đứa ngọc vậy, không phải Tiểu Thuận Tử đã chuẩn bị cho nàng ghế rồi hay sao?

Vân Yên hiểu ý ngài là nghi lễ mở đầu bị trễ ấy, nàng bèn ôm cổ ngài để đánh trống lảng, bỗng nhiên dịu dàng thủ thủ vào tai ngài câu hoàng thượng, trong phút chốc Ung Chính bất ngờ suýt nữa bật ho khù khụ.

Vân Yên cười hì hì thành tiếng, vừa giúp ngài xuôi khí vừa nghịch chuỗi hạt trước ngực ngài.

- Thiếp là Luyện Luyện (4), bây giờ mọi người đều gọi thiếp như thế, chàng nghe xong cũng thấy thích.

Ung Chính xuôi khí, nhéo eo nàng:

- Nói linh tinh, nếu cả ngày nàng gọi ta như thế, thì không cần bận bịu chính sự nữa.

Vân Yên như cô gái nhỏ nũng nịu thì thầm vào tai ngài:

- Ôi chao, chàng không biết đáng vẻ uy nghiêm khi chàng xưng trẫm với người khác như thế nào đâu, rất có phong cách.

Ngài xoa đầu nàng, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, để cả người nàng tựa vào bình phong, nói:

- Những lời trước đây nói với nàng, nàng đã quên mất rồi... trẫm là thiên tử, nhưng chúng ta, vẫn là chúng ta.

Ngày mùng ba tháng mười hai, quan tài của Khang Hi được di chuyển đến Cảnh Sơn Thọ Hoàng Điện tạm thời yên nghỉ, đồng thời tiếp tục để tang.

(Còn tiếp)

(1) Hiệp lĩnh: quan viên tam phẩm đóng tại mỗi kỳ trong tám kỳ thời nhà Thanh.

(2) Đàn Xã Tắc: là một trong các loại đàn tế cổ, được các vị Vua cho lập để tế Xã thần (Thần Đất, 社) và Tắc thần (tức Thần Nông, 稷) - hai vị thần của nền văn minh lúa nước.

(3) Trên phẩm phục nhà vua có thêu mười hai hình gọi là mười hai chương, phân phối như sau:

1- Mặt trời (nhật 日)

2- Mặt trăng (nguyệt 月)

3- Những vì sao (tinh thần 星辰)

Nhật, nguyệt, tinh thần lấy ý nghĩa soi sáng.

4- Núi lấy nghĩa vững vàng (sơn 山)

5- Rồng lấy nghĩa biến hóa (long 龍)

6- Chim trĩ lấy nghĩa văn hoa (hoa trùng 華蟲)

Nửa áo dưới (thường) có thêu:

7- Bình tông di, có mang hình con hổ và con vị (một thử khi đuôi dài) tượng trưng cho quyền tể lễ (tông di 宗彝)

8- Rau tảo, lấy nghĩa khiết tịnh, thanh đạm (tảo 藻)

9- Gạo trắng, có nghĩa nuôi nấng (phấn mễ 粉米)

10- Lửa có nghĩa sáng soi và làm cho ấm áp (hỏa 火)

11- Lưỡi rìu chỉ sự quyết đoán, và quyền sửa phạt (phủ 黼)

12- Chữ phát, thành bởi hai chữ kỷ quay lại với nhau, chỉ sự cân nhắc, thận trọng. (phát 黻) (Theo Khổng học tinh hoa - Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ)

(4) Luyện luyện đọc giống với luyện luyện (yêu).

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 190+2: Quân Lâm Thiên Hạ 2

iết tân hoàng quý thân đêm canh gác linh cữu, các văn võ bá quan dâng tấu chương mời tân hoàng chịu tang ở điện Chiêu Nhân hoặc điện Ngự Hoảng, Dận Chân lấy lý do không chịu nổi khi chỉ ngồi lì trong điện để từ chối, đổi sang sống trong căn phòng nhỏ phía đông cung Càn Thanh.

Sắc trời dần ngả về tối, tuy lều cỏ dưới bức tường phía đông được dựng để người trong thiên hạ biết tân hoàng giữ đạo hiếu, nhưng Dận Chân và Vân Yên thật sự đã ngủ trong ấy. Trong lều cỏ đơn sơ tối tăm, Vân Yên vùi người trong lòng Dận Chân, lắng nghe nhịp tim của ngài, từ từ ôm chặt lấy ngài, cảm thấy yên lòng hơn cả khi ngủ trên long sàng xa hoa.

Dận Chân của nàng không còn trẻ trung nữa, nhưng tấm lòng đã bao la hơn hồi trẻ, trên vai gánh vác giang sơn xã tắc. Tất cả đều là tham vọng ngài theo đuổi, nàng vui mừng thay ngài, và cũng yêu thương ngài. Dầu rằng trong xã hội phong kiến trọng xuất thân, nàng biết mình sẽ không bao giờ trở thành hoàng hậu, nhưng ngài vẫn luôn là chồng và người thân của nàng.

- Để nàng chịu khổ cùng ta rồi.

Ngón tay Dận Chân bỗng chạm lên hàng mi nàng, ngài thăm thì nói thế, dường như biết nàng chỉ nhắm hờ mắt.

- Ngốc, cho phép sau này chàng bù lại.

Vân Yên khẽ thốt một câu, khoé môi nhẹ nhàng hôn lên yết hầu ngài, trên môi còn mang theo nụ cười.

Dận Chân đáp:

- Một lời đã hứa.

Bên ngoài điện chợt vang lên tiếng nói chuyện khiến cả hai người đều mở choàng mắt, tiếng bước chân khẽ khàng tới gần căn lều, là giọng nói của Tô Bồi Thịnh.

- Sao thế?

Dận Chân ôm Vân Yên mà không cử động, cau mày mở miệng hỏi.

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Đại Hành đế Hoà phi nương nương đang khóc bên ngoài điện, nói muốn vào điện tế bái ạ.

Vân Yên sửng sốt, Hoà phi Qua Nhĩ Giai thị ư? Bà là sủng phi lớn tuổi nhất của Khang Hi, cũng là phi tần phụng mệnh Khang Hi tận tâm chăm sóc Hoằng Lịch sau khi cậu vào cung, khi xưa lúc nàng còn ở Ninh Cổ Tháp, bà là con gái của hiệp lĩnh (1) nơi ấy. Mối liên quan giữa bà và phủ Ung Thân vương không hề rời hợt.

Dận Chân còn rõ hơn bất cứ ai, ngài bế Vân Yên lên, nói nhỏ vào tai:

- Ta không đi, nếu nàng muốn gặp bà thì đi đi.

Vân Yên lắc đầu:

- Không cần đâu, thiếp không muốn gây thêm rắc rối.

Dận Chân hôn nàng, thể hiện sự đồng ý trong thầm lặng.

Ngày mười chín, tân hoàng Dận Chân lệnh cho quan viên Lễ Bộ sau khi cúng tế ở đàn thờ trời, thái miếu và đàn Xã Tắc (2), thì bãi bỏ lệnh cấm vào cửa kinh thành trước thời hạn.

Đêm nay, long bào dành cho đại lễ đăng cơ đã gấp rút làm xong sau bao nhiêu ngày đêm không nghỉ, Vân Yên tự tay giúp Dận Chân thử bộ lễ phục màu vàng rực, từng đường kim mũi chỉ tỉ mỉ khiến người ngắm cảm thán không thôi...

Đường mép được làm từ lông chồn tía Hải Long, hoa văn rồng và thập nhị chương được thêu xuyên suốt lễ phục; hai vai, trước cổ sau cổ thêu chính long, trên eo có năm con hành long, vạt áo trước thêu một con chính long, trên các nếp gấp trước sau là chín con đoàn long, ngụ ý "Cửu ngũ chi tôn", ngoài thập nhị chương là nhật, nguyệt, tinh thần, sơn, long, tảo, hoa trùng, phủ, phát, hoả, tông di, phấn mễ (3), đan xen là những đám mây ngũ sắc, dưới vạt áo thêu "thủy cước" (Là nhiều đường gấp khúc xếp lên nhau), như những con sóng cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp, trên những con sóng ấy là châu báu bảo ngọc, thoát nhìn như mang theo khí thế của người thống nhất giang sơn đứng đầu thiên hạ. Đoan tráo (áo choàng), mũ miện, dây lưng, chuỗi tràng, giày rồng đi cùng phức tạp lộng lẫy hơn long bào thường ngày rất nhiều.

Râu ngài đã dài hơn, bờ vai rộng rãi và thân hình cao lớn càng làm gò má ngài thêm gầy gò, ngũ quan càng thêm lạnh lùng. Vân Yên tự tay chỉnh trang lại khuôn mặt hốc hác của ngài trong những ngày đêm thức trắng, gạt bỏ mệt mỏi gió sương, nhưng không thể nào làm giảm đi sự đau thương.

Đã canh bốn, Vân Yên giúp ngài mặc xong bộ long bào trang nghiêm long trọng xa hoa nhất, nàng lùi ra xa ngắm mới nhận ra, hoá ra bộ trang phục này lại hợp với ngài như vậy, khí chất uy nghiêm lại ung dung ấy như được sinh ra sẵn cho ngài.

Ngay cả người sớm chiều bên ngài hơn hai mươi năm là nàng còn cảm thấy vẻ đẹp này thật lạ lẫm, như có cả kính trọng, có cả tôn sùng. Không thể không cảm thán cổ đại đã tạo ra hàng loạt cách hoàn chỉnh chỉ vì tôn sùng hoàng quyền, như vậy người ngắm sao có thể gần gũi, thân cận, sao có thể không thấp thỏm lo lắng.

Sáng sớm ngày hai mươi, Dận Chân đến điện Thái Hoà trước để thực hiện đại điển dâng cơ, nhận lời chúc mừng từ văn võ bá quan trong triều. Khung cảnh vô cùng uy nghiêm. Theo lệ cũ, hoàng đế sẽ đến hành lễ với Thái hậu trước, nhưng Đức phi từ chối không nhận vị trí Thái Hậu, do vậy không chịu để tân hoàng hành lễ với mình, đại điển dâng cơ suýt nữa không thực hiện được nghi lễ mở đầu. Sau đó Tổng lý đại thần ra mặt, cũng bị từ chối. Cuối cùng tân hoàng đế đích thân đến thỉnh cầu lần nữa, bà mới đồng ý nhưng không hề vui vẻ, đại điển dâng cơ rốt cuộc được bắt đầu.

Vì Khang Hi vừa mới băng hà, nên không nhận những lời chúc từ đại thần. Sau đó là ban bố di chúc truyền ngôi, công bố di nguyện kế thừa của Khang Hi, cũng công bố cả ba mươi điều trong thánh chỉ, sửa niên hiệu thành "Ung Chính", thường gọi là "Ung Chính Đế".

Trên bảy bậc thềm, ở vị trí cao nhất giữa đại điện đặt ngai vàng, trên ngai vàng là ba mươi con rồng vàng uốn lượn xung quanh, một con chính long trong đó ngẩng đầu nằm giữa lưng ngai, hung tợn uy nghiêm, kê dưới ngai vàng màu vàng rực là bệ chân khá cao, hai con rồng nghich ngọc được khắc theo hình vòng cung trên đầu lưng ghế, nước sơn vàng óng.

Hoàng đế Ung Chính Ái Tân Giác La Dận Chân lần đầu tiên ngồi trên ngôi báu chạm rồng bằng vàng cao quý bậc nhất Tử Cấm Thành, phía sau ngai vàng là bảy tấm bình phong vàng rực chạm hoa văn rồng mây, càng khiến văn võ bá quan không dám ngược mắt lên nhìn thẳng.

Hàng trăm quan viên trong đại điện không ai biết rằng, có một người phụ nữ được vua Ung Chính sắp xếp giả làm thái giám đứng phía sau tấm bình phong, nàng cũng cảm nhận được đại điển dâng cơ tôn quý không gì sánh bằng, trong lòng xúc động như thủy triều dâng.

Vân Yên lặng lẽ nín thở đứng sau tấm bình phong, ngón tay nín chặt hoa văn rồng mây trên ấy, trước khi dâng cơ, Thái Hậu của cung Thái Hoà đã nhiều lần làm khó Dận Chân, nàng đều nghe thấy hết, trong lòng lo âu

không thôi. Nhưng nàng không thể nói, chúng ta không cần ngôi hoàng đế này nữa, nàng chỉ có thể đứng phía sau thầm nguyện cầu cho ngài vững vàng kiên định. Nàng biết, người đàn ông dù mạnh mẽ cỡ nào, nhưng ngày hôm nay đã không còn chút thể diện vì mẹ ruột, người thân sinh ra ngài.

Cho đến khi nghe thấy ba tràng pháo vang vọng Tử Cấm Thành phá tan mây xanh, Vân Yên mới yên lòng lại, để tiếng pháo vang khắp trong tim cùng cung kính nể phục. Chuông vàng và khánh ngọc dưới bệ đỏ son bắt đầu hoà tấu, âm thanh êm tai lạnh lạnh như nước chảy, chớp mũi vẫn vút mùi hương thoang thoảng toả ra từ lư hương quý hạc, sau ấy bên tai ngập tràn tiếng hô vạn tuế long trọng và tiếng hành lễ ba quỳ chín dập đầu, khiến mỗi lỗ chân lông của nàng đều thít chặt lại.

Nàng lặng lẽ ngược đầu nhìn thái họa (tranh màu) chạm rồng trên cột, trụ và xà nhà gần ngài vàng trong cung điện khổng lồ, tất cả đều được sơn son thiếp vàng. Bên trong khung trang trí trên trần là con rồng cuộn mình ngậm ngọc, hết thảy đều được phủ nước sơn vàng, một màu vàng choáng ngợp đôi mắt, một biển rồng khiến người nhìn lóa mắt, nơi đây toát lên khí thế cao quý xa hoa của cung điện hoàng gia không nơi nào sánh bằng, và người đàn ông ngồi trước nàng đây đang nhận những cái cúi đầu của văn võ bá quan, nhân nhện bốn mươi lăm năm, cuối cùng quần lâm thiên hạ, làm bá chủ giang sơn.

Nàng nghe thấy giọng nói già dặn sắc bén rõ ràng từng câu từng chữ của đại thái giám Ngụy Châu khi đọc di chiếu truyền ngôi cho Ung Chính, đại điện yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Nàng nghe thấy giọng nói trầm khàn chỉ cách mình trong gang tấc:

- Ngày hoàng khảo về trời, có triệu trăm đến kế thừa sự nghiệp...

Cuối cùng Vân Yên đã biết, hóa ra giờ phút này bản thân mình lại xúc động như vậy, khoe miệng có vị mặn mặn, nàng mới nhận ra mình nước

mắt đầy mặt lúc nào không hay.

Sau khi tuyên bố bãi triều, Ung Chính đế bước về dưới cái quỳ của hàng trăm quan viên, đợi cho quan viên về hết, sau tấm bình phong, Vân Yên quỳ sụp xuống trước người ngài, chân tay tê rần bủn rủn.

Ung Chính xoa đầu gối nàng:

- Như đứa ngọc vậy, không phải Tiểu Thuận Tử đã chuẩn bị cho nàng ghế rồi hay sao?

Vân Yên hiểu ý ngài là nghi lễ mở đầu bị trễ ấy, nàng bèn ôm cổ ngài để đánh trống lảng, bỗng nhiên dịu dàng thủ thủ vào tai ngài câu hoàng thượng, trong phút chốc Ung Chính bất ngờ suýt nữa bật ho khù khụ.

Vân Yên cười hì hì thành tiếng, vừa giúp ngài xuôi khí vừa nghịch chuỗi hạt trước ngực ngài.

- Thiếp là Luyện Luyện (4), bây giờ mọi người đều gọi thiếp như thế, chàng nghe xong cũng thấy thích.

Ung Chính xuôi khí, nhéo eo nàng:

- Nói linh tinh, nếu cả ngày nàng gọi ta như thế, thì không cần bận bịu chính sự nữa.

Vân Yên như cô gái nhỏ nũng nịu thì thầm vào tai ngài:

- Ôi chao, chàng không biết đáng vẻ uy nghiêm khi chàng xưng trẫm với người khác như thế nào đâu, rất có phong cách.

Ngài xoa đầu nàng, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, để cả người nàng tựa vào bình phong, nói:

- Những lời trước đây nói với nàng, nàng đã quên mất rồi... trẫm là thiên tử, nhưng chúng ta, vẫn là chúng ta.

Ngày mùng ba tháng mười hai, quan tài của Khang Hi được di chuyển đến Cảnh Sơn Thọ Hoàng Điện tạm thời yên nghỉ, đồng thời tiếp tục để tang.

(Còn tiếp)

(1) Hiệp lĩnh: quan viên tam phẩm đóng tại mỗi kỳ trong tám kỳ thời nhà Thanh.

(2) Đàn Xã Tắc: là một trong các loại đàn tế cổ, được các vị Vua cho lập để tế Xã thần (Thần Đất, 社) và Tắc thần (tức Thần Nông, 稷) - hai vị thần của nền văn minh lúa nước.

(3) Trên phẩm phục nhà vua có thêu mười hai hình gọi là mười hai chương, phân phối như sau:

1- Mặt trời (nhật 日)

2- Mặt trăng (nguyệt 月)

3- Những vì sao (tinh thần 星辰)

Nhật, nguyệt, tinh thần lấy ý nghĩa soi sáng.

4- Núi lấy nghĩa vững vàng (sơn 山)

5- Rồng lấy nghĩa biến hóa (long 龍)

6- Chim trĩ lấy nghĩa văn hoa (hoa trù 華蟲)

Nửa áo dưới (thường) có thêu:

7- Bình tông di, có mang hình con hổ và con vị (một thữ khi đuôi dài) tượng trưng cho quyền tế lễ (tông di 宗彝)

8- Rau tảo, lấy nghĩa khiết tịnh, thanh đạm (tảo 藻)

9- Gạo trắng, có nghĩa nuôi nấng (phấn mễ 粉米)

10- Lửa có nghĩa sáng soi và làm cho ấm áp (hỏa 火)

11- Lưỡi rìu chỉ sự quyết đoán, và quyền sửa phạt (phủ 黼)

12- Chữ phất, thành bởi hai chữ kỷ quay lại với nhau, chỉ sự cân nhắc, thận trọng. (phất 黻) (Theo Khổng học tinh hoa - Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ)

(4) Luyện luyện đọc giống với luyện luyện (yêu).

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 190+3: Quân Lâm Thiên Hạ 4

Đại Tướng Quân Vương Dận Trinh nhanh chóng về đến kinh thành, hă đến Cảnh Sơn Thọ Hoàng Điện bái tế linh cữu Khang Hi. Lúc này Ung Chính cũng đang ở Thọ Hoàng Điện, hă không những không hành lễ với ngài, mà còn làm ầm ĩ linh đường, quở trách và đánh mắng ngự tiền thị vệ Lạp Tích khi y nhắc nhở hă hành lễ với hoàng thượng, cũng yêu cầu Ung Chính tử hình y. Với tính cách của Ung Chính, đương nhiên ngài nổi giận lôi đình, la rầy Dận Trinh quá kiêu ngạo khinh người, hạ lệnh tước bỏ vương tước của hă, giáng xuống làm Cố Sơn bồi tử, cấm túc trong phủ. Thái hậu cung Vĩnh Hòa sau khi nghe thấy tin này thì tái phát bệnh cũ, ngay cả Ung Chính cũng không gặp, khiến Ung Chính nổi cáu.

Sau đó, vì viết sai một vài chỗ trong ghi chép phối hưởng (5) của Thọ Hoàng Điện mà Lễ bộ bị Ung Chính nghiêm khắc trách phạt, trong đó người đứng đầu Lễ bộ Thập Nhị A Ca Dận Đào bị giáng xuống làm Cố Sơn bồi tử.

Không đến mấy ngày sau, Thành Thân Vương Dận Chỉ chủ động dâng tấu chương, nói rằng để kỵ húy vua, nên thay chữ “Dận” đầu tiên trong tên các huynh đệ thành chữ “Doãn”, nhưng do chữ thứ hai trong tên của Thập Tứ A Ca Dận Trinh cũng đồng âm với Dận Chân, nhất là khi đọc khẩu dụ truyền ngôi sẽ bị người khác xuyên tạc, để kiêng húy, vì vậy đổi tên của Thập Tứ đệ thành “Đề”, tức “Doãn Đề.”

Ngày mừng chín, hai mươi bảy ngày sau Khang Hi mất, Ung Chính để cởi áo tang, sửa sang lại dung mạo, tinh thần cũng tốt hơn so với mấy ngày trước đây.

Vân Yên không ngờ, ngài sẽ đưa nàng đi bộ từ điện Giao Thái đến noãn các phía đông cung Khôn Ninh, nàng ngẩn người hỏi ngài:

- Chúng ta không ở cung Càn Thanh sao?

Ung Chính mỉm cười không trả lời, đỡ bả vai nàng rồi ngồi xuống trước giường, vân vê chóp mũi nàng.

- Chúng ta ở đây ba bốn ngày, rồi chuyển sang điện Dưỡng Tâm bên cạnh. Ta đã nghĩ rồi, tất cả mọi thứ trong tẩm cung Hoàng khảo sống trước đây sẽ được bảo quản nguyên vẹn, điện Dưỡng Tâm không lớn bằng cung Càn Thanh, nhưng bài trí khá đẹp và an toàn, tiền điện dùng để bàn công việc, hậu điện làm tẩm cung, sau ngai vàng ở tiền điện có cửa, có thể đi thẳng về tẩm cung, rất thuận tiện. Ta đã sai Tiểu Thuận Tử sắp xếp, nàng chắc chắn sẽ thích.

Vân Yên dí dỏm đáp lại:

- Đừng có lúc nào cũng Tiểu Thuận Tử Tiểu Thuận Tử nữa, hiện giờ người ta có thân phận rồi, phải là Tô tổng quản.

Tô Bồi Thịnh là người thân cận bên hoàng đế, nhậm chức tổng quản điện Mậu Càn, coi như là người gần thiên tử nhất, hiện giờ ai gặp cũng gọi một tiếng Tô tổng quản, rất ít người biết tên mụ của y, người biết lại càng không dám gọi.

Ung Chính vỗ tay cười:

- Nàng dạy rất phải, tối nay chúng ta ở lại đây, chờ Tô tổng quản sắp xếp điện Dưỡng Tâm xong, chúng ta sẽ qua đó.

Giữ đạo hiếu gần một tháng, hai người đều không tắm rửa. Trong thùng tắm, Vân Yên nằm sấp trên lồng ngực trần của ngài, lỗ chân lông

giãn ra trong hơi nước nóng, trên người không biết là nước hay mồ hôi, cảm giác thư thái không gì sánh bằng.

Nàng chậm rãi giúp ngài gội đầu, trong lòng bỗng nhiên đau xót khi phát hiện ra sợi tóc bạc, nhưng cầm lòng để không bật ra tiếng thở than. Ngài xoay người lại, dịu dàng ôm nàng ngồi trên người mình. Vân Yên mở mắt nhìn gó má ẩm ướt rịn mồ hôi của ngài, bàn tay rộng lớn của ngài vuốt ve mái tóc ướt đầm sau lưng nàng, dùng từng ngón tay giúp nàng gội đầu.

Trên long sàng trong noãn các phía đông cung Khôn Ninh, nàng nằm trong lòng ngài nhớ lại Tứ Nghi Đường của họ, nhớ về cây ngọc lan trong góc sân, nhớ đến Lục Thập lăm chằm học đi dưới tán cây, nhớ về những năm tháng tuổi trẻ ấy.

Trong mơ, nàng dường như nghe thấy có người nói bên tai: “Xin lỗi nàng.”

Nàng hiểu ý ngài, cuối cùng ngài vẫn không thể trao cho nàng danh phận hoàng hậu, đời này nàng đã định trước làm một nô tài không danh không phận trong hoàng gia. Nhưng không phải lỗi của ngài, còn nàng đã mẫn nguyện lắm rồi.

Ngày hai người chính thức chuyển đến điện Dưỡng Tâm, Ung Chính sốt sắng kéo Vân Yên qua bức tường phù điêu bằng ngọc, bước vào Dưỡng Tâm Môn, rồi lại đi qua bức tường phù điêu bằng gỗ, mới nhìn thấy toàn cảnh điện Dưỡng Tâm, đám nội thị trước điện đồng loạt phát tay áo quỳ xuống, đồng thanh nói:

- Nô tài thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường!

Khi họ đứng lên, Vân Yên thấy trang phục trên mấy người Tô Bồi Thịnh, Trương Khởi Lân, Trần Phúc, Trương Bảo đều là tổng quản thái giám, phó tổng quản thái giám, thoạt nhìn rất có phong cách. Mọi người vội vàng tiến lên thỉnh an Vân Yên, vẫn gọi phu nhân như trước đây. Vân Yên

nhìn những nội thị cũ thân cận của mình, cảm thấy quen thuộc hơn rất nhiều.

Vân Yên mặc trang phục cung nữ màu xám tro nằm tay Ung Chính mặc long bào màu vàng tươi, nhìn vô cùng đối lập. Nhưng nội thị đều những người cũ, không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Bàn tay mảnh khảnh được giấu dưới ống tay áo móng ngựa rộng rãi của ngài, nàng cảm thấy yên tâm lạ thường, trên đường đi nàng ngắm nhìn tỉ mỉ cấu trúc và bố cục điện Dưỡng Tâm, rất khác so với những cung điện trong Tử Cấm Thành, ngôi lưu ly màu vàng với kiểu mái Hiết Sơn (6) vô cùng mộc mạc, rộng rãi gian, mái hiên của gian chính và noãn các phía đông nối liền với “bảo hạ” (7) cao rộng, còn phía trước cửa sổ noãn các phía đông được mở rộng.

Hai người nằm tay nhau bước qua tiền sảnh chính giữa tiền điện, đi thẳng đến hậu điện, một chiếc sập được đặt ở bức tường phía tây men theo gian chính tấm cung hậu điện. Trên sập đã trải đệm ngồi, gối kê tay, đệm kê lưng bằng lụa gấm thơm tất. Đi về hai bên là nhìn thấy hai gian phụ đông tây, lần lượt là long sàng, sập ngồi và phòng vệ sinh.

Long sàng rất lớn, lớn hơn rất nhiều chiếc giường ở Tứ Nghi Đường, Vân Yên trèo lên giường ước lượng, dài khoảng ba bốn mét, rộng chừng hai ba mét, có lẽ hai người đánh nhau trên giường cũng không ngã xuống được. Giường dùng màn trướng bằng lụa thêu hoa, phủ tấm đệm nỉ đỏ rực và tấm thảm màu vàng... trong phòng có địa long và đặt một chậu than, nên không hề cảm thấy lạnh.

Ung Chính ôm eo nàng từ phía sau, cười nói:

- Noãn các phía tây trong tấm cung Hoàng khảo có hai mươi bảy long sàng, ta nghĩ chúng ta chỉ cần hai cái cũng đủ rồi, mùa đông và mùa hạ có thể đổi sang gian phòng khác, nàng hài lòng không?

Vân Yên nắm bàn tay ngài đang đặt trước người mình, lẳng lặng cười, trong lòng ngập tràn xúc động. Chỉ cần hai người bên nhau, nơi đâu cũng là nhà, điện Dưỡng Tâm càng không có điều gì xa lạ, nơi đây được sắp xếp gọn gàng và ấm cúng, mộc mạc nhưng nghiêm trang. Ung Chính không thích nàng mặc đồ cung nữ màu xám, nàng bèn đổi bộ quần áo khác mà nội thị mang từ Tứ Nghi Đường tới. Áo khoác không tay và áo choàng đều có hoa văn giản dị.

Cũng vào lúc này, mấy trăm gia quyến trong phủ cũ cuối cùng lần lượt nhập cung, phủ Ung Thân vương trở thành đất rộng thật sự, luôn có nội thị canh gác như trước.

Thân binh bảo vệ điện Dưỡng Tâm rất nghiêm ngặt, còn hơn cả cung Càn Thanh trước đây, trừ những người được triệu đến, chỉ có cận vệ tâm phúc của hoàng thượng mới được bước vào, đây là cấm địa giống như Tứ Nghi Đường trong phủ ngày trước.

Tiểu Lục Thập vẫn khỏe mạnh, khi Lan Hà và Lan Tịch đưa thẳng bé đến điện Dưỡng Tâm, suýt nữa không được bước vào, may thay Trương Khởi Lâm đang trực nhìn thấy họ bèn lập tức dẫn vào, cậu nhóc thấy Vân Yên thì lăm chằm chạy tới, buột miệng gọi “Mạ mạ”, Vân Yên bế nhóc lên, thơm một cái thật kêu.

Ung Chính nghe thấy giọng nói từ noãn các phía đông, nghe thấy Lục Thập gọi a mã thì vô cùng vui mừng, mặc kệ long bào lễ nghi bế cu cậu lên tung hứng, thằng bé bật cười khanh khách giòn tan.

Vân Yên nựng khuôn mặt tròn xoe đỏ bừng của cậu nhóc:

- Phải gọi là Hoàng a mã mới đúng.

Nhóc Lục Thập học rất nhanh, gọi Hoàng a mã làm Ung Chính bật cười.

Sau khi chơi đủ, ngài mới hỏi tình hình mấy tháng này, nhưng dù sao Lục Thập cũng là tiểu a ca, đã nhập cung rồi thì không thể giống những ngày trong vương phủ, đành phải sắp xếp bà vú Ôn và bà vú Phương từ phủ tới đưa thằng bé về chỗ ở của a ca, sống như những tiểu a ca khác, may mà cậu nhóc còn nhỏ, mỗi ngày đều có thể được bà vú đưa tới điện Dưỡng Tâm một lát.

Đương nhiên Vân Yên không nỡ, nhưng không có cách nào tốt hơn, thân phận hoàng tử cho Lục Thập địa vị, cũng yêu cầu tất cả đều không khác gì trước đây. Ví dụ như nàng vẫn phải dùng thân phận cung nữ để ở lại điện Dưỡng Tâm, nếu mang thân phận phi tần, có lẽ bây giờ nàng đang ở nơi hẻo lánh nào đấy trong tam cung lục viện để chờ đợi.

Đích phúc tấn Na Lạp thị, Trắc phúc tấn Lý thị, Trắc phúc tấn Niên thị và cách cách Nữu Hỗ Lộc thị, Cảnh thị, Vũ thị, Tống thị cùng toàn bộ nữ quyến trong phủ sống ở lục cung đông tây, chờ được sắc phong.

Do điện Dưỡng Tâm nằm trước tây lục cung, nên Na Lạp thị sống ở đó, trong cung Vĩnh Thọ phía sau điện Dưỡng Tâm, tiếp đó là Niên thị đang mang thai năm tháng sống ở cung Dực Khôn, Lý thị sống ở cung Trường Xuân, Nữu Hỗ Lộc thị ở cung Cảnh Nhân, Cảnh thị ở cung Thừa Càn, còn Tống thị, Vũ thị ở cung Chung Túy, những thị thiếp trẻ tuổi không danh phận còn lại đều ở cung Diên Hi.

Ung Chính ban thưởng cung điện như vậy, trong lòng mọi người đều rõ mười mươi địa vị sắc phong sắp tới. Tuy Ung Chính để con cái đơn bạc, nhưng những vị nào đã có con nối dòng đều được dự đoán làm chủ một cung. Chỉ có Tống thị là người cũ, con cái đều không còn nhưng vẫn được Ung Chính thương tiếc. Trong lòng Vân Yên cũng có đôi phần xúc động, những người phụ nữ nhẫn nại mười mấy năm trong triều Khang Hi, cuối cùng cũng được mở mày mở mặt.

Đêm trừ tịch của năm Khang Hi băng hà, gia yến đoàn viên trong hoàng cung được tổ chức hết sức đơn giản ở cung Càn Thanh, Thái hậu Ô Nhã thị không tới, nữ quyến và con cái của hoàng đế Ung Chính lại ít ỏi, tổng cộng không tới hai bàn tiệc, nhưng chỗ ngồi vẫn không đầy. Đều là những người cũ trong phủ, ai cũng biết ai, hiện giờ Ung Chính đăng cơ, phụ nữ đương nhiên cũng được hưởng vinh hoa theo, Na Lạp thị kéo Vân Yên ngồi xuống bên cạnh Ung Chính, trong lòng mọi người đều biết rõ nàng là nha hoàn thân cận khi còn ở trong phủ ấy, mặc dù thân phận thấp, hoàng thượng cũng muốn tìm cách phong cho nàng một chức thường tại hay đáp ứng.

Ung Chính nói rất ít, khẩu vị cũng không tốt, Niên thị ôm cái bụng lớn hầu hạ ngài, nhật từng cái xương, gắp thịt cá vào bát ngài, ngài ăn miếng thứ nhất thì không động đũa lần thứ hai, Vân Yên nhìn mà trong lòng không nở, trước mặt người khác nàng không dám ra mặt hầu hạ, khi trở về Dưỡng Tâm bèn nấu cho ngài một bát cháo, ngài ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, cả người cũng nóng bừng lên.

Đêm trừ tịch qua đi, Vân Yên giúp chàng tắm rửa thay quần áo. Ngày đầu tiên năm Ung Chính thứ nhất, hoàng đế Ung Chính “khai bút” trong noon các phía đông điện Dưỡng Tâm. Chữ “Phúc” đầu tiên đưa đến cung Càn Thanh, chữ thứ hai đưa đến cung Vĩnh Hòa, chữ thứ ba mới viết cho điện Dưỡng Tâm của mình. Sau khi khai bút, ngài ra liên tiếp mười hai thánh chỉ xử lý chính sự.

Tết năm nay trong lục cung đông tây không ai không nhận được chữ Phúc, trong lòng vô cùng chờ mong thánh chỉ sắc phong hậu phi mà mãi không thấy. Đêm tết nguyên tiêu, rốt cuộc Ung Chính cũng ôm Vân Yên vào lòng, lặng lẽ nói:

- Phải ban thánh chỉ sắc phong hậu phi rồi.

Vân Yên đáp ừ, khép mắt mỉm cười:

- Giọng điệu Vạn Tuế Gia của chúng ta như vậy, lẽ nào sắc phong Niên thị làm Hoàng hậu sao?

Ung Chính mở choàng mắt, suýt nữa nghẹn họng:

- Không cho phép ta ư?

Vân Yên mở mắt, vuốt ve gò má ngài, dịu dàng mỉm cười:

- Nên làm thế nào thì làm thế ấy, mọi người đều vừa lòng. Đích phúc tấn xuất thân cao quý, là đích phi thánh tổ ban cho ngài, huống chi Hoảng Quân vẫn còn sống, theo lẽ nên được phong hậu. Những vị còn lại đều có công sinh con dưỡng cái cho hoàng gia, Niên thị xinh đẹp được lòng chàng, còn ở bên chàng nhiều năm như thế, chàng luôn có tính toán, nhưng đừng nên để sót để thiếu ai.

Ung Chính biết nụ cười của nàng là an ủi ngài, người duy nhất ngài để sót chính là nàng... trong những cái tên sắc phong, Vân Yên vẫn là cung nữ trong điện Dưỡng Tâm, một cô cô hầu hạ nhiều năm từ phủ cũ tới, chỉ thế mà thôi.

Ngày hai mươi tư tháng hai, Lễ Bộ khởi thảo chỉ dụ: phong Na Lạp thị làm Hoàng hậu, Niên thị làm quý phi, Lý thị làm Tề phi, Nữ Hổ Lộc thị làm Hi phi, phong cách cách Tổng thị làm Mậu tần, cách cách Cảnh thị làm Dụ tần, những người còn lại phong làm đáp ứng và quý nhân, chỉ chờ sau khi đưa quan tài Đại Hành hoàng đế ra khỏi cung thì cử hành đại lễ sắc phong.

Bất ngờ thay khi Ung Chính không phá lệ sắc phong cho Vân Yên, ngay cả thân phận đáp ứng cũng không. Càng bất ngờ hơn là phong hiệu trong chỉ dụ của Lễ Bộ có sai sót. Trong chỉ dụ sắc phong phi tử thánh tổ có câu chữ bị mất vì viết thẩu, bởi vậy Thập Nhị A Ca Doãn Đào bị giáng xuống làm Trấn Quốc Công, không được phép quản lý Lễ Bộ, người ngoài

có thể cảm nhận được giọng tố sắp đến, anh hùng đứt gánh khi đang trên đỉnh danh vọng.

Ngày hai mươi bảy tháng ba, Ung Chính dẫn các vương công đại thần, Hoàng thái hậu dẫn toàn bộ phi tần trong hậu cung đưa linh cữu Khang Hi đến Cảnh lăng Tuân Hóa. Trên đường đi, Thập Tứ A Ca Doãn Đề cầu kết với huynh đệ, vì có Hoàng thái hậu bên vực, nên nhiều lần ăn nói lỗ mãng, Ung Chính để đều nhẫn nhịn, nhưng ngày hành lễ mừng hai tháng tư, vì chuyện kế vị mà mẹ con ba người lại cãi nhau to tiếng, cuối cùng Ung Chính phất tay áo về kinh, lệnh cho Thập Tứ đệ Bối Tử Doãn Đề ở lại Cảnh Lăng Tuân Hóa, bắt giữ người nhà Doãn Đề và hộ vệ Tôn Tần, Tô Bá, Thường Minh...

Do Lục Thập bị bệnh nhẹ, đoàn người và phi tần đưa linh cữu lại nhiều, nên Vân Yên không đi theo, nhưng khi bỗng nhiên nhìn thấy bóng người ra roi thúc ngựa phi nước đại về điện Dưỡng Tâm khiến mọi người hốt hoảng, trong lòng nàng biết đã xảy ra chuyện lớn rồi.

- HẾT CHƯƠNG 190 -

(5) Phối hưởng: Hiếu đơn giản là thờ cúng chung tổ tiên các đời.

(6) Mái Hiết Sơn: là kiểu mái tổng cộng có 9 gờ diềm, trong đó gồm 1 bờ nóc, 4 bờ dải và 4 bờ chảy, nên từ đó có tên gọi là “Cửu Tích Điện”.

(7) Bảo hạ 抱厦: một loại mô thức kiến trúc gồm nhiều phòng vây quanh mặt trước và mặt sau của sảnh chính

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 191+1: Điện Đường Tâm Thần Bí 1

Hoàng đế Ung Chính về đến điện Đường Tâm thì đổ bệnh, Thái Hậu Ô Nhã thị về đến cung Vĩnh Hòa cũng đổ bệnh.

Quý phi Niên thị cung Dực Khôn đang bụng mang dạ chửa mà phải chịu đại tang Thánh tổ Hoàng đế Khang Hi, mang tiếng “Phục trung tử” (1), Ung Chính tiếc nuôi con cái hậu cung quá ít nên nàng ta mới giữ lại được, kết quả khi sinh thì phát hiện dây rốn quấn quanh cổ tiểu a ca, tiểu a ca suýt chết, vô cùng vất vả mới cứu sống được, nhưng sau khi Ung Chính vừa mới ban tên “Phúc Bái”, chưa đến nửa ngày đã chết yểu.

Dấu hiệu không đủ may mắn này vô cùng xấu, sau đó bệnh của Thái hậu Ô Nhã thị chuyển nặng, cuối cùng Ung Chính cũng gấp gáp triệu Hoàng Thập Tứ đệ Doãn Đề từ Cảnh Lăng về kinh, đáng tiếc thay, giờ sửu (2) đêm hai mươi ba tháng năm, Thái hậu Ô Nhã thị băng hà tại cung Vĩnh Hòa, sáng sớm khi Hoàng Thập Tứ đệ Doãn Đề đến, tử quan đã được đặt trong cung Ninh Thọ.

Đây cũng là lần đầu tiên Vân Yên bước vào cung Vĩnh Hòa lúc nửa đêm, có lẽ đây là khoảng thời gian nàng nhìn thấy ngài khóc nhiều nhất trong cuộc đời mình, mất cha, mất mẹ, mất con, tất cả nỗi đau trên thế gian đều vây xung quanh ngài, xưa cũng không đi.

Vân Yên chưa từng có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt bà như hôm nay, đường nét tuổi xế chiều không khác người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp trong bức tranh là bao, trong khóe mắt đuôi mày âm đạm vẫn hiện lên phong thái năm ấy, nhưng trong lòng con trai cả của bà, bà đã nhắm mắt vĩnh viễn.

Không ai dám ngăn cản, Ung Chính tự tay ôm bà đến cung Ninh Thọ, nơi Thái Hậu khi còn sống có chết cũng không chịu đi, lần này, không ai ép được bà nữa.

Để an ủi linh hồn Thái Hậu Ô Nhã thị trên trời, Ung Chính phong cho Hoàng Thập Tứ đệ Doãn Đề làm Quận vương, nhưng không ban phong hào, trong hoàng sách vẫn ghi là “Cố Sơn Bối tử”, trái lại Doãn Đề “không hề có ý cảm tạ, hơn nữa còn tỏ ra phần nộ”, sau khi Thái Hậu Ô Nhã thị về trời, cán cân mâu thuẫn giữa huynh đệ hai người hoàn toàn mất thăng bằng.

Thái Hậu băng hà, đối với Ung Chính là cú đánh cực lớn, ngài tuyên bố thay đổi tục chịu tang “lấy ngày làm tháng” (3), mặc đồ mộc mạc chịu tang Thánh tổ Nhân Hoàng để Khang Hi và Hiếu Cung Nhân Hoàng hậu Ô Nhã thị ba năm để giữ trọn đạo hiếu, ngừng tuyển tú, mùa đông đóng cửa chỉ đi đi về về để xử lý công vụ giữa hai nơi điện Dưỡng Tâm và cung Càn Thanh. Điện Dưỡng Tâm cũng hoàn toàn trở thành cấm địa trong hoàng cung rộng lớn, một nơi thần bí, trừ tùy tùng thị vệ thân cận, rất ít người có thể nhìn thấy cuộc sống thật sự của hoàng đế Ung Chính.

Sau nửa năm đầy biến động, tất cả mọi thứ đều trở về với vẻ bình lặng, những chuyện phải qua đều đã qua, sau đại tang, cả hoàng cung vô cùng quanh quẽ, đại lễ sắc phong hậu phi cũng bật vô âm tín.

Một ngày nọ, Ung Chính đưa cho Vân Yên một số công văn chiếu thư, Vân Yên không hiểu, bèn mở ra xem...

“Bỏ giáo phường nhạc tịch (4) ở Sơn Tây, Thiểm Tây, chuyển thành lương dân, bỏ đạo dân (5) ăn mày ở phủ Thiệu Hưng, chuyển thành lương dân.”

Tiền tịch chỉ nô bộc, ca kỹ, sai dịch, nhạc hộ, đạo dân, dân vô gia cư, và ngài đang từng bước xóa bỏ tịch tiền dân! Vân Yên không biết nên diễn tả tâm trạng của mình bây giờ thế nào, trước đây khi nàng còn ở kỳ Tương

Bạch, cho đến bây giờ theo ngài đến kỳ Chính Hoàng. Tổ tiên nàng là nô tài phạm tội văn tự mà nhập tội tịch, trong các dân tịch ti tiện, đây là thân phận nô bộc khó thay đổi nhất, nhiều năm trôi qua, nàng đã không còn để trong lòng từ lâu. Nhưng ở thời đại này, ngài lại có suy nghĩ và tấm lòng tặng cho nàng một điều bất ngờ!

Một đế vương ba trăm năm trước đã có suy nghĩ về bình đẳng giai cấp, tuy suy nghĩ này vẫn còn hạn chế, nhưng cuối cùng ngài đã bắt tay làm, hơn nữa còn muốn làm triệt để.

Nàng không biết chuyện này có liên quan gì tới mình hay không, nhưng nàng cảm thấy suy nghĩ này của ngài đã vượt qua thời đại. Ngài coi trọng người Hán, coi trọng năng lực, cất nhắc nhân tài mà không hạn chế phạm vi. Lý Vệ, Điền Văn Kính đều là những đại diện điển hình. Còn ngài có thể hiểu và yêu thương một người phụ nữ có thân phận như nàng, có lẽ vì tâm hồn và suy nghĩ của ngài đã vượt qua thời đại này rồi.

Ung Chính ôm nàng từ phía sau, nói:

- Đã quá nhiều năm trôi qua, ta đã quên một việc quan trọng nhất, chưa từng tổ chức cho nàng một lần sinh thần nào, sau này mỗi năm ta sẽ bên nàng, giúp nàng tổ chức, được không?

Vân Yên ngẩn ngơ, trong tim nóng hổi, nàng xoay người lại, vùi người vào lòng ngài, cánh mũi hấp háy:

- Chàng không biết phụ nữ không thích tổ chức sinh nhật sao? Thêm một tuổi là già đi một tuổi.

Nàng gần như đã quên tuổi tác của mình rồi, chỉ nhớ nhỏ hơn ngài chín tuổi. Từ lúc hai mươi tuổi đến giờ, ngài hoàn toàn trở thành một người đàn ông xuất sắc hơn bốn mươi tuổi, cửu ngũ chí tôn. Còn dung mạo nàng không hề thay đổi.

Ung Chính xoa nhẹ gáy nàng, nét mặt sâu xa:

- Có lúc ta hi vọng nàng già đi một chút, ta mới yên tâm.

Vân Yên ngẩng đầu, đáp:

- Có một chuyện chưa nói với chàng, thật ra sinh nhật của thiếp và chàng không cùng một ngày.

Tháng tám, Ung Chính bí mật triệu đại thần cửu khanh tới sau tấm hoành “Quang minh chính đại” để nói về chuyện lập trữ. Người nào cũng muốn biết trong ấy viết ai, người nào cũng suy đoán, nhưng không thể xác định. Vân Yên biết, trên tấm ngự chỉ vàng óng ấy viết tên Tứ A Ca Hoảng Lịch, không chỉ do nàng biết trước lịch sử, mà còn vì nàng tận mắt nhìn thấy ngài viết từng chữ từng nét.

Ung Chính công bố chỉ dụ: “Nếu phải điều chỉnh quân binh, dùng lương bổng, xử lý lương bổng của đại thần và đốc phủ đề trấn Xuyên Thiểm, Vân Nam, thực hiện theo Niên Canh Nghiêu.” Niên Canh Nghiêu lúc này đã hoàn toàn trở thành người phát ngôn của Ung Chính tại Tây Bắc, quyền chức cao hơn hẳn những quan viên ở đó, có quyền liên lạc trực tiếp với hoàng đế, tham gia vào việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên triều đình, tham gia bàn bạc đại sự quốc gia, nắm hết quyền binh.

Tháng mười, Thanh Hải xảy ra phản loạn La Bốc Tạng Đan Tân. Thế cục Thanh Hải hỗn loạn, ngọn lửa chiến tranh nổi lên ở biên giới phía tây. Ung Chính lệnh cho Tổng đốc Xuyên Thiểm Niên Canh Nghiêu nhậm chức “Phủ Viễn Đại Tướng Quân”, tổng đốc toàn bộ Tây Thiểm, trấn giữ hại Tây Ninh chỉ huy bình định phản loạn, trở thành Tây Bắc Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Hiện giờ Vương triều đang ở thời đầu thành lập, quốc khố trống rỗng, Di Thân vương Doãn Tường quản lý Hộ bộ cũng phải giật gấu vá vai khi xử lý chiến sự tiền tuyến phía tây, ngày ba mươi tháng mười, Ung Chính hạ

lệnh bãi bỏ yến tiệc sinh nhật bốn mươi sáu tuổi của mình, chỉ có Vân Yên xuống ngự thiện phòng ở điện Dưỡng Tâm nấu hai bát mì Trường Thọ, làm mấy món ăn gia đình, hai người cùng ngồi ăn trong điện Dưỡng Tâm.

Bắt đầu từ Tuần phủ Trực Lệ Lý Duy Quân, Ung Chính nhanh chóng chính thức thúc đẩy “Than đình nhập mẫu” trên cả nước, tức là theo nguyên tắc tiền thuế cá nhân sẽ được gộp chung với thuế ruộng để trưng thu, chuyển thành tiêu chuẩn trưng thu dựa theo hộ người và đất ruộng, giảm nhẹ gánh nặng cho người dân không có đất và ít đất. (Theo người dịch hiểu, thuế được thu theo nguyên tắc: ít người ít đất thì thuế ít, không phải chia bình quân đầu người như trước).

Cải cách chính sách, “Than đình nhập mẫu” chỉ như phần nổi của tảng băng trôi. Cả một đất nước cần phải chỉnh đốn, công việc đặt nặng lên vai Ung Chính khiến ngài thâu đêm suốt sáng xử lý công vụ trong điện Dưỡng Tâm, thường triệu tổng lý đại thần đến noãn các phía tây tiền điện bàn bạc sự vụ, phần lớn là Doãn Tường, Long Khoa Đa, Trương Đình Ngọc, cũng liên tục trao đổi công văn thư tín với thần tử tâm phúc từ trước đến nay Niên Canh Nghiêu, Ngạc Nhĩ Thái, Lý Vệ, Điền Văn Kính. Duy chỉ có Liêm thân vương Doãn Tự rất ít khi xuất hiện ở điện Dưỡng Tâm dù là tổng lý đại thần.

Di thân vương Doãn Tường mặc cốn phục đoàn long Hòa Thạc thân vương, đi tới đâu cũng được ủng hộ, dưới một người trên vạn người, không còn là hoàng tử bị thất sủng của triều Khang Hi xưa, văn võ triều Mãn ai cũng biết địa vị của ngài, nhưng ngài luôn khiêm nhường từ tốn, trước mặt người khác vô cùng cung kính với Ung Chính, khi không có ai, hai người vẫn xưng hô huynh đệ thân thiết như trước đây.

Gian phòng nhỏ trong noãn các phía tây yên tĩnh bí mật, bão hạ bên ngoài cửa sổ phía nam có tường gỗ vây xung quanh, không ai có thể nghe trộm, phía đông là lối đi nhỏ giữa hai bức tường, có cửa thông đến phòng

phía sau. Đây là nơi cố định để Ung Chính và Di thân vương Doãn Tường thân mật chuyện trò.

Nói đến việc sửa tên, Ung Chính vốn không định để Di thân vương Doãn Tường sửa chữ “Dận”, nhưng Di thân vương không chịu, vẫn đổi tên thành Doãn Tường như các huynh đệ khác, vì việc này mà ở ngoài các phía tây Ung Chính còn nói riêng với ngài rằng, tình nghĩa hai người tuy nhỏ nhưng có ý nghĩa rất lớn. Đương nhiên, bất cứ tình nghĩa nào trên thế gian đều không thể lụi tàn chỉ trong một sớm một chiều, đáng quý khi mưa gió ập tới, hai người vẫn keo sơn như xưa.

Lại là thời khắc hoàng hôn, Ung Chính mặc long bào màu tím ngời trên sập rồng, trước chiếc bàn nhỏ đặt mấy chõng tấu chương, Di Thân vương Doãn Tường cũng ngồi trên chiếc sập đối diện, nói chuyện với ngài.

Phía sau lối đi nhỏ ở bức tường phía đông truyền tới tiếng bước chân nhịp nhàng, tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ chọt vang lên sau cánh cửa nhỏ, cửa được mở ra, người phụ nữ có gương mặt trầm tĩnh bình thản xuất hiện.

Ung Chính đặt tấu chương trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lưng ngả ra chiếc gối dựa phía sau, thả lỏng gân cốt, hỏi:

- Đã muộn vậy rồi ư? Sao trẫm không cảm thấy gì nhỉ?

Di Thân vương Doãn Tường mỉm cười:

- Đúng vậy nhỉ, Hoàng thượng, thần đệ cũng không nhận ra.

Vân Yên một tay bưng khay, một tay nhẹ nhàng khép cửa lại, nàng bước vào rất tự nhiên:

- Các ngài đang lừa gạt thiếp sao, cũng không thắp đèn, sắp hỏng mắt rồi.

Nàng nhìn Ung Chính đang ngồi trên sập, nở nụ cười rồi đặt nhẹ chiếc khay đầy ắp thức ăn lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, sau đó đi thắp cây nến ở góc phòng, ngọn đèn bùng sáng, căn phòng cũng tràn ngập hơi thở ấm áp của ánh nến màu vàng.

Vân Yên ngồi bên cạnh sập rồng của Ung Chính, vừa đưa mắt nhìn ngài vừa giúp ngài thu dọn đồ đạc tấu chương đến cái bàn trước mặt, một chồng ngài đã đọc, một chồng thì chưa.

Ung Chính tựa lưng vào gối dựa, nghiêng đầu nhìn Di Thân vương ngồi đối diện:

- Lại bị phê bình rồi, lần sau phải chú ý!

Di Thân vương Doãn Tường đáp:

- Thần đệ biết tội, thần đệ sẽ nhớ rõ!

Vân Yên nghe vậy bèn bật cười, vừa lườm ngài vừa đẩy đầu gối ngài một cái, rồi bưng chiếc khay ở chiếc bàn nhỏ bên cạnh sang.

- Còn không sợ người ta cười cho.

Ung Chính và Di Thân vương Doãn Tường không kiềm chế nổi nữa mà bật cười thành tiếng, bầu không khí nặng nề trong một buổi chiều ảm đạm dường như được xua tan đi.

Vân Yên đặt khay lên bàn, lấy từng đĩa thức ăn ra, màu sắc không lòe loẹt, đều những những món ăn gia đình mà Ung Chính thích, đậu phụ sốt gạch cua, tôm bóc nõn, vịt sốt nhân hồ đào, cải thìa xào nấm tươi, bánh bao nhân chay, cùng với cháo đậu đỏ đủ để hai người ăn.

Vân Yên bày món xong thì múc cho hai người bát cháo. Nàng bưng bát đưa cho Di Thân vương, ngài cung kính nhận lấy:

- Thần đệ cảm ơn hoàng tấu.

Mỗi lần Di Thân vương Doãn Tường nói thế, Vân Yên đều im lặng. Nàng ngồi bên cạnh sập rồng của Ung Chính, chỉnh lại gối tựa sau lưng ngài, thu dọn xong bèn chuẩn bị bước ra.

Ung Chính nhìn nàng:

- Nàng không ăn cùng sao?

Vân Yên mỉm cười đáp:

- Thiếp đã ăn ở phòng trong rồi, hai người cứ ăn đi, lát nữa thiếp tới thu dọn. Dùng xong cơm hăng làm việc tiếp, thời tiết trở lạnh, đừng để Thập Tam về quá muộn, chân ngài ấy có bệnh.

Ung Chính gật đầu nói được, Vân Yên cười cười nhẹ nhàng ra ngoài từ cánh cửa nhỏ bí mật trên bức tường phía đông, men theo lối đi nhỏ về thẳng đến phòng ngủ phía sau.

Dùng xong bữa tối, Vân Yên tới thu dọn, hai người lại tiếp tục bận bịu đến giờ Tuất (6), bảy giờ Di Thân vương Doãn Tường mới rời khỏi điện Dưỡng Tâm. Một lát sau, từ phòng trực ban hạ nhân trước cửa điện Dưỡng Tâm, Tô Bồi Thịnh đưa công văn khẩn từ các nơi tới, Vân Yên lại thấy thêm một chồng mới.

Người quen nhiều năm, tình cảm cũng không phải hời hợt. Tô Bồi Thịnh đưa văn thư tấu chương đến tận tay Vân Yên, giọng nói có phần lo lắng:

- Phu nhân, nô tài có vài lời cũng chỉ dám nói với phu nhân... trong lòng nô tài thật sự rất lo cho long thể của Vạn Tuế Gia, trừ phu nhân ra, không ai dám khuyên ngài ấy.

Vân Yên gật đầu:

- Rồi sẽ ổn cả thôi, anh yên tâm, trong lòng Vạn Tuế Gia hiểu rõ.

Khi nàng ôm văn thư đẩy cửa vào, ngài đang chăm chú phê sửa tấu chương, dưới ánh nến màu vàng ấm áp, đường mắt nên nửa sườn mặt vô cùng nghiêm túc và ung dung, hàng râu trên miệng được cạo gọn gàng, râu dưới cằm được cạo sạch sẽ, đường nét thẳng tắp cương nghị gãy gò mà quyến rũ, thoát nhìn ngài còn gãy hơn cả năm trước.

Vân Yên đặt công văn khẩn lên chiếc bàn nhỏ, lẳng lặng ngồi sau ngài, khe khẽ vòng tay qua eo chiếc long bào màu đen thêu hoa văn vàng ngài đang mặc, tựa gò má mình lên bờ vai vững chắc của ngài.

Hoa văn rồng tinh xảo dán lên làn da gò má nàng, nàng cup mắt xuống nhìn đôi mắt uy nghiêm dữ tợn của con rồng, sống động y như thật.

Ung Chính gác bút xuống, đóng tấu chương đã phê xong vào, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay mảnh khảnh đang đặt trên eo mình:

- Sao mặc ít thế? Tay lạnh cóng rồi này.

Vân Yên hơi ngước mặt lên, Ung Chính quay người lại, nâng khuôn mặt nàng, nửa ôm nửa kéo để nàng ngồi vào lòng mình, bàn tay rộng dày cởi giày thêu dưới chân nàng, lấy chân mình kẹp bờ eo mảnh khảnh của Vân Yên, rồi hôn lên trán nàng, thì thầm:

- Sao thế?

Vân Yên ôm cổ ngài, ngây thơ đáp:

- Không sao, chỉ muốn ôm chàng mà thôi.

(Còn tiếp)

(1) Phục trung tử: Nghĩa là có thai trong kì tang. Ở cổ đại, có thai trong kì tang là không thể chấp nhận được.

(2) Giờ Sửu: Từ 1 đến 3 giờ sáng

(3) Hán việt: Dĩ nhật dịch nguyệt. Khi hoàng đế qua đời, thái tử kế vị sẽ phải để tang ba năm (ba mươi sáu tháng), sau đó Hán Văn đế sửa thành ba mươi sáu ngày thì có thể cởi bỏ áo tang, nên gọi là “lấy ngày làm tháng”.

(4) Giáo phường nhạc tịch: Cơ quan cai quản âm nhạc thời phong kiến.

(5) Đọa dân: Người không có việc làm.

(6) Giờ Tuất: Từ bảy giờ đến chín giờ tối.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 191+2: Điện Dưỡng Tâm Thần Bí2

Khóe môi Ung Chính hơi cong lên, nhìn vô cùng đẹp, ngón tay cái đeo nhẫn mân mê dưới mắt nàng:

- Nàng chưa từng giục ta đi ngủ, trước đây thế nào, bây giờ vẫn vậy. Ta lại xót nàng, luôn muốn bắt nàng đi ngủ sớm, yêu cầu này có quá đáng lắm không?

Vân Yên mím môi, bàn chân xinh xẻo đeo tất lụa cuộn tròn trên chân ngài, nàng ghé vào tai ngài nói nhỏ một câu, Ung Chính nghe xong, bèn hôn một cái thật kêu lên gương mặt nàng.

Vân Yên đứng dậy khỏi lòng ngài, quỳ xuống sắp xếp lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh, Ung Chính cũng đứng dậy ôm nàng từ phía sau, giúp nàng đóng nghiên mực. Vân Yên xỏ giày rồi trèo xuống sập rồng, cẩn thận đặt xấp tấu chương đã phê chuẩn xong lên chiếc bàn lớn, ôm đồng tấu chương còn lại trong lòng, Ung Chính cũng xuống sập, bê chiếc bàn nhỏ bên theo nàng. Hai người mở cánh cửa nhỏ, đi qua hành lang hẹp vào tiền sảnh, bước thẳng vào trong phòng ngủ phía sau.

Vân Yên gọi Trần Phúc bưng nước vào trước, hai người rửa mặt súc miệng xong mới trèo lên chiếc giường lớn chạm rồng, Vân Yên thắp sáng mấy ngọn đèn đầu giường, cởi áo ngoài, buông tóc ra mới nằm xuống gối, ôm chiếc chăn mềm mại màu vàng trước người.

Ung Chính cũng mặc áo ngủ màu vàng, đặt chiếc bàn nhỏ lên chân đệm. Ưu điểm của giường lớn là rất rộng, nên hai người không hề cảm thấy

chật chội.

Ung Chính đặt công văn và bút mực lên bàn, nghiêng đầu nhìn Vân Yên đang nằm bên cạnh.

Vân Yên hơi nhồm người dậy, khoác đoàn tráo đã chuẩn bị sẵn lên vai ngài, rồi giúp ngài sắp xếp thứ tự công văn khẩn. Ung Chính ôm bờ eo nhỏ nhắn của nàng bằng tay phải, hôn lên môi nàng, bấy giờ nàng mới nằm xuống cuộn người trong chăn, mỉm cười nhìn ngài.

Ung Chính đếm chăn cho nàng, dịu dàng nói:

- Đừng quậy nữa, ngủ đi.

Vân Yên ngoan ngoãn gật đầu và nhắm mắt lại, cảm nhận ngón tay ngài mơn man trên gò má mình mấy cái rồi mới hạ tay xuống. Một lúc sau, nàng mở mắt ra, nhìn bóng hình đang tập trung của người bên cạnh, thỉnh thoảng lại cau chặt mày, thỉnh thoảng nét mặt còn đánh lại, trong lòng nàng yên bình hơn bao giờ hết, nàng biết trời sẽ không sụp xuống, tất cả sẽ ổn cả thôi.

Mơ mơ màng màng ngủ được một lát, khi mở mắt ra lần nữa, bỗng nhận ra ngài đang nghiêng đầu nhìn mình, như một thói quen, nhưng không cẩn thận bị nàng bắt được.

Vân Yên nheo mắt nhìn ngài mà cười, đôi tay mảnh khảnh rời khỏi ổ chăn lười biếng đặt lên gối, đêm đã rất sâu rồi.

Ung Chính nhìn nàng cảnh cáo, dùng mu bàn tay cọ lên gò má mềm mại của nàng, định kéo cánh tay nàng nhét lại vào trong chăn. Vân Yên thuận thế nắm lấy tay ngài, rồi ngồi dậy ôm eo ngài từ phía sau, nhìn công văn trên chiếc bàn nhỏ, mái tóc đen tuyền rối bù buông xõa sau lưng áo vừa đáng yêu vừa thoải mái.

- Công văn cuối cùng sao?

Vân Yên thấy trên tay ngài chỉ còn lại một tờ, chữ viết chi chít, chỉ đọc được mấy từ “Phủ Viễn Tướng quân Niên Canh Nghiêu.” Ung Chính gật đầu, vòng cánh tay trái qua eo nàng, ôm cơ thể ấm áp thơm tho ấy vào lòng mình, sợ nàng bị lạnh.

- Là chuyện bình định Thanh Hải, trận quyết chiến cuối cùng sắp diễn ra rồi.

Giọng nói của ngài cất lên lúc nửa đêm hơi khàn khàn, mang theo đôi phần mệt mỏi, vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh, vô cùng dễ nghe.

- Quyết định rồi ư?

Vân Yên tựa người vào lồng ngực ngài, dịu dàng hỏi.

- Ừ!

Vân Yên nhìn tờ tấu chương cuối cùng đã được phê xong, bèn cùng ngài thu dọn công văn, Ung Chính thả lỏng gân cốt, tựa người ra phía sau, tiếng hừ trong miệng cũng vô cùng lười biếng.

Vân Yên mỉm cười nhìn ngài, vừa hay nhìn thấy một câu trong tập công văn, chỉ đọc lướt qua mà làm nàng cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa trườn người qua ngài, đặt chiếc bàn nhỏ xuống dưới giường.

Ung Chính đưa tay ôm chặt nàng lại, vây nàng trong lòng mình, nói thầm vào tai:

- Hửm?

Vân Yên mỉm cười, hắng giọng, nghiêm túc đáp:

- Trẫm là đàn ông như thế đấy! Tính cách như thế đấy! Hoàng đế như thế đấy!

Ung Chính nghe xong bèn lườm một cái, cắn nhẹ tai nàng, hàm hồ nói:

- Trẫm là đàn ông thế nào... Nàng biết không?

Vân Yên cười không ngừng, ôm cổ ngài, rỉ tai nói nhỏ:

- Đọc cái này... khi thiếp ngủ, còn không biết chàng và mấy vị đại thần thân ái của chàng nói mấy lời buồn nôn nữa hay sao.

Ung Chính bế nàng ngồi lên eo mình, tỳ lên trán nàng:

- Sao người có mùi giấm đâu đây nhỉ.

Vân Yên khẽ kêu ai da, cười rồi trượt khỏi eo ngài như chú mèo con mềm mại, kéo chăn chui vào ổ nhiệt ấm áp, nghiêng người nhắm mắt lại, quả thật nàng hơi buồn ngủ rồi. Mơ màng nghe thấy tiếng sột soạt khe khẽ của áo ngài phía sau, ngài thổi tắt nến, kéo màn lại.

Tấm chăn sau lưng lại được kéo ra, thân hình cao lớn nóng hổi dán chặt vào người nàng, bàn tay dày rộng ấm sức từ eo luồn vào, không biết cố ý hay vô ý mà quần quanh trên làn da ở eo, làm nàng cảm thấy hơi ngứa.

Trong chăn, Vân Yên túm được bàn tay ngài đang đặt trên bụng dưới của mình, rầm rì nói:

- Một lần rồi, tranh thủ ngủ một lúc mà còn lên triều.

Ung Chính vùi đầu vào mái tóc trên hõm vai Vân Yên, người mùi hương vãn vương trên người nàng, ôm chặt người nàng lại, kẹp bàn chân nàng vào chân mình:

- Ừ.

Vân Yên cảm thấy trên cổ nhột nhột, ừ hử một tiếng rồi xoay nửa người lại ôm ngài, ngài đưa tay giữ lấy bờ vai nàng, đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi đỏ hồng.

Vân Yên cũng ôm cổ ngài, ngón tay nín lấy chiếc áo trong mỏng manh, yên tĩnh đáp lại nụ hôn của ngài.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, cuối cùng môi hai người vẫn kề sát nhau, thì thầm dỗ ngủ. Nàng vùi đầu vào cổ Ung Chính, ôm eo rúc vào trong lòng ngài, bàn tay nhỏ nhắn cời bím tóc ngài theo thói quen, hai người quấn quýt lấy nhau cùng đi vào giấc ngủ.

Gần đến cuối năm, đại lễ sắc phong mà hậu phi hằng mong rất cuộc cũng đến. Trừ phong chủ vị tần phi, những thị thiếp cũ trong phủ trước đây như Võ thị, Quách thị, Trương thị, Lý thị... cũng được phong làm quý nhân thường tại, không sót một người. Đương nhiên, số lượng phi tần cũng không nhiều hơn.

Theo quy tắc hậu cung, tất cả phi tần đều phải hành lễ chúc mừng Hoàng hậu Na Lạp thị, phi tần từ quý phi trở xuống phải hành lễ với quý phi, nhưng Ung Chính hạ chỉ miễn nghi thức hành lễ chúc mừng quý thị Niên thị cung Dực Khôn, trong vô hình, địa vị một đế một hậu trở nên rõ ràng hơn.

Trong con mắt của những kẻ bàng quan, Vân Yên như một người không danh không phận trong hoàng gia, ít nhất, với Trắc phúc tấn Lý thị đi theo ngài từ thuở còn thiếu nữ, hưởng vinh sủng hơn nửa đời người khi còn son trẻ, hiện giờ là Tề phi bằng mặt mà không bằng lòng, nàng ta cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Có lẽ, còn có cả Tống thị.

Trận tuyết ngày giao thừa năm Ung Chính đầu tiên bỗng lớn lạ thường, cả Tử Cấm Thành như khoác trên người tấm áo lông màu trắng dày

sự, đẹp đẽ và thư thái.

Một mình Ung Chính đứng trong noãn các phía đông điện Dưỡng Tâm nhìn ra bên ngoài, lặng yên ngắm nhìn Tử Cấm Thành kiêu ngạo hùng vĩ trong ngày đông lạnh lẽo, thế giới cô quanh đều là tuyết.

Vân Yên đi tới nhẹ nhàng khoác cho ngài chiếc áo chồn tía, ngài ôm nàng vào trong lòng, hai người cùng ngắm giang sơn ngoài cửa sổ.

Núi sông vô tận, còn người, trọn đời có tình.

Cuối cùng trong cung cũng có không khí vui mừng, Ung Chính nhận nuôi ba cô con gái, là con gái của phế thái tử Dận Nhưng, Hoàng thập tứ đệ Di Thân Vương Doãn Tường và Hoàng Thập Lục đệ Trang Thân Vương Doãn Lộc, trong hậu cung rốt cuộc có tiếng cười đùa của tiểu cách cách, Hoàng hậu Na Lạp thị cũng vui mừng khôn xiết, nhưng con cái trong cung Dực Khôn của Quý phi Niên thị vẫn chết yếu, tình hình sức khỏe nàng ta cũng không khả quan, may mắn có Lục Thập A Ca Phúc Huệ an ủi đôi phần. Dưới gối các vị chủ tử các cung đều có con cái, cuộc sống trôi qua bình yên.

Hai huynh đệ Hoảng Lịch và Hoảng Trú thỉnh thoảng được Ung Chính triệu đến thư phòng phở phía bắc cách noãn các phía đông điện Dưỡng Tâm hỏi han kiểm tra chuyện học hành. Có lẽ do bẩm sinh, cũng có lẽ do đi theo Khang Hi, nên Hoảng Lịch trưởng thành hơn nhiều so với Hoảng Trú, Ung Chính càng thêm dốc lòng dạy dỗ cậu, số lần gọi cậu đến một mình cũng không hề ít, đôi khi còn nghiêm khắc hơn so với bình thường. Người mà các a ca ngưỡng mộ nhất là bát a ca tiểu Lục Thập, chỉ cần nhìn thấy tiểu Lục Thập bốn tuổi béo mũm mĩm, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Ung Chính đều tan chảy hết.

Thỉnh thoảng Vân Yên bưng trà, hoa quả vào đưa cho cha con họ, Hoảng Lịch vẫn ngoan ngoãn như hồi bé khi nhìn thấy Vân Yên, không hề

ỷ mình là hoàng a ca mà kiêu ngạo.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, đầu năm Ung Chính thứ hai, trận chiến Thanh Hải đến giai đoạn cuối cùng, nhưng quốc khố trống rỗng, không thể cung cấp thêm tiền, mỗi nguy cận kề sớm tối. Phủ Viễn đại tướng quân Niên Canh Nghiêu dâng sớ nói Ung Chính yên tâm, không những y tợ nghĩ cách giải quyết vấn đề lương bổng, mà còn bình tĩnh quyết đoán hạ lệnh cho các tướng tá “Chia đường thâm nhập, lật đổ sào huyệt” của địch ngay trong trận chiến quyết định cuối cùng. Binh mã mỗi ngả đội gió đập tuyết, ngày đêm không nghỉ xông lên phía trước, đại quân mạnh mẽ càn quét quân địch, tung hoành nghìn dặm, với thế thẳng như chẻ tre, đội quân tây chinh toàn thắng rực rỡ.

Khi tin tức thắng lợi truyền đến kinh thành, qua Tử Cấm Thành, vào điện Dưỡng Tâm, tất cả mọi người mong chờ tin thắng lợi này đều sôi trào! Xôn xao về người đàn ông truyền kỳ tên Niên Canh Nghiêu!

Từ đó, uy danh “Niên đại tướng quân” của Niên Canh Nghiêu cũng vang dội khắp biên thùy phía tây. Em gái là sủng phi, anh trai là trọng thần, cái tên Niên Canh Nghiêu lúc này tỏa sáng rực rỡ, chấn động triều đình.

Đại thần lập công trong trận chiến bình định Thanh Hải, Ung Chính vui mừng ra mặt. Vân Yên cùng ngài đến điện Dưỡng Tâm chúc mừng thắng lợi, nàng cũng vô tình đọc được nội dung tấu chương gửi qua lại giữa Niên Canh Nghiêu và ngài, trong ngài có một phần tính cách trẻ con như vậy, yêu ghét ân oán rõ ràng, nàng luôn hiểu, đã ngọt ngạt quá lâu, nàng không thể không để ngài giải tỏa, tuy rằng đúng là lời lẽ rất sến súa.

Ung Chính viết vào tấu chương của Niên Canh Nghiêu rằng: “Không chỉ lòng trầm vui mừng khôn nguôi, mà con cháu đời đời của trẫm và thần dân đất nước này đều cùng chung niềm vui. Nếu có kẻ quên ơn, thì ấy không phải con cháu của trẫm; nếu có kẻ hai lòng, thì ấy không phải triều thần con dân của trẫm. Nếu trẫm không phải là hoàng đế mẫu mực, thì

không thể đền đáp xứng đáng cho khanh; nếu khanh không phải là đại thần xuất sắc, thì không thể đáp lại sự tri ân ta dành cho khanh. Ta nguyện cùng khanh làm tấm gương để người muôn đời noi theo.”

Ung Chính không chỉ nói, mà còn ban thưởng đặc biệt rất nhiều. Lúc trước, vì có công lớn trong bình định Tây Tạng và bình định loạn Quách La Khắc, Niên Canh Nghiêu đã được thụ phong là tam đẳng công và nhị đẳng công (7), đồng thời cả nhà được nhập vào kỳ Tương Hoàng. Lần này nhờ bình định chiến sự Thanh Hải mà được thăng lên làm nhất đẳng công. Ngoài ra, còn ban thưởng tử tước do con trai Niên Ân kế thừa, phụ thân Niên Hà Linh được phong là nhất đẳng công, thêm hàm thái phó. Tin vui đến với trên dưới Niên gia nhiều tới tấp không ai sánh bằng, chỉ thiếu không trực tiếp thăng Quý phi Niên thị lên Hoàng quý phi.

Thật ra Ung Chính vẫn coi như vừa lòng Quý phi Niên thị, Vân Yên cũng hiểu, Niên thị trong phủ cũ mười năm, một lòng tận tụy hầu hạ ngài, hiền thực kính trọng, sinh con dưỡng cái, thêm nữa nhị ca Niên Canh Nghiêu dốc sức phục vụ trước và sau khi ngài đăng cơ, bình định ngoại bang ổn định đất nước, người có lòng dạ như vậy sao ngài lại không thích cho được?

Nếu như không có sự tồn tại của nàng, khi còn trẻ Ung Chính sẽ thích Lý thị, trung niên sẽ thích Niên thị, về già không biết sẽ thích vị mỹ nữ nào. Lý lẽ này rất đơn giản, không hề phức tạp, thỉnh thoảng nghĩ tới mà lòng nàng đau xót, thậm chí còn chơi xấu ngài, trêu chọc ngài, nhưng sau đó lại cảm thấy mình thật trẻ con.

Tất cả mọi chuyện đều không cần phải nói ra thành lời, nói rồi cũng không có ý nghĩa gì, tình cảm của ngài với nàng, nàng hiểu rõ là được. Đời người như vậy, biết đủ là vui. Những chuyện trên triều nàng cũng chưa từng hỏi nhiều, chỉ quan tâm nhiều hơn đến bữa ăn giấc ngủ của ngài, cơ thể ngài dần khỏe hơn, tinh thần cũng tốt hơn.

Khi rảnh rồi Ung Chính sẽ dẫn Vân Yên đến các nơi trong điện Dưỡng Tâm để đề hoạch phi, chính sảnh tiền điện treo bốn chữ “Trung Chính Nhân Hòa”, noãn các phía tây nơi xử lý chính sự và hội họp bí mật thì tự tay đề “Cần Chính Thân Hiền”, ngay cả cánh cửa nhỏ của hai lối đi tiền sảnh cũng ghi “Điềm Triệt” và “An Đôn”. Hỏi Vân Yên có đẹp không, nàng đều cười đáp đẹp.

Lúc này, Ung Chính mới cởi bỏ gánh nặng tiền tuyến phía tây trên vai xuống, quốc khố cũng dần dần được giải quyết, ngài bắt đầu mở rộng cải cách bài trừ hủ bại “Hao tiền quy công” mà tuần phủ Sơn Tây Nặc Mân đưa ra, khởi công xây dựng thủy lợi các nơi, tập trung phát triển nông nghiệp, dốc lòng dốc sức trong việc chính sự bận bịu.

Mỗi đêm ngài đều phê chuẩn tấu chương bên Vân Yên, điện Dưỡng Tâm được xây dựng đông ấm hạ mát giúp người ở dễ chịu. Vân Yên tỉnh giấc, nằm bên cạnh khẽ khàng quạt cho ngài, mỗi lần phê xong một tấu chương, ngài đều có thói quen nhìn nàng, hai người nhìn nhau chăm chú rồi mỉm cười. Thình thoảng, Vân Yên lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay, nhưng vẫn cầm cây quạt trong tay, đặt nó trước người, nhìn vô cùng đáng yêu. Ngài thấy vậy bèn lấy cây quạt xuống, nhẹ tay nhẹ chân đắp lại chăn cho nàng, sau đó tiếp tục quay lại với đồng tấu chương.

Chính sự dần dần đi vào quỹ đạo, sức khỏe của ngài cũng ngày càng tốt hơn, tinh thần rất hăng hái, nàng không biết tại sao người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại có thể dẻo dai như vậy. Vậy mà khi thấy một sợi tóc bạc trên đầu ngài, nàng lại đau lòng khi chàng về tuổi già, ảo giác ấy từ đâu ra?

Mùa thu năm Ung Chính thứ hai, Niên Canh Nghiêu, “Phủ Viễn Đại Tướng Quân”, “Nhất đẳng công” uy danh bốn bể, về đến kinh.

- HẾT CHƯƠNG 191 -

(7) Có 9 bậc quý tộc được ban thưởng tùy theo lòng dũng cảm, thành tích hoặc sự xuất chúng. Trừ hai bậc cuối cùng, tất cả các bậc còn lại đều được chia thành nhiều cấp khác nhau.

- Dân công thường được gọi tắt là Công. Tước "Công" được ban cho dân thường, còn tước "Quốc công" chỉ dành cho thành viên hoàng tộc.

- Hầu

- Bá

- Tử

- Nam

- Khinh xa đô úy

Các tước trên chia thành 4 đẳng: Nhất đẳng kiêm "Vân kị úy"; Nhất đẳng; Nhị đẳng và Tam đẳng.

- Kị đô úy

- Vân kị úy

- Ân kị úy thường không ban thưởng bởi công lao mà được ban cho con trai thừa kế của Vân kị úy khi Vân kị úy qua đời. (Theo vi-wikipedia)

(8) “Hao tiền quy công”, hay còn gọi là “hỏa hao quy công”, là một trong những biện pháp quan trọng của triều Ung Chính thời Thanh nhằm nâng cao sự liêm khiết. Khi quan địa phương trưng thu tiền thuế sẽ lấy lý do là hao hụt khi vận chuyển để thu thêm tiền của dân, vì vậy số tiền hao hụt rất lớn, nên gọi là “hỏa hao”.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 192: Niên Đại Tướng Quân

Tháng mười năm Ung Chính thứ hai, Phủ Viễn Đại tướng quân Niên Canh Nghiêu về đến kinh thành, toàn bộ quan viên dưới vương công đều phải ra nghênh đón long trọng.

Phủ Viễn Đại tướng quân Niên Canh Nghiêu uy phong lẫm liệt, ngựa tím cương vàng, ung dung ngồi trên yên ngựa, con ngựa thông thả bước đi, các vương công đại thần bên dưới chào hỏi y, y nhìn thấy chỉ khẽ gật đầu không nói gì, tư thế oai hùng, kiêu ngạo sừng sững. Cho đến khi Ung Chính đế ra, y mới nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa để nó chạy mấy bước, rồi mới xuống ngựa quỳ lạy, trong mắt các quan viên, hành động này khiến ai cũng tức giận.

Để ban thưởng cho Phủ Viễn đại tướng quân có công bình định Thanh Hải, Ung Chính tổ chức riêng một bữa tiệc khao quân thịnh soạn ở cung Càn Thanh.

Vân Yên bế Lục Thập, chơi đùa trong điện Dưỡng Tâm một lúc, cho đến bữa trưa vẫn không thấy Ung Chính về, trong lòng đoán có lẽ ngài tham gia yến tiệc khao quân. Đỗ Lục Thập ăn xong bữa trưa, nàng mới để bà vú bế về điện a ca để ngủ. Vân Yên chớp mắt đến buổi chiều vẫn chưa thấy ngài trở về, lo ngài uống nhiều, nàng bèn bưng canh sen bách hợp thường làm cho ngài, đi từ cửa Tuân Nghi vào con đường dài phía đông, bước chân không nhanh không chậm về phía cung Càn Thanh.

Buổi chiều, xung quanh cung Càn Thanh vắng vẻ, Vân Yên thường tới lui giữa điện Dưỡng Tâm và cung Càn Thanh, con đường cũng đã đi quá

hiều lần. Khi sắp tới trước cửa Nguyệt Hoa, nàng bỗng vô thức sụp mắt xuống bởi hai bóng lưng quen thuộc.

Một người mặc cổn phục Thân vương, người kia mặc măng phục Bối tử, một người nho nhã ôn hòa, một người ngạo mạn kiêu căng, qua mười mấy năm sóng gió của triều Khang Hi, Liêm Thân vương Doãn Tự và Cửu Bối tử Doãn Đường vẫn khăng khít như hình với bóng. Ung Chính để chưa từng cho phép họ đến điện Dưỡng Tâm, Vân Yên và huynh đệ hai người họ đã rất lâu rồi chưa gặp mặt nhau, không sớm không muộn, lại chạm mặt ngay giữa đường.

Tay Vân Yên bưng khay, cúi đầu sụp mắt cung kính hành lễ với hai người. Nàng vẫn mang thân phận cung nữ, vẫn hành lễ như trước đây. Khung cảnh này, thân phận này nàng đã thấy quá nhiều, nhiều đến nỗi nàng không nhớ rõ nữa, chuyện đến ngày hôm nay, đôi bên còn có thể nói được gì?

Giọng nói lạnh lùng như nước của Cửu Bối tử Doãn Đường vang lên:

- Ta muốn hỏi đây là ai nhỉ... người đang đưa canh đến cho hãn sao.

Y cười giễu cợt, hình như trong tiếng cười con mang theo sự thương hại và căm giận không thể hiện ra ngoài.

- Hãn ta còn đang tiệc rượu với quý phi và đại cữu đại tướng quân của mình, lấy đâu ra chỗ cho nô tài như người đứng?

Y nhấn mạnh hai từ “nô tài”, sự khinh miệt như muốn bóc trần thân phận nàng.

Vân Yên nghe thấy y nói, trái tim như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, trong nháy mắt trở nên đau đớn, nỗi đau còn sót lại trôi qua trong chậm chạp. Nàng vẫn cúi đầu, gương mặt không chút cảm xúc.

Liêm Thân vương Doãn Tự chau mày nói:

- Cứu đệ!

Cửu Bối tử Doãn Đường cảm hận cười gằn:

- Bát ca, đệ chỉ nói sự thật cho đũa ngu nghe mà thôi. Nàng ta đi theo hãn mười mấy năm sống chết không màng, rốt cuộc thì được cái gì? Hãn phong cho nàng ta được danh hiệu nương nương gì? Nàng ta có biết mọi người đều nói gì không... Chẳng qua chỉ là một con nô tỳ hăng đêm hầu hạ Ung Chính trên long sàng mà thôi!

Nghe thấy câu này, sắc mặt Vân Yên trắng bệch, bàn tay đang bưng khay cũng run lên, đốt ngón tay mảnh khảnh xanh xao. Gương mặt Liêm thân vương Doãn Tự cũng không còn điềm đạm ôn hòa, hãn nắm lấy cánh tay Cửu Bối tử Doãn Đường, quát:

- Lão Cửu, đủ rồi.

Hai mắt Cửu Bối tử Doãn Đường đỏ ngầu, y nhếch môi:

- Coi như bây giờ đệ mới biết, lòng độc ác của huynh đệ chúng ta cộng vào cũng không bằng nó.

Liêm Thân vương Doãn Tự không nói gì thêm, hãn quay đầu lại nhìn Vân Yên...

- Vân Yên...

Bờ môi Vân Yên hơi tái đi, nàng chậm rãi ngược mắt lên, trong mắt chỉ có sự thản nhiên, giọng nói bình tĩnh như thanh kiếm hai lưỡi đâm thẳng vào trái tim hai người, không có tổn thương, chỉ mang theo sự an tĩnh sau khi bị tổn thương.

- Nô tỳ đa tạ hai vị vương gia... Nhưng thân phận nô tỳ đúng là như vậy... vĩnh viễn không thể sánh bằng các vị nương nương cao quý ở hậu cung... đi theo ai cũng không thay đổi được điều ấy...”

Nàng ngừng lại, rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Canh của nô tỳ nguội mất rồi, nô tỳ xin cáo lui.

Liên Thân vương Dận Tự bỗng nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay trái đang bê khay của nàng, giọng nói khàn khàn:

- Nàng còn trách ta sao?

Vân Yên cup mắt mỉm cười, bình thần khẽ lắc đầu, sau đó lùi về phía sau hai bước, quay người bước đi.

Bóng lưng nàng gầy gò nhỏ bé trong con ngõ sâu hun hút với tường đỏ ngói xanh, dần dần biến mất dọc theo bức tường cung cấm cao lớn.

Vân Yên quay trở lại điện Dưỡng Tâm, Lan Tịch cảm thấy vô cùng kì lạ khi phu nhân đi nhanh như thế, vội vàng đỡ lấy cái khay đưa cho tiểu thái giám Lưu Nhị Kỳ, canh trong bát rõ ràng không vơi đi một giọt. Lan Tịch thấy sắc mặt Vân Yên rất tệ, cũng không đi gặp Hoàng thượng, bèn hỏi phu nhân bị làm sao.

Vân Yên xua tay chỉ nói hơi mệt, vào trong nghỉ ngơi, dặn dò mọi người đừng làm phiền mình, rồi đẩy cánh cửa phía sau tấm bình phong khắc hoa văn rồng vàng “Trung Chính Nhân Hòa” của chính điện, bước vào tấm cung phía sau tiền sảnh. Lan Tịch đáp vâng, đề lo lắng trong lòng mình xuống, cùng thái giám lặng lẽ lui ra ngoài.

Vân Yên cởi áo ngoài, thả tóc, mặc váy ngủ hai dây, ngẩn ngơ đứng trước tầng tầng lớp lớp màn trướng của chiếc long sàng tám cột mái cong khắc hoa văn rồng bằng gỗ tử đàn rộng rãi.

Nàng chưa từng quan sát kĩ chiếc long sàng mà mình đã ngủ gần hai năm qua như bây giờ, gỗ tử đàn đen tuyền, hoa văn rồng tinh xảo... Chân giường, thành giường, ván giường, lan can... đều là rồng năm móng, không dưới trăm con, mỗi con đều sinh động như thật, dường như đang uốn lượn chuyển động xung quanh giường.

Nàng vén rèm lên, khẽ khàng chui vào chăn đệm thêu rồng vàng rực, trong bức màn rộng lớn, nàng nhìn chăm chăm con rồng năm móng cưỡi gió đập mây trên đỉnh giường, đôi mắt nó dữ tợn, râu dài, kiêu ngạo đứng trên đỉnh nhìn xuống thiên hạ.

Đôi mắt của mọi người đều sáng rõ, những điều “người khác” nói đều là chân lý, từng câu từng chữ cũng không sai, nàng chấp nhận tất cả. Không phải không đau, nhưng nàng đâu có cách nào để nói với người trong thiên hạ rằng, nàng là vợ của Ung Chính, chỉ đành mỉm cười cho qua.

Vân Yên vùi mặt vào gối, nhắm mắt lại, cảm thấy toàn thân mệt lả, chóp mũi vẫn vương mùi hương quen thuộc. Hình như nàng chưa từng để tâm phân biệt, trước đây luôn là mùi đàn hương nhang khói, bây giờ có thêm cả long diên hương ngào ngạt của đế vương. Trong đầu nàng, nét mặt và câu nói của Liêm thân vương Doãn Tự và Cửu Bối tử Doãn Đường dần dần chìm xuống, tan biến vào trong bóng đêm.

“Nàng ta có biết mọi người đều nói gì không... Chẳng qua chỉ là một con nô tỳ hăng đêm hầu hạ Ung Chính trên long sàng mà thôi!”

“Hắn ta còn đang tiệc rượu với quý phi và đại cữu đại tướng quân của mình, lấy đâu ra chỗ cho nô tài như ngươi đứng?”

Cửu Bối tử Doãn Đường nắm chặt cánh tay nàng mà nói: “Để ngăn chúng ta gặp người, ngay cả cung Càn Thanh hắn cũng không cho phép vào. Để ngăn Hoảng Huy gặp người, ngay cả lễ đăng cơ hắn cũng không

cho nó về! Hẳn chính là tên điên đáng sợ nhất, mỗi ngày mỗi đêm người ngủ cạnh hắn mà không thấy sợ sao?”

Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, có mộng寐 hay không, khi bừng tỉnh mở choàng mắt, sau lưng đã ướt rượt mồ hôi. Nàng nằm sấp trên gối ngấn ngơ một lúc lâu, bỗng nhiên cảm thấy người mình tê rần, da gà gai ốc không hiểu sao đều dựng đứng, ánh mắt nàng chậm chậm tỉnh táo trở lại, nhìn thẳng vào bóng hình người đàn ông xa lạ bên ngoài bức màn mỏng...

Đâu đây ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trong không khí.

Người ấy trầm mặc đứng sừng sững cách chiếc giường khoảng hai bước, chậm chậm dừng lại, dáng người cao lớn cường tráng có gì đó rất quen thuộc, mặc áo giáp quân trang đại tướng quân uy nghiêm lắm liệt, để râu quai nón nên thoạt nhìn càng thêm mạnh mẽ, trên người toát ra khí phách hiên ngang quyền thế như nghìn binh vạn mã, đôi mắt sắc bén sâu thẳm không hề có men rượu, ánh mắt nóng rực ấy dường như có thể nhìn thấu bóng người đang nằm trên long sàng.

Vân Yên nằm nghiêng trên chiếc long sàng rộng lớn, chiếc váy ngủ quần trong chiếc chăn thêu rồng vàng rực, để lộ bả vai mảnh khảnh và cánh tay ngọc ngà, đường cong sống lưng và bờ eo nữ tính đều không có gì che đậy, tuy cách một tấm màn, nhưng dường như người nọ đã nhìn thấy.

Vân Yên nằm sấp trên giường, không cử động, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người đang đứng bên ngoài, bàn tay nắm lại thật chặt, cả người nóng bừng như lửa đốt. Cơ giận dữ tột cùng dâng lên trong lòng, từ lỗ chân lông tỏa ra khắp nơi, ngay cả thân hình nhỏ bé không kìm được mà khẽ run lên.

Y nghĩ y là ai? Lại dám to gan ngang nhiên như thế, dám tự ý xông vào cấm địa tẩm cung của đương kim hoàng thượng sao?

Nếu không có cơn đau nhói từ lòng bàn tay, nàng vẫn còn ngỡ rằng mình đang nằm mơ.

Niên Canh Nghiêu!

Mấy năm không gặp, sự tàn ác chỉ thuộc về quân nhân trên người y càng thêm nặng nề, mùi máu tanh đi theo khóe mắt chân mày y như hình với bóng, oai hùng tàn nhẫn, không ai có thể nhìn thấu được ánh mắt y.

Lúc này, nàng chưa từng nghi ngờ y có phải là người đưa nàng ra khỏi con ngõ ấy trong đêm đó hay không, vì vốn y chính là người gan to bằng trời.

Hiện giờ y công cao vọng trọng, em gái lại là sủng phi trong hậu cung, cả nhà Niên gia nở mày nở mặt, xưng vương xưng bá. Sao y lại dám ngông cuồng to gan nhìn chằm chằm nàng bằng ánh mắt ấy? Chẳng lẽ y tức giận thay cho em gái quý phi cao quý của mình, nên đến đây hỏi tội nàng sao?

Nàng là bí mật trong tam cung được hoàng đế Ung Chính canh giữ nghiêm ngặt, chẳng qua chỉ là con nô tỳ hầu hoàng đế ngủ häng đêm trên long sàng, một bí mật không được coi là bí mật trong hoàng cung. Vậy nên, y mới dám nhìn nàng như vậy, nàng không phải là nương nương, không phải là chủ tử để Niên đại tướng quân khom lưng uốn gối.

Qua một bức màn, ánh mắt họ lặg lặ giao với nhau, nét mặt bình tĩnh của Vân Yên không hề thay đổi, ánh mắt hai người giằng co như dây đàn bị kéo căng.

Khi nàng nghĩ y sẽ nhấc chân lên, bên ngoài tiền sảnh bỗng vang lên tiếng động khe khẽ, nàng có thể cảm nhận rõ ràng người bên ngoài màn nhìn nàng một lần cuối cùng, rồi xoay người ra ngoài.

Vân Yên tựa người vào gối thở hắt ra, gương mặt trắng bệch, nhắm mắt lại không nói gì, mồ hôi sau lưng vã ra như tắm, trong lòng cũng mệ

mỏi hơn bao giờ hết. Nàng biết chắc chắn Ung Chính đưa Niên Canh Nghiêu về điện Đường Tâm, nếu không y sẽ không vào được. Nhưng Niên Canh Nghiêu dám một mình tự ý xông vào phòng ngủ phía sau tiền sảnh, chắc hẳn vì do đến lúc vắng vẻ, nàng quả thật không biết trên thế giới này còn người đàn ông nào to gan lớn mật dám làm như thế.

Thời gian quá dài, dài đến nỗi ai cũng thay đổi cả rồi.

Niên Canh Nghiêu không còn là tham tướng trẻ tuổi năm nào bế đứa bé từ trong lòng nàng, dỗ dành rằng để chú bế cháu nhé, giờ đây đã trở thành Niên đại tướng quân quyền thế nghiêng trời, nắm giữ một nửa giang sơn của Hoàng đế.

Doãn Tường không còn là Thập Tam A Ca Dận Tường, cậu thiếu niên có trái tim sáng trong như trăng ấy giờ đã bị tật ở chân, nhưng trở thành Hòa Thạc Di Thân vương gia uy nghi dưới một người trên vạn người.

Dận Chân không còn là Tứ A Ca ham lễ Phật không được trọng dụng, ngài đã trở thành hoàng đế Ung Chính gánh trên vai xã tắc Trung Hoa, nắm giữ con người non sông.

Chỉ có Vân Yên vẫn là Vân Yên.

Bức tranh trong mơ chợt tái hiện lại trong đầu nàng, hỗn loạn và lẻ tẻ, bát đĩa bị rơi xuống đất.

Vân Yên không buồn ngủ, nàng ngồi trên giường khoác thêm áo lụa, xỏ dép lê rồi đi vào trong tiền sảnh, càng đi gần đến tiền sảnh càng nghe thấy tiếng nói chuyện loáng thoáng, nàng quay người trở về, cài chốt cửa lại, khoanh tay ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ, trầm mặc không nói gì.

Cách mấy mét phía ngoài cửa sổ là bức tường gỗ màu đỏ mà Ung Chính lệnh cho cung nhân xây thêm bên ngoài điện Đường Tâm còn có vi

phòng (1) đông tây bao xung quanh điện, trong viện có viện, vừa kín đáo lại an toàn, muốn nghe trộm nhìn trộm cũng không thể.

Nàng chợt nhớ đến Tứ Nghi Đường, nhớ đến chiếc giường đơn sơ trong Phật đường, nhớ đến chiếc giường Bạt Bộ mà ngài tự tay thiết kế. Hương hoa quế mùa thu say đắm lòng người.

Khi nàng bừng tỉnh từ trong mơ lần nữa, trời đã sập tối, bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng loảng xoảng của đồ dùng, làm tim nàng giật thót. Nàng không phân biệt nổi hình ảnh Niên Canh Nghiêu xuất hiện bên ngoài long sàng là thật hay trong mơ nữa.

Vân Yên kéo cửa ra, đi thẳng đến tiền điện.

Nha hoàn thái giám đều đồng loạt quỳ xuống đất, ai nấy đều run cầm cập, mặt đất bừa bãi như có cuồng phong vừa đi qua, mảnh vỡ của bình hoa tách trà rải rác đến noãn các phía tây.

- Tất cả cắt hết cho trẫm.

Điện Dưỡng Tâm phẳng phắc như tờ, trong phòng bỗng vang lên tiếng quát khàn khàn đầy tức giận, sau đó là tiếng loảng xoảng chói tai, bầu không khí đáng sợ khiến chân tay người khác mềm nhũn.

Mấy thái giám vừa quỳ vừa bò lui ra ngoài, sắc mặt người nào cũng tái xám, ngay cả tay của thái giám tổng quản Tô Bồi Thịnh cũng bị mảnh vỡ cửa vào, máu chảy đầm đìa, tất cả đều chứng minh cơn giận lần này của hoàng thượng đáng sợ đến cỡ nào.

Đương kim thiên tử, sấm chớp dùng dưng.

Tô Bồi Thịnh thấy Vân Yên, ánh mắt như gặp được thần cứu thế, thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhìn nàng cầu xin, không dám nói ra thành lời.

Trên vai Vân Yên choàng chiếc áo khoác mỏng, chân đi dép lê, mái tóc dài dùng khăn tay buộc vào đơn giản, thân hình mảnh mai lặng lẽ đứng trong căn phòng bừa bộn hơi nghiêng đầu ra hiệu cho mọi người, tất cả cung nữ thái giám đều tự giác lùi xuống.

Vân Yên cẩn thận tránh các mảnh vỡ, nhẹ nhàng bước vào noãn các phía tây. Ung Chính mặc long bào cát phục ngồi trên sập rồng, nghiêng đầu nheo mắt còn sắc mặt nàng không nhìn rõ, đường cong dưới cằm mạnh mẽ cương nghị, tay trái nắm chặt vịn ghế tinh xảo, móng tay dài được chăm sóc tỉ mỉ trắng bệch, cả người đều toát lên lửa giận ngùn ngụt, hẳn rõ ràng bốn chữ “Người chó tới gần”.

Tách trà tráng men quý giá trên chiếc bàn nhỏ cũng đã bị ném vỡ, tấu chương vương vãi trên mặt đất, mảnh vỡ đồ sứ ngồn ngang bừa bãi dưới chân giày rồng vàng rực của ngài.

Vân Yên không lên tiếng, khẽ khàng quỳ xuống bắt đầu xếp lại tấu chương, sau đó dọn dẹp những mảnh sứ vỡ, người ngồi trên sập rồng quay đầu lại, cúi người kéo nàng lên.

- Nàng đừng động vào!

Vân Yên hơi lão đảo, tay bám vào ống tay long bào của ngài theo phản xạ, ngã vào lòng ngài. Nàng im lặng tựa người vào lồng ngực ngài, không nói gì hết, chỉ đưa tay giúp ngài vuốt phẳng cổ áo long bào, rồi yên tĩnh ôm lấy ngài.

Từng phút từng giây trong chiếc đồng hồ nước trôi qua, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen. Trong điện Dưỡng Tâm mệnh mệnh, chỉ có hai người đang ngồi trong noãn các phía tây, tất cả nô tài đều lui ra điện ngoài không dám vào.

Lồng ngực Ung Chính nhấp nhô mấy cái, cuối cùng đưa tay đỡ lấy gáy nàng, nheo mắt, giọng trầm xuống:

- Cả đời trăm chưa từng phụ ai, cũng hận nhất người khác phụ trăm.

Vân Yên sửng sốt, trong lòng lơ mờ hiểu ra:

- Chiều nay... không thuận lợi sao?

Gương mặt Ung Chính hiện lên nụ cười lạnh lùng:

- Trước quyền lợi và tiền tài, người có thể trước sau không thay đổi quá ít, trăm đoán chính là hẳn.

Trong lòng Vân Yên đã có đáp án, xưa nay làm bạn với vua như làm bạn với hổ, tấu chương rơi xuống đất ấy, con người kiêu ngạo về khả năng dùng binh của mình ấy chắc chắn đã đi quá giới hạn của thần tử trước mặt Ung Chính, mà tính cách của vị cửu ngũ chí tôn này lại quá nhạy cảm. Nàng quá hiểu người đàn ông của mình, một người trong mắt không chứa nổi hạt cát.

Nàng rũ mắt gục đầu trên vai ngài, bên mũi vẫn vương mùi Long Diên Hương ngày càng nồng nàn trên vạt áo, bàn tay nhỏ bé cũng vô thức níu lấy tua rua trên tóc sau gáy ngài.

- Thập Tam cũng là người như thế...

Sắc mặt Ung Chính dịu xuống, vòng qua mái tóc dài sau lưng ôm nàng càng chặt hơn.

- Và cả nàng nữa.

Vân Yên khựng lại, chậm chậm mở mắt, ánh nhìn trong mắt nàng dần dần đóng đưa.

- Mọi chuyện phải cẩn thận.

Ung Chính mỉm cười, ánh mắt chuyển sang xấp tấu chương rơi trên đất.

- Trẫm không đề phòng Niên Canh Nghiêu, không vì gì cả, chỉ là không cần thiết.

Giọng nói ngài đầy khinh thường, như trước đây từng dạy dỗ một nô tài tên Niên Canh Nghiêu đã quỳ rất lâu trong sân Tứ Nghi Đường.

Vân Yên ừ một tiếng, rồi buồn bã nói:

- Thiếp bỗng nhớ Tứ Nghi Đường, nhớ hoa quế trong viện chúng ta, muốn trở về.

Nét mặt Ung Chính trở nên dịu dàng hơn, bàn tay vuốt nhẹ sống lưng nàng, khẽ nói:

- Chờ ta thêm hai tháng nữa, ta sẽ đích thân đưa nàng về, được không?

Vân Yên gật đầu đồng ý, đứng dậy khỏi chân ngài:

- Thiếp dọn dẹp chút rồi dùng cơm...

- Á...

Vân Yên chợt kêu nhỏ một tiếng, người cũng đứng không vững, Mặt Ung Chính biến sắc, dường như đã nhận ra chuyện gì, vội vàng ôm đầu gối bế nàng lên, kiểm tra dưới chân nàng...

Mảnh sứ sắc nhọn đâm xuyên qua chiếc dép mỏng, làm rách lòng bàn chân nàng, máu chảy đầm đìa, nhanh chóng nhuộm đỏ chiếc dép lê.

Vân Yên cắn môi chau mày mà không kêu đau, nhưng sắc mặt rõ ràng in hằn sự đau đớn.

Gương mặt hàng ngày vẫn uy nghi nghiêm khắc của Ung Chính tràn đầy sự ăn năn, trong lòng xót xa tự trách mình vứt tách chén dưới chân nàng, nếu biết sẽ làm thương đến nàng ngài đã kiềm chế lại rồi. Ngài vừa hỏi nàng có đau không, vừa tìm khăn sạch nhưng không thấy, bèn lấy vạt áo long bào bịt vào vết thương dưới chân cho nàng, hét gọi nô tài truyền thái y đến.

Điện Dưỡng Tâm nhốn nháo rối loạn, Ung Chính bế Vân Yên vào trong lòng để thái y rửa sạch vết thương và băng bó. Vân Yên khẽ hít một hơi thật sâu, sắc mặt Ung Chính càng tệ đi, ngay cả thái y cũng căng thẳng, sợ xảy ra sai sót sẽ bị hỏi tội.

Vất vả cầm máu băng bó xong, Tô Bồi Thịnh lại theo thái y đi lấy thuốc, trong điện trở về yên tĩnh, Vân Yên càng yên tĩnh hơn. Nàng nhắm mắt nằm trên long sàng, dường như đã quen với những vết thương nhỏ như thế này rồi.

Hạ nhân trong điện Dưỡng Tâm thấy vậy, biết rằng Vạn Tuế Gia đã nguôi giận rồi, bèn vội vội vàng vàng dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ.

Bị thương ở chân như bị bệnh nặng, Ung Chính không chỉ không cho phép nàng xuống giường, ngay cả chuyện như bón cơm cũng trở thành việc quan trọng của thiên tử. Vân Yên muốn tự làm, đều bị ngài từ chối, đành phải để mặc ngài. Vết thương lành miệng, người nàng cũng béo lên.

Phủ Viễn Đại tướng quân Niên Canh Nghiêu lại đi, sau khi vừa báo kiến vua xong, thì nhận được chỉ dụ của Ung Chính:

“Hễ là thần tử, mưu toan lập nghiệp thì dễ, nhưng thành công thật sự thì khó; thành công thật sự mà dễ, thì bảo vệ sự nghiệp lại khó; bảo vệ sự nghiệp mà dễ, thì giữ được cả đời lại khó. Nếu dựa vào công lao mà tạo phản, tất biến ơn thành thù, chuyện này trước nay đều có.”

Chỉ dụ cảnh cáo này giống như tín hiệu nguy hiểm, sau này, tình cảnh Phủ Viễn đại tướng quân Niên Canh Nghiêu đột ngột bước ngoặt.

Giường của đế vương, há có thể để người khác ngủ say? Người đàn ông hô mưa gọi gió trong thiên hạ, so sức mạnh thì ngài mạnh hơn bất cứ ai. Hoàng đế Ung Chính là người cực kì nhạy cảm, suy nghĩ kín kẽ, thủ đoạn chính trị cứng rắn.

Ngài càng ngày càng qua lại thân thiết với các quan viên địa phương, thể hiện cả ân và uy, dần dần vạch ra giới hạn với thân tín của mình là Niên Canh Nghiêu. Để tranh thủ bảo vệ tính mạng mình, tấu chương tố cáo việc xấu của Niên Canh Nghiêu cao như núi. Còn những người không thích Niên Canh Nghiêu đều hiểu lần này hoàng thượng muốn cảnh cáo y, nên lập trường càng thêm vững vàng; còn những người liên quan đến Niên Canh Nghiêu, Ung Chính ra hiệu cho họ càng phải nâng cao cảnh giác, giữ thái độ không thân và không dính líu gì tới y, chỉ quỳ dưới chân thiên tử.

Trong quá trình điều tra Niên Canh Nghiêu, tất cả mọi chuyện tra ra càng làm Ung Chính thêm tức giận. Tự tung tự tác, kết bè kéo phái, tự mình dùng binh, tham tài tham lộc... Sau khi chuẩn bị xong, Ung Chính ra tay mà không hề nể tình.

Tết năm nay Vân Yên nhận được một món quà, Ung Chính tuyên bố đổi phủ Ung vương thành “Cung Ung Hòa”, thậm chí khi đưa nàng đến cung Ung Hòa, còn kéo nàng vào sau long sàng trong phòng ngủ phía đông.

Ung Chính nắm tay nàng sờ lên cảm một con rồng trên tay vịn ẩn trong long sàng, tay ngài hơi dùng lực, Vân Yên kinh ngạc phát hiện ra, cái cảm ấy bỗng nhiên hạ xuống, còn bức tường bên cạnh cũng chậm chậm mở ra.

Là một con đường bí mật, ở bên ngài, nàng đã quen với thói quen xây dựng những cơ quan ẩn trong tấm cung của ngài, nhưng mật đạo này thoát

nhìn vô cùng sâu.

Vân Yên đứng im không cử động, Ung Chính kéo kín áo choàng trên vai nàng, bàn tay trượt xuống nắm lấy tay trái nàng rất tự nhiên.

- Đường về nhà hơi xa, nếu đi mệt rồi, để ta cõng nàng.

Vân Yên ngạc nhiên:

- Thông tới Tứ Nghi Đường ư?

Ung Chính mỉm cười, nhéo má nàng, dắt nàng cùng bước, dìu nàng xuống từng bậc thang, đi vào trong mật đạo. Cánh cửa ngầm chậm chậm khép lại sau lưng ngài, trong mật đạo như một nơi khác cách xa thế giới bên ngoài.

Hai bên đường đi, cách một đoạn lại có đuốc, nhưng hơi lạnh cũng rõ ràng hơn, may mà hai người đều khoác áo lông chồn, tay nắm tay đi về phía trước, tiếng giày ma sát với mặt đất cũng vang vọng khắp mật đạo, vô cùng rõ ràng.

Đi được một đoạn, bước chân Vân Yên dần chậm lại, góc trán cũng rịn mồ hôi. Ung Chính dừng bước, nhìn nàng, ngón tay cái đeo nhẫn ngọc lau nhẹ trán nàng mấy cái, rồi thông thả đưa lưng quỳ xuống trước mặt nàng.

Vân Yên hiểu ý ngài, bèn nói nhỏ:

- Không sao đâu... Thiếp chưa mệt.

Giọng nói dịu dàng của nàng vang khắp con đường, trở nên to lạ kỳ, còn vọng ngược lại, chính nàng nghe còn cảm thấy không quen.

Ung Chính nghiêng đầu, tay chấp sau lưng ra hiệu:

- Nghe lời nào, chân nàng đâu khỏe.

Vân Yên nhếch môi, dịu dàng nằm trên bờ lưng rộng lớn phủ áo choàng chồn tía của ngài, thủ thủ bên tai ngài rằng:

- Chân thiếp đã khỏi từ lâu rồi.

Ung Chính mím môi không nói gì, khóe môi hơi cong lên thành nụ cười ẩn ý. Ngài dùng sức chắp hai tay ra sau, gác chân nàng lên eo mình, dẫn nàng “ôm chặt”, rồi nhẹ nhàng đứng lên, công nàng đi về phía trước, từng bước từng bước một.

Hai người gần như cùng nhớ lại khung cảnh trong đêm bão tuyết lạnh lẽo ấy, Vân Yên kê gò má mình bên cổ ngài trong vô thức, suy nghĩ như quay về giây phút đó, con đường phía trước không biết sẽ dẫn đi đâu, nhưng hai trái tim đều buộc chặt vào nhau. Giọng nói hơi khàn của nàng cất lên:

- Có phải thiếp nặng hơn trước đây không?

Ung Chính dịu dàng đáp lại:

- Nặng hơn mới tốt.

Vân Yên hết khóc lại cười, hơi thở nóng rực phả vào tai ngài:

- Thêm một tuổi lại già một tuổi, thiếp chỉ sợ chàng mệt.

Tay phải Ung Chính bất ngờ rời khỏi chân nàng, vỗ vào hông nàng một cái rồi nhanh chóng đặt về vị trí cũ, hơi xốc nàng lên:

- Lúc nào ta công nàng cũng dư sức, lúc về sẽ phạt nàng.

Vân Yên khẽ hừ một tiếng, co người lại, không tức giận mà còn bật cười, yêu thương ôm cổ ngài, nũng nịu cọ má mình vào cổ ngài như chú

mèo con:

- Tướng công... chàng tốt quá.

Rõ ràng Ung Chính đã mềm lòng, nhưng ngoài miệng vẫn đùa cợt:

- Vừa mới nói phạt nàng, đã dẻo mồm dỗ ta rồi.

Cánh môi mềm mại của Vân Yên hôn lên cổ ngài, cười ôm ngài mà không nói gì. Ung Chính cũng bật cười, vừa cồng nàng đi vừa cười.

Hai người đi rồi lại dừng, mất gần hai nén hương mới tới nơi, coi như vận động gân cốt.

Tứ Nghi Đường vẫn giống như trước đây, tất cả kiến trúc sắp xếp làm hai người quay về quãng thời gian ấy, hồi ức đều bắt đầu từ những kí ức tuyệt đẹp nhất.

Ra khỏi Tứ Nghi Đường, cả vương phủ đều không thay đổi gì, nhưng lại cô quạnh hơn. Ung Chính dắt tay Vân Yên sai bước vào trong vương phủ, các nô tài đều đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, hô “Vạn Tuế Gia, phu nhân”, ngài nói với nàng rằng, nàng chính là nữ chủ nhân duy nhất của cung Ung Hòa.

* * * * *

Chiếc cầu được xây để nối liền mật đạo cung Ung Hòa và điện Dưỡng Tâm là chiếc cầu thuận lợi nhất, giúp hai người có thể xuất cung bất cứ lúc nào, trở thành một bí mật to lớn trong điện Dưỡng Tâm.

Vân Yên giữ im lặng với Ung Chính, dù là chuyện Di Thân vương Doãn Tường và Cửu Bối Tử Doãn Đường hay là chuyện Niên Canh Nghiêu xộc vào tẩm cung. Những việc cần biết ngài luôn biết, nàng không muốn

mang ra làm tâm sự vợ chồng, để rồi ảnh hưởng đến các quyết định của ngài trên triều.

Tháng ba năm Ung Chính thứ ba, quan lại bẩm báo rằng xuất hiện điềm lành “trời trăng hợp một, năm sao kết nối.”, Ung Chính đế rất thích những chuyện may mắn, nên vô cùng vui mừng, ban thưởng cho các quan viên, Phủ Viễn đại tướng quân Niên Canh Nghiêu cũng dâng sớ khen ngợi Ung Chính thức khuya dậy sớm, chăm lo việc nước, nhưng chữ viết trong sớ hơi tháu, vô ý sơ suất viết nhầm “Triều càn tịch thích” (Sớm hôm càn mẫn) thành “Triều càn tịch dương”. (ý chỉ triều đại của hoàng đế chỉ trong sớm chiều).

Ung Chính đế kị nhất người khác nói mình già, trong khắp thiên hạ, chữ già này cũng chỉ có Vân Yên dám nói đùa với ngài, nhưng đổi lại là người khác, cho một trăm lá gan cũng không dám vuốt râu hùm.

Ung Chính cực kì tức giận về hai chữ “Tịch dương” (Chỉ ánh chiều tà), cho rằng y mượn chuyện này để ám chỉ mình, nói Niên Canh Nghiêu vốn không phải là người làm việc sơ suất, lần này chắc chắn cố ý không viết “Triều càn tịch thích”, đồng thời hai chữ “tịch dương” là ám chỉ tuổi tác ngài cao, cho rằng y “Ý mình có công mà bất kính với vua”, vì vậy công lao của Niên Canh Nghiêu ở Thanh Hải, còn phải xem Ung Chính có đồng ý hay không.

Ung Chính dứt khoát thay đổi quan viên Tứ Xuyên và Thiểm Tây, trước tiên cách chức thân tín của Niên Canh Nghiêu ở Cam Túc là tuần phủ Hồ Kỳ Hằng, thay quyền và điều Tổng đốc Tứ Xuyên Nạp Thái về kinh, để không ai có cơ hội làm loạn.

Tháng tư, Ung Chính nắm chặt toàn bộ cục diện, hạ lệnh cách chức Tổng đốc Xuyên Thiểm của Niên Canh Nghiêu, lệnh cho y giao nộp ấn Phủ Viễn đại tướng quân, điều sang làm Hàng Châu tướng quân.

Vinh sủng hiển hách vững như thành vàng của cả nhà Niên gia bỗng chốc sụp đổ chỉ trong một đêm.

Tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi chết chóc, bức thành che chở duy nhất của Niên gia chỉ còn lại em gái của Niên Canh Nghiêu, nhận ân sủng trong những năm Khang Hi cuối đời, sinh ba nam một nữ nhưng giờ chỉ còn “một ấu tử Phúc Huệ được nhận sủng ái” – Quý phi Niên thị trong hậu cung Ung Chính đế.

- HẾT CHƯƠNG 192 -

(1) Vi phòng: Chỉ nơi thay quần áo tắm rửa của các phi tần trước khi thị tắm hoàng đế.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 193+1: Quý Phi Niên Thị 1

Tình hình của Quý phi Niên thị không hề chịu ảnh hưởng khi huynh trưởng Niên Canh Nghiêu không còn chức quyền, Ung Chính không giận cá chém thớt cũng không có thái độ rõ ràng, hậu cung vẫn sóng yên biển lặng. Vân Yên không biết tình hình giữa Ung Chính và Niên thị, cũng không đi thăm dò.

Nhưng ngẫm lại, nếu vì chuyện này mà Quý phi Niên thị bị thất sủng, thì chẳng phải người trong thiên hạ đều biết nàng ta được sủng ái nhờ Niên Canh Nghiêu hay sao? Hơn nữa sự thật chuyện này hoàn toàn không giống thế, Ung Chính cũng là người đàn ông không cho phép người khác dò xét mình.

Mấy ngày gần đây, Ung Chính bận bịu không dứt khỏi chuyện triều đình, chuyện Niên Canh Nghiêu lại liên quan tới đảng Long Khoa Đa và Doãn Tự, đúng là bận đến sứt đầu mẻ trán.

Lục Thập năm tuổi bắt đầu cùng với các ca ca đến thư phòng học tập, ngày ngày vô cùng bận rộn, tan học lại chạy ngay đến điện Dưỡng Tâm, Vân Yên kéo Lục Thập đến trước giường, bên cạnh là Lan Hà và Lan Tịch, mọi người đều nô đùa vui vẻ.

Thập Lục hồn nhiên đọc cho Vân Yên nghe Thi Kinh mới học thuộc được:

- Quan quan... thư cữu, tại hà... chi châu... yếu điệu thực nữ... quân tử... hảo cầu.

Vân Yên nhìn gương mặt bụ bẫm của thằng bé, chợt nhớ tới Hoảng Huy, những lời kì lạ trước đây Cửu Bối tử Doãn Đường nói về Hoảng Huy nàng từng mơ thấy hiện lên rõ mồn một, dở khóc dở cười...

Lý do không sống ở cung Càn Thanh mà sống ở điện Dưỡng Tâm nàng đã biết từ lâu, lý do Hoảng Huy không về kinh thành cũng vì ngài sợ cậu sẽ bị cuốn vào vòng xoáy quyền lợi. Hơn nữa, sao bọn họ biết chuyện của Hoảng Huy?

Dù nghĩ tới nguồn gốc của giấc mơ kì lạ hay câu nói “người khác” ấy của Doãn Đường, tim nàng vẫn đau nhói như bị hàng trăm cây kim đâm vào. Nhưng nàng không còn là Vân Yên trẻ trung của năm ấy, tuy dung mạo không thay đổi, nhưng trái tim đã chai sạn hơn nhiều.

Lục Thập hồn nhiên nhào vào lòng nàng, chu cái miệng nhỏ lên đòi thơm, Vân Yên thoải mái chiều theo nhóc, xoa nhẹ bím tóc nho nhỏ sau gáy, nhìn sự lanh lợi trong đôi mắt trong veo, nàng chợt nhớ tới Hoan Sinh, trong lòng thoáng dịu dàng hẳn đi.

Rầm!

Ngoài phòng chợt vang lên tiếng động rất lớn, làm mấy người trong phòng đều giật mình, tưởng như tiếng đá cửa nặng nề.

Vân Yên xoa đầu Lục Thập, vừa mới quay người lại, đã thấy người đàn ông mặc long bào mang theo gió sỏi từng bước lớn vào phòng ngủ, ngay cả góc áo cũng bị lay sự tức giận, cả điện Dưỡng Tâm ngọt ngào nặng nề. Lục Thập mới chỉ mấy tuổi cũng sợ hãi nín thình nép người vào lòng Vân Yên, không dám gọi Hoàng a mã, Lan Tịch và Lan Hà đồng loạt quỳ xuống, không dám mở miệng thỉnh an.

- Ra ngoài.

Giọng nói Ung Chính khàn đặc đáng sợ, gương mặt chưa bao giờ u ám như lúc này.

Vân Yên ngẩng đầu nhìn góc mặt âm u của ngài, trầm mặc đưa Lục Thập trong tay cho Lan Tịch và Lan Hà, ra hiệu cho họ nhanh chóng bế bé ra ngoài, cánh kêu khê vang lên tiếng cọt kẹt.

Ung Chính đứng trước cửa sổ, hai bàn tay chắp sau lưng nắm chặt lại, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, bím tóc dài và tua rua màu vàng tượng trưng cho tôn quyền thiên hạ rủ xuống hai tay ngài, chạm lên eo long bào tinh xảo.

Vân Yên vẫn ngồi bên giường, đầu mày hơi chau vào rồi từ từ giãn ra, nàng đứng lên, lẳng lặng đứng sau lưng ngài.

Từ khi làm hoàng đế, việc chính sự quẩn thân, đây không phải là lần đầu tiên Ung Chính nổi giận như sấm rền, nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng hơn cả, vì khi về đến tẩm cung ngài vẫn lửa giận phừng phừng. Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, dù Vân Yên không lên triều, không ở hậu cung, nhưng ít nhiều cũng có thể cảm nhận được.

Ung Chính vẫn không quay người lại, giọng nói trầm thấp lạ thường:

- Nàng có biết Niên Canh Nghiêu từng đến tiền sảnh không?

Vân Yên không hề ngạc nhiên, không sợ không hoảng đáp lại rõ ràng:

- Nếu không phải do thiếp mơ ngủ nhìn lầm, thì rất giống y.

Thật ra, sau này bình tĩnh nhớ lại, Vân Yên cũng không hiểu y lấy gan đâu mà dám từ tiền điện vào tiền sảnh, nhớ tới mùi rượu thoang thoảng trong không khí ấy, gan của y đúng là to ra nhờ quyền lực quyền thế. Nhưng thật chất ra, y chỉ là người đàn ông không cam lòng làm nô lệ mà thôi.

Ung Chính xoay người lại, nắm chặt tay vào mà không nói lời gì, các khớp xương khẽ vang lên tiếng nho nhỏ, đôi mắt đen tuyền của ngài nheo lại như đã trút ra toàn bộ sự giận dữ.

- Y làm gì?

Vân Yên lắc đầu, bình thản đáp:

- Không làm gì cả, thiếp nhìn thấy y qua tấm màn, y đứng ở chỗ cửa, hình như đã uống rượu, sau đó quay người ra ngoài.

Ung Chính nghiêng răng nói:

- Coi trời bằng vung, hỗn xược hoang đường.

Vân Yên nín thở, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay ngài:

- Tức giận chỉ hại thân thôi.

Ung Chính trở tay nắm lại tay nàng, hạ thấp giọng:

- Để xuất Tam Giang Khẩu, Gia Hồ tác chiến trường (1)... Chết cũng không tiếc!

Vân Yên mở to mắt chợt hiểu ra câu “Để xuất Tam Giang Khẩu”, cũng giật mình không thôi.

Niên Canh Nghiêu, y thật sự dám có suy nghĩ ấy sao?

Nhưng chủ tử của y đâu phải quân vương yếu đuối hoang đường vô dụng, người y gặp là vị đế vương trăm năm khó gặp, y có cửa thắng ư?

Nàng bừng tỉnh trở lại, vừa vuốt nhẹ ngực ngài vừa thông thả đáp:

- Thiếp biết trong lòng chàng đang giận, ngay từ đầu thiếp không báo lại cho chàng biết là vì... thứ nhất, cách một tấm màn, thiếp không nhìn rõ

người đứng bên ngoài, hơn nữa y còn liên quan đến Quý phi Niên thị, nếu thiếp mách lẻo cũng chẳng hay ho. Hai là, ngày ấy chàng đã đập chén đập bát nói muốn xử lý y, nếu thiếp đổ thêm dầu vào lửa, không biết chàng sẽ nổi nóng đến mức nào.

Cơn tức của Ung Chính đã nguôi đi đôi phần, nghe thấy mấy từ “đập chén đập bát” thì dở khóc dở cười, tức giận gõ vào trán nàng:

- Mách lẻo? Cùng chung chẵn gối mười mấy năm ta còn không hiểu nàng sao? Cả đời này nàng không được học cách viết hai chữ “tố cáo” là thế nào à?

Vân Yên bĩu môi:

- Vậy Hoàng thượng dạy thiếp đi.

Ung Chính ghen hòng nhìn nàng chăm chăm, rồi bế thốc nàng lên, giả bộ đánh vào mông nàng mấy cái. Vân Yên khẽ kêu đau mấy tiếng, ngài hầu như không dùng sức, nghe nàng kêu đau thì vội vàng thả tay ra, nhìn nụ cười trên khuôn mặt nàng, lửa giận ngút trời trước khi vào phòng cũng được dập tắt hơn nửa.

Vân Yên nắm lấy ống tay long bào, kéo ngài vào noãn các phía tây tiền điện, giả bộ nói:

- Xử lý chuyện này khi vẫn còn tức giận, thì y càng thêm tội lớn, tự ý xông vào cấm cung, chỉ tội này thôi là đủ rồi.

Ung Chính ấn nhẹ ngón tay cái của mình lên trán nàng, cuối cùng ngoảnh mặt đi:

- Ngốc, tội này mà cũng có thể viết vào công văn à.

Vân Yên mỉm cười, vuốt ve lòng bàn tay dày rộng của ngài, thở dài:

- Đừng tức giận nữa, giữ gìn long thể mới là điều quan trọng. Y đã đi đến ngày hôm nay, thêm hay bớt một tội cũng không khác nhau mấy.

Trong số tạ ơn của Niên Canh Nghiêu khi được điều động bổ nhiệm làm Hàng Châu tướng quân, Ung Chính tự tay phê rằng:

“Trẫm đã nghe thấy tin đồn ‘Đế xuất Tam Giang Khẩu, Gia Hồ tác chiến trường’ từ lâu... Trẫm nghĩ nếu khanh tự mình xưng đế, vậy thì đó là ý trời, trẫm cũng khó vãn hồi. Hai câu này không biết khanh đã từng nghe thấy chưa? Khanh hiểu rõ mà vẫn làm, lòng trẫm quả thật vô cùng băng giá. Xem ra, khanh không hề hối hận. Ông trời trên cao, nếu trẫm phụ khanh, trời tru đất diệt, nếu khanh phụ trẫm, không biết ông trời xử trí thế nào?”

Sau khi Niên Canh Nghiêu bị điều chức, quan viên trong ngoài triều đình càng nhìn rõ hơn thế cục hiện giờ, đồng loạt vạch trần tội trạng của y, giống như giậu đổ bìm leo, trong đó có rất nhiều chuyện liên quan tới Long Khoa Đa, có thể sánh ngang với Niên Canh Nghiêu, khiến Ung Chính chịu đả kích khá nhiều. “Niên tuyển”, “Đồng tuyển” (2) đã chiếm trọn một nửa giang sơn của Ái Tân Giác La. Ung Chính nghe theo lời cầu xin của quần thần, cách chức Niên Canh Nghiêu.

Khi kết cục của Niên Canh Nghiêu đã định, Ung Chính để bắt đầu ra tay liên tiếp xử lý đảng Liêm thân vương Doãn Tự.

Chỉ trong vài năm lên ngôi, trong công vụ triều đình, Ung Chính giám sát Liêm thân vương vô cùng chặt chẽ, không ngừng chia rẽ và tấn công đảng Doãn Tự, ngay cả Cửu Bối tử Doãn Đường cũng bị phái đến Thanh Hải ở tây bắc, nơi đóng quân của Niên Canh Nghiêu, Doãn Tự và Doãn Đường mỗi người một nơi, chỉ khi Niên Canh Nghiêu về kinh báo cáo công việc thì y mới được về, bởi vậy y đương nhiên cực kì thù hận Ung Chính, hơn nữa khi rời khỏi kinh còn lần lữa dùng dằng, bị Ung Chính trách phạt, gần như bị cưỡng ép mà đến chỗ quân đóng ở Tây Ninh. Sau khi phát hiện ra chuyện của Niên Canh Nghiêu và Long Khoa Đa có liên quan tới mật

thiết tới Liêm Thân vương Doãn Tự và Cửu Bối tử Doãn Đường, ngài bắt đầu nghiêm khắc trừng trị Đảng Doãn Tự. Trên triều đã rơi vào thế cục biến động mà không ai ngờ tới, thậm chí còn hơn cả những năm cuối cùng triều Khang Hi.

Xuân hạ là mùa hoa ngọc lan nở, đối lập với điện Dưỡng Tâm khép kín nặng nề, thỉnh thoảng khi Ung Chính lên triều, Vân Yên sẽ bí mật để lại lời nhắn cho ngài trong căn phòng phía đông, rồi tự đi qua mật đạo đến Tứ Nghi Đường cho khuây khỏa.

Đi hết con đường này tốn khá nhiều sức, mỗi lần đến Tứ Nghi Đường nàng đều đổ mồ hôi ròng ròng, coi như rèn luyện sức khỏe.

Quay về Tứ Nghi Đường là lúc nàng tự tại nhất, nơi đây không phải hoàng cung, không có quy củ nghiêm ngặt, chỉ có từng nhánh cây ngọn cỏ quen thuộc, dù nàng đi đâu, đều cảm thấy thanh thản.

Vân Yên không ngờ sẽ gặp lại Tiểu Huệ. Từ sau khi uống thuốc mất trí nhớ, nàng đã quên gần hết những sự việc và con người không vui, trong tiềm thức cũng không chủ động nhớ lại.

Người ấy quỳ phịch xuống đất, tiếng nói hòa lẫn nước mắt:

- Phu nhân!

Hơn mười năm trôi qua rồi, Vân Yên gần như không nhận ra nàng ta. Tiểu Huệ năm đó đã thay đổi, gầy hơn trong trí nhớ nàng, hơi tiêu tụy. Bàn tay đan trước người hình như phải làm việc nặng trong nhiều năm, đã có vết chai sạn. Rõ ràng không còn là cô gái có gương mặt tròn trịa đi theo nàng năm ấy. Những năm nay, nàng ta có lẽ rất khổ cực.

- Tiểu Huệ?

Cả người Tiểu Huệ quỳ bò dưới đất:

- Nô tì có tội, xin phu nhân trách phạt.

Vân Yên sửng sốt, chợt nhớ lại chuyện nàng ta bưng cho nàng bát thuốc ấy, cuối cùng dìu vai nàng ta lên, thở dài:

- Đứng lên rồi nói chuyện, tôi đã nói không cần làm vậy mà.

Vân Huệ không chịu đứng lên, gương mặt đầm đìa nước mắt:

- Xin phu nhân hãy để nô tì quỳ.

Vân Yên cười nói:

- Lẽ nào em có việc cần cầu xin tôi sao?

Khuôn mặt Vân Huệ bỗng nhiên đỏ bừng, lắc đầu quầy quậy:

- Nô tì không dám.

Vân Yên đáp:

- Vậy thì đứng lên rồi hẵng nói chuyện.

Vân Huệ đành phải nghe theo, lập tức bò lên. Vân Yên vẫy tay, đi vào trong sân Tứ Nghi Đường.

- Từ khi tôi khỏi bệnh về thì không nhìn thấy em, mấy năm này em làm việc ở viện nào?

Nàng ta cúi đầu trả lời:

- Nô tài làm ở phòng tạp dịch.

Vân Yên ngồi xuống ghế mây trong sân, hơi chau mày.

- Không thể nào.

Vì nàng ta không chăm sóc nàng chu đáo, nên Dận Chân nổi giận đuổi nàng ta đến phòng tạp dịch ư?

Vân Huệ cắn môi quỳ xuống lần nữa:

- Nô tì tội đáng muôn chết, nô tì... từng to gan giúp Vương gia... không, Vạn Tuế Gia... cởi giày... Vương... Vạn Tuế Gia... tức giận...

Vân Yên ngạc nhiên:

- Chỉ vì chuyện này?

Nàng ta rũ mắt xuống:

- Khi ấy Vạn Tuế Gia... tưởng là phu nhân... nên gọi tên húy của phu nhân...

Vân Yên tựa người vào ghế mây không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Tứ Nghi Đường trong những ngày xuân phảng phất hương hoa ngọc lan khắp nơi, ánh nắng từ kẽ hở tán cây rọi xuống, sưởi ấm người bên dưới.

- Chuyện bát thuốc ấy không phải là lỗi của em... dẫu sao, Vạn Tuế Gia mới là chủ tử... chuyện trước đây hãy để nó qua đi, em cũng chịu khổ đủ rồi.

Vân Yên khép mắt, chậm rãi nói.

Vân Huệ xấu hổ cắn môi, hai mắt đỏ hoe vì khóc:

- Nô tì nghĩ hơn mười năm mới hiểu mình sai ở đâu, tính mạng nô tì và ông nội nô tì đều do phu nhân cứu, không có phu nhân, thì không có nô tì. Nô tì sai rồi.

Vân Yên đưa tay kéo nàng ta dậy:

- Tính mạng của em là do Vạn Tuế Gia cứu, chuyện đó quả thật khó cả đôi đường, vật đổi sao dời, tôi không trách em. Hoàng cung hay vương phủ cũng đều như lớp băng mỏng, tôi tin hiện giờ chắc chắn em hiểu rồi.

Vân Huệ lau nước mắt, đáp lại chân thành:

- Hiện giờ phu nhân sống càng ngày càng tốt, về ngoài đường như không thay đổi bao nhiêu. Nhiều năm qua Hoàng thượng vẫn một lòng một dạ với phu nhân.

Vân Yên cười hờ hững:

- Giữa con người với con người đều là tương hổ với nhau, biết đủ sẽ vui.

Vân Huệ như chìm vào trong kí ức, nước mắt chực trào:

- Phu nhân, Vạn Tuế Gia thật sự... đây là bí mật mà nô tì đã chôn kín nhiều năm trong lòng. Trong đêm ấy, ngài thiêu trụi Tứ Nghi Đường, nhưng chỉ để tìm một chiếc tráp nhỏ mà suýt nữa vùi thây trong biển lửa, nô tì chưa từng thấy Vương gia như thế... Sau này ngài đến Viên Minh Viên, đi rất lâu mà không trở lại, khi trở về người đã gầy xọp hẳn đi, thay đổi nhiều lắm.

(CÒN TIẾP)

(1) Một câu nói của Ung Chính, tạm dịch: vua xuất hiện ở Tam Giang Khẩu, tranh ngôi anh hùng ở Gia Hồ (ở đây chỉ phần Thanh phục Minh). Tam Giang Khẩu nằm ở tỉnh Chiết Giang, chỉ ba con sông đổ vào cửa biển là sông Tào Nga, sông Tiền Thanh và sông Chiết Giang (hay còn gọi là sông Tiền Đường). Gia Hồ chỉ đồng bằng Gia Hồ (Khu vực đồng bằng bao xung quanh Hàng Châu, Gia Hưng, Hồ Châu).

(2) Khi ở hành cung Tây Vực, Niên Canh Nghiêu tự ý dùng người của mình bổ nhiệm các chức quan địa phương, không thông qua bẩm báo, nên gọi là “Niên tuyển. Khi còn ở bộ Lại, Long Khoa Đa tự ý tuyển quan lại vào, nên gọi là “Đồng tuyển” (Đồng cũng là họ cha của Long Khoa Đa). Ngoài ra triều Thanh còn có “Tây tuyển” khi Ngô Tam Quế tự ý tuyển quan theo tháng, cùng với “Niên tuyển” và “Đồng tuyển” tạo thành “Tam tuyển”.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 193+2: Quý Phi Niên Thị 2

Vân Yên không có ý định đi hỏi Tô Bồi Thịnh, càng không đi hỏi chính ngài. Hôm nay là lần đầu tiên nàng được nghe kể khung cảnh đêm ấy từ chính miệng người chứng kiến, đứng cùng một nơi, nhìn Tứ Nghi Đường vẫn như xưa, ngọn lửa trong đầu chột bốc lên phừng phừng, nóng rẫy chảy trong năm phủ sáu tạng.

Ngài chưa từng nói gì với nàng.

Về chiếc tráp nhỏ ấy.

Hóa ra ngài gần như đánh đổi cả tính mạng để bảo vệ nó. Tất cả vật làm chứng giữa họ đều chưa hóa thành tro bụi.

Vân Yên dặn Cao quản gia sắp xếp Tiểu Huệ đến phòng phụ Tứ Nghi Đường phụ trách dọn dẹp đình viện, sau đó rời đi.

Nàng cúi đầu theo mật đạo về hoàng cung, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, tim giật mình đánh thót, ngược mắt nhìn chăm chăm phía trước, bóng người cao lớn, hoa văn rồng trên vạt áo làm trái tim nàng thả lỏng.

- Sao... chàng lại tới?

Ung Chính phất ống tay áo móng ngựa, đi tới nắm tay nàng, thuận miệng đáp:

- Đón nàng.

Vân Yên im lặng đan năm ngón mình vào tay ngài, bước từng bước theo ngài.

- Bạn xong rồi à? Có mệt không, đừng đi xa như thế.

Ung Chính ừ một tiếng,

- Đọc xong tấu chương rồi, buổi tối có lẽ vẫn còn một vài chuyện gấp cần xử lý, ra ngoài coi như vận động gân cốt.

Cánh tay Vân Yên dựa vào người ngài:

- Nhớ thiệp à?

Ung Chính lại ừ một tiếng.

Bàn tay kia của Vân Yên cũng nắm lấy bàn tay dày rộng của ngài, khoe mắt đầu mày thấm đượm tình cảm dịu dàng.

- Đúng rồi, mấy ngày nay Hoảng Huy có gửi thư về không? Cậu chàng này đã du ngoạn đến đâu rồi nhỉ?

Ung Chính đáp ồ:

- Vừa hay hôm nay có thư gửi đến, viết rằng đã đến một nơi tên là Thanh Khê, đẹp vô cùng.

Vân Yên mỉm cười:

- Tuyệt thật, sống còn thoải mái hơn Hoàng a mã rồi.

Ung Chính quay người lại nhéo mũi nàng:

- Nàng còn chiều nó, đứa bé này từ nhỏ tính cách đã giống hệt nàng, không thích tiền bạc chính trị, chỉ thích nhàn nhã tự do, hay là về kinh âm thầm giúp ta vài chuyện, dù sao cũng đáng tin hơn người bên cạnh.

Vân Yên kéo bàn tay sạch sẽ của ngài xuống, cọ cọ mấy cái:

- Rõ ràng là giống ngài, thật ra ngài rất thích tự do tự tại, sống những ngày núi non vườn tược.

Ung Chính vỗ má nàng, mỉm cười:

- Nói đến chuyện này ta chợt nhớ, Viên Minh Viên đã sửa chữa xong rồi, mấy năm nay nàng sống trong điện Dưỡng Tâm cũng ngọt ngào, mấy ngày nữa chúng ta đến Viên Minh Viên, được không?

Mắt Vân Yên sáng ngời, đương nhiên nàng trả lời vâng, bước chân cũng nhanh hẳn đi.

Đầu hạ năm nay, lần đầu tiên Ung Chính rời khỏi điện Dưỡng Tâm, chuyển vào biệt cung Viên Minh Viên đã được xây dựng to hơn. Mấy trăm mẫu trước đây được mở rộng thành mấy nghìn mẫu.

Viên Minh Viên lúc này là lâm viên do đích thân Hoàng đế thiết kế xây dựng từ khi ngài còn là Hoàng tử, dù là tình cảm, chính trị, hay quy mô đều vượt qua Sướng Xuân Viên, hoàn toàn xứng đáng trở thành “Thiên hạ đệ nhất viên”.

Vân Yên gắn bó với Viên Minh Viên như tình cảm hơn nửa đời với Dận Chân, giữa họ có quá nhiều chuyện cũ kí gửi trong lâm viên này, non nước yên lặng, tình yêu cũng lặng lẽ, nhưng là nhân chứng cho tình cảm thủy chung như một của họ.

Trong Viên Minh Viên có thêm rất nhiều cảnh đẹp, Vân Yên xem không hết. Nàng thích nhất Cửu Châu Thanh Yển trước đây và Vạn Phương An Hòa mới xây dựng, trong ngày hạ nóng bức, khoảng trống của chiếc cầu nổi trên mặt nước vô cùng mát mẻ, chim trong rừng hót lạnh lốt, tựa vào nước để sống, nơi đây giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

Viên Minh Viên chứa đựng rất nhiều kí ức đẹp đẽ của họ, hai người đều không rời khỏi được nơi này, Ung Chính cũng chuyển công vụ triều đình đến đây, ngay cả “điện Chính Đại Quang Minh”, “điện Cần Chính Thân Hiền”... đều được xây dựng lại, đề chữ treo biển, đưa Viên Minh Viên trở thành trung tâm chính trị thứ hai của Vương triều.

Ngoài tham gia triều chính trong điện Cần Chính Thân Hiền, Ung Chính không còn vẻ nghiêm túc ngay ngắn như người khác vẫn thường thấy, trong tâm cung thì nhàn nhã như trước đây, thích choàng áo khoác, đi dép lê, ngồi trước bàn phê tấu chương.

Do đọc tấu chương quá nhiều nên thị lực Ung Chính dần giảm sút, Di Thân vương Doãn Tường bèn tìm cách giúp ngài làm một cặp kính kiểu Tây. Lần đầu tiên ngài đeo vào thử, Vân Yên không nhịn cười nổi, bò ra giường mà cười, chỉ thiếu đập chân đập gối.

Giương mặt để râu trông thật uy nghiêm, trên mắt đeo cặp kính tròn kiểu cổ, trên tay cầm tấu chương, nhìn buồn cười không thôi. Ung Chính giật phăng “cặp đít chai” xuống, tức giận kêu không đeo nữa, đúng là càng già tính cách càng trẻ con.

Vân Yên thấy ngài tốn sức nheo mắt đọc tấu chương, bèn vừa dỗ vừa ép, nói rằng ngài đeo vào trông đẹp trai thế nào, anh tuần ra sao, ngài mới để Doãn Tường sửa lại đôi chút cho nho nhã hơn, sau đó dùng để đọc tấu chương.

Ung Chính cũng đón các a ca chưa thành niên đến “Lạc An Hòa” trên Cửu Châu Thanh Yển để học tập sinh hoạt. Nhỏ tuổi nhất là Lục Thập, thường xuyên được đưa tới Cửu Châu Thanh Yển.

Ngày hạ Vân Yên thường uể oải, Ung Chính thì càng ngày càng bận, Niên Canh Nghiêu, Long Khoa Đa, đảng Doãn Tự, mỗi cái tên đều là nhân vật thoáng qua, ngài cho gọi đại thần tâm phúc vào trong điện Cần Chính

ngày đêm không nghỉ. Nàng không muốn để các đại thần gặp mình, nên ít khi quan tâm ngài. Dù muện thế nào, hàng đêm ngài vẫn quay về chui vào trong ổ chăn.

Không lâu sau, Lan Hà và Lan Tịch nói bóng nói gió với Vân Yên, đại để liên quan đến chuyện Niên quý phi đến viên tìm bệ hạ, hiện giờ đang sống ở “Thiên Địa Nhất Gia Xuân”.

Đêm đó, Vân Yên đang ngủ, chợt mơ mơ màng màng mở mắt thấy Ung Chính đứng ở đầu giường, đang khẽ khàng vén rèm lên.

- Về rồi à?

Giọng nói Vân Yên khàn khàn ngái ngủ, như chiếc lông nhỏ cọ vào lòng thấy ngứa ngứa.

Ung Chính ngồi xuống mép giường, một tay vuốt ve khuôn mặt nóng bừng do ngủ của nàng, tay kia lặng lẽ luồn vào trong chăn.

Vân Yên theo phản xạ khép hai chân lại, rên rĩ mấy tiếng rồi xoay người. Đến khi ngài cởi quần áo chui vào chăn, nàng không thể giãy dụa được nữa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Yên mệt đến nỗi ngài lên triều lúc nào cũng không biết.

Mấy lần Lan Hà và Lan Tịch vào xem đều lui ra ngoài, Vân Yên ôm chăn nằm bò trên gối, nhắm mắt lại, ngay cả ngón tay cũng không buồn nhúc nhích. Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện mấy câu buồn cười mà Cửu Bối tử Doãn Đường nói.

Bên tai vang lên tiếng giày loạt xoạt, cố ý đi thật nhẹ nhàng đến bên giường, bàn tay cũng vuốt ve mái tóc dài sau gáy nàng, thuận tay trượt xuống bờ lưng mềm mại.

Vân Yên lập tức mở choàng mắt, dụi mắt vào gối:

- Nhột.

Giọng nói trầm khàn đầy truyền cảm rót vào tai nàng:

- Vẫn còn ngủ à, hôm nay là lễ Thất Tịch, tham gia một vài hoạt động cùng ta được không?

Vân Yên ồ một tiếng, trong lòng biết Hoàng hậu và Quý phi đều đến lễ cúng trăng Thất Tịch trong cung, vì vậy những việc cần xuất đầu lộ diện, thêm một việc không bằng bớt một việc.

Vân Yên hơi mệt mỏi quay người đi, nhắm mắt lại, nói nhỏ:

- Ngài đưa Hoàng hậu và Quý phi đi đi, thiếp mệt rồi, muốn ngủ thêm lát nữa.

Vân Yên rất ít khi nhắc tới mấy từ như Hoàng hậu, Quý phi, Tay Ung Chính rõ ràng khựng lại trong giây lát:

- Nàng ghen à?

Vân Yên kéo chăn lên cao hơn, trở người nằm nghiêng, đáp:

- Không.

Phía sau không có tiếng động gì, một lát sau, nàng nghe thấy tiếng sần sật giống như tiếng cời giầy cời áo. Vân Yên định quay người lại xem là chuyện gì, ngài bỗng vén chăn lên chui vào.

- Á... Chàng?

Thấy ngài mặc chiếc áo trong màu vàng chen chúc trong tấm chăn, Vân Yên ôm ngực mở to mắt ngơ ngẩn nhìn ngài nhắm mắt.

Ung Chính nhắc một mí mắt lên, giọng trầm xuống:

- Trẫm cũng không đi, trong người không thoải mái, hơi mệt.

Vân Yên vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng nụ cười nở trên khuôn mặt. Ung Chính mở choàng mắt, nhéo má nàng, gạt cánh tay nàng đang đặt trước ngực xuống.

- Làm gì thế?

Vân Yên kêu á, đành phải nhanh chóng bò lên ngực ngài như con khỉ để tránh xấu hổ. Hiển nhiên Ung Chính vô cùng hài lòng, ôm cả người nàng, khóe môi nhếch lên:

- Thật ra nàng không cần phải cẩn thận như thế, muốn đi ngang cũng không có vấn đề gì.

Vân Yên dấm nhẹ lên ngực ngài, đáp:

- Thiếp không phải là cua, làm sao đi ngang được?

Biết nàng không đi ngang được nên mới nói thế, tức chết mà!

Ngực Ung Chính run lên, rõ ràng đang cười không thành tiếng, chỉ đến khi Vân Yên nhéo ngài, ngài mới thôi cười.

- Dù nàng không phải Hoàng hậu, thì cũng là vợ vua. Nàng phải nhớ kỹ chuyện này, gầm trời cuối đất, không phải sợ ai.

Giọng điệu giống hệt ta chống lưng cho nàng, nàng còn sợ gì!

Vân Yên ngập ngừng hỏi:

- Vợ vua?

Ung Chính vén mái tóc trên vai nàng, trả lời:

- Nàng nghĩ người trong cung thật sự không biết gì cả sao?

Vân Yên cũng dần tới điện Cần Chính thường xuyên, Ngọc Nhĩ Thái, Trương Đình Ngọc, thậm chí là Lý Vệ, Điền Văn Kính nàng đều quen mặt, ngự tiền thị vệ bên cạnh Hoàng thượng là Trường Lạp Tích và Di thân vương Doãn Tường đều cung kính hành lễ với Vân Yên, những đại thần tâm phúc của Hoàng đế đều là người thông minh. Tháng chín, trong điện Cần Chính Thân Hiền ở Viên Minh Viên, Ung Chính hạ chỉ bắt Niên Canh Nghiêu, đưa đến kinh thành thẩm vấn.

Càng đi sâu vào vụ án Niên Canh Nghiêu, không biết ai đã giẫm lên trái tim của đương kim thiên tử, trong tờ phê bình Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Cảnh Hạo, ngài đã viết mấy câu mắng:

“Thứ nô tài không bằng cầm thú, cần y thì có tác dụng gì? Trẫm không ngờ y là loại người đê tiện. Trẫm là hoàng đế, vậy mà bị y lừa dối che mắt... nếu sau này các người bị mê hoặc, thì bây giờ các người không phải là tấm gương công thần vì vua, vì nước, vì thiên hạ. Trẫm hận đến thấu xương, nghiêng răng tức giận, y không những mang tội không thể cãi, mà còn là loại không cha không vua!”

Đầu tháng mười một, Liêm Thân vương Doãn Tự bị Ung Chính trách phạt. Ba ngày sau, phủ Tông Nhân đề nghị nên tước vương tước, cách chức Tả lĩnh. Ung Chính để ra chỉ xóa bỏ bãi nhiệm.

Cùng lúc này, Niên Canh Nghiêu đeo gông cùm được áp giải về kinh thành, giam trong tử lao của Hình bộ, chờ ngày công bố tội trạng, còn cảm xúc của Quý phi Niên thị có lẽ ai cũng biết.

Khi Quý phi Niên thị đưa thư tới tìm Vân Yên, nàng vô cùng ngạc nhiên. Trong lòng nàng, Niên thị là một người phụ nữ thông minh, cũng giống như anh trai và cha nàng ta, một khi đã đến tìm nàng, một người có

thể giẫm lên khu vực sấm sét của Hoàng thượng, thì chắc hẳn nàng ta đã đến đường cùng, hoặc đã suy nghĩ rất kĩ rồi.

Lúc Vân Yên đến điện phía Tây của “Thiên Địa Nhất Gia Xuân”, Ung Chính cũng đang ở đó. Bởi vì Vân Yên nhìn thấy Tô Bồi Thịnh đứng trước cửa.

Bước chân Vân Yên hơi khựng lại, rồi tiếp tục đi vào trong. Tô Bồi Thịnh rất hiểu nàng, nên không dám cản lại.

Càng đến gần căn phòng, nàng càng nghe thấy rõ tiếng nói chuyện ngắt quãng bên trong.

Câu gọi “Hoàng thượng” của người phụ nữ bệnh tật yếu ớt tưởng chừng như xé tim xé phổi.

- Chủ tử... nô tì xin...

- Quý phi có thể vì việc nước quên tình nhà, trăm tất có thưởng. Nàng yên tâm nghỉ ngơi, không cần nói nhiều.

Tiếng nói chuyện mơ hồ được chắt ắn chứa sự lạnh lùng, dường như đã chặt đứt tia hi vọng cuối cùng của nàng ta. Giọng điệu này hoàn toàn là của một vị hoàng đế, khiến nàng cảm thấy lạ lẫm.

Lần đầu tiên Vân Yên nghe Niên thị gọi Ung Chính là chủ tử, còn mình xưng nô tì.

Ngữ khí cầu xin gần như van vãn. Phải biết rằng kêu Hoàng đế kêu chủ tử nào ai có thể gọi?

Trong văn hóa Mãn Thanh Bát Kỳ, quan hệ chủ nô xa cách, không gần gũi như quan hệ quân thần hậu phi, nô tì cũng cùng nghĩa với bị đánh mắng tùy ý, phải làm trâu làm ngựa, phải trung thành một lòng. Nếu không phải

là nô tài bên người, gọi hoàng thượng là chủ tử chính là tội phạm thượng. Nàng ta muốn xin cho nhị ca và cả gia đình mình một con đường sống ư? Niên thị có xuất thân từ kỳ Hán Quân, thông minh trong sáng, nàng ta hi vọng Ung Chính có thể nể những tình cảm xưa, cả gia đình Niên thị làm nô tài dưới trướng Ung vương trong những năm Khang Hi, “hầu hạ” ngài nhiều năm như vậy, gọi tiếng “chủ tử” cũng là nên.

Vân Yên đang nghiền ngẫm hai từ “Chủ tử, nô tài”, chợt đụng phải Ung Chính kéo cửa ra ngoài, tim giật thót một cái.

Ung Chính thấy Vân Yên tới, không nói gì mà kéo nàng đi cùng luôn, qua bóng lưng ngài, Vân Yên nhìn thấy Niên thị nằm trên giường, người gầy đi rất nhiều, sắc môi cũng bột bột, nhưng được che đậy bằng lớp trang điểm kỹ càng, trong đôi mắt xinh đẹp không giấu nổi vẻ tiều tụy và sầu não. Nhà tan người mất ngay trước mắt, con của nàng ta đều chết yếu, duy chỉ còn... Phúc Huệ, nhưng không phải con đẻ nàng.

Mười bốn năm bên Ung Chính, nàng ta còn chưa tới ba mươi, vốn nên viên mãn mặn mà, nhưng sao giống cây thược dược cực thịnh thì tàn, nhanh chóng héo úa. Bệnh của nàng ta không nặng, nhưng nàng ta lại giống như kẻ sắp chết.

Sự già dặn của Vân Yên không nằm ở dung mạo, mà trong ánh mắt, nàng nhiều tuổi hơn Niên thị rất nhiều.

Ánh mắt của hai người phụ nữ giao nhau, rồi hoàn toàn bị ngăn cách bởi cánh cửa khép lại.

Ngày mừng tám Nhâm Dần, vì “tròn ba năm Hoàng khảo về trời” nên Ung Chính phải đích thân đến Cảnh Lăng bái tế, xuất phát từ Viên Minh Viên rầm rập khởi giá đến Tuân Hóa Hà Bắc, đương nhiên Vân Yên đi theo ngài, còn Quý phi Niên thị đang bị bệnh nặng hôn mê ở lại viên.

Ngày mười bốn Mậu Thân, Ung Chính để lặn lội đường xa, trở về kinh thành, chuẩn bị đại lễ tế trời đông chí. Tấu sớ về bệnh tình của Quý phi Niên thị trong Viên Minh Viên liên tiếp gửi tới: Quý phi Niên thị đã tỉnh lại trong hôn mê, nhưng bệnh nặng không khỏi, thời gian không còn nhiều, xin được gặp mặt bệ hạ lần cuối cùng.

Ngày mười lăm Kỷ Dậu, Ung Chính tự tay viết chỉ dụ cho Lễ bộ, đưa cho Vân Yên đọc, Vân Yên thay ngài đóng ấn vua...

“Phong cho Quý phi Niên thị là Hoàng Quý phi, nếu bệnh nặng không qua khỏi, tang lễ cử hành theo nghi lễ Hoàng quý phi.”

Nàng ta từng vinh quang vào cửa, cuối cùng nhà tan người mất, cô độc một đời. Còn nàng không thân không phận, chưa từng có kiệu lớn rước, chưa từng có quyền có thế, vì vậy cũng chưa từng mất quyền mất thế. Giờ phút này, nàng nhớ lại nhiều năm trước đây, mình đứng trong con ngõ âm u nhìn hôn lễ xa hoa từ xa, mười dặm hồi môn, giờ chỉ còn thồn thức.

Quý phi Niên thị vẫn luôn khổ sở gắng gượng được gặp Ung Chính lần cuối, ngày mười tám Nhâm Tý, bái tế kết thúc, Ung Chính lập tức khởi giá trở về Viên Minh Viên.

Vân Yên chưa từng tranh giành điều gì với Hoàng Quý phi Niên thị, nhiều năm qua vẫn không thay đổi, huống chi lúc này người sắp chết. Hai người cùng khoác áo chồn tía dây dận cùng màu, giẫm lên tuyết, nắm tay nhau vào trong viện phía tây của Thiên Địa Nhất Gia Xuân.

Đông chí vừa qua, trời đã đổ tuyết, Vân Yên không cùng Ung Chính vào trong phòng, chỉ đứng trước cửa sổ ngắm tuyết, để riêng giờ phút cuối cùng cho họ.

Khi Ung Chính kéo cánh cửa phòng đi ra, Vân Yên bèn bước tới trước mặt ngài, bàn tay hai người đan vào nhau, trong phòng vang lên tiếng nói mơ hồ:

- Hoàng thượng, thần thiếp... chỉ xin...

Giọng nói khàn khàn bệnh tật vô cùng đau thương và buồn bã.

Trong lòng Vân Yên run lên, ngẩng đầu nhìn ngài. Ung Chính rũ mắt xuống, cảm hơi bệnh ra, đóng cửa lại, kéo nàng đi.

Bầu không khí trở nên nặng nề, trận tuyết lớn đã mai táng không biết bao nhiêu bộ xương khô phận hồng nhan. Hương khói không ngừng bay lên từ lư hương chạm đôi rồng mạ vàng trên bàn, Cửu Châu Thanh Yên chìm trong yên tĩnh.

Trong đêm ấy, Ung Chính nói với Vân Yên, ân điển cuối cùng mà Niên thị cầu xin là... “Tòng táng” (3)

Vân Yên đột nhiên im lặng, như đang rơi vào suy nghĩ của chính mình. Bánh xe lịch sử không đi chệch nửa khắc nào sao? Lịch sử vẫn cứ là lịch sử. Nhiều năm qua, nàng vẫn luôn lẩn tránh sự thật khổ đau ấy, hiện giờ lại phơi ra trước mắt, quả thật làm người khác khó chịu vô cùng.

Hoàng hậu, Hoàng đế, hiện giờ thêm cả Hoàng Quý phi. Dù sống hay chết, bên cạnh ngài sẽ không thiếu một ai.

Không còn đường thoát sao? Dù nàng phản đối hay không, lịch sử vẫn cứ viết tiếp. Ân điển này, không phải gia phong cho Quý phi, Hoàng Quý phi hay Hoàng hậu, nàng nhận ra bản thân mình còn không thốt nổi chữ được.

Sống không thể thành đôi, chết cũng không thể thành ư? Đời sau kiếp sau cũng không thể ư?

Chỉ nghĩ đến thôi, mà tim như bị ngàn con dao đâm sâu.

Nàng đã nhượng bộ rất nhiều, cũng nhắm mắt làm ngơ rất nhiều, nhưng “Sống chết cùng mồ”, nàng thật sự để trong lòng, rất để trong lòng. Nàng đã từng nói với ngài rằng, cả đời này nàng không cần gì cả, chờ đến khi họ chết, chỉ cần hai người bên nhau, không cần ai khác.

Ung Chính chưa từng thấy nàng trầm mặc, nhạy bén vuốt má nàng, tay thấm đầy nước mắt.

Ung Chính giật mình gọi:

- Vân Yên.

Vân Yên không biết mình đã khóc từ lúc nào, dường như chính bản thân mình cũng kinh ngạc, vội vàng đưa tay lau nước mắt rồi quay người đi. Nàng vẫn chưa nghĩ xong, một suy nghĩ to gan hiện lên trong đầu, nhưng nàng nhanh chóng gạt đi.

- HẾT CHƯƠNG 193 -

(3) Tòng táng: Bồi táng, chôn theo người đã mất

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 194: Máu Tanh Và Dịu Dàng

Ngày hai mươi chín tháng một, Ung Chính không ra khỏi điện Cửu Châu Thanh Yến, trên ngự án ở điện ngoài viết hai chỉ dụ liên quan đến bắt trộm cướp và miễn thuế bốn huyện Giang Nam.

Ung Chính chống trán hạ bút xuống, trên bàn vẫn từng đồng tấu chương chất chồng lên nhau, nhưng nét mặt ngài hiem khi thấy sốt ruột.

Từ sau đêm Vân Yên nghe thấy tin Hoàng Quý phi Niên thị xin tòng táng, nàng chỉ giữ im lặng, phản ứng lạ thường của Vân Yên khiến tâm trạng Hoàng đế vô cùng khó chịu.

Làm vợ chồng mấy mươi năm, số lần hai người cãi nhau đếm được trên đầu ngón tay, nhất là sau khi trải qua trắc trở, họ càng hiểu suy nghĩ của nhau hơn, che chở thương yêu nhau. Ngày bình thường, nàng luôn đứng bên cạnh giúp ngài mài mực thay dầu. Dù vui vẻ, hay không vui vẻ, nàng luôn lặng lẽ lắng nghe, sau đó chia sẻ cùng ngài, đồng cam cộng khổ. Những ngày ở bên nàng, ngài không nóng nảy cũng không phiền chán, mang theo hương thơm trong bình yên đậm bạc.

Ngài khép mắt nghỉ ngơi, rồi lại cầm một tấu chương lên. Nhưng nội dung tấu chương này lại làm ngài chau mày, dường như không thể tin nổi vào mắt mình, ngài nhanh chóng đưa tay cầm một tấu chương khác, sắc mặt lúc càng tệ, tấu chương cũng lộn xộn, cuối cùng ngài hất toàn bộ trên bàn xuống đất, vang rầm một tiếng, xung quanh bừa bãi.

Ung Chính nằm sấp trên bàn thờ gấp, ngón tay bám chặt vào mép ngực, chiếc nhẫn Huyết Mỹ Nhân trên ngón tay bỗng nhiên tỏa ánh sáng màu đỏ cùng đôi mắt ngài, sắc mặt tái xanh vô cùng đáng sợ.

Tô Bồi Thịnh nghe thấy tiếng động bèn chạy vào xem, vội vàng đưa hai tiểu thái giám tới nhẹ nhàng thu dọn tấu chương vương vãi khắp đất.

- Gọi Tam a ca tới đây!

Trong noãn các phía đông có giường sưởi, bên ngoài cửa sổ tuyết rơi như lông ngỗng, Vân Yên ngồi trong noãn các phía đông thêu túi thơm, suy nghĩ không biết đã bay đến phương nào. Bỗng nhiên nàng cảm thấy đau nhói, máu trên mũi kim nhỏ một giọt xuống túi thơm, nàng vội vàng rút tay lại. Noãn các cách âm rất tốt nhưng vẫn nghe thấy tiếng cãi nhau loáng thoáng bên ngoài. Vân Yên chau mày, cẩn thận thu dọn kim chỉ trong tay vào chiếc hộp nhỏ bên cạnh rồi mới đứng lên. Tiếng ồn ào bên ngoài càng ngày càng to, nàng chưa bước tới cửa, chợt nghe thấy tiếng đập bàn rất lớn.

Giương cung bạt kiếm!

- Trẫm đã khoan dung cho con quá lâu, lâu đến nỗi con tham gia đảng mưu phản Doãn Tự! Sao trẫm có thể nuôi được một đứa con bất hiếu!

Giọng nói tức giận ngút trời của Ung Chính vang vọng rõ ràng khắp sảnh ngoài điện Cửu Châu Thanh Yển, ngón tay đeo chiếc nhẫn Đế Vương Lục Ngọc nắm chặt tay vịn ghế rồng, dường như đang kiềm chế để không nổi nóng hoàn toàn.

- Hoàng a mã... Nhi thần là con trưởng... nhưng trong lòng hoàng a mã, nhi thần là gì, ngạch nương nhi thần là...

Tam a ca Hoảng Thời quỳ trong điện, mắt đỏ au, tuổi trẻ hùng hực, tính cách ương ngạnh, cứng đầu cứng cổ.

Ung Chính vỗ long án một cái rồi đứng lên, cánh tay phải chống lên bàn, ngón tay chỉ thẳng ra ngoài điện, quát lớn, ngài sắp điên rồi.

- Câm mồm cho trẫm! Cút ra ngoài! Cút!

- Ngạch nương của Hoảng Thời không phải Niên Quý phi, Hoảng Thời cũng không phải Hoảng Lịch, càng không phải Phúc Huệ! Hoàng a mã đối xử với Hoảng Thời còn không bằng Bát thúc, Cửu thúc! Hoảng Thời thà rằng...

Tam a ca Hoảng Thời đã mất sạch kiềm chế, lên án ngài như đứa trẻ, đôi mắt đỏ hoe tích tụ tủi thân và tức giận! Nhưng cậu đã quên hoàng phụ của mình vừa là cha, trên tất cả là quân, cậu sao có thể, sao có thể chọc giận thánh nhan, kháng chỉ không tuân!

Khi Vân Yên vừa bước ra ngoài thì vừa hay nghe thấy câu này, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Ung Chính thay đổi, sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

- Tam a ca.

Vân Yên bất ngờ đứng trước cửa sảnh, nàng chưa bao giờ lớn tiếng ngắt lời người khác, hôm nay vì không còn cách nào khác, lo lắng ngắt lời đại nghịch bất đạo chưa kịp nói ra của Tam a ca Hoảng Thời, hi vọng có thể bảo vệ sợi dây cuối cùng giữa cha con họ, cũng là bảo vệ cho long thể Ung Chính.

Ung Chính nắm chặt tay, thở gấp gấp, cả người đều tựa vào ghế rồng, ngay cả đường nét khóe môi cũng lạnh lùng.

- Nàng để nó nói! Nó thà rằng làm sao?

Giọng nói ngài lạnh đến thấu tim, từng câu từng chữ rét buốt tàn nhẫn.

Vân Yên nhìn bóng hình cô đơn quỳ trong điện, chàng trai này mới chỉ hai mươi hai tuổi mà thôi, vẫn còn quá ngốc.

Thế giới này làm gì có công bằng, làm gì có thứ tự trước sau? Cùng là Trắc phúc tấn, Lý thị chỉ được phong làm Tề phi, nhưng Niên thị đến sau hai mươi năm được phong làm Quý phi. Người đến sớm nhất là Tống thị, là Lý thị, nhưng Na Lạp thị đến sau vẫn là đích phúc tấn, là Hoàng hậu đấy sao? Những người sinh sớm nhất, trừ Hoàng Huy đã đi, Hoảng Phán Hoảng Quân mất sớm, cậu ta là con trưởng. Nhưng người kế vị sẽ là Hoảng Lịch. Vì vậy cậu ta bắt đầu tranh đấu, giống như Bát thúc từng tranh đấu. Cậu biết không tranh sẽ mãi mãi không có ngày xuất hiện, nhưng cuộc tranh giành này nhất định phải có ư?

Trong chiếu thư bí mật lập trữ đã viết tên Hoảng Lịch, và lịch sử cũng giống như thế, sẽ không nhường đường cho bất cứ ai.

Kẻ có thời vận, rốt cuộc phải có, kẻ không thời vận, đừng cố gượng tìm (1). Nếu Bát thúc của cậu không tranh giành, có lẽ cậu sẽ sống những ngày gửi gắm tình cảm vào núi sông. Nhưng nếu không tranh, cậu cũng không phải là Bát gia.

Tam a ca Hoảng Thời ngậm mồm, sắc mặt trắng bệch không nói thêm gì, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng mang theo hoảng loạn sợ hãi.

Ung Chính thông thả mở miệng, giọng nói lạnh lùng bình tĩnh của ngài vang vọng mạnh mẽ khắp Cửu Châu Thanh Yển, nhưng Vân Yên có thể nghe thấy nỗi đau trong từng câu nói.

- Người đâu, truyền khẩu dụ của trẫm... Từ ngày hôm nay, Tam a ca Hoảng Thời làm con thừa tự của Liêm thân vương Doãn Tự, đưa khỏi hoàng cung ngay đêm nay, khâm thử.

- Hoàng a mã!

Tam a ca Hoảng Thời mở to hai mắt, nhìn cha mình mà không thể tin nổi.

Vân Yên cũng cắn môi, nắm chặt hai tay, may quá, chỉ làm con thừa tự... may quá.

- Hoảng a mã, ha ha...

Nét bướng bỉnh trên gương mặt Hoảng Thời nhang nhác Ung Chính khi còn niên thiếu, cậu ta đã hoàn toàn mất kiểm soát, nước mắt trào ra từ khóe mắt đỏ hoe. Thái giám và thị vệ vào bị cậu đẩy ra.

Cậu ta không quên cử chỉ của con cháu quý tộc, vén vạt áo, khấu đầu hành lễ, run rẩy nói từng chữ:

- Nhi thần lĩnh chỉ, tạ ơn Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Hoảng Thời đi rồi, trong bóng lưng kiêu ngạo ngang tàng, rõ ràng còn có đau khổ của cả hai, nhưng bước chân vẫn mang theo niềm kiêu hãnh của người đàn ông mang họ Ái Tân Giác La.

Ung Chính lật tung khăn trải bàn màu vàng trên long án, tất cả bút giấy mực nghiêng, công văn tấu chương, đèn bàn, giá bút, lư hương, chặn giấy rồng ngọc, bình sứ Thanh Hoa... đều rơi xuống.

Tiếng đổ vỡ, tiếng loảng xoảng vang lên âm âm, vang vọng trong cung điện rộng lớn, cuối cùng chỉ còn lại sự đau lòng trong hiu quạnh.

Tô Bồi Thịnh sững sờ, từ ngoài điện bước vào, vừa mới thò đầu vào, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trên mặt đất thì mặt biến sắc. Khi nhìn thấy Vân Yên đứng trước sảnh thì lặng lẽ lui ra.

Vân Yên nhìn thấy trong khóe mắt âm thầm nhẫn nhịn của ngài, một giọt nước mắt long lanh men theo gò má cương nghị chảy xuống, đau đớn như linh hồn người chết nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Ai nói đế vương không phải là người? Ai nói đế vương không phải là cha?

Ngài giống như hàng trăm hàng nghìn người cha khác, trong yến tiệc hôn lễ của con trai, đôi mắt ngài từng ánh lên niềm vui sướng. Bây giờ ngài đuổi con trai đi, ngồi tại nơi này, nước mắt im lặng rơi xuống.

Nhưng, nước mắt đế vương, không thể để người khác nhìn thấy.

Nàng đứng bên chiếc ghế rồng vàng lấp lánh, đứng bên cạnh ngài, khóe mắt cảm thấy cay xè nóng rực. Nàng đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ngài, đón lấy giọt nước mắt nóng hổi, thấm vào lòng bàn tay.

Đêm ấy, Ung Chính sốt cao vì lửa giận vào tim, nhưng không muốn nói với bất cứ ai, không cho gọi thái y. Tính cách ương ngạnh này Vân Yên cũng biết, hiện giờ vừa mới đuổi Hoảng Thời đi, chắc chắn ngài không muốn mất mặt trước mọi người.

Vân Yên ôm ngài, đút ngài uống canh gừng nóng để ra mồ hôi, rồi lau người cho ngài, mỗi đêm đều thức dậy mấy lần, chăm sóc thấu đêm, mấy ngày sau, bọn họ không đi đâu hết, chỉ ở trong noãn các phía đông.

Mỗi quyển tấu chương bản đều được Vân Yên thu dọn gọn gàng, những quyển bị lấm mực đen, nàng dùng khăn bông lau sạch, những quyển dính nước trà, nàng đặt trên giường sưởi để hơi khô, vấn đề không lớn, xử lý xong nàng đặt lên chiếc bàn nhỏ ở đầu giường cho ngài.

Ung Chính ôm Vân Yên vào trong lòng, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng:

- Đã lâu rồi nàng chưa gọi ta là Dận Chân, đã lâu rồi chưa gọi ta là Tứ gia.

Ngày hai mươi ba, Hoàng Quý phi Niên thị hấp hối, khó khăn kéo dài sự sống, cuối cùng đi tới bước cuối cùng.

Cung nữ Hỉ Phúc trong Thiên Địa Nhất Gia Xuân đến Cửu Châu Thanh Yển tìm Tô Bồi Thịnh bẩm báo rằng, Hoàng Quý phi cho mời phu nhân.

Ung Chính đang ngủ say, Vân Yên nhẹ nhàng đắp chăn cho ngài xong thì buông màn ra ngoài.

Vân Yên đi cùng Hỉ Phúc, đến nửa đường thì những bông tuyết nhỏ nhỏ lác đác rơi xuống, khi đến Thiên Địa Nhất Gia Xuân, áo choàng Vân Yên đã ướt đẫm tuyết.

Hỉ Phúc đứng ở sảnh ngoài, cung kính nói:

- Phu nhân, để nô tì hầu người thay áo.

Nói xong bèn giúp nàng cởi áo choàng lông chồn tía ra.

Vân Yên nghe nàng ta nói phu nhân, trán giãn giật, nhìn những nha hoàn khác trong sảnh ngoài, thấy họ đều cúi đầu mắt nhìn dưới chân, mới biết họ đều là người của Ung Chính.

Nhưng, có một điều nàng nên nghĩ từ sớm, bọn họ nhìn thấy áo khoác chồn tía trên người nàng mà nét mặt không thay đổi gì, có lẽ đã biết từ lâu. Hoàng hậu Hoàng quý phi cao nhất có thể sử dụng áo chồn đen, chiếc áo chồn tía này là Ung Chính thấy chất liệu làm áo cho mình tốt, nên dặn phủ Nội Vụ làm thêm một cái cho nàng, nàng chỉ mặc trong Viên Minh Viên.

Vân Yên trầm mặc đi theo Hỉ Phúc vào trong, thấy hai vị thái y từ trong phòng đi ra, vẫn là những gương mặt quen thuộc nàng gặp khi đến cùng Dân Chân ngày ấy.

Hai vị thái y quỳ xuống thỉnh an, giọng nói rất nhẹ:

- Hơi thở cuối cùng, chỉ trong giây lát.

Hỉ Phúc đã vào phòng được một lúc, không biết đang làm gì.

Cả đường đi nàng không nói gì, cho đến khi Hỉ Phúc bước ra giúp nàng đẩy cánh cửa trong phòng, nàng mới bước vào.

Trên lò sưởi trong phòng đặt một chiếc ấm nhỏ màu đen bằng đồng tinh xảo, hơi nóng bốc lên lượn lờ, cũng có địa long, nhưng nàng cảm thấy không mấy ấm áp.

Có lẽ đây là lần đầu tiên họ gặp riêng nhau trong mười mấy năm qua.

Vân Yên quay lưng về phía ánh sáng, ánh nắng buổi chiều xuyên qua song cửa sổ cổ xưa màu đỏ thẫm, chia thành từng ô vuông nho nhỏ đậu lên vai nàng.

- Cô... khụ khụ... đến... khụ khụ... rồi.

Giọng nói mỏng manh như tơ nhện, nhưng ngữ khí vẫn như xưa, giống như hồi quang phản chiếu (2)

Sắc mặt Hoàng Quý phi Niên thị giống như người sắp chết, dung mạo thoát nhìn đã được trang điểm đơn giản. Vân Yên chợt hiểu ra, hóa ra bọn họ ở trong phòng làm việc này.

Hoàng Quý phi Niên thị ngẩng đầu lên, mệt mỏi mấp máy môi, rồi lại bắt đầu thở gấp, sắc môi cũng thâm lại, gương mặt không còn chút sức sống.

Vân Yên không nói gì, chỉ đứng bên giường, nàng biết, nàng ta muốn nói câu cuối cùng với nàng. Nàng không thể từ chối thỉnh cầu của một người sắp chết, vì vậy, nàng mới đến đây.

Trong ánh mắt nàng không hề có sự đố kỵ và hèn mọn của nô tì, cũng không hề có sự châm biếm kiêu ngạo của người chiến thắng khi nhìn kẻ thất bại.

Hoàng Quý phi Niên thị cố gắng mở miệng, dường như mỗi lần không thể thốt ra lời nào, khóe mắt nàng ta lại trào nước mắt. Có người nói những người sắp chết thường hay khóc, không biết vì đau khổ, hay còn điều gì khác.

Nàng ta cố gắng muốn nói, dùng đến hơi thở cuối cùng, làm người khác không đành lòng, đôi mắt xinh đẹp đã đục ngầu nhìn Vân Yên, Vân Yên bèn khom người đưa tai đến gần.

- Đêm... trước... khi... ta... vào... vương phủ... nhị... ca... dạy... ta... Tứ gia... sẽ... thích... cô gái... có... giọng nói... cách... nói chuyện... như... thế... này... Cô... biết... không... ta... đố... kỵ... rất nhiều... Kiếp sau...

Tất cả giống như ống kính điện ảnh, rồi bỗng im bật.

Bàn tay trắng bệch đeo đầy vòng ngọc và nhẫn của Hoàng Quý phi Niên thị chợt rũ xuống, mắt cũng nhắm nghiền.

Vân Yên sững sờ đứng bên giường, không thể thốt ra lời nào. Sau lưng vang lên tiếng mở cửa kẽo kẹt, tiếng thỉnh an không ngừng cất lên, như tiếng chim hót riu rít.

- Hoàng thượng cát tường!

- Hoàng thượng cát tường!

- Hoàng thượng cát tường!

Tiếng giầy sần sật đến gần nàng, bàn tay nóng rực nắm lấy bàn tay lạnh lẽo nàng buông bên người.

- Chúng ta đi thôi.

Vân Yên xoay người, giọng nói run rẩy:

- Nàng ấy... đi rồi.

Ung Chính gật đầu:

- Ta biết.

Vân Yên ngẩn ngơ nhìn ngài:

- Chàng vẫn còn đang sốt... sao lại đến đây...

Ung Chính bình thản trả lời:

- Nàng không mang dù, bên ngoài tuyết rơi lớn.

Ngày hai mươi ba Bính Thìn tháng mười một năm Khang Hi thứ ba, Hoàng Quý phi Niên thị qua đời, thụy Đôn Túc, sử gọi là “Đôn Túc Hoàng Quý phi.”

Đây là đại tang đầu tiên của triều Ung Chính được tổ chức theo nghi lễ Hoàng Quý phi, Hoàng đế không lên triều năm ngày để tỏ lòng thương tiếc. Kim quan của Hoàng quý phi được đặt trong hoa viên phía tây, sau năm ngày thì chuyển khỏi Viên Minh Viên, ngày hai mươi tám, kim quan được chuyển đến Phụ Thành Môn cách đó mười dặm. Đáng tiếc là, hoàng đế Ung Chính không đến lễ tang long trọng này.

Ngày mừng một tháng mười hai, triều đình thảo luận chính sự, các đại thần giao kết quả thẩm vấn Niên Canh Nghiêu cho Ung Chính, liệt kê chín mươi hai tội lớn của Niên Canh Nghiêu, thỉnh cầu nghiêm khắc trừng phạt. Trong đó, các tội chia ra: Đại nghịch năm tội, lừa đảo chín tội, lạm quyền mười sáu tội, cuồng vọng kiêu ngạo ba mươi tội, vượt quyền sáu tội, đồ kị sáu tội, độc ác bốn tội, tham lam mười tám tội, chiếm đoạt công quỹ mười lăm tội. Trong chín mươi hai tội này, có hơn ba mươi tội đủ để xử tử hình.

Ung Chính viết trả lời lại rằng, nghĩ đến công lao của Niên Canh Nghiêu, uy danh “Niên đại tướng quân” nổi tiếng một thời, ai ai cũng biết, nếu như không tử hình, e rằng lòng người trong thiên hạ không phục, bản thân ngài cũng khó tránh khỏi tiếng xấu lòng dạ độc ác, giết hại công thần, vì vậy mở lòng từ bi, thưởng “tự tử trong ngục”, chém đầu con trai Niên Phú, hơn mười lăm người họ Niên xung quân biên giới, cha là Niên Hà Linh, anh em Niên Hi Nghiêu bị cách chức. Người trong gia tộc Niên thị đảm nhận bất cứ chức vụ nào đều bị cách, tịch thu gia sản không được làm quan.

Cho đến lúc này, cuối triều Khang Hi đầu triều Ung Chính, gia tộc Niên thị vẻ vang một thời thân bại danh tàn, nhà mất người tan.

Mùng bốn tháng mười hai, Doãn Đề trong thời gian nhậm chức đại tướng quân đã “tùy tiện làm xằng, làm khổ binh sĩ, quấy nhiễu người dân, lãng phí tiền trong ngân khố để làm việc tư”, sau khi bị phủ Nhân Tông trình tấu, từ quận vương bị giáng xuống làm bồi tử.

Không đến mấy ngày sau, Long Khoa Đa dâng sớ xin từ chức thống lĩnh bộ binh, Ung Chính phê chuẩn, Cung Thái tiếp nhận chức vụ này.

Ngày hai mươi một tháng mười hai, Ung Chính lệnh cho mỗi kì phái binh mã đến bao vây xung quanh phủ Liêm Thân vương Doãn Tự, mỗi ngày ba kỳ phái ba thị vệ theo dõi hành tung Doãn Tự, đi theo sát bước, giám sát chặt chẽ.

Sắp đến tết, Ung Chính cùng Vân Yên ngồi xe ngựa của hoàng đế về điện Dưỡng Tâm trong Tử Cấm Thành. Trong kinh thành đã tràn ngập bầu không khí đón năm mới, dòng người đông nghịt đều quỳ xuống hai bên đường.

Đây cũng là lần đầu tiên Vân Yên ngồi cùng xe với ngài xuất hiện ở bên ngoài, bầu không khí xung quanh khiến nàng cảm thấy xa lạ, thậm chí còn hơi hoảng sợ. Nàng khẽ mở một góc rèm, nhìn thấy tầng tầng lớp lớp bóng hình quỳ dưới đất, dân chúng xếp hàng chỉnh tề cùng hô to “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.”

Vân Yên mím môi quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh, Ung Chính bình thản nhìn lại nàng:

- Đang nghĩ gì thế?

Vân Yên sửng sốt đáp lại:

- Thiếp bỗng nhiên nghĩ... Nếu như có một ngày... thiếp cũng quỳ bên đường... liệu chàng có nhận ra thiếp không.

Ung Chính gạt rèm cửa trong tay nàng xuống, chau mày:

- Nói linh tinh, tay lạnh băng rồi này.

Gia yến giao thừa trong cung Càn Thanh năm nay thiếu đi một người. Hoàng hậu Na Lạp thị nói ba năm ngừng tuyển tú đã qua, sau tết sẽ bắt đầu tuyển tiếp, Ung Chính chỉ hời hợt nói được.

Trước và sau năm nay, có thể thấy trước vô số gió tanh mưa máu nổi đuôi nhau đến. Cũng trong lúc này, trong cung lại có một tin xấu...

Tam a ca Hoảng Thời được làm con thừa tự cho Doãn Tự về cung đón năm mới với mẹ ruột, sau khi uống rượu thì gặp Hoàng Lịch và Nhị a ca

Phúc Huệ trong cung, ba người xảy ra xích mích, công khai chỉ trích mẹ ruột của Hoảng Lịch và Phúc Huệ không phải là Hi phi và Đôn Túc Hoàng Quý phi, chỉ là một nô tỳ ti tiện người Hán, thậm chí còn không phải con ruột của đương kim thánh thượng.

Hoảng Lịch đã trưởng thành, tuy vô cùng tức giận, nhưng không để ý. Ngược lại Lục Thập chỉ mới năm tuổi đã biết bơi lội là gì, trong lúc tranh luận chịu tổn thương, trong mùa đông lạnh lẽo, đưa bé về đến cung a ca thì đổ bệnh.

Lần này xảy ra tranh chấp lớn, những nô tài có mặt đều bị tai bay vạ gió, không có cơ hội truyền tin ra khắp cung cấm.

Đến khi Vân Yên biết tin, nàng lập tức cùng Ung Chính và thái y đến tiểu viện của Lục Thập trong cung a ca. Lục Thập hôn mê không ngừng nói sáng:

- Mẹ... mẹ... không phải... tiện nô... không phải.

Vân Yên nghe thấy mà lòng như bị dao cứa vào, đau đớn xót xa, nàng cầm tay Lục Thập không rời, gương mặt đầm vệt nước mắt.

Ngày mừng bốn tháng giêng năm Ung Chính thứ tư, Doãn Đường bị định tội do bí mật trao đổi thư tín với con trai ở Tây Ninh.

Ngày mừng năm tháng giêng năm Ung Chính thứ tư, Doãn Tự, Doãn Đường và Tô Nỗ, Ngô Nhĩ Chiêm bị tước đai vàng (3), xóa tên khỏi phủ Tông Nhân, vợ của Doãn Tự là Quách Lạc La thị bị tước danh hiệu “Phúc tấn”, về nhà mẹ đẻ.

Ung Chính tức giận ra chỉ dụ: “Tính cách Hoảng Thời, tuyệt đối không thể ở lại hoàng cung, nên cho làm con thừa tự Doãn Tự, nay Doãn Tự phạm tội bị tước đai vàng, xóa tên khỏi ngọc điệp, Hoảng Thời há có

thể đeo đai vàng? Lập tức tước đai vàng, giao cho Doãn Đào, cắt đứt phí nuôi dưỡng.”

Lục Thập vốn đã yếu ớt ngay từ trong bụng mẹ, tình hình khi tốt khi xấu, làm Vân Yên vô cùng lo lắng, không yên tâm để người khác chăm sóc cho thằng bé, nên nàng và Lan Tịch, Lan Hà cả ngày đều không về điện Dưỡng Tâm, chỉ dùng chăn gối đơn giản ngủ bên ngoài cung a ca.

Công việc Ung Chính bề bộn, ban đêm mới đến tiểu viện trong cung a ca, thấy nàng cuộn tròn người ngủ trên chiếc giường trong phòng ngoài, người tiêu tụy đi rõ ràng, trong lòng đau xót vô cùng. Mấy lần khuyên nàng về điện Dưỡng Tâm, nhưng không thể khuyên nổi.

Cuối cùng, nàng đổ bệnh.

Ung Chính đưa Vân Yên về điện Dưỡng Tâm để chữa bệnh, để Lan Tịch và Lan Hà cùng với hai bà vú ở lại chăm sóc Lục Thập.

Chưa hết một ngày Vân Yên đã quay lại cung a ca, Ung Chính bất đắc dĩ cản lại:

- Bệnh của nàng còn chưa khỏi, đến cung a ca nếu lây cho Lục Thập thì làm thế nào?

Vân Yên nghe xong mới thôi, mỗi ngày đều sai người đến ba lần hỏi thăm tình hình.

Sức khỏe Lục Thập dần dần tốt lên, sau mấy ngày bệnh của Vân Yên cũng đỡ hơn. Nhưng chưa đến tết nguyên tiêu, trong phủ Doãn Tự xảy ra án đổ máu.

Thị nữ Bạch Ca của Doãn Tự khuyên hấn nhận tội trước hoàng thượng, Doãn Tự giận dữ mắng:

- Đại trượng phu sao có thể cầu xin người khác vì chuyện thê thất?

Thị nữ Bạch Ca thấy hần ngày ngày trầm mê trong rượu, nhiều lần khuyên bảo nhưng không được, đau khổ căm hận, thắt cổ tự tử mà chết! Chuyện trái lẽ hoang đường này, ai ai cũng biết.

Khi nghe thấy tin này từ Lan Tịch, Vân Yên hoàn toàn hiểu ra! Nàng ngấn người mở to hai mắt, nước mắt bỗng nhiên trào ra từ khóe mắt.

Bạch Ca.

Hần nói với người đời, nàng tên là Bạch Ca.

Cái tên này đáng lẽ không còn tồn tại trên thế giới, cái tên theo nàng bốn năm từ Đài Loan đến Xuân Hòa Viên, cô gái si mê một lòng với Doãn Tự, vì trung thành mà hết lòng giúp hần lừa nàng, cũng không còn trên thế gian này nữa rồi.

Ngoài nàng ta ra, không thể là người khác.

- HẾT CHƯƠNG 194 -

(1) Một câu nói của Liệt Tử. Liệt Tử (430-439 trước CN) tên thật là Liệt Ngự Khẩu, người đời Chu, triết gia chịu ảnh hưởng đạo giáo.

(2) Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng người ốm nặng đột ngột tỉnh lại, khỏe mạnh trước khi qua đời.

(3) Dựa theo quy định triều Thanh, tôn thất có thể thắt đai vàng.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 195: Chua

Mùa xuân năm Ung Chính thứ tư, Niêm Can Xứ trước đây đã âm thầm trở thành bộ rễ vững chắc của hoàng đế trong cung Ung Hòa, thế lực lớn đến mức ngay cả gió thổi cỏ lay trong xó xỉnh hốc hác cũng biết, thậm chí những con xúc xắc nhỏ là quan viên bị thất thế cũng xuất hiện trên bàn Ung Chính, ai ai đều cảm thấy nguy hiểm.

Rõ ràng nắng xuân đang rực rỡ, nhưng sao lại cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Cầm tù Doãn Tự, giam nhốt Doãn Đường, cấm túc Doãn Đề.

Sau mùa xuân năm nay, Doãn Tự không còn là Doãn Tự, mà tên là “A Kỳ Na” (1), Doãn Đường không còn là Doãn Đường, mà đổi thành “Tắc Tư Hắc” (2).

Vân Yên vốn không quan tâm chuyện triều chính của Ung Chính, điều nàng làm từ trước đến nay là ủng hộ ngài, hiểu lòng ngài, nhưng đến hôm nay cũng giữ im lặng. Vì nàng quá hiểu ngài, người đàn ông này cố chấp đến nhường nào.

Lan Hà bưng hoa quả tươi lên, nhẹ nhàng nói với Vân Yên đang đứng gần người trước cửa sổ:

- Phu nhân, đây là quả a-ma-lặc (3) mà tây vực tiến cống, nghe nói là loại quả rất hiếm, tổng cộng chỉ có hai sọt, hoàng thượng đặc biệt dặn Tô công công đưa tới cho phu nhân ăn thử, lần đầu tiên nô tì thấy loại quả hiếm thế này, không biết xử lý thế nào.

Vân Yên quay người lại, nhìn trái cây để trong đĩa sứ lá sen, hình dáng khá giống quả xoài, nhưng chủng loại rất đặc biệt, màu sắc đỏ tươi pha vàng óng, nhìn vô cùng bắt mắt.

- Ngài đã ăn chưa? Vẫn đang trong cung Càn Thanh à?

Vân Yên đứng lên, đi về phía bàn.

- Hình như là chưa ạ, nghe Tô công công nói Vạn Tuế Gia vẫn đang phê tấu chương.

Vân Yên nhìn quả a-ma-lặc tươi mọng, ngẫm nghĩ:

- Lấy dao gọt hoa quả tới đây.

Lan Hà sửng sốt, lập tức gọi tiểu thái giám Lưu Nhị Kỳ ở bên ngoài phòng vào.

Lan Hà đưa dao tới, khẽ nói:

- Phu nhân dạy nô tỳ, để nô tỳ làm cho. Ngộ nhỡ hoàng thượng về thấy phu nhân dùng dao, nô tỳ bị trách phạt cũng không sao, nhưng làm Vạn Tuế Gia khiếp sợ thì phải làm sao.

Khóe môi Vân Yên hơi cứng lại, rồi thở dài một hơi, cầm lấy con dao nhỏ:

- Em học theo Lan Tịch mà chẳng ra sao cả, ngay cả Vạn Tuế Gia cũng dám trêu đùa, chờ lát nữa ngài về, các em trung thực hơn đi. Một con dao nhỏ thế này, chỉ là gọt hoa quả thôi mà.

Lan Hà mỉm cười lạnh lợi, đưa quả a-ma-lặc cho Vân Yên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay nàng, dường như sợ nàng cắt trúng tay.

Vân Yên cúi đầu cẩn thận dùng con dao nhỏ bổ quả a-ma-lặc thành mấy miếng, thịt quả vàng óng thoát nhìn vô cùng tươi ngon, nàng lại dùng dao cắt thịt quả theo hàng ngang và hàng dọc chỉnh tề, Lan Hà không hiểu, Vân Yên cười cười, nhẹ nhàng lột vỏ theo hướng ngược lại...

Lan Hà khẽ kêu a lên một tiếng, thấy thịt quả đã được tách ra, như bông hoa vàng rực xinh đẹp. Vân Yên loay hoay một lát, cắt thành những miếng giống nhau, bày thành một vòng trong đĩa đựng hoa quả, nhỏ nhắn đẹp mắt, hương thơm nức mũi, làm người nhìn cũng muốn ăn.

Lan Hà vội gọi tiểu thái giám bưng nước đến cho Vân Yên rửa tay, sau khi lau sạch tay, nàng mới nói:

- Trên bàn còn thừa một ít, em đưa cho Lan Tịch và Lục Thập cùng nếm thử...

Nàng ngừng lại, rồi nói tiếp:

- Tuy trong cung hoàng thượng quản thúc nghiêm ngặt, nhưng thời buổi rối ren, ăn uống cũng phải chú ý, đừng để kẻ khác mượn tay.

Lan Hà gật đầu:

- Nô tỳ hiểu, chủ tử yên tâm. Phu nhân có muốn đến cung Càn Thanh không, để nô tì hầu người thay quần áo, bọc lại đĩa hoa quả cho phu nhân, theo người ra ngoài, đưa đến cung a ca.

Vân Yên cười cười:

- Đồ ma lạnh.

Vân Yên thay quần áo, bảo Lan Hà lấy một ít tăm trúc sạch hàng ngày dùng xỉa răng đặt vào trong khay. Lan Hà muốn để tiểu thái giám Nguyễn Lục che ô cho Vân Yên, nhưng nàng nói không cần, nhắc hộp thức ăn lên,

men theo bức tường phía đông đến cung Càn Thanh. Con đường từ điện Dưỡng Tâm đến cung Càn Thanh khá dài lại tĩnh mịch, bức tường cung cấm đỏ sậm lạng ngắt như tờ.

Mặt trời mùa hạ hơi chói chang, tay Vân Yên đặt trên bức tường cung cấm cảm thấy hơi nóng, chợt nàng nhớ tới giờ này năm ngoái, hiện giờ cảnh còn người mất.

Vân Yên đi vào thư phòng phía nam cung Càn Thanh, thái giám tổng quản Vương Triều Khanh đích thân giúp nàng cầm hộp thức ăn, cẩn thận đưa nàng vào trong.

Trong hoàng cung này, đã có hoàng đế truyền ý từ trước, nên không mấy ai biết thân phận thật sự của nàng. Nếu thiên tử nhu nhược, có lẽ sẽ có người dám chỉ trích chuyện trong cung, thế nhưng một mình đương kim hoàng thượng nắm toàn bộ quyền lực, thống trị giang sơn hô mưa gọi gió, ngay cả trên triều đình cũng không ai dám mở miệng nói nửa câu, nói gì đến chuyện gia đình của ngài.

Tô Bồi Thịnh đứng gác trước cửa, thấy Vương Triều Khanh đưa Vân Yên vào, y vội khom người thỉnh an:

- Phu nhân đến rồi ạ.

Vân Yên mỉm cười, liếc nhìn sau cánh cửa:

- Vui như vậy à?

Tô Bồi Thịnh đáp:

- Nô tài vui mừng thay Vạn Tuế Gia mà.

Y nhận lấy hộp thức ăn trong tay Vương Triều Khanh, vẫy tay ra hiệu cho y đi.

Vân Yên lắc đầu cười, lấy đĩa hoa quả trong hộp thức ăn trên tay y ra.

Tô Bồi Thịnh cảm thấy hiếu kì:

- Nô tài đẳng trí, không biết đây là loại quả gì? Nhìn thật đẹp mắt, lại cao quý.

Vân Yên cười nói:

- Là loại quả anh đưa cho Lan Hà.

Tô Bồi Thịnh sức tỉnh:

- Phu nhân thật có lòng.

Trong lòng bỗng nhiên vang lên giọng nói trầm thấp hơi khàn, mang đậm khí phách đế vương.

- Mang đến rồi còn không vào sao?

Vân Yên nghe thấy, Tô Bồi Thịnh nhanh chóng đẩy cửa ra, nàng bưng đĩa quả thông thả bước vào.

Vì đương kim thiên tử sợ nóng, nên bốn phía xung quanh thư phòng phía nam cung Càn Thanh đều đặt chậu băng. Người khác nhìn khuôn mặt ngài thì không thấy nóng, nhưng khi ngài lạnh lẽo nhìn mọi người, trong lòng đã bốc lửa ngùn ngụt.

Bãi trí trong cung Càn Thanh không giản dị như điện Dưỡng Tâm, nơi nơi đều xa hoa cao quý.

Trước long án rộng lớn, người ấy đang cúi đầu không ngừng phê lên tấu chương, ghế ngồi rộng rãi chỉ có mình ngài, thoát nhìn rất tĩnh mịch. Nhiều năm qua đã thành lệ, khi nàng không có ở đây, ngay cả Tô Bồi Thịnh cũng chỉ được canh gác ngoài cửa, một mình ngài phê tấu sớ, không cần

người khác hầu hạ, khi trời sắp tối, ngài uống trà mới gọi Tô Bồi Thịnh vào, nếu dựa vào tiêu chuẩn thấp nhất của thiên tử, nô tài của ngài luôn ít nhưng tỉ mỉ.

Ung Chính ngược mắt nhìn Vân Yên bưng đĩa hoa quả nhẹ nhàng bước vào, rồi lại cup mắt tiếp tục viết, chau mày nói:

- Lại không nghe lời rồi, gương mặt phơi nắng đến đỏ bừng thế kia, mấy nô tài càng ngày càng không có phép tắc.

Vân Yên cúi đầu mỉm cười:

- Thịnh thoảng sưởi nắng cũng tốt cho sức khỏe mà. Vạn Tuế Gia chúng ta nguôi giận, là thiếp không cho họ đi theo.

Không thấy ngài đeo kính, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao chàng không đeo kính?

Ung Chính khẽ hừ mũi một tiếng, không nói gì, hiển nhiên vẫn nhớ chuyện Vân Yên bật cười hôm ấy, người đàn ông nhỏ mọn, rõ ràng đã bốn mươi chín tuổi rồi, nhưng không chịu cúi đầu trước tuổi già. Đôi mắt như chim ưng của ngài vẫn nhìn chăm chăm vào tấu chương, cây bút trong tay viết không ngừng. Vân Yên cũng không nói gì, khẽ đặt đĩa hoa lên quả lên chỗ trống trên long án, rồi giúp ngài mài mực đỏ trong nghiên. Ngài đưa tay vào trong nghiên, chấm đầu bút vào mực, vẫn chăm chú phê viết.

Vân Yên thấy ngài mặc long bào kín kẽ, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, bèn lấy khăn trong ống tay áo ra lau mồ hôi trên trán cho ngài, rồi vịn vai ngài thấp xuống, nghiêng đầu cởi hàng cúc áo dưới cổ ra, tất cả động tác đều giống như những cặp vợ chồng bình thường khác.

Tay chưa kịp hạ xuống, Ung Chính vẫn đang cầm bút kéo nàng ngồi lên đùi mình.

Vân Yên khẽ kêu:

- Chàng không sợ nóng à?

Ung Chính luồn tay qua hai chân nàng, ôm cả người nàng vào lòng:

- Nóng gì.

Vân Yên biết sở trường trộn mắt nói dối của ngài, nên không tranh cãi thêm, chỉ dặn:

- Phê duyệt xong tấu chương thì ăn một ít hoa quả, sẽ thấy dễ chịu hơn đấy.

Lúc này Ung Chính mới ngược mắt lên nhìn đĩa hoa quả trên long án:

- Mang tới để ta xem.

Vân Yên đẩy ngài ra, thấy ngài không nhúc nhích, nàng đành phải cúi người dùng cánh tay với lấy cái đĩa, Ung Chính còn đỡ lấy eo nàng, chờ nàng kéo tới trước mặt, ngài quan sát kĩ càng thịt quả vàng óng ánh, khen thật đẹp mắt.

Vân Yên nhẹ nhàng nói:

- Thiếp biết chàng chưa nếm thử, đã nóng lòng đưa của ngon vật hiếm đến chỗ thiếp, một sọt là đủ rồi, sọt còn lại chàng ban thưởng cho hậu phi đi.

Ung Chính nhìn nàng:

- Nàng đã thử chưa?

Vân Yên lắc đầu, Ung Chính nói tiếp:

- Trẫm muốn ăn.

Vân Yên dở khóc dở cười:

- Được.

Vân Yên lấy tăm trúc xiên một miếng nhỏ đưa cho ngài, rồi dò hỏi có ngon hay không.

Ung Chính chau mày trả lời:

- Chưa.

Tim Vân Yên trĩu xuống, nàng nghĩ quả này giống xoài nên cách ăn giống xoài, bây giờ thì hồi hận đã không ăn thử. Nàng cũng lấy một miếng cho vào miệng.

Khóe mắt nàng nhìn thấy khóe miệng ngài hơi cong lên, bỗng nhiên nhớ lại khung cảnh dưới giàn nho hơn hai mươi năm trước, những quả nho óng ánh đáng yêu, nét mặt ngài cũng như thế, chau mày kêu một từ: chưa.

Ngài quay mặt đi thăm nở nụ cười, còn cố tình cười trước mặt nàng. Vị ngọt của trái nho ấy nàng vẫn còn nhớ rất rõ, lan tỏa trong khoang miệng nàng, giống như quả A-ma-lặc lúc này.

Cánh môi Ung Chính phủ lên đôi môi nàng, vị ngọt trong miệng hòa lẫn vào nhau, từng đi qua những năm tháng tuổi trẻ, giờ đã trở thành đôi vợ chồng mặn nồng, tất cả như giấc mơ không tỉnh trên chiếc ghế rồng trong cung Càn Thanh.

Trên thế gian này sao lại có người đàn ông xấu xa đến vậy? Phải chăng sẽ có lần thứ hai, vẫn không chịu dừng lại.

Vân Yên vuốt bím tóc sau lưng Ung Chính, dịu dàng nằm trong lòng ngài, nhìn ngài gấp tấu chương vừa mới phê xong lại, nhưng những con

chữ “A Kỳ Na”, “Tắc Tư Hắc”, “chết” trong tấu chương lại khiến tim nàng lỡ một nhịp, bàn tay cũng run lên.

Bàn tay mảnh khảnh nắm bím tóc của ngài càng chặt hơn, Ung Chính cup mắt nhìn nàng...

Vân Yên nhắm mắt không nói gì, cơ thể không nén nổi khẽ run rẩy. Nàng biết ngài sẽ không tha thứ cho họ, nhưng thật sự phải đến bước tàn sát này sao?

Ung Chính thông thả nói:

- Nàng chưa từng quan tâm những chuyện này... Khi ta lệnh cho Niên Canh Nghiêu tự sát nàng không liếc mắt tới một cái, cũng không nói gì.

Vân Yên vùi đầu vào lồng ngực ngài, khẽ đáp:

- Họ là anh em ruột của chàng mà.

Ung Chính nheo mắt:

- Anh em ruột à... Càng phải tính rõ ràng... quá nhiều năm rồi... Tội trạng có thể viết ra chỉ là một phần, hai phần mười. Không chỉ với trẫm, mà còn có cả nàng và Thập Tam.

Vân Yên nghe ngài dùng từ trẫm, bỗng nhiên im lặng, không nói thêm gì.

Bên ngoài phòng, giọng nói của Tô Bồi Thịnh vọng vào:

- Bẩm hoàng thượng, Nhạc Chung Kỳ đại nhân đã đến rồi ạ, đang ở ngoài điện chờ yết kiến Vạn Tuế Gia.

Vân Yên lập tức đứng dậy, cup mắt nhỏ giọng nói:

- Chàng làm việc đi, thiếp đi đây.

Ung Chính nhìn nàng rất lâu mà không lên tiếng, cuối cùng ngoảnh mặt đi, mấp miêng trả lời bằng giọng trầm thấp:

- Cho vào.

Vân Yên vừa ra khỏi thư phòng thì gặp Vương Triều Khanh dẫn Nhạc Chung Kỳ vào, hân hạnh đại lễ với nàng, Vân Yên hơi ngạc nhiên, khi hân ngẩng đầu nàng cảm thấy có nét gì đó quen thuộc, thoạt nhìn tuổi tác đã ngoài ba mươi.

Sau khi Nhạc Chung Kỳ vào, Vân Yên vẫn tần ngần đứng đó với nghi hoặc.

Tô Bồi Thịnh nói nhỏ vào tai nàng:

- Phu nhân, Nhạc Chung Kỳ là Phủ Viễn đại tướng quân mới nhậm chức... từng là con trai nuôi của Niên Canh Nghiêu... đương nhiên, còn là thân tín của chủ tử.

Vân Yên sững người đáp:

- Hóa ra là thế.

Trong cuộc đời còn có rất nhiều người nằm trên bàn cờ bá chủ non sông, ngay cả cậu bé cầm chiếc bát vỡ được nàng đưa cho Niên Canh Nghiêu hai mươi năm trước cũng đã trở thành con cờ trong tay đương kim thiên tử, từ lúc nào thì nàng không biết, nhưng chắc chắn sớm hơn nàng nghĩ, một khuôn mặt khác của người bên gối luôn luôn là bậc đế vương lạnh lùng kín kẽ. Hơn nửa đời người họ đều ở bên nhau, những kẻ địch, những hồi ức, đều chỉ là cảnh còn người mất.

Vân Yên không về điện Dưỡng Tâm ngay, mà đến cung a ca thăm Lục Thập, tình cờ gặp Tứ a ca Hoảng Lịch, cậu đã rất cao, như một chàng trai, đôi mắt đen trắng rõ ràng, bên dưới đôi môi đỏ tươi là hàng râu mới nhú, chỉ chớp mắt mà sắp đến tuổi lấy vợ rồi.

Cậu luôn luôn thân thiết với Vân Yên, thường hay nhớ lại hồi bé Vân Yên đưa cậu đến dưới cây hoa ngọc lan trong Tứ Nghi Đường chơi. Vân Yên hỏi cậu về ăn mặc hằng ngày, cậu đều trả lời đồng dục, còn ngoan ngoãn giúp Vân Yên cầm dù che nắng, đưa nàng tới viện của Lục Thập.

Lục Thập còn nhỏ, từ sau khi bị bệnh, sức khỏe lúc tốt lúc xấu, Vân Yên cảm thấy con trai cần phơi nắng nhiều hơn, đùa nghịch nhiều hơn mới tốt, nhưng thái y dặn dò không được để thằng bé ra ngoài nhiều, chủ yếu là chăm sóc điều dưỡng.

Lục Thập đang được Lan Hà và Lan Tịch cho ăn quả A-ma-lặc, thấy Vân Yên đến, thân hình nhỏ bé lập tức bò xuống giường đòi bế.

Vân Yên bước tới bên giường, yêu thương bế bé lên, vui vẻ hỏi:

- Lại nặng thêm rồi, mẹ không bế nổi nữa. Hôm nay con có ngoan không, có uống thuốc đúng giờ không?

Vì từ mẹ đồng âm với từ “má”, nên bình thường họ dùng cách nói thời hiện đại cũng không kỵ húy gì, mà trong lòng Hoảng Lịch có lẽ cũng hiểu.

Hai bàn tay nhỏ bé của Lục Thập nắm lấy ống tay áo nàng, đầu cũng vùi vào ngực nàng, làm nũng:

- Má, Lục Thập rất ngoan... không tin má hỏi Lan Tịch và Lan Hà mà xem.

Lan Hà và Lan Tịch đang đưa Tứ a ca Hoảng Lịch vào, Hoảng Lịch thấy Lục Thập nũng nịu, khoe môi cong lên thành nụ cười, trong mắt cũng

mang theo hăm mộ với thời thơ ấu.

Mọi người ăn hoa quả, Vân Yên ngồi bên bàn giúp họ, đưa cho Lục Thập, rồi đưa cho Hoảng Lịch. Mọi người nói chuyện học hành, rồi nói đến chuyện Hoảng Lịch sắp phải lấy vợ, cậu lúng túng xấu hổ. Nói chuyện được một lát thì Hoảng Trú tới, giậm chân nói có đồ ăn ngon mà không gọi cậu chàng.

Buổi trưa ăn cơm ở chỗ Lục Thập, Lục Thập nâng nặc đòi ngồi bên cạnh Vân Yên, có hai đại ca ca ở lại ăn cùng, cậu nhóc cười vui vẻ hẳn lên, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Đến khi Hoảng Lịch và Hoảng Trú quay về viện của mình, Lục Thập bèn kéo Vân Yên vào trong phòng thì thăm to nhỏ. Cậu chàng hỏi Vân Yên:

- Lục Thập biết Niên Quý phi quá cố có thân phận rất cao, nhưng Lục Thập là con trai của má và Hoàng a mã, đúng không ạ?

Trong lòng Vân Yên rất phức tạp, cậu bé còn quá nhỏ, mà đã biết thân phận cao thấp trong cung cấm, rốt cuộc vẫn bị Hoảng Thì làm tổn thương.

Vân Yên dỗ Lục Thập đi ngủ, để Lan Hà và Lan Tịch ở lại chăm sóc, rồi trở về điện Dưỡng Tâm, Ung Chính vẫn chưa về.

Thật ra, nàng không hề thích điện Dưỡng Tâm, nhưng điện Dưỡng Tâm lại là nơi gần Tứ Nghi Đường nhất, nên tạo cho nàng cảm giác an tâm. Vân Yên không hề nghỉ ngơi, từ sau long sàng sương phòng phía đông xuống con đường bí mật, đi về phía Tứ Nghi Đường.

Đến Tứ Nghi Đường, nàng mặc kệ mồ hôi ướt trán, kêu Vân Huệ đến phủ Thập Tam mời Di Thân vương tới

Đã lâu rồi Vân Yên chưa bước vào phủ Thập Tam, nàng vẫn không quên được đêm Hoan Sinh mất, thật ra, cũng rất lâu rồi nàng chưa nói chuyện với Thập Tam.

Khi vào cung Ung Hòa, Di Thân vương Doãn Tường mặc thường phục đi xe ngựa bình thường mà tới, trong cung Ung Hòa hiện giờ có lạt ma tham thiền giảng đạo, cũng là căn cứ tình báo của một nước lớn.

Doãn Tường bước vào Tứ Nghi Đường, Vân Yên đang ngồi trên ghế mây dưới cây ngô đồng, trên bàn đặt một ấm trà xanh, một tách sứ trắng men rót đầy bảy phần, bên kia là ghế mây và tách sứ trống.

Vân Yên ngược đầu lên nhìn chàng ta, Doãn Tường tới gần, bước chân vẫn chậm hơn trước đây, phần tóc mai đã ngã sang muối tiêu, nhưng gương mặt chưa hề có dấu hiệu tuổi già, khiến lòng nàng dâng lên nỗi bi thương không lời.

Vân Yên cup mắt xuống cầm ấm trà lên, từ từ rót vào chiếc tách rỗng, màu vàng tươi của nước trà và xanh biếc của tán cây, tất cả đều bình yên.

Tứ Nghi Đường là tiền thân của Niên Can Xử, ngay cả người không sợ trời không sợ đất cũng không dám vào, tiếng ve sầu quấy nhiễu càng không có.

Doãn Tường vén vạt áo, chống đầu gối ngồi xuống, động tác chậm chạp không phù hợp với độ tuổi. Chàng ta bưng tách trà, chăm chú nhìn chiếc tách trắng men, nhẹ nhàng nói:

- Bộ tách này... vào năm thứ năm mươi chín, Tứ ca dù bận rộn nhưng vẫn tranh thủ thời gian, thức mấy đêm vẽ tranh rồi đưa cho ta làm, để cuối tháng chín tặng cô.

Vân Yên lặng lẽ cầm tách trà mà không nói gì, cuối cùng uống một ngụm nhỏ.

- Thập Tam gia, tôi tìm ngài vì có vài chuyện.

Doãn Tường cười bình thản.

- Ta biết.

Vân Yên sụp mắt xuống, mở lời:

- Lục Thập vốn không biết thân thế của mình, tôi cũng không biết cả đời này có nên nói với nó hay không, nhưng thằng bé còn quá nhỏ, sức khỏe bẩm sinh cũng không bằng các a ca khác, tôi không hi vọng thằng bé phải chịu những đau khổ mà người lớn để lại.

- Ngài cũng biết chuyện lần trước Hoảng Thì... bây giờ cậu ta đang ở chỗ Thập Nhị gia, nhưng Thập Nhị gia lo không quản nổi cậu ta, e rằng ngài phải tới chăm sóc thằng bé, để không xảy ra chuyện gì. Có lẽ cậu ta chỉ muốn chống đối Hoảng Lịch, nhưng sức khỏe Lục Thập quá yếu, không thể chịu nổi kích thích khi thân thế của mình bị nghi ngờ. Tứ gia ngài con cái đơn bạc, chỉ cần bình an, cha con hòa thuận, có thể vẫn cứ vẫn được.

Doãn Tường gật đầu trầm ngâm:

- Cô làm rất đúng... Lục Thập... những năm này... cô đã vất vả rồi.

Vân Yên nhìn chàng ta.

- Tôi đã từng thấy ngài bế thằng bé, thằng bé cũng rất thích ngài.

Nàng vẫn còn nhớ, sớm sáng ngày giao thừa năm Ung Chính thứ tư, trên nền tuyết trước cửa điện Dưỡng Tâm, thân hình nhỏ bé ôm lấy cổ chàng ta, chiếc miệng xinh xẻo còn thơm một cái, vui thích gọi Thập Tam thúc.

Doãn Tường nở nụ cười, như đang nhớ lại:

- Bây giờ nhóc ấy còn giống Tứ ca hơn.

Vân Yên đáp:

- Chàng rất thương yêu thằng bé, hơn bất cứ đứa trẻ nào.

Đôi tay Doãn Tường đặt trên đầu gối, lặng lẽ gật đầu, không thấy rõ nét mặt, bím tóc hoa râm rơi trên sống lưng, dưới ánh mặt trời rực rỡ ngày hè, càng thêm cô liêu.

- Bát ca và Cửu ca đều không ổn, một người ở kinh thành, một người ở Bảo Định, đổ bệnh trong phòng giam, sợ rằng không qua khỏi.

Không chờ nàng mở miệng, chàng ta đã nói.

Ngón tay mảnh khảnh đặt trước người của Vân Yên chột cứng đờ, một lúc lâu sau mới cử động trở lại, cuối cùng nàng nắm chặt tay vào.

Nàng không nghĩ khi nghe thấy tin này, tâm trạng mình sẽ...

Bát gia và Cửu gia, giữa bọn họ sẽ có một người phải rời đi, người còn lại e là cũng không thoát nổi.

Từng người rời khỏi thế giới này, người nọ nối tiếp người kia. Niên Canh Nghiêu chết rồi, Niên Quý phi cũng chết rồi, còn bao nhiêu người phải chết nữa? Nói hắn ta tự sát, không bằng nói hắn bị tham vọng, tranh đoạt, đấu đá, quyền lợi trong hoàng gia hại chết. Nói nàng ta mất vì bệnh, không bằng nói số mệnh của người phụ nữ trong hoàng tộc đã tận, con cái không còn, ngọn đèn chính trị dẫn vật đau đớn đã cạn dầu, cái chết không thể thoát khỏi.

Bây giờ, ngay cả Bát a ca như viên ngọc được mài dũa năm ấy cũng đã đến lúc phải đi rồi ư?

Nàng chưa bao giờ nghĩ hẳn sẽ bị đánh gục, hẳn là một kẻ mạnh với tư tưởng khác người thường. Năm đó, hai lần bị thương hàn nghiêm trọng, hẳn vẫn sống sót được. Hiện giờ, không thể gắng gượng được nữa rồi.

Chuyện giữa hai người ấy với nàng và Dận Chân, dường như giảng co hơn nửa đời người, ân ân oán oán, thật thật sai sai. Không nói đến tranh đấu vương vị trên triều đình, chỉ nói về hai phủ cạnh vách, yêu hận tình thù. Bát a ca đã từng suýt nữa phá sập thế giới của nàng, đã từng xóa đi trí nhớ của nàng, cũng từng cứu nàng bên vực chết. Cừu a ca tưởng như đã làm kẻ ác hoàn toàn, nói những lời độc ác đến tận cùng, nhưng chưa một lần thật sự làm hại nàng.

Bát a ca từng hỏi nàng, có oán hận gì hẳn không? Lúc ấy phải chăng hẳn đã biết mình là cá nằm trên thớt, chạy trời không thoát.

Những chuyện năm xưa, lòng đã sớm giải thoát khi nàng tham thiền ngộ đạo, sao chép kinh văn cùng với Ung Chính. Nhưng Phật học là một trình độ rất cao, người đã thông suốt tam quan như Ung Chính cũng không thể tha thứ, dù là về công hay về tư, đều không thể. Ngài luôn là một người mâu thuẫn, luôn luôn như thế.

Khi ánh mặt trời chỉ còn là ánh chiều tà, Vân Yên tiễn Doãn Tường ra cửa.

Đứng dưới tấm hoành “Tứ Nghi Đường”, Vân Yên hỏi chàng ta, ngài có vui vẻ không. Doãn Tường lắc đầu, bước chân khỏi cổng, bóng lưng lại hơi trù trù.

Trời sắp tối, Vân Yên thắp một ngọn đèn trong phòng ngoài Tứ Nghi Đường, việc đã rồi, bãi bể nương dâu.

Ở nơi không xa, thấp thoáng vang lên tiếng lạt ma đang giảng kinh, “Vạn Phúc Các” của hậu cung hiện giờ đã trở thành một thế giới khác.

Nàng cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi lên chiếc giường trong căn phòng tối đen, mở cửa sổ ra, nhìn những ngôi sao đang lên trên màn đêm bên ngoài.

Trên bầu trời quang đãng ngày hè, mệnh mông như biển, chòm sao lấp lánh. Như biên cương ngài đã thống trị, quyền lợi ngài nắm trong tay. Ngài còn sát phạt quyết đoán, cứng rắn lạnh lùng hơn cả cha mình, mỗi một chuyện dù chỉ trong góc ngách đất nước mình ngài đều biết rõ, thậm chí còn nắm chặt suy nghĩ, trái tim của tất cả mọi người. Còn nàng, luôn đứng phía sau ngài, chưa từng thay đổi. Nhưng đối với sống chết, cuối cùng nàng vẫn không thể làm thình được.

Vân Yên bỗng nhiên quay đầu lại, người bên giường, không biết đã ngồi trong bóng đêm bao lâu.

- Nói với thiếp, giờ chàng đang nghĩ gì.

- HẾT CHƯƠNG 195 -

(1) A Kỳ Na: Nhiều học giả cho rằng đây là một thuật ngữ của người Mãn Châu khi dịch ra Hán tự có nghĩa là "heo". Tuy nhiên, số khác cho rằng chữ này có nghĩa là "đáng hổ thẹn", "cá nằm trên thớt", hay "thịt nằm trên thớt"

(2) Tắc Tư Hắc: Nhiều học giả cho rằng đây là một thuật ngữ của người Mãn Châu khi dịch ra Hán tự có nghĩa là "lợn", nhưng một số khác cho rằng nó có nghĩa là "đáng hổ thẹn" hay "người gây phiền nhiễu".

(3) A-ma-lặc: Một loại xoài của Ấn Độ.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 196: Trái Tim Của Bát Gia

Trong phút chốc Vân Yên ngẩn ngơ không nói gì, chỉ ôm gối không cử động, ánh sao dịu dịu rơi lên tóc mai, hàng mi và gò má mịn màng, trong làn mờ nàng càng thêm sạch sẽ và yên tĩnh, như năm ấy.

Trong bóng tối, Ung Chính ngồi ở đầu giường, nói từng câu từng chữ. Giọng nói ngài trầm thấp, và hơi khàn khàn.

- Lần trước trên xe ngựa nàng đã hỏi ta, nếu một ngày nàng quý trong đám người ấy, ta có nhận ra nàng không. Ta biết nàng nghĩ ta làm hoàng đế đã lâu, cương quyết độc đoán, có lẽ một ngày nào đó trên triều ta đã vô tình làm nàng cảm thấy xa lạ. Vì thế hôm nay ta chỉ nói một câu, mà nàng đã bỏ đi. Nàng bắt nạt ta hơn nửa đời người, sắp năm mươi rồi mà ta vẫn phải lật đật đi tìm nàng. Nàng thấy trên thế gian này còn ai khiến ta phải làm thế không, nàng cho rằng ta còn mặt mũi nào làm hoàng đế nữa!

Vân Yên nghe ngài nói càng lúc càng nhanh, càng nói càng oan ức, đến câu cuối cùng đúng là đổi trắng thay đen, từ chuyện nhỏ xé thành mặt mũi làm hoàng đế.

Ngài nói nàng bắt nạt mình hơn nửa đời người? Nói để ai tin đây.

- Chàng...

Ung Chính không cho nàng nói, tiếp tục lẩm bẩm:

- Nàng nói gì ta không đồng ý, nàng muốn gì ta không cho nàng chưa. Niên thị muốn tòng táng, trẫm có nói đồng ý à? Các đại thần muốn trẫm

ban chết cho lão Bát, lão Cửu, trăm có phê chuẩn à? Địa vị của hân trong lòng nàng nặng thế sao, nặng đến nỗi sắc mặt nàng thoát cái thay đổi, tay cũng run rẩy, lúc ấy trăm chỉ muốn lập tức thưởng chết cho hân.

Một tràng dài như pháo nổ khiến Vân Yên sửng người, mất một lúc ngài mới ngừng lại, trong màn trướng chỉ còn tiếng thở nặng nề.

Vân Yên sức tỉnh:

- Hóa ra chàng đang gh...

Cái lườm ấy khiến Vân Yên gần như lập tức nuốt ngược chữ “ghen” vào bụng, dù trong bóng tối nhưng nàng vẫn cảm nhận được cảm xúc của ngài.

Vân Yên dờ khóc dờ cười, đưa tay kéo nhẹ ống tay móng ngựa của long bào, thở dài:

- Đã từng này tuổi rồi...

Ung Chính lạnh lẽo trở tay lại bắt lấy lòng bàn tay nàng, nắm chặt không buông, hờn trách:

- Nàng đang chê ta già à?

Vân Yên ngậm miệng lại, bất đắc dĩ đứng dậy, chầm chậm bò tới trước người ngài, bị ngài ôm chặt lấy, kéo vào trong lòng. Nàng xoa nhẹ trán ngài, vuốt ve bím tóc ngài, cuối cùng khẽ chạm lên vành tai.

Ngài có giang sơn, cũng có gánh nặng. Có hoàng quyền, cũng có tóc bạc. Đúng là có già đi, sắp năm mươi tuổi rồi mà, nói cho cùng cũng không phải như hồi còn trẻ nữa, nhưng tính cách ấy không hề thay đổi.

Bề ngoài của nàng lại không thay đổi quá nhiều, theo dòng thời gian, sắp không còn ai biết được tuổi thật của nàng. Ngài vui khi nàng nằm trong

sự che chở của mình, không phải chịu gió táp mưa sa dung nhan không thay đổi, nhưng từng ngày trôi qua nhìn thấy khoảng cách của nhau, ngài dần sợ mình sẽ già đi. Ngài không nói, nhưng nàng hiểu.

Trong lòng ngài, nàng ngửa đầu lên, dịu dàng nói:

- Chàng sẽ không ghét thiếp có xuất thân không bằng người khác, ghét thiếp không xinh đẹp bằng người khác chứ?

Giọng ngài trầm xuống:

- Sao có thể? Ta vẫn chưa nói tha thứ cho nàng đâu đấy, nàng còn tức giận với ta à?

Nàng ôm cổ ngài, vùi mặt vào lòng ngài, nghẹn ngào:

- Đúng vậy, sao có thể. Thiếp chỉ mong chàng già đi một chút, chờ đến khi hai chúng ta đều đầu tóc bạc phoi, tụt lợi rụng răng, không còn người khác, chỉ còn đôi ta, cùng nắm tay sưởi nắng, sau đó cùng...

Hai tay Ung Chính nâng đầu nàng lên, hôn mạnh lên môi nàng một cái rồi rời đi, giọng nói cũng dần khàn:

- Trong thiên hạ của ta, nàng là vợ vua, người vợ duy nhất. Nàng muốn nói gì, muốn làm gì, chỉ cần nàng vui vẻ, dù sao còn có ta.

Vân Yên nằm trong lòng ngài, khẽ lướt qua môi ngài:

- Thiếp không sợ chàng không để ý đến thiếp, không sợ chàng không cần thiếp, thiếp chỉ không muốn giận hờn hay kiếm chuyện vì một số việc đã lường trước, cũng không muốn làm tổn thương nhau. Chúng ta đã làm vợ chồng hơn nửa đời người, yêu thương nhau đi qua mưa gió. Bao nhiêu người trên thế gian, mấy ai có thể cùng chung hoạn nạn, mấy ai không thể

chia ngọt sẻ bùi, nếu quên đã từng quý trọng nhau thế nào, thì hoàn toàn thay đổi rồi.

Ung Chính tì lên trán nàng mà gật đầu, vuốt ve gò má nàng, quyến luyến không rời.

- Nàng nói không sai, bao nhiêu năm qua nàng vẫn là người thấu đáo nhất, hiểu rõ tình cảm hơn bất cứ vương hầu quan tướng nào. Nhưng nàng biết không? Thứ ta muốn trao nàng, còn nhiều hơn thứ nàng đã nhận được.

- Nàng sợ khi nhắc đến lão Bát lão Cửu, ta sẽ tức giận, nàng sợ lên tiếng phản đối chuyện Niên thị tòng táng sẽ làm khó ta.

Người đàn ông này luôn nhạy cảm và sâu xa.

Vân Yên cắn môi, hạ thấp giọng:

- Chàng thật sự định...

Ung Chính cố ý không hiểu:

- Không cho Niên thị tòng táng?

Vân Yên giận dữ:

- Lão Tứ.

Ung Chính nghe nàng gọi mà cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng thấy nàng nổi nóng, giọng điệu ngài bất giác nghiêm túc hơn:

- Hóa ra nàng để bụng.

Vân Yên không biết phải làm sao:

- Vừa mới nói không tức giận, đang yên đang lành sao lại ghen đông ghen tây rồi.

Còn chưa nhắc đến mà, đã tức giận rồi.

Ung Chính không nói gì, Vân Yên đành phải ghé vào tai ngài nhỏ nhẹ nói một câu, ngài bèn quay mặt đi mập mờ cọ vào má nàng:

- Không được nuốt lời.

Vân Yên gật đầu.

Sắc mặt Ung Chính dần dần bình thường trở lại:

- Hai người ấy đều là con trai của thánh tổ, ít nhất cũng từng cứu nàng, ta không quên, tuy đã dùng vô số mạng người để đổi lấy, nhưng ta sẽ không giết bọn hắn, có điều cả đời này ta cũng không thể tha thứ được. Trong cả hai triều, vì tranh ngôi đoạt đích mà tội ác của lão Bát chất chồng, nàng nghĩ chuyện của lão Đại và lão Nhị, ai mới là người đứng sau, Thập Tam bị giam cầm, ai mới là chủ mưu, nếu không vì bảo vệ ta, Thập Tam không gánh tội trạng này, ta hoàn toàn không còn mạng mà rút. Môn sinh vây cánh lão Bát nuôi dưỡng rải khắp cả nước, tài sản lão Cửu chiếm làm của tư giàu hơn một nước, hoàng quyền Đại Thanh ta đâu phải trò đùa, đáng lẽ nàng phải hiểu mới đúng.

Việc đã đến nước này, còn muốn nói gì nữa. Đúng vậy, không giết đã là giới hạn lớn nhất của ngài rồi, nhưng đối với hai người kiêu ngạo ấy, cả đời bị nhốt trong bức tường cao, việc mất đi chính bản thân mình có lẽ đồng nghĩa với tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng này không ai cứu được.

Vân Yên nằm trong lòng ngài, ngửa mặt lên nhìn ngài, lặng lẽ đáp:

- Thật ra, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc thiếp chỉ có một câu: Một ngày nào đó, hãy cho phép thiếp tiễn ngài ấy chặng đường cuối cùng.

Ánh mắt Ung Chính từ tốn nhìn thẳng vào nàng, rồi quay mặt đi, một lúc lâu mà không nói gì.

Bắt một người đàn ông như ngài đồng ý yêu cầu này quả thực quá khó, nàng cũng hiểu.

Vân Yên vẫn luôn đợi ngài, không cử động, cuối cùng bên tai vang lên tiếng trả lời:

- Được.

Mùa hè nóng bức, sự việc chuyển biến xấu nhanh hơn dự liệu.

Ngày hai mươi bảy tháng tám là sinh nhật thứ bốn mươi bốn của Cửu a ca Doãn Đường “Tắc Tư Hắc”. Giờ mao hôm ấy, mặt trời vừa mới ló rạng, trong nhà giam Bảo Định bốn bề kín cổng cao tường ở nha môn tuần phủ Trục Lệ, hân chết vì bệnh.

Có người nói hân không chịu nổi hổ thẹn, nên uống thuốc độc tự vẫn, cũng có người lên nói hôm ấy Ung Chính ban thuốc độc thưởng chết.

Khi tin được truyền tới Cửu Châu Thanh Yến trên Viên Minh Viên, Ung Chính trầm mặc trong giây lát mới xua tay ra hiệu người khác ra ngoài. Ngài chậm rãi đứng lên, quay mặt đi, Vân Yên mặc chiếc áo mỏng màu trắng, để chân trần đứng bên màn cửa trong noãn các phía tây.

Trong điện chỉ còn lại tiếng đồng hồ chạy tích tắc. Trống rỗng và hiu quạnh.

Xe ngựa đơn giản chậm chậm lăn bánh, ai cũng biết người ngồi bên trong là đương kim thiên tử. Con đường từ Viên Minh Viên đến Tông Nhân Phủ ở nhà giam ngõ bắc dài lạ thường, Vân Yên nằm sấp trong lòng Ung Chính, lặng lẽ không nói gì. Ngài cũng ôm nàng thật chặt, ngồi trong xe ngựa khép mắt lại.

Vua không nói chơi, một lời nghìn vàng.

Trước cửa nhà giam, binh lính vẫn cầm vũ khí canh gác nghiêm ngặt, một ngọn gió cũng không lọt vào được. Thân binh trước cửa đã chờ sẵn, không để một con ruồi bay vào. Viên chương quản trại giam nhận được thông báo bèn vội vàng chạy ra, Tô Bồi Thịnh mặc thường phục ngồi trên lưng ngựa lấy lệnh bài từ trong ngực. Viên chương quản phát tay áo quỳ xuống dập đầu, tất cả thân binh lập tức dựng binh khí lên, đồng loạt quỳ xuống.

Trong xe ngựa vang lên giọng nói trầm thấp không nộ mà uy:

- Đứng lên đi.

Viên chương sợ và tất cả binh lính nghe thấy lệnh của thiên tử mới đứng lên, đưa mắt dõi theo chiếc xe ngựa từ từ chạy vào. Vào trong sân, Ung Chính bế Vân Yên xuống ngựa, đi về phía hậu viện kín cổng cao tường.

Bức tường cao sừng sững, tất cả cánh cửa đều bị khóa chặt, giống như chiếc thùng sắt. Đây là lần đầu tiên Ung Chính lệnh cho thân binh mở cánh cửa lớn đã bị niêm phong.

Vân Yên bước về phía trước một bước, nhưng một bàn tay lớn giữ chặt nàng lại. Nàng từ từ quay người lại, đặt bàn tay kia lên tay ngài:

- Một mình thiếp vào... chàng không cần đi theo đâu.

Ung Chính vẫn nắm chặt tay nàng, leng tiếng:

- Nếu như có thể, ta rất muốn nuốt lời. Ta nên nói rằng, lỡ như hấn làm hại nàng...

Khóe môi Vân Yên hơi cong lên, nụ cười mang theo thương xót không tên:

- Nhưng chàng không làm thế, chàng cũng biết ngài ấy sẽ không làm thế.

Nàng đưa tay xoa má ngài,

- Chờ thiếp ra.

Cuối cùng Ung Chính không nuốt lời, vẫn buông tay nàng ra, ngược mắt dõi theo bóng lưng nàng bước vào cánh cửa lớn trong bức tường cao, nhìn nàng dừng trước cửa phòng trong giây lát, đưa tay gõ nhẹ ba cái, đẩy cửa đi vào, và đóng cửa lại... Thân binh canh gác chặt cứng bên ngoài căn phòng.

Chuỗi tràng hạt giữa ngón cái và bốn ngón còn lại bỗng nhiên đứt lìa, những hạt châu to nhỏ như khay ngọc bị đổ xuống vung vãi khắp nền đất trống trải, lăn tới bên giày rồng của ngài, cuối cùng dừng lại.

* * * * *

Vân Yên nhẹ nhàng mở cửa ra, bóng hình quen thuộc nhưng gầy gò ngồi bên giường quay lưng về phía nàng, bóng lưng ấy vẫn kiêu ngạo thẳng tắp, bím tóc rối bù phía sau đã ngả trắng.

Tóc bạc chỉ trong một đêm, cảm xúc này, người không trải qua sẽ không hiểu được.

Vân Yên khẽ khép cửa lại, chầm chậm tới trước mặt hần, hần vẫn không cử động.

Nàng dừng lại, ánh mắt chạm tới khuôn mặt hao gầy tái xám nhưng vẫn đẹp đẽ, bờ môi trắng bệch, đôi mắt hần tia máu, tóc lún phún mọc trước trán, sống mũi chột cay xè, trong lòng đau xót như bị ngàn lưỡi dao khoét sâu.

- Bát gia...

Người ngồi trong ấy là Bát vương từng giường cung bản sói, người ngồi trong ấy là Bát gia từng hào hoa phong nhã dưới tán cây hải đường. Trong hoàng gia, nơi cá lớn nuốt cá bé, anh em tương tàn, cuối cùng vẫn chỉ là kết cục này.

Ánh mắt của họ giao nhau.

Không biết từ lúc nào, nước mắt lặng lẽ lăn xuống gò má nàng, rơi xuống đất.

- Đây là lần đầu tiên... nàng khóc vì ta.

Hắn mở miệng, nhưng giọng nói không còn ấm áp như lúc xưa, mà khàn đục như tờ giấy nhám bị xé, chỉ còn ngữ khí vẫn như năm ấy.

Vân Yên khép mắt lại chậm rãi quỳ xuống, ánh mắt đặt trên đôi giày lấm lem đất cát của hắn. Bỗng hắn bật ho dữ dội, nàng giật mình vội vàng đứng lên giúp hắn vỗ lưng, rồi rút chiếc khăn lụa ra đưa cho hắn, hắn đẩy ra, Vân Yên lại đưa đến bên môi hắn, bàn tay gầy gò trắng xanh nhận lấy, che miệng mình, ho một lúc lâu mới ngừng.

Vân Yên dìu hắn, ánh mắt lướt qua chiếc khăn trên tay, một giọt máu đỏ tươi nổi bật trên ấy khiến tim nàng rơi xuống hố sâu không đáy.

Trên đôi môi không sức sống của Bát a cơ thoáng hiện lên nụ cười, giữa hai đầu lông mày vẫn mang theo nét đẹp mà đã lâu nàng không thấy.

- Ta không ngờ, người cuối cùng đến tiễn ta sẽ là nàng, càng không ngờ hắn lại cho phép.

Vân Yên nhắm mắt lại, nước mắt quần quanh khóe mắt và hốc mắt, cuối cùng nàng nghẹn ngào:

- Bạch Ca đã không còn rồi, người hôm nay đến tiền ngài Vân Yên. Bát gia thấy đúng không?

Bát a ca gật đầu:

- Là Vân Yên... vẫn luôn là... khi gặp nhau, khi chia tay, cũng là... nếu lão Cửu vẫn còn... đệ ấy chắc chắn... khụ khụ...

Nước mắt Vân Yên không thể kìm lại được nữa, nàng quay lưng đi che chặt miệng mình, dùng răng cắn vào lòng bàn tay mới ngăn được mình không khóc thành tiếng.

Bát a ca nhìn nàng, găng gượng đưa tay muốn đỡ lấy nàng, nhưng đến nửa đường thì thu tay về.

Vân Yên quay người lại, đôi mắt đã đỏ hoe. Nàng thấy Bát a ca đưa tay muốn kéo gì đó dưới cổ, nhưng không nhìn rõ. Hắn đưa tới, nàng ngăn người mở lòng bàn tay đón lấy.

Nóng sức.

Bàn tay trắng bệch của hắn mở ra, món đồ rực rỡ lọt vào trong tầm mắt nàng...

Là một miếng ngọc bội với sợi dây đeo màu đỏ, ngọc trắng Dương Chi, khắc một chữ “Tự” tinh xảo và nhã nhặn. Giống hệt như miếng ngọc bội chữ “Chân” đeo trên cổ nàng.

- Năm Khang Hi thứ bốn mươi bảy, cái ngày nàng ở trong thư phòng của ta, ta muốn đeo nó lên cho nàng... nhưng cuối cùng... chỉ có thể nắm chặt trong lòng bàn tay, nhìn nàng đi tìm miếng ngọc bội chữ “Chân”... nhìn hắn bế nàng đi... khụ khụ...

- Mỗi hoàng tử khi sinh ra đều được ban thưởng miếng ngọc có khắc tên mình, chưa bao giờ tháo khỏi người, bây giờ ta sắp đi rồi, nếu nàng không thích... sau khi ra ngoài thì vứt nó đi.

Vân Yên đưa tay về, nắm chặt miếng ngọc, cảm thấy lòng bàn tay đau đớn như nắm phủ sáu tạng bị thiêu đốt.

- Bát gia... là vì Lương phi nương nương...

Vân Yên ngược mắt lên, giọt lệ nơi khóe mắt như vượt qua bụi bặm năm tháng, bỗng nhiên bùng tỉnh.

- Rất lâu trước đây, tôi luôn không hiểu, luôn luôn không hiểu, cũng chưa từng tin. Sau này phục hồi lại trí nhớ, tôi mới hiểu ra, là vì Lương phi nương nương.

Bát a ca nở nụ cười, ánh mắt hẩn dờn như quay về kí ức trước đây, giọng nói khàn đi, cố gắng nói rõ từng câu từng chữ, nhưng cần trọng như đang nhớ lại một đời.

- Có lẽ, khi mới gặp nhau, nàng trốn sau cây ngô đồng, ta đã nhớ nàng rồi, là vì ngạch nương của ta. Lịch sử giống nhau đến đáng sợ, nhưng sự lựa chọn của hai người hoàn toàn không giống... bà ấy cố tình để Thánh Tổ hoàng đế phát hiện ra mình, còn nàng chọn cách trốn ta và hẩn... Nàng không biết ta đã tức giận thế nào đâu... không biết tức giận nàng, hay tức giận bản thân mình... Ta cố gắng chứng tỏ nàng đã sai, nhưng nhận ra mình càng ngày càng tin nàng làm đúng. Khi nàng quỳ trước mặt ta thỉnh tội... cầu xin ta buông tha cho nàng, ta thật sự đã muốn buông tay... Nhưng khi nàng phi ngựa đến bãi săn Mộc Lan lao vào bầy sói, ta biết mình không thể buông tay được nữa... Nhiều năm qua, chuyện sau này, ta đã làm sai rất nhiều, cũng có chuyện làm đúng, hiện giờ muốn cũng không thể hối hận được nữa, cả cuộc đời này... Ta thấy trọn vẹn rồi.

Trong đầu Vân Yên hiện lên hình ảnh của hắn những năm tháng tuổi trẻ, chàng trai tuấn tú phong lưu khiến ngàn người say mê, nhưng cũng lạnh lùng độc ác quả quyết kiên nghị, tất cả giống như chuyện của kiếp trước, chuyện của người khác.

Hóa ra, hắn thật lòng, thật tâm thật lòng. Cả đời này nàng chưa từng tin trái tim của Bát gia.

Giọt nước mắt nóng hổi rơi tí tách xuống mu bàn tay. Nàng nhét miếng ngọc trong lòng bàn tay trái vào ống tay áo bên phải, rồi lấy ra một món đồ mà mình mang theo, là chiếc lược nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Vân Yên đứng sau lưng hắn, giúp hắn cởi bím tóc ra, mái tóc đen tuyền trước kia đã chuyển sang một màu trắng, muối tiêu và rối bù.

Hắn vốn phải chỉnh tề, đây mới là Bát a ca, người đàn ông trời sinh đã xinh đẹp.

Nàng tỉ mỉ chải gọn và tết lại mái tóc bù xù cho hắn, ánh nắng bên ngoài xuyên qua cánh cửa lớn mở toang, chiếu sáng cả căn phòng, ngay cả những hạt bụi nhảy múa trong không khí đều như được tái sinh lại.

Lần đầu tiên mái tóc dài của hắn nằm trong tay nàng, được chải chuốt mượt mà gọn gàng, yên tĩnh nằm trên bờ lưng gầy gò. Quần áo, giày tất của hắn, Vân Yên đều quỳ xuống chỉnh lại tươm tất từng cái một.

- Nếu như...

Vân Yên lặng lẽ mở miệng.

- Không... ta không muốn nàng cầu xin hắn... cũng không cần.

Bát a ca lại còng lưng xuống kho sù sụ, Vân Yên dìu hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng đỡ hắn nằm xuống giường, hắn càng lúc càng ho dữ hơn, vết máu

trên khăn tay của nàng trong tay hắn càng lúc càng nhiều, khiến lòng dạ Vân Yên rối bời.

- Lão Cửu đã đi rồi, đang đợi ta... nàng biết con người đệ ấy rồi đấy, thật ra, đệ ấy sợ nhất là cô đơn.

Khóe môi Bát a ca vẫn còn vết máu chưa khô, nhuộm đỏ đôi môi trắng tái, mang theo dáng dấp phong nhã tài hoa như năm ấy.

- Ta không thể đi theo hắn... bảo đảm à, ta cũng không cần... sống tiếp trên đời này... quy ẩn núi non... hắn... đối xử tốt với nàng không?

Vân Yên không biết phải nói gì, nước mắt như chuỗi hạt bị đứt, nàng cũng không kìm nén, chỉ ra sức gật đầu.

Khóe môi nhuộm máu của Bát a ca thả lỏng, giọng nói của hắn ảm đạm hơn nhưng đầy mạnh mẽ:

- Tuy hắn... lòng dạ độc ác, nhưng không thể không thừa nhận... hắn đối xử với nàng... thật lòng... Hắn giết cả nhà Tử Ngưng, hủy diệt gia tộc Niên thị... là vì giang sơn... nhưng thật ra có liên quan tới nàng... lão Cửu không hiểu... tại sao... hắn không phong phi... cho nàng... nhưng ta hiểu vì... trong lòng hắn nàng... không phải... là phi tử... cả đời này... ta không tranh nổi với hắn... kiếp sau...

Vân Yên nắm chặt bàn tay yếu ớt lạnh băng của hắn, khóc không thành tiếng:

- Bát gia...

Bát a ca tựa nghiêng người, cố gắng nắm lấy lòng bàn tay ấm áp của nàng, đôi mắt đỏ hoe dường như lấp lánh ánh nước dừng lại trên khuôn mặt nàng, giọng nói khàn đục trở nên không còn sức sống.

- Vân Yên... gọi tên ta một lần... được không...

Vân Yên hiểu hẳn muốn gì, nàng luôn hiểu. Đây là lần thứ hai trong cuộc đời này, cũng là lần cuối cùng, hẳn cầu xin nàng.

Vân Yên khẽ gọi một tiếng, giọng nói lạc đi:

- Dận Tự...

Không phải là Bát vương, không phải là Doãn Tự, càng không phải A Kỳ Na, hẳn là Dận Tự, luôn luôn là Dận Tự.

Bát a ca chậm rãi khép mắt lạ, giọt nước mắt long lanh xuôi theo gò má lăn xuống dưới, biến mất trong chớp mắt.

- Nàng... đi đi... hẳn... đang... đợi nàng... để ta một mình... yên tĩnh ngủ một lát.

Vân Yên che chặt môi mình, cắn môi đến nổi bật máu, khoang miệng ngập mùi máu tanh, nhưng mùi máu như tràn ngập khắp nơi. Cuối cùng nàng run rẩy buông tay mình ra, ánh mắt lướt qua gương mặt say ngủ khoan thai, cả nước mắt cũng không còn nữa rồi.

Tất cả quay trở về với yên tĩnh.

Nàng bước ra khỏi căn phòng, cũng là từ biệt vĩnh viễn với dây dưa hơn nửa cuộc đời, người đàn ông tài hoa tuyệt thế của cả triều đại Đại Thanh.

Người phía trước bước tới ôm nàng vào trong lòng, trước mắt là nàng là rừng, sông núi, mặt trời đỏ.

Trước khi rơi vào bóng tối, trong lòng nàng vẫn nhớ mình đã nói với ngài một câu.

Tạm biệt, Dận Tự.

- HẾT CHƯƠNG 196 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 197: Tên Của Ta

Trong cuộc đời, bao nhiêu người từng nói tạm biệt, nhưng không thể gặp lại nhau. (1)

Vân Yên tìm Hoảng Vượng, “Bồ Tát Bảo” hiện giờ, giao miếng ngọc bội của Dân Tự cho cậu, lúc này mới biết mẹ đẻ của cậu... chính là Phúc Nhi! Còn mẹ của em gái đã xuất giá chính là Bích Nguyệt. Tất cả mọi người đều biết, chỉ trừ mình nàng không biết.

Người đàn ông ấy, suốt đời này vẫn không thoát khỏi xuất thân của mình, mẹ đẻ của mình, yêu và hận dây dưa không dứt, không ai giúp hắn giải thoát nổi.

Danh vọng thiên hạ, đều tan tành mây khói.

Lễ Vạn Thọ (2) năm Ung Chính thứ tư, cũng là lễ Vạn Thọ thái bình êm ả của triều Ung Chính.

Ngày thường Ung Chính không có lúc nghỉ ngơi, nhưng cho phép bản thân mình nghỉ trong ngày sinh nhật. Vì vậy ngài nghỉ thế nào, làm gì trong ngày nghỉ, hầu như mọi người đều không biết.

Năm nay, kẻ địch và mối họa của hoàng đế Ung Chính gần như đã được thanh trừ sạch sẽ, hoàng quyền ổn định, đất nước hưng thịnh, tâm trạng của Ung Chính dễ cũng vì thế mà nhẹ nhõm hơn, sau ba năm liên tiếp không tổ chức yến tiệc cho lễ Vạn Thọ, chuyện tổ chức tiệc rượu lớn do quần thần dâng tấu tụy đã được Ung Chính giảm bớt, nhưng hoạt động chúc mừng quy mô nhỏ trong cung Càn Thanh vẫn được tiến hành.

Trong bữa sáng cung Càn Thanh có vài gương mặt lạ lẫm, đều là những Đáp ứng Thường tại có địa vị thấp vừa mới vào cung trong đợt tuyển tú mùa xuân vừa rồi. Vì ba năm đế tang đã qua, hoàng đế vốn là người bận rộn chính sự, hơn nữa không quá nhiệt tình, hoàng hậu Na Lạp thị làm chủ chọn một vài đáp ứng nhỏ chưa từng gặp thiên tử, càng chưa được thăng chức. Nếu như trong gia yến của Thánh Tổ hoàng đế, chắc chắn không đến lượt các nàng ấy góp mặt, nhưng dù tất cả hậu viện của đương kim thiên tử đều tham gia, cũng không quá hai bàn.

Trong cung Càn Thanh, vương công quý tộc và đại thần thân tín được sủng ái nhất đều tham gia tiệc chúc mừng. Ung Chính ngẫu hứng làm thơ đề chữ, tranh của ngài vốn đẹp hiếm thấy, trong phút chốc các thần tử đều khen ngợi không dứt, vua tôi đều vui vẻ.

Lan Hà nghe thấy tiếng động bên trong màn, hình như nàng đã dậy rồi, nên khẽ khàng bưng khay bước vào trong:

- Hôm nay phu nhân đã cảm thấy đỡ hơn chưa?

Vân Yên ngẩng đầu khỏi gối, mở mắt ra:

- Ừm

Lan Hà nhẹ nhàng nói:

- Trước khi Vạn Tuế Gia đi đã dặn dò nô tài hầu phu nhân uống thuốc vào giờ tỵ (3).

Vân Yên đáp nhỏ một tiếng, nằm trên giường trở người lại, lấy mu bàn tay che mắt, mái tóc buông xõa trên người.

Lan Hà cẩn thận đặt khay đựng bát thuốc lên chiếc bàn nhỏ ở đầu giường, vém rèm treo lên chiếc móc vàng, rồi cầm bát thuốc lên định dứt cho nàng.

Vân Yên ôm chần ngồi trên giường, nhìn thuốc trên tay nàng ta, bỗng nhiên hỏi:

- Hôm nay là... ba mươi tháng mười à?

Lan Hà lập tức gật đầu, trả lời:

- Phu nhân nhớ ra rồi à, hôm nay là lễ Vạn Thọ của hoàng thượng, mấy hôm trước phu nhân ốm bệnh tinh thần không tốt, Hoàng thượng không cho phép nô tì nhắc với phu nhân. Năm nay tuy giống như mấy năm trước Vạn Tuế Gia không tổ chức tiệc lớn, nhưng trong cung Càn Thanh vẫn chúc mừng.

Vân Yên gật đầu, ánh mắt lướt ra ngoài cửa sổ, ánh nắng đang lúc đẹp nhất. Nàng hoàn hồn nhận lấy bát thuốc, một hơi uống cạn rồi đưa cho Lan Hà, giọng nói cũng hơi khàn đi.

- Chị chỉ bị trúng gió đau đầu mà thôi, ra ngoài tản bộ là khỏi. Ngày mai bảo thái y không cần kê thuốc nữa, uống xong buồn ngủ, cảm thấy rất khó chịu.

Lan Hà đáp vâng, Vân Yên cũng đứng lên. Rửa mặt chải đầu xong, nàng dùng một ít điểm tâm, sau đó xem giờ rồi đích thân đến thiện phòng trong điện Dưỡng Tâm, xắn tay áo làm một bát mì trường thọ.

Khi bước vào cửa ngách cung Càn Thanh, Vân Yên đã nghe thấy tiếng người ồn ã, khung cảnh vui vẻ phía xa xa nàng không với tới được, Vương Triều Khanh dẫn Vân Yên đến ngự thư phòng của Ung Chính.

Nàng dừng lại sau bức tường hoa trong một góc viện, nhìn thân hình cao lớn mặc long bào vàng rực tựa người vào ghế rồng trên nơi cao nhất chính điện, tay trái cầm chén rượu, tay phải đeo chiếc nhẫn Huyết Mỹ Nhân Pha Lê Chung đặt trên tay vịn khắc rồng vàng, trên chiếc bàn phía trước bày đầy món ăn đủ màu sắc. Không biết có phải do rượu đã trung hòa vẻ uy

nghiêm của ngài hay không, rõ ràng tuổi tác đã ngoài năm mươi, nhưng giữa hai đầu lông mày và hàng lông mi dày đậm lại mang theo nét phong lưu khi ngài chuyển choáng say. Dưới tấm thảm đỏ trải cầu thang cao lớn, vương công quý tộc, đại quan nhất phẩm, ai nấy mặt mày đều rạng rỡ.

Vân Yên đến ngự thư phòng, cho phép Vương Triều Khanh lui xuống, rồi đẩy cửa sổ ra, đứng bên ấy một lúc lâu, thấp thoáng có thể nghe thấy âm thanh từ chính điện, nàng quay người lại nhìn mì trường thọ trong hộp thức ăn, nếu như để lâu sợ rằng mì sẽ nguội, ăn cũng không ngon.

Đứng mệt rồi, nàng bèn quay đầu ngắm ghế rồng sau ngự án. Ghế rồng rất rộng rãi, lần đầu tiên chỉ một người ngồi trên ấy, nàng tháo giày thêu ra co chân ôm đầu gối mình mà vẫn còn dư chỗ. Thuốc uống buổi sáng phát huy tác dụng, nàng vừa chờ đợi vừa bắt đầu buồn ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Vân Yên chợt nghe thấy tiếng bước chân đến gần và tiếng thỉnh an mơ hồ:

- Hoàng thượng cát tường.

Ngẩng đầu lên, người ấy đang đứng bên, dùng đũa gắp mì trường thọ đưa vào miệng.

Vân Yên giật mình, vội vàng kéo tay áo ngài:

- Nguội ngắt rồi, không ăn được nữa đâu.

Ung Chính quay người kéo tay nàng, vừa hay nuốt mỳ trong miệng xuống, từ sườn mặt đến gò má đều đỏ ửng sau khi say, đôi mắt mờ sương, giọng nói trầm khàn mang theo vị rượu, thoát nhìn rất quyến rũ.

- Để trong hộp thức ăn nên vẫn còn ấm, uống rượu rồi cũng cần lấp đầy bụng.

Vân Yên ngửa đầu nhìn ngài, Ung Chính đặt đũa xuống, khom người ngồi xuống ghế rồng, mùi long diên hương trên người hòa lẫn với hương rượu thoang thoảng, lấp kín khoang mũi Vân Yên.

Ngài đặt tay lên sống lưng mảnh khảnh của nàng, tay kia luồn qua đầu gối để bế bổng nàng lên. Vân Yên đỡ lấy vai ngài, nói:

- Uống nhiều rồi.

Hơi thở Ung Chính phả vào mặt nàng, giọng ngài trầm thấp:

- Trăm uống không nhiều.

Vân Yên sờ trán ngài, đã hơi đổ mồ hôi:

- Đúng, không uống nhiều.

Ung Chính kéo tay nàng xuống đặt bên môi mình hôn một cái, Vân Yên coi ngài là kẻ làm loạn sau khi say rượu nên không để ý.

- Tô công công đâu, thiệp bảo y mang một ít trà giải rượu tới...

Ung Chính lập tức ngắt lời nàng:

- Trăm không muốn uống.

Vân Yên như đang dỗ trẻ con:

- Được, vậy ngài thấy đến noãn các phía đông nghỉ trước rồi mới về hay bây giờ về luôn...

Ung Chính ngậm đầu ngón tay nàng, khẽ cắn một cái, Vân Yên giật mình rút tay lại theo phản xạ, nhưng ngài nắm chặt tay nàng không buông, cả người đè nàng xuống ghế.

Vân Yên vội vàng ôm lấy cổ ngài, ngón tay bám chặt cổ áo thêu rồng vàng, ánh mắt rơi vào đáy mắt người ấy. Ung Chính cúi đầu nhìn nàng, bờ môi nóng hổi đã kề bên, ngậm lấy môi nàng.

Trong hơi thở của ngài mang theo hương rượu ngon giữa môi răng, nặng nề khiến nàng mê man. Một tay nàng vòng qua cần cổ nóng hổi của ngài, tay kia níu lấy vạt trước long bào, rồi chậm chậm thả ra, để hai tay đều ôm lấy cổ. Môi lưỡi quấn quýt, lưu luyến khó rời.

Ung Chính bỗng nhiên bế bổng nàng lên, đứng dậy khỏi ghế, tay gạt mọi thứ trên long án xuống. Vân Yên vẫn khép mắt say mê trong nụ hôn, chợt cảm thấy mọi thứ hoa lên, sau lưng vang lên tiếng lạch cạch, như tiếng sách rơi xuống đất, nàng đã ngồi trên long án cứng như đá.

Vân Yên mở choàng mắt, đẩy vai ngài ra, lưỡi cũng theo thói quen rời khỏi lưỡi ngài, gương mặt hơi ửng đỏ, giọng nói nghèn nghẹn:

- Còn nói là không uống nhiều.

Giọng Ung Chính càng trầm hơn, kề sát bên nàng mà thì thầm:

- Ta tưởng nàng quên rồi.

Vân Yên kéo tay ngài khỏi vạt áo mình, thở gấp:

- Sao lại quên được.

Ung Chính lại nhìn nàng, môi cũng cong lên.

Vân Yên nhận ra ngài đâu chỉ uống rượu không, hoàn toàn không kéo tay ngài ra nổi, vành tai cũng đỏ rực.

- Chàng...

Ung Chính miết ngón tay cái lên môi nàng:

- Xuyt.

Vân Yên vẫn chưa hoàn hồn lại, mơ hồ đã có chuyện xảy ra.

Đàn ông về già có chỗ hay của tuổi già, nhưng chỉ có người bên cạnh bầu bạn từ lúc trẻ đến khi già mới nhận ra thay đổi của ngài, những năm tháng tôi luyện rèn giũa đã làm thay đổi sức mạnh và góc cạnh, ví như nàng biết những nơi mẫn cảm quan trọng trên cơ thể mình, mỗi điểm giữa hai người yêu nhau nàng không cần nói ra người kia đã biết, để rồi khi bị trêu chọc nàng cầu sống không được mà xin chết cũng không xong.

Đặc biệt ở những nơi xa lạ chưa từng thử, trên ngự án, trên ghế rồng, càng là những nơi trang nghiêm càng khiến dây thần kinh con người trở nên nhạy cảm. Người đàn ông luôn quyết đoán lạnh lùng cứng nhắc của ngày bình thường, trên chiếc bàn cái ghế đã xử lý biết bao chuyện lớn quốc gia, ai ngờ ngài cũng sẽ như thế...

Ngoài phòng bỗng vang lên tiếng người nói chuyện, Vân Yên mồ hôi đầm áo bỗng giật mình run rẩy ôm cứng lấy Ung Chính, ở một nơi không nên ở hai người đan chặt vào nhau, chùng như giày vò lẫn nhau.

Hơi thở gợi cảm gần trong gang tấc của ngài lớn đến mức Vân Yên muốn đưa tay che miệng ngài lại, Ung Chính cũng không lên tiếng, bàn tay rộng dày nắm mắt cá chân của nàng đưa lên cao hơn, cuối cùng đặt lên vai mình, ấn bờ eo gần như sắp gãy của nàng xuống, chuẩn xác đi tới chỗ nhạy cảm nhất, số lần thân dưới vuốt ve trêu chọc ngày càng nhiều.

Cả người Vân Yên đều nhếch nhác, gương mặt nhỏ bé nóng rực, bình thường đã không chịu nổi, huống chi bây giờ bên ngoài còn có người. Cả người nàng nơi đâu cũng là điểm chết, cơ thể tê dại như bị hàng ngàn con kiến cắn, ngón tay nắm chặt vạt áo ngài đã trắng bệch, nhưng không cách nào đẩy được ngài ra. Nàng cắn thùy tai ngài, khóe mắt còn vương giọt lệ, giọng nói thều thào nghẹn ngào như chỉ chực khóc.

- Có... á...

Đôi mắt đen như mực của Ung Chính mang theo dục vọng của cơn say, sâu xa nhưng sáng ngời, giọt mồ hôi chảy xuống, như bầu trời đang gột rửa.

- Không ai dám vào đây.

Giọng nói ngài vừa trầm vừa khàn, ánh mắt không hề che giấu suy nghĩ duy ngã độc tôn, thân dưới đã chuyển thành một động tác khác, mạnh mẽ chuẩn xác đi thẳng vào nơi sâu thẳm nhất, hoàn toàn mất đi sự kiềm chế ban đầu.

Vân Yên cắn chặt môi, biết ngài say rượu không kiểm soát được chính mình, nhưng bất ngờ đi vào nơi sâu nhất, làm nàng khẽ bật ra một tiếng, bên trong đau đớn như lửa đốt, nhưng tê dại nhanh chóng ăn sâu vào trong xương tủy, không biết đã bao lâu, nhưng người phía trên càng không ngừng nghỉ. Cảm xúc dồn dập ập tới liên tiếp, nàng không đón nhận kịp, khiến đôi chân nhỏ bé trắng trẻo không chịu được, dần không bám nổi lên eo ngài. Sóng lưng ngài run lên dữ dội.

Ung Chính thở nặng nề, đỡ lấy eo nàng đặt lên người mình, đôi chân cũng vòng ra sau lưng, cả người nàng vùi trong chiếc ghế rộng rộng lớn sau long án, đôi chân trắng kiện của ngài quỳ trên ghế, một tay giữ bờ eo mảnh của nàng, một tay vuốt ve gò bồng đào lấp ló sau chiếc áo trong, thân dưới chuyển động một khắc vẫn chưa dừng lại, chỉ đổi góc độ, khi nhanh khi chậm, hết lần này đến lần khác.

Vân Yên chợt nhận ra tiếng người bên ngoài phòng đã yên tĩnh từ lâu, nàng ngược đôi mắt đắm lệ nhìn ngài, vừa xinh đẹp vừa xấu hổ, nước nở ngắt quãng:

- Chàng... thật... xấu xa...

Lời chưa dứt, đôi chân bị ngài tách rộng ra đặt lên tay vịn hai bên, ngài vào nơi sâu nhất không chạm tới, liên tiếp không ngừng, tốc độ nhanh đến đáng sợ như dòng điện chạy qua, nàng không còn phân biệt nổi giới hạn giữa đau đớn và tê dại, làn da mềm mại co giật, đầu ngón chân cũng co tròn lại, nàng mặc kệ đây là nơi nào, bắt đầu bật khóc. Dưới bàn chân là tay vịn khắc rồng lạnh lẽo, giữa hai chân lại nóng như sắt rèn, dường như băng lửa đang giao nhau.

Trong không gian nhỏ hẹp, vài lần tới rồi lui, dù ngồi trên eo ngài, hay nằm quỳ trên ghế rồng, đều bị ngài nắm trong tay. Quần áo trên người hầu như đã bị ngài lột sạch, chỉ còn lại chiếc áo lót mỏng manh dưới xương quai xanh nhưng không che giấu nổi nụ hoa hồng nhạt, càng tôn lên nét quyến rũ mảnh mai, muốn đẩy càng lộ của thân hình duyên dáng. Còn ngài thì đối lập, thoát nhìn long bào vẫn chỉnh tề, càng làm huyết mạch người khác muốn sôi trào.

Ung Chính ôm chặt cơ thể mềm mại của nàng, vùi đầu thưởng thức hương thơm của nụ hoa trước ngực, khẽ cọ râu vào vị trí trái tim. Bàn tay nóng rẫy nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi mịn màng, đi đến đâu tê dại đến đó, cánh môi kề bên tai nàng, mạnh mẽ ra lệnh:

- Gọi tên ta đi.

Vân Yên nói không thành lời, giữa hai chân vẫn đang run rẩy, đôi môi đỏ tươi hơi hé ra, trong đôi mắt khép mờ long lanh nước, như những con sóng dập dềnh. Hết lần này đến lần khác ngài đi vào nơi sâu nhất trong nhụy hoa, nàng không biết mình đang sợ hãi, hay đang muốn hơn nữa.

Nàng biết ngài sắp bắt đầu rồi, nên vùi gương mặt nhỏ bé nóng rực của mình vào lòng ngài, hai người đan chặt vào nhau. Nước mắt rơi xuống tí tách, nhưng bị vạt áo long bào ngài thấm khô.

- Dận... Chân... Dận Chân... Dận...Chân...

Nàng thở nặng nề, khóc nghẹn ngào, liên tiếp gọi tên ngài, dường như chỉ khi làm vậy mới nắm giữ được thứ gì đó trong không gian thoát ẩn thoát hiện.

Nàng gọi ngài một tiếng, ngài đáp lại một tiếng, như đang hít thở, không bao giờ ngừng nghỉ.

Một vòng tuần hoàn lại lặp lại, sự chiếm giữ điên cuồng của Ung Chính hoàn toàn làm nàng đầu hàng, cuối cùng không còn biết mình đã trôi nổi đến nơi nao, rồi lại giật mình tỉnh lại trong một nơi xa lạ, linh hồn phiêu dạt khắp nơi, tưởng chừng như mình đã chết, gai ốc nổi lên khắp người. Cơ thể như bị thiêu đốt thành tro bụi, sống chết thay phiên.

Rất lâu sau, Ung Chính mới trở người Vân Yên lại, tựa vào lưng ghế rộng, ôm nàng đang nằm trong lòng mình, một tay kéo chiếc thảm mỏng màu vàng nàng thường ngày vẫn chuẩn bị đắp lên người nàng, hơi thở trầm thấp nhưng chậm rãi. Ngón tay mảnh khảnh vuốt ve thùy tai và những sợi tóc mai rối bù, trong ngăn ngực, nàng cảm nhận được sự dịu dàng săn sóc.

- Nàng thấy nên đến noãn các phía đông đằng sau nghỉ một lát, hay hiện giờ ta bế nàng về...

Giọng nói truyền cảm du dương vang lên bên tai Vân Yên, nội dung thật quen thuộc, đến khi nàng hiểu ra vừa xấu hổ vừa tức giận nhéo eo ngài một cái, nhưng ngón tay nặng trĩu, không hề có chút sức nào, như đang gãi ngứa cho ngài.

Ung Chính nắm lấy tay nàng, đưa lên bên môi hôn thật khẽ, nhìn hai chiếc nhẫn hồng ngọc giống nhau trên ngón tay, trong đáy mắt đen láy đọng đầy nét cười.

Vân Yên nhắm hờ mắt nên cũng nhìn thấy, đầu càng dụi vào lòng ngài sâu hơn, lẩm bẩm:

- Vợ chồng già rồi mà ngài còn bắt nạt...

Ung Chính nhướn mày:

- Già ư?

Vân Yên lập tức im bặt, chỉ lo người này vì không phục từ “già” mà lại gây ra chuyện.

Ung Chính cúi đầu thơm lên má nàng:

- Lạnh rồi, ta bế nàng ra phía sau tắm rửa rồi hẵng về, về để còn tổ chức sinh nhật cho nàng.

Vân Yên ôm tấm thảm nằm sấp trên người ngài, bị ngài giày vò đến thế rồi, lấy đâu ra sức lực để tổ chức cho mình nữa. Nàng âm ờ trả lời:

- Vâng.

Cả quãng đường được ngài bế, đôi chân mỏi nhừ gần như tê liệt, nàng không còn sức mà bận tâm. Bây giờ không giống như lúc trước, ngài đã làm hoàng đế, còn là một vị hoàng đế uy nghiêm khiến người khác sợ hãi. Triều Ung Chính không có Thái hậu, không có đại thần hay hậu phi uy hiếp hoàng quyền, sau tất cả, hoàng đế Ung Chính là thiên tử nắm giữ quyền lực tuyệt đối, tất cả mọi người đều phải nhìn sắc mặt ngài mà sống.

Hai người ngâm nước nóng xong, Vân Yên mới tỉnh táo hơn đôi chút, hờn dỗi tính sổ với người nọ. Người ấy thì thầm hỏi nàng cảm thấy dễ chịu không, nàng bèn ngượng ngùng đứng dậy mặc quần áo vào, khi đứng lên vẫn hơi lảo đảo, may có ngài đỡ, nếu không nàng suýt ngã.

Vân Yên thay bộ quần áo mà bên điện Dưỡng Tâm đưa tới, rồi thu dọn long bào ngài thay ra, ba lớp vải trong ngài đều ướt nhẹp, trong lòng thầm nhủ rõ ràng ngài ghen từ tận đầu tận đuôi ghen tới tận bây giờ, nếu

như có danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất ghen”, chắc chắn sẽ thuộc về đường kim thiên tử.

Dùng xong điểm tâm trà chiều, ngài và nàng ngồi xe vua từ cung Càn Thanh về điện Dưỡng Tâm, sắc trời đã gần sẩm tối. Cung nữ thái giám trong điện đều lạnh lẽo tập trung trước cửa chào đón hai người, chúc thọ Vạn Tuế Gia cát tường. Tâm trạng Ung Chính hiển nhiên vô cùng tốt, ban thưởng cho toàn bộ mọi người.

Về đến phòng, Ung Chính kéo Vân Yên vào noãn các phía tây, lấy một con dấu hình vuông ra đưa cho nàng.

Vân Yên hơi bất ngờ:

- Đang yên đang lành chàng lấy triện ra để làm gì?

Ngài vốn là người thích khắc triện, từ lúc trẻ cho tới bây giờ đã khắc không dưới trăm con, trong nhà chỗ nào cũng có, Vân Yên đều cất hết vào tủ cho ngài.

Ung Chính cười đáp:

- Nàng mở ra xem đi.

Vân Yên nhẹ nhàng lấy ấn triện đầu tiên bằng đá Thọ Sơn (4) ra, nhìn tỉ mỉ những con chữ khắc bên dưới:

- Tứ...

Nàng ngược mắt nhìn ngài, ngài đang nở nụ cười, nàng lại cố gắng nhìn cái thứ hai.

- Dưỡng... Tâm... Điện?

Nàng không ngược mắt lên nữa, cầm ấn triện thứ ba và thứ tư lên:

- Minh... Viên... Phu... Nhân? Ung Chính... Phu Nhân?

Ung Chính nhìn nàng đang căng mắt đọc, nhưng Vân Yên vẫn ngơ ngác nhìn ngài. Cuối cùng ngài dờ khóc dờ cười ôm nàng vào lòng, cầm tay nàng đóng con dấu lên trang giấy trắng, để nàng đọc:

- Tứ Nghi Đường... Dưỡng Tâm Điện... Minh Viên chủ nhân... Ung Chính chủ nhân.

Vân Yên cảm thấy hơi quen tai, những con chữ trên triện không hề dễ đọc, đóng lên giấy rồi nàng cũng chỉ đoán được vài chữ...

Tứ Nghi Đường, Dưỡng Tâm Điện, Viên Minh Viên, Ung Chính.

Món quà sinh nhật người đàn ông này tặng nàng không chỉ có ấn triện hình vuông, mà là cả cuộc đời ngài.

Ung Chính nhéo mũi nàng:

- Đều là của nàng cả.

Vân Yên nhìn vào đáy mắt ngài, biết rõ tấm lòng ấy, ôm chầm lấy lưng ngài:

- Không chỉ những món này đâu, ấn triện trong tủ ngoài tủ, ngay cả chàng, cũng là của thiếp hết.

Ung Chính cười lớn:

- Đúng, là của nàng hết.

Dưới ánh nến vàng ấm áp, ngài giúp nàng bôi thuốc lên vết thương trên bàn chân, nét mặt đã không còn trẻ trung, nhưng tình cảm vẫn luôn đong đầy theo thời gian.

Những ngày bình an ổn định của triều Ung Chính cuối cùng bắt đầu, Long Khoa Đa, Doãn Nga và Doãn Đề bị giam trở thành chuyện rúng động kinh thành. Ung Chính để vẫn lên kế hoạch tấn công Chuẩn Cát Nhĩ, đưa binh vào Tây Tạng.

Di Thân vương Doãn Tường cùng với Ung Chính quản lý triều chính, tu sửa thủy lợi, cải cách chính sách, chinh đồn quân đội, khi mùa xuân sắp đến Doãn Tường có thêm một bé trai, tên mụ là A Mục Hồ Lang. Tuy chỉ là con của thiếp, nhưng vẫn đương Ung Chính ban thưởng.

Không lâu sau, Ung Chính đích thân cầm bút, ban cho Di Thân vương tấm hoành đề tám chữ “Trung kính, thành trực, cần thận, liêm minh”, xưa nay chưa ai nhận được sự ưu ái này.

Đầu xuân, Ung Chính dặn Hoàng hậu Na Lạp thị chọn mấy thị nữ thị thiếp cho Tứ a ca Hoảng Lịch và Ngũ a ca Hoảng Trú, ngài hỏi Vân Yên muốn đi xem không, nàng lắc đầu từ chối.

Từ tận đáy lòng, nàng không tán đồng nổi chế độ hôn nhân bất công trong hoàng thất thời cổ đại. Một cô gái lương thiện bị chỉ định trở thành người đầu tiên hầu hạ các a ca, chỉ vì xuất thân không đủ cao, cam chịu làm nha hoàn ấm giường, hoặc là làm thiếp, hầu hạ người đến sau. Cuộc hôn nhân không chỉ bất công với phụ nữ, nếu con trai trưởng không phải là đích (con trai do vợ cả sinh ra), ân oán sau này càng khó tránh được. Ví dụ như cuộc chiến giữa Đại a ca và Thái tử triều Khang Hi, ví dụ như Tam a ca Hoảng Thì, ngay cả Hoảng Phân ngày ấy mất sớm còn lớn hơn của Hoảng Huy, thật ra bằng chứng đều xuất hiện khắp nơi.

Ung Chính vô cùng quan tâm chuyện hôn nhân của Tứ a ca Hoảng Lịch, chỉ chọn những cô gái hiền lương thực đức mang huyết thống quý tộc Mãn Mông, những bức họa được chất thành đống trong noãn các phía đông điện Dưỡng Tâm. Vân Yên biết rõ lòng đế vương cũng như tấm lòng người cha, ngài dùng kinh nghiệm của người từng trải là bản thân mình, không

chỉ muốn trải đường giúp sức cho tương lai Hoằng Lịch, mà còn muốn hôn nhân của cậu viên mãn hạnh phúc, nhưng mong muốn vẹn toàn hai bên thật sự rất khó. Vì vậy, khi ngài hỏi ý kiến của nàng, nàng cũng xem cùng ngài.

Cuối cùng chọn được bức tranh vẽ con gái của tổng quản của Sát Cáp Nhĩ là Phú Sát thị Lý Vinh Bảo ở kỳ Chính Hoàng, đoan trang hiền thực, dung mạo thanh tú xinh đẹp, Ung Chính đeo kính nhìn trái nhìn phải, rồi lại nhìn Vân Yên, Vân Yên gật đầu, nhưng thì thầm vào tai ngài mấy câu. Ung Chính ngẫm nghĩ, tháo kính xuống néo mũi nàng.

Vân Yên cầm bức tranh lên tới cung a ca, không tiết lộ bất cứ điều gì, chỉ gọi Hoằng Lịch tới viện của Lục Thập, đưa bức tranh cho Hoằng Lịch xem. Trên gương mặt Hoằng Lịch có ý tán thưởng rõ ràng, hỏi Vân Yên đầu đuôi. Trong lòng Vân Yên an tâm hơn, tuy hai người chưa tiếp xúc chưa biết sau này thế nào, nhưng yêu thích tán thưởng ban đầu cũng là bước đầu tiên, hơn nữa nàng chỉ có thể làm được đến thế.

Về đến điện Dưỡng Tâm, Vân Yên nằm sấp trên ngực Ung Chính, thất thần nhìn ngài dùng mực đỏ viết tấu chương ngự ban đích phúc tấn. Ung Chính đặt bút xuống, ôm cả người nàng vào lòng mình, dỗ dành:

- Chờ Lục Thập của chúng ta trưởng thành, ta chắc chắn sẽ để con lấy người con gái mình yêu làm vợ, được không?

Ngày mười tám tháng bảy năm Ung Chính thứ năm, trong Tây Nhị Sở Tử Cấm Thành, Ung Chính để tổ chức đại lễ thành hôn long trọng cho Tứ a ca Doãn Lịch và con gái của Lý Vinh Bảo Phú Sát thị, năm nay, ngài vừa tròn năm mươi.

Tân nương Phú Sát thị hiền huệ ngoan ngoãn, ăn mặc giản dị, đi cùng Hoằng Lịch tới điện Dưỡng Tâm thỉnh an, chỉ cần nhìn cũng biết đôi trẻ rất hòa thuận vui vẻ, ngay cả Ung Chính không nói ra miệng, nhưng trong lòng

vô cùng hài lòng. Hoảng Lịch thấy Vân Yên, bèn kéo Phú Sát thị xinh đẹp trẻ tuổi tới, gọi Vân Yên cô cô.

Nhưng chưa tới mấy ngày, một chuyện như tin dữ nguy hiểm phá vỡ bầu không khí vui mừng...

Mùng sáu tháng tám năm Ung Chính thứ năm, Tam a ca Hoảng Thì bị xóa tên khỏi tông tịch, phiền muện mà qua đời bên ngoài cung.

- HẾT CHƯƠNG 197 -

(1) Trong tiếng Trung, âm Hán Việt của tạm biệt là tái kiến, nghĩa là gặp lại.

(2) Lễ Vạn Thọ: Lễ mừng thọ của hoàng đế.

(3) Giờ ty: Từ 9 giờ sáng đến 11 giờ sáng.

(4) Đá Thọ Sơn: được sản xuất từ núi Thọ Sơn tỉnh Phúc Kiến.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 198: Chuyển Biến Bất Ngờ

Đây là chuyện Ung Chính không ngờ, thật sự không ngờ đến.

Chiếc tách tráng men xanh tinh xảo trượt khỏi tay ngài, tiếng vỡ choang vắng vắng trong điện Dưỡng Tâm.

Về nguyên nhân trực tiếp dẫn tới cái chết Hoảng Thời, ngài không công bố ra ngoài.

Khi nội thị Tông Nhân Phủ đặt chiếc hộp đã được lau sạch sẽ lên ngự án hoàng đế, đau đớn và xót xa của Ung Chính đều không thể diễn tả thành lời.

Vân Yên không biết trong chiếc hộp ấy chứa những đồ gì, nhưng nhìn sơ qua, một dải lụa trắng, đồ dùng nhỏ bằng bạc, mấy viên thuốc màu đỏ sậm, một chiếc đai bằng da deer... Nàng đang định đưa tay ra cầm, nhưng thoát cái Ung Chính cầm tay kéo nàng vào lòng mình.

Vân Yên lấy Ung Chính nhiều năm luôn được cưng chiều, bình thường trong phòng khóc cũng được dỗ, sao ngài có thể để nàng nhìn thấy những món đồ này. Nhưng nàng cũng chưa từng thấy trong sách hay nghe nói đến chuyện, năm Khang Hi ấy, phế thái tử phóng túng trong phủ riêng của mình... trong triều đại này, những đồ dùng dâm dục nhạy cảm là bí mật nửa công khai.

Vân Yên chậm rãi ôm thật chặt vị đế vương đang đè nén đau khổ, trong lòng hốt hoảng như bỗng nhiên hiểu ra, tim cũng khó chịu nặng trĩu như chì. Lịch sử lại một lần nữa cười đùa xấu xa, đấu đá trong hoàng gia

vẫn là một vòng tuần hoàn. Mấy năm trước phế thái tử Doãn Nhưng của triều Khang Hi chết bệnh trong cung Hàm An, hiện giờ là con trưởng, con đích, tam a ca Hoảng Thời bị gạch tên khỏi tông tịch, quá nhiều người vì phiến muện mà buông thả, cuối cùng rơi vào kết cục thê lương nhà tan người mất. Hoảng Thời không để lại thứ gì, ngay cả một con trai và hai con gái cũng mất cách đây không lâu.

Ung Chính và Hoảng Thời, mối quan hệ cha con rạn nứt chỉ vì đảng Bát gia, cái chết của Hoảng Thời đã đánh mất hoàn toàn con đường vinh hời.

Người trọng thể diện như Ung Chính chắc chắn sẽ không để người khác nhìn thấy mình nhếch nhác chán nản. Ngài vẫn bận bịu với chính sự, không hề thể hiện sự đau khổ trước mắt quần thần, càng không nghỉ ngơi lấy một ngày. Ngài luôn mạnh mẽ, không bao giờ chịu thua, nhưng Vân Yên biết ngài đau đớn cỡ nào, nỗi đau như bị khoét một miếng thịt trong tim, ngài xử lý chính vụ đến nửa đêm mới về giường, chân tay đã lạnh buốt.

Vân Yên kéo chiếc chăn ấm sức lên đắp cho ngài, đôi tay mềm mại ấm áp phủ lên bàn tay rộng lớn ấy rồi kéo vào lòng mình. Ung Chính không nói gì, chỉ vùi đầu mình vào hõm vai nàng, ngủ thiếp đi.

Nỗi đau dường như có thể vơi bớt theo thời gian, nhưng có một người thì không thể.

Nội thị trong cung Vĩnh Thọ của hoàng hậu Na Lạp thị đến báo, Tề phi Lý thị gần năm mươi tuổi trong cung Trường Xuân không ăn không uống, ốm không dậy nổi, chỉ còn hơi tàn.

Mẹ vinh hiển nhờ con, mẹ cũng bệnh vì con. Trong hoàng cung mọi chuyện thay đổi không biết trước được. Sủng ái của đế vương với hậu phi

chỉ là món đồ cực kì xa xỉ nhưng ngăn ngủi. Ba năm, năm năm, hay mười năm. Có mười năm, cũng không thể cả đời.

Ba người con trai và một con gái dưới gối nàng ta đều không còn. Đúng vậy, sau cái chết của Hoảng Thời, nàng ta không còn gì cả. Là người phụ nữ hầu hạ Ung Chính sớm nhất, rồi số phận cũng giống như những người đến sau như Mậu tần Tống thị, Đôn Túc Hoàng quý phi Niên thị, thậm chí còn thê lương hơn.

Bầu trời cuối hạ lơ mờ sáng, Vân Yên khoác chiếc áo mỏng nửa quỳ bên giường giúp Ung Chính thay quần áo chuẩn bị lên triều, ngài vẫn có thói quen ôm bờ eo mảnh khảnh của nàng, trầm mặc nhìn nàng cẩn thận chỉnh cho ngài vạt long bào.

Đeo xong chuỗi triều châu, Vân Yên phúi vai ngài, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh:

- Hôm nay nếu không bận, sau khi bãi chiều chàng đến đó thăm đi, thiếp không đi cùng, ở nhà đợi chàng về ăn cơm.

Ung Chính khép mắt lại không nói gì, tay dùng sức kéo nàng vào trong lòng. Hai tay của Vân Yên cũng ôm lấy lưng long bào của ngài, khẽ khàng vuốt ve, hai người đã quá hiểu nhau, có khi không cần dùng quá nhiều lời nói.

Rất lâu sau Ung Chính mới buông nàng ra:

- Ngày mai, chúng ta đưa Lục Thập đến Viên Minh Viên nhé.

Bầu trời trong Viên Minh Viên dường như trong xanh hơn ở Tử Cấm Thành, hít thở bầu không khí quen thuộc nơi đây, sống cuộc sống vùng ngoại ô và chính vụ triều đình đơn giản, những bi ai phức tạp thoát khỏi vị đế vương này nhanh hơn.

Nhưng bệnh tật lại quẩn lấy những đứa con của Di Thân vương Doãn Tường. Tam A Ca Hoảng Thôn và Lục a ca Hoảng Khâm đều bắt đầu đổ bệnh, nhưng tình hình không ổn nhất chính là hai vị a ca mới chỉ hai ba tuổi. Bát a ca tên mụ là Thụ Ân và Cửu a ca tên mụ là A Mực Hồ Lang.

Còn Lục Thập từ lúc chào đời sức khỏe vẫn lúc tốt lúc xấu, làm thế nào cũng không béo lên được, dấu hiệu yếu ớt từ trong bụng mẹ rất rõ ràng, người càng ngày càng ốm yếu.

Người xưa thường nói, nước đầy ắt tràn, trăng tròn sẽ khuyết. Hoảng Lịch và Hoảng Trú đều đã trưởng thành, chỉ còn Lục Thập vẫn nhỏ tuổi cần được yêu thương. Hơn nữa Lục Thập lớn lên bên Vân Yên và Ung Chính, lại còn là con trai của Doãn Tường, tình cảm không ai có thể chia rẽ được. Vì vậy trong lòng Vân Yên từ trước đến nay vẫn luôn sợ Ung Chính quá yêu chiều Lục Thập, luôn giữ Lục Thập trong cung a ca, sợ chính yêu thương đặc biệt ấy sẽ làm hại Lục Thập bé nhỏ, nhưng Lục Thập ngày một ốm yếu làm hai người càng thêm lo lắng, đành phải đưa mình bé theo cùng đến Viên Minh Viên.

Trong Viên Minh Viên không cần quá thận trọng như ở hoàng cung, Vân Yên thường bế Lục Thập đến Cửu Châu Thanh Yển, mang theo khoảng hai người. Khi Ung Chính luyện chữ cũng bế bé đến, lúc ăn cơm luôn là gia đình ba người.

Sau buổi trưa thảnh thơi sẽ có thời gian rảnh rỗi, ba người ngồi thuyền xuôi trong làn nước trong xanh dưới bầu trời cao vời vời ở Viên Minh Viên, cập bờ quán Hạnh Hoa Xuân, một mẫu ba phân (1) của khu vườn chỉ trồng rau, đều là Nông Gia Lạc (2). Ung Chính cởi giày rỗng thay quần làm vườn vào, dáng vẻ mới mẻ ấy quả thật khiến người khác phải mở rộng tầm mắt, tinh thần tiểu Lục Thập tốt hơn mọi ngày, vênh chiếc mông nhỏ quý bên cạnh Vân Yên nghịch bừa, hai bàn tay nho nhỏ đen xì bôi lên người Hoàng a mã, Vân Yên mặc kệ hai người, hai cha con cười lớn ha ha.

Khởi Xuân Viên mà Ung Chính xây cho Di Thân vương Doãn Tường nằm bên cạnh Viên Minh Viên, cũng hi vọng Doãn Tường có thể đến đây, giảm bớt mệt nhọc. Nhưng vì chính vụ triều đình và từng đứa trẻ mất đi, sức khỏe Doãn Tường ngày một xấu, khi năm Ung Chính thứ sáu sắp đến, Bát a ca Thụ Ân và Cửu a ca A Mục Hồ Lang liên tiếp không qua khỏi, còn bệnh của Tam a ca Hoảng Thôn cũng ngày càng nặng thêm.

Mỗi khi vào đông, sức khỏe Lục Thập đều không quá tốt, Vân Yên đều đẩy lên một nỗi sợ không tên, phương pháp điều trị lâu dài của thái y dường như không có hiệu quả rõ ràng. Ung Chính biết Vân Yên ngày đêm lo lắng, nghe nói Hoảng Thôn trong phủ Doãn Tường dùng thuốc của y quan Triều Tiên Ngô Chí Triết mà bệnh tình chuyển biến tốt, nên vô cùng vui mừng, mời ông ta đến khám chữa cho Lục Thập, hơn nữa còn nghe lời ông ta không cần Triều Tiên cống nạp sâm Cao Ly, miễn sáu mươi nghìn đồng thuế ruộng.

Sau tết, tình trạng Lục Thập chuyển biến xấu, Ung Chính và Vân Yên luôn ở trong Tử Cấm Thành. Bệnh của Lục Thập càng ngày càng nặng, tình hình hung hiểm, vì yếu ớt từ nhỏ nên tim cũng bắt đầu suy giảm, thái y đã hoàn toàn bó tay.

Công việc Ung Chính bận rộn, mà Vân Yên không thể rời tay khỏi Lục Thập. Cả ngày hầu như nàng chỉ đi về giữa hai nơi cung a ca và điện Dưỡng Tâm, tự mình chăm sóc bón thuốc cho bé, không để người khác động tay vào, người nàng cũng gầy sọp hẳn đi. Nhưng Lục Thập sốt cao liên miên; mất ngủ sợ hãi, tinh thần buồn phiền làm ngài gầy gò da dẻ vàng vọt. Mọi người đều sợ có dự liệu không lành, nhưng Vân Yên không dám nghĩ tới, nàng dùng tất cả tinh thần và sức lực chỉ mong một ngày Lục Thập có thể khỏe hơn.

Hàng đêm, số lần giật mình bừng tỉnh trong lòng Ung Chính càng ngày càng nhiều, mỗi lần tỉnh lại, trên gương mặt đều có dấu nước mắt. Nàng mơ thấy cái đêm đầu tiên nàng bế Lục Thập nhỏ xíu như con chuột,

mơ thấy Hoan Sinh nói, chị Vân Yên, nếu có thể để thằng bé sống thêm một ngày, em xin cảm tạ chị.

Lục Thập vẫn là con trai của Thập Tam và Hoan Sinh, không, cậu bé chính là con trai của Ung Chính và Vân Yên. Ung Chính yêu thương Lục Thập hơn cả con đẻ mình, dù là ban thưởng đồ gì, là ngọn đèn, hay quyển sách, đều giữ lại thứ tốt nhất cho Lục Thập.

Trong một đêm mưa gió bão bùng, Vân Yên chợt bừng tỉnh trong lòng Ung Chính, nàng cất tiếng gọi Lục Thập, ngồi dậy định đi chân trần xuống giường, bị Ung Chính giữ lại. Sấm giật chớp lóe đi dulong ngoài cửa sổ, chiếu sáng gò má dẫm nước mắt của Vân Yên.

Ung Chính lập tức nói:

- Đừng sợ, chúng ta thay quần áo rồi đi.

Ung Chính luống cuống mặc thường phục, lấy áo choàng khoác lên vai Vân Yên, lớn tiếng gọi người chuẩn bị xe ngựa, sau đó sai thái giám đến viện a ca xem trước. Hai người xông vào làn mưa đêm ra khỏi điện Dưỡng Tâm, đi được nửa đường, Trần Phúc công công dẫn theo Nguyễn Lục ăn mặc nhếch nhác, quỳ trước xe trong cơn mưa to, vừa khóc vừa bẩm:

- Lục Thập a ca không ổn, bỗng nhiên bị sỏi!

Tiếng sấm bất chợt nổ vang trên bầu trời Tử Cấm Thành, khi sáng khi tối chiếu rọi lên ngôi lưu ly màu vàng, mái vũ điện cao cao, rùa đồng, tiên hạc, nhật nguyệt (3), hoa biểu (4)... Mưa lớn như mọi đêm, không hề có điểm cuối.

Hai người nhanh chóng đến cung a ca, mọi chuyện trước mắt khiến tim Vân Yên thắt lại. Cả người Lục Thập sốt cao, không ngừng nói mê, trán, cổ, trên người, ngay cả lòng bàn tay cũng nổi lên những vết sỏi màu đỏ sẫm.

Vân Yên không còn quan tâm đến bất cứ điều gì, nàng bước tới, Ung Chính cũng sai bước theo, thái giám Nguyễn Lục điện Đường Tâm buột miệng nói:

- Vạn Tuế Gia cẩn thận.

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên Ung Chính quay phắt người lại, đưa tay cho y một cái bạt tai rồi đuổi ra ngoài, tất cả mọi người đều sợ hãi quỳ xuống, không dám nói gì.

Người Mãn Thanh sợ nhất là bệnh sởi, vì đậu mùa và sởi rất giống nhau, nên vua Thuận Trị và Đồng Ngạc phi năm ấy, thậm chí cả vua Khang Hi đều mắc phải. Tấm lòng của thái giám Nguyễn Phúc với chủ nhân không sai, nhưng y không biết rằng, giờ phút này, Ung Chính chỉ là một người cha, dù trước mặt có núi đao biển lửa ngài cũng không thể rời khỏi vợ mình.

Vân Yên nắm chặt bàn tay bé nhỏ sừng phù của Lục Thập, đau đớn nhìn những nốt sởi lan rộng trên gương mặt và cánh tay, nghe cậu bé thở khó nhọc, bị tiếng sấm lớn ngoài cửa sổ át mất, nàng liên tục lẩm bẩm: “Mẹ tới rồi, Lục Thập đừng sợ.

Ung Chính nhìn sau gáy và sau tai Lục Thập, sờ vầng trán nóng như lửa của bé, sắc mặt vô cùng nặng nề, nhưng vẫn dỗ dành Vân Yên:

- Đừng sợ, thái y sắp đến rồi, không sao đâu.

Nước mắt Vân Yên không ngừng rơi, nỗi sợ hãi như thủy triều dâng cao bịt kín tim nàng, lòng bàn tay lạnh như băng run lên bần bật, rồi được Ung Chính nắm lấy, nhưng dù làm thế nào cũng không làm nó ấm lên được.

Lời Ung Chính vừa dứt, trước cửa vang lên tiếng ồn ào, thái y khoa nhi của viện thái y đều tới, ngay cả Tứ a ca Hoảng Lịch và Ngũ a ca Hoảng

Trú sống ở gần đấy cũng mặc quần áo chạy đến.

Ung Chính bế Vân Yên rời khỏi giường Lục Thập, để các vị thái y đến khám. Vân Yên tựa vào lòng ngài, nắm chặt vạt áo trước ngực ngài, một giây cũng không dám chớp mắt nhìn chăm chăm thái y và Lục Thập.

Mấy vị thái y bắt mạch xong đều giật mình mặt biến sắc, dùng khăn che miệng quỳ xuống đất:

- Kính xin thánh thượng rời đi.

Tiếng sấm bên ngoài cửa sổ tựa như đã dừng lại, tia chớp chột sáng chột tối hắt lên gương mặt Ung Chính, gò má Vân Yên trắng bệch, nàng đẩy Ung Chính đứng trước mình ra, nhưng Ung Chính ôm chặt lấy nàng:

- Nói.

Vị thái y đứng đầu lập tức run lấy bấy trả lời:

- Có lẽ là sốt tinh hồng nhiệt (5) của trẻ nhỏ. Khả năng truyền nhiễm rất cao, mà triệu chứng phát bệnh không rõ, chúng thần phải khám tỉ mỉ, kính xin hoàng thượng nhanh chóng rời đi.

Vân Yên nghe xong, gương mặt cắt không còn giọt máu.

- Tôi không đi, tôi ở lại chăm sóc thằng bé, các ông mau kê thuốc đi, mau lên...

- Vân Yên!

Ung Chính ghì lấy vai nàng, đôi mắt hoe đỏ,

- Lát nữa thái y khám xong thì vào, Lục Thập đã vậy rồi, nàng không thể...

- Không, thiệp không đi!

Vân Yên giống như con thú mẹ che chở cho con, trong đôi mắt chỉ còn Lục Thập, nàng cạy tay Ung Chính ra, lao tới bên giường cậu bé.

- Vân Yên!

Dù Ung Chính gọi nàng thế nào, nàng vẫn không chần chừ, nhưng nàng nhanh chóng cảm thấy gáy mình đau buốt, người rơi vào bóng đen.

Khi Vân Yên tỉnh lại, mưa đã nhỏ dần, trong ánh sáng sớm mai nước mưa từ mái hiên cửa sổ rơi xuống tí tách, như giọt nước mắt của ông trời. Nàng không khóc nữa, cũng không quay về điện Dưỡng Tâm. Trừ công vụ khẩn cấp từ tám trăm dặm, Ung Chính đều ở lại cung a ca, phong tỏa mọi tin tức với bên ngoài. Ung Chính với hành động điên cuồng không còn là Ung Chính mà mọi người vẫn biết. Hàng ngày Vân Yên đều giục ngài về điện Dưỡng Tâm, cuối cùng hai người vẫn ôm trong lòng nỗi đau như khoét tim xẻ thịt.

Di Thân Vương Doãn Tường cũng tới, Tam a ca Hoảng Thôn vừa mới qua đời, ba người gặp nhau, như hàng vạn con dao đâm vào tim. Ma quỷ của vận mệnh quần lấy gia tộc này từ khi Hoảng Thời mất, tất cả đều làm mọi người mệt mỏi trống rỗng.

Lục Thập lúc nóng lúc lạnh, cổ họng sưng to, thần trí không tỉnh táo, sau khi uống thuốc các nốt đỏ đã giảm bớt. Thuốc thái y kê đều do một tay Vân Yên sắc, nàng đeo khẩu trang, đeo găng tay cho mình, kiên nhẫn chăm sóc Lục Thập, ngay cả Ung Chính cũng mạo hiểm ở bên cạnh cậu bé và Vân Yên. Mỗi đêm, hai người đều nằm trên chiếc sập nhỏ bên ngoài phòng ôm nhau chợp mắt, nô tài nào nhìn thấy cũng xúc động.

Cán cân chết chóc bị kéo xuống trong biến đổi vận mệnh và sự kiên trì của Vân Yên, trường hợp xấu nhất đã xảy ra, biến chứng của sốt tinh hồng

hiệt nhanh chóng ảnh hưởng đến tim cậu bé, triệu chứng như viêm cơ tim xuất hiện trên cơ thể Lục Thập, mọi người đều tuyệt vọng.

Ngày mừng chín tháng chín, tết Trùng Dương, Vân Yên chuẩn bị thù du ngon nhất trong cung cho Lục Thập, nhưng giờ cậu chỉ còn hấp hối, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, giọng nói thều thào:

- Má... Lục Thập... ngoan lắm... bảo... hoàng a mã... yên tâm...

Một buổi chiều nắng đẹp, cậu bé như đang ngủ say, gương mặt hồng hào, tay cầm quả thù du đỏ tươi, như trong ngày lễ nhớ về người xưa, như một thiên thần bé nhỏ trong sáng, trong giấc ngủ vĩnh viễn.

Tim Vân Yên vỡ vụn thành từng mảnh, cả thế giới đều là một màu tối đen, mệt mỏi và đau đớn trong mấy ngày liền đã hoàn toàn quật ngã nàng, Ung Chính giấu kín tất cả nỗi đau không thể giải tỏa, đối mặt với tình hình nguy ngập hơn.

Ba ngày hai đêm, nàng hôn mê, cả điện Dưỡng Tâm, thậm chí ngay cả Tử Cấm Thành cũng biết hoàng đế bi thương.

Ung Chính không thể ngã xuống, cũng không thể chết. Ngài chưa kịp nghỉ ngơi đã ôm Vân Yên, vành mắt đỏ hoe, râu mọc lởm chởm, không còn là vị hoàng đế uy nghiêm chinh tề.

Khi Vân Yên tỉnh lại, nàng chỉ thều thào một câu:

- Hãy hỏa thiêu... Hoan Sinh... để mẹ con họ vĩnh viễn bên nhau.

Ung Chính ôm ghì lấy nàng, Vân Yên bật khóc xót xa trong lòng ngài.

Ngài biết có lẽ lúc này nàng vẫn lượng thứ cho mình. Lục Thập qua đời vì sốt tinh hồng nhiệt, dựa theo quy định không thể chôn cất, mà phải hỏa táng.

Không phải là con ruột, nhưng còn hơn cả con ruột.

Hai người trao cho nhau chiếc ôm trên long sàng trống trải, chia sẻ nỗi đau khi mất đi Lục Thập, trong giấc mơ nửa đêm chỉ còn lại nhau, qua một đêm tóc bạc trắng đầu.

- Vân Yên, trời còn chưa sập... nàng còn có ta, ta còn có nàng... đồng ý với ta, tay ta còn ở đây, dù bất cứ khi nào, chúng ta đều không rời xa, nàng hiểu chứ.

Giọng nói của Ung Chính rất khàn, ngài xoa tóc mai nàng, ôm nàng, nói hết đợt này đến đợt khác.

Lúc này nàng yếu ớt, mất hoàn toàn sức sống, nhưng vẫn còn một người đàn ông, ngài đau khổ không kém nàng, dẫu vậy vẫn mạnh mẽ che cho nàng cả bầu trời, thậm chí là bầu trời của một đế quốc. Ngài đã mất Lục Thập, mất quá nhiều con cái, không thể mất thêm nàng nữa.

Nước mắt Vân Yên từ khóe mắt chảy dọc tóc mai, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống.

- HẾT CHƯƠNG 198 -

(1) Đơn vị đo diện tích cổ của Trung Quốc, 10 phân bằng 1 mẫu, 1 mẫu bằng khoảng 666, 6 mét vuông.

(2) Nông Gia Lạc: Một kiểu hình thức nghỉ dưỡng về với thiên nhiên, nông thôn.

(3) Nhật quỹ: một loại đồng hồ dựa vào bóng của mặt trời để ước lượng giờ giấc.

(4) Hoa biểu: Cột trụ đá trổ hoa đặt trước cửa cung điện hoặc lăng mộ thời xưa.

(5) Sốt tinh hồng nhiệt: Sốt tinh hồng nhiệt là một bệnh do vi khuẩn, đặc trưng bởi các chấm màu đỏ- hồng, bóng, bao phủ toàn bộ cơ thể. Bệnh thường gặp ở những người trước đó có viêm họng hoặc bị chốc, gây ra bởi một số chủng của liên cầu A. Độc tố của vi khuẩn gây ra ban trong sốt tinh hồng nhiệt. Ở thế kỷ trước, bệnh hay gặp hơn do kháng sinh chưa phát triển, thậm chí gây chết người, thành dịch lớn.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 199: Không Để Lại Gì

Bát a ca Phúc Huệ, còn gọi là Lục Thập a ca, được mai táng theo quy cách thân vương, tức hỏa táng.

Ngày đưa tang, dù ốm yếu nhưng Vân Yên vẫn gắng gượng tiễn Lục Thập chặng đường cuối, Ung Chính tuy lo lắng trăm bề, dầu vậy vẫn hiểu cho nàng.

Nghi thức hỏa táng diễn ra nghiêm túc trang trọng, người có mặt rất ít, đều là thân tín của hoàng đế, Vân Yên, Ung Chính, Di Thân Vương Doãn Tường, đều là máu rủ ruột già, đều mang trong mình nỗi đau không ai hiểu được.

Sức khỏe Vân Yên rất yếu, sau khi từ lễ tang về càng kém hơn. Thái y chẩn bệnh, nói nàng lo lắng quá độ, tích tụ thành bệnh, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngay cả ăn mặc đi đứng đều do một tay Ung Chính chăm sóc. Mỗi sáng sớm lên triều, ngài đều rời khỏi với tâm trạng bất an.

Màn đêm trong Tử Cấm Thành vẫn chưa tan, Cửu Long Thiên Tử đã rời giường thay quần áo.

Nếu nói đương kim hoàng đế Ung Chính tự mình mặc long bào chắc chẳng mấy ai tin, nhưng luôn có chuyện làm người khác bất ngờ. Ngài không chỉ tự mình mặc long bào, mà còn bưng bát ngồi đầu giường.

Tay phải Ung Chính nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài xoa trên gối của người đang say ngủ, bàn tay trượt xuống hõm vai Vân Yên, tay trái vòng

qua bờ eo gầy, cẩn thận ôm cả người nàng lên, rồi đắp tấm chăn lụa màu vàng lên bụng nàng, sau đó khom người kê chiếc gối vào sau tấm lưng gầy.

Vân Yên khép hờ mắt, thần sắc rất tẻ, vì bệnh mà làn da trắng bệch, có thể nhìn rõ những mạch máu mờ mờ ẩn hiện bên dưới.

Tô Bồi Thịnh khẽ khàng bưng chiếc khay quỳ xuống bên giường, Ung Chính sờ trán Vân Yên, tay trái cầm chiếc bát sứ nạm vàng đựng cháo trắng, thổi nguội từng thìa rồi đút cho nàng ăn.

Vân Yên ăn được hai miếng thì lắc đầu tỏ ý không muốn. Ung Chính dỗ nàng ăn thêm mấy thìa nữa, hàng mi dày của nàng hơi lay động, nuốt thêm mấy miếng nhỏ, cuối cùng chưa đến nửa bát đã dừng.

Ung Chính đặt bát xuống, ôm nàng vào trong lòng, dùng chiếc khăn màu vàng lau khô miệng cho nàng. Vân Yên nhẹ nhàng tựa vào, một lúc sau mới một mội lên tiếng:

- Mấy giờ rồi... đừng để muộn.

Ung Chính đáp ừ, chậm rãi đứng lên, đứng bên giường khom người xuống xoa đầu nàng, hình như muốn nói lại thôi. Ngài gầy đi thấy rõ, vành mắt hơi trũng xuống, càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng khó gần.

Vân Yên đặt tay mình lên tay ngài, yếu ớt nắm chặt lấy, bàn tay với những đốt xương khảnh khiu lạng lẽ trượt xuống, môi nàng nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay dày rộng, rồi chậm chậm thả tay ngài ra, hạ thấp giọng:

- Mau đi đi.

Nói xong, nàng trở người lại.

Đường cong chiếc cằm của Ung Chính cứng lại, ngài đứng yên mấy giây, rồi mới buông tấm màn đang treo trên móc vàng xuống, thông thả kéo

vào. Ngài quay mặt đi, phất ống tay móng ngựa, ngẩng đầu sải bước ra ngoài.

Mỗi sáng sớm luôn có một cuộc chia tay ngăn ngủi đầy khó khăn, dù chỉ là ngăn ngủi nhưng khiến vị đế vương ấy cảm thấy đáng sợ hơn bao giờ hết. Cả đời này, ngài chưa từng sợ hãi như vậy. Ôm trong lòng, còn lo lắng nàng biến mất, hướng hồ chia xa.

Tình hình của Vân Yên không quá tốt, trừ lúc ngài lên triều xử lý công vụ, hầu như hai người đều ở bên nhau như hình với bóng. Hơn nửa đời trôi qua, họ như đã dung hòa vào làm một. Thật ra nàng rất quyến luyến ngài, y hết đứa trẻ.

Vào dịp tết, ngài tự tay chải đầu cho ngài, mặc chiếc áo mới màu đỏ tươi, bế nàng đến bên cửa sổ nhìn đám tiểu thái giám và cung nữ đốt pháo hoa trên bãi đất trống trong đình viện.

Vừa mới vào xuân, dưới triều Ung Chính tuyển tú ba năm một lần chỉ còn là hình thức, tú nữ được chọn ít đến mức chỉ đếm được trên đầu ngón tay, người có thể thấy được long nhan càng không có.

Chiến sự Tây Bắc lại nổ ra, triều chính ngày càng bận rộn. Gia đình, quốc gia, loạn trong giặc ngoài, chỉ người đàn ông mạnh mẽ mới chống đỡ được bầu trời đất nước. Tình hình sức khỏe của Di Thân vương Doãn Tường mỗi ngày một kém, nhưng ngài giống Ung Chính, đều đang kiên cường gánh vác. Chiến sự Tây Bắc càng ác liệt, thời gian thiết triều càng thêm dài, ngài khó lòng quan tâm cho cả đôi bên.

Bên ngoài phòng còn chưa sáng, Vân Yên uống thuốc xong bèn tựa vào đầu giường, khép hờ mắt khẽ ho mấy tiếng rồi giục Ung Chính lên triều, bàn tay hai người đan vào nhau, đều không nỡ buông ra.

Cơn ho dừng lại, Vân Yên mở mắt nhìn đôi mắt quen thuộc của ngài, nhẹ nhàng đẩy lòng bàn tay ngài:

- Hửm?

Ung Chính cúi đầu, môi ngài cọ lên trán nàng, nói rõ ràng ba từ:

- Không rời xa.

Vân Yên trầm mặc, nhưng đưa tay ôm cổ ngài, gác khuôn mặt mình lên hõm vai ấy, không rõ đang cười hay đang khóc, trả lời ngài bằng im lặng, rằng, thiếp cũng thế.

Ngón tay cái của ngài giúp nàng lau khóe mắt, vừa lau vừa nói:

- Thật đấy.

Vân Yên mơ màng ngơ ngác nhìn ngài, trên gương mặt gầy gò lạnh lùng ấy vẫn là sự dịu dàng sâu xa. Ngài cúi đầu giúp nàng kéo chăn lại, Vân Yên chợt cảm thấy nhẹ hẫng, ngay cả tấm chăn trên người đều nằm trên đôi tay vững chãi thân quen. Tay nàng bất giác bám chặt vào vạt trước long bào.

Ung Chính cẩn thận bế nàng ra ngoài, bước chân vững vàng. Vân Yên cuộn tròn trong lòng ngài, tuy vẫn chưa hiểu gì nhưng cực kì an tâm.

Ngài không hề ra khỏi sảnh chính, mà đi từ cửa phía sau, hình như là một con đường khép kín vừa mới xây, trên các khám (1) gắn vào vách tường đều đặt một ngọn đèn, dưới đất trải thảm đỏ, nên không hề cảm thấy lạnh. Qua một khúc ngoặt nữa chính là con đường thẳng tắp thăm thẳm yên tĩnh, Tô Bồi Thịnh đã đứng sẵn trước cánh cửa xa xa. Căn phòng đầu bên kia con đường không hề xa hoa, nhưng cũng không hề tầm thường.

Ung Chính bế Vân Yên sai bước vào trong phòng, bên trong đã đặt một chiếc giường bảo tọa (2) rộng lớn và lò sưởi, trước mặt là một bức tường, cửa sổ nhỏ đang mở, rèm được vén lên, sắp xếp nghiêm cẩn.

Ung Chính ngồi xuống giường bảo tọa, nhẹ nhàng đặt nàng xuống ga giường, để nàng gối đầu lên đùi ngài, cẩn thận dèm chăn xong bèn nhỏ giọng hỏi nàng có lạnh không.

Vân Yên lắc đầu, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nắm lấy ngón tay mảnh khảnh, ngẩng đầu lên nhìn.

Ung Chính đặt lòng bàn tay mình lên trán nàng và nhẹ nhàng vuốt ve:

- Đây là phòng quân cơ mới xây, lát nữa lão Thập Tam và đám Trương Đình Ngọc sẽ đứng bên ngoài bẩm báo công việc, nàng buồn ngủ thì cứ ngủ đi.

Vân Yên đã hiểu ra, bèn gật đầu, rúc gần vào eo ngài hơn, vùi gò má vào bụng ngài, khép mắt lại.

Ung Chính ngược mắt nhìn Tô Bồi Thịnh, y lập tức mở cửa sổ, nói vọng ra bên ngoài:

- Cho truyền.

Giọng nói sắc bén của thái giám trực bên ngoài cất lên:

- Cho truyền đại thần vào phòng quân cơ!

Vân Yên nhắm hờ mắt, vẫn nghe thấy nội dung quân tình mà Trương Đình Ngọc đứng bên ngoài bẩm báo, mỗi khi đưa tấu chương vào đều do Tô Bồi Thịnh tự tay vém rèm lên đưa, trình cho Ung Chính.

Di Thân vương Doãn Tường thỉnh thoảng lại bật ho, hình như lấy khăn che miệng lại, kìm nén tiếng ho, những nhận xét ngài ấy đưa ra rất chính xác độc đáo. Ngài đề nghị nên để thương nhân Sơn Tây (3) bí mật mua bán quân nhu, không để gánh nặng lên vai người dân. Ngạc Nhĩ Thái và Trương Đình Ngọc đều tán thành.

Xây dựng phòng quân cơ chủ yếu do chiến sự Tây Bắc bảy năm, nhưng ý nghĩa chưa từng xuất hiện trong lịch sử chính để thanh trừ hội nghị nghị chính vương đại thần (4) và tất cả nội các. Những đại thần được chọn vào quân cơ đều là thân tín trong thân tín của Ung Chính, trao đổi giữa Ung Chính và các đại thần tâm phúc luôn trực tiếp và nhanh chóng, giảm bớt những chi tiết rườm rà khi ở trên triều, kiểm soát chặt chẽ mạch máu quốc gia đại sự, tất cả mọi người đều nghe theo lệnh của Ung Chính, phòng quân cơ nắm giữ toàn bộ chuyện lớn trong nước, trở thành trung tâm chính trị của một thời đại mới.

Mỗi ngày Vân Yên đều được Ung Chính chăm sóc chu đáo, dù là trong phòng quân cơ. Mấy vị quân cơ đại thần đều là thân tín nhiều năm của ngài, đương nhiên cũng biết người đằng sau cánh cửa ấy là ai.

Tháng mười, Ngạc Nhĩ Thái bầm tấu Triệu Châu Vân Nam có nước sôi ngọt, Ung Chính vô cùng vui mừng khi nghe thấy tin tức may mắn hiếm hoi này, lập tức khen ngợi ông ta “Có công cảm hóa người dân, ông trời thấu hiểu mang điềm lành tới”, thăng chức lên thiếu bảo (5).

Dưới sự chăm sóc và bảo vệ tỉ mỉ của Ung Chính, sức khỏe Vân Yên dần tốt lên, nhưng nhìn gương gò má của ngài ngày càng gầy gò nhô cao, lòng nàng lại đau thắt lại, khi ngài ngủ say nàng nằm trong chăn xoa nhẹ bờ eo ấy, mới nhận ra ngài còn gầy hơn cả mình nghĩ.

Vân Yên khỏe hơn, chiến sự Chuẩn Cát Nhĩ càng thêm thuận lợi, thì Ung Chính bỗng nhiên ngắt xiù trong lễ cầu mưa.

Lần này có lẽ do kiểm chế và áp lực quá lớn, nên khi tất cả mọi thứ đều vượt quá giới hạn, thì bệnh đến núi đổ!

Ngài ngã xuống, Vân Yên sợ hãi, không còn quan tâm tới bất cứ điều gì, trước mắt chỉ có ngài. Khi Di Thân vương Doãn Tường lê lết cơ thể bệnh tật vội vã chạy tới, tin tức đã hoàn toàn phong tỏa với bên ngoài.

Ngài chưa từng bị bệnh nặng như vậy. Nhiễm phong hàn, sốt cao không hạ, tim đau quặn, hôn mê không tỉnh, đêm đêm đều tái phát, bệnh tình nghiêm trọng đến nỗi toàn bộ thái y trong thái y viện đều ngày đêm túc trực trong phòng phụ điện Dưỡng Tâm, chỉ sợ sơ xuất, hoàng đế có gì bất trắc.

Chỉ trong một đêm, tóc ngài bạc đi nhiều hơn, miệng môi cũng lở loét, không cách nào bón thuốc hay bón thức ăn được, Vân Yên dùng miệng mớm từng miếng thuốc cho ngài, luôn nắm chặt tay ngài, không rời khỏi giường nửa bước, không ngủ không nghỉ. Nàng biết ngài chắc chắn sẽ không bỏ nàng lại một mình.

Khi Ung Chính tỉnh lại, Vân Yên đang lau người cho ngài, ngài giơ tay kéo tay nàng, nàng chột ôm ngực ngài khóc òa lên.

Trong cơn bạo bệnh này, ngài thật sự đã dạo một vòng trước quỷ môn quan.

Vân Yên kiên trì mỗi ngày lau người cho ngài, trước khi ngủ còn xoa bóp toàn thân, mỗi lần đều tùy tiện búi tóc lên, xoa bóp cho tới khi mồ hôi ướt đẫm, ngài xoa nhẹ đầu nàng, trong mắt đọng đầy dịu dàng.

Còn trẻ là vợ chồng, về già thành bạn đời, chỉ vậy mà thôi.

Ngài hỏi nàng có sợ không. Nàng chỉ cười trả lời rằng chưa từng sợ hãi.

Ngài kéo nàng vào trong lòng, thì thầm vào tai đôi câu, nàng ngạc nhiên che miệng mình, ngờ ngàng một lúc lâu mà vẫn chưa hồi hồn. Ngài nhẹ nhàng nói, đã nghĩ xong từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa nói với nàng. Nàng nhận ra cả người mình đang run rẩy, ánh mắt chạm tới đáy mắt người đàn ông ấy, mới biết rằng ngài thật sự có thể làm vậy vì mình, nàng vui người vào lồng ngực ngài, trao cho ngài chiếc ôm thật chặt.

Suy nghĩ không tưởng này nàng chỉ nghĩ tới trong thoáng qua, rồi nhanh chóng đè xuống. Nhưng giờ, chính miệng ngài đã nói, linh hồn hai người cuối cùng có thể hợp lại làm một, không để lại gì.

Ngài nói rằng, ngài rất sợ. Tuy đã sắp xếp ổn thỏa cho kiếp này, nhưng kiếp sau, kiếp sau nữa không thể sắp xếp được.

Bệnh nặng giúp Ung Chính có một kì nghỉ hiếm hoi, hơn nữa đã có phòng quân cơ, các đại thần tâm phúc có thể thay hoàng đế san sẻ gánh nặng. Hàng ngày chỉ có quân vụ quan trọng, Vân Yên mới đọc cho Ung Chính nghe, để ngài phê duyệt.

Người xưa nói bệnh đi như kéo tơ, nhưng Ký Tề Đan mà thái y viện kê lại khá có hiệu quả, giấc ngủ của Ung Chính cải thiện hơn, nóng trong giảm đi rõ rệt, lở loét trong miệng cũng tiêu hết. Khi ngài dần dần bình phục lại, thì di chuyển đến Viên Minh Viên.

Ngày thường Vân Yên tĩnh dưỡng cùng Ung Chính, buổi chiều sẽ đưa Ung Chính ra ngoài sân sưởi ấm, hai người chăm sóc hoa cỏ, nuôi chó chăm mèo, ngày ngày trôi qua trong chốn yên vui. Vân Yên rất thích nấu ăn, ngày nào cũng nghiên cứu thực đơn, ngự thiện phòng cố gắng làm theo, mục đích cuối cùng đều vì dinh dưỡng của đương kim thiên tử.

Khi tắm rửa Ung Chính khẽ thở dài một tiếng, Vân Yên thấy thế bèn hỏi ngài sao vậy, ngài than rõ ràng đã béo hơn, mà sức khỏe còn không bằng ngày trước.

Vân Yên nghe xong bèn bật cười thành tiếng, vuốt ve cả người ngài từ trên xuống dưới, mới biết ngài xấu xa là vậy, vừa an ủi vừa đùa giỡn nàng, có lẽ còn có cả tính tự yêu bản thân. Có điều thật ra sức khỏe ngài vẫn rất tốt, về già béo hơn một chút cũng không khó coi, càng làm tăng thêm vẻ uy nghi trầm tĩnh.

Đạo sĩ Giả Thế Phương, Trương Thái Hư, Vương Định Càn... trở thành khách tới thường xuyên của hoàng đế Ung Chính, hay âm thầm tới noãn các phía đông Cửu Châu Thanh Yên để bàn bạc, luyện đan trong Viên Minh Viên dường như đã trở thành một bí mật khác của Ung Chính. Vân Yên biết tại sao ngài làm vậy, nhưng không thể khuyên ngài từ bỏ suy nghĩ kiểm soát số kiếp của mình. Nàng quá hiểu ngài, bệnh nặng lần này đã giúp ngài nhìn thấu kết cục không xa của sinh mạng, cùng với nỗi sợ hãi không thể kiềm chế được.

Mùa xuân năm Ung Chính thứ tám, Hoàng hậu Na Lạp thị và Di Thân vương Doãn Tường liên tiếp đổ bệnh nặng. Ung Chính khẩu dụ phong Hi phi Nữu Hỗ Lộc thị làm Hi Quý phi, thay quyền cai quản lục cung, trong người vẫn còn mang bệnh nhưng gấp gáp đến phủ Di Thân vương thăm Doãn Tường.

Từ khi Hoan Sinh mất, Vân Yên không bước chân vào phủ đệ này, phủ Di Thân vương hôm nay cũng không phải là phủ Thập Tam a ca của nhiều năm trước. Hai người cùng bước vào Di Tâm Trai, không còn là thiếu niên trẻ trung.

- HẾT CHƯƠNG 199 -

(1) Khám: Đồ bằng gỗ giống như cái tủ nhỏ không có cánh, dùng để đặt đồ thờ, thường được gác hay treo cao.

(2) Giường bảo tọa: Một kiểu giường có tay vịn và lưng dựa giống ghế.

(3) Thương nhân Sơn Tây, tức Tấn Thương (Thương là tên gọi khác của Sơn Tây, Trung Quốc) đã tạo thành một hiện tượng lịch sử kéo dài trong nhiều thế kỉ từ thời Tống đến thời Thanh, có phạm vi hoạt động xa và rộng kéo dài từ Trung Á đến vùng bờ biển phía đông Trung Quốc. (Theo Wikipedia)

(4) Hội nghị nghị chính vương đại thần: là một tổ chức do Đại Hãn nhà Hậu Kim Nỗ Nhĩ Cáp Xích thành lập dùng để họp mặt chuyện quan trọng của quốc gia. Bao gồm 9 người, trong đó có 1 tổng quản nghị chính và 8 vị kỳ chủ của bát kỳ. Đỉnh cao quyền lực của Hội nghị Nghị Chính là dưới thời của Thuận Trị Đế. (Theo vi Wikipedia)

(5) Thiểu bảo: Chức quan thiếu bảo thời Minh Thanh là tòng nhất phẩm. Nếu thái sư, thái phó, thái bảo đều là chức quận Đông cung, thì thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo ở dưới một bậc.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 200: Non Sông Cô Quạnh...

Ngài biết, từ khi Lục Thập qua đời, nàng không còn khóc nữa, cười cũng chỉ là cười cho ngài nhìn mà thôi, nhưng đầu ngón tay của nàng luôn rất lạnh, chưa bao giờ thật sự bước ra khỏi nỗi đau.

Bàn tay của Ung Chính trùm lên bàn tay lạnh như băng của Vân Yên, mỗi bước chân khi vào Di Tâm Trai, tay hai người đều không hề ấm áp.

Di Thân vương đích phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị từ trong phòng bước ra, cúi đầu khuyu gối thỉnh an hai người, giọng nói rất nhỏ, còn hơi run rẩy.

- Hồi bẩm Hoàng thượng, Di Thân vương... để thần thiếp chuyển lời... kính mời Hoàng thượng ngự giá về xe, đừng để long thể tiếp xúc với khí bệnh.

Ung Chính đưa tay ra hiệu, trầm ngâm trong giây lát, mới trầm giọng nói rõ từng câu từng chữ:

- Đệ ấy đã ngăn trầm vô số lần, hiện giờ ngay trước cửa nhà mà anh em máu mủ không thể gặp nhau sao?

Người Qua Nhĩ Giai thị run lên, nàng ta quỳ xuống đất, ngón tay run bần bật nắm chặt chiếc khăn, ánh lệ nơi khóe mắt như cây kim sắc nhọn đâm thẳng vào mắt họ.

- Xin Hoàng thượng tha tội.

Trước đây vì không muốn ảnh hưởng đến long thể Ung Chính, Di Thân vương Doãn Tường từ Giao Huy Viên bên cạnh Viên Minh Chuyên chuyển đến biệt uyển Tây Sơn, cuối cùng trở về phủ Di Thân vương, hơn nữa còn nhiều lần từ chối Ung Chính đến thăm, cứ mười ngày nửa tháng lại gắng gượng đến phòng quân cơ xử lý chính sự.

Vân Yên nhìn sân viện vừa xa lạ vừa quen thuộc, gần mười năm rồi, Hoan Sinh đi được gần mười năm, Lục Thập cũng đi theo.

Nàng nghiêng đầu nhìn Ung Chính, rồi cúi người đỡ Di Thân vương đích phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị ở dưới đất lên, phúi nhẹ vai nàng ấy.

- Thập Tam.

Bỗng nhiên Vân Yên gọi với vào trong phòng, giọng nói không cao không thấp, không to không nhỏ, truyền thẳng vào trong. Xưng hô này đã rất lâu rồi chưa ai gọi, vẫn không giống bất cứ cách xưng hô nào.

- Thập tam, tứ ca, ngài ấy... đến rồi.

Giọng nói Vân Yên nhỏ dần xuống, trong thư phòng yên ắng dường như chỉ còn tiếng thở dài.

Trong phòng ấy vang lên từng tràng ho bị kìm nén. Gương mặt Qua Nhĩ Giai thị tái nhợt, ngón tay bám chặt vào khung cửa.

Tay Ung Chính và Vân Yên đan vào nhau, không hẹn mà cùng đi vào. Bàn tay đeo chiếc nhẫn ngọc của Ung Chính đặt lên cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Thu vào tầm mắt là bài trí giống hệt năm xưa, chiếc giường quen thuộc, giản dị mà trang nhã. Từ một a ca chưa từng nhận được sủng ái đến Hòa Thạc Di Thân vương quyền nghiêng thiên hạ, ngài vẫn luôn là ngài.

Người đàn ông mặc chiếc áo trong nhạt màu ngời tựa vào đầu giường đang ho không dứt, mái tóc đã muối tiêu. Ngài ấy gầy hơn trước nhiều, khuôn mặt dài cùng với làn da đỏ ửng vì bệnh tật, bờ môi xanh xao.

Khi ngẩng đầu lên, chỉ có duy nhất đôi mắt màu hổ phách không thay đổi.

- Tú... ca...

Đáy mắt ngài dâng lên đầy cảm xúc, là nỗi quyến luyến, là con sóng dâng trào trong bình tĩnh.

Từ xưa vô tình nhất là con cháu nhà đế vương, cuộc đời của một người đàn ông, nếu có đủ tình yêu nam nữ khắc cốt ghi tâm và tình anh em có thể tin tưởng thật sự, người đàn ông ấy mới không còn gì hối tiếc.

Ung Chính vội vã bước tới bên giường nắm chặt tay Doãn Tường, Vân Yên bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp ngài ấy, cùng với những xúc cảm người đàn ông này mang lại.

Đã là chuyện của mười năm trước rồi.

Khi ấy nàng không biết Dận Chân sẽ yêu thật lòng và giữ riêng cho mình một người phụ nữ. Nhưng nàng đã thấy ngài có một tình cảm anh em, tình cảm giữa những người đàn ông làm người khác cảm động.

Nàng của ngày đó cũng không biết, ở trong gia tộc đế vương vô tình bậc nhất, đứng trước lợi ích và quyền lực, hai người đàn ông vẫn gắn bó yêu thương nhau, không quay lưng không bỏ rơi nhau.

Nhưng nàng vẫn nhớ rõ, khi ấy mình đã cầu nguyện, thật lòng hi vọng Dận Chân và Dận Tường có thể giữ vững tình anh em. Mong sao tình anh em sẽ như hoa ngọc lan thơm ngát, tỏa hương thơm thấm đượm lòng người đi qua ngày rộng tháng dài.

Bây giờ, cuối cùng nàng cũng hiểu, họ chưa bao giờ phụ lòng nhau. Còn nàng, đã trở thành người phụ nữ ấy, trong tình yêu ấy.

Vân Yên quỳ bên cạnh Ung Chính, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay còn lại của Doãn Tường. Tay của ngài ấy lạnh hơn cả nàng. Bốn bàn tay đan vào nhau, để ba người đến nối lại làm một.

- Ta... cứ... nghĩ... cô... sẽ không...

Ngài nói những lời mười năm nay chưa từng nói ra, nút thắt ở nơi sâu nhất trong đáy lòng họ.

Hoan Sinh đi được mười năm, số lần họ nói chuyện với nhau quá ít, thật ra là không dám nhắc đến. Nàng không muốn bước vào nơi đây, tất cả đều đã được phủ bụi trong cái đêm đầy đau khổ, cũng niêm phong cả câu từ giữa họ.

Đôi mắt màu hổ phách vẫn sáng trong, giọng nói khô khan thều thào làm năm tảng sáu phủ của nàng thất lại, từ vành mắt sưng húp đến trái tim đều quặn đau, tầm mắt dần dần nhòe đi, nàng khẽ chớp mắt, nhìn người phía trước, lắc đầu, rồi lại lắc đầu, khóe miệng đang cười, hay đang khóc?

- Thập Tam... không... không phải đâu.

Vân Yên nắm chặt ngón tay ngài ấy, nước mắt lăn xuống như nổi xốt xa trên cơ thể. Nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, ngài ở trước mắt như vẫn là cậu thiếu niên tuấn tú mỉm cười gọi Vân Yên.

- Tôi chỉ... sợ đau lòng.

Nàng cố gắng mỉm cười trả lời lại, nước nớc:

- Tôi... chưa từng trách ngài.

Mái tóc bạc trắng, khuôn mặt xanh xao bệnh tật, tất cả của mọi chuyện đều trôi qua trong sinh mệnh không thể nắm chắc. Thập Tam của hiện giờ, như chính là bản thân ngài.

Mắt Ung Chính đã đỏ hoe, nước mắt buồn đau của đế vương làm mờ đi cả thế giới, ngài không hiểu tại sao người em mình thương yêu nhất lại thành ra thế này. Vì đất nước, vì mình, mà em trai đã cống hiến tất cả. Đến giờ phút này, ngài mới bừng tỉnh ra.

Cảm giác đau tận tâm can như con dao cắt từng nhát sâu lên người ngài. Thập Tam, Ung Chính không thể đối xử với ngài ấy giống như người khác, và ngài ấy cũng không giống bất cứ ai trên thế giới này.

Từ Lục Thập đến Thập Tam, cũng như cả thế giới này, vị đế vương ấy đã cảm nhận sâu sắc sự bất lực, nỗi sợ hãi khi sống chết không thể kiểm soát, sinh mệnh không thể nắm giữ.

Di Thân vương Doãn Tường tiếp tục nói về vụ án của Tăng Tĩnh và Lữ Lưu Lương, nói về tất cả công văn ngài đã chỉnh sửa lại, nói về đồ sớ của Tào Biện Xứ (1), nói rằng đã chọn xong lăng mộ rồi, của Ung Chính, của ngài, đã sắp xếp xong mọi chuyện sau khi ngài ấy đi. Thậm chí còn nói lễ tang của mình chỉ cần làm đơn giản thôi.

Ung Chính như chạm phải dây thần kinh đau đớn nhất, tim phổi như sắp vỡ vụn, ngài cố chấp không muốn nghe, liên tục nói “Lão Thập Tam, đệ sẽ khỏe lên thôi, ta sẽ ra chiếu kêu gọi danh y khắp bốn bể thiên hạ tới chữa cho đệ.” Nhưng Doãn Tường tựa đang mỉm cười, tiêu cự trong ánh mắt dần biến mất, ngón tay gầy gò lạnh băng sắp không nắm nổi tay ngài nữa, ngài ấy chỉ không ngừng gọi “Tứ ca”, giống như hồi bé.

Vân Yên đặt gò má mình lên bàn tay dần lạnh, nước mắt cũng lạnh theo.

Sắc trời ảm đạm, chần lưa không còn hơi ấm. Cái chết giống như một tấm gương, phản chiếu con đường tương lai.

Giá như thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc đẹp nhất, nhưng chỉ là giá như mà thôi.

Di Thân Vương Doãn Tường bốn mươi bốn tuổi, Thập Tam a ca Dận Tường mười bốn tuổi. Một con người tài hoa đã vội vã rời bỏ năm tháng, đi tới thế giới nghìn sông trăm núi ngoài kia.

Non sông cô quạnh.

Mọi người đều nói sự ra đi của Hòa Thạc Di Thân vương Doãn Tường là một cú đánh trí mạng với hoàng đế Ung Chính. Cơn hôn mê của ngài, nỗi đau của ngài, áy náy của ngài vượt xa những gì người khác nghĩ.

Đêm tĩnh lặng trong Viên Minh Viên, ngay cả tiếng gió thổi qua hành lang, mưa rơi trên mái hiên sao lại rõ ràng đến vậy.

“Tứ ca... nàng ấy quá khổ rồi... nàng ấy một thân một mình bò ra từ đồng xác chết ở Ninh Cổ Tháp... chỉ cần cho nàng ấy cơm ăn, nàng ấy sẽ yên phận không đòi hỏi bất cứ yêu cầu nào.”

“Tứ ca còn nhớ không? Ở bãi săn Mộc Lan vì huynh mà nàng ấy suýt bị sói cắn... chắc chắn nàng ấy không quyến rũ Bát ca, nàng ấy không phải là loại người đó... Tứ ca, nàng chỉ là một tội nô mà thôi... nếu huynh không có tình cảm gì với nàng ấy, nếu nàng ấy có thể sống, lão Thập Tam xin Tứ ca cân nhắc đến tấm lòng trung trinh đó, đến con người đang thập tử nhất sinh đó... mà tha cho nàng ta.”

Trước khi nhổ lưỡi kiếm thấm đẫm máu tươi, Thập Tam a ca Dận Tường níu chặt cánh tay của cô gái đang hôn mê, đôi mắt hoe đỏ, giọng nói khàn đục, kí ức đã phủ bụi nhiều năm qua chợt xông vào giấc mơ.

Nửa đêm trong Cửu Châu Thanh Yến, khi gió thổi qua hành lang, người trong mơ luôn là cậu thiếu niên ngày xưa.

Nụ cười giọng nói của thiếu niên vẫn chưa từng biến mất, mỗi lần xuất hiện trước mắt đều là giọng nói ra roi thúc ngựa và tiếng cười lạnh lạnh quen thuộc, toan gọi tên, nhưng người ấy đã cười ngựa đi xa rồi.

Vân Yên choàng tỉnh từ trong mộng, nhìn tấm màn lụa khế bay trong ánh trăng, dường như còn tiếng bước chân nhẹ nhàng của ai đó vừa mới đi.

Ánh mắt nàng không biết đã dừng lại bao lâu, cho tới khi rơi trước khung cửa sổ.

Bóng lưng cao lớn thê lương cô liêu đứng trong ánh trăng và bóng tối, như ngưng kết lại ở ngoài thời gian và không gian, không hề di dịch.

Vân yên nhẹ nhàng khoác chiếc áo mỏng lên vai Ung Chính, đặt lòng bàn tay lên lưng ngài, cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xa xa là ánh đèn tầng tầng lớp lớp, như trong kí ức sâu nhất của tuổi trẻ. Thật trùng hợp, họ cùng mơ về một người.

Bàn tay của người phía trước nắm lấy tay nàng, từng ngón tay phác họa đường chỉ tay trong lòng bàn tay, từng là đường vận mệnh lắt léo đứt đoạn.

Ngài bế nàng ngồi vào chiếc ghế mây trước cửa sổ, hai người tựa vào lưng ghế chập chờn đi vào giấc ngủ, đồng hồ kiểu tây trong phòng ngoài chậm rãi kêu tích tắc, như đã vượt qua năm sông bốn bể để đến đây.

Bi thương, xót xa, nhớ nhung, tất cả cảm xúc đều đã vượt qua giới hạn chịu đựng của người bình thường, phơi bày trần trụi với dáng vẻ đáng sợ trong bình tĩnh.

Di Thân vương vừa qua đời, hoàng đế Ung Chính phục hồi cái tên Ái Tân Giác La Dận Tường, phối hưởng thái miếu (2). Di Hiền Thân Vương Dận Tường “Trung kính thành trực cần thận liêm minh”, trong thiên hạ này chỉ có hai người họ cùng chung tên đệm, tất cả mọi chuyện đều làm trong im lặng.

Không chỉ vậy, Thiết Mạo Tử Thân Vương (3) chỉ có tám vị thân vương được phong từ khi Đại Thanh khai quốc do có công lao, thế tập (cha truyền con nối) không đổi, đời đời được hưởng vinh sủng. Lúc này, Thiết Mạo Tử Thân Vương thứ chín cũng xuất hiện, Di Thân Vương, chính là cái tên mà Ung Chính hi vọng không vĩnh viễn mất đi. Càng hơn thế nữa, ngoài Hoảng Hiếu thừa kế vương tước của Di Thân vương, ngài còn phong thêm quận vương cho Hoảng Giáo.

Lễ tang của Di Thân vương Dận Tường được tổ chức long trọng vượt quá quy chế, Ung Chính đến lễ truy điệu với cơ thể bệnh tật, người đến viếng nước mắt tuôn rơi. Quan lại khắp cả nước, thậm chí dân chúng biên thùy biết được tin tức Di Thân Vương qua đời đều chìm đắm trong đau thương, người đến viếng luôn luôn đông đúc.

Ung Chính lệnh sửa phủ Di Thân Vương thành Hiền Lương từ, thờ cúng nhang khói hàng năm, lấy công lao to lớn của Di Thân Vương Dận Tường làm đầu.

Thời gian trôi qua như dòng nước, người ấy đã đi xa.

Dận Tường qua đời, như mất đi rường cột đất nước, cũng để vị đế vương khô cạn nước mắt nhìn rõ ranh giới sống chết.

Vụ án của Tăng Tĩnh, Lữ Lưu Lương, trước đây là vụ án phức tạp trong tay Dận Tường, khiến Ung Chính vất cả ngày đêm.

Mưu hại cha, ép chết mẹ, giết anh, tàn sát em, tham lam, thích chém giết, nát rượu, hoang dâm, bất trung, nịnh hót gian tà.

Nỗi hận của Ung Chính với văn nhân người Hán, sự bất mãn của Ung Chính với quan liêu sĩ phu, hận thù không cách nào nguôi ngoai của Ung Chính với đảng Bát gia... dù là những việc có nguyên nhân, hay những chuyện không căn cứ, hoặc bịa đặt không cơ sở, từng câu từng chữ đều là những giọt máu đỏ tươi đến gai mắt, tích tụ lại với nhau, y hệt hôn quân nghìn đời đáng sợ như yêu ma quỷ quái.

Ung Chính không phải là người đàn ông hoàn hảo, ngài có rất nhiều nhược điểm, Vân Yên hiểu rõ hơn bất cứ ai, nhưng nàng cũng hiểu con người thật sự của ngài là thế nào, không hoàn hảo, nhưng tuyệt đối không phải là hôn quân như trong miệng người đời.

Dân gian truyền miệng tin đồn Ung Chính và Thánh Tổ Hòa Phi có quan hệ không đứng đắn trong thời gian túc trực linh cữu, nên mới phong bà là Quý Thái phi, cũng có tin đồn một đêm ngài sủng hạnh bảy tám phi tần cung nữ, quả thật nực cười.

Vân Yên tận mắt nhìn Tăng Tĩnh run rẩy ngồi bên ngự án ăn cơm, tận mắt nhìn Ung Chính cúi người trước ngự án đọc không sót một chữ trong khẩu cung Tăng Tĩnh khai và “Đại nghĩa giác mê lục” mà ngài ra lệnh thu thập biên tập thành.

Nàng giúp ngài trông đèn suốt đêm, giúp ngài chiếu sáng tấu chương, mệt mỏi của ngài, đau thương của ngài, tiều tụy của ngài, tính xấu của ngài, chỉ mình nàng biết.

Sau chuyện này là quãng thời gian dài nghỉ ngơi. Nhiều người không biết Ung Chính liệu có thể đứng lên được nữa không.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp Vân Yên bới tóc cho ngài, vuốt nhẹ thái dương và đường mép tóc, dùng cánh môi phác họa ấn đường và hàng mi ấy.

Yêu một người, không chỉ yêu dung mạo tuấn tú khi còn trẻ, mà còn yêu mái tóc hoa râm, tâm hồn già cỗi của ngài nhiều hơn.

- HẾT CHƯƠNG 200 -

(1) Tạo Biện Xứ: Cơ quan chuyên chế tạo những đồ dùng cho hoàng gia thời nhà Thanh, thành lập vào triều Khang Hi và kéo dài đến năm 1924.

(2) Phối hưởng thái miếu: Thời gian đầu, thái miếu chỉ để thờ cúng tổ tiên của hoàng đế và các vị hoàng đế trong lịch sử. Sau này hoàng hậu, họ hàng, công thần có thể được thờ cúng trong thái miếu nếu hoàng đế cho phép, gọi là phối hưởng thái miếu.

(3) Thiết Mạo Tử Vương: Thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình, nhưng sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thiết mạo tử vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con. Trong lịch sử nhà Thanh, tổng cộng có 12 vị Thiết mạo tử vương. Trong số 12 vương gia này có 8 vị được phong vào thời kì sơ lập của nhà Thanh do lập được chiến công, 4 vị còn lại được phong vào thời kì sau do đấu tranh chính trị giành được sự sủng ái của Hoàng đế mà được thụ phong. (Theo Vi wikipedia)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 201: Người Phụ Nữ Của Ngài

Trong thời gian Ung Chính dưỡng bệnh, Đích phúc tấn Phú Sát thị của Tứ a ca Hoảng Lịch đều tự tay hầm canh để tỏ lòng hiếu thảo, Ung Chính và Vân Yên đều rất thích nàng ấy.

Tình cảm của nàng ấy và Tứ a ca Hoảng Lịch cũng rất tốt, nữ quyến trong phủ Hoảng Lịch hòa thuận vui vẻ, rất có phong phạm của Tứ đích phúc tấn Na Lạp thị năm nào. Trước đây trong thời gian Lục Thập a ca bị bệnh nặng, thị thiếp cách cách Phú Sát thị của Hoảng Lịch sinh con trưởng, đặt tên là Vĩnh Hoàng, nhưng do sinh vào tình cảnh ấy, nên vẫn chưa tổ chức tiệc mừng.

Hơn nữa lần này Đích phúc tấn Phú Sát thị sinh đích tử, nhưng lại đương trong thời gian bất ổn, nàng ấy càng khó nhận được an ủi.

Hiếm có khi Ung Chính vui vẻ, Vân Yên cũng vui lây. Ngài trầm ngâm trong giây lát, rồi đưa bút viết một chữ lên tờ giấy trên ngự án: “Liễn”.

Vân Yên gác lên vai ngài nhìn con chữ đó, hôn lên vành tai ngài, ngài cũng buông bút, nhìn nàng mà cười.

Ung Chính ban thưởng tên “Liễn” ngay lúc tiểu a ca vừa mới chào đời, một người thấu hiểu như Tứ a ca Hoảng Lịch vô cùng vui mừng, lại càng yêu thương đứa bé còn đỏ hỏn trong tã lót hơn.

Liễn, đồ dùng trong tông miếu (1).

Nếu năm xưa Hoảng Lịch được Khang Hi coi trọng, thì bây giờ tiểu a ca còn tôn quý hơn, đích tử có xuất thân cao quý.

Ngày Vĩnh Liên đầy tháng, Ung Chính trong Viên Minh Viên đã lâu không xuất hiện đích thân đến chỗ của Hoảng Lịch ở tẩm cung của Tây Nhị Sở Tử Cẩm Thành.

Vân Yên gặp Dụ phi Cảnh thị, Hi Quý phi Nữu Hổ Lộc thị và Hoàng hậu Na Lạp thị bị bệnh đã lâu, chỉ có Tề phi Lý thị và Mậu tần Tống thị không đến. Nàng toan hành đại lễ, thì ống tay áo móng ngựa phía trước kéo nàng lại...

Vân Yên nhìn bả vai ngài, Ung Chính mỉm cười hơi nghiêng người, đôi mắt sâu xa theo năm tháng nhìn thẳng vào mắt nàng, mỗi nếp nhăn trên khóe mắt đều mang theo khí chất đế vương.

Tuy Hoàng hậu Na Lạp thị đã khỏi bệnh, nhưng khí sắc vẫn rất xấu, ngược lại dáng vẻ vẫn như xưa. Nàng ấy không ngờ Ung Chính sẽ đột nhiên đến, vội vàng thỉnh tội, muốn tránh mặt đi, không để bệnh tật của mình ảnh hưởng đến long thể ngài.

Ung Chính xua tay, quan tâm hỏi han mấy câu, bảo nàng ấy ngồi xuống. Nhìn thấy Ngũ a ca Hoảng Trú, ngài chợt nhớ đến chuyện hôn nhân lỡ dở của chàng ta, bèn giao chuyện này cho Hi Quý phi Nữu Hổ Lộc thị và Dụ phi Cảnh thị cùng giải quyết.

Mùa thu năm Ung Chính thứ tám, tổ chức đại hôn cho Ngũ a ca Hoảng Trú, Mậu tần Tống thị cũng qua đời.

Vân Yên lặng yên nằm trong lòng Ung Chính, khẽ hỏi rằng, nàng ấy là người phụ nữ đầu tiên của chàng đúng không?

Ung Chính hơi nheo mắt lại, dường như đang chìm trong kí ức, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi người đều nói, đàn ông thường không thích người phụ nữ đầu tiên khi mình còn chưa hiểu sự đời, vì đó là những kí ức xấu hổ nhất của họ, hơn nữa người ấy còn là đế vương.

Nhưng với Tống thị, Vân Yên luôn có một tình cảm đặc biệt.

Nhớ đến Tống thị, nàng sẽ nhớ đến thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, không phải là ghen tị, mà giống như thương cảm hơn. Tống thị lặng lẽ rời khỏi thế giới này, như tiếng thở dài của năm tháng trong cung cấm xa xôi tường đỏ ngói cao.

Giữa Ung Chính và Vân Yên có một sự hiểu ngầm kì lạ, nói về người phụ nữ của ngài mà không hề kiêng kị. Khi nói những chuyện ấy, họ là hai người bạn thân thiết nhất.

Tuyết lớn luôn âm thầm tới vào cuối năm, Vân Yên nằm trong thùng tắm lắng nghe tiếng tuyết rơi sần sật bên ngoài cửa sổ, rồi ngủ quên lúc nào không hay. Khi mơ màng tỉnh lại, nhận ra đã có người giúp nàng lau khô người, tấm da dê ấm áp vừa dày vừa mềm quấn quanh cơ thể, hơi thở và động tác không thể quen thuộc hơn làm giúp nàng tâm ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại trời đã vào đêm, bên cạnh là người đàn ông cao lớn ấm áp mặc chiếc áo ngủ mỏng bằng tơ.

Vân Yên khẽ dùng gò má cọ hai cái, vùi đầu mình vào sâu hơn, cánh tay khoác qua eo ngài, cả người đều ấm sức.

Bàn tay của Ung Chính vuốt ve lưng nàng mấy cái theo thói quen, rồi xoa nhẹ gương mặt nóng bừng do ngủ của nàng, giọng nói ngái ngủ vang lên trong bóng tối:

- Đói không?

Vân Yên cọ lên cánh tay ngài, thì thầm:

- Không đối.

Cánh tay đặt trên eo nâng nàng lên giúp nàng nằm ngay ngắn trên long sàng rộng rãi mềm mại, sống lưng trần trụi lộ ra khỏi tấm chăn, chăn gấm che trước ngực cũng bị ngài chậm rãi vén lên.

Đôi tay nàng ngài niu gương mặt của người nằm dưới thân mình, cẩn thận vén từng sợi tóc ra sau tai, rồi đặt một nụ hôn lên môi nàng. Nàng cũng dịch chuyển cánh tay mình từ eo ngài lên trên, ôm lấy khuôn mặt ngài, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn.

Ngài thích cảm giác trong cơ thể nàng, yên tĩnh cảm nhận. Rất lâu sau, hai người đều không có động tác tiếp theo.

Khi dịu dàng, tình nồng ý đượm, chốn gió mưa, tình cảm đọng đầy.

Hai người lặng lẽ ôm lấy nhau, chờ đợi cho đến ngày mai.

Đêm giao thừa, Ung Chính lại kéo Vân Yên đến cung Khôn Ninh nằm phía sau điện Giao Thái cung Càn Thanh, đồ đạc sắp xếp trên trong hoàn toàn mới.

Hai gian phòng phía đông (Đông đoan nhị gian) này là nơi hai người họ đã ở ba bốn ngày trước lúc chuyển tới điện Dưỡng Tâm khi Ung Chính mới đăng cơ. Lúc đấy Vân Yên không hề biết, sau này trong lúc vô tình, nàng mới hiểu ý định của ngài.

Cung Khôn Ninh là tấm cung của hoàng hậu trung cung thời Minh, còn ở Đại Thanh, nơi đây là chốn động phòng khi hoàng đế đại hôn, nhưng cũng chỉ ở trong hai ngày, sau đó hoàng hậu sẽ chuyển khỏi cung Khôn Ninh đến một tấm cung khác để sống. Ở Đại Thanh, hiện giờ chỉ có hai vị hoàng hậu được phép sống trong đây hai ngày, một người trong đó chính là hoàng hậu đầu tiên của hoàng đế Khang Hi Hách Xá Lý thị. Nói đơn giản

hơn, chỉ có hoàng hậu đầu tiên mà hoàng đế đương triều lấy mới có tư cách động phòng ở hai gian phòng phía đông.

Ung Chính đứng phía sau đỡ lấy vai Vân Yên, nhẹ giọng nói:

- Vân Yên, chúng ta tổ chức bổ sung một hôn lễ ở đây được không?

Trong lòng Vân Yên rung động, tâm tư của ngài, nàng hiểu.

Ngài vẫn nhớ, vẫn luôn nhớ, trong con ngõ tối tăm nhiều năm trước, đã để nàng tận mắt nhìn thấy hôn lễ với sính lễ xa hoa.

Cung Khôn Ninh, ngài luôn muốn trao cho nàng những điều đẹp nhất mà người khác không có.

Bàn tay nàng phủ lên bàn tay ngài đang đặt trên vai mình, ngược mắt lên nở nụ cười bình thản, lắc đầu.

- Cả đời sắp trôi qua rồi, thiếp đâu còn để ý những chuyện này. Chỉ cần trong lòng chàng, thiếp là vợ chàng, kiếp này thiếp thấy đủ rồi.

Nàng quay người lại, đầu ngón tay vẽ theo đường cong chiếc cằm cương nghị của ngài, chớp mắt, giọng nói mềm mại cất lên:

- Hơn nữa, tóc chúng ta đều bạc cả rồi, tổ chức lại há chẳng phải tái giá ư?

Những ngày dưỡng bệnh trong Viên Minh Viên, họa sĩ phương Tây Lang Thế Ninh (2) được Ung Chính gọi vào. Nhưng ngài không thích những tác phẩm chính phái, ngữ điệu nửa đùa như thật y hệt một đứa trẻ, hỏi rằng, Vân Yên, nếu kiếp sau ta thay hình đổi dạng, nàng còn nhận ra không?

Vì vậy, mỗi bức tranh vẽ Ung Chính mặc đồ kiểu Tây, Ung Chính đánh hổ đều làm Vân Yên bật cười. Nàng nói rằng, vẽ đẹp thật đấy, nhưng

chàng còn vẽ đẹp hơn.

“Tháng giêng ngắm đặng”, “tháng hai đập thanh”, “tháng ba thưởng đào”, “tháng tư uống rượu xuôi theo dòng nước”, “tháng năm đua thuyền”, “tháng sáu hóng gió”, “tháng bảy Chúc Nữ”, “tháng tám thưởng trăng”, “tháng chín thưởng cúc”, “tháng mười vẽ tranh”, “tháng mười một tham thiền”, “tháng chạp ngắm tuyết.”

Một năm bốn mùa, mỗi tháng, mỗi ngày, đều là một hình bóng.

Vân Yên tựa vào lòng ngài, vuốt ve bức tranh “Ung Chính nông canh thú” (Ung Chính làm nông), nước mắt rơi trong thầm lặng. Vị đế vương đã thay bộ quần áo làm nông, phía sau ngài là con trai, con gái. Họ đã từng viên mãn, từng có gia đình ba người, còn để lại Đồng Nhi và Lung Nhi dưới gối Như Lai, giờ chỉ đọng lại trong ký ức nơi non xanh nước biếc, mãi mãi không phai màu.

Mùa hè năm Ung Chính thứ chín trôi qua, bệnh của hoàng hậu Na Lạp thị trong Sướng Xuân Viên càng ngày càng nặng. Ung Chính sai thái y viện đến khám, đều kết luận rằng thời gian không còn nhiều.

Kết cục này đã lường trước được, từng người một lần lượt rời khỏi thế giới, cho đến khi đau đớn tê dại. Ung Chính có đau lòng không? Vân Yên không biết, nhưng nàng cảm thấy rằng có.

Nàng nắm tay ngài và dặn rằng, hãy ở bên nàng ấy nhiều hơn.

Mưa gió bốn mươi năm, với tính cách của Ung Chính, làm phúc tấn của ngài, làm hoàng hậu của ngài đều không dễ dàng.

Vân Yên không biết trở thành hoàng hậu Đại Thanh, trở thành mẫu nghi thiên hạ sẽ phải làm những gì, trong lòng nàng ấy có lẽ đã từng hận nàng, cũng như hận mỗi người phụ nữ trong thời đại này chia sẻ chồng với mình, thậm chí còn rất hận.

Na Lạp thị là người đáng thương, nhưng cũng may mắn. Vì xuất thân cao quý, nàng ấy có thể không phải là Tống thị, Niên thị, càng không phải là Vân Yên, mà là đích phúc tấn của Tứ a ca Dận Tường, hoàng hậu của hoàng đế Ung Chính. Nhưng cũng vì xuất thân cao quý, nàng đã được định trước không phải là người phụ nữ đầu tiên của Tứ a ca Dận Chân, càng không thể là người phụ nữ duy nhất của Ung Chính.

Mỗi người phụ nữ trong thời đại này đều có tư cách để hận người khác, hận người khác đã cướp đi địa vị của mình, hận người khác đã cướp đi ân sủng của chồng mình, vì đây chính là thời đại ba vợ bốn nàng hầu. Nhưng Vân Yên không hề, từ trước tới nay nàng không có quyền để hận bất cứ ai, thậm chí là với Niên thị, cũng không có lý do để hận.

Không thể lựa chọn là lời giải thích hợp lý nhất cho số mệnh của nàng.

Vân Yên dựa người bên cửa sổ, chợt nhớ đến một người xưa ở phương xa, nàng biết đó là chuyện duy nhất mình có thể làm.

Nàng tìm những phong thư gửi đến đã được sắp xếp gọn gàng trong chiếc tủ nhỏ, nhận ra phong thư cuối cùng đến trước khi Doãn Tường đổ bệnh nặng.

Khi đó, người ấy đang phi ngựa trên bãi săn xa xôi. Còn bây giờ thì ở đâu?

Vân Yên gọi thị vệ Trường Lạp Tích tới, sai y đi nghe ngóng tin tức.

Đã rất lâu rồi nàng chưa cầm bút, Ung Chính từng dạy nàng cách viết chữ bằng bút lông, nhưng nàng cũng chỉ học được một ít.

Hạ bút xuống chữ viết được không đáng là bao, chưa viết xong bức thư, Ung Chính đã trở về.

Vân Yên đưa bức thư cho ngài, Ung Chính không nhìn, mà cầm lấy tay nàng.

Tháng chín năm Ung Chính thứ chín, một người đàn ông được bí mật đưa vào lâm viên hoàng gia “Sướng Xuân Viên”, là nơi ông nội chàng hoàng đế Khang Hi thuở còn sống thích nhất.

Khi Vân Yên gặp lại chàng, bỗng nhiên nhận ra mình đã quên chàng bao nhiêu tuổi. Hai mươi, hay ba mươi?

Từ một tiểu a ca còn nằm trong lòng nàng, đến chàng trai kéo tay nàng đi thả hoa đăng trong biệt viện ở Ô Trấn, giờ đã rất cao rất trưởng thành rồi.

Chàng rõ ràng là bản sao của Ung Chính thời trẻ, vóc dáng khỏe khoắn rậm nắng, đôi mắt đen như mực, giữa hai đầu lông mày giống đến sáu bảy phần, một người đang ông đầu đội trời chân đạp đất.

Khóe môi cong lên thành nụ cười, y hệt như trước đây, cũng giống một người chú nào đó, nhã nhặn ôn hòa.

Trong phút chốc Vân Yên không nhận ra chàng, nàng không nói gì, chỉ giúp chàng nhẹ nhàng kéo cửa phòng, sau khi chàng bước vào thì khẽ khàng đóng lại.

Hôm nay, lúc này, chỉ có Hoảng Huy là niềm an ủi lớn nhất, niềm hạnh phúc tốt cùng nhất của hoàng hậu Na Lạp thị.

Là một người phụ nữ, là một người mẹ, đây là chuyện cuối cùng Vân Yên có thể làm cho hoàng hậu Na Lạp thị.

Ngày hai mươi chín tháng chín năm Khang Hi thứ chín, hoàng hậu Na Lạp thị nhắm mắt xuôi tay, thụy Hiếu Kính Hoàng Hậu.

Bệnh Ung Chính nặng thêm, các đại thần sợ ngài nhìn cảnh cũ sinh buồn thương nên ra sức khuyên nhủ, Ung Chính không tham dự lễ tang, ý kiến của văn võ bá quan rằng, đại tang tổ chức theo quy chế thời Minh, không cần hoàng thượng đích thân tới, lệnh cho các hoàng tử sớm chiều cúng bái, có thể cử quan thay, hoàng thượng không tới tể.

Sau tang lễ, Hoảng Huy nói chuyện với Ung Chính đến hơn nửa đêm. Khi Vân Yên tỉnh lại, Ung Chính nói chàng vẫn chưa đi.

Bóng hình không còn, người đi xa vĩnh viễn sẽ không già đi. Người buông tay nhiều, sẽ làm lòng người ở lại nhói đau trong những ngày nào đó. Theo năm tháng, những ngày ấy sẽ càng ngày càng nhiều.

Ông trời đã định, dường như biết những ngày trong tay dần ít đi, nên hai người dùng hết trái tim mình để yêu thương nhau.

Ung Chính thật sự coi Vân Yên như con gái mình, mỗi lần thân mật đều thì thầm “bé cưng, ngoan”, Vân Yên thẳng thốt nhìn ngài hồi lâu, nhưng khi nhớ tới một câu “Các đại thần thân yêu của trẫm” viết trong tấu chương, nàng không còn thấy ngạc nhiên. Sau này, ngài càng thích gọi như thế hơn.

Tất cả sở thích của Ung Chính, Vân Yên đều làm ngài hài lòng. Dù là trêu chọc chọc mào, hay luyện đàn học đạo. Vân Yên biết ngài vẫn miệt mài chuyên tâm nghiên cứu để sắp xếp kiếp sau, nhưng không thể ngăn ngài hay khuyên nhủ ngài, hay nói rằng tất cả chỉ là mê tín. Suy cho cùng, kiếp sau rốt cuộc có hay không, nàng là người từ thế kỉ hai mươi mốt cũng không biết đáp án chính xác.

Mùa xuân năm Ung Chính thứ mười, Tứ a ca Hoảng Lịch và Ngũ a ca Hoảng Trú đều đổ bệnh do nhiễm phong hàn khi bái tể.

Vốn chỉ là một cơn phong hàn nhẹ, nhưng lập tức trở thành hồi chuông cảnh báo cho vương triều Đại Thanh, cả triều đình đều bị cảnh tỉnh,

rối bởi hỗn loạn. Sự thật xấu nhất đã nổi lên mặt nước.

Sự thật này chính là... Ung Chính có quá ít con trai!

Ít đến nỗi chỉ cần một sơ suất xảy ra, bất cứ lúc nào có thể sẽ không còn ai!

- HẾT CHƯƠNG 201 -

(1) Liễn: Đồ dùng để đựng kê gạo trong tông miếu, hàm ý là tài năng trị quốc.

(2) Lang Thế Ninh, hay Giuseppe Castiglione (1688-1766) là 1 tu sĩ người vùng Milan, nước Ý đã theo phái bộ truyền giáo tới Trung Hoa năm Khang Hy thứ 54 (1715) và được giữ lại làm họa sĩ cung đình. Bản thân ông cũng đã dạy cho các họa sĩ Trung Hoa các kỹ thuật vẽ của Âu Châu.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 202: Cảnh Xuân

Tình trạng bệnh của Hoảng Lịch và Hoảng Trú không quá tốt, trúng phong hàn, lại gặp mấy ngày mưa dầm liên tiếp, nên bệnh nhẹ trở nặng. Vì nguyên nhân qua đời của mấy a ca trước đều do bệnh nhỏ mà thành, hơn nữa sau khi hoàng đế lên ngôi nhiều năm không có thêm tiểu a ca nào, bởi vậy chuyện này rất được các bên quan tâm, thậm chí còn rối loạn.

Vân Yên đương nhiên không quên hoàng đế Càn Long tiếng tăm lừng lẫy, nhưng lịch sử không có sai sót, Hoảng Lịch sẽ không xảy ra chuyện gì, Hoảng Trú nàng không rõ lắm. Nàng chỉ an ủi ngài, bọn trẻ chắc chắn sẽ không sao.

Thăm xong Hoảng Lịch Hoảng Trú, trên đường từ cung a ca về, hai người không ngồi xe, mượn ánh trăng dạo bước trên con đường tĩnh mịch, cung nhân đi phía sau cách một đoạn xa, dài dằng dặc không nhìn thấy đuôi.

Ung Chính vẫn luôn chấp tay sau lưng lặng lẽ bước đi, Vân Yên đi đằng sau cách ngài một bước.

Ánh trăng chợt sáng chợt tối hắt lên người, xung quanh là một vài đám mây đang phiêu đảng. Mưa đã tạnh, gió mang theo hơi lạnh, thổi bay vạt dưới long bào và tua vàng trên bím tóc sau lưng ngài.

Bước chân của người phía trước chậm chậm dừng lại, ngài quay người, giơ một bàn tay ra, bàn tay còn lại đeo nhẫn ngọc vẫn chấp sau lưng.

Vân Yên đặt tay mình vào lòng bàn tay rộng lớn của ngài. Ung Chính nắm chặt bàn tay hơi lạnh của nàng lại, tiếp tục bước về phía trước.

Họ đi tới bức tường cung cấm cao lớn mênh mông trong Tử Cấm Thành, ngài dắt nàng đi như một người cha dắt con gái.

Ngón tay mảnh khảnh của nàng sượt nhẹ vào lòng bàn tay ngài, ngài nghiêng đầu nhìn nàng.

Vân Yên mỉm cười tựa nửa người vào lan can bằng cẩm thạch trắng, gió lướt qua thổi bay tóc mai nàng, ánh trăng chiếu rọi qua hàng mi, càng làm nàng thêm mông lung mảnh mai.

- Chàng biết không, chàng càng già quỵến rũ, cứ thế này không được.

Đôi mắt sâu xa của Ung Chính thấp thoáng ý cười còn sáng hơn cả ánh trăng, ngài thông thả đáp:

- Ta tưởng nàng nhìn chán rồi cơ.

Năm Ung Chính thứ mười, ngài đã năm mươi lăm tuổi rồi.

Dưới gối chỉ có hai con trai, thậm chí còn ít hoàng tử hơn Thế Tổ hoàng đế Thuận Trị chỉ độc sủng Đồng Ngạc phi, băng hà khi mới hai mươi tư tuổi.

Con trai Hoảng Tích của phế thái tử Doãn Nhưng kế thừa tước vị Lý thân vương, từng là hoàng thái tôn được Khang Hi yêu thương, nên bên cạnh y luôn có một thế lực âm thầm, không thể coi thường được. Con sóng lớn ấy vẫn luôn ngủ đông vào ngày thường, cuối cùng mượn thời cơ này để xuất đầu lộ diện... ngoài những người con ít ỏi của Ung Chính hiện giờ, nếu nhìn trong hàng a ca, Hoảng Tích là người đầu tiên có tư cách kế thừa ngôi vị.

Mọi người đều biết, hoàng đế Ung Chính nhận được rất nhiều đề nghị thêm con trai để ổn định đại cục và lòng dân.

Nhưng Ung Chính luôn giữ kín tính toán của mình, không hề có bất cứ phản ứng nào. Quá trình luyện đan học đạo của ngài dường như không chịu ảnh hưởng gì. Ngọn lửa trong lò luyện đan ở Viên Minh Viên chưa bao giờ bị dập tắt.

Bỗng nhiên ngài muốn tìm bát tự ngày sinh của nàng, Vân Yên sửng sốt lúc lâu mà không biết trả lời thế nào.

Phải trả lời ra sao đây?

Một người không thuộc về thời đại này thì làm gì có bát tự ngày sinh.

Nàng đành phải lắc đầu nói không nhớ.

Bàn tay đeo nhẫn ngọc gõ nhẹ lên trán mình, nhớ lại:

- Khi nàng vào phủ là mười hai tuổi... hơn nữa cùng sinh nhật với ta, thời giờ cụ thể...

Nàng lặng lẽ nhớ lại, chỉ biết mình ở thế kỉ hai mốt sinh vào khoảng tám giờ sáng, còn ở thời đại này, nàng không biết, đành giả bộ ngập ngừng:

- Thiếp không nhớ rõ lắm, hình như là... giờ thìn.

Ung Chính thả tay xuống:

- Giờ thìn ư, chắc chứ?

Vân Yên quay người đi, rầu rĩ đáp:

- Không chắc lắm.

Từ phía sau ngài ôm nàng vào lòng, như có điều gì suy tư:

- Chắc chắn sẽ có cách thôi.

Gió xuân đến mang theo hơi ấm về, nơi lửa luyện đan không bao giờ tắt trong căn phòng xung quanh điện Dưỡng Tâm càng ấm áp hơn.

Ung Chính chấp tay sau lưng ra khỏi căn phòng bí mật sau phòng luyện đan, Tô Bồi Thịnh vội vàng khom người cẩn thận đỡ lấy khuỷu tay ngài.

- Vạn Tuế Gia.

Ung Chính đứng lại, hơi nheo mắt ngược đầu nhìn ánh nắng xuyên qua ngói lưu ly trên đỉnh điện Dưỡng Tâm.

- Phu nhân đã về chưa?

Tô Bồi Thịnh đã chuẩn bị xong câu trả lời:

- Bẩm chủ tử, phu nhân đang ở Tây Nhị Sở thăm hai a ca, vẫn chưa về ạ.

Ung Chính ừm một tiếng, đôi giày rồng dưới long bào khẽ xê dịch, chậm chậm nâng bước chân lên, góc mặt có phần mệt mỏi:

- Bãi giá cung Càn Thanh thôi, trăm còn mấy tấu chương quan trọng.

Tô Bồi Thịnh đáp vâng, vừa dìu ngài đi, vừa hạ thấp giọng:

- Long thể Vạn Tuế Gia có mệt không... có cần...

Ung Chính xua tay tỏ ý không sao, cũng không có ý định ngồi xe, Tô Bồi Thịnh không nói gì thêm, cúi đầu khom người cùng ngài về cung Càn Thanh.

Đang phê tấu chương trong cung Càn Thanh, Ung Chính cảm thấy mắt hơi sưng lên, sau khi phê xong bản cuối cùng, ngài bưng tách sứ trắng men mạ vàng trên ngự án uống một ngụm trà nóng rồi lại đặt xuống, tháo mắt kính ra nhắm mắt lại tựa vào ghế, cảm thấy hình như thời tiết nóng lên rồi.

Ngài khẽ ho một tiếng, Tô Bồi Thịnh đứng bên ngoài lập tức khom người nhanh chóng bước vào, thấy ngài đang khép mắt tựa vào ghế, y dè dặt hỏi thăm:

- Vạn Tuế Gia... có phải long thể không thoải mái không ạ?

Ung Chính vẫn nhắm mắt, ừ một tiếng thật dài, giọng trầm xuống:

- Hơi mệt.

Tô Bồi Thịnh nhanh miệng đáp:

- Vậy nô tài hầu hạ Vạn Tuế Gia đến noãn các phía đông bên cạnh nghỉ một lát nhé.

Ung Chính gật đầu, từ từ mở mắt ra vịn tay ghế đứng dậy.

Tô Bồi Thịnh lên giọng kêu: “Bãi giá về Đông noãn các” rồi đỡ lấy khuỷu tay Ung Chính, dìu ngài xuống bậc thang đến noãn các phía đông.

Từ khi đăng cơ, Ung Chính chưa bao giờ qua đêm trong điện Càn Thanh, hai mươi bảy chiếc giường ở noãn các phía tây ngài cũng chưa từng dùng một lần, noãn các phía đông cũng chỉ nghỉ ngơi một lát. Thái giám và cung nữ đều run rẩy xếp hàng trước noãn các phía đông chờ vua đến, Ung Chính đi vào, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Long sàng lớn trong noãn các đã được thu dọn gọn gàng, Ung Chính ngồi một bên giường, cảm thấy nóng bèn cởi cúc áo dưới cổ ra, Tô Bồi

Thịnh nhanh nhẹn quỳ xuống cởi giày cho ngài, rồi nhẹ nhàng giúp ngài cởi cúc áo, và dây lưng long bào.

Sau khi cởi long bào xong, Ung Chính chỉ mặc chiếc áo trong màu vàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngài nghiêng đầu nằm xuống gối. Tô Bồi Thịnh khẽ kéo chăn lên cho ngài, buông tấm màn màu vàng xuống rồi mới lui ra. Đám cung nữ trẻ tuổi nín thở buông tấm màn lụa trước nguyệt môn, sau đó lui ra ngoài sảnh chờ.

Gió hiu hiu thổi, noãn các phía đông cung Càn Thanh sau buổi trưa phủ đầy màn sương như giấc mơ phù hoa diễm lệ. Ánh nắng bị song cửa sổ chặn lại, tạo thành những ô vuông nho nhỏ hắt lên rồng vàng năm móng khắc xung quanh điện.

Ung Chính nằm trên giường ngủ một lát, nửa tỉnh nửa mê, hình như còn nghe thấy tiếng sáo trúc bên tai, lồng ngực bí bách, đầu óc đau buốt. Ngài vô thức trở người đá chân ra, tay cũng tháo cúc áo trên cổ. Sau khi cảm thấy dễ chịu hơn, ngài lại lật người ngủ thiếp đi.

Sắc xuân thông thả, khí nóng khi có khi không làm ngài lấy lại chút ý thức trong giấc mộng, ngài nặng nề ừm một tiếng, vang vọng khắp căn phòng, khàn khàn và trầm thấp.

Đôi tay trắng ngần dè dặt vén màn lên.

Ung Chính thoáng nghe thấy tiếng gọi bên tai, yết hầu nam tính khẽ động, đôi mắt đang khép và khóe miệng cũng hơi nhếch lên, đưa tay ôm eo người bên giường kéo vào màn, đặt xuống thân mình.

* * * * *

Vân Yên mặc chiếc váy dài màu xanh và áo khoác màu hồng cánh sen, trên chiếc váy thêu họa tiết mây tinh xảo, tóc được búi kiểu đơn giản, cũng không cài thêm trang sức gì, thoát nhìn rất thoải mái. Nàng đến cung

Càn Thanh, phía sau là Lan Hà và Phúc công công. Tổng quản cung Càn Thanh Vương Triều Khanh tiến lên thỉnh an, bẩm rằng hoàng thượng đã bãi giá đến noãn các phía đông nghỉ ngơi.

Vân Yên gật đầu, cho y lui xuống, rồi tới noãn các phía đông. Vừa tới trước cửa, cung nữ thái giám đều im lặng hành lễ thỉnh an, đúng lúc Tô Bồi Thịnh từ trong đi ra, y vội vàng bẩm báo rằng long thể Vạn Tuế Gia hơi mệt, đang chợp mắt bên trong.

Vân Yên nghe xong, hàng mày thanh tú hơi cau lại, nhẹ giọng hỏi:

- Buổi sáng vẫn còn khỏe mà... khi tôi không ở đây, sao lại thế?

Tô Bồi Thịnh trầm tư lắc đầu, hạ thấp giọng:

- Lúc ra khỏi phòng luyện đan bí mật ngài có hỏi phu nhân đã về chưa, sau đó đến cung Càn Thanh phê duyệt tấu chương, chỉ dùng một tách trà thôi ạ.

Vân Yên nhíu mày khẽ gật đầu, rồi ngẩng đầu yên lặng vào trong. Đích thân Tô Bồi Thịnh giúp nàng mở cửa.

Một mình Vân Yên đi vào noãn các phía đông, bước trên tấm thảm nên không tạo ra tiếng động nào. Nàng nhẹ tay vén bức rèm ở nguyệt môn lên, vừa mới bước được một bước, bất chợt nhìn thấy khung cảnh nửa kín nửa mở sau tấm màn long sàng.

Không có ngoại lệ, năm tháng vẫn để lại dấu vết trên cơ thể của người đàn ông, nhưng nó lại bất công, vì dấu vết ấy không hề làm giảm sức quyến rũ của ngài. Tóc mai đã ngả bạc, nếp nhăn ở khóe mắt, đường nét chiếc cằm của ngài, tấm lưng dày rộng để trần một nửa và cơ bắp cánh tay ấy, giọt mồ hôi trên yết hầu chậm rãi chảy xuống lồng ngực, sự gợi cảm và lạnh lùng vương trên hàng mi dày nửa khép, tất cả nét gợi cảm trầm ổn chỉ có ở tuổi trung niên còn vượt xa khi ngài còn trẻ, thêm khí chất uy nghiêm

của đế vương mà không ai sánh được, hương vị đàn ông và sức quyến rũ bao trùm cả thiên hạ sẽ khiến bất cứ ai cũng phải nín thở.

Đã rất lâu rồi nàng chưa thấy ngài ôm ấp một người phụ nữ khác.

Tiếng thở nặng nề của vị đế vương hòa lẫn với tiếng ngân yêu kiều của cô gái, bên giường là trang phục cung nữ ngồn ngán, chăm gấm, màn chướng màu vàng lộn xộn, thêm cả chiếc áo được mở một nửa trên người vị vua ấy, cùng chiếc váy được vén lên ngang eo, gò bồng đào nồn nà, cặp đùi trắng ngần lấp ló dưới sống lưng rộng lớn và cánh tay chắc nịch...

Cảnh tượng quá kích thích huyết mạch.

Lịch sử luôn chuẩn xác đáng sợ.

Nàng đứng đó nhìn, ngài vẫn là hoàng đế Ung Chính bằng xương bằng thịt, nhưng không phải là người chồng như những đôi vợ chồng bình thường.

Một tiếng kêu giật mình không kìm chế được bất ngờ vang lên, cô cung nữ trẻ tuổi dưới người Ung Chính dường như đã nhìn thấy bóng hình đứng không xa, nàng ta vội vàng che người mình, Ung Chính cũng ngẩng đầu lên, cơn tức giận của đế vương trong thoáng chốc bị thổi bùng, từ cổ họng quát một câu “cút” đầy giận dữ.

Cả người cung nữ trẻ tuổi run lên sợ hãi vì lửa giận của Ung Chính, Ung Chính nhắc người lên, nàng ta có thể nhìn rõ người đang đứng, gương mặt đang đỏ bừng thoát cái trở thành trắng bệch!

Ung Chính nheo mắt quay đầu lại, nhìn rõ người phụ nữ đang đứng bên tấm rèm ở nguyệt môn...

Trong phòng yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Sắc mặt tái xanh của Ung Chính hoàn toàn đông cứng lại, cung nữ trẻ tuổi hoảng loạn che ngực bò xuống long sàng, vô cùng nhếch nhác, nhưng dung mạo quả thật rất khá.

Nàng ta là cung nữ trực ở noãn các phía đông cung Càn Thanh, không thể không biết người đang đứng đó.

Vân Yên không nói gì, tay buông khỏi bức rèm, tấm rèm lụa nhẹ nhàng tung bay, bóng hình nhỏ bé gầy gò quay đi.

Vân Yên đi tới cửa, Tô Bồi Thịnh căng thẳng đứng đó sẵn, thận trọng quan sát sắc mặt nàng, có vẻ đã nghe thấy tiếng động bên trong, cũng đã nhận ra được điều gì, nên không dám vào. Lan Tịch và Phúc công công đương nhiên đều hiểu. Tử Cấm Thành nơi đây không thiếu những nô tài tạo ra sóng to gió lớn. Nhưng họ đều lo lắng gọi:

- Phu nhân...

Ánh mắt Vân Yên lướt một vòng, bước chân không dừng lại, không nói gì mà đi luôn. Lan Hà và Phúc công công cũng nhanh chóng rời khỏi.

Tô Bồi Thịnh đứng như trời trồng, há miệng rồi lại khép miệng, gương mặt cũng không giấu nổi nóng ruột vì xảy ra việc xấu.

Lúc này, cung nữ trẻ tuổi quần áo lôi thôi cảnh xuân hé mở bò khỏi phòng, không phải ai khác, nàng ta chính là Linh Nhi trực ở noãn các phía đông hôm nay.

Vân Yên luôn bước về phía trước, đi thẳng về điện Dưỡng Tâm. Lan Tịch tiến lên đón, thấy sắc mặt nàng thì ngẩn người, nét mặt Lan Tịch và Phúc công công phía sau như muốn cắt cổ giết người.

Vân Yên nhanh chóng đi qua tiền sảnh vào trong phòng ngủ, Lan Hà và Lan Tịch lạnh lẽo đuổi theo, dùng khẩu hình để nói chuyện. Đôi mắt tròn

xoe của Lan Tịch mở to, mày cũng nhăn lại.

Vân Yên vào phòng ngủ phía tây, ngồi xuống sập, co hai chân lên, thu cả người vào trong, không nói một lời nào.

Hai người trao đổi ánh mắt, Lan Hà quỳ xuống, dè mắt mở miệng:

- Phu nhân...

Vân Yên đặt khuỷu tay lên gối tựa, nhắm mắt lặng lẽ nói:

- Lui xuống hết đi, đừng ai vào đây.

Lan Hà mở miệng, giọng nhỏ xiu:

- Vậy Vạn Tuế Gia...

Vân Yên mở mắt nhìn nàng ta, rồi lại nhắm mắt vào.

Lan Hà và Lan Tịch đều ngậm miệng, cùng lui ra ngoài. Phúc công công và Bảo công công đứng trước cửa đều ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt ai nấy đều căng thẳng khó coi.

Không đến một lát, tiếng bước chân dồn dập và tiếng thái giám cung nữ thỉnh an vang lên ngoài điện:

- Cung nghênh hoàng thượng, hoàng thượng cát tường!

Sắc mặt Ung Chính u ám đáng sợ, ánh mắt như muốn giết người, bước chân nhanh đến mức vạt long bào cũng tung bay theo. Tô Bồi Thịnh nhanh nhẹn đi theo sau, kỳ lân trên áo như đang chạy.

Tất cả mọi người trong điện Dưỡng Tâm đều không dám thở mạnh.

Ung Chính sai bước lớn vào tiền sảnh, tới trước cánh cửa đóng chặt của phòng ngủ phía tây, ai nấy đều quỳ xuống. Ngài đưa tay muốn đẩy cửa

ra, nhưng một người không sợ chết chắn trước cửa, tất cả thái giám đều hít vào một hơi khí lạnh...

Lan Tịch gọi:

- Hoàng thượng!

Lan Hà cúi đầu, hạ giọng:

- Hồi bẩm Vạn Tuế Gia, phu nhân... đang nghỉ ngơi ạ.

- HẾT CHƯƠNG 202 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 203: Người Trong Tim

Bàn tay Ung Chính khựng lại giữa không trung, một lúc lâu sau mới cứng ngắc nằm lại, những tiếng răng rắc do đốt xương tạo ra vô cùng rõ ràng, cuối cùng ngài buông tay xuống.

Ngài vẫn đứng đấy, lưng long bào đã thấm ướt, chuyển sang màu sậm hơn.

Thái giám cung nữ đều quỳ dưới chân ngài, hoảng sợ run rẩy nói:

- Hoàng thượng bớt giận.

Cánh cửa không hề xê dịch, bên trong không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều dập đầu xuống đất, tầm mắt đặt lên vạt quần long bào hoặc giày rồng dưới chân ngài. Bầu không khí yên tĩnh như tờ khiến ai ấy đều sợ hãi, ngay cả sống lưng của đại tổng quản Tô Bồi Thịnh luôn bên cạnh thiên tử cũng đổ mồ hôi lạnh.

Tiếng bước chân mạnh mẽ đều đặn bên ngoài điện phá vỡ sự yên lặng, giọng nói hào sảng của ngự tiền thị vệ Trương Lạp Tích cất lên:

- Hồi bẩm hoàng thượng, thần đã lục soát xong tầm điện của Giả Thế Phương và nhốt y vào tử ngục Hình bộ chờ xét xử, mời hoàng thượng xem những vật tà độc nguyên rủa.

Vành tai thái giám cung nữ trong điện đều dựng đứng lên, Lan Tịch nghiêng đầu, đánh mắt ra hiệu với Lan Hà, hai người đều nhìn Tô Bồi

Thịnh bên cạnh, Tô Bồi Thịnh đang khom người cúi gằm chột hơi nghiêng đầu chớp mắt.

- Bữa tối... đã chuẩn bị xong chưa?

Giày rỗng trước mắt bỗng nhiên dịch chuyển, giọng nói khàn đặc từ phía trên vang lên, một câu không đầu không đuôi như thế làm ai ai cũng ngạc nhiên.

Tô Bồi Thịnh lấy cùi chỏ thúc vào Trần Phúc bên cạnh, lúc này Bảo công công mới hoàn hồn, lắp ba lắp bắp:

- Bẩm... Bẩm Vạn Tuế Gia... chắc là ngự thiện phòng đang chuẩn bị ạ, nô tài lập tức đi hỏi luôn.

Cơ thể Ung Chính cuối cùng cử động, ngài trầm giọng:

- Lát phu nhân nghỉ ngơi xong, chuẩn bị cho nàng ấy ít cháo bách hợp.

Toàn bộ đều đồng thanh đáp “vâng”.

Ung Chính bước chân ra khỏi tiền sảnh, Tô Bồi Thịnh vội vàng bỏ dẫy đi theo.

Lan Hà và Lan Tịch xụi lơ trên mặt đất, Phúc công công và Bảo công công cũng giơ tay áo lên lau mồ hôi, sắc mặt ai cũng trắng xanh.

- Cháo... bách hợp ư?

Lan Tịch không hiểu gì nhìn Lan Hà, vô thức lặp lại lời Vạn Tuế Gia vừa nói, không hiểu sao ngài lại nói vậy.

Lan Hà suy nghĩ một lát rồi đứng lên, kéo Lan Tịch đi.

- Sáng hôm nay... khi ngủ dậy phu nhân có ho mấy tiếng... tôi nghe thấy buổi sáng trước khi lên triều Vạn Tuế Gia dặn Bảo công công bữa tối làm thêm một bát bách hợp.

Bị hai người ấy nhìn, Trương Bảo vội vàng buông bàn tay đang lau mồ hôi xuống, gật đầu.

Lan Tịch mở miệng, nhưng cũng cúi đầu không nói gì.

* * * * *

Vân Yên nằm trên sập ngủ thiếp đi, giấc ngủ sâu nhưng nặng nề.

Trong mê mê tỉnh tỉnh nàng cảm thấy một bàn tay quen thuộc vuốt nhẹ má mình, giật mình tỉnh giấc, nhận ra đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã xuống núi, không hề còn âm thanh nào.

Tử Cẩm Thành buổi tối luôn làm người khác cảm thấy nghiêm ngặt và đè nén, mỗi con ngõ sâu hun hút cổ xưa sơn đỏ chứa đựng không biết bao nhiêu yêu hận tình thù của phi tần cung nữ, cung nữ bạc đầu ngày ngày ngâm nga, đêm đêm oán phụ khóc than chốn khuê phòng.

Phụ nữ đều yêu và tranh giành một người đàn ông, là thiên tử ngồi trên ngai vàng điện Kim Loạn nắm giữ sinh sát cả thiên hạ. Dù ngài trẻ trung hay già nua, cao lớn hay mập gầy. Ở một ý nghĩa nào đó, một người đàn ông nắm giữ quyền lực tối cao tuyệt đối, chắc chắn ngài là người có sức hấp dẫn nhất thiên hạ.

Nhìn khắp Tử Cẩm Thành, rồi đưa tầm mắt khắp cả nước, nơi đâu cũng là phụ nữ của ngài. Trong vương triều này, hai mươi bảy chiếc giường trong nội các phía tây, thẻ bài của kính sự phòng đều không còn rực rỡ như triều Khang Hi.

Trượng phu nàng không còn trẻ trung, nhưng ngài vẫn là hoàng đế, hoàng đế của một Trung Hoa to lớn.

Vân Yên mở cửa sổ, vẫn ánh trăng ấy, nhưng ở Tử Cấm Thành lại lạnh hơn.

Nàng khẽ gọi:

- Thu dọn đi, lập tức dặn người chuẩn bị xe.

Lan Hà và Lan Tịch đều sửng sốt:

- Phu nhân!

Vân Yên quát nhẹ:

- Các em nhìn chị làm gì.

Lan Hà và Lan Tịch vội vã quỳ xuống, giọng bé lại:

- Xin phu nhân suy nghĩ lại... dù là ai, bao nhiêu năm qua cũng không bằng một móng tay của phu nhân trong lòng Vạn Tuế Gia, nếu phu nhân rời khỏi Vạn Tuế Gia, e rằng cả Tử Cấm Thành này cũng bị lực tung lên mất.

Vân Yên bật cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chị chỉ định đến Viên Minh Viên thôi, có lẽ hoa ở Mẫu Đơn Đài nở rồi, đột nhiên rất muốn đến đó ngắm.

Lan Hà và Lan Tịch đều tròn tròn mắt, rồi thở phào một hơi.

Lan Tịch nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ:

- Bây giờ đi luôn ạ? Vạn...

Nàng ta lập tức nuốt vào bụng mấy chữ “Vạn Tuế Gia vẫn chưa về” mà chưa kịp nói ra.

Lan Hà hoàn hồn nói thầm:

- Phu nhân?

Sắc mặt Vân Yên không hề sầm xuống, Lan Tịch gật đầu ra ngoài gọi thái giám ngoài điện và thân binh. Lan Hà nhanh nhẹn vào phòng thu dọn mấy món đồ mang theo người cùng Vân Yên, quần áo đã được chuẩn bị sẵn trong Viên Minh Viên, có lẽ còn đầy đủ hơn cả trong cung, nên không cần mang theo.

Trong Tử Cấm Thành đương nhiên không cho phép tùy tiện ra vào, nhưng có lệnh bài của hoàng thượng trong tử Vân Yên thì không gì không thể, nàng có thể tự do đi qua Tử Cấm Thành mà không ai ngăn cản. Nhưng bình thường Vân Yên và Ung Chính luôn đi cùng nhau, hôm nay là lần đầu tiên một mình nàng đến Viên Minh Viên.

Đối với hoàng gia, sự tồn tại đặc biệt của nàng như một cái bóng của Ung Chính. Của Ung Chính chính là của nàng, giường của ngài, đồ dùng của ngài, mọi bí mật của ngài, tất cả mọi thứ của ngài.

Vân Yên mang theo lệnh bài và ngân phiếu bên người, ra khỏi cửa phải mang tiền chính là thói quen của nàng, mà thật ra nàng chưa bao giờ phải dùng đến số tiền ấy, trước đây mỗi lần Ung Chính thấy nàng mang tiền theo đều bật cười.

Bảo công công từ bên ngoài dẫn theo một tiểu thái giám vào, bày biện xong bữa tối, Lan Hà định hầu hạ Vân Yên ăn chút cháo, nhưng nàng nói không muốn ăn rồi toan đi luôn, Lan Hà vội vàng bưng khay đựng bát cháo bách hợp trắng mềm ép Vân Yên ăn mấy miếng, Vân Yên ăn có lệ hai miếng rồi đặt bát lên bàn. Lan Hà đành phải lạnh lẽo vừa chạy ra ngoài, vừa nháy mắt với Bảo công công.

Người trong điện Dưỡng Tâm hiển nhiên đều biết chuyện gì đang xảy ra, từ trên xuống dưới không ai dám làm trái ý định của phu nhân. Tuy có thân binh bảo vệ, nơi đến cũng chỉ là Hạ Cung Viên Minh Viên (1), nhưng phu nhân chính là viên ngọc trong tim Vạn Tuế Gia, lúc này nô tài như họ còn chưa cấp tốc đi bẩm báo thì đúng là muốn mất đầu.

Vân Yên đương nhiên biết hạ nhân sẽ thông báo lại với Ung Chính, hơn nữa dù là thân binh hay chuyện liên quan đến ra ngoài đều phải do ngài gật đầu đồng ý.

Lần đầu tiên một mình ngồi trong xe ngựa của Ung Chính, ngự tiền thị vệ giương cờ vàng cưỡi ngựa nghiêm nghị đi hai bên, tiếng vó ngựa tạo cảm giác vô cùng an toàn.

Gió đêm khẽ thổi vào, nàng vén rèm xe nhìn vầng trăng trong veo đang chậm chậm ló khỏi bầu trời đêm.

Bước chân Ung Chính gấp gáp về điện Dưỡng Tâm, trong phòng vắng tanh, chỉ còn nô tài, trên bàn là bữa tối chưa động đũa và bát cháo bách hợp còn tỏa hơi nóng mới chỉ ăn hai thìa.

Ở tuổi trung niên Ung Chính đã lâu chưa tự mình cưỡi ngựa, lần này làm gan của thân binh khắp Tử Cấm Thành vọt tới tận cổ họng.

Kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện thời trẻ không hề thụt lùi, chưa tới một lát binh lính ngài đưa theo đã bắt kịp đoàn xe của nàng, họ đi phía sau xe một đoạn đường, cả đội binh lính đều im bật, ai nấy đều căng thẳng. Đúng là cảnh tượng hiếm thấy, may mà đang buổi tối, nên không ai nhìn rõ.

Khi đến Viên Minh Viên, Vân Yên chợt cảm thấy nhẹ nhõm, về nhà rồi.

Đầu tiên nàng chạy tới Mẫu Đơn Đài, hoa mẫu đơn đã nở rộ, khẽ lay động theo gió dưới ánh trăng, đẹp như một bức họa.

Mong ước người dài lâu, ngàn dặm cùng bóng trăng. (2)

Một nhánh cây một ngọn cỏ, một ngọn núi một dòng sông nơi đây đều chứa đựng những kí ức đẹp đẽ, hoặc là những chuyện xưa sống chết bên nhau, đi qua núi sụp đất lở. Có lẽ trên đời này không có gì là mãi mãi, dù hôm nay thế nào, sau này ra sao, nó vẫn luôn tồn tại, sẽ được khắc sâu, không thể phai mờ.

Về đến Cửu Châu Thanh Yến, Vân Yên mới thấy bụng đói cồn cào. Hạ nhân đã chuẩn bị sẵn bữa tối, ăn được mấy miếng, Vân Yên lại cảm thấy khát, nhưng không muốn uống canh, vì vậy bảo Lan Tịch đến hầm rượu lấy ít rượu hoa quế mấy năm trước nàng và Ung Chính tự tay làm.

Qua mấy năm ủ, hương vị rượu hoa quế càng thêm ngọt ngào, nàng ngồi trước cửa sổ, ngắm nhìn ánh đèn tầng tầng lớp lớp bên ngoài, càng ngắm càng thoải mái, uống hết mấy chén sắc mặt cũng hồng hào lạ kì.

Lan Hà vừa rót rượu và ngập ngừng mở miệng:

- Phu nhân... Giả Thế Phương... phu nhân đã nghe thấy cái tên này chưa?

Vân Yên chau mày:

- Gì cơ?

Lan Hà đáp:

- Lúc mà Vạn Tuế Gia đứng ở cửa đó, người có nghe thấy không?

Lan Tịch bật cười thành tiếng, Lan Hà nhéo nàng ta một cái.

- Phu nhân, chúng nô tì không biết, chỉ nghe thấy Lạp Tích đến bẩm báo với Vạn Tuế Gia rằng đã bắt đạo sĩ Giả Thế Phương vào tử ngục Hình bộ rồi, vì bí thuật tà độc...

Vân Yên nghe xong, hơi đăm chiêu:

- Ủm?

Lan Tịch mau mồm mau miệng:

- Chúng nó thì nghĩ rằng có phải buổi chiều...

Vân Yên trầm tư, không nói gì. Lan Hà vội kéo góc áo Lan Tịch ra hiệu nàng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Ngồi một lát, Vân Yên dứt khoát tháo búi tóc ra để xoa ngang vai, dùng tay qua loa vuốt tóc mấy cái, cầm rượu hoa quế đến xích đu trong hậu viện, ngắm ánh trăng và cảnh sắc rực rỡ trên mấy hòn đảo không xa.

Không chỉ hoa mẫu đơn ở Mẫu Đơn Đài nở rộ, ngay cả hoa ngọc lan trắng trồng ở Tứ Nghi Đường trong Cửu Châu Thanh Yển cũng khoe sắc.

Trên cây, những bông hoa bung nở dưới ánh trăng, hương hoa vương tay áo, như bàn tay từng nắm tay nàng dưới tàng cây, dịu dàng như nước.

Xích đu đong đưa, hương quế thoang thoang, nàng chợt bật cười, hình như chuếch choáng say lúc nào không hay.

Bàn tay đẩy đu phía sau càng lúc càng nhẹ nhàng, dường như không muốn đẩy nàng lên quá cao.

Vân Yên nhắm mắt, giọng nói mang theo ý cười:

- Mới đây được mấy cái... đã mệt rồi ư, đổi Lan Tịch đi.

Mảnh sân yên ắng.

Vân Yên muốn mở mắt ra, nhưng cánh tay mạnh mẽ đã bế cả người nàng từ trên xích đu lên, tay chân giãy giụa yếu ớt mấy cái theo phản xạ,

bám chặt vào xích đu, giày cũng bị rớt ra.

Nàng cố gắng nhìn thật rõ, trước đôi mắt mơ màng là rỗng vầng sáng động như thật, ngẩng đầu uy nghiêm, kiêu ngạo nhìn thiên hạ. Người phía trước chậm chậm quỳ xuống, cúi đầu đeo lại chiếc giày đã rơi ra cho nàng, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt rỗng đen tuyền sâu như đầm lạnh.

Ung Chính xòe tay nhìn nàng. Vân Yên nhìn lại ngài, không nhúc nhích.

Ung Chính vươn tay ra ôm lấy eo nàng, nửa ôm nửa bế nhấc cả người nàng lên. Vân Yên cảm thấy hơi rượu đã xông lên, đầu càng ngày càng choáng váng, yếu ớt đẩy vai ngài ra, như chú mèo nhỏ xù lông mà không làm gì được, hơn nửa người đều nằm sấp trên vai ngài, mông và đầu gối cong lại được ngài đỡ lên.

Trong phòng không còn một người, đám hạ nhân đều đã biến mất tăm.

Phòng ngủ quen thuộc, khói thông thả bay lên từ lư hương long phượng trên bàn, uyển chuyển uốn lượn dưới vầng trăng.

Vân Yên không mở nổi mắt, sau mấy lần giãy giụa người đã đắm mồi hôi, chỉ cảm thấy hình như mình được đặt trên long sàng quen thuộc. Cơ thể lúc lên lúc xuống, làm rượu hoa quế bốc chậm ngấm sâu hơn, nàng cuộn tròn người nằm trên gối, trước mắt nhòe đi không thấy rõ.

Vừa hay buồn ngủ, trong mơ màng có bàn tay cởi tất giày cho nàng rồi giúp nàng trở người để cởi cúc áo. Nàng chợt thấy lạnh, giật mình kéo áo của mình lên.

- Ngoan, nghe lời nào.

Bên tai là giọng nói quen thuộc đang dỗ dành, rồi lại cởi quần áo nàng ra, sau đó vuốt má nàng, nhưng có vẻ chủ nhân bộ quần áo đang cáu kỉnh,

hàng lông mày cũng đỏ lên, cắn vào lòng bàn tay ngài, vùng lên đẩy ngài ra toan xuống giường.

Ung Chính hít vào một hơi, nhanh chóng ôm lấy eo nàng, ép nàng nằm bên mép giường. Ngón tay Vân Yên vừa chạm tới mép, mái tóc đen dài xõa tung trên người, trên gò má vẫn còn ửng đỏ do say rượu.

Ung Chính ngửi mùi rượu hoa quế vương trên cần cổ mảnh khảnh ấy, im lặng trong giây lát rồi cất giọng khàn khàn:

- Ngốc, đến rượu hoa quế cũng say, đâu phải cứ coi như nước mà uống được... nghe lời nào, để ta giúp nàng cởi quần áo, sẽ dễ ngủ hơn.

Vân Yên làm như không nghe thấy ngài đang nói gì, y hệt chú mèo nhỏ quậy phá giữa đêm, vùng vằng trong lòng ngài, đôi chân nhỏ không ngừng giãy dụa, lấy ngón chân để cào ngài. Cơ thể nhỏ nhắn, cùng với dung mạo không khác là bao, vẫn là cô gái như ngày nào.

Ung Chính nhìn nàng trề môi khi say, chỉ thiếu điều trao nàng một nụ hôn thật sâu. Ngài vừa mới nghĩ như vậy, Vân Yên đã xoay người ngồi lên mép giường, lao đảo mất thăng bằng chực ngã ngửa về phía sau...

Tim Ung Chính gần như ngừng đập, mắt chưa kịp chớp thoát cái ôm lấy nàng, mấy tiếng “rầm” vang lên, hai người cùng ngã xuống tấm thảm dưới long sàng!

May mắn dưới đất trải thảm lông dê, nên ngã không quá đau. Ung Chính đỡ gáy Vân Yên, bảo vệ nàng trong lúc nguy hiểm nhất, khuỷu tay ngài bị đập xuống đất nên hơi nhói, nhưng ngài không để ý, chỉ lo lắng nhìn người bên dưới.

Mắt Vân Yên hoa lên, hơi thở dồn dập.

Ung Chính xót xa xoa gáy nàng, rồi xoa nhẹ cánh tay và cổ tay, eo và đùi nàng, kiểm tra khắp nơi, hỏi nàng đau ở đâu, Vân Yên không trả lời, ngài đỡ gáy nàng lên, dẫn dắt câu chữ:

- Nhìn ta này, ta là Dận Chân.

Không nói câu này còn hay, Vân Yên vừa nghe xong bèn ngẩng đầu lên mông lung nhìn ngài, dường như đã nhìn rõ, nàng dấm vào vai ngài một cái, đẩy ngài ra định đứng dậy.

- Ngài buông ra!

Ung Chính hừ một tiếng, khước miệng hơi nhếch lên, ôm chặt nàng vào lòng.

- Không buông.

Vân Yên không vùng ra được, vành mắt đỏ hoe, khước mắt lấp lánh giọt nước, vừa tức giận lại vừa tủi thân. Vài lần như vậy, mái tóc sau đầu đã ướt dẫm mồ hôi, bờ eo bất kham đã được ngài ghì lại, nằm trọn trong lòng ngài.

Ung Chính nắm tay nàng vòng qua người mình:

- Vân Yên, nghe lời tướng công...

- Không muốn nói chuyện với ngài.

Vân Yên ngấm rượu, bịt tai sống chết không chịu nghe, khước miệng xinh đẹp hơi dẩu lên, thở thật mạnh nhìn vô cùng đáng yêu, rồi bất chợt khóc thút thít như trẻ con.

Ung Chính đỡ khóc đỡ cười nhìn nàng làm nũng, vội giúp nàng gạt nước mắt, trái tim trở nên mềm mại như lớp thịt đậm dưới chân mèo. Ngài

ôm chặt cơ thể yêu kiều đang giãy giụa ấy, chân cũng giữ chặt, để cả người nàng ngồi lên đùi mình.

- Đừng khóc nữa, là lỗi của ta.

Ung Chính sờ tóc nàng, đều ướt cả rồi, ngài bèn đưa tay cởi cho nàng mấy cúc áo trước ngực của áo ngoài, viền chiếc yếm và bờ lưng mịn màng cũng rịn mồ hôi, bởi vậy ngài toan cởi yếm nàng ra.

Vân Yên khóc nức nở thành tiếng, ghen tuông đầy bụng đã hoàn toàn trào dâng, nàng vừa đánh ngài vừa muốn giãy ra:

- Ngài đừng chạm vào tôi.

Ung Chính ghì vai và lưng nàng lại, kiên nhẫn dỗ:

- Ta...

Vân Yên tủi thân chỉ ngón trỏ vào má ngài, dứt khoát đổi trắng thay đen:

- Đúng rồi, ngài còn bảo tôi cú!

Mây đen quả thật đã giăng khắp đầu Ung Chính, ngài nắm lấy ngón tay Vân Yên rồi đặt lên môi mình hôn một cái:

- Nói linh tinh, ai dám bảo nàng cú, ta quát ai cú cũng không dám quát nàng cú!

Mũi Vân Yên khẽ phát ra mấy tiếng hừ uất ức, đôi mắt nhòe đi ngay cả mọi thứ ở khoảng cách rất gần cũng không nhìn thấy, tiếng khóc ngắt quãng, vầng trán đầy mồ hôi. Nghe xong mấy lời ấy, không biết men rượu từ đâu xông lên, nàng đứng thẳng dậy dùng đầu gối quỳ lên eo ngài, ép ngài xuống, liên tục đấm ngực ngài, nói một hơi không nghỉ như mang theo phong phạm nữ vương:

- Rõ ràng ngài còn lườm tôi mà không chịu nhận sao? Kích thích không? Lần sau muốn tôi chọn một cô nóng bỏng hơn để ngài thử lại không? Để khỏi bị cắt ngang, trong lòng ngài lại ngứa ngáy!

Bình giấm hoàn toàn đổ rồi, nàng ghen rồi, dưới tác dụng của rượu, giấm từ bên trong bốc ra ngoài.

Từ trước đến nay Vân Yên luôn là người hiểu lý lẽ, người trong tim của ai đó khó chịu, với tác dụng của men rượu và ghen tuông, hoàn toàn làm người khác chịu thua.

Ung Chính vừa nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, vừa ôm chặt gáy nàng, cười khở:

- Là lỗi của ta hết, được chưa?

Vân Yên khóc rấm rứt đè ngài xuống, ghen tuông càng dữ dội hơn:

- Sai chỗ nào, ngài nói đi, tay sờ bằng tay nào, chỗ nào...

Ung Chính hít một hơi, nhưng thoải mái hơn nhiều, lưng áo đã ướt sũng từ lâu dính vào làn da, nơi vừa bùng tỉnh ngài cố gắng kìm nén càng thêm kích thích mãnh liệt, trán đã hơi nóng lên.

Vân Yên mơ màng vô tình nhận ra phản ứng của Ung Chính, vừa xấu hổ vừa tức giận khom người giữa hai chân ngài, khóc nức lên:

- Chính là nó, hai người đều xấu xa!

Ung Chính đè lòng bàn tay nhỏ nhắn của nàng xuống, cách lớp quần áp lên thứ đang cương cứng đứng thẳng, giọng nói trầm xuống:

- Khi ấy ta vẫn mặc quần, nàng không nhìn thấy sao?

Vân Yên vùi đầu vào vai ngài, khóc nghẹn ngào:

- Nếu tôi không vào, ngài, ngài chắc chắn sẽ...

Ung Chính thở dài, hôn lên mái tóc nàng.

- Ta không biết phải nói với nàng thế nào, chiều hôm nay tìm thấy bát tự ngày sinh của ta mà Giả Thế Phương bí mật dùng, buổi trưa khi ở trong phòng luyện đan vận khí, sau khi uống đan ta luôn cảm thấy nóng trong người, vốn không có gì, nhưng trong mơ luôn nghe thấy tiếng sáo, sau đó càng cương cứng hơn, rồi hình như ta nghe thấy tiếng nàng gọi...

Vân Yên vừa khóc vừa nắm thứ nóng hổi dưới người mình, nơi ấy dần đứng thẳng như muốn phá lều, thiêu đốt lòng bàn tay nàng.

- Của ai?

Ung Chính ôm bờ eo mảnh khảnh ấy, hơi ườn người mạnh mẽ dùng đùi nâng cả cơ thể nàng lên, đôi mắt ưng đen tuyền mênh mông như bầu trời sao, ngẩng đầu nhìn nàng không chớp mắt, giọng nói khàn đục:

- Của nàng.

- HẾT CHƯƠNG 203 -

(1) Tên ban đầu của Viên Minh Viên là Hạ Cung.

(2) Trích từ bài thơ “Thủy điệu ca đầu – Trung Thu” của Tô Thức.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 204: Chưa Từng Thanh Thản

Vân Yên mở mắt, cảm thấy cả người đều rã rời, cử động đầu ngón tay thôi cũng thấy đau, đầu cũng nhức như búa bổ. Nàng chật vật trở người, trong tấm chăn tơ tằm hơi lạnh bên cạnh đã không còn ai.

Nàng kéo chăn mỏng lên người, chậm rãi ngồi dậy, cả cơ thể co tròn trong chiếc màn mờ tối, nàng đưa tay che mắt, hơi nheo lại.

Không biết đã qua bao lâu, nàng mới mở miệng, giọng nói khàn khàn:

- Lan Tịch.

Bên ngoài phòng nhanh chóng vang lên tiếng bước chân, tấm màn được nhẹ nhàng mở ra.

- Phu nhân dậy rồi ạ.

Vân Yên ngược mắt nhìn Lan Tịch bưng chậu rửa mặt và Lan Hà đang vén rèm lên, ừ một tiếng.

Lan Hà khom người lấy gối kê sau lưng Vân Yên, nhẹ giọng bẩm báo:

- Vạn Tuế Gia đã lên triều từ sáng sớm rồi ạ, vừa này Tô tổng quản còn đến hỏi phu nhân đã tỉnh hay chưa, còn nói sau khi bãi triều Vạn Tuế Gia sẽ gặp Lý Vệ đại nhân ở tiền điện.

Vân Yên chán nản nhắm mắt lại, tỏ ý đã nghe rồi.

Lan Tịch khoác thêm áo cho nàng, rồi giúp nàng buộc tóc:

- Tối qua Giả đạo sĩ bị hạ lệnh xử chết, còn có cả...

Vân Yên mở choàng mắt, đôi đồng tử còn mang theo sương mờ chậm chậm nhìn Lan Tịch.

- Còn ai?

Lan Tịch sửng sốt, giọng nói nhỏ dần:

- Còn cái cô tên Linh gì đó ở cung Càn Thanh nữa...

Bàn tay đang kéo vạt áo trước ngực cứng lại:

- Sao lại thế?

- Canh ba đêm qua... nghe nói nhảy giếng rồi, lúc vớt lên đã ngừng thở.

Lan Tịch thì thầm.

Mí mắt Vân Yên giật giật, hàng mi cũng rũ xuống, bàn tay đang kéo vạt áo một lúc lâu sau mới từ từ trượt xuống.

Nàng trầm mặc súc miệng, hai người bên cạnh không dám thở mạnh, cho đến khi nàng rời khỏi long sàng, ngồi trước bàn trang điểm để Lan Tịch và Lan Hà chải đầu cho mình, mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ gì.

Lan Hà nhìn sắc mặt Vân Yên, nhẹ nhàng nói:

- Có phải phu nhân đang không vui... Lan Tịch cũng chỉ là mồm miệng nhanh nhẩu sợ phu nhân vẫn buồn thôi ạ.

Vân Yên hoàn hồn lại, khóe môi giãn ra:

- Không đâu.

Lan Tịch trù trừ quỳ dưới chân nàng:

- Phu nhân đã... tha thứ cho Vạn Tuế Gia chưa?

Vân Yên vuốt chiếc lược ngà trong lòng bàn tay, dịu dàng lắc đầu.

- Tha thứ cho ngài đâu dễ dàng, mọi người đều biết ngài là Vạn Tuế Gia.

Khóe miệng Vân Yên mang theo nét an tĩnh và bình thản.

Là một âm mưu động trời trên trường chính trị, hay chỉ là lâm hạnh ngẫu nhiên thường thấy giữa hoàng đế và cung nữ trong cung Càn Thanh. Cho đến bây giờ, với nàng dường như đã không còn quan trọng. Nếu không phải âm mưu, quả nhiên đế vương sung hạnh vô thường, thanh xuân của nàng cũng chết oan.

Từ Tự Nhi trong biệt trang tuổi nước nóng nhiều năm trước đến Linh Nhi trong cung Càn Thanh hôm nay, nàng không biết nếu mình không nhìn thấy chuyện ấy, họ có biến mất sạch sẽ như thế hay không.

Hoàng cung nơi này luôn lạnh lùng vô tình.

Là một minh chủ, ngài chưa bao giờ yếu lòng. Là một hoàng đế, chỉ cần một giây phút hoài nghi, mạng người sẽ như cỏ rác. Người đàn ông ngủ bên cạnh nàng mấy mươi năm, lúc nào cũng là vị hoàng đế thật sự.

Thời thế đổi thay, nhưng sự thối nát và tình cảm trong lúc hoạn nạn sống chết bên nhau mà người đời không biết chưa từng thay đổi. Nếu không phải vậy, thì có lẽ người phải chịu tội vì cắt ngang “nhã hứng” của hoàng đế chính là nàng.

- Chị nói các em không hiểu đâu... một mình chị ở bên ngài mấy chục năm, phụ nữ đi qua cuộc đời ngài như cá diếc qua sông, nhiều không kể

xiết. Nếu trong lòng ngài thích những cô gái xinh đẹp trẻ trung, chị cũng hiểu.

Nàng cong khóe miệng, như cười như không, ánh mắt vẫn luôn đặt lên răng của chiếc lược ngài.

- Cả đời này, vì tranh đấu cha anh, vì xã tắc Đại Thanh, vì dân lê trăm họ, cả năm ngài cũng chỉ được nghỉ ngơi vào sinh nhật mình, đâu được hưởng thụ thú vui ca hát cười đùa nuôi chó. Đàn ông bình thường còn thích phụ nữ xinh đẹp, huống chi ngài là người không bình thường.

Từ trong đáy lòng, mỗi cô gái đều khát khao kiếp này mình được sắp xếp ổn thỏa, sống yên ổn hạnh phúc. Lúc nhỏ có cha mẹ yêu thương, khi trưởng thành có trượng phu nâng niu. Không có sợ hãi, không có khổ cực, không phải lang thang khắp nơi, không phải bơ vơ lạc lõng.

Hiếu Hi cũng muốn thế, luôn luôn muốn thế, sau này trở thành Vân Yên, dần dần nàng không còn muốn nữa.

Lan Hà và Lan Tịch quỳ dưới chân Vân Yên, ngẩng đầu nhìn nét mặt dịu dàng bình tĩnh của nàng. Phải là một người phụ nữ thế nào, mà lời nàng nói ra không hề có chút đố kỵ hay oán hận.

Vân Yên mỉm cười đưa tay gạt mái tóc lòa xòa trên trán Lan Tịch, rồi xoa đầu Lan Hà:

- Yên tâm, chị tự biết chừng mực... ừm... các em cũng đi theo chị bao nhiêu năm, năm sau sẽ giúp các em tìm một người thật thà tốt bụng để gả đi, tuổi tác lớn hơn, các em rồi sẽ hiểu.

Lan Hà và Lan Tịch đều ngây ra, cùng mở miệng nôn nóng hỏi:

- Phu nhân không cần chúng em nữa ư?

Ngón tay trở của Vân Yên dí nhẹ vào trán Lan Tịch, sau đó nhìn Lan Hà:

- Làm như trong cung thiếu cơm các em vậy.

Nàng thở dài một hơi,

- Cung nữ chết già trong cung cấm này quá nhiều rồi, chị ích kỉ, không muốn nhiều thêm hai người.

Vành mắt Lan Tịch hoe đỏ:

- Nô tì từ nhỏ đã đi theo phu nhân, nếu phu nhân đối người khác, thì làm sao... làm sao thân thiết được?

Lan Hà cũng cắn môi, ngần ngừ nói tiếp:

- Có phải chúng nô tì làm sai chuyện gì không?

Vân Yên ngần người, thoáng mỉm cười:

- Nha đầu ngốc, chị đã có dự định ấy từ rất lâu rồi, chỉ chưa nói rõ với các em thôi. Các em đều là những người tốt nhất, một lòng một dạ với chị, tình cảm nhiều năm của chúng ta, sao chị lại không biết? Có điều...

Nàng ngập ngừng, rồi mỉm cười dịu dàng:

- Chàng rể tốt này không thể tìm thấy ngay trong ngày một ngày hai, cần phải có thời gian. Nếu không tìm được người tốt, cũng đâu thể chọn đại được, lúc ấy e rằng các em phải đi theo chị rồi.

Lan Hà lập tức đáp:

- Nô tì nguyện cả đời này đi theo chủ tử.

Lan Tịch gấp gáp nói:

- Nô tì cũng thế.

Vân Yên xoa đầu họ, cầm lược đứng lên lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Bầu trời ở Viên Minh Viên trong xanh hơn Tử Cấm Thành, căn phòng cũng sáng sủa hơn.

Lan Hà đứng dậy, định lấy chiếc áo khoác trên ghế quý phi, ánh sáng vô tình hắt từ rèm lụa trong phòng xuống, trong giây lát mắt Lan Hà khẽ chớp, mở miệng ra rồi nhanh chóng khép lại. Nàng ta kéo tay áo Lan Tịch, Lan Tịch vừa hé miệng ra bèn vội vàng lấy tay che lại... cái đó... rõ ràng là đôi giày rồng vàng để đen quen không thể quen hơn.

Chiếc quạt ngà voi nhẹ nhàng gạt rèm lên, chủ nhân đôi giày rồng yên lặng bước trên tấm thảm.

Trên vai được khoác thêm chiếc áo choàng, Vân Yên cúi đầu dùng lược chải tóc, không quay đầu lại, thở dài:

- Vẫn biết các em thương chị, nhưng dầu sao các em vẫn còn nhà mẹ đẻ, lấy được người chồng tốt, chị cũng yên tâm hơn.

Ngón tay trở đeo nhẫn ngọc có khớp xương rõ ràng, ngập ngừng dừng lại giữa không trung, cuối cùng khẽ đặt bên bờ vai gầy của nàng.

Vai Vân Yên cứng đờ, chiếc lược trên tay khựng lại, nàng chậm chạp ngẩng đầu lên, quay nửa người ngược mắt lên nhìn ngài, nét mặt bình thản...

Trong đôi mắt thăm thăm của ngài có màu vàng khi nắng hắt vào, bốn mắt chạm vào nhau, hai người đều không nói gì.

Ung Chính đưa tay lấy chiếc lược trên ngón tay phải Vân Yên, ngăm nó tỉ mỉ. Vân Yên thông thả quay đầu đi, nhưng cánh tay trái của ngài vòng qua cổ nàng từ phía sau, để người mình đến gần lưng nàng hơn.

Ngón tay cái của ngài dịu dàng đỡ lấy cằm nàng, chiếc nhẫn phỉ thúy lạnh như băng chạm lên yết hầu, ngay cả lòng bàn tay cũng đặt lên cần cổ mảnh mai nơi mạch đang đập mạnh mẽ.

Vân Yên ngậy người, theo bản năng muốn thoát khỏi vòng kìm kẹp để quay người đi.

- Suyt, đừng cử động.

Ung Chính thì thầm vào tai nàng, giọng nói giàu từ tính và rất nhẹ.

- Nàng thấy không, bao nhiêu năm nay, những ngày sống trong Viên Minh Viên còn thoải mái hơn cả sống trong cung.

Vân Yên trầm mặc ừ một tiếng.

Ngài lại nói tiếp:

- Trẫm biết, điều cả đời này nàng muốn, trẫm không thể cho nàng. Nhưng lòng ta chưa từng thanh thản.

Chưa từng thanh thản.

Vân Yên lẩm nhẩm lại bốn từ ấy, nhắm mắt đặt cằm lên hõ khẩu của ngài.

Ung Chính ngừng lời, quay người nàng lại, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, bước tới bên bàn, kéo nàng cùng ngồi xuống, trước sau không hề buông tay nàng ra.

Long Diên Hương trong lư hương trên bàn thông thả bay lên, khoan thai che mắt đuôi mày khóe mắt ngài, dường như bước chân thời gian cũng chậm lại.

- Hơn ba mươi năm trước, bên cạnh trẫm có rất nhiều người, có cả nàng. Bây giờ từng người nối bước nhau đi, nàng vẫn ở lại.

Ngài nheo mắt chậm rãi nói, giọng nói hơi khàn mang theo bãi bể nương dâu của vị đế vương trung niên.

- Bàn tay này, dù nàng nắm hay không nắm tay ta, thì nó vẫn luôn gắn bó với ta, mười ngón tay nối liền với tim.

Vân Yên nở nụ cười rất nhẹ, khóe môi dịu dàng cong lên. Nàng khẽ nắm lại tay ngài.

Ánh mắt ngài nhìn thẳng vào mắt nàng, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, khóe mắt nồng nàn như đã thay cho mọi người bộc bạch.

Mùa thu năm thứ mười, Ung Chính đăng cơ được mười năm, thường sống ở Viên Minh Viên, cung nữ trong Tử Cấm Thành được ban ơn xuất cung không phải số ít. Tính sơ qua trong cung thiếu đi rất nhiều cung nữ.

Tròn mười năm, hậu cung không có đứa trẻ nào được sinh ra. Trong lịch sử các triều đại phong kiến trăm nghìn năm cũng là trường hợp hiếm thấy.

Sau năm mới, Vân Yên vô tình gặp Tô Bồi Thịnh trong Viên Minh Viên, y mang thẻ bài sơn màu xanh ở đầu (1) tới, những thẻ bài ấy chưa từng được đưa tới Cửu Châu Thanh Yển.

Có lẽ do cố ý sắp xếp hoặc chủ tớ ngầm hiểu ý nhau, từ sau khi Ung Chính lên ngôi và nàng vào cung, rất nhiều năm chưa bắt gặp Tô Bồi Thịnh mang thẻ gỗ sơn xanh tới... nàng lướt mắt qua thấy mười mấy cái tên, Hi

quý phi, Dụ phi, Ninh tần, Lưu quý nhân, Xuân thường tại, Anh đáp ứng... những con chữ tiểu Khải nhỏ bé thanh tú đều trực tiếp liên quan đến vận mệnh của mỗi người phụ nữ.

Tô Bồi Thịnh đang định lui xuống, lại Vân Yên khá có hứng thú ngắm những thẻ gỗ sơn xanh, Ung Chính bên cạnh vừa cúi đầu phê tấu chương, vừa ngẩng đầu nhìn nàng. Ngài hắng giọng:

- Lại đây.

Vân Yên rời tầm mắt mím cười nhìn ngài,

- Thường thường tại? Quả là tên hay.

Ung Chính một tay cầm bút, một tay lấy gọng kính trên sống mũi xuống, hơi nheo mắt nhìn nàng, rồi đưa tay day sống mũi mình hai cái, thoạt nhìn rất mệt mỏi.

Vân Yên bước tới sau ghế rồng, hai bàn tay nhẹ nhàng bóp huyết thái dương cho ngài. Tô Bồi Thịnh vội bưng chiếc khay đựng đầy thẻ gỗ lui ra ngoài.

Ung Chính khép mắt lại, một tay để trên vịn ghế, tay kia thoải mái bắt lấy cổ tay nàng.

- Nàng còn nhớ quản lĩnh tên Lưu Mãn ở Sư Tử Viên không?

Bỗng nhiên ngài hỏi thế.

Tay Vân Yên sững lại, nàng ngẫm nghĩ rồi ừ một tiếng:

- Nhớ chứ, cái người đen đen, thật thà.

Ung Chính kéo tay nàng:

- Khuê nữ của ông ta cũng ở trong cung.

Vân Yên nghe xong vẫn đáp ừ, buông tay xuống rời khỏi lưng ghế rồng, tới bên người ngài, cười trêu:

- Thường thường tại ư?

Nét mặt Ung Chính bất đắc dĩ, nhéo eo nàng:

- Trừ nàng ra còn ai xứng với ba từ “Thường thường tại” (2)?

Vân Yên lườm ngài một cái đến bật cười, Ung Chính thuận thế kéo nàng ngồi vào lòng mình.

Vân Yên vòng tay qua cổ ngài, tay kia vuốt ve đường mép tóc sáng bóng trên trán, bình tĩnh đáp:

- Đã lật thẻ bài chưa?

Ung Chính ngược mắt lên nhìn nàng, Vân Yên cũng nhìn lại ngài. Ngài bất ngờ bế bổng nàng lên, đi vào noãn các trong điện bên cạnh.

Thời tiết đang vào độ đẹp nhất, không nóng không lạnh còn khá mát mẻ. Nội y bằng bông mềm dán vào cơ thể là xúc cảm dễ chịu nhất, cảm giác khi bị lột từng món đồ trên người xuống cũng nhạy cảm nhất.

Ung Chính phủ phục lên người nàng, chiếc quần lót được ngài kéo rơi từ cặp đùi mềm mại, đôi chân và bờ mông trần trắng trẻo như ẩn như hiện sau chiếc áo bào của ngài.

Hai mắt ngài nhìn nàng chăm chú, không chút ngập ngừng khi tách cặp đùi đang khép của nàng ra, Vân Yên đẩy vai long bào người đàn ông ấy, toan mở miệng, ngón tay cũng nhéo mạnh vào vai ngài, trong phút chốc khóe mắt ứa nước.

Động tác của Ung Chính không ngừng nghỉ, hai người không nói với nhau câu nào, nhưng ánh mắt luôn quán quýt giao hòa, hơi thở đôi bên càng ngày càng nặng nề.

Ánh nắng buổi chiều ngày xuân dễ gây buồn ngủ, trong màn chột sáng chột tối. Đây vốn là chỗ ngài nghỉ ngơi xử lý chính vụ, Vân Yên chưa bao giờ ngủ lại.

Ngón tay Ung Chính làm lược khẽ chải mái tóc dài xõa trên ngực nàng, thời gian dường như dài ra và xa xôi.

- Thị thiếp trong nhà lão Thập Thất sắp sinh rồi, trẫm đã nói với đệ ấy, sẽ nhận đứa bé này làm a ca, đưa về cung nuôi.

Vân Yên mở choàng mắt nhìn ngài, có phần ngạc nhiên:

- Con cái Doãn Lễ vốn đã đơn bạc rồi...

Ung Chính cười cười:

- Thị thiếp này không được lòng đệ ấy lắm, nay mai sẽ còn cơ hội khác. Huống chi sau này...a ca vẫn là con của đệ ấy.

Vân Yên sửng người, tựa như bừng tỉnh nhìn lại ngài.

Ung Chính cũng nhìn nàng, hai người trao nhau cái ôm thật chặt.

- HẾT CHƯƠNG 204 -

(1) Ở triều Thanh, khi tuyển tú nữ hoặc triệu tẩm hậu phi sẽ thề gỗ có sơn màu xanh ở đầu.

(2) Trong tiếng Trung, “thường thường tại” còn có nghĩa luôn luôn ở đây.

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 205: Bồng Nhiên Ngoảnh Đầu

Vân Yên cúi đầu nhìn đứa bé như chú mèo con trong lòng, dè dặt đeo chiếc vòng ngọc nạm vàng cho bé.

Bé có đôi mắt ấm áp, nhỏ xíu, khi nhìn người khác hình như cũng đang cười.

Bồng nhiên Vân Yên thất thần, cho đến khi Lan Tịch gọi nàng, nàng mới hoàn hồn lại, thu tay về. Nàng vỗ về bọc tã lót bằng gấm, quay đầu nhẹ giọng nói:

- Đưa tiểu a ca cho Lưu quý nhân chăm sóc, về sớm một chút.

Lan Hà đáp vâng, đưa hai bà vú đã qua chọn lọc kĩ càng đi theo.

Vân Yên nhìn bóng lưng họ, cho đến khi biến mất.

Nàng không tự tay nuôi dưỡng tiểu a ca, ngay cả số lần bế cũng không nhiều, nhưng mỗi ngày đều hỏi thăm hạ nhân tình hình của bé. Ung Chính đều biết, nhưng không nói gì. Ngai sao có thể không hiểu, nàng không dám nuôi.

Bé là đứa trẻ ấm áp, đôi mắt ấy còn dịu dàng hơn cả Bát thúc, Thập Tam thúc.

Nàng không dám trao cho bé quá nhiều yêu thương, cũng không dám nhìn khuôn mặt và ánh mắt có nét giống Lục Thập. Nàng lặng lẽ cầu mong bé có thể bình an trưởng thành trong cung, một ngày nào đó trở về bên a

mã mình, không bị cuốn vào sóng gió tranh giành quyền lực mà thời đại nào cũng có. Nỗi khổ của hoàng đế, có lẽ không ai rõ hơn nàng. Không bao lâu sau, Lưu quý nhân được sắc phong thành Khiêm tần, địa vị coi như khá cao trong hậu cung, nàng ta vô cùng tận tâm với tiểu a ca, cuộc sống của tiểu a ca cũng khá thoải mái.

Những ngày trong Viên Minh Viên trôi qua bình lặng, họ dường như không có ý định quay về Tử Cấm Thành, nhưng Ung Chính vẫn bận rộn chuyện triều chính, không hề nhàn rỗi hơn khi ở trong cung, lửa trong lò luyện đan ở Viên Minh Viên càng ngày càng cháy rừng rực. Một Giả Thế Phương bị xử chết với tội danh mưu đồ không thành dường như không thể làm thay đổi cố chấp muốn nắm giữ đời đời kiếp kiếp của hoàng đế. Có mấy đêm, Ung Chính đưa nàng đi thử thuốc, trong đạo tràng đầy đặc la bàn và bùa chú mà nàng không hiểu, như lạc vào một thế giới kì quặc. Ngài luôn đặt rất nhiều kì vọng, nhưng mỗi lần thử đều không đạt được kết quả mong muốn. Nàng buộc lòng phải nói với ngài rằng uống đan sẽ hại thân, là một người hiểu rõ tam quan, sao ngài lại không hiểu, nhưng không hề hối tiếc. Nàng nhìn vào mắt ngài, cảm xúc ấy không phải người bình thường là có thể hiểu.

- Phu nhân, để nô tài che dù cho người, buổi trưa cẩn thận nắng to.

Thái giám điện Dưỡng Tâm vừa bung dù vừa cản dận, y khoảng mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt trắng đen rõ ràng vô cùng hoạt bát.

Vân Yên cười cười, đưa tay nhận lấy chiếc dù.

- Cậu về đi, không cần đi theo cùng, tôi đâu yếu ớt vậy.

Lan Tịch cầm hộp thức ăn trong tay Vân Yên, cười đùa:

- Phu nhân đi đường không xảy ra chuyện gì thì chúng nô tì mới có cơ hội được Vạn Tuế Gia ban thưởng, gia nhìn thấy bát canh đậu xanh đầu tiên của năm nay, còn không vui vẻ ban thưởng sao.

Vân Yên nghe xong, kìm lòng không động mà bật cười:

- Em ấy, càng ngày càng mồm mép, không gả chồng không được rồi.

Lan Tịch vừa làm nũng vừa xin tha, vui cười suốt cả quãng đường đến điện Viên Minh Viên.

Nàng vừa bước vào, đám thám giám lập tức thỉnh an, nàng hỏi một câu theo lệ:

- Vẫn đang nghị sự ư?

Hiện giờ Sài Ngọc đang là tổng lĩnh thái giám điện Viên Minh Viên, trong phút chốc nét mặt y lộ vẻ do dự:

- Bẩm phu nhân... không ạ.

Vân Yên gật đầu, khi bước qua thì nhìn y một cái. Lan Tịch cũng nghi ngờ nhìn Sài Ngọc, kéo tai y nói thầm một câu, sau đó giẫm chân y, đuổi theo Vân Yên.

Vân Yên vừa bước vào nguyệt môn thì nghe thấy tiếng cười. Cùng với tiếng cười, bức tranh vui vẻ hiện ra rõ ràng trước mắt nàng.

Ung Chính cúi đầu dịu dàng nhìn người bên cạnh, cơ thể cao lớn của ngài dựa vào ghế, chân đeo giày rồng dang rộng đặt trên bệ kê chân, vạt áo thường phục để trên đầu gối, chiếc quần dài thêu hoa văn rồng ẩn hiện...

Một cô gái thanh tú mặc cung trang màu xanh đang bế tiểu a ca, nàng ta mỉm cười quỳ bên chân ngài, mặt mày các bà vú bên cạnh cũng rạng rỡ.

Nàng nhìn góc mặt cô gái ấy, mày lá liễu, nước da trắng ngần, vóc người mảnh khảnh, đương độ tuổi đẹp nhất mười sáu mười bảy, không quá rực rỡ, nhưng lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Bước chân Vân Yên hơi khựng lại, người trong phòng đều tập trung vào nàng ta.

Lan Tịch xách hộp thức ăn đi tới, gọi:

- Phu nhân.

Ung Chính ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng. Cô gái mặc cung trang màu xanh cũng ngược đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, đôi mắt ấy, rõ ràng rất quen thuộc.

Mấy bà vú vội khụy gối quỳ xuống đất thỉnh an, cô gái ấy cũng lúng túng làm theo, trông có vẻ bối rối.

Ung Chính nhìn Vân Yên, ngồi trên ghế giường đưa tay phải ra, Vân Yên bước từng bước tới, đặt tay trái vào lòng bàn tay ngài.

- Nơi ở của Khiêm tần nương nương và tiểu a ca tuyệt thật đấy.

Vân Yên nâng tay phải ra hiệu cho họ đứng lên.

Khiêm tần Lưu thị chính là cô gái mặc cung trang màu xanh, nàng ta biết rõ thân phận của Vân Yên, vội cúi đầu đáp vâng, bế tiểu a ca tới đặt vào lòng nàng.

Vân Yên rút tay mình khỏi tay Ung Chính, đón lấy tiểu a ca. Bé đang ngậm một ngón tay cười tươi ấm áp. Lòng Vân Yên mềm mại hẳn đi, bóng dáng người đàn ông ôn hòa năm ấy bất chợt lướt qua tim nàng, đứa bé mới chỉ ngần này tháng sao lại giống người thúc thúc đó đến thế?

Chợt có một bàn tay giúp nàng vượt phẳng nếp nhăn của vạt váy phía sau eo, nàng mới nhận ra mình đang thất thần, bèn ngược đầu lên nhìn Khiêm tần Lý thị...

Bỗng nhiên quay đầu, đều là bóng hình cố nhân. Người bên cạnh có từng nhớ đến hai huynh muội* vừa yêu lại vừa hận ấy?

Yêu, hoặc chi là hận, cuối cùng trở về với cát bụi.

Vân Yên tiếc nuối chạm vào khuôn mặt nhỏ bé ấy, rồi đưa tiểu a ca cho Lan Tịch.

- Tiểu a ca chắc cũng đói rồi.

Mọi người đều hành lễ lui xuống, khi đứng lên Khiêm tần Lưu thị chỉ nhìn vị hoàng đế đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế. Vân Yên nhìn bóng lưng nàng ta, ánh mắt dõi theo cho tới khi họ rời đi hẳn, nàng không nói thêm câu nào, cũng không muốn nói gì.

Những ngày tháng bình lặng không dài, vùng Cổ Châu bất ngờ tạo phản. Tháng bảy năm Ung Chính thứ mười hai, nơi ấy có lời đồn “Miêu vương xuất hiện”, người Miêu đều tin, vì thế phản đối sự thống trị của lưu quan (1). Quan phủ từng bắt người tạo tin đồn “người Miêu ‘dễ nhui’ (2)”, sau đó lại thả ra, bởi vậy một số người “tập trung gây sự”.

Thật ra từ sau khi được Ung Chính thu phục vào năm thứ bảy, Cổ Châu đã thiết lập Cổ Châu sảnh, đưa lưu quan đến quản lý. Vùng Cổ Châu vẫn có danh mục quan địa phương, ví dụ như trưởng quan ty, phó trưởng quan ty, thổ xá... tuy sau khi Cổ Châu sảnh xây dựng xong, những quan này được đổi thành những cái tên như thổ thiên tổng, thổ bả tổng, ngoại ủy thổ xá, giúp đỡ triều đình nhà Thanh quản lý sơn trại người Miêu, nhưng không thể điều võ dương oai như ngày trước. Vì vậy, họ luôn hi vọng khôi phục lại huy hoàng của một thời.

Sau khi Ung Chính đế nghe Ngạc Thái Nhĩ bẩm báo xong tình hình ở Cổ Châu, để tránh có chuyện xảy ra, ngài lập tức phái Lại bộ thị lang Lữ Diệu Tăng, Đại Lý Tự Khanh Đức Phúc, sẽ cùng quan viên địa phương đến Cổ Châu để tuyên bố chỉ dụ và giáo dục cảm hóa, nhưng không có hiệu

quả. Sau đó trấn áp những người gây sự, kết quả dẫn đến quy mô phản loạn còn lớn hơn.

Sắp cuối năm, bên khố miệng Ung Chính bị nhiệt nổi mẩn bọc nước, thái y viện vô cùng lo lắng, bồi thuốc trong ngoài đều không làm bọc nước tiêu bớt. Bình thường ngài thích nhất chỉnh tề, hơn nữa không thể không thiếu trà nóng, bây giờ chạm vào là đau, trong lòng buồn bực không thôi.

Hương thơm ấm áp trong phòng thoang thoảng, Ung Chính mặc áo bào thêu rồng lượn màu vàng viền lông cáo màu đen ngồi xếp bằng trên sập rồng, một tay cầm tấu chương, một tay cầm chén trà.

Một tiếng thở dài bực bội, chén trà lại được đặt xuống, tạo thành tiếng chạm lạnh lạnh. Làm mấy tiểu thái giám, ngay cả Tô Bồi Thịnh đứng bên ngoài phòng đều giật mình, quỳ xuống đất.

Vân Yên vén rèm vào, nhìn ngài đương chau mày, rồi nhìn mấy mụn nước đỏ đỏ bên khố miệng ngài, nàng hơi nhếch môi lên.

Nàng vừa xua tay ra hiệu cho mấy tiểu thái giám đứng dậy, vừa bước tới gần sập rồng, Tô Bồi Thịnh nhanh nhẹn bò lên đưa đám thái giám ra ngoài.

Ung Chính đọc tấu chương mà không ngẩng đầu lên, sau khi giơ một tay ra chuẩn xác nắm lấy tay nàng thì mới ngược đầu.

- Sao lại lạnh thế này?

Vân Yên trở tay nắm lại tay ngài:

- Là tay chàng nóng.

Ung Chính cọ tay vào má nàng:

- Mặc nhiều một chút.

Vân Yên gật đầu, trượt tay khỏi lòng bàn tay ngài, xoay người đi vào phòng trong. Ung Chính lại quay trở về tư thế ban đầu tiếp tục đọc tấu chương.

Không tới một lát, Vân Yên bước ra, cầm theo tấm bông và hộp thuốc nhỏ, ngồi bên cạnh ngài, cúi đầu lấy tấm bông chấm một ít thuốc màu xanh trong suốt, nghiêng đầu nhẹ nhàng bôi lên khóe miệng ngài. Khóe miệng ngài hơi giật giật, kéo theo những sợi tóc mới bên mai, ánh nắng buổi chiều hắt vào vô cùng chói mắt.

Ánh mắt Vân Yên tập trung vào nếp nhăn khóe miệng ngài, Ung Chính nhạy cảm di chuyển ánh mắt, nhìn vào mắt nàng.

- Sao thế?

Vân Yên mỉm cười,

- Còn đau không?

Ung Chính trả lời:

- Đỡ hơn nhiều rồi.

Vân Yên gật đầu, cúi đầu thu dọn hộp thuốc. Ung Chính chợt ngược mắt lên:

- Gần đây có phải... trầm già hơn không?

Trong lòng nàng run lên, ngài vẫn là người nhạy cảm như thế, chưa từng thay đổi.

Nàng đặt hộp thuốc trong tay xuống, giơ tay xoa trán ngài, tựa người vào lòng ngài, đặt một nụ hôn giữa trán.

- Không già.

Lễ Vạn Thọ năm Ung Chính thứ mười hai chỉ là một chén rượu nhạt, Ung Chính đế trúng gió hắt xì liền mấy cái, trở về sớm nghỉ ngơi, nửa đêm thì bị sốt, cả người nóng hầm hập. Vân Yên ngủ đến nửa đêm thì tỉnh giấc bởi một bàn tay nóng rực đặt trên bụng mình, nàng vội vã bò dậy gọi người châm đèn.

Bệnh lần này đến nhanh chóng mà không hề báo trước, Vân Yên và Tô Bồi Thịnh đều nhớ tới trận bạo bệnh phong hàn mười mấy năm trước khi còn trong vương phủ. Bây giờ năm tháng rồi cuộc vẫn không tha cho ai, người đã hơn năm mươi tuổi, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Nếu không đổ bệnh, ngài thật sự chẳng thể nghỉ ngơi. Tứ a ca Hoảng Lịch và Ngũ a ca Hoảng Trú ngày ngày đều tới thỉnh an, mấy vị hoàng tử phúc tấn cũng hiếu kính tận tâm. Nhưng chính sự trên triều, phản loạn địa phương không thể giảm bớt chỉ vì hoàng đế bị bệnh, nghỉ ngơi chưa được mấy ngày, Ung Chính triệu quân cơ đại thần đến Cửu Châu Thanh Yến để bàn việc, đã mệt lại thêm mệt. Ung Chính sốt ruột, tim phổi nóng như lửa đốt, bệnh tình càng thêm nặng hơn. Cứ mấy lần như vậy, tình hình không hề khả quan. Thái y dặn dò không được tắm rửa, mỗi tối nàng đều tự tay lau người cho ngài. Trước đây, hình như chưa từng đổ bệnh nặng đến thế, nhưng cứ tiếp tục sống thế, ngược lại ngài chẳng hề tự do, làm nàng không nhìn thấu nổi ngài.

Vân Yên thầm cảm thấy lo lắng, nhưng nàng lệnh cho bản thân phải kiên cường. Nhìn tất cả mọi chuyện, đối với Ung Chính, nàng không biết nên yêu hay nên trách, cả đời này nàng chưa từng can thiệp, bây giờ càng không thể không hiểu lòng kiên quyết của ngài với lê dân xã tắc.

Đèn hoa trong Viên Minh Viên được thắp lên, nàng vén tóc mai nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bắt gặp Tô Bồi Thịnh dẫn thái giám điện Đường Tâm Sài Ngọc tới, y mang theo chậu đồng bốc khói nghi ngút, nàng bèn gật đầu tỏ ý cho họ bê vào, rồi cúi đầu xắn ống tay áo khoác lông màu trắng của mình lên, cũng đi vào.

Một tay nàng vén rèm cửa phòng trong noãn các phía đông lên, trên vai Ung Chính khoác long quái, trên sống mũi là cặp kính, ngài tựa vào long sàng đọc tấu chương, vừa đọc vừa bắt đầu ho, làm đổng tấu chương bên giường rơi xuống.

Địa long trong phòng ấm áp vừa đủ, không nóng quá cũng không lạnh quá, có điều nàng lại phải khuyên người bệnh.

Vân Yên đi tới, đưa tay kéo lại long quái trên vai ngài, nhẹ nhàng nói:

- Ngủ chưa được một giấc mà đã dậy xem tấu chương rồi.

Ung Chính lại ho một tràng, vừa xua tay vừa che miệng. Ngài ho khiến tim Vân Yên đau nhói, đau xót vừa trào lên nhưng nàng nhanh chóng kiềm chế lại. Vân Yên vỗ nhẹ lưng ngài, tay kia sờ trán ngài, rồi trượt xuống bóp nhẹ gáy.

Vân Yên chau mày nhìn tấu chương trong tay Ung Chính, trên tấu chương viết chi chít chữ, nàng bỗng cảm thấy những con chữ ấy như đã trói buộc cả cuộc đời ngài, chưa từng buông tha, chưa từng ngừng nghỉ.

Trong mắt nàng, hàng mi của ngài không còn dày rậm như hồi trẻ, sau bao nhiêu sương gió, ngược lại ngài giống Khang Hi trong kí ức hơn.

Cả đời này, nàng chưa bao giờ trách ngài, oán hận ngài, thậm chí yêu cầu điều gì từ ngài. Vì ngài có tham vọng của mình, dân lê trăm họ của mình.

Giờ này, phút này, nàng nhận ra không thể che giấu nỗi ích kỉ của mình nữa, nàng không muốn ngài mệt mỏi.

Trước khi ngủ Vân Yên lau người cho Ung Chính, nàng rất tự nhiên kéo cặp quần ngài xuống, ngài bỗng nhiên giữ tay nàng lại, nàng ngược mắt lên nhìn ngài.

Ung Chính tựa lưng vào gối, nghiêng đầu khẽ ho mấy tiếng, giọng khàn đục:

- Không cần cời đâu.

- HẾT CHƯƠNG 205 -

* Huynh muội mà tác giả viết ở đây mình nghĩ là huynh muội Niên thị, hoặc là ai đó, nếu các bạn nhớ ra chi tiết gì thì giúp mình nhắc lại với.

(1) Lưu quan: quan địa phương của những nơi tập trung dân tộc thiểu số ở Tứ Xuyên, Vân Nam, Quảng Tây... thời Thanh, Minh; chỉ đảm nhiệm chức vụ trong một nhiệm kỳ.

(2) Từ gốc là老包, một từ địa phương vùng Đông Bắc, có nghĩa là quê mùa, đầu đất, vô dụng.

NỬA ĐỜI THANH BÌNH

Giản Lan
dtv-ebook.com

Chương 206: Đại Kết Cục

Vân Yên cúi đầu nhìn Ung Chính, buông tay ra, nhẹ nhàng đắp lại chăn cho ngài, dọn dẹp xong thì thả rèm xuống rồi ra ngoài.

Khi nàng vào, Ung Chính nghiêng người nằm quay lưng về phía màn, dường như đã ngủ thiếp đi. Nàng khẽ khàng thổi tắt mấy ngọn nến trong phòng, chỉ để lại một cây, nương theo ánh sáng mờ mờ thu dọn quần áo ngài đã thay ra và bút mực tấu chương bừa bãi trên bàn.

Tiếng loạt xoạt rất nhỏ, hơi thở của vị hoàng đế trên giường chợt ẩn chợt hiện. Làm xong mọi việc, nàng theo thói quen bưng một chiếc ghế đầu tới bên chiếc màn che nửa long sàng, căn phòng trở về với yên tĩnh, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ kiểu Tây bên ngoài điện vô cùng rõ ràng, trong đầu nàng nhớ lại những lời người đứng đầu thái y viện Lưu Dự Đặc vừa nói.

Không biết từ lúc nào, Ung Chính trở người lại, hình như vừa tỉnh giấc, vươn bàn tay đeo nhẫn ngọc ra khỏi màn giường, Vân Yên sửng sốt, vội vàng đưa tay tới.

- Sao vẫn chưa ngủ?

Giọng nói Ung Chính khàn khàn của bệnh tật, cũng rất đổi dịu dàng.

- Không sao, thiếp đang nghe tiếng đồng hồ Tây Dương.

Vân Yên nhẹ nhàng trả lời,

- Sao hoàng thượng đã tỉnh rồi?

Ung Chính đáp:

- Bỗng nhiên trẫm mơ thấy những ngày còn ở trong vương phủ trước đây... nàng ngồi dưới cây ngô đồng giặt quần áo. Tóc mai rơi xuống khi giặt... nàng lấy khuỷu tay gạt đi rồi lại tiếp tục... một lát sau nó lại rơi xuống.

Vân Yên nghe xong mà ngẩn người, trong phút chốc đau buồn trong lòng dâng lên.

- Vân Yên?

Nàng nghe thấy ngài gọi tên mình mới hoàn hồn lại, hít một hơi kìm nén mới nở nụ cười.

- Vân Yên ở đây.

Ung Chính ngập ngừng, giọng nói khàn đặc:

- Nàng ngồi lên đây.

Vân Yên đứng lên, bàn tay còn lại rém nửa rèm bên kia, nhìn ngài đang nằm nghiêng trên chiếc gối, đôi mắt đen thẫm đã mở ra. Hình như ngài muốn mở miệng, ánh mắt chột lóe lên sự sắc bén.

Vân Yên cảm thấy sống lưng rét lạnh, bất chợt thốt lên:

- Có thích khách!

Nàng theo phản xạ lao tới trước người Ung Chính.

Thích khách che mặt xông vào phòng, thấy vậy hơi do dự, lưỡi kiếm sắc nhọn nghiêng một góc muốn tìm chỗ sơ hở để nhắm vào Ung Chính,

nhưng vẫn trúng phải bụng dưới của nàng, trong chớp mắt máu tuôn ra như suối.

Thích khách rút kiếm toan đâm tiếp, Ung Chính lập tức rút vũ khí dưới gối ra chĩa về phía mặt nạ của y, y nghiêng đầu né tránh, tấm vải che mặt rơi xuống, bên gò má có một vết máu dài.

Là một cô gái!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đại nội thị vệ Đồ Hải cầm kiếm chạy vào, lao về phía thích khách, thích khách xoay người giơ vũ khí chặn lại, tiếng binh đao chạm vào nhau vô cùng chói tai. Chẳng mấy chốc, thích khách đã bị đại nội thị vệ bao vây. Nàng ta bị dồn vào đường cùng, định tự sát, nhưng bị Đồ Hải đánh rơi vũ khí, dùng một tay bóp cổ nàng ta, một đại nội thị vệ khác tên Đô Linh bẻ ngoặt khuỷu tay nàng ta về phía sau.

- Người đâu, mau tới đây!

Ung Chính ấn tay lên vết thương đầy máu trên bụng dưới Vân Yên, giọng nói đã lạc đi.

- Hoàng thượng!

Mấy tiếng hét cao thấp nối tiếp nhau, Tô Bồi Thịnh và Đồ Hải vội vã chạy tới bên giường, máu chảy nhuộm đỏ long sàng, chiếc áo màu vàng của Ung Chính lấm đẫm vết máu, ngài ôm chặt người phụ nữ trong lòng, cả người như đã già đi chục tuổi. Mọi người đều sửng sốt! Không biết đây là máu của ai với ai.

* * * * *

Chuyện thích khách thâm nhập vào Cửu Châu Thanh Yến làm cả hoàng cung chấn động, nhưng Ung Chính hạ lệnh phong tỏa tin tức.

Tuy Viên Minh Viên không kín kẽ như Tử Cấm Thanh, nhưng vẫn được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu người ngoài muốn vượt nóc bằng tường cũng khó có thể xông vào nội uyển, có điều thích khách này không là người ngoài. Thái giám điện Viên Minh Viên xác nhận thích khách chính là cung nữ trong viên, tên là Hồ Phách, rõ ràng không giỏi võ công, nhưng nàng ta sống chết khẳng định mình không chịu sự sai bảo của ai, cuối cùng cắn lưỡi tự vẫn trong ngục. Tô Bồi Thịnh lật hồ sơ ngày trước, tìm thấy họ gốc của cung nữ ấy là Bao. Ngạc Nhĩ Thái nghe thấy chợt nhớ ra, người cầm đầu phản loạn Miêu tộc ở Cổ Châu mang họ Bao!

Vết thương của Vân Yên không nhẹ, may mắn được chữa trị kịp thời nên tính mạng được bảo toàn. Khi tỉnh lại, nhìn gương mặt Ung Chính, Vân Yên bỗng cảm thấy kiếp trước đời này chắc hẳn đã được định sẵn, trong lòng bình thản như mặt nước không sóng.

Ung Chính không nói gì, vùi gò má mình vào lòng bàn tay nàng, cọ hàng râu rậm rạp lên ấy, nàng giơ tay xoa trán ngài, thoáng cảm thấy trong tay mình có dòng nước nóng hổi.

Tháng hai năm Ung Chính thứ mười ba, những nơi tập trung phản loạn tộc Miêu như Cổ Châu, Đài Cung, Thanh Giang... đường xá đều ách tắc, lan tới tận nội địa, quan binh đều không thể chế ngự, ngay cả tỉnh lỵ giới nghiêm như Quý Dương. Tháng ba, tấn công Thanh Giang. Tháng tư, đánh chiếm Khải Lý. Tháng tư nhuận, đánh chiếm các huyện Hoàng Bình Cựu Châu, Thanh Bình, Dư Khánh... Ung Chính để lệnh cho đề đốc Quý Châu Cáp Nguyên Sinh làm Dương Vũ tướng quân, đề đốc Hồ Quảng Đồng Phương làm phó tướng quân, điều binh ở Vân Nam, Hồ Quảng, Quảng Đông, Quảng Tây đến chi viện vây quét, yêu cầu họ “Quét sạch phản loạn, diệt tận gốc mối lo, không để lại hậu họa”. Lại bổ nhiệm Hình bộ thượng thư Trương Chiêu làm Phủ Định Miêu Cương đại thần. Vì xảy ra chuyện, Ngạc Nhĩ Thái dưng sớ tự trách phạt mình, xin được tước tước vị.

Khiến Vân Yên bất ngờ là, bệnh của Ung Chính thoát nhìn đã tốt hơn rất nhiều, không chỉ được xuống giường, vẻ ngoài ngài không hề giống người nằm trên giường bệnh lâu ngày. Còn nàng, nằm liền mấy tháng trong Cửu Châu Thanh Yển, ăn xong tết năm Ung Chính thứ mười ba mới được rời giường vận động.

Lần vận động này giúp Vân Yên nhanh chóng phát hiện một chuyện làm nàng vô cùng kinh hoàng... Nàng ôm chiếc hộp bằng gỗ tử đàn lấy từ dưới tay vịn, ngõ ngang ngồi vào chỗ mà bình thường Ung Chính vẫn hay ngồi phê duyệt công văn, chiếc nắp tinh xảo trượt trên mặt đất.

Đáng lẽ ra nàng phải nghĩ tới từ lâu.

Ánh mắt Vân Yên rơi trên từng viên thuốc màu đỏ tươi trong hộp, đã dùng hết hơn nửa. Viên thuốc màu đỏ ấy, như giọt máu rực rỡ nhưng gai mắt.

Uống rượu độc giải khát (1).

Tiếng giày loạt xoạt từ bên ngoài phòng đến gần, từng tiếng hô “Hoàng thượng cát tường” cất lên.

- Sao đã xuống giường rồi?

Khi Ung Chính vào, Vân Yên vẫn ngồi ở chỗ ấy, chậm rãi ngược mắt lên nhìn ngài. Khi ánh mắt Ung Chính lướt tới cái hộp trong tay nàng, đôi đồng tử hơi co lại, rồi dần dần trở về với bình thản.

Ngài thông thả bước tới, căn phòng buổi chiều yên tĩnh đến nỗi tiếng áo quần sột soạt cọ vào nhau cũng sắc nét lạ kì. Ngài đi đến trước mặt nàng, từ từ quỳ xuống, giơ bàn tay phải đeo chiếc nhẫn Huyết Mỹ Nhân ra nhặt nắp hộp bằng gỗ tử đàn rơi trên mặt đất lên.

Ngài cứ nửa quỳ như thế, nhẹ nhàng đặt nắp hộp lên chiếc hộp trong tay Vân Yên, che đi màu đỏ rờn rợn.

Một tiếng lách cách, cả chiếc hộp rơi khỏi tay nàng!

Những viên thuốc màu đỏ tươi lăn lóc như những viên ngọc, phản chiếu rực rỡ khắp căn phòng một vẻ đẹp chói mắt.

Vân Yên thoát ôm chầm lấy Ung Chính, ôm chặt lấy ngài, vùi cả gò má mình vào cổ ngài, bật khóc nghẹn ngào.

Bao nhiêu năm nay, nàng chưa từng lớn tiếng khóc thỏa thuê. Giờ phút này, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng khóc vang vọng của nàng.

Ung Chính nhắm hai mắt lại, đôi tay ôm chặt lấy eo nàng, ánh nắng bên ngoài cửa sổ rọi vào kéo dài bóng của hai người trên mặt đất.

Khóc mệt rồi, Vân Yên như đứa bé gục trên vai ngài dần dần ngủ thiếp đi.

Trong mơ, nàng nghe thấy tiếng Ung Chính nói chuyện với Bảo thân vương Hoảng Lịch. Giọng nói của cả hai đều rất nhỏ nhưng bình tĩnh. Nàng mơ màng nghe, ngón tay muốn cử động mà không có sức, dưới cảm là chiếc chăn bông, xúc cảm mềm mại ấy sao rõ ràng đến vậy.

- Hoảng a mã!

Nàng gần như lập tức tỉnh lại bởi âm lượng bỗng nhiên cao vút của Bảo thân vương Hoảng Lịch, sự kinh hãi và không thể tin nổi trong giọng nói của chàng ta đều hoàn toàn bộc lộ. Trong trí nhớ của nàng, Hoảng Lịch đã trưởng thành thành một người đàn ông hiếm khi thể hiện vui giận.

- Hoảng Lịch, con nhắc lại lời của trẫm nói.

Giọng nói của Ung Chính lạnh lùng lạ thường.

- Nếu sau khi hoàng a mã... trăm tuổi, để lãng chỉ có áo quan, kim quan của Hoàng hậu Hoàng quý phi có thể nhập để lãng... Hoàng a mã và Vân Yên cô cô... tro cốt để chung một vò... an nghỉ ở... Ung Hòa cung Tứ Nghi Đường... dưới gốc cây ngô đồng.

Bảo thân vương Hoằng Lịch cắn răng cắn lợi nhắc lại, mấy lần nghẹn lại mới miễn cưỡng nói hết, ngay cả giọng cũng hơi run rẩy.

Vân Yên xoay người nằm trên gối, nước trong cơ thể dường như đã bốc hơi hoàn toàn, không thể nặn ra nổi một giọt nước mắt. Giọng nói nụ cười ấy mà nàng không nhớ rõ lòng bùng trong đầu.

Ngày thuốc không còn công dụng, cũng là lúc kết thúc. Lời nói của Thái y đứng đầu Lưu Dụ Đặc vẫn còn văng vẳng bên tai. Nàng dần trở về với ung dung và bình tĩnh, một tay nhẹ nhàng vén lọn tóc sau gáy lên.

Buổi tối khi lại uống thuốc, Vân Yên hỏi Ung Chính có từng sợ hãi không. Ung Chính đáp, muôn tuổi chẳng qua chỉ là một hoài niệm mà thôi, không ai không sợ chết cả, các đời các triều đại, Tần hoàng Hán Vũ cũng không thoát nổi giây phút cuối cùng. Nợ nàng quá nhiều, nhưng trái lại an tâm. Để đời đời kiếp kiếp, luôn nhắc nhở ta tìm nàng trả lại.

Vân Yên cầm cốc cười nói, có lẽ đời này gặp nhau, đã là trùng phùng. Cả đời chứng kiến chàng quần lâm thiên hạ, không oán trách cũng không hối tiếc.

Đêm ngày hai mươi ba tháng tám năm Ung Chính thứ ba mươi, Ung Chính để băng hà ở Cửu Châu Thanh Yển trong Viên Minh Viên, người đời giạt mình, lưu truyền nhiều lời đồn khác nhau. Sau khi lấy di chiếu sau bức hoành “Chính Đại Quang Minh” trong cung Càn Thanh, Cố mệnh đại thần (2) công bố di chiếu lập trữ bí mật, hoàng tử tử Hoằng Lịch nối ngôi, đổi niên hiệu là Càn Long, sử gọi là “Hoàng đế Càn Long”.

Trong Ung Hòa cung hương khói nghi ngút, cây ngô đồng đón gió
đung đưa tỏa sáng trong ánh nắng, cành lá xào xạc. Hoa ngọc lan đã nở,
vẫn như năm xưa.

(1) Cụm từ gốc là Ấm cứu chỉ khát(饮鸩止渴): Ví với chỉ mong giải
quyết khó khăn trước mắt mà không suy tính hậu quả về sau.

(2) Cố mệnh đại thần: Là đại thần được hoàng đế nhà Thanh chỉ thị
trước khi mất, giúp đỡ tân hoàng.

HẾT (2015.12.8 ~ 2017.12.31 23:15)

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 207: Ngoại Truyện – Bí Mật Trong Lòng Của Vân Yên

Mốc dịch

Tôi tên là Vân Yên, cũng là Hiếu Hòa. Hơn nửa đời người làm nha hoàn thân cận cho Ái Tân Giác La Dận Chân tức hoàng đế Ung Chính triều Đại Thanh. Dù ngài nói rằng tôi là vợ ngài. Nhưng tôi chưa bao giờ nói thế. Vì tôi rất tinh táo.

Sống một cuộc đời bình thường là mục tiêu lớn nhất ở kiếp này. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in đêm cuối trực bên giường bệnh của mẹ trong bệnh viện ở kiếp trước. Bà nắm tay tôi nói rằng: “Con gái, ba mẹ có lỗi với con... hồi xưa con mới chừng ấy tuổi ba đã đi rồi, mẹ không cho con được cuộc sống no đủ như bạn bè cùng trang lứa, lại còn làm khổ con, hiện giờ mẹ cũng chẳng sống mấy ngày nữa, nghĩ sau này con một thân một mình lòng mẹ lại đau như dao cắt... Hứa với mẹ, con nhất định phải kiên cường, phải sống tiếp, có như vậy mẹ chết mới nhắm mắt.”

Tôi không biết sau vụ tai nạn giao thông đó thân thể tôi đi đâu về đâu, nhưng linh hồn tôi vẫn sống sót. Sau khi đến Đại Thanh, mỗi lần tưởng chừng như gục ngã, tôi sẽ tự nhủ với bản thân rằng, chỉ cần có thể sống, sống một cuộc đời đạm bạc, ba mẹ ở thế giới khác cũng sẽ yên tâm.

Hoàng đế Ung Chính, Ái Tân Giác La Dận Chân, không biết tập tục dựng vợ gả chồng của nam nữ thế kỉ hai mốt, càng không hiểu cảm nhận của tôi về đàn ông, của một người phụ nữ tầm thường nghèo khổ đã gặp biết bao hiện thực tàn khốc. Hôn nhân phải xứng lứa vừa đôi, môn đăng hộ đối. Từ xưa đến nay bản chất của hôn nhân không thay đổi bao nhiêu,

chẳng qua là ở triều Đại Thanh ba vợ bốn nàng hầu hợp pháp cũng biến thành không hợp pháp. Cả một đời sớm chiều bên nhau, ngài thường hỏi tôi đang nghĩ gì, còn tôi rất hiếm khi chủ động bộc bạch với ngài. Vì ngài không biết rằng, tôi không tin có ai đó trở thành đấng cứu thế của mình, là bến cảng vĩnh viễn không thay đổi của mình, bao gồm cả ngài. Tôi không có người thân, không có thân phận, chúng tôi cũng không có con cái, tình cảm là mối ràng buộc duy nhất. Nơi sâu thẳm trong trái tim đã sẵn sàng nếu một ngày nào đó một phút nào đó đổi thay, khi ấy cách tốt nhất tôi sẽ biết điều lặng lẽ rời đi.

Tôi chưa bao giờ mang xuất thân cao quý, cũng chẳng xinh đẹp gì cho cam, đàn ông bình thường ở thế kỉ hai mốt sẽ không muốn chọn một người phụ nữ vừa nghèo túng vừa tầm thường như tôi, còn ông chủ trẻ của một doanh nghiệp như Chu Duệ Đình chỉ coi tôi như thú vui mới mà thôi. Ở Đại Thanh, thị thiếp không có thân phận trong vương phủ cũng đã là con gái của quan tam tứ phẩm trong triều. Tính ra nếu ở hiện đại thì thân phận của những thị thiếp ấy ít nhất cũng là thiên kim của lãnh đạo thành phố trở lên. Còn tôi là đứa con gái mồ hôi ba mẹ ti tiện mang tội tịch trên người ở Ninh Cổ Tháp, tướng mạo không có gì xuất sắc, dù dốt nát không biết gì cũng không đến mức ảo tưởng mình xứng đôi với hoàng tử, hoàng đế.

Thật ra tôi như con chuột xám xịt sống chui sống nhủi trong góc tường Hoàng gia, chỉ muốn sống một cách lặng lẽ, bỗng một ngày bước ra khỏi chiếc lồng son bảo vệ một đời xa hoa rộng lớn không thuộc về mình. Tôi đã từng rất sợ, sợ họ sẽ mang lại phiền phức và tai họa cho tôi. Dù ở hiện đại hay Đại Thanh, tôi đã nghe thấy, cũng từng nhìn thấy rất nhiều cảnh nha hoàn thông phòng bò lên giường hoàng tử, sự lạnh lùng bạc bẽo của đàn ông, nhiều đến nỗi cả người run lên cầm cập. Sợ bị đùa giỡn, sợ bị tổn thương, sợ bị sỉ nhục, sợ bị bỏ rơi. Sợ mình trở thành trò cười ảo tưởng tự đào hố chôn mình ở cả hai thế giới, sợ linh hồn ba mẹ trên trời không yên lòng. Cả hai kiếp tôi cô độc lẻ loi, duy chỉ còn lại lòng tự trọng cơ bản nhất

của phụ nữ. Tôi có thể làm trâu làm ngựa, nhưng tuyệt đối không bán rẻ thân xác và lòng tự trọng của mình.

Nhưng cuối cùng số phận vẫn như bèo trôi. Dù dè dặt hèn mọn thế nào cũng không ngờ Bát bối lạc Dận Tự mình không quen biết lại mang rắc rối như mớ bòng bong tới. Thậm chí lần đó còn nhận được cảnh cáo đáng sợ của Tứ bối lạc Dận Chân. Khi chủ nhân ngài nắm chặt tay tôi, ám hiệu quá rõ ràng ấy chính là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của tôi.

Cả đời vua Ung Chính đều nghi ngờ phải chăng trong lòng tôi có ai đó, nghi ngờ liệu người đàn ông đó có tình cảm với tôi, nhưng khi tức giận đến tột cùng, ngài mới thốt câu hỏi ấy khỏi miệng. Tôi quá hiểu tính cách của ngài, thật ra ngài hi vọng không nghe thấy câu trả lời của tôi, vì câu trả lời của tôi đã không còn quan trọng, ngài chỉ cần tôi không rời xa ngài, suốt đời ở bên ngài. Còn tôi không phải là người được người khác yêu quý như ngài vẫn hằng nghĩ, cũng không phải là người không thể thiếu tận trong đáy lòng ai đó.

Rất lâu sau này tôi mới biết ngạch nường, người sinh ra Bát bối lạc Dận Tự cũng là tiện tịch. Lương Phi chọn cách leo lên cành cao làm phượng hoàng, dẫn cho cả đời đau khổ long đong, mẹ con cách lòng, chịu sự dè bủ của Khang Hi. Dận Tự đồng cảm với thân phận tiện tịch, tình cảm của ngài với tôi thực chất là tâm lí phức tạp của hoàng tư có xuất thân đầy mâu thuẫn giữa cao quý và hèn mọn. Tình cảm khuyết thiếu trong lòng ngài là sự cố chấp lớn nhất. Ngài nghĩ rằng tôi là người duy nhất thấu hiểu nỗi khổ của ngài trong hoàng gia này, cũng là người chung hoàn cảnh mà ngài cuối cùng có đủ sức bảo vệ. Trước mặt người khác ngài nho nhã ôn hòa, nhưng chưa bao giờ giả bộ khi đứng trước tôi, có thể vì tôi không cần được đối xử tốt, chỉ cần bảo vệ hoặc chiếm hữu mà thôi.

Cố chấp cả đời này của ngài ấy với ngôi vị, với thân phận còn hơn cả tưởng tượng của tôi, vết thương trong lòng ngài ấy còn hơn cả cảm nhận của tôi. Ngài và Bát phúc tấn Quách Lạc La thị xứng đôi nhường ấy lại

không có con cái. Cuối cùng trong đêm Dận Chân bế tôi đi, ngài lại lên giường với hai nô tài tiện tịch Phúc Nhi và Bích Nguyệt, sau đó hạ sinh một đôi trai gái, làm Bát phúc tấn không thể thất cổ tự tử đành phải trút giận sang tôi. Quả là bánh xe của số phận. Thú thật tôi không dám nghĩ lại đêm đó, có thể đối với Bích Nguyệt và Phúc Nhi là vận may trời ban, nhưng với một linh hồn đến từ hiện đại là tôi thì thật đáng sợ. Đến sau rốt tôi vẫn không hiểu ngài ấy muốn chứng minh điều gì, chứng minh ngạch nương của ngài đúng hay sai ư? Trong sự cố chấp của ngài ấy với tôi phải chăng cũng hàm chứa gì đó như tranh đoạt ngôi vị?

Bát Bối Lặc Dận Tự từng suýt nữa cưỡng bức làm hại tôi, cũng từng có lúc dốc lòng bảo vệ và cứu sống tôi. Ân oán cả đời trả đủ, nhưng tình cảm không thể đi tiếp. Trong lòng tôi hiểu rõ rằng, tôi và Dận Tự từ lúc bắt đầu đã không thể. Đây chính là số trời, còn Dận Tự gắng hết sức mình đi ngược lại số trời, vì tôi, vì hoàng vị. Nếu lúc đầu tôi được phân đến Bát phủ, có lẽ sẽ là một kết cục khác. Ít nhất chắc chắn tôi sẽ không ở bên hoàng đế Ung Chính.

Hoàng đế Ung Chính còn nghi ngờ tôi thích Thập Tam A Ca Dận Tường, thậm chí tôi không biết phải nói thế nào. Tôi từng cứu ngài ấy, nhưng đó cũng là bốn phận. Có một câu tôi không dám nói với vua Ung Chính: Quả thật Dận Tường rất đáng được các cô gái yêu thích, nếu tôi là một tiểu thư quý tộc, nếu tôi cũng có quyền lựa chọn, tôi không dám đảm bảo mình sẽ không thích Dận Tường, với tôi ngài ấy luôn là một người rất tốt. Ngài lương thiện, ngài cũng nhân từ, thậm chí còn rất tuần tú. Nhưng tôi luôn luôn tỉnh táo. Tôi không phải là Hoan Sinh, tôi sẽ không thích Dận Tường, càng không có ảo tưởng với bất kì a ca hoàng tử nào khác. Ở bên Ái Tân Giác La Dận Chân là kết của sau cùng của vận mệnh. Giữa chúng tôi có tình yêu, có thói quen, có bao dung, và cả mối liên hệ giữa sự sống với cái chết, vận mệnh không thể nào lí giải.

Thật ra không một từ ngữ nào có thể miêu tả đầy đủ sự xuất sắc của người đàn ông tên Ái Tân Giác La Dận Chân. Nhưng ngài vẫn là ngài, là hoàng tử, hoàng đế phong kiến triều Đại Thanh. Ngài là người mâu thuẫn, có thể yêu không màng an nguy, tự hạ thấp mình, nhưng từ đầu đến cuối luôn cố chấp.

Cửu a ca Dận Đường từng hỏi tôi có sợ khi hàng ngày ngủ bên cạnh một người điên không, từ hậu viện vương phủ chuyển đến hậu cung Tử Cấm Thành, không biết bao nhiêu phúc tấn phi tần lén lút nói tôi là nô tài hàng đêm làm ấm long sàng Vạn Tuế Gia, có cả những lời khó nghe hơn. Tôi vẫn luôn là con chuột xám sống trong kẽ tường. Tôi không có danh phận, càng không có quyền từ chối. Tôi cũng không muốn ai đó gặp họa vì mình, gã sai vặt, Già Lãng đều phải chịu đựng cơn giận lây của ngài. Rất lâu rất lâu sau, tôi rất sợ lịch sẽ lặp lại.

Hoảng Lịch từng lén nói với tôi rằng, “trong cung Càn Thanh, trước khi ban chết cho Niên Canh Nghiêu phụ hoàng đã giận dữ ném vỡ cái bát rửa bút ngài thích nhất trên ngự án! Cọng rơm cuối cùng đẩy y vào đường chết... lại là một tiểu thiếp được phát hiện trong Niên phủ, sủng thiếp của Phủ Viễn đại tướng quân! Con vẫn nhớ nét mặt của ngài khi ấy, ngài do dự nói nhìn con và nói rằng, cô ta rất giống Vân Yên cô cô, giống đến bảy tám phần. Ngữ nô tài này lòng lang dạ sói!” Tôi nghe xong mà bản thân hồi lâu, suy nghĩ rồi bời, vướng mắc của anh em nhà họ Niên với chúng tôi hơn nửa đời người cứ lướt qua đầu, phía sau còn bao nhiêu chuyện nữa, tôi nghĩ không ra. Tình yêu cố chấp của Ung Chính đã đến mức làm tôi trở thành kí hiệu của hoàng quyền trong lòng Niên Canh Nghiêu rồi sao?

Cuộc đời này tôi chưa từng hỏi Ung Chính có yêu mình không, yêu nhiều đến cỡ nào.

Rất nhiều người phụ nữ đi qua cuộc đời ngài, nhưng chỉ lướt qua như mây khói. Khi trẻ sủng ái Lý thị, sau đó lại sủng ái Niên thị. Từ cung nữ nha hoàn đến phi tử hoàng hậu, thậm chí cả công chúa tiền triều. Có người

tôi biết, có lẽ có cả những người tôi không biết. Ngài không hi vọng tôi biết họ, tôi cũng chưa hỏi. Tôi không có khúc mắc gì trong lòng ư, sao lại không có cho được. Bởi vậy trong chuyện chẵn gối với ngài, nếu có thể tránh thì cố gắng tránh, nếu có thể lơ thì cố gắng lơ, thậm chí có lúc tỏ ý không muốn, ngài thăm rõ mười mười. Nhưng tính chiếm hữu và tình cảm của ngài luôn thích dùng cách này để biểu đạt, sự ương ngạnh của ngài ở phương diện này rất mạnh.

Thần tử dâng bốc ngài thanh tâm quả dục, không đúng, văn nhân gièm pha ngài hoang dâm vô độ, cũng không đúng.

Ngài luôn nói trọn đời trọn kiếp không buông tay tôi, nhưng đời này kiếp này tôi không dám nghĩ, thậm chí không dám ảo tưởng ngài sẽ yêu tôi một đời không đổi. Lời này tôi không nói với ngài, cũng không dám nói...

Ái Tân Giác La Dận Chân, nếu trời xanh thương xót kiếp sau được gặp lại, mong cho đôi lứa không còn cách biệt như mây với bùn, mong tôi có thể tự do bình đẳng yêu ngài.

- HẾT CHƯƠNG 207 -

NỬA ĐỜI THANH TÌNH

Giản Lan

dtv-ebook.com

Chương 208: Ngoại Truyện Về Tứ Gia

Mốc dịch

Không biết từ khi nào ta bắt đầu chú ý đến nàng.

Vị hoàng đế đầu tiên sau khi Đại Thanh nhập quan (1), cũng chính là ông nội ta hoàng đế Thuận Trị (2) đã từng từ bỏ tất cả vì một người phụ nữ ông yêu nhất, vì thế “yêu nhất” trở thành những con chữ cấm kỵ, từ lúc ta chưa hiểu chữ “yêu” là gì. Tất cả a ca trưởng thành trong Tử Cấm Thành đều được tiêm nhiễm tư tưởng mưa móc ban đều, con đàn cháu đống, còn phụ nữ trong hoàng gia thì phải an phận thủ thường, hiền đức rộng lượng.

Hoàng ngạch nương của ta có lẽ là người không giống thế, hai mươi tư tuổi bà mới nhập cung lấy Hoàng a mã, trở thành chuyện lạ trong triều Đại Thanh, thành thân muộn hơn các cô gái bình thường khác mười năm. Hồi ta chỉ mấy tuổi cũng thường xuyên thấy nụ cười trên gương mặt, ánh sáng trong đôi mắt của Hoàng a mã uy nghiêm ở cung Cảnh Nhân. Nghe thấy từ “yêu” từ chính miệng Hoàng a mã có hậu cung ba ngàn giai nhân. Ông thì thầm rằng, cả đời này trăm quyết không để nàng đợi. Còn Hoàng ngạch nương luôn giữ nụ cười ấm áp yên tĩnh. Không hiểu tại sao nụ cười ấy lại làm ta cảm thấy đau xót. Bà đọc thơ cho ta nghe, dạy ta học chữ, đó là quãng thời gian đẹp nhất trong thời thơ ấu của ta, yên bình, dịu dàng. Thậm chí giây phút cuối cùng trong cuộc đời, bà thở dài tiếc nuối nói không thể tận mắt nhìn thấy cô gái mà con trai mình sẽ đem lòng yêu. Chiếc nhẫn hồng ngọc mắt phượng ngạch nương luôn mang theo mình, bà nói sẽ để lại cho cô gái ta yêu thật lòng. Sau này ta mới biết ngạch nương sinh ra mình vẫn còn sống, nhưng cách đối xử của bà với ta khác hẳn với Thập Tứ đệ,

như cách một lớp vải. Thậm chí ta có thể nhận ra trái tim mình đang dần dần nguội lạnh, nhưng buộc phải làm quen với cô độc, làm quen cách che giấu cô độc.

Năm mười ba tuổi, Hoàng a mã sắp xếp cho ta một thị thiếp, dẫn dắt ta trở thành đàn ông thực thụ. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy cơ thể trần trụi của phụ nữ, nhưng sau rất nhiều lần lại không nhớ nổi gương mặt nàng ta. Không hiểu tại sao, mỗi lần giải phóng xong ta luôn cảm thấy trống rỗng kì lạ, ta bắt đầu quen ngủ một mình sau khi thị tẩm.

Rồi một ngày, Hoàng a mã nói Tứ a ca cần phải cưới đích phúc tấn và xây phủ riêng, ông bèn chọn cho ta con gái duy nhất của Phí Dương Cổ làm đích phúc tấn. Dưới ánh trăng trong phòng, nước da nàng ấy rất trắng, chân rất dài, cũng đầy đặn hơn Tống thị, không kiều diễm như Lý thị. Hết người phụ này đến người phụ nữ khác vào cửa, đương nhiên ta sẽ ngẫm kĩ hơn, dù biết thân phận các nàng cách biệt. Lúc thị tẩm ta chưa bao giờ thả đèn, nhưng phản ứng trong cơn mê của mỗi người lại khác nhau, còn sau mỗi lần kết thúc ta lại không có cảm xúc gì khác biệt.

Hoàng a mã dạy ta phải tôn trọng đích phúc tấn, mưa móc ban đều, ta coi trọng Na Lạp thị, tuổi nàng không lớn là bao nhưng được nhà mẹ đẻ dạy dỗ phải rộng lượng, hiền huệ. Dù thỉnh thoảng ta đến phòng Lý thị nhiều hơn, vì trên khi trên giường nàng ta rất mềm mại, thái độ của Na Lạp thị vẫn rất điềm đạm. Hậu viện con đàn cháu đống như những a ca khác sẽ làm Hoàng a mã yên tâm.

Ngày giỗ của tiên hoàng, ai cũng giữ kín như bưng chuyện năm xưa, thậm chí trong tám kì Mãn Thanh, chuyện Hải Lan Châu là người phụ nữ duy nhất Thái Tông hoàng đế yêu thương đã không còn là bí mật. Ta bắt đầu có con trai, con gái. Ta đã không còn nhớ từ yêu nghe lúc còn bé, cũng không còn nghĩ đến. Ta chỉ biết quan liêu ở giang sơn Đại Thanh còn cần phải chinh đốn rất nhiều. Mỗi bước đi của ta trong hoàng gia không cho phép sai sót.

Dưới tay ta có rất nhiều nô tài, dù trong phủ hay trong kì. Chưa bao giờ ta chú ý số người nhiều thêm hay ít hơn, ngử nha hoàn muốn từ nô tài biến thành chủ tử ta cũng đã gặp nhiều, thậm chí còn từng lâm hạnh. Nha hoàn trước đây ở bên ngạch nường trong cung Vĩnh Hòa sau khi lâm hạnh ta cũng đưa vào hậu viện, dần dần cũng quên mất nàng ta là ai. Ta không thích nhọc lòng suy nghĩ những chuyện đó, không thích bên cạnh có quá nhiều người. Sau khi lập phủ riêng, ta chỉ có ba nô tài thân cận, rất biết điều và trung thành.

Chỉ có một nha hoàn từng cứu đích tử Hoảng Huy của ta và Na Lạp thị, thậm chí nàng còn chẳng bao giờ chủ động ngước mắt nhìn ta. Rất lâu rất lâu sau, nàng giống như món đồ ta quen thuộc nhất, yên tĩnh ở bên ta. Nàng bình yên, mỏng manh, rất ít khi nói chuyện, thường cúi nửa đầu, ta còn chưa được nhìn rõ dung mạo của nàng. Mỗi đêm lâm hạnh xong trở về thư phòng, nàng cũng yên tĩnh y hệt thể bưng nước nóng cung kính hầu hạ ta tắm rửa, quỳ dưới đất nhẹ nhàng rửa chân cho ta, ngay cả một câu nói, một cái đưa mắt cũng không có. Thời gian trôi qua, trên người nàng có một thứ làm ta yên tâm, ta cứ ngỡ đó chính là yên phận và trung thành.

Cho đến khi bị sói tấn công ở bãi săn Mộc Lan, tận mắt thấy nàng không còn chút sức sống nằm trong lòng lão Bát, trong cái ôm rất chặt của y, cuối cùng ta cũng nhìn rõ gương mặt nàng. Dưới hàng mi thanh tú mềm mại như chiếc quạt nhỏ vẫn in dấu nước mắt mờ mờ. Ta chợt thấy căng thẳng đến nỗi cánh tay kéo cung cũng run rẩy. Ta không biết mình đang sợ điều gì, có gì đó làm lồng ngực bức bối, một nô tài, nô tài thân cận trung thành và biết điều nhất bên cạnh ta đang nằm trong lòng em trai mình. Cơ thể mỏng manh đến nhường ấy, xương sườn bị gãy, cánh tay cũng bị gãy, ai cũng nói nàng là trung nô vì ta mà xông vào núi đao biển lửa, nhưng chỉ là trung thành thôi sao?

Ta từng thăm dò tìm kiếm đáp án, khi giúp ta cởi áo trong nàng nói không đau. Ta nhìn thấy cái bóng hàng mi nàng rơi trên gò má, nàng cúi

thấp đầu giọng nói e dè, nhưng lại làm ta cảm nhận được nỗi đau bao nhiêu năm qua chưa từng có. Ta không biết bắt đầu từ khi nào càng ngày càng để tâm đến nàng hơn, không muốn nàng rời khỏi tầm mắt mình. Thế nhưng, ta lại nhận ra nàng chẳng thay đổi gì cả, yên tĩnh hơn, thậm chí còn càng ngày cung kính hơn. Đó là sự né tránh, thêm cả sợ hãi trước đây ta chẳng mấy khi chú ý. Ta nhận ra nàng chỉ trung thành mà thôi, không hề đặt trái tim trong đó.

Ta cười giấu sự mâu thuẫn của mình, chẳng lẽ không phải người cần một nô tài biết điều trung thành sao? Nàng đúng là rất biết điều, nhưng nét mặt của nàng khi được lão Bát ôm chặt vào trong ở bãi săn Mộc Lan luôn hiện hữu trong đầu ta, tim bỗng nhiên đau thắt lại. Ta bắt đầu nghi ngờ, trong lòng nô tài thân cận trung thành an phận nhất không có mình, vậy người đó là ai?

Cho đến ngày lão Bát sai người tới tặng hoa, chỉ liếc mắt thôi mà sợi đàn căng cứng trong đầu đứt đoạn. Chẳng phải nô tài an phận nhất chỉ an phận với ta thôi sao? Trong bóng đêm, quanh người ta lửa giận ngùn ngụt, không thể kiềm chế nổi sâu não đang dâng lên trong tim, đành phải thốt ra mấy chữ thay quần áo. Nàng dường như cũng cảm nhận được, khi đi tới còn hơi run run. Trong hoàng gia, mấy từ “thay quần áo” còn mang theo một lớp lang sâu xa khác, và giờ ấy khắc ấy ý tứ của ta chính là vậy. Ta trầm mặc nheo mắt nhìn nàng hơi cúi má xuống cố gắng che dấu nỗi sợ hãi căng thẳng, đôi tay bé nhỏ đặt dưới cổ ta khẽ run lên. Ta là chủ tử của nàng, vậy mà nàng lại sợ ta ư? Con người nàng, từ trong ra ngoài có chỗ nào không thuộc về ta? Bao gồm cả thể xác, chỉ cần ta muốn, bất cứ lúc nào cũng phải sẵn sàng. Ta biết nàng đang sợ điều gì. Ta thô bạo đưa tay lên nắm lấy đôi tay nàng đang đặt trên cổ mình, lần đầu tiên ta nắm tay nàng.

Nàng hoàn toàn bất ngờ, thế mà lại to gan dám rút tay ra, quỳ dưới chân ta lạy lục dập đầu: “Nô tài chỉ là tiện tịch, không xứng hầu hạ gia.”

Nỗi sợ của nàng, nước mắt của nàng, nói cho cùng nàng không muốn ở bên ta.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên trong cuộc đời ta bị phụ nữ từ chối, hơn nữa lại còn mà nô tài của mình, nô tài tiện tịch thân phận không ai thấp bằng, ngay cả tính mạng sống chết cũng chỉ nằm trong một suy nghĩ của ta. Ta không hiểu lý do tại sao, nàng không muốn làm chủ tử ư, hay Ái Tân Giác La Dận Chân ta không lọt vào được mắt nàng? Đối với phụ nữ, ta chưa bao giờ đánh mất quyền kiểm soát của mình. Trong phút chốc đau xót tức giận, không biết bao nhiêu cảm xúc trào dâng trong đầu, ta đưa tay nâng người con gái mặc quần áo hạ nhân màu trắng lên, lồng ngực bức bối vô cùng, suýt chút nữa mất kiểm chế. Cuối cùng tất cả giận dữ đều hóa thành một câu tàn nhẫn: “Nàng nhớ rõ cho ta, nàng là nô tài của Ái Tân Giác La Dận Chân, cả đời không đổi!”

Rốt cuộc ta đã hiểu, ta không thể để nàng ở bên cạnh bất kì gã đàn ông nào khác. Dù có thể tạm thời tha thứ việc nàng không chấp thuận ta, nhưng ta cũng muốn nàng luôn cách mình chỉ một bước chân. Khi Lý thị nũng nịu ôm eo ta, ta nhắm mắt trong đầu chỉ xuất hiện hình bóng nàng, trái tim cũng phiêu đảng theo. Mỗi khi đi qua cây cầu cong cong, trong sân Tứ Nghi Đường luôn có ngọn đèn nhỏ tỏa ánh vàng ấm áp. Nàng yên tĩnh dịu dàng nhường ấy, không biết đang nghĩ gì.

Buổi trưa hôm ấy với Lý thị đúng là chỉ ngoài ý muốn, có một khoảng thời gian ta không đến hậu viện, bữa trưa uống chút rượu, Lý thị tìm cách được sủng ái đòi gặp mặt ta. Ta bỗng cảm thấy phiền muộn trong lòng, dường như là nỗi day dứt như có như không ư? Cảm xúc ấy làm ta bàng hoàng, là hoàng tử thì ân sủng phải ban đều, phúc tấn thiếp thất đấu đá ghen tuông là phạm vào “thất xuất” (3), sao ta lại có thể để ý đến một nô tài bên mình đến vậy? Nhưng ta thật sự ích kỉ muốn thấy phản ứng của nàng. Nước mắt nàng giúp ta biết trái tim mình đang ở đâu.

Nàng càng phản kháng lại, ta càng không thể kiềm chế được bản thân mình. Rốt cuộc nàng có yêu ta không? Câu hỏi này bắt đầu quanh quẩn trong đầu. Nếu không yêu, tại sao hi sinh bản thân mình vì ta, vì con trai ta, thậm chí là em trai ta? Đêm nhận được tin Hoằng Huy qua đời ta chỉ có mình nàng, cuối cùng nàng cũng chịu ôm chặt lấy ta, ta không nhớ đêm ấy mình đã trải qua thế nào, hóa ra nhiệt độ trên cơ thể nàng làm ta yên lòng đến vậy, lấp đầy sự trống rỗng hàng đêm trong bao nhiêu năm qua. Ta không biết phải chăng càng đè nén thì càng khao khát, khi hôn lên đôi môi nàng, cả thế giới trong đầu đều bùng nổ, lần đầu tiên linh hồn ta biết thế nào là run rẩy.

Nhưng thị thiếp được ngự ban lần lượt vào cửa, nàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Ta nhận ra, khi nàng nói chúc mừng Tứ gia, trong nụ cười bình tĩnh ấy dường như chứa đựng sự đau khổ từng rất quen thuộc. Hồi còn nhỏ, ta đã nhìn thấy sự đau khổ ấy trong nụ cười của Hoàng ngạch nương. Ta dần dần hiểu ra, dần dần cất giấu cảm xúc của mình, nhưng không thể thay đổi được gì. Khao khát kìm nén trong lòng ngày càng lan nhanh như cỏ dại, ta muốn nàng, rất muốn nàng. Nhưng nhìn thấy sự lạnh nhạt của nàng, sự trốn tránh của nàng, sự lặng lẽ của nàng, ta chỉ có thể giả như lạnh lùng, đè nén đến nỗi không tìm ra lối thoát.

Ta bắt đầu lưu luyến sự dịu dàng trên nét mặt nàng, sợ hãi vô cùng nếu phải mất đi nàng. Ta muốn nàng chỉ thuộc về mình ta, nhưng nàng rõ ràng đã thuộc về ta rồi. Có đôi lúc ta cảm thấy trong lòng mình có một con dã thú đáng sợ, hận chỉ muốn nuốt nàng vào trong bụng mới yên tâm.

Cho đến giây phút nàng nằm trong lòng Thập Tam, nói rằng mình chỉ là nô tài, ta biết mình không đợi nổi nữa rồi. Nàng là sinh mệnh của ta. Ta cần giang sơn này, cũng cần nàng.

Dù nàng yêu ta hay không, đồng ý bên ta hay không, cả đời này, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng.

- HẾT CHƯƠNG 208 -

(1) Đại Thanh nhập quan: hay còn gọi là quân Thanh nhập quan, Mãn Thanh nhập quan... là sự kiện vào 26 tháng 5 năm 1644, quân khởi nghĩa nông dân do Lý Tự Thành lãnh đạo chiếm được Bắc Kinh, hoàng đế Sùng Trinh nhà Minh treo cổ tự sát trên một cây hòe trên Mũi Sơn ngoài Tử Cấm Thành. Quân Mãn Châu nhờ Ngô Tam Quế dẫn đường tiến vào Bắc Kinh, tiêu diệt chính quyền Đại Thuận của Lý Tự Thành. Nhà Thanh chính thức cai trị Trung Quốc cho đến năm 1911.

(2) Thuận Trị là hoàng đế thứ ba nhà Thanh và là hoàng đế đầu tiên cai trị Trung Quốc sau khi Đại Thanh nhập quan.

(3) Thất xuất: là khái niệm được sử dụng trong thời kỳ phong kiến, theo đó người vợ phạm vào một trong 7 điều được nêu thì người chồng có quyền bỏ vợ. Bảy điều phạm đó gồm có: Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tứ Bối Lặc Và Bát Bối Lặc Mở Đường Xây Phủ

Chương 2: Chiêm Ngưỡng Phủ Tứ Bối Lặc Mới Xây Dựng

Chương 3: Đêm Phủ Tứ Bối Lặc Mừng Tân Gia

Chương 4: Chuyện Nhà Bếp Phủ Tứ Gia

Chương 5: Diện Kiến Tứ Gia Dận Chân

Chương 6: Thư Phòng Tứ Bối Lặc – Tứ Nghi Đường

Chương 7: Đổi Nơi Làm Việc Sang Thư Phòng Tứ Bối Lặc

Chương 8: Quy Củ Thư Phòng Tứ Gia

Chương 9: Sách Của Tứ Gia Và Con Chim Nhỏ Của Hoàng Huy

Chương 10: Tin Vui Cho Tứ Gia

Chương 11: Buổi Chiều Ở Thư Phòng Tứ Gia

Chương 12: Đêm Đầu Tiên Dài Dằng Dằng

Chương 13: Nô Tài Trong Phòng Tứ Gia

Chương 14: Tiễn Bước Năm Khang Hi Thứ Ba Mười Tám

Chương 15

Chương 16: Tứ Gia Tắm Rửa

Chương 17: Gia Yến (Một)

Chương 18: Gia Yến (Hai)

Chương 19: Dạ Yến Của Hoàng Tử

Chương 20: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Hai)

Chương 21: Dạ Yến Của Hoàng Tử (Ba)

Chương 22: Cuộc Sống Về Đêm

Chương 23: Vốn Không Khuyên Nhủ Chỉ Là Tương Bồi

Chương 24: Bát Phủ Tự Hợp (Một)

Chương 25: Bát Phủ Tự Hợp (Hai)

Chương 26: Bát Phủ Tự Hợp (Ba)

Chương 27: Kinh Nguyệt Đầu Tiên

Chương 28: Hoa Quế ❧ Mùa Xuân Tứ Nghi Đường

[Chương 29: Hương Mùa Hè](#)
[Chương 30: Biên Cương Xa Xôi](#)
[Chương 31: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Một\)](#)
[Chương 32: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Hai\)](#)
[Chương 33: Đêm Trên Thảo Nguyên \(Ba\)](#)
[Chương 34: Tiếng Kèn Bắt Đầu Mùa Săn](#)
[Chương 35: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Một\)](#)
[Chương 36: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Hai\)](#)
[Chương 37: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Ba\)](#)
[Chương 38: Lễ Hội Săn Bắn Mùa Thu \(Bốn\)](#)
[Chương 39: Tỉnh Là Tốt Rồi](#)
[Chương 40: Thuốc Trị Thương ☼ Da Cáo](#)
[Chương 41: Quay Về Tứ Phủ](#)
[Chương 42: Người Đau Không?](#)
[Chương 43: Tử Cấm Thành Tường Đỏ Ngói Xanh](#)
[Chương 44: Ta Biết Rồi](#)
[Chương 45: Nha Hoàn Thông Phòng](#)
[Chương 46: Ra Ngoài \(Một\)](#)
[Chương 47: Ra Ngoài \(Hai\)](#)
[Chương 48: Tứ Gia Làm Sao Vậy?](#)
[Chương 49: Ngoại Truyện: Bí Mật Của Bát A Ca Dận Tự](#)
[Chương 50: Nhược Tắc Như Vân](#)
[Chương 51: Nô Tài Của Ta \(Một\)](#)
[Chương 52: Nô Tài Của Ta \(Hai\)](#)
[Chương 53: Xứng Lửa Vừa Đôi](#)
[Chương 54: Một Khắc Cũng Không Thể Mất Đi](#)
[Chương 55: Tuyệt Hóa Trong Lòng](#)
[Chương 56: Vì Tình Mà Sinh *](#)
[Chương 57: Bất Vi Sở Động](#)
[Chương 58: Nô Tài Biết Tội](#)
[Chương 59: Gần Nhau Trong Gang Tấc Mà Biển Trời Cách Biệt](#)
[Chương 60: Ngày Thu Ở Tứ Nghi Đường * Hoa Quế Rơi](#)

[Chương 61: Năm Chặt Tay Nàng](#)
[Chương 62: Người Nàng Hâm Mộ Nhất](#)
[Chương 63: Đi Cùng Ta](#)
[Chương 64: Rượu Ngấm Trong Lòng](#)
[Chương 65: Bình Yên Trước Giông Bão](#)
[Chương 66: Ôm Thật Chặt](#)
[Chương 67: Trời Xanh Có Tình](#)
[Chương 68: Đôi Môi Chàng](#)
[Chương 69: Chờ Ta Trở Về](#)
[Chương 70: Không Thể Nói Ra](#)
[Chương 71: Vẫn Như Ngày Nào](#)
[Chương 72: Giông Tố Sắp Đến](#)
[Chương 73: Tình Yêu Thiên Hạ](#)
[Chương 74: Nàng Vẫn Khỏe Chứ?](#)
[Chương 75: Không Kịp](#)
[Chương 76: Chỉ Là Nô Tài](#)
[Chương 77: Không Bao Giờ Buông Tay](#)
[Chương 78: Như Đã Qua Mấy Đời](#)
[Chương 79: Nàng Là Người Của Ta](#)
[Chương 80: Việc Vui Tới Cửa](#)
[Chương 81: Không Được Rời Xa Ta](#)
[Chương 82: Đồng Cam Cộng Khổ](#)
[Chương 83: Cầu Xin Tình Yêu](#)
[Chương 84: Dục Vọng \(15+\)](#)
[Chương 85: Mềm Mại](#)
[Chương 86: Du Thuyền \(Một\)](#)
[Chương 87: Du Thuyền \(Hai\)](#)
[Chương 88: Du Thuyền \(Ba\)](#)
[Chương 89: Tình Không Thể Tĩnh](#)
[Chương 90: Đêm Vào Bát Phủ \(1\)](#)
[Chương 91: Đêm Vào Bát Phủ \(Hai\)](#)
[Chương 92: Lửa Giận Của Tứ Gia](#)

[Chương 93: Tứ Gia Lại Sao Vây?](#)
[Chương 94: Sóng Ngầm](#)
[Chương 95: Ta Không Nóng](#)
[Chương 96: Đồng Hành](#)
[Chương 97: Bầu Bạn Cùng Chàng Đi Vào Giấc Ngủ](#)
[Chương 98: Xem Nàng Làm Thế Nào](#)
[Chương 99: Tần Hoài Dạ Bạc \(Đêm Đỗ Bến Tần Hoài\)](#)
[Chương 100: Gặp Lại Hoảng Huy](#)
[Chương 101: Đêm Không Ngủ](#)
[Chương 102: Gặp Lại Tuyệt Sắc](#)
[Chương 103: Du Du Ngã Tâm](#)
[Chương 104: Tứ Gia Gặp Thích Khách](#)
[Chương 105: Diên Cuồng](#)
[Chương 106: Bí Mật Của Mỹ Nhân](#)
[Chương 107: Nụ Hôn Kẹo Hồ Lô](#)
[Chương 108: Thân Mật](#)
[Chương 109: Đau Đớn](#)
[Chương 110: Trái Tim Hòa Quyện](#)
[Chương 111: Chân Thành](#)
[Chương 112: Đi Cùng Chàng](#)
[Chương 113: Sóng Gió Nổi Lên](#)
[Chương 114: Cướp Giữa Đường](#)
[Chương 115: Câu Đố Của Dận Đường](#)
[Chương 116: Vết Thương Của Dận Tự](#)
[Chương 117: Lời Thề Chân Vân](#)
[Chương 118: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 119: Quấn Quýt Bên Nhau](#)
[Chương 120: Lưu Luyến Không Rời](#)
[Chương 121: Đường Tình Vẫn Dài](#)
[Chương 122: Rẽ Mây Nhìn Trời](#)
[Chương 123: Tình Thế Thay Đổi](#)
[Chương 124: Đêm Trừ Tịch ♪♪ Trương Phu](#)

[Chương 125: Nghìn Vàng Không Đổi](#)
[Chương 126: Hồ Lặng Sóng Nổi Lên](#)
[Chương 127: Sóng Gió Quần Khởi](#)
[Chương 128: Cảm Giác Gia Đình](#)
[Chương 129: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn*](#)
[Chương 130: Giá Có Thế Một Đêm Bạc Đầu](#)
[Chương 131: Không Ngừng Yêu Thương](#)
[Chương 132: Hoảng Loạn Trong Biệt Trang](#)
[Chương 133: Gông Cùm](#)
[Chương 134: Nếu Biết](#)
[Chương 135: Trời Đất Quay Cuồng](#)
[Chương 136: Ta Là Chồng Nàng](#)
[Chương 137: Ngàn Sợi Dây Tình](#)
[Chương 138: Ngoại Truyện](#)
[Chương 139: Trời Nghiêng Đất Lệch](#)
[Chương 140: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 141: Thiếp Là Vợ Chàng](#)
[Chương 142: Người Lâu Ngày Không Gặp](#)
[Chương 143: Vân Yên Tức Giận](#)
[Chương 144: Hũ Giấm Đổ Rồi](#)
[Chương 145: Sóng Ngầm Cuộn Trào](#)
[Chương 146: Bí Mật Của Tứ Gia](#)
[Chương 147: Mơ Qua Nghìn Núi](#)
[Chương 148: Người Xưa Và Người Qua Đường](#)
[Chương 149: Hạnh Phúc Tột Cùng](#)
[Chương 150: Song Sinh Long Phượng](#)
[Chương 151: Tình Vì Lễ Gì Mà Chịu Đựng](#)
[Chương 152: Sinh Tử Luân Hồi](#)
[Chương 153: Bẫy Của Tử Ngưng](#)
[Chương 154: Vui Buồn Lẩn Lộn](#)
[Chương 155: Tạo Hóa Trêu Ngươi](#)
[Chương 156: Tạo Hóa Trêu Ngươi \(2\)](#)

[Chương 157: Lừa Dối...](#)
[Chương 158+1: Sự Thật Rõ Ràng.\(1\)](#)
[Chương 158+2: Sự Thật Rõ Ràng.\(2\)](#)
[Chương 159: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước...](#)
[Chương 160: Thời Gian Trôi Nhanh](#)
[Chương 161: Thời Khắc Đi Qua Nhau](#)
[Chương 162: Lời Trong Lòng Khó Nói](#)
[Chương 163: Chuyện Cũ Phủ Đầy Bụi...](#)
[Chương 164: Không Thể Buông Tha](#)
[Chương 165: Xung Đột Trực Diện](#)
[Chương 166: Kí Ức Lộn Xộn](#)
[Chương 167: Trăn Trở Suy Nghĩ](#)
[Chương 168: Chúng Ta Về Nhà](#)
[Chương 169: Bên Trọng Bên Khinh](#)
[Chương 170: Lâu Bền Không Đổi](#)
[Chương 171: Tình Ý Như Nước](#)
[Chương 172: Đoán Không Thấu](#)
[Chương 173: Trong Phúc Có Họa, Trong Họa Có Phúc](#)
[Chương 174: Có Chết Cũng Phải Chết Cùng Nhau](#)
[Chương 175: "Nàng" Trở Về](#)
[Chương 176: Lưu Luyến Cuộc Đời](#)
[Chương 177: Hạnh Phúc Chân Thật](#)
[Chương 178: Trước Sau Gắn Bó](#)
[Chương 179: Mê Hoặc](#)
[Chương 180: Đạo Hôn Nhân](#)
[Chương 181: Đắng Cay Ngọt Bùi](#)
[Chương 182+1: Cùng Hội Cùng Thuyền](#)
[Chương 182+2: Cùng Hội Cùng Thuyền \(2\)](#)
[Chương 183: Điều Quý Giá Nhất](#)
[Chương 184: Tình Yêu Hèn Mọn](#)
[Chương 185: Đàn Ông Như Rượu](#)
[Chương 186: Có Nhớ Ta Không](#)

[Chương 187: Suy Nghĩ Không Thông](#)
[Chương 188: Lời Thề Cuối Cùng](#)
[Chương 189: Sự Thật Nổi Ngôi](#)
[Chương 190: Quân Lâm Thiên Hạ](#)
[Chương 190+2: Quân Lâm Thiên Hạ 2](#)
[Chương 190+3: Quân Lâm Thiên Hạ 4](#)
[Chương 191+1: Điện Dưỡng Tâm Thần Bí 1](#)
[Chương 191+2: Điện Dưỡng Tâm Thần Bí2](#)
[Chương 192: Niên Đại Tướng Quân](#)
[Chương 193+1: Quý Phi Niên Thi 1](#)
[Chương 193+2: Quý Phi Niên Thi 2](#)
[Chương 194: Máu Tanh Và Dị Dàng](#)
[Chương 195: Chua](#)
[Chương 196: Trái Tim Của Bát Gia](#)
[Chương 197: Tên Của Ta](#)
[Chương 198: Chuyển Biến Bất Ngờ](#)
[Chương 199: Không Để Lại Gì](#)
[Chương 200: Non Sông Cô Quạnh...](#)
[Chương 201: Người Phụ Nữ Của Ngài](#)
[Chương 202: Cảnh Xuân](#)
[Chương 203: Người Trong Tim](#)
[Chương 204: Chưa Từng Thanh Thản](#)
[Chương 205: Bổng Nhiên Ngoảnh Đầu](#)
[Chương 206: Đại Kết Cục](#)
[Chương 207: Ngoại Truyện – Bí Mật Trong Lòng Của Vân Yên](#)
[Chương 208: Ngoại Truyện Về Tứ Gia](#)